Đạo Chích Thiên Hạ

盜妃天下

NGUYỆT XUẤT VÂN

TẬP 1

http://daotieu.vn.blogspot.com/

Mục lục

Chương 1: Gảy Đứt Dây Đàn
Chương 2: Tiêm Tiêm [1] Công Tử
Chương 3: Lần Đầu Giao Phong
Chương 4: Lạnh Nhạt Bạc Tình
Chương 5: Yến Tiệc Vương Tôn
Chương 6: Uyển Chuyển Dịu Dàng
Chương 7: Dòng Sông Mùa Xuân
Chương 8: Tình Duyên Chớm Nở
Chương 9: Quyến Luyến Vô Tình
Chương 10: Đạo Tặc Hái Hoa
Chương 11: Vén Mây Mà Thấy Mặt Trời
Chương 12: Bộ Bộ Kinh Tâm
Chương 13: Hủy Sự Kiêu Ngạo Của Nàng
Chương 14: Xin Chớ Tầm Hoan
Chương 15: Trái Tim Hướng Về Nơi Ấy
Chương 16: Gặp Phải Hải Tặc
Chương 17: Dạ Tiệc Hóa Trang
Chương 18: Tranh Bá Hải Tặc Vương
Chương 19: Thương Hải Nhất Chiến
Chương 20: Kề Vai Sát Cánh
Chương 21: Không Phải Là Tình Yêu
Chương 22: Long Tiêu Ưng Kích
Chương 23: Cổ Khúc Quốc Phong
Chương 24: Đỡ Tên Cho Nàng
Chương 25: Hồng Nhan Nổi Giận
Chương 26: Tình Yêu Chớm Nở
Chương 27: Thế Ngoại Đào Nguyên
Chương 28: Trướng Ấm Tơ Hồng
Chương 29: Tình Ở Nơi Đâu
Chương 30: Biển Tình Gợn Sóng
Chương 31: Hại Người Này, Cứu Người Kia
Chương 32: Cầu Mà Không Được
Chương 33: Đứt Từng Khúc Ruột
Chương 34: Đòi Cho Bằng Được
Chương 35: Cạm Bẫy Ngọt Ngào
Chương 36: Huyền Nhai Quyết Đấu
Chương 37: Sinh Tử Đằng Đẵng
Chương 38: Bích Hải Long Nữ

https://thuviensach.vn

Chương 39: Một Mất Một Còn
Chương 40: Trộm Thuốc Trong Vương Phủ
Chương 41: Đầu Sóng Ngọn Gió
Chương 42: Gần Trong Gang Tấc, Biển Trời Cách Mặt
Chương 43: Dần Dần Bức Bách
Chương 44: Nụ Hôn Cuồng Dại
Chương 45: Khó Lòng Chấp Nhận Đổi Thay
Chương 46: Tiếng Đàn Ánh Đao
Chương 47: Nhan Sắc Mỹ Miều
Chương 48: Mặc Liên Hoa Nở
Chương 49: Phượng Cầu Hoàng
Chương 50: Bày Mưu Lập Kế
Chương 51: Thiên Thần Ác Quỷ
Chương 52: Tiếng Gió Khắp Lầu
Chương 53: Như Cách Trăm Năm
Chương 54: Pháp Trường Mưa Gió
Chương 55: Nhân Gian Vô Lộ
Chương 56: Niệm Nô Kiều
Chương 57: Ngoại Truyện 1: Đại Chiến Cướp Vợ
Chương 58: Ngoại Truyện 2: Giang Sắt Sắt Cự Tuyệt Sủng Ái Thất Bại Ký
Chương 59: Ngoại Truyện 3: Mặc Liên Và Da Sói Trắng
Chương 60: Ngoại Truyện Triệt Nhi: Chín Nghìn Con Vịt

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Gảy Đứt Dây Đàn

Lâm Giang Tiên

Họ giống như hai pho tượng đất vô cảm, đem đập vỡ đi, dùng nước hòa trộn, từ nay trong chàng có thiếp, trong thiếp có chàng. Thế nhưng, tượng đất vẫn là tượng đất, thân thể tuy hòa quyện vào nhau, nhưng trái tim vẫn không cùng nhịp đập.

Chương 1: Gảy đứt dây đàn

Vương triều Nam Nguyệt ở đất Giang Nam là vương quốc giàu có phồn thịnh. Đế đô Phi Thành càng là nơi phồn hoa cẩm tú.

Hôm nay, trong Phi Thành đèn đuốc sáng trưng, nhà nhà treo đèn, chỉ để nghênh đón một người. Dân chúng đổ xô ra đường, chen vai kiễng gót, cũng chỉ để chiêm ngưỡng phong thái của một người. Đó chính là Lục Hoàng tử của Nam Nguyệt - Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Yên là con trai thứ sáu của Hoàng đế Gia Tường, mẹ đẻ của chàng xuất thân thấp hèn, vốn là cung nữ của Hoàng đế, nhờ dung mạo hơn người, thỉnh thoảng được sủng ái đã mang long thai. Sau khi sinh Dạ Vô Yên, chưa được vài năm bà bị bệnh qua đời. Theo lẽ thường, Dạ Vô Yên phải do Hoàng hậu nuôi dưỡng, nhưng Thái hậu vì yêu thích sự lanh lợi đáng yêu của chàng, liền giữ bên mình để bầu bạn. Vào năm mười tám tuổi, Dạ Vô Yên chủ động xin đi trấn thủ biên cương phía Tây. Bốn năm chinh chiến, cuối cùng chàng cũng bình định được Ô Thị Quốc bấy lâu vẫn quấy nhiễu ở phía Tây. Hôm nay chính là lúc chàng ca khúc khải hoàn.

https://thuviensach.vn

Lục Hoàng tử Dạ Vô Yên có được ngày này, thực nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Bốn năm trước, khi chàng vẫn còn gầy gò xanh xao, khoác bộ khôi giáp trên mình trông hoàn toàn không phù hợp, thống lĩnh bốn vạn binh mã từ kinh thành ra đi, ai nấy đều đoán rằng, chắc chắng bao lâu sẽ có tin báo Lục Hoàng tử thảm bại, hy sinh truyền tới. Thế nhưng, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác, tin tức đó không hề xuất hiện.

Không ngờ hôm nay, lại có tin chàng đã bình định được Ô Thị Quốc.

Xưa nay binh mã Ô Thị Quốc vô cùng dũng mãnh, Lục Hoàng tử có thể đại thắng trở về, không biết đã phải trải qua bao nhiêu trắc trở gian nan mà chưa ai hiểu được.

Lúc này, trên tầng hai Lâm Giang Lầu, chốn phồn hoa nhất của Phi Thành, Giang Sắt Sắt đang ngồi bên bàn gần cửa sổ.

Nàng mặc chiếu áo màu xanh nhạt, tà áo rộng, càng làm nổi bật lên dáng vẻ thanh tú. Mái tóc đen nhánh một nửa được búi lại lạ mắt, phần còn lại để dài buông xuống tận eo, đen huyền như màn đêm. Trên gương mặt trắng trẻo mịn màng, lông mày xanh như dãy núi trông xa, đôi mắt trong như làn thu thủy, đôi môi mềm tựa nụ đào tháng ba. Dung nhan diễm lệ tuyệt trần, lộ rõ khí chất trầm tĩnh kiên định.

Trên phố bỗng trở nên ồn ào, từng đoàn binh sĩ đi qua, mặc dù dưới ánh mặt trời sáng rõ, nhưng ánh mắt họ vẫn lạnh lùng như trải qua sương tuyết. Những người đi xem náo nhiệt trên đường thấy thế không khỏi có phần e sợ. Những người lính trở về từ biên quan này, thân trải qua trăm trận huyết chiến, nên bá khí khác hẳn các cấm vệ quân ở trong thành.

Lục Hoàng tử xanh xao gầy gò trước kia lại có thể huấn luyện được đội quân như thế, thật khiến người ta phải thay đổi cách nhìn.

https://thuviensach.vn

Trong Lâm Giang Lầu cũng trở nên rối loạn, khách khứa đổ xô về phía cửa sổ để tận mắt nhìn thấy phong thái của Lục Hoàng tử.

A hoàn thân cận của Giang Sắt Sắt là Thanh Mai liền phấn khởi đứng lên, hai tay bám chặt vào song cửa sổ, nghiêng cả nửa người nhìn ra bên ngoài. Chẳng mấy chốc, nàng mừng rỡ gọi: "Tiểu thư, cô gia đến rồi. Tiểu thư mau lại đây xem!"

Nàng quay người lại lay hai vai Giang Sắt Sắt, nàng và tiểu thư đến Lâm Giang Lầu uống trà chính là để gặp mặt cô gia. Giờ cô gia sắp đến rồi, vậy mà tiểu thư lại chẳng tỏ ra chút bận tâm.

Giang Sắt Sắt đang nâng chén trà, bị Thanh Mai lay một cái, chén trà nghiêng đi, nước trà bắn ra ngoài, làm ướt mấy ngón tay của nàng. Nàng rút khăn từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng lau cho sạch. Nhưng ánh mắt nàng thì đã nhìn qua đỉnh đầu Thanh Mai, hướng về phía con đường ồn ào trước mặt.

Ấn tượng của nàng đối với Dạ Vô Yên chỉ dừng lại ở cái ngày chàng xuất chinh bốn năm về trước. Khi đó, nàng đứng trên đồi cao, từ xa nhìn theo bóng chàng, thân hình gầy gò, mình mang khôi giáp, thống lĩnh bốn vạn quân lính dứt áo hồng trần ra đi. Trước ngày hôm đó, nàng chẳng hề vừa lòng với cuộc hôn nhân này, đối với chàng, nàng cũng chẳng buồn để ý. Nhưng khi chàng chủ động xin ra ngoài biên quan, nàng đã phải nhìn chàng bằng con mắt khác. Hôm nay, cuối cùng chàng đã ca khúc khải hoàn, trong lòng nàng mừng vui khôn kể xiết.

Đi sau đoàn quân là một con chiến mã toàn thân trắng toát, bên trên là một chàng trai trẻ tuổi, mình bận bộ khôi giáp màu bạc.

Ánh mặt trời tháng tư rất hiền hòa, bao phủ quanh mình chàng, phát ra những luồng ánh sáng đẹp đẽ mê hồn. Chàng đang đứng giữa những luồng ánh sáng ấy, chậm rãi tiến vào tầm mắt Giang Sắt Sắt.

https://thuviensach.vn

Mặc dù trên mình khoác chiến bào, nhưng từ người chàng lại tỏa ra một phong thái lịch sự, tao nhã.

Đôi lông mày chàng dài tới tận tóc mai, đẹp như một bức tranh thủy mặc. Cặp mắt đan phượng, trong sáng như dòng suối băng, rực rỡ như vì sao lạnh giá, thâm u như đầm nước trong xanh. Sống mũi cao, đôi môi vô cùng hoàn mỹ. Làn môi mỏng của chàng lúc này đang hé mở, mang một nụ cười rất khẽ, nhưng lại có sức hấp dẫn chết người.

Thoạt nhìn, chàng văn nhã là thế, hoàn toàn không giống như vừa mới từ biên cương trở về, cũng chẳng giống như vừa trải qua trăm trận đánh lớn nhỏ. Thế nhưng, Giang Sắt Sắt vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lùng và sắc bén không dễ nhận ra chỉ từ một ánh mắt thoáng qua của chàng.

Người đàn ông này, giống như một thanh kiếm, một thanh kiếm mà lưỡi kiếm được giấu kín trong vỏ, không chút khoa trương lộ liễu. Nếu chỉ nhìn vẻ ngoài, vĩnh viễn không thể nào đoán được, chàng rốt cuộc sâu sắc đến chừng nào.

“Tiểu thư, Lục Hoàng tử trở nên thật là… cứ như là…” Thanh Mai lẩm bẩm như nói mê, hoàn toàn không tìm ra nổi một từ thích hợp để miêu tả Lục Hoàng tử.

Ánh mắt Giang Sắt Sắt bỗng ngưng thần, chăm chú nhìn con ngựa đi bên cạnh Lục Hoàng tử Dạ Vô Yên.

Đó là một con ngựa nhỏ màu đỏ thẫm, trên mình ngựa là một người con gái đang ngồi ngay ngắn.

Một người con gái tuyệt sắc khiến người ta phải sững sờ.

Trông thấy hình ảnh đó, mắt Giang Sắt Sắt như bị thứ gì đó che mờ, có phần nhìn không rõ.

https://thuviensach.vn

Người con gái đó tuổi còn khá nhỏ, chỉ khoảng mười lăm mười sáu, gương mặt trắng trẻo mịn màng, mịn đến mức dường như ánh mặt trời gay gắt trải một lớp dịu dàng trên da dẻ nàng ta. Chiếc áo màu đỏ son ôm lấy những đường cong tuyệt mĩ, đằng sau cổ áo viền hoa diêm dúa ẩn hiện chiếc áo lót màu trắng nhạt. Phía dưới là chiếc quần màu xanh da trời đẹp đẽ. Quanh eo nàng quấn một chiếc thắt lưng hoa văn sặc sỡ. Phía trên còn treo không biết bao nhiêu đồ trang sức, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp của bộ trang phục.

Bộ trang phục sặc sỡ như thế khi mặc trên người, theo lý mà nói, sẽ khiến người ta trở nên thô tục. Nhưng người con gái ấy mặc lên, ngược lại càng tôn lên khí chất khác biệt của nàng ta.

Nàng ta khẽ nghiêng đầu, đôi mắt xinh xắn đen lay láy liếc qua liếc lại, kiều diễm mà đáng yêu. Cũng không biết nhìn thấy chuyện gì thú vị, nàng ta bỗng nhiên bật cười, khẽ kéo Dạ Vô Yên đang cưỡi ngựa đi bên cạnh.

Dạ Vô Yên gập người trên lưng ngựa. Từ phía Sắt Sắt nhìn qua, thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của Dạ Vô Yên đang nở nụ cười rất dịu dàng. Không biết người con gái kia đã nói điều gì, mà nụ cười trên mặt chàng càng trở nên rạng rỡ, nhưng vẫn toát lên vẻ dịu dàng không thể diễn tả bằng lời.

Trái tim Sắt Sắt, trong giây phút ấy, bỗng nhiên giống như bị thứ gì châm vào, vô cùng khó chịu.

Là ghen tuông, hay là thứ gì khác, nàng cũng không rõ.

Dạ Vô Yên cũng giống như nàng, chưa từng để ý đến cuộc hôn nhân này. Có lẽ, chàng sớm đã quên, chàng vẫn còn một phu nhân chưa cưới, hoặc giả chàng có nhớ, nhưng e rằng cũng chỉ là một cái danh hiệu phu nhân chưa cưới hão mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đã bốn năm rồi, bốn năm chinh chiến nơi biên cương phía Tây ấy cũng đủ khiến chàng đem lòng yêu một người con gái khác.

Người con gái bên cạnh chàng thật chói lòa. Họ cùng cưỡi ngựa trên phố trông rất xứng đôi, thật khiến người ta không khỏi ngưỡng mộ.

Giang Sắt Sắt quay mặt, tập trung nhìn chén trà trước mắt.

Những lá trà xanh mướt nhẹ xoay trên mặt nước. Nàng bưng chén trà, khẽ nhấp một ngụm. Giây phút đó nàng không hề biết rằng cánh tay mình đang khẽ run lên.

Mặc dù Mẫu thân nàng luôn nói, theo con mắt nhìn người của bà, Lục Hoàng tử Dạ Vô Yên là người nàng có thể trao gửi cả cuộc đời, nhưng như thế không có nghĩa chàng thích hợp làm chồng Giang Sắt Sắt. Mặc dù nàng đã quen nghe Thanh Mai gọi chàng là cô gia, thế nhưng, may mà trái tim nàng vẫn chưa hề trao gửi.

“Tiểu thư, người con gái bên cạnh cô gia là ai? Sao cô ta lại có thể sóng vai bên cạnh cô gia?!” Thanh Mai chỉ về phía người con gái cưỡi ngựa đỏ.

Sắt Sắt lại ngẩng đầu lên, hình ảnh hai người cưỡi ngựa bên nhau đã xa khỏi tầm mắt. Bên tai nàng lúc này chỉ còn vang lên tiếng bước chân soàn soạt của quân sĩ.

Sắt Sắt đưa mắt nhìn lên nói: “Thanh Mai, từ nay về sau không được gọi chàng là cô gia nữa.”

“Tiểu thư, Thanh Mai biết rồi.” Thanh Mai có thể nhận ra cái khẽ chau mày của tiểu thư, hẳn giờ tâm trạng của tiểu thư không vui.

Người con gái mà Lục Hoàng tử đưa từ biên quan trở về là ai, lát nữa, nàng nhất định phải hỏi thăm cho rõ. Nhưng chẳng cần đợi Thanh Mai đi dò hỏi, khi đoàn quân của Lục Hoàng tử đã đi qua, trong Lâm Giang Lầu

https://thuviensach.vn

nhanh chóng nổi lên những lời bàn tán về chàng. Đương nhiên, phần lớn đều là những tin đồn nhảm.

“Mọi người đã biết gì chưa, tôi nghe nói, người con gái đi cùng Lục Hoàng tử vào thành là ý trung nhân của Lục Hoàng tử đấy, nghe đồn thậm chí từng cứu mạng Lục Hoàng tử, hình như là Công chúa của tộc Khương bên Bắc Lỗ Quốc.” Một người áo xám ở bàn bên cạnh khẽ nói.

“Tôi nghe nói, lần này Lục Hoàng tử có thể đánh bại Ô Thị Quốc là nhờ có sự giúp đỡ của Bắc Lỗ Quốc.” Một người áo xanh khác khẽ đáp.

“Tôi còn nghe nói Lục Hoàng tử sẽ phong người con gái đó làm Chính phi!” Người áo xám ra vẻ bí mật nói.

“Không phải vậy chứ? Lục Hoàng tử chẳng phải vẫn còn một Chính phi do Hoàng thượng ban hôn sao, mặc dù chưa thành thân, nhưng dẫu sao cũng là do Hoàng thượng chỉ hôn, Lục Hoàng tử chắc không định làm trái ý chỉ của Hoàng thượng chứ?” Người áo xanh có vẻ không tin.

“Khó nói lắm, anh xem, Lục Hoàng tử dám đưa cô công chúa Bắc Lỗ Quốc ấy về kinh, hơn nữa lại còn để cho thiên hạ nhìn thấy, chứng tỏ Hoàng tử yêu người con gái ấy vô cùng sâu sắc, chắc chắn không sợ việc làm trái ý chỉ của Hoàng thượng đâu.” Người áo xám hạ giọng.

“Các người nói nhảm gì thế, cái gì mà yêu rất sâu sắc, không biết thì đừng có nói lung tung!” Thanh Mai nghe hai người đó nói vậy liền lên tiếng phản bác.

Sắt Sắt không nói gì, lặng lẽ uống cạn chén trà.

“Thanh Mai, chúng ta đi!” Khuôn mặt Giang Sắt Sắt không chút biến sắc, đứng dậy nhanh chóng bước đi. Tựa hồ như những lời đồn đại vừa rồi chẳng hề liên quan tới nàng.

https://thuviensach.vn

Hai người ngồi kiệu về thẳng phủ. Vừa xuống kiệu, Sắt Sắt liền đi thăm Mẫu thân là Lạc Thị.

Nếu nói trong Giang Phủ có nhân vật nào tiếng tăm lừng lẫy, thì nhị phu nhân Lạc Thị, cũng chính là Mẫu thân của Sắt Sắt, hoàn toàn có thể coi là một nhân vật như thế.

Hơn hai mươi năm trước, Lạc Thị mới mười tám tuổi nhưng đã là đại đương gia hải tặc Đông Hải. Khi cha Sắt Sắt là Giang Nhạn bình định Đông Hải, Lạc Thị mới chỉ hai mươi. Trận chiến năm đó, nàng chiến đấu quyết liệt với Giang Nhạn trên biển nửa ngày trời, hai người càng đánh càng thấy hứng thú với đối phương, cuối cùng nàng dẫn đầu đám hải tặc tiếp nhận chiêu an của triều đình.

Nghe nói năm đó Lạc Thị còn chưa lấy Giang Nhạn, một thân áo đỏ kiều diễm, cưỡi ngựa trắng như tuyết, thét lớn phi qua đường phố phồn hoa chốn đế đô, tuy có chút ngông cuồng kiêu ngạo, nhưng không hề mang vẻ tàn bạo giang hồ, vô cùng diễm lệ xinh tươi. Vẻ đẹp rực rỡ ấy khiến ai trông thấy cũng phải tấm tắc. Lạc Thị theo Giang Nhạn chinh chiến nhiều năm, lập được vô số chiến công, cuối cùng được gả vào Giang Phủ làm thiếp. Chức Định An Hầu của Giang Nhạn có được chẳng phải dễ dàng, trong đó hơn nửa công lao đáng lẽ phải thuộc về Lạc Thị. Lúc này, tại một gian nhã thất trong phủ Định An Hầu, Lạc Thị đang nằm chợp mắt trên chiếc ghế dài. Nghe thấy tiếng bước chân, bà từ từ mở mắt ra nhìn.

Người con gái truyền kỳ năm xưa hô phong hoán vũ giờ đã ăn mặc theo lối một phu nhân phú quý, cất chân đặt tay đậm chất phong phạm quý gia, chỉ có trong sóng mắt chuyển động vẫn còn ẩn giấu vẻ sắc bén, khiến người ta không khó hồi tưởng lại phong thái khi xưa.

“Mẹ, nhìn mẹ kìa, bệnh vẫn chưa khỏi, sao lại ra đây hóng gió rồi?!” Giọng nói của Sắt Sắt có ý trách cứ. Sức khỏe của Mẫu thân đã không còn được như ngày trước. Sau bao nhiêu năm chinh chiến, lại bị thương nhiều

https://thuviensach.vn

lần nên bà đã bị bệnh tật đeo đuổi. Những năm gần đây, mặc dù được điều dưỡng cẩn thận nhưng bà vẫn rất ốm yếu. Một cơn gió khẽ thổi cũng đủ khiến bà đau lưng chóng mặt.

"Sắt Sắt, vừa rồi con ra ngoài à?" Lạc Thị ho vài tiếng, hổn hển hỏi.

Sắt Sắt đi đến bên, nhẹ nhàng đấm lưng cho bà. Nàng khẽ đáp: "Mẹ, Sắt Sắt sai rồi, sau này Sắt Sắt sẽ ở bên mẹ nhiều hơn!"

Lạc Thị nói: "Con cũng không còn nhỏ nữa, đã mười tám tuổi rồi, nếu không phải vì Lục Hoàng tử luôn ở ngoài biên quan thì các con sớm đã thành thân. Nghe nói Lục Hoàng tử đã từ biên quan trở về, cha con muốn tấu xin Hoàng thượng tiến hành hôn sự cho các con. Con không được tùy tiện chạy nhảy lung tung nữa, sau này không có chuyện gì thì hãy ở yên trong phủ."

Sắt Sắt ngừng lại, nắm tay dừng giữa chừng. Muốn nàng thành thân với Dạ Vô Yên ư? Nhưng mà…

"Sao thế?" Lạc Thị nhận thấy có điều khác lạ, liền khẽ hỏi.

"Không có gì!" Sắt Sắt mỉm cười xoay ra phía trước mặt Mẫu thân, "Con nghĩ, Lục Hoàng tử mới về cung, lại lập được chiến công, chắc là rất bận. Cuộc hôn nhân này cứ tạm hoãn lại cũng không sao, không cần phải vội. Đã đợi bốn năm rồi, thêm mấy ngày nữa cũng chẳng sao."

Mẫu thân ít khi ra ngoài, không biết chuyện giữa Lục Hoàng tử và công chúa tộc Khương Bắc Lỗ Quốc, tốt hơn hết là nàng không nên nói ra, kẻo Mẫu thân lại lo phiền.

Lạc Thị gật đầu đồng ý.

"Thế cũng được. Vừa rồi cha con phái người đến báo, mấy ngày tới trong cung sẽ có dạ yến, bảo con ăn mặc trang điểm thật đẹp rồi đến tham

https://thuviensach.vn

gia.” Lạc Thị đưa tay vén mấy sợi tóc của Sắt Sắt ra sau tai, trìu mến nói với nàng.

Sau khi được gả vào Giang Phủ, vì sức khỏe yếu, bà chỉ có một đứa con gái là Sắt Sắt. Đứa con này trong mắt người ngoài chẳng có gì đặc biệt, chỉ riêng bà biết, võ nghệ của Sắt Sắt đã hoàn toàn được chân truyền từ bà.

Đây là bí mật giữa bà và Sắt Sắt, ngay cả cha Sắt Sắt cũng không biết. Bởi Giang Nhạn không đồng ý cho Sắt Sắt luyện võ, ông thường bảo con gái luyện võ sẽ sinh ngang bướng, ông vốn hy vọng con gái mình có thể gả vào hoàng tộc, nên khua đao múa kiếm là không cần thiết.

Nhưng Lạc Thị không nghĩ vậy, Sắt Sắt của bà cũng thế. Sắt Sắt nói, thế sự vô thường, là thân con gái chỉ có cách tự cường mới có thể đứng vững giữa thời loạn lạc.

Ba ngày sau, Sắt Sắt theo cha vào hoàng cung tham dự yến tiệc.

Bữa tiệc lần này được tổ chức để mừng công và chào đón Lục Hoàng tử Dạ Vô Yên thắng lợi trở về.

Đêm vừa xuống, trong điện Khánh Tường đã được bài trí cẩn thận, mười hai cột trụ bằng ngọc trong điện đều được nạm những viên dạ minh châu lớn cỡ nắm tay, khiến trong điện sáng rực rỡ như ban ngày.

Khi Sắt Sắt bước vào đại điện, một vài quan viên và gia quyến đã lần lượt vào chỗ. Nàng và mấy tiểu thư con quan cũng nhanh chóng ngồi xuống vị trí của mình.

Bởi buổi tiệc hôm nay vô cùng đặc biệt nên Sắt Sắt trang điểm cẩn thận hơn mọi ngày. Mái tóc đen buộc lên, chải thành búi tóc hình bán nguyệt, cài một cây thoa bằng bạch ngọc cong như vầng trăng, bên cạnh còn rủ xuống một chuỗi những sợi tua mảnh lấp lánh như sao, chuyển động rực rỡ dưới ánh đèn. Nàng mặc bộ triều phục màu xanh lam giản dị, không hề đeo bất

https://thuviensach.vn

kì đồ trang sức nào, bên góc váy có thêu những phiến lá trúc nhỏ màu trắng bạc, trông quý phái mà tao nhã.

Ngồi xuống chưa lâu, nàng bỗng cảm thấy không khí có phần khác lạ, mọi người đều đang nín thở hướng về phía cửa điện, thần sắc mang chút chờ đợi pha lẫn hiếu kì, Sắt Sắt cũng không tránh khỏi bị thu hút mà nhìn về phía đó.

Thái giám trước cửa điện lúc này đang hô lớn: “Thái hậu nương nương đến, Lục Hoàng tử đến.”

Dưới ánh sáng phản chiếu của dạ minh châu, chỉ thấy Lục Hoàng tử Dạ Vô Yên đỡ tay Thái hậu, chậm rãi tiến vào.

Dạ Vô Yên đã cởi bỏ bộ giáp bạc, lúc này trên mình chàng mặc một bộ triều phục bằng gấm hoa màu tím, mái tóc đen được búi bằng một cây trâm ngọc bích. Trên khuôn mặt anh tuấn lông mày đen nhánh, cặp mắt sáng ngời, sống mũi cao cao, khóe miệng khẽ mỉm cười. Đôi mắt phượng kia trông tựa như đang cười, nhưng kì thực ẩn giấu những tia nhìn sắc bén, khiến người ta không dám nhìn trực diện.

Các quan viên đang có mặt tại đây phần lớn đều từng gặp Dạ Vô Yên bốn năm trước. Đêm nay gặp lại, thấy chàng như lột xác, ai nấy không khỏi bàng hoàng kinh ngạc.

Bốn năm ngoài biên quan quả nhiên có thể rèn luyện con người, lúc này Dạ Vô Yên đã không còn là thiếu niên yếu ớt của bốn năm về trước. Thân hình chàng cao lớn, anh tuấn bất phàm, trên mặt ẩn hiện nụ cười, từng động tác cất chân đặt tay đều tràn đầy vẻ quý phái. Mới trông có vẻ văn nhã, nhưng qua đôi mắt phượng lạnh lùng chẳng ai dám thờ ơ trước vẻ tự tin và bá khí đang âm thầm toát ra từ chàng.

Thứ bá khí và vương khí tiềm tàng ấy so với sự sắc bén được thể hiện rõ ràng càng khiến người ta phải lạnh sống lưng. Lưỡi kiếm giấu trong vỏ,

https://thuviensach.vn

không ai biết sau khi được rút ra, nó sẽ sắc lạnh đến nhường nào.

Dạ Vô Yên đỡ Thái hậu chậm rãi bước vào điện, sau lưng họ còn có một người nữa luôn theo sát, chính là Công chúa Bắc Lỗ Quốc đã cùng Dạ Vô Yên sóng vai cưỡi ngựa rong ruổi giữa phố phường đế đô hôm nọ.

Trên tiệc có rất nhiều người chưa từng gặp công chúa Bắc Lỗ Quốc, nhưng đa số mọi người đã được nghe kể lại, nay thấy nàng ta và Lục Hoàng tử Dạ Vô Yên sánh đôi đi vào, đều cảm thấy lời đồn thực không sai. Lục Hoàng tử Dạ Vô Yên quả nhiên vô cùng sủng ái người con gái này, trong buổi lễ như ngày hôm nay đã cùng nàng ta công khai hình bóng không rời.

Lúc nhìn thấy người con gái kia, trong lòng Sắt Sắt không khỏi chùng xuống. Xem ra Dạ Vô Yên đã đưa nàng ta cùng đến Từ Ninh cung đón Thái hậu.

Từ phía xa, Sắt Sắt thấy sắc mặt của Phụ thân Giang Nhạn sầm lại, các phi tần trong cung và tiểu thư con quan cũng đều hoặc vô tình, hoặc cố ý đưa mắt nhìn về phía nàng. Dẫu rằng nàng chẳng quan tâm, nhưng trước cái nhìn thương hại của mọi người, nàng cũng thấy có chút khó xử.

Dạ Vô Yên dìu Thái hậu đến bên sập quý phi bằng gỗ lim đỏ ngồi xuống rồi quay về phía Công chúa Bắc Lỗ Quốc khẽ cười, cuối cùng mới ngồi vào vị trí của mình.

Nhờ cung nữ chỉ, Công chúa Bắc Lỗ Quốc nhanh chóng gia nhập vào chỗ của các nữ nhân thân quyến. Đêm nay phục sức của Công chúa Bắc Lỗ Quốc không sặc sỡ như trên phố nữa, nàng nhập gia tùy tục, mặc triều phục Nam Nguyệt, chiếc váy sa trắng thêu hoa mềm mại như làn sương mỏng quấn quanh thân nàng, đó chính là chiếc váy Vân Yên may tại phường may nổi tiếng chốn đế đô. Mái tóc đen búi cong yêu kiều, trên đầu đội một chiếc mũ trân châu, thứ trân châu óng ánh, phát ra những tia sáng hiền hòa, khiến

https://thuviensach.vn

nàng càng đẹp lộng lẫy, nhưng lại có phần không chân thực, tựa như Hằng Nga trên cung quế mới hạ phàm.

Nàng vừa ngồi xuống, liền có mấy tiểu thư tò mò xán lại, hỏi: “Công chúa thật là xinh đẹp, bộ quần áo này do phường may nổi tiếng trong kinh thành may phải không?”

Cô công chúa kia liền khẽ gật đầu, e lệ cười đáp: “Chắc là thế, ta không có triều phục của quý quốc, vừa đến kinh thành, Yên liền sai người mời các thợ may trong kinh thành đến đo quần áo cho ta. Trước khi đến đây họ mới vừa may xong.”

Bộ triều phục tinh xảo thế này, tất do mấy thợ may nổi tiếng chung sức làm nên, chắc phải mất cả một buổi chiều mới kịp may xong.

Sắt Sắt nghe thấy Công chúa Bắc Lỗ Quốc gọi Dạ Vô Yên bằng một chữ “Yên”, trong lòng dâng lên nỗi chua xót không diễn đạt được thành lời. Nàng cứ tưởng bản thân mình có thể không thèm quan tâm, thế nhưng, nàng nhìn về phía người đàn ông như đóa tuyết liên kia, đó thực sự không phải chồng nàng ư? Hôn ước giữa nàng và chàng biết phải làm thế nào? Nếu vẫn giữ nguyên, từ nay nàng sẽ phải chung chồng với người con gái kia sao?

Sắt Sắt cúi mặt nhìn xuống, lần đầu tiên, mặt hồ trong lòng nàng lăn tăn gợn sóng.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu giá lâm!” Theo tiếng hô the thé của thái giám, Hoàng đế Gia Tường mình mặc long bào, cùng Hoàng hậu phục sức lộng lẫy chậm rãi tiến vào trong điện.

Sắt Sắt cùng mọi người lập tức quỳ xuống bái kiến, lúc đứng lên, Hoàng đế Gia Tường uy nghi đã ngồi ngay ngắn trên ngai rồng, đôi mắt thiên tử đang nhìn chăm chăm vào Dạ Vô Yên.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên ngẩng đầu, ánh mắt hai cha con lập tức chạm nhau.

Đôi mắt sâu thẳm của Hoàng đế Gia Tường tràn đầy vẻ kinh ngạc, còn ánh mắt Dạ Vô Yên lại vô cùng bình tĩnh, không hề có bất cứ sự xao động nào.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lục Hoàng tử lần này đã bình định được Ô Thị Quốc, nêu cao hùng uy của thiên triều ta, quả thực công trạng không nhỏ!” Thừa tướng Tiêu Thanh Minh đứng lên bẩm tấu.

“Ô Thị Quốc xưa nay kiêu dũng hung hăng, lần này Lục Hoàng tử có thể đánh bại chúng, quả là tấm gương mẫu mực về việc dùng binh.” Cha Sắt Sắt cũng không bỏ lỡ thời cơ tiến lên tấu trình.

Các quan viên khác nghe thấy thế, cũng đồng thanh lên tiếng chêm vào.

Dạ Vô Yên lạnh lùng quan sát những khuôn mặt trước mắt, trong đôi mắt phượng ánh lên tia nhìn giễu cợt.

Năm đó sở dĩ chàng xuất chinh, một phần không nhỏ là do những kẻ này hoặc ngấm ngầm hoặc công khai xúi giục. Bọn họ tưởng rằng đẩy chàng ra biên quan là có thể trừ khử được chàng, không ngờ chàng lại có thể sống sót trở về. Giờ đây, lũ hồ ly già này lại gió chiều nào che chiều ấy, trong đầu tính toán những gì, chàng đương nhiên hiểu rõ, thế nên trong lòng không khỏi cảm thấy nực cười.

“Người đâu, tuyên chỉ!” Hoàng đế Gia Tường trầm giọng nói.

Trong điện lập tức trở nên tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng thái giám tuyên chỉ.

“Lục Hoàng tử có công bình định Ô Thị Quốc phía Tây, phong làm Tuyền Vương, thưởng ngàn lượng vàng, mười đấu minh châu, hưởng tước thập vạn hộ hầu. Khâm thử.”

https://thuviensach.vn

Hoàng đế Gia Tường có bốn con trai, đến nay tại thế chỉ còn Tam Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử, các hoàng tử còn lại đã chết yểu. Tam Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử là con đẻ của đương kim Hoàng hậu, Tam Hoàng tử đã được phong làm Thái tử từ hai năm trước, Ngũ Hoàng tử đến nay vẫn chưa từng được phong vương. Chẳng ai ngờ, Lục Hoàng tử Dạ Vô Yên lại được phong vương trước.

“Nhi thần đa tạ ân điển của phụ hoàng.” Dạ Vô Yên tiến lên trầm giọng đáp. Trên khuôn mặt anh tuấn vẫn cực kỳ lạnh nhạt.

Hoàng đế Gia Tường nhìn Dạ Vô Yên mỉm cười, phong vương thưởng tiền cũng không khiến nó có chút gì rung động, rốt cuộc chuyện như thế nào mới có thể khiến nó vui mừng đây? Đưa mắt nhìn qua một lượt những oanh oanh yến yến[1] trên điện, ngài liền mỉm cười. Tính ra, năm nay Dạ Vô Yên đã hai mươi hai tuổi, cũng nên tính chuyện hôn nhân đại sự rồi.

[1]. Chỉ những cô gái có mặt trong bữa tiệc.

“Vô Yên, con và thiên kim tiểu thư của Định An Hầu đính hôn được mười năm rồi. Trẫm đã chọn ngày lành, mười ngày sau sẽ tổ chức hôn sự cho hai con.” Hoàng đế Gia Tường nói.

Sắt Sắt nghe vậy trong lòng không khỏi thất kinh. Nàng chưa từng nghĩ tới việc Hoàng đế lại nhanh chóng quyết định chuyện hôn sự của họ như thế, nhất là ngay trong buổi dạ yến thế này. Chắc cha nàng đã nhắc qua với Hoàng thượng chuyện này. Nàng lo lắng nhìn Dạ Vô Yên, vừa đúng lúc trông thấy đuôi lông mày chàng nhướn lên.

Chàng sẽ cự tuyệt hay là chấp nhận?

Nếu chàng cự tuyệt, với nàng mà nói, lúc này sẽ hơi khó xử. Nhưng, từ nay về sau, nàng sẽ được giải thoát hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Nếu chàng chấp nhận, dù đêm nay bảo toàn được thể diện cho nàng, nhưng sau này thì sao?

Trong chốc lát, Sắt Sắt thậm chí không biết bản thân mình đang mong chàng cự tuyệt hay chấp nhận.

Trong lòng nàng cứ thấp thỏm không yên, sự trầm tư trong chốc lát của Dạ Vô Yên đối với nàng tựa như sự dằn vặt suốt cả ngàn vạn năm vậy.

Cuối cùng, khóe môi Dạ Vô Yên cũng nở một nụ cười, chàng lạnh lùng đáp: “Bẩm phụ hoàng, nhi thần nghe nói Giang tiểu thư là tài nữ chốn đế đô, nhi thần xuất chinh đã nhiều năm, văn tài thô thiển, tự thấy mình không xứng với Giang tiểu thư, xin phụ hoàng thu hồi hôn ước.”

Chàng đã cự tuyệt rồi!

Sắt Sắt bỗng thấy trong lòng thư thái, nàng đã được tự do. Nhưng nàng lại không thấy vui mừng như tưởng tượng, thậm chí có chút cảm giác lạc lõng. Sớm đã biết chàng không muốn lấy nàng, nhưng không ngờ chàng lại cự tuyệt thẳng thừng như thế. Chàng thực đã không còn là thiếu niên nhẫn nhịn cầu toàn của mấy năm trước nữa mà đã dám trực tiếp chống lại uy quyền của Hoàng đế.

Hoàng đế không vì lời từ chối của Dạ Vô Yên mà nổi cơn thịnh nộ, chỉ khẽ mỉm cười. Cuối cùng nó đã trưởng thành, thậm chí còn có chủ ý riêng. Thế nhưng, ngài không thể chấp thuận lời thỉnh cầu này. Lời ngài nói ra là khuôn vàng thước ngọc, sao có thể dễ dàng thay đổi.

“Hoàng nhi, Giang tiểu thư đợi con đã nhiều năm, con không được phụ lòng nàng ấy. Mười ngày sau cử hành hôn lễ!” Hoàng đế trầm giọng nói.

Dạ Vô Yên cũng không kiên trì thêm nữa, cúi mình đáp: “Nhi thần tuân lệnh. Còn một chuyện nữa, lần này nhi thần bình định Ô Thị, may nhờ có Bắc Lỗ Quốc xuất binh tương trợ. Bắc Lỗ Quốc có ý cùng Nam Nguyệt

https://thuviensach.vn

liên hôn, muốn gả Công chúa Y Doanh Hương cho nhi thần. Cúi mong phụ hoàng ân chuẩn, cho thành hôn cùng ngày với tiểu thư Giang Phủ."

Lòng Sắt Sắt chùng xuống, hóa ra chàng đồng ý lấy nàng vì muốn phụ hoàng đồng ý hôn sự giữa chàng và Y Doanh Hương. Hoàng đế đã bác bỏ ý kiến của chàng, đương nhiên sẽ phải cho chàng toại nguyện trong chuyện này. Quả nhiên, Hoàng đế chau mày, ngưng thần suy nghĩ trong giây lát, rồi cười đáp: "Chuyện đó có khó gì, nếu đã như vậy, thì cho thành hôn cùng ngày với thiên kim của Định An Hầu."

"Thế nhưng, thưa phụ hoàng, còn chuyện phân lớn bé thì sao? Nhi thần đã từng đồng ý với Hoàng đế Bắc Lỗ Quốc, để Doanh Hương làm Chính phi." Dạ Vô Yên hạ giọng hỏi, trên miệng vẫn giữ nguyên nụ cười, chỉ là trong mắt chứa đầy vẻ mong đợi.

Hoàng đế nghe thấy vậy, sắc mặt có phần sa sầm.

Bắc Lỗ Quốc ở phía Bắc Nam Nguyệt, cương thổ rộng hơn Nam Nguyệt, là nước lớn của một phương. Chỉ vì phương Bắc lạnh lẽo, nên Bắc Lỗ Quốc không được phồn thịnh, thế nhưng, mấy năm gần đây Bắc Lỗ Quốc đang trên đà trỗi dậy, thật không thể coi thường.

"Nếu thế, đành để thiên kim của Định An Hầu chịu thiệt, làm Thứ phi vậy!" Hoàng đế Gia Tường trầm ngâm giây lát rồi chầm chậm nói, trong lòng tự lấy làm may mắn vì năm xưa mới chỉ ban hôn chứ chưa nói rõ để thiên kim Giang thị làm Chính phi.

Sắc mặt của Định An Hầu Giang Nhạn đương nhiên rất khó coi, nhưng vẫn mỉm cười tiến lên nói: "Tuyền Vương tướng mạo như rồng phượng, tiện nữ được gả vào vương phủ đã là phúc phận tu được từ kiếp trước, có gì mà thiệt. Vi thần đa tạ ân điển của Hoàng thượng."

Hoàng đế gật đầu cười: "Khanh gia không cần khách khí."

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên lui xuống, ngồi trên ghế, khóe miệng nở nụ cười, đưa mắt nhìn về phía Công chúa Bắc Lỗ Quốc Doanh Hương đang ngồi cùng đám nữ nhân thân quyến.

Y Doanh Hương cũng liếc mắt tươi cười nhìn sang, tình ý triền miên.

“Liếc ngầm ánh mắt gửi trao.

Thu ba lấp lánh dâng trào khóe mi.” [2]

[2] âm Hán Việt thơ gốc: “Nhãn sắc ám tương câu, thu ba hoành dục lưu”. Câu trong bài từ Bồ Tát man của Nam Đường Hâu Chủ Lý Dục. Bài từ miêu tả tình cảm mê muội của một người đàn ông trên chiếu tiệc trong tiếng nhạc của một cô gái.

Chẳng hiểu tại sao, trong đầu Giang Sắt Sắt bỗng nhiên hiện lên hai câu thơ này.

Khi Hoàng đế ban hôn, không hề nói rõ Sắt Sắt là Chính phi, chỉ nói sẽ là Vương phi. Thế nhưng, Hoàng đế ban hôn, làm gì có chuyện chỉ làm Thứ phi cơ chứ? Ngày nay, chàng vừa mới trở về đã đem Vương phi chưa cưới là nàng giáng làm Thứ phi. Kỳ thực, Chính phi cũng được, Thứ phi cũng xong, chẳng qua cũng chỉ là danh hiệu, đối với Giang Sắt Sắt, chẳng có gì khác biệt.

Thế nhưng, trong mắt người đời, Chính phi và Thứ phi lại khác nhau một trời một vực.

Chính phi là vợ, Thứ phi là thiếp.

Một người đàn ông có thể có rất nhiều thiếp, nhưng chỉ có thể có một vợ. Một người thiếp dù có được sủng ái đến mức nào mãi mãi cũng không vượt nổi vợ. Ví dụ như Lạc Thị, Mẫu thân của Sắt Sắt.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt luôn không hiểu vì sao Lạc Thị lại chịu làm thiếp của Giang Nhạn. Mặc dù bà đã gắng hết sức hòa nhập với Giang Phủ, nhưng theo những gì Sắt Sắt quan sát thấy, bà và Giang Phủ hoàn toàn không hợp nhau. Mặc dù Phụ thân Giang Nhạn đối xử với bà rất tốt, nhưng Sắt Sắt biết, bà không hề hạnh phúc.

Trong Giang Phủ, đại phu nhân xuất thân cao quý luôn giễu cợt khinh bỉ xuất thân của nhị phu nhân Lạc Thị, nhưng bà không vì thế mà buồn phiền, chỉ cười nhạt đối diện với tất cả.

Bà thường kể với Sắt Sắt về biển lớn. Ban ngày ngắm biển, ban đêm nghe tiếng sóng. Biển rộng trời cao, thoải mái biết bao.

Sắt Sắt từng thề rằng, nàng quyết sẽ không giống như Mẫu thân, chịu làm thiếp của một người đàn ông. Nực cười thay, đêm nay, rốt cuộc nàng vẫn phải làm thiếp, hơn nữa còn là một người thiếp mãi mãi không bao giờ được sủng ái. Điều tồi tệ nhất là nàng không thể cự tuyệt. Bởi lẽ hôn sự của nàng có can hệ tới danh dự của toàn thể nhà họ Giang. Nàng là thiên kim tiểu thư được dạy dỗ theo khuôn phép, hiểu biết lễ nghĩa, nàng không thể hành động hồ đồ. Nếu làm vậy, phụ mẫu nàng chắc chắn sẽ không đồng ý.

Sắt Sắt yên lặng ngồi đó, gương mặt thanh tú khẽ nở nụ cười.

Thứ nàng muốn là tình cảm lứa đôi trọn đời trọn kiếp. Dạ Vô Yên không phải người chồng thích hợp của nàng, đương nhiên nàng cũng sẽ không vì chàng mà đau khổ.

Dạ yến chính thức bắt đầu, cung nữ như bướm lượn trên hoa, không ngừng bưng lên các món cao lương mỹ vị và các loại quỳnh tương ngọc dịch[3]. Tiếng ti trúc vui vẻ nổi lên, mười hai vũ cơ xinh đẹp mặc váy the mỏng, tung tăng nhảy múa trên thảm đỏ ngay giữa đại điện.

[3]. Chỉ các loại rượu ngon.

https://thuviensach.vn

Người xinh đẹp, nhạc dÂu Dương, múa uyển chuyển.

Chén rượu nồng, thức ăn ngon, hoa thơm ngát.

Đây quả là một đêm hoàn hảo, nàng chẳng có lý do gì lại không tận hưởng tất cả những điều tốt đẹp ấy.

Sắt Sắt cúi mặt cười nhạt, ngón tay thon nhẹ nâng ly rượu, nhấp một ngụm, lại gắp một miếng thức ăn.

“Nghe nói nữ nhân Bắc Lỗ Quốc đều giỏi ca hát, giọng hát của Công chúa Doanh Hương càng như giọng tiên trên trời, không biết Công chúa có bằng lòng hát cho chúng ta nghe một bài không?” Người cất tiếng là Đông cung Thái tử Dạ Vô Trần.

Dạ Vô Trần là trưởng tử của đương kim Minh Hoàng hậu, từ nhỏ đã được Hoàng đế và Hoàng hậu vô cùng sủng ái, tính khí cao ngạo, ngông cuồng. Lúc này chàng đang mặc bộ triều phục gấm hoa màu đen, vạt áo trước dùng chỉ vàng thêu đám mây như ý và hình rồng cưỡi mây, đầu đội chiếc mũ vàng tử ngọc. Lông mày như lưỡi kiếm, ánh mắt sáng rực, dung mạo anh tuấn, cặp mắt đen mang chút lạnh lùng, lặng lẽ quan sát Công chúa Doanh Hương đang đắm chìm trong niềm hoan hỉ.

Y Doanh Hương dường như đã quen với những lời mời như thế, hàng mi dài khẽ rung, mỉm cười gật đầu.

Nhưng Dạ Vô Yên lại có phần không vui, chàng không ngờ Thái tử lại đột nhiên đưa lời đề nghị này, lông mày khẽ nhíu, vừa định mở lời từ chối đã nghe tiếng Minh Hoàng hậu vang lên: “Hoàng thượng, bản cung cũng nghe nói các cô nương ở Bắc Lỗ Quốc rất giỏi ca hát, thực muốn được nghe.”

Hoàng đế Gia Tường gật đầu cười đáp: “Nếu đã như vậy, Trẫm cũng muốn nghe thử một lần xem sao.”

https://thuviensach.vn

Y Doanh Hương tươi cười đứng lên, khẽ di chuyển mấy bước, tiến ra giữa đại điện, cười nói: “Doanh Hương xin hát tặng Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu một khúc để trợ tửu hứng.”

“Khoan đã,” Minh Hoàng hậu đột nhiên nói, “Bản cung nghe nói thiên kim của Định An Hầu chơi đàn rất giỏi, hay là để Giang tiểu thư đệm đàn cho Công chúa Doanh Hương có được không, tất sẽ tạo ra một khúc nhạc tiên giữa chốn nhân gian.” Hoàng hậu nhẹ mỉm cười, đôi mắt nhìn thẳng về phía Sắt Sắt.

Sắt Sắt vốn định yên lặng thưởng thức món ngon, không ngờ lại trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người thêm lần nữa. Nàng khẽ thở dài, đêm nay, số phận không cho nàng được bình yên rồi.

Nàng từ tốn buông đôi đũa ngọc, đứng dậy thi lễ.

Bỗng giọng nói lạnh lùng trầm tĩnh của Dạ Vô Yên truyền tới: “Phụ hoàng, giọng hát của Doanh Hương hợp với thanh xướng[4], không hợp hát theo tiếng đệm đàn, tiếng đàn ngược lại sẽ khiến giọng hát tuyệt vời của nàng không còn thuần khiết nữa.”

[4]. Hát chay

Sắt Sắt ngẩng đầu, có phần kinh ngạc, chỉ thấy đôi mắt phượng đẹp đẽ của Dạ Vô Yên đang lặng lẽ hướng về phía mình.

Lạnh lùng, trầm tĩnh, sâu thẳm, sắc bén.

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng, thần sắc nào cũng có, chỉ không hề có chút dịu dàng.

Đây là lần đầu tiên trong đêm nay Dạ Vô Yên đưa mắt nhìn nàng, hoặc giả mãi cho đến lúc này, chàng mới nhận ra, người con gái mặc áo xanh nhã nhặn này chính là Giang Sắt Sắt, Thứ phi chưa cưới của chàng.

https://thuviensach.vn

Chàng nói giọng hát của Công chúa Doanh Hương không thích hợp với tiếng đệm đàn là có ý nàng không xứng đệm đàn cho Công chúa Doanh Hương, tiếng đàn của nàng sẽ làm ô uế tiếng hát tuyệt diệu của nàng ta sao?

Sắt Sắt không tức giận, chỉ cười nhạt, nụ cười thanh nhã lặng lẽ tựa ánh trăng. Nàng khẽ nhíu mày, đầu mày cuối mắt đều ẩn hiện phong độ cao quý.

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương đã thương yêu, tiếc là tài nghệ đánh đàn của Sắt Sắt tầm thường, muốn đệm đàn cho Công chúa thực có phần khó khăn.” Sắt Sắt đưa mắt nhìn về phía Minh Hoàng hậu, lạnh nhạt nói. Không phải nàng khiêm tốn, mà nàng thực sự không muốn. Nếu Dạ Vô Yên đã không muốn để nàng đệm đàn cho Công chúa Doanh Hương thì nàng sẽ làm theo ý chàng.

“Ồ, Giang cô nương không cần quá khiêm nhường, Trẫm có nghe nói cô nương cầm kì thi họa tất thảy đều tinh thông, là tài nữ nổi tiếng ở chốn kinh kì, cô nương đệm đàn cho Công chúa Doanh Hương, thực là hợp lắm!” Hoàng thượng mở lời.

Ngài giáng Sắt Sắt từ Chính phi thành Thứ phi, trong lòng hẳn cũng có phần áy náy. Hiện giờ, Công chúa Doanh Hương muốn thể hiện giọng ca, ngài mong Sắt Sắt cũng có cơ hội thể hiện tài năng.

Hoàng thượng đã mở lời, Sắt Sắt không tiện từ chối, đành bước ra khỏi bàn tiệc, đến trước cầm án giữa đại điện nhẹ nhàng ngồi xuống.

Y Doanh Hương nhìn Sắt Sắt cười dịu dàng, đôi mắt long lanh ánh lên vẻ xinh đẹp và hồn nhiên. Chắc hẳn nàng đã biết Sắt Sắt là Vương phi chưa cưới của Dạ Vô Yên, vậy mà không hề có chút gì khó chịu.

“Giang tiểu thư, ta muốn hát một bài hát được lưu truyền rất rộng rãi ở Bắc Lỗ Quốc chúng ta, tên là “Công chúa Phi Âu Na”, Giang tiểu thư đã từng nghe qua chưa?” Y Doanh Hương ngọt ngào hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhìn đôi mắt trong trẻo long lanh và cả nụ cười e thẹn bên khóe môi của Y Doanh Hương, nàng không thể không thừa nhận, cô Công chúa Bắc Lỗ Quốc này quả là một người con gái khiến người ta vừa nhìn đã yêu thích.

Sắt Sắt cười đáp: "Bài hát này Sắt Sắt chưa từng nghe qua, xin mời Công chúa hát trước một lượt, Sắt Sắt sẽ theo đó mà đệm đàn."

Hai người thương lượng xong, Y Doanh Hương hướng về phía Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu thi lễ rồi bắt đầu cất tiếng hát.

Vừa nghe tiếng hát của Y Doanh Hương, Sắt Sắt mới biết những lời vừa rồi của Dạ Vô Yên là nói thật. Giọng hát của Y Doanh Hương quả nhiên không chỉ hay một cách thông thường. Tiếng hát của nàng ta giống như băng tuyết trên đỉnh núi cao đã qua gột rửa, trong nét xa xăm chứa đựng sự trong trẻo, trong sự ngọt ngào cảm thấy cái mênh mang.

Tên bài hát là "Công chúa Phi Âu Na", Sắt Sắt không tinh thông tiếng Bắc Lỗ Quốc nhưng cũng biết Phi Âu Na có nghĩa là ánh trăng, công chúa Phi Âu Na có nghĩa là nữ thần mặt trăng. Y Doanh Hương hát bài này, có phải muốn tự ví mình với nữ thần mặt trăng của Bắc Quốc? Cô công chúa này cũng tự tin quá đỗi.

Từ trong tiếng hát của Y Doanh Hương, Sắt Sắt có thể cảm nhận được tình cảm nồng nhiệt cháy bỏng của một cô gái, bài hát này không những giọng cao mà âm điệu cũng phức tạp, đúng là khó có thể đệm đàn. Lúc này, Sắt Sắt thực sự nghi ngờ, Công chúa Doanh Hương trông có vẻ đơn thuần kia có phải đang cố ý làm khó nàng, không muốn để nàng đệm đàn theo không?

Sắt Sắt biết, nếu nàng từ chối, long nhan nhất định sẽ đại nộ. Nhưng nếu nàng phối nhạc, tất sẽ chiếm mất ưu thế của Công chúa Doanh Hương.

https://thuviensach.vn

Nàng không có ý tranh sủng với nàng ta, cũng không muốn thể hiện trước mặt Dạ Vô Yên.

Sắt Sắt suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cúi đầu nhắm mắt, bàn tay khẽ động lên dây đàn, vuốt nhẹ một cái, một luồng âm thanh tuôn ra, tựa như nước chảy trên đá, châu rơi mâm ngọc. Tiếng đàn dÂu Dương đuổi theo tiếng hát, mọi người đều nín thở, yên lặng lắng nghe. Chính vào lúc tiếng đàn sắp sửa hòa vào tiếng hát, bỗng nghe "tạch" một tiếng, dây đàn đã đứt.

Mọi người không kịp đề phòng, đều thở dốc ra một lượt.

Tiếng đàn vẫn chưa đến chỗ tuyệt diệu, chẳng ngờ dây đàn lại đứt, tài nghệ đánh đàn của tài nữ đế đô không có duyên được kiểm chứng rồi.

Trong lòng mọi người đều tiếc thay cho Sắt Sắt, cơ hội thể hiện tài năng trước mặt Thái hậu và Hoàng thượng không phải ai cũng có, có lẽ Giang tiểu thư hồi hộp quá nên mới làm dây đàn bị đứt.

Chỉ có Sắt Sắt hiểu vì sao dây đàn lại đứt, chẳng qua nàng đã ngầm vận công dùng móng tay gảy đứt dây đàn.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tiêm Tiêm [1] Công Tử

[1] Tiêm Tiêm: nhỏ, thon.

Đêm, bầu trời quang đãng, ngàn sao lấp lánh, tầng tầng lớp lớp những áng mây lúc quyện lúc rời, mông lung phiêu bạt.

Giang Sắt Sắt mặc bộ đồ nam trang màu xanh rộng rãi, cải trang thành một công tử hào hoa, trong tay nàng cầm chiếc quạt, nhưng không phải quạt giấy mà được làm bằng lụa, trên nền trắng thêu mấy cành trúc đen, như khói như sương, phóng khoáng thanh thoát. Nàng lướt qua phố phường sầm uất của chốn đế đô, qua bao đường lớn ngõ nhỏ, rồi thẳng hướng sòng bạc Thịnh Vinh đi tới.

“Ôi chao, khách quan, mời vào bên trong, cược một ván nhé?” Tên tiểu nhị mắt híp trông thấy Sắt Sắt từ xa liền vồn vã chào mời.

Sắt Sắt đưa mắt nhìn quanh, thu vào tầm mắt tất cả những người trong sảnh, đến khi nhìn thấy hai thiếu niên đang hớn hở đánh bạc ở bàn số năm, đôi mày dài thanh tú khẽ nhíu lại. Nàng bước lên, phẩy chiếc quạt trong tay “xoẹt” một tiếng, khẽ quạt mấy cái, lạnh lùng nói: “Có chơi hay không còn phải xem tâm trạng của bản công tử đã. Cho ta một gian phòng, đem vài món thanh đạm lên, một bình rượu Yên Chi Hồng. Không có việc gì thì đừng đến làm phiền, bản công tử đang đợi khách.” Nàng lại chỉ hai thiếu niên đang phóng tay chơi bạc ở bàn số năm, nói: “Chuyển lời của ta, mời hai vị kia lên phòng gặp ta, cứ nói là Tiêm Tiêm công tử có lời mời!”

https://thuviensach.vn

“Tiêm Tiêm công tử?” Tiểu nhị kinh ngạc nhìn Sắt Sắt, trong mắt hiện lên vẻ sùng bái.

Người trước mặt đây hóa ra là Tiêm Tiêm công tử nổi tiếng khắp kinh thành!

Theo lời đồn, Tiêm Tiêm công tử đẹp như người trời, so với đàn bà con gái còn đẹp hơn vài phần, khiến người ta gặp rồi liền quên hết thế tục. Nhưng sự thực có phải như vậy hay không thì chẳng ai được rõ, bởi hiếm có người nào được thấy khuôn mặt thật của chàng. Hàng phố lưu truyền một câu thơ thế này: “Tiếu dung tiên tiên, ám khí thiên thiên” [2].

[2]. Nụ cười dịu dàng, ám khí muôn vàn.

Tiểu nhị nhìn theo bóng dáng Sắt Sắt bước lên lầu, tà áo xanh phấp phới, ống tay rộng như áng mây rủ, quả là nhẹ nhàng thanh tao, siêu phàm thoát tục. Hắn khẽ thở dài một tiếng, người này quả thực giống với lời đồn, không biết “ám khí thiên nhiên” có đúng hay không. Nhưng về khoản này, tốt hơn hết là hắn không nên kiểm nghiệm.

Hồi lâu, tiểu nhị mới hoàn hồn, liến thoắng vâng dạ, đưa Sắt Sắt vào trong phòng, cung kính cúi người rồi nhanh nhẹn lui ra.

Sắt Sắt thong thả đến bên cửa sổ, mở cánh cửa ra thưởng thức màn đêm ở Phi Thành. Sòng bạc Thịnh Vinh nằm ở vị trí rất đẹp, bên dòng sông chảy ngang qua Phi Thành. Trên sông có mấy chục chiếc du thuyền đang bồng bềnh trên mặt nước, ánh sáng trên thuyền tỏa xuống mặt sông lấp lánh.

Bỗng một chiếc thuyền nhỏ xuyên qua màn đêm nhanh chóng cập bờ, trên mũi thuyền, một bóng người cao lớn đứng sừng sững. Nhờ ánh sáng le lói trên mũi thuyền, Sắt Sắt trông thấy thanh loan đao rất độc đáo giắt ngang lưng người đó, trên môi nàng liền nở một nụ cười.

https://thuviensach.vn

Nàng đứng trước cửa sổ, chắp tay sau lưng chờ đợi. Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng động nhẹ, một nam tử áo đen chậm rãi bước vào. Mái tóc dài thả rối, gương mặt đẹp như điêu khắc, mang chút lạnh lùng và kiêu ngạo. Kiếm mi lãng mục, mũi cao môi mỏng, cặp mắt đen tựa màn đêm thăm thẳm.

“Noãn[3], ngươi vào phòng của người khác không có thói quen gõ cửa sao?” Sắt Sắt trêu chọc hỏi.

[3]. Noãn: ấm áp

Một nam tử lạnh lùng trầm mặc như thế mà lại tên là Noãn.

Gương mặt lạnh như băng của nam tử đó chẳng tỏ chút thái độ gì, như đang đeo một tấm mặt nạ, chỉ có khóe môi khẽ động, trầm giọng đáp: “Chẳng phải công tử đã thấy tôi đến rồi đó sao?!” Thì ra vừa rồi từ trên thuyền hắn đã nhìn thấy Sắt Sắt.

“Có thể thấy võ công của ngươi lại khôi phục thêm được vài thành! Nhãn lực càng lúc càng sắc bén hơn rồi.” Sắt Sắt nhấc tà áo dài lên, nho nhã ngồi xuống, thong thả cười nói.

Nam tử tên Noãn chìm trong im lặng, cặp mắt đen nhìn chăm chú vào khuôn mặt Sắt Sắt.

“Công tử, sắc mặt công tử không được tốt, phải chăng là có tâm sự gì?” Giọng Noãn lạnh lùng, nhưng mang theo sự quan tâm khiến người khác không khó nhận ra.

Sắt Sắt hơi sững lại, rồi nở nụ cười đáp: “Phong Noãn, ngươi đoán đúng rồi, ta quả đang có tâm sự, hơn nữa còn là một chuyện lớn.”

“Ồ?” Sắc mặt Phong Noãn hơi sững lại, hỏi tiếp: “Chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt phe phẩy chiếc quạt lụa trong tay, cười nhạt đáp: “Không vội, đợi Bắc Đẩu và Nam Tinh đến, ta sẽ nói rõ với các ngươi!”

Vừa nói đến đây, cửa phòng liền mở ra, hai thiếu niên giống nhau như đúc bước vào.

Thân hình giống nhau, mặt mũi giống nhau, nhưng chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra sự khác biệt giữa hai người. Thiếu niên đi đằng trước có đôi mắt to trong sáng, đang tủm tỉm cười, nhìn là biết tính tình ôn hòa. Thiếu niên đằng sau có đôi mắt đen linh động không ngừng đảo qua đảo lại, nhìn là biết không dễ gì đối phó. Người đi đằng trước tên Bắc Đẩu, người đi đằng sau tên Nam Tinh, bọn họ là một cặp huynh đệ sinh đôi.

“Lão đại, lâu ngày không gặp, bọn tiểu đệ vô cùng mong nhớ.” Nam Tinh trông thấy Sắt Sắt, mồm mép liền ngọt như bôi mật.

Sắt Sắt đã quen với những lời kiểu này của cậu nhóc nên không buồn để ý, nghiêm túc nói: “Hôm nay ta gọi các ngươi tới đây là có chuyện cần các ngươi giúp đỡ!”

“Lão đại cứ dặn dò, huynh đệ chúng tôi cam tâm vì lão đại mà nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng.” Nam Tinh nhanh nhảu đáp.

Bắc Đẩu và Nam Tinh vốn kiếm sống nơi đầu đường xó chợ, vì đắc tội với ác bá ở kinh thành, suýt thì mất mạng, nếu không nhờ Sắt Sắt ra tay cứu giúp, rồi thu xếp chu toàn, hai người họ e rằng đã xuống suối vàng từ lâu. Từ đó về sau, hai huynh đệ một lòng một dạ đi theo Sắt Sắt.

Phong Noãn khác với bọn họ, được Sắt Sắt cứu ở ngoại ô, khi đó hắn đang bị thương rất nặng, Sắt Sắt đã mời danh y, cuối cùng cũng cứu được tính mạng của hắn. Thế nhưng, vì bị thương, hắn lại bị mất trí nhớ. Phong Noãn là tên Sắt Sắt đặt cho hắn, bởi lúc cứu hắn đang vào mùa gió ấm hoa thơm.

https://thuviensach.vn

“Giờ Tỵ ngày mai, tiểu thư Giang Sắt Sắt của phủ Định An Hầu sẽ ra ngoại thành lên núi Hương Diểu thắp hương. Ba người các ngươi hãy mai phục ở sườn núi, đợi đến lúc không có ai, bắt cóc tiểu thư Giang Phủ, sau đó…” Sắt Sắt ngừng một lát, cười tít mắt nói tiếp: “… sau đó giả vờ vô lễ với nàng ta.”

Phong Noãn lặng lẽ nhìn Sắt Sắt không nói gì, Bắc Đẩu và Nam Tinh ngược lại mở to hai mắt, cao giọng nói: “Lão đại, đầu óc huynh không phải hỏng rồi đấy chứ, bảo bọn đệ đi bắt cóc tiểu thư Giang Phủ ư? Đây… đây có phải là sự thật không? Từ lúc nào lão đại lại trở thành loại tiểu nhân âm hiểm vậy? Huynh có biết làm như thế sẽ hủy hoại hết danh tiết của tiểu thư nhà người ta không?”

Trong bữa tiệc, Sắt Sắt cố tình gảy đứt dây đàn, nàng giấu được tất cả mọi người, nhưng không giấu nổi đôi mắt tinh tường của Phụ thân. Giang Nhạn biết tài đánh đàn của Sắt Sắt cao siêu, cho dù âm cao đến đâu cúng không thể gảy đứt dây đàn. Bởi vậy, ông vô cùng tức giận, phạt Sắt Sắt quỳ cả đêm trên thềm đá.

Thái độ của Phụ thân đã thể hiện rõ ràng, nàng không thể nào chủ động thoái hôn. Nhưng cuộc hôn nhân này nàng không hề mong muốn. Vì thế, Sắt Sắt ngầm hạ quyết tâm, nhất định phải khiến Tuyền Vương chủ động từ bỏ hôn sự này, hơn nữa còn phải khiến cho Hoàng thượng đồng ý.

Suy đi tính lại, chỉ có một cách duy nhất là hủy hoại danh tiết của chính mình. Chỉ cần không phải lấy Dạ Vô Yên, danh tiết gì đó, nàng đều không hề bận tâm.

“Đúng thế, ý ta chính là muốn hủy hoại danh tiết của nàng ấy, muốn nàng ấy không thành thân với ai được!” Giang Sắt Sắt cúi mặt cười nhạt, hai thằng nhóc này đương nhiên không biết tiểu thư Giang Phủ chính là nàng, nàng chính là tiểu thư Giang Phủ.

https://thuviensach.vn

Bắc Đẩu khẽ chau mày, hỏi: “Đệ nghe nói, tiểu thư Giang Phủ là Vương phi mà Hoàng thượng chỉ hôn cho Tuyền Vương. Chúng ta làm như vậy nhất định sẽ khiến nàng ta không làm Vương phi được, vậy chẳng phải sẽ phá hoại một mối nhân duyên sao? Hơn nữa, sau này nàng ta cũng không gả đi đâu được. Lão đại, huynh thường dạy bọn đệ không được làm chuyện xấu, tại sao huynh lại muốn làm chuyện thương thiên hại lý này, tiểu thư Giang Phủ kia có thâm thù đại hận gì với huynh?”

“Chẳng có thâm thù cũng chẳng có đại hận!” Sắt Sắt mỉm cười thật tươi, nụ cười dưới ánh đèn vô cùng thanh tú.

“Vậy thì tại sao?” Nam Tinh không tin Sắt Sắt là loại tiểu nhân bỉ ổi như vậy, liền cất tiếng hỏi.

“Ta chỉ là… chỉ là thích tiểu thư Giang Phủ đó thôi.” Sắt Sắt vừa nói vừa cúi đầu, cố nén nụ cười đang lộ ra bên khóe miệng.

Cử chỉ ấy của nàng trong mắt Bắc Đẩu và Nam Tinh lại thành ra biểu hiện của sự xấu hổ.

Hai người như chợt hiểu ra, liền gật đầu, nói: “Không ngờ lão đại lại thích tiểu thư Giang Phủ, thật là chuyện quá tốt. Chúng đệ nhất định sẽ giúp lão đại cướp tận tay, nhất định sẽ hủy hoại danh tiết của Giang tiểu thư. Đến lúc đó, Giang tiểu thư không gả đi đâu được, lão đại đến hỏi cưới, nhất định sẽ thành công.”

Bắc Đẩu và Nam Tinh xoa tay, ra vẻ cực kỳ phấn khích. Có thể ra sức vì Sắt Sắt, bọn họ cầu còn chẳng được, chỉ hận không thể cướp luôn tiểu thư Giang Phủ kia về cho Sắt Sắt cưới làm vợ.

Sắt Sắt trông dáng vẻ của chúng, bỗng nhếch mép lên, không nén nổi nụ cười. Nếu có một ngày, hai thằng nhóc này biết được người đang đứng trước mặt chúng chính là Giang Sắt Sắt, không biết bộ dạng chúng sẽ như thế nào.

https://thuviensach.vn

Phong Noãn ngược lại vẫn trầm tư ngồi đó, đôi mắt đen không hề biến sắc, không biết đang suy nghĩ những gì.

“Noãn, còn ngươi thì sao?” Sắt Sắt thong thả hỏi, nàng hiểu Phong Noãn xưa nay chưa từng từ chối bất kì yêu cầu nào của nàng.

Quả nhiên, ánh mắt sâu thẳm của Phong Noãn vừa chạm vào sóng mắt yêu kiều của Sắt Sắt, đột nhiên như sâu thêm mấy phần, hắn đưa mắt nhìn sang chỗ khác, trầm giọng nói: “Phong Noãn đương nhiên sẽ gắng hết sức vì công tử.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Sắt Sắt yên lặng và đoan trang ngồi trong kiệu, lên núi Hương Diểu thắp hương. Trước và sau kiệu là vài tên nô bộc do Phụ thân sai đi bảo vệ nàng. Nhưng Sắt Sắt biết, mấy người bọn họ gộp lại cũng không địch nổi Phong Noãn.

Đường Quang Minh là con đường buộc phải đi qua khi lên núi thắp hương. Đường núi ngoằn ngoèo uốn lượn, cây cối đâm chồi nảy lộc. Hoa dại khắp núi đang vào mùa nở rộ, lung linh rực rỡ, tựa như từng đóa mây màu.

Để tránh bị Bắc Đẩu và Nam Tinh nhận ra nàng chính là lão đại Tiêm Tiêm công tử của chúng, hôm nay nàng cố ý cải trang, trước tiên dịch dung, chỉ giống bốn phần so với dung mạo thật của nàng, rồi lại bôi son trát phấn, trông có vẻ xinh đẹp yêu kiều, nhưng thực ra vô cùng thô tục. Đến quần áo nàng cũng chọn một bộ lòe loẹt, váy lụa xếp nếp màu vỏ quýt, thêu một đóa mẫu đơn quốc sắc thiên hương to tướng.

Trước kiệu là a hoàn thân cận Thanh Mai theo hầu. Chuyện Sắt Sắt biết võ công, Thanh Mai không hay biết, càng không biết được nàng chính là Tiêm Tiêm công tử, thế nên hoàn toàn không biết kế hoạch hôm nay của Sắt Sắt.

https://thuviensach.vn

Đến khoảng rừng mà Sắt Sắt đã hẹn trước với bọn Phong Noãn, Bắc Đẩu và Nam Tinh đưa một nhóm người đúng hẹn xông ra, chặn kiệu của Sắt Sắt lại.

Bắc Đẩu và Nam Tinh chuyến này cũng cố tình cải trang, để tóc lòa xòa che lấp mặt mũi, nửa khuôn mặt lộ ra đầy vẻ lưu manh. Trên mép còn dán râu, trông có vài phần hung thần ác sát.

“Đây là tiểu thư nhà ai, xuống cho bọn ông xem nào!” Nam Tinh cười nói.

“To gan, bọn tiểu tặc các ngươi chán sống rồi à, dám mạo phạm thiên kim của Định An Hầu, còn không mau cút ra chỗ khác!” Một hộ vệ của Giang Phủ lạnh lùng quát.

Bắc Đẩu và Nam Tinh xác định được đây đích thực là kiệu của Giang Phủ, liền chẳng thèm nói nhiều, đưa người xông lên. Thị vệ của Giang Phủ cũng không phải tay vừa, hai toán người phút chốc đánh nhau kịch liệt.

Phong Noãn toàn thân y phục đen, dùng khăn đen bịt mặt, thừa lúc moi người đánh nhau, di chuyển vài bước đến trước kiệu của Sắt Sắt, mạnh tay mở tấm rèm kiệu ra.

Ánh mắt trời nhàn nhạt từ cửa kiệu ùa vào, Sắt Sắt hơi nheo mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Phong Noãn.

“Ngươi… ngươi định làm gì?” Sắt Sắt ôm vai, vừa co người vào trong kiệu, vừa run rẩy hỏi, đúng vẻ một tiểu thư yếu đuối đang cực kỳ khiếp sợ.

“Các người là ai, định làm gì tiểu thư nhà ta?” Thanh Mai vốn đã sợ chết khiếp, nhưng một lòng bảo vệ chủ, liền vội vã chạy ra phía trước, giơ hai tay chắn ngang, run run lên tiếng hỏi.

https://thuviensach.vn

Phong Noãn chẳng buồn lằng nhằng với nàng ta, giơ tay điểm một cái, Thanh Mai nấc lên, nằm rũ xuống ngủ thiếp đi.

“Ngươi… ngươi làm gì a hoàn của ta rồi?” Sắt Sắt run run hỏi.

Phong Noãn không đáp, kề đao vào cổ Sắt Sắt, dụng chút lực, rồi dùng đao nâng cằm Sắt Sắt lên. Thứ kim loại lạnh ngắt khiến Sắt Sắt lạnh cả sống lưng, nhưng đôi mắt của Phong Noãn lúc này còn lạnh lẽo hơn.

“Quả nhiên là quốc sắc thiên hương, không hổ là Thứ phi mà Hoàng thượng chỉ hôn cho Tuyền Vương.” Phong Noãn gằn tiếng, giọng nói thản nhiên, hắn không nhận ra Sắt Sắt chính là Tiêm Tiêm công tử.

Nắng hơi gắt, bao phủ thân hình cao lớn của Phong Noãn, phút chốc trông hắn mạnh mẽ như thần, có điều vẻ lạnh lùng và u buồn trong đôi mắt của hắn khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Sắt Sắt ngầm nhận thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được chỗ nào không đúng.

Trong lúc nàng còn đang ngây người, Phong Noãn đã chui vào trong kiệu, tấm rèm kiệu bị hắn nhấc lên liền phủ xuống, trong kiệu lập tức tối om.

Sắt Sắt cảm thấy một luồng lực mạnh mẽ hất nàng ngã xuống. Không ngờ Phong Noãn cũng ghê thật, tình hình này cứ như thể hắn muốn giết nàng không bằng. Loan đao trên cổ nàng từ từ dịch xuống, Sắt Sắt cảm thấy luồng hàn khí thấu xương tỏa ra từ trước ngực, áo ngoài của nàng đã bị loan đao rạch nát. Trong kiệu tối tăm, chiếc yếm trước ngực nàng hở ra, bờ vai trắng nõn như tuyết cũng lộ cả ra ngoài.

Diễn đến mức này thật hơi quá rồi!

https://thuviensach.vn

Trong giây phút ấy, Sắt Sắt có phần ấm ức. Phong Noãn đối với nàng xưa nay luôn dịu dàng chu đáo, lại cực kỳ trầm tĩnh. Thế mà lúc này, gã nam tử đơn thuần như gió ấy lại muốn giở trò khinh bạc với nàng. Nàng nhớ mình đã dặn Phong Noãn chỉ giả vờ làm nhục nàng thôi, chẳng lẽ nàng chưa nói rõ sao?

"Ngươi, ngươi định làm gì vậy? Thật là to gan! Ta là thiên kim của Định An Hầu, phi tử của Tuyền Vương." Sắt Sắt nói, ý muốn nhắc nhở Phong Noãn, nàng là Giang Sắt Sắt, người mà Tiêm Tiêm công tử ái mộ.

Nếu không phải vì sợ bại lộ thân phận mình chính là Tiêm Tiêm công tử, nàng gần như đã hét ra tên của Phong Noãn.

Phong Noãn nghe vậy cũng chẳng coi vào đâu, trong đôi mắt đen thoáng ánh lên tia nhìn thương tiếc: "Có trách thì phải trách ngươi là Thứ phi của Tuyền Vương!" Hắn lạnh lùng đáp, một tay kéo váy áo của Sắt Sắt, tay kia nhanh như chớp điểm vào huyệt đạo của nàng.

Đầu óc Sắt Sắt bỗng trở nên trống rỗng.

Tình cảnh bị người khác khống chế thế này, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải. Nếu không phải là Phong Noãn, người khác tuyệt đối không thể đến gần nàng như thế.

Trong giây phút này, Sắt Sắt không còn nghi ngờ gì nữa, Phong Noãn định làm thật rồi. Sự tình sao lại có thể trở nên như thế? Phong Noãn sao lại có thể như vậy? Nếu không phải tự mình trải qua, nàng tuyệt đối không tin Phong Noãn sẽ đối xử như thế với một người con gái.

Thế nhưng, những hành động tiếp theo của Phong Noãn càng khiến nàng khiếp sợ hơn.

Tấm thân to lớn của hắn đè lên người nàng. Giây phút ấy nàng trông thấy tia nhìn luyến tiếc và lạnh lùng trong mắt hắn.

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi, Giang tiểu thư!” Nàng nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Phong Noãn rành rọt bên tai.

Liền sau đó, chiếc áo ngoài bị loan đao rạch rách bay ra khỏi người nàng, Phong Noãn thô bạo lột váy áo của nàng.

Hắn cúi xuống, tránh khuôn mặt bự phấn và đôi môi đỏ của Sắt Sắt như tránh loại rắn rết, cặp môi mỏng đẹp đẽ men từ cổ nàng xuống dưới, say sưa in từng chiếc hôn khi nồng khi nhạt.

Sắt Sắt nhắm chặt mắt lại, trong lòng đầy xấu hổ và phẫn nộ, nhưng lại không biết phát tiết vào đâu.

Bên ngoài kiệu vẫn vang lên tiếng giao đấu hỗn loạn, bên trong kiệu lại im lặng dị thường. Sắt Sắt thậm chí còn nghe thấy cả tiếng nhịp tim mạnh mẽ của Phong Noãn, nhiệt tình và cuồng loạn. Hiển nhiên, hắn cũng có phần căng thẳng. Thế nhưng điều đó hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì đến việc hắn tấn công nàng như công thành chiếm đất, đôi môi hắn lướt qua lướt lại, dường như muốn vò nát cả tấm thân nàng.

Toàn thân Sắt Sắt không kìm được trở nên run rẩy, vừa xấu hổ vừa phẫn uất. Một người vốn luôn kiêu ngạo như nàng chưa từng chịu sự lăng nhục thế này.

Miệng không thể nói được, thân không thể cử động.

Lẽ nào hôm nay không thể rút lui an toàn sao?

Tiếng giao đấu bên ngoài không biết đã dừng lại từ lúc nào, xung quanh yên lặng đến kì lạ. Rèm kiệu bỗng nhiên bị lật lên, ánh mặt trời liền rọi vào bên trong.

Sắt Sắt nhanh chóng mở mắt, dưới ánh nắng chói chang, nàng trông thấy có người mở rèm. Bên ngoài những thị vệ bị thương nằm ngổn ngang

https://thuviensach.vn

trên đường, cách chiếc kiệu tầm mười bước, một nam tử ăn mặc sang trọng và một nữ nhân áo đỏ đang lặng lẽ đứng nhìn.

Chẳng trách tiếng giao đấu im hẳn, hóa ra có người đi qua chỗ này gặp chuyện bất bình nên rút dao tương trợ. Bọn người Bắc Đẩu và Nam Tinh đưa tới đều bị hộ vệ của nam tử này đánh bại, Bắc Đẩu và Nam Tinh vì không địch nổi nên đã bỏ chạy.

Nếu đã có người giúp đỡ, hôm nay chắc bản thân sẽ được an toàn. Trong lòng Sắt Sắt chợt thấy nhẹ nhõm, nhưng đến khi nhìn rõ hình dáng của nam tử ăn mặc sang trọng kia, nàng chỉ hận mình không lập tức ngất đi, như thế có lẽ nàng sẽ không khó xử và ngượng ngập đến mức này.

Nam tử ăn mặc sang trọng không phải ai khác, chính là Tuyền Vương Dạ Vô Yên, còn nữ nhân áo đỏ đứng bên cạnh hắn như hình với bóng là Doanh Hương Công chúa.

Kế hoạch lần này, Sắt Sắt chỉ muốn bọn Phong Noãn giả vờ bắt cóc làm nhục nàng, sau đó để mọi người đem chuyện tiểu thư Giang Phủ bị bắt cóc đồn đến tai Dạ Vô Yên và Hoàng thượng, từ đó hối hôn thành công. Nàng thực chẳng ngờ Dạ Vô Yên lại xuất hiện ở đây, thậm chí còn tận mắt trông thấy quá trình nàng bị làm nhục. Tình hình vượt ra ngoài dự liệu khiến nàng không khỏi ngây người.

Phong Noãn dường như không hề nhận ra có sự thay đổi, hoặc giả đã nhận ra nhưng chẳng thèm để ý, đôi môi nóng bỏng vẫn không định buông tha cho nàng, vẫn ngang ngược bừa bãi trước ngực nàng. Vì đã bị điểm huyệt, nàng chẳng thể vùng vẫy, chẳng thể kháng cự, chẳng thể kêu cứu, tình hình có vẻ không giống như nàng bị người ta làm nhục, mà giống như nàng và Phong Noãn âm thầm tư tình, hò hẹn cùng nhau.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Dạ Vô Yên. Hắn trông thấy phi tử chưa cưới của mình bị kẻ khác làm nhục mà chỉ thõng tay đứng một bên như đang

https://thuviensach.vn

xem kịch. Trong lòng Sắt Sắt cảm thấy nguội lạnh, nàng nhìn thấy vẻ bất cần và chán ghét quá rõ ràng trong mắt Dạ Vô Yên.

Cuối cùng Phong Noãn cũng từ từ đứng dậy, cánh tay dài quặp lấy eo nàng, kéo nàng dính sát vào người mình rồi từ trong kiệu bước ra, trưng bộ dạng thảm hại của nàng ra trước mắt mọi người.

Lúc này, mặt nàng trắng bệch, trên cổ đầy những vết hôn do bị hắn làm nhục. Đầu tóc rối bời, quần áo không đủ che thân, đóa phù dung thêu trước tấm yếm trắng của nàng lúc này nở rộ dưới ánh mắt trời, nở rộ trong mắt Dạ Vô Yên, nở rộ trong mắt Y Doanh Hương đang đứng bên cạnh, thậm chí nở rộ cả trong mắt của những thị vệ và người qua đường không liên quan.

E rằng chưa quá một ngày, lời đồn đại chiếc yếm màu trắng thêu hoa phù dung của tiểu thư Giang Phủ sẽ truyền khắp cả kinh thành.

Giây phút này, Sắt Sắt tức đến mức muốn giết chết Phong Noãn.

Hành động hôm nay của Phong Noãn chẳng hề giống Phong Noãn mà nàng quen biết một chút nào. Phong Noãn mà nàng quen chỉ biết bảo vệ nàng, tuyệt đối không làm nàng tổn thương. Mặc dù hắn không biết nàng chính là Tiêm Tiêm công tử, nhưng đối với người vô tội, Phong Noãn tuyệt đối không làm hại. Nhìn đôi mắt quen thuộc trước mắt, Sắt Sắt biết, nàng không thể tự lừa mình dối người, đây chính là Phong Noãn. Có điều, nàng không biết, rốt cuộc đâu mới là con người thực của hắn. Hành động hôm nay của Phong Noãn là vì sao?

Phong Noãn nhìn về phía Dạ Vô Yên, trong đôi mắt đen ẩn giấu sự khiêu khích.

Núi non xanh biếc, nước chảy róc rách. Ánh mặt trời ngày xuân ấm áp, nhưng trong lòng Sắt Sắt bỗng dâng lên từng cơn lạnh giá.

https://thuviensach.vn

Phong Noãn khiêu khích Dạ Vô Yên, thế là ý gì?

Trong lòng Sắt Sắt tràn đầy nghi hoặc, nàng tinh ý nhận ra, chuyện ngày hôm nay mặc dù do nàng sắp xếp, nhưng dường như nàng lại rơi vào cạm bẫy của người khác. Kế sách của nàng đã bị kẻ có ý đồ lợi dụng. Kẻ đó có lẽ chính là Phong Noãn. Tạm chưa nói tới hành động quái dị của Phong Noãn, chỉ riêng việc Dạ Vô Yên và Y Doanh Hương xuất hiện cũng có phần bất ngờ. Sao bọn họ có thể đến đây một cách trùng hợp như thế, lại còn xem được hết màn kịch trước mắt.

Rất hiển nhiên, mọi chuyện đã được sắp xếp từ trước.

Sắt Sắt hít một hơi thật sâu, tâm trạng từ từ bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn những người có mặt lúc này.

Khi sự ngạc nhiên ban đầu qua đi, ánh mắt moi người chuyển từ Sắt Sắt sang Dạ Vô Yên và Phong Noãn, họ đều muốn xem xem, chuyện này sẽ được giải quyết ra sao. Dù gì Sắt Sắt cũng là Thứ phi chưa cưới của Dạ Vô Yên.

Cục diện có phần căng thẳng, Dạ Vô Yên khẽ chau mày nhìn Sắt Sắt. Thứ phi của hắn lúc này trông thật thảm hại, đầu tóc rối bời, một lọn tóc đen xõa xuống, che đi khuôn mặt bự phấn. Áo ngoài đã bị xé rách, chiếc yếm hoàn toàn không đủ che hết tấm thân dưới nắng xuân rực rỡ.

Đôi mắt đen của Dạ Vô Yên nhìn xoáy vào sóng mắt xinh tươi ẩn đằng sau mái tóc đen rối bù của Sắt Sắt, khẽ bĩu môi, rồi bỗng nhiên cười lạnh.

“Hương Hương, không còn sớm nữa, chúng ta mau đi thắp hương thôi, nghe nói quẻ trên núi Hương Diểu là linh nghiệm nhất đó.” Tuyền Vương Dạ Vô Yên dịu dàng nói với người bên cạnh mình.

Hắn dường như không hề trông thấy sự thách thức của Phong Noãn. Đối với việc Sắt Sắt phải chịu nhục, hắn càng chẳng buồn để ý chút nào.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà, Vương gia, Giang tỷ tỷ cũng ở đây, hay là chúng ta mời cả Giang tỷ tỷ đi có được không?” Y Doanh Hương ngẩng đầu nhìn Dạ Vô Yên, trong ánh mắt diễm lệ đầy vẻ khẩn cầu.

Nàng bị người ta lăng nhục, mà phu quân tương lai của nàng lại chẳng buồn để ý, còn phải nhờ người khác cầu xin hắn mới chịu cứu nàng? Trong lòng Sắt Sắt bỗng thấy lạnh lẽo bi thương.

“Được thôi, nếu Hương Hương muốn cô ta đi theo, Bản vương sẽ cho phép cô ta cùng chúng ta lên núi.” Dạ Vô Yên quay người, từ từ bước về phía Sắt Sắt và Phong Noãn. Bộ y phục sang trọng màu tím không vướng chút bụi trần bay nhẹ trong nắng xuân, tựa như ánh sáng tuyệt mỹ chói lòa nhất thế gian, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

“Nếu Tuyền Vương muốn cô ta, bản đại gia đương nhiên không ngại trao trả. Dù sao thì đại gia ta cũng đã chơi chán rồi, có điều, không biết liệu Tuyền Vương có chịu sủng ái cái thứ không còn nguyên vẹn này nữa hay không?” Phong Noãn gằn giọng nói.

Kế hoạch hôm nay của Sắt Sắt vốn là để Dạ Vô Yên tưởng rằng nàng bị làm nhục, đã không còn nguyên vẹn. Nhưng khi nghe mấy chữ “không còn nguyên vẹn” này, nàng vẫn cảm thấy thật chối tai, sắc mặt không khỏi trắng bệch thêm vài phần. Có điều lớp trang điểm quá đậm nên chẳng ai nhận ra sự thay đổi đó. Thảm cảnh thế này mà mặt nàng vẫn không biến sắc, hẳn mọi người sẽ nghĩ da mặt nàng dày ngang với tường thành.

Dạ Vô Yên khẽ “hừ” một tiếng, đôi lông mày dài khẽ cau lại, chán nản nói: “Chuyện này không phiền các hạ phải phí công lo lắng, hãy mau thả nàng ấy ra.”

“Nếu ngươi tiến lên thêm một bước, ta sẽ giết chết cô ta.” Tiếng Phong Noãn vang lên trên đỉnh đầu Sắt Sắt, lạnh lùng, hiểm độc. Thanh cương đao kia đã gác lên cổ Sắt Sắt, tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên nghe thấy thế lại văn nhã nở nụ cười. Hắn đứng nguyên tại chỗ, khẽ chau mày: “Ngươi có giết nàng ta, Bản vương cũng chẳng quan tâm. Có điều, Hương Hương của ta muốn cùng đi xin quẻ với nàng ta, cho nên, người đừng có làm lỡ thời gian của chúng ta nữa!”

Giết chết nàng, hắn cũng chẳng quan tâm sao? Hắn cứu nàng chỉ vì Y Doanh Hương muốn để nàng cùng đi xin quẻ? Sắt Sắt cắn răng, nàng không ngờ hắn lại là kẻ máu lạnh vô tình như vậy. Nàng và hắn đính hôn đã mười năm, không ngờ chỉ đổi lại được một câu chẳng quan tâm tới sự sống chết của nàng. Lẽ nào hắn không bằng lòng lấy lấy nàng đến mức ấy, muốn mượn tay kẻ khác giết nàng đi cho nhẹ nợ?

Sắt Sắt không biết lúc này mặt nàng đã không còn hột máu, đến cả môi cũng trắng bệch, cho dù phấn son cực dày cũng không che giấu nổi vẻ lạc lõng thê lương của nàng.

Phong Noãn cười gằn, thanh đao trong tay ấn sâu thêm một chút, Sắt Sắt cảm thấy trên cổ hơi đau, máu tươi đã từ từ chảy xuống, thấm cả vào chiếc yếm màu nguyệt bạch.

Trắng và đỏ phối hợp cùng nhau thật nổi bật, đẹp đẽ mà bi thương! Nàng cảm thấy bản thân mình lúc này mới thê thảm làm sao!

Có điều, chẳng có lấy một ai thương xót nàng.

Kẻ nàng cứu từ Quỷ Môn Quan trở về đang dùng đao kề lên cổ nàng. Phu quân tương lai đang đứng trước mặt nàng mà mặt không đổi sắc, bình tĩnh mỉm cười. Có chăng là mấy người qua đường thấy tình cảnh này không tránh khỏi thở dài, nhìn nàng với ánh mắt thương hại.

Thương hại, Giang Sắt Sắt không cần; thương cảm, nàng càng không dám mơ. Lúc này, Sắt Sắt chỉ cầu được sống.

https://thuviensach.vn

Nàng biết, Phong Noãn tạm thời sẽ không giết nàng, hắn vẫn cần nàng làm con tin. Nếu không, với trọng binh đang bao vây của Dạ Vô Yên, hắn làm sao có thể an toàn rút lui. Có điều, nàng sợ rằng, sự sống chết của nàng, Dạ Vô Yên đã không buồn quan tâm, vậy thì nguy rồi. Con tin là nàng sẽ không còn chút giá trị uy hiếp, Phong Noãn trong lúc nóng vội, liệu có thực sự giết nàng?

Lúc này Sắt Sắt có phần hối hận, vừa rồi nên nói với Phong Noãn, nàng chính là Tiêm Tiêm công tử. Như thế có lẽ nàng sẽ có một tia hy vọng sống. Giờ đây, nàng chỉ còn biết cầu trời phù hộ, để Dạ Vô Yên và Phong Noãn giằng co thêm một lúc, cho nàng có đủ thời gian để giải khai huyệt đạo.

Thanh đao lạnh lẽo gác lên cổ Sắt Sắt, nàng chỉ cảm thấy lạnh đến thấu xương, chứ không hề cảm thấy đau đớn.

Dạ Vô Yên nhìn dòng máu rỉ ra từ cổ Sắt Sắt, sắc mặt vẫn lạnh lùng, bĩu môi chẳng thèm quan tâm, lạnh nhạt nói: “Ngươi tưởng rằng Bản vương sẽ để tâm tới sự sống chết của một ả đàn bà hay sao? Vậy thì ngươi nhầm to rồi! Hương Hương, chúng ta đi thôi. Kim Tổng quản, ngươi ở lại đây lấy thủ cấp của tên thích khách!”

Hắn đưa ánh mắt lạnh lùng lướt qua người Sắt Sắt, rồi cầm tay Y Doanh Hương bỏ đi.

Kim Tổng quản được lệnh, vẫy tay một cái, thị vệ của vương phủ lập tức xông lên, tay cầm cung tên nhắm bắn thẳng vào Phong Noãn đang đứng giữa vòng vây.

“Vương gia, xin người hãy cứu tiểu thư nhà chúng tôi!” A hoàn Thanh Mai không biết đã tỉnh dậy sau cơn mê tự lúc nào, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cuống cuồng quỳ xuống cầu xin Dạ Vô Yên. Thị vệ của Giang Phủ thấy thế cũng đều quỳ rạp xuống.

https://thuviensach.vn

Võ nghệ của tên thích khách này cao cường, bọn họ không thể cứu được tiểu thư, nếu Tuyền Vương lại buông tay, tiểu thư còn gì tính mệnh?

“Vương gia, huynh cứu Giang tỷ tỷ đi!” Y Doanh Hương buông tay Dạ Vô Yên, bước đến trước mặt hắn cầu xin.

Dạ Vô Yên lạnh lùng nhìn những người đang quỳ dưới đất, lạnh nhạt nói: “Tình hình trước mắt các ngươi cũng thấy rồi đấy, muốn cứu tiểu thư nhà các ngươi không phải chuyện dễ, thứ lỗi cho Bản vương muốn giúp mà không giúp được.”

Một kẻ sinh ra với gương mặt anh tuấn hoàn hảo nhất thiên hạ lại nói những lời cay độc vô tình nhất thế gian.

Sắt Sắt sớm đã biết hắn sẽ như vậy nên chẳng lấy làm lạ. Nhưng Phong Noãn bỗng ngẩng đầu cười lớn: “Không ngờ Tuyền Vương lại vô tình vậy, đối với Thứ phi của mình mà cũng nhẫn tâm đến thế.” Nói đoạn, thanh đao trong tay hắn bỗng ấn xuống.

Mọi người đồng thanh kêu lên kinh hãi, tưởng rằng tính mệnh Sắt Sắt sẽ khó giữ. Lúc này huyệt đạo đã được giải khai, Sắt Sắt đang định vận công ngửa ra sau né tránh, không ngờ lưỡi đao không hề áp về phía nàng mà vung lên phía trước.

Trong chớp mắt, tình thế bỗng thay đổi rõ rệt.

Thanh đao của Phong Noãn vẫn gác trên cổ một người, có điều người đó không còn là Sắt Sắt nữa, mà đã được thay thế là Y Doanh Hương. Không biết từ bao giờ, Y Doanh Hương đã di chuyển thêm vài bước qua bên này, đứng gần Sắt Sắt nhất. Vừa rồi sự chú ý của mọi người đều dồn cả vào Sắt Sắt và Phong Noãn, nên không hề chú ý tới nàng ta.

Khoảnh khắc đó diễn ra quá nhanh, đến khi Dạ Vô Yên kịp phản ứng thì đã chậm mất một bước.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt thoát khỏi sự uy hiếp, thân hình thoáng lảo đảo, ngã lăn ra đất. Ánh mắt nàng vô tình lướt qua khuôn mặt Dạ Vô Yên, nhận thấy gương mặt đẹp đẽ của hắn phút chốc cắt không còn hột máu.

Sắt Sắt không khỏi cười đau khổ, nhận ra sự khác biệt giữa nàng và Y Doanh Hương trong lòng hắn không hề nhỏ. Phong Noãn quả là nhanh nhạy, biết rõ uy hiếp nàng sẽ không thể trốn thoát liền quay sang Y Doanh Hương. Đã thế, nàng cũng chẳng cần để lộ võ công, cứ ngoan ngoãn nằm đó xem kịch hay là được.

“Tuyền Vương gia, Thứ phi của ngài tại hạ chơi chán rồi, không biết Chính phi của ngài mùi vị ra sao?” Phong Noãn lạnh lùng hỏi, một tay đưa thanh đao kề sát cổ Y Doanh Hương, tay kia véo lên má của nàng ta.

Dạ Vô Yên sắc mặt vốn lạnh lùng, trong khoảnh khắc đó càng thêm lạnh giá. Bất kì ai cũng có thể cảm nhận được cơn giận toát ra từ trên người hắn.

“Thả nàng ấy ra, Bản vương đồng ý thả ngươi!” Dạ Vô Yên lạnh lùng, trong tiếng nói có thể nhận ra chút run run.

“Thả ta? Nói vậy cuối cùng tại hạ cũng nắm được thóp của Tuyền Vương rồi à?” Lời lẽ của Phong Noãn có phần chế giễu, nhưng không hề vui mừng, ngược lại có vẻ cay đắng.

“Tại hạ biết Tuyền Vương đã nói là làm, nhưng vẫn có chút không yên tâm, phiền Chính phi của ngài tiễn tại hạ một chuyến!” Phong Noãn cẩn thận áp giải Y Doanh Hương men theo đường núi, chậm rãi đi xuống.

Những thị vệ tay cầm cung tiễn thấy thế liền tránh sang một bên, đợi Phong Noãn đi qua lại giương cung theo sát đằng sau. Một đoàn người ở thế giằng co men theo đường núi, không nhanh không chậm đi xuống chân núi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt biết Dạ Vô Yên sẽ không để chuyện gì xảy ra với Y Doanh Hương, cũng biết Phong Noãn sẽ không sao. Nàng rất muốn xem kịch thêm một lúc nữa, nhưng tiếc rằng, những người đó đã đi mỗi lúc một xa, chỉ có nàng nằm lăn trên đường núi, chẳng khác gì một thứ đồ bỏ đi.

Một khi đã bị lợi dụng xong, thì chỉ còn là thứ đồ bỏ mà thôi.

"Tiểu thư… tiểu thư…" Thanh Mai nhanh chóng chạy lại, đỡ Sắt Sắt đứng lên.

Sắt Sắt nhìn Thanh Mai nước mắt ngắn nước mắt dài, trong lòng thoáng chua xót. Nàng cười nhạt: "Nha đầu ngốc, còn không lấy áo ngoài của ngươi khoác cho bản tiểu thư, đợi người ta nhìn thấy hết nữa à?"

Thanh Mai liền vội vã cởi áo ngoài của mình ra, khoác lên người Sắt Sắt. Khi hai tay Thanh Mai chạm đến những vết hôn trên người Sắt Sắt, nước mắt lại càng tuôn xuống như mưa.

"Tiểu thư, chúng ta xuống núi thôi!" Thanh Mai nói.

"Không, chúng ta không xuống núi, chúng ta lên núi xin quẻ!" Sắt Sắt mỉm cười nói.

"Tiểu thư, tiểu thư không điên đấy chứ? Chúng ta vẫn lên núi sao?" Thanh Mai không thể tin nổi. Xảy ra chuyện lớn như vậy mà tiểu thư vẫn còn muốn lên núi? Chẳng lẽ vừa rồi chịu sự đả kích quá lớn nên bây giờ tiểu thư bắt đầu ăn nói lung tung? Dù có là ai chắc cũng không thể chịu nổi sự việc như thế.

"Thanh Mai, ta không sao. Bản tiểu thư hôm nay đen đủi, đương nhiên phải lên núi xin quẻ rồi. May mà bọn họ đều đã đi cả, ta không muốn cùng bọn họ xin quẻ chút nào! Hơn nữa, hôm nay nhặt được tính mạng trở về cũng nên thắp nén hương cảm tạ đức Phật, tỏ chút lòng thành mới phải." Nàng cười hững hờ nói.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lần Đầu Giao Phong

Trong am Hàn Mai trên núi Hương Diểu, hương khói mù mịt, khói mây vấn vít, tượng Phật mình vàng ẩn hiện sau làn khói mỏng, trông mơ hồ mà kỳ ảo.

Sắt Sắt tĩnh tâm nhắm mắt, thắp nến, châm hương, lặng lẽ đứng trước tượng Phật. Thế nhưng, nàng không hề ước nguyện điều gì, chỉ đứng đó ngắm nhìn tượng Phật mà thôi. Cho dù có Phật thật thì người cũng không thể quản hết được bao chuyện ân oán thế tục của người đời, Sắt Sắt tin rằng, số phận của mỗi người do người đó tự định đoạt.

Thanh Mai theo sau Sắt Sắt, lấy hai mươi lạng bạc trắng quyên tiền hương hoa.

Sắt Sắt quay người, nhưng không đi xin quẻ mà hướng về phía hậu viện.

Am Hàn Mai không rộng, tiền viện thờ Thần Phật, dãy nhà hai bên là nơi các ni cô tu hành nghe giảng, trung viện là một sân lớn, đan xen mấy căn phòng là nơi ở tạm của các thí chủ từ xa đến xin quẻ. Trong viện trồng mấy cây hàn mai, đang độ đầu xuân, mai nở tưng bừng, trong sân thoang thoảng hương hoa.

Một tiểu ni áo xanh tiến lại, Sắt Sắt ngẩng đầu, xin cầu kiến trụ trì am. Tiểu ni cô chắp tay, cực kì khách khí, dẫn Sắt Sắt qua Nguyệt Lượng Môn, đến gian phòng của trụ trì.

https://thuviensach.vn

Trụ trì Nguyệt Duyên là một nữ ni đoan trang trầm tĩnh, tay lần tràng hạt, lặng lẽ nhìn Sắt Sắt.

“Thí chủ đến tìm bần ni, không biết có việc gì?” Nguyệt Duyên chầm chậm hỏi, có lẽ làm ni cô đã lâu nên tiếng nói không hề mang chút buồn vui thế tục, chỉ thấy tĩnh lặng như không.

“Tiểu nữ đến tìm trụ trì là muốn xuất gia làm ni cô.” Sắt Sắt bình thản khẽ đáp.

Nguyệt Duyên nghe thế chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, ngược lại, Thanh Mai lại bất ngờ quá đỗi.

“Tiểu thư, sao tiểu thư lại muốn xuất gia làm ni cô?” Thanh Mai lo lắng hỏi, tiếng nói đã trở nên nghẹn ngào. Xem ra chuyện vừa rồi ảnh hưởng rất lớn tới tiểu thư. Thử hỏi có người con gái nào chịu nổi sự đả kích như thế, cho dù tiểu thư kiên cường hơn những người con gái khác thì vẫn là một hoàng hoa khuê nữ.

Thanh Mai không nhịn được nữa đã bật khóc hu hu.

Sắt Sắt nhìn Thanh Mai rồi lại quay sang Nguyệt Duyên, kiên định nói: “Tiểu nữ vừa gặp chuyện bất hạnh, con tim đã chết, chỉ muốn theo vào cửa không, hàng ngày niệm kinh lễ Phật, sống hết kiếp này, mong trụ trì cho được toại nguyện!”

Nguyệt Duyên ngưng thần nhìn Sắt Sắt, chắp hai tay đáp: “A dì đà Phật, hoa mai thơm nở trong giá rét. Kiếp nạn hồng trần, mong thí chủ thản nhiên đối mặt. Thí chủ trần duyên chưa dứt, chi bằng cứ tạm ở lại đây vài ngày, tĩnh tâm lễ Phật, nếu qua vài ngày, thí chủ vẫn chấp ý muốn xuất gia, bần ni sẽ xuống tóc cho thí chủ cũng chưa muộn.”

Sắt Sắt gật đầu đồng ý, nàng không phải thật lòng muốn xuất gia, chỉ định làm ra vẻ muốn xuất gia để Hoàng đế hủy bỏ hôn sự, đường đường

https://thuviensach.vn

một Tuyền Vương chắc sẽ không lấy ni cô làm thê tử?!

Sự tình đã đến nước này, trong mắt người đời, nàng không còn là một người con gái trinh tiết nữa. Giờ mà về nhà, nàng chỉ khiến phụ mẫu vốn không rõ chân tướng phải đau lòng thêm. Cho nên tạm thời ở trong am là thượng sách. Đây là điều Sắt Sắt sớm đã tính toán trong thời gian trên đường lên núi.

Sắt Sắt nghe xong liền cảm tạ Nguyệt Duyên, kéo Thanh Mai vẫn còn đang thút thít đi theo tiểu ni cô, đến căn phòng cuối cùng ở trung viện.

Căn phòng được sắp xếp rất ngăn nắp và sạch sẽ, Sắt Sắt ngồi trong gian phòng đơn sơ, nhìn ánh mặt trời dần khuất dạng, mãi đến khi trăng lên, bóng đêm dần dần kéo đến.

Sắt Sắt quay đầu lại thấy Thanh Mai khóc mệt đã nằm lăn ra giường ngủ. Nàng khẽ thay quần áo, lại trở thành Tiêm Tiêm công tử. Nàng khoác áo bước ra cửa phòng, đi xuyên qua trung viện xum xuê những cành mai, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà, tư thế ung dung uyển chuyển, tà áo xanh trong gió đầy vẻ phong lưu, phóng khoáng.

Sắt Sắt sống trong am ni cô còn có một cái lợi nữa, đó chính là ra ngoài càng tự do. Đêm nay, nàng muốn đi tìm Phong Noãn tính sổ.

Sắt Sắt đến những nơi Phong Noãn thường lui tới nhưng không thấy hắn đâu, nàng còn tưởng rằng hắn bị Dạ Vô Yên bắt đi rồi. Đến khi tìm thấy Bắc Đẩu và Nam Tinh, qua lời bọn họ nàng mới biết Phong Noãn đã đến Yên Chi Lầu.

Yên Chi Lầu?

Sắt Sắt cười lạnh lùng, hôm nay Phong Noãn cho nàng nhiều bất ngờ thật.

https://thuviensach.vn

“Hai đứa theo ta đến Yên Chi Lầu mở mang đầu óc một phen!” Sắt Sắt lạnh lùng nói.

Bắc Đẩu và Nam Tinh mở tròn hai mắt, nghi ngờ không biết có phải mình nghe nhầm không. Khi đã xác định rõ mình không nghe nhầm, Nam Tinh sung sướng nhảy cẫng lên, thằng nhóc vốn rất hứng thú với Yên Chi Lầu, nhưng từ khi đi theo Sắt Sắt đã bị nàng nghiêm cấm không được đến những chốn phong hoa tuyết nguyệt. Bắc Đẩu lại nhìn Sắt Sắt đầy vẻ nghi hoặc, cảm thấy hôm nay lão đại và Phong Noãn đều có gì đó quái lạ. Bọn họ rõ ràng đã phá hoại được trinh tiết của tiểu thư nhà họ Giang, lão đại lúc này phải ở cạnh Giang tiểu thư, dùng chân tình cảm hóa nàng ta chứ, sao lại đưa bọn họ tới chốn phong hoa tuyết nguyệt làm gì? Có điều nghi hoặc thì cứ nghi hoặc, bọn họ vẫn ngoan ngoãn đi theo Sắt Sắt đến Yên Chi Lầu.

Yên Chi Lầu không phải tòa lầu bình thường, mà là chốn tầm hoan hưởng lạc của những công tử nhà giàu chốn đế đô. Trong sảnh dưới tầng một, khách khứa ra vào đông đúc, trên lầu, một người đẹp mặc áo màu đang uyển chuyển hát theo tiếng ti trúc.

Sắt Sắt vừa bước vào Yên Chi Lầu liền có bốn năm cô nương đổ xô ra vây chặt.

Những cô gái chốn phong hoa tuyết nguyệt này rất biết nhìn người. Họ vừa nhìn quần áo trên người Sắt Sắt liền biết nàng là công tử nhà giàu, lại thêm vẻ tuấn tú quý phái của Sắt Sắt khiến bọn họ điên đảo thần hồn. Những cô gái xinh đẹp cứ vây lấy Sắt Sắt, tiếng oanh thỏ thẻ, vô cùng náo nhiệt.

Sắt Sắt chẳng hề để ý đến mấy cô nàng ầm ĩ đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua một lượt khắp trong sảnh, không thấy bóng dáng Phong Noãn đâu, nàng đoán hắn đang ở trong một phòng nào đó trên tầng hai.

https://thuviensach.vn

“Các vị tỷ tỷ có thấy một công tử mặc áo đen, diện mạo cực kì lạnh lùng không?” Nam Tinh sớm đã bôi mật lên mép, cất tiếng hỏi.

“Công tử mặc áo đen thì có đấy, diện mạo lạnh lùng cũng có, nhưng không chỉ có một vị, tỷ tỷ ta không biết các cậu định tìm người nào?” Một nàng áo đỏ thấy bọn họ không đến mua vui mà đến để tìm người liền nói một cách cụt hứng.

“Đó là một người khách lạ!” Bắc Đẩu vừa nói vừa không nhịn được hắt hơi liền mấy cái, từng đợt hương thơm trước mặt xộc tới làm thằng nhóc không chịu nổi.

“Hình như có một người như thế, tướng mạo anh tuấn, nhưng thần sắc rất lạnh lùng. Ta thấy người đó đã vào phòng của Thu Dung cô nương rồi.” Một nàng áo xanh cười nói: “Công tử, hay để Hạ Hà dẫn đường cho chàng?”

Sắt Sắt theo cô gái áo xanh tên Hạ Hà lên tầng hai, thấy cô ta chỉ vào một căn phòng: “Công tử, đây chính là khuê phòng của Thu Dung, nhưng có lẽ bây giờ Thu Dung và vị công tử kia đang vui vẻ trong đó, chúng ta xông vào thế này, làm hỏng chuyện tốt của người ta, không được hay lắm đâu. Chi bằng công tử đi theo thiếp, thiếp nhất định sẽ làm cho công tử một phen khoái hoạt.” Hạ Hà vừa nói, cánh tay trắng nõn vừa sờ lên vạt áo của Sắt Sắt.

Sắt Sắt xòe quạt “xoẹt” một tiếng, kín đáo chặn bàn tay của Hạ Hà, cười đáp: “Hạ Hà cô nương, đừng vội, lát nữa bản công tử sẽ đến tìm nàng.” Đánh mắt một cái, nàng ra lệnh cho Bắc Đẩu và Nam Tinh tiến lên gõ cửa. Hai thằng nhóc không hàm hồ chút nào, giơ chân sử kình, đạp cửa xông vào.

Sắt Sắt cười nhạt nhìn vào trong phòng, nụ cười phút chốc cứng lại bên khóe môi.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng trong phòng mờ mờ, đầy vẻ ám muội. Trên chiếc giường gỗ đỏ, căng màn bằng nhiễu hồng, thấy rõ hai bóng người đang quấn quýt bên nhau.

Sắt Sắt ngẩn người, khuôn mặt đẹp như ngọc không khỏi đầy vẻ ngượng ngùng.

Nàng vốn tưởng Phong Noãn ở trong phòng cùng Thu Dung cô nương thưởng trà nghe nhạc, xem ra cách nghĩ của nàng quá ngây thơ, một người đàn ông đến chốn tầm hoan đương nhiên không phải chỉ để nghe nhạc.

Sắt Sắt xấu hổ cúi đầu, ánh mắt lướt xuống vết hôn nhàn nhạt trên cổ mình, thần sắc đột nhiên lạnh tanh. Gã đàn ông ban ngày vừa mới in những dấu hôn trên cổ nàng giờ đang tìm hoan lạc trên thân thể một người con gái khác.

Phong Noãn ơi là Phong Noãn, ta thực đã nhìn nhầm ngươi.

Người trên giường nghe thấy tiếng động, liền vén màn lên, trầm giọng hỏi: “Ai đấy?”

Vừa mới vén lên một khe nhỏ, đã thấy xuân sắc vô biên từ bên trong đập vào mắt.

Từ chỗ Sắt Sắt đang đứng, vừa hay có thể nhìn thấy rõ cảnh “Chăn thêu uyên ương đang lật giở”[1] và dáng vẻ lười biếng của Phong Noãn. Phong Noãn lúc này và Phong Noãn ban sáng làm nhục Sắt Sắt mang những vẻ phong tình rất khác nhau.

[1]. Một câu trong bài từ Phượng thê ngô của Liễu Vĩnh. Câu này ý nói: chiếc chăn thêu hình uyên ương bị giở lên lật xuống, chỉ việc ân ái.

Lúc đó, hắn đối với nàng mặt lạnh nhạt vô tình, hoàn toàn chỉ là chà đạp và làm nhục. Lúc này, mặt hắn lại đầy vẻ hưởng thụ, hài lòng.

https://thuviensach.vn

Đây có còn là Phong Noãn mà nàng biết hay không?

Áo hắn phanh ra một nửa, trên khuôn mặt anh tuấn thoáng ửng hồng, mái tóc đen buông rối, trong ánh mắt lạnh lẽo như băng ẩn hiện thần thái mê loạn.

Sắt Sắt cảm thấy hết sức bực bội, phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn.

Cho dù Nam Tinh có tinh ranh đến mấy cũng chưa từng gặp phải tình cảnh này, trong nháy mắt đứng ngây ở đó. Bắc Đẩu đứng nhìn trộm qua khe màn thấy một con gái lộ cặp đùi trắng nõn, ánh mắt lại càng ngơ ngẩn.

Đúng lúc đó mụ tú bà của Yên Chi Lầu đi tới, cười nói ỏn ẻn: “Công tử, sao lại đứng trong phòng người khác thế này? Phải chăng đã nhắm được Thu Dung nhà chúng ta? Nhưng bây giờ nàng ấy đang bận rồi. Ở đây còn rất nhiều cô nương xinh đẹp khác, ai cũng long lanh như nước ấy!” Nói rồi, mụ liếc mắt ra ngoài.

Mấy cô nương đã đứng đợi sẵn ở cửa liền nhảy xổ vào, vây kín lấy Sắt Sắt, thậm chí lần này còn không để cho Bắc Đẩu và Nam Tinh được thoát. Nam Tinh còn khả dĩ, nhưng Bắc Đẩu bị từng đợt hương thơm son phấn xộc vào mũi, sợ hãi đến mức không thốt ra được lời nào.

Mấy cô nương đó chân năm tay mười, định lôi kéo Sắt Sắt ra ngoài.

Bỗng nghe Sắt Sắt nói: “Bỏ ta ra!” Ngữ khí lạnh lẽo như hàn băng trong đêm đông giá buốt.

Bắc Đẩu và Nam Tinh trong lòng thoáng run lên, ngẩng đầu nhìn ra, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy nét mặt lạnh lùng như thế trên mặt lão đại.

“Ôi chao, vị công tử này, nếu ngài đến đây tìm vui, ma ma này xin hoan nghênh, nhưng nếu đến gây sự, đừng trách ta không khách khí.” Mụ tú bà nói một cách hằn học.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt chẳng buồn nhìn bà ta một lần, chỉ đưa ánh mắt lướt qua mấy cô nương đang co kéo áo nàng. Mấy cô nương đó khi thấy ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng của nàng liền khẽ buông tay, nhưng bị tiếng ho của mụ tú bà đe nẹt, liền tiếp tục dùng sức, kéo Sắt Sắt ra ngoài.

Sắt Sắt nghiến hàm răng trắng, nhấc tay áo lên, đập một chưởng vào cây cột gỗ lim bên cạnh, chỉ nghe "rắc rắc", cây cột nứt ra, vụn gỗ bay lả tả.

Mấy cô nương đó sợ đến đờ người, nhất thời quên mất cả việc đang làm, đến khi ánh mắt Sắt Sắt quét qua lần nữa, mới hét tướng lên rồi không hẹn mà cùng buông tay. Tú bà thần sắc đại biến, mụ không ngờ vị công tử văn nhã yếu đuối này lại có võ công lợi hại đến vậy. Xem ra mấy tay chuyên đánh đấm trong lầu của mụ cũng chẳng phải đối thủ của chàng, mụ liền cẩn thận xin lỗi rồi nhanh nhẹn rút ra ngoài.

Sắt Sắt không buồn để ý đến mụ ta, tay áo một lần nữa tung bay phát ra luồng ánh sáng xanh đánh thẳng vào Phong Noãn đang nằm trên giường.

Phong Noãn kêu "hự" một tiếng, lăn từ trên giường xuống. Màn trướng màu hồng bị tụ phong của Sắt Sắt cuốn theo, không ngừng bay bay, lộ ra một cô gái quần áo xộc xệch đang nằm trên giường. Cô gái đó tưởng Sắt Sắt muốn lấy mạng mình, sợ đến mức chỉ kịp khoác tấm áo mỏng lên người rồi vội chạy ra ngoài.

Sắt Sắt nhìn xuống, thấy Phong Noãn nằm dưới đất, quần áo bên trong khá chỉnh tề, xem ra vẫn chưa xong việc với cô nương kia.

Nàng nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen mơ màng của Phong Noãn, mới biết rằng hắn đang say mèm. Trên bàn có bày mấy hũ rượu, có vẻ Phong Noãn đã uống không ít. Người học võ nếu không muốn say thì dù có uống nhiều đến mấy cũng có thể dùng nội lực bức ra. Nhìn Phong Noãn say đến mức này, hẳn là hắn có chuyện buồn bực trong lòng nên mới cố ý để mình say như vậy.

https://thuviensach.vn

Chuyện gì có thể khiến một người luôn biết tự kiềm chế như hắn thành ra như thế này? Sắt Sắt đoán, nhất định có liên quan đến chuyện tình cảm.

“Mặc lại quần áo hắn hoi cho hắn rồi đưa đi!” Sắt Sắt lạnh lùng ra lệnh.

Bắc Đẩu và Nam Tinh y lời, mỗi người một bên xốc Phong Noãn lên rồi đưa ra khỏi phòng.

Vừa đến hành lang, Sắt Sắt nhận ra hôm nay bọn họ không dễ gì thoát thân. Bởi lẽ trong lúc đảo mắt nhìn xung quanh, nàng phát hiện kẻ đang ngồi trong đại sảnh dưới lầu chính là Dạ Vô Yên.

Tầng dưới của Yên Chi Lầu là đại sảnh, bốn mặt đều treo những tấm gấm Thục trơn như mỡ, toàn những màu rực rỡ như phấn hồng, đỏ tươi, vàng ươm, xanh non. Dạ Vô Yên thân mặc cẩm bào màu tím ngồi đó lại càng nổi bật, chỉ thoáng qua, Sắt Sắt đã nhận ra hắn.

Trong khoảnh khắc, tâm tư Sắt Sắt thay đổi nhanh chóng.

Đương nhiên, sự xuất hiện của Dạ Vô Yên không thể nào chỉ là trùng hợp.

Nói vậy, hôm nay trên núi Hương Diểu, tuy Phong Noãn dễ dàng thoát khỏi tay hắn, nhưng thực tế đã bị hắn phái người theo dõi. Có lẽ hắn muốn để dây câu dài bắt con cá to, hòng bắt người đứng sau lưng Phong Noãn. Còn nàng lại tự chui đầu vào rọ. Xem ra, nàng đã đánh giá thấp Dạ Vô Yên rồi, gã đàn ông này quả không dễ đối phó.

Sắt Sắt quay đầu nhìn lại, thấy Phong Noãn vẫn đang say khướt. Cho dù nàng có hận và muốn trừng trị Phong Noãn đến đâu, nàng cũng không thể bỏ mặc hắn. Sắt Sắt thấp giọng nói với Bắc Đẩu và Nam Tinh: “Cẩn thận! Dạ Vô Yên tới rồi!”

Không thể thoái lui, chỉ có thể nghênh địch.

https://thuviensach.vn

Đêm nay, nàng phải xem tên Tuyền Vương chiến công hiển hách này thực lực thế nào.

Có điều, trước đó nàng cần phải hóa trang để tránh bi hắn nhận ra, nhưng phải làm thế nào đây? Sắt Sắt đang buồn phiền vì việc đó, chẳng ngờ ở góc ngoặt hành lang, Hạ Hà cô nương mặc bộ y phục xanh đang đứng đợi nàng, vừa nhìn thấy nàng liền lả lướt bước tới, cười nói xinh tươi: “Công tử, chàng muốn đi ư, Hạ Hà còn chưa kịp hầu hạ công tử mà!”

“Hạ Hà cô nương, chẳng phải bây giờ bản công tử đang tới bầu bạn với nàng sao?”

Sắt Sắt cười, cầm cây quạt trong tay nâng khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Hà lên, khiến Hạ Hà cười mãi không dứt. Nàng ta nhân cơ hội nhảy vào lòng Sắt Sắt, má áp vai kề, còn liên tục hôn trộm lên má nàng. Khi Sắt Sắt từ góc hành lang đi ra, khuôn mặt đã đầy vết son đỏ, ngay cả vầng trán mịn màng cũng không được buông tha. Lúc này, cho dù phụ mẫu có đứng trước mặt, e là cũng không thể nhận ra nàng.

Hạ Hà thấy khuôn mặt Sắt Sắt đầy vết son, không nhịn được khẽ che miệng cười, rút chiếc khăn từ trong tay áo, nhón chân muốn lau mặt cho Sắt Sắt.

Sắt Sắt nắm cổ tay Hạ Hà, cười nhạt nói: “Để đó đi!”. Trước đó nàng đã thấy trên môi Hạ Hà trát son rất dày, vì thế mới để cô ta lại gần, điều nàng muốn chính là những vết son này. Đây đúng là chiếc khăn che mặt tự nhiên, sao có thể lau đi được.

Hạ Hà cô nương đương nhiên không biết được tâm ý của Sắt Sắt, nghe Sắt Sắt nói vậy, trong lòng cảm thấy yêu thương vô hạn. Chỉ ba chữ đơn giản “Để đó đi!” cũng đủ khiến nàng ta vui như phát điên.

Sắt Sắt ôm lấy Hạ Hà chầm chậm đi qua đại sảnh. Sắt Sắt thân hình vốn cao hơn những người con gái bình thường một chút, thế nên khi giả trai

https://thuviensach.vn

nhìn rất phong lưu bảnh bao. Bắc Đẩu và Nam Tinh vội vã đi theo sau Sắt Sắt, xốc Phong Noãn đã say mèm theo hướng cửa mà đi ra.

“Vị công tử này, xin dừng bước, công tử nhà ta rất muốn kết giao bằng hữu với ngài, mong công tử nể mặt cho.” Kim Tổng quản của Tuyền Vương Phủ ngăn Sắt Sắt lại ở cửa, trầm giọng nói.

Sắt Sắt nhướng mày cười hỏi: “Xin hỏi công tử nhà ngài là vị nào?” Nàng cố ý giả vờ như không biết.

Kim Tổng quản chỉ vào Dạ Vô Yên đang ngồi bên chiếc bàn tròn cạnh cửa sổ, nói: “Mời!”

Sắt Sắt ôm lấy chiếc eo thon của Hạ Hà, vừa đi về phía Dạ Vô Yên, vừa cười đùa với nàng ta. Đằng sau, Bắc Đẩu và Nam Tinh bĩu môi nghĩ thầm, cứ tưởng lão đại không gần nữ sắc, vì thế mới không cho bọn họ vào thanh lâu. Xem ra bọn họ đoán sai rồi, lão đại lúc này đích thực là một tên háo sắc!

Sắt Sắt buông Hạ Hà ra, nhã nhặn ngồi xuống trước mặt Dạ Vô Yên, nói một cách nhạt nhẽo: “Tại hạ chỉ là kẻ vô danh, không biết vì sao vị công tử này lại muốn gặp tại hạ?”

“Vừa rồi, công tử chỉ đánh một chưởng mà vỡ cả cột gỗ lim, công lực thâm hậu, đó là điều mà một kẻ vô danh tiểu tốt quyết không thể làm được!” Dạ Vô Yên nhướng mày đáp.

Mái tóc đen nhánh búi hờ phía sau, cài nghiêng bằng một chiếc trâm ngọc, đôi mắt phượng hẹp dài với khóe mắt xếch lên, khóe môi ẩn giấu nụ cười như có như không. Hắn lúc này không còn mặc bộ chiến bào như khi mới về thành, cũng không mặc trang phục hoàng cung như trong bữa dạ yến, mà thay vào đó là một bộ y phục bình thường, nhưng vẫn toát lên một phong thái trác tuyệt.

https://thuviensach.vn

Lông mày Sắt Sắt nhếch lên, cố ý làm bộ kinh ngạc hỏi: “Không ngờ những hành động thô lỗ vừa rồi của tại hạ lại bị công tử nhìn thấy, quả thực xấu hổ quá!”

“Tại hạ lại rất ngưỡng mộ võ công của công tử, rất muốn cùng công tử kết giao bằng hữu!” Dạ Vô Yên cười nói. Ánh mắt hắn lướt qua khuôn mặt Sắt Sắt, nhìn những vết son khắp trên mặt nàng, trong mắt lóe lên một tia nhìn quái dị.

“Kết giao bằng hữu? Sợ là tại hạ với cao rồi.” Sắt Sắt cười nhạt.

“Công tử không cần khách khí, tại hạ kính huynh một chén.” Dạ Vô Yên thanh âm chưa dứt, ngón tay đã khẽ búng vào ly rượu trên bàn.

Sắt Sắt chỉ thấy trước mắt hàn quang lóe lên, chiếc chén lưu li trong suốt điểm vân đỏ đựng mỹ tửu bay thẳng về phía nàng.

Sắt Sắt không ngờ Dạ Vô Yên ra tay nhanh thế, khoảng cách giữa hai người vốn đã gần, ly rượu bay tới cực nhanh. Sắt Sắt mặt hơi biến sắc, nàng biết võ công của mình tinh thông ở khinh công và ám khí, nhất định nội lực không thể bằng Dạ Vô Yên. Lần này nếu cứ dùng ngạnh công đối kháng thì cho dù có bắt được chén, rượu cũng bắn đầy người, mà nàng lại không muốn thảm hại như thế.

Đã có tính toán, tâm ý vừa khẽ động, nàng liền đưa tay áo phất nhẹ lên chén, cười: “Công tử khách khí quá, tiếc là tại hạ xưa nay không uống rượu, chi bằng thưởng cho tiểu đệ dưới trướng tại hạ vậy.”

Chiếc chén lưu li bị Sắt Sắt phất tay áo ngầm hóa giải hơn nửa phần nội kình trong đó liền chuyển hướng bay về phía Nam Tinh, tốc độ đã chậm hơn trước nhiều.

Nam Tinh nhanh trí, giơ ngón tay ra, khẽ búng vào chiếc chén lưu li đang bay chậm tới: “Đa tạ thịnh tình của công tử, có điều tiểu nhân hôm

https://thuviensach.vn

nay không được khỏe, mỹ tửu trước mặt mà không uống được, thật là đáng tiếc, đáng tiếc!”

Hắn luôn mồm nói “đáng tiếc”, mượn lúc búng vào chén, thừa cơ hóa giải nội lực trong chén.

Nội lực trong ly rượu đó đã được hóa giải gần như hoàn toàn khi qua tay hai người Sắt Sắt và Nam Tinh, thế nên uy lực không còn mạnh mẽ như lúc đầu nữa. Lúc bay đến trước mặt Bắc Đẩu, Bắc Đẩu chỉ giơ tay khẽ kéo dưới trôn chén, ngấm ngầm dùng lực, dư lực còn lại đã bị hóa giải hoàn toàn.

Bắc Đẩu khéo léo bưng lấy ly rượu, uống cạn rồi nói: “Đa tạ hảo ý của công tử!”

Dạ Vô Yên thấy Sắt Sắt khéo léo như vậy, một ly rượu đã bị nàng và thủ hạ liên thủ hóa giải, trong lòng không khỏi khâm phục sự lanh lợi ứng biến của nàng.

“Tại hạ đa tạ hảo ý của công tử, xin tặng lại đĩa bánh hồ đào!” Sắt Sắt nhìn đĩa bánh trên chiếc bàn tròn, nhẹ vung tay áo lên khẽ quấn lấy chiếc đĩa, đồng thời che toàn bộ chiếc đĩa, ngón tay kẹp lấy chiếc bánh, ném liên tục hết chiếc này đến chiếc khác.

Nàng cười nói thản nhiên, xuất thủ lại độc ác lạnh lùng đương nhiên là vì muốn báo thù việc hôm nay trên núi Hương Diểu hắn đã vô tình với nàng. Nàng xuất thủ với tốc độ cực nhanh, góc bắn ra lại hết sức ác hiểm, từng miếng bánh hồ đào bay thẳng tới các đại huyệt trên người Dạ Vô Yên.

Danh hiệu “ám khí thiên thiên” của nàng không phải tự dưng mà có, nếu như đọ ám khí, nàng thực sự chẳng sợ gì.

Dạ Vô Yên thấy đĩa bánh hồ đào bay tới tập kích hắn từ những góc độ và phương hướng khác nhau, trong lòng bỗng lạnh toát. Hắn không ngờ đối

https://thuviensach.vn

phương lại trả đòn nhanh như thế, nếu đứng dậy, tuy có thể tránh được nhưng trông sẽ có phần thảm hại, hắn đành vung mạnh tay áo đón lấy.

"Ám khí thiên thiên, các hạ phải chăng là Tiêm Tiêm công tử nổi danh khắp kinh thành?" Hai tay Dạ Vô Yên khom lại thành hình cung, dùng tay áo gom hết số bánh lại, khiến chúng rơi xuống chiếc bàn tròn. Bánh hồ đào bay qua bay lại giữa hai người đã bị nội lực làm vỡ vụn. Tay áo trắng của Dạ Vô Yên cũng vì thế mà bị thấm những vết dầu lốm đốm.

Sắt Sắt không ngờ Dạ Vô Yên ở nơi biên quan xa xôi cũng đã từng nghe tiếng Tiêm Tiêm công tử, nàng khẽ cười, nhướng mày đáp: "Không sai!"

Dạ Vô Yên phất tay áo, may mà bánh hồ đào không phải ám khí sắc nhọn, nếu không, hắn tránh kiểu này chắc chắn sẽ bị thương. Vừa nghĩ tới đó, hắn liền thấy bên tay phải mình đau nhói, cúi đầu nhìn xuống thì thấy trên đầu ngón tay phải có hàn quang lấp lánh.

Sắc mặt Dạ Vô Yên trở nên lạnh băng, hắn nghiêm giọng nói: "Hóa ra ngươi đã ngấm ngầm găm ngân châm vào bánh hồ đào?" Chỗ bánh này rõ ràng để trên bàn từ trước, hắn găm châm vào lúc nào, lẽ nào là lúc nhặt bánh lên? Tốc độ nhanh như thế, xem ra kẻ trước mặt rất tinh thông ám khí.

"Phải thì đã sao, do ngươi sơ suất quá thôi!" Dưới ánh đèn, Sắt Sắt cười nhạt nói. Nàng tự biết gã đàn ông này không dễ đối phó, vì thế trong khoảnh khắc lấy bánh lên liền găm ngân châm vào đó. Nàng biết Dạ Vô Yên đêm nay nhất định muốn bắt nàng, nếu nàng muốn yên lành rời khỏi đây, tất phải có điều kiện để uy hiếp hắn.

Kim Tổng quản sau lưng Dạ Vô Yên thấy tình cảnh đó, đang muốn ra tay liền bị Dạ Vô Yên ngăn lại. Hắn không hề giận mà nhướng mày cười nói: "Ngươi cho rằng như vậy là có thể khống chế được Bản vương sao?" Dạ Vô Yên đã nói thẳng thân phận.

https://thuviensach.vn

Hai bên không cần trốn tránh làm gì nữa, Sắt Sắt cười nhạt đáp: “Trên ngân châm đó có chứa chất kịch độc, Tuyền Vương không phải là chưa phát hiện ra chứ. Sau ba canh giờ, độc sẽ phát tác. Nếu ngươi thả chúng ta ra, ta sẽ phái người đưa thuốc giải tới.” Thực ra trên ngân châm không hề có độc, Sắt Sắt vốn không phải là người thủ đoạn độc ác, hơn nữa nàng lại không biết dùng độc. Lúc này, Sắt Sắt chỉ đang đánh cược, nàng đánh cược rằng Dạ Vô Yên không dám vận công.

“Chủ nhân.” Kim Tổng quản đứng một bên nghe thấy vậy, trên mặt cắt không còn giọt máu.

Dạ Vô Yên cười lạnh lùng: “Bản vương chưa từng nghe Tiêm Tiêm công tử cũng tinh thông độc dược đấy?” Câu nói này rõ ràng hoài nghi ngân châm có độc hay không.

“Tuy không giỏi dùng độc, nhưng cũng phải nhìn địch thủ mà thỉnh thoảng dùng một chút. Với một đại nhân vật như Tuyền Vương đây, cây ngân châm bé nhỏ sao có thể làm ngài bị thương được, vậy nên có dùng chút độc cũng là lẽ thường. Tuyền Vương không tin, cứ vận công thử xem? Có điều chỉ cần vận công, sẽ hết phương cứu chữa.” Sắt Sắt thở dài.

Dạ Vô Yên chống tay đứng trước mặt Sắt Sắt, ánh mắt u tĩnh thâm sâu chú mục nhìn nàng.

Dưới cái nhìn sắc bén lạnh lùng của hắn, Sắt Sắt cảm thấy có một luồng sát khí dày đặc bao trùm lên khắp cơ thể, đè nén tới mức khiến trái tim nàng cảm thấy vô cùng khó chịu. Gã đàn ông đứng trước mặt không còn là con người nhẹ nhàng thanh thoát lúc nãy nữa, cả con người hắn như đã hóa thành một thanh kiếm sắc lạnh như băng, có thể lấy mạng nàng bất kỳ lúc nào.

Sắt Sắt ngẩng đầu, nụ cười nhạt vẫn giữ trên môi, nhưng sâu thẳm trong lòng, nàng đã không còn cười được nữa. Nàng hiểu, lúc này bản thân không

https://thuviensach.vn

được để lộ chút vẻ khiếp nhược nào, nếu không, một khi bị hắn phát hiện ra, sự tình sẽ không còn cứu vãn được nữa.

Giằng co hồi lâu, cuối cùng Sắt Sắt cũng nghe thấy thanh âm lạnh lẽo của Dạ Vô Yên khẽ truyền tới: "Được, ta tha cho các người đi!"

Sát khí xung quanh bỗng chốc tiêu tan, trong lòng Sắt Sắt thở phào nhẹ nhõm, trên trán nàng rịn mồ hôi, gã đàn ông này thật khiến người ta không sao chịu nổi.

"Đa tạ, chờ chúng ta an toàn rồi, ta sẽ phái người mang thuốc giải tới đây!" Giang Sắt Sắt dẫn Bắc Đẩu, Nam Tinh và Phong Noãn rút lui theo hướng cửa.

Dạ Vô Yên đôi mày nhíu chặt, ánh mắt như ngọn đuốc nhìn bọn họ chăm chăm, bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngươi nhớ lấy, đời này Bản vương căm hận nhất là bị người khác uy hiếp. Các ngươi đã uy hiếp Bản vương hai lần rồi, lần sau, Bản vương sẽ không tha cho các ngươi nữa đâu." Lần trước là Phong Noãn uy hiếp Y Doanh Hương, lần này là Sắt Sắt hạ độc hắn. Đây là hai việc khiến hắn phẫn nộ nhất từ sau khi về kinh sư.

Đám người mai phục bên ngoài Yên Chi Lầu đã rút lui theo lệnh từ lúc nào, Sắt Sắt nhanh chóng bắt hai cỗ xe ngựa bên ngoài cửa lớn, chạy như bay ra ngoại thành.

Phong Noãn vẫn chưa tỉnh lại, tựa trên ghế ngủ say sưa, hơi thở nồng nặc mùi rượu. Trong lòng Sắt Sắt vô cùng tức giận, mọi người vì hắn đã đi một vòng quanh ranh giới sống chết, vậy mà hắn lại thản nhiên ngủ say như chết. Nàng đưa tay ra để sau lưng Phong Noãn, vận công bức rượu trong người hắn ra.

Được một lát, Phong Noãn dần dần tỉnh lại, khi mở mắt nhìn thấy Sắt Sắt trên mặt đầy dấu son môi, hắn nhất thời ngẩn người.

https://thuviensach.vn

“Ngươi, ngươi là ai?” Phong Noãn chỉ và Sắt Sắt hỏi lạnh lùng.

Sắt Sắt hất mặt đáp: “Phong Noãn, ngươi cho rằng ta là chăn êm gối ấm của ngươi sao?”

Phong Noãn mở to hai mắt mới nhận ra người trước mặt là Sắt Sắt. Thấy nàng nhắc đến chốn êm đềm, hắn chợt nhớ lại hết mọi chuyện lúc trước, hai má bỗng ửng đỏ.

“Vì sao ngươi lại làm nhục Giang tiểu thư thật? Vì sao phải tới thanh lâu?” Sắt Sắt nghiêm mặt, thấp giọng hỏi, giọng đầy hàn khí.

“Công tử, Noãn xin lỗi cậu!” Phong Noãn mím môi, không nói gì nữa.

“Vì sao không nói nữa!” Sắt Sắt lạnh lùng hỏi tiếp.

“Công tử, bây giờ Noãn tâm tư rối loạn, sau này sẽ bẩm rõ với cậu mọi việc!”

“Ngươi hồi phục lại trí nhớ rồi sao?” Sắt Sắt lạnh nhạt hỏi. Hành vi hôm nay của Phong Noãn quá sức quái lạ, vì thế nàng đoán hắn đã khôi phục lại trí nhớ.

“Vâng!” Phong Noãn khẽ nói.

Sắt Sắt thấy đôi mắt đen bình thường vốn thâm sau, sắc bén của hắn đột nhiên u ám, nàng biết kí ức lúc trước của hắn nhất định không vui vẻ gì. Lẽ nào hắn và Dạ Vô Yên có thâm thù đại hận, vì thế lúc đó hắn mới đối xử với Thứ phi của Dạ Vô Yên là nàng như vậy? Nếu đúng như vậy thì thật may mắn. Vừa rồi trong Yên Chi Lầu, Phong Noãn say khướt cứ gục đầu xuống, thế nên không bị Dạ Vô Yên nhìn thấy khuôn mặt thật. Nếu không, hôm nay bọn họ nhất định sẽ không thoát được.

Xe ngựa chạy một lát đã ra khỏi kinh thành, đến vùng ngoại ô.

https://thuviensach.vn

Phía trước là một cánh rừng rậm đen hun hút, Sắt Sắt gọi phu xe cho ngựa dừng lại, bốn người nhanh chóng xuống xe, đưa phu xe một nắm bạc vụn rồi bảo hắn quay về.

Sắt Sắt quay đầu nhìn Kim Tổng quản theo sát phía sau, nói; "Đây là thuốc giải, Kim Tổng quản đón lấy."

Nàng lấy trong tay áo ra một chiếc túi gấm, ném về phía Kim Tổng quản.

Kim Tổng quản sợ trong túi có ám khí, không dám đưa tay ra bắt, mà dùng vỏ đao gẩy chiếc túi lên, thả vào tấm áo bào rộng rồi mới cẩn thận mở túi gấm ra, chỉ thấy bên trong có một tờ giấy với dòng chữ viết bằng than kẻ lông mày: Ngân châm không có độc.

Kim Tổng quản sững người, đến khi ông ta ngẩng đầu nhìn lên, bốn người phía trước đã biến mất vào trong cánh rừng rậm.

Cánh rừng ngập tràn bóng tối, ánh trăng vùng vẫy rơi rớt xuống qua từng kẽ lá. Bốn người đi chầm chậm, tai không ngừng dỏng lên nghe động tĩnh. Thật kỳ lạ, dường như Kim Tổng quản không dẫn người đuổi theo, Sắt Sắt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cùng Phong Noãn đưa Bắc Đẩu và Nam Tinh tới nơi an toàn.

Sau một quãng thời gian khổ sở, lúc này đã tới giờ Hợi, trước mắt, ánh trăng mông lung mà kỳ ảo.

Sắt Sắt bất giác nhìn về bóng người cao gầy trước mắt. Vừa tỉnh hơi men, Phong Noãn đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, điềm tĩnh thường ngày. Nàng thật khó có thể tưởng tượng kẻ uy hiếp nàng trên núi Hương Diểu và người trước mắt mình là cùng một người.

Phong Noãn dường như cảm nhận được ánh mắt của Sắt Sắt liền quay đầu lại nhìn nàng, bỗng hắn rút một chiếc khăn từ trong tay áo ra đưa cho

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt.

Sắt Sắt thoáng ngạc nhiên, hồi lâu mới phản ứng lại, nhớ ra trên mặt mình vẫn còn đầy dấu son môi, nàng phá lên cười. Không biết là Phong Noãn đã nghĩ nàng thế nào, hắn không coi nàng là kẻ háo sắc chứ?

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh trăng chiếu trên vòm lá tạo nên những bóng đen nặng nề, khiến nàng nhất thời không nhìn rõ biểu hiện trên mặt hắn lúc này. Nàng đưa tay ra đón lấy chiếc khăn, lau sạch những dấu son môi trên mặt, lộ ra dung nhan xinh đẹp như đóa phù dung.

Sau đó nàng trả lại chiếc khăn cho Phong Noãn, cười nói: “Xin lỗi, ta làm bẩn khăn rồi.”

Phong Noãn không để ý, liền cất đi, rồi đột nhiên lại lấy từ trong vạt áo ra một món đồ khác đưa cho nàng.

Dưới ánh trăng nhạt nhòa, Sắt Sắt thấp thoáng thấy một vật giống như miếng vải mỏng, nàng đưa tay đón lấy, mới hay đó là một chiếc mặt nạ.

“Đây là mặt nạ? Noãn, sao ngươi biết ta muốn có chiếc mặt nạ này?” Sắt Sắt kinh ngạc hỏi, vui mừng nhận lấy chiếc mặt nạ vừa mềm vừa trơn.

Đã từ rất lâu rồi, nàng mong có một chiếc mặt nạ như vậy, vì giả nam trang không thể làm giống con gái là che khăn lên mặt. Nghe nói thứ đồ chơi này chế tạo rất phức tạp, vì thế cực kỳ quý hiếm, không thể mua ở chợ được. Không biết Phong Noãn lấy đâu ra.

Sắt Sắt vui mừng đeo chiếc mặt nạ lên, rồi nhanh chóng tìm một khe suối để soi. Nhờ ánh trăng nàng có thể nhìn thấy dưới khe suối yên tĩnh phản chiếu một khuôn mặt lạ lẫm, một khuôn mặt rất thường gặp, mang chút anh khí. Nhưng mặt nạ vẫn chỉ là mặt nạ, biểu cảm cứng nhắc, nếu là người tinh mắt, chỉ nhìn qua đã có thể nhận ra nàng đang đeo mặt nạ. Dù vậy, đối với Sắt Sắt, thế này đã là thỏa mãn lắm rồi.

https://thuviensach.vn

“Noãn! Thật không ngờ ngươi có thể tìm được thứ bảo bối thế này.” Sắt Sắt vừa chỉnh lại đám tóc rối cho Phong Noãn vừa cười nói. Nhìn đôi lông mày nhíu chặt đầy nỗi u uất của Phong Noãn, Sắt Sắt biết, tuy Phong Noãn không đeo mặt nạ, nhưng từ trước tới giờ, nàng chưa từng nhìn thấy con người thực của hắn.

Nàng đứng dậy, hiên ngang từ trên vách núi cao nhìn về phía Phi Thành.

Lúc này cả Phi Thành đang chìm trong giấc ngủ, trong bóng tối mịt mùng, thấp thoáng có vài ngọn đuốc, giống như những vì sao trên trời rơi xuống nhân gian. Dòng sông bao quanh thành như một chiếc đai ngọc đẹp đẽ, phản chiếu nhà cửa hai bên bờ. Rất ít khi nhìn ngắm Phi Thành từ góc độ này nên trong lòng Sắt Sắt có một cảm giác vô cùng khác biệt. Đô thành đẹp đẽ là thế, nhưng có lẽ chỉ sau vài ngày nữa, nàng sẽ phải rời xa nơi này.

“Noãn, chúng ta cùng đi phiêu bạt giang hồ, được không? Cùng nhau đi ngắm núi xanh sương mù, cùng nhau ra vùng biên ải đạp tuyết, rồi lại ra biển ngắm tàu thuyền đi lại, thế nào?” Sắt Sắt quay người hỏi. Nàng đã suy nghĩ kỹ rồi, sau khi Tuyền Vương thoái hôn, nàng muốn đi để được mở rộng tầm mắt. Nếu có Phong Noãn bên cạnh, bất kể phải đối diện với nguy hiểm thế nào, nàng cũng không thấy sợ.

Phong Noãn không ngờ Sắt Sắt lại hỏi như vậy, vô cùng kinh ngạc.

“Chẳng phải cậu muốn lấy Giang tiểu thư à? Sao còn thời gian đi phiêu bạt giang hồ được?” Phong Noãn trầm giọng hỏi lại.

“Lấy thì đương nhiên là phải lấy, nhưng không vội, dù sao bây giờ nàng ta cũng bị hủy hoại trinh tiết rồi, Tuyền Vương không cần nàng ta nữa đâu, người khác cũng chẳng ai thèm. Ta phiêu bạt giang hồ một chuyến, quay về lấy nàng ta sau cũng không muộn!” Sắt Sắt như cười như không đáp.

Nàng vốn cho rằng Phong Noãn sẽ thích thú đồng ý với đề nghị của mình, không ngờ hắn chau mày, hồi lâu mới đáp: “Công tử, Phong Noãn sợ

https://thuviensach.vn

rằng không thể đi cùng cậu được! Chi bằng để Bắc Đẩu và Nam Tinh đi cùng cậu nhé!”

“Vì sao? Ngươi còn có việc khác ư?” Sắt Sắt hỏi bằng thanh âm trong trẻo. Thực lòng, nàng đã sớm đoán được, một khi Phong Noãn phục hồi trí nhớ sẽ không đi với nàng nữa. Trong quãng thời gian hắn bị mất trí nhớ, có thể nàng là người quan trọng nhất trong cuộc đời hắn, nhưng bây giờ, nàng không còn ở vị trí đó nữa.

Đây là lần đầu tiên từ khi nàng quen biết Phong Noãn, hắn lại từ chối yêu cầu của nàng. Sắt Sắt rất hiếu kỳ, rốt cuộc Phong Noãn có quá khứ thế nào, chỉ có điều hắn không muốn nói, nàng cũng không tiện hỏi.

Mỗi người đều có những bí mật của riêng mình, không phải chuyện nàng là tiểu thư Giang Phủ, nàng cũng không muốn nói ra đó sao?

“Được, có điều, Noãn, ngươi phải đồng ý với ta, sau này không được uống rượu nữa. Ngươi có biết đêm nay hung hiểm thế nào không? Suýt chút nữa chúng ta đã rơi vào tay Tuyền Vương rồi.” Sắt Sắt nói rất thực lòng.

“Được, ta nghe lời công tử!” Phong Noãn trầm ngâm một lát rồi lại trầm giọng nói: “Công tử, sau này ta sẽ không theo công tử nữa, ơn cứu mạng của cậu, đành để sau này có dịp đền đáp.”

Lúc Phong Noãn nói câu này, thanh âm đầy day dứt, sau đó, hắn quay người bước đi, đầu không quay lại nhìn nàng lấy một lần.

Sắt Sắt nhìn bóng dáng cao lớn, anh tuấn của hắn dần chìm vào cánh rừng u tịch, nhất thời thấy vô cùng buồn bã. Nàng cảm thấy Phong Noãn có chuyện gì đó phải làm, sau này muốn gặp lại hắn e rằng không dễ dàng. Thôi đành, trong thiên hạ có bữa tiệc nào mà không tàn chứ!

https://thuviensach.vn

Có điều, trong lòng nàng vẫn có chút hụt hẫng. Mắt thấy bóng trăng chênh chếch, Sắt Sắt thi triển khinh công, thẳng hướng am Hàn Mai trên núi Hương Diểu phi tới.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lạnh Nhạt Bạc Tình

Sắt Sắt không ngờ, Dạ Vô Yên không hề tới Giang Phủ thoái hôn như nàng vẫn tưởng.

Ngày thứ hai, Tử Mê lên núi tìm nàng, báo lại sau sự việc trên núi Hương Diểu, Dạ Vô Yên liền phái Kim Tổng quản mang lễ vật đến Giang Phủ thăm hỏi. Kim Tổng quản còn luôn miệng an ủi phụ mẫu nàng, không hề đề cập gì đến chuyện thoái hôn. Lạc Thị sớm đã đoán được việc này do Sắt Sắt chủ mưu, liền bảo Tử Mê tới chuyển lời kế sách của nàng đã hoàn toàn thất bại.

Dạ Vô Yên phái Kim Tổng quản tới Giang Phủ an ủi phụ mẫu nàng, thật đúng là không thể tin được. Trên đường lên núi, hắn đối xử với nàng lạnh nhạt như vậy, còn phái người tới phủ nhà nàng làm gì? Hay hắn không muốn mang tiếng vô tình vô nghĩa, đó chỉ là diễn kịch thôi. Hoàng đế sao có thể đồng ý cho Hoàng tử của mình lấy một cô gái mất trinh tiết chứ? Cứ chờ thêm một thời gian nữa, sau khi mọi chuyện qua đi, có lẽ Dạ Vô Yên sẽ đến thoái hôn chăng?!.

Đến khi Hoàng đế định ngày đại hôn, Sắt Sắt vẫn quyết ý ở lì trong am không có ý quay về phủ, thậm chí còn nhờ người chuyển lời, nói rằng tự thấy mình không xứng với Tuyền Vương, chỉ muốn được bầu bạn với nhang đèn.

Nàng nghĩ, Tuyền Vương chỉ làm bộ, nàng đã cho hắn con đường lui, thế nào hắn cũng thuận thế mà hủy bỏ ý hôn ước.

https://thuviensach.vn

Nhưng Sắt Sắt không ngờ, kiệu nghênh thân lại tới tận am Hàn Mai để đón nàng.

Sắt Sắt ngớ người, sớm biết thế này, mấy ngày trước nàng đã cho người chuyển lời mình xuống tóc đi tu rồi. Bây giờ, nàng chẳng thể làm được gì khác ngoài việc miễn cưỡng mặc hỷ phục lên mình.

Trời hôm đó rất ấm, ánh nắng hơi gắt tỏa trên đỉnh đầu. Trong am, hàn mai bắt đầu tàn lụi, từng cánh hoa tung bay trong gió, rơi lả tả trên hỷ phục màu đỏ của Sắt Sắt, mũi nàng còn ngửi thấy mùi thơm lạnh nồng nàn của hàn mai.

Sắt Sắt phát hiện ra, hàn mai nở lần cuối cùng là lúc mùa đông qua đi.

Từ núi Hương Diểu dến Tuyền Vương Phủ không xa lắm nhưng là đường núi, vừa đi vừa về cũng mất đến hơn hai canh giờ. Khi kiệu của Sắt Sắt đến Tuyền Vương Phủ, Tuyền Vương và Y Doanh Hương đã bái đường xong, còn nàng đã bỏ lỡ giờ lành. Vì thế, Sắt Sắt bị đưa luôn đến động phòng, lễ tiết bình thường đều bị bỏ qua hết.

Thanh Mai thấy vậy không vui, nhưng Sắt Sắt chẳng quan tâm, thậm chí còn cảm thấy như vậy rất tốt. Không bái đường, trong lòng nàng, hắn càng không phải là phu quân.

Sắt Sắt kéo khăn hỷ xuống trước sự kinh ngạc của đám a hoàn, rồi nhẹ nhàng cởi bỏ mũ phượng. Nàng biết Dạ Vô Yên đêm nay sẽ không đến đây, vì thế nàng chẳng ngốc nghếch đến mức ngồi chờ hắn tới bỏ khăn che mặt cho nàng.

“Các ngươi đi ra đi, ta không cần ai hầu hạ cả.” Sắt Sắt nói khẽ, mấy tiểu a hoàn biết điều nhanh chóng lui ra.

Sắt Sắt đưa mắt ngắm nghía căn phòng hoa chúc một lượt, cách bài trí rất có không khí. Chăn gấm màn nhung hoa lệ, hình thêu linh thú cát tường

https://thuviensach.vn

ở khắp mọi nơi, hương thơm phảng phất cả gian phòng.

Đêm xuống rất nhanh, có a hoàn đến phòng dọn cơm. Sắt Sắt vừa mới ăn thì nghe trong viện có tiếng bước chân, Thanh Mai nhếch khóe miệng, vội vã ra mở cửa.

Sắt Sắt hồi hộp, không phải là Dạ Vô Yên chứ? Nàng là Thứ phi, dù có muốn thì đêm nay cũng không tới lượt nàng được động phòng hoa chúc! Huống hồ trong mắt họ nàng còn là một cô gái không còn trinh tiết.

Cửa phòng mở ra, người bước vào không phải Dạ Vô Yên mà là một tiểu cung nữ và một lão ma ma.

Lão ma ma tiến tới trước mặt nàng hành lễ rồi nói: “Bái kiến Giang Thứ phi, lão nô là ma ma nghiệm thân trong cung, phụng lệnh Thái hậu tới nghiệm thân cho Giang Thứ phi.”

Nghiệm thân?

Sắt Sắt ngẩn người, đến khi hiểu rõ ý nghĩa câu nói, nàng lại ngẩn ra tiếp. Nàng cười khẽ rồi nói: “Không cần kiểm tra đâu, bà chỉ cần về bẩm với Thái hậu nói ta không còn tấm thân hoàn mỹ nữa là được rồi!”

“Lão nô phụng lệnh hành sự, xin Giang Thứ phi đừng giận!” Lão ma ma nói một cách cứng nhắc.

“Ta không giận, ta nói thật, ma ma không cần kiểm tra làm gì. Cứ theo lời ta về bẩm với Thái hậu là được. Nghiệm thân à? Ta không đồng ý!” Sắt Sắt lạnh lùng đáp.

“Nhưng lão nô nhất định phải nghiệm thân mới có thể về bẩm lại với Thái hậu.” Lão ma ma rất cố chấp, không hề có ý nhượng bộ, cặp mắt nhìn Sắt Sắt ánh lên tia nhìn khinh bỉ.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt trong lòng cười lạnh, quay người ngồi xuống ghế, cười khẽ nói: “Nếu thế ma ma làm đi.” Tay phải nàng đã sớm nắm lấy bình hoa trên bàn, ra vẻ ngắm nghía. Nếu bà ta dám bước tới, nàng sẽ ném bình hoa về phía bà ta.

Dù cho tấm thân nàng không còn hoàn mỹ, thì cũng không cho phép ai được làm nhục nàng.

Lão ma ma nhìn Sắt Sắt, cảm thấy cô gái trước mặt có đôi mắt trong như làn nước, sóng mắt lưu chuyển, giống như dòng sông băng, mang theo hàn ý lạnh thấu xương, khiến bà ta không dám nhìn thẳng. Bà ta lại nhìn chiếc bình hoa không ngừng chuyển động dưới những ngón tay thon thả ngọc ngà của nàng, lập tức ngây người, trong lòng nhất thời nảy sinh nỗi sợ hãi không thể diễn đạt thành lời.

Kiểm tra ư, không dám! Không kiểm tra ư, vậy biết ăn nói sao với Thái hậu.

Hai bên đang giằng co, bỗng cửa phòng bật mở, Dạ Vô Yên nhanh chóng bước vào.

“Ma ma lui ra đi, Bản vương sẽ nói lại với Thái hậu!” Thanh âm của Dạ Vô Yên ôn nhu uyển chuyển, nhưng thấp thoáng trong đó khí thế oai nghiêm.

Lão ma ma như bỏ được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, vái chào Dạ Vô Yên và Giang Sắt Sắt rồi theo tiểu a hoàn ra ngoài. Thanh Mai thấy Dạ Vô Yên đến liền mừng rỡ bỏ đi, trong chốc lát, mọi người đều lui ra hết, chỉ còn lại Sắt Sắt và Dạ Vô Yên người ngồi kẻ đứng.

Hai người đều mặc hỷ phục, dưới ánh nến chiếu rọi, màu đỏ càng được tôn lên vẻ đẹp rực rỡ, nhưng trong lòng Sắt Sắt lại không vui chút nào. Còn Dạ Vô Yên, nếu có vui chắc cũng không phải vì Giang Sắt Sắt nàng.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên đứng đó, nhìn Sắt Sắt ngồi trên ghế tay cầm bình hoa, cười nhạt nhẽo. Hắn không ngờ Sắt Sắt lại to gan đến thế, dám ngang nhiên trái lệnh Thái hậu.

Hắn và nàng đã định hôn nhiều năm nhưng rất ít khi được gặp nhau, càng không hiểu chút gì về nhau. Đêm đó trong yến tiệc, nàng vì hồi hộp mà gảy đứt dây đàn, trên núi Hương Diểu đối mặt với giặc cướp, nàng chỉ khóc lóc sụt sùi. Hắn cho rằng nàng là người nhát gan khiếp nhược, nhưng đêm nay, nàng không hề giống những gì hắn từng nghĩ.

Sắt Sắt không hiểu Dạ Vô Yên sẽ nói lại với Thái hậu thế nào. Dưới ánh nến, nhìn bóng hắn dần dần tiến lại gần, nàng bỗng thấy có phần căng thẳng.

Hắn đứng im cách nàng vài bước, hỷ phục ánh lên khiến cả người hắn đẹp như mỹ ngọc. Mái tóc dày đen nhánh được búi chặt trong chiếc mũ vàng, để hiện ra khuôn mặt tuấn tú rạng ngời. Đôi mắt đen lấp lánh như vì sao lạnh giá, khuôn mặt mịn màng như ngọc, đôi môi mỏng khẽ mím tạo thành một đường cong đẹp đẽ, khóe miệng như treo một nét cười.

Sắt Sắt nhìn hắn, bất giác cảm thấy đây quả là gã đàn ông đến trời cũng muốn bảo vệ.

Hắn cúi người, đưa tay lấy chiếc bình hoa trong tay nàng, khẽ đặt lại lên bàn.

Lúc hắn cúi người, một mùi thơm lạ lùng của người đàn ông thấm vào cánh mũi khiến Sắt Sắt cảm thấy cực kỳ hoảng hốt.

Sao hắn lại tới đây?

Đêm nay tuy là đêm động phòng hoa chúc của họ, nhưng Sắt Sắt không quên, nàng chỉ là thân phận Thứ phi. Đêm nay, người hắn nên bầu bạn

https://thuviensach.vn

không phải là nàng. Huống hồ, trong mắt hắn, nàng còn là một cô gái mất hết trinh tiết, hắn càng không thể ở đây với nàng được.

Sự việc ở núi Hương Diểu khiến nàng thấy được sự lạnh nhạt vô tình của hắn, vì thế nàng sẽ không ngốc nghếch mà cho rằng hắn sẽ cảm thông với một cô gái đã phải chịu sự lăng nhục như nàng.

“Nghỉ sớm đi!” Hắn mở miệng nói, thanh âm thuần hậu mà ôn nhã, nhưng lại mang chút xa cách lạnh nhạt.

Hắn không nhìn nàng, bước chậm tới bên giường, tao nhã cởi bỏ hỷ phục đỏ rực ra, chỉ còn lại bộ quần áo lót màu trắng bên trong. Sau đó hắn lấy một tấm vài trắng từ trong tay áo ra, trải lên đệm.

“Chàng muốn làm gì?” Giương mắt nhìn hắn cởi áo, thanh âm của Sắt Sắt có chút run rẩy.

Rất nhanh sau đó, nàng hiểu rằng mình đã hỏi thừa, hắn quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái rồi hỏi vặn: “Cô nói xem?”

Dáng điệu nhẹ nhàng thanh thoát của hắn khiến Sắt Sắt bất an, đôi mắt đen láy càng thâm sâu khó lường, Sắt Sắt chỉ đành cười nhạt rồi nói: “Vương gia, chàng nên quay về chỗ Vương phi đi.”

Đôi lông mày dài của Dạ Vô Yên nhướng lên, hắn quay đầu nhìn Sắt Sắt rồi lạnh lùng nói: “Cô đuổi ta đi ư?”

Sắt Sắt biết điều cúi đầu, khẽ nói: “Thiếp không dám, nhưng thiếp chỉ là Thứ phi, hơn nữa, thiếp…” Nàng muốn nói, hơn nữa, thiếp đã không còn nguyên vẹn, nhưng những lời tự bôi xấu bản thân đó khiến nàng cảm thấy chua chát cất không thành tiếng.

Người thông minh như Tuyền Vương đương nhiên hiểu ý Sắt Sắt, hắn lạnh nhạt nhìn quét qua Sắt Sắt, thấy đôi má trắng mịn như tuyết trên khuôn

https://thuviensach.vn

mặt xuất thủy phù dung của nàng có chút ửng hồng, trong lòng hắn bỗng có vài phần hoang mang. Đến tận lúc này, hắn mới nhìn rõ khuôn mặt nàng. Đôi lông mày đen nhánh thuôn dài, đôi mắt sáng trong veo, môi hồng nhỏ xinh, nàng như đóa hoa sen chớm nở, cao khiết thanh nhã. Dung nhan đẹp đẽ thanh khiết thế này vốn không cần dùng son phấn, hắn không biết vì sao khi tới núi Hương Diểu, nàng lại bôi trát như thế. Nếu không phải nghe nói tiểu thư Giang Phủ gặp nạn, hắn hoàn toàn không thể nhận ra nàng.

“Theo quy định, Bản vương nên tới chỗ Vương phi, nhưng chẳng phải Bản vương cần trả lời Thái hậu sao?” Hắn nói rất thản nhiên.

Sắt Sắt nhớ ban nãy hắn nói “trả lời”, phải, vì hắn phải trả lời Thái hậu nên bây giờ mới ở đây. Có điều, trả lời thế nào? Hắn không định lấy thân mình ra thử thật chứ? Nàng không tin hắn sẽ làm thế. Đàn ông có thể năm thê bảy thiếp, cũng không cho phép thê thiếp của mình có chút tì vết nào. Dạ Vô Yên xem ra không phải loại người không quan tâm đến điều đó.

Dạ Vô Yên ngưng thần nhìn khuôn mặt không ngừng thay đổi của Sắt Sắt, đôi mắt đen tuyền như màn đêm của hắn khẽ nheo lại.

“Yên tâm, ta không động đến cô đâu. Chỉ cần ngày mai trên chiếc khăn này có mấy chấm đỏ là được rồi!” Bất kể nàng đã từng bị lăng nhục hay chưa, hắn đều không muốn động tới nàng. Có điều người con gái trước mắt khuôn mặt căng thẳng như sợ hắn sẽ đụng vào nàng vậy.

Sắt Sắt nghe Dạ Vô Yên nói vậy, trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nàng biết hắn làm vậy không chỉ vì phải trả lời Thái hậu, mà còn vì muốn cứu vãn thể diện cho chính hắn. Trên khăn có vệt máu hồng chứng tỏ hắn thực sự đã ngủ cùng nàng, hắn có thể hiên ngang nói với mọi người rằng Thứ phi của hắn vẫn còn trong trắng.

Đúng là cao minh, xem ra trước khi tới, hắn đã nghĩ cách ổn thỏa rồi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt kéo áo, định mặc cả quần áo lên giường, Dạ Vô Yên liền ngăn nàng lại, nói: “Cởi ra!”

Sắt Sắt ngẩn người.

“Làm vậy sẽ có người nghi ngờ đó!” Hắn nói, có chút chán nản.

Sắt Sắt hiểu ra, nếu không cởi áo, sáng mai a hoàn vào hầu hạ, thấy quần áo nàng chỉnh tề sẽ nghi ngờ. Nhưng muốn nàng cởi áo quần trước mặt hắn, nàng không chịu.

“Vương gia, thiếp tắt nến nhé!” Sau mấy lớp rèm châu, những cây nến đỏ long phụng to như cánh tay lúc này đang bập bùng nhảy nhót.

Thấy Dạ Vô Yên không có phản ứng gì, Sắt Sắt quay người thổi nến, căn phòng lập tức chìm trong bóng tối. Nàng khẽ cởi áo váy, để lộ ra làn da trắng mịn như tuyết, mái tóc buông dài như suối, giây phút đó vẻ đẹp đẽ yêu kiều của nàng nảy nở trong bóng tối.

Nàng nằm xuống, hai người họ đắp chung một tấm chăn gấm lớn, chỉ có điều quay lưng lại với nhau, ở giữa có một khoảng cách không rộng cũng không hẹp.

Nhưng chút khoảng cách đó lại rất xa vời, giống như một khe sâu vậy.

Khe sâu đó, Sắt Sắt không hề muốn vượt qua.

Tuy không được thoái hôn như ý nguyện, nhưng ít ra nàng vẫn có thể giữ được sự trong sạch của bản thân, những ngày tháng sau này, tin rằng Dạ Vô Yên sẽ không đụng vào nàng nữa. Rồi sẽ có một ngày nàng trốn thoát khỏi chiếc lồng này.

Trong bóng tối, Sắt Sắt cười lạnh nhạt, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm, mây nhẹ bay cao, sương mỏng tan dần, những tia sáng vàng rực rỡ xé mây rọi xuống nhân gian. Những chiếc đèn lồng đỏ treo cao dưới hành lang khẽ đung đưa trong làn gió sớm, chữ hỷ lớn màu đỏ trong ánh sáng bình minh hiện lên như mộng ảo. Ánh nắng ban ngày lọt qua ô cửa sổ vuông xua tan sự u ám trong căn phòng.

Sau mấy tầng màn trướng, trên chiếc giường nạm vàng, Sắt Sắt tỉnh giấc mộng, nhưng nàng chưa vội mở mắt.

Nàng nghe thấy tiếng hít thở sâu mà đều đặn của Dạ Vô Yên đang nằm bên cạnh, cảm thấy cánh tay hắn đặt trên eo thon của nàng ấm áp lại có lực. Ngửi thấy mùi đàn ông trên người hắn, nàng kinh hãi phát hiện ra, không biết từ lúc nào, nàng đã nằm gọn trong lòng hắn. Nàng đã ngủ trong vòng tay hắn suốt đêm, thậm chí còn ngủ rất say!

Đáng chết! Nàng âm thầm nguyền rủa bản thân. Nàng định đẩy mạnh hắn ra, nhưng chưa kịp động thủ, nàng bỗng cảm thấy cái ôm khẽ động, Dạ Vô Yên dường như đã tỉnh giấc. Quả nhiên, Sắt Sắt nghe rõ tiếng thở mạnh từ trên đỉnh đầu truyền lại.

Dạ Vô Yên đêm qua ngủ rất ngon. Lúc tỉnh lại, thấy trong lòng ấm ấm mềm mềm, hắn cực kỳ thoải mái, đang định ôm vật ấm ấm mềm mềm đó ngủ tiếp, bỗng hắn mở to mắt nhìn xuống.

Hắn thấy người mình đang ôm trong lòng là Thứ phi của hắn.

Bị bao phủ bởi ánh bình minh, nàng trông như một chú mèo con, ngoan ngoãn nép mình trong lòng hắn, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, làn da trắng nõn như bạch ngọc, mái tóc đen xõa dài. Hắn vừa cử động, những sợi tóc mềm mại không ngừng cọ vào mặt. Tệ hơn nữa, làn da dưới cánh tay hắn mịn màng mềm mại giống như là tuyết vậy.

Trái tim hắn đang bị một thứ gì đó không thể gọi tên bóp chặt, hắn phát hiện dường như mình đang tham lam lưu luyến hình dáng tuyệt đẹp trước

https://thuviensach.vn

mặt. Phút chốc, cơ thể hắn nóng bừng lên.

Đôi mắt phượng nheo lại, hắn thở dài lạnh lẽo, vô tình đẩy Sắt Sắt ra, rồi ngồi thẳng dậy, cau mày khó chịu, hắn đâu có thiếu đàn bà, sao có thể hứng thú với cô gái này chứ.

Bị hắn đẩy ra, Sắt Sắt vùi đầu vào chiếc gối gấm, tự cười cợt bản thân. Hay thật, nàng còn chưa đẩy hắn ra, hắn đã đẩy nàng ra trước rồi.

“Sao cô lại chui vào lòng Bản vương?!” Hắn lạnh lùng chất vấn, sớm biết nàng không có liêm sỉ thế này, hắn đã không quyết định cưới nàng.

Sắt Sắt co người vào trong chăn, nhìn bộ dạng hắn tránh nàng như tránh rắn rết, cứ như hắn bị thiệt vậy. Cái gì mà nàng chui vào lòng hắn, nàng còn chưa hỏi hắn, hắn đã tiên phát chế nhân[1] rồi. Được lắm, nếu hắn đã cho rằng nàng chui vào lòng hắn, định dụ dỗ hắn, nàng sẽ không để hắn phải thất vọng. Đàn ông đều là loại không có được thì càng quý trọng, nàng càng dính vào hắn, hắn nhất định càng chán ghét nàng.

[1]. Ra tay trước để giành ưu thế.

Nghĩ vậy, Sắt Sắt liền dịu dàng nói: “Vương gia, thiếp bị Vương gia mê hoặc, vì thế mới không thể kìm lòng… Mong Vương gia thương lấy thiếp, cho thiếp được toại nguyện.” Nói rồi, nàng lại nép vào người Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Yên chau mày, không hề che giấu sự chán ghét trong ánh mắt, đẩy Sắt Sắt ra không chút lưu tình, lạnh lùng nói: “Cút ra! Giang Sắt Sắt, chưa nói tới việc cô đã thất thân, cho dù cô còn nguyên vẹn, Bản vương cũng chẳng thèm động vào. Bản vương vốn niệm tình cô đã đợi ta bao năm, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, lại thất thân, sợ không ai lấy cô nên mới miễn cưỡng lấy cô về phủ. Nhưng cô thực chẳng có chút tự trọng, còn định quyến rũ Bản vương. Cô đừng nằm mơ, cả đời này Bản vương cũng không sủng hạnh cô đâu!” Nói xong, hắn liền mặc áo đứng lên.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt "ư ư" mấy tiếng, rồi nằm bò lên gối, bắt đầu khóc thút thít.

Dạ Vô Yên thấy vai nàng rung lên, đoán nàng đang rất buồn nên sắc mặt cũng ôn hòa hơn, nhẹ nhàng nói: "Cô không cần phải khóc, chỉ cần cô yên phận, Bản vương sẽ không bỏ cô đâu. Vị trí Thứ phi này vĩnh viễn là của cô."

Trước khi bỏ đi, hắn không quên nhặt chiếc khăn trên giường lên, rút thanh chủy thủ nhỏ tinh xảo trong giày ra, đâm vào ngón tay mình rồi bôi mấy giọt máu lên tấm vải trắng.

Nghe tiếng bước chân hắn xa dần, Sắt Sắt mới ngẩng đầu lên. Khuôn mặt đẹp như ngọc chẳng có lấy một giọt nước mắt. Nàng đương nhiên không khóc, vừa rồi thút thít chỉ để phối hợp với Dạ Vô Yên. Vương gia nổi cáu, đương nhiên nàng phải buồn bã mới đúng kiểu. Nhưng nàng chẳng buồn chút nào, từ khi thấy sự vô tình của hắn với nàng trên núi Hương Diểu, một chút tình cảm còn sót lại nàng đành cho hắn cũng đã tiêu tan. Hắn nói cưới nàng vì thương hại khiến nàng ngạc nhiên, hắn cũng biết thương người ư? Nếu đúng là vì thương hại, vậy vở kịch thất thân của nàng đã phí công diễn rồi, lại còn chữa lợn lành thành lợn què nữa.

Nàng hy vọng biết bao nhiêu hắn sẽ bỏ nàng. Nếu ngày nào nàng cũng dính lấy hắn, không chừng hắn sẽ bỏ nàng thật. Căn cứ tình hình ban nãy, nàng vẫn còn chút hy vọng.

Hắn cho rằng cưới nàng về, cho nàng ăn ngon mặc đẹp, cho nàng vị trí phi tử của Vương gia thì nàng sẽ thỏa mãn, sẽ cảm tạ đại ân đại đức của hắn rồi ở lại trong vương phủ ư? Nàng sẽ không làm như hắn muốn, ngày nào nàng cũng sẽ đong đưa trước mặt hắn, đến khi hắn chán ghét, chịu để nàng rời khỏi vương phủ mới thôi.

Chủ ý đã định, trong lòng Sắt Sắt rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Thanh Mai bưng nước rửa mặt vào phòng, Sắt Sắt rửa mặt xong, liền ngồi vào bàn trang điểm. Nàng muốn trang điểm thật cẩn thận, quyết khiến cho Dạ Vô Yên kinh ngạc một phen.

Mái tóc đen nhánh của Sắt Sắt rất mượt, trước đây nàng chỉ cần chải đơn giản nhìn đã rất sinh động bắt mắt. Hôm nay nàng bắt Thanh Mai chải cho nàng kiểu tóc Lăng Vân trang trọng quý phái, bên trên cắm một chiếc trâm vàng lấp lánh, trên tóc còn dán rất nhiều hoa khảm vàng. Nàng lại vẽ lông mày vừa to vừa dày, sau đó bôi son trát phấn đỏ lòe trắng bệch lên khuôn mặt đang đẹp như ngọc.

Thanh Mai thấy bộ dạng của Sắt Sắt, "á" lên một tiếng, hỏi nàng đầy nghi hoặc: "Tiểu thư, người định làm gì vậy? Đi diễn kịch à?"

Sắt Sắt nhìn Thanh Mai buộc hai túm tóc đáng yêu trên đầu, khuôn mặt rạng rỡ đầy kinh ngạc. Nàng tự nhìn lại mình, phát hiện nàng và Thanh Mai giống hệt như vai hề chính và đồng tử trong các vở kịch nàng vẫn thường xem.

"Đúng thế, nha đầu Thanh Mai ngày càng thông minh. Chúng ta đi diễn - kịch - thôi…" Sắt Sắt kéo dài giọng, cười đáp.

Chủ tớ hai người một trước một sau kéo ra khỏi phòng. Lúc đi qua vườn hoa, Sắt Sắt còn hái một đóa mẫu đơn đang nở rộ cài lên trên tóc. Sau khi hỏi các a hoàn Tuyền Vương Dạ Vô Yên đang ở đâu rồi, nàng lập tức tới đó.

Tuyền Vương Phủ do Hoàng đế ban thưởng cho Dạ Vô Yên sau khi hắn thắng trận hồi kinh. Trước khi xuất chinh, hắn chưa được phong vương, đương nhiên không có phủ đệ.

Tòa phủ này rất có tiếng ở chốn đế đô, nghe nói được giữ lại từ tiền triều. Dọc lối đi, trên cột kèo chạm vẽ, mái ngọc lầu quỳnh, quả nhiên có những dấu ấn rất riêng chỉ tiền triều mới có. Ví như tấm đá xanh lát đường,

https://thuviensach.vn

bức bình phong hơi hướng ảm đạm, rèm cửa bằng sa xanh thêu hình hàn mai ngạo tuyết…

Về lý mà nói, Dạ Vô Yên nên sửa sang lại chỗ này một chút, nhưng hắn không làm gì, khiến người khác không thể không hoài nghi liệu hắn có định ở đây lâu dài.

Vân Túy Viện là nơi ở của Y Doanh Hương, trước cửa có một chiếc hồ nhỏ, trên mặt hồ có mấy đóa thụy liên lớn bằng đồng tiền. Hè đến, lá sen phủ kín mặt hồ, cá chép bơi như thoi đưa, nhất định sẽ rất đẹp. Tiếc là nàng không có phúc, khu viện của nàng chỉ có hai cây đào già.

Hai người đến trước cửa Vân Túy Viện, một a hoàn vội vã vào trong bẩm báo. Sắt Sắt không chờ hồi đáp, thướt tha bước vào.

Y Doanh Hương là Chính phi, theo quy định, nàng nên tới thỉnh an. Huống hồ Sắt Sắt nghe nói Dạ Vô Yên dùng bữa sáng ở đây, nàng đương nhiên không thể không tới. Nhưng nàng biết mình không phải là người được chào đón, ngay cả tiểu a hoàn vén rèm cửa nét mặt cũng thật khó coi.

Sắt Sắt không thèm để ý, cười tươi rói, chầm chậm bước vào, lập tức cảm nhận bầu không khí trong phòng không tốt, dường như có tiếng thút thít vọng ra.

Sắt Sắt không thấy Dạ Vô Yên và Y Doanh Hương đâu, nàng liền đứng trong sảnh, vừa cười nhạt vừa nhìn ngắm cách bài trí trong phòng.

Trong phòng hai bên đều có giá gỗ lim khảm vàng, bên trên bày nhiều đồ bằng ngọc quý, màu sắc kiểu dáng đều rất trang nhã, tinh tế. Chính sảnh trải một tấm thảm đỏ, đặt một chiếc bàn bằng gỗ lim, bên trên bày toàn những món ăn ngon lành. Nhưng bên bàn không có ai, chỉ có hai tiểu a hoàn tay bê khay đứng sắp xếp món.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt hai a hoàn đó thỉnh thoảng nhìn về phía Sắt Sắt đầy vẻ khinh bỉ, chế nhạo. Lúc đó Sắt Sắt mới tỉnh ngộ, nàng đã đoạt mất đêm động phòng của Y Doanh Hương. Trong phòng có những tiếng thút thít mơ hồ, e rằng đó là Y Doanh Hương đang ngồi khóc. Sắt Sắt không khỏi cảm thấy có chút tội lỗi. Nếu đúng thế thật, lúc này nàng tới đây chẳng phải càng khiến Y Doanh Hương thương tâm hay sao? Nhưng tình thế trước mắt nàng đã không còn cơ hội thoái lui nữa rồi.

Bức rèm châu trong phòng được tiểu a hoàn vén lên, Dạ Vô Yên nắm tay Y Doanh Hương sóng vai bước ra.

Dạ Vô Yên đã thay bộ hỷ phục, chỉ mặc một chiếc cẩm bào màu tím sẫm, thắt lưng đeo một miếng bạch ngọc long phượng, khóe môi hắn mang một nụ cười nhạt, phong thái thật tuấn tú. Y Doanh Hương trang điểm yêu kiều xinh đẹp, như chú chim nhỏ tựa vào người Dạ Vô Yên. Nhìn hai người mới thân mật, xứng đôi làm sao.

Sắt Sắt hơi ngập ngừng, nhưng trên khuôn mặt vẫn nở nụ cười rất tự nhiên.

Dạ Vô Yên thấy Sắt Sắt đứng giữa sảnh, không khỏi dao động trong giây lát, khóe môi thoáng run.

Lần này về kinh, hắn nghe nói thiên kim của Định An Hầu là tài nữ chốn đế đô, cầm kì thi họa đều tinh thông, hắn luôn bán tín bán nghi, lúc này lại càng khẳng định, đó chẳng qua chỉ là lời đồn đại.

Cô gái trước mắt hắn mặc tấm áo bằng gấm xanh nhạt bên trên, màu sắc vốn rất đẹp đẽ đáng yêu, nhưng lại thêu thêm mấy bông hoa đào màu hồng. Chiếc váy màu vàng nhạt bên dưới còn thêu đủ các loại hoa màu sắc sặc sỡ khiến ai nhìn thấy cũng phải chóng mặt. Chiếc váy hoa lốm đốm chói mắt thì chớ, còn chải kiểu đầu già như các quý phu nhân thường chải, cái này cũng đỡ, nhưng lại cài thêm đóa mẫu đơn nở xòe bên tóc mai, thôi thì vẫn

https://thuviensach.vn

chấp nhận được. Điều khiến người ta không thể chịu đựng được chính là cách trang điểm khuôn mặt quá đậm, cảm giác như không thấy nổi cả màu da thật.

Dạ Vô Yên nhớ lại bộ dạng Sắt Sắt lúc trên núi Hương Diểu, càng chắc chắn cô gái trước mặt phẩm chất chỉ đến thế. Cũng phải, cha nàng ta là tướng quân chinh chiến nhiều năm, mẹ ngày trước lại là đạo tặc khét tiếng ngoài Đông Hải. Hai con người thô lỗ như thế, làm sao có thể sinh ra người con gái là tài nữ đế đô được? Cho dù dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn rồi cũng biến thành loại son phấn thô thiển mà thôi.

Nhớ lại trong buổi dạ yến, nàng ta trang điểm còn coi được, không biết ai đã giúp nàng ta, có điều lúc đó hắn không đặt tâm tư vào nàng, cũng không chú ý gì đến nàng. Nàng ở trước mặt hắn lúc này khác hắn nàng tối qua, khuôn mặt trong sáng đã bị đống son phấn che lấp.

Dạ Vô Yên lạnh lùng "xì" một tiếng, nhìn đi chỗ khác, dáng điệu không muốn làm bẩn mắt mình.

Sắt Sắt nhìn bộ dáng của hắn, trong lòng khẽ cười thầm.

Đôi mắt Y Doanh Hương vốn khóc đến sưng mọng, lúc này thấy cách trang điểm của Sắt Sắt, không hề che giấu liền cười thành tiếng, đôi môi cong cong như vầng trăng khuyết: "Tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây, mau ngồi đi. Y Na, mau đi pha trà!"

Sắt Sắt nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của Y Doanh Hương, xua tay đáp: "Vương phi không cần khách khí, tuy Sắt Sắt lớn tuổi hơn Vương phi, nhưng trưởng thứ khác biệt, Vương phi cứ gọi thẳng tên Sắt Sắt là được rồi."

"Tỷ tỷ khách sáo rồi, trong lòng Doanh Hương chỉ coi tỷ là tỷ tỷ thôi. Tỷ tỷ đã dùng bữa sáng chưa? Nếu chưa thì cùng ăn đi." Y Doanh Hương khách khí đưa lời mời.

https://thuviensach.vn

“Sáng nay Sắt Sắt dậy muộn, vừa nhớ ra phải đến thỉnh an Vương phi nên chưa kịp ăn sáng. Nếu Vương phi không ngại, Sắt Sắt không chối từ đâu.” Nói rồi, nàng chủ động kéo ghế ngồi xuống.

Nàng vốn đến đây để cho người ta ghét nên chẳng hề khách khí.

Sắt Sắt quả thực đang đói, đêm qua còn chưa kịp ăn no đã bị ma ma trong cung đến làm phiền, sáng nay dậy muộn lại chưa kịp ăn gì. Giờ thấy vô số món ăn ngon, nàng đương nhiên rất vui.

Dạ Vô Yên đứng đó, hơi kinh ngạc. Khóe miệng hắn tuy vẫn giữ độ cong nhất định của một nụ cười, nhưng xung quanh toát ra khí vị lạnh lùng. Hắn không nói lời nào, ngồi xuống, ăn uống lãnh đạm, đôi mắt đen sâu không thấy đáy dường như có thể nuốt gọn linh hồn của người khác.

Sắt Sắt không thèm để ý đến gương mặt lạnh lùng của hắn, cứ ăn uống ngon lành, còn không quên gắp thức ăn cho Dạ Vô Yên và Y Doanh Hương.

Y Doanh Hương khách khí nhận lấy, nhưng Dạ Vô Yên lại có vẻ không dễ hầu hạ. Thấy Sắt Sắt gắp thức ăn cho vào bát tới đầy ngọn, hắn liền vứt đôi đũa ngọc xuống, đứng dậy đi ra.

“Yên ca ca, chàng ăn no rồi ư?” Y Doanh Hương vội vã đứng dậy.

Dạ Vô Yên cười nhạt, vỗ nhẹ vào đầu Y Doanh Hương trìu mến nói: “Hương Hương, ta có việc phải đi trước.”

Hắn quay người, trước khi đi còn lạnh lùng lườm Sắt Sắt, ánh mắt hắn chứa đầy sự căm hận.

Cái lườm đó khiến Sắt Sắt mất hết tâm trạng diễn kịch, nàng cúi đầu dùng bữa, đến khi no căng mới bỏ đũa nhìn Y Doanh Hương đang ngồi đối diện. Y Doanh Hương quả là một mỹ nhân giống như đóa hoa hồng nở rộ

https://thuviensach.vn

dưới ánh ban mai, yêu kiều rạng rỡ. Một cô gái xinh đẹp như thế thực hiếm gặp ở Nam Nguyệt Quốc.

"Tỷ tỷ, hôm đó trên núi Hương Diểu, tỷ tỷ quả thực bị tên cướp đó… làm nhục ư?" Y Doanh Hương bỗng ngẩng đầu hỏi.

Sắt Sắt lặng người, lẽ nào người Bắc Lỗ Quốc nói chuyện thẳng thắn thế ư? Sắt Sắt nheo mắt nhìn Y Doanh Hương, nhưng tiểu cô nương này dường như không cho rằng lời nói của mình có chỗ nào không thỏa đáng. Đôi mắt đen láy trong trẻo như sương sớm có ý chờ đợi. Nhưng không hiểu sao trong đôi mắt đó lấp lánh một tia ý niệm phức tạp mơ hồ khiến Sắt Sắt có phần khó hiểu.

Nàng ấy đang quan tâm tới nàng ư?

"Đương nhiên là không, cũng may Vương gia và Vương phi tới kịp thời nên thiếp mới thoát khỏi tai kiếp." Nhớ lại sáng sớm nay Dạ Vô Yên đã lưu mấy vết máu trên chiếc khăn trắng, Sắt Sắt liền thuận theo mà đáp lời.

"Vậy ư?" Y Doanh Hương thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt đen sáng trong lấp lánh một tia vui mừng. "Vậy thì tốt quá. Hôm đó Doanh Hương lo lắng cho tỷ tỷ muốn chết, sợ rằng kẻ đó đã làm ô nhục sự trong trắng của tỷ tỷ."

Sắt Sắt cười mỉa mai, hóa ra trong mắt thế nhân, sự trong trắng của nàng đã bị vấy bẩn. Có điều sự quan tâm của Y Doanh Hương vẫn khiến nàng cảm thấy có vài phần ấm áp. Nàng ấy dường như không hề có ý đối địch với nàng. Một cô gái trong sáng đơn thuần thế này, chẳng trách Dạ Vô Yên hết mực trân trọng, yêu thương.

Từ Vân Túy Viện đi ra, Sắt Sắt và Thanh Mai liền đi thẳng về Đào Yêu Viện nơi họ đang ở. Từ xa đã thấy trước cửa có hai thị vệ mặc áo đen, khí thế lạnh lẽo như băng tuyết, Sắt Sắt nhận ra đó là những binh tướng Dạ Vô Yên đưa về từ biên quan, không biết vì sao lúc này lại làm thần giữ cửa cho nàng.

https://thuviensach.vn

Lẽ nào Dạ Vô Yên đang ở chỗ nàng? Trong lòng Sắt Sắt có chút bất an. Vừa bước vào phòng, quả nhiên nàng thấy bóng dáng cao lớn mà anh tuấn của Dạ Vô Yên.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt sắc như hai vệt đao quang. Trong giây lát, Sắt Sắt tưởng như bản thân đang bị băng tuyết lạnh cóng bao phủ. Nàng nghĩ, ánh mắt hắn nhìn kẻ địch trên chiến trường chắc cũng chỉ lạnh lẽo đến thế này mà thôi.

“Giang Sắt Sắt, cô thật to gan!” Dạ Vô Yên nói, thanh âm lạnh như băng hàn.

Nàng đã làm hắn giận điên lên rồi. Nàng chỉ đến chỗ Chính phi của hắn dùng bữa, làm phiền lúc hắn và Chính phi đang chàng chàng thiếp thiếp, có cần phải thế này không? Hắn nhỏ mọn vậy, chắc sẽ bỏ nàng luôn chứ? Sắt Sắt có chút mong chờ, nhưng nét mặt không dám lộ ra chút biểu hiện nào cả.

“Thiếp không biết Vương gia đang nói gì.” Sắt Sắt vẫn cười tươi, vừa có chút vô tội, lại có chút hoảng hốt.

Dạ Vô Yên nghe vậy, trong ánh mắt sâu không thể dò đoán của hắn phát ra những tia giận dữ sắc lạnh.

Sắt Sắt đón lấy ánh mắt ấy, nụ cười dần trở nên cứng đờ. Nàng vốn không phải cao thủ diễn kịch.

“Khuôn mặt mới vô tội làm sao!” Dạ Vô Yên khinh bỉ nói, bỗng giơ tay, nhéo cằm Sắt Sắt.

“Nếu cô không hiểu, Bản vương cũng không ngại giải thích. Sau này không cho phép cô tới Vân Túy Viện tìm Vương phi, càng không cho phép cô có ý xấu gì với Vương phi. Nếu để Bản vương phát hiện cô cố tình gây bất lợi cho Vương phi, Bản vương sẽ khiến cô phải sống không bằng chết!”

https://thuviensach.vn

Lời nói hắn thốt ra câu nào cũng độc ác, lạnh lùng mà nghiêm khắc.

Sắt Sắt không khỏi kinh sợ, xấu hổ, lại phẫn nộ.

Hắn đối với Y Doanh Hương quả thực quá bảo vệ, nâng niu!

Nàng chẳng qua chỉ ăn một bữa cơm ở chỗ Vương phi, vậy mà hắn đã cảnh cáo nàng ghê gớm như thế. Lẽ nào nàng sinh ra đã có khuôn mặt của kẻ ác? Lẽ nào nhìn nàng giống một nữ nhân hiểm độc? Nàng chẳng làm gì Dạ Vô Yên đã căng thẳng thế này, nếu Y Doanh Hương vì nàng mà xảy ra chuyện gì thật, chắc nàng sẽ không giữ được tính mệnh.

“Nếu Vương gia cho rằng thiếp là người độc ác, vậy sao không bỏ thiếp đi, để Vương gia khỏi phải lo lắng đề phòng thiếp làm hại Vương phi!” Sắt Sắt nở một nụ cười như có như không, lạnh nhạt nói.

Dạ Vô Yên nhìn nụ cười ẩn hiện trên khóe miệng Sắt Sắt, trong lòng bỗng cảm thấy bực bội.

Sáng sớm nay nàng còn quyến rũ hắn, hắn mắng nàng là kẻ thích hư vinh, là loại nữ nhân lòng dạ khó lường. Khi nàng trang điểm lòe loẹt đến Vân Túy Viện tìm hắn, hắn có thể lường trước được nếu nữ nhân này cùng Y Doanh Hương tranh đoạt ngôi vị Chính phi thì một cô gái ngây thơ thuần khiết như Hương Hương không thể là đối thủ.

Về lý mà nói, ngôi vị Chính phi vốn là của nàng, nàng có oán thán cũng không có gì quá đáng. Nhưng hắn quyết không để bất kỳ ai làm gì tổn hại tới Hương Hương. Có điều, vừa rồi nàng nói muốn hắn bỏ nàng là thực lòng hay muốn bắt lại giả vờ tha, hắn cũng không có hơi sức đâu để suy ngẫm.

“Bản vương còn một câu nữa muốn nói. Chỉ cần cô đừng vọng tưởng tới ngôi vị Vương phi, sống an phận, giữ đúng phép tắc thì vị trí Thứ phi này

https://thuviensach.vn

mãi mãi là của cô. Nghe rõ chưa?" Dạ Vô Yên nói xong liền bỏ cằm nàng ra.

"Vương gia dạy bảo, thiếp xin ghi nhớ trong lòng." Sắt Sắt nhẹ chớp hàng mi, khẽ đáp.

Nàng lại hy vọng hão rồi, cho dù hắn đoán chắc nàng đã thất tiết nhưng vẫn lấy nàng, giờ sao có thể vì ghét nàng mà bỏ được đây! Hắn đường đường là Tuyền Vương, đương nhiên không ngại nuôi thêm một người rỗi việc. Thôi vậy, từ nay về sau nàng sẽ chỉ ở trong vương phủ cho qua ngày. Muốn thoát khỏi đây phải tìm cách khác thôi. Nếu không vì sợ liên lụy đến phụ mẫu, nàng đã bỏ đi ngay cho xong rồi.

Dạ Vô Yên nhìn bộ dáng Sắt Sắt cúi đầu cụp mắt, biết lời nói của hắn cuối cùng cũng có tác dụng, đôi môi mỏng nở một nụ cười lạnh giá, rồi bỏ đi không chút lưu tình.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Yến Tiệc Vương Tôn

Ý xuân thêm nồng, gió đêm đã không còn lạnh nữa. Sắt Sắt nằm trên một cây ngân hạnh cành là rậm rạp trong Đào Yêu Viện, ngẩng đầu ngắm nhìn những vì sao lấp lánh treo trên bầu trời đêm. Cảnh tượng đẹp thế này, chỉ tiếc chẳng có ai cùng nàng tận hưởng.

Sắt sắt khẽ thở dài, không đừng được cất giọng hát một khúc ca:

“Đứng trong đình ngắm sắc trời,

Bụi hoa đua nở thắm tươi muôn vàn.

Áo mềm khăn nhẹ hát vang,

Quạt màu thơ cũ trong làn khói sương.

Ngọc tiêu thổi khúc yến hường,

Lan can khắp chốn xuân đương ngập tràn.”[1]

[1] Phỏng dịch bài từ Cản Khê Sa – Đề Thảo Song Từ của Lý Bành Lão.

Nỗi buồn man mác, tiếng ca nhàn nhã, bay bổng như ảo như mơ. Đó là nỗi tịch liêu do bị cầm tù mất tự do, là sự bất lực bởi thân bất do kỷ.

Từ sau khi nghe lời cảnh cáo của Dạ Vô Yên, Sắt Sắt an phận thủ thường sống một tháng trong Đào Yêu Viện, nếu không có việc gì thì rất ít

https://thuviensach.vn

ra ngoài, cũng không có ai tới làm phiền nàng, ngày tháng trôi qua khá tự do tự tại. Chỉ có điều cuộc sống như thế này quả thực rất bức bối, nàng sợ rằng nếu cứ tiếp tục chờ đợi, nàng sẽ phát điên lên mất. Nhưng muốn ra khỏi phủ không phải việc dễ dàng. Tuyền Vương Phủ canh gác nghiêm ngặt, nàng lại không muốn mạo hiểm. Nàng chỉ có thể nằm trên cây ngắm bầu trời dưới sự che chở của màn đêm.

Nhưng mong muốn nhỏ nhoi này ông trời cũng không cho nàng toại nguyện. Nàng vừa hát xong khúc ca, liền nghe bên ngoài cửa viện có tiếng vỗ tay. Nhìn qua kẽ lá rậm rạp, Sắt Sắt thấy một bóng người đang chầm chậm tiến đến.

“Đêm nay không ngờ ta lại có phúc nghe giọng ca kì ảo, uyển chuyển như thế!”. Người đó đã tới dưới gốc cây, ngẩng đầu lên tán chuyện.

Đó là một vị công tử trẻ tuổi, y phục hoa lệ, dung mạo tuấn tú, có điều Sắt Sắt không biết hắn ta là ai. Khí độ hắn ta như vậy, Sắt Sắt đoán không phải là thị vệ vương phủ. Nàng nằm trên cây im lặng không đáp, trong lòng không khỏi hiếu kỳ, hậu viện Tuyền Vương Phủ cho phép người ngoài tùy ý ra vào như thế này từ lúc nào vậy?

“Còn không chịu xuống? Ta muốn xem xem người có giọng hát hay như thế dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn đến thế nào!” Giọng điệu tán dóc tiếp tục vang lên.

Sắt Sắt nằm trên chẽ cây đổi sang tư thế khác, tiếp tục ngẩng đầu ngắm sao.

Không ngờ người đó không chút sờn lòng, tự bay người lên cây. Sắt Sắt thấy hắn phi thân lên, hình như cũng muốn đứng chẽ cây nàng đang tựa vào, không chịu nổi liền giơ chân phóng cước. Người đó né qua, hai chân móc lên cành cây trên, thuận thế treo ngược người xuống, mặt đối mặt với

https://thuviensach.vn

nàng. Một luồn hơi ấm áp của đàn ông và hương thơm dịu mát êm ái phả lên mặt nàng, Sắt Sắt không nhịn được liền khẽ chau mày.

"Ơ? Là cô?" Người đó kinh ngạc thốt lên, xoay người, tựa nghiêng vào chẽ cây đối diện.

Sắt Sắ trong lòng kinh ngạc, lẽ nào người này biết nàng?

Mượn ánh trăng, nàng thấy một đôi mắt đen láy trong veo trên khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn đang nhìn nàng chằm chằm, ánh nhìn chăm chú, một tấc cũng không rời!

Trong đầu Sắt Sắt bỗng lóe lên một tia sáng, rồi đột nhiên nhớ ra người này.

Nàng và người này không hề quen biết, chỉ mới gặp mặt có một lần. Có điều lần đó, nàng đánh hắn rất thảm, thậm chí suýt chút còn hoạn người ta.

Hồi ấy, trong Phi Thành có một tên đạo tặc hái hoa. Sắt Sắt điều tra tới mấy đêm, khó khăn lắm mới phát hiện ra hành tung của tên đạo tặc, đuổi theo đến hai con phố liền gặp người này. Lúc đó hắn mặc y phục màu sắc y như tên đạo tặc hái hoa, đầu tóc cũng giống. Ban đêm ánh sáng mờ mịt, Sắt Sắt không suy nghĩ nhiều liền bắt hắn đánh cho một trận, đang định rút đao ra giải quyết gốc rễ gây tội ác của hắn thì phát hiện ra đã nhận nhầm người.

Tên đạo tặc hái hoa đó bộ dạng đê tiện xấu xí, tuy người này ăn mặc có hơi giống, mặt mày lại bị nàng đánh thành ra bầm dập, nhưng vẫn có thể nhìn ra tướng mạo anh tuấn. Nàng ngẩn người, may mà nàng động thủ chậm, nếu không đã gây đại họa mất rồi.

Nàng vốn cho rằng sẽ không gặp lại người này nữa, không ngờ hôm nay lại gặp nhau trong Tuyền Vương Phủ. Nhớ đến chuyện hoang đường đêm đó, trong lòng Sắt Sắt không khỏi có chút áy náy.

https://thuviensach.vn

Trong phút chốc ý thức được lúc này mình đang ăn mặc kiểu nữ nhi nàng liền chau mày. Người này tuy thấy bộ dạng giả nam trang của nàng, nhưng may thay không biết đó là Tiêm Tiêm công tử, nếu không mọi chuyện hỏng bét. Hắn có thể đi lại trong Tuyền Vương phủ, khẳng định là biết Dạ Vô Yên.

“Ngươi là ai? Nhận nhầm người rồi.” Sắt Sắt quyết tâm giả ngốc.

“Làm sao nhận lầm được? Đêm đó với ta đúng là cả đời khó quên.” Gã đó nhướng mày đáp.

Làm sao hắn quên được, đêm đó nàng giả nam trang bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, đánh hắn một trận bầm dập, cuối cùng con rút dao định hoạn hắn. Bây giờ nghĩ lại, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi. Nhưng điều khiến hắn ấn tượng sâu sắc nhất là trong từng quyền phong vung tới đề có một mùi hương nhè nhẹ, như hương hoa lan phảng phất, u hương thanh nhã. Trong lúc bị đánh còn thưởng thức hương thơm, đến mức suýt chút nữa là thành thái giám, có lẽ hắn là người đầu tiên.

Không ngờ, thật không ngờ, gã nam nhân khiến hắn nhớ mãi không thể nào quên đó lại ở đây, còn lắc mình biến thành nữ nhân nữa.

Ánh trăng tràn qua cành cây kẽ lá, như dải lụa mềm quấn quanh thân nàng. Nàng ngồi tựa bên chẽ cây, trên người mặc bộ đồ màu trắng, như khói nhẹ, mờ ảo mơ màng. Mái tóc đen buông xõa như làn suối, khuôn mặt sáng trong dưới ánh trăng đẹp vô ngần. Gió đêm nhè nhẹ, mái tóc nàng khẽ tung bay. Tiên nữ giáng phàm e rằng cũng không có được phong thái như nàng.

Trái tim hắn bỗng trở nên mê muội.

“Ngươi là ai?” Nàng hỏi, thanh âm lạnh lùng.

“Dạ Vô Nhai!” Hắn dịu dàng đáp.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Nhai? Ngũ Hoàng tử của Gia Tường Hoàng đế, ngũ ca của Dạ Vô Yên?

Sắt Sắt tụa vào cành cây khô, nghiêng đầu ngắm khuôn mặt đang tắm dưới ánh trăng của Dạ Vô Nhai, hắn cũng tuấn tú như Dạ Vô Yên, nhưng đã bớt vài phần lạnh lùng, lại thêm vài phần tuấn lãng. Đôi mắt trắng đen rõ ràng, ẩn chứa sự thuần khiết rất tự nhiên, điều đấy hắn là được hun đúc trong hoàn cảnh sống an nhàn mà ra. So với đôi mắt đen sắc bén, sâu thẳm không thấy đáy được rèn luyện trên chiến trường của Dạ Vô Yên, đúng là khác nhau một trời một vực.

“Còn cô là ai?” Dạ Vô Nhai hai tay ôm ngực hỏi, “Ta không nghe nói ở hậu viện của lục đệ lại có một cô gái như cô, liệu có phải là thiên tiên hay yêu tinh quỷ quái không?”

“Ngươi nói đúng rồi, ta chính là tinh cây của cây ngân hạnh này, vừa rồi khúc hát đó là để dụ người đến đây, là muốn hút lấy tinh huyết của nhà ngươi.” Sắt Sắt chớp chớp hàng mi, nói rất nghiêm chỉnh.

Nếu như Dạ Vô Nhai quả thực tin nàng thì tốt. Sớm biết sẽ gặp phải hắn ở Tuyền Vương Phủ, nàng đã không rủa mặt sớm như thế này, vẫn nên để son phấn thật dày trên mặt thật dày thì hơn. Có điều, bây giờ hối hận cũng đã muộn, hắn đã nhận ra nàng rồi!

“Muốn hút tinh huyết của ta? Ta thực mong còn chẳng được, mau làm đi!” Hắn cười hớn hở nói, vừa đưa người tiến sát lại gần.

Khuôn mặt tuấn tú đẹp đẽ của hắn chỉ còn cách nàng tròn gang tấc, mắt thấy hai đốm lửa sáng rực trong mắt hắn như muốn thiêu đốt người ta, Sắt Sắt giơ tau chặn trước ngực hắn, lạnh lùng nói: “Đừng có làm bừa, ta là Thứ phi của của Tuyề Vương đấy!”

Như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, nụ cười trên khóa môi Dạ Vô Nhai liền ngưng bặt.

https://thuviensach.vn

“Thứ phi? Nàng là Giang Sắt Sắt, là Giang Sắt Sắt đã mất đi sự trinh bạch?” Dạ Vô Nhai hỏi, khuôn mặt có chút không tin tưởng.

Sắt Sắt cau mày, có nhất thiết phải hỏi rõ như thế không?

“Nghe nói lục đệ không thích cô, trong ngày đại hôn chỉ cho cô giữ phòng không. Ôi da, đệ ấy thật là bỏ phí của trời rồi!” Trong lúc nói, hắn đã nhảy xuống khỏi cây: “Ta đi tìm đệ ấy!”

Sắt Sắt gối đầu trên chẽ cây, án binh bất động.

Phản ứng của Dạ Vô Nhai quả thực vượt ngoài dự tính của Sắt Sắt, nàng vốn cho rằng sau khi biết mình là Thứ phi của Tuyên Vương, hắn sẽ đối xử với nàng lễ phép hơn. Ai dè hắn hơi thất vọng, rồi lại còn đòi đi tìm Dạ Vô Yên.

“Ngươi tìm chàng làm gì?” Sắt Sắt hỏi rất hờ hững.

“Đương nhiên là đánh cho đệ ấy một trận rồi, ai cho đệ ấy đối xử với nàng như vậy!” Dạ Vô Nhai khẽ cười, đáp.

“Ta và ngươi thân quen lắm sao?” Sắt Sắt lạnh lùng hỏi. Nàng không hề thấy cảm kích, nàng và hắn chẳng qua chỉ mới gặp mặt hai lần, từ khi nào Giang Sắt Sắt nàng lại cần có người đứng ra bênh vực?

Dạ Vô Nhai bỗng tắc họng, đứng trân trân dưới gốc cây. Hồi lâu hắn mới đáp lại: “Tương tư suốt đêm ngày lẽ nào không được coi là thân quen ư?” Nói rồi hắn mặc nhiên bỏ đi, bóng dáng có phần lặng lẽ.

Ngày hai mươi sáu tháng tư là một ngày tiết trời rất đẹp, trời quang gió mát, mây nhẹ trời trong.

Đông cung Thái tử Dạ Vô Trần cử hành Vương tôn yến bên bờ sông Du Giang. Tuyên Vương Dạ Vô Yên đương nhiên cũng được mời, Y Doanh

https://thuviensach.vn

Hương và Sắt Sắt cũng được lệnh phải đi theo.

Vừa sáng sớm, Sắt Sắt đã trang điểm xong xuôi, cùng Dạ Vô Yên và Y Doanh Hương lên chiếc xe ngựa có bánh xe sơn đỏ chạm hoa đến tham gia dự tiệc.

Đã hơn một tháng kể từ ngày đại hôn, Sắt Sắt lại thấy Dạ Vô Yên nhiều ngày không gặp. Nếu không có Vương tôn yến lần này, Sắt Sắt đã nghĩ mình sẽ không bao giờ có cơ hội gặp Dạ Vô Yên. Bề ngoài hắn vẫn anh tuấn nho nhã, nhưng chỉ cần nhìn qua Sắt Sắt nhận ngay ra sự lãnh lẽo vô tình từ trong xương tủy của hắn.

Bánh xe lộc cộc rời đi, đi một lát đã tới bên bờ sông Du Giang. Mấy dặm dọc bờ sông đã được giới nghiêm cẩn mật, thường dân và những người muốn xem náo nhiệt đều bị ngăn lại ở phía ngoài xa.

Sắp tới giờ khai yến, người đến dự tiệc đã lần lượt kéo tới.

Nghe nói, yến tiệc lần này không chỉ dành cho các vương tôn công tử của quan viên trong kinh thành, mà còn có sự hiện diện của hoàng tử các nước đang bị giữ làm con tin trong Phi Thành. Thiên hạ ngày nay, Nam Nguyệt và Bắc Lỗ Quốc bá chiếm Nam Bắc cương thổ, phía Tây và phía Đông là các nước nhỏ khác. Những nước thần phục Nam Nguyệt đa phần đều đưa hoàng tử của mình tới Phi Thành làm con tin. Trong đó có người đầu hàng sau khi chiến bại, có những người chỉ là đi sứ.

Những người này đều đã quen với văn hóa Nam Nguyệt, ăn mặc đều theo phong tục nơi đây, đến khẩu âm cũng là phương ngôn của Nam Nguyệt. Nhưng có người vẫn mặc trang phục truyền thống của nước mình, nói ngôn ngữ của dân tộc. Tất cả người này đều mặc quần áo mới, cưỡi ngựa tốt, y phục đa dạng, khẩu âm phức tạp.

Sắt Sắt xuống ngựa, thấy quang cảnh trước mắt mà hoa mày chóng mặt.

https://thuviensach.vn

Hai bên bờ sông Du Giang trồng rất nhiều cây liễu, cây nào cũng xanh như ngọc, khe khẽ đung đưa trong gió mát, nhẹ nhàng soi bóng xuống mặt nước lạnh như gương.

Ánh mắt Sắt Sắt liếc qua từng mảng màu xanh, hốt nhiên ngừng lại.

Một bóng hình vừa quen vừa lạ cưỡi trên con ngựa trắng như tuyết, phía sau có mấy tên hầu đang đi tới.

Nói quen bởi đó là khuôn mặt của Phong Noãn, nói lạ bởi y phục và kiểu tóc của hắn đã hoàn toàn thay đổi, sự thay đổi này khiến hắn càng tăng thêm vài phần khí chất. Bộ y phục dân tộc hắn đang mặc khiên hắn như biến thành một người hoàn toàn xa lạ, các đường nét cơ thể trở nên rõ ràng, lộ ra vẻ đẹp hào sảng.

Nếu nói Dạ Vô Yên đẹp như viên ngọc được mài giũa thì Phong Noãn đẹp như được đẽo tạc. lúc này, dù có nhìn thế nào, Phong Noãn cũng không giống người Nam Nguyệt. Ban đầu, chính nàng cũng không nhận ra điều này.

Hóa ra hắn cũng là một vị hoàng tử, có điều, không biết là hoàng tử nước nào, Sắt Sắt không hiểu lắm về phục sức dân tộc mà hắn đang mặc. nàng vốn cho rằng Phong Noãn chỉ là một tay lãng tử giang hồ, nào ngờ hắn lại có thân phận cao quý như vậy. Nàng thậm chí còn mộng tưởng được cùng hắn phiêu bạt giang hồ, bây giờ xem ra đúng là nực cười.

“Yên ca ca, thiếp thấy Ngạo Thiên Hoàng tử đến rồi, có thể đi chào hỏi huynh ấy không?” Y Doanh Hương kéo tay áo Dạ Vô Yên, nói đầy hào hứng.

Trong mắt Dạ Vô Yên toàn là nét cười sủng ái, dịu dàng đáp: “Được, nàng đi đi!”

https://thuviensach.vn

Y Doanh Hương nhấc váy, bước thật mau tới bên Phong Noãn, còn loạng choạng suýt ngã, hình như tâm tình còn hơi kích động.

Hóa ra Phong Noãn là Hoàng tủ Bắc Lỗ Quốc.

Bắc Lỗ Quốc cường thịnh chỉ mới hai năm gần đây. Năm năm trước, Bắc Lỗ Quốc có đưa Nhị Hoàng tử Xích Liên Ngạo Thiên tới Nam Nguyệt làm con tin. Bây giờ, Bắc Lỗ ngày một cường thịnh, có lẽ hắn cũng không còn phải ở Nam Nguyệt lâu nũa! Chẳng trách hắn muốn rời xa nàng như vậy.

Sắt Sắt chỉ thấy lại, Phong Noãn là con tin của Bắc Lỗ, mất tích hơn một năm, tại sao người Bắc Lỗ Quốc lại không hề hay biết? Xem ra, những kẻ tùy tùng và người Nam Nguyệt đã câu kết với nhau giấu nhẹm chuyện này rồi. Nếu Bắc Lỗ Quốc biết được chuyện Hoàng tử nước mình bị mất tích, thiên hạ liệu có thể thái bình?!

Phong Noãn là Nhị Hoàng tử Hách Liên Ngạo Thiên của Bắc Lỗ Quốc, Y Doanh Hương là Công chủa của Tộc trưởng bộ tộc lớn nhất nước này, vậy họ đương nhiên là biết nhau. Xa xa thấy hai người đó đứng nói chuyện, tuy không nghe rõ họ nói gì, nhưng Sắt Sắt cảm thấy thần tình của họ rất xa cách. Nhất là Phong Noãn, bộ dạng cực kỳ lạnh nhạt.

Hai người chỉ nói vài câu, sau đó Phong Noãn liền theo sự dẫn đường của người dưới đi thẳng tới chỗ yến tiệc.

Không hiểu sao, Sắt Sắt cảm thấy giữa họ có điều gì kì quái. Nhưng có thể do nàng nghĩ quá nhiều hoặc giả hai người đó vốn không quen biết nhau, chỉ tiện chào hỏi đôi câu khách khí.

“Lục đệ hồi kinh bao lâu, cuối cùng cũng có lúc rỗi rãi tới dự hội. Ngày lành cảnh đẹp, huynh đệ chúng ta nên vui vẻ một chút.” Thái tử Dạ Vô Trần mặc áo nhẹ đơn giản, từ bàn tiệc nhanh chân bước ra tiếp đón. Cùng

https://thuviensach.vn

đi với hắn là Dạ Vô Nhai, ánh mắt thâm sâu của hắn quét qua Sắt Sắt, không nói gì, nhưng sự kinh ngạc trong ánh mắt lại hiện lên rất rõ.

Sắt Sắt biết nguyên nhân là vì đâu., hôm nay nàng không mặc bộ y phục màu trắng đẹp đẽ thoát tục và buông mái tóc đen như nhung nhẹ xuống eo lưng như đêm trước nữa. Lúc này, áo nàng mặc tuy không màu mè thô tục như lần cố tình xuất hiện trước mặt Dạ Vô Yên trên núi Hương Diểu, nhưng cũng chẳng đẹp đẽ gì.

Một bộ váy màu nây thấp kém đầy tục khí, tóc cài trâm ngang như một quý phu nhân quê mùa, khuôn mặt trát son phấn dày bự. Lần yến tiệc này, nàng không muốn quá lòe loạt, nhưng cũng không muốn người khác nhận ra nàng là Tiêm Tiêm công tử.

Dạ Vô Yên cười nhạt đáp: “Thịnh tình của hoàng huynh, Yên sao dám khước từ?!” Thân hình hắn cao ráo, mặc một bộ y phục mềm màu lam nhạt cực kỳ nhã nhặn, góc áo thêu hoa văn bạch vân đơn giản nhẹ nhàng, so với Hoàng tử các nước khác ăn mặc rực rỡ, quả là có phong thái trác việt không thể nói thành lời.

Yến tiệc hôm nay tổ chức rất lớn, thoải mái, lại thú vị. Mấy chục chiếc bàn nhỏ quây lại thành hình bầu dục, sau bàn bày đệm gấm các màu, chư vị vương tôn đều ngồi trên mặt đất.

Trời quang gió mát, liễu xanh phất phơ, hoa soi bóng nước.

Các chư vị vương tôn công tử ngồi bên bàn tiệc ai nấy đều phong lưu khoáng đạt, bên cạnh ai cũng có thê thiếp hoặc tì nữ xinh đẹp bầu bạn.

Tình ấy cảnh ấy đúng là phong nhã mê người.

Dạ Vô Yên ngồi ở vị trí khách chính. Thực ra ai tinh ý đều có thể nhận ra, khách chính của buổi tiệc hôm nay chính là Dạ Vô Yên, bởi Dạ Vô Trần đang muốn dò xét tâm ý của hắn. Dạ Vô Yên vừa về kinh liền được phong

https://thuviensach.vn

làm Tuyền Vương, lại được lòng thánh thượng, thế nên lập tức trở thành mối uy hiếp của Thái tử và các hoàng tử khác. Thái tử Dạ Vô Trần đương nhiên thấy nguy hiểm.

Quan khách vừa yên vị đã có mấy thị nữ bưng các món sơn hào hải vị và rượu ngon lên. Yến tiệc diễn ra ở ngoại ô không giống với yến tiệc trong phủ, vì có cả thịt thú rừng nướng nên rất được các hoàng tử ở đại mạc yêu thích.

Dạ Vô Trần đứng lên, giơ cao ly rượu, nói mấy câu mở màn phong nhã, sau đó yến tiệc nhanh chóng bắt đầu. Mọi người vừa nói chuyện tán gẫu, vừa nâng ly chúc rượu, không khí lập tức trở nên cực kỳ vui vẻ.

Sắt Sắt và Y Doanh Hương ngồi hai bên Dạ Vô Yên, bên phải Sắt Sắt là Ngũ Hoàng tử Dạ Vô Nhai.

Các vương tôn trong yến tiệc phần nhiều đều mang theo thê thiếp hoặc những nàng hầu xinh đẹp. Ngược lại Dạ Vô Nhai chỉ đem theo hai tên người hầu thân cận. Hắn cúi đầu lặng lẽ ăn uống, nét mặt có vài phần thất vọng, sắc mặt cũng vì thế mà hơi tiều tụy. Ngồi đối diện Sắt Sắt là Phong Noãn nên nàng không dám ngẩng đầu, chỉ mải miết cắm đầu ăn uống, sợ Phong Noãn nhận ra.

Yến tiệc không thể thiếu những màn ca múa trợ hứng, thế nên vài thê thiếp và thị nữ đi theo các hoàng tử đều đứng lên thể hiện tài năng. Mọi người đến từ nhiều quốc gia khác nhau nên các màn biểu diễn rất đa dạng, nhiều màu sắc.

Sắt Sắt vừa ăn vừa xem, thái độ rất nhập tâm.

Ca vũ vừa biểu diễn xong, một giọng nói thô lỗ vang lên: “Mạc Tầm Hoan, còn không mau đàn một khúc cho các vị gia gia đây nghe.”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngẩng đầu nhìn lên, thấy mấy người đàn ông thô hào, không biết là hoàng tử vương tôn nước nào đang co kéo một nam tử trong yến tiệc.

Nam tử đó mặc y phục bằng vải thô, đang cúi đầu ăn uống giữa đám áo quần sặc sỡ trông hắn ta có phần thô lậu. Bị mấy người xô đẩy, hắn bực tức ngẩng đầu, trước mặt nàng hiện lên một khuôn mặt vô cùng anh tuấn.

Sắt Sắt không đừng được kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc. Câu "nam nhân có tướng nữ nhân" có lẽ đê chỉ người này. Da trắng mịn như em bé, mũi cao môi đỏ, còn đẹp hơn cả nữ nhân. Dung mạo tuyệt mỹ như tiên khiến người ta hoài nghi liệu có phải đó là ánh trăng tinh khiết rơi xuống từ chín tầng trời rồi hóa làm một người không vướng chút bụi trần như hắn hay không.

Dạ Vô Trần nghe vậy gật đầu cười nói: "Nếu đã thế, Mạc Xuyên, ngươi đàn một khúc đi!"

Rõ ràng vừa nghe mấy người xô đẩy gã nam tử gọi hắn là Mặc Tầm Hoan, vì sao Thái tử lại gọi hắn là Mạc Xuyên? Dường như thấy được sự nghi hoặc trong mắt nàng, Dạ Vô Nhai thấp giọng giải thích: "Hắn là Hoàng tử Y Mạch Đảo, tên là Mạc Xuyên. Vì giỏi dùng các lại nhạc khí, nên thường bị bắt phải hầu nhạc các vương tôn, từ đó mới có biệt danh là Tầm Hoan."

Sắt Sắt cau mày, hóa ra cũng là một vị hoàng tử. Mạc Tầm Hoan, cái tên nghe rất hay, nhưng không ngờ lại có lai lịch như thế, lại còn là một nhạc công giúp người khác tìm vui. Có điều cũng là hoàng tử, sao lại bị người khác ức hiếp, bị coi như người hầu? Xem ra vì đảo quốc rất nhỏ?! Sắt Sắt vốn có cảm tình với biển cả nên đối với những người tới từ nơi ấy đến, nàng bỗng nảy sinh cảm giác thân thiết.

Mạc Tầm Hoan dường như đã quen với việc bị người khác đối xử tàn tệ nên sắc mặt không chút biến đổi, nhận cây đàn từ tay hầu gái phía sau, so

https://thuviensach.vn

dây bấm phím. Y phục của hắn tuy cũ kỹ nhưng vẫn không thể che lấp đi thứ khí chất thong dong, so với những vương tôn thô lỗ ăn mặc lòe loẹt ngồi đây trông còn thuận mắt hơn nhiều. Hắn chầm chậm bước vào chính giữa vòng tròn được quây lại bởi các bàn tiệc, đặt đàn lên mặt một chiếc bàn nhỏ rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, vuốt ngón tay định đánh đàn.

“Dựa vào đâu mà bọn họ bắt ngươi đánh đàn là ngươi phải đánh?” Sắt Sắt không chịu nổi việc người khác bị bắt nạt liền đột ngột lên tiếng. Trước đây khi còn là Tiêm Tiêm công tử, nàng cũng đã không ít lần đứng ra giải quyết những việc bất bình. Lần này, vì có cảm tình với biển cả, vì cảm giác thân thiết ngay từ cái nhìn đầu tiên với Mạc Tầm Hoan, nàng không chút sợ hãi, lạnh lùng lên tiếng.

Nhất thời, mọi người trong yến tiệc đều nhìn về phía Sắt Sắt. Khi thấy đó là Thứ phi từng bị khinh bạc của Tuyền Vương, trên gương mặt ai nấy đều hiện lên vẻ khinh bỉ, coi thường. Dạ Vô Yên cũng có chút ngạc nhiên quay sang nhìn Sắt Sắt, ánh mắt thâm u như có điều gì suy tư. Lẽ nào Thứ phi của hắn sau lần chịu nhục trên núi Hương Diểu đã ngấm mầm bệnh, trở nên điên loạn? Trong tình cảnh này lại dám xuất khẩu cuồng ngôn chỉ vì một người đàn ông xa lạ, nàng ta to gan, hay là điên thật rồi?

Sắt Sắt không hề để tâm tới những ánh mắt dị thường của những người tham gia yến tiệc đang đổ dồn về mình, đưa đôi mắt trong veo nhìn thẳng về phía Mạc Tầm Hoan.

Mạc Tầm Hoan ngẩng đầu nhìn Sắt Sắt, không nói gì, chỉ lặng lẽ cười nhạt, đôi mắt dài và hẹp, con ngươi đen lấp lánh thứ ánh sáng đẹp đến mê người. Rồi năm ngón tay hắn vuốt nhẹ dây đàn, tiếng đàn chầm chậm vang lên.

Đó là khúc Ngụy Phong.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt không ngờ tài nghệ đánh đàn của Mạc Tầm Hoan lại cao siêu đến vậy. Tiếng đàn ngập tràn niềm hân hoan vui vẻ, trong tình cảnh này, hắn vẫn có thể gảy được điệu nhạc vui tươi như thế, thực không dễ dàng gì. Khi niềm vui qua đi là nỗi nhớ thương hoài niệm về gia đình nơi cố quốc, về tuổi xuân đã qua đi tự lúc nào.

Sắt Sắt nghe như si như mê, đôi mắt lấp lánh sóng mắt mênh mông, thỉnh thoảng nàng khẽ mỉm cười, đôi lúc lại thoáng chau mày, lúm đồng tiền trên má lúc sâu lúc nông, thoắt ẩn thoắt hiện. Nàng hoàn toàn không biết, trong ánh mắt Dạ Vô Yên ngồi bên đang có vài phần như bị mê hoặc.

Cùng với tiếng đàn vang lên, những miếng lụa đỏ phấp phới nhẹ bay, mấy cô gái ăn mặc đẹp đẽ tiến ra, múa theo tiếng đàn. Mạc Tầm Hoan cúi đầu, đôi mắt dài khép nhẹ, hắn không nhìn dây đàn nữa, bản thân đã chìm đắm vào khúc nhạc tự lúc nào.

“Khúc nhạc hay như vậy, không có tiếng hát tương xứng, thật đáng tiếc!” Dạ Vô Nhai khẽ nói, đôi mắt đen bỗng nhìn về phía Sắt Sắt, ánh mắt đầy sự chờ đợi xen lẫn vài phần tiếc nuối.

Sắt Sắt cười nhạt đáp: “Ngũ Hoàng tử nói rất phải!” Nàng biết Dạ Vô Nhai đã nghe nàng hát đêm đó nên mới nói vậy. Có điều nàng biết, tiếng hát của mình thiên về uyển chuyển, không hợp với tình cảnh này. Chỉ có tiếng hát như khúc tiên nhạc của Y Doanh Hương mới phù hợp nhất. Có điều bây giờ nàng ta đã là Chính phi của Tuyền Vương, không phải ca nữ, thân phận không còn phù hợp để xướng ca góp vui nữa.

Nghĩ tới đây, Sắt Sắt liền quay sáng Y Doanh Hương, chỉ thấy đôi mắt nàng ta đang ngưng thần nhìn về phía đối diện, không biết do bị tiếng đàn mê hoặc hay vì lý do gì khác. Trong lòng đang băn khoăn, chợt khóe mắt nàng liếc thấy một bóng người mặc y phục Bắc Lỗ Quốc đang chầm chậm tiến về vị trí khách chính. Có lẽ thị vệ của Bắc Lỗ Quốc muốn gặp Công chúa Y Doanh Hương?!

https://thuviensach.vn

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Sắt Sắt bỗng tràn đầy sự bất an. Rất nhanh sau đó, nàng hiểu sự bất an này là từ đâu. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, từ vị trí ngồi của mình, nàng nhìn thấy trong tay áo người đó có một đạo hàn quang thấp thoáng.

Yến tiệc vương tôn lần này tuy không đến nỗi tạp nham, nhưng dẫu sao khách khứa cũng phức tạp, thậm chí còn có những hoàng tử vong quốc ở đây. Trong số những người này, khó tránh khỏi có người ôm lòng hận thù đối với Nam Nguyệt, muốn lợi dụng yến tiệc hôm nay để hành thích cũng là điều hoàn toàn có thể.

Sắt Sắt cầm ly rượu lên, khẽ nhấp mấy ngụm, đã thấy người đó đi tới phía trước Y Doanh Hương. Tay áo hắn bỗng hất lên, một bóng đen liền trượt ra từ tay áo, áo bào bên ngoài và thứ khí giới sắc bén đó trùm lên người Dạ Vô Yên. Một đạo hàn quang chói mắt nhanh như chớp phóng về phía ngực Dạ Vô Yên.

Đôi mắt phượng của Dạ Vô Yên nheo lại, khóe miệng khẽ mỉm cười, nhẹ như gợn sóng. Nếu nhìn vào đôi mắt đen của hắn, sẽ phát hiện nụ cười chưa tới đáy mắt, mà trong mắt đã phủ một tầng khí lạnh như băng hàn.

Một tay Dạ Vô Yên hất chiếc áo bào đang bay tới, tay kia không quên ôm lấy Y Doanh Hương, nhanh chóng tránh đòn tấn công của đối thủ.

Tay Sắt Sắt vốn cầm ly rượu, muốn nhân đó tương trợ Dạ Vô Yên, nhưng giờ xem ra không cần nữa rồi. Dạ Vô Yên vẫn còn có thể quan tâm Y Doanh Hương chứng tỏ hắn không coi tên thích khách này vào đâu.

Dạ Vô Yên ôm Y Doanh Hương, nhanh như gió vặn người, tránh mũi kiếm đâm tới. Thích khách đâm một kiếm không trúng, trong ánh mắt không có vẻ gì kinh ngạc, thanh kiếm trong tay không thu về mà thuận thế đâm thẳng về phúa Sắt Sắt đằng sau Dạ Vô Yên.

Nếu nàng không biết võ công, một kiếm này sẽ khiến nàng mất mạng.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt lạnh lùng nhìn kiếm thế như vũ bão lao tới, cùng ánh mắt sáng quắc lạnh lùng của tên thích khách, nàng cười lạnh lùng. Lúc này, trái tim nàng như lưu li trong suốt, đồng thời cũng thấu hiểu mọi điều. Tên thích khách này vốn không muốn giết Dạ Vô Yên, mà là muốn giết nàng, người ngồi phía sau Dạ Vô Yên.

Với võ công của tên thích khách này, muốn một kiếm lấy mạng Dạ Vô Yên thật khó hơn lên trời. Chiêu kiếm đâm Dạ Vô Yên vừa rồi chỉ là hư chiêu, nhằm đánh lạc hướng Dạ Vô Yên rồi chỉ là hư chiêu, nhằm đánh lạc hướng Dạ Vô Yên rồi nhân cơ hội đó lấy mạng nàng mà thôi.

Sắt Sắt thật không nghĩ ra là ai muốn giết nàng.

Là thiên kim của Giang Phủ, nàng tự thấy xưa nay mình chưa từng đắc tội với ai.

Là Tiêm Tiêm công tử, nàng vì thích lo chuyện bao đồng mà đắc tội với không ít người. Nhưng nàng biết quyết không phải là những người đó. Bởi nếu biết nàng là Tiêm Tiêm công tử, bọn chúng sao có thể ngu xuẩn đến độ cuồng vọng mà hành thích nàng. Bất kể vì lý do gì, hôm nay sợ rằng nàng sẽ phải khiến tên thích khách này bị mù rồi.

Sắt Sắt cầm ly rượu lên, ánh mắt trong trẻo lộ vẻ kinh hoàng. Trong mắt người ngoài, bộ dạng nàng như thể đang sợ đến đờ người. Chỉ mình Sắt Sắt biết, nàng đã ngầm vận lực vào ly rượu trong tay. Nhung nàng còn chưa kịp ra tay, một luồng lực đạo mạnh mẽ đã kéo nàng ra, liền đó, Sắt Sắt nghe thấy tiếng binh khí sắc nhọn đâm vào da thịt.

Dạ Vô Nhai ngã ra đất! Vào lúc nguy cấp ấy, chính hắn đã đẩy nàng ra, dùng chính tấm thân mình đỡ nhát đao cho nàng!

Sắt Sắt cười khổ, cả người phút chốc trở nên tê dại.

https://thuviensach.vn

Tiếng đàn của Mạc Tầm Hoan vẫn tiếp tục không ngừng, chỉ có điều giai điệu không còn vui tươi như trước mà thay bằng âm điệu lạnh lùng xem lẫn bi thương. Sắt Sắt chầm chậm quỳ xuống, khẽ đặt tay lên vết thương trên vai Dạ Vô Nhai. Tuy vết thương không phạm chỗ yếu hại nhưng vì lực mạnh nên rất sâu, không ngừng chảy máu.

Nàng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Dạ Vô Nhai, thấp giọng hỏi: “Có đau không?”

“Không đau! Không đau chút nào!” Dạ Vô Nhai khẽ đáp, sắc mặt đã trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cố mỉm cười với Sắt Sắt.

“Ngươi ngốc quá, thế này mà không đau được sao?” Sắt Sắt bình tĩnh nói, trong lòng không kìm được nỗi đắng cay.

Dạ Vô Nhai khẽ cười, mẫu hậu cũng luôn nói hắn ngốc, không độc ác bằng Thái tử, không mưu trí bằng Tuyền Vương. Nhưng trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc ấy, hắn không kịp nghĩ nhiều. Hắn chỉ có một ý nghĩ là phải bảo vệ nàng. Tuy nàng không phải người phụ nữ của hắn, nhưng lại là cô gái hắn yêu thích, đã chìm đắm ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên. Hắn thà chết cũng phải bảo vệ nàng. Thậm chí hắn còn quên mất, với võ nghệ của nàng, nàng thậm chí không cần đến sự bảo vệ của hắn.

Dạ Vô Yên nhanh chóng phái người dìu Dạ Vô Nhai tới chiếc sập dưới tán lọng, ngự y lập tức tới chẩn mạch trị thương.

Dạ Vô Nhai xả thân cứu Thứ phi của Tuyền Vương là điều mọi người không ai ngờ tới, nhất là Dạ Vô Yên. Với hiểu biết vốn có về Dạ Vô Nhai, hắn hiểu Dạ Vô Nhai sẽ không vô duyên vô cớ xả thân mình đi cứu một nữ nhân, dù đó có là Thứ phi của Hoàng đệ. Hắn rất ít khi thân thiết với ai, tính cách lại hời hợt, không có dã tâm. Hắn thậm chí còn lạnh nhạt với cả mẫu hậu của mình. Đối với hoàng vị, hắn lại càng không có ý nghĩ nào vượt quá thân phận.

https://thuviensach.vn

Một người như thế lại dám liều mạng xông ra cứu Thứ phi của hắn.

Hắn đúng là đã xem thường Giang Sắt Sắt rồi.

Điều càng khiến hắn không ngờ tới là lại có người muốn ám sát nàng,

Ban đầu, hắn cho rằng người đó muốn ám sát mình nên mới tránh nhát kiếm đó. Về lý, đáng lẽ tên thích khách kia phải quay người đâm tiếp hắn một chiêu và trong khoảnh khắc quay người đó, đám thị vệ của hắn chắc cũng kịp xông lên rồi.

Nhưng hắn thật không ngờ, kiếm của tên thích khách lại đâm thẳng về phía trước, lao về hướng nàng đang ngồi. Lúc đó, hắn mới kinh ngạc nhận ra, mục tiêu của tên thích khách không phải là hắn, dù nhìn bề ngoài có vẻ giống như tên thích khách không kịp rút kiếm nên đánh tới. Rốt cuộc là ai, ai lại muốn lấy mạng nàng? Dạ Vô Yên lạnh lùng nheo mắt, khuôn mặt tuấn tú hơi u ám.

Thực ra, trong lòng hắn còn có một điều không vui. Tuy nàng chỉ là Thứ phi của hắn trên danh nghĩa, hắn lại không hề thích nàng, nhưng phải để người khác bảo vệ nàng, trong lòng hắn ít nhiều cũng thấy bực bội.

Thời thái bình thịnh thế, giữa ban ngày ban mặt, ngay trong buổi yến tiệc vương tôn, thật chẳng ai nghĩ rằng sẽ có kẻ tới hành thích. Ngoài thích khách ra, chắc chẳng ai nghĩ ra mà tận dụng thời điểm này.

Những vương tôn quý tộc có mặt nhìn qua có vẻ vẫn vui cười như trước, nhưng trên nét mặt đa phần đều mang chút kinh hoàng.

Bọn họ ai nấy đều đi lại cẩn thận, chỉ sợ tội danh hành thích sẽ liên lụy đến mình.

Thích khách tuy đã bị thị vệ bắt sống, nhưng không thẩm vấn ra được ai là kẻ chủ mưu. Bởi sau khi hành thích thất bại, hắn liền cắn thuốc độc tự tử.

https://thuviensach.vn

Có điều, khi hành thích, hắn mặc y phục của Bắc Lỗ Quốc, vì thế nhiều người suy đoán kẻ chủ mưu đứng đằng sau là người Bắc Lỗ.

Dạ Vô Yên ngay lập tức loại bỏ suy nghĩ này.

“Bắc Lỗ Quốc và Nam Nguyệt vừa liên hôn, Bắc Lỗ Quốc quyết không hành thích Bản vương. Nếu là người do Bắc Lỗ Quốc phái tới, vì sao phải mặc trang phục dân tộc mình? Mục đích duy nhất chỉ có thể là muốn vu oan giá họa, phá hoại mối bang giao giữa Nam Nguyệt chúng ta và Bắc Lỗ Quốc.” Dạ Vô Yên lạnh nhạt nói, thanh âm bình thản nhưng lại có ma lực an ủi lòng người.

“Yên ca ca, đa tạ chàng đã tin bọn thiếp vô tội.” Y Doanh Hương nghe những lời Dạ Vô Yên vừa nói, đôi mắt trong veo đã ngấn lệ.

Dạ Vô Yên khẽ vỗ vai nàng, nở nụ cười dịu dàng.

Phong Noãn ngồi dự yến tiệc, ngón tay nhẹ nâng ly rượu, thần sắc có phần ung dung. Dường như hắn không biết hành vi hành thích vừa rồi có thể làm hại đến tình bang giao giữa hai nước, hoặc có lẽ hắn cũng chẳng buồn để ý tới.

Tình cảnh hỗn loạn cuối cùng cũng được kiểm soát, trên bãi cỏ biếc, bên dòng sông xanh, yến tiệc lại nhộn nhịp. Mọi việc cứ an lành như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chỉ có Sắt Sắt ngồi trong bữa tiệc mà lòng không thể bình tĩnh lại. Điều nàng lo lắng không phải ai muốn hành thích nàng, việc đó sau này nhất định nàng sẽ điều tra rõ. Điều bất an trong lòng nàng lúc này chính là Dạ Vô Nhai.

Nàng trước giờ vẫn tự cho mình là phóng khoáng, nhưng hóa ra vẫn chỉ là cô nương trẻ tuổi, khi chuyện tình cảm đột nhiên xuất hiện, khó tránh khỏi có chút hoảng loạn. Nàng hiểu rất rõ tâm ý mình, nàng vốn không

https://thuviensach.vn

thích hắn, vì thế trong lòng nàng tràn ngập cảm giác áy náy. Đối mặt với thứ tình cảm thẳng thắn thuần khiết, nàng thực khó có thể đáp lại.

Yến tiệc kết thúc, Sắt Sắt liền theo Dạ Vô Yên và Y Doanh Hương lên xe ngựa ra về.

Xe ngựa còn chưa khởi hành đã có thị vệ ở phủ Dạ Vô Nhai tới báo, Dạ Vô Nhai muốn cùng ngồi xe với họ về phủ. Tuy phủ đệ cúa Dạ Vô Nhai cách phủ Dạ Vô Yên không xa, nhưng đường đường là Hoàng tử lại đi nhờ xe ngựa của người khác, thực khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Ánh mắt Dạ Vô Yên sâu thẳm, khóe miệng nở một nụ cười đùa giỡn.

Rèm xe chầm chậm vén lên, Dạ Vô Nhai được thị vệ dìu đỡ, khó nhọc bước lên xe ngựa.

Trong xe có sập nằm, Dạ Vô Yên và Y Doanh Hương ngồi một sập, Sắt Sắt ngồi trên chiếc sập đối diện còn lại.

Dạ Vô Nhai vừa vào trong xe, liền tự ý ngồi xuống cạnh bên Sắt Sắt. Sắc mặt hắn trắng bệch như tấm vải trắng băng bó trên đầu vai, Sắt Sắt chau mày thầm nghĩ, hắn không tĩnh tâm dương thương, tới đây muốn làm gì chứ?

“Ngũ ca, thương thế ra sao rồi?” Dạ Vô Yên hỏi, ánh mắt ánh lên vẻ quan tâm.

“Đã cầm máu rồi, không có gì đáng ngại.” Dạ Vô Nhai cau mày đáp.

Dạ Vô Yên khẽ nhướng lông mày, nói: “Yên phải đa tạ ngũ ca, nếu hôm nay không có ngũ ca, e rằng Sắt Sắt đã mất mạng rồi.” Hắn chưa từng trực tiếp gọi tên Sắt Sắt bao giờ, lúc này nói ra, giọng điệu êm ái mà uyển chuyển, khiến người nghe có cảm giác Sắt Sắt rất được hắn sủng ái.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nghe Dạ Vô Yên thốt ra tên mình, bàn tay ngà ngọc không dừng được khẽ run lên.

Dạ Vô Nhai thì khác, khi nghe thấy những lời này, ánh mắt hắn lộ nét đau đớn, hắn nhìn lướt qua Sắt Sắt, trầm giọng hỏi: “Lục đệ, ta có chuyện muốn nói với đệ, đệ tới xe ta được không?”

“Hương Hương và Sắt Sắt không phải người ngoài, ngũ ca có chuyện gì cứ nói thẳng ra đừng ngại.” Dạ Vô Yên lạnh nhạt nói, mắt phượng thâm sâu nhìn không thấu đáy.

Dạ Vô Nhai sầm mặt, muốn nói rồi lại thôi, hồi lâu mới cất lời: “Lục đệ, đệ không cảm thấy mình đối xử với Sắt Sắt như vậy có chút tàn nhẫn sao?”

“Sắt Sắt? Không ngờ ngũ ca và cơ thiếp của Yên lại thân mật đến vậy thậm chí gọi cả tên ra nữa. Ngũ ca nói xem, Yên tàn nhẫn chỗ nào?” Dạ Vô Yên khóe miệng mang nét cười lạnh nhạt, đôi mắt phượng đen nháy lại càng thăm thẳm khó lường.

“Vô Yên, ta biết đệ hận nhất là những kẻ vô tình vô nghĩa, ban đầu lợi dụng về sau bỏ rơi người khác. Ta thật không ngờ đệ lại trở thành loại người ngư vậy. Tuy có rất nhiều việc ta không tận mắt chứng kiến, nhưng trong tòa thành nhỏ bé này, chuyện của đệ đã lan truyền ầm ĩ rồi. Ai cũng nói, hôm đó khi kẻ xấu khinh bạc cô ấy, đệ đã tận mắt chứng kiến nhưng không hề ra tay cứu giúp. Cô ấy được gả vào phủ của đệ mà như bị đày vào lãnh cung. Những điều này ta vốn không tin. Nhưng hôm nay, trong yến tiệc, đệ vốn có thể ngăn mũi kiếm như sấm chớp của tên thích khách, vậy mà để cứu Vương phi của mình, đệ đã tránh ra chỗ khác, đẩy nguy hiểm cho người ngồi sau. Đệ cảm thấy mình làm như vậy còn chưa đủ vô tình sao?” Dạ Vô Nhai nói liền một mạch, vì quá kích động không kịp nuối hơi nên nói xong liền ho liên hồi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt không ngờ Dạ Vô Nhai lại vì chuyện bất bình của nàng mà can thiệp, nhất thời trong lòng nàng liên tục cười khổ, gã Dạ Vô Nhai này sao phải khổ thế? Chuyện chính nàng còn không để ý, hắn lại để trong lòng làm gì?

Dạ Vô Yên ôm lấy eo thon của Y Doanh Hương, nghiêng đầu nghe những lời khẳng khái sục sôi của Dạ Vô Nhai, chờ khi hắn nói hết mới ngẩng đầu cười dài. Trong tiếng cười thấp thoáng có cảm giác như vàng đá, lại như tiếng suối chảy dưới lớp băng sâu, khiến người ta không thể phân biệt được đâu là cảm xúc thật của hắn.

Dạ Vô Nhai thấy hắn cười chẳng rõ đầu đuôi, khuôn mặt đang trắng bệch vì tức giận trở nên đỏ ửng.

Sắt Sắt đã quen với phong thái ung dung của Dạ Vô Yên, nhưng chưa từng thấy hắn cười điên cuồng như thế, trong lòng thoáng ngạc nhiên. Hành động này có thể coi là phá vỡ sự bình tĩnh nho nhã của hắn không?

“Lại đây!” Tiếng cười vừa ngừng lại, hắn bỗng vẫy tay với Sắt Sắt.

Sắt Sắt hơi ngẩn ra, nhưng vẫn theo lời hắn đứng dậy đi qua đó. Nàng vừa đứng dậy, Dạ Vô Yên liền vươn cánh tay ra, ôm nàng vào lòng, khuôn mặt tuấn tú thấp thoáng nụ cười mê hoặc, hắn cúi đầu xuống, ghé sát bên tai nàng, thanh âm dịu dàng khẽ hỏi: “Bản vương lạnh nhạt với nàng ư?”

Tuy nói hắn là phụ quân của nàng, nhưng ngoài đêm động phòng ra, họ chưa từng gần nhau đến thế. Vậy mà trong khoảnh khắc này, hắn ôm chặt nàng trong lòng, đôi môi mỏng mát rượi ghé bên tai nàng thì thầm.

Sắt Sắt ngẩn người, toàn thân cứng đờ gục ngay trước ngực hắn, không biết phải làm gì. Cảm giác ấm áp dưới bàn tay chân thực đến nỗi khiến nàng hoang mang, nàng biết hắn cố ý thân mật với nàng trước mặt Dạ Vô Nhai. Đối phó với đao kiếm của địch nhân nàng không sợ, nhưng nàng lại không có cách gì chống đỡ lại hành động ôm ấp thế này.

https://thuviensach.vn

Nàng có nên đẩy hắn ra không? Nhưng có điều nếu so sánh với sự vô tình của Dạ Vô Yên thì mối thâm tình của Dạ Vô Nhai còn khiến nàng đau đầu hơn. Liệu làm thế này Dạ Vô Nhai có tuyệt vọng với nàng không?

Sắt Sắt đang do dự hoảng hốt, nụ hôm của hắn đã chạm tới.

Giống như đùa giỡn, giống như nghịch ngợm, hắn hôn quanh môi nàng. Hương vị đàn ông ập tới, đầu óc Sắt Sắt bỗng nhiên trống rỗng, may mà ý thức vẫn chưa bị mê muội hoàn toàn, còn giữ được vài phần tỉnh táo, vì thế nàng thấy rõ trong mắt Dạ Vô Yên sự trào lộng bỡn cợt.

Dưới ánh mắt ấy, nàng cảm thấy mình thật đúng là chú chuột nhỏ bị mèo già đùa giỡn.

Quấn quýt, lưu luyến.

Người ngoài không hiểu chuyện nhìn vào sẽ tưởng hai người họ vô cùng thân mật, dường như đắm chìm trong nụ hôn mà quyến luyến không rời. nhưng Sắt Sắt biết rõ, nàng không hề bị mê hoặc, khi sự hoảng hốt ban đầu qua đi, tận đáy lòng nàng hiểu rõ, Dạ Vô Yên cũng không hề say.

Hai người đều mở to mắt, trong khoảng cách gần trong gang tấc, đôi bên nhìn thấy sự tỉnh táo và điềm tĩnh trong mắt đối phương.

Hắn hôn nàng rất hời hợt, không chịu để môi và lưỡi quấn quýt lấy nhau, hắn cố ý làm vậy chẳng qua chỉ để Dạ Vô Nhai thấy. Hắn muốn phát tiết sự bực tức mà lời nói của Dạ Vô Nhai gây ra, đồng thời cũng để cảnh cào Dạ Vô Nhai, nàng là người của hắn, bất luận hắn đối xử với nàng như thế nào, Dạ Vô Nhai đều không có quyền hỏi tới.

Nàng bị hôn nhưng không hề kháng cự, chỉ bởi muốn đoạn tuyện hắn tình ý của Dạ Vô Nhai dành cho nàng.

https://thuviensach.vn

Nụ hôn của họ chẳng liên quan gì đến tình yêu, đôi bên đều có mục đích riêng của mình.

"Đủ rồi!" Thanh âm như xé vải vang lên, Dạ Vô Nhai vội nhảy xuống xe ngựa, cơ thể yếu ớt lảo đảo muốn ngã. Lúc này, hắn cảm thấy mình quả thực rất ngốc.

Bọn họ tình chàng ý thiếp như vậy, dù Dạ Vô Yên đối với nàng không tốt, nàng vẫn vui lòng cam chịu.

Sao hắn phải khổ sở, đau buồn vì nàng! Đúng là tự mình ảo tưởng!

Dạ Vô Nhai rời khỏi đó cũng đồng thời chấm dứt hành động của Dạ Vô Yên. Hai người như bị điểm huyệt, Dạ Vô Yên vẫn ôm chặt lấy Sắt Sắt, giữ nguyên tư thế không nghiêm chỉnh đó.

Đôi mắt phượng của hắn nhìn vào đôi mắt trong veo đen láy không hề gợn chúc dục tình nào của Sắt Sắt, bỗng nhiên nheo lại đầy nguy hiểm.

Tuy hắn không phải cao thủ điều khiển dục tình, nhưng cũng không tệ đến mức khiến cô gái hắn hôn vẫn có thể bình tĩnh ung dụng vậy chứ? Đúng là một sự châm biếm! Hắn không đủ sức hấp dẫn, hay nàng là một khúc gỗ không có cảm xúc? Nàng có còn là Giang Sắt Sắt định quyến rũ hắn trong đêm động phòng nữa không?

Sắt Sắt thấy hắn không định buông mình ra, không nhịn được liền lên tiếng: "Vương gia, Ngũ Hoàng tử đã đi xa rồi, kịch cũng nên hạ màn thôi, nếu không, Vương phi của chàng lại ghen đấy."

Lời Sắt Sắt vang lên lạnh lùng mà rõ ràng, giọng điệu mang ý châm biếm rõ rệt.

Dạ Vô Yên nghe vậy cúi đầu, hàng lông mày dài khẽ nhíu, đôi mắt phượng trừng lên nhìn nàng lạnh lùng. Đồng tử của hắn đen như trời đêm

https://thuviensach.vn

không sao, Sắt Sắt nhìn thẳng vào mắt Dạ Vô Yên, có cảm giác như sắp bị hút vào đó.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng run lên, nhưng nàng kiên quyết ngẩng đầu, không muốn để lộ cho hắn biết.

Dạ Vô Yên bỗng nheo hàng mi, sự lạnh lùng trong ánh mắt phút chốc biết thành tà khí mênh mông. Miệng hắn đưa sát tới bên tai Sắt Sắt, hơi thở cùng thanh âm nhẹ như gió thoảng phảng phất bên nàng, “Không, vở kịch của chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi.”

Lưỡi hắn chạm vào chiếc cổ nõn nà của nàng, bàn tay to lớn của hắn thừa cơ lướt trên bộ ngực trắng như mỡ đông của nàng, vuốt ve bầu ngực tròn trĩnh, như thế đùa giỡn trên chọc, lại như lạnh lùng trừng phạt.

Sắt Sắt thở ra một hơi lạnh lẽo, đôi mắt trong treo đột nhiên nhắm lại. Khi nàng mở mắt ra, trong đôi mắt đen đã ngập tràn tia nhìn lạnh giá.

Không thể nhịn được nữa, không cần phải nhẫn nhịn thêm nữa.

Hắn hôn nàng, sờ mó nàng, thần sắc đầy vẻ đùa giỡn, trong phút chốc nàng cảm thấy cực kì chán ghét. Hắn với nàng không hề có chút tình ý, giờ lại đối xử như vậy có khác gì hắn đang khinh bạc nàng. Tuy trên danh nghĩa hắn là phu quân của nàng, nhưng nàng không thể cho phép hắn làm nhục nàng như vậy.

Nàng ngẩng đầu cười nhạt, trong đôi mắt trong veo sóng mắt mênh mông, rồi nàng bỗng co gối huých vào phần thân dưới của hắn.

Dạ Vô Yên bị ánh mắt trong trẻo long lanh của Sắt Sắt mê hoặc, không kịp phòng bị, chỉ cảm thấy phía dưới đột ngột lan đến cảm giác đau đớn. hắn không ngờ nàng lại dùng chiêu này, bàn tay hơi buông lỏng, thông không đùa bỡn nàng nữa. Cánh tay hắn lật lên, đè cả người nàng xuống sập, khiến nàng không thể động đậy.

https://thuviensach.vn

“Con đàn bà này, cô thật độc ác.” Thanh âm lạnh lẽo của hắn phảng bên tai nàng, khiến trái tim Sắt Sắt không ngừng run rẩy.

“Vương gia, ngài cũng biết Sắt Sắt đã từng bị khinh bạc, vì thế trong lòng luôn có bóng đen, vừa rồi chỉ là hành động vô thức, xin Vương gia thứ tội! Thiếp không dám nữa đâu.” Sắt Sắt nhẹ nhàng nói, cố hết sức để giọng mình nghe thật đáng thương, trong khi lòng nàng lại không ngừng cười nhạo.

Lông mày Dạ Vô Yên nhếch lên, khóe miệng lộ nét cười cợt.

“Vậy ra nàng chê Bản vương thô lỗ sao? Nếu đã vậy, đêm nay nàng chuẩn bị hầu hạ ta ngủ, Bản vương sẽ đối xử dịu dàng với nàng.” Dạ Vô Yên nói xa xôi.

Trong lòng Sắt Sắt bỗng hoảng sợ, nhìn đôi mắt đang bừng lên ý cười của hắn, ánh mắt đấy ngoài sự bỡn cợt còn có thêm vài phần chăm chú kiếm tìm.

“Vương phi, người xem, Vương gia thật xấu!” Sắt Sắt nhìn Y Doanh Hương đang ngồi trên chiếc sập đối diện, cười nói.

Y Doanh Hương nãy giờ vẫn ngồi yên lặng nhìn hai người bọn họ, lúc này, trong đôi mắt đen đã đầy sóng mắt long lanh, khuôn mặt xinh đẹp mang vài phần thê lương tan nát.

Dạ Vô Yên ngẩng đầu, nụ cười hốt nhiên cứng ngắc, chầm chậm đứng dậy.

Sắt Sắt yên lặng ngồi xuống, chỉnh trang lại y phục,cười nhạt, vén rèm nhìn ra ngoài. Một vùng cỏ xanh chạy dài theo chân ngựa, gió thổi không ngừng. Những cành liễu phất phơ như múa lượn trong gió, thỉnh thoảng có mấy phiến là rơi trên tóc người đi đường, tiết trời đã mang theo hơi thở đậm đà của mùa xuân.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Uyển Chuyển Dịu Dàng

Đó là một đêm rất đẹp.

Gió đêm êm ái, ánh trăng đẹp đẽ, hoa muộn thơm hương.

Một trận gió đêm thổi qua, cánh hoa lay động, ánh trăng cũng theo đó mà dập dờn.

Dạ Vô Yên chắp tay sau lăng đứng yên trước cánh cửa sáng trăng của Đào Yêu Viện, cả người hắn như bị ánh trăng chia thành hai phần, nửa người trên tắm trong ánh trăng màu trắng sữa, nửa người dưới nấp trong bóng trăng. Cũng như lòng hắn lúc này, nửa kêu gào muốn tiến vào, nửa kêu gào muốn bỏ đi. Thứ phi của hắn rốt cục là người thế nào? Hắn cảm thấy nhất định phải tìm hiểu một lần, liền bước chân qua hành lang, khẽ đẩy cánh cửa phòng đang đóng hờ.

Ánh đèn từ trong chiếc chụp lưu li ngũ sắc khiến cả gian phòng ngập trong ánh sáng đỏ hồng vàng tím. Gió đêm ngoài cửa sổ thổi vào khiến màn trướng trên giường nhẹ bay, bóng hình thướt tha trên giường thoắt ẩn thoắt hiện.

Dạ Vô Yên nhướng mày, đôi mắt đen láy ánh lên tia nhìn rực rỡ kì lạ. Hắn dẫm lên ánh sáng đẹp đẽ trong phòng, đi về phía chiếc giường, dừng lại trước màn trướng.

Dưới chân màn lộ ra một chiếc giày thêu, mũi giày cong cong, mặt giày thêu hoa văn sặc sỡ làm nổi bật đôi tất trắng, càng làm nổi bật lên đôi chân

https://thuviensach.vn

thon như trăng, không đầy nắm tay.

Ánh mắt Dạ Vô Yên sâu thẳm, hắn khe khẽ gạt từng tầng màn trướng, ngưng thần nhìn cô gái ngồi trên giường.

Giang Sắt Sắt hững hờ ôm chăn gấm, lười biếng tựa vào giường.

Mái tóc đen được chải thành kiểu đuôi ngựa lười nhác phong tình, đôi lông mày được vẽ rõ thành kiểu Văn Thù Mi, trên chiếc cổ trắng ngần dán cánh hoa, đôi môi đỏ mọng chỉ khẽ điểm son như đang ngậm hạt hồng đan. Bộ áo màu tím hoa lan rất mỏng, cổ áo hơi mở, lộ ra làn da trắng hồng mịn màng. Ngón tay ngọc thon thả trắng nõn, mười ngón tay như ngó hành. Móng tay sơn đỏ khe khẽ vẽ vòng tròn trên chiếc chăn gấm hoa lệ. cặp đùi đẹp như ngọc nhấc lên khiêu khích.

Sắt Sắt thấy Dạ Vô Yên, liền bĩu môi bất mãn: “Vương gia, sao giờ chàng mới tới, thiếp đợi chàng lâu lắm rồi.” Thanh âm hờn dỗi nhưng vô cùng ngọt ngào.

Nàng vừa nói, hai cánh tay mịn như phấn đã như con rắn quấn quýt kéo lấy cổ Dạ Vô Yên.

Mùi hương thơm nồng của son phấn xộc tới, Dạ Vô Yên không chịu nổi liền chau mày, vô thức đẩy Sắt Sắt ra.

Sắt Sắt hờn dỗi chu môi, đôi mắt ngấn lệ nói: “Vương gia, chẳng phải chàng nói đêm nay muốn thiếp hầu chàng ngủ mà, sao lại đẩy thiếp ra? Lẽ nào vẫn còn tực giận chuyện sáng nay? Thiếp thật lòng không cố ý, Vương gia đừng tức giận mà.”

“Không, Bản vương không tức giận!” Dạ Vô Yên nói có phần hơi bực tức, trong lòng không biết vì sao lại trào lên cảm giác thất vọng.

https://thuviensach.vn

“Nếu Vương gia đã không giận, vậy để thiếp hầu hạ chàng nào! Thiếp vốn cho rằng Vương gia cả đời này cũng không chạm vào người thiếp, không ngờ đêm nay Vương gia lại tới thật, thiếp thực vui mừng lắm lắm.” Sắt Sắt cười nũng nịu, lại vờn tới như bươm bướm.

Mùi hương nhức mũi lại xộc tới, Dạ Vô Yên sợ hãi lùi lại phái sau hai bước, trầm giọng nói: “Bản vương chỉ nói vậy thôi, cô cho rằng cô thực sự có đủ tư cách hầu hạ ta sao? Bản vương đã nói, sẽ không bao giờ đụng vào cô. Thế nên cô đừng có nằm mơ nữa.”

Nếu không phải vì nơi này nằm trong phủ hắn, hắn là hắn đã nghĩ mình vào nhầm thanh lâu, còn người trước mặt là một kỹ nữ lòe loẹt. Cơn giận không biết từ đâu bốc lên, hắn cười lạnh lùng, nghiến răng nói thêm: “Sau này đừng đánh son phấn như một con kỹ nữ trăm chồng như thế nữa. Bản vương không muốn mất thể diện đâu”

Dạ Vô Yên dứt lời vung tay áo, nét mặt tức giận, bỏ đi quên cả đóng cửa phòng.

Sắt Sắt nghe tiếng bước chân hắn ngày một xa, nụ cười ngọt ngào dần biến mất. Nàng rút trâm, xõa mái tóc đẹp như mây xuống, vung chiếc giày thêu, để trần đôi chân ngọc, bước xuống giường nhanh chóng đóng chặt cửa lại.

Lại bị hắn nhìn một lần nữa, Sắt Sắt thở dài bất lực, lẽ nào kiếp trước nàng nợ hắn? Nhưng dù sao bị hắn nhìn hết còn hơn là bị thất thân. Sắt Sắt ngồi trên giường, ôm chiếc chăn gấm hoa lệ lặng lẽ trầm tư. Những ngày tháng như thế này bao giờ mới kết thúc, ngày nào cũng phải mang chiếc mặt nạ giả dối để sống quả thực rất phiền muội. Huống hồ Dạ Vô Yên không phải người đàn ông tầm thường, ra chiêu với hắn thật mệt mỏi!

Không biết có phải vì tức giận bộ dạng của Sắt Sắt tối đó không mà sáng hôm sau Dạ Vô Yên bỗng đại phát từ bi, cho phép Sắt Sắt về thăm

https://thuviensach.vn

nhà. Chiếc xe ngựa đưa Sắt Sắt về thẳng Giang Phủ, chỉ còn thiếu tờ giấy bỏ vợ nữa là mọi việc hoàn hảo.

Về đến Giang Phủ, Sắt Sắt mới biết bệnh tình của Mẫu thân đã nặng thêm mấy phần.

Mùi thuốc nồng nặc bay khắp phòng, Lạc Thị xưa kia hô mưa gọi gió giờ nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm hờ. Ánh mặt trời chiếu qua khung của sổ nhỏ mở hé, chiếu lên khuôn mặt gày gò xanh tái của bà khiến nó càng trở nên trắng bệch.

Dâm bụt và tường vi bên ngoài cửa số đang tranh nhau đua nở, nhưng có ai biết được, liệu gió mưa bất ngờ ập đến, những đóa hoa đang nở rộ đó có bị dập vùi?

“Mẹ.” Sắt Sắt vừa mở miệng, phát hiện thanh âm như tắc lại, nàng nghẹn ngào không nói nên lời. Nàng vùi đầu vào đầu gối mẹ, không nhịn được nước mắt tuôn rơi. Nàng không thể khóc lóc trước mặt mẹ, mẹ nàng đã không còn chịu đựng nổi những sóng gió tình cảm nữa rồi.

Lạc Thị khẽ vuốt mái tóc đen nhánh mượt mà của Sắt Sắt, than thở: “Con ơi, con phải chịu ấm ức rồi!”

Sắt Sắt lau nước mắt, ngẩng đầu cười khẽ, nụ cười rự rỡ đẹp như ánh trăng trong, “Mẹ, con có phải chịu ấm ức gì đâu? Con ổn lắm, con chỉ nhớ mẹ quá mà thôi. Lần này về thăm nhà, con nhất định sẽ ở bên mẹ thật nhiều.”

“Con ngốc ạ, chuyện trong yến tiệc vương tôn mẹ đã nghe cả rồi. Trong lòng Tuyền Vương không có con, con thực sự không buồn chút nào ư?” Lạc Thị nghẹn ngào hỏi.

“Mẹ, đương nhiên con không để ý chuyện đó rồi, nếu con thích hắn ta thì đã nắm lấy trái tim của hắn từ lâu rồi, chẳng qua con không thèm để ý

https://thuviensach.vn

tới thôi.” Sắt Sắt cười khẽ nói.

Lạc Thị khẽ ho vài tiếng, nhìn đôi mắt trong veo của Sắt Sắt, thở dài: “Không để ý cũng tốt.”

Năm đó, bà say mê Giang Nhạn, theo ông chinh chiến sa trường, biết bao phen thập tử nhất sinh, cuối cùng tuy có được trái tim ông, trở thành thiếp của ông, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Trong lòng Giang Nhạn không chỉ có một mình bà, ông còn chính thất, giờ bà ốm bệnh nằm trên giường, ông ta hàng ngày vẫn quấn quýt bên người khác, Sắt Sắt của bà tốt nhất không nên lặp lại số phận như của bà thêm một lần nữa.

A hoàn mang thuốc tới, Lạc Thị uống thuốc xong liền đuổi tất cả a hoàn trong phòng ra ngoài, lúc sau mới khẽ nói với Sắt Sắt: “Trên giường mẹ có một ô kín, con lấy đồ trong đó ra đây.”

Sắt Sắt nghe lời đi tới, lấy từ trong ô kín ra một gói đồ được bọc vải vàng, đưa cho Lạc Thị

Lạc Thị mở lớp vải ra, trong đó có một chuỗi dây bằng vàng, cuối dây treo một vật hình tròn bằng đồng tiền, có khắc hoa văn kì quái.

“Mẹ, đây là cái gì?” Sắt Sắt hiếu kì hỏi.

“Sắt Sắt, nghe mẹ, cất thứ này đi, đừng để cho bất kỳ ai nhìn thấy. Nếu ngày nào đó mẹ không còn trên đời và con lại không có nơi nào để về, hãy cầm nó đi Đông Hải. Nhớ lấy, khi mẹ qua đời, con hãy hỏa thiêu mẹ, rồi mang tro cốt rải ra Đông Hải.” Dứt lời, Lạc Thị cười nhạt, như đang nói về một việc chẳng quan trọng gì.

Sắt Sắt không khỏi cay đắng trong lòng, cố cầm nước mắt: “Mẹ, mẹ không sao đâu, con sẽ không để mẹ xảy ra chuyện gì đâu.”

https://thuviensach.vn

Lạc Thị thấp giọng nói: “Con ngốc ạ, thực ra mẹ luôn mong cho tới ngày này. Như thế mẹ có thể quay về Đông Hải rồi.”

Lạc Thị nói một hồi, cảm thấy quá mệt mỏi, liền nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Sắt Sắt ngây người đứng đó, nhìn dung mạo xanh xao của Lạc Thị, nàng không cầm được nước mắt, những giọt lệ lăn dài. Nàng cảm thấy thời gian của Mẫu thân không còn nhiều nữa, nàng muốn tìm cách để được cùng Mẫu thân tới Đông Hải, nơi Mẫu thân và nàng luôn mong ngóng có ngày được ra thăm.

Đương nhiên, trước khi đi Đông Hải, còn một số thứ phải chuẩn bị, Sắt Sắt nhanh chóng quyết định tới Tuyền Cơ Phủ một phen. Theo lời Lạc Thị, trong Tuyền Cơ Phủ có cất giấu một số đồ vật vô cùng quan trọng, rất hữu dụng cho chuyến đi dài ra Đông Hải. Nếu vậy nàng chẳng ngại mà đi mượn vài thứ.

Kim Ngọc Phường nằm ở phái Tây Phi Thành, là nơi tập trung các hộ giàu có nhất nhì Phi Thành. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy những cột trụ xà ngang chạm trổ sơn vẽ, mái ngói gác ngọc, cực kỳ xa hoa. Tuyền Cơ Phủ là một trong tứ đại thế gia tọa lạc tại nơi đây.

Tuyền Cơ Phủ vốn là danh gia trong võ lâm, nổi lên từ hơn trăm năm nay. Hơn trăm năm trước đã từng xuất hiện một vị kỳ tài – Tuyền Cơ lão nhân.

Tuyền Cơ lão nhân không biết võ công nhưng chế tạo được rất nhiều món đồ kỳ lạ tinh xảo, rất nhiều cao thủ võ lâm đã bại dưới những món đồ đó. Vì vậy trên giang hồ, Tuyền Cơ Phủ có danh tiếng rất hiển hách.

Mười mấy năm trước, Tuyền Cơ Phủ lại xuất hiện một vị kỳ tài nữa, chính là Huyền Cơ lão nhân hiện nay. Cùng thời điểm đó, Tuyền Cơ Phủ

https://thuviensach.vn

rút khỏi giang hồ, phục vụ triều định. Thế nên chỉ còn rất ít những thứ đồ kỳ lạ tinh xảo xuất hiện trên giang hồ.

Bầu trời lúc này chỉ là một màn đen cô liêu, mênh mang như đổ mực. Vầng trăng non trên cao tỏa ánh sáng trong trẻo mông lung nên chẳng thể chiếu sáng cả màn đêm vô biên lúc này.

Giang Sắt Sắt chần chừ đứng bên ngoài tường Tuyền Cơ Phủ, ánh trăng nhàn nhạt, trong trẻo phủ lên khắp người nàng, như khoác cho nàng một tấm áo màu nguyệt bạch. Khuôn mặt trắng mịn của nàng dưới bóng trăng nhìn không rõ, chỉ thấy bóng dáng đẹp đẽ và mái tóc dài đen mượt buông nhẹ xuống ngang lưng.

Trống mõ điểm ba tiếng, Sắt Sắt lấy chiếc mặt nạ Phong Noãn tặng từ trong ống tay áo ra, chụp lên khuôn mặt diễm lệ, chỉ để lộ ra đôi mắt đen với sóng mắt lóng lánh. Nàng đề khí vọt lên, nhảy qua tường cao nhẹ như làn khói.

Hậu viện của Tuyền Cơ Phủ là một khu rừng trúc, từng thân trúc xanh biếc dưới ánh trăng, trong gió mát uyển chuyển đung đưa.

Sắt Sắt nhảy từ trên tường cao xuống, đi từng bước cẩn thận trên con đường nhỏ trong bụi trúc. Vì sợ có mai phục nên nàng đi rất chậm. Nhưng đi hồi lâu vẫn chỉ thấy bóng trúc đu đưa, mùi trúc nhè nhẹ, dường như không có cạm bẫy nào.

Nàng cứ đi mãi, đi mãi, rồi chợt phát hiện ra có điều không đúng. Nàng đã đi được một khắc rồi mà vẫn chưa ra khỏi bức tường trúc.

Sắt Sắt nhận ra mình đã rơi vào cạm bẫy. Rừng trúc này tuy không có cơ quan mai phục, nhưng lại được bố trí theo một trận pháp.

Nàng dừng bước, ngẩng đầu nhìn rừng trúc. Những cây trúc thanh nhã như người quân tử nay nối liền rậm rạp, mênh mang như biển, che hết cả

https://thuviensach.vn

ánh trăng mờ, khiến nàng cảm thấy như đang ở nơi thâm u chốn địa phủ. Gió thổi làm lá trúc phát ra những tiếng vi vút quỷ dị, liên miên không dứt, như ma rú sói gào.

Sau khi nhìn khắp một lượt, Sắt Sắt cảm thấy có chút chóng mặt hoa mắt.

Sắt Sắt không thông thạo trận pháp nhưng cũng biết đôi chút. Lúc này, yên lặng quan sát trận pháp trước mặt, nàng chắc chắn nơi này là do một cao thủ sắp đặt. Nàng phát hiện trúc được trồng trong rừng rất khéo léo xảo diệu, tạo thành vô số những chỗ hút gió, gió nhẹ thổi qua liền bị rừng trúc khuyếch tán thành gió lớn. Trong tiếng gió heo hút dường như có tiếng khóc của trẻ nhỏ dẫn dụ nàng, lại như có mùi hương thơm ngọt phảng phất bay tới, Sắt Sắt trong lòng vô cùng kinh hãi, hoảng hốt nhắm chặt mắt lại.

Cho dù ngũ hành bát quái có kỳ diệu thế nào cũng không nằm ngoài huyền thuật. Mắt không nhìn thấy, tai không nghe thấy, mũi không ngửi thấy, tất cả đều chỉ là lừa dối, chỉ có thể tin vào chính trái tim mình. Đi theo sự mách bảo của trái tim nhất định có thể thoát khỏi đây.

Sắt Sắt nhắm mắt lại, trong lòng tĩnh tại không nghĩ ngợi gì, chuyên tâm đi theo một đường thẳng, không để những tác động bên ngoài làm ảnh hưởng. Chỉ trong thoáng chốc nàng đã thoát ra khỏi rừng trúc.

Bên ngoài rừng trúc có một hồ sen, bên kia hồ sen là một tòa lầu gác đơn giản mà cổ kính. Nơi đây chính là Tàng Bảo Lâu của Tuyền Cơ Phủ. Dưới hành lang tòa lầu có treo mấy chiếc đèn lồng, ánh sáng yếu ớt chẳng soi rõ thứ gì xung quanh.

Quanh hồ sen có mấy hành lang dài quanh co khuất khúc. Sắt Sắt biết không được đi trên những hành lang đó, chắc chắn có mai phục.

Trong hồ, là sen mới mọc đã lớn bằng đồng tiền, võ công của Sắt Sắt không vào hạng tuyệt cao, nhưng khinh công lại rất tốt, nếu đạp lên lá sen

https://thuviensach.vn

mà đi chắc chắn dễ như trở bàn tay. Nhưng nàng không lựa chọn cách đó, nàng đoán dưới những lá sen nhỏ bé kia hẳn là có cơ quan mai phục.

Muốn vào Tuyền Cơ Phủ an toàn chỉ có con đường do chính mình tạo ra.

Sắt Sắt nghĩ vậy liền vung tay lên, một dải gấm màu xanh từ trong tay áo nàng bay ra, quấn chặt lấy cột hành lang bên bờ hồ đối diện. Nàng buộc đầu này vào cột hành lang nơi mình đang đứng, dải gấm màu liền biến thành một chiếc cầu mềm mại. Nàng nhẹ nhàng lướt trên chiếc cầu tự tạo đó, bình yên qua hồ, rồi nhanh chóng thu dải gấm xanh về.

Lúc này trước cửa lầu có hai thị vệ đang ngồi nói chuyện.

Sắt Sắt cúi người, vụt vào một bên lầu các nhẹ như làn khói rồi tung người nhảy lên lầu hai. Hai tên thị vệ đó vẫn ngồi dưới hành lang, vừa nói chuyện vừa uống rượu giải sầu, hoàn toàn không hề hay biết đã có người đột nhập.

Sắt Sắt nhảy qua cửa sổ, trượt vào trong phòng mà không hề phát ra bất cứ tiếng động nào, xung quanh bốn bề vẫn tĩnh lặng như tờ.

Nhưng Sắt Sắt không hề biết trên bậu cửa sổ có đặt một cơ quan bí mật, trong khoảng thời gian cửa sổ đóng mở đã đồng thời đánh động đến người khác.

Trong tư phòng của Tuyền Cơ Phủ, có hai vị công tử trẻ tuổi đang ngồi uống trà.

Một người mặc áo đen, người còn lại mặc áo màu trắng nhạt.

Nghe tiếng chuông từ cơ quan báo động phát ra, bạch y công tử nhướng mày khẽ cười nói: “Sao hả, ngươi còn khoe khoang Cửu Cung trận pháp

https://thuviensach.vn

trong rừng trúc mà ngươi bố trí không ai trong thiên hạ này có thể vượt qua được nữa hay không?”

Huyền y công tử nhướng mày cười đáp: “Nói ra thì Tuyền Cơ Phủ này đã bao lâu nay không có trộm cắp gì rồi, những ngày tháng như vậy thật có chút cô đơn.”

Bạch y công tử nhấp một ngụm trà, trong làn hơi uốn lượn bay lên, đôi mắt đen láy của hắn lấp lánh sáng. Đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch lên, cười nhạt nói: “Đến các cơ quan được ngươi bố trí trùng trùng bên hồ sen cũng dễ dàng vượt qua. Hay thật, người này thực khiến ta vô cùng hứng thú.” Thanh âm của hắn không cao, cũng không trầm thấp mà trong như tiếng suối, êm ái như làn gió mát ngày xuân.

“Tuyền Cơ Phủ mà cũng dám xông vào, ta phải đi gặp kẻ đó xem sao.” Bạch y công tử nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, ống tay áo màu trắng trang nhã nhẹ tựa mây bay, “Nếu đã tới rồi, vậy ta sẽ cho hắn có đi mà không có về!” Lời nói tắt dần, cả người hắn đã nhẹ bay ra khỏi phòng.

Giang Sắt Sắt lúc này không hề hay biết nguy cơ đang rình rập quanh mình, nàng đứng trong Tàng Bảo Lâu, ngưng thần nhìn kỹ xung quanh.

Trong phòng không có đèn, đèn trên hành lang hòa cùng ánh trăng hắt chút ánh sáng yếu ớt mơ hồ vào phòng. Mặc dù vậy nàng vẫn có thể nhìn thấy có rất nhiều đồ đạc được bày trên giá.

Sắt Sắt chầm chậm lại gần, xem xét một lượt những thứ đồ đó rồi tự hỏi không biết thứ nàng cần có trong đám đồ đạc ngổn ngang này không?!

Sắt Sắt cầm một chiếc ống đồng thoạt nhìn rất bình thường lên xem, ống đồng này dài khoảng hai xích[1], trên thành ống có khắc hoa văn tinh xảo. Ống có hai đầu, khảm hai miếng kính lưu li được mài giũa công phu.

[1]. Xích: đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, bằng 1/3m.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt đưa nó lên trước mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thấy rõ cả chuông treo trên lầu gác của một tòa nhà bên ngoài Tuyền Cơ Phủ. Khi bỏ ống đồng xuống, nhìn ra phía đó thì ngay đến tòa nhà, nàng cũng không thể nhìn thấy được.

Đây đúng là bảo bối hiếm có, xứng đáng được gọi là Thiên lý nhãn, dùng trên biển chắc chắn là thích hợp vô cùng.

Lúc này trong lòng Sắt Sắt không khỏi thầm kinh ngạc, Tuyền Cơ Phủ thật không hổ danh là chốn sáng tạo ra những kỳ trân dị bảo.

Nàng nhét Thiên lý nhãn vào người, đi một vòng quanh chiếc bàn bằng gỗ đàn hương ở sâu bên trong, lại tìm thấy một số món đồ kỳ lạ tinh xảo khác, không suy nghĩ nhiều mà cho cả vào túi. Lúc rời đi, nàng thấy ăn trộm thế này có điều không ổn liền xé một mảnh vải, dùng đá đen kẻ lông mày viết lên đó mấy dòng: “Mượn tạm Thiên lý nhãn, la bàn, sau này xin hoàn trả”. Viết xong nàng dùng ngân châm găm chặt nó lên bàn. Đang định đi, đột nhiên bên ngoài có bóng người chuẩn bị vọt vào.

Nàng kinh hãi không biết trốn vào đâu, đành nhảy lên xà nhà, co người nín thở.

Cửa sổ khẽ “Kẹt” một tiếng, rồi một bóng người nhảy vào trong phòng.

Ánh trăng nhìn nhạt bên ngoài hắt vào, Sắt Sắt chỉ thấy thấp thoáng một bóng áo trắng nho nhã, xem dáng điệu là một công tử trẻ tuổi.

Sắt Sắt nhớ giang hồ có đồn rằng, Huyền Cơ lão nhân chỉ có một người cháu, tên là Phụng Miên. Vì từ nhỏ thân thể ốm yếu bệnh tật nên rất ít khi lộ diện trên giang hồ, thậm chí ngay cả trên chốn triều đình.

Vị bạch y công tử đó xem ra không chút hứng thú với đồ đạc trong phòng, mà đi thẳng tới chỗ Sắt Sắt đang ẩn nấp.

https://thuviensach.vn

Thấy vậy, trái tim Sắt Sắt bỗng đập điên cuồng, không phải hắn đã phát hiện ra nàng nấp ở đây rồi chứ? Nhưng trong phòng lúc này tối om, hơn nữa Sắt Sắt tự thấy khinh công và phép bế khí của mình không đến nỗi tệ.

Bạch y công tử bước từng bước ưu nhã, đi tới xà nhà nơi Sắt Sắt đang ẩn nấp, thò tay ra khỏi ống tay áo trắng như mây, lấy một thứ đồ trên giá. Xem ra hắn chính là Phụng Miên, chủ nhân của Tuyền Cơ Phủ. Nhưng nếu là chủ nhân, lẽ ra đã thắp nến lên rồi, sao phải mò mẫn trong bóng tối làm gì cơ chứ? Lẽ nào hắn cũng giống nàng, đến để trộm đồ hay sao? Còn đang mải nghĩ, Sắt Sắt bỗng thấy bạch y công tử lùi lại vài bước, đứng im bên cửa sổ.

Y phục màu nguyệt bạch bị gió thổi bay, phong thái càng thêm tuấn lãng phiêu dật, khuôn mặt hắn ẩn dưới bóng sáng mờ ảo của ánh trăng, không tài nào nhìn rõ được.

Hắn cúi đầu, lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn gấm, khe khẽ lau vật trong tay, động tác chậm rãi mà ưu nhã. Xem ra, người này cực kỳ yêu thích món đồ, trộm được đồ rồi còn không mau bỏ trốn, đứng đó mà lau chùi gì chứ.

Sắt Sắt không nhịn được nhếch miệng khẽ cười, không ngờ nàng lại gặp được kẻ cũng to gan như nàng.

Trong bóng tối, một tiếng than nhẹ vang lên: “Đúng là cung tốt! Chỉ không biết uy lực của nó ra sao?” Thanh âm hoa mỹ như tiếng nhạc trên trời, giống như âm sắc tuyệt với phát ra từ loại dây đàn thượng hạng.

Sắt Sắt lúc này mới để ý, thứ trong tay bạch y công tử hóa ra là một cây cung. Hắn lắp tên, nâng tay kéo dây, xem ra muốn thử xem đây có phải cây cung tốt hay không.

Sắt Sắt nghe tiếng dây cung dần căng, trái tim nàng bỗng thắt lại. Gã này không phải đã sớm phát hiện ra nàng rồi chứ? Muốn lấy nàng để thử

https://thuviensach.vn

cung sao? Nếu thế, nàng gặp nguy hiểm rồi.

Cây cung trên tay bạch y công tử khẽ động, nhắm thẳng đến nơi Sắt Sắt đang ẩn nấp bắn tới.

Lưng Sắt Sắt bỗng toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra nàng? Nghĩ vậy, Sắt Sắt càng không dám làm bừa, lúc này nếu phi thân bỏ trốn, nhất định sẽ biến thành mục tiêu để hắn ngắm bắn.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng không ngừng hy vọng đó chỉ là một sự trùng hợp, kẻ đó rồi sẽ dịch mũi tên không nhắm vào chỗ của nàng nữa. Nhưng mọi việc không như nàng mong đợi, chỉ thấy ngón tay hắn khẽ buông dây cung lần nữa, một luồng lực đạo cực kỳ sắc bén mà mạnh mẽ nhắm thẳng vào nàng phi đến.

Vốn dĩ, với thực lực của mình, nàng có thể thoát được. Nhưng mũi tên đó có tốc độ cực nhanh, lao tới sượt qua đùi nàng. Tuy không cắm ngập vào da thịt, nhưng cũng đủ làm rách da, khiến nàng đau như xé. Điều khiến nàng ảo não nhất là chiếc áo xanh nàng đang mặc trên người bị tên bắn trúng, găm chặt vào xà nhà.

Sắt Sắt sợ hãi đến không dám thở mạnh trong khi vị bạch y công tử đó lại tỏ ra như chưa phát hiện ra Sắt Sắt. Hắn bỏ cung tiễn trong tay xuống, bước lại bên chiếc bàn gỗ đàn hương.

Sắt Sắt nấp trên xà nhà, tuy không thấy rõ mặt mũi người đó, nhưng nàng cảm thấy lúc hắn cất chân động tay đều toát lên phong thái vô cùng phong lưu, phóng khoáng. Mái tóc dài đen như linh dược được một chiếc ngọc trên cài lại, trên trâm ngọc có khảm một viên Nam châu to bằng đầu ngón tay. Ánh đèn hành lang chiếu vào khiến viên ngọc ánh lên những tia sáng dịu dàng êm ái.

Ánh mắt hắn bỗng ngưng thần khi lướt qua chiếc bàn gỗ.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sắt Sắt phút chốc lạnh lẽo, hắn đã phát hiện ra bút tích mà nàng để lại.

Quả nhiên, bạch y công tử cầm miếng vải lên, mượn ánh sáng mờ ảo hắt vào từ hành lang xem đi xem lại cẩn thận. Hắn xem rất chăm chú, rất tỉ mỉ, ngón tay vuốt nhẹ qua hàng chữ, khóe miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười hứng thú.

Không biết vì sao, trong lòng Sắt Sắt chợt có linh cảm không lành, vừa rồi nàng dùng bút kẻ lông mày để viết. lần trước viết mấy chữ "Ngân châm không có độc" cho Dạ Vô Yên, nàng cũng dùng nó, xem ra không cần phải nói thì vị bạch y công tử này cũng biết người viết là phụ nữ. Vậy Dạ Vô Yên có biết Tiêm Tiêm công tử là con gái không?

Sắt Sắt còn đang mải suy nghĩ, đầu cầu thang bỗng vang lên những tiếng bước chân. Bạch y công tử khẽ thở dài một tiếng, rồi nhanh chóng cất tấm vải Sắt Sắt để lại vào trong tay áo.

Sắt Sắt vô cùng kinh ngạc, còn chưa kịp chạy trốn, cửa phòng đã bị mở ra, có mấy tên thị vệ tiến vào, nhanh nhẹn châm nến lên, trong phòng phút chốc sáng rực như ban ngày.

Ánh sáng bừng lên, bóng tối lập tức bị đẩy lui.

Sắt Sắt lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt của vị bạch y công tử.

Có điều, hắn cũng giống nàng, lúc này đều đeo mặt nạ.

Đó là một chiếc mặt nạ bạch ngọc được chạm khác tinh xảo, tỏa ra thứ ánh sánh ấm áp, đeo trên mặt hắn thật đúng là hài hòa không gì diễn tả nổi. Qua lớp mặt nạ, dù không thể nhìn rõ khuôn hình nhưng Sắt Sắt biết đôi mắt của hắn vô cùng đẹp.

https://thuviensach.vn

Bởi lẽ đôi mắt đó rất đen, đen hơn cả những đêm không trăng không sao, đôi mắt đó thậm chí con rất sâu, sâu hơn cả đầm đen vạn trượng.

Tĩnh như băng ngọc, sâu như hàn đàm[2]. Sáng đẹp tựa lưu li, lấp lánh tựa hàn tinh.

[2]. Đầm băng

Một đôi mắt như thế thật khiến người khác khó tưởng tượng ra khuôn mặt sau tấm mặt nạ thoát tục đến thế nào.

Điều khiến Sắt Sắt kinh ngạc hơn cả là, mái tóc của hắn dài và đen vô cùng, trông như một tấm gấm thượng hảo, đẹp diệu kỳ dưới ánh nến.

Chiếc áo trắng của hắn vừa rồi trong bóng tối chỉ thấy một màu trắng thuần sắc. Lúc này, dưới ánh nến, Sắt Sắt mới nhìn rõ, trên nền áo màu trắng được thêm một bài thơ rất nhã nhặn.

“Bay lượn như chim hồng

Uốn lượn tựa du long…

Phảng phất hề như mây nhẹ che trăng

Phiêu diêu hề như gió bay vờn tuyết.”

Nét chữ rồng bay phượng múa, mang chút ngông cuồng nhưng rất nho nhã, thậm chí có phần tự do tự tại.

Sắt Sắt đã từng thấy áo thêu hoa, thêu mây, thêu cỏ, thêu chim, thêu cá, nhưng chưa từng thấy áo thêu chữ bao giờ. Chiếc áo thêu bài Lạc Thần Phú này mặc trên người hắn mang một phong thái tuấn tú, tao nhã hoàn toàn khác biệt. đúng là người có khí chất phi phàm.

https://thuviensach.vn

“Sao hả? Cây cung này cũng được đấy chứ?” Một huyền y công tử chậm rãi bước tới cất lời hỏi.

Huyền y công từ này dáng người cao, gầy, lông mày hơi nhạt, vẻ mặt ôn nhã sáng sủa, đôi mắt phượng khi cười vừa hẹp vừa dài khiến người ta có cảm giác ấm áp như một làn gió xuân.

Bạch y công tử bỏ cây cung xuống, những ngón tay dài khẽ vuốt lên dây cung, cười nhạt đáp: “Thêm lò xo vào đúng là khác hẳn, tầm bắn và uy lực đều tăng lên đáng kể, ngay đến một người không có võ công như ta cũng có thể sử dụng dễ dàng.”

Sắt Sắt than thầm, hóa ra cây cung đó được lắp thêm lò xo, chẳng trách tốc độ lại nhanh đến vậy, khiến nàng suýt chút nữa thì không tránh kịp. Những đồ vật trong Tuyền Cơ Phủ đúng là chẳng có thứ nào tầm thường. Nhưng bạch y công tử nói hắn không có võ công, nàng có phần không tin. Không có võ công sao có thể bắn nàng chuẩn thế, chẳng lẽ là may mắn thôi ư?

Nhìn hai người ở dưới nói chuyện rất tự nhiên thoải mái, xem ra bị bạch y công tử đó không phải là kẻ trộm. Có điều không biết hắn có phải là Phụng Miên, chủ nhân của Tuyền Cơ Phủ hay không?

“Ồ? Lợi hại như vậy à, ta còn chưa thử đó!” Huyền y công tử khoanh tay khẽ cười, nói.

“Vậy để ta cho ngươi lĩnh giáo nhé!” Bạch y công tử vừa dứt lời, liền nâng cây cung lên, dùng lực kéo dây.

Trong lòng Sắt Sắt lại bùng lên cảm giác lo sợ, vừa rồi mũi tên đó nhất định không phải là bắn bừa, chỗ nàng ẩn nấp chắc chắn đã bị phát hiện, lần này nếu không có động thái gì e là nàng sẽ trở thành tấm bia luyện bắn mất. Vừa mới nghĩ xong, đang muốn phi thân nhảy khỏi xà nhà, thì có mấy luồng lực đạo ào ào bắn tới.

https://thuviensach.vn

Tên bắn ra đều nhắm vào Sắt Sắt. Hơn nữa, lần này không chỉ là một mà là bốn mũi tên đồng thời bắn tới, chia ra bắn vào hai vai và hai đùi nàng, may mà không có mũi tên nào bắn vào chỗ yếu hại cả.

Sắt Sắt không dám đỡ thẳng, lại không thể tránh sang trái, nấp sang phải, phía trên lại là nóc nhà, hoàn toàn không thoát được, đành quyết định buông mình nhảy xuống. Nhưng mũi tên đó tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã lao tớn bắn trúng y phục nơi hai đầu vai Sắt Sắt. Nàng đành bám tay vào xà nhà, cứ thế treo mình lơ lửng trên không.

Sắt Sắt không dám cử động mạnh, chỉ sợ áo toạc ra, sẽ bị nhìn thấy hết, dù gì, nàng cũng là phận nữ nhi. Thấy nàng bị treo như thế, hai vị công tử đứng dưới nhìn nàng vô cùng hào hứng.

“Ồ? Trên xà nhà sao lại có người?” Bạch y công tử khoanh tay cười, thanh âm có phần chế giễu.

Sắt Sắt chưa bao giờ thảm hại và tức giận giống như hôm nay. Có quỷ mới tin được hắn không biết có người trên xà nhà, rồi bắn loạn xạ mà trúng được.

Nàng cúi đầu lạnh lùng nhìn lướt qua hai người phái dưới một lượt, nhưng chỉ một động tác rất nhẹ, y phục trên đầu vai nàng phát ra tiếng xoàn xoạt rất khẽ.

Sắt Sắt tức giận nghiến chặt hàm răng. Lúc này đèn nến trong phòng sáng trưng, chiếc rõ bộ dạng thảm hại của nàng.

“Ồ? Sao lai cũng đeo mặt nạ, không biết mặt mũi thế nào, bọn ta cùng xem sao nhé?” Huyền y công tử đi một vòng quanh người Sắt Sắt, cất giọng đầy hứng thú.

Huyền y công tử nhón chân, giơ tay muốn gỡ mặt nạ của Sắt Sắt, cũng không biết di cố ý hay vô tình mà lại nhảy lên không đủ cao, ngón tay khẽ

https://thuviensach.vn

chạm vào bộ ngực mềm mại của Sắt Sắt.

Sắt Sắt tuy cải nam trang, nhưng vẫn là thân con gái. Bị huyền y công tử sờ một cái như thế, cơn tức bốc lên bừng bừng, không kịp nghĩ nhiều, liền đạp chân ra, đầu ngón chân mang theo tiếng gió sắc lạnh, trong nháy mắt đã tới trước ngực huyền y công tử.

Huyền y công tử không biết bị dọa đến mức ngây người hay vì đụng chạm được nàng mà sướng đến ngẩn ngơ nên cứ đứng đó nhìn ngón tay mình cười nhẹ, trên mặt thoáng ửng hồng, hoàn toàn không hề hay biết nguy hiểm đã tới gần.

Thấy một cước của Sắt Sắt sắp trúng mục tiêu, một bóng trắng bỗng vụt qua, cổ chân nàng liền bị một bàn tay thon dài nắm lấy.

Bên khóe môi bạch y công tử mang nụ cười thoáng ẩn thoáng hiện, đôi mắt đen láy ngưng thần nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Các hạ, đá người là không hay đâu!”

Ngữ khí của hắn rất bình thản, nhưng ánh mắt lại bức người không tha.

Trong lòng Sắt Sắt lạnh ngắt, sự tức giận tuôn trào không tài nào kìm chế được.

“Bỏ ra!” Nàng lạnh lùng nói.

“Nếu ta không bỏ thì sao?!” Hắn ưu nhã nắm lấy cổ chân nàng, cười nhạt, y phục màu trắng không ngừng tung bay theo gió.

Ngữ khí tuy khinh bạc, nhưng khí chất cao quý toát ra từ người hắn khiến đối phương không hề cảm thấy có chút thô lỗ nào. Sắt Sắt lạnh lùng “hừ” nhẹ một tiếng, cổ tay bất ngờ lật lên, hai ngón tay kẹp lại, nhằm huyệt bách hội[3] trên đỉnh đầu bạch y công tử mà chọc xuống. Nếu một chỉ này điểm trúng, bạch y công tử chắc chắn mất mạng.

https://thuviensach.vn

[3]. Huyệt vị nằm ở điểm lõm ngay trên đỉnh đầu.

Nhưng bạch y công tử chỉ kêu lên một tiếng, nhắm mắt tỏ vẻ bản thân vô cùng sợ hãi, không tránh né cũng không tiếp chiêu, đứng yên như thể đang chờ chết.

Nghĩ tới lời hắn nói trước đó rằng mình không biết võ công, trong lòng nàng thoáng nghi hoặc. Lẽ nào hắn không biết võ công thật và chỉ có thuật bắn tên là chuẩn xác?

Hoặc giả gã bạch y công tử này không phải không biết võ công, mà thậm chí võ công còn cao thâm đến khó lường! Nếu không hắn sẽ không to gan đến vậy, sẵn sàng chờ một chỉ của nàng điểm xuống.

Sắt Sắt bỗng cảm thấy cực kỳ vô vị, liền biến chỉ phong thành vô hình, lướt qua đỉnh đầu bạch y công tử.

Bạch y công tử cảm thấy nguy hiểm đã qua, mở to hai mắt, khóe miệng khẽ cong, nở nụ cười tươi rói. Trong đôi mất đen láy, sóng mắt đã mênh mang.

Sắt Sắt chỉ cảm thấy trái tim mình đập rất nhanh. Cũng chính trong khoảng khắc đó, lòng bàn tay bạch y công tử đột nhiên sử kình, kéo cổ chân Sắt Sắt ra sau, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, áo trên đầu vai Sắt Sắt hoàn toàn rách toạc, lộ ra bờ vai trắng mịn màng. Làn da đẹp như ngọc, tựa băng tuyết mùa xuân ngưng tụ, như ánh chớp phản chiếu trong mắt đám người, ngay cả ánh đèn trong phòng cũng vì thế mà trở nên u ám.

“Ôi da, không ngờ tên tiểu tặc này lại là con cái!” Huyền y công tử kinh ngạc kêu lên.

Bị bất ngờ, Sắt Sắt thực sự cuồng nộ, tia nhìn lạnh lẽo từ ánh mắt trong veo bắn ra bốn phía. Nghe huyền y công tử nói vậy, nàng càng xấu hổ. cái

https://thuviensach.vn

gì mà con cái, con gái đấy có được không, lẽ nào nàng dễ dàng để hắn dùng từ đực cái để hình dung!

Nàng hạ thủ lưu tình, hắn đã không biết ơn, còn cố ý hại nàng bị lộ cả da thịt!

Sắt Sắt buông cánh tay đang bám lấy xà nhà, nhảy thẳng xuống, chiếc chân ngọc đan bị bạch y công tử nắm lấy đá mạnh vào hắn một cái.

Bạch y công tử rất biết phối hợp, giả bộ loạng choạng ngã xoài ra đất. Lúc chân Sắt Sắt nhẹ nhàng tiếp đất, từ trong tay áo nàng liền vung ra hai tấm gấm đoạn, nhắm thẳng vào đèn đuốc phía xa, mang theo làn gió thổi hết toàn bộ nến ở trong phòng.

Trong phòng lập tức tràn ngập bóng tối.

Sắt Sắt cúi người, nhằm chỗ bạch y công tử ngã xuống, giơ tay nắm chặt vạt áo hắn, rồi nhấc cả người hắn lên. Cùng lúc đó, ngọc chỉ nhanh như cắt, điểm vào huyệt đạo trên người hắn. Lần này cho dù hắn có võ công thật hay giả vờ không biết võ công, nàng có thể yên tâm rồi.

“Tất cả lùi ra, nếu không ta sẽ một chưởng đập chết hắn!” Sắt Sắt lạnh lùng cất giọng, cố tình dùng giọng điệu nặng nề, khiến thanh âm của mình trở nên âm hiểm.

Thị vệ nghe vậy đều lùi ra. Thấy một gã thị vệ đang định thắp đèn lên, Sắt Sắt liền “hừ” lạnh một tiếng, ngón tay ngọc ngà bóp lấy yết hầu bạch y công tử, lạnh lùng nói: “Không được thắp đèn! Nếu không ta sẽ chọc mù mắt hắn.” Đầu vai của nàng còn đang lộ ra ngoài kia mà.

“Được, chúng ta không thắp đèn, các ngươi mau lui ra đi.” Thanh âm của huyền y công từ từ trong bóng tối truyền tới, cuối cùng hắn cũng đã hoàn hồn.

https://thuviensach.vn

Đám thị vệ lập tức y lệnh, nhường đường cho Sắt Sắt.

Sắt Sắt dùng sức kéo bạch y công tử ra cửa, vì đã bị nàng điểm huyệt nên hắn không thể đi được, Sắt Sắt chỉ còn cách lôi cả hắn theo. Trong lúc đó, hai người không tránh khỏi đụng chạm thân thể, thế nên càng khiến nàng thêm xấu hổ và tức giận. Trong lòng Sắt Sắt cảm thấy bản thân mình từ khi sinh ra đến giờ, đây là lúc thảm hại và tồi tệ nhất.

Ra khỏi tòa lầu gác tối tăm, một trận gió mát không biết từ đâu ùa tới, Sắt Sắt liền thấy đầu vai hơi lạnh, lúc này mới kinh hoàng phát hiện ra bờ vai trắng nõn của mình đã lộ ra dưới ánh trăng mờ. Nếu phải mặc thế này ra về, chắc nàng không muốn sống nữa.

Sau lưng nàng còn có huyền y công tử và đám thị vệ đang đi theo từng bước, ánh mắt Sắt Sắt đột ngột lạnh lẽo, nàng không muốn bị bọn người này nhìn thấy hết. Trong lúc không còn cách nào khác, nàng quyết định lột áo của gã bạch y công tử.

Nhưng y phục trên người hắn toàn là nút cài, rất khó cởi. Sắt Sắt phải mất rất nhiều công sức mới cởi được một nút. Vừa thở ra một hơi, nàng liền nghe thấy tên bạch y công tử kinh ngạc nói: “Hiệp nữ, nàng muốn làm gì vậy, cướp của thì cũng đành, nàng còn muốn cướp sắc sao? Ta, ta còn là đồng nam đó, xin nữ hiệp thương ta.”

Dưới anh trăng, đôi mắt đen sâu của hắn nhìn nàng với vẻ cực kỳ đáng thương.

Câu này của hắn chưa khiến Sắt Sắt tức đến chết, nhưng điệu bộ khi nãy nàng giơ tay ra cởi cúc áo hắn thì có nhìn thế nào cũng thành ra nàng cướp sắc.

Ánh mắt Sắt Sắt ngưng lại, lạnh lùng nói: “Câm mồm, còn nói nữa là ta cướp sắc thật đó!” Đời này nàng chưa bao giờ nói ra những lời như thế, thế

https://thuviensach.vn

nên miệng vừa nói xong, hai má đã nóng bừng. Gặp gã bạch y công tử này, coi như nàng xúi quẩy.

Khó khăn lắm mới lột được chiếc áo trắng của hắn, Sắt Sắt nhanh chóng khoác lên, che đi phần da thịt lộ ra ngoài. Sắt Sắt cảm nhận được hơi ấm cơ thể hắn, ấm áp mà dễ chịu qua chiếc áo.

“Đêm nay, ta vốn chỉ định mượn bảo bối của các ngươi, dùng xong sẽ trả lại. Nhưng ngươi đã bắn ta năm mũi tên, ta thấy đám đồ đó coi như để bù vào việc này đi. Bảo bọn chúng gỡ hết các cơ quan trong phủ ra, bản cô nương sẽ rời khỏi đây ngay.” Vừa rồi bạch y công tử không hề khách khí chút nào với nàng, mấy lần đùa cợt khiến nàng xấu hổ thành ra phẫn nộ, có điều nghĩ lại mình vốn là kẻ đến lấy trộm đồ, cũng chẳng hay ho gì, nên nàng không để bụng tính toán nữa.

Bạch y công tử rất biết điều, liền hạ lệnh cho bọn thị vệ gỡ bỏ các cơ quan cạm bẫy ra.

Sắt Sắt cứ thế uy hiếp bạch y công tử mà đi ra từ cửa chính của Tuyền Cơ Phủ. Ra ngoài phủ rồi, không còn những cơ quan quái dị kia nữa, nàng đã được an toàn. Sắt Sắt liền vứt bạch y công tử lại trên phố, khoác áo ngoài của hắn, nhảy lên tường cao thi triển khinh công, bay đi mất. Những thị vệ đi theo sau thấy thế đang muốn đuổi theo, thì bạch y công tử xua tay, nói: “Khinh công của cô ta rất giỏi, các ngươi không đuổi kịp đâu.”

Hắn cười mỉm rồi đứng dậy, phủi lớp bụi đất dính trên người. Huyệt đạo của hắn sớm đã được giải khai, vừa rồi chẳng qua chỉ là phối hợp diễn kịch với Sắt Sắt mà thôi.

“Lầu chủ, sao lại để cô ta đi dễ dàng thế?” Huyền y công tử khoanh tay trước ngực hỏi.

Bạch y công tử quay đầu cười đáp: “Sao hả, Phụng Miên, đừng nói là ngươi đã mê nữ tặc đó rồi nhé? Chẳng qua mới chỉ sờ một cái, ngươi đã hốt

https://thuviensach.vn

hoảng gì chứ? Lẽ nào không nỡ để cô ta đi ư?”

Huyền y công tử chính là cháu đích tôn Phụng Miên của Huyền Cơ lão nhân, nghe vậy liền cảm thấy vô cùng bối rối, ngón tay vừa rồi sờ phải bộ ngực mềm mại của nàng bỗng dần nóng rực lên.

“Cô ta sẽ còn quay lại!” Nét mặt của bạch y công tử đột nhiên ngưng lại, hắn chầm chậm mở tay phải ra, trong lòng bàn tay trắng đẹp như ngọc có một sợi dây bằng vàng lấp lánh, trên đó có móc vào một miếng bài tròn to bằng đồng tiền, có khắc những hình hoa văn trang trí kì quái.

“Phụng Miên, ngươi có biết vật này không?” Bạch y công tử trầm giọng hỏi.

“Của cô ta ư?” Phụng Miên cuối cùng cũng hiểu ra vừa rồi vì sao lầu chủ lại giả vờ như huyết đạo chưa được giải khai, hóa ra là vì muốn lấy trộm đồ trên người cô gái đó.

“Đúng thế, là thứ cô ta đeo trên cổ.” Bạch y công tử cười nhạt đặt tấm thẻ bài bằng vàng vào tay Phụng Miên.

Phụng Miên nương theo ánh trăng, sau khi thấy rõ những hoa văn trang trí kỳ quái trên tấm thẻ bài, sắc mặt đại biến, nói: “Cái này, cái này chẳng phải là tín vật của cướp biển ở Đông Hải?”

Bạch y công tử ngẩng đầu cười nói: “Phụng Miên, ngươi đúng là không hổ danh hiểu rộng biết nhiều. Không rõ vì sao cô gái này lại có tín vật của cướp biển Đông Hải, chuyện này xem ra rất thú vị đây. Chúng ta cũng nên làm quen với cô nàng ấy nhỉ? Ta nghĩ cô ta nhất định sẽ quay lại tìm vật này, lúc đó ngươi chỉ cần nói với cô ta rằng, ta chờ ở Lâm Giang Lầu.” Bạch y công tử nói rồi cười khẽ, quay người bỏ đi.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Dòng Sông Mùa Xuân

Lâm Giang Lầu, nhã thất tầng hai.

Sắt Sắt đứng bên cửa sổ, qua khung cửa hé mở, đôi mắt đẹp nhìn xuống đầm nước xanh biết bên ngoài ngôi lầu.

Sáng nay khi về tới Giang Phủ, Sắt Sắt vô tình sờ lên cổ mình, mới phát hiện ra lệnh bài bằng vàng đã không cánh mà bay. Tấm lệnh bài đó là tín vật để sau này ra biển cần dùng, vậy mà nàng lại vô ý làm mất. Nghĩ kỹ một hồi, nàng nhanh chóng nhận ra kẻ trộm tấm bài đó là ai. Trừ gã bạch y công tử ra thì không còn ai khác. Đêm qua chỉ có hắn ở gần nàng nhất, ắt hắn là khi nàng điểm huyệt rồi kéo hắn theo nàng ra ngoài, hắn đã tìm thời cơ hạ thủ. Hắn giả vờ bị nàng khống chế, hóa ra là để lấy trộm đồ trên người nàng.

Kẻ trộm lại bị trộm, thật đúng là không biết giấu mặt vào đâu cho hết thẹn.

Nhớ đến bàn tay hắn đã sờ vào cổ mình, lấy đi tấm lệnh bài, Sắt Sắt không thể không xấu hổ rồi sinh ra sợ hãi, nếu hắn muốn lấy mạng nàng, thật dễ như trở bàn tay.

Bạch y công tử đó xem ra không phải không biết võ công, mà là võ công cực kỳ cao diệu.

Nàng vốn tưởng mình thực sự uy hiếp được hắn, nào ngờ chính nàng lại bị hắn đùa cợt.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt vừa tức vừa giận, liền tới Tuyền Cơ Phủ tìm người, nhưng không thấy bạch y công tử, cũng không thấy huyền y công tử kia đâu, chỉ nhận được một lời nhắn từ quản gia nhắn lại, vị bạch y công tử đó ở Lâm Giang Lâu đợi nàng, nhưng hoàn toàn không nói rõ ngày giờ.

Sắt Sắt đã ở Lâm Giang Lâu đợi hắn một ngày hai đêm đòi lại lệnh bài, nhưng nàng không thể cứ chờ ở đây suốt ngày dài đến đêm thâu được.

Tịch dương đang ngả dần về phía Tây, ráng chiều đã trang điểm cho mặt sông một màu son phấn, nước sông lững lờ trôi, ẩn chứa sự thê lương đến khuynh thành. Hai bên bờ sông, hoa cỏ nở rộ, gió chiều mang theo tiếng ti trúc xa xôi. Màn đêm lại sắp buông xuống, một ngày sắp qua đi, nhưng trước sau vẫn không thấy bóng dáng bạch y công tử xuất hiện, trong lòng Sắt Sắt ngập tràn cảm giác thất vọng.

Trên chỗ ngồi bên án phong, có bày một cây đàn ngũ huyền cổ cầm, Sắt Sắt chán nản ngồi xuống chiếc đệm gấm, lặng lẽ so dây nhấn phím. Tiếng đàn lúc trầm bổng, khi u nhã khi uyển chuyển. Tiếng đàn khiến người nghe dễ dàng cảm nhận được sự thanh thoát linh động của dòng nước đang trôi, sự lạnh lẽo của băng tuyết ven hồ, sự êm ả cao nhã của dòng suối chảy dưới khe, thậm chí còn có cả sự ảo diệu nơi đầm sâu nước tối.

Những ngón tay ngọc ngà như bay như múa trên những phím đàn.

Cả con người nàng phút chốc chìm đắm trong tiếng đàn ngân lên không dứt.

Khúc nhạc như dòng nước ngoài khung cửa sổ, cứ thế chảy mãi không ngừng.

Bỗng từ dưới mặt nước từng đợt tiêu thanh vang lên, dÂu Dương mà bay bổng.

https://thuviensach.vn

Người thổi tiêu dường như có ý muốn cùng nàng hợp tấu, lại dường như có ý tranh đấu với nàng, trong tiếng tiêu mang đầy ý cô ngạo sát phạt. Lòng hiếu thắng của Sắt Sắt nổi lên, mười ngón tay liên tiếp lượt như bay trên chiếc huyền cầm, tiếng đàn tuyệt diệu từ chậm chuyển thành nhanh, những âm sắc phức tạp tăng dần. Trong âm thanh bay bổng cao vút có sự linh hoạt nhanh nhẹn, lạc diệp thu phong, thanh sương lãnh nguyệt và cả xơ xác tiêu điều.

Mặt sông bỗng chốc trở nên tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng đàn u tịch và tiếng tiêu dÂu Dương. Cuối cùng, khúc đàn bỗng trở nên uyển chuyển, tiếng tiêu cũng dần dần trầm xuống, hai luồng nhạc khí chồng lên nhau, bịn rịn thê lương, hoàn toàn hòa hợp.

Khúc nhạc dừng lại rồi mà ngón tay Sắt Sắt vẫn còn run rẩy vuốt trên dây đàn, trái tim và thần trí nàng đang không ngừng bay bổng. Khi xưa, Bá Nha, Tử Kỳ[1] đem nỗi lòng mình trải lên khúc nhạc, người đi rồi đàn vỡ dây đứt, chẳng còn ai nghe nữa. Nàng chưa từng nghĩ, tiếng đàn của nàng lại có người có thể hợp tấu, hơn nữa còn hòa nhịp đến thế.

[1]. Đôi bạn tri âm thời Xuân Thu Chiến Quốc. Bá Nha là người nước Sở, làm quan cho nước Tấn tới chức Thượng đại phu. Tử Kỳ là một danh sĩ ẩn dật làm nghề đốn củi.

Nàng bước đến bên cửa sổ, bước chân như đi trong mộng, từ cánh cửa khép hờ Sắt Sắt đưa ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Một chiếc thuyền hoa tráng lệ đang chèo về hướng nàng. Trên thuyền, một bóng người cao ráo khoác chiếc áo màu nguyệt bạch đang đứng đó, trong tay cầm một cây bích ngọc tiêu. Đèn lưu li treo trên đầu thuyền và ánh sáng trong bao phủ lên người chàng, khiến cháng tựa như thiên thần đứng giữa tầng mây, u nhã mà xuất chúng.

Người thổi tiêu chính là gã đàn ông áo trắng đã trộm kim bài của nàng.

https://thuviensach.vn

“Muốn đem tâm sự đặt vào dao cầm, tri âm hiếm gặp, dây đàn đứt rồi còn ai nghe, không ngờ đêm nay lại gặp được tri âm, phiền các hạ xuống dưới lầu nói chuyện.” Thanh âm của bạch y công tử như gió nhẹ thổi qua sông, trong cái ấm áp cao nhã lại toát ra sự lạnh lùng cô ngạo.

Người nàng đợi chính là hắn, đương nhiên phải xuống lầu rồi. Sắt Sắt phất áo, rồi như một chú chim đêm bay ra khỏi khung cửa. Đầu ngón chân nàng khẽ điểm lên mặt sàn thuyền, gió đêm nổi lên, mái tóc đen nhánh nhẹ như mây tung bay phía sau. Ánh trăng phủ lên chiếc áo xanh, lạnh lẽo mà rực rỡ.

Trong khoảnh khắc vừa nhìn thấu Sắt Sắt, một tia sáng lấp lánh lướt qua đôi mắt đen sâu của bạch y công tử.

“Chờ đợi đã lâu, cuối cùng các hạ cũng đã thong dong mà tới!” Sắt Sắt lạnh lùng nói. Thân hình nàng so với các cô gái khác thuộc dạng cao lớn, nhưng đứng trước mặt gac bạch y công tử này lại khá mảnh mai. Thế nên đối diện với hắn, nàng bỗng có cảm giác bị chèn ép.

Ánh mắt sắc bén của bạch y công tử nhìn lướt qua bộ y phục nam trang trên người Sắt Sắt, nhướng mày nói: “Người đời sao có thể tin được, Tiêm Tiêm công tử hóa ra lại là một cô gái!”

Trong lòng Sắt Sắt thoáng kinh hãi, sao hắn lại biết được nàng là Tiêm Tiêm công tử? Nàng nhớ, đêm đó nàng chưa từng thi triển ám khí trước mặt hắn mà. Trong lòng nghi hoặc, nàng lạnh nhạt hỏi: “Sao các hạ lại cho rằng ta là Tiêm Tiêm công tử?”

Bạch y công tử khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười, nghịch cây tiêu ngọc trong tay rất tùy tiện, tự nhiên, trong đôi mắt đen sâu thẳm lóe lên một tia khác lạ.

“Từ lâu đã nghe Tiêm Tiêm công tử có hai thứ tuyệt, đó là ám khí và khinh công. Vừa rồi, hai chân chạm xuống sàn thuyền mà thuyền không hề

https://thuviensach.vn

bị chấn động, khinh công đạt đến cảnh giới ấy, cũng xứng là một thứ tuyệt rồi!" Thanh âm ôn nhu nho nhã của bạch y công tử khẽ bay bổng trong làn gió đêm.

Hôm đó, Dạ Vô Yên chỉ dựa vào "ám khí thiên thiên" mà biết được nàng là Tiêm Tiêm công tử, cũng không có gì là kì lạ. Hôm nay, gã bạch y công tử này cũng chỉ dựa vào cảnh giới khinh công của nàng, đúng là càng lợi hại hơn. Nói ra, danh hiệu Tiêm Tiêm công tử của nàng chỉ có chút danh tiếng ở chố đế đô, trên giang hồ chưa được liệt vào hàng nhân vật tiếng tăm, vậy mà không ngờ người này lại hiểu về nàng tường tận như vậy.

"Hôm nay tới, ta chỉ muốn đòi lại đồ của mình thôi!" Sắt Sắt nhướng mày nói.

Màn đêm lạnh lẽo mơ hồ, gió muộn từ từ thổi tới.

Chiếc thuyền hoa trôi chầm chậm trên sông, dòng sông phía trước bỗng rộng hẳn ra. Sắt Sắt chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu, bầu trời đen như mực, ánh trăng lạnh lùng, còn mặt nước phía trước lại đen sẫm, bóng nước mênh mang.

Giữa trập trùng sơn thủy, bóng áo trắng cùng mái tóc đen của hắn tung bay trong gió, mặt nạ che đi tất cả những biểu hiện trên khuôn mặt, chỉ lộ ra ngoài đôi mắt đen láy, ánh mắt rực rỡ như hai ngọn lửa đang rực cháy.

"Vừa rồi ta đã lĩnh giáo cầm nghệ của Tiêm Tiêm công tử, nhưng không biết kỳ nghệ ra sao? Liệu có thể cùng chơi một ván cờ được chăng?" Hắn không trả lời vào trọng tâm, thanh âm vô cùng ấm áp lại nho nhã.

"Được! Nhưng phải đưa đồ cho ta trước đã!" Sắt Sắt ngẩng đầu, chiếc cằm gần như vểnh hẳn lên, thanh âm kiêu ngạo lạnh lẽo.

"Chẳng qua chỉ là một sợi dây chuyền vàng thôi, đáng bao nhiêu tiền chứ, lẽ nào những thứ cô lấy từ Tuyền Cơ Phủ lại không đủ để gán vào đó

https://thuviensach.vn

sao?” Hắn đứng ở mũi thuyền, áo trắng tung bay trong gió, càng làm nổi bật vẻ thần thánh liêu trai.

Sắt Sắt nghe những lời này, trong lòng đột nhiên trở nên thoải mái. Trong mắt hắn, dây chuyền vàng đó quả thực không phải là vật gì quý giá, thậm chí không bằng được một nửa hạt trân châu khảm trên chiếc trâm hắn đang cài. Hoặc giả hắn thực sự không biết kim bài đó dùng để làm gì, vì thế mới cho rằng đó là món đồ trang sức đơn thuần của nàng mà thôi.

Nếu đã như vậy thì việc đòi lại chiếc kim bài càng dễ dàng hơn.

“Dây chuyền vàng đó quả thực chẳng phải vật gì quý giá, đương nhiên không thể lọt vào vào cặp mặt của quý nhân. Nhưng đó lại là thứ tại hạ đeo từ nhỏ, nếu huynh không xem trọng nó thì xin trả lại cho ta. Những đồ vật của Tuyền Cơ Phủ, sau này ta sẽ trả lại, quyết không nuốt lời.”

“Đồ vật của Tuyền Cơ Phủ ta không quan tâm, nếu cô đã muốn đòi lại dây chuyền vàng, ta có một điều kiện!” Bạch y công tử nói rồi khoanh tay chầm chậm bước vào trong khoang thuyền.

Sắt Sắt đành theo sau hắn bước vào phía trong thuyền. Trong khoang thuyền bài trí rất đơn giản nhưng nhã nhặn, trên chiếc áo bên khung cửa có bày một bàn cờ vuông. Hai người ngồi xuống đối diện nhau, một thị nữ nhanh nhẹn đi tới, rót trà cho họ.

“Tiêm Tiêm công tử có biết chơi cờ vây không?” Bạch y công tử cất tiếng hỏi.

“Có biết sơ qua.” Sắt Sắt cười nhạt đáp.

“Thử đánh một ván xem sao, nếu cô thắng, thứ đồ đó đương nhiên ta sẽ trả lại!” Bạch y công tử nhướng mày tỏ ý khiêu khích.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt chau mày, nếu muốn đấu cờ, tài nghệ của nàng cũng không kém. Trận cờ này nếu không đấu xem ra sợi dây chuyền vàng khó mà đòi lại được. Có điều nàng không dám xem thường gã đàn ông trước mặt. Luận võ công, nàng không phải đối thủ của hắn. Chỉ dựa vào chuyện đêm đó ở Tuyền Cơ Phủ, hắn có thể lấy sợi dây chuyền mà nàng không hề hay biết cũng đã đủ hiểu rồi.

Tuy không biết có thể thắng được hắn không, nhưng cứ thử xem sao. Sắt Sắt nghĩ vậy liền đưa ngón tay nhẹ khẹp một quân cờ đen, lặng lẽ hạ xuống góc Đông Bắc.

Bạch y công tử nhìn những ngón tay ngọc ngà như ngó hành của nàng, lại nhìn khuôn mặt đeo mặt nạ cứng đờ trước mặt, khóe môi khẽ nhếch lên, chầm chậm hạ cờ.

Hai người đánh qua đánh lại, mới chỉ vài quân, Sắt Sắt đã thấy thế cờ của đối phương như biển rộng trời lớn, mỗi bước đều là những nước đi kỳ diệu, bức bách áp người, khiến nàng không thể nhìn ra đường đi nước bước của hắn.

Sắt Sắt không dám coi thường, tốc độ hạ cờ vì thế mỗi lúc một chậm, mỗi nước đi đều cân nhắc đắn đo vô cùng kỹ lưỡng. Lúc này, điều nàng quan tâm không còn là thắng thua nữa, mà là niềm vui của việc đánh cờ.

Thần sắc trong ánh mắt bạch y công tử càng lúc càng chăm chú, ánh mắt thỉnh thoảng hướng về phía Sắt Sắt mang theo sự sâu sắc khiến nàng không thể hiểu được.

Tiếng nước róc rách, quân cờ hạ xuống vô thanh.

Chẳng mấy chốc, trên bàn cờ đã ngập tràn sắc trắng đen rõ rệt, chỉ trong vài tấc mà sát khí đằng đằng.

https://thuviensach.vn

“Tiêm Tiêm công tử liệu có thể cho ta biết khuê danh được không?” Hắn kẹp một quân cờ trắng, nhưng chưa hạ xuống, đột nhiên cười nhạt hỏi nàng.

Sắt Sắt khẽ chấn động toàn thân, cười nhẹ sau đó từ tốn đáp: “Gọi ta là Tiêm Tiêm được rồi, không biết tôn tính đại danh các hạ là gì?”

“Minh Xuân Thủy.” Bạch y công tử nói rất thản nhiên, sau đó ung dung hạ một con cờ.

Sắt Sắt nghe thế, trong lòng thoáng run, ngón tau ngọc ngà đang kẹp quân cờ bỗng khựng lại. Cố nén sự kinh ngạc trong lòng, nàng lạnh nhạt hỏi: “Có phải Minh Xuân Thủy của Xuân Thủy Lầu không?”

“Đúng thế!” Bạch y công tử cười nhẹ, lại hạ thêm một quân cờ.

Tay Sắt Sắt đang ngừng lại giữa không trung, cuối cùng cũng từ từ hạ xuống. Tuy Sắt Sắt không hiểu lắm về chuyện trên giang hồ, nhưng danh tiếng Xuân Thủy Lầu lại như sấm động bên tai.

Xuân Thủy Lầu là cái tên nổi như cồn khắp chốn giang hồ cũng như triều đình. Nhắc đến cái tên này, ai nấy trong lòng đều vừa có chút sùng bái, ngưỡng mộ lại có chút sợ hãi không diễn tả thành lời.

Danh tiếng của Xuân Thủy Lâu nổi lên đã bốn năm nay, và cực kỳ hưng thịnh vào khoảng hai năm trước.

Lầu chủ của Xuân Thủy Lâu, Minh Xuân Thủy vốn là một nhân vật xuất chúng. Nghe đồn hắn mới chỉ ngoài hai mươi nhưng võ nghệ thâm sâu khó lường, khiến võ lâm đều phải thay đổi cách nhìn về Xuân Thủy Lầu.

Có điều lời đồn thì rất nhiều, nhưng ít người có cơ hội thực sự gặp hắn. nghe nói dưới trướng hắn còn có tứ đại công tử, thân phận cũng thập phần thần bí, chưa ai có dịp được diện kiến.

https://thuviensach.vn

Người trước mặt thật sự là Minh Xuân Thủy, Lầu chủ của Xuân Thủy Lầu hay sao?

Sắt Sắt quả thực không dám tin!

Chỉ trong nháy mắt, nàng đã hạ thêm vài quân cờ.

Nhưng khi nhìn lại, thế cục đã trở nên vô cùng bất lợi với nàng.

Quân cờ trắng của hắn đã bao vây quân cờ đen vốn đang xếp thành thế trường long của nàng, quân đen phút chốc rơi vào tình thế nguy cấp, dường như không còn khả năng chiến thắng.

Trong lòng Sắt Sắt cực kì kinh hoàng, không ngừng cố trấn tĩnh bản thân, cẩn thận suy nghĩ, bỗng nàng nở nụ cười, thong dong kẹp một quân cờ đen, nhẹ nhàng hạ xuống giữa bàn cơ, quân cờ này vừa hạ xuống, tình thế lập tức xoay chuyển, hắc long đang bị bao vây lập tức trong ứng ngoài hợp vây chặt quân trắng lại.

Minh Xuân Thủy vốn nắm chắc phần thắng, không ngờ Sắt Sắt chỉ hạ một quân cờ mà tình thế đảo ngược hoàn toàn.

“Cầm ngộ tri âm, kì phùng địch thủ, thật đúng là một chuyện vui lớn trong đời.” Hắn bỏ quân cờ trắng trong tay xuống, cất tiếng cười vang, trong tiếng cười có sự sảng khoái vô cùng.

“Thế cờ còn chưa tàn, Minh Lầu chủ vẫn còn có thể đảo ngược tình thế, vì sao lại từ bỏ?” Sắt Sắt do dự hỏi.

“Để tàn cuộc lại cũng tốt, ngày khác chúng ta sẽ có cơ hội đấu tiếp. Trả dây vàng cho cô này!” Hắn lấy chiếc kim bài từ trong tay áo ra, đặt vào lòng bàn tay Sắt Sắt, lớn giọng hỏi: “Sau này gặp lại liệu có phải là bạn bè?”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngẩng đầu, ánh mắt hai người gặp nhau đầy chờ đợi.

Sắt Sắt khẽ gật đầu, trong đôi mắt đen láy đã tràn ngập ý cười.

Nàng không nghĩ mình lại có cơ hội dễ dàng kết giao với Lầu chỉ Minh Xuân Thủy của Minh Xuân Lầu như vậy. Trong lòng nàng, trước đây từng coi Xuân Thủy là tà giáo, đối với Minh Xuân Thủy, ngoài sự khâm phục về võ công và tài năng, nàng chưa hề có một chút hảo cảm nào. Vậy mà không ngờ lúc này, chỉ bằng một cái nhìn, nàng lại nảy sinh cảm giác hận rằng gặp nhau quá muộn.

Khuya muộn hơn một chút, thuyền hoa dừng lại trên bến thuyền Lâm Giang Lầu Sắt Sắt bước từ trong khoang thuyền ra, gió đêm thổi bay tấm áo khoác ngoài rộng màu xanh phiêu dật của nàng, trông giống như một đóa hoa đang nở rộ.

Phi Thành vốn nổi tiếng là chốn phồn hoa náo nhiệt, hai bên bờ sông được chăng đèn kết hoa, rực rỡ mà phù hoa.

Sắt Sắt nhàn nhã bước đi trong sự ồn ào, náo nhiệt của đường phố, trong lòng nở rộ một niềm vui khó diễn tả thành lời.

Bóng trăng trên đầu thuyền vẫn dõi theo bóng Sắt Sắt đang nhanh nhẹn rời đi.

“Lầu chủ, có cần thuộc hạ theo dõi thân phận thật của cô ta không?” Thị nữ áo đỏ hỏi khẽ.

Minh Xuân Thủy phất tay, trầm giọng đáp: “Không cần đâu, nàng ta khinh công cực tốt, ngươi sẽ bị phát hiện mất.”

Dưới ánh trăng, đôi mắt đen của hắn như hàn đàm sâu thẳm, sâu đến mức không nhìn thấy đáy.

https://thuviensach.vn

Đêm khuya hơn, gió cũng lạnh dần. trên bầu trời cuồn cuộn từng lớp mây, che đi vầng trăng lưỡi liềm cong cong trong sáng. Không còn ánh trăng, đường phố cũng trở nên vài phần tối tăm hơn.

Trong lòng Sắt Sắt đột ngột bùng lên từng cơn đau tức, hô hấp cũng không còn dễ dàng nữa, nàng chau mày, guồng nhịp bước chân. Sau cùng nàng đề khí bay lên, lướt qua những tòa lầu, xuyên qua từng ngõ phố. Phong cảnh dưới chân nàng dần trở nên mơ hồ như ảo ảnh.

Từ Lâm Giang Lầu đến phủ An Định Hầu chỉ mất khoảng thời gian uống hai chén trà, vậy mà nàng lại cảm giác mất rất nhiều thời gian. Lúc nàng về tới bên ngoài phòng Lạc Thị, liền thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Thanh Mai.

“Tiểu thư, cô đã ở đâu vậy? Phu nhân, hình như không xong rồi!” Khuôn mặt Thanh Mai trắng bệch, nghẹn ngào nói.

Trái tim Sắt Sắt đau đớn như bị ngàn vạn mũi dao cứa qua, khiến nàng hô hấp cũng trở nên khó khăn, hai chân mềm nhũn. Tuy Lạc Thị đau ốm, nằm liệt giường đã không còn là chuyện một sớm một chiều, những lang trung phụ trách chữa trị cho bà cũng từng bóng gió rằng, bệnh của bà đã không còn hi vọng. Sắt Sắt hiểu sẽ có một ngày bà rời xa nàng, nhưng không ngờ, ngày đó lại tới nhanh như vậy.

Lúc này tiết trời đang vào độ cuối xuân, chiếc rèm vải dày trước cửa đã được thay bằng rèm trúc. Qua tấm rèm, nàng thấp thoáng thấy ánh nến chập chờn và những bóng người như thoi đưa đi qua đi lại. Hồi lâu, cuối cùng Sắt Sắt cũng lê được những bước chân nặng nề vào phòng.

Không gian phòng đậm đặc mùi thuốc, mang tới cảm giác đắng chát khiến người ta đau đớn.

Định Anh Hầu Giang Nhạn chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng, trên khuôn mặt vốn đã xanh xao lún phún những sợi râu mới mọc, khiến

https://thuviensach.vn

ông đã già nay trông càng già thêm. Đằng sau ông là đại phu nhân, đang không ngừng nhẹ nhàng đưa lời an ủi.

Sắt Sắt đi thẳng vào trong phòng như không nhìn thấy họ.

“Đứng lại!” Thanh âm thâm trầm của Định An Hầu như từ chốn hư không truyền tới, “Mấy ngày rồi con đi chết ở đâu?”

Sắt Sắt đột ngột dừng bước, không quay đầu nhìn lại, chỉ lạnh lùng đáp: “Gia gia, nếu cha muốn giáo huấn con, xin người đợi con nhìn mẹ lần cuối rồi hãy nói!” Dứt lời, nàng nhanh chóng bước vào phía trong phòng Mẫu thân.

Đúng lúc đó mấy vị thái y từ trong phòng đi ra, khuôn mặt ai nấy đều nặng nề, không ngừng lắc đầu.

Trái tim Sắt Sắt lại nặng trĩu thêm vài phần, trước ngực bí bách đến không thể chịu nổi.

Trong phòng, mùi thuốc càng nồng hơn, Lạc Thị nằm trên giường, gầy đến mức khiến nàng kinh ngạc. Sắt Sắt đau đớn chạy nhào tới, nắm chặt tay Mẫu thân.

“Sắt Sắt, con về rồi ư?” Lạc Thị vốn có đôi mắt đẹp đẽ, nay đôi mắt đó vì bệnh tật đã trở nên vẩn đục. Bà nắm chặt tay Sắt Sắt, khẽ dặn: “Con à, mẹ phải đi đây. Con nhớ những lời mẹ nói. Sau này, hãy để Tử Mê theo hầu con. Cha mẹ của con bé từng là thuộc hạ của mẹ. Bản thân con bé võ nghệ tinh thâm, tính tình trầm ổn, mẹ rất yên tâm. Thanh Mai tuy không biết võ, nhưng người cha đã mất của con bé là thầy âm dương của mẹ, có thể xem thiên tượng, biết nắng mưa, Thanh Mai lại được chân truyền từ cha. Nếu con ra biển, nhất định sẽ cần có con bé ở bên.” Lạc Thị nói xong những lời này, không gắng gượng được nữa liền ho ra môt ngụm máu lớn.

“Mẹ, đừng nói nữa. Mẹ nghỉ đi.” Sắt Sắt bi thương nói.

https://thuviensach.vn

“Con à, nhớ lấy! Phải chăm lo cho bản thân mình thật tốt.” Lạc Thị càng nói, thanh âm càng nhỏ, đôi mắt đen cũng dần không còn thần sắc.

Sắt Sắt thấy bàn tay Mẫu thân trong tay mình càng lúc càng lạnh, càng lúc càng băng giá. Đôi mắt Mẫu thân đang nhìn nàng từ từ khép lại.

Trong khoảnh khắc, Sắt Sắt chỉ cảm thấy trước ngực như bị khoét một lỗ lớn, một làn gió lạnh chầm chậm thổi qua. Vạn vật trên thế gian phút chốc dường như đều dừng lại trong khoảng khắc ấy.

Từ nay về sau, nàng sẽ là kẻ không nơi nương tựa.

Sẽ không còn ai dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng. Sẽ không còn ai yêu thương gọi nàng là “con của ta” nữa. Và chắc chắn sẽ chẳng còn ai an ủi động viên lúc nàng mệt mỏi, uất ức.

Không còn ai nữa!

Bốn phía vang lên tiếng khóc của a hoàn, Gia gia và Đại nương ở phía ngoài thấy vậy cũng chạy vào, xô tới mà khóc lóc. Nhưng Sắt Sắt không hề rơi lệ, nước mắt của nàng chỉ chảy vào trong tim.

Linh đường được lập ngay trong đêm, linh cữu của Lạc Thị đặt ở chính giữa. Theo di nguyện của bà, sau ba ngày sẽ đem thi hài đi hỏa táng, rồi để Sắt Sắt đưa ra Đông Hải. Lúc sinh thời, Lạc Thị cố chấp giữ mối tình này, sau khi qua đời, bà không còn muốn ở chung một huyệt với phu quân của mình nữa mà chọn về biển lớn, tình yêu không bao giờ thay đổi của bà.

Ngày thứ hai, sắc trời một màu ảm đạm, toàn thân mặc đồ trắng, Sắt Sắt lặng lẽ ngồi trong linh đường.

Ánh mặt trời lạnh lẽo, rọi qua những lỗ hổng của hình khắc trên cửa sổ, chiếu lên sân gạch lạnh giá một mảng sáng đục.

https://thuviensach.vn

Vì Lạc Thị xuất thân hèn kém, lại là phận làm lẽ, đương nhiên không ai tới phúng điếu. Thế nên linh đường rất lạnh lẽo cô liêu.

Trong im lặng, bỗng có tiếng bước chân truyền tới.

Sắt Sắt ngẩng đầu, thấy Dạ Vô Yên đang chầm chậm bước vào, áo bào đỏ thẫm làm nổi bật gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị. Hắn đứng trước linh vị vái ba cái rồi lặng lẽ đi tới bên Sắt Sắt.

Sắt Sắt không ngờ, Dạ Vô Yên lại tới điếu Mẫu thân nàng. Hắn cao ngạo lạnh lùng như thế, trước nay chưa hề coi nàng vào đâu, cũng chẳng xem trọng cha nàng, nhưng cuối cùng hắn cũng tới, có lẽ trái tim hắn không lạnh lùng như nàng tưởng. Nhưng cho dù bắt nguồn từ lý do gì, những chuyện đó đã không còn quan trọng nữa.

Thấy hắn đi tới, nàng lặng lẽ cúi đầu.

Dạ Vô Yên đi tới trước mặt Sắt Sắt thì dừng lại.

Nàng quỳ ở đó, chiếc áo trắng như mây trải ra, mái tóc đen buông xõa, có mấy sợi rủ xuống phía trước, che đi khuôn mặt xanh xao tiều tụy.

“Đừng đau lòng quá, chú ý giữ gìn!” Hắn thấp giọng đưa lời an ủi.

Nàng nghe vậy, chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Hắn đứng bên nàng rất lâu, bỗng thở hắt ra một tiếng rồi quay người rời đi. Đi tới cửa, hắn không đừng được phải quay lại nhìn. Thấy nàng quỳ ở đó, dáng vẻ cực kỳ cô đơn, thân hình mảnh mai gầy guộc, trong lòng hắn bỗng trào lên từng đợt xót thương. Nàng lúc này khiến hắn nhìn thấy chính nỗi cô đơn của mình suốt bao nhiêu năm về trước.

Mấy ngày trước, vì nàng trang điểm quá lòe loẹt, phong tình như gái lầu xanh, hơn nữa còn muốn quyến rũ hắn nên trong lúc tức giận, hắn mới đuổi

https://thuviensach.vn

nàng về nhà mẹ đẻ. Nhưng cô gái trước mặt hắn lúc này hoàn toàn khác hắn nàng mà hắn đã tưởng trước kia.

Hắn cảm thấy toàn thân nàng đều là băng giá tuyết sương toát ra sự lạnh lẽo hững hờ, hắn nói chuyện với nàng, nhưng nàng không chút để tâm, thậm chí còn coi lời hắn như gió thổi ngoài tai, hoặc giả chỉ coi hắn như gốc cây, hòn đá.

Hắn không ngờ người con gái hắn vốn nghĩ tầm thường đến mức không thể chịu đựn được hóa ra lại lạnh lùng và kiêu ngạo như thế. Hơn nữa, sự lạnh lùng và ngạo nghễ còn toát ra từ trong cốt tủy.

“Ba ngày nữa, ta tới đón nàng về phủ!” Hắn buột miệng nói một câu, rồi phất tay nhanh chóng rời đi.

Đã đến lúc hắn nên tìm hiểu kỹ về Thứ phi của mình rồi.

Sắt Sắt nghe hắn nói vậy, chỉ khẽ nhướng mày.

Gió nổi, khắp căn phòng màn trướng tung bay ngập trời sắc trắng.

Ba ngày sau.

Gió thê lương, mưa lất phất.

Sương gió bao trùm khắp không gian khiến mọi vật trở nên mù mịt.

Trong khoảng rừng hoa trống trải, những bông hoa màu đỏ và trắng không ngừng rụng rơi xuống đất. Màu đỏ lụi tàn và sắc trắng thê lương trộn lẫn vào nhau, phủ đầy trên mặt đất, như một tấm thảm hoa trải dài khắp con đường.

Sắt Sắt mặc đồ trắng, đứng trong màn mưa lây rây, ngẩng đầu nhìn sắc trời âm u, cảm nhận sự lạnh lẽo của từng hạt mưa thấm trên khuôn mặt mình.

https://thuviensach.vn

Trong nàng bỗng sục sôi cảm giác kích động. Sự kích động đó khiến đầu ngón chân nàng kẽ điểm, rồi không ngừng nhảy múa trong màn mưa bụi nhạt nhòa. Mái tóc đen nhánh tung bay, cánh tay áo như mây phất phơ trong gió.

Không có tỉ trúc tẩu nhạc, chỉ có tiếng mưa thê lương, những điều đó không hề ảnh hưởng đến điệu múa của nàng.

Tư thế múa của nàng, khi thì điên cuồng mê hoặc, gấp gáp như vùng nước chảy xiết, thét gọi nỗi bi thương, lúc lại nhẹ nhàng phiêu dạt, yên tĩnh như cánh hoa rơi, dịu dàng thì thầm để đau đớn trôi qua.

Mọi người đều biết Sắt Sắt là tài nữ chốn kinh thành, cầm kỳ thi họa đều cực kỳ tinh thông, nhưng không ai biết rằng, nàng còn một biệt tài nữa là múa, vì nàng chưa từng múa trước mặt ai.

Nàng thường dùng điệu múa để bộc lộ tâm tình. Với căn cơ khinh công của mình, thân thể nàng đặc biệt nhẹ nhàng bay bổng, thậm chí còn có thể múa trên bàn tay của người khác.

Chỉ là mãi đến tận bây giờ, nàng vẫn chưa tìm được đôi bàn tay đó.

Mưa dần nặng hạt, ướt đẫm cả mái tóc và y phục của nàng, những động tác múa lúc nhanh lúc chậm khiến nước mưa trên áo nàng bắn ra tứ phía. Nàng múa như điên cuồng, đến mức đầu ngón chân bắt đầu đau đớn, nàng vẫn không có ý định dừng lại.

“Hai canh giờ rồi, nàng không mệt sao?’’ Một thanh âm tao nhã mang theo sự ấm áp khó diễn tả thành lời vang tới từ trong màn mưa.

Sắt Sắt dừng múa, quay đầu nhìn lại, dưới trời mưa thê lương là bóng người màu nguyệt bạch đang đứng thảm hoa tàn màu đỏ rực.

https://thuviensach.vn

Thì ra là Minh Xuân Thủy của Xuân Thủy Lầu, không ngờ hắn lại xuất hiện vào lúc nàng thê thảm nhất thế này. Xem ra, hắn đến đây từ lâu rồi, vì chiếc cẩm bào thêu mây trên người hắn lúc này đã bị mưa thấm ướt đẫm.

“Minh Lầu chủ!” Nàng cười khổ, “ Đúng là nhân sinh hà xứ bất tương phùng[2]! Có thể tấu một khúc cho ta nghe được chăng?”

[2] Đây là một vế của hai câu thơ nổi tiếng ở Trung Quốc: “Hữu duyên thiên lý lai tương ngộ/ Nhân sinh hà xứ bất tương phùng” Ý muốn nói: trong đời con người ta thế nào cũng sẽ gặp được nhau, chỉ cần có duyên thì dù xa nghìn dặm cũng sẽ gặp mặt.

Hắn không đáp, ánh mắt dịu dàng qua chiếc mặt nạ chăm chú nhìn khuôn mặt nàng, giống như riải một lớp ánh sáng ấm áp lên cơ thể nàng.

“Không bằng lòng ư?” Nàng cúi mặt, trong lòng thoáng hụt hẫng, rồi vung nhẹ tay áo, thân hình mảnh mai bắt đầu xoay chuyển. Cây xanh, hoa thắm, mưa lạnh cũng bay theo từng động tác múa của nàng.

“Đủ rồi!” Hắn khẽ nói, chầm chậm đi tới ôm lấy nàng đang không ngừng xoay vòng vào trong lòng.

Nàng nhẹ nhàng như bươm bướm đã hao kiệt hết sức lực, rơi vào trong lòng hắn, mái tóc tuyệt đẹp như thác nước phủ kín tấm lưng thon.

“Để ta múa!” Nàng ngoan cố ngước mắt nhìn hắn, khóe môi nở nụ cười nhợt nhạt.

Hắn cúi đầu, trong khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, hắn khẽ than lên một tiếng: “Mắt nàng đang khóc.”

Nụ cười ngưng đọng, đột nhiên nàng thực sự rất muốn khóc.

https://thuviensach.vn

Hắn khẽ thở dài, ánh mắt trong trẻo hoà quyện với ánh mắt nàng, “Cho nàng mượn vai ta mà khóc đấy!”

Trái tim nàng bỗng đau như xé, nước mắt tuôn trào không thể cầm lại được.

Từ nhỏ, nàng ghét nhất là khóc lóc.

Khi mẹ dạy nàng học võ thường rất nghiêm khắc với nàng không ít lần nàng bị đánh, nhưng chưa khóc bao giờ. Bởi nàng biết, nước mắt là thứ vô dụng, rẻ mạt nhất trên đời, khóc chẳng có tác dụng gì cả.

Nhưng lúc này nàng mới biết, đó là vì chưa thương tâm đến cực điểm, và vì không có bờ vai nào để dựa vào.

Nàng đột nhiên nhào vào lòng hắn. nàng khóc như mưa trong lòng gã đàn ông mới chỉ gặp hai lần, đến mức không thể nào ngừng được. Dường như nàng muốn khóc bằng hết chỗ nước mắt đã tích góp suốt mười mấy năm trời.

Người hắn cứng đờ, cứ mặc cho nàng ôm lấy. Hồi lâu, cuối cùng hắn cũng đưa tay ra ôm vai nàng, khẽ nhè nhẹ vuốt mái tóc đã ướt sũng nước mưa của nàng.

Mưa ngừng rơi và ánh mặt trời từ lúc nào ló rạng qua những đám mây, nàng cũng không biết nữa.

Rốt cục nàng cũng ngừng khóc, nhưng cả người nàng và hắn đều dính đầy bùn đất và cánh hoa rơi.

Nàng lau khô vệt nước mắt trên hai má, nhẹ ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy lấp lánh sóng mắt long lanh. Nỗi bi thương dồn nén suốt mấy ngày nay xem ra đã được giải tỏa không ít.

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn huynh! Ta đã làm bẩn áo huynh rồi!” Nàng nói đầy áy náy. Mới rồi, nàng khóc trong vòng tay Lầu chủ Xuân Thủy Lầu, nói ra đúng là không thể nào tin nổi.

“Không sao, có thể để Tiêm Tiêm công tử khóc trong vòng tay của mình, Minh mỗ xem đó là vinh hạnh! Nếu nàng có ý muốn cảm ta thật, sau này hãy múa một điệu cho ta xem.” Ngữ khí của hắn chậm rãi mà ôn nhu.

“Được!” Nàng gật đầu đồng ý.

“Không cần phải đồng ý nhanh như vậy, ta muốn lúc nàng múa cho ta xem, nàng đã tháo mặt nạ và mặc đồ con gái!” Ngữ khí của hắn cực kỳ thành khẩn, không giống như đang đùa.

“Có gì không được chứ!” Nàng đáp một cách lạnh nhạt, nếu hắn đã biết nàng là con gái, thì có gì mà xấu hổ và không được.

“Nàng gặp phải chuyện gì thương tâm sao?” Hắn dịu dàng hỏi.

“Phải!” Sắt Sắt cúi đầu, lạnh lẽo đáp.

“Chuyện gì, có thể kể cho ta không?”

Nàng chau mày, cố nén nỗi đau đớn đang cuộn lên trong lòng, chầm chậm nói: “Mẹ ta qua đời rồi!”

Minh Xuân Thủy nghe thấy, cả người bỗng ngây thần, dường như vô cùng kinh ngạc trước câu trả lời của nàng. Trầm ngâm một lát, hắn mới đưa lời than thở: “Sống trên đời này, có rất nhiều điều bất ngờ và bất hạnh, nàng không thể dự liệu được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng khi chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta vẫn phải kiên cường đối mặt. Người cũng đã đi xa rồi, người ở lại phải sống cho thật tốt. Nàng đừng buồn quá nữa.”

https://thuviensach.vn

Ngữ khí của hắn rất nhẹ, giống như nói chuyện nhà vậy, nhưng lại là những lời có sức an ủi, xoa dịu mỗi đau trong lòng Sắt Sắt.

Nàng cảm kích gật đầu, muốn đứng lên từ vũng bùn, nhưng loạng choạng ngã vào lòng hắn. Lúc này nàng mới phát hiện ra mình nhảy múa không ngừng quá lâu rồi, hai chân thậm chí đã tê cứng từ lúc nào. Một chân bị thứ gì sắc nhọn đâm vào, cực kỳ đâu đớn, trên chiếc giày trắng đã nhuốm từng đốm đỏ.

Hắn ôm lấy vòng eo thon của nàng, trong đôi mắt đen lấp lánh ý cười, “Hay là để ta bế nàng về nhé! Đến biệt viện của ta có được không?”

“Huynh!” Sắt Sắt bỗng đỏ bừng mặt, “Đa tạ Minh Lầu chủ, không cần đâu!” Dù thế nào đi nữa, nàng cũng là Thứ phi của Dạ Vô Yên, co kéo với Minh Xuân Thủy thế này, dường như không đúng với luân thường đạo lý.

Hắn lại không thèm để ý đến lời nàng, thanh âm có chút không vui, nói: “Những điều Minh Xuân Thủy ta đã nói, chưa có ai dám cự tuyệt. Nàng cũng nên thế đi!” Rồi hắn rất bá đạo, phong bế huyệt đạo trên người Sắt Sắt, ôm lấy nàng, vận khinh công, từ chẽ cây cứ theo gió mà lướt đi.

Tốc độ của hắn cực nhanh, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù, từng hàng cây xanh, hoa đỏ bị bỏ lại phía sau. Từng làn gió lạnh vuốt qua mặt, khiến mái tóc hai người tung bay, y phục của họ cũng bị gió lùa bay phấp phới, tiêu sái vô cùng.

Sắt Sắt tựa trong vòng tay Minh Xuân Thủy, nghe tiếng tim hắn đập mạnh, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác rất yên tâm thoải mái.

“Sao huynh lại ở đây?” Một ngày mưa gió thế này, dường như không phải là lúc để thưởng hoa!” Sắt Sắt khẽ giọng hỏi.

“Nếu ta nói là ngẫu nhiên, nàng có tin không?” Minh Xuân Thủy cười nhạt nói.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt đương nhiên là không tin, làm gì có chuyện trùng hợp như thế.

“Ta muốn gặp nàng, thế nên sau khi thuộc hạ của ta phát hiện ra hàng tung của nàng, ta liền tới luôn.” Hắn nói rất nhẹ, nhưng đâu biết rằng, lời nói này khiến trong lòng Sắt Sắt gợn lên một làn sóng rung động.

Lầu chủ Xuân Thủy Lầu đương nhiên có khả năng như thế, chỉ cần nàng vừa xuất hiện trên phố, hắn đã có thể tìm ra nàng. Nhưng, vì sao hắn lại muốn gặp nàng?

“Vì sao muốn gặp ta?” Nàng nhướngmày hỏi.

“Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu[3], lý do này có được chấp nhận không?” Hắn khẽ thì thầm bên tai nàng, ngữ khí nửa đùa nửa thật.

[3]. Người con trai tốt thường thích tìm kiếm những người con gái dịu dàng đoan trang đẻ làm vợ.

Sắt Sắt trong lòng thoáng ngần ngại, cười nhạt nói: “Minh Lầu chủ, có phải huynh thường lấy lòng các cô nương như thế này không?”

Ngón chân hắn khẽ ngừng lại trên cành cây, hoa lá bay phấp phới ngập trời.

Hắn chau mày, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn nàng, “Trên đời này, chưa có người con gái nào ta cần phải lấy lòng cả, chỉ trừ có…” Ánh mắt hắn lướt qua Sắt Sắt, những lời nói sau đó rất thấp, là nàng, hay là cô ấy, Sắt Sắt không nghe rõ, nhưng rất nhanh sau đấy chữ đó cũng theo gió bay đi.

Biệt viện của Minh Xuân Thủy được xây ở khu bình dân phía Bắc thành. Đó là một ngôi nhà cũ, không có tường trắng cửa cao, chỉ có tường đá thấp trên phủ rêu xanh, phía trước cửa có một lối đi nhỏ ngoằn ngoèo lát bằng đá vụn.

https://thuviensach.vn

Những căn nhà cũ thế này ở đế đô rất nhiều, lại rất tầm thường, thế nên thật khó mà tưởng tượng được, Lầu chủ Xuân Thủy Lầu lại ở một nơi như thế này.

Minh Xuân Thủy cứ ôm Sắt Sắt như vậy mà bước vào phòng, đặt nàng trên chiếc giường mềm mại, sau đó còn không quên dặn thị nữ thay đồ, lau rửa, rồi bôi thuốc lên vết thương ở chân cho nàng. Sắt Sắt ngồi trên giường, qua một tấm rèm thủy tinh, nàng thấy Minh Xuân Thủy nhàn nhã ngồi trên chiếc giường ở gian ngoài, tai cầm cây tiêu nhẹ đặt bên môi, khẽ thổi một khúc nhạc.

Khúc nhạc lúc thì êm ái nhưng mang chút bi thương, lúc lại dÂu Dương mang theo sự dịu dàng khiến lòng người ấm áp. Sự dịu dàng đó giống như bàn tay mẫu thân đang vuốt ve vết thương trên người nàng vậy.

Ba ngày ba đêm không được ngủ ngon, lại ở trong rừng múa như điên suốt hai canh giờ, Sắt Sắt quả thực đã rất mệt. Cùng tiếng tiêu mỗi lúc một chậm, thần trí Sắt Sắt dần không còn tỉnh táo và nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Âm điệu cuối cùng của tiếng tiêu vừa dứt, Minh Xuân Thủy liền đứng dậy, vén rèm bước vào trong, đưa tay ra hiệu cho hai thị nữ lui ra.

Hắn khoanh tay đứng trước giường, ánh mắt sâu thẳm chú mục nhìn nàng.

Khi nàng ngủ say trông thật yên ả, hàng mi dài, cong khép lại, đem theo vẻ đẹp thanh tĩnh xa xôi.

Hắn đưa những ngón tay thon dài, chầm chậm vuốt trên khuôn mặt nàng, từ mũi, môi đến bờ mi khóe mắt, cuối cùng dừng lại trên trán nàng. Đôi mắt sâu thẳm của hắn lóe lên một ánh nhìn phức tạp, hắn biết, chỉ cần khẽ dùng lực, hắn có thể gỡ chiếc mặt nạ da người của nàng ra, khuôn mặt trước mắt sẽ biến thành một khuôn mặt khác.

https://thuviensach.vn

Nhưng, ngón tay hắn dừng lại trên trán nàng khá lâu, cuối cùng cũng từ từ buông xuống.

Vừa rồi, trước khi thổi tiêu, hắn đã ngậm "an tức hoàn" trong miệng. Loại thuốc này không có tác dụng với người thần trí tỉnh táo. Nhưng với những người đang mệt mỏi nó lại có tác dụng an thần. cùng tiếng tiêu bay bổng, mùi hương bay khắp gian phòng, nàng nhanh chóng thiếp đi.

Hắn vốn muốn gỡ bỏ chiếc mặt nạ, để biết khuôn mặt thật của nàng. Nhưng, không hiểu vì sao, vào thời khắc cuối cùng, hắn lại đột nhiên không còn dũng khí. Đứng lặng một lát, hắn đưa tay lấy chiếc chăn mềm đắp lên người cho nàng.

Khi Sắt Sắt tỉnh lại, trời đã tối hẳn. Vừa rồi nàng ngủ rất ngon, bao sự mệt mỏi mấy ngày nay hoàn toàn đã biến mất. Từ sau khi Mẫu thân qua đời, ngày nào nàng cũng đứng trước linh sàng, chưa có đêm nào được ngủ. Không ngờ hôm nay, ở biệt viện của Minh Xuân Thủy, nàng lại ngủ ngon đến vậy.

Sắt Sắt từ trên giường ngồi dậy, thấy bên ngoài phòng, nến hắt vào những tia sáng ấm áp. Nàng chầm chậm đi tới trước rèm, nàng thấy Minh Xuân Thủy đang ngồi trước đèn, trong tay cầm một cuốn sách, xem rất chăm chú.

Áo trắng nhẹ bay, dáng vẻ tao nhã, mặc dù không nhìn thấy thần thái trên mặt hắn, nhưng có thể cảm nhận được vẻ chuyện tâm, chăm chú, Sắt Sắt thấy vậy, bỗng nhiên có cảm giác không thể rời mắt.

Không có gì cảm động hơn khi vừa tỉnh lại, người ở bên yên lặng ngồi cạnh mình.

Ngón tay ngọc ngà của nàng khẽ run, làm lay động tấm rèm thủy tinh, âm thanh trong trẻo vang lên cũng đồng thời làm rốt loạn mặt hồ tĩnh lặng trong tim nàng.

https://thuviensach.vn

“Tỉnh rồi ư?” Hắn quay đầu nhìn nàng, khóe môi lộ ra bên ngoài chiếc mặt nạ đang nhếc lên thành một đường cong hoàn mỹ.

“Ừm!” Nén những gợn sóng vừa nổi lên trong lòng xuống, Sắt Sắt khẽ mỉm cười.

“Nàng đói rồi hả?” Hắn cười nhẹ, dặn thị nữ chuẩn bị bữa ăn.

Trên chiếc bàn gỗ lim bày bốn món chính và một món canh, vừa đủ cho hai người dùng, không một chút lãng phí. Nếu không phải tận mắt thấy, Sắt Sắt không tưởng tượng nổi Minh Xuân Thủy lại là một người thanh nhã như thế. Những món ăn không nhiều nhưng chế biến rất kỹ lưỡng. Nơi hắn sống không hoa lệ, nhưng rất nho nhã, hài hòa. Áo hắn mặc không đắt tiền nhưng rất khác lạ.

Tài lực của hắn có thể nói là phú khả địch quốc. nghe nói, năm trước, Hoàng Huyện từng xảy ra nạn hồng thủy. Cứu viện của triều đình mãi không thấy tới, Xuân Thủy Lầu nghe tin liền ra tay giúp sức, tu sửa đê điều, cứu trợ bách tính cả một vùng.

Không ai biết rốt cục Xuân Thủy Lầu ở đâu? Có người nói Xuân Thủy Lầu là một tòa cung điện dát vàng lóng lánh rất xa hoa, bên ngoài cung điện trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, bốn mùa tươi tốt. Bên trong cung điện bày những thứ đồ rất kỳ lạ và đặc biệt trân quý.

Lầu chủ Minh Xuân Thủy của Xuân Thủy Lầu lại càng là người xa hoa vô độ, ăn uống toàn sơn hào hải vị, dùng toàn chén vàng đũa ngọc. Hoàng đế có tam cung lục việc bảy mươi hai phi tần thì hắn cũng phải có năm thê bảy thiếp chín mươi chín nàng hầu.

Người trên giang hồ coi Xuân Thủy Lầu là ma giáo, nhưng cũng có người gọi là thánh giáo.

Là ma hay thánh, là chính hay tà, không ai xác thực được.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong khoảnh khắc này, Sắt Sắt biết, Minh Xuân Thủy không phải là người xấu, Xuân Thủy Lầu cũng không phải là ma giáo. Nếu là người của mà giáo, sẽ quyết không để tâm tới sự sống chết của bách tính, muôn dân.

Thị nữ bày món ăn xong, liền từ từ lui ra, không ở bên bàn hầu hạ nữa.

“Tiêm Tiêm, món ăn có hợp khẩu vị nàng không?” Ngữ khí của Minh Xuân Thủy rất dịu dàng.

Sắt Sắt nhướng mày đáp: “Minh Lầu chủ, nghe nói huynh dùng bữa bằng chén vàng đũa ngọc, ăn toàn sơn hào hải vị, Tiêm Tiêm tưởng mình có phúc, nhưng không ngờ Minh Lầu chủ lại keo kiệt như vậy, chỉ cho khách ăn rau cải trắng với đậu phụ thôi?” Sắt Sắt nói xong, tay cầm đôi đũa trúc, gắp một miếng đậu phụ vào bát.

Minh Xuân Thủy cười rất nho nhã, đôi mắt đen lấp lánh như hai vì sao sáng.

“Tiêm Tiêm, đừng nói là nàng cũng tin những lời đồn đại trên giang hồ đó chứ? Sơn hào hải vị không chắc đã ngon đâu, nàng ăn thử miếng đậu phụ đó đi!”

Sắt Sắt bỏ miếng đậu phụ vào miệng, liền cảm thấy rất ngon, thật đúng là mỹ vị không thể sánh bằng.

Sắt Sắt gật đầu nói: “Đúng là mùi vị khác thường, có điều, không hiểu năm thê bảy thiếp chín mươi chín nàng hầu của huynh có thực không?”

Minh Xuân Thủy nghe vậy, liền bật cười ha ha, tiếng cười của hắn trong trẻo mà ấm áp. Khóe miệng hắn nhếch lên thành một đường cong đẹp đẽ, rõ ràng có sức mê hoặc như thuốc độc.

https://thuviensach.vn

“Nàng có tin không?” Ánh mắt hắn sáng rực, nhìn chằm chằm vào Sắt Sắt.

Sắt Sắt nhướng mày đáp: “Với địa vị của Minh Lầu chủ, đương nhiên yêu cầu về thê thiếp rất cao. Trong thiên hạ những người con gái có thể lọt vào mắt xanh của Minh Lầu chủ chắc cũng không nhiều, nếu năm thê bảy thiếp thì còn tin được, chứ chín mươi chín nàng hầu thì…” Sắt Sắt lắc đầu, nói: “Chắc là không có đâu!”

Minh Xuân Thủy cười nói: “Nếu ta nói năm thê bảy thiếp cũng chưa từng có thì sao?”

“Một người mà cũng không có sao?” Sắt Sắt lắc đầu nói: “Cái này thì có đánh chết ta cũng không tin!”

“Sao lại không tin? Nếu ta nói ta vẫn chờ đợi một người, một người con gái khiến ta yêu thích và ngưỡng mộ, có thể sánh vai cùng ta, giống như nàng vậy, nàng có tin không?” Ánh mắt hắn sâu thẳm, chăm chú nhìn nàng. Ngữ khí mang chút thành thật, nhưng cũng có chút ý vị đùa bỡn.

Sắt Sắt không biết hắn nói thật hay đùa, nhưng nàng để ý thấy trong ánh mắt sâu thẳm của hắn lướt qua một tia đau đớn, tuy chỉ lóe lên rồi vụt mất, nhưng vẫn bị nàng tinh ý nắm được. Điều này khiến cho nàng có chút nghi hoặc, hắn nói vẫn luôn đợi một người con gái khiến hắn yêu thích và ngưỡng mộ, là nàng ư?

Sắt Sắt ngưng thần, cố nén những xao động trong lòng, nàng cười nói: “Ít ra có một chuyện mà ta tin.”

“Chuyện gì vậy?” Hắn nhướng mày.

“Minh Lầu chủ rất giỏi đùa bỡn người khác!” Sắt Sắt cười đáp.

https://thuviensach.vn

Trong ánh mắt đen của Minh Xuân Thủy vụt lên một tia sáng dị thường, cười nhạt đáp: “Không phải là đùa bỡn đâu, nhưng Tiêm Tiêm quả thực khiến ta rất ngưỡng mộ. Nếu sau này có gặp chuyện gì khó khăn, Minh mỗ nhất định sẽ hết sức tương trợ!”

“Xin đã tạ Minh Lầu chủ!” Sắt Sắt chân thành đáp.

Ăn xong, trời cũng đã tối muộn. Sắt Sắt cáo biệt Minh Xuân Thủy rồi vội vã quay về phủ Định An Hầu.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tình Duyên Chớm Nở

Sau mấy ngày mưa u ấm, cuối cùng trời cũng nắng rào, bầu trời sáng trong như được gột rửa.

Xe ngựa của Tuyền Vương Phủ sớm đã đứng trước cửa lớn phủ Định An Hầu đợi nàng. Sắt Sắt ôm hộp tro hài cốt của Mẫu thân cùng Tử Mê, Thanh Mai lên xe ngựa. Phụ thân đang đứng trước cửa tiễn nàng, Sắt Sắt nhìn Giang Nhạn, trong lòng bỗng trào lên một nỗi chua xót.

Đêm qua, nàng bất ngờ thấy Phụ thân lặng lẽ ngồi trước linh sàng của Mẫu thân, âm thầm rơi lệ. Chỉ mới qua có vài ngày, ông đã gầy rộ đi, dường như già thêm đến mấy tuổi.

Khi nàng ngồi giữ linh sàng, Phụ thân chưa từng xuất hiện. Nàng còn tưởng Phụ thân rất lạnh lùng, không hề có chút tình cảm nào với Mẫu thân, nhưng không ngờ khi chỉ có một mình, ông lại bi thương đến thế. Có điều, nàng vẫn không thể tha thứ cho ông. Con người, vì sao những thứ quý giá đến tận lúc mất đi rồi mới biết trân trọng.

Hậu hoa viên trong Tuyền Vương Phủ.

Gió nhẹ vờn liễu, trăm hoa đua nở, sắc màu rực rỡ, mùi hương nhẹ nhàng ngấm vào tâm phế.

Một tràng cười vui vẻ truyền tới, Sắt Sắt ngẩng đầu, thì thấy trong đình ở giữa hồ có mấy cô gái ăn mặc điệu đà đang ngồi ngắm hoa xem cá. Ai cũng trang điểm đẹp đẽ, khiến hoa viên càng thêm rực rỡ. Nhưng hình ảnh

https://thuviensach.vn

đó có chút không phù hợp, cũng đồng thời phá tan sự u nhã thanh tịnh của vườn hoa.

Mấy ngày không về phủ, cơ thiếp của Dạ Vô Yên đã tăng thêm mấy người. Sắt Sắt không đừng được khẽ cười nhạt.

Trước đó khá lâu, nàng từng nghe nói, trăm quan trong triều vì muốn lấy lòng Dạ Vô Yên nên đã liên tục dâng lên những món kì trân dị bảo, ca nương, vũ nữ, Dạ Vô Yên cũng không hề cự tuyệt, nhất nhất thu nhận hết. Dạ Vô Yên ở biên quan lâu ngày, quan lại trong triều không ai biết tính tình hắn ra sao. Thế nên, hắn làm vậy, khiến rất nhiều người yên lòng không còn thái độ cảnh giác. Thậm chí có người còn nghĩ: Hóa ra, Tuyền Vương biết hô phong hoán vũ chẳng qua cũng chỉ là một kẻ tầm thường phàm tục.

Nhưng Sắt Sắt biết, Dạ Vô Yên làm vậy để che giấu con người thật của hắn.

Đang mê mải nghĩ, bỗng một cô gái từ trên cầu đá chạy tới, đâm ngay vào Sắt Sắt. Chỉ nghe thấy "xoảng" một tiếng, có vật gì vừa rơi xuống vỡ tan.

"Ngươi… ngươi… ngươi va hỏng đàn của ta rồi." Cô gái trước mắt chỉ thẳng ngón tay thon vào mặt Sắt Sắt, tức giận điên cuồng nói.

Sắt Sắt dường như không nghe thấy. Ánh mắt nàng đang ngưng thần nhìn chiếc hộp chạm hoa dưới đất. Thứ rơi dưới đất không chỉ có đàn của cô gái kia, mà còn có hộp tro của Mẫu thân nàng nữa.

Sắt Sắt lạnh lùng nhặt hộp tro cốt lên, nhưng đôi chân ba tấc sen vàng kia đã ngạo ngược dẫm lên chiếc hộp chạm hoa đó.

"Ngươi, nhặt đàn của ta trước." Thanh âm của cô gái đó rất chua, mang theo chút kiêu ngạo, từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu rất hung hăng.

https://thuviensach.vn

“Lui ra!” Sắt Sắt mở miệng, thanh âm cực kỳ lạnh, hàn ý như sông băng sắp phá sập con đê.

Cô gái đó không ngờ Sắt Sắt lại có khí phách như thế, sợ quá, rụt lại phía sau trong vô thức.

“Phu nhân, đàn của người… đàn của người bị vỡ rồi!” Tiểu a hoàn đi theo cô ta hét lên đầy tức giận.

Cô gái kia nghe vậy, ánh mắt vằn lên, nghiến răng nói: “Ngươi là con tiện nhân ở đâu ra, đã thế còn dám làm hỏng đàn của ta, mau đền lại cho ta.” Nói rồi liền giơ chân nhằm vào chiếc hộp đựng tro của Mẫu thân Sắt Sắt đá mạnh đi.

Bỗng một bóng người vọt qua trước mặt, Tử Mê từ phía sau đã phi thân lại, cô gái kia loạng choạng, bị một luồng kình lực rất mạnh đẩy ngã sõng xoài trên đất.

“Tiểu thư, cô không sao chứ!” Tử Mê khom lưng cúi người nhặt hộp đựng tro cốt lên.

Sắt Sắt không nói gì, nhẹ phủi những hạt bụi nhỏ trên chiếc hộp đi, rồi ôm chặt nó vào lòng, chầm chậm đứng lên. Ánh mắt nàng không chút thần khí hướng về phía cô gái đang ngã sõng xoài dưới đất kia rồi lặng lẽ quay người bỏ đi.

Nhưng cô gái đó không chịu buông tha, bò dưới đất đứng lên, xông về phía Sắt Sắt.

Sắt Sắt cười lạnh né qua một bên, bị vồ hụt, cô gái đó nhất thời không giữ được thăng bằng, liền nhao thẳng xuống hồ. “Ùm” một tiếng, nước lập tức bắn lên tung tóe.

https://thuviensach.vn

“Chẳng qua là cái đàn vỡ, có đáng phải như thế không?” Thanh Mai không nhịn được lên tiếng mỉa mai.

“Đàn vỡ gì chứ, đó là cây đàn Vương gia thưởng cho phu nhân nhà ta đó. Người đâu, mau tới cứu phu nhân! Có người hại Như phu nhân rơi xuống hồ rồi.” Tiểu a hoàn ngây ra một lát, rồi liền hét to.

“Nói láo, ai hại nào? Là cô ta đâm vào tiểu thư nhà ta, tự mình rơi xuống mà?” Thanh Mai cao giọng đưa lời phản bác, không ngờ tiểu a hoàn đó lại vô lý như thế.

Tử Mê vốn định nhảy xuống hồ cứu người, nhưng nghe thấy tiểu a hoàn của cô ta nói vậy, liền đứng im trên bờ không động đậy nữa.

Trên chiếc đình giữa hồ, một đàn oanh oanh yến yến thấy có chuyện, liền vội vã chạy tới chầu chực, mồm năm miệng mười kêu gào không ngớt: “Ôi da, Nhu phu nhân sao lại rơi xuống hồ thế này?”

“Ôi da, lần này có người gặp họa rồi, Nhu phu nhân mấy ngày nay được Vương gia sủng ái nhất đo.” Những tiếng mỉa mai châm chọc không ngừng vang lên.

Sắt Sắt cười lạnh, thấy Nhu phu nhân ở trong hồ đã vùng vẫy đủ rồi, liền nói với Tử Mê: “Tử Mê, kéo cô ta lên đi!”

Tử Mê gật đầu, đang định ra cứu, bỗng nghe thấy một thanh âm lạnh lẽo từ đâu truyền lại: “Ở cả đây làm gì vậy?”

Mọi người quay đầu nhìn lại, thì thấy Dạ Vô Yên mang theo mấy tên thị vệ đang đi qua hoa viên, thấy bọn họ túm tụm một chỗ, sắc mặt lộ rõ vẻ không vui.

Hắn tới rồi, cô gái kia ắt hẳn sẽ không sao. Sắt Sắt nghĩ vậy liền định dẫn theo Tử Mê và Thanh Mai rời khỏi.

https://thuviensach.vn

“Vương gia, mau cứu Nhu phu nhân, cô ấy rơi xuống hồ rồi!” Tiểu a hoàn nhanh miệng nhanh mắt liền xông lên cáo trạng.

Dạ Vô Yên chau mày, ra hiệu cho thị vệ sau lưng cứu người.

“Vương gia, là cô ta hại phu nhân rơi xuống hồ, bây giờ còn muốn trốn!” Tiểu a hoàn đó vẫn quyết không tha.

Sắt Sắt nghe vậy, đột nhiên dừng bước.

Dạ Vô Yên không nói gì, ánh mắt sâu thẳm nhìn lướt qua người Sắt Sắt. Nàng đang có tang, trên mình khoác một bộ y phục màu trắng, trên đầu không đeo bất cứ thứ trang sức gì ngoài một bông hoa trắng, khiến khuôn mặt đẹp xuất trần như phù dung trên mặt nước càng hiện rõ.

“Vương gia, Vương gia.” Nhu phu nhân đó vừa được cứu cho tỉnh lại, liền đứng dậy nhảy vào lòng Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Yên liền ôm cô gái đó vào lòng dịu dàng vỗ về an ủi.

“Vương gia.” Nhu phu nhân chưa kịp mở miệng, đôi mắt trong trẻo đã rưng rưng những giọt lệ như châu ngọc, long lanh trên hàng mi, trông cực kì đáng thương,vì bị ngã xuống nước nên trông càng xanh xao. Bộ váy thêu ngân hoa màu vàng nhạt bị ướt sũng dính trên người, lộ ra thân hình kiều diễm mà hoàn mỹ.

“Vương gia, người phải làm chủ cho thiếp! Thất huyền cầm mà người tặng, Nhu nhi không giữ gìn cẩn thận được, vừa rồi bị người ta làm vỡ, Nhu nhi chỉ muốn đòi lại lẽ phải, không ngờ bị người ta đẩy xuống hồ!” Nhu phu nhân như người không xương, dính chặt lấy Dạ Vô Yên, không còn hung hăng như ban nãy nữa, khuôn mặt lúc này cực kỳ vô tội đáng thương.

Sắt Sắt nghe vậy lại tỏ ra bình thản, mặc dù trong lòng dấy lên sự ghê tởm không diễn tả thành lời.

https://thuviensach.vn

“Ồ?” Dạ Vô Yên nhướng mày, chậm rãi hỏi: “Rốt cuộc kẻ nào lại bất cẩn đến thế?”

“Là cô ta!” Nhu phu nhân giơ tay chỉ thẳng vào Sắt Sắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Sắt Sắt im lặng đứng đó, khuôn mặt lạnh lùng, không hề có chút khiếp sợ, cũng không hề cất lời phản bác. Kỳ thực, trong lòng nàng hơi thất vọng, sợ rằng sau này sẽ khó có được những ngày yên ổn sống trong Tuyền Vương Phủ. Những nơi đông người thường là nơi lắm thị phi.

“Vương gia, không phải tiểu thư nhà nô tỳ.” Thanh Mai mau miệng đưa lời phản bác.

Dạ Vô Yên nhanh chóng giơ tay, ngăn lời Thanh Mai muốn nói.

Hắn nhẹ đẩy Nhu phu nhân ra, chầm chậm bước về phía Sắt Sắt. Các thê thiếp đứng bên cạnh thấy vậy đều âm thầm nín thở chờ đợi, không biết Dạ Vô Yên sẽ trừng phạt Sắt Sắt thế nào.

“Nàng nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đôi mắt sắc bén của hắn khóa chặt nụ cười lạnh lùng của Sắt Sắt, trầm giọng hỏi.

Sắt Sắt ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, lạnh lùng nói: “Bọn thiếp không cẩn thận va vào nhau, đàn của cô ta rơi vỡ, hộp đồ của thiếp cũng vì thế mà rơi xuống. Cô ta muốn đẩy thiếp, nhưng bị nhào xuống hồ. Chỉ thế thôi!”

Thanh âm của nàng rất lạnh, rất nhạt nhẽo, chẳng hề có chút kích động hay tình cảm. Buồn cười biết bao, nàng chưa bao giờ ngờ rằng, có một ngày, mình lại bị cuốn vào những chuyện tranh sủng thế này.

“Vương gia… Không phải thế, con đàn bà này cố đẩy thiếp!” Nhu phu nhân khóe mắt rơi lệ, bộ dạng đáng thương, ấm ức nói.

https://thuviensach.vn

“Được rồi, chuyện này tới đây thôi, chẳng qua chỉ là vỡ cây đàn, rồi ta sẽ thưởng cho nàng cây khác. Lui ra hết đi, tụm cả vào đây còn ra thể thống gì nữa!” Dạ Vô Yên nheo mắt lạnh lùng giọng nói nghiêm khắc đến mức gần như vô tình.

Mấy thê thiếp vốn định xem kịch hay bị dọa sợ đến mất mật, vội vàng tản ra.

Sắt Sắt không ngờ sự việc lại kết thúc dễ dàng như vật, trong lòng có chút cảm khái. Nếu đổi Nhu phu nhân thành Y Doanh Hương, sợ rằng việc này sẽ có một kết cục hoàn toàn khác.

Những thê thiếp này chẳng qua cũng giống nàng, đều chỉ để bày ở phủ Tuyền Vương cho có mà thôi, như bình hoa, như cây cỏ. Thêm vài người cũng chỉ như thêm vài món đồ trang trí. Sự sống chết của bọn họ e là chẳng quan trọng bằng một sợi tóc của Y Doanh Hương.

Nàng lạnh lùng cười rồi quay người bỏ đi.

“Từ từ đã!” Một thanh âm lạnh lẽo khiến nàng bất thần ngưng bước.

Khóe môi nhếch lên thành một nụ cười nhạt, cho dù cùng là vật trang trí, nhưng xem ra nàng là món đồ rẻ tiền nhất, khó ưa nhất. Rốt cuộc hắn vẫn không tha cho nàng, vì nàng đã làm tổn hại đến một món đồ trang trí khá vừa ý của hắn.

“Vương gia còn dặn do thiếp điều chi?” Thanh âm lạnh nhạt như nước, mang theo chút xa cách.

Dạ Vô Yên đột nhiên chau mày, nếp nhăn giữa hai lông mày lúc sâu lúc nông cũng bất ổn như tâm tình của hắn lúc này vậy.

Nàng đứng trước mặt hắn, u nhã mà tươi tắn, phiêu diêu xuất trần. Thần thái lạnh lùng đó, khí độ bất cần đó khiến hắn thực sự kinh ngạc. Nàng của

https://thuviensach.vn

lúc này khác hẳn với nàng lòe loẹt son phấn của mấy ngày trước, như hai người hoàn toàn khác nhau vậy. Một cô gái như thế khiến hắn không thể không hoài nghi. Mấy ngày trước, nàng trang điểm lòe loẹt, đón đưa quyến rũ hắn dường như đều là cố ý. Đó chẳng qua là nàng đang muốn cự tuyệt hắn, xa cách hắn mà thôi.

Hắn không thích nàng, nàng cũng không hề có chút tình cảm tốt đẹp nào với hắn. Thậm chí nàng còn mất nhiều tâm trí để tìm cách cự tuyệt việc hầu hạ hắn ngủ. Đêm đó, nàng trang điểm như kỹ nữ lầu xanh, ra sức quyến rũ hắn chẳng qua cũng chỉ muốn dọa cho hắn bỏ chạy.

Nhận ra điều này, một người trước nay luôn biết kiềm chế như hắn cũng không nhẫn nhịn được mà phải tức giận.

“Giang Sắt Sắt!” Hắn vừa mở miệng, sau lưng liền truyền tới tiếng hít sâu của đám thị vệ, bọn họ cũng vừa mới nhận ra cô gái thanh nhã tuyệt trần trước mắt này chính là Thứ phi lòe loẹt tầm thường của Vương gia.

“Mấy người các ngươi lui xuống hết cho ta. Còn hai ngươi, về Đào Yêu Viện trước đi, Bản vương có vài điều muốn nói với tiểu thư nhà các ngươi.” Dạ Vô Yên nheo mắt, trong đôi mắt phượng lộ ra một tia nhìn tinh anh, tất cả sự dịu dàng tinh tế và lãnh đạm đều hóa thành sắc bén trong khoảnh khắc. Sự giận giữ nơi khóe môi hắn khiến mấy gã thị vệ sợ hãi vội vã thoái lui. Tử Mê và Thanh Mai cũng bị uy phong của hắn dọa cho khiếp đảm.

“Vương gia, tiểu thư nhà nô tì quả thực không hề đẩy Nhu phu nhân xuống nước, xin vương gia đừng trách phạt tiểu thư.” Thanh Mai lấy dũng khí nói, nhưng chưa kịp nói hết câu, liền bị ánh mắt lạnh lùng của Dạ Vô Yên làm cho nín lặng.

Tử Mê kéo Thanh Mai chầm chậm lùi ra, nàng ta rất mẫn cảm, đã phát hiện ra sự giận dữ của Tuyền Vương dường như không phải bắt nguồn từ việc ban nãy. Nếu không đã giận từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta lui trước đi, tiểu thư sẽ không sao đâu.” Tử Mê thấp giọng nói, sau đó hai người nhanh chóng men theo con đường nhỏ rời đi.

Sự hỗn loạn nhất thời vừa rồi trong hoa viên giờ đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn từng đàn bướm sặc sỡ khẽ bay vờn trên những khóm hoa.

Sắt Sắt ngưng thần nhìn Dạ Vô Yên, lúc này hắn khoác trên mình chiếc áo bào màu tím, vô cùng trang nhã. Chiếc mũ được cố định trên mái tóc đen bằng trâm ngọc. Hắn thích những y phục tối màu, thích cài hết mái tóc đen lên, nếu hắn cũng giống như Minh Xuân Thủy, thả buông mái tóc, không biết sẽ phong lưu đến thế nào.

Đối với Dạ Vô Yên, sự hoảng hốt của Sắt Sắt càng khiến cơn giận dữ bùng lên dữ dội trong đôi mắt phượng của hắn.

“Giang Sắt Sắt, nàng nói đi, Bản vương nên trừng phạt nàng thế nào đây?” Đôi mắt phượng nheo lại, hắn bước từng bước tới trước mặt nàng, dưới sóng mắt trên khuôn mặt tuấn tú ngầm lộ ra khí vị nguy hiểm.

“Thiếp không sai, nếu Vương gia nhất định muốn trách phạt, tùy ý chàng!” Sắt Sắt không sợ hãi, không tức giận, thản nhiên nói, nét biểu cảm đó nhạt đến mức gần như vô hình.

“Ồ?” Dạ Vô Yên nói rít qua kẽ răng, đôi môi mỏng mím lại kìm chế để sự giận dữ không phát tiết ra ngoài. Nhưng khí thế ghê người trời sinh lại không hề che giấu khiến người đối diện có cảm giác bị đè nén đến mức không thể thở được.

Rồi ánh mắt sâu không thấy đáy của hắn lướt qua một tia nhìn xa xôi.

“Được thôi, đêm nay phạt nàng hầu ta ngủ!” Hắn mở miệng cười tươi, dường như sợ nàng nghe không hiểu, còn cố ý dùng ngữ điệu chớt nhả kéo thật dài mấy chữ cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Hầu – ngủ!

Nếu hắn muốn thấy bộ dạng kinh ngạc của nàng, hắn đã làm được rồi. Quả thực Sắt Sắt đã tột cùng kinh ngạc, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên nỗi hoảng sợ. Nàng không nghe nhầm chứ, sự trừng phạt của hắn là hầu ngủ sao? Đối với những cô gái khác, việc hầu hạ hắn ngủ đúng là mong mà chẳng được, nhưng với nàng, thật đúng là một sự trừng phạt khủng khiếp.

Sắt Sắt không ngờ, Dạ Vô Yên lại nhanh chóng nhìn thấu lòng nàng đến thế.

Thế nên gã đàn ông này quyết định lấy việc hầu ngủ để trừng phạt nàng vì đã cự tuyệt hắn trước đó.

Sắt Sắt không thể không thừa nhận, gã đàn ông này càng ngày càng không dễ đối phó!

Dạ Vô Yên như cười như không nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nàng cuối cùng cũng có chút biến sắc, trong đôi mắt đen của hắn vụt sáng lên.

Sắt Sắt nhanh chóng kìm nén sự hỗn loạn trong lòng, rồi chỉ vào chiếc hộp đang ôm trong lòng nói: “Vương gia, người có biết đây là gì không?”

Ánh mắt Dạ Vô Yên dừng lại trên chiếc hộp trong lòng Sắt Sắt, đôi lông mày nét ngang khẽ nhướng lên: “Chẳng phải chỉ là chiếc hộp thôi sao?”

“Đối với thiếp mà nói, đây không phải là chiếc hộp thông thường. Trong này là tro cốt của Mẫu thân thiếp! Vương gia, bà ấy vừa mới qua đời, phận làm con phải tận hiếu. Sắt Sắt sao có thể hầu hạ Vương gia được, thiếp phải thủ hiếu với Mẫu thân tròn ba năm, trong khoảng thời gian đó, e là không thể nào hầu ngủ được! Vương gia, xin thứ lỗi!” Thanh âm dịu dàng của Sắt Sắt truyền tới bên tai hắn, mang theo sự kiên quyết như chặt đá chém ngọc.

Dạ Vô Yên ngây người, đôi mắt đen láy lóe lên một tia trầm mặc

https://thuviensach.vn

Lý do mà nàng đưa ra quả đúng đắn! Hắn không có cách nào phản bác.

Ba năm không hầu ngủ, thế mà nàng cũng nghĩ ra được. Có điều, cho dù hắn không có hứng thú gì với nàng, nhưng làm sao có thể đẻ bị kém thế trước nàng được? Đôi mắt đen của hắn hơi nheo lại, mắt phượng dài và hẹp ánh lên tia nhìn xảo quyệt.

“Bản vương tôn trọng lòng hiếu thảo của nàng, đêm nay có thể miễn hầu ngủ. Nhưng thân làm phi tử của Bản vương, đương nhiên phải làm cho Bản vương hài lòng. Không dùng thân mình, có thể dùng cách khác. Nghe nói nàng là tài nữ đế đô, ngày mười bốn này là sinh nhật Vương phi, trên yến tiệc, ta muốn xem nàng dùng tài nghệ gì khiến Bản vương vui lòng. Nếu không thì đừng trách Bản vương không tôn trọng lòng – hiếu – thảo của nàng!” Hắn nhướng mày, cười tự đắc.

Nàng chẳng phải là tài nữ chốn kinh kỳ sao? Trước đây hắn không tin nàng có tài hoa gì. Nhưng giờ hắn đã tin vài phần. Hơn nữa, còn rất mong chờ thưởng thức.

Sắt Sắt không ngờ, đường đường là một Vương gia, cũng có lúc vô lại như thế.

Cuối cùng nàng cũng ý thức được, trên phương diện này, nàng đấu không lại hắn.

“Sao hả? Không dám ư? Lẽ nào danh hiệu tài nữ chốn kinh kỳ chỉ là hữu danh vô thực? Nếu đã thế, chi bằng đêm nay hầu ta ngủ đi!” Hắn nói, trên môi nụ cười thoắt ẩn thoắt hiện.

Sắt Sắt ngẩng đầu, hàng mi dài cong vút, cười lạnh đáp” “Nhất ngôn cửu đỉnh.” Nói rồi, nàng quay người ưu nhã rời đi.

Giữa những khóm hoa muôn tía ngàn hồng, bóng nàng càng lúc càng xa.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên đứng dưới tán cây dành dành đang vào độ hoa nở, từng đóa muốt căng mình bung cánh. Hoa dành dành không kiêu ngạo như hoa hồng, cũng không phú quý như mẫu đơn, nhưng lại có một vẻ đẹp thuần khiết rất riêng.

Dạ Vô Yên vô thức kéo nhẹ một cành hoa trên cao xuống, khẽ ngửi hương thơm ngây ngất đó.

Đúng hẹn Sắt Sắt đứng bên hồ, thấy từng đợt tiếng cười thấp thoáng vọng đến bên tai, xa xa trên khoảnh đất giữa hồ, một bóng người với y phục phấp phới phiêu dạt, đứng đó như ảo ảnh.

Sắt Sắt không ngờ, Dạ Vô Yên lại lãng mạn đến thế, biết bày yến tiệc sinh nhật cho Y Doanh Hương giữa hồ. Từ bên này hồ nhìn sang, mảnh đất giữa hồ được thắp đèn xung quanh, sáng rực như ban ngày.

Mặt trăng lạnh lùng trong vắt trên cao, dưới đất sáng lấp lánh như vô vàn tinh tú hạ phàm. Cảnh tượng đúng là vô cùng độc đáo.

Một chiếc thuyền nhỏ tinh xảo nhẹ dừng bên bờ, Sắt Sắt và Tử Mê lập tức lên thuyền ra đảo.

Sắt Sắt xem ra đến muộn hơn tất cả mọi người. Lúc này nếu có thể có một điều ước, nàng chỉ mong mình không phải tới đây.

Trên đảo treo rất nhiều đèn lưu li cung đình, hòa với ánh sáng u nhã của vầng trăng, mùi thơm phấn son và lụa là khiến bầu không khí nơi đây như mộng.

Dưới đất trải một tấm thảm đỏ rực viền vàng, chính giữa bày một hàng ghế chủ tọa hướng về phía Nam, Dạ Vô Yên và Y Doanh Hương đang ngồi đó, phía chếch sau là hai hàng ghế dành cho các thê thiếp khác của Dạ Vô Yên. Vị trí của Sắt Sắt ở hàng đầu các thê thiếp khác. Nhìn hình ảnh đó,

https://thuviensach.vn

khóe miệng Sắt Sắt khẽ nhếch lên, hiện ra một nụ cười lạnh nhạt, nàng thật là có phúc.

Sắt Sắt lặng lẽ ngồi xuống chỗ mình bởi vốn không muốn gây sự chú ý, nhưng không ngờ có người không chịu tha cho nàng.

“Ai da, ai mà kiêu căng thế, muộn thế này rồi mới đến!” Cô gái bên cạnh đưa lời mỉa mai.

Sắt Sắt về phủ mấy ngày nay, cũng có nhưng thê thiếp của Dạ Vô Yên biết nàng là Thứ phi, nên tìm đến Đào Yêu Viện bái kiến, nhưng Sắt Sắt đều từ chối không gặp. Nàng không có hứng thú gì với Dạ Vô Yên, đối với thê thiếp của hắn đương nhiên càng chẳng thích thú gì. Vì thê, nàng chẳng quen biết bất cứ thê thiếp nào của hắn. Nhưng người trước mặt thì nàng nhận ra. Cô ta chính là Nhu phu nhân, người đã va chạm với nàng hôm về phủ.

Nhu phu nhân hôm nay trang điểm đặc biệt cẩn thận, mặc một bộ váy màu vàng thiên nga, bên ngoài khoác chiếc áo nền vàng nhạt thêu phù dung, mái tóc búi nhẹ, cài lệch bằng chiếc trâm tím, trên trán rủ vài sợi tua rua vàng mảnh, khiến cô ta đẹp rất kiêu kì mà không mất vẻ khêu gợi.

Cô ta có vẻ cố ý muốn làm Sắt Sắt mất mặt, thanh âm không lớn, nhưng rất chua ngoa khiến ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía đó.

Y Doanh Hương thấy Sắt Sắt đến, đôi mắt sáng lên, cười rất tươi nói: “Vương gia, Giang tỷ tỷ đã đến, yến tiệc có thể bắt đầu rồi.”

Hôm nay, nàng ta là vai chính, trên người mặc y phục Bắc Lỗ Quốc.

Trước đây Sắt Sắt từng nghe nói, con gái quý tộc của Bắc Lỗ Quốc phục sức cực kì đẹp đẽ. Đêm nay, cách trang điểm của Y Doanh Hương khiến nàng biết thế nào là sự hoàn mĩ của trang phục Bắc Lỗ Quốc.

https://thuviensach.vn

Trên đầu nàng ta đội một chiếc mũ hình búp sen, mặc áo màu đỏ thẫm ôm sát lấy thân hình, váy gấp nếp màu khói, thêu rất nhiều bông hoa màu sắc tươi sáng. Gió đêm thổi qua, tà áo nhẹ tung bay.

Y Doanh Hương rất đẹp, cho dù mặc hoa mỹ thế nào cũng không làm mất đi phong tư của nàng. Quốc sắc thiên hương cũng chỉ đến thế mà thôi. Trên đời này, e là không còn ai đẹp hơn nàng ta được nữa!

Bỗng một tiếng động không kịp thời cắt ngang dòng suy nghĩ của Sắt Sắt.

Nàng không ngờ, khi nàng nhìn Y Doanh Hương thì đồng thời cũng có người đang nhìn nàng.

Đối diện với nàng, trên vị trí chủ tọa, đũa ngọc của ai đó rơi, va vào đĩa, tạo thành chuỗi leng keng trong vắt.

Sắt Sắt ngẩng đầu, liền lập tức nhìn thấy đôi mắt vô cùng ngạc nhiên của Phong Noãn.

Phong Noãn vốn là người luôn trầm mặc lạnh lùng, phút giây này đôi mắt đen của hắn không ngừng xoay vần những tình cảm phức tạp, có kinh ngạc, có nghi ngờ, có thất vọng, có ảo não và phảng phất cả nỗi niềm đau khổ nữa. Lần đầu tiên Sắt Sắt thấy một Phong Noãn vốn luôn trầm ổn lại có vẻ biểu cảm thất thố như thế, thậm chí còn làm rơi cả đũa ngọc trong tay xuống.

Sắt Sắt không ngờ trong buổi yến tiệc gia đình thế này, Dạ Vô Yên lại mời Phong Noãn tới. Có điều, vì hắn đã là Nhị Hoàng tử của Bắc Lỗ Quốc, nên có đến tham gia lễ mừng sinh nhật của Công chúa bản quốc cũng không có gì là lạ.

Phong Noãn có lẽ đã nhận ra nàng rồi. Đồng thời cũng biết hôm đó trên núi Hương Diểu, người con gái mà hắn làm nhục chính là ân nhân cứu

https://thuviensach.vn

mạng và là lão đại của hắn, Tiêm Tiêm công tử.

Xem ra hắn ngạc nhiên là điều dễ hiểu!

Sắt Sắt điềm đạm cười, chớp nhẹ đôi mắt long lanh. Trong tình cảnh này, nàng vẫn nên giả vờ không quen biết hắn thì hơn.

“Hách Liên Hoàng tử, có chuyện gì sao?” Dạ Vô Yên bình thản nhìn lướt qua Sắt Sắt rồi cười nhạt hỏi.

Phong Noãn nở nụ cười có phần cứng nhắc, trầm giọng nói: “Vương gia, ta chỉ không cẩn thận tuột tay thôi.”

Dạ Vô Yên nheo đôi mắt phượng ngấm ngầm nắm bắt thần thái của Phong Noãn, khẽ cười nói: “Hoàng tử nên cẩn thận một chút, người đâu, mau thay đũa ngọc cho Hoàng tử.”

Thị nữ phía sau vội vã tới nhặt đôi đũa ngọc dưới đất lên, rồi đổi đôi đũa mới dâng lên.

“Bắt đầu yến tiệc.” Dạ Vô Yên trầm giọng tuyên bố.

“Vương gia, các tỉ muội đã chuẩn bị ca múa mừng sinh nhật Vương phi, không biết có thể bắt đầu chưa?” Như phu nhân cao giọng hỏi/

Dạ Vô Yên cười nhạt đáp: “Bắt đầu đi.”

Nhu phu nhân lạnh lùng nhìn lướt qua Sắt Sắt, thấy Sắt Sắt chẳng mang theo nhạc cụ gì, ánh mắt ánh lên một tia đắc ý. Cô ta ôm cây dao cầm mới, xem ra do cây đàn cũ đã bị vỡ, Dạ Vô Yên đã ban lại cho cô ta cây đàn này. Nhu phu nhân nhanh chóng quỳ trước án đàn bày ở chính giữa, ngón tay trắng như tuyết khẽ cong, tiếng đàn dÂu Dương uyển chuyển lập tức ngân lên.

Thanh âm quấn quýt, êm ái rung động lòng người.

https://thuviensach.vn

Chẳng trách Nhu phu nhân kiêu ngạo như vậy, quả nhiên cũng có chút tài nghệ.

Tiếng đàn vừa dứt, một tràng vỗ tay liền lập tức nổi lên.

“Hay lắm, nhạc rất hay, người cũng rất đẹp!” Dạ Vô Yên cất lời khen ngợi nhạt nhẽo;

Đôi mắt Nhu phu nhân nhìn về phía Dạ Vô Yên đầy tình tứ, sau đó lả lướt đi về chỗ ngồi của mình.

Tiếp theo, một cô gái áo xanh bước ra nhảy một điệu múa.

Ống tay áo dài tung bay, tư thế uyển chuyển, cũng là một điệu múa hay.

Sắt Sắt không biết thê thiếp của Dạ Vô Yên là những ai, có bao nhiêu người, chỉ thấy cô gái áo xanh lui xuống, thì một cô áo hồng bước ra, cứ người này vừa dứt lại tới lượt người kia.

Dao cầm, tì bà, đàn tranh, múa hát,… các loại tài nghệ đều thể hiện một lượt.

Những cô gái đó ai cũng tưởng mình được lòng Dạ Vô Yên, đương nhiên đã nỗ lực hết mình.

Xem ra thê thiếp Dạ Vô Yên không một ai kém cỏi. Điều đó cũng phải thôi! Đám người này đều do các quan viên đích thân tuyển chọn rồi tiến cống cho Tuyền Vương Phủ, vậy nên sao có thể không hơn người được chứ!

Ngay đến Tử Mê cũng xem đến hoa cả mắt, trong lòng không khỏi thầm lo lắng.

Dạ Vô Yên ngồi trên ghế chủ vị, thân mặc chiếc áo thường phục màu tím nhạt, dây áo bào nhẹ bay trong gió, trông cực kỳ phiêu bồng nho nhã,

https://thuviensach.vn

lại không mất đi sự tự tin và bá khí.

Khóe miệng hắn vẫn giữ nét cười, sắc mặt rất thản nhiên xem biểu diễn.

Rốt cuộc, khi cô gái cuối cùng kết thúc tài nghệ, cũng tới lượt Sắt Sắt phải ra biểu diễn.

Nhu phu nhân mỉm cười nhìn Sắt Sắt hỏi khẽ: “Không biết Giang Thứ phi chuẩn bị môn tài nghệ gì?”

Sắt Sắt khẽ chau mày, không buồn để ý đến cô ta.

“Xem ra có người không muốn biểu diễn nhỉ?” Dạ Vô Yên một tay cầm chén rượu, một tay khẽ gõ vào mặt bàn, ung dung hỏi.

“Vương gia, Giang tỷ tỷ Mẫu thân vừa qua đời, tỷ tỷ có thể đến dự yến, Hương Hương đã vui lắm rồi, Vương gia đừng bắt tỷ tỷ biểu diễn nữa.” Y Doanh Hương ngồi bên khẽ nói.

“Hương Hương, người ta vì sinh nhật nàng mà chuẩn bị màn biểu diễn, sao nàng lại cự tuyệt hảo ý đó được? Làm vậy sẽ khiến người ta đau lòng lắm đó, có biết không?” Dạ Vô Yên cười khẽ nói.

“Vương gia…” Y Doanh Hương vẫn muốn nói gì thêm, nhưng Sắt Sắt đã bước ra trước rồi.

Việc của nàng xưa nay chưa từng cần ai cầu xin hộ. Gặp phải việc thế này, nàng cũng chưa từng nghĩ cách trốn tránh.

Dáng người mảnh mai khẽ bước ra giữa chiếu tiệc, trong khoảnh khắc, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn cả vào nàng.

Trong đám áo quần hoa lệ, nàng chỉ mặc bộ đồ trắng không hề trang điểm, tuy nhìn hơi cũ kỹ, nhưng khi nàng vừa đứng ra đó, toàn thân nàng toát ra thứ khí chất khiến người khác phải chăm chú ngắm nhìn. Chỉ một

https://thuviensach.vn

cái cất chân động tay cũng mang theo phong thái cao nhã xuất trần. Đôi mắt trong veo như nước hồ sâu thẳm mùa thu, ánh mắt lạnh lùng khiến bất cứ ai nhìn vào cũng bất giác cảm thấy hổ thẹn.

Vì trong tay nàng không cầm bất kỳ loại nhạc cụ nào, nên mọi người không ngừng đoán xem rốt cuộc nàng định biểu diễn tài nghệ gì. Thậm chí có thê thiếp còn nói thầm với nhau: “Cô ta chẳng đem theo nhạc cụ gì, nhỡ ra cái danh tài nữ chốn kinh kỳ là danh hão thì sao?”

Dạ Vô Yên im lặng ngồi đó, chầm chậm xoay chiếc chén lưu li trong tay, ánh mắt sâu xa khó lường, bên khóe môi nở nụ cười bỡn cợt.

Phong Noãn cũng ngồi đó chờ trong yên lặng, khuôn mặt anh tuấn bình tunhx không một gợn sóng, nhưng trong đôi mắt đen sâu lại có những luồng sáng phức tạp, tiết lộ tình cảm thực sự của hắn. Hắn chỉ biết khinh công và công phu ám khí của Sắt Sắt tài giỏi, cũng biết cầm nghệ của Sắt Sắt hơn người, nhưng không biết Sắt Sắt còn có tài nghệ gì khác.

Khi mọi người còn đang đoán già đoán non, Sắt Sắt liền thuận tay lấy từ trên bàn bên cạnh hai chiếc đĩa sứ vẽ hoa xanh nhỡ, kẹp vào ngón tay giữa làm phách.

“Sắt Sắt bất tài, xin được múa một điệu mừng sinh nhật Vương phi, gia mẫu mới tạ thế, Sắt Sắt không thể đánh đàn được, chỉ xin dùng chiếc đía sứ này làm nhạc cụ, mong Vương phi đừng chê.” Nói rồi, cổ tay trắng trẻo của nàng khẽ rung, phát ra những tiếng tinh tang, trong giòn như chém vàng cắt ngọc, lạnh trong như tiếng chuông lưu li.

Nhất thời, mọi người đều chìm trong yên lặng, đến gió cũng như ngừng thổi.

Trong những tiếng tinh tang giòn giã, cổ tay trắn ngần của nàng khẽ rung, dần dần những chuỗi âm thanh nối liền vào nhau tạo thành một khúc nhạc diệu kỳ. Thứ âm nhạc đó không trong trẻo như tiếng đàn, cũng không

https://thuviensach.vn

dÂu Dương như tiếng tiêu, không uyển chuyển như tiếng tì bà… Nó giống như âm thanh lạnh giá trong trẻo từ trời cao, thuần khiết như làn gió, như tia sáng, như áng mây.

Trong tiếng nhạc lạnh lùng đó, nàng nhón chân, đưa tay, tay áo nhẹ bay lên, bắt đầu một điệu múa.

Thân hình nàng như trăng sáng mây bay, điệu múa uyển chuyển như cánh bướm trong mưa. Nàng nhẹ vung ống tay áo, giữa không trung liền hiện ta một chiếc cầu lụa trắng, nhẹ tựa làn gió, cùng mái tóc dài, đen uốn ượn, đan vào nhau, tạo nên sự diễm lệ thanh thoát không gì tả xiết.

Nhạc điệu bỗng chốc trở nên gấp gáp như núi cao suối chảy, điệu múa cũng đột ngột vào đoạn cao trào. Lúc này không còn trông thấy bóng nàng nữa mà chỉ thấy ống tay áo tung bay tựa mây vờn gió và bàn chân ngọc không ngừng xoay nhẹ, thần trí mọi người đều mê man trong âm thanh tinh tang trong giòn, rộn rã.

Cũng chính vào lúc này, nhạc điệu chuyển sang trầm thấp rồi dần dần tan biến.

Bóng người đang múa cũng chậm lại như đóa bạch liên đón gió khai hoa, cuối cùng từ từ ngưng hẳn.

Áo xiêm phấp phới liền rủ xuống, nhẹ nhàng như mây, mái tóc đen đang tung bay trong gió cũng xõa xuống, như thác nước chảy xuống tận eo.

Yên lặng, yên lặng như cái chết.

Sắt Sắt đứng đó, dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt đen của nàng bình tĩnh. Nàng không hề nhìn ai, chỉ giơ tay đặt đôi đĩa sứ xuống bàn rồi yên lặng trở về vị trí của mình trong ánh mắt hoặc ngưỡng mộ hoặc đố kỵ.

https://thuviensach.vn

Nàng ngồi xuống khá lâu rồi, mới nghe thấy tiếng than kinh ngạc từ một ai đó.

Bọn họ đã từng xem nhiều điệu múa đẹp, nhưng chưa bao giờ thấy điệu múa nào thanh cao trác tuyệt như thế. Những khúc nhạc hay bọn họ cũng đã nghe nhiều, nhưng chưa bao giờ nghe điệu nhạc nào trong trẻo đến vậy. Hơn nữa, lại chỉ dùng đĩa sứ tùy ý mà tấu lên.

Kinh ngạc, hai từ đó không đủ để hình dung tâm trạng của bọn họ vào khoảnh khắc này.

Bọn họ chỉ biết, tài hoa trong khoảnh khắc của cô gái vừa rồi mãi mãi sẽ in sâu trong tâm trí họ.

Không có tiếng vỗ tay, không có lời tán dương, hoặc giả những thứ đó không đủ để biểu đạt tán thưởng của họ lúc này, vì thế họ chỉ đành im lặng. Trong sự im lặng đó, mọi người bắt đầu dùng bữa.

Dạ Vô Yên vẫn ngồi nhàn nhã trên chiếc tiệc, có điều sự điềm tĩnh bình thản trên khuôn mặt hắn đã không còn nữa, trong đôi mắt đen trào lên những tia tình cảm phức tạp khác thường.

Có lẽ nàng đã thoát được lần này. Sắt Sắt cười lãnh đạm, đôi mắt trong trẻo khẽ gợn sóng, nụ cười nhẹ như phù dung nở trên mặt nước.

Phong Noãn không nhìn Sắt Sắt, chỉ im lặng cúi đầu, nhìn những món mỹ vị trên bàn tiệc, không biết là hắn đói thật hay hành động đó chỉ nhằm một mục đích che giấu sự ngạc nhiên của mình.

Sơn hào hải bị lần lượt được bày lên, nhưng Sắt Sắt chỉ gắp bừa mấy miếng.

Mọi người dùng cơm xong liền chụm lại thưởng trăng, ngắm hồ, hoặc bơi thuyền…

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt yên lặng đứng dưới ánh đèn, lặng lẽ nhìn hồ nước xanh biếc, chờ cho yến tiệc kết thúc để nàng có thể quay về Đào Yêu Viện.

Phía sau bỗng dồn đến tiếng bước chân, Sắt Sắt ngẩng đầu, thấy Phong Noãn đang chầm chậm bước tới. Từ khi biết Phong Noãn, nàng lúc nào cũng thấy hắn trầm ngâm lãnh đạm, dường như không có thứ gì trên đời khiến hắn phải động lòng. Lần mất kiềm chế trên núi Hương Diều khiến nàng biết, Phong Noãn không hề lãnh đạm như vẻ bề ngoài. Ngay lúc này, khi nàng thấy ánh mắt chứa đầy những tia tình cảm phức tạp đang rực sáng của Phong Noãn, nàng đột nhiên phát hiện ra, hắn là một gã đàn ông rất hoang dại.

Sự trầm mặc trước đây của hắn chẳng qua chỉ thể hiện một điều, vẫn chưa đến lúc bùng nổ.

“Nàng chính là người đó!” Thanh âm của hắn không hề có chút nghi vấn, mà là sự khẳng định.

Sắt Sắt ngước mắt cười nhạt: “Hách Liên Hoàng tử, ngài nói người đó là ai vậy?”

Phong Noãn nghe nàng hỏi vậy, đôi mắt chim ưng nhìn chằm chặp như khóa chặt lấy dung nhan thanh thoát của nàng, phẫn nộ nói: “Tiêm Tiêm công tử, nàng còn muốn phủ nhận ư?” Trước đây, đã có lúc hắn nghi ngờ nàng, nhưng đều bị nàng giảo hoạt che đậy. Hắn đúng là mù rồi mới không phát hiện ra nàng là con gái, hắn u mê rồi mới tin rằng nàng là nam nhi.

Nụ cười nhạt bên khóe miệng Sắt Sắt dần ngưng lại, nàng không ngờ, Phong Noãn khi biết nàng là phận nữ lại có phản ứng dữ dội như thế. Với những gì nàng hiểu về hắn, cho dù núi Thái Sơn có sụp xuống trước mắt, hắn cũng không hề biến sắc. Thế nên việc nàng là trai hay gái, hắn hắn cũng chẳng buồn chớp mắt. Giờ sao hắn lại kích động như vậy, xem ra còn rất phẫn nộ.

https://thuviensach.vn

Hắn dám phẫn nộ ư? Người phẫn nộ lẽ ra phải là nàng mới đúng?!

Trên núi Hương Diểu, ngoài việc hắn ghét bỏ trốn tránh đôi môi nàng, dường như hắn đã hôn hết cả cổ và ngực nàng. Nghĩ lại từng dấu hôn hắn lưu lại trên người mình, nghĩ tới việc hắn để nàng lõa lồ trước mặt người khác, Sắt Sắt không khỏi tức giận vô cùng. Giả như Phong Noãn không biết Giang Sắt Sắt là nàng, lúc đối diện, nàng còn có thể giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng bây giờ, thân phận đã bại lộ, một cảm giác tức giận và bối rối tràn ngập giữa hai người. Nhất là ánh mắt Phong Noãn nhìn thẳng vào nàng lúc này, ánh nhìn rực lửa khiến Sắt Sắt càng thêm xấu hổ và tức giận tột cùng.

“Xin lỗi, Hách Liên Hoàng tử, ta phải về rồi, xin ngài tránh ra!” Sắt Sắt khẽ mở miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn vầng trăng sáng trên cao.

“Công tử, ta…” Đôi mắt chim ưng của Phong Noãn lóe lên một tia đau đớn, sâu đến mức khiến người ta cảm thấy nhói lòng. Hắn đột nhiên bước tới ôm chặt lấy Sắt Sắt, giọng nói tràn ngập sự tức giận: “Vì sao nàng không nói sớm cho ta biết nàng là người đó, nàng có biết, ta suýt chút nữa…”

Những chữ đằng sau, hắn không dám nói ra, hắn sẽ nói suýt chút nữa đã làm nhục nàng ư? Xem ra không giống vậy, vì thần sắc trong mắt hắn không chỉ đơn giản là hối hận, Sắt Sắt đang định hỏi tiếp, liền thấy Y Doanh Hương nhẹ nhàng bước tới.

“Nhị Hoàng tử, sao huynh lại ở đây, Hương Hương tìm huynh mãi!” Dưới trời khuya, nụ cười của nàng ta kiều diễm mà rực rỡ, trong đôi mắt trong veo ánh lên tia nhìn lấp lánh khiến người khác phải động lòng.

“Giang tỷ tỷ cũng ở đây sao? Giang tỷ tỷ, vừa rồi điệu múa của tỷ tỷ thật là tuyệt mỹ, Doanh Hương xem mà hoa cả mắt. Tỷ có thể dùng đĩa sứ

https://thuviensach.vn

tấu nhạc, Doanh Hương chưa bao giờ được nghe, Giang tỷ tỷ khi nào dạy cho ta nhé!" Y Doanh Hương vừa khẽ cười vừa nói.

Sắt Sắt nhìn xuống, cười nhạt đáp: "Giọng ca của Vương phi mới thật là tiên âm từ cõi trời, không ai sánh bằng. Cần gì phải học những thứ tạp nham khác chứ. Sắt Sắt còn có việc, cáo từ."

Nàng chầm chậm rời khỏi đó, trong đêm tối, y phục trắng hơn tuyết ẩn hiện thân hình mảnh mai của nàng.

Nàng đứng bên hồ, vốn định về Đào Yêu Viện, nhưng chiếc thuyền nhỏ đưa nàng ra đảo không biết đã được buộc ở đâu.

Lúc này trong ánh đèn mờ ảo trên yến tiệc, Dạ Vô Yên thung dung ngồi đó, hai bên oanh oanh yến yến vây quanh, thật là vui sướng. Kiểu này yến tiệc chắc chưa kết thúc ngay được, Sắt Sắt quyết định men theo bờ hồ, tìm chiếc thuyền nhỏ lúc tới.

Bỗng một chuỗi tiếng bước chân đưa lại mỗi lúc một gần, Sắt Sắt cho rằng đó là Tử Mê, nên không chú ý. Đột ngột có người từ sau đẩy nàng. Sắt Sắt nghiêng người cứ thế ngã nhào xuống hồ nước.

Lần này về Tuyền Vương Phủ, vì muốn tránh không để lộ võ công nên Sắt Sắt đã để Tử Mê vận công phong bế nội lực. Không ngờ có kẻ lại được thể ra tay ám toán, Sắt Sắt ngã xuống, ngụp lặn hồi lâu, dần dần chìm xuống.

Thủy tính của Sắt Sắt vốn cực tốt, có điều, nàng không bơi, nàng muốn để xem rốt cuộc kẻ nào muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

"Trời ơi, Giang Thứ phi rơi xuống nước rồi! Người đâu mau tới đây!" Tiếng kêu hoảng hốt của thị nữ vừa vang lên lập tức gây ra sự hoảng loạn rất lớn. Không biết có phải người vừa đẩy nàng ban nãy kêu lên không, nếu

https://thuviensach.vn

phải thì đúng là thú vị quá, xem ra, bọn họ dường như không có ý định đẩy nàng vào chỗ chết.

Dạ Vô Yên đang bị đám phụ nữ vây quanh, vừa nghe Sắt Sắt rơi xuống nước, đôi mắt phượng liền lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng hắn rất nhanh lấy lại thần sắc, khoanh tay đi tới chỗ Sắt Sắt vừa ngã xuống, nói với thị nữ áo đỏ vừa hét lên: “Rơi từ đâu xuống?”

Thị nữ áo đỏ là Y Na, thị nữ của Y Doanh Hương, cô ta chỉ vào mặt hồ mơi Sắt Sắt rơi xuống, nói: “Vừa rồi, nô tì thấy Giang Thứ phi ngã tử chỗ này xuống. Người vùng vẫy mấy cái rồi chìm luôn. Vương gia, mau cứu người đi!”

Ánh mắt Dạ Vô Yên quét qua mặt hồ phẳng lặng một màu đen kịt, ở đó có những vòng tròn đồng tâm đang liên tục nổi lên.

Chìm xuống nhanh thế sao?

Dạ Vô Yên nhếch mép cười nhạt: “Chờ đó đi!”

Mấy thị vệ vốn định nhảy xuống nước ngẩn người, Vương gia nói vậy là có ý gì? Chờ ư? Không muốn họ nhảy xuống cứu người à? Nhất thời, bọn họ đều đứng ngây ra đó.

Đám thê thiếp nghe vậy, đa phần đều thở phảo một hơi. Họ vốn cho rằng Vương gia vì điệu múa ban nãy mà bị người đàn bà đó mê hoặc, xem ra không phải rồi.

“Vương gia, mau cứu tỷ tỷ đi, tỷ tỷ không biết bơi, sẽ chết đuối đó.” Y Doanh Hương chạy đến bên bờ, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói. Nhưng Dạ Vô Yên lại ra bộ không hề muốn cất chân động tay.

“Xin Vương gia mau sai người cứu tiểu thư đi!” Trong giọng nói Tử Mê đã có vài phần thê thảm. Nàng ta biết tiểu thư nhà mình biết bơi, trong lòng

https://thuviensach.vn

vốn không lo lắng. Nhưng thấy Tuyền Vương đối xử với tiểu thư lạnh lùng như vậy, trong lòng nàng ta cảm thấy cực kỳ thê lương.

Phong Noãn nghe thấy Sắt Sắt rơi xuống hồ, trong lòng thoáng run lên, nhất thời, tình cảm lấn át lý trí, hắn không hề nghĩ gì muốn lao ngay xuống nước.

Mấy thị vệ theo hầu tinh mắt nhanh tay liền ra sức ngăn Phong Noãn lại, trầm giọng nói: “Nhị Hoàng tử, đừng quên thân phận của ngài! Đó là thứ phi của Tuyền Vương, không đến lượt ngài phải cứu đâu! Hơn nữa, ngài cũng đâu biết bơi!”

Phong Noãn nghe vậy, đôi mắt chim ưng bỗng thập phần ảm đạm, sắc mặt càng tối sầm lại.

Hắn là người phương Bắc, quả thực không biết bơi. Lúc nguy cấp thế này, chẳng thể cứu được nàng.

“Mấy người các ngươi, nhảy xuống cứu người mau!” Phong Noãn trừng mắt nói, vì giằng co nên mũ áo y phục đều trở nên xộc xệch.

“Nhị Hoàng tử, bọn thuộc hạ cũng không biết bơi!” Mấy tên thị vệ lí nhí đáp.

“Tuyền Vương, vì sao lại giương mắt nhìn người rơi xuống nước mà không cứu?” Phong Noãn bước nhanh tới trước mặt Dạ Vô Yên, lạnh lùng đưa lời chất vấn, đôi mắt chim ưng vì tức giận mà đỏ vằn lên.

“Hách Liên Hoàng tử việc gì phải nóng vội thế, Bản vương đâu có nói là không cứu! Hách Liên Hoàng tử sao phải lo lắng như vậy?” Dạ Vô Yên vẫn giữ nguyên tư thế bình thản, chỉ đôi mắt phượng của hắn là ánh lên một tia nhìn ưu tư.

https://thuviensach.vn

Gần hết thời gian cháy một nén hương rồi, công phu bế khí dù có tốt đến đâu sợ rằng cũng không cố được nữa. Lẽ nào…

Ánh mắt hắn lướt trên mặt hồ tối đen, nỗi sợ hãi trong khoảnh khắc bóp nghẹt trái tim. Hắn không nghĩ thêm gì nữa, tung người lao xuống hồ.

Nước hồ về đêm cực kỳ lạnh, cái lạnh thấu xương thấm vào từng thớ thịt, trước khi Sắt Sắt rơi xuống nước đã hít sâu một hơi, nhưng chỗ không khí đó cũng đã dùng gần hết. Nếu vẫn không có ai chịu nhảy xuống cứu, Sắt Sắt đang tính liệu nàng có nên tự bơi lên không. Nàng muốn biết kẻ chủ mưu là ai nhưng nàng đâu muốn chết.

Đột nhiên nàng thấy ở eo mình có bàn tay ai đó giữ chặt, thân người cũng từ từ được đưa lên, Sắt Sắt khẽ hớp hai ngụm nước, khi mũi và miệng đầy nước rồi, nàng ho mấy tiếng tượng trương, nôn ra mấy ngụm nước rồi nhắm mắt giá vờ ngất xỉu.

Vở kịch này đã bắt đầu diễn thì đành diễn hết vậy, chỉ là nàng vẫn chưa tìm ra ai là kẻ chỉ mưu đứng đằng sau thao túng.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?!” Tử Mê nhào tới khóc lóc.

“Tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng được cứu lên rồi!” Y Doanh Hương xem chừng rất kích động: “Giang tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Ngâm trong nước hồ lạnh giá hơn một tuần hương, sắc mặt Sắt Sắt đã trắng bệch đến không còn một giọt máu, hai mắt nhắm nghiên, thân thể run rẩy như cành khô trước gió.

Phong Noãn bước tới phía trước, thấy tình cảnh Sắt Sắt thê thảm như vậy, lòng bỗng thắt lại, trong vô thức hắn muốn lại gần vuốt ve hai má lạnh giá của nàng. Không ngờ ánh mắt Dạ Vô Yên đã lạnh lùng lướt tới, khiến hắn khựng lại, cứ đứng đờ ra đó. Suýt chút nữa hắn quên, nàng giờ đã là Thứ phi của Tuyền Vương.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên nghiêm mặt, không nói một lời, ôm Sắt Sắt lên thuyền, tất cả mọi người đều bị bỏ lại trên hòn đảo nhỏ giữa hồ.

“Ta không nhìn nhầm chứ, vừa rồi chính Vương gia tự nhảy xuống nước cứu người?” Nhu phu nhân lầm bầm tự nói, thanh âm tuy cực kỳ nhỏ, nhưng đã bay đến tai tất thảy mọi người, làm dấy lên một phen hốt hoảng cùng sự đố kỵ.

Dạ Vô Yên ôm chặt Sắt Sắt trong lòng, không về Đào Yêu Viện mà đi thẳng tới Khuynh Dạ Cư.

Được Dạ Vô Yên ôm, Sắt Sắt cảm thấy như mình đang mơ. Trước đây nàng cũng đã từng mơ được ôm như thế. Không ngờ giấc mơ đó lại diễn ra trong hoàn cảnh này. Lặng nghe tiếng tim hắn đập trầm ổn, nhất thời, Sắt Sắt có chút mê mẩn.

“Vương gia…” Hai thị nữ chạy tới, muốn đỡ lấy Sắt Sắt từ trong tay Dạ Vô Yên, nhưng bước chân của hắn rất nhanh, như một làn gió, chỉ vừa chớp mắt đã đi qua hành lang, thẳng tới phòng tắm.

Trong phòng, một dòng suối trong hiện ra, cả phòng khói trắng bốc lên nghi ngút, khí nóng bừng bừng, hóa ra nơi này có một suối nước nóng. Suối nước chảy vào hồ, bồn phía xung quanh được thắp đèn lưu li, ánh sáng dịu dàng làm nổi bật lên những làn khói trắng yêu kiều, khó mà tả được vẻ mơ hồ uyển chuyển.

Dạ Vô Yên đặt Sắt Sắt xuống đất, đưa tay ra định cởi quần áo ướt lạnh trên người nàng.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng run lên, nàng không muốn bị hắn nhìn thấy hết, không thể giả vờ được nữa, nàng khẽ ho vài tiếng, từ từ mở hai mắt ra. Một làn sương mù che trước mặt, chỉ thấy đôi mắt phượng trong như ngọc đang chăm chú nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

“Tỉnh rồi hả?” Dạ Vô Yên rõ ràng thở phào một hơi, khẽ hỏi.

Sắt Sắt chớp hai hàng mi dày cong vút, đột nhiên nhấc tay tát mạnh vào mặt Dạ Vô Yên một cái.

Tiếng cái tát thật giòn truyền tới, mấy thị nữ đứng hầu bên ngoài sợ đến mức nín thở.

Dạ Vô Yên đang ôm Sắt Sắt, vì ở gần quá nên không kịp phòng bị, khuôn mặt tuấn tú hằn lên năm vết ngón tay. Hắn mở trừng mắt, lạnh lùng rít lên ba chữ tên nàng qua kẽ răng, thanh âm lạnh lẽo đến kinh người, “Sao hả, nàng là Thứ phi của Bản vương, lẽ nào còn sợ bị Bản vương nhìn thấy hết ư?” Dạ Vô Yên không tức mà lại cười, trong đôi mắt sâu thẳm vụt lên tia sáng khiến người ta say đắm.

Vốn tưởng rằng hắn ăn một cái tát thì sẽ buông tay, nào ngờ hắn vẫn tiếp tục cởi áo Sắt Sắt, áo ngoài và áo trong đều ướt sũng. Tát thêm cái nữa chắc chắn không được, bởi hắn đã có phòng bị, sẽ không để nàng được thể lấn tới.

Khí nóng trong phòng dày đặc, mặt Sắt Sắt đã dần khôi phục lại huyết sắc, hai má đỏ hồng. Thấy tay Dạ Vô Yên định sờ lên yếm mình, Sắt Sắt dùng sức đẩy mạnh, nhưng không đẩy được Dạ Vô Yên ra mà còn khiến cả người mình rơi xuống hồ nước nóng.

Trong làn khí nóng nghi ngút, tiếng cười của Dạ Vô Yên truyền tới, rất hay, giống như bản nhạc được tấu lên từ cây cổ cầm vậy.

“Nàng sợ Bản vương chạm vào người nàng ư?” Thanh âm thâm trầm của Dạ Vô Yên truyền qua lớp khí nóng dội tới tai nàng mang theo sự mỉa mai sâu sắc, “Điệu múa và khúc nhạc của nàng rất hay, Bản vương đã nói thì sẽ giữ lời, bao gồm cả những lời trong đêm động phòng hôm đó nữa! Vì thế…” Hắn ngừng lại một lát, lạnh lùng nói tiếp: “Nàng yên tâm đi!”

https://thuviensach.vn

Lời của hắn như châu ngọc rơi xuống đất, từng chữ rõ ràng đâm thẳng vào trái tim nàng, Giọng điệu như đang thuyết phục nàng, lại giống như hạ quyết tâm. Nói rồi, hắn tiêu sái quay người, trong tư thế rời đi ẩn chứa nét tuyệt tình lạnh lẽo.

Trong làn khí nóng nghi ngút, bóng áo bào màu tím nhạt đó dần bay xa.

Ngâm mình trong hồ nước nóng, Sắt Sắt té nước, trên cánh tay trắng ngần, từng giọt nước trong vắt như châu ngọc nhẹ nhàng rơi xuống.

Bản vương đã nói thì sẽ giữ lời, bao gồm cả những lời đêm động phòng nữa!

Sắt Sắt suy nghĩ kỹ lời nói của Dạ Vô Yên, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười mỉa mai.

Đúng là nàng tự vơ lấy nhục!

Dạ Vô Yên sao có thể cưỡng bức nàng được chứ! Đêm động phòng hoa chúc hắn đã nói rồi, cả đời này sẽ không bao giờ ân sủng nàng. Trước đó nói muốn nàng hầu hắn ngủ, chẳng qua cũng là vì hắn đã nhìn thấu lòng nàng, biết nàng không muốn lấy lòng hắn, cố ý nói vậy để dọa nàng thôi. Đáng thương thay nàng lại tin là thật, lại còn cố sức mà biểu diễn.

Sắt Sắt ngụp đầu trong hồ mặc cho nước suối bao trùm lấy thân hình mảnh mai của mình, hơi ấm dần dần ngấm vào da thịt, hàn khí cũng được khu trừ.

Ngoài cửa có tiếng bước chân, thấp thoáng nghe tiếng thị nữ gọi: “Vương phi!”

Sắt Sắt nheo mắt, nhảy lên khỏi mặt nước, vẩy tóc cho khô, rất nhiều giọt nước trên tóc văng ra tứ phía.

https://thuviensach.vn

Tấm rèm thủy tinh vang lên những tiếng động giòn giã, Y Doanh Hương vội vã xông vào. Thấy Sắt Sắt như đóa phù dung xuất thủy, đôi mắt đẹp khẽ chớp, lấy tay che ngực, nàng ta liền cười nói: “Giang tỷ tỷ, không sao là tốt rồi. Vừa rồi làm Doanh Hương sợ quá!”

“Phiền Vương phi phải nhớ thương rồi, Sắt Sắt mệnh lớn, không dễ gì bị hại thế đâu!” Sắt Sắt cười mỉm, thanh âm dịu dàng, nhưng trong đó hàm chứa ý vị lạnh lùng.

Y Doanh Hương ngây người, khóe mắt đỏ lên, khẽ nói: “Giang tỷ tỷ, đúng là ta bảo Y Na đẩy tỷ tỷ xuống nước, nhưng xin tỷ tỷ tin ta, ta không có ác ý, cũng không muốn hại chết tỷ tỷ đâu, ta chỉ muốn biết Vương gia rốt cuộc có ý định gì với tỷ tỷ thôi.”

Sắt Sắt không ngờ Y Doanh Hương lại thẳng thắn như vậy, nhưng nghĩ kỹ lại, có lẽ nàng ta quả thực không có ác ý gì. Vì nàng vừa rơi xuống nước, Y Na đã vội hét lớn lên kêu cứu. Lẽ nào đúng như nàng ta vừa nói, chỉ vì muốn biết tâm ý của Dạ Vô Yên với nàng? Dạ Vô Yên sủng ái nàng ta như vậy, lẽ nào còn sợ bị cướp mất tình yêu sao? Một người con gái bị Dạ Vô Yên ném dưới chân nàng, lại cũng khiến người khác cảm thấy bất an sao? Nói ra đúng là nực cười!

Sắt Sắt nhướng mày, lạnh nhạt nói: “Cô không sợ ta mách Vương gia sao?”

Nàng ta để thị nữ của mình ra tay, không sợ sự tình bại lộ sao? Hay là nàng ta dựa vào việc được Dạ Vô Yên sủng ái, không còn có phép tắc gì nữa?

“Đương nhiên là ta sợ, chỉ xin tỷ tỷ đừng nói ta thôi!”

“Cô cho rằng ta không nói, chàng lại không biết sao? Có điều cô yên tâm, Vương gia dù có biết, cũng sẽ không làm gì đâu!” Sắt Sắt lạnh lùng cười nói.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên hoặc giả không nhìn thấy, hoặc giả biết ai khiến nàng ngã xuống nước. Nhưng thị vệ của hắn đâu có mù, hắn sẽ biết cả. Nếu không phải hắn sớm biết do Y Na đẩy nàng xuống nước, sao lại chẳng hề truy cứu gì như vậy. Rõ ràng, hắn biết hết sự thật, nhưng hắn không muốn truy cứu mà thôi. Quả thực hắn vô cùng sủng ái Y Doanh Hương, ngay đến việc nàng ta giết người phóng hỏa cũng muốn bao che.

“Giang tỷ tỷ, tỷ có yêu Vương gia không?” Y Doanh Hương đột nhiên chớp mắt, cười hi hi hỏi.

Sắt Sắt ngây người, không ngờ Y Doanh Hương lại chuyển sang chủ đề này.

“Không yêu!” Sắt Sắt nói một cách nhạt nhẽo, trong làn khí nóng mờ mờ vây quanh, đôi mắt đen như hồ nước mùa thu của nàng dường như lắng đọng vô số những hạt thủy tinh lấp lánh.

Y Doanh Hương chau mày, dường như không ngờ Sắt Sắt lại trả lời một cách dứt khoát như vậy.

“Đúng là không yêu thật à? Nếu Vương gia thích tỷ tỷ, tỷ tỷ vẫn không yêu Vương gia ư?” Y Doanh Hương cười dịu dàng.

Sắt Sắt trong lòng có chút bực bội, đôi mắt ánh lên sự lạnh lùng, nàng đáp lạnh tanh: “Vương phi còn có chuyện gì nữa không, nếu không có chuyện gì nữa, ta ra ngoài đây, xin Vương phi tránh đi một lát.”

Hắn thích nàng thì nàng nên yêu hắn sao?

Y Doanh Hương bị sự lạnh lùng của nàng làm cho sợ hãi, lùi ra sau mấy bước, rồi bỗng quay lại khẽ nói: “Có phải tỷ tỷ chưa có quần áo mặc không? Doanh Hương đã mạn phép chuẩn bị quần áo cho tỷ tỷ rồi. Tỷ tỷ mặc bộ này đi!” Nói rồi, nàng ta lấy một chiếc áo lót trắng cùng chiếc váy ngoài màu vàng nhạt từ tay thị nữ đứng sau đưa cho Sắt Sắt.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngây người, nàng quả thực không biết nói sao với Y Doanh Hương. Nàng ta xem ra vô cùng ngây thơ thì phải, trước mặt nàng không hề bày đặt điệu bộ Vương phi, một điều tỷ tỷ, hai điều tỷ tỷ. Nhưng nàng không có ý định nhận ý tốt của nàng ta, ai mà biết được đó là sự ngây thơ chân thật hay giả dối.

"Không cần đâu, ta chưa bao giờ mặc y phục của người khác." Dứt lời ánh mắt nàng lướt qua, mới phát hiện ra quần áo mình vừa cởi lúc nãy đã bị Y Doanh Hương dẫm dưới chân, bẩn thỉu vô cùng, bất luận thế nào cũng không thể mặc lại được.

Sắt Sắt không đừng được đành vuốt trán, lạnh nhạt nói: "Vương phi ra ngoài trước đi, thị nữ của ta sẽ mang quần áo tới."

"Tỷ tỷ không phải chờ đâu, thị nữ của tỷ tỷ sẽ không tới đâu. Đây là cấm địa, nếu không phải hôm nay Vương gia đưa tỷ tỷ tới đây, thậm chí ngay cả ta cũng không thể tới đây được. Tỷ tỷ yên tâm đi, đây là quần áo mới, chưa ai mặc đâu." Y Doanh Hương cười nói, rồi để y phục ở đó, quay người nhanh chóng đưa thị nữ ra ngoài.

Sắt Sắt tựa bên vách hồ một lát, không thấy Tử Mê và Thanh Mai tới, đành mặc quần áo mà Y Doanh Hương để lại, rồi nhanh chóng bước ra ngoài phòng tắm suối nước nóng.

Bên ngoài Khuynh Dạ Cư, Thanh Mai và Tử Mê đang đi đi lại lại, dáng vẻ sốt ruột, thấy Sắt Sắt đi ra, hai người họ vội vã chạy tới.

Thanh mai nheo mắt cười nói: "Tiểu thư, cuối cùng cô cũng chịu ra rồi, bọn em còn cho rằng Vương gia bắt tiểu thư phải hầu ngủ cơ đấy."

Sắt Sắt giơ tay gõ vào đầu nàng ta, nói: "Cái đầu này nghĩ gì thế không biết?"

https://thuviensach.vn

Thanh Mai thè lưỡi, nhìn bộ y phục của Sắt Sắt đang mặc, nói: “Tiểu thư, bộ này đẹp thật, hơn nữa còn rất thơm! Hình như đã được xông hương.”

Tử Mê ngửi qua, một mùi thơm nhè nhẹ rất khó tả đưa vào cánh mũi, nàng ta chau mày, nói: “Quả nhiên là đã được xông hương! Có điều đây là hoa gì mà có mùi lạ thế?”

Sắt Sắt vốn không thích mặc chiếc áo này, liền chau mày: “Hai ngươi biết vậy mà sao không đem y phục vào, hại ta phải mặc đồ của người khác. Mau về thôi, về rồi sẽ thay ra ngay.”

Thanh Mai nói đầy oan ức: “Tiểu thư, bọn em có được vào đâu!”

Trong Khuynh Thành Cư, Dạ Vô Yên tay cầm bình sứ trắng, rót nước trà vào một chiếc chén đá, lặng lẽ nhìn từng chiếc lá phong nổi lên trong chén trà. Hắn bưng chén nhấp một ngụm, trong lòng bỗng thấy những phiền muộn dần vơi. Xưa nay hắn luôn thích loại trà vị thanh tao, bởi sau khi thưởng thức mới thấy hương thơm lưu lại trong miệng.

Ngoài cửa vang tới tiếng bước chân rất nhẹ, hắn chậm rãi bỏ chén trà xuống, đôi mắt thâm sâu ánh lên một tia nhìn lấp lánh.

“Ra đây đi!” Hắn lạnh nhạt nói.

Y Doanh Hương từ cửa chầm chậm bước vào.

“Yên ca ca!” Trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp như bạch ngọc được đẽo gọt hiện lên nụ cười nhẹ nhàng.

“Nói đi, nàng đã làm những gì?” Dạ Vô Yên nhướng mày, hỏi rất thản nhiên.

“Không làm gì cả!” Y Doanh Hương nghịch tà áo, cúi đầu nhẹ đáp.

https://thuviensach.vn

“Không làm gì?” Dạ Vô Yên nhắc lại lần nữa, trên khuôn mặt ấm áp của hắn bắt đầu phủ một tầng sương lạnh

Y Doanh Hương ngẩng đầu vừa hay bắt gặp sự lạnh lùng trong mắt hắn liền thấy chột dạ, xoa tay, chầm chậm nói: “Là muội sai người đẩy tỷ ấy xuống nước.” Khẽ nhìn qua, thấy khuôn mặt Dạ Vô Yên vẫn lạnh lẽo không chút biến đổi, nàng ta liền nói tiếp, “Trên bộ quần áo đưa cho tỷ ấy, muộn còn xông thêm, xông thêm…”

“Xông thêm cái gì?” Mắt phượng của Dạ Vô Yên nheo lại, ánh mắt sắc bén nhìn Y Doanh Hương bức bách, hỏi dồn.

Y Doanh Hương vừa lùi lại, vừa nói nhanh: “Mị dược[1]!” Dứt lời, nàng ta chạy như bay ra cửa.

[1]. Một loại hương liệu có xạ hương hoặc hổ phách, có tác dụng kích dục.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Quyến Luyến Vô Tình

Đào Yêu Viện.

Sắt Sắt vừa nằm xuống chưa lâu, liền cảm thấy đan điền[1] có một luồng khí nóng rực chầm chậm bốc lên, dần dần luồng khí đó không ngừng di chuyển trong cơ thể, những chỗ luồng khí đó đi qua đều nóng như lửa, cảm giác như sắp thiêu đốt thân thể nàng.

[1]. Thuật ngữ trong y học, võ thuật, dưỡng sinh dùng để chỉ một vài trung tâm khí lực hay các nguyệt đạo trên cơ thể người.

Chuyện gì thế này.

Sắt Sắt thấy lạ bèn ngồi dậy, đưa tay sờ lên hai má mình, cảm thấy hai má nóng rực, ngay đến cơ thể cũng bắt đầu nóng lên. Rõ ràng bây giờ mới là cuối xuân, có nóng thế nào đi nữa cũng không thể khó chịu thế này được, huống hồ đây không phải là cái nóng bên ngoài, mà là cái nóng như lửa từ bên trong cơ thể phát ra, khiến nàng không chịu được phải hất tấm chăn mỏng trên người ra, để được mát hơn đôi chút.

Sắt Sắt nghiến răng đèn nén ngọn lửa trong lòng, nhưng lại cảm thấy đầu óc cũng bắt đầu mơ hồ, lẽ nào vừa rồi rơi xuống hồ nước lạnh, nàng đã bị nhiễm phong hàn sao?

“Tử Mê, ngươi vận công đả khai nội lực cho ta, có lẽ ta bị nhiễm phong hàn rồi, vận công cho đỡ một chút.” Sắt Sắt nói với Tử Mê.

https://thuviensach.vn

Tử Mê gật đầu đả khai nội lực đã bị phong tỏa cho Sắt Sắt.

Sắt Sắt ngồi lại trên giường, vận công điều tức. Trước đây khi bị phong hàn, chỉ cần vận công điều tức một lúc, nàng sẽ thấy dễ chịu ngay, uống thêm hai thang thuốc là hoàn toàn khỏi hẳn. Nhưng lần này không hiểu vì sao, càng điều tức, thân thể càng cảm thấy khó chịu, nóng đến mức không thể chịu nổi mà lại không toát giọt mồ hôi nào.

Sắt Sắt lặng lẽ chau mày, cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn.

Tử Mê lo lắng cho Sắt Sắt, liền đứng dậy thắp nến. Dưới ánh nến mờ mờ, chỉ thấy trên mặt Sắt Sắt là những vệt màu đỏ ửng, đôi mắt trong veo mơ hồ, không hề có sự thuần khiết như mọi ngày.

Trước đây Tử Mê đã theo Lạc phu nhân nhiều năm, hiểu rộng biết nhiều, thấy vậy trong lòng liền kinh hãi, ngón tay thoáng run lên, giọt dầu đèn nóng bỏng nhỏ trên cổ tay đau đớn nhưng nàng cũng không kịp lau đi, liền nhào tới bên Sắt Sắt, hoảng hốt hỏi: “Tiểu thư, cô bị trúng mị dược phải không?”

Mị dược? Một lời vừa thốt ra khiến nàng chợt bừng tỉnh giấc mơ!

Đây là mị dược vẫn được đồn đại đó sao?

Trước đây Sắt Sắt có nghe nói các kỹ nữ lầu xanh thường dùng thứ thuốc này để lấy lòng đàn ông, cũng từng nghe nói những cô gái con nhà lành bị trúng phải mị dược mà mất đi trinh tiết. Nàng lúc đó thậm chí thường chế nhạo những cô gái này không đủ định lực và lý trí. Nhưng khi chính bản thân mình phải trải qua, mới biết uy lực của mị dược khủng khiếp đến mức nào. Ngay đến nội lực cũng không thể khống chế được, mà dường như càng muốn khống chế lại càng phản tác dụng.

Thật không ngờ nàng cũng có ngày bị ám toán thế này. Nghĩ lại một lượt chuyện vừa xảy ra, nàng đột nhiên hiểu nàng đã bị trúng độc như thế

https://thuviensach.vn

nào. Thảo nào nàng cầm bộ y phục Y Doanh Hương đưa cho, có ngửi thấy mùi hương nhè nhẹ trên đó. Nghĩ tới đây nàng liền nhắm mắt than dài.

Y Doanh Hương vì sao phải hãm hại nàng? Nàng ta làm như vậy rốt cuộc để làm gì chứ?

Sắt Sắt không hiểu, cũng chẳng còn hơi sức đâu mà suy nghĩ nữa, bởi ngọn lửa trong người nàng càng lúc càng bùng phát dữ dội.

"Tiểu thư, nếu là mùi hương trên quần áo, sao em và Thanh Mai không sao?" Tử Mê thấy lạ bèn hỏi.

Sắt Sắt cười khổ đáp: "Cô ta đã muốn hại ta thì đương nhiên sẽ không làm liên lụy đến hai người. Thuốc đó không phải ngửi vào là trúng độc, mà phải bôi lên da thịt mới công hiệu." Nàng mặc bộ y phục đó hơn nửa canh giời, thuốc đã kịp ngấm vào da thịt mất rồi.

"Tiểu thư, Tử Mê đi mời Tuyền Vương vậy, nếu không, tiểu thư sẽ bị ngọn lửa dục vọng giày vò đến chết mất."

"Không!" Sắt Sắt ôm ngực, hơi thở đã dần trở nên hổn hển.

Nàng sẽ không cầu xin hắn đâu!

Đêm động phòng, hắn đã nói rất rõ, cả đời này, hắn sẽ không bao giờ sủng hạnh nàng. Vừa rồi trong phòng tắm suối nước nóng, hắn cũng đã nhắc lại, những gì hắn nói hắn đều giữ lời. Điều đó có nghĩa là hắn không muốn nàng và cũng không bao giờ cần nàng. Cho dù nàng có cầu xin, có lẽ hắn cũng chẳng vì thương hại mà sủng hạnh nàng đâu. Nếu đã vậy thì nàng việc gì phải tự chuốc nhục vào thân! Thậm chí, cho dù hắn có đồng ý giải mị dược giúp nàng, thì đem so với sự lạnh lùng của hắn còn nhục nhã hơn. Giang Sắt Sắt nàng sẽ không đê tiện đến mức quỳ gối trước người khác đầu cầu xin chút hoan lạc, nhưng nàng không muốn chết, cũng không thể chết được!

https://thuviensach.vn

“Tử Mê, đưa bộ quần áo giả trai và mặt nạ ra đây, ta phải ra ngoài một chuyến!” Sắt Sắt nhẹ nhàng nói, ngọn lửa hừng hực trong người nàng đang không ngừng thiêu đốt, càng lúc nàng càng không thể khống chế được.

“Tiểu thư, cô phải ra ngoài ư? Đi đâu?” Tử Mê kinh ngạc hỏi.

“Ta có quen một người, huynh ấy thần thông quảng đại, chắc có thể giải được loại mị dược này. Ngươi yên tâm, ta sẽ không để xảy ra chuyện gì đâu. Trong thời gian ta ra ngoài, để Thanh Mai lên giường ta ngủ. Nếu có người tới hỏi, nói là ta bị phong hàn, không thể gặp ai, để tránh lây cho họ. Và đừng cho bất kỳ ai biết ta ra ngoài!” Sắt Sắt thấp giọng dặn dò.

Nàng thay áo, đeo mặt nạ, rồi nhấc chén trà lạnh trên bàn lên uống cạn, liền cảm thấy ngọn lửa trong người được đè nén xuống chút ít. Nàng nhanh chân bước ra khỏi phòng, một cơn gió đêm bất ngờ ập tới, đầu óc đang mê man của nàng liền tỉnh lại đôi chút. Nàng nhẹ nhàng vọt lên nóc nhà, bóng áo xanh quyện với ánh sáng lạnh trời đêm rồi dần mất dạng.

Bầu trời trên đỉnh đầu cao vời vợi, màn đêm đen như mực. Vài ngôi sao lóe lên thứ ánh sáng yếu ớt, dịu dàng. Sắt Sắt phi thân nhảy lên, thân hình nhẹ nhàng như làn khói mỏng. Từ hậu viện tới hậu hoa viên, rồi tới lúc ra khỏi phủ, nàng đều tránh được sự tuần tra của đám thị vệ, chỉ mất thời gian chưa uống hết một chén trà nàng đã thoát ra ngoài mà không một ai hay biết.

Ra khỏi Tuyền Vương phủ, Sắt Sắt liền phi thẳng tới nơi ở của Minh Xuân Thủy.

“Nếu sau này gặp chuyện gì khó khăn, Minh mỗ nhất định sẽ hết sức giúp đỡ!”

Nàng nhớ đêm đó Minh Xuân Thủy đã hứa với nàng như thế, vì vậy nàng quyết định đi tìm hắn. Với thế lực của Xuân Thủy Lầu, nàng không tin hắn không thể giải được chút mị dược này.

https://thuviensach.vn

Lần theo trí nhớ, Sắt Sắt cuối cùng cũng tìm được đến nơi ở của Minh Xuân Thủy. Sau một hồi gõ cửa, quản gia mở cửa liền nhận ra Sắt Sắt là người mà hôm trước Minh Xuân Thủy đưa về, ông ta không nói gì nhiều, liền mời nàng vào trong.

Ở cửa phòng, thị nữ của Minh Xuân Thủy đã nhanh chóng bước ra nghênh tiếp.

Sắt Sắt nhận ra đó là thị nữ áo đỏ lần trước giúp nàng đắp thuốc, nhưng vì nàng không biết tên cô gái đó liền hỏi: "Vị cô nương này, ta là bằng hữu của Lầu chủ cô, đêm khuya tới làm phiền, thực vô cùng xin lỗi. Có điều ta quả là có việc gấp, không biết có thể gặp Lầu chủ một lát không?"

Thị nữ đó nhìn Sắt Sắt một lượt, khẽ nói: "Lầu chủ nhà ta không ở đây, không biết cô nương có việc gì gấp?"

Sắt Sắt nghe thấy vậy, bỗng nín lặng, canh ba nửa đêm, sao Minh Xuân Thủy lại không ở đây? Làm thế nào bây giờ?

Dường như nhận ra vẻ bối rối của Sắt Sắt, thị nữ đó khẽ cười nói: "Có điều cô nương có thể vào trong ngồi đợi, Lầu chủ đã dặn, phải đối xử chu đáo với cô nương."

Sắt Sắt đi theo thị nữ áo đỏ vào phòng, hỏi: "Không biết tỷ tỷ phương danh là gì?"

"Tiểu Thoa." Thị nữ áo đỏ đáp gọn lỏn.

"Không biết Tiểu Thoa tỷ tỷ có thể tìm Lầu chủ một chút được không, quả thực ta có việc rất gấp!" Sắt Sắt vội nói.

Tiểu Thoa cười miễn cưỡng, đáp: "Xưa nay người dưới chúng ta không bao giờ biết được hành tung của Lầu chủ, làm sao mà tìm được? Có điều, chúng ta có thể phát tín hiệu cho Lầu chủ, người nhìn thấy rồi sẽ tự quay về

https://thuviensach.vn

đây. Nhưng Lầu chủ rất có thể sẽ không nhìn thấy, hoặc giả đang phải xử lý một số việc quan trọng nào đó, chưa chắc đã kịp quay về."

"Đa tạ Tiểu Thoa tỷ, chỉ cần tỷ có thể phát tín hiệu là tốt rồi, ta sẽ ngồi đây đợi, chờ đến khi huynh ấy về mới thôi!" Sắt Sắt cắn môi nói.

Tiểu Thoa gật đầu, lập tức ra ngoài phát tín hiệu.

Sắt Sắt ngồi trên chiếc giường mềm, chỉ cảm thấy bất kể có vận công thế nào cũng không thể áp chế được sự rối loạn trong lòng, ngọn lửa nóng bỏng quái dị đó lần lượt di chuyển khắp thân thể nàng, vùi lấp lý trí của nàng, ngay đến chân tay nàng cũng dần trở nên tê dại.

Nếu Minh Xuân Thủy không về, e rằng nàng sẽ bị ngọn lửa dục vọng giày vò đến chết mất.

Sắt Sắt quằn quại trên giường, cũng không biết sau bao lâu, thấp thoáng nghe thấy tiếng nói của Tiểu Thoa bên ngoài cửa. Nàng cố gượng thân thể mềm nhũn, miễn cưỡng ngồi dậy.

Tiếng rèm thủy tinh nhẹ kêu leng keng, Minh Xuân Thủy mặc áo trắng chầm chậm bước vào, theo cùng hắn là một trận gió đêm mát lạnh. Ánh nến lấp lánh, chiếu sáng đôi mắt đen láy sau chiếc mặt nạ của hắn. Ánh mắt vừa có tia sáng lóe lên liền vụt tắt, đó là một tia nhìn lạnh lẽo như hút lấy hồn phách người khác, nhanh đến mức khiến người đối diện khó nắm bắt mà hoài nghi, có phải đó chỉ là ảo giác.

Lông mày hắn nhướng lên, nhìn Sắt Sắt đang ngồi trên giường dùng thanh âm hơi mang ý cười cợt nói: "Tiêm Tiêm công tử, à không, Tiêm Tiêm tiểu thư, đêm hôm khuya khoắt không biết có chuyện gì mà tìm tại hạ gấp thế!"

Sắt Sắt vuốt tay lên khuôn mặt nóng bừng, không vòng vo mà đi thẳng vào đề: "Nếu đây không phải là việc cực kỳ cấp bách, ta cũng không dám

https://thuviensach.vn

đêm hôm tới đây làm phiền Minh Lầu chủ. Ta bị trúng mị dược, không biết Minh Lầu chủ có thuốc giải không?"

"Mị dược?" Minh Xuân Thủy khẽ cười, thanh âm lười biếng như sóng nước lăn tăn, "Tiêm Tiêm công tử mà cũng bị trúng mị dược ư?"

"Sao hả, đáng cười đến thế ư?" Sắt Sắt bị hắn cười nhạo đến mức đầu óc ong ong hỗn loạn, nàng xấu hổ hỏi. Nàng là Tiêm Tiêm công tử không sai, nhưng ai qui định là nàng không được trúng mị dược?

Minh Xuân Thủy không cười nhạo nữa, hỏi nhạt: "Vậy đêm nay nàng tới tìm ta, là muốn ta giải mị dược cho nàng?" Khi nói câu này, một điệu cười đầy mê hoặc toát ra từ khóe môi hắn, trong đôi mắt đen láy ánh lên ánh sáng rực rỡ như đá quý. Lúc này, hắn hấp dẫn một cách tà ác, có chút trong sáng, nhưng lại có chút trác táng, có chút dịu dàng, nhưng lại có chút bất kham.

Một con người giống như cây anh túc, có sức hấp dẫn, gây nghiện chết người. Cho dù không nhìn thấy khuôn mặt hắn dưới lớp mặt nạ kia, nhưng cũng đủ khiến người ta phải tan nát trái tim rồi.

"Đúng thế! Không biết huynh có thuốc giải mị dược không?" Sắt Sắt nói từng câu từng chữ, cố hết sức để thanh âm của mình nghe sao lạnh lùng trấn tĩnh nhất. Nhưng nàng đã trúng mị dược, vì thế giọng nói lại biến thành êm ái thỏ thẻ, khi nghe cảm thấy vô cùng dịu dàng uyển chuyển, rất động lòng.

Minh Xuân Thủy ngây người, chầm chậm bước tới trước mặt Sắt Sắt, cúi xuống kéo ống tay áo Sắt Sắt lên.

Sắt Sắt sợ hãi, vô thức đẩy mạnh hắn ra, lạnh lùng nói: "Làm gì vậy?"

Minh Xuân Thủy cười hắt ra một tiếng, đáp một cách ung dung: "Nàng sợ gì chứ, không chẩn mạch làm sao biết nàng trúng loại mị dược gì và có

https://thuviensach.vn

giải dược hay không?”

Hắn vén tay áo nàng lên, đặt ngón tay thon dài lên trên cổ tay nóng rực của nàng, vừa chẩn mạch, vừa không quên cười nhạo: “Cổ tay nõn nà trắng trẻo thế này mà cũng có người tin là đàn ông sao?!”

Bây giờ là lúc nào rồi mà hắn còn trêu ghẹo nàng như thế?

Sắt Sắt cắn môi không đáp, chỉ dùng ánh mắt lo lắng nhìn hắn, hỏi: “Sao hả, ta trúng loại mị dược gì, có giải dược không?”

“Không phải là mị dược thông thường!” Minh Xuân Thủy trầm giọng nói.

“Á?!” Trong lòng Sắt Sắt nặng trĩu.

“Có điều muốn điều chế thuốc giải cũng không khó!” Minh Xuân Thủy cười nói.

“Thật không? Tốt quá rồi!” Sắt Sắt không đừng được cười nói. Nàng biết, với thế lực của Xuân Thủy Lầu, không thể nào ngay đến chút mị dược này cũng không giải nổi.

“Nhưng, cho dù có điều chế được thuốc giải cũng vô ích.” Minh Xuân Thủy tiếp tục nói.

“Vì sao?” Khó khăn lắm nàng mới yên lòng, nghe những lời hắn vừa nói, sự lo sợ trong nàng lại như thủy triều kéo tới.

“Vì nàng đã dùng nội lực áp chế mị dược. Người trúng loại độc này tối kỵ dùng nội lực áp chế, như thế dược lực càng tăng lên và theo huyết dịch chạy đi khắp cơ thể. Hơn nữa nàng còn không chỉ dùng nội lực áp chế dược lực một lần, vì thế mị dược mà nàng trúng phải đã vô phương cứu chữa!

https://thuviensach.vn

Bây giờ, chỉ còn một cách, đó là…..” Câu tiếp theo, Minh Xuân Thủy không nói nữa, vì cả hai người đều đã rất rõ rồi.

“Hoặc ta có thể tìm giúp nàng một người đàn ông!” Minh Xuân Thủy khoanh tay trước ngực, ánh mắt sáng rực ngưng thần bình thản nhìn Sắt Sắt.

Tìm một người đàn ông!

Sắt Sắt nghe thấy vậy, lông mày liền cau chặt.

Tuy nàng đã mười tám tuổi, nhưng chưa từng thực sự yêu ai. Ngay cả với phu quân trên danh nghĩa của nàng là Dạ Vô Yên, tuy nàng đã từng rất có thiện cảm với hắn, nhưng lại chưa từng có thứ tình cảm được gọi là tình yêu, rồi lại bị sự vô tình của hắn chà đạp. Còn Phong Noãn, tuy nàng đã từng hết sức cảm thông với hắn, nàng rất thích sự thoải mái khi ở bên hắn, nhưng đó cũng không phải là tình yêu.

Nàng sẽ không đi tìm hai người đàn ông đó để nhờ họ giúp đỡ.

Nàng tuy là phụ nữ đã có chồng, nhưng vẫn còn là thiếu nữ. Nàng không thể tùy tiện tìm một người đàn ông xa lạ để chung chăn gối được. Nàng đã từng mơ sẽ trao tấm thâm trong trắng của mình cho người mình yêu thương trong đêm động phòng hoa chúc. Nhưng sao mọi việc lại diễn tiến đến mức này?

Y Doanh Hương! Nàng sẽ không tha cho cô ta!

Sắt Sắt chầm chậm rời khỏi giường, nhìn Minh Xuân Thủy trong tà áo trắng tung bay. Nàng đã từng cầm tiêu hợp tấu cùng hắn, tiếng cầm tiếng tiêu lại vô cùng hòa hợp, thậm chí nàng đã từng đánh cờ cùng hắn, trên bàn cờ cũng là kỳ phùng địch thủ. Khi nàng đau lòng khổ sở nhất, hắn đã mang sự ấm áp tới cho nàng, khi nàng gục ngã khốn cùng, hắn lại đem niềm tin đến.

https://thuviensach.vn

Hắn nói, hắn luôn chờ đợi, chờ đợi một người con gái có thể khiến hắn yêu thích, ngưỡng mộ, cùng hắn kề vai sánh bước. Lẽ nào nàng lại không như vậy ư? Nàng cũng đang đợi, đợi một người đàn ông khiến nàng yêu thích, khâm phục, có thể cùng nàng sát cánh chung vai. Hắn là Lầu chủ của Xuân Thủy Lầu, trên giang hồ có người gọi hắn là giáo chủ ma giáo, nhưng nàng không quan tâm. Ngay lúc này đây, nếu nhất định phải tìm một người đàn ông để giải độc, nàng chỉ chọn hắn.

Cố nén cơn thiêu đốt nóng bỏng trong lòng, Sắt Sắt ngẩng đầu khẽ thở một hơi, lạnh nhạt nói: “Nhất định phải tìm một người đàn ông sao?”

“Đúng vậy!” Minh Xuân Thủy cười nhạt đáp, thanh âm hết sức thản nhiên.

“Được, nếu nhất định phải như thế, ta chỉ chọn huynh thôi!” Sắt Sắt nói ra quyết định của mình.

Một bầu không khí lạnh toát bỗng bao trùm khắp căn phòng, Sắt Sắt đột nhiên cảm thấy cực kỳ căng thẳng. Minh Xuân Thủy trong bộ y phục trắng hơn tuyết, thanh khiết không vướng chút bụi trần, đôi mắt trong veo của hắn vụt lên một tia nhìn lạnh lẽo. Đôi môi mỏng khẽ mím lại, dường như bên khóe miệng đang ẩn hiện nụ cười.

“Nàng, chắc chắn muốn ta giải độc cho nàng? Lẽ nào nàng không còn sự lựa chọn nào khác ư?” Hồi lâu, Minh Xuân Thủy mới lạnh nhạt nói.

Sắt Sắt nghe vậy, khẽ nhếch môi, lộ ra một nụ cười nhẹ, nhưng nụ cười đó lại mang ý vị cực kỳ bi thương. Sự lựa chọn tốt nhất là Dạ Vô Yên, phu quân danh chính ngôn thuận của nàng, nhưng hắn nói cả đời này cũng không bao giờ động vào nàng. Vì thế, nàng quyết sẽ không chọn hắn.

“Có, nhưng ta chỉ chọn huynh thôi!” Sắt Sắt ngẩng đầu, kiên định nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy nheo mắt, ánh mắt sâu thẳm dường như ẩn giấu sự sắc bén vô cùng vô tận. Không thể nhìn ra trong lòng hắn rốt cuộc đang vui mừng hay đang phải miễn cưỡng trước lựa chọn của nàng.

“Thậm chí nàng còn không biết mặt mũi ta trông như thế nào, rốt cuộc là con người ra sao, vậy mà nàng vẫn quyết chọn ta sao?”

Sắt Sắt quả quyết gật đầu: “Cho dù huynh có xấu xí đến thế nào đi nữa, thì điều khiến ta thấy yêu thích không phải là dung mạo của huynh.”

“Nhưng ta rất để ý, ta không thích phải cùng với một người còn gái đeo mặt nạ….” Minh Xuân Thủy chưa nói hết, Sắt Sắt đã giơ tay gỡ bỏ chiếc mặt nạ trên mặt mình, lộ ra khuôn mặt thật của nàng.

Nàng đã chọn hắn, không chỉ vì muốn hắn giải độc cho nàng, nàng còn muốn giao phó cả đời này cho hắn. Vì thế, nàng muốn thực lòng với hắn.

Ánh nến đỏ bập bùng phản chiếu dung nhan thanh tú của Sắt Sắt.

Vì mị dược phát tác nên đôi gò má trắng mịn của nàng đã trở nên ửng hồng, đôi mắt trong trẻo không còn sự lạnh lùng khi trước mà long lanh tựa hồ nước mùa thu khiến đôi mắt đan phượng của nàng càng thêm đẹp đẽ, làm đối phương phải động lòng. Mị dược khiến nhan sắc của nàng trở nên vô cùng rực rỡ, lông mày tươi tắn, mắt đen lay láy, làn da trắng ngọc ngà, đôi môi hồng tươi thắm, khí chất thanh thoát và yêu kiều.

Sắt Sắt lúc này đẹp đến mức khiến người ta rung động cả trái tim.

Đuôi lông mày của Minh Xuân Thủy khẽ nhếch lên, cái nhếch mày rất khó nhận ra, trong ánh mắt đen sâu trào dâng từng đợt sóng dồn dập.

“Tiếu dung tiên tiên, ám khí thiên thiên. Tiêm Tiêm công tử quả nhiên cực kỳ xinh đẹp.” Hắn thấp giọng nói, trong thanh âm bình thản không hề nghe ra chút cảm xúc nào. Nhưng Sắt Sắt lại cảm thấy giọng điệu của hắn

https://thuviensach.vn

dường như không chỉ đơn thuần là sự ca ngợi, nó còn ẩn chứa sự phẫn nộ vô cùng.

Ánh nến lấp lóa phủ lên chiếc mặt nạ hiền hòa của hắn một luồng ánh sáng khi mờ khi tỏ, khiến trên người hắn tỏa ra thứ sắc thái u ám.

Sắt Sắt thu ánh mắt lại, không nhìn vào đôi mắt khiến người khác kinh tâm động phách của hắn nữa, trái tim nàng đập hoảng loạn, điên cuồng, rồi nàng yên lặng chờ câu trả lời từ hắn.

Nhưng hắn vẫn chìm trong yên lặng, không biết hắn đang trầm tư hay đang do dự. Trong phòng tĩnh lặng không chút sinh khí, vô cùng trống trải. Cái nóng thiêu đốt khi mị dược phát tác khiến Sắt Sắt hít thở cực kỳ khó khăn, từng hơi thở của nàng giống như những cánh bướm trong veo múa lượn tung bay trong gian phòng tĩnh mịch.

Chờ khá lâu rồi vẫn không có đáp án, Sắt Sắt thu lại tâm trạng thất vọng của mình, khẽ ngước mắt nhìn lên. Thấy tà áo trắng không vướng chút bụi trần của Minh Xuân Thủy, trên cổ áo thêu những hoa văn rất trang nhã. Ánh mắt nàng lại nhìn lên cao thêm, trái tim thất vọng của nàng đột nhiên nảy lên một cái.

Ánh mắt nàng gặp phải ánh mắt của hắn.

Hắn đang nhìn thẳng vào nàng và đã nhìn như vậy rất lâu rồi. Ánh mắt thâm trầm mà nóng bỏng, giây phút bị nàng nhìn lại, mọi cảm xúc trong mắt hắn đều tiêu tan, rất nhanh sau đó hắn quay người, chậm rãi bỏ đi.

Minh Xuân Thủy không muốn có nàng?!

Trái tim Sắt Sắt chùng xuống, cảm giác thất bại giống như một thanh loan đao đâm lỗ chỗ trước ngực nàng, cảm giác cô đơn đến tận cùng trào ra từ những vết thương đó, từng giọt từng giọt nhấn chìm nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng dựa vào cái gì mà cho rằng hắn sẽ chấp nhận giải mị dược cho nàng? Hắn đã từng nói, hắn không có thị thiếp, thậm chí đến thê thiếp cũng không có, hắn nói hắn vẫn luôn chờ đợi một người có thể cùng sánh vai bên hắn. Một người đàn ông với khát vọng về tình yêu thuần khiết như thế, sao có thể tùy tiện giải mị dược cho một cô gái mới gặp vài ba lần như nàng?

Tuy có chút thất vọng, nhưng một Minh Xuân Thủy như vậy ngược lại càng khiến nàng thấy thích thú và ngưỡng mộ trong lòng!

Sắt Sắt cười nhạt, hốt nhiên quên mất lúc này trên người nàng đang trúng mị dược, đang đối mặt với cái chết.

Nàng nhìn chằm chặp vào bóng áo trắng mỗi lúc một xa, khi tới gần cửa, đột nhiên hắn dường bước quay đầu nhìn lại. Thấy nụ cười dâng lên bên khóe môi Sắt Sắt, hắn bỗng quay người đi trở lại rất nhanh, chớp mắt đã tới trước mặt nàng.

Bỗng nhiên hắn ôm lấy nàng, Sắt Sắt ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt với biết bao tình cảm phức tạp của hắn, trong cái rực lửa lóe lên một tia nhìn dằn vặt, rất mâu thuẫn, rất giằng co. Hắn giơ tay, vuốt những sợi tóc buông xõa của nàng ra sau tai, ngón tay chầm chậm đưa xuống, vuốt trên gò má trắng mịn rồi đến đôi môi tươi thắm của nàng.

Rồi như hắn đã quyết tâm, liền bế bổng nàng lên, bước những bước dài và chắc chắn vào trong phòng, sau một chặp đất trời xoay chuyển, Sắt Sắt liền được đặt trên chiếc chăn gấm êm ái mà ấm áp.

Sự do dự và giằng co trong mắt hắn, Sắt Sắt đều thấy rõ.

Hắn là một người đàn ông tốt, nhưng cuối cùng vẫn cứ mềm lòng, không nỡ để nàng bị mị dược hành hạ đến chết.

Hắn có một thứ tình cảm thuần khiết, vừa lương thiện, vừa thú vị lại rất đỗi dịu dàng, vừa ngang ngược nhưng lại rất nho nhã, một người đàn ông

https://thuviensach.vn

như thế, đúng là người mà nàng muốn tìm kiếm bấy lâu nay.

Màn trướng buông xuống khi ống tay áo hắn vung lên. Trước ngực bỗng mát lạnh, chiếc áo ngoài màu xanh của Sắt Sắt rơi xuống từ trên tay hắn, tiếp đó là chiếc áo trong màu trắng, chiếc yếm màu hồng nhạt, chiếc quần trong màu trắng… Từng món áo quần lặng lẽ rơi xuống chất đầy trên mặt đất.

Đứng trước dục tình thì những thứ quần áo đẹp đẽ chẳng qua cũng chỉ là những chướng ngại vật mà thôi.

Sắt Sắt yên lặng nằm trên chăn mềm, mị dược phát tác, bộ dạng nàng thật yêu kiều yểu điệu, nằm bên trên người nàng chính là tấm thân cao ráo đẹp đẽ của hắn.

Hắn cúi người, đôi môi hạ xuống má Sắt Sắt, tiếp tục lướt xuống dưới, nhưng hắn tránh môi nàng, hôn lên chiếc cổ đẹp đẽ cùng bộ ngực êm ái của nàng.

Hắn không hôn môi nàng, cũng giống như khi Phong Noãn làm nhục nàng trên núi Hương Diểu, họ đều tránh đôi môi nàng như tránh bọ cạp rắn rết. Hôn môi, đó là tình yêu của người đàn ông dành cho người phụ nữ của mình. Còn nàng, nàng không phải là người phụ nữ mà hắn yêu.

Nụ hôn như hạt mưa rơi, nhưng lại như từng đốm lửa, khơi lên ngọn lửa mị dược trong nàng. Sức nóng thiêu đốt không thể nào khống chế được không ngừng cuồng loạn trong thân thể Sắt Sắt. Thân hình yểu điệu của nàng thoải mái buông lỏng, giống như bông sen xanh đọng sương, khẽ xòe từng cánh.

Đầu óc mơ hồ, nàng không còn nghĩ được gì nữa.

Trong cơn mơ màng, nàng thấy ánh mắt của hắn đang ngưng thần nhìn mình, ánh mắt sâu thẳm lấp lánh như ảo mộng đó còn mang theo một tia

https://thuviensach.vn

cảm xúc phức tạp khó diễn đạt bằng lời. Dường như sợ cảm xúc của mình bị lộ ra, hắn khẽ búng ngón tay, dập tắt ngọn nến còn lại trong phòng.

Trong bóng tối, đó là sự quấn quít đến vô cùng vô tận.

Cơn đau ập đến, Sắt Sắt hít sâu một hơi, hai hàng nước mắt trong veo chầm chậm chảy ra từ khóe mắt. Nàng cảm thấy rõ ràng thân thể Minh Xuân Thủy đột nhiên căng thẳng, rồi hắn cúi người, nhẹ nhàng liếm từng giọt nước mắt nàng.

Trong sự quyến luyến ngọt ngào mà nỗi đau mang lại, mọi điều ồn ào của nhân thế dường như đã bay xa, không còn gió, không còn trăng, không còn hận, còn oán, dường như chỉ còn hắn và nàng.

Cảm giác như chết đi sống lại, si mê điên cuồng đó khiến một người lần đầu nếm trải tình dục như Sắt Sắt thấy trong lòng dậy lên từng đợt mơ hồ, từng trận hoảng hốt.

Sắt Sắt dường như đắm say trong đó, cho đến khi ngón tay bỗng chạm phải chiếc mặt nạ trên mặt hắn, chiếc mặt nạ bằng ngọc nhìn rất ôn hòa đẹp đẽ lại lạnh giá như băng. Trái tim nàng cùng lúc đó đột nhiên giá buốt.

Hai người họ giống như hai pho tượng đất, đập vỡ rồi hòa tan vào nước, trong chàng có thiếp, trong thiếp có chàng. Nhưng, người đất vẫn là người đất, thân thể hòa vào làm một, nhưng trái tim vẫn không thể cùng chung một nhịp đập.

Quấn quýt rồi lại luyến lưu, cuối cùng cũng đến lúc mây tan trang khuyết. Khi mị dược trong người Sắt Sắt đã được giải hết, nàng nghe thấy tiếng hắn chầm chậm đứng dậy mặc quần áo.

“Nàng nghỉ ngơi đi, nếu có chuyện gì, gọi Tiểu Thoa vào nhé!” Thanh âm trầm thấp khàn đục của hắn trong đêm tối rất dịu dàng, rất quyến luyến.

https://thuviensach.vn

“Được!” Sắt Sắt ngước mắt, trong bóng tối, đôi mắt đó trong trẻo đến mức không nhìn thấy một tia u ám này.

Hắn đứng dậy rồi bỏ đi không chút lưu luyến, tiếng rèm thủy tinh vang lên, như tiếng ngọc vỡ cũng đồng thời làm tan nát trái tim Sắt Sắt.

“Cảm ơn huynh!” Sắt Sắt khẽ nói, thanh âm hàm tiếu không một gợn sóng, từng câu từng chữ đều nói rất rõ ràng.

Bóng Minh Xuân Thủy rõ ràng khựng lại, đứng lặng ở đó một lát rồi mới vội vã bỏ đi, ống tay áo nhẹ nhàng bay bổng.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đạo Tặc Hái Hoa

Tiểu Thoa cùng hai thị nữ bưng một thùng nước nóng vào, rồi lặng lẽ lui ra.

Sắt Sắt khoác áo lặng lẽ xuống giường, chỉ cảm thấy cả người từ trên xuống dưới không chỗ nào là không đau nhức. Quay đầu nhìn chiếc giường sau lưng, cả chiếc giường ngập tràn xuân sắc sau trận mây mưa. Trên tấm chăn màu nhạt, từng vệt máu đào lốm đốm.

Đó là trinh tiết của nàng! Thứ trinh tiết mà nàng mất bao công sức tự tạo lời đồn, tự làm hỏng thanh danh chỉ để bảo toàn lấy nó, bây giờ đã hoàn toàn mất rồi.

Sắt Sắt nhắm mắt, chầm chậm cởi áo, thả cả người vào trong làn nước ấm. Từng giọt nước mắt long lanh nhẹ rơi xuống hai bên gò má, nàng đưa tay lau đi, đưa lên miệng, chỉ thấy một vị mặn đắng. Vục đầu vào làn nước để nước ấm vỗ về thân thể đầy những vệt tím bầm của mình, trái tim nàng cũng dần lặng sóng.

Hồi lâu, khi nàng ngẩng đầu lên khỏi mặt nước, trong làn hơi nước mờ ảo, đôi mắt đen của nàng đã trở nên trong veo và cực kỳ bình thản. Mọi ai oán bi thương đã hóa thành một nụ cười tươi đẹp và rực rỡ.

Nàng bước ra khỏi thùng tắm, lần lượt mặc từng lớp quần áo của mình vào.

https://thuviensach.vn

Vừa hay thị nữ Tiểu Thoa của Minh Xuân Thủy đẩy cửa bước vào, trong tay cầm theo một bộ quần áo mới, thấy Sắt Sắt đã mặc xong quần áo, liền đứng ngây ra đó, vội nói: “Cô nương, đây là những thứ mà Lầu chủ dặn nô tì chuẩn bị, mời cô nương mặc đồ mới này!”

Sắt Sắt cúi đầu nhìn quần áo mới trên tay cô ta, cười lạnh lẽo, Minh Xuân Thủy cũng chu đáo thật, nhưng nàng sẽ không bao giờ mặc quần áo của người khác thêm một lần nào nữa.

“Không cần đâu, áo tuy cũ, nhưng đó là của mình. Phiền cô chuyển lời cho Lầu chủ, nói là ta đi đây!” Sắt Sắt đeo mặt nạ, nhẹ nhàng bước ra cửa.

“Cô nương, đêm khuya thế này, cô vẫn muốn đi sao?” Tiểu Thoa đuổi theo, hỏi.

Sắt Sắt quay lại cười khẽ, nàng không đi, lẽ nào còn ở lại đây sao?

“Lầu chủ của các người bình thường không bao giờ gỡ mặt nạ ra sao?” Nghĩ lại ban nãy ngay cả lúc hai người đang hoan lạc, hắn cũng không gỡ mặt nạ xuống, Sắt Sắt thấp giọng hiếu kỳ hỏi.

Tiểu Thoa gật đầu, đáp khẽ: “Vâng! Lầu chủ đã từng thề rằng, trừ phi hoàn thành được lời thề của mình, bằng không ngài sẽ không bao giờ cho người khác thấy khuôn mặt thật của mình!”

“Lời thề?” Hóa ra hắn đã từng phát nguyện một lời thề, không biết điều phát nguyện đó là gì.

Sắt Sắt cười nhẹ rồi đẩy cửa bước ra.

Đêm khuya, vầng trăng treo trên bầu trời, mơ hồ, xa xôi, và cũng thật lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Nàng ưu nhã dạo qua những con phố của Phi Thành, chiếc áo khoác nam trang trên người nàng có hơi rộng, khiến chiếc eo thon của nàng càng không đầy một chét tay. Gần đây, nàng gầy đi nhiều. Gió đêm đập vào chiếc áo xanh hơi rộng của nàng nhẹ tung bay, khiến nàng trông giống như một đóa mặc liên đang lúc nở rộ.

Tiếng mõ cầm từ xa vọng tới, mơ hồ lạnh lẽo. Đã là canh năm rồi, đây chính là lúc trời tối nhất trước khi bình minh lên, có những chuyện, đêm nay, nhất định phải kết thúc.

Sắt Sắt cười lạnh, rướn người, thân hình như một đạo ánh sáng lấp lánh trong màn đêm bay vút lên cao.

Vân Túy Viện.

Sắt Sắt ẩn mình trên một cây cao, cành lá rậm rạp, đôi mắt trong trẻo nhìn qua những khe hở của tán lá, hướng về phía ngọn nến trong phòng. Trên lớp vải mỏng ở cửa sổ hiện lên một bóng người đẹp đẽ, đang đi đi lại lại không ngừng.

Đã canh năm rồi, không biết Y Doanh Hương vẫn chưa ngủ được hay là dậy quá sớm?!

Bỗng một chặp tiếng bước chân vang lên, Sắt Sắt cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai thị nữ cầm đèn lồng, từ bên ngoài đi vào. Thị nữ đi trước, Sắt Sắt biết, đó là Y Na, người đã đẩy nàng xuống hồ.

Thị nữ đi sau xì xầm nói: “Không biết Công chúa làm sao mà trời sắp sáng rồi vẫn chưa chịu đi ngủ lại còn bắt chúng ta đến Đào Yêu Viện nghe ngóng hành tung của Vương gia. Muội thấy Công chúa làm việc này là thừa rồi, Vương gia yêu thương người như vậy, lẽ nào còn sợ vị ở Đào Yêu Viện đó đoạt mất trái tim Vương gia sao?”

https://thuviensach.vn

Thanh âm của Y Na lạnh lùng truyền tới: “Đừng lắm điều, Công chúa đang bực mình đó, lát nữa phải hầu hạ cho cẩn thận!”

Đi Đào Yêu Viện thăm dò hành tung của Dạ Vô Yên? Dạ Vô Yên không ở đây ư? Sắt Sắt khẽ cười lạnh.

Gió đêm nhẹ thổi đám hoa hồng lớn trong viện nở bung. Sắc hồng tràn ngập, dưới ánh trăng nhàn nhạt, khẽ đu đưa lay động.

Cửa phòng vừa mở, Y Doanh Hương đã vội bước tới, thấp giọng hỏi: “Sao hả, Đào Yêu Viện có động tĩnh gì không?”

“Bẩm Công chúa, Đào Yêu Viện không có động tĩnh gì. Trong phòng tối om, xem ra Giang Thứ phi đã ngủ rồi. Vương gia lúc đầu ngủ ở Khuynh Dạ Cư, nhưng nghe thị vệ nói, canh ba người đã rời đi rồi.” Y Na thấp giọng, đưa lời bẩm báo.

“Thật không?” Y Doanh Hương vui mừng hỏi, trên khuôn mặt nở nụ cười tươi tắn: “Vậy thì hay rồi! Nói vậy, bọn họ đã thành chuyện tốt rồi!”

“Công chúa, người đừng đắc ý vội, nô tì thấy chẳng ai chịu ơn Công chúa đâu!” Y Na chau mày nói.

“Ta chỉ cần kết quả, không cần họ mang ơn. Y Na, ta đói rồi, chuẩn bị đồ ăn đêm!” Y Doanh Hương cười tươi ngồi xuống giường, cả đêm không ngủ, quả thực nàng ta đang rất đói. Ăn đêm xong, phải ngủ một giấc ngon lành mới được.

Mấy thị nữ nhộn nhịp bày đồ ăn đêm lên, cánh cửa sổ bỗng bị một cơn gió đẩy bật ra, Y Na đứng dậy đóng cửa sổ, nhưng bỗng nhhìn thấy trên giàn hoa hồng ngoài viện có một công tử áo xanh đang đứng. Đôi mắt trong trẻo đầy hứng khởi nhìn hoa rơi dưới đất, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt mang chút tà khí.

https://thuviensach.vn

“Ngươi…ngươi…” Y Na sợ hãi đứng bất động một chỗ hỏi. Nhưng còn chưa nói hết câu, cô ta đã thấy ống tay áo rộng của công tử áo xanh phất lên, một đóa hồng đỏ thắm bay tới như tiên nữ tán hoa, từng cánh hoa nhanh chóng bay thẳng về phía cô ta, nhằm tới yếu huyệt trên vai bắn tới.

Y Na không kịp hét lên đã ngã gục ngay bên cửa sổ.

“Y Na, tỷ sao thế?” Một thị nữ khác vội bước mau tới, thấy cánh hoa trên vai Y Na, cười nói: “Cánh hoa rơi trên vai tỷ thôi mà cũng làm tỷ chết ngất ư?” Chưa nói dứt lời, lại một đóa hồng nữa bay lời, vào khoảnh khắc rơi trên vai cô ta, đóa hoa nở bung, từng cánh hoa nhẹ điểm vào huyệt đạo.

“A! Có quỷ!” Hai thị nữ khác trong phòng thấy vậy sợ hãi đến mức nằm rũ cả ra đất, không kịp kêu gào, trên miệng đã bị bịt lại bởi hai đóa hồng, tất cả mọi thanh âm đều trở nên nghèn nghẹn.

Chính vào lúc đó, cửa phòng mở toanh, một công tử áo xanh thanh thoát phiêu dật bước vào, gió đêm từ ngoài cửa ùa tới, cuốn tung tà áo nhẹ như mây của người đó lên. Sắc mặt chàng có chút không tự nhiên, hẳn là mang mặt nạ da người. Khóe môi nở một nụ cười đầy tà khí, nhưng ở góc độ nào cũng thấy xán lạn rực rỡ đến vô cùng.

Trong tay chàng cầm một nhánh hồng, mấy đóa hồng đang lúc nở rộ, gió đêm thổi nhẹ qua, hương thơm bay ngập phòng.

Y Doanh Hương sợ đến mức không biết phải làm gì, khuôn mặt nhỏ xinh đã hòan tòan thất sắc.

“Có phải cô cũng muốn đóa hoa này không?” Sắt Sắt lạnh giọng hỏi. Ánh nhìn lạnh lẽo đưa từ đóa hoa đang nở rộ trên tay tới khuôn mặt Y Doanh Hương.

Y Doanh Hương bị hàn ý trong mắt Sắt Sắt làm cho hoảng sợ, nghĩ đến uy lực của đóa hoa mà mình vừa chứng kiến, nàng ta liền ngậm miệng,

https://thuviensach.vn

không dám lớn giọng kêu cứu. Nàng ta nghĩ cho dù thị vệ có đến nhanh thế nào, e rằng cũng không thể nhanh bằng đóa hồng trên tay vị công tử đứng trước mặt.

"Ngươi… ngươi muốn làm gì? Đây là Tuyền Vương Phủ, ta là Vương phi của Tuyền Vương, nếu ngươi làm hại ta, cho dù có trốn tới chân trời góc bể, Vương gia cũng sẽ quyết không tha cho ngươi đâu." Y Doanh Hương run rẩy nói.

"Thế ư?" Sắt Sắt nhếch mép, cười lạnh lùng đáp, "Ta có thể vào, thì có thể đi ra. Có điều hôm nay ta không muốn giết cô, xem bộ dạng cô cũng được đấy. Hái hoa đã bao lâu nay rồi, ta rất muốn thử xem hương vị bông hoa của Bắc Lỗ Quốc thế nào!"

"Ngươi là đạo tặc hái hoa?" Y Doanh Hương mặt đã trở nên trắng bệch.

"Cái gì mà đạo tặc hái hoa, nói khó nghe thế!" Sắt Sắt nhếch miệng cười đầy tà khí, ngắt một đóa hồng từ trên cành hoa ra, bắn ngón tay một cái, cánh hoa bay tung, nút áo trên người Y Doanh Hương liền lần lượt rơi xuống.

Chiếc áo ngòai nhẹ nhàng như bươm bướm mất cánh, trượt từ vai xuống, lộ ra bờ vai trắng nõn mịn màng của Y Doanh Hương và cả chiếc yếm thêu uyên ương hí thủy.

Ống tay áo Sắt Sắt khẽ vung, cửa phòng liền đóng lại. Nàng cúi đầu khẽ ngửi mùi hương hoa thơm ngát trên tay rồi bẻ hoa cười nhạt, bước về phía Y Doanh Hương.

"Đừng, ta xin ngươi… đừng!" Y Doanh Hương lùi từng bước một, đến khi chạm phải cột giường phía sau, nàng ta mới tái mặt, co rúm người lại.

Sắt Sắt lạnh lùng nhìn sự sợ hãi tột cùng trên mặt nàng ta, nàng biết Y Doanh Hương sợ rồi. Hóa ra cô ta cũng biết sợ, sợ sự trong trắng của mình

https://thuviensach.vn

vô duyên vô cớ bị cướp mắt? Nếu đã vậy, vì sao còn đối xử với nàng như thế? Nàng cười lạnh, cố tình bước chậm lại, từng bước từng bước giày vò trái tim Y Doanh Hương.

“Đừng, đừng, đừng, ta cầu xin ngươi, đừng làm hại ta, ta vẫn còn trong trắng, đêm đầu tiên của ta phải dành cho người mà ta yêu thương. Ta cầu xin ngươi, đừng làm thế. Ngươi muốn cái gì ta cũng có thể cho ngươi, vàng bạc châu báu, người thích gì cứ lấy.” Y Doanh Hương vừa khóc vừa đưa tay lần lượt gỡ hết châu ngọc phỉ thúy trên đầu xuống, nâng cao trong hai tay đưa tới trước mặt Sắt Sắt.

Đêm đầu tiên của cô ta phải dành cho người mà cô ta yêu!

Sắt Sắt chỉ cảm thấy lời nói đó như một vốc muối xát thẳng vào vết thương trong lòng nàng. Lẽ nào đêm đầu tiên của nàng lại không phải dành cho người mà nàng yêu thương? Sự trinh trắng của Y Doanh Hương là đóa tuyết liên cao quý nở trên đỉnh núi, lẽ nào sự trinh bạch của Giang Sắt Sắt nàng lại là hoa dại nở trong bùn nhơ, để mặc cho ai cũng có thể tới vày vò ư?

Chờ đã! Đêm đầu tiên của cô ta?!

Sắt Sắt cau mày, Y Doanh Hương mà vẫn còn đêm đầu tiên sao? Dạ Vô Yên sủng ái cô ta như thế, sao cô ta có thể vẫn còn đêm đầu tiên?

Trong mắt Sắt Sắt ánh lên một tia nhìn lạnh lẽo, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười đầy tà khí rồi vung tay hất tung hết trang sức vàng bạc trong tay Y Doanh Hương. Cô ta cho rằng trinh tiết có thể dùng trang sức vàng bạc mua được ư?

Sắt Sắt lấy cành hoa trong tay nâng cằm Y Doanh Hương lên, nhìn thẳng vào nàng ta đầy uy hiếp.

https://thuviensach.vn

“Đường đường là Vương phi của Tuyền vương mà cô còn có đêm đầu tiên sao? Nói thật đi, ta không thích chơi mấy con gà non không có nghề đâu.” Sắt Sắt chầm chậm kéo dài giọng để tiếng của nàng trở nên ồm ồm.

Gai nhọn trên cành hoa hồng đâm vào da thịt mềm mại của Y Doanh Hương, cơn đa nhói ập đến khiến Y Doanh Hương sợ đến mức toàn thân run lẩy bẩy. Nàng ta không hề nghi ngờ người đàn ông như ác quỷ trước mặt mình chỉ cần dùng lực mạnh hơn một chút là có thể khiến cái mạng nhỏ của nàng ta đi tong.

“Ta nói thật mà, tuy ta là Vương phi của Tuyền Vương, nhưng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, ta vẫn còn là một viên ngọc hoàn hảo. Vương gia lần này về thành mang ta theo chỉ vì muốn dùng ta đoạt lại vị trí Vương phi, để ta giữ lấy vị trí đó cho người chàng yêu thôi.” Y Doanh Hương run lập cập nói.

Sắt Sắt nheo mắt, cảm thấy suy nghĩ của mình trong giây lát bỗng bị ngưng trệ.

Nàng biết nếu không phải Dạ Vô Yên mang Y Doanh Hương trở về, nếu không phải hắn lấy cớ liên hôn với Bắc Lỗ Quốc thì vị trí Vương phi đó đã là của nàng rồi. Nói vậy, hắn mang Y Doanh Hương về chỉ vì muốn đoạt vị trí Vương phi từ trong tay Giang Sắt Sắt nàng thôi.

Sắt Sắt hiểu ra, vô cùng tức giận nhưng trên môi lại phảng phất một nụ cười, Dạ Vô Yên đúng thực là mưu sâu kế hiểm, không thể lường được.

Hắn làm vậy, không những Hoàng Đế và cha nàng không thể phản đối mà trên danh nghĩa, hắn còn có công trong việc thiết lập mối bang giao hòa hảo giữa Bắc Lỗ Quốc và Nam Nguyệt.

Sắt Sắt nghiến răng, nàng cảm thấy rất có hứng thú với ý trung nhân của Dạ Vô Yên, rốt cuộc đó là người con gái như thế nào mà khiến hắn phải lao tâm khổ tứ đến vậy.

https://thuviensach.vn

“Vương phi, cô cho rằng ta sẽ tin những lời nói tầm bậy của cô ư? Một mỹ nhân quốc sắc thiên hương như cô, Tuyền Vương liệu có không thích được không?” Sắt Sắt lạnh lùng nói, giơ ngón tay vặt từng cánh từng cánh của đóa hồng trên tay xuống.

Y Doanh Hương nhìn từng cánh hoa hồng đỏ thẫm rơi xuống trước mắt, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, thanh âm hoàn toàn run rẩy: “Đúng là ta cũng không đến nỗi nào, nhưng ý trung nhân của Vương gia còn đẹp hơn ta rất nhiều. Tỷ ấy đẹp như tiên nữ giáng trần vậy!”

“Tiên nữ? Cô ta là ai?” Sắt Sắt lạnh giọng, ngón tay ngọc ngà run lên, cành hoa trong tay vì thế cũng khẽ rung động.

“Tỷ ấy là… vì sao ngươi lại hỏi chuyện này chứ, lẽ nào tên dâm tặc như ngươi muốn tìm tỷ ấy hay sao?” Y Doanh Hương mở to hai mắt, nỗi hoảng sợ trong đôi mắt đẹp qua đi, nàng ta run rẩy nói: “Cho dù ngươi có giết ta, hay thậm chí có hủy hoại trinh tiết của ta, ta cũng sẽ không nói ra, ta sẽ không để tên dâm tặc như ngươi biết tỷ ấy là ai đâu!”

Vừa rồi khuôn mặt Y Doanh Hương còn kinh hoàng sợ hãi đến muốn chết, ấy vậy mà khi nhắc đến ý trung nhân của Tuyền Vương, trong nháy mắt nàng ta đã trở nên kiên cường, chỉ vì muốn bảo vệ người đó? Cô gái ấy rốt cuộc là thần thánh phương nào mà lại có ma lực lớn đến nhường vậy?

Sắt Sắt nheo mắt cười lạnh, vì cô gái đó mà nàng ta không sợ chết nữa hay sao? Nếu đã vậy, vì sao còn hạ mị dược cho nàng? Lẽ nào không sợ Dạ Vô Yên giải mị dược cho nàng, hay là muốn người đàn ông khác làm việc đó, rồi để Dạ Vô Yên bắt quả tang, như vậy sẽ dễ dàng đuổi nàng ra khỏi phủ?

“Ồ?” Sắt Sắt nhướng máy: “Nhưng ta cũng không còn hứng thú muốn biết cô ta là ai, chỉ có hứng thú với tiểu mỹ nhân là cô thôi. Có điều, nếu cô vẫn còn là con gà mờ, ta cũng thấy vô vị lắm. Dẫu sao ta cũng không mất

https://thuviensach.vn

công không ở đây cả đêm, vì đã thấy được những bí mật của cô. Ui chà, nghe nói dùng mị dược sẽ càng ngây ngất, xem ra ta nên đi tìm cô nàng Giang thứ phi bị cô hạ độc mới được.” Sắt Sắt nói rồi vứt cành hoa xuống đất, quay người định rời đi.

“Không cho ngươi đi tìm Giang tỷ tỷ!” Y Doanh Hương bỗng đứng bật dậy nói.

“Không cho?” Sắt Sắt giơ những ngón tay thon trắng trẻo véo vào bờ vai trắng mịn của Y Doanh Hương, nói: “Lẽ nào cô muốn hầu hạ ta? Nhưng ta không có hứng với cô. Hơn nữa, không có người giải độc, Giang tỷ tỷ đó của cô sẽ chết đấy. Hay cô muốn hại chết cô ta? Ôi, sao trên đời lại có người đàn bà ác độc vậy chứ?” Sắt Sắt đưa lời chế nhạo, trong mắt ánh lên hàn ý lấp loáng.

“Ta không muốn tỷ ấy chết, ta chỉ muốn tỷ ấy và Vương gia ở bên nhau thôi, tên dâm tặc nhà ngươi đừng có mà tới phá hoại! Ta sẽ không để ngươi tới phá hoại đâu! Người đâu, mau bắt…” Y Doanh Hương cuối cùng cũng bất chấp tính mạng, mở miệng hét lớn.

Ánh mắt Sắt Sắt trở nên vô cùng lạnh lẽo, không ngờ Y Doanh Hương lại có dũng khí đến thế. Cành hoa trong tay vừa vung lên, cánh hoa bay phấp phới khiến chiếc yếm và quần lót của Y Doanh Hương đều tuột hết xuống.

“Hóa ra cô muốn để thị vệ thấy bộ dạng trần truồng này của mình sao?!” Đôi mắt trong veo của Sắt Sắt nheo lại, giọng nói đã trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Y Doanh Hương hét lên kinh hoàng, chỉ thấy trên người mát lạnh, tất cả quần áo đều đã tuột khỏi người tự lúc nào. Nàng ta hai tay ôm ngực, nhưng ôm trên thì lại hở dưới. Khuôn mặt bé nhỏ bỗng chốc vừa sợ hãi vừa xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài có tiếng thị vệ chạy tới, có người ở ngoài cửa cất tiếng hỏi vọng vào: “Vương phi, có chuyện gì vậy?”

Sắt Sắt lạnh lùng lườm nàng ta, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh giá.

“Không có gì, ta gặp ác mộng thôi, không có gì đâu. Các người lui ra hết đi!” Y Doanh Hương thoáng chần chừ, cuối cùng cũng lên tiếng. Tuy tình cảnh bây giờ cũng đủ làm nàng ta xấu hổ tức giận lắm rồi, nhưng nếu bị mấy thị vệ đó nhìn thấy, nàng ta sẽ còn đau khổ hơn là chết.

Tiếng bước chân dần xa, Sắt Sắt biết không thể hỏi thêm được gì nữa, làm nhục nàng ta thế cũng đủ rồi, ngón tay liền búng ra, một cánh hoa bay tới, lập tức phong bế huyệt đạo của Y Doanh Hương.

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lướt qua thân thể thon thả trắng trẻo của Y Doanh Hương, đôi môi hồng khẽ nhếch: “Tiểu mỹ nhân, thân hình cũng được lắm, hay là ta phá lệ một lần, chơi con gà non một chút, ngươi thấy sao?!” Dứt lời nàng đột nhiên cúi người, áp sát lại gần cơ thể Y Doanh Hương, khóe miệng nhếch lên nụ cười gian manh tà ác.

Y Doanh Hương thấy thế sợ đến mức hai mắt long lanh, nước mắt đã rơi lã chã, có điều huyệt đạo đã bị phong bế, không nói được một lời.

Sắt Sắt chớp mắt, cười lạnh nói: “Có điều, ta quả thực không muốn chạm vào người những đứa con gái ác độc.”

Nàng cười lạnh, đẩy cửa sổ rồi bay đi nhẹ như cánh bướm.

Sáng sớm hôm đó, không khí trong Tuyền Vương Phủ rõ ràng khác với mọi ngày.

Chưa tới canh năm, Tuyền Vương đã đột nhiên truyền lệnh, bắt tất cả các gia đinh không phải trực đêm trong phủ tới thao trường luyện võ với

https://thuviensach.vn

hắn. Đáng thương cho những gia đinh khó khăn lắm mới đến lượt nghỉ, một đêm ngủ ngon thế là đi tong.

Nhưng những gia đinh này vốn đều là quân Ngân Dực đã theo Dạ Vô Yên chinh chiến ở biên quan. Thế nên họ sớm đã quen với việc dậy sớm thao luyện, đương nhiên cũng chẳng oán trách gì. Tốc độ của họ nhanh như chớp giật, mau chóng tới thao trường, xếp thành đội ngũ chỉnh tề.

Vốn cho rằng chỉ có Kim Tổng quản với bọn họ tới thao trường, không ngờ đích thân Dạ Vô Yên cũng tới.

Dạ Vô Yên mặc chiếc áo bào màu tím đỏ, tuy không mặc khôi giáp, nhưng vương khí và bá khí sắc bén toát ra từ hắn khiến bọn họ chớp mắt tưởng như đã quay trở về với chiến trường bốn bề khói lửa khi xưa.

Sau khi về kinh, Vương gia vẫn luôn ôn nhu nho nhã, khí thế mạnh mẽ ghê gớm như lần này đã rất lâu rồi bọn họ chưa được thấy lại. Chỉ trong chớp mắt, những gia đinh này đều cảm thấy cực kỳ phấn chấn.

“Chẳng phải các người luôn muốn đấu với Bản vương sao, hôm nay cho các ngươi một cơ hội, tất cả lên đi!” Dạ Vô Yên khẽ nheo đôi mắt phượng, trong đáy mắt ẩn một tia nhìn âm hiểm.

Đám gia đinh nhìn trộm nhau, hôm nay Vương gia bị ai chọc giận chăng? Trước đây ở biên quan, tuy thường tập luyện cùng bọn họ, nhưng chưa bao giờ cho bọn họ có cơ hội được đọ sức với người.

Hôm nay sao vậy? Vừa ra thao trường đã muốn đọ sức với bọn họ ngay? Ai cũng đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Kim Tổng quản đang đứng cạnh Dạ Vô Yên. Kim Tổng quản vốn không phải là một nhân vật đơn giản, đừng tưởng ông ta mang vẻ mặt hiền từ mà tự mãn xem thường, ông ta chính là quân sư của cánh quân Ngân Dực, không chỉ đầy bụng kế sách, thao lược mà võ nghệ cũng vào hàng tuyệt đỉnh. Đôi tay ông ta trắng

https://thuviensach.vn

trẻo đầy đặn, nhưng chính là đôi tay bắt hổ khiến biết bao giặc khấu phải táng đảm kinh hồn.

Với những hỉ nộ ai lạc của Vương gia, ông ta thường nắm rõ nguyên nhân, nhưng hôm nay, Kim Tổng quản chỉ chớp mắt, khuôn mặt rất khó hiểu, hiển nhiên, ông ta cũng không biết Vương gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cho dù thế nào đi nữa, cơ hội ngàn năm hiếm có thế này đương nhiên bọn họ không thể bỏ qua, từng người một đều nắm chặt nắm đấm, muốn được đến lượt mình lên thử sức. Mười gia đinh đứng hàng trước tay cầm đủ loại binh khí, tung người nhảy lên, từ các góc độ và phương hướng khác nhau nhào tới cùng tấn công Dạ Vô Yên.

Trong khoảnh khắc, trên thao trường lấp loáng bóng kiếm ánh đao.

Dạ Vô Yên khoác áo bào tím, qua lại như con thoi dưới làn đao kiếm, đánh từ khi trời hửng sáng đến khi mặt trời chiếu tỏ rực rỡ.

Nhìn vào thao trường, đã thấy hơn trăm gia đinh ai nấy đều nằm bò trên mặt đất, tuy không bị thương nhưng đều đã gân cốt rã rời, không thể bò lên được.

Dạ Vô Yên tung chân đá gia đinh cuối cùng ra khỏi sới tập, phất tay áo, khoanh tay đứng im đó.

Ánh mặt trời lặng lẽ rải thứ ánh sáng nhàn nhạt lên người hắn, đôi mắt phượng sắc bén như mắt chim ưng, phát ra những tia nhìn rực lửa rồi lạnh lùng nói: “Mới quay về có hai tháng mà thân thủ của các ngươi đã chậm chạp như vậy rồi sao. Đứng dậy luyện tập tiếp cho ta. Trời chưa tối chưa được nghỉ!”

Hắn quay người bỏ đi, những gia đinh đáng thương bị giữ lại đó để luyện tập, có thể luyện được đến lúc mặt trời lặn họ đều sẽ trở thành tinh anh trong đám tinh anh.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vén Mây Mà Thấy Mặt Trời

Khinh công của Sắt Sắt cực tốt, nên nàng đi thẳng từ Vân Túy Viện về Đào Yêu Viện mà không bị ai phát hiện. Thay bộ quần áo nam trang ra, nàng nằm xuống giường, chỉ cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng mệt mỏi. Nhưng muốn ngủ mà lại không tài nào chợp mắt được.

Gió nhẹ thổi tới, màn trướng tung bay, trong phòng là một bầu không khí yên tĩnh và nặng nề.

Bỗng Thanh Mai vội vàng từ ngoài chạy vào, tới trước mặt Sắt Sắt, khẽ nói: “Tiểu thư, xảy ra chuyện rồi, Vân Túy Viện xảy ra chuyện rồi!”

Sắt Sắt cau mày, hỏi lạnh: “Chuyện gì? Chuyện đó đáng để ngươi phải ngạc nhiên hoảng hốt đến thế ư?”

Thanh Mai vẫn còn đang thở hổn hển đáp: “Em nghe nói, vừa rồi Nhu phu nhân cùng mấy thị thiếp của Vương gia tới Vân Túy Viện bái kiến Vương phi, kết quả, tiểu thư đoán xem, bọn họ nhìn thấy điều gì?”

Sắt Sắt biết rõ mọi chuyện nhưng giả vờ như không, hỏi mà mặt không biến sắc: “Nhìn thấy cái gì?”

“Thấy vị ở Vân Túy Viện đó quần áo tả tơi nằm trên mặt đất, mấy thị nữ cũng đều hôn mê bất tỉnh. Nghe nói trong phòng không mất chút vàng bạc châu báu nào, xem ra tám phần là gặp phải đạo tặc hái hoa. Không ngờ đường đường là Tuyền Vương Phủ mà đạo tặc hái hoa vẫn vào được, đúng là khiến người khác không sao tin được! Tiểu thư nói xem tên đạo tặc đó

https://thuviensach.vn

sao lại to gan đến thế, Vương phi của Tuyền Vương mà cũng dám động vào, em khâm phục hắn đến chết mất!" Thanh Mai nói với vẻ mặt cực kỳ hưng phấn.

"Ồ?" Sắt Sắt nhướng mày một cách tẻ nhạt, Y Doanh Hương thật đúng là gặp vận đen, sao lại để cho Nhu phu nhân và mấy thị thiếp nhìn thấy hết vậy chứ. Thế này mà việc không ầm ĩ lên mới là lạ.

"Tiểu thư, cô có vui không? Y Doanh Hương đêm qua hại cô rơi xuống nước, mới đây thôi mà đã gặp báo ứng ngay rồi." Thanh Mai quả thực không có chút hảo cảm nào với Y Doanh Hương, bởi lẽ chính cô gái dị tộc đó đã đoạt mất vị trí Vương phi của tiểu thư nhà nàng.

"Thanh Mai, ngậm miệng lại, không được nói bậy!" Tử Mê đứng bên cạnh đưa lời nhắc nhở.

"Dạ Vô Yên có động tĩnh gì không?" Sắt Sắt lạnh lùng hỏi.

"Em nghe nói Vương gia vừa nghe thấy tin đó, liền vội vàng tới xem. Thấy Vương phi yêu quý xảy ra chuyện, đương nhiên Vương gia nổi trận lôi đình rồi, hơn nữa, em còn nghe nói, Hách Liên Ngạo Thiên của Bắc Lỗ Quốc cũng tới đó." Thanh Mai tiếp tục nói liên hồi.

Phong Noãn? Sắt Sắt có phần kinh ngạc, hắn sao lại tới nhanh như vậy. Nàng không ngờ chuyện này lại ầm ĩ đến thế, nếu Dạ Vô Yên là người đầu tiên phát hiện ra Y Doanh Hương xảy ra chuyện, có lẽ đã không thành ra thế này.

Sự đời đúng là khó liệu trước!

"Đến nhanh thật đó, lẽ nào việc này đã truyền ra ngoài rồi sao?" Sắt Sắt chau mày hỏi.

https://thuviensach.vn

“Hách Liên Hoàng tử đó đêm qua vốn dĩ không hề rời đi, anh ta ở trong vương phủ, nghe nói xảy ra chuyện đương nhiên là phải tới rồi!” Thanh Mai nhanh chóng đáp.

Hóa ra là thế!

“Tiểu thư, có cần đi xem trò vui không, trong hậu viện những người ở các phòng khác đều tới đó cả rồi, chúng ta có phải cũng nên quan tâm đến Y Vương phi một chút không?” Thanh Mai nói với giọng đầy háo hức như muốn lập tức được đi xem trò vui.

Sắt Sắt lại không vui thế, nàng cười lạnh đáp: “Thanh Mai, nếu ngươi vẫn muốn giữ cái đầu trên cổ thì ngoan ngoãn ở đây đi. Đừng đi đâu hết!”

Thanh Mai rụt cổ, cười nói: “Tiểu thư, có nghiêm trọng thế không?”

Tử Mê nghiêm mặt, “Muội nghĩ sao hả, muội cho rằng Tuyền Vương thích việc này bị đồn đại ra ngoài lắm sao?”

Thanh Mai nghe vậy sợ đến mức trở nên lắp bắp, đây đúng là chuyện chẳng hay ho gì, không nên biết vẫn hơn. Thanh Mai liền cười nói: “Em chẳng biết là được chứ gì?”

Có điều, Thanh Mai vẫn chưa hết chuyện.

Được một lúc, Thanh Mai lại ra bộ thần bí đi vào, nói: “Tiểu thư, cô có biết chuyện này sẽ kết thúc thế nào không?”

Sắt Sắt đang ngồi trên ghế uống trà, chẳng buồn để ý tới cô ta. Tử Mê đang ngồi cạnh thêu hoa, cũng chẳng có vẻ gì là muốn tiếp chuyện cả.

Thanh Mai đi một vòng trong phòng, cuối cùng không kìm được mà phải nói ra: “Tiểu thư, tên đạo tặc hái hoa đó hóa ra lại là Hách Liên Ngạo Thiên!”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt vốn đang uống trà, nghe thế liền bị sặc nước.

Đạo tặc hái hoa là Phong Noãn?!

“Nghe nói Hách Liên Ngạo Thiên trước nay vẫn thầm yêu công chúa Y Doanh Hương, vì thế đêm qua mới không kiềm chế được tình cảm. Ôi chao, em biết mà, tên đạo tặc nào mà lại to gan thế, dám đến tận Tuyền Vương Phủ mà giở trò, hóa ra lại là hắn. Xem ra cũng chỉ có hắn mới có cái gan đó thôi.” Thanh Mai lắc đầu đưa lời bình phẩm.

Sắt Sắt nắm chặt chén trà, chỉ cảm thấy trong lòng thoáng hỗn loạn. Nếu tên đạo tặc hái hoa đó không phải chính là nàng, thì chắc nàng đã tin đó là sự thật. Nhưng rõ ràng không phải Phong Noãn, vì sao hắn phải nhận mình làm ra chuyện này? Đây có phải chuyện tốt đẹp gì đâu. Lẽ nào, trước nay Phong Noãn vẫn thầm yêu Y Doanh Hương thật?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Sắt Sắt, một số chuyện cũng đột nhiên trở nên rõ ràng.

Sắt Sắt nhớ lại lúc ở trên núi Hương Diểu, Phong Noãn bất ngờ làm nhục mình. Trong Yên Chi Lầu, Phong Noãn cố ý uống rượu mua vui. Lẽ nào, những chuyện này đều là vì Phong Noãn yêu Y Doanh Hương?! Nàng sớm đã biết hắn đau khổ vì tình, nhưng không ngờ người con gái đó lại là Y Doanh Hương!

Nếu Phong Noãn quả thực yêu Y Doanh Hương, nếu Y Doanh Hương và Dạ Vô Yên thực sự chỉ là phu thê trên danh nghĩa, vậy đêm qua, nàng làm như vậy, không chỉ đã làm tổn thương đến Y Doanh Hương, mà còn hủy hoại cả tình cảm giữa nàng ta và Phong Noãn. Tuy nàng hận Y Doanh Hương, nhưng Phong Noãn đã đi theo nàng suốt một năm trời, nàng không thể làm tổn thương đến hắn được. Bây giờ, Phong Noãn lại nhận việc đêm qua là do hắn làm, không biết Dạ Vô Yên sẽ xử lý chuyện này ra sao? Nàng tạo nghiệp chướng, mong sao đừng để liên lụy đến Phong Noãn là được.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt khẽ chau mày, bỏ chén trà trong tay xuống, nước trà khẽ sóng sánh, tạo nên những vòng gợn nhỏ.

“Tử Mê, Thanh Mai, mau theo ta ra ngoài!” Sắt Sắt đứng lên, nói.

Tử Mê chau mày lo lắng nhìn Sắt Sắt. Trong khi Thanh Mai nghe vậy, vô cùng hào hứng, vội vàng chạy ra theo. Chủ tớ ba người nhằm hướng Vân Túy Viện đi tới. Giàn hoa hồng trong Vân Túy Viện đang chen nhau đua nở. Trên mặt đất phủ đầy một lớp cánh hoa, giống như phủ một tấm thảm màu đỏ vô cùng rực rỡ.

“Tiểu thư, chúng em có cần vào không?” Thanh Mai hỏi.

“Chờ một lát xem sao đã.” Sắt Sắt dẫn theo Tử Mê và Thanh Mai, đi về phía hồ bên kia. Lúc này trong Vân Túy Viện rất yên tĩnh, rõ ràng mọi việc vẫn chưa đến mức không thể xử lý được. Nếu như Dạ Vô Yên và Phong Noãn đánh nhau thật, lúc đó nàng vào cũng chưa muộn.

Nàng đứng bên bờ hồ, lặng ngắm những bông sen trắng tinh khiết như ngọc, ngắm đàn cá tung tăng bơi lội và từng làn sóng gợn lăn tăn lấp lánh. Chờ một lát, không thấy trong Vân Túy Viện có động tĩnh gì, Sắt Sắt mới khẽ thở nhẹ ra một hơi, có thể sự việc đã được giải quyết xong rồi. Đang định bỏ đi, nàng liền thấy tên thị vệ đứng gác cửa chạy về phía họ.

“Giang Thứ phi, xin dừng bước, Vương gia mời người vào trong.” Tên thị vệ đó trầm giọng nói.

Sắt Sắt bỗng khựng lại, không ngờ Dạ Vô Yên đã phát hiện ra việc nàng tới đây, còn cho mời nàng vào nữa. Nghe nói, vừa rồi đám thị thiếp đều bị hắn mắng đuổi đi hết, vì sao chỉ mình nàng được vào?

Sắt Sắt nghi hoặc, lẽ nào có những chuyện cuối cùng vẫn phải giải quyết sao? Đôi mắt trong trẻo của nàng khẽ nheo lại, khóe môi nhếch lên. Nàng

https://thuviensach.vn

dặn Thanh Mai và Tử Mê đứng chờ ở cửa, rồi nhẹ nhàng bước vào Vân Túy Viện.

Trong căn phòng rộng lớn, bầu không khí tĩnh lặng vô cùng.

Những cánh hoa đêm qua Sắt Sắt trải trên nền nhà vẫn nằm đó, sắc đỏ rực rỡ mà thê lương. Những thị nữ hôn mê nằm trên đất đã không còn ở đó, có lẽ đã được cứu cho tỉnh lại rồi. Trong phòng chỉ có ba người: Dạ Vô Yên, Phong Noãn và Y Doanh Hương.

Lúc này không khí trong phòng vô cùng lạnh giá, tiêu điều đến mức khiến người ta phải hoài nghi không biết trong phòng có tồn tại sự sống?

Dạ Vô Yên ngồi uể oải trên chiếc giường đệm cạnh cửa sổ, không nói một lời, cả người từ trên xuống dưới đều toát ra khí thế khiến người khác cảm thấy thấp thỏm lo âu.

Phong Noãn vốn đang khoanh tay đứng im bên cạnh chiếc kỷ án, xuất thần nhìn bông hoa thân nhỏ trên án, vừa thấy Sắt Sắt tiến vào, đôi mắt đen vốn yên tĩnh như hồ nước sâu bỗng gợn lên một tia rung động. Hắn nhướng mày bất mãn, ánh mắt nhìn sang phía Dạ Vô Yên, lạnh lùng nói: “Tuyền Vương, chuyện này người ngoài biết càng ít càng tốt, vì sao Tuyền Vương còn cho Giang Thứ phi vào đây?” Hiển nhiên, Phong Noãn không biết Dạ Vô Yên phái thị vệ đi mời Sắt Sắt.

“Ngươi cũng biết đó là Thứ phi của ta mà, nàng không phải là người ngoài, biết cũng chẳng sao. Hơn nữa, nếu Hách Liên Hoàng tử đã dám làm ra chuyện thế này, còn sợ người khác biết ư?” Dạ Vô Yên nói, trên miệng nở nụ cười như có như không. Ánh mắt hắn khẽ quét qua tà áo trắng bay bổng của Sắt Sắt, sự bình tĩnh trên khuôn mặt tuấn tú ẩn hiện chút xao động.

“Thiếp xin tham kiến Vương gia và Vương phi, tham kiến Hách Liên Hoàng tử.” Sắt Sắt ngước mắt, nụ cười nhạt khẽ nở trên môi, “Nghe nói

https://thuviensach.vn

Vương phi ngọc thể bất an, không biết bây giờ đã đỡ hơn chưa?”

Dạ Vô Yên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đẹp như ngọc của Sắt Sắt, khi nhìn thấy nụ cười khiến người khác say đắm như có lại như không trên khuôn mặt nàng, hắn bỗng cảm thấy tức ngực, dường như có thứ gì đó đang quấn chặt lấy trái tim hắn.

Y Doanh Hương nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường đệm phủ lông điêu, khoác trên mình một bộ váy xanh nhạt rất chỉnh tề, chỉ có điều mái tóc đen nhánh vẫn để rối, rõ ràng không có lòng dạ nào mà chải chuốt, trang điểm. Khuôn mặt nhỏ đầm đìa ngấn lệ, nhìn thật đáng thương vô cùng. Xem ra đêm qua nàng ta bị tên đạo tặc hái hoa là Sắt Sắt dọa cho rất thảm hại.

“Tuyền Vương, ta thấy việc này chúng ta để sau bàn được không?” Phong Noãn hắng giọng, đôi mắt sâu thẳm lướt qua Sắt Sắt, ngưng giọng nói.

Dạ Vô Yên cười nhạt, ánh mắt hắn lại vô cùng lạnh lẽo: “Việc này để bàn sau? Hách Liên Hoàng tử nói dễ nghe nhỉ, Hương Hương là Vương phi của ta, đêm qua vô duyên vô cớ bị ngươi làm nhục. Cho dù Hương Hương là thần dân Bắc Lỗ Quốc các người đi nữa, nhưng xuất giá tòng phu, Hương Hương bây giờ đã là người Nam Nguyệt chúng ta rồi, ngươi làm như vậy là làm nhục đến thể diện người Nam Nguyệt chúng ta. Chuyện lớn thế này, còn chờ sau này mới bàn sao? Theo ý Bản vương, chi bằng bây giờ ta đi mời Hoàng Thượng tới phán xử thôi!”

“Tuyền Vương, ngươi nhất định phải cho to chuyện đúng không? Bản Hoàng tử đã nói rồi, đêm qua ta chẳng làm gì cả. Chỉ đùa với Hương Hương một chút thôi.” Phong Noãn tức giận nói.

“Chẳng làm gì cả? Hách Liên Hoàng tử, cái gì không hợp với lễ giáo thì không nên nhìn, câu này chắc ngươi hiểu chứ? Cái gì không hợp với lễ giáo

https://thuviensach.vn

thì không nên làm, cái này ngươi chắc càng hiểu hơn? Nhìn cũng nhìn rồi, làm cũng làm rồi, ngươi còn bao biện sao?" Dạ Vô Yên lạnh lùng nói.

Phong Noãn nghe vậy lập tức cứng họng, thân thể cao lớn của hắn đứng im bất động. Nhưng nắm tay đã siết lại, đương nhiên là tức giận lắm rồi.

"Được, bây giờ ngươi nói xem, ngươi muốn bản Hoàng Tử phải làm thế nào?" Phong Noãn lạnh giọng hỏi.

Dạ Vô Yên khom lưng, lấy ngón tay kẹp những cánh hoa hồng rơi dưới đất, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Ta chỉ thấy tò mò, công phu phát ám khí của Hách Liên Hoàng tử cũng quá được đấy chứ. Nếu có thể dùng cánh hoa làm ám khí, công phu này, e rằng so với Tiêm Tiêm công tử nổi danh khắp kinh thành chẳng kém là bao!"

Hai ngón tay hắn kẹp cánh hoa, đưa lên trước mặt, khẽ nheo mắt. Cánh hoa đỏ thắm, ánh lên trong đôi mắt đen láy của hắn, mê hoặc vô ngần.

Phong Noãn nghe vậy, thần sắc đột nhiên căng cứng. Không ai rõ về công phu phát ám khí của Tiêm Tiêu công tử hơn hắn, sáng nay lúc tới đây, vừa nhìn hắn đã nhận ra ngay, đạo tặc hái hoa đêm qua chính là Tiêm Tiêm công tử, Giang Sắt Sắt.

Hắn đứng bất động ở đó, thần sắc trên mặt không gợn chút kinh ngạc nào, có điều trong đôi mắt đen vụt lên một tia kinh ngạc. Lẽ nào Tuyền Vương đã nhìn ra mọi chuyện, biết rằng đạo tặc hái hoa đêm qua không phải là hắn?

"Tiêm Tiêm công tử? Bản Hoàng tử chưa từng nghe nói tới!" Phong Noãn lạnh lùng đáp.

"Chưa từng nghe tới? Vậy Thứ phi của ta đã từng nghe nói tới người này rồi chứ?" Dạ Vô Yên bỗng quay đầu, đôi mắt đen sâu thẳm như bầu trời đêm nhìn thẳng vào Sắt Sắt.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười nhạt, chậm rãi đáp: “Thiếp quả thực có nghe kể, nghe nói công phu phát ám khí của người đó rất cao siêu.”

Xem ra, quả thực Dạ Vô Yên không tin kẻ làm chuyện đêm qua là Phong Noãn, hơn nữa, hắn còn đang nghi ngờ Tiêm Tiêm công tử. Dạ Vô Yên quả đúng là nhãn lực hơn người, có điều nếu đã như vậy, vì sao hắn còn làm khó Phong Noãn? Hắn rốt cuộc là có ý gì đây?

“Ám khí thiên thiên. Đó là câu thơ mà dân hàng phố dành tặng cho hắn ta. Có thể thấy công phu phát ám khí của hắn cao siêu đến thế nào. Bản vương cũng đã từng có cơ may được giao thủ với hắn.” Dạ Vô Yên cười nhạt nói tiếp.

Phong Noãn cười lạnh nói: “Tuyền Vương, đừng kéo câu chuyện đi qúa xa. Bản Hoàng tử chỉ hỏi ngươi, việc này rốt cuộc ngươi định xử thế nào?”

“Yên ca ca, Hương Hương có thể nói vài lời không?” Y Doanh Hương cắn môi, từ trên giường bước lại.

“Hương Hương, muội nói đi! Muội biết đấy, Bản vương xưa nay chưa từng cự tuyệt yêu cầu nào của muội.” Khi ánh mắt Dạ Vô Yên nhìn về phía Y Doanh Hương, trong đáy mắt ánh lên tia chiều chuộng.

“Yên ca ca đừng làm khó Ngạo Thiên ca ca nữa. Hương Hương cầu xin Yên ca ca giữ lời hứa khi xưa. Huynh đã từng nói, chỉ cần muội tìm thấy tình yêu đích thực của mình, khi đó sẽ trả tự do cho muội. Năm xưa khi ở Bắc Lỗ Quốc, Hương Hương đã luôn ngưỡng mộ Ngạo Thiên ca ca. Tiếc là lúc đó muội chỉ là con gái của một Tộc trưởng, chưa được phong làm Công chúa, không có duyên được quen biết Ngạo Thiên ca ca. Khi muội được phong làm Công chúa đã có duyên được gặp gỡ. Lúc ấy trái tim muội đã đắm đuối. Sau đó, Ngạo Thiên ca ca phải tới Nam Nguyệt làm con tin, từ đó về sau cách biệt hai nơi, nỗi tương tư đó ngày đêm giày vò muội. Lần này Hương Hương tình nguyện theo Yên ca ca về Nam Nguyệt cũng là vì

https://thuviensach.vn

muốn đi tìm Ngạo Thiên ca ca. Bây giờ, ông trời thương xót, để muội và Ngạo Thiên ca ca được trùng phùng. Hơn nữa, trong lòng Ngạo Thiên ca ca cũng có Hương Hương. Hương Hương hy vọng Yên ca ca có thể cho bọn muội được toại nguyện!" Con gái Bắc Lỗ Quốc thẳng thắn như vậy đó! Sau khi nghe nàng ta kể lể chân tình, Sắt Sắt không dừng được mà phải đưa lời cảm thán.

"Hương Hương!" Dạ Vô Yên lạnh lùng chau mày, "Muội cho rằng Hách Liên Hoàng tử thật sự quan tâm đến muội sao? Sao ta lại không nhận ra điều đó vậy?!"

"Ngạo Thiên ca ca, trong lòng huynh có Hương Hương, phải vậy không?" Y Doanh Hương ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh chứa chan tình cảm, kèm đó là mấy phần ngưỡng mộ chờ trông, nhìn về phía Phong Noãn. Đôi gò má trắng như tuyết thoáng ửng hồng, thật khiến người ta nhìn mà say đắm.

Phong Noãn cúi đầu, nhìn hàng mi khẽ chớp của Y Doanh Hương, chiếc mũi cao nhỏ nhắn, đôi măt đen láy lấp lánh, trong lòng hắn bỗng có chút chần chừ.

Ba năm trước, nàng mới chỉ là cô bé con mười ba tuổi nhưng cơ thể nàng đã uyển chuyển dịu dàng, xinh đẹp khuynh thành, hắn nghĩ, có lẽ hắn sẽ lấy nàng làm vợ.

Nhưng tạo hóa trêu ngươi. Sau gần ba năm li biệt, tuy lúc nào hắn cũng nhớ tới nàng, thậm chí khi nghe tin nàng sắp lấy Tuyền Vương, hắn cũng đã rất đau khổ, đến mức muốn mượn rượu giải sầu, nhưng hắn biết rất rõ, thứ tình cảm ngày xưa đã không còn như trước nữa.

Lần đó khi tự chuốc say mình trong Yên Chi Lầu, không phải hắn khổ não vì tình mà là để nói lời cáo biệt với mối tình đã qua. Sau khi tỉnh lại,

https://thuviensach.vn

hắn không còn nhớ tới nàng nữa, trong lòng chỉ mong sao cho nàng được hạnh phúc, mong cho nàng trở thành phi tử mà Tuyền Vương sủng ái nhất.

Hắn không thể nào ngờ, giữa nàng và Dạ Vô Yên chỉ là một cuộc hôn nhân giả, tất cả sự sủng ái đó chẳng qua chỉ để cho người ngoài nhìn vào mà thôi. Nàng vẫn còn yêu hắn, ngưỡng mộ hắn.

Nhưng hắn không còn yêu nàng nữa, hoặc giả tình cảm khi xưa dành cho nàng vốn dĩ không phải là yêu, đó chỉ là sự say đắm vì vẻ đẹp và sự thuần khiết của nàng. Trái tim hắn không biết từ khi nào đã bị một bóng áo trắng phiêu bồng chiếm giữ.

“Hương Hương, trong lòng ta có muội, nhưng…” Phong Noãn do dự không biết nên nói thế nào.

Nhưng hắn chưa kịp nói hết, Y Doanh Hương đã nhảy vào lòng hắn, áp khuôn mặt nhỏ xinh dịu dàng vào ngực hắn, dùng ngữ điệu êm ái thì thầm nói: “Ngạo Thiên ca ca, muội biết huynh vẫn yêu muội, không ai có thể cướp huynh đi được nữa.” Ánh mắt nàng ta không biết hữu ý hay vô tình liếc sang Sắt Sắt đang lặng lẻ đứng bên cạnh.

Phong Noãn nhẹ nhàng đẩy nàng ta ra, dùng giọng điệu rõ ràng mà dịu dàng nói ra sự thật tàn khốc: “Hương Hương, trong lòng ta có muội, cũng rất quan tâm tới muội, nhưng đó không phải là thứ tình cảm như muội vẫn tưởng, chúng ta không thể nào ở bên nhau được đâu, muội hiểu không?”

“Ngạo Thiên ca ca, huynh đang nói gì thế?” Y Doanh Hương mở to hai mắt, dường như không còn nhận ra Phong Noãn nữa, dần lùi về phía sau, khi thân hình mình chạm phải chiếc trụ giường nàng ta mới dừng bước, đôi mắt nhòa lệ hét lên, “Trong lòng huynh rõ ràng có Hương Hương, trên núi Hương Diểu, vì huynh biết muội phải lấy Tuyền Vương nên mới làm nhục Giang tỷ tỷ. Huynh làm thế để cho muội xem, vì huynh đang ghen, có đúng không? Trong yến tiệc vương tôn, vì huynh sợ một Thứ phi như Giang tỷ tỷ

https://thuviensach.vn

tranh sủng với muội, nên mới phái người đi giết tỷ ấy, không phải sao? Thậm chí đêm qua, tên đạo tặc hái hoa làm nhục muội, rõ ràng không phải là huynh, nhưng huynh cũng nhận, là vì muốn bảo vệ muội, có phải vậy không? Huynh nói đi, Ngạo Thiên ca ca, rõ ràng huynh thích muội, vì sao bây giờ lại không dám thừa nhận chứ?"

Nàng ta nằm phủ phục xuống giường, nước mắt đầm đìa, nhưng những lời vừa rồi nàng ta nói đã làm không chỉ Sắt Sắt, mà cả Dạ Vô Yên, thậm chí Phong Noãn đều vô cùng kinh ngạc.

Nhất thời cả căn phòng lại bị bao trùm bởi một bầu không khí quái lạ.

Sắt Sắt yên lặng đứng đó, tất cả những hỗn loạn lâu nay rối bời trong lòng nàng giờ đây đều đã sáng tỏ. Trái tim nàng tuy không còn xáo xào nữa, nhưng lại có một cảm giác thất vọng phức tạp rất khó diễn tả thành lời.

Vì muốn tránh việc nàng tranh sủng với Y Doanh Hương mà hắn muốn giết nàng? Lúc đó hắn không biết nàng là Tiêm Tiêm công tử, giết một người vô tội như nàng mà hắn cũng hạ thủ được ư? Hắn nói không yêu Y Doanh Hương, không yêu sao lại giết người vì nàng ta chứ?

"Muội…" Phong Noãn định mở miệng, nhưng có những lời dù thế nào đi nữa cũng không thể nói ra một cách rõ ràng được. Những điều Y Doanh Hương nói đều là sự thực, chỉ có điều nguyên nhân không chỉ có vậy. Trên núi Hương Diểu, quả thực trong lòng hắn phiền muộn là vì nàng ta, nhưng không phải là cảm giác ghen tuông. Chuyện tên đạo tặc hái hoa hôm qua, hắn nhận là bởi một mặt quả thực muốn bảo vệ Doanh Hương, nhưng hơn nửa nguyên nhân lại là bởi hắn biết tên đạo tặc hái hoa đó là Sắt Sắt. Hắn không muốn Dạ Vô Yên điều tra ra Sắt Sắt.

"Sao có thể như vậy, Hách Liên Hoàng tử không thể làm những chuyện đó? Ta không tin." Sắt Sắt nhếch môi cười nhạt, tuy trong lòng nàng đã tin

https://thuviensach.vn

đến bảy tám phần, nhưng tình hình trước mắt không phải là lúc tính sổ với hắn.

“Phải, Bản vương cũng không tin là Hách Liên Hoàng tử làm những chuyện đó. Tuy tên thổ phỉ trên núi Hương Diểu che mặt, nhưng đúng là Hách Liên Hoàng tử, không còn nghi ngờ gì nữa. Nếu không, Hương Hương sẽ không tình nguyện làm con tin để Bản vương thả người đi.” Dạ Vô Yên như cười như không nói, thanh âm uể oải của hắn giống như một con báo đang nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng ai cũng có thể nhận ra hắn đang tức giận, bởi khắp người hắn trong chớp mắt như bị bao trùm một luồng khí giá lạnh.

Hắn không quên, hôm đó, chiếc yếm thêu hoa sen của Thứ phi hắn đã lộ trước mặt bàn dân thiên hạ thế nào. Hắn càng không thể quên, trên chiếc cổ trắng trẻo của nàng là những vết hôn tàn bạo. Hóa ra, những thứ này đều là do Hách Liên Ngạo Thiên làm. Nghĩ tới đôi môi hắn đã từng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn và bộ ngực mềm mại của Sắt Sắt, trước ngực hắn lại bí bách đến vô cùng khó chịu.

“Đúng là ta, thế thì đã sao, Tuyền Vương, ngươi vốn không hề yêu Sắt Sắt, vì sao không trả tự do cho nàng?! Vương gia không dễ quên thế chứ, hôm đó trên núi Hương Diểu, ngươi đã rất vô tình với nàng, đao của ta đã kề vào cổ nàng rồi mà ngươi cũng không thèm chớp mắt lấy một cái, mà chỉ nhớ tới việc sợ trễ giờ lên núi thắp hương.” Phong Noãn lạnh lùng nhắc lại chuyện đã qua, đôi mắt đen nhìn trực diện vào đôi mắt phượng của Dạ Vô Yên.

Một bên ánh mắt lạnh lùng phát ra tứ bề, một bên, hàn ý trong ánh mắt tỏa ra bốn phía.

Trong phòng vốn ngưng kết chút không khí, chỉ trong nháy mắt, giờ như bị đóng băng.

https://thuviensach.vn

Y Doanh Hương đã không còn khóc nữa, nàng ta ngồi dậy, ngẩn ngơ nhìn. Cuộc tranh luận vốn dĩ lấy nàng ta làm trọng điểm, sao bỗng nhiên lại đổi vai chính thế này.

Vai chính Giang Sắt Sắt lúc này trên mặt hiện lên một nụ cười rất nhạt như u lan chớm nở, như trăng non trong trẻo treo bên khóe miệng, đẹp tinh tế đến mức khiến người ta si mê mất cả hồn phách.

Sự khinh bạc của hắn đối với nàng, sự vô tình của hắn dành cho nàng, tất cả lần lượt bị lôi ra từ trong ký ức.

Vết thương vốn đã thành sẹo, giờ lại bị người ta vạch ra, có thể không đau được không? Đau, nhưng niềm đau đó lúc này chẳng qua chỉ như xát thêm nắm muối lên vết thương mà thôi. Bởi những chuyện đau đớn hơn thế này nàng cũng đã trải qua rồi!

Giang Sắt Sắt cười nhẹ, ngữ điệu dịu dàng nói: “Vương gia, mọi người cứ bình tĩnh bàn bạc nhé, thiếp xin cáo lui.” Lời nói của nàng tuy ôn tồn dịu ngọt, nhưng lại mang ý vị không thể hoài nghi. Có những chuyện, không phải nàng muốn trốn tránh, mà quả thực nàng không muốn để ý tới nữa.

Nàng chầm chậm quay người, định bỏ đi.

“Hách Liên Hoàng tử, xem ra ngươi chưa từng bị uy hiếp bao giờ rồi. Lẽ nào ngươi không biết, nếu muốn con tin của mình được an toàn, tốt nhất nên làm ra vẻ con tin đó chẳng có giá trị gì, không phải vậy sao?” Giọng nói của Dạ Vô Yên từ phía sau lưng nàng chầm chậm vang lên.

Sắt Sắt đột nhiên dừng bước, nhưng không quay đầu lại. Có lẽ những gì Dạ Vô Yên nói là sự thực, có điều, chuyện đó đã không còn quan trọng với nàng nữa rồi.

Nàng cất bước tiếp tục đi về phía trước, Y Doanh Hương lúc này đã lau khô nước mắt, trên khuôn mặt nhợt nhạt là nụ cười rất khẽ. Nàng ta vội vã

https://thuviensach.vn

chạy tới bên Sắt Sắt: “Giang tỷ tỷ, tỷ đừng đi!”

Sắt Sắt dừng bước, quay đầu lại, ánh sáng mặt trời lúc này phủ lên khuôn mặt trắng trẻo của nàng một lớp màu đỏ nhạt đẹp đẽ, đôi mắt trong trẻo nhếch lên như vầng trăng non, nụ cười tươi tắn lan tỏa nhưng sao thật là xa cách.

“Vương phi, ta phải cáo lui thật rồi!” Ngữ khí của nàng rất lạnh.

“Giang tỷ tỷ, Hương Hương cầu xin tỷ tỷ hãy khuyên Ngạo Thiên ca ca, để Ngạo Thiên ca ca chấp nhận muội, được không?” Nàng ta không hề tuyệt vọng, kéo áo Sắt Sắt nài nỉ.

“Vương phi, trên đời này chỉ có một thứ không thể cưỡng cầu, đó chính là tình yêu.” Sắt Sắt trầm giọng nói, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Y Doanh Hương quả thực là cô bé si tình, vừa to gan vừa cố chấp, chỉ đáng tiếc, cách làm của nàng ta có chút tự tư.

Câu nói này không chỉ khiến thần sắc của Y Doanh Hương mà còn khiến ngay cả thần sắc của Dạ Vô Yên cũng hoàn toàn thay đổi, dường như hắn cũng bị câu nói này của nàng làm cho chấn động.

Chỉ có điều, nói là vậy, nhưng trên đời này có bao nhiêu người thực sự làm được như thế? Trong khi có rất nhiều người biết rõ không được mà vẫn cưỡng cầu.

“Hương Hương, vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng rồi.” Phong Noãn thấp giọng than thở.

“Ngạo Thiên ca ca, vì sao huynh phải nói đỡ cho Giang tỷ tỷ, vì sao huynh muốn Vương gia bỏ Giang tỷ tỷ, lẽ nào… huynh yêu Giang tỷ tỷ ư?” Y Doanh Hương quay về phía Phong Noãn, ngượng ngùng hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngây người, không ngờ Y Doanh Hương lại hỏi chuyện này, hôm nay, xem như nàng đã biết dũng khí của tiểu nha đầu này tới đâu.

“Phải! Ta thích nàng ấy!” Thần sắc Phong Noãn nghiêm trang, ánh mắt sâu thẳm ngưng thần nhìn vào Sắt Sắt, từng chữ từng câu nói ra rất rõ ràng, rành mạch.

Sắt Săt bị ánh mắt sáng rực của hắn chiếu tới, trong lòng thoáng ngập ngừng.

“Ngạo Thiên ca ca, tỷ ấy là Thứ phi của Yên ca ca, sao huynh có thể thích tỷ ấy được?!” Y Doanh Hương cảm thấy trái tim mình trong giây phút như vỡ tan ra, nước mắt lại tuôn rơi lã chã.

“Hách Liên Ngạo Thiên, lẽ nào ngươi vừa từ chối tình yêu của muội ấy xong thì phải thể hiện tình yêu với cô gái khác ngay lập tức sao? Dạ Vô Yên nghiêm mặt nói, thanh âm của hắn đã lạnh hơn cả băng tuyết.

Hắn ôm lấy tấm lưng thon của Y Doanh Hương, để mặc nàng ta gục trong lòng mình mà khóc, rồi khẽ vỗ lên đôi vai không ngừng run rẩy đó, dịu dàng nói: “Hương Hương, Yên ca ca đã nói rồi, nhất định sẽ chọn cho muội một người đàn ông giỏi giang nhất, thương yêu muội nhất, để muội xuất giá một cách kiêu hãnh nhất. Muội đừng bướng bỉnh nữa, được không?”

Hiếm khi thấy Dạ Vô Yên dịu dàng như vậy, nhưng không ngờ lại có sức hấp dẫn chí mạng đến thế. Sắt Sắt rất khó có thể hình dung giữa hắn của lúc này và hắn lúc đối xử tuyệt tình với nàng có liên quan đến nhau.

Sự dịu dàng của hắn chưa bao giờ lộ ra trước mặt nàng.

Chọn cho muội một người đàn ông giỏi giang nhất, thương yêu muội nhất. Câu này mà cũng được thốt ra từ miệng Dạ Vô Yên?

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt quay đầu, đưa ánh mắt hướng về giàn hoa hồng ở phía ngoài, từng chú ong nhỏ đang bay nhộp nhịp từ trong bụi ra càng tăng thêm chút nhộn nhạo trong trái tim vốn đang thất vọng của nàng.

“Ngạo Thiên ca ca, cho dù huynh có thích Giang tỷ tỷ đi nữa, thì hai người cũng chẳng thể đến với nhau được đâu. Giang tỷ tỷ đã là người của Yên ca ca rồi. Đêm qua, họ đã ở bên nhau.” Y Doanh Hương đột nhiên từ trong lòng Dạ Vô Yên ngẩng đầu lên, vừa khóc vừa hét. Nàng ta đã hoàn toàn không còn khống chế được tình cảm của mình, lời nói đau đớn như xé lòng.

Khuôn mặt Sắt Sắt trong khoảnh khắc bỗng trở nên trắng bệch. Có những chuyện không thể giấu giếm được, nàng cũng chưa từng muốn giấu diếm, nói ra có lẽ sẽ tốt hơn chăng.

Nghe vậy sắc mặt Phong Noãn càng trở nên đại biến, sự lạnh nhạt của Dạ Vô Yên đối với Sắt Sắt, hắn biết rõ. Sắt Sắt là người thế nào, hắn càng rõ hơn ai hết. Nàng nhất định sẽ không để mất sự trinh tiết của mình vì cuộc hôn nhân không có tình yêu, nếu không trước khi cưới, sao nàng phải hao tâm tổn trí để hắn bắt cóc rồi hủy hoại danh tiết của nàng chứ?!

Y Doanh Hương nhìn chằm chằm vào khuôn mặt u ám của Phong Noãn, chầm chậm nói: “Ngạo Thiên ca ca, đêm qua sau khi Giang tỷ tỷ tắm xong, khi đưa quần áo cho tỷ ấy mặc, muội đã xông bằng “nhãn nhi mị”. Nếu Giang tỷ tỷ không làm chuyện đó với Vương gia, hôm nay sao còn có thể yên lành mà đứng ở đây được?”

Nhãn nhi mị? Phong Noãn không lạ gì mấy chữ này, đó là loại mị dược đặc biệt có xuất xứ từ Bắc Lỗ Quốc, dược tính cực mạnh.

Nàng ta dám dùng thứ đó lên người Sắt Sắt.

Thân người Phong Noãn phút chốc cứng đờ, chìm trong im lặng. Hắn chỉ cảm thấy như có thứ gì đó rất nặng đè lên trước ngực, nhất thời khiến

https://thuviensach.vn

hắn không thể nào thở được. Hắn yên lặng chăm chú nhìn Sắt Sắt, trong mắt trào lên một nỗi cảm thương không cất nổi thành lời.

Hắn có thể tưởng tượng được, lúc đó nàng đã đau khổ đến thế nào!

Hắn bước những bước dài tới trước mặt Sắt Sắt, hắn muốn đưa tay vuốt ve nụ cười trên khóe môi nàng, hắn biết lúc này nàng không hề muốn cười. Nàng cứ miễn cưỡng mỉm cười như thế, càng khiến trái tim hắn thêm thập phần đau đớn.

Nhưng, hắn không chạm được vào nàng.

Vì sau một tiếng ra lệnh của Dạ Vô Yên, hai thị vệ từ ngoài cửa xông vào, nhanh chóng đưa Sắt Sắt rời đi.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bộ Bộ Kinh Tâm

Sắt Sắt bị giam lỏng.

Hôm đó sau khi từ Vân Túy Điện đi ra, Dạ Vô Yên liền ra lệnh cho mấy thị vệ áp giải nàng về Đào Yêu Viện.

Nàng không thể quên phản ứng của Phong Noãn khi Y Doanh Hương nói ra mấy chữ "nhãn nhi mị". Thân người hắn cứng đờ, trong ánh mắt nhìn về phía nàng ngập tràn sự lạnh giá đến tận tâm can.

Lúc đó nàng đã định nói ra người đàn ông giải độc cho nàng vốn không phải là Dạ Vô Yên. Nhưng thấy thái độ lạnh lùng của hắn, nàng liền biết điều mà không nói gì nữa. Dẫu sao với Phong Noãn mà nói, bất luận là ai giải độc cho nàng, hắn đều đã tuyệt vọng rồi, nàng đã không còn là viên ngọc hoàn mỹ trong mắt hắn nữa.

Thời gian cứ thế trôi qua, Sắt Sắt, Tử Mê và Thanh Mai yên lành sống trong Đào Yêu Viện, Dạ Vô Yên trước sau vẫn không hề lộ diện.

Hắn biết nàng trúng mị dược, nhưng lại không đi tìm hắn giải độc. Thân là phu quân của nàng, đương nhiên hắn rất phẫn nộ. Sắt Sắt đã chuẩn bị sẵn sàng để chờ đón cơn giận lôi đình của hắn. Nhưng hết ngày này qua ngày khác, hắn vẫn không hề đến tìm nàng để tính sổ.

Nếu hắn nổi cơn thịnh nộ, có nghĩa hắn còn chút quan tâm tới nàng. Tình hình bây giờ chỉ có thể chứng minh một điều, đó là Dạ Vô Yên đối

https://thuviensach.vn

với nàng không hề có một chút tình cảm. Thậm chí đến việc nàng sống chết ra sao, đối với hắn đều không có chút ảnh hưởng gì.

Vì thế, sự giam lỏng này chính là hắn đang muốn giới hạn sự tự do của nàng. Nàng không thể tự do ra ngoài vương phủ, thậm chí thị vệ của Tuyền Vương còn được tăng thêm mười lần so với trước. Hơn nữa ở hậu hoa viên, nơi mà lần trước nàng xuất phủ, hắn đã bày thêm trận pháp. Trận pháp đó còn nguy hiểm hơn rất nhiều lần so với trận pháp trong rừng trúc ở hậu viện Tuyền Cơ Phủ. Có lẽ Dạ Vô Yên muốn ngăn tên đạo tặc hái hoa lại vào đây thêm một lần nữa. Hắn hắn đã biết tên đạo tặc đêm đó không phải là Phong Noãn.

Dạ Vô Yên có lẽ đã đoán ra tên đạo tặc hái hoa chính là Tiêm Tiêm công tử, ánh mắt hắn sắc bén đến thế cơ mà. Hôm đó trong Yên Chi Lầu, nàng chỉ phát ám khí một lần, hắn đã đoán ra nàng là Tiêm Tiêm công tử. Lần này dùng cánh hoa làm ám khí, không có lý gì hắn lại đóan không ra.

Chỉ có điều hắn không biết Tiêm Tiêm công tử chính là nàng mà thôi.

Sắt Sắt đã tìm vô số lý do để được ra khỏi phủ, nhưng đều bị Kim Tổng Quản dùng điệu cười tít mắt ngăn lại, còn nói rằng Vương gia đã hạ lệnh, không cho nàng xuất phủ.

Sắt Sắt cuối cùng cũng hiểu ra, có lẽ Dạ Vô Yên định bắt nàng chết già trong Tuyền Vương Phủ. Giống như hai cây đào già trước cửa Đào Yêu Viện vậy, hết xuân này qua xuân khác, nở hoa trong tĩnh lặng, cô độc đến hết đời. Hắn muốn nàng dần héo hon tàn tạ trong khu viện này.

Với một Thứ phi đã từng gian díu với người ngoài như nàng, Dạ Vô Yên quyết không có lý do gì để đối đãi thực lòng với nàng cả. Hoặc giả khi tức giận, hắn sẽ mang nàng ra làm đồ chơi để giày vò. Còn Giang Sắt Sắt nàng dù có chết cũng quyết không chịu làm thứ đồ chơi cho hắn.

https://thuviensach.vn

Nếu là người con gái khác, chắc đã chấp nhận số phận rồi, nhưng Giang Sắt Sắt quyết không chịu khuất phục.

Nàng nhất định phải tìm Dạ Vô Yên. Có những chuyện có lẽ nói rõ ràng ra vẫn tốt hơn.

Đêm khuynh thanh vắng, vầng trăng lạnh lẽo treo tận trời cao, hơi lạnh man mác, gió thổi rì rào làm lay động những cánh hoa nở trong đêm.

Sắt Sắt dẫn theo Tử Mê, sau lưng là mấy thị vệ đi sát từng bước, men theo con đường nhỏ lát đá ngoằn ngoèo dẫn về phía Khuynh Dạ Cư. Ban ngày, Dạ Vô Yên đều không ở trong phủ, thế nên nàng đành phải tìm hắn lúc đêm hôm.

Từ thư phòng của Dạ Vô Yên, ánh nến dịu dàng hắt qua khung cửa sổ.

Một thị nữ đi vào bẩm báo, sau đó liền nhanh nhẹn bước ra vén rèm, mời Sắt Sắt đi vào.

Ánh sáng từ chiếc đèn lưu li trong thư phòng chiếu sáng rực rỡ, trong phòng có một chiếc bàn rất lớn, trên bàn đầy bút mực giấy nghiên, còn bày thêm một chiếc bình sứ vẽ hình thiếu nữ bắt bướm nữa. Trong bình không cắm hoa mà cắm hai chiếc lông công, ngũ sắc rực rỡ. Bốn bên tường treo mấy bức họa của các danh gia, trên chiếc giá bằng gỗ đàn hương bày rất nhiều thư tịch một cách ngay ngắn, chỉ có hai ba thứ món đồ cổ và đồ bằng ngọc. Đường đường là thư phòng của một Vương gia, nhưng cũng chỉ như thư phòng của các gia đình giàu có bình thường, chẳng có gì là xa hoa cả.

Cách bài trí đơn giản và tự nhiên khiến Sắt Sắt bất chợt nhớ tới Minh Xuân Thủy.

Vừa nghĩ tới cái tên này, trong lòng Sắt Sắt liền cảm thấy cực kỳ ấm ức, thoáng chau mày.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên đứng bên bàn, trong tay cầm cây bút lông sói, hình như hắn đang viết chữ. Bên cạnh hắn, một thị nữ áo xanh đang đứng mài mực, một thị nữ áo đỏ đang đứng quạt cho hắn.

“Thiếp xin tham kiến Vương gia!” Sắt Sắt nói rồi chậm rãi hành lễ.

“Ừ!” Dạ Vô Yên chẳng thèm ngẩng đầu lên, chỉ “ừ” một tiếng nhạt nhẽo, thanh âm không thể nghe ra chút tình cảm nào trong giọng nói của hắn.

Sắt Sắt khẽ nhướng đôi lông mày thanh tú lên, đi tới bên hắn. Chỉ thấy tay hắn cầm cây bút lông sói, đang phóng bút trên tờ giấy tuyên trước mặt.

Sắt Sắt cúi mắt nhìn, thấy trên bàn đang phủ một tấm giấy tuyên Cô Điền[1] thượng hảo, hắn cầm bút đưa xuống, hạ bút lúc nhẹ lúc mạnh, lúc chậm lúc nhanh, lúc thì khẽ điểm, lúc lại đậm tô.

[1] Giấy tuyên Cô Điền là lọai giấy được sản xuất tại trấn Cô Điền, thuộc phía Đông huyện Liên Thành, Trung Quốc. Giấy Cô Điền đã có hơn 200 năm lịch sự. Giấy có độ sáng như ngọc bích, rất bền dai, hấp thụ mực tốt, rất được các họa sỹ và các nhà thư pháp yêu thích.

Hắn lúc đó, thần tình hết sức ôn hòa bình tĩnh, ánh mắt cao nhã mà dịu dàng, dường như cả trái tim đều trải vào mực và giấy trước mặt. Bất luận nàng có nói gì, e rằng hắn đều không chú ý.

Sắt Sắt liền im lặng, ánh mắt nhìn theo ống tay áo đang vung lên như rồng bay phượng múa của hắn.

Từng giọt mực điểm xuống, mùi mực thơm nhẹ, nét mực chỗ đậm chỗ nhạt dần hiện ra một đóa sen.

Không phải hắn đang viết chữ, mà là đang vẽ.

https://thuviensach.vn

Hồi lâu, hắn dùng bút mực khẽ điểm, rồi gác bút, ngưng thần ngắm kiệt tác của mình.

Mực còn ướt đẫm, một thân cây như hoa sen mà không phải sen hiện lên trên trang giấy. Hoa đó giống sen, nhưng lá lại không giống. Sen mọc trong nước, nhưng hoa này lại mọc trên đỉnh núi tuyết trắng. Nhìn vào bức họa, có thể dễ dàng thấy đóa hoa này yêu kiều tuyệt mỹ, cực kỳ có cốt cách.

Sắt Sắt khẽ chau mày, trong đầu vụt hiện lên mấy chữ - Thiên Sơn tuyết liên.

Thiên Sơn tuyết liên là một loại dược thảo, không phải là hoa để ngắm. Không biết vì sao Dạ Vô Yên lại vẽ cây tuyết liên này.

Có điều, hiển nhiên là Dạ Vô Yên vô cùng yêu quý tuyết liên trong bức tranh của mình. Hắn giơ ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đóa tuyết liên từ trên xuống dưới, dường như muốn chạm vào, lại sợ khi ngón tay vừa chạm tới, sẽ hủy hoại hết phong vận của đóa tuyết liên này. Lúc đó, thần tình của hắn vô cùng chăm chú, sự dịu dàng trong đôi mắt phượng sao thâm trầm đến thế, thật dễ khiến người ta phải đắm chìm vào đó.

Lẽ nào đã từng có một đóa tuyết liên cứu mạng hắn sao? Trong lòng Sắt Sắt thầm trào lộng.

“Vương gia, đóa tuyết liên đó đúng là tuyệt mỹ.” Một thị nữ bên cạnh khẽ đưa lời tán dương.

“Cái đẹp còn phải xếp sau nó đấy. Tuyết liên còn có tên khác là tuyết hà hoa, vì đó là kỳ hoa nở trên đỉnh núi tuyết, có thể ngạo tuyết đấu sương, ngoài ra nó còn là một loại thuốc vô cùng quý giá. Bản vương thích nhất là phẩm cách ngạo tuyết đấu sương đó.” Dạ Vô Yên trầm giọng nói.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhếch môi cười nhạt, chẳng qua chỉ là một đóa tuyết liên, có đáng để hắn phải nâng niu đến thế không? Lẽ nào còn có ngụ ý gì khác nữa? Lẽ nào người con gái hắn vẫn thầm ngưỡng mộ chính là tuyết liên tiên tử. Nghĩ lại những gì Y Doanh Hương đêm đó từng nói, người trong lòng hắn là một tiên nữ. Sắt Sắt có chút hiếu kỳ, nhưng đừng nói cô ta là một tiên nữ thật đấy chứ?!

“Cô cười gì chứ?” Dạ Vô Yến bị chú ý bởi nụ cười như có như không trên môi Sắt Sắt, lạnh lùng hỏi.

“Tuyết liên có thể ngạo tuyết đấu sương nở trên đỉnh núi, còn thanh liên, thụy liên có thể chống lại cái nóng, từ bùn nhơ mà bung mình nở trên mặt nước không chút tanh hôi mùi bùn. Ngạo tuyết đấu sương cũng vậy, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn cũng thế, chẳng qua chỉ là bản tính của cỏ cây mà thôi. Nếu mang thanh liên trong hồ đem trồng trên đỉnh núi thì khó mà sống được, cũng như việc đem tuyết liên trồng vào hồ nước của phương Nam sẽ chết chắc.” Sắt Sắt chau mày nói một cách lạnh nhạt.

Dạ Vô Yên nheo mắt, đương nhiên không ngờ rằng Sắt Sắt lại có thể nói ra những lời như thế.

“Nói phải lắm, đúng là có vài phần đạo lý. Chỉ có điều, Bản vương vẫn thích bông sen ngạo tuyết này hơn thanh liên mọc từ bùn nhơ mà không tanh mùi bùn.” Dạ Vô Yên cười nhạt đáp, trong lời nói có vài phần tức giận.

Sắt Sắt cười nhạt thầm nghĩ, không yêu thì thôi, có cần phải tức giận thế không?

“Hôm nay thiếp tới là muốn xin Vương gia cho thiếp xuất phủ.” Sắt Sắt lập tức đi thẳng vào đề.

Dạ Vô Yên lệnh cho thị nữ cẩn thận mang bức họa ra, rồi xua tay bảo bọn họ ra ngoài hết.

https://thuviensach.vn

Hắn quay đầu, đôi mắt đen thăm thẳm nhìn thẳng vào Sắt Sắt.

“Cô thèm được ra ngoài đến thế sao!?” Hắn nheo mắt, đôi môi khẽ nhếch lên hiện ra một tia tức giận, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Sắt Sắt tự trào lộng mình, cười đáp: “Lẽ nào sau việc trúng mị dược, Vương gia còn hy vọng giữ thiếp ở trong phủ, không sợ còn có lần sau ư?”

“Câm mồm!” Sắc mặt Dạ Vô Yên bỗng dưng xám xịt, trong đôi mắt sâu thẳm, cơn giận đã đùng đùng bốc lên.

“Giang Sắt Sắt, cô có biết liêm sỉ là gì không? Nhưng lời như thế mà cô cũng nói ra được?” Thanh âm giận dữ của Dạ Vô Yên giống như những phiến băng sắc nhọn vụt qua người Sắt Sắt.

“Việc cũng đã làm rồi, còn sợ nói ra sao? Nếu Giang Sắt Sắt này trong mắt Vương gia xưa nay vẫn luôn là một con đàn bà vô liêm sỉ thì xin Vương gia hãy thả cái đồ vô liêm sỉ như thiếp ra đi.” Sắt Sắt vẫn cười nhạt nói.

Dạ Vô Yên nhìn nụ cười nhạt trên khuôn mặt Sắt Sắt, trong lòng đột nhiên chần chừ, nàng rời xa hắn mà vui vẻ đến thế sao?

“Cô còn cười được à?!” Hắn đột nhiên cúi người, những ngón tay thon dài nắm lấy cằm nàng.

Ngón tay hắn khẽ dùng lực, một cơn đau đớn ập tới, Sắt Sắt nghiến răng, trong ánh mắt trong trẻo không hề lộ một tia sợ hãi.

Cuối cùng hắn cũng tức giận, hắn vẫn quan tâm tới nàng ư? Sắt Sắt chẳng hơi đâu tự làm kẻ đa tình như thế, chẳng qua lòng tự ái đàn ông của hắn bị tổn thương mà thôi.

https://thuviensach.vn

Sự ung dung bình tĩnh của Sắt Sắt khiến sự kích động đến kinh tâm động phách đều lộ cả ra trên khuôn mặt tuấn tú của Dạ Vô Yên.

“Cô muốn xuất phủ, là muốn đi tìm cái gã đàn ông đó của cô chứ gì?” Hắn nói từng lời từng chữ, thanh âm lạnh như băng tuyết ngàn năm.

“Phải thì đã sao, không phải thì đã sao?” Sắt Sắt miệng nở nụ cười tươi tắn, nhưng trong đáy mắt lại hắt ra thứ ánh sáng vô cùng lạnh lùng.

Hắn đột nhiên buông cằm nàng ra, cười lạnh lẽo: “Cô có tin là ta có thể giết chết hắn không!”

Sắt Sắt lạnh lùng bỡn cợt: “Giết hắn? Để chứng tỏ điều gì, ghen ư? Lẽ nào Vương gia đã yêu thiếp mất rồi?”

Dạ Vô Yên nghe vậy, thân hình đột ngột cứng đờ, trong đôi mắt sâu thẳm ánh lên một tia dao động.

“Vương gia, sao phải khổ thế chứ? Lẽ nào ngài không mong thiếp rời khỏi đây? Nếu ngài thấy thiếp rời khỏi đây sẽ làm tổn hại đến thanh danh của ngài, thiếp sẽ lặng lẽ ra đi, cũng có thể bảo cha thiếp giả bộ như không biết gì, thánh thượng sẽ không biết đâu, người ngoài càng không thể biết được. Sao hả?”

Dạ Vô Yên chầm chậm ngồi xuống ghế, khoanh tay cười nói: “Cô – đừng – mơ!”

Ánh mắt Sắt Sắt sầm lại, lẽ nào hắn nhất định muốn giam hãm nàng cả đời ở đây?

“Có điều, nếu cô có thể lặng lẽ tự rời khỏi phủ để thần không biết quỷ không hay, cũng giống như đêm đó đi tìm gã đàn ông kia thì Bản vương có thể suy nghĩ thêm về việc cho phép cô rời khỏi đây.” Thấy bộ dạng thất vọng của Sắt Sắt, Dạ Vô Yên đột nhiên mở miệng nói.

https://thuviensach.vn

“Được, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Đến lúc đó Vương gia đừng có nuốt lời!” Sắt Sắt lạnh lùng đáp, khi đôi mắt trong veo chuyển động, ánh mắt nàng cực kỳ lạnh lẽo, cực kỳ kiên cường.

Vào khoảnh khắc đó, Dạ Vô Yên cũng bị nàng làm cho chấn động.

Sắt Sắt bắt đầu chuẩn bị cho việc xuất phủ của mình, trước tiên đưa Thanh Mai và Tử Mê ra khỏi phủ, sau đó nàng bèn bắt đầu chờ cơ hội. Cuối cùng, vào một đêm Dạ Vô Yên tiến cung gặp Thái hậu, Sắt Sắt liền bắt đầu hành động.

Nàng lợi dụng ưu thế về khinh công của mình, tránh được hết đám thị vệ trong phủ rồi đến thẳng rừng trúc ở hậu hoa viên.

Hôm nay nàng nhất định phải phá trận.

Khu rừng này chiếm một khoảnh đất rất rộng, nếu có thể, từ phía trên rừng trúc vận khinh công nhảy qua là có thể tránh khỏi trận pháp. Nhưng Sắt Sắt quan sát một lượt, chợt nhận ra nàng không thể chỉ nhảy một lần là thoát ra ngoài được, xem ra nàng cần phải có chỗ dừng chân lấy hơi. Vì thế, chắc chắn vẫn phải dẫm lên cành trúc. Trên cành trúc nhất định có cơ quan, nếu vậy nàng sẽ bị ám vệ phát hiện, cung tiễn sẽ nhắm thẳng vào nàng, nàng chết là cái chắc.

Vậy, chỉ còn cách xông thẳng vào rừng mới có hy vọng thôi.

Đêm trong rừng trúc tĩnh lặng đến ghê người. Chỉ có ánh trăng lọt qua khe lá, chiếu xuống đất thứ ánh sáng dịu êm.

Sắt Sắt cẩn thận dịch chuyển thân mình, từng bước đều vô cùng cẩn trọng, không dám làm bừa.

Trận pháp trong rừng trúc và trận pháp trong Tuyền Cơ Phủ rõ ràng rất khác nhau. Nàng có cảm giác dưới chân mỗi bước đi đều là cạm bẫy, nếu

https://thuviensach.vn

sơ sẩy sẽ không chỉ bị rừng trúc vây khốn, mà còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Nàng nghĩ có lẽ Dạ Vô Yên đã biết nàng biết võ công rồi, nếu không sẽ không đánh cược với nàng chuyện này. Chỉ có điều nàng che giấu rất cẩn thận, nếu có lộ ra, cũng chỉ vào đêm xuất phủ đi tìm cách giải mị dược mà thôi.

Nhưng hắn biết cũng tốt, đỡ phải giấu giấu giếm giếm. Trong mắt hắn, nàng vốn là một người đàn bà vô liêm sỉ, bây giờ lại còn là một mụ hung thần biết vung đao múa kiếm, xem ra khoảng cách giữa nàng với tuyết liên tiên tử trong lòng hắn ngày càng diệu vợi.

Một đám mây bay ngang qua, che đi ánh trăng trong trẻo, trong rừng trúc đột ngột trở nên u ám. Không cẩn thận khi bước một bước dài, hình như nàng dẫm phải một sợi dây mảnh. Sắt Sắt khẽ chau mày, thầm kêu khổ, có lẽ nàng đã chạm phải cơ quan nào đó rồi.

Quả nhiên, chỉ trong khoảnh khắc, phi tiêu từ tứ phía bay như thiêu thân lao về phía nàng, trong bóng tối hàn quang lấp loáng, ánh sáng lạnh đến thấu xương.

Sắt Sắt nhếch môi cười nhạt, ung dung cởi áo ngoài, cầm trong tay, ngầm vận nội công rồi khẽ vung lên. Chiếc áo bỗng như chiếc buồm no gió, phút chốc đã căng phồng, rồi lại quay tròn như một chiếc ô, bảo vệ cả thân người trước sau của nàng. Phi tiêu nhanh chóng bị chặn lại hết, những tiếng “keng keng” vang lên, tất cả đều rơi xuống đất. Sắt Sắt cười khẽ, dùng ám khí đối phó với Tiêm Tiêm công tử nàng, chẳng phải là đánh trống qua cửa nhà sấm sao? Bởi trước khi học phóng ám khí, điều đầu tiên nàng học là tránh ám khí.

Vầng trăng lạnh phía trên cao hiện ra từ sau đám mây, ánh trăng êm ái lại trải trên rừng trúc một lớp ánh sáng như ảo như mộng.

https://thuviensach.vn

Sau đợt phi tiêu, Sắt Sắt hiểu vẫn còn đợt công kích thứ hai, vì sợi dây mảnh đó là mấu chốt để khởi động các cơ quan.

Sắt Sắt khẽ chau mày, từ từ rút thanh Tân Nguyệt loan đao quấn quanh lưng ra. Tân Nguyệt loan đao là thanh nhuyễn đao, bình thường nàng vẫn cuốn quanh eo giống như thắt lưng vậy. Một khi đã rút ra khỏi vỏ, nó lại là một thanh đao tuyệt thế.

Đao quang trong trẻo như làn nước thu, ánh lên dưới ánh trăng, chiếu sáng cả ý chí ngút ngàn trong mắt của Sắt Sắt.

Lại những âm thanh tạp loạn như thiêu thân dội tới, Sắt Sắt vung đao lên, từng luồng đao quang hình trăng non lấp loáng giống như pháo hoa, mọi thứ ám khí đều bị đao quang đánh bật ra. Đoạn đường tiếp theo chắc hẳn cũng lại là phi tiêu ám khí, rừng trúc có vẻ như bố trí trận pháp trùng trùng này đối với Sắt Sắt mà nói thật chẳng khác gì đi ở đất bằng. Ngoài mấy thứ ám khí bắn bằng lò xo, dường như chẳng có trận pháp hay huyễn thuật nào cả.

Sắt Sắt nhớ lần đầu tiên phát hiện ra trận pháp này, nó không đơn giản như vậy. Lẽ nào Dạ Vô Yên cố ý gỡ đi vài phần bài bố? Nhưng Sắt Sắt lắc đầu, nàng nghĩ hắn chẳng tốt bụng như vậy đâu, biết nàng phá trận, e rằng hắn còn khiến cho trận pháp thêm khó khăn ấy chứ.

Bất luận thế nào, Sắt Sắt cũng sắp thuận lợi vượt qua trận pháp trong rừng trúc này rồi.

Lại một đợt giáp công nữa bắn tới, Sắt Sắt nheo mắt nhìn, thấy rất nhiều thanh trúc được vót nhọn ở đầu, từ trên cành trúc cao bắn ào ào xuống. Ngón chân Sắt Sắt khẽ điểm, thân hình uyển chuyển bay ngang sang, trong khoảnh khắc đã lùi lại mười mấy bước. Đa phần cành trúc đều cắm xuống đất nhưng có hai cành trúc đang bay tới, nhắm thẳng vào nàng. Sắt Sắt lập

https://thuviensach.vn

tức vung đao, cành trúc liền gãy làm hai, nhanh chóng sượt qua người nàng.

Vốn dĩ đã không còn nguy hiểm gì nữa, nhưng trong cành trúc gãy dường như còn gài thêm thiết bị, trong khoảnh khắc liền lập tức phát nổ.

Sắt Sắt theo bản năng tránh đi, nhưng lại một lượt gậy trúc nữa bay tới, lúc này nàng không còn thời gian vung đao lên, đành lăn mấy vòng trên mặt đất. Có điều, nàng không rõ mình có thể tránh được đợt gậy trúc này không.

Rồi, một trận gió mạnh ào tới, tất cả gậy trúc bị thổi bạt đi cắm xuống khoảnh đất trống bên cạnh. Có người đã ra tay cứu nàng!

Sắt Sắt chau mày nhìn, chỉ thấy thân hình cao lớn của Dạ Vô Yên đang đứng trong bóng tối. Ánh trăng bị cành lá trúc chia cắt chiếu lấp loáng trên người hắn, không nhìn rõ thần sắc trên khuôn mặt hắn lúc này ra sao, nhưng nàng có thể cảm nhận được ánh mắt hắn. Ánh mắt đó chưa bao giờ lạnh lùng đến thế.

Một cơn gió thổi tới làm chiếc áo bào tím của hắn tung bay, khiến hắn giống như một thiên thần sắp sửa bay lên trời.

Hai tay hắn khoanh trước ngực, đứng trên cao nhìn nàng đang bị thương nằm dưới đất, hồi lâu, nàng nghe thấy tiếng hắn lạnh lùng, không hề mang chút tình cảm, hỏi: “Muốn Bản vương cứu cô không?”

Sắt Sắt nghiến răng, coi như không nghe thấy lời hắn.

Tay trái nàng cố chống, bắt mình gắng ngồi dậy. Động tác này bình thường vốn đơn giản, nhưng giờ phút này sao lại khó khăn với nàng đến thế. Nàng không chỉ bị thương ở vai phải, mà đùi trái cũng bị gậy trúc đâm trúng.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nghỉ một lát rồi vung chưởng đánh ra, cắt đứt thanh trúc đang găm trên đùi mình. Nhưng vừa mới vận công, máu tươi trên vết thương liền rỉ ra, cơn đau lập tức ập đến, nàng không còn sức lực để rút mảnh trúc gãy trên đùi ra nữa. Xé miếng vải từ váy ra, nàng quấn sơ sài quanh vết thương, rồi lại cố chống tay trái, chân phải điểm xuống đất, cố chịu đựng cơn đau đang bùng lên dữ dội, bò từ dưới đất lên.

Khó khăn lắm mới bò dậy được, thân người nàng lại lảo đảo đứng không vững, nàng thoáng hoảng loạn quờ tay vịn vào một cây trúc bên cạnh.

Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của Dạ Vô Yên truyền tới từ đằng xa: "Nếu cô thấy thương thế còn nhẹ, vậy thì cứ dựa vào cây trúc đó đi."

Sắt Sắt nghe vậy, vội rụt tay lại, thân người "ầm" một tiếng, ngã xuống đất.

"Ta nói lại một lần nữa, có cần ta cứu cô không?" Lời nói của Dạ Vô Yên lạnh đến mức khiến người nghe đông cứng lại.

Dạ Vô Yên quả không hổ danh đã trấn thủ biên quan nhiều năm, gặp chuyện sinh tử, quả thực rất bàng quan vô tình, trong lòng Sắt Sắt không khỏi thầm than thở.

Có điều, Sắt Sắt không thấy đôi mắt Dạ Vô Yên đã bị bóng đen che mờ. Đôi mắt phượng của hắn lúc này nhìn nàng đầy căm tức, ánh mắt cuồng nộ bùng cháy như đám lửa, tuy lời nói ra lạnh lẽo ghê người, nhưng thực chất hắn đã tức giận đến mức không thể kiềm chế được nữa. Hắn thực muốn xông xuống bóp chết nàng, trông bộ dạng nàng lúc này có vẻ đã không muốn sống nữa.

Người thông minh là người hay làm những chuyện ngốc nghếch nhất, nàng mà lại dám phá trận pháp trong rừng trúc của hắn.

https://thuviensach.vn

Ánh trăng tràn trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú tuyệt trần của nàng, đôi lông mày chau sít lại, hiển nhiên là đang cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng. Nhưng cho dù như thế, nàng vẫn cố sức lắc đầu, chỉ động tác nhỏ này thôi cũng đủ động đến vết thương trên vai nàng, máu tươi từ vết thương lại từ từ rỏ xuống.

Nhưng nàng vẫn mím môi, cố gắng chịu đựng để thân thể thương tích của mình lảo đảo bước lên phía trước. Sắp ra khỏi rừng trúc rồi, nàng đã thấy bức tường trắng phía ngoài kia, chỉ cần đi ra khỏi đây, vượt qua bức tường cao đó là nàng có thể xuất phủ thành công.

Một bước, hai bước, ba bước… mỗi bước nàng đi đều vô cùng đau đớn. Nhưng Sắt Sắt không có ý định quay đầu lại, cũng không có ý muốn xin cầu cứu. Nàng biết, một khi nàng chịu khuất phục, nàng sẽ thua. Giang Sắt Sắt nàng không cần dựa vào đàn ông, nhất là loại đàn ông lạnh lùng như người đang đứng trước mặt, nàng càng không muốn đếm xỉa tới.

Nàng cứ như vậy, bước cao bước thấp đi ra khỏi khu rừng.

Dạ Vô Yên đứng im trong bóng tối, đôi mắt đen nhìn chằm chặp vào bóng hình kiên cường phía trước. Hắn chỉ cảm thấy sâu trong trái tim mình, dường như có thứ gì đó đã phá tan đi sự tĩnh lặng của mặt hồ trong lòng. Nhìn bộ dạng thảm hại của nàng, trong lòng hắn như có một luồng khí tắc trước ngực, không tài nào hóa giải. Hắn giơ tay, đánh một chưởng vào rừng trúc bên cạnh. Giống như trận cuồng phong thổi ào ạt lên mặt biển yên tĩnh, cả một vạt trúc ngay lập tức đổ rạp xuống.

Sắt Sắt cuối cùng cũng lê bước ra khỏi rừng trúc, hai chân khẽ điểm, vọt qua tường cao. Nhưng đùi nàng bị thương không thể dùng sức, lực đạo vọt lên không đủ, không thể chạm tới bờ tường. Lúc này, nàng giống như một con bươm bướm gãy cánh, rơi thẳng từ trên cao xuống.

https://thuviensach.vn

Có điều, nàng không rơi xuống đất như nàng tưởng, mà lại rơi vào một vòng tay rộng lớn và ấm áp.

“Buông ra… ai cần ngươi cứu ta, buông ra…” Nàng hổn hển lạnh giọng nói.

Lời nói của nàng như đốm lửa, thổi bùng lên những tàn lửa còn lại trong ánh mắt hắn. Trong khoảnh khắc, cơn cuồng nộ lại cháy bùng lên. Những tình cảm bình thường hắn chôn giấu giờ đều hiện cả lên trên gương mặt bình tĩnh và lạnh lùng của hắn.

Sắt Sắt không biết vì sao hắn tức giận, nàng thua rồi, hắn nên vui mới phải. Có điều, nàng không còn hơi sức đâu mà suy nghĩ nữa, máu tươi trên vết thương không ngừng túa ra, ý thức bắt đầu bay bổng, nàng có cảm giác mình sắp không gắng gượng được nữa.

Dạ Vô Yên lạnh lùng nhìn bộ dạng Sắt Sắt khi đang bị đau đớn giày vò, đột nhiên bàn tay hắn vỗ lên vết thương của nàng, làm bật mảnh trúc vỡ trong vết thương ra, rồi hắn đưa ngón tay nhanh chóng điểm lên các đại huyệt trên người nàng.

Sắt Sắt cố gắng chịu đựng sự đau đớn khi mảnh trúc bị bật ra, nàng gần như đã cắn nát môi mình mới có thể kiềm chế không bật ra tiếng hét đau đớn. Nhưng cuối cùng nàng vẫn dần chìm vào bóng đen vô tận.

Dạ Vô Yên thấy nàng đã hôn mê, ánh mắt hắn liền chuyển từ khuôn mặt bợt bạt của nàng sang Kim Tổng quản đang theo sát phía sau lưng.

“Kim Đường, tích lịch đạn[2] trong cây trúc là thế nào, vì sao không gỡ bỏ?” Dạ Vô Yên nheo mắt lạnh lùng, nét cương nghị và bá khí bình thường ẩn giấu rất kỹ giờ đây đều lộ cả ra ngoài.

[2] Loại đạn thuốc súng được đựng bằng túi da hoặc giỏ có dây buộc, thường dùng vào thời Tống.

https://thuviensach.vn

“Vương gia, mấy hôm trước ngài chỉ dặn giữ lại ám khí, những cơ quan nguy hiểm khác đều gỡ ra hết rồi, hơn nữa tích lịch đạn này lại ở trong ám khí.” Bộ dạng Kim Tổng quản nhìn ra có vài phần vô tội.

Dạ Vô Yên lạnh lùng nhướng lông mày, đúng là hắn đã sơ suất thật. Lúc đó hắn không chú ý tới điều này, nhưng chính sự sơ suất này suýt chút nữa đã làm nàng mất mạng.

Hắn ôm lấy Sắt Sắt, sải những bước dài rời khỏi đó.

Sắt Sắt không biết mình đã bay bổng trong màn đêm đó được bao lâu, nàng chỉ cảm thấy vừa lạnh vừa cô đơn. Bóng tối dài dằng dặc khiến cho nàng sợ hãi. Nàng sẽ không bị giam hãm ở đây cả đời không ra được chứ? Cuối cùng, trong màn đêm dày đặc bỗng xuất hiện một tia sáng, nàng giống như thiêu thân lao nhanh về phía đó.

“A…” Cùng với tiếng rên khe khẽ, cuối cùng Sắt Sắt cũng bừng tỉnh từ trong cơn hôn mê.

Lúc mở to mắt ra nhìn, trước mắt là đỉnh màn lạ lẫm, nhất thời Sắt Sắt không biết mình đang nằm ở đâu. Nàng khẽ nghiêng người, bỗng từ nửa thân trên một trận đau đớn ập đến, sức lực khắp người như bị ai đó rút cạn. Miệng lưỡi khô đắng, đầu đau nhu búa bổ. Bóng tối dằng dặc trong cơn hôn mê lại vụt qua trong đầu, lẽ nào nàng đã tới địa phủ?

“Tỉnh rồi hả?” Giọng nói lạnh lùng như của Diêm Vương từ đâu đưa tới.

Sắt Sắt chầm chậm quay đầu, lúc này mới phát hiện một bóng người đang đi từ bên cửa sổ tới.

Dạ Vô Yên mặc một chiếc áo màu đen, gương mặt lạnh lùng của hắn nổi bật trên màu áo.

https://thuviensach.vn

“Ngài ngày càng giống Diêm Vương hơn rồi.” Giang Sắt Sắt mở miệng nói, chất giọng khàn khàn. Nếu sự thật về võ công của nàng đã bị hắn phát hiện, nàng cũng chẳng cần phải giả bộ là tiểu thư khuê nữ trước mặt hắn làm gì. Nàng vốn dĩ là một người con gái như vậy đó.

“Diêm Vương?” Dạ Vô Yên nhướng lông mày rồi phá lên cười.

Đêm qua nàng nằm trên giường như kẻ mất hồn, tấm áo trắng khoác trên người khiến nàng càng trở nên đáng thương, yếu ớt, mấy lần hắn giơ tay ra trước mũi nàng, chỉ sợ bất giác nàng sẽ mãi mãi chìm trong giấc ngủ. Bây giờ thì hay rồi, nàng vừa tỉnh lại, mở miệng đã châm chọc gọi hắn là Diêm Vương.

“Diêm Vương có đẹp trai thế này không?” Hắn dứt lời, mới phát hiện ra cuộc đối thoại giữa hắn và nàng không còn giống như thân phận Vương gia và thị thiếp.

Hắn ngay lập tức làm mặt lạnh, nghiêm giọng hỏi: “Giang Sắt Sắt, muốn gặp Diêm Vương cũng phải được Bản vương đồng ý đã.”

Sắt Sắt nhếch miệng cười nhạt, lúc này mới phát hiện môi đã khô nứt. Cổ họng nàng rất ngứa, rồi không chịu được liền ho lên vài tiếng, chỉ cảm thấy vết thương rung lên, nàng khẽ chau mày, khuôn mặt trắng bệch càng nổi rõ ánh mắt bướng bỉnh, sự mềm yếu và kiên cường đều cùng lúc hiển hiện trên thân thể nàng.

Dạ Vô Yên ngưng thần nhìn nàng, đầu lông mày chau lại, đột nhiên hắn chầm chậm bước tới, lấy một bình thuốc từ trên chiếc kỷ án cạnh giường.

“Làm gì thế?” Sắt Sắt thấp giọng hỏi.

“Thay thuốc!” Hắn dửng dưng cau mày đáp lại.

https://thuviensach.vn

“Ngài thay thuốc cho ta?” Sắt Sắt hỏi bằng giọng đầy kinh ngạc, đường đường là Vương gia mà lại hạ mình đi thay thuốc cho nàng? Nghe thấy những lời này, lẽ ra nàng nên vui mới phải. Nếu là cô gái khác, có khi nàng còn cho rằng hắn đột nhiên xiêu lòng vì mình mất. Nhưng nàng là Giang Sắt Sắt, nàng không phải những cô gái thích mơ mộng, nàng biết, chẳng qua hắn chỉ muốn tìm cách giày vò nàng thêm nữa mà thôi.

“Thôi đi, không dám phiền Vương gia đâu, cứ cho gọi thị nữ vào là được!” Sắt Sắt thanh âm khàn khàn, nếu khi hắn thay thuốc cho nàng cố ý dùng lực thật mạnh, sợ rằng vết thương của nàng sẽ để lại sẹo mất.

“Cô xấu hổ à? Đừng quên, cô là Thứ phi của ta đấy.” Dạ Vô Yên cúi đầu nhìn nàng, trong đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên một tia sáng phức tạp, thần tình của hắn giống như đã từng nhìn hết, sờ hết cả người Sắt Sắt rồi vậy.

Sắt Sắt xấu hổ giận dữ nói: “Vương gia, để ta tự làm đi.”

“Xấu hổ thì cũng muộn rồi, đêm qua chính Bản vương đã thay thuốc cho cô, sao không thấy cô cự tuyệt, xem ra cô còn rất hài lòng đấy chứ.” Thanh âm của Dạ Vô Yên lạnh lùng, vừa nói, tay hắn đã vừa bắt đầu cởi miếng vải buộc trên vai Sắt Sắt.

Trong lòng Sắt Sắt thầm than nhưng cũng đành nhắm mắt, mặc kệ hắn. Thế nhưng, điều khiến nàng kinh ngạc là, động tác khi hắn thay thuốc cho nàng rất nhẹ, hắn cẩn thận từng chút một khi lấy mảnh vải ra, lại cẩn thận lau máu trên vết thương của nàng, nhẹ nhàng đắp thuốc mới lên. Hắn không hề động vào vết thương của nàng.

Xem ra nàng lo lắng nhiều quá rồi. Có điều tối qua sau khi nàng bị thương, hắn lạnh lùng đứng đó tụ thủ bàng quan, bây giờ chỉ vì hắn thay thuốc cho nàng, làm sao nàng có thể cho rằng hắn tốt bụng được. Nàng nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của hắn đang gần mình trong gang tấc, nhìn

https://thuviensach.vn

vào ánh mắt ấm áp như mỹ ngọc trong đôi mắt đen sâu thẳm lạnh lùng của hắn, thần sắc nho nhã dịu dàng, Sắt Sắt không thể không thừa nhận, gã đàn ông này quả thực có sức hấp dẫn.

Có điều, cho dù là vậy, nàng cũng không cho phép mình đắm chìm thêm vào nữa. Đối với bất kỳ người con gái nào, một khi trót đem lòng yêu người đàn ông bá đạo, cuồng vọng và lạnh lùng, chắc chắn chẳng khác gì thiêu thân lao vào đống lửa.

Vốn dĩ mọi sự chú ý của Dạ Vô Yên đều đặt vào vết thương trên vai Sắt Sắt, thế nên khi băng bó xong rồi, hắn mới để ý trong ánh mắt trong trẻo của Sắt Sắt hoàn toàn chỉ có sự lạnh lùng. Hắn chau mày, đôi mắt đen tóe ra những tia nhìn khiến người ta có cảm giác bị đè nén.

“Cô khó chịu như thế, hay là muốn tìm gã đàn ông đã giải mị dược cho cô đến đây mà thay thuốc?” Hắn không hề ngần ngại châm biếm nàng, tay đột ngột dùng sức, bó chặt miếng vải quấn trên vai nàng.

Sắt Sắt hét lên vì đau, đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn, nói bằng giọng rất bình thản: “Đương nhiên là thế rồi, huynh ấy dịu dàng hơn ngài nhiều.”

Dạ Vô Yên nheo mắt, lộ ra tia nhìn lạnh lùng, sắc mặt tuy bình thản, nhưng Sắt Sắt vẫn cảm nhận rõ sự nguy hiểm. Nhưng hắn không giận dữ mà chỉ hỏi một cách rất bí hiểm: “Ồ, dịu dàng thế nào nào?”

Câu hỏi này như một cái gai đâm vào nỗi đau trong tim Sắt Sắt.

Vào khoảnh khắc đó, Sắt Sắt bỗng thấy giận dữ đến vô cùng, nàng chỉ muốn rút loan đao xoẹt một nhát cho thủng cổ hắn.

Thấy sự phẫn nộ trào dâng trong ánh mắt nàng, thấy nàng trong khoảnh khắc giống hệt như con gà chọi đá thua một trận, hắn bỗng mở miệng, giọng nói cực kỳ thản nhiên: “Cứ ra ngoài tìm bừa một gã đàn ông, hắn ta sẽ dịu dàng với cô ư?”

https://thuviensach.vn

“Ngươi…” Sắt Sắt quay đầu, sự phẫn nộ trong ánh mắt dường như lại cháy bùng lên.

Hắn làm nhục nàng như thế, là đang cố ý trừng phạt nàng sao? Trừng phạt vì việc đêm đó nàng không đi tìm hắn giải mị dược?

Sắt Sắt cố nén sự nhục nhã trong lòng, hai mắt nhướng lên, cười ngọt ngào nói: “Lẽ nào Vương gia giận thiếp không đến tìm ngài giải độc? Nếu sớm biết thế này…”

“Câm ngay!” Giọng nói lạnh lùng của hắn cắt ngang lời nàng, “Cho dù cô có đến cầu xin, Bản vương cũng không giải độc cho cô đâu.”

Lời nói của hắn như băng động trên mái nhà vào ngày đông tháng giá, mang ý vị lạnh lẽo, thê lương.

Nàng sớm biết sẽ có kết cục thế này, vì vậy nàng mới không đi cầu xin hắn. Có điều, kết quả vẫn bị hắn mỉa mai giễu cợt hay sao?

“Người đâu!” Dạ Vô Yên đột nhiên trầm giọng.

Thị nữ đã đứng chờ ở ngoài từ trước lúc này liền lập tức vén rèm bước vào.

“Sính Đình, Linh Lung, hai ngươi chăm sóc Thứ phi cho cẩn thận!” Dạ Vô Yên dặn dò rồi quay người bước ra.

Thị nữ áo hồng lúc này mới lên tiếng: “Giang Thứ phi, nô tỳ là Sính Đình”, rồi chỉ vào cô gái áo xanh đứng cạnh: “Đây là Linh Lung.”

Sắt Sắt gật đầu nói: “Đây là đâu?”

“Đây là Khuynh Dạ Cư!” Thị nữ áo hồng là Sính Đình khẽ cười nói.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sắt Sắt thoáng ngạc nhiên, hóa ra nàng đang nằm trong phòng ngủ của Dạ Vô Yên.

“Đêm qua phiền hai người chăm sóc cho ta rồi.” Sắt Sắt khẽ cười nói. Hai thị nữ này xem ra là a hòan thân thiết của Dạ Vô Yên. Sính Đình dáng vẻ thanh tú, lông mày tươi tắn, môi đỏ, rất đáng yêu. Linh Lung hơi gầy một chút, dáng điệu mảnh khảnh, thanh tú dễ thương, chỉ có điều đôi mắt đẹp của cô ta bị phủ một lớp hàn ý như sương, dường như có vẻ không thích Sắt Sắt.

“Đâu có, đêm qua không phải bọn nô tỳ chăm sóc cho Thứ phi đâu, mà là đích thân Vương gia chăm sóc cho Thứ phi cả đêm đấy.” Sính Đình cười nhạt nói, “Vương gia chưa bao giờ tận tâm với phu nhân ở viện nào như vậy đâu.”

“Đừng cho rằng Vương gia làm như vậy là thích cô, thực ra trong lòng Vương gia đã có người thương rồi.” Linh Lung lạnh lùng nói.

“Linh Lung, đừng nói linh tinh!” Sính Đình chau mày quát khẽ.

“Sính Đình, lúc nào ngươi cũng tốt bụng vậy ư. Nếu không nói, giả như cô ta có những ý nghĩ vượt quá thân phận của mình với Vương gia, chẳng phải là sẽ hại cô ta sao?!” Linh Lung nhếch miệng nói.

Sắt Sắt thản nhiên mỉm cười, hóa ra Linh Lung sợ nàng yêu Dạ Vô Yên, hoặc giả cô ta sợ Dạ Vô Yên yêu nàng.

“Linh Lung cô nương, cô yên tâm đi, ta không trèo cao thế đâu.” Sắt Sắt cười tươi đáp.

“Hừ, biết là tốt, cô mau uống thuốc rồi nghỉ sớm dưỡng thương đi, mau mau rồi về Đào Yêu Viện của mình.” Linh Lung tiếp tục nói.

https://thuviensach.vn

Sính Đình mang bát thuốc từ trên kỷ tới, Sắt Sắt đưa tay đón lấy, uống cạn một hơi, vị đắng thấm sâu từ lưỡi vào tận dạ dày. Sính Đình sau đó liền đưa cho Sắt Sắt một cốc nước, để nàng uống vào làm nhạt bớt vị thuốc đắng vừa uống.

Có lẽ Sính Đình sợ Linh Lung lại nói những lời khó nghe nên chuyển bát thuốc đã uống hết vào tay cô ta, khẽ nói: “Linh Lung, cô đi chuẩn bị đồ ăn đi, ta ở đây hầu hạ là được rồi.”

Linh Lung vốn không thích phải hầu hạ Sắt Sắt, nghe được câu này, liền mang bát thuốc đi ngay.

Sính Đình đắp lại góc chăn cho Sắt Sắt, cười dịu dàng nói: “Giang Thứ phi, đêm qua cô mất máu nhiều, người còn yếu lắm, nên nghỉ ngơi cho mau lành bệnh.” Ngừng lại một chút, cô ta lại trầm giọng nói: “Vừa rồi những lời Linh Lung nói, xin Thứ phi đừng để trong lòng, cô ấy trước giờ có gì nói nấy, nói năng mà chẳng để ý đến người khác bao giờ.”

Sắt Sắt cười nhạt nói: “Cô yên tâm, ta không để bụng đâu.”

Thực ra, trong lòng Sắt Sắt rất rõ vì sao Linh Lung không thích nàng, chắc chắn là vì người trong lòng Dạ Vô Yên. Nói thực trong lòng nàng cũng rất hứng thú với người con gái đó, không biết người con gái thế nào mới có thể khiến Dạ Vô Yên hết lòng như vậy, lại có thể khiến Y Doanh Hương thà chết để bảo vệ, thậm chí đến một thị nữ tầm thường cũng đứng ra bênh vực nàng ta nữa.

Trong khi Sắt Sắt trầm tư, Sính Đình yên lặng ngồi bên thầm đánh giá nàng.

Chỉ thấy nàng nằm trên giường, đang lúc ốm yếu, nhìn thật yếu ớt đáng thương, nhưng chỉ cần nhìn kỹ vào sâu trong mắt nàng, sẽ phát hiện ra, trong đôi mắt đen láy đó là sự kiên cường bướng bỉnh và cốt cách cao ngạo không gì khuất phục.

https://thuviensach.vn

Đó là một người con gái không dễ gì bị hạ gục.

Và cũng là người con gái kiên cường không bao giờ nói ra nỗi đau khổ trong lòng mình.

Không biết vì sao, Sính Đình đột nhiên thấy người con gái trước mặt có cảm giác rất quen thuộc, giống như đã biết từ trước vậy. Đương nhiên bọn họ chưa hề quen nhau. Rất nhanh, Sính Đình liền biết cảm giác thân quen đó từ đâu tới. Nàng ta và Vương gia rất giống nhau, không phải về tướng mạo mà là về khí chất. Từ trong cốt tủy, Vương gia và nàng ta đều là những người cao ngạo, nhưng một người thể hiện ra ngoài bằng sự bình tĩnh lặng lẽ, còn một người là nho nhã thoát tục.

Nhận ra điều này Sính Đình bỗng thấy rất vui, nhưng đồng thời cũng cảm thấy chút lo lắng.

“Giang Thứ phi, thực ra Vương gia không vô tình như vẻ bề ngoài đâu.” Sính Đình ngồi bên Sắt Sắt, khẽ nói.

Sắt Sắt vốn đang đánh giá xem nơi ở này thế nào, bỗng nghe Sính Đình nói về Dạ Vô Yên như thế, nàng ta ngạc nhiên rồi cười nói: “Sính Đình, sao cô không ghét ta, giống như Linh Lung vậy?”

“Giang Thứ phi, cô rất đáng được người khác yêu mến, sau này, Linh Lung nhất định cũng sẽ rất thích cô.” Sính Đình nói, mang mấy phần khẳng định chắc chắn, “Ngay cả Vương gia, ngài ấy rồi cũng sẽ thích Thứ phi thôi. Phòng ngủ của Vương gia ngoài Thứ phi ra, chưa một người con gái nào được vào đây cả. Nếu như trái tim Vương gia chưa bị một người con gái khác chiếm mất, ngài ấy nhất định sẽ rất thích Thứ phi đấy.”

Sắt Sắt không ngờ Sính Đình lại chủ động nhắc đến người trong lòng của Dạ Vô Yên. Có điều, vừa nói ra miệng xong, biểu hiện của Sính Đình lại có chút đắn đo, ý chừng không biết nên nói tiếp thế nào, và có nên nói nữa hay không.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười nhẹ, nói: “Sính Đình, chuyện về người con gái đó, nếu không tiện thì đừng nói ra. Ta cũng không muốn biết đâu.”

Chuyện của Dạ Vô Yên, quả thực nàng chẳng mấy hứng thú.

“Sau này có cơ hội, Sính Đình nhất định sẽ kể cho cô nghe.” Sính Đình rất cảm động vì Sắt Sắt rất hiểu cho sự đắn đo của mình, liền cười nói: “Cô nghĩ sớm đi, nô tỳ ra ngoài đây. Nếu có chuyện gì, cứ gọi nô tỳ.”

Sắt Sắt gật đầu, Sính Đình liền mở cửa đi ra.

Sắt Sắt nằm nghỉ trên giường. Bên ngoài cửa sổ, hương hoa nhè nhẹ xen lẫn mùi cỏ thơm đưa vào, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu. Một ngày nắng đẹp thế này mà nàng lại phải nằm trên giường dưỡng thương, tất cả đều nhờ Dạ Vô Yên ban cho cả.

Hắn lại còn giấu cơ quan trong ống trúc, khiến nàng vì thua cuộc mà mất cả tự do, thậm chí không còn tư cách nào để đi cầu xin Dạ Vô Yên cho nàng rời khỏi. Hơn nữa, suýt chút còn mất mạng. Đều tại nàng sơ suất, bây giờ biết làm cách nào để xuất phủ đây? Lẽ nào cả đời này nàng sẽ bị giam cầm mãi sao?

Nàng quyết không cam tâm!

Kế sách duy nhất lúc này chỉ đành đi bước nào hay bước đó, nhưng nhất định sẽ có cách để ra khỏi đây.

Sắt Sắt quyết định không suy nghĩ nhiều nữa, dưỡng thương cho khỏe rồi sẽ tính sau.

Lần này bị thương, phải dưỡng thương hơn mười ngày. Mười ngày này, nàng phải ở trong Khuynh Dạ Cư suốt. Trong thời gian đó, có vài lần nàng nói với Dạ Vô Yên hãy thả nàng ra hoặc cho nàng quay về Đào Yêu Viện nhưng đều bị cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Nàng không hiểu vì sao hắn muốn giữ nàng lại. Nàng và hắn chỉ là phu thê trên danh nghĩa, hơn nữa nàng đã từng cùng với một người khác, vậy mà hắn chẳng để bụng chút nào. Lẽ nào hắn không sợ nếu chuyện này đồn ra ngoài, sẽ là một sự sỉ nhục vô cùng lớn với hắn hay sao? Qủa thực nàng không hiểu, và cũng chẳng muốn hiểu thêm nữa.

Đến tận khi vết thương của Sắt Sắt lành hẳn, Dạ Vô Yên mới cho phép nàng về Đào Yêu Viện.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hủy Sự Kiêu Ngạo Của Nàng

Đào Yêu Viện. Cây đào già sau khi nở hết hoa, lại sinh thêm những lá xanh non mơn mởn. Đan xen giữa những cành cội già là một màu xanh tươi mát.

Lúc Thanh Mai nhìn thấy nàng, vội chạy tới, lấm lét, cười hỏi: “Tiểu thư, sao cô lại quay về, không ở Khuynh Dạ Cư thêm mấy ngày nữa.”

“Con nha đầu này, không phải là ngươi mong ta đừng bao giờ quay về nữa chứ?” Sắt Sắt nhướng mày hỏi.

“Đương nhiên là thế rồi, tiểu thư đắc sủng, bọn em cũng vui mừng cho tiểu thư. Đương nhiên vì thế không mong tiểu thư lại về đây rồi, tốt nhất là cứ ở đó luôn đi, ha ha. Tiểu thư được đắc sủng, để xem còn ai dám coi thường chúng ta nữa?” Thanh Mai cười tít mắt nói rồi kiêu hãnh ngẩng đầu, cứ như thể một người đắc đạo, gà chó cũng được lên trời.

“Thanh Mai, những lời này đừng nên nói xằng bậy, đắc sủng gì chứ?” Sắt Sắt chau mày đưa lời dạy bảo.

“Tiểu thư, cô còn không thừa nhận sao, từ khi vị ở Túy Vân Viện xảy ra chuyện gặp đạo tặc hái hoa, người trong hậu viện đều không coi trọng cô ta nữa. Ai cũng ra sức làm sao để được sủng ái, nhưng không ngờ đều bại dưới tay tiểu thư, cô nói thực xem, đêm đó cô cố ý bị thương có phải không?” Thanh Mai cười tít mắt hỏi.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sắt Sắt phút chốc chùng xuống, nàng không ngờ mình mới ở Khuynh Dạ Cư có mấy ngày mà trong mắt người khác đã thành ra là được sủng ái.

Chỉ có mình nàng biết, nàng ở Khuynh Dạ Cư phải chịu sự giày vò thế nào. Tuy biết hắn sẽ không làm gì nàng, nhưng mỗi đêm phải ở cùng phòng với hắn, nàng đều cảm thấy rất căng thẳng. Vì cảm giác hắn đang tồn tại, thực sự khiến người khác không thể làm ngơ. Tuy cách nhau một tấm rèm, nhưng mỗi khi nghe tiếng thở của hắn khẽ truyền tới, trái tim nàng cảm thấy vô cùng đặc biệt.

“Tiểu thư, vết thương của cô không sao chứ?” Tử Mê đi tới, lo lắng hỏi.

“Đã khỏi hẳn rồi.” Sắt Sắt đáp.

“Tiểu thư, sau lần này chỉ e chúng ta khó mà sống yên ổn.” Tử Mê chau mày nói.

Sắt Sắt gật đầu, nàng biết nỗi lo của Tử Mê có nguyên do từ đâu. Bây giờ, nàng chẳng may đã trở thành người phụ nữ được sủng ái chốn hậu viện, chắc hẳn sẽ có người không để cho nàng được yên. Những cuộc tranh giành đánh ghen giữa các thê thiếp, nàng cũng đã biết được ít nhiều.

“Tử Mê, không phải lo, chẳng có gì ghê gớm đâu.” Nàng chưa từng sợ hãi điều gì, huống hồ, nàng cũng đâu có được sủng ái thật. Chẳng được mấy hôm, các thị thiếp khác của Dạ Vô Yên sẽ nhận ra sự thực mà thôi. Họ sẽ biết nàng chỉ là một Thứ phi bị đối xử lạnh nhạt.

Những ngày tháng tiếp theo quả nhiên đúng như lời Tử Mê nói, không thể nào yên lành được. Tuy không đến nỗi quá ồn ào náo nhiệt, nhưng ngày nào cũng có dăm ba thê thiếp của Dạ Vô Yên đến xin bái kiến.

Sắt Sắt hiểu, những người đàn bà chốn hậu viện này đều giỏi gió chiều nào che chiều ấy. Thấy nàng đắc sủng, bọn họ liền đến bái kiến, miệng ngọt

https://thuviensach.vn

như đường, nhưng trong lòng chưa chắc đã không có mưu mô. Nếu nàng thất sủng, chỉ e không biết bọn họ sẽ té nước theo mưa thế nào đây.

Vì thế, Sắt Sắt giả vờ như vết thương chưa khỏi, khéo léo từ chối không tiếp bất cứ ai.

Hàng ngày, nàng chỉ mặc tấm áo trắng mỏng manh, chải kiểu tóc đơn giản, ngồi dưới khóm hoa nhìn bướm bay rập rờn, ngâm vài điệu từ, đánh cờ vẽ tranh.

Ngay đến Y Doanh Hương tới xin cầu kiến, cũng bị nàng cự tuyệt không cho vào.

Một Sắt Sắt như vậy, khó tránh khỏi bị mang tiếng ngạo mạn.

Đối với việc này, Sắt Sắt cũng chỉ cười cho qua chuyện mà thôi.

Quả nhiên Dạ Vô Yên cũng không tới Đào Yêu Viện, nhưng bù lại hắn thường ban thưởng cho nàng rất nhiều đồ đạc.

Điều này khiến các thị thiếp khác không khỏi đau đầu khó đoán, không biết Giang Thứ phi này rốt cuộc đắc sủng hay đang bị thất sủng.

Nhưng những ngày tháng như vậy cũng không kéo dài.

Một ngày tháng năm, hoa đang nở rộ.

Mẫu đơn trong hậu hoa viên đều đã nở bung, Thanh Mai đang không ngừng quấn quít bên Sắt Sắt, muốn cùng nàng đi ngắm hoa viên. Hôm nay, Sắt Sắt đang bực, nên liền đồng ý không chút đắn đo.

Tử Mê đang cúi đầu thêu hình "hồng cẩm hí thanh liên"[1] rất khó lại tinh xảo, liền ngẩng lên nói một cách khổ sở: "Tiểu thư, hai người đi đi, em thêu nốt hình hồng cẩm rồi sẽ đi tìm mọi người."

https://thuviensach.vn

[1] Nền gấm đỏ thêu hoa sen. Nền gấm đỏ ở đây thường thêu hoa mẫu đơn đỏ hoặc lá phong đỏ.

Sắt Sắt biết nếu thêu xong, nàng ta còn phải sửa lại đường kim mũi chỉ ở mặt sau, nên nói với Tử Mê: “Không sao, cô cứ bình tĩnh. Không phải vội.”

Thanh Mai lúc này đã không đợi được nữa, liền nhanh chóng kéo Sắt Sắt rời đi.

Trong hậu hoa viên của Tuyền Vương Phủ.

Gió chiều cuối xuân mang theo hương thơm ấm áp. Bên hồ, những cành dương liễu lả lướt trong gió, hoa dành dành màu trắng và hoa hồng đỏ đều nở, đan xen, làm nền cho nhau, thật khó tả hết vẻ kiều diễm.

Vào mùa này, hoa mẫu đơn nở rực rỡ nhất, những đóa hoa không ngừng lớn ra rồi bung mình khoe sắc. Hoa viên như được phủ đầy sự kiều diễm của mẫu đơn, chúng phô bày vẻ đẹp yêu kiều và kiêu hãnh. Trong không khí, tràn ngập mùi hương thơm. Đi từng bước nhẹ, tựa như làn gió êm ái, nghe tiếng chim hót, ngắm hoa nở rộ, cả con người đều thấy say mê, sảng khoái.

“Tiểu thư, cô nhìn bên kia xem, có đóa mẫu đơn màu đen đang nở!” Thanh Mai kinh ngạc chỉ tay về phía trước.

Sắt Sắt nhìn theo hướng tay Thanh Mai, quả nhiên thấy đóa mẫu đơn có sắc màu như mực, chỉ có điều các thị thiếp của Dạ Vô Yên đang vây quanh rất đông, nhìn không được rõ. Bình thường, Sắt Sắt không muốn chạy tới đó làm gì, nhưng đóa mẫu đơn màu đen quý hiếm như vậy khiến nàng cực kỳ muốn ngắm. Mẫu đơn vốn là loài hoa quý, mẫu đơn màu đen lại càng hiếm gặp, đặc biệt quý giá.

https://thuviensach.vn

Vốn muốn đợi cho đám oanh oanh yến yến kia tản mác đi, nàng sẽ tới sau, nhưng họ cứ đứng đó bình phẩm râm ran, xem ra không có ý định muốn rời đi.

Thanh Mai rất hiếu kỳ cứ giục Sắt Sắt mãi, vì thế hai người liền nhanh chóng bước qua đó.

Nàng vừa tới nơi, mấy người thị thiếp liền bước lại hành lễ, trên mặt đều mang nụ cười rạng rỡ.

“Giang Thứ phi, người đã khỏe lại chưa, nghe nói người bị ốm, Nhu Nhi mấy ngày nay đều rất lo lắng.” Một thanh âm dịu dàng đưa tới, Sắt Sắt ngẩng đầu, liền nhìn thấy Nhu phu nhân.

Sắt Sắt khẽ cười, lạnh lùng nói: “Đa tạ đã quan tâm, ta khỏe rồi.” Cô ta quan tâm đến nàng? Sợ là cô ta mong nàng ốm thêm còn chả hết.

Chuyện Sắt Sắt bị thương, Dạ Vô Yên cố tình giấu nhẹm. Vì thế người trong phủ chỉ biết nàng bị ốm, còn ốm vì bệnh gì, thì vì nàng ở Khuynh Dạ Cư dưỡng thương nên những cô gái đó chẳng có cách nào thăm dò được.

Thanh Mai thấy mọi người đều vây quanh đóa hoa, còn nàng ta ở ngoài nhìn không rõ, nên có chút sốt ruột. Trong số đó có một cô gái dung mạo xinh đẹp, thấy vậy liền khẽ cười, nói: “Giang Thứ phi mau vào đây xem, đóa mẫu đơn màu xanh đen này là một loại rất hiếm gặp đó.”

“Phải, Giang Thứ phi mau tới đây.” Mấy thị thiếp khác cũng cười góp, rồi tránh sang một bên.

Sắt Sắt và Thanh Mai chầm chậm lại gần, chỉ thấy trong làn gió êm đềm, mười mấy đóa mẫu đơn màu xanh đen điểm xuyết trong vòm lá. Cánh hoa màu xanh sẫm yêu kiều nở, những chậu hoa hồng màu đỏ rực đằng sau làm nền càng khiến cho cảnh sắc thêm phần mê hoặc.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhìn đến xuất thần, bất ngờ Thanh Mai hét lên một tiếng thất thanh, mặt đã hướng xuống đất, ngã nhào về một bên. Nếu như ngã xuống đất thì cũng đành, nhưng mặt nàng ta lại hướng thẳng vào chậu hoa hồng. Nếu ngã xuống, chỉ e gai hoa hồng sẽ cào rách mặt. Cào vào mặt không ngại, nhưng nếu đâm vào mắt thì thật không phải chuyện chơi.

Sắt Sắt nheo mắt, ống tay áo rộng khẽ vung, không động thanh sắc khẽ búng ngón tay, một đạo ánh sáng lóe lên, ngâm châm bay tới, đâm vào huyệt đạo trên lưng Thanh Mai. Chân Thanh Mai tức thì mềm nhũn, ngã ngoài xuống đất, nằm ngay bên cạnh chậu hoa hồng. Nếu không phải là Sắt Sắt ra tay, nàng ta nhất định sẽ cắm mặt vào chậu hoa chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

“Thanh Mai, sao lại bất cẩn thế chứ?” Sắt Sắt chầm chậm bước tới, nhân lúc dìu Thanh Mai lên, nàng âm thầm rút cây ngân châm cắm ở eo nàng ta ra.

Thanh Mai nhăn nhó: “Tiểu thư, vừa rồi hình như có người đẩy em, sau đó lại dùng cái gì đó cắm vào người em nữa.”

“Đứng dậy đi, không sao đâu.” Sắt Sắt khẽ nói, trong lòng hơi chùng xuống, nàng biết chuyện này quyết không phải vô tình, vì sao có người muốn đẩy Thanh Mai, hại một tiểu a hoàn như vậy thì có lợi gì?

Vừa nghĩ tới đây, trong mắt Sắt Sắt liền lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo. Lẽ nào, chuyện nàng bị thương đã bị người khác dò ra được? Vì thế, có người hoài nghi nàng biết võ công. Xem ra, trong đám thê thiếp của Dạ Vô Yên cũng có cao nhân. Chỉ là không biết là ai, và làm vậy vì mục đích gì?

Vì sao lại phải dò xét xem nàng có võ công hay không, cho dù biết nàng có võ công thì sao chứ?

Một thị nữ mặt tròn vốn chen vào đứng cạnh Thanh Mai, thấy nàng ta ngã xuống, khóe môi liền nhếch lên, mang theo nụ cười đắc ý. Tiểu a hoàn

https://thuviensach.vn

đó nhìn rất quen, lại đứng cạnh Nhu phu nhân, hiển nhiên là thị nữ thân thiết của Nhu phu nhân rồi.

“Có phải ngươi đẩy ta không, vừa rồi ngươi đứng ngay sau lưng ta mà!” Thanh Mai vuốt đất dính trên mặt, tức giận chỉ thẳng vào nha đầu có khuôn mặt tròn trịa đó.

“Tự mình đứng không vững, còn đổ cho người khác đẩy ư?” Tiểu a hoàn đó châm biếm đáp.

“Lần trước phu nhân nhà các người va vào tiểu thư nhà ta, tự mình rơi xuống hồ. Lần này rõ ràng ngươi muốn báo thù, có phải không? Ngươi muốn hủy hoại khuôn mặt ta đúng không?” Thanh Mai chống nạnh, tức giận đùng đùng đưa lời mắng nhiếc, xem ra chỉ muốn xông vào đánh tiểu a hoàn kia một trận.

“Mai Nhi, có phải là ngươi đẩy không?” Trong ánh mắt đẹp đẽ của Nhu phu nhân ánh lên tia nhìn giảo hoạt, lạnh giọng hỏi.

“Phu nhân, quả thực em không cố ý, không biết vì sao tự nhiên lại đứng không vững, nên mới đụng vào cô ta.” Tiểu a hoàn Mai Nhi thấp giọng trả lời.

“Nếu là ngươi đẩy, thì dù là cố ý hay vô tình cũng mau xin lỗi Thứ phi nương nương đi. Có chút lễ phép vậy mà không hiểu, bình thường ta dạy dỗ ngươi thế nào?!” Nhu phu nhân mắng nhiếc một hồi, không biết là tức thật hay cố ý làm bộ cho Sắt Sắt xem nữa.

Tiểu a hoàn Mai Nhi bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn tới trước mặt Sắt Sắt thỉnh tội.

Sắt Sắt vừa rồi không nói gì, chỉ lạnh lùng đứng một bên quan sát, lúc này mới tươi cười nói: “Không sao đâu, sau này cẩn thận hơn là được.”

https://thuviensach.vn

“Hừ, ta biết là ngươi đẩy mà, đúng là lòng dạ độc ác.” Thanh Mai nghiến răng căm tức nói.

“Thanh Mai! Im miệng.” Sắt Sắt trừng mắt nhìn Thanh Mai, lạnh lùng quát khẽ.

Thanh Mai còn muốn nói, nhưng thấy Sắt Sắt nghiêm khắc nhìn mình liền sợ quá không dám nói gì thêm nữa. Thực ra bình thường Sắt Sắt đối xử với nàng ta rất bao dung, có khi hứng chí còn cùng đùa nghịch nữa, Thanh Mai thật chưa bao giờ thấy tiểu thư lại nghiêm khắc như vậy.

Sắt Sắt thấy Thanh Mai không nói gì nữa, liền quay người rời đi, ánh nhìn khẽ lướt qua đóa mẫu đơn màu đen, rồi chuyển vào đám cơ thiếp của Dạ Vô Yên.

Trong lòng nàng thoáng hoài nghi. Tiểu a hoàn đó cho dù muốn hại Thanh Mai thật, cũng không ngốc đến mức làm một cách ngang nhiên như vậy. Nếu Thanh Mai bị gai đâm vào mặt thật, cô ta không sợ bị trừng phạt ư? Nếu lời tiểu a hoàn đó là thật, cô ta không cố ý đẩy Thanh Mai, vậy nhất định có người khác giở trò. Người có võ công cao cường có thể lăng không phát chưởng, đánh vào người tiểu a hoàn của Nhu phu nhân mà không gây ra tiếng động gì, khiến cô ta ngã vào Thanh Mai. Đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu người khác, đúng là một kế sách tuyệt hảo.

Trước đây, nàng chưa bao giờ để ý đến các thị thiếp của Dạ Vô Yên, chỉ biết mỗi Nhu phu nhân. Lúc này, nàng cảm thấy có lẽ phải tìm hiểu thêm về bọn họ. Nếu không, lúc bị người ta hãm hại rồi có lẽ cũng chẳng biết đối thủ là ai. Trừ Nhu phu nhân ra, còn có hai cơ thiếp khác và thị nữ của họ.

Hai người đó khuôn mặt đều khá xinh xắn và rất có tư chất.

Một người mặc áo bằng vải sa màu đỏ nhạt thêu hoa chìm, chải kiểu tóc mây, bên tóc mai cài một chiếc trâm khảm bạch ngọc, thân hình yểu điệu, mắt sáng răng trắng, nhìn rất dịu dàng xinh đẹp. Một người nữa mặc váy

https://thuviensach.vn

màu vàng, mái tóc đen buộc nhẹ, nhìn hơi nhút nhát rụt rè, nhưng khí chất cũng không hề phàm tục.

Sắt Sắt cười khẽ nói: “Mấy ngày nay ta bị ốm, các vị phu nhân đều tới thăm, nhưng vì ta mệt quá nên không tiếp đón được, hôm nay được gặp các vị ở đây, chi bằng cùng nhau thưởng hoa vậy.”

Ba người đều cười tươi đáp: “Vậy thì còn gì bằng.”

Mấy người đi dạo chầm chậm bên những khóm hoa, cười nói rôm rả, Sắt Sắt sau đó mới biết, người mặc váy màu đỏ nhạt là Đồng Lộ, tính tình rất ôn hòa, thích nói chuyện, lại đặc biệt thích cười. Cô mặc váy vàng là Thanh Linh, tính tình rụt rè, không có dáng cô chủ, trông cứ như một a hoàn vậy. Cô ta ít nói, thỉnh thoảng mới thêm vào vài câu, thanh âm cũng thấp nhỏ. Nhu phu nhân phương danh là Nhu Tình, lần đầu tiên Sắt Sắt biết, không nhịn được phải bật cười, tên gì mà cứ như hoa danh trong nhạc phường vậy.

Mấy người đi ven khóm hoa, thong thả bước tới trường đình, liền ngồi xuống nghỉ ngơi tán ngẫu.

Đồng Lộ nhìn về phía Sắt Sắt, cười nói: “Cả vườn hoa đua nở, đều không đẹp bằng phong thái của Giang Thứ phi.”

Trong lòng Sắt Sắt ngầm cười lạnh: Nếu là hơn một tháng trước, e rằng chẳng có ai nói chuyện với nàng như thế.

“Muội muội quá khen rồi, sao ta có thể sánh với sự thanh tú dịu dàng của muội muội được chứ.” Sắt Sắt cười nói, đưa mắt nhìn Thanh Linh đang ngấm ngầm nhìn trộm nàng.

Sắt Sắt cười nhạt nói: “Còn vị Thanh Linh muội muội này nữa, cũng thật là xinh đẹp yêu kiều, phong tư phiêu dật.”

https://thuviensach.vn

Thanh Linh nghe vậy, cúi đầu khẽ đáp: “Thanh Linh bất tài, sao có thể so bì với cốt cách của Giang Thứ phi được chứ.” Nói rồi, gò má trắng như tuyết bỗng ửng hồng, cúi đầu, mỉm cười nhẹ.

Một cô gái hay xấu hổ như thế chắc không có gan làm việc hại người. Còn Đồng Lộ là một cô gái dịu dàng dễ thương, rất cung kính với nàng, cũng không có vẻ giống lắm. Chỉ có Nhu phu nhân Nhu Tình, mỗi lần nhìn nàng, trong ánh mắt đều mang một vẻ oán hận, dường như rất căm giận với việc nàng có được sự sủng ái của Dạ Vô Yên vậy.

Nhưng không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, chuyện gì cũng không thể chỉ dựa vào suy đoán của bản thân được.

Nếu trước mắt phải sống trong vương phủ, vậy thì phải cẩn thận đề phòng, tốt nhất là nên ít qua lại với bọn họ. Thấy Tử Mê đang từ đằng xa tới tìm, Sắt Sắt liền đứng dậy nói: “Chỉ đi dạo quanh một lát mà đã mệt quá rồi, vừa bị ốm một trận giờ sức lực đã kém đi nhiều quá. Các muội cứ đi ngắm hoa nhé, ta về trước đây.”

“Tỷ tỷ về ạ.” Ba người đều đứng dậy cung kính cúi chào.

Quay về Đào Yêu Viện, Sắt Sắt kể chuyện này cho Tử Mê một lượt, nghe xong Tử Mê khẽ chau mày nói: “Tiểu thư, sớm biết vậy, em nên đi theo hai người. Bây giờ thì hay rồi, tiểu thư, cô cảm thấy họ đã dò xét ra việc cô biết võ công chưa?”

“Cái này chưa chắc lắm. Có điều, chuyện ta biết võ công Dạ Vô Yên cũng đã biết rồi. Cho dù họ biết đi nữa cũng chẳng sao cả.”

Dạ Vô Yên ơi là Dạ Vô Yên, không thích nàng thì thôi, sao còn phải bắt nàng dưỡng thương ở Khuynh Dạ Cư chứ. Nhờ ơn hắn mà bây giờ, nàng bị đẩy vào chốn thị phi, lúc nào cũng phải sợ bóng sợ gió.

“Nói chung vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Tử Mê chau mày nói.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nghe vậy khe khẽ gật đầu.

Liên tiếp vài ngày sau, hậu viện rất an lành. Sắt Sắt dường như hoài nghi rằng mình đã quá đa nghi, nàng cũng đâu có được sủng ái, ai lại đi mạo hiểm hãm hại nàng.

Ngày hôm đó, Y Doanh Hương cũng tới Đào Yêu Viện thăm Sắt Sắt. Sau bao ngày không gặp, Y Doanh Hương rõ ràng đã gầy đi nhiều, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt đen giờ trở nên to đến phát sợ, trong mắt đầy những nỗi ai oán buồn thương.

Sắt Sắt nhớ lại lần đầu tiên khi gặp Y Doanh Hương, lần đó, nàng ta cưỡi trên mình con tiểu hồng mã, trên người mặc áo ngũ sắc sặc sỡ, khó mà tả hết vẻ yêu kiều dễ thương, trên môi còn nở một nụ cười, đúng là vô cùng lộng lẫy. Bây giờ, mới chỉ qua có vài tháng mà nàng ta đã thành ra tiều tụy thế này.

Chuyện tình cảm đúng là rất biết làm hại người ta. Nó có ma lực đến mức giày vò một tiểu cô nương như hoa như ngọc thành ra thê thảm thế này ư?

“Doanh Hương xin tới để tạ lỗi với Giang tỷ tỷ!” Y Doanh Hương vừa thấy Sắt Sắt, liền cúi đầu hành lễ, “Chuyện đó, đúng là Doanh Hương làm có phần quá đáng, nhưng xin tỷ tỷ tin rằng, thực sự Doanh Hương muốn tốt cho tỷ tỷ và Vương gia, Doanh Hương không hề có ý hại tỷ tỷ đâu.”

Y Doanh Hương hiển nhiên vẫn cho rằng mị dược trong người Sắt Sắt là do Dạ Vô Yên giải giúp. Vì thế, ngay đến việc tạ tội cũng không chân thành cho lắm.

Cái gì mà gọi là tốt cho nàng? Tốt đẹp đến thế, ai mà chịu đựng nổi.

Cái gì gọi là không có ý hại nàng? Rõ ràng là đã hại nàng rồi mà.

https://thuviensach.vn

Vốn không định tính toán với nàng ta, nhưng nghe mấy lời này, đôi mắt trong của Sắt Sắt liền vẩn lên một làn khí lạnh, nàng chau mày hỏi: “Vương phi khách khí quá rồi, ta lại muốn hỏi, cô đã biết Vương gia có ý trung nhân rồi, còn ta trong mắt Vương gia chỉ là kẻ tồi tệ. Cô có biết muốn ngài giải độc cho ta khó khăn thế nào không, nếu Vương gia không chịu giải mị dược chẳng phải ta đã chết rồi sao? Liệu cô đã từng nghĩ tới chuyện này chưa?”

“Điều này, Doanh Hương chưa hề nghĩ tới, nhưng trên yến tiệc sinh nhật ta, chỉ một điều múa của tỷ tỷ cũng đã khiến tất cả mọi người ngây ngất. Ta biết, ắt hẳn Vương gia cũng đã động lòng vì tỷ tỷ. Vì thế, ta liền lệnh cho Y Na đẩy tỷ tỷ xuống hồ, để thử xem tâm ý Vương gia thế nào. Quả nhiên, Vương gia đích thân nhảy xuống nước cứu tỷ tỷ. Có thể thấy trong lòng Vương gia cũng có tình ý với tỷ, vì thế ta mới dám hạ độc. Ta biết, Vương gia nhất định sẽ cứu tỷ.” Y Doanh Hương vội vàng nói.

Sắt Sắt cười lạnh, hàn ý trong ánh mắt càng dâng lên mạnh mẽ.

Y Doanh Hương muốn nhanh chóng đẩy nàng và Dạ Vô Yên tới với nhau, e rằng không phải vì Dạ Vô Yên yêu thích nàng, mà là vì đêm đó Phong Noãn đã từng nói chuyện với nàng mà thôi.

“Vương phi, bây giờ cô vẫn còn nói là muốn tác hợp cho chúng ta ư, nếu ta nhớ không lầm, đêm đó ta và Hách Liên Hoàng tử nói chuyện với nhau, cô chính là người nhảy vào cắt ngang. Cô hạ độc, e là vì chuyện đó mà thôi?!” Sắt Sắt lạnh giọng nói. Rõ ràng là vì việc riêng mà còn làm bộ cao thượng lắm.

“Giang tỷ tỷ, tỷ nói đúng, việc đó quả thực là vì chính bản thân ta, nhưng ta cũng vì muốn tác hợp tỷ và Yên ca ca. Ta không muốn Yên ca ca đau khổ.” Lúc này nước mắt Y Doanh Hương đã rưng rưng lưng tròng, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống được vậy.

https://thuviensach.vn

“Vương phi, không biết hôm nay cô tới đây ngoài việc xin lỗi ra, còn có chuyện gì khác không?” Sắt Sắt quay đầu, thực sự nàng không muốn nhìn thấy nước mắt của Y Doanh Hương.

“Tỷ tỷ, xin tỷ đừng gọi ta Vương phi nữa, cái danh vị Vương phi này là do ta đoạt từ tay tỷ, Y Doanh Hương nhận mà lấy làm hổ thẹn lắm.” Y Doanh Hương cúi đầu nói, rồi ngừng lại chốc lát, khẽ nói tiếp: “Hôm nay Doanh Hương tới đây còn muốn hỏi một chuyện, tỷ tỷ sẽ không ở bên Hách Liên Hoàng tử, phải vậy không?” Hôm đó Sắt Sắt bị Dạ Vô Yên áp giải đi rồi, Hách Liên Hoàng tử đã nói với nàng ta những lời cực kỳ đau đớn rằng, cho dù Sắt Sắt có thất thân đi nữa, hắn vẫn yêu nàng như thế.

Sắt Sắt quả thực không ngờ nàng ta lại đến đây đòi nàng cam đoan, đúng là tức chết đi được.

“Vương phi, điều cam đoan như thế ta không thể nào hứa với cô được. Chuyện sau này, ai có thể nói chính xác được đây.” Sắt Sắt chau mày lạnh lùng nói. Đối với những thứ cam đoan hão huyền như thế, nàng quyết chẳng bao giờ nói ra.

Y Doanh Hương nghe vậy, trong khoảnh khắc đôi mắt đỏ lên, những giọt lệ vẫn kìm trong khóe mắt cuối cùng cũng lăn dài trên má, “Rõ ràng tỷ tỷ đã cùng với Yên ca ca rồi, vậy mà vẫn còn muốn chiếm lấy Hách Liên ca ca. Vì sao?”

“Ta chẳng ở cùng với Yên ca ca của cô, cũng chẳng độc chiếm Hách Liên. Chuyện tình yêu của cô và Hách Liên Ngạo Thiên không thành, đó là việc của hai người, mong Vương phi đừng có lôi ta vào. Vương phi, trời tối rồi, cô về nghỉ sớm đi.” Sắt Sắt quả thực không muốn tiếp tục giải thích với Y Doanh Hương nữa, liền quay người bỏ vào phòng.

Y Doanh Hương đứng ngẩn ở bậc thềm hồi lâu, đột nhiên quay người, ôm mặt bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhìn dáng vẻ bỏ chạy thảm thương đó, liền biết nàng ta đau lòng đến nhường nào. Sắt Sắt bỗng cảm thấy có chút hối hận, lẽ ra vừa rồi, nên an ủi nàng ta một chút.

Có điều, con người ai cũng phải học cách trưởng thành, nếu nàng ta cứ ngây thơ như vậy, ắt sẽ phải chịu thiệt thòi.

Đêm về khuya, vầng trăng lạnh tỏa ánh sáng nhàn nhạt bên cửa sổ. Trong phòng, chỉ còn ngọn đèn nhỏ như hạt đậu yếu ớt cháy.

Sắt Sắt nằm trên giường, nghĩ lại dáng điệu chạy về ban nãy của Y Doanh Hương, bỗng có chút bất an. Hôm nay, quả thực nàng có hơi ác khẩu, Y Doanh Hương vốn chỉ là một cô gái nhỏ yếu đuối, không biết có chịu đựng nổi không.

Nếu nhỡ nàng ta nghĩ quẩn thì đúng là gay go thật.

“Tử Mê, ngươi tới Vân Túy Viện thám thính tình hình một chuyến, xem Y Doanh Hương có bình yên không, rồi mau mau quay về đây. Nhớ đừng kinh động đến những người trong viện đó.” Sắt Sắt quay sang Tử Mê nói.

Tử Mê chau mày, với tính khí của Y Doanh Hương, nàng cũng rất sợ nàng ta nghĩ quẩn, liền gật đầu vội vã đi luôn.

Qua thời gian chưa uống hết hai chén trà, Tử Mê đã vội vã quay lại báo tin, sắc mặt trắng bệch, thần sắc hết sức kinh hoàng.

Sắt Sắt chưa bao giờ thấy Tử Mê sợ hãi như thế, trong lòng bỗng thấy cực kỳ lo lắng.

“Sao rồi? Lẽ nào, thực sự xảy ra chuyện gì rồi ư?” Sắt Sắt lo lắng hỏi.

“Tiểu thư, xảy ra chuyện thật rồi.” Tử Mê ghé vào tai Sắt Sắt nói thầm, “Em tới Vân Túy Viện, liền phát hiện ra trong đó đèn đuốc sáng trưng, thị

https://thuviensach.vn

nữ ra vào liên tục. Em liền kéo một thị nữ lại hỏi, cô ta không chịu nói gì, sau đó, em liền nấp trên cây nhìn xuống, mới biết quả thực xảy ra chuyện. Y Doanh Hương hình như, hình như sắp không xong rồi!" Tử Mê run rẩy nói.

"Cái gì? Không xong rồi?!" Sắt Sắt kinh ngạc.

Không phải nàng ta tự tử thật chứ. Nếu như thế, nàng đúng là khó thoát được trách nhiệm. Sớm biết vậy, vừa rồi nàng nên nói thẳng luôn với nàng ta rằng, nàng chẳng bao giờ yêu Phong Noãn được.

"Tử Mê, mau cùng ta tới Vân Túy Viện!" Sắt Sắt thấp giọng nói.

Nhưng vừa khoác áo vào, còn chưa kịp ra khỏi cửa, Sắt Sắt phát hiện ra điều dị thường.

"Không xong rồi, tiểu thư, Đào Yêu Viện của chúng ta bị bao vây rồi." Thanh Mai vội vã chạy vào nói.

"Ngươi nói gì?" Sắt Sắt chau mày, nghi hoặc hỏi lại.

"Vừa rồi em ở trong viện, thấy có rất nhiều thị vệ lặng lẽ tiến vào phòng trên, rồi vào cửa trước, họ đều… đều cầm cung nỏ và đao kiếm." Thanh Mai sợ đến mức giọng nói đã trở nên lắp bắp.

Còn chưa dứt lời, một chặp những tiếng bước chân dồn dập bước vào, phá vỡ không khí yên tĩnh trong Đào Yêu Viện. Sát khí lạnh lùng, dần dần bao trùm, lan tỏa khắp không gian.

Đôi mắt trong trẻo của Sắt Sắt vụt ánh lên một tia nhìn kinh ngạc, rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh. Nàng bình thản ngồi trên ghế, ung dung nói: "Tử Mê, mở cửa đón khách!"

https://thuviensach.vn

Ánh nến vàng vọt lóe lên, chiếu sáng nụ cười nhạt trên môi nàng, lúc này khó mà tả hết sự thanh thoát và phiêu dật toát ra từ con người nàng.

Cửa phòng từ từ được mở ra, đập vào mắt nàng là ánh trăng trắng sáng, là hoa cỏ đung đưa, còn cả những thị vệ khí thế rợp trời nữa, từng đạo hàn quang lạnh lẽo của đao kiếm và cung nô đã lên dây phóng tới, cùng cả bộ mặt nghiêm trọng của Kim Tổng quản nữa.

Trận thế lớn thế này, lần đầu tiên trong đời Giang Sắt Sắt nàng được nhìn thấy.

Dạ Vô Yên, xem ra hắn cũng thật quá coi trọng nàng!

Có điều, có cần thiết phải làm đến thế này không? Làm như thể đi bắt kẻ tội đồ cùng hung cực ác vậy. Cho dù Y Doanh Hương có nghĩ quẩn mà làm điều dại dột, cũng đâu phải là lỗi ở nàng!

“Kim Tổng quản, đây là ý gì?” Sắt Sắt cười nhạt nhướng mày, ánh mắt lạnh lùng mà bình thản, phát ra thứ ánh sáng làm rung động lòng người.

Kim Tổng quản ở trước đám thị vệ bước tới hai bước, trầm giọng đáp: “Giang Thứ phi, Vương gia mời người tới tiền sảnh.”

“Đi ra sảnh, mà phải bày trận thế này ư? Lẽ nào ta đã phạm vào tội ác động trời gì rồi?” Sắt Sắt bình tĩnh đưa lời hỏi.

Kim Tổng quản nhìn cô gái đang ngồi nghiêm trang trên ghế, trận thế này, nếu một cô gái tầm thường nhìn thấy, hắn đã phải sợ đến mức lăn đùng ra đất mất rồi. Nhưng cô gái trước mặt vẫn ngồi yên trên ghế, lông mày chẳng hề chau lại, trong lòng ông ta bỗng nảy sinh cảm giác bội phục, lời nói cũng dịu đi vài phần.

“Giang Thứ phi, thuộc hạ chỉ theo lệnh hành sự, có chỗ nào mạo phạm, xin Thứ phi tha cho. Mời Thứ phi theo thuộc hạ một chuyến.”

https://thuviensach.vn

“Được!” Thanh âm Sắt Sắt lạnh giá. Nàng rất muốn xem rốt cuộc Dạ Vô Yên muốn làm gì mà phải phái nhiều người tới như vậy? Chắc hẳn sợ nàng bỏ trốn.

Sắt Sắt cười tươi, đứng thẳng dậy bước ra ngoài. Thanh Mai và Tử Mê cũng lập tức vội vàng đi theo sau Sắt Sắt.

Trên đường đi, cung thủ lúc nào cũng nhằm chuẩn mũi tên vào Sắt Sắt, dường như chỉ cần nàng có bất cứ cử động nào khác lạ, họ sẽ đồng loạt buông dây.

Bỗng một trận gió lạnh nổi lên làm lay động những bông hoa nở muộn, một cánh hoa im lặng rơi xuống, tự hồ như mang theo cả tâm tư không thể nói ra của mình.

Sảnh lớn bày biện hết sức đơn giản, chỉ có mấy thứ đồ dùng bằng gỗ lim. Sảnh đường cũng rất lớn, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến người ta thấy trong lòng trống trải mà sinh ra cảm giác như mình đang phải vào nơi sẽ diễn ra dụng hình. Trong sảnh đường đốt vô số đèn nến, khiến nơi đây sáng rực như ban ngày, dường như ngay đến sự âm hiểm trong lòng người cũng bị chiếu rọi rõ ràng vậy.

Dạ Vô Yên không ở trong sảnh, thấy vậy Kim Tổng quản thấp giọng nói: “Vương gia đang cứu chữa cho Vương phi, xin người chờ một lát.”

“Vương phi bị thương ở đâu?” Sắt Sắt khẽ hỏi.

Kim Tổng quản ngần ngừ sau đó mới đáp: “Có những chuyện, đợi Vương gia tới rồi, Thứ phi tự khắc sẽ biết thôi.” Nói rồi, ông ta đứng ở cửa, không nói thêm gì nữa.

“Tiểu thư, chuyện gì thế này? Vì sao lại bắt chúng ta?” Thanh Mai sợ hãi hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười thản nhiên: “Không sao, chúng ta không làm chuyện xấu, không phải sợ.” Nhưng trong lòng nàng, một cảm giác bất an ngấm ngầm lan tỏa.

Họ chờ rất lâu, đến tận khi bóng trăng ngả về tây, đêm đã khuya lắm rồi.

Sắt Sắt ngồi trên ghế, đôi mắt trong trẻo nhìn chậu hoa lan trên bậu cửa sổ.

Bên ngoài sảnh truyền lại từng chặp tiếng bước chân, trong màn đêm sâu thẳm, có người đang vững bước đi tới. Sắt Sắt không quay đầu lại, không cần nhìn, nàng cũng biết là ai đang tới.

Dạ Vô Yên, cuối cùng hắn cũng tới để phán xử nàng rồi?

Dạ Vô Yên đi thẳng tới, lướt qua người Sắt Sắt, mang theo một cơn gió lạnh, hắn bước tới chiếc ghế ở ngay giữa sảnh, chầm chậm ngồi xuống. Khuôn mặt tuấn tú rất bình tĩnh, không nhìn thấy bất kỳ sự vui vẻ hay tức giận nào, không biết là bi thương hay ai oán.

“Giang Sắt Sắt ở lại, những người khác lui cả ra.” Dạ Vô Yên ra lệnh, chất giọng lạnh như băng. Hắn vừa mở miệng, liền lộ ra cơn tức giận mà hắn vẫn cố che giấu trong lòng.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng run, lẽ nào Y Doanh Hương không cứu được nữa rồi? Vì sao lại như thế? Trên khuôn mặt thanh tú của nàng hiện lên nỗi xót thương.

Lúc tất cả mọi người đã lui ra, Dạ Vô Yên mới ngước mặt lên, ánh mắt thâm sâu khó lường, sắc bén nhìn về phía nàng.

“Giang Sắt Sắt, có phải hôm nay Hương Hương tới tìm cô không?” Những lời nói lạnh lẽo thốt ra từ miệng hắn, buốt giá đến ghê người.

https://thuviensach.vn

“Đúng thế.” Đây là sự thực, nàng không có gì phải giấu giếm cả.

“Có phải muội ấy cầu xin cô đừng ở bên Hách Liên Ngạo Thiên?” Dạ Vô Yên nheo mắt, khắp người đều toát ra bá khí bức người.

“Đúng thế.” Sắt Sắt từ tốn trả lời.

“Cô không đồng ý với muội ấy?” Dạ Vô Yên đứng dậy, đi từng bước từng bước, chầm chậm tới bên Sắt Sắt.

“Vì sao ta phải đồng ý với cô ta?” Sắt Sắt chau mày, lẽ nào Dạ Vô Yên cũng cho rằng chỉ cần là thứ Y Doanh Hương thích thì người khác đều không được đụng tay vào?

“Cô thích Hách Liên Hoàng tử, xưa nay vẫn đều thích hắn, có phải vậy không?” Dạ Vô Yên bỗng dừng bước, đôi mắt phượng ánh lên sự nguy hiểm khôn lường.

“Phải thì đã sao?” Sắt Sắt điềm tĩnh trả lời, trong đôi mắt trong trẻo hoàn toàn là sự lạnh lùng. Chuyện này là thế nào, nàng thích ai có cần phải nói cho hắn biết? Rốt cuộc hắn muốn hỏi gì, lẽ nào định điều tra xem nàng có thích Phong Noãn không ư?

Câu trả lời của Sắt Sắt khiến khuôn mặt tuấn tú thoát tục của Dạ Vô Yên bỗng như bị phủ lên một tầng u ám. Còn chưa thấy hắn làm động tác gì, trong chớp mắt, đã thấy bóng hắn dịch chuyển, cả người đã ập tới trước mặt, bàn tay to lớn, vô tình bóp lấy cổ nàng.

Sắt Sắt không phải là không có phòng bị, chỉ là động tác của Dạ Vô Yên quá nhanh, nhanh đến mức như trong truyền thuyết. Nàng sớm đã biết Dạ Vô Yên giống như một thanh kiếm luôn giấu mình trong vỏ, nụ cười và sự bình thản của hắn chẳng qua chỉ là để che giấu mà thôi. Lúc này, cuối cùng nàng cũng đã có thể thấy được sự sắc bén đến đáng kinh ngạc của thanh bảo kiếm khi nó được tuốt ra khỏi vỏ.

https://thuviensach.vn

Động tác của hắn, quả thực là rất nhanh, rất độc ác, rất chuẩn xác.

“Cô thích Hách Liên Ngạo Thiên, nên cô hận Hương Hương hạ độc mị dược, khiến cô thất thân. Vì thế, cô liền lẻn vào Vân Túy Viện, muốn giết Hương Hương, có phải vậy không?” Ngón tay dài của hắn bóp chặt vào cổ nàng, dường như chỉ cần dùng sức thêm một chút là có thể bóp gãy cổ nàng.

Lời nói của hắn văng vẳng bên tai, từng lời từng chữ đều mang theo sự lạnh lẽo phả lên mặt Sắt Sắt.

“Ta giết cô ấy?” Sắt Sắt không hề sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, lạnh lùng nói: “Vương gia có thể nói rõ hơn được không? Ta không hiểu ngài đang nói gì?”

“Được lắm, lúc nào cũng làm ra bộ phóng khoáng, tự cho mình là Tiêm Tiêm công tử ngạo nghễ, hóa ra cũng chỉ là kẻ dám làm mà không dám nhận! Vì sao không dám nhận? Cô cũng có lúc sợ tội hay sao?” Đôi mắt phượng của Dạ Vô Yên nheo lại đầy nguy hiểm, giọng nói thấp và lạnh của hắn vang lên bên tai nàng một cách quái dị, còn đôi môi hắn lại nhếch lên một nụ cười hết sức mỉa mai.

Tiêm Tiêm công tử? Hắn biết nàng là Tiêm Tiêm công tử rồi sao? Biết từ lúc nào? Sao nàng không hề có chút cảm giác nào vậy? Chẳng trách đêm xảy ra chuyện đạo tặc hái hoa, hắn đã có ý nhắc tới Tiêm Tiêm công tử.

Giết Y Doanh Hương, lẽ nào đêm nay Y Doanh Hương xảy ra chuyện không phải là do tự nàng ta nghĩ quẩn, mà là có người sát hại?

“Cô có dám nói cô không phải là Tiêm Tiêm công tử không? Cô và Hách Liên Ngạo Thiên vốn đã quen nhau từ trước, hôm đó ở Yên Chi Lầu, chính cô là người đã cứu hắn đi. Hắn ta lên núi Hương Diểu bắt cóc cô, làm nhục cô, đều là các ngươi. Không! Phải nói là cô, chính cô đã vạch ra kế hoạch, Hách Liên Ngạo Thiên không hề biết, lúc đó, hắn còn chưa biết cô

https://thuviensach.vn

là con gái. Cô chỉ muốn tự hủy hoại danh tiết của mình, nhằm thoái hôn với Bản vương, sau đó cùng Hách Liên Ngạo Thiên cao chạy xa bay có phải không? Nhưng cô không ngờ Bản vương vẫn cưới cô, càng không ngờ rằng Hương Hương hạ mị dược cho cô. Vì thế cô hận muội ấy!" Từng lời từng chữ của Dạ Vô Yên đều lạnh giá, ánh mắt hắn sắc bén, như con báo đang âm thầm rình mồi. Vì phẫn nộ, đôi lông mày hắn dựng ngược như sắp bốc cháy, tròng mắt thu lại, đôi mắt đen càng thâm sâu hơn. Có điều, ngay đến chính bản thân hắn cũng không nhận ra rằng, rất sâu trong đôi mắt hắn đang bùng lên ngọn lửa của sự đau khổ.

"Đúng thế, những gì Vương gia nói đều đúng! Ta chính là Tiêm Tiêm công tử, chuyện làm nhục hôm đó cũng là kế hoạch của ta. Đúng là ta hận Y Doanh Hương, nhưng ta không hề muốn giết cô ấy!" Sao hắn lại biết nàng là Tiêm Tiêm công tử, Sắt Sắt vẫn không nghĩ ra.

"Không muốn giết muội ấy? Vẫn còn không chịu thừa nhận?" Dạ Vô Yên nheo mắt, những ngón tay bóp vào cổ nàng lại dùng lực mạnh thêm, đến mức khiến nàng khó mà hô hấp được. Không cần dùng bất cứ hình cụ nào, hắn cũng có thể lấy tính mạng nàng. Nàng căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Sắt Sắt thấy mạch máu ở cổ mình đập rất mạnh dưới tay hắn, hơi thở của nàng càng lúc càng gấp gáp, còn khuôn mặt tuấn tú của hắn đang dần bị phóng đại trước mặt nàng. Nàng nhìn thấy thần sắc trong đáy mắt hắn một cách rất rõ ràng, đó là loại thần sắc vô cùng phức tạp, không chỉ là phẫn nộ, mà còn cả sự nhẫn tâm, thậm chí cả nỗi thất vọng.

"Cô có dám phủ nhận, tên đạo tặc hái hoa hôm đó không phải là cô không?" Dạ Vô Yên nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Sắt Sắt, bộ dạng nàng đang thở hổn hển khiến hắn khẽ nới tay, lạnh lùng hỏi.

"Là ta, không sai! Có điều, ta chỉ muốn dọa cô ta một phen thôi, không có ý định giết cô ta, không phải vậy sao?" Sắt Sắt thở gấp gáp, lạnh giọng

https://thuviensach.vn

đáp. Trong lòng hắn, nàng là kẻ âm hiểm đến vậy sao?

“Hôm đó cô không giết muội ấy, nhưng sau này hai người lại nảy sinh mâu thuẫn, vết thương trên người Hương Hương rõ ràng là thủ pháp của cô. Cô giải thích thế nào đây? Hơn nữa, cô còn phái Tử Mê đến Vân Túy Viện dò xét tình hình, cô định do thám điều gì?” Hắn lạnh lùng nheo mắt, thanh âm không hề có chút hơi ấm nào, khiến người nghe chỉ cảm thấy lạnh lùng tê tái.

“Thủ pháp của ta? Lẽ nào cô ta trúng ám khí ư?” Sắt Sắt trừng mắt ngạc nhiên hỏi.

“Đúng thế, là ngân châm. Bắn vào tử huyệt, nếu không phải trên người Hương Hương nhiều trang sức ngăn được lực đạo của ngân châm, chỉ sâu thêm một chút nữa thôi, muội ấy đã chết ngay tại chỗ.” Dạ Vô Yên chớp mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười mơ hồ, nụ cười đó làm giảm đi đôi chút sự lạnh lùng trên khuôn mặt hắn lúc này.

Như thế nghĩa là chưa chết, Sắt Sắt thở phào một hơi.

“Biết dùng ngân châm phát ám khí, trong thiên hạ này đâu phải chỉ có mình ta.” Lẽ nào những người chết vì ám khí đều là tại Giang Sắt Sắt nàng làm sao?

“Ý cô là có người hãm hại cô chứ gì? Nhưng trong phủ này, chỉ có ta biết cô là Tiêm Tiêm công tử, ngay đến Kim Tổng quản cũng không hề biết.” Dạ Vô Yên nheo mắt cười lạnh lẽo.

“Nhưng có người biết ta dùng ám khí! Mấy ngày trước, ta đã từng dùng ám khí ở hậu hoa viên.” Sắt Sắt nhớ lại màn kịch mấy ngày trước ở hậu hoa viên, ánh mắt đột nhiên lạnh buốt, cuối cùng nàng vẫn bị kẻ khác hãm hại.

“Cô cho rằng Bản vương vẫn còn có thể tin cô ư?” Ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn nàng, như đang xem diễn kịch.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt bình tĩnh nhìn hắn, sâu thẳm trong lòng, bỗng trào lên nỗi đau khổ cay đắng không thể diễn tả thành lời. Vì sao nàng vẫn đau khổ chứ? Bị hắn hiểu lầm có đến mức khó chịu thế không? Nàng đã từng ngốc nghếch mà cho rằng, hắn cho nàng ở lại Khuynh Dạ Cư dưỡng thương có lẽ bởi hắn còn chút tình thương với nàng.

Hóa ra không phải vậy, tất cả đều không phải vậy!

“Cho dù ngài có tin ta hay không, ta nói là một lần nữa, không phải ta làm!” Nàng bướng bỉnh ngẩng đầu, đôi mắt kiêu hãnh nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

Hắn bị sự lạnh lùng và kiêu ngạo toát ra từ nàng chọc tức, bỗng ngẩng đầu, rồi bật lên một tràng cười lạnh như băng giá.

“Tiêm Tiêm công tử, có gan làm thì phải có gan chịu.” Trong tiếng cười đó, hắn đột nhiên giơ tay lên, ngón tay điểm vào mấy đại huyệt trên người nàng.

Trong chốc lát, toàn thân Sắt Sắt cứng đờ, không thể động đậy được. Lúc này nàng hoàn toàn như cá nằm trên thớt, không cách nào kháng cự, cứ mặc hắn chém giết.

Chỉ cách nhau gang tấc, hắn nhìn chằm chằm vào mắt nàng. Đôi mắt đen như mực của hắn sâu không thấy đáy, trong ánh mắt không còn sự cuồng nộ, mà là sự bi thương sâu thẳm, nỗi bi thương đó khiến trái tim Sắt Sắt không lạnh mà run. Vào khoảnh khắc đấy, nàng không nghi ngờ gì nữa, hắn sắp giết chết nàng.

Hắn nhìn nàng.

Ánh nến sáng rực làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của nàng. Mái tóc đen mượt. Khuôn mặt thanh tú, ánh mắt trong xanh như mặt nước hồ thu, nhưng không ngờ, nàng lại là kẻ độc ác đến thế.

https://thuviensach.vn

Nhận ra điều này khiến hắn vô cùng phẫn nộ, thậm chí hắn còn thấy trống rỗng và tuyệt vọng hơn nữa.

Hắn đã nhìn lầm nàng!

Bàn tay to lớn của hắn khẽ vuốt lên đỉnh đầu nàng, thấp giọng nói: "Giang Sắt Sắt, cô xứng đáng phải gánh chịu hậu quả ngày hôm nay, cô không thể oán trách ai được."

Hắn đột ngột vận công, Sắt Sắt chỉ cảm thấy nội lực trong người như nước vỡ đê, từng chút một không ngừng tuôn ra từ huyệt bách hội trên đỉnh đầu.

Hắn không giết nàng, mà chỉ muốn phế bỏ võ công của nàng.

Nhưng sự trừng phạt như thế còn tàn nhẫn hơn việc giết chết nàng. Phế công lực của nàng, cũng giống như bứt đi bộ lông của con công, hắn muốn hủy hoại hoàn toàn sự kiêu hãnh trong nàng.

Cơn đau thấu tim nghiến xương ập đến, dần dần nhấn chìm nàng.

Đôi lông mày chau sít lại, nàng đau đến mức không thể thở được. Nhưng nàng không xin tha, nàng sẽ không bao giờ cầu xin hắn, trong sự giày vò của cơn đau, nàng mơ hồ nhận ra có những giọt nước mắt long lanh đang rơi xuống. Sao nàng có thể khóc được, nàng quyết không bao giờ khóc trước mặt hắn.

Chớp mắt, nàng đột ngột nhận ra, đó không phải là nước mắt của mình… Nhưng nước mắt ở đâu ra, nàng không muốn nghĩ nữa, vì nàng đã đau đớn đến mức không nghĩ được gì nữa rồi.

Dạ Vô Yên chớp mắt, chỉ cảm thấy ánh mắt mình trở nên mơ hồ, có thứ gì đó đang rơi xuống đất, rơi đến mức tan xương nát thịt. Dạ Vô Yên không thể ngờ rằng, thứ rơi xuống đất, hóa ra lại là nước mắt của hắn.

https://thuviensach.vn

Trong sự giày vò của nỗi đau, Sắt Sắt chỉ cười, nụ cười đó giống như đóa hoa trong suốt lấp lánh nở bung giữa màn đêm đen kịt, đẹp đến mức khiến người ta phải tan nát cõi lòng. Nụ cười đó giống như một thanh đao sắc, đâm một nhát xuyên thủng trái tim lạnh giá của Dạ Vô Yên. Dường như có thứ gì đó êm ái, như đám cỏ mùa xuân lan tràn quấn quýt mọc ra từ lỗ hổng trong trái tim hắn.

Bàn tay to lớn của Dạ Vô Yên bỗng ngừng lại, không hiểu vì sao, hắn không thể tiếp tục ra tay được nữa. Trong đôi mắt đen láy lạnh lùng như băng tuyết bỗng gợn lên một đợt sóng lăn tăn.

Hắn bỗng buông tay, lực đạo bật lại khiến hắn bị đẩy lùi loạng choạng mấy bước mới có thể đứng vững được.

Sắt Sắt càng khó chịu hơn, trước ngực, tứ chi, đều đau đớn như bị nứt toác ra vậy, lục phủ ngũ tạng cũng ngấm ngầm đau đớn. Một vị tanh tanh ngòn ngọt ụa lên trên khoang miệng. Sắt Sắt gập người, một ngụm máu tươi từ trong cổ họng phun đầy trên mặt đá xanh, giống như một bông hoa cúc nở rộ, mang theo vẻ đẹp thê lương kiều diễm.

Nàng không hiểu vì sao Dạ Vô Yên bỗng dưng lại ngừng tay, nhưng cho dù là vậy, công lực của nàng cũng đã mất đi hơn nửa. Như thế đã đủ để chà đạp lên niềm kiêu hãnh và lòng tự tôn của nàng lắm rồi.

Ánh sáng rực rỡ chiếu lên khuôn mặt Sắt Sắt, mặt nàng lúc này không còn một chút huyết sắc mà trắng bệch như tờ giấy.

“Cô đi đi! Tuyền Vương Phủ không thể nuôi một người đàn bà lòng dạ độc ác như cô. Đây là giấy từ hôn.” Dạ Vô Yên lạnh lùng mở miệng, trong thanh âm tuyệt diệu và lạnh lẽo không hề có chút tình cảm, chỉ có sự nghi ngờ kiên định như băng giá.

Sắt Sắt ngước mắt nhìn lên rồi từ từ đưa tay ra nhận, chỉ thấy trên giấy ghi mấy chữ lớn “Giấy từ hôn”, trong lòng nàng thầm chua chát.

https://thuviensach.vn

Tờ giấy từ hôn mà nàng luôn mong có được, không ngờ lại có bằng cách này.

Tất cả mọi chuyện cũ vốn đã chìm lắng, bỗng dồn dập quay về trong khoảnh khắc.

Suốt bốn năm chờ đợi, nàng đã từng mường tượng hắn là người đàn ông mình có thể phó thác trọn đời. Nỗi nhớ nhạt nhòa về hắn đã từng là sự gửi gắm đẹp đẽ trong tim nàng. Cái nhìn thoáng qua trên Lâm Giang Lầu, thấy hắn và Y Doanh Hương sóng đôi trên ngựa, lúc đó trái tim nàng cảm thấy thật chua chát, một cảm giác đố kỵ nhen nhóm ở trong lòng.

Còn giờ đây, tất cả những cảm giác đó, đều đã hóa thành mây khói.

Chuyện cũ như khói, nhẹ tan theo làn gió.

Sắt Sắt nhìn Dạ Vô Yên, cười hỡ hững, trên khuôn mặt đẹp đẽ khiến trái tim người ta phải rung động đó là sự bình thản, tĩnh lặng như một đầm nước chết.

Nàng không hề giải thích điều gì. Bởi lúc này dù có nói gì đi nữa, hắn cũng sẽ không tin.

Nàng cố nén đau đớn, đứng thẳng người, từng bước một, khổ sở đi ra ngoài.

Nàng đã từng tưởng tượng rất nhiều lần về việc được rời khỏi vương phủ, rời khỏi hắn, nhưng không ngờ cuối cùng lại rời khỏi đây bằng cách này. Mất đi một nửa công lực, lại phải mang trong mình tiếng xấu là kẻ độc ác như rắn rết, giống như con chó mất nhà, nàng bị hắn đá bay ra ngoài cửa một cách nhẫn tâm, vô tình.

Dạ Vô Yên, ngươi đúng là kẻ tàn nhẫn!

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt loạng choạng vừa ra đến bậu cửa thì thấy cánh cửa đã bị đẩy bật ra.

Có người bước vào, nàng nghe thấy một thanh âm trầm trầm mang lẫn sự giễu cợt, “Có phải ta tới muộn, lỡ mất màn kịch hay rồi không?”

Sắt Sắt lạnh lùng ngước mắt, chỉ thấy một gã đàn ông mặc áo xám, đang khoanh tay đứng tựa ở cửa.

Hắn rất nho nhã lại tuấn tú, đôi mắt đẹp ánh lên những tia nhìn lấp lánh, trên khuôn mặt còn mang theo nụ cười lóa mắt, rực rỡ đến mức có thể đốt cháy đôi mắt người nhìn.

Hắn nhìn Sắt Sắt rồi cười tủm tỉm nói: “Trông cô có vẻ ốm yếu quá, lẽ nào bị Tuyền Vương đả thương sao? Xem ra cô đã mất đi không ít công lực, chỉ tiếc là ta chưa từng chữa trị cho những cô gái có dung mạo xấu xí cả. Nếu không, chắc cũng chữa khỏi cho cái thân thể yếu ớt của cô đấy.”

Sắt Sắt khẽ chau mày, lúc này nàng đang đầu bù tóc rối, mặt mày trắng bệch, chắc hẳn là xấu xí lắm. Nhưng cho dù nàng có yếu ớt đến đâu cũng không cần ai chữa cả. Cho dù cần chữa thì cũng nhất quyết không nhờ hắn. Con người này xuất hiện trong Tuyền Vương Phủ, nhất định phải có mối quan hệ rất mật thiết với Dạ Vô Yên.

“Tránh ra!” Sắt Sắt lạnh lùng mở miệng, đôi mắt trong veo ánh lên cái nhìn băng giá.

“Cô bảo ta tránh ra? Nếu cô biết bản công tử là ai, chắc sẽ không để ta tránh ra đâu.” Gã áo xám trừng mắt nhướng mày, đưa lời trêu chọc.

“Không có hứng!” Sắt Sắt lạnh giọng nói.

“Bản công tử chính là mỹ nam tử Cuồng Y trên giang hồ, gặp hoa hoa nở, gặp người người yêu – Vân Khinh Cuồng đây!” Hắn nói xong một

https://thuviensach.vn

tràng, liền đứng thẳng lên một cách tuấn nhã, nhường lối ra ở cửa: “Cô có thể đi rồi!”

Sắt Sắt chẳng thèm ngước mắt nhìn sang, lặng lẽ đi lướt qua người hắn.

“Cô muốn đi thật sao? Biết ta là Cuồng Y rồi mà vẫn còn muốn đi sao? Lẽ nào cô chưa từng nghe danh ta?” Vân Khinh Cuồng vẫn nói không ngớt lời.

Sắt Sắt lạnh lùng chau mày, danh hiệu Cuồng Y Vân Khinh Cuồng trên giang hồ rất nổi, quả thực nàng có nghe qua.

Nghe nói, trên mặt hắn lúc nào cũng nở nụ cười mê hoặc giết người không đền mạng, nhưng chớ bị nụ cười đó của hắn đánh lừa. Bởi hắn có thể không lương thiện như vẻ ngoài.

Y thuật của hắn đã đạt đến mức đăng phong tạo cực[2]. Trên đời không có bệnh gì mà hắn không thể chữa, chỉ có người mà hắn không muốn chữa mà thôi. Trên giang hồ có lời đồn rằng, nếu Diêm Vương muốn ngươi chết vào canh tư, thì Cuồng Y có thể khiến ngươi canh năm sống lại. Có thể thấy y thuật của hắn đã đạt đến cảnh giới cải tử hoàn sinh.

[2]. Rèn luyện đạt đến đỉnh cao, vượt qua mọi cảnh giới, tạo nên kỷ lục mới.

Nhưng nếu muốn gã Cuồng Y ngoài mặt xem ra rất tốt bụng, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười tươi rói này chữa trị cho, lại không phải là việc dễ dàng gì.

Vì hắn có một tật lạ, với những người nhìn không thuận mắt, cho dù có quỳ xuống trước mặt, hai tay dâng vàng bạc châu báu, hắn cũng không chịu chữa cho. Nhưng với những người hắn nhìn vừa mắt, thì cho dù không muốn để hắn chữa, hắn cũng đè ra mà chữa cho bằng được.

https://thuviensach.vn

Vân Khinh Cuồng là người mà không phải ai cũng mời tới được, cho dù là vương tôn quý tộc, hoàng thân quốc thích. Nhưng lúc này, hắn lại xuất hiện trong Tuyền Vương Phủ, hắn là do Dạ Vô Yên mới tới chữa trị cho Y Doanh Hương

Nếu Cuồng Y đã ra tay, thì chỉ mấy ngày nữa, Y Doanh Hương chắc chắn sẽ lại sống tốt thôi. Hắn nói hắn chưa bao giờ chữa trị cho những cô gái xấu xí, vậy thì có lẽ hắn thấy nàng không thuận mắt rồi?

Sắt Sắt bước qua bậc cửa, gió đêm mang theo hơi lạnh vụt qua mặt nàng. Ánh trăng vỡ tan vung vãi trên vai nàng, khiến thân hình mỏng manh của nàng càng nhìn càng thấy cô độc.

“Thấy cô đáng thương như thế, ta sẽ phá lệ một lần mà chữa cho cô, thế nào?” Vân Khinh Cuồng nói sau lưng Sắt Sắt, thanh âm không lớn, nhưng lại rất mạnh mẽ, dường như đã hạ quyết tâm rồi vậy.

Sắt Sắt chẳng buồn để ý đến cái gã kỳ quặc này nữa, cũng chẳng thèm quay đầu lại, cứ từ từ lặng lẽ bỏ đi.

Thanh Mai và Tử Mê nhìn thấy Sắt Sắt, từ đằng xa vội vàng chạy lại, vừa rồi bọn họ bị Kim Tổng quản giải đi, sớm đã sốt ruột đến mức đứng ngồi không yên. Lúc này, vừa thấy Sắt Sắt đi ra, bọn họ đều vội vàng chạy đến: “Tiểu thư, sao rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu thư, sao mặt cô lại trắng bệch thế?”

“Ta không sao, Dạ Vô Yên đồng ý để ta xuất phủ rồi, chúng ta mau đi thôi!” Sắt Sắt sợ Tử Mê và Thanh Mai lo lắng, liền khẽ nói.

“Tiểu thư, chúng ta có cần về Đào Yêu Viện thu dọn đồ đạc không?” Thanh Mai nói.

“Tử Mê, ngươi đi lấy hộp tro cốt của mẹ ta mang ra đây, những thứ còn lại, không lấy một thứ gì hết!” Sắt Sắt thấp giọng dặn dò.

https://thuviensach.vn

Lúc tới đây, nàng chỉ đến bằng hai bàn tay trắng, khi rời khỏi, nàng muốn cứ thế mà ra đi.

Gió lạnh thốc tới, thổi bay tà váy trắng của nàng, giống như đóa mẫu đơn đang lúc nở rộ, càng lúc càng xa xôi.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Xin Chớ Tầm Hoan

Sắt Sắt quyết định không về phủ Định An Hầu. Nếu nàng nửa đêm về trong bộ dạng thế này, không biết cha và đại phu nhân thấy vậy sẽ xảy ra chuyện gì. Nghĩ vậy nàng liền dẫn theo Thanh Mai và Tử Mê đi lang thang trên phố.

Có một khoảng thời gian, nàng thường xuyên mặc bộ trang phục màu xanh, bộ pháp tao nhã đi dạo trên đường phố trong đêm khuya như thế này. Khi thấy chuyện bất bình, nàng thường ra tay tương trợ. Bắc Đẩu, Nam Tinh, và cả Phong Noãn đều là những kẻ nàng cứu trong khoảng thời gian đó. Danh hiệu Tiêm Tiêm công tử của nàng cũng được biết đến trong thời gian này.

Lúc ấy, đi dạo chơi trên phố mới vui vẻ và tự do làm sao. Khi nàng bay lướt qua những mái nhà, gió đêm khẽ thổi tung tà áo xanh của nàng, phong thái khi tà áo được cuốn lên cùng làn gió khiến những người đi đường nếu có cơ may được chiêm ngưỡng đều bất giác cho rằng mình được gặp tiên. Còn hôm nay, vẫn là những con đường quen thuộc, nhưng cảm giác đã hoàn toàn khác. Cảm giác thân thể yếu mềm vì mất đi nội lực vẫn luẩn quẩn trong cơ thể nàng. Bước chân dưới đất nặng nhọc hơn mọi khi đến mấy lần, trong lòng là sự nặng nề và trống rỗng.

Mất đi hơn nửa thành công lực, nàng có còn là Tiêm Tiêm công tử "tiếu dung tiên tiên, ám khí thiên thiên" nữa không?

Nàng lúc này giống như chú chim gãy cánh, không còn lý do gì để tung bay nữa.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư, chúng ta đi đâu đây? Lẽ nào lại đi rong trên phố cả đêm thế này?” Thanh Mai cẩn trọng hỏi nàng.

Trong lòng Sắt Sắt vô cùng xáo động, đi đâu đây? Bất giác nàng đã tới con phố nơi có sòng bạc Thịnh Vinh, ánh mắt liền sáng lên.

“Chúng ta đi đánh bạc!” Sắt Sắt cười nhạt nói.

Thanh Mai lúc nào cũng thích những chỗ náo nhiệt, nghe vậy liền cười tít mắt: “Được, chúng ta đi kiếm tiền. Có điều, tiểu thư, cô có biết đánh bạc không? Em và Tử Mê không biết đâu.”

Sắt Sắt không nói gì, dắt Tử Mê và Thanh Mai chầm chậm tới sòng bạc Thịnh Vinh.

Ngoài cửa, tên tiểu nhị thấy Sắt Sắt mặc áo trắng mang theo hai a hoàn đi tới, liền chắp tay làm lễ: “Ba vị cô nương, mời vào trong.” Nhưng trong lòng hắn nghĩ, con gái nhà ai mà lại đến sòng bạc đốt tiền vào đêm hôm khuya khoắt thế này?

Lúc ba người đi vào sòng bạc, liền thấy trong đại sảnh lầu một đã đầy người, nàng nhìn quanh một vòng, bỗng thấy hai bóng dáng quen thuộc, liền cất tiếng gọi: “Tiểu nhị, cho một gian nhã thất, mang lên mấy món khẩu vị thanh đạm và rượu Yên Chi Hồng. Không có việc gì thì đừng tới làm phiền, bản cô nương phải đợi người.”

Tiểu nhị nghe những lời Sắt Sắt vừa nói, không dừng được nhẹ chớp mắt, thấp thoáng cảm thấy lời nói của nàng có phần quen thuộc. Hắn bỗng nhớ lại, đây vốn là những lời mà Tiêm Tiêm công tử từng nói, cô gái này lẽ nào là người ái mộ Tiêm Tiêm công tử hay sao? Tiểu nhị vừa nghĩ ngợi, vừa cao giọng đáp: “Có ngay.”

Sắt Sắt đưa ngón tay trỏ vào Nam Tinh và Bắc Đẩu đang chơi rất hào hứng trên chiếu bạc, “Tiểu nhị, gọi hai gã nhóc kia lại, nói là có người nợ

https://thuviensach.vn

chúng mười lạng bạc, bảo chúng lên tầng hai mà lấy."

"Xong ngay." Tiểu nhị lớn tiếng đáp lời.

Sắt Sắt dẫn Thanh Mai và Tử Mê đi từng bước một lên nhã thất trên tầng hai.

Nhã thất trong sòng bạc là nơi những con bạc nghỉ ngơi, vì sòng bạc làm ăn suốt đêm nên người chơi thấy mệt có thể nghỉ đêm ở đây.

Sắt Sắt đứng trước cửa sổ, nhìn ra dòng sông bên ngoài, trong lòng không khỏi cảm khái, đúng là thế sự trêu ngươi. Trước đây, nàng đã từng ở đây đợi Phong Noãn, vậy mà bây giờ, hắn quay người biến thành Hách Liên Ngạo Thiên. Còn nàng, cũng đã làm Thứ phi của Tuyền Vương được một thời gian rồi.

Ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ, Thanh Mai liền nhanh chóng ra mở cửa, hai gã song sinh Nam Tinh và Bắc Đẩu chậm rãi bước vào.

Hai người thấy trong phòng là ba cô gái, có chút khó hiểu, rồi nhìn lướt qua khuôn mặt Sắt Sắt, không hẹn mà cùng mở trừng hai mắt, đồng thanh kêu lên những tiếng đầy ngạc nhiên: "Lão đại! Huynh... huynh... cô là lão đại của chúng ta ư?"

Bắc Đẩu nghi ngờ lắc đầu, không thể lý giải nổi, hỏi nàng: "Lão đại, sao huynh lại biến thành con gái?"

"Tiểu thư nhà ta xưa nay vốn là con gái, sao các ngươi lại nói thế?" Thanh Mai không biết Sắt Sắt đã từng là Tiêm Tiêm công tử, càng không biết Bắc Đẩu và Nam Tinh nên vô cùng ngạc nhiên hỏi lại bọn họ.

"Tiểu thư? Lão đại, cô là tiểu thư nhà ai?" Nam Tinh hỏi, trong giọng nói ngập tràn vẻ hứng thú.

https://thuviensach.vn

Bắc Đẩu nghi ngờ nhìn Sắt Sắt, lão đại phong độ phi phàm của hắn lắc người một cái lại thành ra một đại tiểu thư thiên kiều bách mị[1] thế này, quả thực hắn có chút không thích ứng kịp.

[1] Thiên kiều: ngàn kiều diễm, bách mị: trăm người mê, ý ca ngợi vẻ đẹp vô cùng kiều diễm khiến cho nhiều người phải mê mẩn.

“Giang Sắt Sắt của phủ Định An Hầu!” Sắt Sắt cười tủm tỉm trả lời.

Giang Sắt Sắt?!

Bắc Đẩu và Nam Tinh cũng khẽ chớp mắt, chỉ cảm thấy cái tên này nghe rất quen, dường như đã nghe thấy ở đâu rồi. Ngẩn người ra chốc lát, chúng mới đồng thanh nói to: “Giang Sắt Sắt?! Giang Sắt Sắt của phủ Định An Hầu? Đó là cô gái mà huynh nói là mình yêu thích? Là cô tiểu thư mà bọn ta uy hiếp trên núi Hương Diểu? Hóa ra lại chính là huynh sao?”

Bắc Đẩu trợn tròn đôi mắt, dường như không thể nào tin nổi. Còn Nam Tinh lại nheo tịt mắt lại, dường như càng không tin được hơn.

Trong nhã thất ánh nến lập lòe, phát ra thứ ánh sáng vàng đục bao trùm lên cả thân người Sắt Sắt.

Mắt mũi mồm miệng đúng là của lão đại, Tiêm Tiêm công tử rồi, chỉ có điều ăn mặc như con gái thì khí chất lại có chút không giống, tuy vẫn cao quý, phiêu dật, trầm tĩnh, ung dung, nhưng lại mất đi mấy phần phóng khoáng và hào khí nam nhi, thay vào đó lại tăng thêm vài phần thanh tao, yêu kiều, uyển chuyển xinh tươi của nhi nữ!

Lão đại quả nhiên vẫn là lão đại, dù là nữ hay cải nam trang đều phong lưu tuyệt thế!

“Lão đại! Cái này, à sao cô lại tiều tụy thế?” Bắc Đẩu biết Sắt Sắt là nữ nhân, nói chuyện thành ra có phần lắp bắp, hình như hơi xấu hổ. Hắn và

https://thuviensach.vn

Nam Tinh đều là hai kẻ có mắt như mù, thế mà cũng không nhận ra lão đại vốn là con gái.

Sắt Sắt nghe vậy cười khẽ nói: “Ta tiều tụy lắm ư? Có lẽ là do đêm nay chưa ngủ đấy.” Sợ bọn chúng lo lắng, Sắt Sắt không kể chuyện mình vừa bị Tuyền Vương phế nội lực.

“Hôm nay vận may thế nào?” Sắt Sắt cố gắng cười, hỏi.

Nam Tinh xị mặt đáp: “Thua hết sạch rồi! Lão đại, cô không biết đâu, hôm nay có mấy người ngoại quốc tới, trong đó có một người nghe nói có kỹ thuật ném tên vào bình rượu[2] rất tuyệt. Mười phát trúng cả mười, khiến người khác thua mất bao nhiêu, bây giờ cả sòng bạc đều không ai dám đánh cược với hắn.”

[2] Trò chơi “đầu hồ” (ném tên vào bình rượu) là một trò chơi trong những buổi tiệc thời xưa, chủ và khách cầm tên ném vào một chiếc bình, ai ném trúng nhiều thì thắng, người thua bị phạt uống rượu, có một nghi lễ là lễ bắn tên. Vào thời đó, đàn ông trưởng thành không biết bắn tên là một sự sỉ nhục, nếu chủ nhân mời khách bắn tên, khách không thể nào chối từ. Nhưng có những người khách quả thực không biết bắn tên, vì vậy sau này dần dùng cách ném mũi tên vào bình để thay thế. Lâu dần mọi người dùng cách ném mũi tên vào bình thay cho việc bắn tên, và đó đã trở thành một trò chơi trong các buổi yến tiệc. Trò chơi này rất thịnh hành vào thời Hán Đường, đến thời Tống thì dần dần suy tàn.

Có người nói, cách để quên đi những chuyện không vui là làm cho bản thân mình trở nên bận rộn, bận đến mức đầu óc không còn lúc nào rảnh rỗi mà nghĩ tới những việc không vui kia nữa.

Sắt Sắt muốn thử một lần xem sao.

“Nói gì ghê gớm vậy, ta lại muốn đi xem hắn ta có đúng như đồn đại hay không đây!” Sắt Sắt khẽ cười đáp.

https://thuviensach.vn

“Lão đại, lẽ nào cô biết ném tên à? Sao xưa nay không thấy cô ném bao giờ?” Bắc Đẩu hỏi.

“Tiểu thư, cô muốn đi ném tên thật sao?” Thanh Mai cũng hỏi rất hào hứng.

Sắt Sắt cười nhạt không đáp, nàng đứng dậy hỏi: “Nam Tinh, ngươi còn bao nhiêu tiền?”

“Lão đại, cô muốn dùng tiền của ta ư?” Nam Tinh xót ruột hỏi ngược.

“Trên người ta chả có đồng nào, không dùng tiền của ngươi thì dùng của ai? Bắc Đẩu nữa, đưa nốt cả ra đây.” Sắt Sắt chau mày nói.

Hai gã miễn cưỡng móc trong túi ra một ít bạc vụn, gom lại, vừa được mười lượng. Vừa rồi ai đó nói là nợ chúng mười lượng bạc, gọi chúng lên lấy, kết quả không phải là lấy được tiền, mà ngược lại còn bị mất tiền.

Sau đó mấy người bọn họ cùng xuống sảnh đường tầng dưới, chỉ thấy rất nhiều người cùng tụm vào một chỗ, đang xem ném tên.

Sắt Sắt lại gần xem, chỉ thấy mấy gã đàn ông y phục rực rỡ đang túm tụm ở đó, gã nào cũng rất cao ngạo. Có vài gã diện mạo khá kỳ dị. Đám người này chắc chắn không phải là người Nam Nguyệt. Nhìn kỹ Sắt Sắt còn thấy hơi quen, liền chợt nhớ ra, mấy gã này nàng đã gặp ở yến tiệc vương tôn, là mấy gã vương tôn ngoại quốc đã bắt nạt Hoàng tử Y Mạch Đảo là Mạc Tầm Hoan.

Sắt Sắt chẳng có chút thiện cảm nào với bọn chúng, liền chau mày, trong lòng thầm nghĩ, bây giờ mình đã mất đi nửa phần công lực, không nên gây sự với bọn dã man thô lỗ này, vì thế nàng liền hòa vào đám đông không muốn lộ mặt.

Mấy gã đó đang đếm số tiền trước mặt, có vẻ rất đắc ý vênh vang.

https://thuviensach.vn

Trong đó có một gã vương tôn mặt trang phục dị quốc hoa hòe hoa sói đang ôm một cô gái hầu rượu xinh đẹp, cười ha ha nói: “Sớm biết trong Phi Thành cũng có trò ném tên, Bản vương đã tới chơi từ lâu rồi.”

“Đúng thế, luận về ném tên, ai có thể bì được với Vương tử La Cáp chứ!” Một tên Vương tôn quái dị giơ ngón cái lên đưa lời tán thưởng.

“Còn có ai dám đánh cược với Vương tử La Cáp nữa không?” Gã cầm chịch cao giọng hỏi.

Đám con bạc đang túm tụm xung quanh chẳng ai nói gì, Nam Tinh thấy vậy thấp giọng hỏi: “Lão đại, cô có đánh cược không?”

Sắt Sắt chau mày, nhẹ lắc đầu: “Để xem thế nào đã!”

Mấy gã vương tôn ăn mặc lòe loẹt ha ha cười lớn, cực kỳ tự kiêu tự đại. Gã Vương tử La Cáp đó bỗng nhiên quay người: “Mạc Tầm Hoan, lại đây, các ông đêm nay đang cao hứng, ra tấu một bản nhạc làm vui đi nào!”

Sắt Sắt nghe vậy, ánh mắt thoáng sững lại, không ngờ Mạc Tầm Hoan cũng ở đây.

Quả nhiên, cùng với tiếng gọi của Vương tử La Cáp, một bóng người từ trong đám đông chầm chậm bước ra. Hắn khoác trên người một tấm áo khoác bằng vải gai màu xanh xám, mái tóc búi ngược lên cao, thần sắc ung dung, ôm một cây đàn Không Hầu[3] hình đầu phượng, chính là gã Mạc Tầm Hoan đánh đàn trong yến tiệc vương tôn ngày hôm đó.

[3] Một loại nhạc khí dây thời cổ, có thể đánh đứng hoặc đánh nằm, tùy độ to nhỏ mà có từ năm đến hai mươi nhăm dây.

Không biết có phải do ông trời ưu ái cho hắn quá không mà đôi mắt lấp lánh như sao, lông mày xanh xanh như tranh vẽ, trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc là sự mê hoặc khó mà phân biệt nam hay nữ. Từ “tuyệt sắc” vốn

https://thuviensach.vn

để hình dung về các cô gái đẹp, nhưng với Mạc Tầm Hoan, ngoài hai chữ đó ra, Sắt Sắt thực sự không nghĩ ra từ nào khác để miêu tả về hắn.

Gã đàn ông đẹp như tranh vẽ này vừa xuất hiện, đám người đang túm tụm lại một chỗ bỗng tránh đường cho hắn đi.

Hắn bước chậm rãi đi qua đám người, dường như đang đi trong một không gian không vướng chút bụi trần, cách biệt hoàn toàn với nhân thế. Hắn tới trước mặt đám người, ngồi luôn xuống đất như thể xung quanh chẳng có ai. Nếu người khác có hành động giống hắn hắn khiến người nhìn nảy sinh cảm giác bất nhã. Nhưng Mạc Tầm Hoan ngược lại còn khiến người ta cảm thấy cực kỳ tao nhã. Bộ y phục sơ sài làm nổi bật lên vẻ đẹp của hắn và những kẻ ồn ào xung quanh càng làm nổi bật sự tĩnh lặng trong hắn.

Tuy Y Mạch Đảo chỉ là một đảo quốc nhỏ, nhưng dù sao hắn cũng là một Hoàng tử, trên đất nước của mình cũng là một người được ngàn người kính ngưỡng, nhưng ở đây, hắn lại ngồi đất, tấu nhạc cho mấy kẻ đang lăng nhục hắn nghe. Còn hắn không còn chút cảm giác nhục nhã nào, thần sắc vẫn ung dung tự tại. Động tác ngồi xuống đất thậm chí rất tự nhiên giống như bông sen trắng nở từ bùn nhơ âm thầm nở rộ trong đêm tối vậy.

Hắn đưa tay khẽ gảy trên dây đàn Không Hầu, một sợi âm thanh thấp mà uyển chuyển dần dần nổi lên, dưới sự gột rửa của âm thanh, tiếng người trong sảnh đường dần nhỏ lại cho tới khi hoàn toàn im lặng.

Nhất thời, cả sảnh đường lớn chỉ nghe thấy tiếng âm thanh uyển chuyển ngân nga.

Tiếng nhạc dÂu Dương như đóa u lan cô độc đang âm thầm nở trong gió nơi thâm cốc u tịch. Có khi tiếng nhạc đột nhiên trầm xuống, như mây đen kéo tới, như gió bão tràn về. Nhưng mặc cho gió mưa vùi dập, đóa u lan đó vẫn ưu nhã tĩnh tại, không hề mất đi vẻ đẹp thanh tao.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt đứng lặng giữa đám người, trái tim nàng sớm đã chìm trong tiếng nhạc. Tiếng nhạc lúc này hoàn toàn giống như tâm trạng bây giờ của nàng vậy.

Chỉ trong một đêm bị hủy đi hơn nửa thành công lực, nếu muốn lấy lại, e rằng phải mất bảy tám năm khổ luyện. Bảy tám năm, nghĩa là phải mất mấy nghìn ngày đêm dốc sức luyện tập, sao nàng có thể không ảo não bi thương chứ?

Gã Mạc Tầm Hoan mà nàng mới chỉ có duyên gặp mặt một lần này lại có thể dùng âm nhạc, lặng lẽ xoa dịu trái tim đầy nỗi u uất của nàng.

Bất luận mưa gió dập vùi, nàng cũng sẽ như đóa hoa tươi tắn vươn mình trỗi dậy.

Đang nghe đến mức xuất thần, bỗng có một giọng nói cao vút không hợp thời cất lên: “Mạc Tầm Hoan, các ông đây đang cao hứng, sao ngươi lại đàn khúc này, ngươi cố tình muốn làm bọn ta xúi quẩy phải không, mau đổi sang khúc nhạc nào vui vẻ chút đi!”

Thì ra là gã Vương tử La Cáp, hắn đang nổi cơn giận dữ, không ngừng mắng mỏ xối xả.

Nhưng lần này, Mạc Tầm Hoan dường như không nghe thấy mệnh lệnh, cứ tiếp tục đánh đàn. Vừa đánh, vừa khe khẽ ngâm nga”

“Ôi kìa hoa lan, hương thơm vấn vương.

Trăm hoa ngưỡng mộ, ngan ngát mùi hương.

Người không hái hoa, lan chẳng buồn thương.

Ngày dài tháng rộng, đi khắp bốn phương.

Văn Vương mộng hùng, Vị Thủy mênh mang.

https://thuviensach.vn

Hái hoa chiêm ngưỡng, tỏa ngát mùi hương.

Trời đầy tuyết sương, nụ hoa kiên cường

Quân tử noi gương, cháu con thịnh vượng.” [4]

[4] Khúc U Lan Thảo hay còn gọi là Y Lan Thảo là một khúc nhạc tương truyền do Khổng Tử soạn ra, tiếng đàn oán hận bi phẫn như khóc như than, miêu tả hết thế giới nội tâm lúc đó của Khổng Tử, ký thác mọi tư tưởng và tình cảm của mình vào hoa lan, là một bài thơ rất đẹp về hoa lan, và cũng là một khúc nhạc miêu tả cảm xúc ai oán đau khổ. Hàn Dũ cũng mô phỏng theo đó mà làm một bài U Lan Thảo, đề tựa là Tác phẩm về việc Khổng Tử đau buồn khi không gặp thời. Để hiểu rõ hơn về ý nghĩa của bài thơi cũng như điển cố Văn Vương mộng hùng, xin xem trong phần chú giải. Bản dịch trên chỉ mô phỏng về mặt hình thức.

Tiếng hát của Mạc Tầm Hoan nhẹ nhàng dÂu Dương như gió, mang theo thứ tình cảm sâu sắc, uyển chuyển quấn quýt đến tai người nghe.

Đó là khúc U Lan.

Nghe nói khúc nhạc này đã bị thất truyền, không ngờ Mạc Tầm Hoan lại biết đàn nó.

Sắt Sắt không thể ngờ nàng lại được nghe khúc nhạc thanh thoát cao nhã ở chốn hỗn độn tào tạp thế này.

“Mạc Tầm Hoan, ngươi to gan thật, dám kháng lệnh của ông đây ư?” Vương tử La Cáp hiển nhiên vô cùng tức giận khi Mạc Tầm Hoan không ngó ngàng gì tới lời của hắn. Hắn khẽ liếc mắt, hai tên thị vệ đằng sau liền bước tới chỗ Mạc Tầm Hoan.

Khúc đàn của Mạc Tầm Hoan còn chưa đánh hết, hai tên thị vệ đó đã giơ tay ra. Chỉ nghe thấy tiếng dây đàn đứt phừng phừng đưa lại, chiếc đàn

https://thuviensach.vn

Không Hầu đã nằm trong tay hai tên thị vệ.

Ngón tay Mạc Tầm Hoan hình như cũng bị cứa đứt, những giọt máu đỏ tươi không ngừng nhỏ ra từ đầu ngón tay hắn.

“Không đánh khúc đàn mà vương tử thích thì còn cần cái thứ này làm gì.” Hai tên thị vệ giằng được cây đàn rồi, liền ném xuống đất.

“Dừng tay!” Sắt Sắt khẽ nói, rồi bước từ trong đám người ra.

Nam Tinh ở đằng sau khẽ lầm bầm: “Lão đại lại muốn hành hiệp trượng nghĩa rồi!”

Hai tên thị vệ hiển nhiên không ngờ lại có người dám đứng ra ngăn cản bọn chúng, vì thế khi chúng quay đầu lại, liền vô cùng ngạc nhiên khi thấy Sắt Sắt chỉ là một cô gái mảnh mai, chúng cười ha ha nói: “Tiểu cô nương, cô bảo chúng ta ngừng tay ư?”

Vương tử La Cáp thấy vậy càng hứng thú hơn, nhìn Sắt Sắt nói: “Tiểu cô nương, lại đây nào, đùa vui với Bản vương một lát.”

Sắt Sắt không thèm để ý đến bọn chúng, cúi người nhặt cây đàn Không Hầu lên, ống tay áo phất nhẹ, phủi sạch trên cây đàn, nhẹ nhàng đưa trả lại cho Mạc Tầm Hoan.

Mạc Tầm Hoan lúc đó đang lau máu trên đầu ngón tay, trên khuôn mặt đẹp như ngọc tạc đó, thần sắc vẫn rất ung dung. Hắn đưa tay nhận lại cây đàn Không Hầu từ tay Sắt Sắt, ánh mắt đen lóe lên một tia nhìn ấm áp rất khó nhận ra.

Sắt Sắt nhìn Mạc Tầm Hoan khẽ gật đầu, rồi quay người lại lạnh lùng nói với Vương tử La Cáp: “Chẳng qua cũng chỉ là con tin thôi, ai cho các người ở đây diễu võ dương oai?”

https://thuviensach.vn

Mấy Hoàng tử ngoại quốc sắc mặt thoáng thay đổi, nghiêm giọng nói: “Cô là ai?”

“Đương nhiên là người muốn đánh cược trò ném tên với các ngươi rồi!” Sắt Sắt chau mày, ánh mắt trong trẻo ánh lên tia sắc bén.

“Đánh cược với ta? Dựa vào cô?” Vương tử La Cáp nghe thấy vậy liền ngửa cổ cười lớn.

Vừa rồi khi Sắt Sắt xuất hiện, hắn đã bị khí chất của nàng làm cho sợ hãi, hắn cứ tưởng rằng nàng là hoàng thân quốc thích, không ngờ chẳng qua cũng chỉ là người muốn đánh cuộc trò ném tên với hắn mà hôi.

Cược trò ném tên? Dựa vào nàng ta?!

“Tiểu cô nương, được thôi, Bản vương tử sẽ đánh cược với cô một lần, nếu cô thua phải ở lại hầu hạ Bản vương tử, sao hả?” Vương tử La Cáp cười một cách bỉ ổi.

“Được!” Sắt Sắt lạnh lùng đáp, “Nếu ngươi thua, sau này bọn người các ngươi không được làm phiền vị công tử này nữa, không cho phép ai bắt huynh ấy đánh đàn mua vui. Được không?” Sắt Sắt trầm giọng, thanh âm rõ ràng nhưng mang theo giọng điệu chắc nịch không thể hoài nghi.

“Được, nhất định là thế! Tiểu mỹ nhân, cô cứ chuẩn bị ngoan ngoãn mà hầu hạ Bản vương tử đi.” Vương tử La Cáp cười híp mắt. Hiển nhiên hắn không coi Sắt Sắt vào đâu, thần sắc hớn hở như đã nắm chắc phần thắng.

Mạc Tầm Hoan đang ngồi nghiêm chỉnh dưới đất nghe Sắt Sắt nói vậy, đôi mắt đen láy của hắn nheo lại, lóe lên một tia sáng nhỏ rất khó nhận ra.

“Bắt đầu đánh cược rồi!” Mọi người đương nhiên không ngờ cô gái này sẽ khiêu chiến với Vương tử La Cáp, người đã thắng suốt cả đêm nay. Ai

https://thuviensach.vn

cũng cảm thấy rất phấn chấn, muốn xem xem rốt cuộc trong vụ cá cược này ai thua ai thắng!

“Tiểu thư, cô biết ném tên thật ư?” Tử Mê hơi lo lắng, kéo Sắt Sắt lại hỏi.

Sắt Sắt nheo mắt cười nói: “Không phải lo!” Dựa vào tuyệt kỹ “ám khí thiên thiên” của nàng, trò ném tên này đương nhiên chẳng khó khăn gì.

Tiểu nhị nhanh nhẹn bước lên phía trước, mang một chiếc bình sứ trắng bày lên.

Vương tử La Cáp cười nói: “Tiểu mỹ nhân, lần này cho cô ném trước.”

Sắt Sắt lấy từ trong tay tiểu nhị hai mũi tên bằng gỗ lim rất tinh xảo, chầm chầm đi tới trước vạch đỏ. Nàng đưa mắt ước lượng chiếc bình phía trước.

Chiếc bình ném tên có bụng phình to nhưng cổ bình lại nhỏ xíu, đừng từ đây ném nhất định phải để mũi tên trong tay lao thẳng từ trên xuống mới có thể khiến nó rơi vào trong bình. Thế nên phải nắm chuẩn xác về lực đạo và phương hướng. Hơn nữa, mũi tên trong tay cũng to chẳng kém gì miệng bình, vì thế lực đạo chỉ cần lệch một chút thì chắc chắn sẽ không thể nào ném vào được.

Sắt Sắt nheo mắt ngắm một lúc trong khi bọn vương tử ngoại quốc cùng phe với Vương tử La Cáp đều giục cuống lên: “Mau ném đi, đừng nói là không biết ném đấy? Chi bằng cứ nhận thua đi cho rồi!”

“Cung tên đã sẵn sàng, xin mời ném...” Gã áo đen cầm chịch cũng cất tiếng giục nàng.

“Lão đại, nếu cô không biết thì để tôi ném hộ cho, may ra còn một tia hy vọng.” Nam Tinh đứng bên Sắt Sắt nói khẽ.

https://thuviensach.vn

Bắc Đẩu kéo Nam Tinh, trừng mắt nhìn hắn: “Đệ quên mất thân thủ của lão đại rồi sao?”

Nam Tinh lúc này mới nhớ ra bản lĩnh “ám khí thiên thiên” của Sắt Sắt, không nhịn được khẽ cười, liền lùi lại mấy bước.

Sắt Sắt mặc kiểu con gái quả thực khiến hắn không quen, nhìn nàng hắn liền quên mất tuyệt kỹ của nàng khi nàng là Tiêm Tiêm công tử.

“Cung tên đã sẵn sàng, xin mời ném...” Gã cầm chịch lại giục thêm lần nữa.

Sắt Sắt cầm mũi tên, nheo mắt, hàng mi dài nhẹ chớp, ngắm một hồi rồi nàng mới dùng sức ném. Chỉ nghe cạch một tiếng, mũi tên còn chưa kịp chạm tới miệng bình đã rơi luôn xuống đất.

“Ha ha ha, hóa ra là không biết ném thật!” Những tiếng cười nhạo vang lên không ngớt.

Mọi người vây quanh thấy Sắt Sắt to gan, dám khiêu chiến với Vương tử La Cáp, còn cho rằng nàng hẳn phải có chút bản lĩnh. Ai ngờ vừa ném lượt đầu tiên, ngay miệng bình còn chẳng ném trúng, nhất thời tất cả đều vô cùng thất vọng.

Sắt Sắt chau mày xoa tay, việc bỗng nhiên mất đi một nửa công lực khiến nàng chưa kịp quen với điều đó. Lần này dùng lực nếu như vẫn còn nội công khi xưa, chắc chắc là ném trúng rồi, nhưng với nội lực bây giờ, lực đạo quả thực hơi ít. Xem ra phải mạnh tay hơn mới được.

Trong tiếng chế nhạo giễu cợt của đám người, Sắt Sắt ném hết mười hai mũi tên trong tay, lần sau ném tốt hơn lần trước, đến mũi tên cuối cùng thì đã chạm tới miệng bình.

https://thuviensach.vn

Gã cầm chịch lớn tiếng tuyên bố: “Giang cô nương, không ném trúng mũi tên nào.”

Hắn vừa nói xong, đừng nói người khác cười, mà ngay đến Thanh Mai, Bắc Đẩu, Nam Tinh trên mặt cũng có chút xấu hổ.

Sắt Sắt vẫn đứng đó, không giận không cuống.

Đến lượt Vương tử La Cáp ném, hắn đi tới trước vạch đỏ, ném từng mũi tên một.

Cuối cùng tên cầm trịch thông báo: “Vương tử La Cáp, cả mười hai mũi tên đều ném trúng.”

Hiển nhiên lần này vương tử La Cáp thắng rồi.

“Giang cô nương, cô còn muốn tỉ thí nữa không?” Ngay đến người cầm chịch cũng đưa lời khẽ hỏi.

“Đương nhiên là thi tiếp rồi!” Sắt Sắt thản nhiên đáp, thanh âm êm ái rõ ràng.

Mọi người đều thấy hơi nghi ngờ trong lòng ai cũng thầm nghĩ phải chăng cô gái này muốn hầu hạ Vương tử La Cáp sao, vì thế mới dám đánh cược với hắn? Nếu không hắn là đầu óc có vấn đề rồi.

Lượt hai của trò ném tên bắt đầu, lần này Sắt Sắt ném hai mũi tên đều đập vào miệng bình, liên tục đến mũi tên thứ sáu, chỉ nghe thấy “toong” một tiếng, cuối cùng mũi tên cũng rơi vào trong bình rồi.

“Ơ, trúng rồi!” Có người chế nhạo nói: “Tổng cộng ném mười bảy mũi tên mới trúng được một mũi. Ném trúng được một lần thế là cũng được rồi!”

https://thuviensach.vn

Tiếng cười nhạo chưa dứt, những mũi tên trong tay Sắt Sắt như nỏ liên châu, ném ra phát nào trúng vào bình phát đó. Một khi đã biết cách và nắm chuẩn lực đạo, Sắt Sắt sẽ không để lỡ tay.

Tiếng cười nhạo dần dần im hẳn.

Vương tử La Cáp thấy thế thoáng đờ ra, cũng thấy có chút khó hiểu, xem ra hắn nàng đã từng luyện tập qua. Có điều, chỉ có thế thì chưa cách nào thắng hắn được. Hắn cầm tên lên, tùy tiện ném mười hai mũi tên thì trúng mười một mũi.

Lượt thứ hai này vẫn là Vương tử La Cáp thắng.

Với tình thế trước mắt, nếu Vương tử La Cáp thắng thêm một lượt, năm lượt thắng ba, vậy sẽ không cần thi tiếp nữa.

Lần thứ ba, La Cáp vẫn ném trúng mười một mũi tên.

Sắt Sắt cầm tên, thần sắc rất bình thản, những tiếng "toong, toong" liên tục vang lên, nàng ném trúng hết cả mười hai mũi.

Mọi người vây quanh thấy vậy đều kinh ngạc đến ngẩn người, lượt đầu tiên không trúng mũi nào, vậy mà bây giờ lại trúng cả mười hai mũi?

"Giang cô nương ném trúng cả mười hai mũi tên." Gã cầm chịch cao giọng tuyên bố.

Lượt thứ ba, Sắt Sắt cuối cùng cũng thắng, khóe miệng nàng nở nụ cười rực rỡ như ánh bình minh sáng rực của buổi ban mai.

Mạc Tầm Hoan đứng trong đám người, ánh mắt chăm chú nhìn vào nụ cười trên môi Sắt Sắt, ánh mắt bỗng lóe lên, khóe môi khẽ nở nụ cười rất nhẹ.

https://thuviensach.vn

Đến lượt thứ tư, Sắt Sắt ném trước, vẫn ném trúng cả mười hai mũi tên. Vương tử La Cáp đờ mặt, trong lòng cực kỳ căng thẳng, vì thế chỉ ném trúng mười mũi tên.

Sau bốn lượt, mỗi bên thắng hai, Sắt Sắt và La Cáp đang hòa. Vì thế thắng bại đều trông cả vào lượt ném thứ năm.

Lượt thứ năm, Vương tử La Cáp ném trúng cả mười hai mũi tên, nên hắn mỉm cười rất đắc ý, Sắt Sắt có ném trúng cả mười hai mũi thì cũng chỉ hòa mà thôi. Nếu muốn thắng được hắn thì quả thực có chút bất khả thi.

Sắt Sắt chau mày, dưới ánh mắt của mọi người, nàng nhẹ quay lưng lại với chiếc bình, giơ tay lên, nhẹ nhàng ném, mũi tên như có mắt, rơi thẳng vào trong bình. Hết lượt này đến lượt khác. Ống tay áo màu nguyệt bạch vung lên thành đường sáng đẹp đẽ, những ngón tay thon trắng như ngọc lộ ra từ ống tay áo rộng khiến người nhìn lập tức mường tượng tới hình ảnh những búp sen trắng đang độ hé nở.

Nhất thời, mọi người đều xem đến đờ đẫn. Ai cũng lắp bắp, ngơ ngẩn cả người.

“Kỹ thuật giỏi lắm, giỏi lắm. Không ngờ hôm nay có thể tận mắt thấy cách ném kỳ lạ và cao siêu thế này!” Mọi người đồng loạt đưa lời cảm thán.

Vương tử La Cáp hoàn toàn chấn động, không thể tin rằng Sắt Sắt lại có tài như thế.

“Giang cô nương thắng!” Tên cầm chịch lớn tiếng tuyên bố.

Nhất thời, cả sòng bạc vang lên những tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Đại trượng phu một lời nói ra bốn ngựa không đuổi kịp. Vương tử La Cáp thua rồi, sau này xin đừng làm khó vị công tử này nữa.” Sắt Sắt chau mày lại lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

Vương tử La Cáp nhìn Sắt Sắt, quay đầu nói với Mạc Tầm Hoan: “Mạc Tầm Hoan, coi như ngươi có phúc, có một tiểu mỹ nhân xinh đẹp thế này đứng ra bênh vực. Hừ!” Nói rồi hắn dắt theo đám vương tôn quý tộc bỏ đi.

Cuộc tỉ thí đã kết thúc, nhưng Sắt Sắt lại nhanh chóng trở thành một truyền kỳ của sòng bạc Thịnh Vinh. Trong suốt một quãng thời gian dài sau đó, mọi người đều không ngừng bàn tán về vị cô nương họ Giang có kỹ thuật ném tên siêu hạng.

Mọi người giải tán rồi, cả căn phòng bỗng chốc trở nên vô cùng trống trải.

Mạc Tầm Hoan chưa đi, hắn đang nửa ngồi nửa quỳ dưới đất, kiểm tra cây đàn lại một lượt.

Nam Tinh bất mãn bước tới trước mặt Mạc Tầm Hoan: “Ta nói này, lẽ ra ngươi nên cảm ơn lão đại nhà ta chứ! Nếu không phải lão đại ra tay, cây đàn của ngươi bây giờ đã nát như cám rồi”

“Ta có cần cô ấy giúp không?” Mạc Tầm Hoan cười nhạt nói, chẳng có chút cảm động, thần sắc ung dung coi mọi chuyện vừa rồi như là đương nhiên vậy.

Nam Tinh nghe thế, không khỏi vô cùng tức giận, lạnh giọng nói: “Uổng phí cho ngươi cũng mang hình dạng con người, vậy mà chẳng biết tốt xấu gì cả!”

“Nam Tinh, không được vô lễ.” Sắt Sắt khẽ mắng, thực ra Mạc Tầm Hoan nói đúng, quả thực hắn không muốn Sắt Sắt cứu mình. Là nàng không thể cứ tiếp tục thấy hắn bị người khác lăng nhục như thế.

“Công tử đánh dao cầm và Không Hầu đều rất hay, nhưng vì sao phải đánh cho bọn người thô lỗ kia nghe chứ?” Sắt Sắt cười nhạt hỏi.

https://thuviensach.vn

Mạc Tầm Hoan cúi đầu, đưa ngón tay nhẹ vuốt sợi dây đàn, từng sợi tóc đen nhánh xòa xuống, che đi khuôn mặt đẹp như ngọc của hắn, từ góc nhìn của Sắt Sắt, có thể thấy hàng lông mi dài cong vút của hắn đang nhẹ chớp.

“Ta đánh đàn xưa nay đều là vì người tri âm.” Hắn nói, thanh âm chậm rãi như một dòng suối chảy.

“Vì người tri âm? Ngài bảo mấy gã hoàng tử thô lỗ kia là tri âm của ngài sao?” Thanh Mai đứng cạnh cười ngặt nghẽo, “Ta thấy ngài đánh đàn cho bọn chúng nghe có khác gì đàn gảy tai trâu.”

Mạc Tầm Hoan ngước mắt lên, nhìn Thanh Mai một cách thản nhiên, Thanh Mai đang cười rất vui vẻ bỗng không cười được nữa. Không có nguyên nhân, chỉ vì sự thản nhiên và thuần phục trong đôi mắt đen của hắn khiến nàng cảm thấy nụ cười của mình đã làm vấy bẩn con người hắn.

Sắt Sắt thoáng kinh ngạc trước lời của Mạc Tầm Hoan, vừa rồi quả thực là do mấy gã vương tử kia bắt hắn đánh đàn, nhưng khúc nhạc mà hắn đánh lại không phải là bản nhạc mà chúng thích. Bọn vương tử bất mãn, bắt hắn đổi bản nhạc khác, nhưng hắn vẫn cười như không nghe thấy gì. Xem ra đúng là hắn đánh vì người tri âm thật. Có điều không biết trong số bao nhiêu người vừa nãy, rốt cuộc ai mới là tri âm của hắn đây. Nhưng cho dù hắn có đánh đàn vì ai đi nữa, thì khúc đàn của hắn quả thực đã khiến nàng rất cảm động.

“Đa tạ khúc nhạc của huynh!” Sắt Sắt chân thành nói với Mạc Tầm Hoan.

Mạc Tầm Hoan cúi đầu không đáp, chỉ khẽ gảy mấy dây đàn, tiếng đàn trong trẻo lại lần nữa vang lên khắp gian phòng.

Sau đó, Sắt Sắt dẫn Thanh Mai, Tử Mê, Bắc Đẩu và Nam Tinh chầm chậm rời khỏi sòng bạc.

https://thuviensach.vn

Đêm đã khuya lắm rồi.

“Tiểu thư, chúng ta đi đâu đây?” Thanh Mai lo lắng hỏi.

Bắc Đẩu và Nam Tinh nghe vậy nói: “Lão đại, cô bị Tuyền Vương đuổi đi rồi ư?” Biết được thân phận của Sắt Sắt, bọn chúng cũng đồng thời biết nàng là Thứ phi của Tuyền Vương.

Sắt Sắt tự chế nhạo mình, nói: “Không phải đâu, là ta đã trốn khỏi cái lồng đó!”

“Nếu không có chỗ nào để đi, chi bằng xin về tạm hàn xá!” Bỗng một thanh âm bình thản từ phía sau đưa lại.

Sắt Sắt quay đầu, thấy Mạc Tầm Hoan không biết đã đi theo mình từ lúc nào, người tựa vào cửa sòng bạc, giọng điệu nói chuyện rất lạnh nhạt.

Sắt Sắt không ngờ Mạc Tầm Hoan lại nói vậy, nên vô cùng ngạc nhiên. Nàng chau mày suy nghĩ, Bắc Đẩu và Nam Tinh đều lưu lạc ở ngoài, chẳng có một chỗ ở cố định. Bây giờ nàng lại không muốn về phủ Định An Hầu, trước mắt quả thực là chưa biết ở đâu.

Sắt Sắt cười nhạt nói: “Không biết nơi ở của Mạc công tử có đủ cho mấy người chúng ta không?”

Mạc Tầm Hoan lạnh nhạt đáp: “Cho ba vị cô nương thì được!” Nói rồi, hắn ôm đàn Không Hầu đi trước. Cũng không cần biết bọn người Sắt Sắt có đi theo không. Bắc Đẩu và Nam Tinh nghe vậy, tức giận trợn tròn hai mắt, nhìn theo bóng dáng Mạc Tầm Hoan, khẽ giơ cao nắm đấm.

“Hai người còn không về chỗ ở của mình đi, có việc gì thì gặp nhau ở sòng bạc nhé.” Sắt Sắt nói rồi liền cất bước đi theo Mạc Tầm Hoan. Thực ra trong lòng Sắt Sắt đã có chủ ý, nàng luôn muốn đi ra biển, nhưng ngay đến một chiếc thuyền nàng cũng không có. Trong khi Mạc Tầm Hoan là

https://thuviensach.vn

Hoàng tử của đảo quốc Y Mạch, muốn ra biển hắn không phải là chuyện khó.

Lúc đó mấy người họ liền đi theo Mạc Tầm Hoan, qua hết phố lớn ngõ nhỏ, cuối cùng tới Phố Đông của Phi Thành, nơi vốn có rất nhiều người dị tộc làm việc và sinh sống.

Đêm tối mịt mùng, ánh sáng từ vầng trăng khuyết trên bầu trời chẳng đủ soi sáng thứ gì, thấp thoáng chỉ thấy bóng những ngôi nhà hai bên phố san sát. Rẽ vào một ngõ hẻm, vì là nơi những người dân thường sống, nên ngõ cực kỳ hẹp, giơ tay là có thể sờ vào những bức tường thấp ở hai bên.

Mạc Tầm Hoan dừng bước trước một căn nhà có cánh cửa rất thấp, nhìn có vẻ cực kỳ nghèo khổ. Thực ra nhìn cách ăn mặc của Mạc Tầm Hoan, Sắt Sắt đã có thể đoán ra cuộc sống túng quẫn và khó khăn của hắn. Nhưng không ngờ, hắn lại sống ở một nơi nghèo nàn thế này, nói gì đi nữa, hắn cũng là hoàng tử của một nước.

Nghe thấy tiếng bước chân của họ, cánh cửa gỗ đen sì hé mở, một người từ trong cửa đi ra, dường như đã chờ ở đó từ lâu rồi thì phải, nhìn dáng vẻ yểu điệu, thì ra là một cô gái, dưới ánh trăng mờ, không nhìn rõ cô ta trông như thế nào, chỉ nghe thanh âm dịu dàng uyển chuyển của cô ta đưa tới trong làn gió đêm: “Tiểu Vương tử, người về rồi.”

Quốc chủ của đảo quốc xưng vương, vì thế người dưới đều gọi Hoàng tử là Vương tử, hắn cô gái này là thị tì của Mạc Tầm Hoan.

“Tiểu Vương tử, những người nào đây?” Thị nữ đó nhìn Sắt Sắt, Thanh Mai và Tử Mê đi sau Mạc Tầm Hoan, khẽ hỏi.

Trời rất tối, Sắt Sắt không nhìn rõ bộ dạng cô gái đó, có điều chỉ dựa vào thanh âm êm ái của cô ta, nàng đoán đó hắn là một cô gái dịu dàng, xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

“Bọn họ không có chỗ ở, muốn ở chỗ chúng ta vài ngày, ngươi đưa họ tới phòng phía Đông đi.” Mạc Tầm Hoan quay sang dặn dò thị nữ của mình...

Sau đó Mạc Tầm Hoan ôm cây đàn, quay lại gật đầu với Sắt Sắt, “Tệ xá tồi tàn, mong các vị đừng chê.” Dứt lời, hắn đi thẳng vào gian phòng chính.

Mấy người Sắt Sắt đi tới cửa phòng phía Đông, thì thị nữ đó bảo họ đứng chờ ở cửa, rồi tự mình vào trước thu dọn một lúc mới bước ra mời họ vào. Phòng không lớn, lại cực kỳ đơn giản, ngoài một chiếc bàn thấp bằng gỗ lim và mấy cái ghế nhỏ ra, không có bất cứ thứ đồ trang trí nào nữa. Nhìn vào thấy cực kỳ trống trải, quả nhiên là rất tồi tàn.

Thanh Mai nhìn quanh phòng một lượt, đôi mắt đen láy đưa qua đưa lại, bỗng nhiên nói: “Tiểu thư, sao đến giường mà cũng không có vậy? Chúng ta sẽ ngủ thế nào đây?”

Tử Mê nghe thế đưa ngón tay chỉ: “Sao lại không có giường, đây chẳng phải sao?”

Thanh Mai cúi đầu, thấy mình đang dẫm lên một tấm gỗ lớn, nàng ta không thể tin được, nhướng mày lên nói: “Đây là giường sao? Tiểu thư, Mạc Tầm Hoan không phải là Vương tử sao? Sao lại nghèo khổ khốn đốn đến mức này, đến giường cũng không có, còn bắt chúng ta nằm đất?!”

Thanh Mai đang càu nhàu bực tức thì rèm cửa lại được vén lên, cô thị nữ lúc trước dẫn họ vào phòng đang ôm mấy chiếc chăn mỏng tới, đi theo sau là một thị nữ khác, ôm đệm trải giường.

Hai người họ bước vào, liền nhanh chóng trải đệm lên tấm ván giường mà Thanh Mai đang càu nhàu đó. Sắp xếp ổn thỏa xong, thị nữ kia nhìn Sắt Sắt hành lễ rồi cười nói: “Nô tì là Anh Tử, đây là Nhã Tử. Nếu quý khách có dặn dò gì, xin tới phòng phía Tây tìm, gọi chúng tôi ngay nhé. Giờ muộn lắm rồi, mọi người nghỉ sớm đi.”

https://thuviensach.vn

Vừa rồi hai cô gái đó ôm chăn che kín mặt, nên Sắt Sắt không nhìn rõ bộ dạng của họ. Lúc này nhìn thấy, Sắt Sắt không đừng được phải hít sâu một hơi.

Hóa ra cô gái có giọng nói rất dễ nghe và có cái tên rất đẹp là Anh Tử đó trên mặt lại vằn ngang vằn dọc rất nhiều vết sẹo do dao kiếm để lại khiến người ta nhìn vào cảm thấy vô cùng đáng sợ. Nhưng bù lại lông mày và ngũ quan của Anh Tử rất đẹp, nhiễn nhiên lúc trước cô ta cũng là một trang tuyệt sắc. Không biết đã xảy ra biến cố gì lại khiến dung mạo cô ta trở nên như vậy.

Thị nữ tên Nhã Tử không có sẹo, cô ta dịu dàng xinh xắn, lúc nói chuyện đều nở nụ cười tươi, khiến người ta rất yêu thích. Chỉ có điều Sắt Sắt rất tinh tế nên đã phát hiện ra, tay phải của Nhã Tử đã mất đi bốn ngón.

Trong lòng Sắt Sắt cảm thấy cực kỳ bi thương, cười cảm kích nói: “Phiền hai cô rồi!”

Anh Tử và Nhã Tử cúi đầu rồi đi từng bước nhỏ lui ra ngoài.

Sắt Sắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng họ, trong lòng cực kỳ hiếu kỳ, nghi hoặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà hai thị nữ của Mạc Tầm Hoan lại thành ra bộ dạng như thế.

Bị giày vò suốt đêm, Thanh Mai đã buồn ngủ lắm rồi, vừa nằm xuống là ngủ say như chết.

Tử Mê nhìn Sắt Sắt với thần sắc nghiêm trọng, hỏi nhỏ: “Tiểu thư, Tuyền Vương chưa bao giờ đồng ý cho cô ra khỏi phủ, vậy sao lần này lại thả chúng ta một cách dễ dàng như vậy? Tiểu thư, em cảm thấy có gì đó không ổn, có phải cô đã quyết chiến với Tuyền Vương rồi bị thương không? Vừa rồi ở sòng bạc, vì sao lúc đầu cô ném tên đến mười mấy mũi đều trượt ra ngoài thế?”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhìn vào đôi mắt chất đầy lo âu của Tử Mê, khẽ than một tiếng. Nàng biết, Tử Mê không giống như Thanh Mai, Tử Mê có võ công, lại cực kỳ chu đáo, có những chuyện không thể giấu được nàng ấy.

Sắt Sắt chau mày điềm đạm nói: “Chúng ta không quyết đấu, mà là hắn nghi ta hành thích Y Doanh Hương, vì thế đã phế nửa thành công lực của ta rồi.”

“Phế một nửa công lực của cô sao?” Tử Mê sững người, tức giận nói: “Dạ Vô Yên dựa vào đâu mà nghi tiểu thư làm chuyện đó chứ? Chờ đã, không phải là do Y Doanh Hương nghĩ quẩn mà bị người khác sát hại ư?”

Sắt Sắt gật đầu, thấp giọng nói: “Vì kẻ sát hại cô ta cũng dùng ám khí là ngân châm. Hơn nữa Dạ Vô Yên đã sớm biết ta là Tiêm Tiêm công tử nên hắn cho rằng đó là do ta làm!” Rốt cuộc Dạ Vô Yên vẫn không hiểu nàng, lẽ nào nàng lại là con người độc ác đến thế?

“Tiểu thư, cô cho rằng kẻ nào làm chuyện này?” Tử Mê chau mày trầm tư.

“Ta thấy có hai khả năng, thứ nhất là Y Doanh Hương tự làm, mục đích là muốn hãm hại ta. Có điều mấy ngày này, theo những gì ta hiểu về cô ta thì cô ta không nham hiểm đến thế. Huống hồ lần này cô ta bị thương rất nặng, nếu không phải là Dạ Vô Yên mời Cuồng Y Vân Khinh Cuồng tới chữa thì e rằng cô ta đã mất mạng rồi. Khả năng thứ hai là, chuyện này do kẻ hôm đó dò thám võ công của ta trong hậu hoa viên làm. Mục đích là muốn một mũi tên trúng hai đích, cùng lúc loại bỏ được cả ta và Y Doanh Hương.”

“Tiểu thư suy đoán đúng lắm, có điều hai khả năng này đều có thể xảy ra. Y Doanh Hương tuy đơn giản, nhưng không chắc cô ta không vì tình yêu mà không làm ra thứ khổ nhục kế điên rồ đó.” Tử Mê trầm giọng đưa lời nhận định.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt gật đầu, nói: “Nếu có cơ hội, ta sẽ phải điều tra lại việc này cho rõ ràng.”

“Tiểu thư, công lực của cô mất đi cũng không phải là chuyện xấu, cô hãy xem cái này đã.” Tử Mê trầm ngâm một lát, dường như đã hạ quyết tâm, liền đưa tay lấy từ trong áo ra một cuộn lụa trắng, đặt vào tay Sắt Sắt.

“Đây là vật gì vậy?” Sắt Sắt tò mò hỏi.

Nàng mở cuộn lụa trắng ra, trải trên mặt chiếc bàn nhỏ bằng gỗ lim, mượn ánh nến vàng vọt xem xét cẩn thận.

Trên cuộn vải dài đó vẽ đầy hình người trong tư thế đang múa đao. Hết hình này đến hình khác, có hơn một trăm hình. Động tác của ai cũng rất phiêu dật, tự tại nhưng lại cực kỳ sắc bén bất phàm, dưới ánh nến vàng đặc biệt rất có khí thế uy bức. Đương nhiên đây là một bộ đao pháp.

Hai mắt Sắt Sắt sáng rực, xem hết bộ đao pháp trong sự kinh ngạc, rồi nàng đột nhiên than khẽ: “Quả thực là hảo đao pháp, mỗi động tác và chiêu thức đều rất hoàn mỹ. Chỉ có điều đao pháp thế này, ta không tin trên đời lại có người dùng được.”

Tử Mê nghe vậy liền cười nhạt: “Tiểu thư thử nói xem vì sao trên đời này lại không có ai dùng được?”

Sắt Sắt đưa tay chỉ vào hình người trên tấm lụa trắng, nói: “Ngươi nhìn xem, chiêu thứ nhất ‘niêm hoa khứu nhụy’[5] đã không dùng được rồi. Ngươi xem, chiêu thứ ba là một đao đâm thẳng vào trước mặt đối phương, như vậy đối phương nhất định phải lùi ra sau mấy bước. Nhưng chiêu thứ tư lại là đánh vào hậu tâm. Ngươi nghĩ xem, người dùng đao làm sao chỉ trong khoảnh khắc từ chiêu thứ ba chuyển thành chiêu thứ tư được? Cho dù dùng Tân Nguyệt loan đao của ta cũng không thể được. Tân Nguyệt loan đao mềm dẻo đến mức có thể quấn quanh ngón tay, có thể đâm ra từ bất kỳ góc độ không thể tưởng tượng nào, nhưng sức người cũng chỉ có hạn,

https://thuviensach.vn

không thể chỉ trong khoảnh khắc di chuyển từ phía trước ra phía sau lưng kẻ địch được. Vì thế chiêu thứ ba và chiêu thứ tư không thể dùng liền nhau được. Chiêu thứ mười và chiêu thứ mười một ở sau cũng vậy, ở giữa nhất định phải có thêm một chiêu khác nữa. Vì thế, bộ đao pháp này tuy tư thế uyển chuyển phiêu dật nhưng không phải là bộ đao pháp có thể giết địch để thủ thắng, căn bản không thể dùng được. Nhưng đây là bộ đao pháp gì vậy?"

[5] Cầm hoa ngửi nhụy.

"Tiểu thư, bộ đao pháp này có tên là Liệt Vân sáu mươi tư thức, vì nó phiêu dật đẹp đẽ như mây, lại nhanh chóng thần tốc như tia chớp." Tử Mê khẽ nói.

"Tên bộ đao pháp này rất hay, nhưng thật tiếc lại không thể dùng được." Sắt Sắt than thở, "Tử Mê, ngươi lấy đâu ra bộ đao pháp này vậy?"

"Đây là bộ đao pháp mà hồi trẻ phu nhân vô tình lấy được, trước khi lâm chung đã giao lại cho nô tỳ, bảo nô tỳ rằng khi nào thích hợp hãy đưa cho tiểu thư. Phu nhân dặn, nếu tiểu thư sống ở trong Tuyền Vương Phủ yên ổn thì đừng đưa bộ đao pháp này ra. Nhưng tiểu thư giờ đã rời khỏi đó, Tử Mê cảm thấy bây giờ là lúc thích hợp nên đưa nó cho cô." Tử Mê khẽ nói.

Nàng không ngờ mẹ để lại cho nàng bộ đao pháp này, nhưng sao lại không chịu sớm đưa cho nàng?

Chỉ cần nàng còn sống yên ổn trong Tuyền Vương Phủ! Sắt Sắt than, không ngờ trước khi lâm chung, mẹ nàng vẫn còn ôm mối hy vọng về hôn sự giữa nàng và Dạ Vô Yên.

"Là mẹ ta để lại, vậy tức là bộ đao pháp này có thể tập luyện được sao? Nhưng ta vẫn cảm thấy động tác không liền mạch, vốn dĩ chẳng thể nào thi

https://thuviensach.vn

triển được. Trừ phi, trừ phi có thể nghịch chuyển chân khí.” Sắt Sắt chau mày nói.

“Tiểu thư nói đúng đó, muốn luyện bộ đao pháp này tất nhiên phải luyện kèm một bộ nội công tâm pháp đặc biệt. Nó khác với hầu hết các cách luyện nội công của các đại danh gia ở Trung Nguyên. Bộ nội công tâm pháp này nghịch thiên vận khí, tiến triển thần tốc. Tiểu thư, cô nhìn xem, những động tác không liền mạch này nếu người dùng đao có thể nghịch chuyển chân khí một cách tự nhiên thần tốc, lại có thêm thanh Tân Nguyệt loan đao mềm dẻo là cớ thể tạo thành những động tác tưởng chừng không thể được này, đồng thời biến chiêu thần tốc, từ chiêu trước ra chiêu sau.”

“Nói cũng phải. Có điều bộ nội công tâm pháp đó có không?” Sắt Sắt nghi hoặc hỏi.

“Có, đó chính là thứ mà phu nhân đã luyện.” Tử Mê thấp giọng đáp.

“Cái gì?” Sắt Sắt trợn mắt kinh ngạc, “Nhưng mẹ ta nếu đã luyện nội công tâm pháp và đao pháp này vì sao lại không dạy ta?”

“Tiểu thư, cô có biết hai năm nay vì sao sức khỏe của phu nhân xuống dốc nhanh vậy không? Bà vốn là người có nội lực thâm hậu, nhưng lại qua đời sớm, tiểu thư không thấy kỳ lạ sao?” Tử Mê ngước mắt lên hỏi, trong đôi mắt đen láy đã lấp lánh những giọt lệ.

“Mẹ ta lúc nào cũng ốm yếu, chẳng phải bà nói là vì bị thương khi chinh chiến cùng cha ta sao? Lẽ nào còn có nguyên nhân khác?”

“Có liên quan đến việc bị thương, nhưng bị ảnh hưởng nhiều nhất là do phu nhân luyện tập thứ đao pháp và nội công tâm pháp này. Thứ tâm pháp nghịch thiên vận khí này đi trái với lẽ trời, sẽ làm người luyện tập tổn thọ. Vậy nên phu nhân mới suy nhược như vậy, cũng chính vì thế mà phu nhân mới không chịu truyền thụ tâm pháp và đao pháp này cho tiểu thư.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi nói gì? Tổn thọ? Nếu thứ này có thể làm người ta bị tổn thọ, sao mẹ ta còn cố luyện?” Hàng mi Sắt Sắt khẽ run lên.

“Nghe phu nhân kể, năm xưa bà theo Hầu gia chinh chiến ở biên quan, đã mấy lần huyết chiến, nhưng không đánh lại được thủ lĩnh đối phương. Vì thế phu nhân mới luyện thứ võ công này, để nhanh chóng đánh bại tướng địch!” Tử Mê chưa nói hết, nước mắt đã chảy vòng quanh.

“Sao ngươi không nói sớm cho ta biết?” Sắt Sắt nhắm mắt, chỉ cảm thấy trước ngực trào lên nỗi đắng cay chua xót không sao diễn tả thành lời.

Mẫu thân ơi, vì sao một người phụ nữ kiêu ngạo như người lại đi yêu một người đàn ông như Gia gia. Vì muốn giúp ông chiến thắng thậm chí còn đi luyện thứ võ công tổn hại đến sức khỏe của mình.

“Tiểu thư, có những chuyện phu nhân không cho nô tỳ nói, vì phu nhân tin rằng trên đời này có những tình yêu đến chết cũng không phai mờ, phu nhân mong rằng tiểu thư sẽ gặp được thứ tình yêu như thế.” Tử Mê lại nói.

“Tiểu thư, một năm trước, phu nhân đã tìm ra một loại kỳ dược, phối hợp với loại nội công tâm pháp này có thể không làm giảm thọ mà tổn thương đến người luyện tập. Vì thế phu nhân mới đưa nội công tâm pháp và đao pháp này cho em. Nói là nếu tiểu thư cần thì hãy đưa cho tiểu thư. Bây giờ nội công của tiểu thư đã bị mất đi một nửa, chi bằng phế nốt phần nội công còn lại, từ hôm nay bắt đầu luyện tập công phu mới.” Tử Mê nói khẽ.

“Kỳ dược? Là kỳ dược gì vậy?” Sắt Sắt chau mày hỏi.

“Một năm trước, phu nhân đã bắt đầu ngấm ngầm cho tiểu thư dùng rồi.” Tử Mê khẽ đáp.

“Ta đã dùng rồi sao? Dùng lúc nào? Sao ta không biết?” Sắt Sắt tò mò hỏi.

https://thuviensach.vn

Tử mê nhẹ gật đầu thay câu trả lời: “Trong trà hàng ngày tiểu thư uống đều có thuốc này.”

Nước trà?

Sắt Sắt nhớ lại, năm ngoái, mỗi tháng mẹ đều cho nàng một gói trà. Loại trà đó nàng chưa bao giờ uống trước đây, mẹ nói trà đó gọi là “ánh mặt trời sau giờ Ngọ”. Lần đầu uống loại trà đó nàng cảm thấy vị hơi lạ, còn cho rằng đó là vị vốn có của loại trà này. Không ngờ trong đó lại là kỳ dược mà mẹ nàng đã cho vào để giúp điều chỉnh thể chất cho nàng.

Mẫu thân ơi, người quả thực đã lo lắng cho con quá nhiều rồi.

Sắt Sắt khẽ vuốt lên tấm lụa trắng, rồi lặng nhìn những hình người trên đó, dường như từng hình nàng nhìn thấy đều gợi nhớ đến gương mặt thanh tao cao quý của Mẫu thân. Trong lòng nàng bỗng nhói lên cảm giác đau đớn.

Mẫu thân, sao người không chăm sóc cho bản thân mình tốt hơn một chút!

“Tử Mê, bây giờ ngươi hãy phế nốt nửa phần công lực của ta đi, ta sẽ bắt đầu luyện bộ đao pháp này.” Sắt Sắt ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt trong trẻo ánh lên vẻ kiên cường.

“Được!” Tử Mê đáp lời.

“Tiểu thư, Tuyền Vương quả thực không hề có một chút tình cảm nào với cô sao? Nếu ngài ấy đã nhất định cho rằng cô là người hại Y Doanh Hương, vậy sao còn giữ lại nửa phần công lực cho cô làm gì? Có lẽ Tuyền Vương cũng có chút tình cảm với cô chăng?” Tử Mê đột nhiên nói.

“Tử Mê, những lời ngươi vừa nói là chuyện cười khó mà tưởng tượng nhất ta từng được nghe đó.” Sắt Sắt lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên có tình cảm gì với nàng chứ? Cho dù có tình ý thì đã sao? Nàng cũng chẳng mong muốn điều đó.

Sắt Sắt quyết ý muốn luyện "Liệt Vân sáu mươi tư thức" nên quyết định tạm thời không ra biển, nàng muốn tìm một nơi vắng vẻ sống một thời gian đã. Nếu bán hết trang sức trên người, có lẽ cũng đủ tiền thuê một ngôi nhà nhỏ ở nơi hẻo lánh.

Bởi lẽ nàng không thể luyện công ở chỗ Mạc Tầm Hoan được, hơn nữa nơi này cũng không thích hợp để nàng luyện võ. Đêm qua, hắn cho họ ở nhờ một đêm, nàng đã cảm kích lắm rồi.

Vừa sáng sớm, Sắt Sắt đã dắt Tử Mê và Thanh Mai tới cáo biệt Mạc Tầm Hoan. Nhưng nàng không gặp được hắn, Anh Tử nói, sáng sớm nay hắn đã đi rồi. Sắt Sắt liền nhờ Anh Tử chuyển lời rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Ban ngày, nhìn nơi ở của Mạc Tầm Hoan được, những viên gạch ngói cũ kỹ xấu xí dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ càng trở nên khó coi. Bọn họ từ ngõ nhỏ đi ra, liền lập tức tới Phố Đông. Điều khiến Sắt Sắt ngạc nhiên là, không ngờ Phố Đông yên ắng vào ban đêm, ban ngày lại phồn hoa náo nhiệt đến vậy.

Vì đây là nơi nhiều người dị tộc sinh sống nên tuy đường xá xấu xí, nhưng dân cư qua lại rất nhộn nhịp, phục sức đa dạng, có đẹp đẽ, có kỳ quái. Thế nên dù đường phố nhộn nhạo nhưng lại khiến người ta có cảm giác rất thịnh vượng.

Phố Đông này vốn được coi là nơi giao dịch của người Hán và người các nước khác, thế nên hai bên đường có rất nhiều hàng quán.

Sắt Sắt quả thực có chỗ khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Mạc Tầm Hoan dẫu sao cũng là Hoàng tử, cho dù chỉ là Hoàng tử một quốc đảo, nhưng cũng không đến nỗi nghèo khổ như vậy chứ? Thậm chí nghèo đến mức phải ở nơi phố chợ lao xao thế này. Hơn nữa, các hoàng tử khác ít ra cũng có thị vệ thị nữ tiền hô hậu ủng, đi đâu cũng có vài người đi theo. Còn Mạc Tầm Hoan, hình như hắn đi đâu cũng chỉ có một mình, cũng chẳng thấy thị vệ đi theo bảo vệ. Bên cạnh hắn có hai thị nữ, thì một người bị hủy dung nhan, một người thì tàn phế.

Đương nhiên, hắn hắn cũng không được triều đình Nam Nguyệt coi trọng, nếu không sẽ không phải ở một nơi nghèo khổ thế này.

Sắt Sắt đi chầm chậm trên phố, Thanh Mai thỉnh thoảng lại bị những thứ đồ chơi hai bên đường thu hút, cứ cầm lên ngắm nghía mãi không thôi.

Tiếng đàn Không Hầu từ xa bỗng văng vẳng đưa tới, trong ánh sáng ban ngày rực rỡ, nó ngân lên như một khúc tiên nhạc, dường như có thể gột sạch mọi điều xấu xa trong linh hồn mỗi người. Trên phố có một đám người rất đông, tiếng nhạc cũng từ giữa đám người này phát ra.

Giang Sắt Sắt đi tới, qua kẽ hở giữa mọi người, nàng thấy Mạc Tầm Hoan. Hắn đang quỳ trên một tấm đệm, ánh sáng ban ngày phủ lên khắp người hắn, khiến cả người hắn đẹp như viên ngọc. Mái tóc đen như lĩnh buông xõa phía sau, làm nổi bật làn da như băng tuyết, lông mày đen nhánh, mắt sáng như sao.

Những ngón tay thon dài của hắn lướt trên dây đàn Không Hầu, bản nhạc dÂu Dương thanh thoát chảy ra dưới những ngón tay, êm ái dịu dàng khiến người nghe xúc động, cảm giác như được nghe tiên nhạc vậy.

Vừa đàn dứt một khúc, Nhã Tử liền đứng lên, mạch lạc mói: “Các vị công tử, tiểu thư, nếu thấy nhạc hay, xin mọi người giúp đỡ.”

Mọi người nghe thấy, có người móc hầu bao, nhưng cũng có người chỉ đến xem cho vui, không hiểu bản nhạc đó hay thế nào nên không chịu cho

https://thuviensach.vn

tiền.

Nhã Tử đi một vòng, trong chiếc đĩa cũng có vài đồng và mấy lạng bạc vụn. Sắt Sắt không ngờ, Mạc Tầm Hoan lại có thể ra phố mãi nghệ. Xem ra, hắn và nàng đều nghèo khổ như nhau.

Sắt Sắt chờ tới tận khi Mạc Tầm Hoan đàn xong mấy khúc, chuẩn bị ra về rồi mới đi đến.

Mạc Tầm Hoan thấy Sắt Sắt đi tới, liền ra hiệu cho Nhã Tử mang số bạc vừa kiếm được đưa vào tay Sắt Sắt, "Ta biết cô không muốn ở đây, chỗ bạc này cô cầm lấy nhé!"

Sắt Sắt ngẩn người, trong lòng vô cùng cảm kích, nhất thời không biết phải nói gì.

Đúng vào lúc đó, Sắt Sắt linh cảm thấy có điều gì không ổn, chỉ thấy trên mái nhà ở hai bên dãy phố bỗng xuất hiện mấy gã đàn ông thân hình cao lớn. Bọn chúng vừa hiện thân, không nói một lời liền chạy ngay tới chỗ hai người đang đứng.

Mấy gã đó mặc y phục kỳ quái, trong tay đều cầm đại đao, còn chưa kịp tới gần đã vung đại đao nhằm vào Mạc Tầm Hoan chém tới. Đao pháp của chúng rất linh hoạt lại sắc bén, trên phố chớp mắt đã loang loáng ánh đao.

Sắt Sắt không khỏi kinh hãi, nàng biết mấy tên này tới đây hẳn là có ý xấu, liền vung tay áo, bắn về phía chúng vô số ám khí, từng đốm hàn quang bay tới nhưng vì công lực không đủ nên đều bị bóng đao gạt đi hết.

Vì muốn luyện loại võ công mới, đêm qua, nửa phần nội lực còn lại của Sắt Sắt đã bị Tử Mê phế nốt, thế nên bây giờ nàng đã là người hoàn toàn không có chút nội lực, trong lòng nàng bất giác cảm thấy vô cùng lo lắng.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt chưa bao giờ thấy bất lực như thế, nếu vẫn còn công lực thì nàng sợ gì lũ người kia chứ.

Mạc Tầm Hoan nhìn thấy sát ý ghê người trong từng ánh đao mà không hề lo sợ, dường như hắn đã quá quen với sự truy sát này rồi. Khi Sắt Sắt cho rằng hai người Mạc Tầm Hoan và Nhã Tử không thể tránh khỏi những nhát đao ấy thì bỗng nghe "bình" một tiếng lớn, không biết từ đâu, có mấy bóng người nhảy ra tới trước mặt mấy gã to lớn kia, kịp ngăn cản loạt đao hung tợn đó lại.

Mấy người đó xuất hiện cực kỳ quỷ dị, tất cả đều mặc đồ đen, đầu trùm mũ đen, khăn bịt mặt đen, động tác nhanh nhẹn như ma quỷ. Nhìn ai cũng như không thực, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến vào trong không khí vậy.

Đao pháp của họ vô cùng kỳ lạ, mỗi người một đao, bất kể chém ngang hay chém chéo cuối cùng đều kết thúc bằng chiêu đâm thẳng, bỏ qua rất nhiều những thứ rườm rà, nhưng uy lực thì không nhỏ.

Mấy gã to lớn kia hiển nhiên không phải là đối thủ của đám người áo đen, chỉ trong chốc lát đều bỏ mạng vong thân.

Sau khi giết hết đám thích khách, những người áo đen đó liền nhanh chóng tới quỳ trước mặt Mạc Tầm Hoan mà hành lễ.

Đám người này xem ra chính là thị vệ của Mạc Tầm Hoan, chỉ có điều, bình thường không biết họ ẩn nấp ở đâu. Và điều khiến Sắt Sắt đặc biệt kinh ngạc là, bọn họ tới lui như ma quỷ, vô ảnh vô tung.

Sắt Sắt đột nhiên nhớ lại mẹ nàng từng nói, ở một số hòn đảo ngoài Đông Hải có những võ sĩ tu luyện một loại võ công khác biệt hoàn toàn so với Trung Nguyên, gọi là Nhẫn Thuật. Xem ra đám người này đều luyện Nhẫn Thuật. Hóa ra thị vệ của Mạc Tầm Hoan lại là những Nhẫn Giả.

https://thuviensach.vn

Mạc Vương tử, thị vệ của ngài lợi hại thật đó!” Thanh Mai nói, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ cực kỳ khâm phục.

Sắc mặt Mạc Tầm Hoan vẫn điềm đạm như trước, chẳng hề có chút thay đổi, nhưng Sắt Sắt rất tinh tế nhìn ra chút lo lắng ẩn giấu giữa hai hàng lông mày hắn.

“Phố Đông này không phải là nơi có thể tiếp tục sống. Ta phải tới nhà một người bạn lánh nạn đây, nếu công tử đồng ý thì mời theo ta.” Mạc Tầm Hoan bình thản nói trong giọng điệu thấp thoáng có ý mời mọc.

Sắt Sắt đắn đo một lát rồi nhẹ đáp: “Được, chúng ta đi theo huynh.” Thực ra, Sắt Sắt biết đám người hành thích vừa rồi rõ ràng là nhằm vào Mạc Tầm Hoan, bây giờ hắn đang gặp nạn, nàng càng không có lý do gì để bỏ đi cả.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Trái Tim Hướng Về Nơi Ấy

Đoàn người theo Mạc Tầm Hoan đi vào từ lối cửa sau, một lão nô đưa họ đi xuyên qua hoa viên, tới thư phòng ở tiền viện.

Vừa hay lúc đó có một vị công tử áo xanh chậm rãi bước từ trong thư phòng ra, nhìn thấy Mạc Tầm Hoan liền cười nói: “Mạc Vương tử, hôm nay rảnh rỗi rồi ư?”

Ánh mắt hắn lúc nhìn lướt qua Sắt Sắt, nụ cười trên khóe môi bất giác ngưng đọng.

Sắt Sắt cũng ngẩn người. Người trước mặt hóa ra lại là Dạ Vô Nhai, từ sau ngày chia tay ở yến tiệc vương tôn, bao ngày nay nàng không hề gặp lại hắn. Lúc này, trong lòng Sắt Sắt bỗng trào dâng cảm giác áy náy vô cùng. Trên yến tiệc vương tôn, Dạ Vô Nhai đã từng chịu một kiếm cho nàng, nàng vẫn còn chưa kịp nói lời cảm ơn. Sau đó hắn còn bỏ cả thể diện đòi lại công bằng cho nàng trước mặt Dạ Vô Yên. Những việc hắn đã làm cho nàng thật khiến nàng cực kỳ cảm động.

Sắt Sắt không ngờ, Mạc Tầm Hoan lại quen biết Dạ Vô Nhai. Nhưng nghĩ lại thì chuyện này chẳng có gì lạ, hôm đó chính Dạ Vô Nhai đã giới thiệu Mạc Tầm Hoan với Sắt Sắt.

“Ngũ Hoàng tử, e rằng Tầm Hoan phải quấy rầy, ở trong phủ huynh một thời gian rồi.” Mạc Tầm Hoan từ tốn nói.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Dạ Vô Nhai vẫn nhìn chằm chằm vào Sắt Sắt, nghe thấy thế liền khẽ "ừ" một tiếng, cười nói: "Ta bảo người dưới xếp phòng, mọi người có thể yên tâm ở lại đây."

Sắt Sắt thoáng do dự, thực ra nàng không muốn ở trong phủ Dạ Vô Nhai. Mạc Tầm Hoan có nói một câu, hắn nói đám người đến giết hắn đã phát hiện ra Sắt Sắt ở cùng hắn, bọn chúng chắc chắn sẽ không tha cho nàng.

Sắt Sắt tuy không biết những kẻ giết Mạc Tầm Hoan là ai, nhưng nàng đã thấy thủ đoạn hung bạo tàn độc của chúng. Giờ nàng lại không còn nội lực, vẫn nên tránh đi là hơn. Phủ đệ của Dạ Vô Nhai là nơi khá an toàn, dẫu sao hắn cũng là Ngũ Hoàng tử đương triều.

Dạ Vô Nhai nhanh chóng sắp xếp cho Sắt Sắt ở một tiểu viện yên tĩnh trong hậu viện, rồi để cho Mạc Tầm Hoan và hai thị nữ Anh Tử, Nhã Tử ở nơi khác.

Hậu viện không có ai, cực kỳ yên tĩnh, ngoài cửa sổ, lá chuối xanh mướt không ngừng đung đưa trước gió. Sắt Sắt thấy màu xanh mê người của lá chuối, trong lòng nàng bỗng dâng lên nỗi lo lắng không diễn tả thành lời. Cùng với đó là rất nhiều nghi vấn đột nhiên xuất hiện.

Sự nghèo khổ của Mạc Tầm Hoan khiến nàng thực khó lý giải. Thân là Hoàng tử một nước sao có thể thê thảm đến mức đó. Còn cả những thị vệ của Mạc Tầm Hoan nữa. Nàng không ngờ họ lại là Nhẫn Giả. Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc hơn là hóa ra Mạc Tầm Hoan lại có mối thâm giao với Dạ Vô Nhai.

Dạ Vô Nhai tính tình điềm đạm, rất nho nhã lại nhân từ, hơn nữa xem ra hắn rất lạnh nhạt với ngôi vị, môn khách trong nhà cũng rất ít, trong triều không có mấy đại thần ủng hộ. Hắn cũng vì thế rất ít qua lại với quan viên.

https://thuviensach.vn

Nhưng Mạc Tầm Hoan và hắn tại sao lại thân thiết như vậy thật khiến Sắt Sắt bất ngờ và khó hiểu.

"Đang nghĩ gì thế?" Một giọng nói rõ ràng cắt đứt mạch suy nghĩ của Sắt Sắt, lúc quay đầu nhìn lại, Dạ Vô Nhai đã đứng ở cửa, chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt mang nụ cười ấm áp.

"Ngũ Hoàng tử, sao huynh lại tới đây?" Sắt Sắt đứng dậy khẽ hỏi.

Dạ Vô Nhai chau mày, cười có chút xấu xa: "Vì sao lại gọi ta là Ngũ Hoàng tử, khách khí quá thành ra xa cách đấy, ta vẫn còn nhớ Giang Sắt Sắt đã vung quyền đánh ta vô cùng."

Ánh mắt hắn sáng rực, chú mục vào Sắt Sắt, ai ngờ cô gái thanh tao thoát tục này hóa ra lại là kẻ hôm đó đánh cho hắn một trận nên thân chứ. Tuy hắn bị đánh oan, nhưng lại không hề oán hận. Đối với bọn đạo tặc hái hoa, cô gái nào nghe tới mà chẳng biến sắc, chỉ có nàng là dám đích thân đi bắt thôi. Sự dũng cảm và hiệp nghĩa này khiến hắn đặc biệt thích thú.

Sắt Sắt thấy hắn nhắc lại chuyện lần đầu gặp gỡ, liền chớp khẽ hàng mi, cười nhẹ nói: "Lẽ nào Ngũ Hoàng tử vẫn muốn bị đánh sao?"

Dạ Vô Nhai ngưng giọng đáp: "Mong còn chả được!"

Sắt Sắt cười nghiêng ngả, "Ta có muốn đánh cũng chỉ sợ làm hỏng khuôn mặt của huynh thôi, sau này còn có cô nương nào dám lấy huynh nữa chứ?!"

Dạ Vô Nhai đứng thẳng dậy, thần sắc đột ngột trở nên u ám, "Vậy thì càng hay, đời này ta thật chẳng muốn lấy vợ làm gì." Nếu không thể lấy vợ thật, hắn muốn sống cô đơn quạnh quẽ cả đời này sao?

"Khuôn mặt quý giá của Ngũ Hoàng tử, ta không dám đánh đâu. Huynh không định cho ta nhịn đói đấy chứ? Ta chưa ăn tối đâu." Sắt Sắt nghe vậy,

https://thuviensach.vn

vội chuyển chủ đề khác.

Trong mắt Dạ Vô Nhai ánh lên một tia nhìn ảm đạm, “Đâu dám?” Hắn khẽ vỗ tay, cùng lúc đó mấy thị nữ tới cùng hắn kéo vào, trên tay ai cũng bưng một món ăn ngon. Chỉ một lát đã bày đầy cả một chiếc bàn lớn.

Hai người im lặng dùng bữa, trong lòng Sắt Sắt vẫn luôn cảm thấy cực kỳ áy náy, nàng biết tâm ý của Dạ Vô Nhai dành cho mình, nhưng nàng cũng biết mình không nên gây phiền toái cho một người tốt đẹp như hắn. E rằng việc nàng ở đây thực sự là sai rồi.

Dạ Vô Nhai dường như nhìn thấu suy nghĩ của Sắt Sắt, liền nhanh chóng bỏ đũa, cười khổ sở nói: “Nàng cứ yên tâm ở đây, từ mai, ta sẽ không tới làm phiền nàng nữa.”

Trong lòng Sắt Sắt hơi sững lại, hóa ra hắn mẫn cảm như thế, chỉ một chút buồn của nàng mà đã làm tổn thương trái tim hắn rồi. Nhưng nàng có thể nói gì nữa đây? Bất luận nói gì đều chỉ khiến hắn đau lòng hơn mà thôi.

Dạ Vô Nhai thầm than thở, thần sắc có lẽ hơi u oán: “Lẽ nào khi nàng và lục đệ đã bỏ nhau, ta vẫn không có cơ hội nào ư?”

Sắt Sắt ngẩng đầu, ánh mắt ngừng lại trên đôi mắt đen của hắn. Dưới ánh nến, nỗi đau khổ và thất vọng hiện lên thật rõ ràng, sâu sắc và trầm uất đến mức khiến trái tim nàng đau nhói. Hắn đã từng không cần lo tới sự an nguy của bản thân mà đỡ một kiếm cho nàng, nhưng trong tiềm thức, nàng đã không tin hắn yêu nàng được nhiều như thế. Dẫu sao hắn và nàng cũng chỉ mới gặp mặt hai lần. Có lẽ hắn chỉ hơi thích nàng mà thôi. Vì vậy, nàng cố ý tránh hắn, không muốn hắn tiếp tục chìm đắm sâu hơn. Nhưng trong khoảnh khắc này, nàng mới biết từ trước tới giờ hắn đều rất quan tâm tới nàng.

Nàng nhìn hắn, không biết phải nói gì thêm nữa.

https://thuviensach.vn

“Nàng yêu lục đệ rồi ư?” Dạ Vô Nhai khẽ hỏi, giọng điệu rất dè chừng.

Thực ra vấn đề này hắn đã muốn hỏi từ lâu rồi. Nhưng hắn không dám, vì hắn sợ, sợ phải nghe một lời khẳng định từ nàng. Nhưng hắn cũng lại rất chờ mong, mong nàng sẽ cất lời phủ nhận. Hắn không biết từ lúc nào mình đã trở nên ích kỷ như thế, thậm chí lại đi để ý tới Thứ phi của Lục đệ, rồi chỉ mong họ bỏ nhau và mong rằng giữa bọn họ không có thứ được gọi là tình yêu.

Sắt Sắt không ngờ Dạ Vô Nhai lại hỏi điều này. Nàng ngước mắt, đáp một cách kiên định: “Ta không yêu hắn, sau này cũng sẽ không yêu hắn.” Nói xong, nàng lại sợ lời nói của mình khiến hắn nghĩ ngợi, liền nói thêm: “Phu quân trong lòng ta không phải là hạng người như hắn.”

“Vậy là người như thế nào?” Dạ Vô Nhai vội vã hỏi.

Là người thế nào ư?

Sắt Sắt đột nhiên nghĩ tới Minh Xuân Thủy, nghĩ tới câu mà chàng từng nói với nàng: “Chàng vẫn luôn chờ đợi, chờ một người con gái khiến chàng yêu thích, ngưỡng mộ, có thể kề vai sát cánh bên chàng, cũng giống như nàng vậy.

Lúc đó chàng nhìn nàng mà nói, khiến nàng tưởng rằng cô gái có thể cùng kề vai sát cánh mà chàng nói chính là nàng. Nhưng sau cái đêm giải mị dược ấy, nàng biết cô gái mà chàng nhắc tới đó, vốn không phải là nàng.

Sắt Sắt tự cười nhạo bản thân, nàng mới si ngốc làm sao chứ?

Nàng nhìn Dạ Vô Nhai, dịu dàng nói: “Là một người đàn ông có thể khiến ta yêu thích, ngưỡng mộ, có thể kề vai sát cánh bên ta.” Không phải là nàng bắt chước cách nói của Minh Xuân Thủy, mà vì người nàng muốn tìm đúng là một người đàn ông như thế. Đương nhiên, còn có một tiền đề nữa, nàng không muốn nói ra, đó là người đàn ông đó phải yêu nàng.

https://thuviensach.vn

“Một người đàn ông thế nào sẽ khiến nàng yêu mến và ngưỡng mộ đây?” Dạ Vô Nhai vẫn chưa hết hy vọng.

Sắt Sắt cụp mắt, suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta cũng không biết nữa, chỉ khi nào gặp rồi, ta mới biết đó là người đàn ông như thế nào thôi?”

Dạ Vô Nhai nặng nề bỏ đũa xuống, hắn biết, có lẽ hắn không còn cơ hội nữa rồi. Nàng đã gặp hắn, nhưng hắn chẳng có gì đáng để nàng yêu thích và ngưỡng mộ cả.

Hắn đã sớm biết nàng không giống như những người con gái khác.

Trong mắt những người con gái khác, hắn mới xuất chúng làm sao. Xuất thân hoàng tộc, gia thế hiển hách, thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn, tính tình ôn hòa, đối với mọi người rất dịu dàng chu đáo. Những gì mà những cô gái khác đêm mơ ngày tưởng, nàng lại hoàn toàn không thiết đến.

Những gì nàng muốn rất đơn giản, nhưng hắn lại không thể đạt tới được.

Phu quân trong lòng nàng, có lẽ không cần phải có gia thế hiển hách, tướng mạo phi phàm, chỉ cần đó là người nàng ngưỡng mộ và yêu thương. Đó mới chính là người nàng cần.

Dạ Vô Nhai nhìn chăm chú vào Sắt Sắt, đột nhiên trong lòng hạ quyết tâm. Tuy hắn không biết nàng yêu thích loại đàn ông như thế nào, nhưng hắn sẽ bắt mình trở thành một người đàn ông xuất chúng. Đến khi đó, nàng sẽ thích hắn?!

Sắt Sắt yên lặng ăn cơm, không hề chú ý tới ánh nhìn kiên định trong đôi mắt Dạ Vô Nhai. Lúc này nàng không hề biết rằng việc muốn làm hắn nản lòng lại không hề mang lại kết quả như mong đợi.

https://thuviensach.vn

Tuyền Vương Phủ, Vân Túy Viện.

Y Doanh Hương nằm nghiêng trên giường, đôi mắt vô hồn mở to nhìn lên đỉnh màn. Mái tóc dày đen mượt buông xõa, càng làm nổi bật lên vẻ nhợt nhạt trên khuôn mặt nhỏ xinh lúc này đang đầm đìa ngấn lệ.

Vân Khinh Cuồng ngồi tựa trên ghế, đang chẩn mạch cho nàng ta.

Dạ Vô Yên vội vã đi vào, thấy bộ dạng đáng thương của Y Doanh Hương liền ôm nàng ta vào lòng, khe khẽ, dịu dàng vỗ vai.

“Yên ca ca? Muội cứ tưởng rằng sẽ không còn được gặp huynh nữa.” Y Doanh Hương nằm trong vòng tay hắn, lại bắt đầu thút thít.

Vân Khinh Cuồng chau mày, đành phải buông bàn tay đang chẩn mạch, bịt tai lại. Hôn mê liền ba ngày, đến ngụm nước còn không uống, hắn quả thực rất hoài nghi không hiểu nước mắt nàng ta ở đâu ra nữa.

“Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa! Chẳng phải muội đã khỏi rồi sao!” Dạ Vô Yên thấp giọng đưa lời an ủi.

“Yên ca ca, hôm đó muội sợ quá, muội cứ tưởng rằng mình phải chết rồi!”

“Hương Hương, đừng sợ, là ta sai rồi, ta không bảo vệ cho muội thật tốt, để muội phải chịu khổ.” Trong lòng Dạ Vô Yên cực kỳ đau xót.

“Hách Liên ca ca sao không đến đây?” Y Doanh Hương đột nhiên hỏi, nàng ta sắp chết rồi mà hắn cũng không thèm đến thăm ư? Vẫn còn đang giận nàng sao?

Dạ Vô Yên chau mày, “Ta không nói cho hắn biết!” Thực ra Dạ Vô Yên không tìm thấy Hách Liên Ngạo Thiên, hình như hắn đã rời khỏi Phi Thành rồi thì phải. Với sự cường thịnh hiện nay của Bắc Lỗ Quốc, hắn sớm đã

https://thuviensach.vn

không cần phải ở đây làm con tin nữa. Bất cứ lúc nào cũng có thể trở về cố quốc.

“Hương Hương, muội có nhìn rõ là kẻ nào ám hại muội không?” Dạ Vô Yên thấp giọng hỏi, giọng điệu có vài phần căng thẳng.

Y Doanh Hương lau nước mắt, khẽ nói: “Đó là một người phụ nữ mặc y phục đen, trên mặt cũng trùm khăn đen, muội không thấy rõ dáng vẻ cô ta.”

“Người phụ nữ áo đen?” Dạ Vô Yên trong lòng thoáng run, quả nhiên là phụ nữ, “Cô ta đả thương muội thế nào?”

“Cô ta điểm huyệt muội, khiến muội không động đậy được. Lúc đó muội cho rằng, cô ta sẽ dùng kiếm giết muội, nhưng kỳ lạ là cô ta lại lấy một chiếc ngân châm ra phi vào muội.” Y Doanh Hương kể lại.

Lúc đó nàng ta sợ đến đờ người, lại bị điểm huyệt, nên không thể động đậy. Chỉ cảm thấy cây ngân châm rất mảnh đó cắm lên người, người đó dường như còn định quay lại xem xem đã cắm chuẩn chưa, nhưng vì nghe tiếng Y Na, cô ta liền vội vàng vọt ra cửa sổ. Sau khi tỉnh lại, nàng mới biết nơi cô ta cắm châm vào chính là tử huyệt. Nếu bị cô ta phát hiện ra cắm chưa đủ sâu mà phải cắm thêm chút nữa thì nàng chết chắc rồi.

“Muội nói là cô ta điểm huyệt muội trước, để muội không động đậy được rồi mới lấy ngân châm ra đâm muội sao?” Hai tay Dạ Vô Yên nắm lấy đầu vai Y Doanh Hương, nhắc lại một lần nữa, hắn không biết tay hắn đã làm đau Y Doanh Hương.

Y Doanh Hương không chịu nổi khẽ kêu lên: “Yên ca ca, huynh làm muội đau quá!”

Dạ Vô Yên lúc này mới phát giác ra sự luống cuống của mình, liền vội vã buông tay. Hắn không biết vừa rồi vì sao mình lại kích động đến thế, dường như khác hẳn với con người xưa nay vốn rất trấn tĩnh của hắn. Tên

https://thuviensach.vn

thích khách đó dùng thứ ám khí mà ả ta không quen dùng. Rõ ràng là muốn giá họa cho người khác.

Hai mắt Vân Khinh Cuồng bỗng lóe lên một tia sáng, xem ra là đổ oan cho người tốt rồi! Chẳng trách hôm đó khi hắn thấy cái kẻ được gọi là thích khách ấy, toàn thân toát ra khí chất cao ngạo thanh nhã, hắn đã chẳng thấy đâu cái gọi là độc ác tàn nhẫn cả. Nhưng cô gái đó đã bị Tuyền Vương phế võ công. Bây giờ khi biết rõ chân tướng mọi việc sợ rằng lại có kịch hay để xem đây.

“Vương gia, xem ra ngài vu oan cho người tốt rồi, ta đã nói trông cô ta không giống hung thủ mà.” Vân Khinh Cuồng khẽ cười nói.

Dạ Vô Yên sắc mặt hơi tái, hắn nheo đôi mắt phượng, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo, “Vân Khinh Cuồng, ta thấy ngươi đúng là nhàn rỗi hết chuyện rồi, xem ra ta phải sắp xếp vài nhiệm vụ mới cho ngươi thôi. Hôm qua có mật báo nói trong một thôn nhỏ ở Vân Thành đang bị ôn dịch. Ngươi mau đi đi, trong một tháng mà không trừ được mầm bệnh, ta lấy đầu ngươi đó.”

Vân Khinh Cuồng bỗng chốc héo rũ người như cành cây nhiễm sương độc, liên tục than khổ.

“Hương Hương, muội vừa tỉnh lại, nên nghỉ ngơi đi, ta có việc phải ra ngoài đây.” Dạ Vô Yên nhẹ nhàng đỡ Y Doanh Hương xuống giường, khẽ nói.

Dạ Vô Yên sải những bước thật dài ra ngoài, nhanh đến mức không kịp nói lời tạm biệt Vân Khinh Cuồng nữa.

Vân Khinh Cuồng nhìn bóng hắn vút qua, mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng khóe miệng hắn bỗng nhếch lên thành một nụ cười. Một Tuyền Vương ngay đến Thái Sơn áp đỉnh cũng chẳng chau mày, vậy mà cũng có lúc không kiềm chế được bản thân như thế. Hôm đó Y Doanh Hương không biết sống chết ra sao, hắn phẫn nộ mất kiềm chế còn có thể lý giải

https://thuviensach.vn

được, dẫu sao, Y Doanh Hương cũng là em gái ruột của Y Lãnh Tuyết. Còn bây giờ, Vương gia mất bình tĩnh như thế là vì sao? Xem ra có nhiều chuyện thú vị sắp xảy ra rồi.

Dạ Vô Yên bước đi rất nhanh, đến tận khi ra khỏi Vân Túy Viện, bước lên cầu đá hắn mới dừng chân lại. Hắn vội vã đi ra ngoài như thế, để làm gì chứ? Ngay chính hắn cũng không rõ nữa, là muốn đi tìm nàng để xin lỗi ư? Xin lỗi thì có ích gì, hắn đã làm tổn thương nàng, phế bỏ nội công của nàng, hủy hoại sự kiêu ngạo trong nàng.

Hắn cầm quân nghiêm cẩn, thưởng phạt phân minh, xưa nay chưa từng xử oan cho ai cả, nhưng hắn lại đổ oan cho nàng. Rốt cuộc là thứ gì đã che mờ mắt hắn, mê hoặc trái tim hắn, khiến hắn gây ra sai lầm to lớn như thế? Vì sao những chuyện có liên quan đến nàng, hắn đều không thể bình tĩnh để suy nghĩ một cách sáng suốt được.

Hắn khẽ vẫy ta, một bóng áo đen bay tới bên cạnh hắn mà không hề phát ra bất cứ tiếng động nào, Dạ Vô Yên lạnh lùng nói: “Từ ngày hôm nay, phái người theo dõi từng vị phu nhân trong hậu viện, có hành động dị thường nào đều phải báo lại cho Bản vương. Nhớ là phải cẩn thận, đừng để lộ hành tung.”

Bóng đen đó đáp lời xong liền vung người nhảy lên, biến mất ngay trước mắt hắn.

Dạ Vô Yên đi men theo cầu đá, bất giác đi thẳng tới Đào Yêu Viện. Đã mấy ngày nay không có người ở, trong viện hoa rơi đã phủ thành một lớp, hắn dẫm lên những cánh hoa rụng đó bước tới trước cửa viện, rồi đẩy cửa bước vào căn phòng vắng.

Trong phòng hơi tối, hắn nhẹ mở cửa sổ, ánh sáng mặt trời rực rỡ liền lập tức tràn vào, nhanh chóng đẩy lùi bóng tối.

https://thuviensach.vn

Trên giường, chăn gối bừa bãi, hiển nhiên đêm đó nàng đã đi ngủ rồi, vậy mà còn bị hắn phái người tới áp giải.

Hắn mở chiếc tủ bên giường ra, trong đó bày đầy trang sức châu báu hắn ban cho nàng, còn có cả mấy bộ quần áo bằng lụa quý. Dường như nàng không coi những thứ của cải này ra gì, cứ vứt bừa vào tủ. Khi đi, nàng thậm chí không hề mang theo bất kỳ thứ gì hắn ban cho.

Hắn đi lại trong phòng, trái tim đập cuồng loạn trong lồng ngực cùng hơi thở có phần gấp gáp. Hắn do dự mãi trong căn phòng tĩnh mịch mà không biết phải làm thế nào.

Hậu viện của Dạ Vô Nhai rất yên tĩnh, nên vô cùng thích hợp với việc luyện công. Cứ đến đêm, Sắt Sắt liền khoanh chân ngồi dưới gốc cây chuối, để lá chuối rộng che phía trên mà luyện nội công tâm pháp.

Đã vào cuối xuân, đêm nào cũng có rất nhiều hoa rơi, phủ kín mặt đất.

Xuân qua hè tới, chớp mắt đã sắp tới giữa mùa hè.

Sắt Sắt ở trong phủ Dạ Vô Nhai vậy là được hơn một tháng.

Buổi sớm hôm đó, Sắt Sắt đang ngồi luyện công, trên người phủ đầy cánh hoa rơi, dưới những tàu lá xanh mướt, trông nàng thật vô cùng diễm lệ.

Trời xanh, không một gợn mây, cũng không một cơn gió thoảng, lá chuối yên lặng rủ xuống.

Khi tia sáng mặt trời đầu tiên rọi qua kẽ lá rọi lên mặt nàng. Thời khắc ấy, khuôn mặt nàng ánh lên tia sáng của sự tự tin, nàng chầm chậm mở mắt, đôi mắt trong veo lấp lánh những gợn thu ba sâu thẳm.

https://thuviensach.vn

Hai tay nàng từ từ đưa lên, luồng chân khí trong người lập tức trào lên dồn dập. Nàng khẽ vung tay, những cánh hoa trên người theo luồng chân khí, bay quanh thân nàng như một đám mây ngũ sắc.

Uống loại kỳ dược đó, nội công của nàng quả nhiên tiến triển rất nhanh, mới chỉ hơn một tháng, nàng đã luyện tới tầng thứ ba rồi. Hơn nữa đạt ba tầng võ công mà đã lợi hại vậy rồi.

Sắt Sắt bỗng rút đao vẫn quấn quanh eo ra, thanh Tân Nguyệt loan đao ánh lên những tia sáng thanh thoát, tuyệt đẹp dưới ánh mặt trời.

Nàng vung đao, đánh theo các chiêu thức trong "Liệt Vân sáu mươi tư thức."

Mỗi chiêu đều nhẹ nhàng phiêu dật, mỗi động tác đều mềm mại, uyển chuyển. Đây dường như không phải là bộ đao pháp bởi nhìn vào rất dễ khiến người ta tưởng rằng đó chỉ là một điệu múa. Nhưng nếu thực sự cho là như vậy thì thật sai lầm, vì trong khi đang mải ngắm nhìn tư thế đẹp đẽ của điệu múa, thì tính mạng cũng đã đến hồi kết rồi.

Dưới những động tác đẹp đẽ uyển chuyển đều ẩn tàng sát khí sắc bén. Những chiêu thức nhìn như không thể làm được gì, lại có thể làm được chỉ trong nháy mắt lấy mạng một ai đó.

Khi đang múa đao, kim bài trên cổ Sắt Sắt bỗng lộ ra ngoài, ánh mặt trời rọi tới khiến ánh vàng chói mắt ấy hắt vào mắt một người, cùng với đó là một tiếng kêu khe khẽ.

"Ai?" Sắt Sắt quay đầu, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

Thì ra là Anh Tử, đang đi từng bước nhỏ tới, trong tay cầm một cành u lan đang hé nở, nhẹ nhàng tới bên Sắt Sắt. Nàng ta dịu dàng nói: "Anh Tử xin chào Giang tiểu thư."

https://thuviensach.vn

“Là Anh Tử ư, sớm thế này cô ra hậu viện hái hoa à?” Sắt Sắt nở nụ cười, nhưng đôi mắt thì nheo lại chăm chú theo dõi từng biến đổi nhỏ trên nét mặt Anh Tử.

Tiếc là những nhát dao ngang dọc trên mặt nàng ta đã che kín hết thần sắc vốn có của nàng ta. Nếu không phải sự kinh hoàng vừa ánh lên trong ánh mắt đó rồi vụt mất, Sắt Sắt còn tưởng vừa rồi người nhìn trộm không phải là nàng ta.

“Phải, Tiểu Vương tử rất thích u lan.” Anh Tử dịu dàng nói.

“Anh Tử, đao pháp của ta thế nào?” Sắt Sắt không hề sợ bị người khác nhìn thấy mình luyện võ, nếu không, vừa rồi nàng đã không múa đao.

“Anh Tử không biết võ công Trung Nguyên, không dám bình phẩm bừa bãi.” Anh Tử cụp mắt, thanh âm dịu dàng mà ôn hòa.

“Cũng phải, có điều ta cảm thấy Nhẫn Thuật của Y Mạch Quốc các cô cũng rất lợi hại.” Sắt Sắt cười nhạt nói.

“Anh Tử cũng không hiểu lắm về Nhẫn Thuật!” Anh Tử vẫn cụp mắt nói, rồi quỳ một gối xuống hành lễ: “Anh Tử phải cáo lui đây.”

“Đi đi!” Sắt Sắt cười đáp lại.

Sắt Sắt lúc này nhìn xuống mới phát hiện ra kim bài trên cổ đã lộ ra ngoài. Nhìn bóng dáng Anh Tử quay đi chầm chậm, ánh mắt Sắt Sắt bỗng trở nên thâm sâu.

Nếu nàng ta không kinh hãi vì đao pháp của nàng, vậy thì đây chính là nguyên nhân rồi. Sắt Sắt cầm kim bài lên, kỹ càng quan sát, nàng vẫn hoàn toàn không hiểu những hình trang trí kỳ quái trên đó có ý nghĩa gì. Nhưng nàng có thể khẳng định, Anh Tử cực kỳ quan tâm tới tấm kim bài này.

https://thuviensach.vn

Tấm kim bài này rốt cuộc có tác dụng như thế nào? Còn Anh Tử, vì sao lại kinh ngạc vô cùng như thế? Cô ta nói mình không biết Nhẫn Thuật, Sắt Sắt không tin, nếu không tại sao lại tới và mãi đến khi bị bất ngờ mới phát hiện ra tiếng động, cho đến tận lúc ấy Sắt Sắt mới nhận ra.

Những vết đao trên mặt Anh Tử, sự khốn cùng của Mạc Tầm Hoan, những chuyện này nguyên nhân do đâu?

Sắt Sắt thu đao, đi chải đầu rửa mặt rồi dùng bữa sáng.

“Tiểu thư, Ngũ Hoàng tử lại tới hoa viên thưởng hoa rồi.” Thanh Mai chớp mắt nói. Mấy ngày nay, tuy Ngũ Hoàng tử không làm phiền tiểu thư, nhưng cứ cách hai ngày, ngài lại tới hoa viên đi dạo. Thanh Mai biết vị Hoàng tử này không muốn đi ngắm hoa mà là đi ngắm người.

Sắt Sắt khẽ than một tiếng, “Thanh Mai, ngươi đi mời Ngũ Hoàng tử vào đây. Tử Mê, đi pha trà.”

Hai thị nữ vâng lời rồi nhanh chóng lui ra.

Một lát sau, đã thấy Dạ Vô Nhai đón ánh sáng buổi sớm, chậm rãi bước vào phòng.

“Nàng tìm ta?” Rõ ràng rất muốn gặp nàng, nhưng biết càng quấn quýt, càng chỉ khiến nàng thêm ghét bỏ. Vì thế, cứ cách hai ngày hắn lại tới hoa viên một lần, mong là có thể nhìn thấy bóng dáng yêu kiều của nàng. Có điều, dường như nàng cố ý lẩn tránh hắn, chẳng lần nào hắn có cơ hội “ngẫu nhiên” gặp được nàng cả.

Sắt Sắt cười nhạt nói: “Ngồi đi!”

Tử Mê bưng lên hai chén trà, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt họ.

https://thuviensach.vn

“Vô Nhai, huynh và Mạc Tầm Hoan thâm giao như vậy, huynh hiểu được bao nhiêu về huynh ấy?” Sắt Sắt ngước mắt hỏi.

Dạ Vô Nhai ngưng thần đáp: “Hắn là tiểu Hoàng tử Y Mạch Quốc, ta đã nói điều này với nàng rồi. Hắn vốn tên là Mạch Xuyên, Hoàng tử các nước khác thường trêu chọc hắn, bắt hắn tấu nhạc làm vui, vì thế mới đặt cho hắn cái tên là Mạc Tầm Hoan. Dường như hắn rất thích cái tên này, hoặc có lẽ đối với hắn mà nói, Mạc Tầm Hoan[1] mới là sự miêu tả chân thực nhất về cuộc đời sau này của hắn.”

[1] “Mạc Tầm Hoan” trong tiếng Hán nghĩa là đừng tìm niềm vui.

Mạc Tầm Hoan, sự miêu tả chân thực nhất về cuộc đời sau này của hắn? Thế là có ý gì?

“Cuộc đời này, hắn đã không còn tư cách gì mà tìm niềm vui nữa rồi.” Dạ Vô Nhai khẽ đưa lời than thở, trong ánh mắt hiện lên sự đồng cảm.

“Vì sao?” Sắt Sắt chau mày, một người đang sống, nếu không còn tư cách để tìm niềm vui thì cuộc đời còn có ý nghĩa gì nữa đây?

“Nàng biết không, hắn tới Phi Thành không phải để làm con tin, mà là tới lánh nạn. Đất nước hắn đã không còn là của hắn nữa. Năm ngoái, tỷ tỷ của hắn lấy một người đàn ông, ai ngờ gã đàn ông đó lại là vua của bọn hải tặc ẩn nấp ở Đông Hải suốt bao năm. Trong ngày thành hôn, gã đó đã đem quân tới cướp đoạt nước hắn.”

“Kẻ cầm đầu bọn hải tặc?” Sắt Sắt chau mày, trong đôi mắt trong trẻo lóe lên một tia kinh ngạc, “Đó là chuyện xảy ra khi nào?”

Từ khi lấy Dạ Vô Yên, tin tức của nàng đã không còn nhạy bén như trước nữa. Việc lớn như vậy mà nàng không hề hay biết. Bao nhiêu năm nay, từ khi Mẫu thân Lạc Thị lấy Gia gia, đạo tặc ở Đông hải đã ẩn thân ở Thủy Long Đảo rồi. Bây giờ ở đâu mọc ra tên cầm đầu hải tặc đây, hơn nữa

https://thuviensach.vn

lại còn cướp bóc Y Mạch Quốc? Điều kỳ lạ hơn cả là, nàng biết Mẫu thân cũng ngấm ngầm chú ý tới tình hình Đông Hải, nhưng tin tức này nàng sao lại không biết nhỉ?

Dạ Vô Nhai thấy phản ứng kích động như vậy của nàng, liền chậm rãi nói: “Năm tháng trước đây.”

Năm tháng trước, lúc đó mẹ nàng đang lâm bệnh, chẳng trách mẹ lại không hề hay biết.

Nước mất nhà tan, Sắt Sắt giờ hiểu rõ những nhát dao trên mặt Anh Tử và bốn ngón tay bị mất của Nhã Tử có nguyên nhân từ đâu. Nàng cũng biết bọn người hôm đó đi hành thích Mạc Tầm Hoan là ai rồi. Nàng càng hiểu rõ vì sao Hoàng tử một nước lại khốn cùng như vậy, vì sao lại bị Hoàng tử các nước khác lăng nhục như thế.

Vì hắn vốn đã không còn nhà và đất nước nữa. Chẳng trách hôm đó khi gặp hắn ở yến tiệc vương tôn, nàng liền cảm thấy trong tiếng đàn của hắn có nỗi đau nhớ nước nhớ nhà xa xăm.

Hóa ra là thế.

Có thể tưởng tượng được, trên lưng Mạc Tầm Hoàn đang phải gánh chịu nỗi đau khổ và thù hận to lớn đến thế nào, nhưng nàng không hề nhìn ra chút bi thương nào từ con người hắn.

“Vô Nhai, nếu ta muốn ra biển, huynh có thể cho ta một chiếc thuyền không?” Sắt Sắt hỏi, nàng vốn cho rằng Mạc Tầm Hoan là Hoàng tử một đảo quốc, nếu muốn ra biển, có lẽ hắn có thể giúp đỡ. Nhưng giờ xem ra không được rồi. Nàng vốn định để cuối thu sẽ xuất hải, bây giờ, e rằng phải thực hiện trước kế hoạch rồi.

Nàng nhất định phải ra Đông Hải một chuyến.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Nhai cực kỳ ngạc nhiên trước lời đề nghị của Sắt Sắt, hắn cười nói: “Không phải là nàng định xuất hải đó chứ?”

Sắt Sắt cười nhạt đáp: “Đúng vậy!”

“Nàng xuất hải làm gì? Nàng không sợ gặp hải tặc ư? Bây giờ trên biển rất nguy hiểm.” Dạ Vô Nhai nhướng mày, hắn quả thực không hiểu đang yên đang lành vì sao nàng lại phải ra biển.

“Ta biết, ta cũng chẳng đi xa đâu, chỉ là Mẫu thân ta hy vọng có thể được rắc tro cốt ra biển.” Sắt Sắt chau mày, không dám nói thực với Dạ Vô Nhai, vì nếu thế, ắt hẳn sẽ không chuẩn bị thuyền cho nàng.

“Được, ta thử xem sao.” Dạ Vô Nhai gật đầu nói.

“Về chuyện hải tặc, trong triều có động tĩnh gì không?” Sắt Sắt hỏi.

Trước đây khi mẹ nàng là thủ lĩnh hải tặc, Nam Nguyệt Quốc đã phải đi tiễu trừ hải tặc, tổn hao không ít binh lực. Sau này triều đình phái cha nàng đi xuất trận. Cha và mẹ nàng đã đại chiến trăm hiệp trên biển, cũng chính nhờ trận chiến đó, mẹ nàng đã yêu thương và ngưỡng mộ cha nàng. Vì thế, bà đồng ý tiếp nhận sự chiêu an của triều đình, rồi theo cha nàng về Hầu phủ, những hải tặc còn lại cũng chấp nhận những điều khoản chiêu an. Từ đó, hải tặc ở Đông Hải đều rút vào “Thủy Long Đảo” không còn thấy tung tích nữa.

Bây giờ, hải tặc lại xuất hiện, triều đình có lẽ nên có động tĩnh gì rồi chứ.

Dạ Vô Nhai gật đầu nói: “Trong triều phản ứng rất nhanh, nhưng tạm thời chưa có tướng nào thích hợp ra biển thảo phạt cả. Hải Tặc đã chiếm Y Mạch Đảo, giao tranh trực diện rất khó thắng. Vì thế, Mạc Vương tử đã mấy lần xin cầu viện nhưng đều bị triều đình cự tuyệt.”

https://thuviensach.vn

Hải tặc tạm thời chưa uy hiếp Nam Nguyệt, triều đình để mặc đó không quan tâm là điều khó trách. Nhưng Sắt Sắt cũng biết, triều đình quyết không để bọn hải tặc tiếp tục xưng hùng xưng bá mà lấn lướt như vậy.

Thảo phạt, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Sắt Sắt vùi mình vào làn nước ấm trong thùng tắm để xua dịu sự mệt mỏi sau một ngày vất vả luyện võ. Nàng nhấc tay, dùng chiếc gáo gỗ đổ nước lên đôi vai thơm tho trắng muốt, rồi đưa mắt nhìn từng giọt nước trong veo chầm chậm chảy trên vai. Lông mi nàng bỗng rung lên, tay nàng nhè nhẹ hướng ra ngoài thùng tắm, khẽ kéo tấm lụa trắng đang treo trên giá.

Cửa sổ bỗng bật mở mà không có bất cứ một tiếng động nào, hai bóng người như quỷ mị nhảy vào, một bóng áo đen nhắm vào Sắt Sắt, một bóng người khác xô thẳng vào bình phong, ở đó đang treo quần áo của nàng.

Sắt Sắt đứng nhanh dậy, quấn chặt tấm vải trắng lên người, sau đó tung người nhảy từ trong thùng tắm ra.

Cô gái bịt mặt xông vào trước mặt Sắt Sắt, một tay cầm đao, vốn định chém về phía Sắt Sắt, lúc này thanh đao bị chệch mục tiêu chém thẳng vào thùng tắm. Chỉ nghe âm thanh vỡ nứt, chiếc thùng vỡ ra, nước bắn tung tóe, những cánh hoa chảy ào ra theo dòng nước.

Cô gái đó ngẩn người trong giây lát, quay đầu thấy Sắt Sắt đang tựa người vào chiếc bàn điểm tĩnh, ung dung cười nhạt, đôi mắt đẹp đẽ của cô ta nheo lại, vung đao lao vào chém tiếp.

Cô gái xông vào bình phong lật giở quần áo Sắt Sắt một lượt, không tìm thấy thứ mình muốn, ánh mắt vụt lên những tia nhìn phức tạp, khẽ chu miệng huýt sáo. Cô gái muốn tiếp tục chém Sắt Sắt nghe thấy vậy liền đột nhiên thu đao lại.

https://thuviensach.vn

Hai người nhìn nhau rồi cùng bay vụt ra ngoài cửa sổ.

“Các người muốn tìm cái này ư?” Thanh âm dịu dàng trong trẻo đột ngột truyền tới.

Hai người cùng quay đầu nhìn lại, thấy trên ngón tay Sắt Sắt quấn chiếc dây chuyền vàng, đoạn cuối chiếc dây là tấm kim bài to bằng đồng tiền.

Ánh mắt hai người lập tức sáng lên, rồi quay sang nhìn nhau.

“Cầm lấy đi! Sắt Sắt vung tay, tấm kim bài đó vẽ thành hình vòng cung màu vàng, bay thẳng đến chỗ họ. Sáng nay, sau khi Anh Tử rời đi, nàng đã đoán ra họ sẽ tới để tìm miếng kim bài này. Vì thế nàng bảo Thanh Mai và Tử Mê đi chỗ khác, nàng muốn xem xem họ sẽ tới lấy thế nào, nhưng không ngờ họ lại dám tới thẳng đây để cướp. Điều không ngờ hơn nữa là Anh Tử và Nhã Tử vốn hiền dịu đáng yêu, vậy mà khi chém người cũng thật là ác độc. Lẽ nào vì muốn phục thù cứu quốc, họ có thể hi sinh tính mạng của những người vô tội sao? Hay họ cho rằng nàng có lệnh bài của hải tặc nên cũng là hải tặc?

Cô gái che mặt giơ tay đỡ lấy tấm kim bài, thần sắc trong mắt cực kỳ kinh ngạc, dường như không ngờ lại có được thứ này dễ dàng như thế.

“Nếu muốn nói gì cứ tới nói với ta là được, hà tất phải mất công như thế. Anh Tử, Nhã Tử.” Sắt Sắt lạnh lùng nói. Nếu tấm lệnh bài đó có thể giúp họ, nàng đương nhiên chẳng keo kiệt gì. Có điều, e rằng chỉ tấm kim bài đó thôi cũng không đủ để giải quyết mọi việc.

Bị vạch trần thân phận, Anh Tử và Nhã Tử đều nhanh chóng gỡ khăn che mặt ra.

“Xin lỗi, Giang cô nương, vật này rất quan trọng với chúng ta, chúng ta nhất định phải có được nó.” Anh Tử thấp giọng nói.

https://thuviensach.vn

“Nếu đã quan trọng đến thế, vậy ta cho các ngươi mượn!” Sắt Sắt đáp rất thản nhiên.

“Hai kẻ ngu ngốc các người, sao còn không mau trả kim bài cho Giang tiểu thư!” Cửa phòng bị đẩy ra, Mạc Tầm Hoan đi qua bình phong, chầm chậm bước tới.

Bộ quần áo vải đơn giản mộc mạc không ngờ có thể làm nổi bật dung mạo tuyệt thế của hắn.

“Tiểu Vương tử, Giang cô nương đã đồng ý cho chúng ta mượn kim bài rồi.” Anh Tử nói, có chút không cam lòng.

“Hỗn xược, hai người các ngươi có biết đã sai ở đâu không?” Mạc Tầm Hoan lạnh lùng trách mắng.

Hai người Nhã Tử, Anh Tử nghe vậy đều quỳ cả xuống đất, đôi mắt đã ngấn lệ.

Mạc Tầm Hoan đi lên phía trước, chỉ nghe thấy lốp bốp hai tiếng, trên mặt Anh Tử và Nhã Tử đã lưu lại dấu tay: “Đã mạo phạm Giang tiểu thư, sao còn không mau xin lỗi.”

Anh Tử và Nhã Tử lập tức đứng dậy, tới cúi người trước mặt Sắt Sắt, trong ánh mắt đầy vẻ hối lỗi.

“Xin Giang tiểu thư thứ lỗi!” Anh Tử và Nhã Tử đồng thanh nói.

Rồi Anh Tử nâng hai tay lên, đưa kim bài về phía Sắt Sắt.

Sắt Sắt cười điềm đạm nói: “Không sao.” Rồi lấy tấm kim bài về.

“Mau về tự suy nghĩ những lỗi lầm của mình đi!” Mạc Tầm Hoan thấp giọng, giọng điệu chậm rãi nhưng lại mang sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

Anh Tử và Nhã Tử cúi đầu thoái lui, trong phòng bỗng chốc chỉ còn hai người, Mạc Tầm Hoan và Sắt Sắt.

Sắt Sắt nắm lấy mái tóc còn ướt sũng, cười nói: “Xin Mạc Vương tử chờ một chút, để ta mặc lại quần áo rồi nói chuyện sau.”

Mạc Tầm Hoan dường như lúc này mới nhận ra mình đã luống cuống mà bước vào phòng tắm của Sắt Sắt, hai mắt hắn quét qua, ánh mắt đột nhiên thâm trầm. Lúc này Sắt Sắt chỉ quấn quanh người một tấm lụa ướt sũng, tuy che được người nhưng lại không che được thân hình kiều diễm. Hai cánh tay và cổ đều lộ ra ngoài, trên vai còn vương những cánh hoa màu hồng, làm ánh lên làn da trắng mịn, mang một phong thái khiến người ta đắm say không thể cất nên lời.

“Được!” Mạc Tầm Hoan cúi đầu bước ra khỏi phòng, đến cửa rồi, hắn mới khiến trái tim mình bớt hỗn loạn. Hắn nheo mắt nhìn lá chuối màu xanh biếc trước cửa, trước mắt lại hiện lên hình ảnh thành quách khói lửa hôm đó, nghĩ tới cảm giác máu của người thân bắn lên mặt mình, ánh mắt hắn bỗng lại trở nên sắc bén.

Gió nhẹ từ từ thổi tới, như những cơn buồn vương trên vai hắn, vô hình, không thể nắm bắt cũng không thể xua tan, thấm qua y phục, xuyên thẳng vào trái tim.

Sắt Sắt mặc bộ váy mỏng, tóc còn chưa khô, liền để mái tóc ướt xõa xuống ngang eo.

Lúc nàng từ phòng tắm bước ra, đã thấy Mạc Tầm Hoan đang đứng yên lặng ở cửa, hắn lúc đó trông thật lặng lẽ và cô đơn.

Trước đây, nàng vốn cho rằng hắn là người lạnh lùng, vô cảm đối với việc người khác lăng mạ làm nhục mình, hắn chỉ cười cho qua chuyện. Đến hôm nay nàng mới biết, sự khinh bỉ lăng mạ đó so với nỗi đau lớn mà hắn phải gánh chịu chỉ nhẹ tựa lông hồng, không đáng nhắc tới. Chẳng trách

https://thuviensach.vn

hắn chẳng hề để ý, phải chịu đựng kiếp nạn như địa ngục đó, hắn còn để ý tới sự khinh rẻ của người khác nữa hay sao?

“Mạc Vương tử, mời ngồi.” Sắt Sắt cười tươi nói, tự rót trà đưa tới trước mặt Mạc Tầm Hoan.

“Vừa rồi thuộc hạ của ta lỗ mãng, làm kinh động đến Giang cô nương, xin Giang cô nương thứ tội.” Mạc Tầm Hoan cầm chén trà lên, khẽ nói. Hơi nước nóng bốc lên khiến đôi mắt đen của hắn sâu đến mức chẳng thể nhìn ra chút biểu hiện gì.

“Mạc Vương tử, ta nghĩ huynh có việc muốn nhờ ta giúp phải không?” Sắt Sắt cười nói.

Trước ngày hôm nay, nàng vẫn tin rằng việc nàng và Mạc Tầm Hoan gặp nhau là do duyên phận, nhưng sau khi xảy ra chuyện ngay hôm nay, nếu nàng vẫn nghĩ vậy, thì nàng quả là ngu ngốc.

Cuộc gặp gỡ trong sòng bạc, có lẽ là ngẫu nhiên.

Nhưng khúc nhạc U lan tháo đã xoa dịu nỗi đau đớn trong trái tim nàng quyết không phải do hắn đánh bừa. Hắn nói đánh đàn vì người tri âm, chắc chắn là nói nàng. Mời họ tới ở tạm chỗ hắn một đêm, thậm chí còn đưa họ tới phủ Dạ Vô Nhai, nhất là sáng sớm nay Dạ Vô Nhai nói với nàng về chuyện mất nước của hắn, e rằng đều là những việc hắn đã sắp đặt từ trước.

Ánh mắt Mạc Tầm Hoan lóe lên, cười nhạt nói: “Đúng thế, Giang cô nương là người thông minh, quả thực ta có việc muốn nhờ Giang cô nương giúp đỡ.”

“Cứ nói đừng ngại!” Sắt Sắt nói.

Nàng không thích cảm giác bị lợi dụng, nhưng nếu trong tay nàng đã nắm lệnh bài của đạo tặc Đông Hải thì chuyện hải tặc đó, ít nhiều nàng

https://thuviensach.vn

cũng có trách nhiệm.

“Ta hy vọng Giang cô nương có thể cùng ta ra Đông Hải một chuyến.” Mạc Tầm Hoan trầm giọng.

“Vì sao huynh cảm thấy ta có thể giúp được huynh? Chỉ dựa vào mỗi tấm kim bài trong tay ta thôi sao? Huynh biết đó, mẹ ta đã qua đời, tấm lệnh bài này có thể chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Sắt Sắt lạnh giọng nói.

“Không, ta nghe ngóng được, trong đám hải tặc đó, có hơn một nửa số người không thực lòng phục tùng Hải tặc Vương đó, nhất là bốn đại long tướng trước đây.” Mạc Tầm Hoan chau mày nói.

Nói vậy, mẹ nàng vẫn còn uy tín ư? Sắt Sắt cười, không ngờ bất kể thế nào nàng cũng vẫn phải ra Đông Hải một chuyến.

“Ta đã bảo Dạ Vô Nhai chuẩn bị thuyền rồi, qua mấy hôm nữa, chúng ta sẽ khởi hành!” Sắt Sắt nhanh chóng đáp.

Ánh mắt Mạc Tầm Hoan như nóng lên, hóa ra nàng sớm đã sắp xếp chuyện thuyền bè. Hóa ra, nàng sớm đã đồng ý giúp hắn.

“Có điều...” Sắt Sắt khẽ mở miệng, rồi nheo mắt cười nói tiếp, “Ta không muốn Hải tặc Vương biết mục đích chuyến đi lần này của ta, vì thế nếu huynh đi cùng ta, tốt nhất là nên cải trang cẩn thận. Đừng để họ nhận ra huynh là Hoàng tử Y Mạch Quốc, khi chưa xong việc, ta không muốn gặp rắc rối.”

Nàng vốn chưa quên việc hành thích trên phố hôm nọ, nếu Mạc Tầm Hoan lấy thân phận Hoàng tử Y Mạch Quốc mà đi, nàng cũng bị coi là người của Y Mạch Quốc mà bị giết thì hỏng hết mọi việc.

“Ta hiểu rồi.” Mạc Tầm Hoan khẽ chau mày, dường như hắn đang suy nghĩ về việc cải trang.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt chẳng quan tâm, những chuyện thế này cứ để hắn suy nghĩ. Ai bảo hắn không thành thật với nàng, coi như đây cũng là sự trừng phạt nho nhỏ. Nàng ngước mắt lên nhìn trời, nàng sắp nhìn thấy biển lớn mà nàng luôn mơ tưởng tới rồi. Có điều, con đường phía trước diệu vợi, có lẽ sẽ gặp rất nhiều gian nan, nhưng trái tim nàng luôn hướng về đó, nàng vốn không sợ gì nguy hiểm.

Lãng Đào Sa

Nàng có biết không, chẳng người đàn ông nào có thể chống lại sự quyến rũ của một thân hình mềm mại ngát hương cả. Nếu trên người nàng không bị thương, có lẽ từ lâu ta đã không kiềm chế được rồi. Nàng phải biết, có những lúc dục vọng của người đàn ông không hề liên quan gì đến tính yêu hết.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Gặp Phải Hải Tặc

Cửa biển tĩnh tại, gió sớm thổi êm đềm mang theo hương vị mát mẻ của biển cả.

Sắt Sắt cùng Thanh Mai và Tử Mê bước lên chiếc thuyền Ngân Giao Hiệu mà Dạ Vô Nhai đã chuẩn bị cho họ. Sau đó một tấm buồm lớn từ từ được căng lên, thuyền gỡ dây, nhổ neo, chầm chậm hướng ra biển.

Sắt Sắt đứng ở cuối thuyền thấy xa xa trên bờ có một cỗ xe ngựa đang phóng như bay tới. Khi tới bến, Dạ Vô Nhai mặc chiếc áo màu xanh lam nhảy từ trên xe ngựa xuống. Thấy vậy Sắt Sắt trong lòng không khỏi cảm khái, thật hiếm khi thấy một người xưa nay nho nhã như hắn lại có động tác thô lỗ như thế.

Dạ Vô Nhai vốn muốn cùng Sắt Sắt ra biển, nhưng Sắt Sắt biết chuyến đi lần này rất nguy hiểm, nên không muốn cho hắn đi cùng. Vì vậy mới sáng sớm, nàng đã dặn lại thị nữ rằng nàng chỉ đi quanh quẩn trong vùng biển gần đây để rải tro cốt của Mẫu thân nàng thôi, bảo hắn không cần phải đi cùng. Nhưng hắn vẫn tới.

Dạ Vô Nhai đứng trên bến thuyền, không ngừng vẫy tay về phía Sắt Sắt.

Sắt Sắt cười lạnh nói với thủy thủ: “Dùng hết tốc lực hướng về phía trước, đừng để Ngũ Hoàng tử đuổi theo, lần này chúng ta ra biển rất nguy hiểm, Ngũ Hoàng tử không thể theo chúng ta mạo hiểm được.

https://thuviensach.vn

Tuy thủy thủ đều là người của Dạ Vô Nhai, nhưng sớm đã được hắn dặn dò, mọi việc đều phải nghe theo lời Sắt Sắt. Thế nên Ngân Giao Hiệu cưỡi gió đạp sóng, nhanh chóng tiến như bay về phía trước. Bóng Dạ Vô Nhai càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn là một điểm đen, rồi không còn thấy đâu nữa.

Được một lát, Ngân Giao Hiệu đã tới vùng biển nông.

Tuy cha Thanh Mai và Tử Mê đều là thuộc hạ của Lạc Thị và giờ hai nàng đều là đời sau của hải tặc, nhưng từ nhỏ họ đã cùng Sắt Sắt sống trong Hầu phủ, nên lần đầu thấy biển đều tỏ ra vô cùng hứng thú. Hai người chụm lại ở mũi thuyền, vui mừng không ngừng chỉ trỏ, bỗng ánh mắt ngưng thần, họ nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc thuyền lớn.

Chiếc thuyền đó quả thực rất to, to gấp bốn năm lần Ngân Giao Hiệu, ván thuyền màu nâu đen, thân thuyền dáng thuôn, cột buồm chọc thẳng lên trời, cánh buồm trắng xếp tầng xếp lớp, nhìn bề ngoài quả thực không thể miêu tả hết vẻ oai nghiêm thần thánh. Trên mũi thuyền lớn có treo một lá cờ, trên cờ có thêu hình một con chim ưng đang sải cánh.

“Chiếc thuyền lớn này là của nhà ai vậy? Thật là oai phong quá!” Thanh Mai nhìn chiếc thuyền mà hai mắt sáng rực.

“Chiếc thuyền này là của Âu Dương Cái, nhà buôn trên biển lớn nhất Nam Nguyệt tên Cô Tô Hải Thương!” Một thủy thủ khẽ đưa lời giải thích, “Lá cờ thêu hình con chim ưng đang sải cánh là biểu tượng của Âu Dương Phủ!”

Cái tên Âu Dương Cái, Sắt Sắt đã từng nghe qua.

Từ khi biết Bắc Đẩu và Nam Tinh, những chuyện lớn nhỏ trên giang hồ ngày nào cũng được cập nhật.

https://thuviensach.vn

Nghe nói Âu Dương Cái vốn là một tên ăn mày, ngày nào cũng ra phố ăn xin. Không biết hắn gặp được vận may gì, hay được cao nhân nào chỉ bảo mà mấy năm trước hắn bỗng có được một khoản tiền lớn, vì thế liền bắt đầu buôn bán trên biển. Hắn rất có đầu óc kinh doanh, thường mang những thứ lụa là, lá trà vốn không đáng tiền ở Nam Nguyệt bán sang các nước ngoài biển. Khi quay lại, hắn đem những thứ đồ chơi kỳ lạ ở những nước đó về buôn. Những thứ đồ hải ngoại ấy rất được người Nam Nguyệt yêu thích, giá tiền đương nhiên vì thế cũng rất cao. Cứ thế chưa đầy ba năm, cái tên Âu Dương Cái đã trở thành nhà buôn trên biển lớn nhất Nam Nguyệt, nghe nói hắn ta giàu có không ai sánh bằng.

Thực ra buôn bán trên biển không chỉ có một mình hắn, nhưng không phải ai cũng làm ăn thành công như hắn.

Thương trường như chiến trường, thế nên luôn cần một người có mưu lược và gan dạ. Có thể dễ thấy, người thường không thể so bì với gã Âu Dương Cái này được. Thật không biết ai đã bới được một nhân tài như hắn từ đám ăn mày ra thế?!

“Xem ra hôm nay bọn họ cũng ra biển rồi. Dạo gần đây trên biển có rất nhiều hải tặc, e rằng chỉ có mình Cô Tô Âu Dương Phủ mới có gan ra biển buôn bán thôi.” Thủy thủ đó nhìn về chiếc thuyền lớn khẽ đưa lời cảm thán.

Sắt Sắt nhẹ gật đầu, xem ra gã Âu Dương Cái này quả thực không phải là người tầm thường.

Để tiện xuất hải, hôm nay Sắt Sắt lại giả nam trang khoác trên người bộ y phục màu xanh, mái tóc đen búi lên được cài bằng trâm hắc ngọc, nhìn thật tiêu sái mà vô cùng thanh tú. Nàng đứng ở mũi thuyền đón gió, y phục nhẹ bay, trông hệt như tiên tử muốn cưỡi gió mà đi vậy.

Việc Mạc Tầm Hoan theo Sắt Sắt xuất hải cũng phải giấu Dạ Vô Nhai. Vì thế, để tránh cho hắn hoài nghi, Sắt Sắt và Mạc Tầm Hoan đã hẹn trước

https://thuviensach.vn

sẽ chia nhau ra xuất phát. Lúc này, có lẽ Mạc Tầm Hoan cũng sắp tới nơi rồi. Còn đang mải nghĩ Sắt Sắt đã thấy sau Ngân Giao Hiệu xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ đang lao tới vun vút như tên bắn.

Chiếc thuyền nhỏ đó, chỉ chở được dăm ba người, hai đầu nhọn, cực kỳ đơn giản. Ở phía đầu thuyền là một cô gái đang đứng hóng gió, và một cô gái khác đang ngồi cúi đầu chèo thuyền đằng đuôi.

Không thể ngờ cô gái đó lại có thể khiến thuyền đi nhanh như vậy, trong giây lát đã đuổi kịp, rồi lướt đi song song với thuyền của nàng. Có thể thấy, tài nghệ chèo thuyền của cô gái cao siêu đến thế nào.

Thanh Mai thấy vậy, tính háo thắng liền nổi lên. Chiếc thuyền nhỏ xíu như vậy mà có thể đi nhanh bằng thuyền của họ sao. Nàng ta lớn tiếng dặn thủy thủ: “Chèo nhanh lên đi, cho chiếc thuyền nhỏ kia tụt lại phía sau.”

Cô gái ngồi ở cuối thuyền nghe Thanh Mai nói vậy chỉ khe khẽ mỉm cười.

Mặt trời đang dần nhô lên ở phía đằng Đông, cô gái đứng ở mũi thuyền mặc một bộ váy đỏ rực, trên váy thêu một đúa u lan lớn màu trắng. Gió biển thổi tới khiến váy áo nàng ta bay lên như đóa hoa đang nở rộ trên mặt biển, mê hoặc đến mức không thốt lên lời. Cô gái đó cực kỳ xinh đẹp, mắt sáng răng trắng, khiến người ta nhìn ngắm đến mê muội, chỉ một nụ cười, dưới ánh bình minh trong khoảnh khắc như một luồng sáng có thể đâm sâu vào trái tim người khác vậy.

Sắt Sắt chỉ cảm thấy dường như đã gặp cô gái đó ở đâu rồi, nhưng nhất thời không nhớ ra được. Chờ khi nhìn kỹ rồi, chiếc thuyền nhỏ đó đã chèo tới trước mặt. Bóng dáng thanh tú của cô gái đó, chỉ cần nhìn thấp thoáng thôi cũng đủ khiến người ta phải động lòng. Một cô gái đẹp như vậy, nếu nàng đã từng gặp, đáng lẽ sẽ không thể nào quên mới phải. Nhưng vì sao lại cảm thấy rất đỗi quen thuộc, mà làm cách nào cũng chẳng thể nhớ ra?

https://thuviensach.vn

“Mạc Tầm Hoan sao giờ vẫn chưa tới? Chẳng phải nói sẽ gặp nhau ở chỗ này sao?” Thanh Mai bỗng đưa lời trách móc.

Lời nói của Thanh Mai như một luồng sáng, phá vỡ sự mê muội trong đầu Sắt Sắt, nàng nhếch mép lên cười khẽ.

Mạc Tầm Hoan à Mạc Tầm Hoan, huynh giả trang giống quá đi mất. Nếu không phải Sắt Sắt nhớ ra mình đã từng bảo Mạc Tầm Hoan cải trang thì có lẽ đến giờ nàng vẫn không nhận ra được, cô gái tuyệt sắc ở mũi thuyền đó chính là Mạc Tầm Hoan giả trang mà thành.

“Thanh Mai, ngươi đi mời hai vị cô nương ở thuyền nhỏ lên đây.” Sắt Sắt khẽ dặn dò.

“Tiểu thư, sao phải mời họ lên, lẽ nào cô ăn mặc giả trai rồi chuyển sang thích con gái, thấy cô nương đó xinh đẹp, định trêu chọc người ta hay sao?” Thanh Mai nghi ngờ hỏi.

Sắt Sắt nghe Thanh Mai nói vậy không khỏi phì cười, rồi nói: “Thanh Mai, ngươi lại sai rồi, phải gọi ta là công tử chứ. Sau này ta không thích đàn ông nữa, chỉ thích các cô nương thôi. Ngươi mau mời hai vị cô nương đó lên thuyền đi.”

Tử Mê nghe vậy, liền ngưng thần nhìn cô gái trên chiếc thuyền nhỏ rồi mím môi cười khẽ.

Thanh Mai nghĩ lời nói của Sắt Sắt là thật, sợ đến mức trợn trừng hai mắt: “Tiểu thư, lẽ nào cô bị Tuyền Vương làm cho tổn thương, rồi đầu óc bị ảnh hưởng? Tiểu thư, đừng nói là cô thích các cô nương thật nhé. Cô đừng có mà mê em đấy.”

Tử Mê không thể nhịn được, liền giơ tay gõ vào đầu Thanh Mai, cười nói: “Đúng là mắt gà mờ.”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt từ trên sàn thuyền cúi người xuống, nói với hai cô gái trên thuyền nhỏ: “Hai vị cô nương, chèo thuyền như vậy vất vả quá, chi bằng lên thuyền của bản công tử đi! Chúng ta sẽ tiện đường đưa hai cô nương đi một thể.

Cô gái ở mũi thuyền khẽ đáp một tiếng đồng ý.

Sắt Sắt liền quay sang đám thủy thủ bảo họ chèo thuyền chậm lại, rồi thả một chiếc thang xuống, để cô gái đó theo thang trèo lên.

“Cái gì mà mắt gà mờ, sao mắt muội lại gà mờ được?” Thanh Mai vẫn ở đó hậm hực. Chờ khi thấy rõ cô gái cúi đầu chèo thuyền đó là Nhã Tử rồi, lúc này nàng ta mới hốt hoảng nhận ra cô gái đứng ở mũi thuyền lúc nãy chính là Mạc Tầm Hoan cải trang, liền vội đi quanh một vòng rồi mới kinh ngạc kêu ầm lên: “Hóa ra là huynh!” Ngữ khí của nàng ta vừa kinh ngạc vừa thất vọng.

Không ngờ đàn ông cải trang lại còn xinh hơn cả con gái.

Hôm đó Sắt Sắt muốn Mạc Tầm Hoan cải trang, nhưng không ngờ hắn lại quyết định cải trang thành con gái. Có điều, hắn cải trang rất giống, bởi lúc chưa hóa trang đã rất giống con gái rồi.

“Kéo thuyền nhỏ đó lên đi.” Lông mày Mạc Tầm Hoan hơi nhướn lên, cười nhạt nói.

Đôi lông mày rậm được hắn tỉa lại cho mảnh, vừa nhướn lên, lại càng rõ vẻ dịu dàng của nhi nữ.

Sắt Sắt không nhịn được nheo mắt cười lớn, rồi ra lệnh cho thủy thủ kéo chiếc thuyền nhỏ lên.

“Sao Anh Tử không tới?” Thanh Mai nghi ngờ hỏi.

https://thuviensach.vn

“Sẹo trên mặt cô ấy dễ bị người khác nhận ra.” Nhã Tử nhẹ nhàng đáp.

“Tiểu thư, cô nhìn chiếc thuyền lớn phía sau kìa, nó đuổi tới nơi rồi.” Thanh Mai nhìn chiếc thuyền lớn lúc nãy đã thấy ở bến, nói một cách ngưỡng mộ.

Chiếc thuyền lớn đó chính là thuyền của đại thương gia trên biển Âu Dương Cái.

“Thanh Mai, người ta có đuổi theo chúng ta đâu, họ ra biển làm ăn, chỉ là ngẫu nhiên cùng đường với chúng ta mà thôi.” Sắt Sắt nói.

Sau vùng biển nông, Ngân Giao Hiệu đã ra tới vùng biển lớn. Nơi đây biển xanh đến ngút tầm mắt.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, biển lại phẳng lặng, mặt biển màu lưu li, nhìn trong xanh không chút vẩn đục. Gió không lớn nhè nhẹ thổi, mặt biển lăn tăn những gợn sóng lấp lánh. Bầu trời trên biển vô cùng rộng lớn, thi thoảng có vài chú hải âu bay qua bay lại, phát ra những tiếng kêu vui vẻ giòn giã. Trên mặt biển thi thoảng lại có những chú cá nhảy vọt lên, vẽ thành những đường cong đẹp đẽ trong không khí.

Sắt Sắt nhanh chóng bị mê hoặc bởi sự rộng lớn và yên tĩnh của biển cả. Nhất là lúc về đêm biển lại càng đẹp đến lạ thường.

Màn đêm như tấm lụa đen buông xuống mặt biển, sao trời lấp lánh như những viên bảo thạch sáng lung linh. Ánh trăng và sao trời cùng trải một lớp ánh sáng lên mặt biển, màu bạc óng ánh khiến biển đêm màu lam thẫm như được phủ lên một tấm sa mỏng, mơ hồ phiêu diêu như ở trên tiên giới.

Những tháng ngày trên biển chẳng hề cô đơn, có thể nhìn mây, ngắm biển, có thể đánh đàn, chơi cờ hoặc bắt cá làm vui.

https://thuviensach.vn

Chiếc thuyền lớn của Âu Dương Phủ cứ thong dong đi sau thuyền Sắt Sắt, có lúc cách bọn họ rất xa, xa tới mức trông chỉ như một điểm đen nho nhỏ, có lúc lại tới rất gần, gần đến mức có thể nghe thấy tiếng đàn sáo bên thuyền đó vọng lại.

Trên biển có thêm một chiếc thuyền nữa làm bạn, cũng không phải là chuyện không tốt.

Đi được ba bốn ngày, bỗng sáng sớm hôm đó, rõ ràng trời đang trong xanh không một gợn mây, Thanh Mai nhìn lên trời một lát, liền chậm rãi nói: “Hôm nay trời sẽ mưa.”

Sắt Sắt biết cha Thanh Mai vốn là thầy âm dương của Mẫu thân, có khả năng xem thiên tượng, mẹ nói Thanh Mai đã được chân truyền từ cha. Nhưng trời trong xanh sáng sủa thế này thì sao lại có mưa được chứ?

Sắt Sắt và Tử Mê vốn không tin lắm, nhưng từ sau giờ ngọ, trời đột ngột có rất nhiều mây, sắc trời sầm sịt. Những giọt mưa rả rích bắt đầu rơi xuống. Rốt cuộc, hai người bọn họ đã phải nhìn Thanh Mai bằng con mắt khác.

Trận mưa này không lớn, chỉ như những trận mưa nhỏ của vùng Giang Nam, cứ rả rích mà không đủ ướt áo, lại không có gió lớn, nên mặt biển vẫn phẳng lặng như thường.

Sắt Sắt lấy “thiên lý nhãn” trộm được trong Truyền Cơ Phủ hôm nào ra, đưa lên trước mắt, nhìn ra tít đằng xa. Qua ống đồng, nàng nhìn thấy thấp thoáng ở vùng biển phía trước có mấy đốm đen nhỏ đang từ từ đi tới.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng lo lắng, ngấm ngầm có một dự cảm không hay.

Lẽ nào là hải tặc? Nghĩ vậy nàng liền nhanh chóng nhắc nhở mọi người phải phòng bị cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Được một lát, mấy đốm đen đó đã lại gần trước mặt. Hóa ra là sáu chiếc thuyền nhỏ, trên mỗi chiếc thuyền có dăm ba gã đàn ông đang đứng, trên thân bận những bộ y phục kỳ lạ. Quả nhiên là hải tặc, có điều lại không đông. Sắt Sắt vì thế cũng có phần xem nhẹ.

Bọn hải tặc đó chẳng để ý đến chiếc thuyền lớn của Âu Dương Phủ mà xếp thành hàng một, chặn trước mặt Ngân Giao Hiệu. Bọn hải tặc nhãi nhép này xem ra cũng chỉ có thể cướp chiếc thuyền nhỏ của nàng. Với chiếc thuyền lớn như thuyền của Âu Dương Phủ, e là chúng không dám động tới.

“Các huynh đệ, lên!” Tên cầm đầu đám hải tặc lớn tiếng hạ lệnh.

Mấy chiếc thuyền nhỏ liền nhanh như chớp sáp lại gần Ngân Giao Hiệu.

“Các vị đại ca, chúng ta chỉ buôn bán nhỏ thôi, lần đầu ra biển làm ăn, trên thuyền cũng chẳng có gì đáng giá, chỉ có ít lá trà, mong các vị đại ca nương tay, tha cho chúng tôi qua. Đợi khi về có ngân lượng rồi, xin kính biếu các vị.” Thanh Mai lớn tiếng nói.

Nhưng Thanh Mai vừa dứt lời bọn hải tặc liền cười rú lên.

“Cô em, bọn ta thích ngân lượng, cũng thích cả mỹ nữ như cô nữa, lại càng muốn cả thuyền của cô luôn. Vì thế không đợi được đến lúc về đâu, ha ha ha!” Lại một trận cười chói tai, lợm giọng vang lên.

Xem ra bọn hải tặc này là loại giết người cuồng bạo thập ác bất tác[1], khác hẳn so với những hải tặc do Mẫu thân nàng Lạc Thị quản giáo khi còn làm Hải tặc Vương.

[1] Câu tục ngữ của Trung Quốc, ý chỉ mười việc ác không có việc gì là không dám làm. Mười việc ác đó bao gồm: mưu phản, mưu đại nghịch, mưu bạn, ác nghịch, bất đạo, đại bất đạo, bất hiếu, bất mục, bất nghĩa, nội loạn.

https://thuviensach.vn

Nghe Mẫu thân kể, khi bà làm Hải tặc Vương, quản giáo thuộc hạ rất nghiêm, không bao giờ cướp sắc hoặc giết oan người vô tội, cũng không bao giờ lấy hết tài vật trên thuyền buôn. Năm xưa, bà định ra "Thuế một phần mười", lấy số ngân lượng bằng một phần mười số hàng hóa mà các thuyền bè đi ngang qua, những thuyền buôn nộp thuế rồi sẽ được bảo vệ, tránh gặp phải bọn hải tặc khác đến cướp.

Không ngờ bọn hải tặc bây giờ lại dám ngông cuồng đến mức không chỉ cướp tiền mà còn muốn cướp sắc, thậm chí không ngại phải giết cả người nữa. Xem ra không thể nào nói chuyện phải trái với bọn hải tặc này, có lẽ chỉ còn cách cho chúng một bài học đắt giá thôi.

Sắt Sắt khẽ chau mày, trong đôi mắt trong trẻo lóe lên một tia nhìn lạnh buốt.

Bọn hải tặc lúc này đã áp sát chiếc thuyền nhỏ, có tên nhảy xuống nước, bò từ thành thuyền lên, có tên biết võ công, liền nhảy thẳng từ thuyền bọn chúng sang.

Thanh Mai thấy vậy hoảng hốt nói: "Tiểu thư, làm sao bây giờ?"

Sắt Sắt cười uể oải, chậm rãi đáp: "Thanh Mai, ngươi và Mạc Vương tử, cả Nhã Tử nữa, vào trong khoang thuyền ẩn nấp đi. Đừng ra đây."

Thanh Mai và Mạc Tầm Hoan không biết võ công, còn Nhã Tử võ công bắt nguồn tử Y Mạch Quốc. Nếu trực tiếp đối đầu sẽ rất dễ bị bại lộ thân phận.

Lúc này trên thuyền chỉ có Sắt Sắt và Tử Mê là có thể đối đầu với bọn hải tặc.

Mạc Tầm Hoan nhìn Sắt Sắt, đôi mắt đen láy, thần sắc đạm bạc, thẳm sâu trong đôi mắt lóe lên một tia nhìn ấm áp. Chiếc váy đỏ rực khẽ bay, hắn quay người chui vào trong khoang thuyền.

https://thuviensach.vn

Mưa trên biển bắt đầu to hơn, sóng từng đợt cuộn lên, chiếc thuyền nhỏ dập dềnh trên sóng biển.

Trên sàn thuyền, Sắt Sắt và Tử Mê đang đánh nhau với bọn hải tặc.

Binh khí trong tay Sắt Sắt chỉ là một thanh kiếm bình thường, thanh Tân Nguyệt loan đao dắt bên eo nàng vẫn chưa muốn rút ra.

Trời đang từ mưa bụi chuyển sang mưa phùn lây rây, tấm áo bào xanh tung bay trong gió mưa cực kỳ mờ ảo, mỗi chiêu thức nàng đánh ra đều vô cùng nhẹ nhàng phiêu dật, dường như không phải đang quyết đấu, mà là đang múa vậy. Có điều, thanh kiếm trên tay nàng luôn đâm vào bọn đạo tặc những lúc chúng không hề ngờ tới.

Khi Sắt Sắt còn là Tiêm Tiêm công tử cũng đã từng giết người, với bọn hải tặc không còn tình người trước mặt, nàng cực kỳ căm ghét, nhưng nàng không muốn đuổi cùng giết tận. Sau khi đâm chúng bị thương, nàng liền đá chúng xuống biển luôn.

“Ối da, công tử cứu ta!” Trong khoang thuyền đột ngột vang lên một tiếng kêu dịu dàng. Mạc Tầm Hoan đang vội từ trong khoang thuyền bò ra, trên khuôn mặt xinh đẹp ngập tràn sự kinh hoàng.

Sắt Sắt khẽ mỉm cười, gã Mạc Tầm Hoan này thật khéo giả vờ. Hôm trước khi bị truy sát, rõ ràng mặt hắn không hề biến sắc, vậy mà giờ đây sao lại thành ra hoảng hốt đến nhường này.

Sắt Sắt đá tên hải tặc cuối cùng xuống biển, liền tiêu sái quay người lại, nhìn Mạc Tầm Hoan khẽ cười, đưa lời an ủi: “Không phải sợ, xong hết rồi.”

Lời vừa mới dứt, liền thấy trong khoang thuyền một tên hải tặc trẻ tuổi nhảy ra. Cũng không rõ tên hải tặc này lên thuyền từ lúc nào mà Sắt Sắt

https://thuviensach.vn

không hề hay biết. Xem ra, gã này võ công không tầm thường, nghĩ vậy Sắt Sắt liền không dám coi thường.

Tên hải tặc trẻ tuổi này đang đuổi theo Mạc Tầm Hoan, miệng không ngừng kêu lớn: “Tiểu nương tử, nàng chớ chạy.”

Thanh Mai và Nhã Tử cũng từ trong khoang thuyền chui ra, nói với Sắt Sắt: “Công tử, gã này đúng là đồ vô lại mà. Người mau đánh cho hắn một trận đi.”

Tên hải tặc đó chẳng buồn để ý người khác nói hắn thế nào, từ trong khoang thuyền chui ra, nhìn Mạc Tầm Hoan nói: “Tiểu nương tử, mau theo phu quân về nhà nào!”

Mạc Tầm Hoan sợ hãi nấp sau lưng Sắt Sắt, nhẹ kéo áo của nàng, khẽ đưa lời thẽ thọt: “Ai là nương tử của nhà ngươi chứ?”

Sắt Sắt nheo mắt nhìn tên hải tặc trẻ tuổi, hắn không hề xấu xí, thậm chí ngũ quan còn có phần đẹp đẽ, chỉ có điều da hơi đen, có lẽ vì ở trên biển lâu quá, phía trên môi là một hàng ria mép, nhìn khá thú vị. Bộ dạng hắn nhìn không ra là kẻ dâm tặc háo sắc. Thần sắc hắn nhìn Mạc Tầm Hoan không hề ghê tởm mà rất đỗi si tình.

Sắt Sắt cười lạnh, để Mạc Tầm Hoan ở phía sau, lạnh giọng nói: “Ai là nương tử của nhà ngươi? Đây rõ ràng là phu nhân của ta mà!”

Ngân Giao Hiệu của bọn Sắt Sắt gặp hải tặc, chiếc thuyền lớn của Âu Dương Phủ cũng không đi nữa mà dừng lại cách đó không xa, ý chừng muốn xem trò vui?!

Trên vọng lâu tầng hai, một vị công tử áo trắng đang đứng. Gió biển thổi tới, chiếc áo trắng như mây nhẹ nhàng bay. Trong tay cầm chiếc Thiên lý mục, hắn đang hướng ống kính về phía Sắt Sắt.

https://thuviensach.vn

Một nam tử áo xanh từ trong khoang thuyền chậm rãi đi tới bên công tử áo trắng, khẽ hỏi: “Lầu chủ, có cần ra tay giúp đỡ họ không?”

Bạch y công tử bỏ Thiên lý mục xuống, lộ ra chiếc mặt nạ bằng bạch ngọc được đẽo gọt tinh xảo và sóng mắt tinh anh. Hắn chính là Minh Xuân Thủy, Lầu chủ Xuân Thủy Lầu.

Minh Xuân Thủy nghe nam tử áo xanh nói vậy, liền lạnh lùng đáp: “Không cần!”

Sau đó, hắn lại nhấc Thiên lý mục lên, nhìn về phía con thuyền nhỏ của Sắt Sắt, rồi nhanh chóng đưa chiếc Thiên lý mục cho nam tử áo xanh, lạnh lùng nói: “Âu Dương Cái, ngươi biết đọc khẩu hình, nhìn xem họ đang nói gì.”

Âu Dương Cái nhấc Thiên lý mục lên, lúc này Sắt Sắt đang đứng đối diện với họ, hắn chăm chú nhìn vào môi Sắt Sắt, một lát sau rồi nói: “Công tử áo xanh đó nói: Ai là nương tử của nhà ngươi? Đây rõ ràng là phu nhân của ta mà! Ngươi muốn cướp nàng ấy? Phải hỏi xem thanh kiếm trong tay ta có đồng ý không đã!”

Minh Xuân Thủy nghe vậy, ánh mắt thâm sâu bỗng trở nên sắc bén kèm theo vài phần phức tạp.

Âu Dương Cái không hề hay biết lại tiếp tục nói: “Nhìn công tử áo xanh bảo vệ cô gái đó như thế, chắc là nương tử của hắn thật! Ngài nhìn xem, nương tử của hắn yểu điệu tuyệt sắc thế kia, chẳng trách hắn bảo vệ nàng ta đến vậy. Nhưng công tử áo xanh đó cũng đẹp trai thật đấy, không kém phần so với nương tử của hắn ta. Hai người này đúng là một cặp trời sinh, thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Trước đây, Âu Dương Cái vốn là một kẻ ăn mày, vì phải sinh tồn nên đã luyện cho cái miệng trở nên dẻo quẹo. Một khi đã mở miệng là không thể ngừng lời.

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy lúc này đang ngồi trên giường, lúc này nếu không đeo mặt nạ, khuôn mặt hắn hắn sẽ như biển lớn lúc cuồng phong, đầy căm tức và phẫn nộ.

“Ôi chao, xem ra tên hải tặc kia sẽ đánh nhau với công tử áo xanh rồi. Tên hải tặc đó cũng thật là thú vị, một đôi người ngọc trời sinh như thế mà hắn cứ muốn họ phải chia lìa.” Âu Dương Cái vẫn không ngừng thao thao bất tuyệt.

Bỗng nhiên, tay hắn trống trơn, Thiên lý mục đã bị Minh Xuân Thủy cướp lấy.

“Âu Dương, phạt ngươi một ngày không được mở miệng nói chuyện!” Minh Xuân Thủy cầm Thiên lý mục, ngồi chênh chếch trên giường, nói một cách bình thản. Lời nói của hắn dịu dàng như suối chảy, nhưng lại cực kỳ lạnh lẽo.

“Lầu chủ, vừa rồi là huynh bảo ta nhìn khẩu hình bọn họ, hỏi xem họ nói gì. Ta nói rồi huynh lại phạt ta, phạt thế thật không công bằng! Lầu chủ...”

Âu Dương Cái chưa nói hết, đã nghe giọng Minh Xuân Thủy ung dung: “Phạt thêm ngày nữa!”

Âu Dương Cái vội vã bịt miệng, khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ ấm ức. Phạt hắn hai ngày không được nói chẳng phải bắt hắn phải nhịn nói đến chết sao. Xem ra lần này Lầu chủ không nói đùa, có điều, hắn quả thực không biết mình sai ở đâu. Uổng cho hắn xưa nay lúc nào cũng tinh ranh vậy mà không biết lần này sao lại chọc tức Lầu chủ.

Lẽ nào? Trong đầu hắn lóe lên một tia sáng, hắn bất chợt hiểu ra, liền gật đầu. Xem ra, Lầu chủ nhắm trúng tiểu nương tử tuyệt sắc bên đó rồi. Vừa rồi mình có nói nương tử đó và công tử áo xanh là một cặp trời sinh, vì

https://thuviensach.vn

thế Lầu chủ mới cáu giận. Xem ra lần này Lầu chủ ra biển với hắn chắc chín phần là vì cô gái này.

Minh Xuân Thủy nhấc Thiên lý mục lên, nhìn một lát, trong đôi mắt đen lóe lên một tia sắc bén, sau đó đưa tới dặn dò: "Âu Dương, ngươi phái mấy người lặn xuống biển, đục thủng thuyền của họ cho ta."

Âu Dương Cái không mở miệng, chỉ liên tục gật đầu, trong lòng không khỏi khâm phục mưu kế của Lầu chủ. Thuyền nhỏ bị nước vào, họ chỉ còn cách cầu xin bọn họ giúp đỡ. Như thế, cô nương tuyệt sắc mà Lầu chủ nhắm tới sẽ có thể ngày đêm ở bên Lầu chủ rồi.

"Sao không nói gì?" Minh Xuân Thủy quay đầu về phía Âu Dương Cái, chỉ thấy hắn dùng ngón tay liên tục chỉ vào mồm mình.

Minh Xuân Thủy thấy vậy cười nhạt nói: "Trước mặt ta có thể nói, nhưng không được nói chuyện với người khác!"

Trên mặt Âu Dương Cái bỗng hiện lên bộ dạng đau khổ, chẳng thà không được nói trước mặt Lầu chủ mà được nói chuyện với người khác còn hơn.

Hắn lớn tiếng đáp "vâng" rồi lập tức lĩnh mệnh lui ra.

Những giọt mưa lây rây rơi trên mặt biển trong xanh, sóng biển bắn tung lên những đám bọt nước trắng xóa. Mây đen trên trời lúc này một lớp dày kịt, là là bay xuống rất thấp.

Tên hải tặc trẻ tuổi đưa mắt nhìn Sắt Sắt, chỉ vào Mạc Tầm Hoan đứng sau lưng nàng, nói một lời chắc nịch: "Có thể trước ngày hôm nay nàng là phu nhân của ngươi. Nhưng từ hôm nay trở đi, nàng là nương tử của ta."

Đám hải tặc bị Sắt Sắt đá xuống biển, đứa nào cũng bị thương hết. Lúc này đều đã ở trên thuyền của mình, không dám xông lên nữa. Nhưng có

https://thuviensach.vn

điều lạ là tên hải tặc trẻ tuổi này thấy đồng bọn thất bại rồi mà vẫn không hề có chút run sợ, thậm chí còn muốn bắt người mang đi. Xem ra không phải là loại nhát gan.

"Ngươi tên gì?" Sắt Sắt cười nhạt hỏi.

"Đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, ta là Mã Diệu." Tên đạo tặc trẻ tuổi lớn tiếng đáp.

"Mã Diệu! Tên cũng hay đấy chứ." Sắt Sắt ngước mắt khẽ cười.

Mã Diệu tự vỗ lên cánh tay rắn chắc của mình, nhìn Mạc Tầm Hoan cười ha ha nói: "Tiểu nương tử, nàng nhìn xem, ta không chỉ dáng vẻ anh tuấn, mà còn tay gấu lưng cọp, bụng hổ lưng sói. So với phu quân ẻo lả của nàng thì ta oai phong hơn nhiều. Tiểu nương tử, nàng đi theo ta đi. Phu quân của nàng chỉ đẹp mã thôi chứ chả được tích sự gì đây."

Sắt Sắt nghe vậy liền nheo mắt, không nhịn được, bật cười thành tiếng, chưa bao giờ nàng thấy tên hải tặc nào thú vị như thế này! Có lẽ nên gọi hắn là hải tặc hái hoa thì hơn.

"Vậy được! Ta có thể để phu nhân của mình đi theo ngươi. Nhưng trước đó chúng ta thử so tài một phen xem sao?" Sắt Sắt nhướng mày: "Nếu ngươi thắng, phu nhân của ta sẽ thuộc về ngươi. Sao hả?" Sắt Sắt nhẹ đưa tay vuốt kiếm, lạnh lùng nói.

Nàng vốn không định lằng nhằng với mấy tên hải tặc này. Nhưng thấy Mã Diệu ngông cuồng như vậy, nàng lại có ý muốn làm nhụt nhuệ khí của hắn, xem hắn sau này còn dám cướp đàn bà con gái nữa không?

"Được, nói phải giữ lời. Ta sẽ đấu với ngươi một trận xem sao. Nhưng nếu đánh chết ngươi, phu nhân của ngươi phải thuộc về ta đấy nhé." Mã Diệu lập tức rút một thanh đoản đao từ bên thắt lưng ra, kéo tay áo lên, ngửa mặt cất tiếng cười lớn.

https://thuviensach.vn

Gió biển không ngừng thổi ù ù, hai người nhanh chóng bắt đầu giao thủ trên sàn thuyền.

Vừa mới bắt đầu giao chiến, Sắt Sắt liền cảm thấy bản thân mình lúc trước đã có chút coi thường Mã Diệu. Không ngờ tên tiểu tử này võ nghệ cũng rất khá, mỗi chiêu đánh ra đều sắc bén hiểm độc. Nhất là sức lực của hắn, thật đáng kinh ngạc. Nội lực Sắt Sắt mới ở tầng thứ tư, mỗi lần đao kiếm chạm nhau, nàng đều cảm thấy hổ khẩu[2] hơi tê. Trong khi bộ "Liệt Vân đao pháp" nàng đang luyện đó phải dùng thứ binh khí mềm như Tân Nguyệt loan đao mới có thể phát huy được sức mạnh đến tối đa. Dùng thanh kiếm bình thường thế này, uy lực đã giảm đi một nửa.

[2] Huyệt giữa kẽ ngón tay cái và ngón tay trỏ. Khép ngón trỏ và ngón cái sát nhau, huyệt ở điểm cao nhất của cơ ngón trỏ và ngón cái.

Sắt Sắt bỗng thấy nghênh chiến với tên Mã Diệu này có phần mất sức. Không ngờ chỉ một tên hải tặc cỏn con, võ nghệ cũng không thể xem thường được.

Hai người đang đấu rất hăng, đột nhiên nghe tiếng Thanh Mai thất kinh kêu lên: "Chết rồi, thuyền bị nước vào rồi! Có tận đến mấy chỗ thủng, chúng ta không thể bịt lại rồi."

Nghe vậy, trong lòng Sắt Sắt vô cùng tức giận. Nàng thầm nghĩ chắc chắn là do bọn đạo tặc giở trò. Giờ thì hay rồi, nếu chiếc thuyền nhỏ này mà chìm, sẽ phải làm sao đây?

Sắt Sắt nghiến răng, nói một cách lạnh lẽo: "Mã Diệu, ngươi đúng là đồ tiểu nhân bỉ ổi." Nàng ném thanh kiếm trong tay đi, nhanh chóng rút từ thắt lưng ra thanh Tân Nguyệt loan đao. Đao xuất khỏi vỏ tỏa ra thứ ánh sáng xanh tuyệt thế khiến người ta nhìn vào mà lạnh cả sống lưng.

Sắt Sắt khẽ vung tay, đao quang hình trăng lưỡi liềm lóe tới, một chiêu thức uyển chuyển nhẹ nhàng đâm thẳng về phía trước. Tên hải tặc Mã Diệu

https://thuviensach.vn

ngẩn ra chốc lát, vừa vung kiếm lên chặn lại thì thanh đao đã quét vào đầu vai hắn từ phía sau lưng.

“Tân Nguyệt loan đao?! Lẽ nào ngươi đang dùng Tân Nguyệt loan đao?” Mã Diệu kinh ngạc cất lời hỏi.

“Đúng thế!” Sắt Sắt cười gian xảo, một cước đá hắn bay xuống biển.

Sau đó Sắt Sắt liền xông vào khoang thuyền, chỉ thấy trong đó đã ngập đầy là nước. Lần này chết thật rồi, chiếc thuyền nhỏ này chắc chắn sẽ bị chìm, không còn nghi ngờ gì nữa.

“Dùng chiếc thuyền nhỏ của chúng ta đi.” Mạc Tầm Hoan nói, khóe miệng hắn nở một nụ cười êm ái như dòng nước.

“Có điều, chiếc thuyền đó chỉ chở được vài người, trên thuyền còn có mấy thủy thủ nữa!” Sắt Sắt chau mày nói. Xem ra, chỉ còn một cách là cầu cứu thuyền lớn của Âu Dương Phủ thôi.

Tử Mê lấy lá cờ cầu cứu ra, vẫy về hướng chiếc thuyền của Âu Dương Phủ. Liền đó có một người trên thuyền vẫy cờ lại, rồi thuyền lớn từ từ sáp tới, chỉ thấy tên thuyền khắc ba chữ “Mặc Sa Hiệu”.

Mấy thủy thủ trên thuyền lớn thả những chiếc thuyền cứu sinh nhỏ xuống. Bọn Sắt Sắt nhanh chóng được đưa lên thuyền lớn. Đám hải tặc vừa rồi còn vây quanh chiếc thuyền nhỏ thấy thuyền lớn của Âu Dương Phủ, liền quay lưng bỏ chạy về phía trước.

Âu Dương Cái tuy là thương nhân trên biển, nhưng cực kỳ khẳng khái, chính nghĩa, trên giang hồ cũng được xem là có tiếng tốt. Bây giờ hắn trượng nghĩa ra tay cứu giúp, quả là danh bất hư truyền.

Từ bên ngoài nhìn, thấy Mặc Sa Hiệu oai phong thần thánh, vào trong thuyền lại phát hiện thêm cách bài trí nơi đây cực kỳ tinh tế. Hơn nữa phần

https://thuviensach.vn

lộ ra của chiếc thuyền rất lớn, nhưng phần chìm xuống nước cũng rất sâu. Thuyền có ba tầng, tầng đáy, tầng một và tầng hai.

Thuyền đi rất vững.

Một nam tử áo đen nhanh nhẹn đi tới, lập tức sắp xếp chỗ ở cho họ. Mạc Tầm Hoan được đối đãi tốt nhất, ở trên nhã thất tầng hai. Thanh Mai, Tử Mê và Nhã Tử ở tầng một, ba người chen chúc trong một gian phòng. Sắt Sắt và hơn mười thủy thủ ở với nhau, bị ghép xuống tầng đáy. Nghe nói đó là Âu Dương Cái sắp đặt.

Hóa ra Âu Dương Cái mà mọi người hay kể, thương gia trên biển giàu có nhất cả nước lại là một công tử trẻ tuổi như vậy. Nàng cứ tưởng đó phải là một gã trung niên.

“Lần này đa tạ Âu Dương công tử đã trượng nghĩa giúp đỡ.” Sắt Sắt ôm quyền thủ lễ nói.

Âu Dương Cái ngước mắt nhìn Sắt Sắt, cười khẽ rồi xua tay.

“Tại hạ có việc muốn cầu xin, không biết Âu Dương công tử có thể đi qua Thủy Long Đảo được chăng?” Sắt Sắt cười hỏi.

Âu Dương Cái vẫn không ngừng xua tay.

Lúc này Sắt Sắt mới thấy có điều kỳ dị, gã Âu Dương Cái này là một thương gia trên biển kỳ tài, chắc không phải bị câm đấy chứ? Một người buôn bán trên biển sành sỏi, tinh ranh như hắn làm sao lại bị câm được? Nếu như thế, làm sao hắn bàn chuyện làm ăn? Nhưng vì sao hắn không nói chuyện? Nàng cảm thấy có chút bực mình.

Âu Dương Cái cũng ngước mắt thầm đánh giá Sắt Sắt. Phút chốc hai mắt hắn sáng rực, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Vừa rồi hắn dùng Thiên lý mục nhìn Sắt Sắt từ xa, cảm thấy phong thái của nàng bất phàm, nhưng rốt

https://thuviensach.vn

cuộc vì khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ được. Lúc này hắn không khỏi vô cùng kinh ngạc trước phong độ của Sắt Sắt.

Tuy nàng không cao lắm, nhưng thân hình thanh tú, chiếc áo xanh trên người hơi rộng, càng làm nổi bật chiếc eo thon. Ống tay áo cực rộng, rủ xuống như mây, bay bổng phiêu dật khiến phong thái của nàng có vài phần xuất trần, trác tuyệt. Đôi lông mày đen dài mang nét anh khí như được vẽ trên vầng trán trắng mịn. Đôi mắt đen láy, giống như hồ nước trong trẻo tĩnh mịch ngày xuân, lại vừa trong suốt như băng tuyết.

Nếu chỉ đẹp thôi thì đã đành, từ con người nàng còn tỏa ra thứ khí chất siêu quần. Nàng đứng yên ở đó, như vầng trăng lạnh từ trên cao, trong trẻo sáng ngời, như đóa phù dung chớm nở, tao nhã thơm hương. Dung nhan như vậy, nếu là nữ tử, không biết sẽ ăn đứt bao nhiêu tuyệt sắc giai nhân, chỉ có điều là nam nhi nên vẻ đẹp có chút mềm yếu.

Âu Dương Cái nhìn Sắt Sắt từ trên xuống dưới, tia nhìn kinh ngạc trong ánh mắt bỗng trở lên ảm đạm, xem ra Lầu chủ gặp phải cường địch rồi.

“Âu Dương công tử?” Sắt Sắt thấy Âu Dương Cái mãi không nói gì, liền chau mày hỏi lại.

Âu Dương Cái than dài một tiếng rồi gật đầu, bắt hắn không được nói chuyện đúng là khó chịu thật! Lầu chủ đúng là biết cách trừng phạt hắn.

“Âu Dương công tử sao không nói gì? Xin hỏi Âu Dương công tử có thể đưa chúng ta tới Thủy Long Đảo được không?” Sắt Sắt lại nhướng mày hỏi.

Âu Dương Cái cầm cây bút lông trước mặt, viết thật nhanh lên tờ giấy: “Đưa mọi người đi Thủy Long Đảo.” Trong lòng Âu Dương Cái thầm nghĩ, tới Thủy Long Đảo rồi, hắn sẽ để công tử áo xanh và mấy thị nữ kia lên đảo, sau đó sẽ nghĩ cách giữ cô nương tuyệt sắc kia lại.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt chau mày, không thể ngờ Âu Dương Cái danh tiếng lẫy lừng lại đúng là một gã câm. Nhìn mấy chữ hắn viết, trong lòng Sắt Sắt liền cảm thấy thư thái, nàng nở nụ cười nói: “Đa tạ Âu Dương công tử.”

Nụ cười làm lộ ra hai núm đồng tiền trên má Sắt Sắt, khiến Âu Dương Cái nhìn đến ngây người.

Một anh chàng lại có lúm đồng tiền mê người đến thế sao? Tình địch mạnh thế này, xem ra Lầu chủ muốn chiếm được trái tim của cô nương tuyệt sắc kia thật không dễ dàng gì.

Nhưng khó khăn lắm Lầu chủ mới lại động lòng, hắn quyết phải tác thành chuyện này mới được, Âu Dương Cái nheo mắt, trong đôi mắt đen ánh lên những tia nhìn giảo hoạt.

“Đa tạ Âu Dương công tử đã giúp đỡ, có điều có một chuyện nữa ta muốn phiền Âu Dương công tử, không biết có thể để tại hạ ở cùng mấy thị nữ được không?” Sắt Sắt cười nhạt nói, nàng không thể nào ở dùng những thủy thủ dưới tầng đáy này được, dù gì nàng cũng là phận gái.

Âu Dương Cái lắc đầu rồi lại xua tay, ra ý không được.

“Nếu như không được, vậy Âu Dương công tử có thể cho tại hạ ở tầng hai không?” Ở cùng Mạc Tầm Hoan, dẫu sao còn hơn ở chung phòng với cả đám đàn ông khác.

Lần này Âu Dương Cái càng lắc đầu hăng hái hơn. Mặc cho Sắt Sắt có nói thế nào, Âu Dương Cái cũng chỉ ngồi yên trên ghế, không nói năng gì, ánh mắt lạnh lùng nhìn Sắt Sắt. Lúc này, coi như hắn đã ngộ ra cái hay của việc không được nói rồi, có thể mặc kệ những câu hỏi của đối phương. Buồn cười thật, hắn cố tình để cô nương tuyệt sắc đó ở trên tầng hai, cùng tầng với Lầu chủ, đương nhiên là có dụng ý riêng, sao có thể để Sắt Sắt làm phiền được?

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt thấy dù mình có nói thế nào Âu Dương Cái cũng không đồng ý, liền đành cáo từ lui ra. Hắn đã có lòng tốt cứu mọi người, nàng ở đâu mà chẳng được, cùng lắm nửa đêm trốn lên phòng bọn Thanh Mai nằm đất là xong.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Dạ Tiệc Hóa Trang

Mưa rơi rả rích cả ngày. Mặt biển bị một làn hơi nước mờ ảo bao phủ. Lúc màn đêm buông xuống, mưa cũng ngừng rơi, trăng sáng ló ra từ sau đám mây ánh bạc, nhàn nhạt chiếu sáng cả biển trời. Tiếng sóng biển truyền tới, thấp thoáng ẩn hiện vẻ đẹp tĩnh mịch khác hẳn với đất liền.

Trên vọng lâu tầng hai, Minh Xuân Thủy nằm nghiêng trên chiếc giường quý phi, hắn đang nhìn ra biển, tư thế khá uể oải, dường như đã ngủ rồi.

Ánh trăng trắng ngần phủ lên người hắn, chiếc áo bào trắng nhạt và ánh trăng hòa thành một màu, càng làm ánh lên mái tóc dài đen như lĩnh. Ánh trăng đổ trên chiếc mặt nạ đẹp đẽ, hắt ra luồng ánh sáng trong trẻo, lạnh lẽo.

Cánh cửa nhỏ lên tầng hai bị đẩy ra, Âu Dương Cái mặc y phục xanh đang chầm chậm bước vào.

“Sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?” Minh Xuân Thủy thấp giọng, thanh âm êm ái như gió biển thoảng qua.

“Sắp xếp ổn thỏa rồi!” Âu Dương Cái thấp giọng đáp. Hắn không dám nói lại chuyện đã sắp xếp cho công tử áo xanh kia ở tầng đáy chuyên để xếp hàng, nếu không, Lầu chủ nhất định sẽ giận hắn lo những việc không đâu, rồi lại nói hắn hành sự không quang minh lỗi lạc. Hành động này là do đầu óc tinh ranh của người buôn bán nhiều năm như hắn nghĩ ra. Hắn cho

https://thuviensach.vn

rằng muốn có được trái tim của cô gái kia, nhất định phải dùng chút ít thủ đoạn.

Minh Xuân Thủy nhướng mày, hơi ngạc nhiên trước câu trả lời đơn giản mà dứt khoát của Âu Dương Cái, kinh nghiệm trước đây cho thấy, một khi hắn nói ít, nhất định là có chuyện gì giấu giếm. Có điều, đêm nay hắn hơi bực nên cũng chẳng buồn quan tâm thêm nữa.

“Âu Dương, ta muốn gặp cô gái mặc váy đỏ tươi đó, ngươi đi mời nàng ấy qua đây.” Minh Xuân Thủy cất lời dặn.

Âu Dương Cái nghe vậy cực kỳ vui mừng, quả nhiên Lầu chủ đã thích cô gái đó rồi, nên mới vội vã muốn được gặp nàng ta đến vậy. Cuối cùng trời xanh cũng mở mắt, hai năm nay, nỗi thất vọng và bi thương của Lầu chủ, hắn và các huynh đệ đều thấy rõ nhưng lại rất đau khổ vì không có cách nào giúp được. Người ta đều nói, muốn quên đi một mối tình, nhất định phải bắt đầu một tình yêu khác, hy vọng tình yêu này có thể an ủi nỗi đau bấy lâu nay trong lòng Lầu chủ.

Âu Dương Cái nở nụ cười, xuống khỏi vọng lâu, vội vã đi tìm Mạc Tầm Hoan tới.

Mạc Tầm Hoan mở cánh cửa nhỏ, trước mắt là ánh trăng trong vắt, gió biển mát mẻ thổi tới, mang theo hương vị biển cả. Hắn nheo mắt khi nhìn thấy một công tử áo trắng đang tắm mình trong ánh trăng trong suốt màu trắng bạc, chiếc mặt nạ bằng bạch ngọc trên mặt nổi bật trên nền tóc đen nhánh toát ra thứ ánh sáng lạnh lùng.

Nhìn thấy người đó, ánh mắt Mạc Tầm Hoan bỗng lóe lên một tia kinh ngạc, rồi hắn liền nhanh chóng hiểu ra. Hắn chầm chậm đi tới, thần sắc bình thản nói: “Không ngờ Âu Dương Cái lại là người của Minh Lầu chủ.”

Minh Xuân Thủy nhấc chén rượu trên bàn lên, khẽ đưa đến bên môi, đó là một chiếc chén hổ phách trong suốt lung linh, trong chén rót đầy rượu

https://thuviensach.vn

Mãn Đường Hồng[1]. Hắn chầm chậm nhấp một ngụm rồi nhẹ xoay chiếc chén ấy trong tay.

[1] Rượu Mãn Đường Hồng là một loại rượu thương hạng, có màu đỏ như hoa hải đường, được ủ từ nho nên rất đậm hương thơm, dư vị lâu tan, nồng độ rượu tuy cao, khoảng 50%, nhưng khi uống vào lại có vị ngọt dễ chịu, tinh tế mà dịu êm.

“Quả thực hắn là người của ta, Mạc Vương tử kinh ngạc lắm sao?” Hắn nói rất từ tốn, ánh mắt bình thản lướt qua bộ y phục đỏ thắm của Mạc Tầm Hoan, đôi môi mỏng nhếch lên thành một nụ cười, “Mạc vương tử trang điểm thế này đúng là một trang quốc sắc thiên hương.”

Mạc Tầm Hoan khẽ cười nhẹ, nụ cười của hắn nhìn bề ngoài rất ấm áp nhưng đáy mắt đã ngập tràn sự lạnh lẽo thê lương.

“Minh Lầu chủ tìm ta tới đây có phải là muốn trao đổi chuyện gì không?” Hắn ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Minh Xuân Thủy, những ngón tay thon dài vuốt những sợi tóc trước trán. Dưới ánh trăng, khuôn mặt hắn giống hệt một cô gái, dung nhan tuyệt sắc nhưng hết sức lạnh lùng.

“Đúng vậy, ta đồng ý xuất binh giúp ngươi đoạt lại đất nước!” Minh Xuân Thủy nói.

Mạc Tầm Hoan ngây người, hắn nhìn Minh Xuân Thủy bằng thần sắc phức tạp, khẽ nói: “Minh Lầu chủ quả nhiên là con người khẳng khái chính nghĩa, cuối cùng cũng chịu giúp Mạc Xuyên ư? Hai tháng trước, hắn từng cầu xin Minh Xuân Thủy hai lần, nhưng đều bị từ chối. Thực ra hắn có thể hiểu Xuân Thủy Lầu, dù gì đi nữa cũng chỉ là một giáo phái trên giang hồ, cho dù thế lực có ghê gớm, nhưng ngay tới hai đại quốc là Nam Nguyệt và Bắc Lỗ còn sợ hao binh tổn tướng, Xuân Thủy Lầu đương nhiên cũng không tránh khỏi chuyện này.

https://thuviensach.vn

“Mạc Vương tử, ngươi không cần tâng bốc ta như vậy, ngươi cho rằng ta không biết những gì mà ngươi đang làm hay sao?” Minh Xuân Thủy lạnh lùng nhướng mày, đôi mắt đen sau chiếc mặt nạ phát ra thứ ánh sáng trong trẻo lạnh như hàn đàm.

Mạc Tầm Hoan vuốt tấm váy đỏ, khóe môi nhếch lên thành nụ cười tươi tắn: “Nói vậy, Minh Lầu chủ xuất binh là vì “nàng” sao?”

Chữ “nàng” vừa bật ra khỏi miệng Mạc Tầm Hoan, bầu không khí trong vọng lâu bỗng trở nên vô cùng kỳ quái, ngay đến tiếng sóng biển trong thời khắc này cũng trở nên xa xôi.

Quả nhiên, Mạc Tầm Hoan biết mối quan hệ giữa hắn và Giang Sắt Sắt.

Hắn đã hoài nghi từ lâu, Mạc Tầm Hoan không ngốc đến mức cho rằng chỉ dựa vào chiếc lệnh bài đó của nàng là có thể lấy lại Y Mạch Đảo. Quả nhiên chỉ là vì muốn ép hắn ra tay mà thôi.

Minh Xuân Thủy đột nhiên bật cười, trong đôi mắt lạnh lùng ẩn hiện những tia nhìn sắc bén, thân hình cao lớn của hắn bỗng chốc tỏa ra thứ bá khí có thể đè nén mọi thứ xung quanh.

Chiếc váy đỏ của Mạc Tầm Hoan không ngừng tung bay trong gió, gống như đóa hoa anh túc nở rộ trong đêm đen, quyến rũ đến mê người.

Một bên lạnh lùng đến mức khiến trái tim người khác run rẩy, một bên lại tuyệt mỹ khiến người ta nghẹt thở.

Khóe môi Minh Xuân Thủy thoáng nhếch lên, ngón tay nhẹ gõ vào thành giường bằng gỗ tử đàn, rồi tựa nhẹ vào đó, chọn một tư thế sao cho tao nhã và thoải mái nhất.

“Mạc Vương tử sai rồi, bản Lầu chủ không phải là người chính nghĩa, mà cũng chẳng vì nàng ấy mà xuất binh. Có điều gần đây Xuân Thủy Lầu

https://thuviensach.vn

có huấn luyện được một số thủy thủ, bản Lầu chủ muốn xem thực lực của họ tới đâu.” Hắn nói rất thản nhiên, dường như đối với hắn mà nói, một cuộc chiến như thế này chỉ như khói mây, gió thoảng. Thật không đáng để nhắc tới.

Chỉ có những người thân đã trải trăm trận mới có thể có thái độ lạnh lùng và bình tĩnh, thờ ơ như vậy trước chiến tranh.

“Có điều, bản Lầu chủ quả thực không muốn nhìn thấy người vô tội bị cuốn vào cuộc chiến!” Minh Xuân Thủy nói rất bình thản.

Ánh mắt Mạc Tầm Hoan khẽ lóe lên một tia sáng, rồi điềm đạm đáp: “E rằng không kịp nữa rồi! Với tính khí ấy, e rằng khó có thể khuyên nàng quay về.”

Minh Xuân Thủy nghe thế không khỏi chau mày, Mạc Tầm Hoan nói rất đúng, với tính khí của Tiêm Tiêm công tử, một khi đã quyết định việc gì, e rằng sẽ không thể nào thay đổi.

“Thôi đành vậy, Mạc Vương Tử, mời về đi!” Minh Xuân Thủy lạnh lùng mói.

Mạc Tầm Hoan cười nhạt, quay người định bỏ đi.

Bỗng ánh mắt sắc bén của Minh Xuân Thủy quét qua người Mạc Tầm Hoan, lạnh giọng nói: “Mạc Vương tử, nghe nói ngươi là đệ nhất võ sĩ Nhẫn Thuật của Y Mạch Đảo, nếu không phải Nhẫn Thuật cao siêu, e là hôm đó không thể vô sự mà thoát thân. Nhưng hôm nay trên thuyền, Mạc Vương tử không những không bảo vệ người khác mà còn để một cô gái bảo vệ mình. Vương tử không thấy xấu hổ sao?”

Mạc Tầm Hoan sững người trong giây lát, quay đầu cười khẽ đáp: “Minh Lầu chủ nói phải lắm, có điều lúc này Mạc Xuyên không thể thi

https://thuviensach.vn

triển võ công, thân phận của Mạc mỗ cũng không thể tiết lộ ra ngoài được.” Nói rồi, hắn nhẹ nhàng rời khỏi.

Minh Xuân Thủy ngồi dậy, đứng bên mạn thuyền, phóng mắt nhìn ra mặt biển sâu thăm thẳm phía xa. Gió không lớn, mặt biển rất lặng, nhưng dưới đáy biển luôn có những đợt sóng ngầm không bao giờ ngừng nghỉ.

Hôm đó, hắn tiếp cận nàng là vì tấm lệnh bài, hy vọng có thể dùng lệnh bài đó thu phục bọn hải tặc. Sau đó hắn quyết định từ bỏ ý định. Nhưng thật không ngờ khi hắn đã từ bỏ ý định rồi, người khác lại không hề muốn từ bỏ nó. Rốt cuộc nàng cũng không tránh khỏi việc bị lôi kéo vào cuộc phân tranh này.

Ánh trăng thê lương, tiếng sóng biển nghe sao mà cô tịch.

Thị nữ Tiểu Thoa chầm chậm bước tới: “Lầu chủ, Âu Dương Cái để Giang cô nương ngủ chung khoang dưới đáy với tất cả những thủy thủ khác.”

Minh Xuân Thủy nghe vậy, có chút không tin, quay đầu lại hỏi: “Ngươi nói thật ư?”

Tiểu Thoa khẽ gật đầu.

Trong ánh mắt Minh Xuân Thủy lóe lên một tia phẫn nộ, cái tên Âu Dương Cái này rốt cuộc làm việc kiểu gì vậy.

“Gọi Âu Dương Cái lên đây.” Hắn lạnh giọng nói.

Sắt Sắt vốn định đêm khuya sẽ ra khỏi khoang đáy, nhẹ nhàng tới phòng Thanh Mai nghỉ ngơi, nhưng không ngờ Âu Dương Cái lại phái người khóa trái khoang thuyền lại. Trong lòng nàng thầm kêu khổ, xem ra đêm nay thực sự không thể ra khỏi đây được rồi.

https://thuviensach.vn

Khoang đáy chìm dưới nước, nên không có cửa sổ, không khí vì vậy rất ngột ngạt. Tầng đáy này ngoài một gian phòng lớn thì chỉ còn một kho hàng.

Nói chiếc thuyền này của Âu Dương Cái lớn, bởi nó thực sự không chỉ lớn một cách bình thường, tầng đáy chất đầy đồ ăn và hàng hóa, đồ ăn đó thậm chí đủ nuôi sống mấy trăm người trong vài tháng. Giờ không thể ra ngoài được nên chẳng còn cách nào khác, Sắt Sắt đành chấp nhận ngủ ở khoang đáy này vậy.

Sắt Sắt nhanh chóng tìm một chỗ trong kho, trải một tấm đệm cỏ rồi ngồi lên đó nhắm mắt dưỡng thần. Thuyền cứ thế dập dềnh trôi, còn Sắt Sắt trong khoang đáy bí bức lơ mơ ngủ. Nhưng chưa ngủ được bao lâu, liền nghe thấy một chặp những tiếng bước chân vang lên, có người đang chạy vào gian phòng lớn.

“Vị nào là Giang công tử?” Một giọng nói dứt khoát vang lên.

Sắt Sắt đứng dậy, phủi nhẹ lớp bụi trên quần áo, chầm chậm bước ra. Trong khoang thuyền tối tăm, ánh sáng từ chiếc đèn lưu li tỏa ra sáng trắng. Ánh sáng đó soi rõ khuôn mặt tuấn tú của Âu Dương Cái, lúc này, thần sắc trên mặt hắn không còn bình thản nữa, mà là sự ảo não xen lẫn kinh ngạc.

“Âu Dương công tử tìm ta ư?” Sắt Sắt cười nhạt hỏi, không biết vì chuyện gì mà nửa đêm hắn lại xuống đây tìm nàng.

Âu Dương Cái quay người nhìn Sắt Sắt, trong mắt ánh lên một tia vui mừng, mà quên mất cả lệnh cấm không được nói chuyện của Minh Xuân Thủy. Hắn nâng chiếc đèn lưu li lên, trầm giọng nói: “Giang công tử, vừa rồi khiến huynh chịu khổ rồi, mau cùng ta lên lầu trên nghỉ ngơi thôi.”

Sắt Sắt kinh ngạc ngước mắt nhìn Âu Dương Cái, hóa ra gã này không bị câm.

https://thuviensach.vn

“Âu Dương công tử, hóa ra huynh biết nói chuyện à.” Sắt Sắt cười khẽ.

Âu Dương Cái cười ngượng rồi nhanh nhẹn đưa Sắt Sắt men theo cầu thang lên phía trên thuyền.

“Giang công tử, vừa rồi tiếp đón chưa được chu đáo, mời lên nhã thất tầng hai.” Âu Dương Cái nhã nhặn nói.

Sắt Sắt nhướng mày, sao thái độ của gã Âu Dương Cái này với nàng lúc trước lúc sau lại khác nhau một trời một vực vậy? Nàng nghĩ mãi mà không tài nào hiểu nổi.

Đẩy cửa nhã thất tầng hai, một mùi thơm lập tức đưa tới. Không ngờ trên chiếc thuyền lớn này còn có một căn phòng tinh tế đến thế, so với kho hàng ở tầng đáy đúng là quá khác biệt. Trên bàn đặt mấy chiếc giá nến bằng đồng xanh, sáu con phượng uốn quanh giá nến, miệng mỗi con đều ngậm một cây nến đỏ. Ánh nến rực rỡ, êm ái, ấm áp khiến căn phòng rực sáng.

Trong phòng có một chiếc giường chạm hoa khảm vàng, tầng tầng lớp lớp gấm trắng rủ xuống, thấp thoáng trong đó là một chiếc chăn thêu, tất cả đều làm bằng gấm lụa tinh xảo, nhìn cực kỳ quý giá. Chăn gối màn trướng êm ái, căn phòng ấm áp lại dễ chịu, còn còn có mùi hương nhè nhẹ thoang thoảng, dù nhìn thế nào cũng thấy đây là khuê phòng của con gái.

“Âu Dương công tử, đây là phòng nữ sao?” Sắt Sắt chau mày hỏi, lẽ nào Âu Dương Cái đã nhận ra nàng là gái giả trai ư?

Âu Dương Cái cười khẽ đáp: “Giang công tử đừng chê cười, bây giờ không còn phòng nào nữa. Thật ngại quá mời Giang công tử ở tạm đây vậy.”

Sắt Sắt gật đầu cười đáp: “Sao lại chê cười được, đa tạ Âu Dương công tử. Âu Dương công tử đối đã với chúng ta tốt quá, ân tình này nếu có dịp Giang mỗ xin được báo đáp.”

https://thuviensach.vn

Âu Dương Cái lại cười khẽ nói: “Giang công tử không cần khách khí, nghỉ ngơi sớm đi.” Nói rồi hắn đóng cửa phòng đi mất.

Sắt Sắt nằm trên chiếc chăn gấm mềm mại, trở mình mãi mà không tài nào ngủ được, cứ cảm thấy thái độ của Âu Dương Cái thay đổi quá mức kỳ lạ, nhưng quả thực nàng không sao nghĩ ra rốt cuộc là vì nguyên nhân gì. Trong lúc đang nghĩ ngợi, bỗng nàng nghe thấy tiếng tiêu bay bổng truyền tới.

Tiếng tiêu uyển chuyển vang vọng, nho nhã chậm rãi, quyến luyến, bồi hồi, trong đó còn xen lẫn cả tiếng sóng biển dào dạt mà mạnh mẽ, hai âm thanh kết hợp thật vô cùng dÂu Dương. Sắt Sắt ngưng thần lắng nghe, không ngờ trên thuyền cũng có thể nghe được tiếng tiêu lay động lòng người như thế. Tiếng tiêu trong trẻo này hơi giống tiếng tiêu hôm đó của Minh Xuân Thủy. Có điều sao Minh Xuân Thủy có thể xuất hiện ở đây được chứ? Sắt Sắt cười khẽ, lắc đầu. Quyết không phải là chàng được!

Nhớ lại hôm đó, trong tiếng tiêu của Minh Xuân Thủy toát ra ý cô ngạo sát phạt, còn tiếng tiêu lúc này lại là sự thất vọng và lưu luyến. Tiếng tiêu quấn quýt, không ngừng bao bọc lấy trái tim Sắt Sắt, khiến trong lòng nàng bỗng trào dâng biết bao cảm xúc. Trong tiếng tiêu quyến luyến đó, nàng dần chìm vào giấc ngủ.

Đêm về khuya, một bóng áo màu nguyệt bạch lặng lẽ xuất hiện trước giường Sắt Sắt, phiêu dật nhẹ nhàng như ánh trăng bên ngoài cửa sổ.

Tay chàng cầm một ống tiêu, chiếc mặt nạ bạch ngọc mịn màng đeo trên mặt. Ánh mắt chàng chăm chú nhìn từng đường nét trên khuôn mặt đang ngủ say của nàng, khi Sắt Sắt đang ngủ, nàng đẹp một cách bình yên. Có điều, đôi lông mày nàng khẽ chau lại, dường như có nỗi u uất gì chưa được giải tỏa.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đen của chàng thoáng ngập ngừng, chàng đưa tay ra muốn vuốt ve nỗi uất ức giữa đôi lông mày nàng, nhưng đưa tay ra rồi, lại chầm chậm rút về. Ống tay áo trắng rộng rủ xuống, bay bổng tựa làn mây.

“Ta đã nợ nàng. Ta sẽ dùng cuộc chiến này để bù đắp, sau này chúng ta đường ai nấy đi.” Chàng khẽ lẩm nhẩm.

Chàng sẽ giúp nàng thu phục bọn hải tặc, chàng sẽ bảo vệ nàng được bình an.

Sắt Sắt xưa nay đều rất tỉnh ngủ, huống hồ nàng lại là người luyện võ, cho dù không nghe thấy tiếng, nhưng nàng vẫn nhạy cảm phát giác ra điều dị thường. Lúc nàng mở to hai mắt ra chỉ thấy một bóng áo trắng đẹp như ánh trăng bay qua cửa sổ.

Sắt Sắt chau mày, lại chớp mắt lần nữa, trước cửa sổ lúc này chỉ có ánh trăng sáng trong trẻo, lẽ nào đó chỉ là ảo giác, có thể do ánh trăng quá sáng mà thôi. Cánh cửa sổ mở toang, gió đêm lành lạnh thổi vào, khiến màn trướng bị thổi tung lên. Nàng nhớ trước khi đi ngủ nàng rõ ràng đã đóng cửa sổ lại mà. Sao bây giờ lại bị mở ra thế chứ?

Sắt Sắt nhẹ nhàng đi tới bên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, bên ngoài cửa sổ chỉ thấy biển lớn vô biên đang ầm ì không dứt. Không thể nào có người nhảy từ đây ra được. Nếu không, chẳng phải sẽ nhảy xuống biển ư? Nàng tự cười mình rồi khẽ đóng cửa sổ lại.

Vốn cho rằng thuyền lớn của Âu Dương Cái tốc độ nhanh lắm, thậm chí còn nhanh hơn chiếc Ngân Giao Hiệu lúc đầu của họ nhiều. Nhưng điều khiến Sắt Sắt ngạc nhiên là tốc độ chiếc thuyền này lại không bằng được Ngân Giao Hiệu. Đi hơn mười ngày trời, mới được có một nửa hành trình tới Thủy Long Đảo.

Sắt Sắt chê chiếc thuyền này đi chậm quá, chẳng ngờ có người còn ghét vì nó đi quá nhanh. Âu Dương Cái chính là kẻ không thích thuyền đi quá

https://thuviensach.vn

nhanh đó. Hắn khoanh tay trước ngực, đi đi lại lại trong phòng, mới được một lát đã khiến Tiểu Thoa và Trụy Tử đang ngồi uống trà trên chiếc giường cạnh đó chóng hết cả mặt.

“Âu Dương Cái, đừng đi đi lại lại nữa được không. Huynh cứ đi lại như thế làm bọn muội say sóng mất.” Thanh âm dịu dàng của Tiểu Thoa đưa lại.

Âu Dương Cái bỗng dừng bước chân, quay đầu lại nhìn họ, chau mày hỏi: “Hai nha đầu các ngươi, trong lòng có chủ nhân không hả? Các người nhìn xem, thuyền sắp tới Thủy Long Đảo rồi, Lầu chủ và Giang cô nương còn chưa từng gặp mặt.”

Tiếng cười của Trụy Tử khẽ vang lên: “Huynh vội cái gì chứ? Ta thấy Lầu chủ không có thứ tình cảm đó với Giang cô nương đâu! Trong lòng người vẫn còn nhớ đóa tuyết liên kia đấy.”

Âu Dương Cái chau mày, thở dài một cách thất bại.

“Có chuyện này hắn hai người không biết.” Tiểu Thoa chần chừ, mở miệng đầy do dự.

“Chuyện gì?” Trụy Tử và Âu Dương Cái cùng cất tiếng hỏi.

“Lầu chủ và Giang cô nương đó, hai người họ đã...” Tiểu Thoa dẫu sao vẫn còn là thiếu nữ chưa chồng, nên nói có phần gượng gạo, “đã cùng hưởng đêm xuân với nhau rồi.”

Câu này vừa bật ra khỏi miệng Tiểu Thoa, Âu Dương Cái và Trụy Tử đã kinh ngạc đến trợn mắt, phải mất hồi lâu mới phản ứng lại được. “Quả nhiên là đi buôn trên biển bận rộn quá, xảy ra chuyện lớn như thế mà ta lại không biết chút gì. Không được, hôm nào ta phải nói chuyện với Lầu chủ, ta phải làm thị vệ bên cạnh huynh ấy. Trụy tử, vừa rồi muội vừa nói Lầu

https://thuviensach.vn

chủ và Giang cô nương không có thứ tình cảm đó, không có tình cảm sao lại ở bên nhau được?"

"Là thế này." Tiểu Thoa chau mày đưa lời giải thích, "Giang cô nương không hiểu vì sao trúng phải mị dược, là Lầu chủ giúp nàng ấy giải độc."

"Mị dược?" Ánh mắt Âu Dương Cái khựng lại, hắn bỗng dưng cười rất tươi, "sao ta lại không nghĩ ra chủ ý này nhỉ, Tiểu Thoa, muội có mị dược không?"

Tiểu Thoa nhìn hắn cười, nói không có. Trong khi Trụy Tử bĩu môi lạnh lùng lườm hắn.

Âu Dương Cái nghe thế ảo não nói: "Nếu cái gã Vân Khinh Cuồng ở đây thì tốt biết mấy, trên người hắn thuốc gì cũng có."

Trụy Tử lạnh lùng cười nói: "Âu Dương Cái, đừng nói là huynh định giở trò dùng mị dược đấy nhé, theo ta, Lầu chủ không gặp Giang cô nương biết đâu lại là vì chuyện mị dược đó. Huynh nên nghĩ cách khác đi thì hơn."

Âu Dương Cái chau mày, không ngừng đi đi lại lại trong phòng hồi lâu, đột nhiên hai mắt sáng lên, nói: "Có rồi!"

Đêm.

Nghe nói buổi đêm có yến tiệc, Thanh Mai đã vui mừng nhảy nhót suốt, ngay đến Tử Mê cũng không có ngoại lệ. Chuyến đi vô vị trên biển này khiến ai cũng cảm thấy cực kỳ bực bội. Sắt Sắt liền dẫn theo Thanh Mai và Tử Mê cùng đi lên phía sàn thuyền.

Phía trên sàn thuyền lúc này đã được bày biện lại, có rất nhiều chậu hoa, được bày biện đẹp mắt và độc đáo. Hoa trong chậu đang vào độ nở rực rỡ, muôn tía nghìn hồng. Gió đêm thổi tới mang theo từng đợt hương thơm nhè nhẹ. Mấy chiếc bàn dài bày thành một hàng, bên trên có rất nhiều món

https://thuviensach.vn

ngon. Chiếc thuyền lớn của Âu Dương Cái đúng là đồ ăn thức dùng, cái gì cũng có cả.

Bọn Sắt Sắt lên sàn thuyền, liền có người tới phát cho mỗi người một chiếc mặt nạ còn nói rằng bắt chước theo "lễ hội hóa trang" của nước khác. Những người muốn tham gia yến tiệc nhất định phải đeo mặt nạ. Mấy người Sắt Sắt thấy vậy đều cảm thấy cực kỳ mới mẻ. Chiếc mặt nạ bươm bướm vẫn ngũ sắc mà thị nữ đó phát cho Sắt Sắt, mềm mại như được làm từ da dê vậy.

Mọi người trên sàn thuyền đi đi lại lại không ngừng, ai cũng đều mang mặt nạ, nhìn vô cùng thú vị.

Sắt Sắt ngồi trước bàn, bắt đầu ăn uống trong khi Thanh Mai rất hiếu kỳ kéo Tử Mê lại, hòa vào trong đám người, muốn tìm Nhã Tử và Mạc Tầm Hoan.

Sắt Sắt đang ăn, bỗng có cảm giác bị theo dõi. Nàng quay đầu lại, nhưng chẳng có ai nhìn mình cả. Ánh mắt nàng đưa khắp một vòng, bỗng đột ngột dừng lại.

Ở một góc trên sàn thuyền, có một công tử áo trăng đang tựa lan can nhìn ngắm.

Chàng im lặng đứng đó, thân hình cao ráo, phong thái như ngọc, cả con người toát lên vẻ nho nhã và cô ngạo tuyệt trần.

Đêm nay lại vừa đúng đêm rằm, bóng trăng tròn vành vạnh trên mặt biển ở phía sau lưng chàng dường như chỉ tồn tại để làm nổi bật con người chàng vậy.

Tấm áo màu nguyệt bạch tung bay trong gió, hòa cùng với ánh trăng màu trắng bạc, tạo nên một bức tranh đầy mê hoặc và rung động lòng người, đẹp đến mức không thể diễn tả thành lời.

https://thuviensach.vn

Chàng như mây trên trời cao, như trăng sáng, gió mát, phiêu dật cao quý đến xuất trần.

Bóng dáng chàng khiến Sắt Sắt có cảm giác rất thân quen. Nhất là mái tóc xõa xuống, dài lại đen nhánh, giống hệt Minh Xuân Thủy. Sắt Sắt không đừng được muốn cất bước về phía người đó, nhưng nàng chỉ cười khổ mà không động chân. Cho dù là chàng, thì đã sao? Gặp chàng rồi, nàng sẽ nói gì với chàng đây?

Nếu không có đêm đó, có lẽ chàng và nàng còn có thể làm bạn. Nhưng qua một đêm như thế, giữa chàng và nàng chỉ còn lại sự bối rối và ngượng ngùng. Huống hồ, có thể đó chưa chắc là chàng, sao chàng lại bỗng dưng xuất hiện ở đây chứ? Nghĩ vậy, Sắt Sắt ngồi đó, lại lặng lẽ dùng bữa.

Có điều, không hiểu sao trái tim nàng lúc này đập như điên cuồng, không cách nào khống chế được.

Gió đêm khẽ thổi, công tử áo trắng ở mạn thuyền chầm chậm quay người lại. Ánh trăng chiếu rọi trên khuôn mặt đeo mặt nạ bươm bướm vẫn ngũ sắc của chàng. Không phải là chiếc mặt nạ bạch ngọc của Minh Xuân Thủy.

Sắt Sắt tự nhếch môi chế nhạo bản thân. Ánh mắt trong trẻo nháng lên một tia ảm đạm, trái tim nàng dường như cũng bị vật gì đó làm cho tắc nghẹt. Cho dù chàng không đeo mặt nạ, nàng cũng không cách nào có thể nhận ra chàng. Vì thứ mà nàng nhận ra, chỉ là chiếc mặt nạ bạch ngọc được đẽo gọt tinh xảo. Ngay cả khi quấn quýt bên nhau, chàng cũng chưa từng gỡ chiếc mặt nạ đó xuống.

Sắt Sắt khẽ cười, nhấc chén rượu trước mặt lên, nhấp một ngụm, vị cay nhè nhẹ lan từ cổ họng xuống dạ dày, trong lòng nàng bất giác dâng lên một thứ cảm giác ấm áp, quyến luyến, Sắt Sắt không do dự nâng chén, uống cạn, lại rót thêm chén nữa, rồi lại uống cạn.

https://thuviensach.vn

Nàng không biết uống rượu, khi còn làm Tiêm Tiêm công tử, thỉnh thoảng lắm nàng mới uống một chút, nhưng đều uống những loại có vị ôn hòa, dịu nhẹ. Loại rượu này không biết Âu Dương Cái nhập từ đâu, lúc mới uống chỉ thấy hơi cay, một lát sau vị cay nóng mới bốc lên tiên tục, có chút khó chịu.

Vì Sắt Sắt uống quá nhanh, vị cay của rượu như cào rách cổ họng nàng, nàng không dừng được nheo mắt, ngón tay trắn ngần ôm lấy chiếc cổ thanh tú, ho rũ rượi, khuôn mặt trắng mịn phút chốc hồng rực lên.

Tiếng ho của nàng lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt sung quanh, Sắt Sắt thấy vậy chỉ khẽ cười khổ. Đôi mắt đen của bạch y công tử lúc này thoáng nheo lại, ánh mắt biến hóa khuôn lường nhìn thẳng về phía nàng. Sắt Sắt cười, ôm lấy ngực tiếp tục ho, tiếng ho của nàng càng lúc càng chói tai.

“Sao vậy, có cần liều mạng uống rượu thế không?” Thanh âm lãnh đạm mà ôn nhu vang lên từ phía sau, rồi một đôi tay ấm áp khẽ đặt lên vai nàng.

Sắt Sắt quay đầu nhìn lại, trước mặt nàng là một chiếc mặt nạ đầu lâu quái quỷ. Sắt Sắt vốn là người gan dạ, nhưng khi nhìn thấy bộ mặt quỷ ấy cũng phải giật nẩy mình. Nàng chau mày, lên tiếng hỏi: “Huynh là ai?”

“Ta là Mạc Xuyên.” Thanh âm ấm áp rung động lại vang lên từ miệng chiếc đầu lâu, khiến người ta có cảm giác cực kỳ quái dị.

Sắt Sắt nheo mắt, nhìn người đó một lượt từ trên xuống dưới. Thân hình cao ráo đẹp đẽ, chiếc váy đỏ rực, mái tóc bay như mây, chiếc trâm ngọc cài lệch, đúng là Mạc Tầm Hoan. Nàng không nhịn được chỉ vào hắn rồi bật cười, một “cô nương tuyệt sắc” như Mạc Tầm Hoan đeo chiếc mặt nạ đầu lâu khiếp đảm thật là ăn ý hết sức. Thị nữ phát mặt nạ trên thuyền cũng thú vị thật. Có lẽ là bởi đố kỵ với nhan sắc mỹ miều của Mạc Tầm Hoan nên mới phát cho “nàng” chiếc mặt nạ ghê gớm đó?!

https://thuviensach.vn

Mạc Tầm Hoan nhìn Sắt Sắt đang cười tươi như hoa nở, liền hỏi: “Bây giờ dễ chịu hơn chưa?”

Sắt Sắt nheo mắt khẽ cười, cảm giác quả thực có dễ chịu hơn trước rất nhiều.

“Là ta nói tâm trạng của cô kia.” Mạc Tầm Hoan nói.

Sắt Sắt nhướn mày, đôi mắt cong thành hình trăng khuyết đẹp đẽ, bình thản nói: “Ý huynh là ta vừa mới mượn rượu giải sầu ư? Đạo lý nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm, từ nhỏ ta đã biết rồi, vì thế ta sẽ không làm vậy đâu. Chỉ là ta thấy thích thứ vị cay nóng của loại rượu này thôi.

Thứ vị cay nóng đó khiến trái tim nàng cũng nóng rực lên. Nàng cô đơn quá, vì thế mới thèm cảm giác nóng bỏng của rượu.

Sắt Sắt vừa nói vừa tự rót thêm một chén, nâng lên, định uống tiếp. Mạc Tầm Hoan thấy vậy liền giơ tay ra ngăn lại, ngoắc ngón tay, lấy chén rượu từ trong tay nàng ra.

“Đây là rượu trắng của nước ngoài, vị cay xé, lại rất dễ say. Cô nên uống loại rượu này thôi.” Mạc Tầm Hoan nói rất bình thản, rồi lấy vò rượu Mãn Đường Hồng trên bàn rót một chén đưa lại cho Sắt Sắt.

“Đây là một loại rượu được ủ từ nho, cô ném thử đi.” Ngón tay thon dài của hắn nhẹ đưa chiếc chén lưu li lên môi Sắt Sắt.

Chén rượu được làm bằng lưu li trong vắt, có thể nhìn rõ rượu ở trong đỏ như màu hoa hải đường, ngón tay cầm chén rượu lại trắng trẻo, thon dài, dưới ánh trăng tất cả hiện lên vẻ đẹp như một bức họa.

Sắt Sắt cười nhẹ, đỡ lấy chén rượu trong tay Mạc Tầm Hoan, cẩn thận thưởng thức một ngụm nhỏ, quả nhiên vị rất dễ chịu. Vị ngọt lập tức làm giảm đi vị cay nồng, lúc này, Sắt Sắt đã ngừng ho.

https://thuviensach.vn

“Đa tạ.” Sắt Sắt cười rất tươi, nhẹ nói hai tiếng cảm ơn.

Rượu là thức uống tốt, nhưng nên biết đủ mà dừng. Vì thế, nàng không cho phép bản thân mình được uống say.

Hai người đang ngồi ăn trên ghế, bỗng nghe thấy giọng Âu Dương Cái vang lên từ giữa đám người: “Trăng sáng thêm tiếng sóng biển rì rào, cảnh đẹp, lại có đồ ăn ngon, sao có thể thiếu ca vũ được. Nghe nói mấy vị khách của chúng ta đều là cao thủ về âm nhạc, bây giờ mời họ đánh một khúc, được chăng?”

“Hay lắm!” Những âm thanh phụ họa đồng loạt nổi lên.

Sắt Sắt chau mày, khách đương nhiên là chỉ đám người bọn nàng rồi. Cái gã Âu Dương Cái này thực muốn họ đánh đàn trợ hứng sao?

“Giang công tử, không biết công tử có nể mặt không?” Âu Dương Cái chầm chậm đi tới trước mặt Sắt Sắt, nheo mắt cười hỏi.

Sắt Sắt cười nhạt đáp: “Đa tạ Âu Dương công tử yêu mến, chỉ có điều cầm nghệ của tại hạ kém cỏi, sợ sẽ làm mọi người mất hứng. Xin miễn cho.”

“Giang công tử khiêm tốn quá rồi, xin huynh đừng nên thoái thác. Tại hạ nghe thị nữ của huynh nói, cầm nghệ của công tử cực kỳ siêu phàm thoát tục.” Âu Dương Cái cao giọng nói, kiên quyết không cho nàng từ chối.

Thị nữ của nàng?

Sắt Sắt ngưng thần, nhìn Thanh Mai đeo chiếc mặt nạ thỏ trắng đang đứng giữa đám đông vẫy vẫy tay với nàng. Sắt Sắt nhẹ lắc đầu, con nhỏ Thanh Mai này lúc nào cũng gây rắc rối.

https://thuviensach.vn

“Yến tiệc hóa trang có một quy định bất thành văn, đó là những người đeo mặt nạ giống nhau phải cùng hợp tấu.” Âu Dương Cái ngẩng đầu, đưa ánh mắt nhìn quanh thuyền một lượt rồi chỉ vào vị bạch y công tử đang đứng ở mạn thuyền cười nói: “Vị bạch y công tử kia cũng mang mặt nạ bươm bướm, sau đây xin mời hai vị hợp tấu một khúc, được chăng? Không biết Giang công tử dùng nhạc khí gì?”

Âu Dương Cái vẫy tay, mấy thị nữ liền nhanh chóng bê ra nào là cổ tranh, tì bà, dao cầm... đủ các loại nhạc khí, dàn thành hàng trước mặt Sắt Sắt, chờ nàng chọn lấy.

Tình hình này, Sắt Sắt thấy mình không thể chối được nữa rồi.

Nàng khẽ nhìn một lượt, chau mày nghĩ, trên thuyền Âu Dương Cái đúng là cần gì có đó, đến nhạc khí cũng đầy đủ như vậy, hơn nữa lại còn rất tinh xảo. Xem ra Âu Dương Cái quả thực rất chăm chút đến buổi yến tiệc này. Nhưng cùng lúc đó nàng cảm thấy tên Âu Dương Cái này hành sự có chút kỳ quặc, hắn muốn nàng và bạch y công tử hợp tấu là trùng hợp hay là cố ý?

Sắt Sắt nhìn ra phía đó, chỉ thấy một thị nữ áo đỏ mời bạch y công tử. Có điều xem ra không mời được.

Bạch y công tử quay đầu nhìn về phía họ, ánh mắt sắc bén tỏa ra từ chiếc mặt nạ, sắc đến mức có thể lấy đi cả hồn phách của người khác. Sau đó chàng phất ống tay áo như mây, quay người đi mất.

Âu Dương Cái không ngờ thấy vậy bỗng vội rối lên, cao giọng nói: “Vị công tử kia, phiền ngài hợp tấu với vị này một khúc.”

Bạch y công tử quay đầu nhìn thêm một cái rồi chầm chậm mở miệng, thanh âm không lớn nhưng ai nghe cũng rõ ràng: “Tại hạ không tấu nhạc đâu.” Chàng nói nhẹ như không, nói xong liền phất tay áo rời khỏi.

https://thuviensach.vn

Chàng giống như ánh trăng trắng ngần, chớp mắt đã ẩn vào vòm mây.

Âu Dương Cái ngẩn người, hắn bối rối ho lên một tiếng rồi khẽ nói: "Vậy... Giang công tử, chi bằng công tử diễn tấu một khúc, được không?"

Sắt Sắt cảm thấy có chút váng đầu, không biết có phải là vì thuyền lắc lư không?!

"Được, ta sẽ đánh." Nàng đứng dậy, chầm chậm bước ra phía trước.

"Chi bằng, ta và công tử cùng hợp tấu?" Mạc Tầm Hoan thấp giọng hỏi.

"Không cần!" Sắt Sắt nhẹ xua tay.

Chẳng qua chỉ là đánh một khúc nhạc, cần gì phải có ai đánh cùng. Sắt Sắt chầm chậm đi tới, không biết vì sao, nàng cảm thấy dường như bản thân đang nhìn mọi việc qua một lớp sương mù. Biển đêm mịt mù, ánh trăng sáng vằng vặc và những thứ nhộn nhịp trước mặt như đang hòa vào nhau, giống như một tấm thảm thêu những hoa văn kỳ quái.

Nàng lấy cây dao cầm từ trong tay thị nữ, đi tới bên mạn thuyền rồi đặt xuống. Bầu trời xanh thẫm, trong đến mức không một gợn mây, giống như một tấm gương có thể soi tỏ lòng người vậy. Vầng trăng ở phía xa to, tròn vành vạnh, tròn đến mức khiến trái tim nàng tan nát.

Sắt Sắt khoanh gối ngồi dưới đất, trong tiếng sóng biển rì rào, nàng đưa ngón tay nhấn lên dây đàn. Tiếng đàn róc rách như chảy ra từ giữa những ngón tay nàng, mọi người trên sàn thuyền đang nhốn nhão bỗng chìm trong im lặng. Tiếng đàn của nàng uyển chuyển êm ái, quấn quýt đớn đau, dÂu Dương ngân lên trong đêm tối. Nghe như tiêu tương dạ vũ, như gió nhẹ sóng đêm, vấn vương không dứt, khiến người nghe bất giác không ngừng cảm động, khiến trái tim họ dấy lên một niềm xúc động khó diễn tả thành lời. Rồi, khi mọi người đang say mê, tiếng đàn bỗng thay đổi, đột ngột biến thành xa xôi man mác, như có ai đó đứng giữa núi non hiểm trùng điệp, cứ

https://thuviensach.vn

đi mãi không ngừng về phía trước. Mà ở nơi núi non hiểm trở đó chỉ có một mình nàng, cô đơn lẻ bóng, vô cùng tịch mịch, thê lương.

Không biết từ khi nào gió biển bỗng trở nên lạnh đến thấu xương, thế nhưng Sắt Sắt không hề hay biết.

Lúc đó có lẽ nàng đã quá say sưa với tiếng đàn, cũng có lẽ vì nàng đang say thật. Nàng chỉ cảm thấy gió biển bỗng thổi mạnh, chiếc mặt nạ trở nên thật vướng víu, nàng liền đưa tay nhẹ kéo chiếc mặt nạ xuống, rồi thuận thế vứt theo làn gió. Mặt nạ bị gió thổi, nhẹ bay trong không khí, rồi rơi xuống mặt biển tận phía đằng xa.

Sóng biển bỗng dưng nổi mạnh. Tiếng đàn cũng theo đó mà lớn dần theo tiếng sóng, dường như ẩn chứa trong đó là khí thế của thiên binh vạn mã, hoàn toàn khác với tiếng đàn như tiếng nước chảy róc rách, quyến luyến bồi hồi lúc ban đầu.

Lúc này đầu óc Sắt Sắt hoàn toàn mụ mẫm, nàng chỉ dựa vào cảm giác để đánh đàn. Khi sóng biển trầm, tiếng đàn u uất, khi sóng biển cuộn trào, tiếng đàn vút cao. Cứ đàn mãi, không biết từ khi nào vầng trăng sáng đã len vào trong mây, gió biển bỗng thổi từng cơn rất mạnh, rồi trên mặt biển bắt đầu xuất hiện những con sóng lớn dữ dội ập tới. Sóng, gió đến vô cùng đột ngột, chiếc thuyền lớn bỗng chốc nghiêng hẳn đi.

Thủy thủ trên thuyền vốn đã quen với kiểu thời tiết đột ngột thay đổi thế này, nên chẳng hề kinh ngạc. Ông trời vốn mưa gió thất thường, đặc biệt là trên biển, thời tiết càng biến hóa khó lường.

“Gió lốc tới rồi, mọi người mau vào trong khoang thuyền đi!” Âu Dương Cái cao giọng đưa lời nhắc nhở.

Các thủy thủ ai nấy đều lần lượt chui vào khoang thuyền. Lúc này, sóng biển như một bức tường cao muốn đổ ập xuống sàn thuyền.

https://thuviensach.vn

Thanh Mai không biết võ công, bấy giờ sợ đến mức mềm người, giống hệt một chú thỏ trắng sợ hãi, ngã trượt xuống theo ván thuyền.

“Thanh Mai!” Tử Mê giơ tay ra, nhưng không kịp tóm lấy ngay cả chút vạt áo của Thanh Mai.

Nước biển bắn tóe lên, Sắt Sắt mở to đôi mắt mờ màng, nàng khẽ vặn người, rồi nhảy từ mạn thuyền lên, bóng áo xanh nhàn nhạt như một vệt khói, giơ tay ra ôm lấy eo lưng Thanh Mai.

Sóng biển ập tới, hai người bị đánh dạt vào mạn thuyền, nước biển lạnh cóng mang vị mặn mòi nhấn chìm Thanh Mai và Sắt Sắt, tấm áo mỏng ướt sũng, nước biển lạnh giá khiến toàn thân họ run rẩy. Không chịu nổi sóng biển xô mạnh, Thanh Mai đã ngất đi từ lúc nào, Sắt Sắt cũng bị sóng đánh vào người tới mức đầu óc lùng bùng, nhưng nàng vẫn cắn răng bám chặt lấy mạn thuyền, không để mình rơi xuống biển.

Đợi đợt sóng đầu tiên qua đi, nàng dùng lực ném mạnh Thanh Mai lên, Tử Mê đang nhảy tới cứu, liền nhanh tay đỡ lấy Thanh Mai.

Đợt sóng thứ hai lại sắp ập tới, sức lực toàn thân Sắt Sắt lúc này dường như đã cạn kiệt, hoặc có lẽ trong người vẫn còn có chút men say, nàng mềm người nhẹ vận nội công. Đúng lúc đó, một bóng áo trắng như tuyết màu nguyệt bạch bay tới, giống như vầng trăng trên trời cao. Ống tay áo dài quấn lấy thân hình nàng nhẹ ôm vào lòng. Trước khi đợt sóng thứ hai ập tới, hai người đã nhẹ nhàng đáp xuống sàn thuyền.

Sầm một tiếng, đợi đợt sóng lớn ngút trời đập vào phía sau, rồi gầm lên dạt về phía xa.

Sắt Sắt toàn thân ướt sũng tựa vào vòng tay trước mặt, nàng cảm thấy vòng tay đó khẽ run, không biết là do nàng lạnh hay là do chàng đang run rẩy vì sợ hãi nữa.

https://thuviensach.vn

Chàng ôm nàng rất chặt, khiến Sắt Sắt không thể nào thở được. Ở gần thế này nàng có thể ngửi thấy mùi thơm nhè nhẹ trên người chàng, không giống với mùi long diên hương trên người Dạ Vô Yên, mà là một mùi thơm thanh khiết tự nhiên, nhẹ đến mức gần như không có. Giống trúc hương, lại giống trà hương, nhưng tất cả đều không phải.

Mùi thơm đó hòa với hơi thở ấm áp của chàng bao lấy toàn thân Sắt Sắt khiến nàng có cảm giác rất buồn ngủ. Không biết Âu Dương Cái mua thứ rượu đó ở đâu mà dễ say như vậy. Hơn nữa, cho dù nàng đã bị dìm trong nước lạnh, toàn thân buốt giá, nhưng sâu trong người nàng dường như có một đốm lửa không ngừng sưởi ấm.

Sắt Sắt vội ôm lấy cổ người đó. Giây phút ấy, nàng cảm thấy vòng tay đó rất quen thuộc, rất yên bình. Nàng tựa sát vào vòng tay chàng, gối đầu lên vai chàng rồi nheo mắt khẽ cười. Không biết vì sao nàng lại muốn cười, hắn là nàng đang say thật, hóa ra cảm giác say rượu là như thế này sao.

Mạc Tầm Hoan vốn đã xông ra, nhưng khi nhìn thấy bóng áo trắng đó, bước chân hắn đột nhiên khựng lại, lúc thấy Sắt Sắt được bình an, hắn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Ôi chao, Giang công tử không sao chứ? Trời ơi, vừa rồi nguy hiểm quá, nếu Giang công tử rơi xuống, chắc chắn là táng thân dưới biển rồi, may mà vị công tử này đã cứu. Giang công tử, huynh phải cảm tạ vị công tử này cẩn thận đấy.” Âu Dương Cái cười tủm tỉm nói.

Lúc đó, xem ra trên thuyền chỉ có hắn là người vui nhất.

Vốn dĩ hắn đã sắp xếp để hai người cùng hợp tấu, vì thế mới cố ý đưa mặt nạ bươm bướm cho hai người. Không ngờ Lầu chủ không chịu, phất áo bỏ đi, khiến hắn bị một phen cuống quýt.

May mà ông trời có mắt, để trận gió lốc này nổi lên. Gió lốc đến thật là đúng lúc!

https://thuviensach.vn

Âu Dương Cái nhìn Minh Xuân Thủy đang ôm chặt Sắt Sắt trong lòng, miệng hắn lúc này không thể nào ngậm lại được.

“Công tử, huynh không sao chứ?” Thanh Mai khóc lóc chạy lại, vừa rồi quả thực nàng đã bị một phen hết hồn.

“Ta không sao!” Sắt Sắt nheo mắt khẽ cười, đôi mắt đẹp như phủ một làn hơi nước.

Minh Xuân Thủy cúi đầu nhìn nụ cười xán lạn của Sắt Sắt khi nàng đang say, trong lòng hắn thoáng ngần ngại, liền cẩn thận buông Sắt Sắt ra, ánh mắt nhìn nàng rất phức tạp, rồi không nói gì liền nhún người bay đi.

“Tiểu thư, cô có quen bạch y công tử vừa rồi không?” Thanh Mai ngạc nhiên hỏi.

Tử Mê cũng chau mày. Rõ ràng họ đều cảm thấy giữa hai người có điều gì đó dị thường.

Sắt Sắt cười nhạt đáp: “Không quen.”

Tuy nàng đang say, nhưng trong lòng lại rất rõ, nàng đã từng nghĩ mình chỉ nhận ra chiếc mặt nạ bạch ngọc, mà không thể nhận ra chàng. Nhưng khoảnh khắc vừa rồi, khi chàng ôm chặt nàng vào lòng, cảm giác thân thuộc đó lại bùng lên dữ dội.

Khoảnh khắc đó, nàng liền biết, đó chính là chàng, không thể nào sai được.

Nhưng nhận ra chàng rồi thì sao? Nàng chỉ có thể nói mình không quen biết chàng. Bởi giữa hai người bọn họ đã không có chung một con đường có thể đi.

https://thuviensach.vn

Những ngày sau đó, Sắt Sắt nhận ra Hắc Sa Hiệu đi rất nhanh, không còn chậm rề rề như trước nữa, dường như có người đốc thúc cho thuyền đi nhanh lên vậy, nhanh đến mức như gió thổi chớp giật. Không cần nói cũng biết, hẳn là Minh Xuân Thủy đã phát hiện ra nàng đang ở trên Hắc Sa Hiệu, nên mới cho thuyền đi nhanh như thế?

Mấy ngày sau, Hắc Sa Hiệu đã tới Thủy Long Đảo, Âu Dương Cái liền đích thân đưa tiễn Sắt Sắt.

"Âu Dương công tử, thời gian qua thật làm phiền huynh rồi." Sắt Sắt khẽ cười nói: "Mấy thủy thủ đó của tại hạ, xin nhờ Âu Dương công tử vậy." Chiếc thuyền Dạ Vô Nhai tặng nàng đã hỏng, nàng lại không muốn những thủy thủ đó cùng nàng lên Thủy Long Đảo.

"Âu Dương Cái nheo mắt cười đáp: "Không phiền, không phiền! Tại hạ nguyện lòng được phục vụ Giang công tử. Nghe nói bốn bề Thủy Long Đảo đều là san hô ngầm, mọi người phải cẩn thận đấy!"

"Âu Dương Cái, huynh đúng là một đại thiện nhân! Đa tạ nhé!" Thanh Mai nghe vậy cười nói.

Âu Dương Cái khẽ chớp mắt, cái gì mà đại thiện nhân? Nếu bọn họ biết lúc trước chính hắn là kẻ phái người đục thuyền của họ, họ có còn nghĩ vậy được không?

Đoàn người Sắt Sắt nhanh chóng chuyển sang thuyền nhỏ, rồi vẫy tay bái biệt Âu Dương Cái, Minh Xuân Thủy trước sau vẫn không chịu xuất hiện. Đợi khi họ đi xa rồi, Sắt Sắt quay đầu lại, mới thấy thấp thoáng trên vọng lâu của Hắc Xa Hiệu có một bóng áo trắng tung bay. Trong lòng Sắt Sắt bỗng dậy lên một nỗi buồn man mác.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tranh Bá Hải Tặc Vương

Hoàng hôn, tà dương đỏ như màu máu, khiến mặt biển cũng chuyển thành màu cam đỏ.

Mấy người Sắt Sắt chèo thuyền đi một vòng quanh Thủy Long Đảo, nhưng không dám đường đột xông lên đảo.

Năm xưa, sau khi Lạc Thị, Mẫu thân của Sắt Sắt tới Nam Nguyệt, bọn hải tặc liền ẩn thân ở Thủy Long Đảo. Mười mấy năm đã qua, hẳn bọn chúng đã có Hải tặc Vương mới, tình hình trên đảo ra sao, không ai dự liệu trước được. Vì thế, lần này Sắt Sắt lên đảo có thể nói là cực kỳ nguy hiểm. Chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể chết trên đảo bất cứ lúc nào. Hơn nữa, Sắt Sắt nghe Mẫu thân nói, xung quanh Thủy Long Đảo toàn là san hô, muốn vào đảo mà không có thuyền từ trong ra đón, quả thực vô cùng hung hiểm.

“Tiểu thư, chúng ta không thể cứ đi vòng quanh thế nào được?!” Thanh Mai khẽ nói, nếu đi thêm vòng nữa thì trời tối mất.

“Chờ một chút, nếu vẫn không có người ra, chúng ta sẽ chèo thuyền vào.” Sắt Sắt đáp lời. Với tài năng chèo thuyền của Nhã Tử, có lẽ họ có thể lên đảo dễ dàng. Thanh âm vừa dứt, liền thấy một chiếc thuyền nhỏ từ bãi san hô ngầm đi ra, chắc đây là chiếc thuyền tuần tra, trên thuyền có sáu tên hải tặc, bốn trong số đó đang chèo thuyền.

Sắt Sắt liền thấp giọng dặn dò: “Dù xảy ra bất cứ chuyện gì các người cũng đừng nói gì cả.”

https://thuviensach.vn

Đám người nghe vậy đều vâng dạ đáp lời. Mạc Tầm Hoan lúc này ôm gối ngồi trên thuyền, thần sắc lãnh đạm, không biết đang nghĩ gì.

Sau đó, Sắt Sắt bảo Nhã Tử quay đầu thuyền, giả vờ bỏ chạy.

Quả nhiên, mấy tên hải tặc đó thấy chiếc thuyền nhỏ của họ, liền hò hét đuổi theo, được một lát đã chặn trước đường thoát của họ.

“Ha ha ha, cả thuyền toàn là con gái đẹp, lâu lắm rồi mới thấy thứ đẹp thế này, lại còn tự dẫn xác tới nữa chứ. Đừng chạy, đây là nơi nào chứ, các ngươi cho rằng mình có thể chạy thoát sao?” Một tên hải tặc cười ha hả, rút đoản đao ở lưng ra vung lên.

“Ngoan ngoãn đi, nếu không ông đây sẽ ném các người xuống nuôi cá cả đấy.” Kẻ đó lại nói, rồi nhảy lên thuyền Sắt Sắt trói chặt năm người bọn họ bằng năm vòng thừng.

Mấy người họ đều rất ngoan ngoãn, không phản kháng gì, chính là muốn bị chúng bắt đi. Hai tên hải tặc cũng chẳng hỏi lai lịch bọn họ, liền đem cả đám vào trong, có lẽ chúng căn bản vốn không ngờ mấy cô gái xinh đẹp này lại đến đây vì mục đích đặc biệt khác.

Quả nhiên xung quanh đảo san hô ngầm trùng trùng, đám san hô này ẩn dưới măt biển, cực kì khó phát hiện, cũng có một số ít nổi cao lên khỏi mặt nước, nhìn góc cạnh như hàm răng nhọn hoắt đan xít vào nhau, cực kỳ đáng sợ. Qua đám san hô, đã thấy Thủy Long Đảo hiện ra ở phía xa xa.

Nhìn từ ngoài vào, cây cối trên Thủy Long Đảo rậm rạp um tùm, hình thù vô cùng kỳ quái, khác hẳn thực vật trên đất liền, mang nét khác biệt rất riêng. Trên đảo núi non trùng điệp, có ngọn đồi trọc, có ngọn lại phủ toàn cây cối tươi tốt.

Mấy tên hải tặc đó nhanh chóng đưa mấy người Sắt Sắt lên đảo, băng qua rừng cây, liền tới một căn trại lớn được dựng dựa lưng vào thế núi.

https://thuviensach.vn

Màn đêm dần buông, trên đảo từng đống lửa lớn được thắp lên, mùi cá nướng thơm lừng bay tới, cùng với đó là những tràng cười vừa to vừa thô lỗ.

Trước trại có một khoảng đất trống, lúc này đang có mấy tên hải tặc đang ngồi túm năm tụm ba uống rượu. Bên gốc cây cạnh nơi chúng ngồi có mấy cô gái bị trói, quần áo đều xộc xệch, trông như là không mặc y phục vậy. Hiển nhiên, bọn họ đã bị hải tặc bắt tới đây làm đồ chơi.

Bỗng có tiếng kêu ai oán của một cô gái vang lên, Sắt Sắt chau mày, ánh mắt đã trở nên thâm trầm, lạnh lẽo. Đám hải tặc giờ hung bạo tàn nhẫn đến mức này rồi sao?

Mạc Tầm Hoan đi bên cạnh nàng bỗng khựng lại, Sắt Sắt để ý thấy mắt hắn, trong khoảnh khắc bỗng biến thành màu đỏ như máu.

Sắt Sắt đột nhiên hiểu ra, những người con gái đang bị trói kia có lẽ là thần dân của Y Mạch đảo. Lúc này hắn phải giương mắt lên nhìn thần dân của mình chịu nhục, thật tàn nhẫn biết bao. Vì thế, bàn tay Mạc Tầm Hoan sớm đã co lại thành nắm đấm, móng tay cắm ngập vào da thịt, nhưng trên mặt hắn, thần sắc vẫn bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra.

Sự nhẫn nhịn đó chỉ có thể có được sau khi đã phải tận mắt chứng kiến những cảnh tượng ngược đãi bi thảm hơn thế này tập thành mà thôi.

Bọn hải tặc bắt Sắt Sắt tới đang cung kính bẩm báo lại mọi chuyên với một gã.

Kẻ đó hắn là Đầu mục của đám hải tặc này. Khuôn mặt hắn nhìn không đến nỗi nào, chỉ có điều hai con mắt hắn âm hiểm đến mức khiến người khác phải run sợ.

Hắn đứng dậy, đi quanh mấy người Sắt Sắt một vòng, ánh mắt sắc bén ánh lên cái nhìn dâm tà, rồi lớn tiếng nói: “Trói cả bọn chúng vào gốc cây!”

https://thuviensach.vn

Sau đó hắn chỉ vào Mạc Tầm Hoan nói tiếp: “Không ai được động đến ả này, lão từ muốn dâng nó cho Đại vương, bọn còn lại thưởng cho chúng bay hết.”

Mạc Tầm Hoan cúi đầu, bộ dạng vô cùng hoảng sợ khiếp nhược, thế nhưng ánh mắt đen láy lại lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo.

Vì Sắt Sắt giả làm con trai, nhìn yếu đuối nên bọn hải tặc đó không coi nàng ra gì, vứt nàng ra cạnh gốc cây thậm chí không thèm để ý tới.

Bọn hải tặc khác vừa thấy Đầu mục nói vậy, do bao nhiêu ngày không thấy người đàn bà mới lạ nào, đương nhiên đều háo hức xông lên, nhanh chóng vây quanh Thanh Mai, Tử Mê và Nhã Tử, muốn giở trò đồi bại.

Thanh Mai sợ đến mức nhắm chặt hai mắt, bật lên tiếng kêu hãi hùng. Tuy Tử Mê biết võ công, thần sắc vốn thường bình thản đến lãnh đạm nhưng giờ phút này sắc mặt đã trở nên trắng bệch. Nhã Tử dường như đã sớm quen với việc này nên thậm chí còn không thèm chớp mắt.

“Xoẹt xoẹt” mấy tiếng, máu tươi đột ngột bắn ra, dưới ánh sáng của đống lửa loé lên những tia máu rực rỡ.

Mấy bàn tay bẩn thỉu định làm càn, giờ trên cổ tay đều có một vòng dấu máu. Vết cắt rất sâu, nhưng chỉ vòng quanh động mạch. Hiển nhiên chỉ mang ý cảnh cáo, nêu không mấy bàn tay đó e rằng đã tàn phế mất rồi.

Bọn hải tặc kinh hãi, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy dưới ánh sáng đỏ rực của đống lửa là vị công tử áo xanh nãy giờ bị trói chặt như chiếc bánh chưng đang đứng ở đó, dây thừng trên người đã bị cắt đứt, rơi xuống đất tự bao giờ.

Ánh đao mới lóe lên liền biến mất trong eo lưng chàng. Trên khuôn mặt thanh tú và lặng lẽ là nụ cười rất nhạt, nhưng vô cùng nhàn nhã, hai mắt trong veo như trăng sáng soi bóng dưới hồ thu, ánh mắt cao quý như tuyết

https://thuviensach.vn

trên đỉnh núi, dường như chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến người khác phải hổ thẹn vì sự hèn kém của mình.

Một người cao quý như vậy nhưng khi giết người lại hoàn toàn không hề lộ ra chút khí chất tàn bạo tanh máu nào. Nụ cười của chàng khiến đối phương không nhận thấy hàn ý lạnh lùng như bông tuyết trong đáy mắt chàng.

Đến khi bọn hải tặc chạm vào hàn ý trong mắt chàng, chúng không đừng được mà trở nên run rẩy.

“Ngươi, ngươi là ai?” Tên Đầu mục ngẩn người, cao giọng quát lên. Không biết vì sao một kẻ thân trải trăm trận như hắn lúc này lại bị hàn ý trong ánh mắt của vị công tử áo xanh làm cho khiếp sợ.

“Thả mấy cô gái này ra.” Sắt Sắt lãnh đạm nói, thanh âm trong như tiếng suối.

Ánh mắt nàng lướt qua mấy cô gái đang bị trói vào gốc cây, khoảng khắc ấy, trong mắt nàng ngập đầy sự xót thương. Nàng phải cố gắng khiến hơi thở mình dẫn bình ổn, để bản thân mình trở nên thật lạnh lùng, mạnh mẽ. Nhưng trong thâm tâm nàng biết mình đã không thể bĩnh tĩnh được nữa rồi.

Sự hoảng sợ trong khoảnh khắc qua đi, tên Đầu mục nhìn mấy chục tên hải tặc sau lưng, cười nói: “Chỉ dựa vào ngươi ư, đúng là nực cười. Chẳng qua chỉ mới vung loan đoan lên mấy cái mà đã dám lệnh cho lão tử đây? Thế này nhé! Ta có thể cho ngươi một cơ hội, nếu thắng được đao trong tay ta, ta sẽ cho ngươi mang mấy con đàn bà này đi. Sao hả?”

Sắt Sắt cười nhạt, ánh mắt trong trẻo lúc này rất lạnh. Tay áo màu xanh khẽ vung lên, mấy đạo hàn quang vạch lên trong không khí. Dây thừng trên người, Thanh Mai, Tử Mễ, và Nhã Tử đã đứt tự lúc nào, chỉ cần giẳng nhẹ là đã có thể thoát ra được.

https://thuviensach.vn

Tử Mê thân hình thoáng động, bay tới trước mặt Sắt Sắt, lạnh lùng nói: “Ngươi không xứng để công tử nhà ta phải động thủ.” Nói rồi, nàng nhẹ nhàng rút cây tiêu đang giắt ở thắt lưng ra.

Cây tiêu mà Tử Mê vẫn mang bên mình vốn là một loại binh khí. Thế nên dài và to hơn tiêu bình thường một chút.

“Thiết Huyết Tiêu?” Tên Đầu mục vừa nhìn thấy binh khí trên tay Tử Mê, hai mắt liền trợn lên rồi liên tục lùi ra sau vài bước.

Mấy tên hải tặc vừa bắt đám người Sắt Sắt tới, lúc này cũng vẫn đang ngây ra nhìn. Rõ ràng, bọn chúng thấy trên người họ không có binh khí gì. Thậm chí còn ngơ ngác không biết vừa rồi công tử áo xanh lấy loan đao ở đâu ra, còn cây tiêu của vị cô nương này, hóa ra lại là một loại binh khí.

“Ngươi đã nhận ra Thiết Huyết Tiêu, vậy còn không mau thả mấy cô gái này ra, rồi đưa bọn ta đi gặp Đại vương trên đảo của các ngươi!” Tử Mê cười lạnh lùng ra lệnh.

Tên Đầu mục nghe vậy, ngửa cổ cười như điên: “Thiết Huyết Tiêu thì đã sao? Xem ra ngươi chắc là con của Thiết Ngọc Lang rồi. Có điều ngươi nên biết, ngay tới cha ngươi cũng bị bọn ta giam cầm, các ngươi thì có thể làm được gì chứ?”

Sắt Sắt nghe vậy, trong lòng có chút căng thẳng.

Năm xưa, Tứ đại long tướng thủ hạ của Mẫu thân nàng ngoài Thiết Ngọc Lang cha của Tử Mê, Thanh Điểu, mẹ của Thanh Mai, còn có Mã Đằng và Tây Môn Diệu. Từ sau khi mẹ nàng thoái ẩn, không còn quản lý việc ngoài Đông Hải, dần dần cũng không dò xét được tin tức ở đây nhiều như trước được nữa.

Nhưng năm nào, cha của Tử Mê cũng gửi một bức thư tới cho mẹ nàng. Mấy tháng trước, Sắt Sắt còn nghe Tử Mê nói, cha nàng gửi thư tới, nói

https://thuviensach.vn

mọi việc trên Thủy Long Đảo đều rất ổn.

Từ khi nghe chuyện về Y Mạch Quốc, Sắt Sắt đã hiểu, những bức thư đó chắc hẳn đều là thư giả. Nàng cũng từng hoài nghi cha của Tử Mê đã bị giam cầm. Bây giờ, khi thực sự nghe được tin này, nàng vẫn không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Nhớ năm xưa Tứ đại long tướng oai phong như thế vậy mà đều đang bị giam cầm rồi sao?

Tử Mê nghe thấy vậy, tay cầm Thiết Huyết Tiêu bỗng run lên, hàn quang trong mắt nàng lóe lên, cùng lúc ấy Thiết Huyết Tiêu trong tay đã vang lên những tiếng lảnh lót như rạch không khí, nhắm thẳng về phía tên Đầu mục đánh xuống.

“Hôm nay ta sẽ bắt ngươi để đi cứu cha ta.”

Lúc đoản đao và Thiết Huyết Tiêu chạm nhau, từng đốm hàn qua lóe lên không ngừng, thân hình Tử Mê như chú chim nhỏ, không ngừng vây quanh tấn công tên Đầu mục. Mỗi lần Thiết Huyết Tiêu đâm tới đều mang theo kiếm khí vô cùng sắc bén.

Bọn hải tặc còn lại sớm đã chạy tản ra, bao vây mấy bọn Sắt Sắt. Chưa tới ba mươi hiệp, tên Đầu mục đó đã rơi vào thế hạ phong, có lẽ sắp bại dưới tay Tử Mê rồi.

Bỗng nghe thấy một tiếng quát lớn: “Đang làm gì thế này?”

Một đoàn người trong bóng tối chầm chậm đi tới. Đi đầu là một gã hải tặc trẻ tuổi, đôi lông mày rậm chau lại, trên khuôn mặt ngăm đen mang ý cực kì tức giận.

Ánh mắt Sắt Sắt thoáng ngập ngừng, tên hải tặc trẻ tuổi vừa đi tới chính là Mã Diệu, kẻ tấn công thuyền Sắt Sắt khi còn ở trên biển.

https://thuviensach.vn

Bọn hải tặc đó thấy hắn tới đều tỏ thái độ nghiêm túc nghênh đón: “Mã Tướng quân.”

Thật không ngờ tên Mã Diệu này lại là hải tặc trên Thủy Long Đảo, hơn nữa xem ra còn là một Đầu mục cấp cao, chẳng trách nào võ nghệ rất khá.

“Chuyện gì thế này?” Mã Diệu lạnh lùng hỏi, vừa nhìn thấy Mạc Tầm Hoan, mắt hắn liền sáng lên, cười ha hả nói: “Tiểu nương tử, sao nàng lại tới đây? Hay là đã nghĩ thông rồi nên muốn chạy theo Mã mỗ?”

Bỗng một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tên Đầu mục đang đấu với Tử Mê bỗng ôm tai khóc lóc: “Mã tướng quân, mau cứu ta.”

Mã Diệu cười ha hả, tách tên Đầu mục và Tử Mê đang quyết đấu ra, cười nói: “Đừng đánh nữa, người một nhà, người một nhà.”

Bọn hải tặc nghe thấy thế, bỗng chốc kinh ngạc, trợn tròn hai mắt.

Cái gì mà người cùng một nhà?

Mã Diệu lạnh lùng nói: “Sau này nàng ta là nương tử của bản tướng quân rồi, lẽ nào còn không phải là người một nhà sao?! Các ngươi cút đi hết cho ta, cút được càng xa càng tốt.”

Mạc Tầm Hoan nghe vậy, ánh mắt hắn lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo. Gã Mã Diệu này đúng thật là mặt dày.

“Tướng quân, ả này cầm trong tay Thiết Huyết Tiêu đó.” Tên tiểu Đầu mục nói nhỏ.

“Thế sao?!” Mã Diệu cười khẩnh nói “Ngươi đừng có cứ nhìn thấy tiêu thì bảo là Thiết Huyết Tiêu, lấy đâu ra nhiều Thiết Huyết Tiêu thế, chẳng phải nó ở trong tay Thiết Ngọc Lang sao?”

https://thuviensach.vn

Tên tiểu Đầu mục kia lại thì thầm nói: “Thuộc hạ không biết, có lẽ là nhìn nhầm rồi!”

Mã Diệu sau đó nheo mắt cười quát: “Cút hết.”

Đám hải tặc liền lập tức tản ra.

“Tiểu nương tử, lại đây với ta nào.” Mã Diệu cười hi hi xông về phía Mạc Tầm Hoan, bỗng hắn quay sang nháy mắt với Sắt Sắt một cái.

Khoảng khắc đó, đột nhiên Sắt Sắt nhận ra gã Mã Diệu này không giống bọn hải tặc ban nãy. Lúc đầu khi đánh cướp bọn nàng trên biển, tuy hắn vừa trêu ghẹo vừa muốn cướp Mạc Tầm Hoan nhưng thần sắc lại không hề đáng ghê tởm.

Sắt Sắt chau mày, cảm thấy tên Mã Diệu này quyết không giống như vẻ ngoài, vì thế, nàng liền cùng hắn đi vào trong trại.

Sau đó đoàn người tới một căn lầu gác bằng gỗ cũ kỹ đơn giản.

Trong phòng, ánh nến đung đưa. Cửa phòng vừa đóng lại, khuôn mặt hí hửng của Mã Diệu bỗng chốc trở nên nặng nề.

Hắn nhướng mày nhìn Sắt Sắt một hồi rồi nói: “Làm sao ngươi có được thanh Tân Nguyệt loan đao?”

Sắt Sắt khẽ chau mày, nghĩ lại khi ở trên biển lúc nàng rút loan đao ra, Mã Diệu dường như cực kỳ kinh ngạc đã hỏi: “Có phải ngươi dùng Tân Nguyệt loan đao không?”

“Ngươi là ai?” Sắt Sắt thấp giọng hỏi. Nàng đoán chắc gã Mã Diệu này hôm đó đã đoán ra thân phận của nàng, vì Tân Nguyệt loan đao vốn là binh khí của Lạc Thị, nhữ Hải tặc Vương. Là hải tặc trên Thủy Long Đảo, đương nhiên phải biết điều đó.

https://thuviensach.vn

Mã Diệu chớp mắt nói: “Năm xưa Lạc Long Vương trên biển hô mưa gọi gió, ta chính là con của Mã Đẳng, một trong Tứ đại long tướng dưới trướng bà.”

“Hóa ra ngươi là con của Mã Đẳng.” Sắt Sắt thấp giọng nói, mẹ nàng đã từng nói, Mã Đẳng là viên tướng trung thành của bà, vì thế nàng chầm chậm nói: “Lạc Long Vương là mẫu thân của ta.”

Mã Diệu nghe vậy, thần sắc chăm chú hỏi: “Công tử có tín vật không?”

Sắt sắt nghe vậy liền đưa kim bài đeo ở cổ ra, nói: “Tín vật có phải là thứ này không?”

Mã Diệu nhận kim bài, nhìn một lúc rồi đưa vào tay Sắt Sắt, trầm giọng đáp: “Chính là thứ này!” Sau đó khựng lại một lúc rồi hỏi: “Chỉ có điều ta nhớ con của Lạc Long Vương là một nha đầu, không phải là một công tử.”

Sắt Sắt cười nói: “Ta đúng là con gái, chỉ là cải nam trang thôi.”

“Nữ giả nam trang?” Mã Diệu lắc đầu, có chút thất vọng nói, “Nếu ngươi là con trai thì tốt quá! Như vậy thì có thể dựa vào tấm kim bài này để thu phục bọn hải tặc rồi. Thật là đáng tiếc!” Trong lời nói của hắn mang nỗi thất vọng ghê gớm.

“Con gái thì đã sao? Cái đồ dâm tặc nhà ngươi.” Thanh Mai đứng một bên cất giọng cực kì bất bình, nàng có ấn tượng khá xấu về Mã Diệu.

Mã Diệu nhướng mày hỏi: “Còn cô thì là ai đây?”

“Ngươi hỏi làm gì?” Thanh Mai hếch mũi, hừ một tiếng.

“Mã Diệu, Tứ đại long vương hiện giờ ở đâu?” Sắt Sắt lạnh lùng hỏi.

“Bị Tây Môn Lâu giam cầm dưới địa lao rồi.” Mã Diệu nói, trong đôi mắt đen lóe lên một tia đau đớn.

https://thuviensach.vn

“Tây Môn Lâu?” Sắt Sắt khẽ nheo mắt, “Con của Tây Môn Diệu?”

“Đúng thế, hiện giờ hắn là Hải tặc Vương, không ngờ tên tiểu tử đó nhìn yếu đuối, nho nhã thế mà lại mang thân tuyệt kỹ, thủ đoạn cũng rất hiểm độc, ngay đến cha mình hắn cũng không tha mà giam dưới địa lao. Bây giờ hắn đang tiêu dao tự tại làm vương ở Y Mạch Quốc rồi.” Mã Diệu nói đầy căm hận.

Hóa ra Hải tặc Vương lại là con của Tây Môn Diệu, Tứ đại long vương, trong đó có cả cha hắn đều đang bị giam dưới địa lao.

“Ngươi cũng chẳng phải là người tốt, vì sao không đi cứu họ.” Thanh Mai cất giọng thảm thiết khi biết cha mẹ mình đang bị cầm tù ở đó.

“Nói vậy, cô là hậu nhân của Thanh Điểu tướng quân? Còn cô, là con gái của Thiết thúc thúc?” Mã Diệu chỉ vào Thanh Mai và Tử Mê, sau đó nói tiếp “Các ngươi cho rằng ta không muốn cứu họ ư? Khó lắm, nếu không phải ta chịu xuôi theo bọn chúng, chúng đã giam nốt cả ta lại rồi.” Mã Diệu quay đầu về phía Sắt Sắt lại nói, “Các ngươi đến đúng lúc lắm! Ta trước vốn cho rằng cô chỉ là một tiểu thư tay trói gà không chặt, không ngờ cô lại được chân truyền từ Lạc Long Vương. Lần này may ra có tia hi vọng có thể diệt trừ tên Tây Môn Lâu đáng chết đó rồi.”

May mà Sắt Sắt khéo giấu võ công của mình để mấy tên hải tặc kia không coi nàng vào đâu. Nếu không, e rằng nàng đã sớm bị ám toán rồi.

“Thế lực trên đảo bây giờ do ai nắm giữ?” Sắt Sắt hỏi.

“Đương nhiên bề ngoài đều là thế lực của Tây Môn Lâu, bao gồm cả ta, trên danh nghĩa cũng là người của hắn. Có điều, ta biết ít nhất cũng có một nửa đám hải tặc là người trung thành với Tứ đại long tướng, một nửa chỉ đứng nhìn. Thủ hạ trung thành của Tây Môn Lâu đã phần đều đã theo hắn tới Y Mạch Quốc, chỉ còn một số ít ở đây để giám sát tình hình trên đảo.

https://thuviensach.vn

“Phải tìm cách thu phục một nửa số người chỉ đứng nhìn đó mới được.” Sắt Sắt lạnh lùng nói.

“Việc này dễ, chỉ cần cô giơ kim bài ra và để họ biết về tuyệt thế võ công của cô là do Lạc Long Vương truyền lại là được.” Mã Diệu nói, “Việc sau này để ta sắp đặt.”

Hôm đó, ánh nắng chan hòa.

Trên mõm cực nam của Thủy Long Đảo, bóng cây xanh rợp che đi một phần ánh nắng.

Trên khoảng đất rộng, có khoảng hơn một ngàn tên hải tặc, tay cầm đoản đao, trường kiếm, chú mục nhìn về phía tỉ võ đài phía trước. Tỉ võ đài đó hôm qua vừa được dựng lên, theo lời Mã Diệu Tướng quân trên đảo, hôm nay ở đây có tỉ võ.

Hải tặc trên đảo hai năm nay rất ít khi được tỉ võ, trước đó trong số bọn chúng có rất nhiều đầu lĩnh đều nhờ những cuộc tỉ võ thế này mà lên. Từ khi Tây Môn Lâu lên làm thủ lĩnh, liền bỏ tỉ võ mà ra lệnh trực tiếp trong việc sắp đặt vị trí Đầu mục, Tướng quân…Vì thế bọn chúng rất hào hứng với cuộc tỉ võ lần này, mỗi đội nhỏ tự tỉ thí trước, sau đó chọn ra người thắng rồi mới tham gia cuộc tỉ võ hôm nay.

Hôm nay, Sắt Sắt mặc lại đồ con gái, nàng muốn lấy thân phận là nữ để giành chiến thắng trong trận tỉ võ này.

Nàng đứng trên bóng râm, nhìn đám hải tặc phía xa. Kẻ nào cũng cởi trần lộ ra phần cơ bắp rắn chắc khí thế hăng hái. Rút thăm xong, bọn chúng cực kì háo hức chờ được lên võ đài.

Sắt Sắt đứng lặng lẽ bên tỉ võ đài, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày nàng sẽ đứng ở Thủy Long Đảo, quyết đấu với một đám đàn ông.

https://thuviensach.vn

Từng đợt gió biển thổi tới, mang theo mùi vị mát mẻ của biển cả. Trong tay nàng đang cầm tờ giấy rút thăm ghi số, nàng không biết đối thủ của mình là ai, nhưng dù hắn là ai, nàng đều phải đánh bại hết.

Trên đài đã qua mấy vòng huyết đấu, cuối cùng cũng có người gọi tới số của Sắt Sắt. Nàng cười nhẹ, chân phải điểm một cái, chiếc váy xanh bay lên như cánh bướm, rồi nhẹ nhàng đáp xuống lôi đài.

Đằng xa, phía đối diện của tỉ võ đài là một ngọn núi rất đứng, trên núi cây cối um tùm. Nhưng cạnh vách núi dựng đứng đó có một cây hoa cổ thụ cành lá sum suê. Lúc này lại đang vào mùa hoa nở, cả cây nhuộm một màu hồng rực rỡ. Dưới gốc cây là một bóng áo màu nguyệt bạch và một bóng áo màu tím.

Bóng áo màu nguyệt bạch chính là Minh Xuân Thủy, hắn đứng dưới gốc cây, trong tay cầm Thiên lý mục, hướng về phía tỉ võ đài không ngừng quan sát. Lúc nhìn thấy Sắt Sắt lên đài, đôi lông mày cao hắn khẽ nhướng, bên khóe miệng nở một nụ cười.

“Lầu chủ, nàng ấy có thể thắng được không?” Nam tử áo tím bỗng quay sang hỏi.

Minh Xuân Thủy nhếch môi cười nhạt: “Nếu không có gì ngoài dự liệu thì có lẽ không sao, nàng ta hắn đã luyện một loại nội công đặc biệt nào đó, hơn nữa còn tiến triển rất nhanh. Chỉ cần ngươi để ý động tĩnh bên Y Mạch Đảo là được. Ta đoán tình hình ở đây đã truyền tới tai Tây Môn Lâu bên đó rồi. Hắn sẽ xuất binh ngay thôi.”

Nam tử áo tím gật đầu,, khuôn mặt ẩn hiện nét lạnh lùng chết chóc.

Trên tỉ võ đài.

Đối thủ đầu tiên của Sắt Sắt là một nam tử thân hình cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, cả người hắn như gân đồng cốt sắt.

https://thuviensach.vn

Khi Sắt Sắt đứng trên lôi đài, dưới đài đã vang lên những tiếng reo hò kèm lời trêu chọc không ngớt.

Nhưng Sắt Sắt chỉ cười nhẹ như làn khói, không hề để ý tới những lời trêu ghẹo đó.

Gã đối thủ của Sắt Sắt tỏ ra rất khó chịu với sự xuất hiện của nàng, không hiểu từ đâu lại xuất hiện ra một cô gái tới tham gia tỉ võ thế này. Hai tay hắn nắm chặt, các khớp xương không ngừng kêu lên răng rắc, cất giọng ồm ồm: “Tiểu cô nương, tỉ võ với cô không cần dùng binh khí, chỉ cần dùng nắm đấm này thôi. Nếu cô thua thì làm nương tử của ta nhé.”

Ý hắn là muốn nhường Sắt Sắt?!

Sắt Sắt nghe vậy cười dài đáp: “Nếu ngươi không dùng binh khí, vậy ta cũng không dùng nữa.” Nàng không cần hắn phải nhường.

Gã đó nghe vậy cười lên một tràng rồi nhanh như cắt nhảy về phía Sắt Sắt.

Sắt Sắt đứng im bất động, chờ khi bóng hắn đè ép xuống đỉnh đầu, nàng mới nhẹ nhàng bay ra chỗ khác. Gã đó không ngờ Sắt Sắt lại linh hoạt như thế, vồ hụt, liền giơ chân ra giữ thăng bằng rồi xoay người tiếp tục xông về phía Sắt Sắt. Nắm đấm vung lên, nhằm thẳng ngực Sắt Sắt lao tới.

Mắt Sắt Sắt ánh lên tia nhìn lạnh lẽo, nàng không tránh, ống tay áo rộng như mây khẽ vung lên mang theo một làn gió lạnh, đặc biệt sắc bén sượt qua mặt gã kia như đao kiếm. Gã nam tử đó không khỏi thất kinh, rút nắm đấm lại, ngẩng đầu ra sau tránh nhưng phía dưới cằm đã đau như bị đao cứa.

Sắt Sắt thấy vậy lập tức giơ chân đá vào hạ bàn của hắn. Vì đứng không vững, gã đó liền ngã nhào từ trên đài xuống.

https://thuviensach.vn

Trận đầu tiên, Sắt Sắt thắng.

Chỉ bằng một chiêu nàng đã chiến thắng đối thủ. Đó quả là điều chưa từng xảy ra trong các lần tỉ võ.

Hôm nay Sắt Sắt nhất định phải thắng, vì vậy nàng ra chiêu vừa dứt khoát lại mạnh mẽ, không hề có ý nương tay.

Một cô gái, chỉ bằng một chiêu đã đánh bại một đại hán, hơn nữa thân thủ nhanh nhẹn, thần tốc, chiêu thứ đánh ra đẹp đến mức khiến người ta nhìn không chớp mắt. Đám hải tặc đứng xem phía dưới có chút bàng hoàng, kinh ngạc.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của chúng, Sắt Sắt phất tay áo, nhẹ nhàng xuống đài. Nàng đứng bên ngoài đám người, áo xanh bay trong gió, bên miệng nở nụ cười thuần khiết như tuyết trắng.

Dưới tán cây bên cạnh đài tỉ võ có bày một chiếc bàn dài, bên bàn có mấy tên thủ lĩnh hải tặc. Trong đó có một tên là Đại thủ lĩnh ở Thủy Long Đảo, cũng là thuộc hạ trung thành của Tây Môn Lâu, tên gọi Ninh Phóng, ngoài ba mươi tuổi, dáng vẻ rất uy vũ.

Hai ngày trước, Mã Diệu tới tìm hắn, nói rằng sẽ tổ chức tỉ võ trên đảo. Hắn nghĩ hai năm nay đã không tỉ võ, hải tặc trên đảo cũng lâu rồi không thi thố với nhau, nên liền đồng ý chuyện này mà không chút đắn đo.

Hắn không ngờ lần này lại có một cô gái cũng tham gia tỉ võ, liền quay đầu về phía Mã Diệu đang ngồi cạnh.

“Cô gái đó là ai?” Ninh Phóng hỏi.

Mã Diệu cười hi hi đáp: “Cô ta ở trong đội của ta, trước đó bị ta bắt tới đây, cũng biết vài miếng võ công đẹp mắt nên muốn cô có cơ hội được thi thố. Vì thế ta liền đồng ý ngay.”

https://thuviensach.vn

Ninh Phóng nghe vậy, cười nói: “Thuộc hạ mà ngươi bắt được cũng ra trò đấy nhỉ?”

Trận quyết đấu tiếp theo Sắt Sắt cũng nhanh chóng giành chiến thắng. Mọi người vẫn nghĩ lần thắng đầu tiên của nàng chỉ là may mắn, nhưng qua vài vòng đấu, không ai dám coi thường nàng nữa.

Tiếp đó một hồi trống vang lên, Sắt Sắt liền lập tức bay lên đài. Đối thủ lần này không dám coi thường Sắt Sắt, trong tay cầm binh khí, nghiêm trang chờ trận đấu bắt đầu.

Sắt Sắt vừa nói một tiếng “xin mời”, gã kia liền cẩn trọng tung người, tay phải cầm kiếm đâm về phía Sắt Sắt, nhưng bị kiếm của Sắt Sắt chậm lại. Nhưng không ngờ gã kia bỗng phất tay trái, một bóng đen ra từ trong tay áo nhanh như chớp giật phi ra.

Sắt Sắt cả kinh, vội lui lại mấy bước, nhưng chiếc áo xanh vẫn bị rách một góc.

Thứ màu đen đó chỉ trong nháy mắt đã lại quay về nằm gọn trong tay áo gã kia.

Hóa ra trận này kẻ đó rất e dè Sắt Sắt, nên dùng cả vũ khí bí mật, rốt cuộc hắn giấu thứ binh khí gì trong tay áo?

Hai người lại tiếp tục đấu vài chiêu, mỗi khi Sắt Sắt sắp khống chế được đối thủ, thứ binh khí kỳ lạ đó lại vụt từ trong tay áo ra, làm hỏng kiếm khí và làm nhiễu loạn kiếm pháp của Sắt Sắt. Đấu thêm vài chiêu nữa, cuối cùng Sắt Sắt cùng nhìn rõ thứ giấu trong tay hắn là bàn tay sắt được đúc rất tinh xảo, phóng ra thu về như vật sống vậy.

Nhìn rõ thứ binh khí gì rồi, trong lòng Sắt Sắt cũng yên tâm hơn vài phần, liền liên tục xuất chiêu, nhắm thẳng đối phương đánh tới.

https://thuviensach.vn

Trên đài nhất thời kiếm ảnh mịt mù tuy bàn tay sắt đó vẫn không ngừng tập kích trộm nàng, nhưng uy lực đã không còn như trước, ngay đến vạt áo Sắt Sắt cũng không thể chạm tới được.

Một chiêu, hai chiêu, ba chiêu…

Đến chiêu thứ mười, Sắt Sắt bay lên, mái tóc đen, dài nhẹ đón gió, bay ra phía sau như một đám mây. Ánh mắt trong trẻo tóe lên tia nhìn sắc lạnh. Đối thủ kinh ngạc nhìn Sắt Sắt nhẹ đáp xuống võ đài, trong đôi mắt sáng trong của nàng lúc này đang phản chiếu hình ảnh sợ hãi khiếp đảm của mình.

Kiếm đâm vào ngực trái hắn với tốc độ như sét đánh, hắn giơ kiếm lên chặn, nhưng không ngờ, ngón tay ngọc ngà thon thả của Sắt Sắt đã đưa từ trong tay áo ra phong tỏa huyệt đạo của hắn nhanh như chớp. Kiếm trong tay nàng lúc đâm vào người hắn, bỗng lực đạo tiêu tan. Tuy máu đã chảy ra, nhưng hắn biết, vết thương không sâu.

Cô gái này đã hạ thủ lưu tình.

Kết quả tỉ võ cuối cùng, Sắt Sắt giành được vị trí cao nhất.

Bọn hải tặc dưới đài trên mặt mang đủ các loại trạng thái, kinh ngạc có, nghi ngờ có, thậm chí còn có cả sự xấu hổ và tức giận. Đường đường là nam tử hán đại trượng phu mà đều bại dưới tay một cô gái, làm sao chúng có thể không bực tức cho được? Nhưng, quả thực chúng đấu không lại nàng.

“Ai da, tiểu thư thắng rồi, Tân Nguyệt loan đao còn chưa rút ra khỏi vỏ.” Thanh Mai thấy vậy không ngừng vui mừng ho reo nhảy nhót.

Tử Mê trừng mắt nhìn nàng ta, ý nói hay ngậm miệng lại.

https://thuviensach.vn

Trong khi Mạc Tầm Hoan vẫn cải trang thành con gái, mái tóc vấn cao, váy đỏ nhẹ bay phấp phới. Trên khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ, nở một nụ cười như có như không.

Hắn cứ lo Sắt Sắt không thắng được, nhưng sau khi đánh thắng mấy trận, hắn không còn chút lo lắng gì nữa. Hắn biết nàng sẽ thắng, nhưng hắn không ngờ Sắt Sắt lại thắng đẹp như thế. Nhất là khi nàng tung người nhảy lên, bóng áo xanh như đóa mặc liên nở dưới bầu trời xanh ngát, phong thái đó trong khoảnh khắc đã khiến trái tim hắn hoàn toàn xao động.

Hắn chầm chậm nhắm mắt, im lặng hồi lâu mới có thể khống chế được trái tim đang dạt dào cảm xúc của mình.

Hắn sẽ không quên mình là Mạc Tầm Hoan. Là Mạc Xuyên không thể tầm hoan. Lúc hắn mở mắt ra lần nữa, đôi mắt đen láy chỉ còn ánh lên cái nhìn trong trẻo, hoàn toàn lãnh đạm.

Trên núi cao ở phía đối diện, Minh Xuân Thủy nhẹ nhàng bỏ Thiên lý mục trong tay xuống, ánh mắt phía sau chiếc mặt nạ bằng bạch ngọc tinh tế của hắn rực lên những tia nhìn phức tạp.

“Nữ trung hào kiệt!” Thiết Phi Dương, gã nam tử áo tím này giờ rất ít nói cũng phải cảm khái thốt lời.

Minh Xuân Thủy nhếch miệng cười khẽ: “Có lẽ không còn chuyện gì nữa rồi. Chúng ta đi thôi!”

Thiết Phi Dương đột nhiên ngưng giọng nói: “Không xong rồi! Lầu chủ, dường như có chuyện gì đó ngoài dự liệu.”

Minh Xuân Thủy ngón tay khẽ run, cầm Thiên lý mục lên, hướng về phía võ đài quan sát.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt vẫn đứng trên đài cao, Đại đương gia Ninh Phóng của Thủy Long Đảo chầm chậm bước lên, vỗ tay nói: “Vị cô nương này võ nghệ giỏi lắm, thật khiến người khác khâm phục, đoạt được danh hiệu đệ nhất, không biết cô muốn được thưởng gì?”

Sắt Sắt quay đầu, nhìn gã nam tử mặc áo xám trước mặt, nàng biết hắn chính là thủ lĩnh hiện tại của Thủy Long Đảo, thuộc hạ của Tây Môn Lâu. Nàng nhếch miệng, nụ cười trong sáng như vầng trăng xinh đẹp, chỉ có điều trong đáy mắt chỉ toàn là lãnh ý.

Nàng cười nhạt đáp: “Ta muốn có vị trí Đại thủ lĩnh của ngươi.”

Ninh Phóng nghe vậy, ngẩng đầu cười như điên dại, dường như hắn vừa nghe một chuyện gì đó hết sức buồn cười vậy.

“Hay, hay lắm, ta chưa bao giờ gặp cô gái nào gan dạ như cô. Đúng là khiến người khác phải thay đổi cách nhìn, ta không để bụng việc cô đùa cợt thế đâu. Cô làm thuộc hạ của ta nhé?” Hắn trầm giọng nói, vì cho rằng Sắt Sắt chẳng qua chỉ đang nói đùa mà thôi.

“Không! Ta chỉ muốn vị trí của ngươi thôi. Ngươi không chịu sao?” Sắt Sắt nói rất ung dung, dường như thứ nàng đòi hỏi rất đỗi bình thường vậy.

“Ha ha ha, tiểu cô nương, cô cho rằng mình đứng đầu trong đợt tỉ võ là có thể ngồi lên vị trí thủ lĩnh hay sao? Đúng là ấu trĩ hết sức. Cô hỏi xem, các huynh đệ ở dưới có ai đồng ý không?” Nụ cười của Ninh Phóng ngưng tụ, khi hắn nhận ra Sắt Sắt không hề có ý đùa, liền lạnh lùng nói.

“Đúng thế, cô cho rằng võ công cao là có thể làm thủ lĩnh ư? Cô chưa chắc đã là đối thủ của Đại thủ lĩnh đâu.”

“Chúng ta đều là nam nhi thân dài bảy thước, sao có thể cam lòng để một cô gái lên chỉ huy, ha ha ha…”

https://thuviensach.vn

“Tiểu cô nương này đúng là ngông cuồng quá sức.”

…

Đám hải tặc ở phía dưới không ngừng lớn tiếng bất bình. Cho dù chúng khâm phục võ công của Sắt Sắt, nhưng muốn chúng thần phục một cô gái? Ngàn vạn lần không được!

Sắt Sắt nheo mắt, lãnh ý không ngừng toát ra từ ánh mắt trong veo. Nàng biết vị trí này khó mà dễ dàng có được, nghe đám hải tặc hò hét điên cuồng, nàng đưa tay sờ nhẹ vào tấm lệnh bài trước ngực của mẹ. Đôi mắt trong trẻo nhìn khắp một lượt, nàng thấy Mã Diệu ở dưới đang không ngừng đưa mắt ra hiệu cho nàng, ý bảo nàng hãy đưa tấm kim bài kia ra. Ngón tay nàng vuốt ve tấm kim bài mãi không thôi, cuối cùng cũng vẫn từ từ buông xuống. Nàng không muốn dựa vào uy vọng năm xưa của mẹ, như thế cho dù có thu phục được đám hải tặc này, bọn chúng cũng không hoàn toàn thực tâm với nàng. Huống hồ đám hải tặc ở đây đều là những trai tráng trẻ tuổi, không phải những thủ hạ năm xưa của mẹ nàng nữa rồi. Bọn chúng chẳng qua cũng chỉ được nghe lớp hải tặc trước kể truyện về uy danh của mẹ nàng mà thôi.

“Ngươi nói xem, rốt cuộc phải làm thế nào ngươi mới chịu nhường lại vị trí thủ lĩnh?” Sắt Sắt lạnh lùng hỏi.

Ninh Phóng khẽ nheo mắt, ánh mắt thâm sâu nhìn chằm chặp vào Sắt Sắt.

Đó là một khuôn mặt thanh tú bình thản, trong nét dịu dàng ẩn chứa sự kiên cường, sự kiên định nhất nhất phải giành thắng lợi đến cùng. Xem ra, nàng một lòng muốn đoạt vị trí này của hắn.

Hắn đột nhiên hiểu ra, mọi việc không như lời Mã Diệu nói. Lai lịch của cô gái này e rằng không đơn giản. Tên tiểu tử Mã Diệu này rốt cuộc vẫn chỉ

https://thuviensach.vn

là giả vờ thần phục Đại vương thôi. Có điều chúng cho rằng đoạt được vị trí của hắn đơn giản lắm sao? Chỉ dựa vào nàng, đúng là quá buồn cười.

“Được, nếu cô thực sự muốn đoạt vị trí thủ lĩnh này, vây cô hãy nhận ba mũi tên của ta.” Ninh Phóng lạnh lùng nói, khuôn mặt đặc biệt nghiêm túc.

“Ồ?” Sắt Sắt nhướng mày không hiểu.

“Trồng một cây cột gỗ trên mặt đất, sau đó đem người đỡ tên buộc cả lưng, tay và đùi vào cây gỗ. Còn ta? Ta sẽ đứng cách đó mười trượng, bắn tới ba mũi tên. Nếu tránh được ba mũi tên đó thì cô sẽ trở thành thủ lĩnh ở đây. Sao hả, cô có dám không?” Ninh Phòng nói từng lời từng chữ lạnh lùng và dứt khoát.

Sắt Sắt cau mày, buộc lưng, đùi và cả tay nàng vào cột gỗ thì chắc chắn không thể động cựa được? Còn hắn lại bắn nàng ba mũi tên, nàng có tránh nổi không?

“Cô dám không?” Bọn hải tặc bên dưới cao giọng hỏi, sau đó còn đưa lời chế giễu: “Không dám thì mau xuống đi, không có gan thì đừng hòng làm thủ lĩnh hải tặc.”

Tiếng hô chói tai vang lên không ngừng. Sắt Sắt khẽ nheo mắt nhìn, chỉ thấy trên khuôn mặt luôn bình thản của Mạc Tầm Hoan đang lộ rõ vẻ lo lắng. Thanh Mai và Tử Mê cũng nhảy cuống lên, vung tay về phía nàng, ra hiệu đừng làm thế. Mã Diệu càng cuống hơn liên tục giơ tay chỉ vào cổ, ý bảo nàng hãy giơ tấm kim bài ra.

Lúc này, Sắt Sắt biết, cho dù nàng có đưa kim bài ra, e rằng cũng sẽ bị đám hải tặc phía dưới coi thường.

“Sao hả, nghe nói năm xưa Lạc Long Vương khi đoạt ngôi Hải tặc Vương cũng đã qua được cửa ải này, cô có dám không?” Ninh Phòng nheo mắt cười lạnh lùng hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt trong lòng thoáng run, chuyện đó, Mẫu thân chưa bao giờ kể với nàng. Bà cũng đã phải trải qua cửa ải này, mới có thể hàng phục được bọn hải tặc sao? Nàng nhớ, khi xưa lúc mẹ dạy nàng luyện ám khí, điều đầu tiên là dạy nàng cách tránh được ám khí.

Nàng cười nhạt, lạnh lùng quyết định: "Được!"

Chữ "được" vừa thốt ra khỏi miệng, đám hải tặc ở dưới đang kêu gào bỗng dưng im bặt. Bọn chúng không ngờ cô gái này lại có gan đến thế.

Bị người khác liên tục bắn ba mũi tên vốn đã khó tránh lắm rồi, huống hồ còn bị trói vào cột gỗ. Hơn nữa người bắn tên lại là Ninh Phóng với tiễn thuật cực kỳ chuẩn xác, vang danh tại Thủy Long Đảo. Chẳng cần phải nói đâu xa, trong số bọn chúng không ai dám trực diện tiếp ba mũi tên này.

Đám hải tặc hoàn toàn chìm trong im lặng, ngây người nhìn Sắt Sắt. Nhất thời hòn đảo lớn không một tiếng động chỉ còn âm thanh của tiếng sóng biển ngoài xa vọng đến.

"Đừng! Nhất định không được làm như thế!" Một bóng áo xám từ chiếc bàn dài đứng lên, nhảy về phía Sắt Sắt. Đó là Mã Diệu, "Như vậy là cô tự tìm đến cái chết đó! Cửa ải này chưa ai vượt qua được! Cô còn không đưa thứ đồ của cô ra?!"

"Thứ đồ gì?" Ninh Phóng lạnh lùng hỏi.

"Mọi người nghe cho kỹ đây, cô ấy là…" Mã Diệu cao giọng hét lên, nhưng vừa mở miệng, liền bị giọng nói lạnh lùng của Sắt Sắt ngăn lại.

"Mã Diệu, câm miệng lại!" Sắt Sắt thấp giọng nói, nếu như lúc này đưa kim bài của mẹ nàng ra chắc chắn sẽ là sự chà đạp lên uy danh của mẹ. Con gái của Lạc Long Vương, người đã từng hô phong hoán vũ, lại chỉ là một kẻ hèn nhát sao?

https://thuviensach.vn

“Ta làm được!” Sắt Sắt nói từng câu từng chữ, tuy trong lòng không nắm chắc mười phần, nhưng nàng vẫn có một tia hy vọng chiến thắng. Chỉ cần có một tia hy vọng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Mã Diệu nhìn thấy trong đôi mắt trong trẻo của Sắt Sắt ánh lên sự quyết tâm, trong lòng bỗng ngập tràn sự cảm phục, không hiểu sao hắn thấy mình thật thấp kém trong mắt nàng. Tuy hắn chưa từng gặp Lạc Long Vương, nhưng cô gái này khí thế quyết không kém hơn Lạc Long Vương năm xưa chút nào. Không biết vì sao, hắn cảm thấy, nàng nhất định không thể nào thất bại.

Hắn khẽ gật đầu: “Được, cẩn thận đó!” Trong khoảnh khắc, hắn đã bị lòng dũng của Sắt Sắt khuất phục hoàn toàn.

Một cây gỗ lớn nhanh chóng được đóng chặt xuống đất, một tên hải tặc tới dùng xích sắt trói hai đùi, lưng và hai tay Sắt Sắt vào cột thật chặt. Thanh Mai, Tử Mê, Mạc Tầm Hoan, Nhã Tử, và cả Mã Diệu đều bị đám hải tặc đuổi ra ngoài cách xa mười trượng.

Trên đảo có hơn một nghìn hải tặc, nhưng lúc này tất cả im ắng như một hòn đảo chết. Bên tai chỉ nghe tiếng gió thổi ù ù, tiếng sóng biển không ngừng vọng lại.

Không ai chú ý tới một bóng áo tím ở núi cao phía đối diện đang nhẹ nhàng bay xuống, như gió lốc chớp lòe, thần tốc chạy nhanh tới phía này, trà trộn vào đám hải tặc mà không gây ra chút tiếng động nào. Có lẽ bởi đám hải tặc đang tập trung hết sự chú ý lên người Sắt Sắt, thế nên chẳng ai còn tâm tư đâu để mà để ý.

Ninh Phóng nheo mắt, lùi ra ngoài mười trượng. Rồi một tên hải tặc cầm chiếc cung lớn đưa lại. Ninh Phóng nhanh chóng lắp tên, nheo mắt nhằm thẳng vào bóng áo xanh trước mặt. Bóng áo xanh phấp phới, mái tóc đen dài nhẹ tung bay trong gió, trên khuôn mặt nàng không hề có nét sợ

https://thuviensach.vn

hãi, cũng không hề có ý hối hận, càng không hề có chút trạng thái hoảng loạn nào. Cô gái đó trấn tĩnh đến mức khiến người ta kinh ngạc. Thậm chí hắn còn nhìn thấy nụ cười tuyệt mỹ bên môi nàng, dưới ánh mặt trời rực rỡ như đóa hoa đang độ khoe sắc.

Ngắm mục tiêu là nàng thêm một lần nữa, trong mắt Ninh Phóng đã ánh lên tia nhìn tàn nhẫn. Hắn kéo cung. Hắn buông dây. Vừa rồi hắn đã nhắm thẳng vào ngực trái Sắt Sắt, mũi tên lông công xé gió bay thẳng về phía vị trí hắn đã ngắm bắn với tốc độ chớp giật. Ánh mắt đám hải tặc đều nhìn theo hướng mũi tên, trong không gian ngập tràn mùi chết chóc.

Nhưng bọn chúng hoàn toàn bất ngờ. Khi mũi tên sắp găm vào người Sắt Sắt, nàng đột nhiên né người chiếc eo thon mềm mại gập về một bên, tránh được mũi tên chết người. Còn mũi tên mang theo tiếng gió đó cắm vào chiếc cột gỗ phía sau nàng.

Nhưng đã tránh được mũi tên đầu tiên, nhờ vào thân thể uyển chuyển của một cô gái. Còn mũi tên thứ hai thì sao?

Ninh Phóng lại giương cung, mũi tên thứ hai xé gió bay đi, nhắm thẳng vào bụng Sắt Sắt bắn tới. Nếu nói mũi tên thứ nhất còn có thể tránh được, thì mũi tên thứ hai này thực sự khó bề tránh khỏi. Vì đùi, bụng và tay nàng đều đã bị trói chặt. Không thể động đậy, càng không thể giơ tay ra đỡ, mũi tên này phải tránh thế nào đây?

Sắt Sắt cười nhạt, hai tay bị trói giật cánh khuỷu tay vào thân cây gỗ đột nhiên nắm lấy Tân Nguyệt loan đan ở thắt lưng. Tân Nguyệt loan đao là thứ binh khí mềm, khi không dùng tới có thể quấn quanh thắt lưng. Lúc đó, tuy tay nàng bị trói, không thể rút đao ngăn lại, nhưng vẫn có thể nắm lấy chuôi đao, sử kình, nhuyễn đao bỗng trở nên cứng như thép, Sắt Sắt khéo dịch chuyển, vừa khéo che được vùng bụng đang bị mũi tên lao đến.

https://thuviensach.vn

Mũi tên thứ hai bắn vụt tới, chỉ nghe “keng” một tiếng giòn tan, mũi tên đã bị loan đao chặn lại, rơi xuống đất. Tuy tránh được, nhưng vùng bụng bị một lực đạo lớn đập vào, Sắt Sắt không nhịn nổi phun ra một ngụm máu tươi, thấm đỏ cả tấm áo xanh trước ngực.

Những kẻ nhát gan sớm đã nhắm chặt mắt lại, chờ khi âm thanh nghe thấy không phải là tiếng tên cắm vào máu thịt mới chầm chậm mở mắt ra. Trước mắt chúng, cô gái áo xanh vẫn bĩnh thản cười tươi như hoa.

Khoảnh khắc hình ảnh ấy đập vào mắt, đảm hải tặc cứ ngỡ mình như bị ảo giác, rồi không ngừng thầm hỏi, trên đời này sao lại có nụ cười tươi tắn diễm lệ đến vậy chứ? Ninh Phóng mở to hai mắt, nhìn chằm chằm về phía Sắt Sắt, khóe môi hắn nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo. Hắn không ngờ ở eo lưng nàng lại quấn binh khí mềm, có lẽ do số nàng may mắn mà thôi.

Mũi tên thứ ba, để xem nàng còn có may mắn như thế nữa không?

Lắp tên, kéo cung. Mũi tên mang theo âm thanh vi vút nhằm thẳng lên không trung bắn tới. Khi đạt tới độ cao nhất định, mũi tên liền dừng lại, nhắm thẳng đỉnh đầu Sắt Sắt lao xuống.

Mũi tên đó vừa nhanh, vừa độc, lực đạo lại vô cùng lớn.

Mũi tên đó từ đỉnh đầu bắn xuống, nàng có thể cong lưng trên né qua, nhưng phần lưng dưới không thể nào né được vì đùi và eo đều đã bị trói chặt trên cột gỗ mất rồi.

Lúc đó, có mấy bóng người xông về phía Sắt Sắt.

Áo đỏ tung bay, đó là Mạc Tầm Hoan. Áo xanh bay bổng, là Tử Mê. Ngoài ra còn có một bóng áo tím, tốc độ nhanh hơn hẳn hai người kia, bay ra từ giữa đám hải tặc, xông về phía Sắt Sắt như chớp giật gió gào. Nhưng còn chưa kịp xông tới nơi tất cả đều ngây thần dừng bước.

https://thuviensach.vn

Bởi Sắt Sắt căn bản vốn không cần họ giúp.

Nghe tiếng vun vút như chợp giật trên đỉnh đầu, lông mày Sắt Sắt khẽ cau lại, khuôn mặt trắng trẻo hiện lên nét kiên cường sắt đá.

Ban đầu, nàng thực không biết phải tránh mũi tên chết chóc này thế nào. Đến khi cơn đau trên đầu vai nàng truyền tới, nàng mới phát hiện ra, trên chiếc cột phía sau lưng còn có một mũi tên, là mũi tên đầu tiên mà vừa rồi nàng tránh được.

Ánh mắt Sắt Sắt lóe lên một tia mừng rỡ, nàng đột nhiên né người, ngoẹo đầu, cúi thấp xuống, dùng răng cắn đuôi mũi tên rồi dùng lực rút mũi tên đó ra khỏi thân cột.

Trên đỉnh đầu nàng, mũi tên dài xé gió đang lao tới. Trên đôi môi hồng diễm lệ cũng đang ngậm một mũi tên.

Mũi tên phản chiếu trong ánh mắt trong trẻo của nàng, vô cùng rực rỡ.

Nàng nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên cau mày, hất đầu để mũi tên trong miệng phi đi, mũi tên vút một tiếng, đâm vào mũi tên trên không, đang đà lao xuống như sấm sét.

Mũi tên Ninh Phóng bắn ra tập trung vào sự chuẩn xác, thế nên không được phép sai sót dù chỉ là một li. Lúc hai mũi tên va vào nhau mũi tên của Ninh Phóng bị lệch quỹ đạo sượt qua vai Sắt Sắt, rít lên rồi cắm phập xuống đám bùn dưới đất.

Sắt Sắt yên lặng đứng đó, trên khuôn mặt trắng mịn bên khóe môi rỉ ra một vệt máu lem, vệt máu đó càng làm cho phong thái của nàng thêm khác biệt, giống như thanh liên sau cơn mưa, thu cúc sau đợt sương vậy.

Trong nháy mắt, vô số người đã bị nàng làm cho cõi lòng hoàn toàn rung động.

https://thuviensach.vn

Ngay tới Ninh Phóng cũng phải ngẩn người ra, dường như không thể tin được, mũi tên vừa rồi mà nàng cũng tránh được. Hơn nữa lại tránh bằng cách kỳ diệu như thế. Hắn không thể không khâm phục sự trấn tĩnh, đảm lược và nhanh nhẹn của cô gái trước mặt này.

Nếu là người khác, vào thời khắc ngàn cân treo sợ tóc đó, hắn đã sợ đến đờ người, sao có thể nghĩ cách mà tránh mũi tên ấy được.

Người áo tím trong đám hải tặc lặng đi vì kinh ngạc, sau đó nhanh chóng rời khỏi không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Trên vách núi, cánh tay cầm Thiên lý mục của Minh Xuân Thủy thoáng run lên, còn tay kia sớm đã nắm chặt lại thành nắm đấm, mồ hôi ướt sũng.

“Hay lắm!” Không biết ai trong đám hải tặc cất lời khen ngợi, liền đó những tiếng hò reo như sấm dậy vang lên không ngớt.

Mã Diệu là người đầu tiên có lại phản ứng, hắn mau chóng bước tới trước mặt Sắt Sắt, cởi xích sắt cho nàng, rồi giơ ngón cái lên trước mặt Sắt Sắt. Thời khắc vừa rồi, hắn đã hoàn toàn bị nàng khuất phục.

“Ninh Phóng, ta nhớ rằng nếu qua cửa ải này, người bị bắn có thể bắn lại người bắn tên ba mũi, có phải không? Nếu ngươi không dám, có thể thần phục dưới chân cô ấy.” Mã Diệu cười lớn nói.

Ninh Phóng khẳng khái đáp: “Không sai!”

“Vậy ngươi chọn cách thần phục, hay chọn cách chịu lại ba mũi tên.” Mã Diệu hỏi lại.

Ninh Phóng ngạo mạn ngẩng đầu: “Ta chọn cách chịu ba mũi tên.” Tuy rất khâm phục cô gái trước mặt này, nhưng hắn không thể phản bội Tây Môn Lâu.

https://thuviensach.vn

“Được!” Mã Diệu cao giọng hét lớn, rồi đưa ba mũi tên và chiếc cung lớn có khung sắt vào tay Sắt Sắt.

Ninh Phóng bước nhanh tới bên chiếc cột gỗ, lệnh cho bọn hải tặc trói mình lên cột. Sau khi xích sắt được khóa chặt, Ninh Phóng nhìn thẳng vào khuôn mặt Sắt Sắt. Hắn biết mình không thể tránh nổi ba mũi tên, nhưng hắn cũng là một đại hảo hán lừng danh, quyết không thể nuốt lời và run sợ.

Trên đảo, không khí bỗng đột ngột trầm xuống, đám hải tặc đều ngẩn ra nhìn Sắt Sắt đang cầm cung tên. Trong sự yên lặng đó, chỉ nghe vài âm thanh lách cách vang lên. Sau đó là hình ảnh cung tên sắt bị vứt dưới đất, và mũi tên bị bẻ gãy làm đôi.

Không ai ngờ, Sắt Sắt lại bỏ qua cơ hội có thể diệt trừ Ninh Phóng như thế. Chỉ thấy nàng đích thân đi tới trước mặt Ninh Phóng, khẽ cười rồi cởi trói cho hắn.

“Ninh Đại đầu lĩnh là một hán tử, ta không muốn giết ngươi, ta chỉ muốn hỏi các ngươi, cuộc sống hải tặc hiện nay là cuộc sống mà các ngươi muốn sao? Giết người, cướp của, trong lòng các ngươi có thực sự thoải mái không?” Sắt Sắt khẽ hỏi, thanh âm không lớn, nhưng vì được dùng nội lực, nên ai nấy trên đảo đều nghe rõ mồn một.

Đám hải tặc nghe vậy cũng cúi đầu. Những tháng ngày thế này, quả thực không phải là thứ mà chúng muốn. Cả ngày sống trong chém giết, cướp bóc, lương tâm của chúng đã không còn an lành. Chúng chỉ muốn sinh tồn, những cũng không muốn lạm sát mạng người vô tội.

Sắt Sắt nhìn một tên hải tặc lớn tuổi, hỏi: “Vị đại thúc này, tuổi cũng không nhỏ, thúc có nhớ năm xưa Lạc Long Vương đã cho các ngươi cuộc sống thế nào không?”

Gã hải tặc trung niên ánh mắt mơ màng như chìm trong ký ức xa xôi đáp: “Năm xưa đi theo Lạc Long Vương hô phong hoán vũ trên biển bảo vệ

https://thuviensach.vn

thuyền bè qua lại, lấy tiền bảo vệ thuyền làm kế sinh nhai, tuy cuộc sống có khổ cực nhưng trong lòng vô cùng thoải mái. Không giống như bây giờ, lúc nào cũng tỉnh dậy sau những cơn ác mộng, trong lòng luôn lo lắng không biết những người chết sau đó khi nào tới đòi nợ."

"Nếu các ngươi thực sự hối cải, vậy thì đừng theo Tây Môn Lâu làm chuyện ác nữa. Hôm nay ta nói những lời này, nếu ai nguyện theo Tây Môn Lâu, bây giờ có thể bỏ đi, còn nếu nguyện nghe theo một cô gái như ta ra hiệu lệnh, vậy thì hãy ở lại cùng ta sát cánh." Sắt Sắt bình thản nói.

Nhất thời, đám hải tặc ai nấy đều nhìn nhau, rồi đa phần đều quyết định ở lại. Bọn chúng vì sợ dâm uy của Tây Môn Lâu nên mới không dám phản kháng. Đương nhiên cũng có một số ít chọn cách bỏ đi.

Sắt Sắt không phản đối, chỉ cười khẽ nói: "Các ngươi có thể chèo thuyền đi, ta không làm khó các người, nhưng lần sau gặp mặt, đừng trách ta hạ thủ vô tình."

Lúc nhìn những thủ hạ trung thành của Tây Môn Lâu chèo thuyền đi khỏi, Mã Diệu lo lắng nói: "Chúng ta không thể thả chúng đi được chúng sẽ báo tin cho Tây Môn Lâu biết mất."

Sắt Sắt cười nhạt đáp: "Ngươi cho rằng tin tức ở đây vẫn chưa truyền tới tai hắn sao?" E rằng đã có người báo tin từ lâu rồi. Có điều, Sắt Sắt không sợ Tây Môn Lâu biết. Vì nàng đã chuẩn bị để quyết chiến với hắn một phen.

"Ninh Đại thủ lĩnh, ngươi có tình nguyện ở lại không?" Sắt Sắt ngước mắt nhìn Ninh Phóng vẫn còn đang bần thần đứng đó.

Trên khuôn mặt nghiêm trang của Ninh Phóng thoáng qua một tia do dự, thực ra hắn rất muốn ở lại, nhưng hắn không muốn mang danh phản bội.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười nhẹ, thầm than, đúng là một kẻ ngu trung!

Sau khi thấy thời cơ đã tới, Sắt Sắt mới đưa tấm kim bài vẫn đeo trên cổ ra giơ lên dưới ánh nắng mặt trời, dõng dạc hỏi: “Ninh Đại thủ lĩnh, ngươi có nhận ra tín vật này không?”

Hai mắt Ninh Phóng lập tức sáng lên: “Đây là tín vật của Lạc Long Vương, lẽ nào cô là con gái của Lạc Long Vương sao?” Hắn nhìn lại Sắt Sắt một lượt rồi đưa lời phỏng đoán.

Một tên hải tặc trung niên khác nhìn thấy liền hô vang: “Là kim bài của Lạc Long Vương!”

“Đúng thế, ta chính là con gái của Lạc Long Vương – Giang Sắt Sắt!” Sắt Sắt thấp giọng đáp.

“Quả nhiên có phong thái năm xưa của Lạc Long Vương.”

“Lạc Long Vương có người thừa kế rồi!”

Mấy lão hải tặc cất giọng đầy cảm khái.

“Chúng ta nguyện phục tùng sự sai khiến của Giang cô nương.” Ninh Phóng cuối cùng cũng thần phục dưới chân Sắt Sắt, đám hải tặc dưới sự dẫn đầu của Ninh Phóng đều nhất loại quỳ rạp dưới chân nàng.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thương Hải Nhất Chiến

Sau khi thu phục được đám hải tặc trên Thủy Long đảo, Sắt Sắt liền lập tức phái người giải cứu Tứ Đại Long dưới địa lao. Nhưng khi nhìn thấy họ, trong lòng Sắt Sắt không thể ngăn được niềm đau đớn khôn xiết. Hai năm bị tù hãm, bọn họ đều đã tiều tụy đến mức không còn ra hình người nhưng điều khiến nàng đau lòng hơn cả là võ công của họ đều đã bị Tây Môn Lâu phế bỏ.

Tây Môn Lâu đúng là đã làm quá nhiều chuyện ác, hơn nữa, ngay đến cha già Tây Môn Diệu của mình hắn cũng không tha.

Tây Môn Diệu nhìn Sắt Sắt, đau lòng nói: “Thiếu chủ, cô nhất định phải giúp ta trừng trị đứa con nghịch tử đó. Nó đã luyện thành công ma công, có thể hút nội lực của người khác, chúng ta đều không phải đối thủ của nó, cô nhất định phải cẩn thận đấy.”

Hóa ra là luyện ma công, chẳng trách nào lại điên cuồng như vậy. Xem ra lần này có cơ hội để thử Liệt Vân đao pháp mà mẹ nàng để lại rồi.

Sắt Sắt nhẹ gật đầu đáp: “Tây Môn thúc thúc, thúc yên tâm, ta sẽ cẩn thận.”

Tứ đại long tướng nghe nói mẹ Sắt Sắt đã qua đời, ai nấy đều vô cùng bi thương. Sau đó, mẹ của Thanh Mai liền dâng lên cho Sắt Sắt một tấm áo giáp màu đỏ vàng.

https://thuviensach.vn

“Đây là khôi giáp năm xưa mẹ cô đã mặc, từ khi bà được gả vào phủ Hầu gia, bộ khôi giáp này liền được để lại ở đây, bây giờ cũng đến lúc được dùng tới rồi. Sau này trên biển là thiên hạ của những người trẻ tuổi các cô, chúng ta đều đã trở thành phế nhân, muốn giúp mà lực bất tòng tâm. Ngày mai xuất chiến, nhất định phải cẩn thận.”

Sắt Sắt đưa tay nhận lấy bộ khôi giáp, trong đôi mắt đen láy trong trẻo hiện lên sự kiên định không gì lay chuyển được.

Đêm đó ánh trăng vằng vặc, trời quang không mây. Vì liệu trước được việc khi Tây Môn Lâu nhận được tin tức sẽ phải người tới đảo tập kích, thế nên đêm đó Sắt Sắt liền thống lĩnh năm ngàn hải tặc xuất phát đi về phía Y Mạch Đảo. Một phần binh lực để lại do Tứ đại long tướng ngầm bày trận ở bãi san hô ngầm, để đón đầu đám hải tặc do Tây Môn Lâu phái đến.

Cả đêm đi trên biển, sáng sớm ngày thứ hai, năm ngàn hải tặc đã thuận lợi tới hải vực của Y Mạch Đảo.

Mặt trời vừa lên, vùng biển xung quanh Y Mạch Đảo bỗng trở nên đỏ rực, nhìn ra phía xa, liền thấy có một vùng đất cực lớn nổi lên trên mặt nước, xanh ngút tầm mắt.

Kinh đô của Y Mạch Đảo là Liên Vân Thành, từ xa nhìn lại, khí thế thật vô cùng hùng vĩ. Có điều một tòa thành như thế giờ đã bị rơi vào tay Tây Môn Lâu có chút đáng tiếc.

Tiếng tù và sừng trâu nổi lên, vang động khắp mặt biển, vô số những cánh buồm cùng giương lên, tập hợp đông đảo xung quanh Y Mạch Đảo.

Giữa đám hải tặc đó nổi bật lên một bóng người thân mặc bộ khôi giáp màu đỏ dát vàng. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, toàn thân nàng ánh lên một thứ màu rực rỡ. Lúc này nàng đang đứng trên một chiến thuyền. Mái tóc đen dài tung bay hòa cùng sắc vàng đỏ, chiếc mũ giáp che đi đôi lông mày

https://thuviensach.vn

dài của nàng, chỉ lộ ra ánh sáng từ đôi mắt long lanh mang nét thông tuệ và phiêu dật.

Trên Liên Vân Thành của Y Mạch Đảo.

Tây Môn Lâu khí thế bừng bừng nhìn hàng hàng lớp lớp chiến thuyến đang lao tới.

Sắt Sắt thu phục được Thủy Long Đảo, quả thực vượt ngoài dự liệu của hắn. Trước giờ hắn chưa từng coi Lạc Thị thân mang trọng bệnh và cô con gái yếu ớt của bà vào đâu. Không ngờ, hóa ra cô gái yếu ớt đó lại có võ công.

Có điều có võ công thì đã làm sao, hắn tin rằng với công lực hiện tại của mình, cho dù Lạc Long Vương còn sống đi nữa, cũng không địch lại mình, huống hồ nàng lại là con gái bà. Chẳng qua chỉ có năm ngàn hải tặc, vậy mà dám vọng tưởng thắng được hắn sao? Thật không biết tự lượng sức mình.

Hắn nheo mắt khẽ cười, lệnh cho thuộc hạ mở đập nước, hắn muốn thân chinh nghênh chiến, ra gặp con nha đầu không biết tự lượng sức mình đó.

Đập nước của Liên Vân Thành vừa mở, vô số chiến thuyền liền lao ra, trên chiếc thuyền đi đầu là Tây Môn Lâu thân bận bộ chiến giáp hàn thiết.

Trên mặt biển binh tướng hai bên dàn thành trận thế, quyết đấu một trận sinh tử.

Dưới ánh sáng bình minh, mặt nước vốn đỏ rực nay càng thêm đỏ sẫm.

“Cô là thiên kim của Lạc Long Vương, Giang Sắt Sắt sao?” Tây Môn Lâu nheo mắt, ánh mắt âm hàn, thanh âm cuồng ngạo.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, Tây Môn Lâu, ngươi làm quá nhiều chuyện ác, hôm nay chính là ngày tận số của ngươi.” Sắt Sắt bình thản nói, giọng điệu sắc bén, nhưng không hề có ý cuồng ngạo, dường như nói tới một việc đương nhiên phải xảy ra.

Tây Môn Lâu không ngờ Sắt Sắt lại bình tĩnh như vậy, liền mở miệng cười lớn: “Được lắm! Nghe nói cô đã thu phục được đám hải tặc trên Thủy Long Đảo, xem ra cũng là một nhân tài! Có điều muốn đánh bại ta thì thật đúng là si tâm vọng tưởng. Ta cũng muốn xem xem rốt cuộc hôm nay là ngày tận số của ai.”

Hắn nhếch môi cười nhạt trong đôi mắt đen lộ ra nét đỏ yêu tà. Sau đó hắn lập tức rút trường kiếm, nhảy lên thuyền Sắt Sắt, vung ra một chiêu kiếm tàn độc, trường kiếm không ngừng rung lên, tạo lên vô số những mũi kiếm nhọn hoắt ảo ảnh, đâm về phía Sắt Sắt.

Sắt Sắt khẽ chau mày, tung người nhảy lên, trong không trung liên tục thay đổi vị trí thân hình ba lần, khó khăn lắm mới tránh được lần công kích hư hư thực thực này. Nàng đưa tay sờ lên eo, nhanh chóng rút Tân Nguyệt loan đao ra, khi nhảy xuống, liền nhắm thẳng vào Tây Môn Lâu chém tới.

Tây Môn Lâu khẽ ồ lên một tiếng, tung người ngửa về sau, tránh đòn của Sắt Sắt. Đôi mắt đỏ quái dị nhìn vào thanh Tân Nguyệt loan đao của Sắt Sắt, cười lạnh lùng nói: “Cô cho rằng với thanh Tân Nguyệt loan đao này là có thể thắng được ta ư? Đúng là nực cười.”

Hắn lại vung trường kiếm, kiếm thế liên miên, không ngừng tấn công Sắt Sắt.

Sắt Sắt cũng lập tức thi triển Liệt Vân đao pháp, đấu với Tây Môn Lâu trên một chiếc thuyền nhỏ. Rất nhanh sau đó, Sắt Sắt liền cảm thấy mình cứ dần dần bị mất sức. Mỗi lần loan đao của nàng chạm vào kiếm của hắn liền có một luồng khí lạnh theo kiếm của hắn ngấm dần lên loan đao, lại thuận

https://thuviensach.vn

theo loan đao ngấm vào người nàng, khiến Sắt Sắt có cảm giác bị đè nén rất khó chịu. Sau mỗi lần công kích, có một khoảnh khắc dường như nàng không thể dùng được nội lực.

Sắt Sắt chợt hiểu, đây chính là cái gọi là hấp thụ nội công. Tây Môn Lâu rất ranh mãnh, mỗi lần chỉ hút một chút nội công, khiến đối phương rất khó phát hiện, cứ thế đánh nhau với hắn, cuối cùng chắc chắn sẽ mất hết nội lực lúc nào không hay. Nếu không phải do Tứ đại long tướng nhắc nhở, Sắt Sắt cũng rất khó phát hiện ra điều này.

Biết được chuyện này, Sắt Sắt cũng cảnh giác hơn, và cố tránh để không chạm kiếm với Tây Môn Lâu, thế nhưng, đồng thời nàng cũng rơi vào thế hạ phong.

Đúng lúc này, trên mặt biển đột ngột nổi lên một đợt sóng lớn, nhằm thẳng vào người Tây Môn Lâu đánh tới. Trong đợt sóng đó ngập tràn khí thế lạnh lùng mà chết chóc. Tây Môn Lâu chau mày, nhảy lên tránh được đợt tấn công đầu tiên, nhưng hắn liền nhanh chóng nhận ra còn có vô số đợt sóng đang không ngừng cuộn lên hòng xô tới tập kích hắn.

Sắt Sắt biết đó là công phu Nhẫn Thuật của Y Mạch Quốc, xem ra có Nhẫn Giả cao thủ xuất hiện rồi. Cơ hội tốt không thể để mất, Sắt Sắt vung loan đao trong tay lên, cùng Nhẫn Giả trên biển một trên một dưới không ngừng tấn công Tây Môn Lâu.

Tây Môn Lâu thấy vậy không dám coi thường, vung kiếm đánh lại cùng lúc hai đối thủ.

Chỉ hận một điều, Tây Môn Lâu đã hút hết nội lực của Tứ đại long tướng, thế nên lúc này nội lực trong người hắn vô cùng mạnh mẽ, kiếm thế tàn độc, nhất thời, Sắt Sắt không thể thủ thắng. Đấu với nhau đến vài chục hiệp, đột nhiên Tây Môn Lâu thay đổi chiến thuật chuyển sang tấn công Sắt Sắt liên tục mấy chiêu, nhưng Sắt Sắt không dám dùng loan đao trực tiếp

https://thuviensach.vn

nghênh chiến, chỉ còn cách liên tục thoái lui. Tây Môn Lâu thừa dịp nhảy vọt về thuyền mình, chèo như bay về Y Mạch Đảo.

Dường như hắn biết khó mà thắng được khi Sắt Sắt và người dưới biển giáp công, vì thế cách tốt nhất chỉ có quay người tháo chạy.

Nhưng người dưới biển quyết không chịu buông tha Tây Môn Lâu, vẫn ẩn dưới biển không ngừng đuổi theo hắn. Tây Môn Lâu nhìn sóng biển cuộng lên từng hồi, đôi mắt đỏ nheo lại, rồi sử kinh, vận lực, ném trường kiếm trong tay xuống biển. Lớp sóng đang cuộn lên không ngừng bỗng đột ngột ngưng lại, mặt biển dần nổi lên từng mảng màu đỏ rực chói mắt.

Sắt Sắt vốn cũng đang xua thuyền đuổi theo Tây Môn Lâu, thấy vậy liền vội vã dừng chèo, dưới nước lộ ra một bóng áo đen, rồi kẻ đó tung người nhảy lên thuyền nàng.

Không ngờ người dưới biển giao đấu với Tây Môn Lâu lại chính là Mạc Tầm Hoan. Lúc này đã khôi phục dáng vẻ nam nhi. Toàn thân hắn ướt sũng, đầu mai không ngừng chảy máu. Khuôn mặt anh tuấn vì ngấm lạnh mà trắng bệch như tờ giấy. Nhưng đôi mắt đen thâm u lại đang cháy bừng bừng sát ý.

Phải mãi đến tận lúc này Sắt Sắt mới biết, hóa ra Mạc Tâm Hoan cũng biết Nhẫn Thuật.

“Mau đuổi theo!” Hắn hét lên với mọi người trên thuyền. Nhưng xem ra đã quá muộn. Chiến thuyền của Tây Môn Lâu đã vào trong và cửa đập đã được đóng lại.

Một lát sau, Tây Môn Lâu đã nhanh chóng xuất hiện trên nóc Liên Vân Thành. Hắn nhìn Mạc Tầm Hoan đầy thách thức, miệng nở nụ cười cực kỳ tà ác. Đột nhiên, hắn dùng lệnh kỳ phát lệnh, tức thì cung tiễn trên thành bắn xuống như mưa liên hồi không dứt. Cảnh tượng đó, trong mắt Sắt Sắt,

https://thuviensach.vn

có chút đẹp đẽ bi tráng, có điều cùng lúc ấy rất nhiều tiếng kêu thảm thiết của đám hải tặc không ngớt truyền tới tai nàng.

Sắt Sắt chau mày, nàng biết thủ thành thì dễ công thành mới khó, hôm nay hẳn sẽ là một trận khổ chiến. Bỗng Sắt Sắt nghe thấy tiếng đàn thấp thoáng từ xa vọng lại, uyển chuyển êm ái, triền miên bồi hồi vang lên giữa chiến trường đang hồi quyết liệt.

Giây phút đó tất cả mọi người tưởng như mình đang chìm trong ảo giác nhưng tiếng đàn rõ ràng mỗi lúc một gần hơn.

Hai bên binh tướng đều đồng loạt ngừng tay, nhìn về phía phát ra tiếng đàn réo rắt. Sắt Sắt cũng không đừng được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đằng sau những chiến thuyền hải tặc có vô số chiến thuyền khác. Khi ánh mắt trong trẻo của nàng nhìn thấy chiếc thuyền lớn nhất trong số đó, ánh mắt nàng liền lập tức ngưng tụ.

Đó là một chiếc thuyền lớn màu trắng tinh xảo. Ẩn giữa các chiến thuyền, toàn thân toát lên vẻ cao quý và trang nhã như bạch long nằm tiềm phục dưới đáy biển.

Trong đám chiến thuyền đen kịt, xuất hiện một chiếc thuyền trắng như vậy quả thật khiến người ta lóa mắt.

Sàn của chiếc thuyền trắng rất vững, bên trên bày rất nhiều chậy hoa đang vào độ nở rộ. Thậm chí còn có một chậu cây, vòm lá um tùm xòe ra như một chiếc ô màu xanh, tươi mát. Dưới tán cây đặt một chiếc giường, trên giường có một bị bạch y công tử đang nhàn nhã ngồi.

Gió biển phần phật, cuốn tung những cánh hoa đỏ, hồng phủ lên tà áo trắng như tuyết của chàng, như hoa tươi nở giữa trắng tuyết, không thể nói hết sự mê ly và diễm lệ.

https://thuviensach.vn

Tiếng đàn do một thị nữ ngồi cạnh chàng tấu lên. Ngoài ra còn có một vài thị nữ khác đứng cạnh bên. Kẻ dâng trà, kẻ phe phẩy quạt, người lại cầm ô.

Chiếc thuyền màu trắng đó quá đỗi tinh xảo lại xuất hiện vô cùng đột ngột. Người trên thuyền quá mức tự tại, dường như với chàng, trận huyết chiến trước mắt chỉ như việc thưởng trà, nghỉ ngơi, nghe nhạc trong hậu viện nhà mình.

Sắt Sắt nheo mắt, ánh mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt người đó.

Ánh nắng chan hòa phủ lên khuôn mặt chàng, chiếc mặt nạ đẽo gọt tinh xảo bằng bạch ngọc phản chiếu lại thứ ánh sáng thật huy hoàng.

Vào khoảnh khắc chiếc thuyền trắng xuất hiện, thời gian như ngừng trôi, xung quanh không còn bất kỳ âm thanh nhiễu tạp nào nữa. Chiến trường vừa rồi còn đằng đằng sát khí, phút chốc không còn dư vị của mùi máu tanh, sát khí cũng tiêu tan tự lúc nào. Và cuộc chém giết vừa rồi dường như chỉ là ảo ảnh.

Tiếng đàn vang lên từ chiếc thuyền trắng, thanh âm êm ái nhẹ nhàng như dòng suối trong khiến lòng người sản sinh bao tình cảm đẹp đẽ. Ý chí chiến đấu và sát khí bừng bừng trong lòng mỗi người trên chiến trường lúc này như được tiếng đàn ấy thanh tẩy, hoàn toàn tan biến.

Sắt Sắt kinh ngạc ngưng thần nhìn bóng áo trắng đó. Kể từ sau lần giải mị dược đến nay, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy chàng. Lần trước trên Hắc Sa Hiệu người đã cứu nàng khỏi con sóng lớn chính là chàng, nhưng lúc đó chàng không muốn thừa nhận.

Nhưng hôm nay, chàng mang theo vô số thuyền chiến tới đây là vì muốn giúp nàng sao?

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười nhạt nhẹ ngước mắt nhìn lên, trong khoảnh khắc khi ánh sáng nàng chạm phải ánh mắt thâm u của chàng. Nàng chỉ nhìn thấy sự yên tĩnh, như ánh trăng chan hòa nhàn nhã. Dường như dù núi Thái Sơn có sập xuống trước mặt chàng cũng không thể làm mất đi sự u nhàn thanh tĩnh đó.

Trong mắt chàng, dường như tất cả phú quý quyền uy, công danh lợi lộc và sự tôn sùng ngưỡng mộ đều chỉ là bùn đất. Một người như thế sao có thể vì nàng mà xuất chinh? Liệu nàng có quá vọng tưởng!

Sắt Sắt định thần, nhẹ cười như mây khói, nàng cười vì ý nghĩ nực cười của mình.

“Thất tinh lưu li trản!” Bỗng có người hô vang một tiếng.

Mọi người nghe vậy định thần ngước mắt, chỉ thấy trên mũi chiếc thuyền trắng treo lá cờ in hình “Thất tinh lưu li trản”. Trong khoảnh khắc, ai nấy đều hiểu ra, những chiến thuyền xuất hiện đột ngột này là của Xuân Thủy Lầu. Vì Thất tinh lưu li trản là biểu tượng của Xuân Thủy Lầu.

Vì sao Xuân Thủy Lầu lại tới đây? Không một ai đoán được.

Hơn nữa mọi người chỉ biết đó là thuyền của Xuân Thủy Lầu, nhưng đại đa số lại không biết công tử áo trắng kia là ai.

Nghe nói, Lầu chủ Xuân Thủy Lầu là Minh Xuân Thủy bí ẩn khó lường, cực kỳ hiếm khi xuất hiện. Vì thế, ai cũng thầm đoán rằng, bạch y công tử đó có lẽ chỉ là một trong tứ đại công tử dưới trướng Minh Xuân Thủy mà thôi.

Dưới trướng Lầu chủ Xuân Thủy Lầu có Tứ đại công tử, Tích Hoa công tử, Táng Hoa công tử, Trâm Hoa công tử và Thôi Hoa công tử. Không biết bạch y công tử này là vị công tử nào trong Tứ đại công tử đó?

https://thuviensach.vn

Mọi người còn đang mải suy đoán, liền thấy hai bên chiếc thuyền của bạch y công tử có hai chiếc thuyền nhỏ chèo tới để bảo vệ. Lần lượt trên hai chiếc thuyền, là công tử áo tím, và công tử áo lam hiên ngang, thần vũ, trên mặt cả hai người đều đeo mặt nạ ngũ sắc.

Hai người đó vừa xuất hiện, mọi người trong lòng liền không khỏi thất kinh. Công tử áo tím và áo lam xem ra đều là thuộc hạ của bạch y công tử. Lẽ nào họ mới là hai trong số Tứ đại công tử? Còn bạch y công tử kia, lẽ nào chính là Lầu chủ Xuân Thủy Lầu?

Minh Xuân Thủy vốn như thần long kiến thủ bất kiến vĩ [1], không ngờ lại xuất hiện tại nơi đây, thế nên sao có thể không khiến người khác kinh ngạc? Tây Môn Lâu đứng trên thành thấy chiếc thuyền trắng đột ngột xuất hiện cũng không khỏi ngẩn người.

[1] Ngạn ngữ của Trung Quốc, ý là "Rồng thần chỉ thấy được đầu không thấy được đuôi." Hàm ý chỉ sự bí ẩn.

"Các người là ai?" Hắn hét lớn hỏi.

Không có tiếng trả lời chỉ nghe thấy tiếng đàn dÂu Dương vẫn không ngừng lan tỏa trên mặt biển xanh trong.

Tây Môn Lâu gào lớn thêm hai tiếng, sự tức giận đã bùng lên trong khóe mắt.

"Các ngươi muốn gì? Nếu vẫn không nói, ta sẽ phóng tên đó."

Tiếng đàn vẫn dÂu Dương nhà nhã, đến khi gần hết một nén hương mới chầm chậm dựng lại rồi ngừng hẳn. Khi những nốt nhạc cuối cùng tan biến vào trong không trung, cô gái đánh đàn mới từ từ đứng dậy, quỳ gối hành lễ với Minh Xuân Thủy rồi bước vào trong khoang thuyền.

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy chầm chậm ngước mắt, nhấc một ly rượu chân cao trong suốt trên chiếc bàn trước mặt, ống tay áo như mây rủ trên mặt bàn, thật nhẹ nhàng mà nho nhã. Đôi môi mỏng lộ ra ngoài trên mặt nạ nhếch lên thành một nụ cười, tao nhã đến mê người nhưng lại mang theo thái độ ngông cuồng, cực kì phóng khoáng, sau đó nhẹ đáp: “Ta tới để giết ngươi!”

Sát khí từ nụ cười phóng khoáng đó tỏa ra vô cùng lạnh lẽo.

Tây Môn Lâu nghe vậy cứng người trong lòng liền dâng lên một thứ cảm giác sợ hãi cực kỳ khó hiểu. Hắn nheo mắt chăm chú nhìn bạch y công tử đang ngồi khoan thai trên chiếc thuyền trắng.

Gã nam tử này khiến hắn lập tức nảy sinh thứ ảo giác chưa từng có, dường như kẻ này có thể cướp đi mọi thứ mà hắn có chỉ trong khoảnh khắc, khiến hắn hoàn toàn trắng tay. Phong thái, cử chỉ và khí chất cao quý vương giả toát ra từ gã bạch y công tử khiến hắn lạnh người.

Nhưng Tây Môn Lâu vốn là hải tặc thân trải trăm trận, thế nên mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng hắn đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hiện giờ trong tay hắn có hơn một vạn hùng binh, còn đám người này chẳng qua chỉ có mấy chục chiến thuyền. Hắn chẳng có lý do gì để phải thua cả.

“Ngươi dựa vào đâu mà tự cuồng có thể giết ta?” Tây Môn Lâu ngông cuồng cười rộ lên. Lúc này hắn đã lấy lại được sự tự tin ngang ngược vốn có.

“Bắn tên!” Hắn nheo đôi mắt đỏ quạch quỷ dị, vung tay hạ lệnh.

Thế nhưng, tên vốn tưởng sẽ bắn ra như mưa lại không hề xuất hiện. Lúc này hắn mới bàng hoàng phát hiện ra, không biết từ khi nào đã có rất nhiều bóng người trèo lên thành không một tiếng động. Và chỉ trong khoảnh khắc tất cả cung thủ của hắn đã nằm chết la liệt dưới đất.

https://thuviensach.vn

Những kẻ này bò lên thành từ lúc nào? Khuôn mặt Tây Môn Lâu hoàn toàn thất sắc.

Thì ra, trong khoảnh khắc chiếc thuyền trắng xuất hiện, khi tiếng đàn làm dao động lòng người vang lên cũng là lúc bạch y công tử bắt đầu tấn công. Tiếng đàn, thuyền trắng, thị nữ trên thuyền chẳng qua chỉ là thủ đoạn dùng để mê hoặc kẻ địch mà thôi.

Giây phút ấy hắn cũng đồng thời hoảng hốt nhận ra, gã bạch y công tử này tới đây để tương trợ Mạc Xuyên.

Được lắm, hắn cười ha ha, rồi lại vung tay, lập tức một người phụ nữ được đưa lên thành lầu. Tây Môn Lâu vung kiếm lên, kề vào chiếc cổ ngọc của người phụ nữ đó.

Người phụ nữ đó tóc mây vấn cao, trên người mặc áo hồng bào thêu hoa nhỏ, thắt lưng bản lớn, đằng sau được kết thành bao vải hình vuông. Nàng ôn nhu xinh đẹp, chỉ có điều trên khuôn mặt trắng bệch đã không còn chút huyết sắc, đôi mắt đẹp đẽ thâm u trống rỗng vô hồn, từng hàng lệ chảy dài trên gò má, khiến nàng trông giống như một đóa hoa khô bị chà đạp tàn nhẫn.

“A tỷ!” Mạc Tầm Hoan đứng bên Sắt Sắt bỗng khe khẽ kêu lên, ngũ quan trên mặt hắn bỗng chùng hẳn xuống.

Sắt Sắt nhớ lại, khi Dạ Vô Nhai kể với nàng về chuyện của Mạc Tầm Hoan, hắn có nói kẻ đứng đầu đám hải tặc – Tây Môn Lâu là phò mã của Y Mạch Quốc, vì thế trong ngày cưới, hắn mới thừa cơ chiếm được Y Mạch Đảo. Người phụ nữ này chắc là vị công chúa đã tuyển phò mã ở rể, là tỷ tỷ của Mạc Tầm Hoan.

“A tỷ, đừng sợ, đệ sẽ cứu tỷ.” Mạc Tầm Hoan cao giọng nói.

https://thuviensach.vn

Ban đầu hắn đã từng rất phẫn nộ về việc tỷ tỷ dẫn sói và nhà, nhưng khi thấy tỷ tỷ giãy giụa dưới bàn tay kẻ địch, trong lòng hắn sao có thể không đau đớn? Tỷ là người thân duy nhất còn lại của hắn trên cõi đời này.

“Tây Môn lâu, thả A tỷ của ta ra!” Sự bình tĩnh trên gương mặt Mạc Tầm Hoan đã hoàn toàn biến mất. Trên khuôn mặt tuấn tú đó giờ toát ra một luồng sát khí.

Thanh âm của hắn lạnh hơn tuyết, vang vọng trên mặt biển mênh mông, mang theo sát ý lạnh lùng, truyền thẳng tới tai Tây Môn Lâu.

Tây Môn Lâu nghe vậy cười lạnh, nói: “Mạc Xuyên, sao lại nói chuyện với tỷ phu như vậy? Thân là Hoàng tử của Y Mạch Quốc, lẽ nào đến lễ nghi của Hoàng thất ngươi cũng quên rồi sao?”

Sắt Sắt cảm nhận rất rõ sự phẫn nộ toát ra mạnh mẽ từ trên người Mạc Tầm Hoan. Nhưng đám hải tặc mà Sắt Sắt thống lĩnh có màng gì tới tỷ tỷ của Mạc Tầm Hoan. Bọn chúng lúc này chỉ muốn xua thuyền tấn công. Sắt Sắt thấy vậy liền giơ tay ngăn lại.

Chiến sự phút chốc nhanh chóng rơi vào bế tắc.

Minh Xuân Thủy từ trên chiếc thuyền trắng chầm chậm đứng lên, trong tay hắn cầm chiếc ly lưu li, cúi đầu thưởng thức mỹ tửu, ánh mắt xuyên qua thành ly, ngấm ngầm đánh giá tình hình trước mắt.

“A Xuyên…” Tiếng gọi như xé ruột xé gan vang lên, người phụ nữ đó bỗng liều mình dùng hết sức lực lao vào lưỡi đao đang kề trên cổ mình, lời nói đứt quãng bay trong gió, “A tỷ chờ ngày này đã lâu lắm rồi!”

“Chờ ngày này đã lâu lắm rồi!” Câu nói này giống như làn khói nhẹ bay trên mặt biển, trong lời nói hàm chứa sự hối hận cùng cực, liên miên không dứt.

https://thuviensach.vn

“A tỷ!” Thanh âm của Mạc Tầm Hoan cũng vang lên như xé rách không trung. Giây phút đó sự oán hận với tỷ tỷ đã hoàn toàn biến mất. Lúc này hắn chỉ hận bản thân vì sao không thể bảo vệ được gia đình và đất nước.

Nộ khí dần hiện lên trong mắt Mạc Tầm Hoan. Vết thương bên vai vừa ngừng chảy máu, lại nứt ra, máu tươi lại ào ạt chảy xuống.

Tây Môn Lâu hét lên một tiếng lạnh lùng, vứt người phụ nữ đó từ trên thành xuống. Thân hình Mạc Tầm Hoan khẽ động, không biết hắn dùng động tác gì mà đã dẫm lên mặt nước, bóng áo đen như quỷ mị xông lên trước trận tiền đỡ lấy bóng người đang rơi xuống.

Đôi mắt Sắt Sắt phút chốc bỗng trở nên lạnh lùng, trước ngực trào dâng một nỗi bi ai sâu sắc, vì Mạc Tầm Hoan, vì tỷ tỷ của hắn. Nàng nheo mắt nhìn tòa thành, chỉ cao hơn một trượng, đột nhiên điểm ngón chân, bóng khôi giáp đỏ dát vàng nháng lên, ánh sáng bao trùm khiến cả thân người nàng như chiến thần bay trên những chiến thuyền. Trong khoảnh khắc, nàng đã tới dưới chân thành. Ngón chân nàng điểm nhẹ trên phiến đá san hô, rồi mượn lực nhảy lên, vượt qua khỏi mặt thành cao hơn trượng đó.

Trên thành lầu, Tây Môn Lâu kinh hãi hìn cô gái đang từ trên trời đáp xuống.

Hắn vẫn luôn không để người con gái này vào mắt. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn phải thừa nhận một điều, Giang Sắt Sắt quả thực vượt quá xa so với dự liệu của hắn.

Nhưng hắn không sợ nàng.

Trong trận chiến vừa rồi, hắn đã thấy được thực lực của nàng. Tuy kiếm thuật tinh diệu, nhưng nội lực còn kém. Vì thế, lúc thấy Sắt Sắt từ trên cao đáp xuống hắn lấy đà lùi ra phía sau một bước, trường kiếm nhanh như chớp giật đâm thẳng tới ngực trái Sắt Sắt. Hắn nghĩ nàng chắc chắn sẽ phải dùng đao đỡ nhát kiếm này, nếu không kiếm của hắn sẽ xuyên vào ngực

https://thuviensach.vn

nàng. Và một khi nàng chạm vào kiếm của hắn, hắn sẽ từ từ hút cạn toàn bộ nội lực của nàng, sau đó sẽ xuyên kiếm qua ngực trái của nàng mà nhẹ nhàng kết liễu đời nàng.

Thế nhưng, hắn sai rồi. Bởi hắn đã bỏ một người. Hắn tưởng gã bạch y công tử đang thưởng rượu trên chiếc thuyền trắng kia sẽ không ra tay.

Bạch y công tử đó đột nhiên lật nhào chiếc bàn trước mặt, khi Sắt Sắt nhảy từ thuyền lên, chàng cũng đồng thời bay tới. Động tác chàng bay qua mặt biển thanh nhàn như đi dạo mát trong vườn nhà, bạch y phấp phới như mây trắng bay qua đỉnh núi, như ánh trăng dịu dàng ở tít tận trên cao.

Trong chớp mắt, chàng đã đáp xuống tường thành. Người chưa tới, tay áo trắng đã quét qua, như cánh buồn trắng no gió, nhưng khí thế cực kỳ sắc bén đánh thẳng vào trường kiếm của Tây Môn Lâu. Dưới sự công kích của luồng nội lực lớn đó, kiếm của Tây Môn Lâu liền chệch đi.

Trong khoảnh khắc hắn thấy bạch y công tử và Sắt Sắt nhảy lên, liền lập tức cảm thấy được hơi thở của cái chết. Hôm nay hắn phải chết sao? Hắn ngửa cổ cười cuồng nộ, trong đôi mắt đỏ vằn lên một tia lạnh lùng tàn độc. Vậy cũng được, cho dù phải chết, hắn cũng phải tìm bạn đi cùng. Hắn không tránh nữa, trường kiếm vẫn đâm thẳng về phía Sắt Sắt. Nhưng hắn không được như ý.

Hắn bỗng thấy trong đôi mắt trong veo của Sắt Sắt leo lên một tia nhìn bi thương. Thân hình nàng đột nhiên bay lên, bằng một động tác người thường không thể nào làm được, nàng nhanh chóng tránh được thế kiếm của hắn, còn loan đao của nàng nhanh như chớp giật đâm xuyên từ sau lưng hắn lại.

Cùng lúc đó, trước ngực hắn cũng bị luồng nội lực manh như sóng biển của bạch y công tử đánh tới.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc ấy, hắn cảm thấy lục phủ ngũ tạng trong cơ thể bị luồng nội lực hùng hậu đó đánh nát và sau lưng là cảm giác đau đớn đến nghẹt thở.

Dưới ánh dương rực rỡ, hắn ngẩng đầu nhìn mặt trời huy hoàng trên cao, rồi từ từ nhắm đôi mắt đỏ quạch lại. Tây Môn Lâu cuối cùng cũng phải kết thúc sinh mệnh tội nghiệt của mình.

Hai bên giao chiến, chủ soái chết trận, mọi thế giáp công đột nhiên tan vỡ.

Trên tường thành, ánh mắt Sắt Sắt và Minh Xuân Thủy bỗng vô tình chạm nhau, một người ánh mắt thâm sâu bình thản, mỗi người ánh mắt trong trẻo lạnh lùng. Nàng trong lòng không khỏi thầm nghĩ người đàn ông này nếu đã không yêu nàng, sao còn quan tâm tới nàng như vậy chứ? Hai lần, đều trong lúc nguy nan mà không hề do dự đứng ra trợ giúp nàng. Tình ý đó thật khiến nàng cực kỳ vui sướng.

Minh Xuân Thủy nhìn nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt Sắt Sắt thoáng ngẩn người, đôi mắt đen khẽ nhướng lên, cặp môi mỏng liền nở một nụ cười ấm áp như ánh nắng mặt trời.

Rồi họ khẽ tung người bay xuống dưới tòa thành hướng về phía thuyền mình đáp xuống. Trong trái tim họ dường như khoảnh khắc nhìn nhau vừa rồi chỉ như một giấc mộng mà thôi.

Sắt Sắt vừa đặt chân lên thuyền, liền nghe thấy tiếng tù và vang lên khắp trời, trong lòng thoáng đột ngột kinh hãi. Chiến sự đã kết thúc, sao còn tiếng tù và cơ chứ. Nàng phóng tầm mắt, chỉ thấy trên đường bờ biển phía xa, có vô số những đốm đen xuất hiện dày đặc, nhiều không sao đếm xuể.

Những đốm đen đó lao đến rất nhanh, trong khoảnh khắc đã tới trước mặt Sắt Sắt. Vẫn là những chiến thuyền, nhưng lại đang bao vây đội thuyền

https://thuviensach.vn

hải tặc của Sắt Sắt và đội thuyền của Minh Xuân Thủy. Dày đến mức một giọt nước cũng không lọt qua.

Sắt Sắt đứng trên thuyền, bàng hoàng, nhìn về phái những chiếc thuyền vừa đột ngột xuất hiện. Đó là đội quân của ai? Nàng ngẩng đầu quan sát, chờ đến khi nhìn rõ người đứng đầu rồi, Sắt Sắt chỉ cảm thấy biển trời phút chốc đen sầm lại. Cố nén sự kinh hãi trong lòng, Sắt Sắt lại ngước mắt nhìn thêm một lần nữa.

Nếu lần đầu Minh Xuân Thủy xuất hiện khiến nàng vui mừng thì lần này, sự xuất hiện của người đó khiến nàng lại vô cùng đau đớn. Vì đứng đầu trên soái thuyền có một bóng người thân quen với nàng hơn ai hết – cha nàng, Định An Hầu, Giang Nhạn.

Thực ra nàng không nên cảm thấy ngạc nhiên mới phải. Năm xưa, cha nàng khi thu phục đám hải tặc đã từng quyết chiến với mẹ nàng, rồi khiến mẹ nàng khâm phục ái mộ. Bây giờ, ông lại một lần nữa đích thân nghênh trận, mục đích vẫn là tới để thu phục hải tặc sao? Nàng chẳng qua mới chỉ làm kẻ cầm đầu hải tặc có một ngày, vậy mà đã bị cha nàng tới thu phục?

Trên chiếc thuyền, Giang Nhạn khẽ nheo mắt, nhìn bóng áo đỏ dát vàng phía trước.

Tấm chiến giáp đó đối với ông đã từng có một thời kỹ vô cùng quen thuộc. Trên mũ trụ có tạc hình phượng hoàng tung cánh, trên hai vai là hai đám mây lành.

Bộ chiến giáp lại một lần nữa xuất hiện, nhưng bóng hình mảnh mai đã từng khoác bộ chiến giáp này năm xưa đã không bao giờ còn xuất hiện trước mặt ông nữa. Giây phút này bao nhiêu hồi ức chân thực, đẹp đẽ và đau đớn nhất của ông bỗng như nước lũ tràn về.

Chuyện cũ cứ cuộn lên trong lòng, khiến ông không dừng được khẽ run lên.

https://thuviensach.vn

Đứng cạnh Giang Nhạn là một nam tử mặc khôi giáp bạc, tướng mạo anh tuấn, đôi mắt đen dưới mũ giáp lóe lên tia nhìn khôn ngoan tài giỏi. Đó chính là Thái tử Dạ Vô Trần.

Sắt Sắt không ngờ hắn lại đích thân lĩnh binh chinh chiến. Nói về đánh trận, hắn không thể thiện chiến bằng Dạ Vô Yên. Có lẽ chiến công của Dạ Vô Yên đã khiến hắn bị kích động, vì vậy mới quyết định lĩnh binh đi thảo phạt hải tặc thế này.

Sắt Sắt thoáng nheo mắt cười lạnh. Dạ Vô Trần vốn là kẻ tinh ranh. Lần này e rằng chỉ là ngư ông đắc lợi. Vừa thu phục được hải tặc, vừa giúp Y Mạch Quốc thu hồi lãnh thổ. Một mũi tên trúng hai đích, đúng là kế hoạch hay. Nhưng sao hắn lại biết ở đây có chiến sự?

Từ Nam Nguyệt tới Y Mạch Đảo ít nhất cũng phải mất mười mấy ngày hải trình, nếu không phải đã sớm dự liệu được trận chiến này, sao có thể tới nhanh và đúng lúc như vậy? Trong lòng Sắt Sắt thoáng nghi ngờ, Dạ Vô Trần xuất binh, quyết không phải việc ngẫu nhiên. Nhưng ai là người đã tiết lộ tin tức?

Sắt Sắt nhẹ chau mày, lúc tới đây, nàng ngồi trên Hắc Sa Hiệu, lẽ nào là Minh Xuân Thủy?

Sắt Sắt chỉ cảm thấy điều đó hoàn toàn không có cơ sở xảy ra. Vì trên giang hồ, Xuân Thủy Lầu xưa nay không hề sợ hay hợp tác với triều đình. Nhưng Sắt Sắt không có thời gian suy nghĩ nhiều về vấn đề này, vì thuyền của Dạ Vô Trần đã kéo tới bao vây thuyền của họ.

Chiến sự lại sắp xảy ra rồi!

“Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, Minh Xuân Thủy, e rằng ngươi cũng không ngờ mình lại có ngày hôm nay phải không.” Dạ Vô Trần đứng trên chiến thuyền cao giọng nói, “Công cao hơn chủ, ngươi có hiểu không? Thu phục hải tặc các ngươi cũng làm, cai quản nạn hồng thủy các ngươi

https://thuviensach.vn

cũng nhúng tay, tiêu trừ ôn dịch các ngươi cũng chẳng bỏ qua. Việc của triều đình các ngươi đều nhúng tay vào, Xuân Thủy Lầu các ngươi vì thế từ lâu đã trở thành một thứ tâm bệnh của triều đình rồi. Lần này, ta phải diệt các ngươi tận gốc."

Trong lòng Sắt Sắt thoáng kinh hoàng. Dạ Vô Trần muốn diệt trừ Xuân Thủy Lầu ư. Nói vậy chẳng phải là một mũi tên trúng hai đích mà còn trúng liền ba đích, đúng là một kế hoạch hoàn mỹ.

Sắt Sắt ngước mắt nhìn về phía chiếc thuyền trắng, chỉ thấy Minh Xuân Thủy vẫn ung dung ngồi trên giường, khóe môi nở nụ cười khinh bạc mà ngông cuồng. Dường như mấy vạn thủy quân trước mặt không thể làm kinh động tới nụ cười của chàng vậy.

Công tử áo tím trên chiếc thuyền bên cạnh khẽ mở miệng, thanh âm lạnh như băng: "Dạ Vô Trần, chúng ta chỉ làm những việc triều đình nên làm nhưng không làm thôi, đâu có tội tình gì. Ngươi đã muốn diệt trừ chúng ta, vậy hà tất phải lấy cớ đàng hoàng làm chi, hôm nay ta cũng muốn xem xem hai vạn thủy sư của ngươi liệu có nổi bản lĩnh để chu diệt chúng ta hay không?"

"Ngươi là ai?" Dạ Vô Trần cười lạnh hỏi.

"Táng Hoa công tử!" Công tử áo tim cười nhạt đáp.

"Táng Hoa công tử? Để ta xem hôm nay ngươi táng được ai?" Dạ Vô Trần lạnh lẽo nói.

"Vậy sao? Vậy thì ngươi hãy chống mắt lên mà xem." Công tử áo lam bên cạnh cười đầy tà khí.

"Còn ngươi là ai nữa?" Dạ Vô Trần lại lạnh giọng cất lời hỏi.

"Trâm Hoa là ta." Công tử áo lam chầm chậm đáp lời.

https://thuviensach.vn

Táng Hoa công tử và Trâm Hoa công tử, Dạ Vô Trần không phải là chưa nghe tên hai người này, cũng biết họ được mọi người truyền tụng lợi hại tới mức nào. Nhưng hôm nay có hai vạn tinh binh bao vây, uy danh của Táng Hoa và Trâm Hoa đối với hắn mà nói cũng chỉ như mây khói. Thật không đáng nhắc tới! Thật không đáng bận tâm!

Hắn nhìn hai công tử mang mặt nạ ngũ sắc trước mặt, nhướng mày lạnh giọng nói: "Định An Hầu, ông hãy đi hàng phục nữ tử của công đi. Đã không yên phận làm Thứ phi ở Vương phủ, lại còn dám tới đây làm thủ lĩnh hải tặc?!"

Minh Xuân Thủy nghe vậy, cánh tay cầm ly rượu thoáng khựng lại, rồi lo lắng nhìn về phía Sắt Sắt. Để nàng và Phụ thân quyết chiến, tên Dạ Vô Trần này thật tàn nhẫn biết bao!

Định An Hầu Giang Nhạn thần sắc cứng đờ, đứng im tại đó, không nói được câu gì.

"Định An Hầu, còn không mau xuất chiến?! Lần này đích thân Hoàng thượng ra lệnh, lẽ nào ông muốn kháng chỉ sao?" Thái tử lạnh lùng nói.

Định An Hầu Giang Nhạn khẽ trầm trọng đáp: "Vâng!" Rất nhanh sau đó ông tung người nhảy khỏi chiến thuyền, ngồi trên chiếc thuyền nhỏ hướng về phía chiến thuyền của Sắt Sắt.

Từ khi biết Mẫu thân vì Gia gia mà luyện thứ nội công tổn thọ, trong lòng Sắt Sắt thực có vài phần căm hận ông. Nhưng không ngờ lúc gặp lại này lại là lúc cha con phải đối trận.

Nàng nhìn chiếc thuyền chở Phụ thân đang mỗi lúc một chèo lại gần, liền tung người nhảy sang đó.

Gió thổi ào ào, mái tóc đen đẹp của nàng nhẹ tung bay, bóng dáng nàng bay trên mặt biển thật vô cùng tiêu sái. Dạ Vô Trần đứng trên soái thuyền

https://thuviensach.vn

không kìm được cũng phải động lòng, hắn nghe đồn thiên kim Định An Hầu có biết võ công, nhưng thế này thì quả thực có phần vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn. Ấn tượng của hắn về Giang Sắt Sắt chỉ dừng lại ở vẻ son phấn lòe loẹt trong buổi yến tiệc vương tôn. Không ngờ hôm nay nàng lắc người biến thành Nữ vương hải tặc. Nhìn thân hình nàng đang lướt trên mặt biển lúc này, dù võ công thế nào thì khinh công đó cũng đủ khiến hắn phải nhìn nàng bằng con mắt khác.

Sắt Sắt đứng trên mũi thuyền của cha đôi mắt trong trẻo nhìn vào Phụ thân Giang Nhạn, nàng cười nhạt nói: “Gia gia, có thể quyết chiến với người chính là ước nguyện bấy lâu nay của hài nhi. Con rất muốn biết năm xưa phong thái của Gia gia thế nào mà mê hoặc được Mẫu thân.”

Giang Nhạn trong lòng thoáng thất kinh, ông ta nở nụ cười cay đắng nói: “Rốt cuộc bà ấy vẫn cứ giấu ta dạy võ công cho con.”

“Gia gia, cho dù không có võ công con cũng sẽ không trở thành người mà cha mong muốn đâu. Con không thể cam tâm làm một quân cờ trên bước đường hoạn lộ của cha, rồi sống hết cuộc đời trong chốn tham cung biệt viện được.” Sắt Sắt nói, trong lòng đồng thời ngập tràn cảm giác bi thương.

“Ta biết con hận ta, nhưng con có biết Gia gia cũng có những lúc lực bất tòng tâm không? Theo ta về nhà đi, Gia gia sẽ xin Hoàng thượng khai ân, có thể ngài sẽ giữ mạng cho con!” Giang Nhạn đau đớn cất lời nói.

“Gia gia, người đừng nói nữa, chúng ta bắt đầu thôi, hài nhi thực lòng xin lỗi.” Sắt Sắt nhẹ nhàng đáp. Dạ Vô Trần đổ lên đầu nàng tội gì, nàng không cần nghĩ cũng biết. Nhất định là tội câu kết với Xuân Thủy Lầu, mưu đồ công chiếm Y Mạch Đảo. Tội danh như thế liệu còn có cơ hội sống sót? Cho dù có, nàng cũng không thể bỏ mặc đám hải tặc trên Thủy Long Đảo được.

https://thuviensach.vn

Hai người một người đứng cuối thuyền, một người đứng đầu thuyền, trong ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

Lúc này là chính Ngọ, mặt biển tĩnh lặng như một tấm gương. Đôi mắt trong trẻo của Sắt Sắt cực kỳ thâm u, ngay tới người làm cha như Giang Nhạn cũng không thể nào nhìn thấy suy nghĩ trong nội tâm nàng. Sắt Sắt cầm đao trên tay, từng người vọt lên, tấn công về phía Giang Nhạn. Giang Nhạn biết Sắt Sắt đã được chân truyền của mẹ, nên không dám coi thường, liền lập tức rút kiếm, nghênh chiến đòn đánh lợi hại của Sắt Sắt.

Gió thổi, thuyền dập dềnh, nước chảy. Kiếm chiêu của Giang Nhạn như nước chảy mây bay, mang theo kiếm khí hùng hậu nhắm thẳng vào Sắt Sắt mà lao tới.

Sắt Sắt cầm Tân Nguyệt loan đao trên tay, uyển chuyển thi triển "Liệt Vân đao pháp" của Mẫu thân truyền lại. Bóng kiếm ánh đao ẩn hiện trong không trung, kèm theo đó là tầng tầng lớp lớp kiếm khí lạnh lẽo đến vô cùng.

Dưới ánh mặt trời, tấm áo giáp đỏ dát vàng vô cùng diễm lệ.

Những người đang theo dõi trận đấu đều bất giác đắm chìm vào từng chiêu thức, đột nhiên quên hết mọi sự sống chết khắc nghiệt trên chiến trường. Hai người đấu đến mấy chục hiệp mà vẫn bất phân thắng bại. Sắt Sắt chau mày, Gia gia quả không hổ danh là tướng quân chinh chiến bao năm, đừng nói nàng không thể bì lại nội lực hùng hậu của ông, mà đến sự nhanh nhẹn được rèn luyện trên chiến trường nàng cũng không thể nào bì kịp. Cứ đánh lâu thế này, e rằng nàng sẽ sớm thất bại mất.

Đôi mắt trong veo khẽ liếc nhìn xung quanh, chỉ thấy mọi người đang ngây thần đứng xem trận chiến. Dạ Vô Trần cũng bị thu hút mà chưa có ý ra lệnh bắt đầu cuộc hiến. Nàng phải làm thế nào để cứu đám hải tặc này

https://thuviensach.vn

thoát hiểm đây? Chỉ có một biện pháp duy nhất đó là bắt sống được Dạ Vô Trần mà thôi.

Sắt Sắt ngầm vận nội công khiến chiếc thuyền nhỏ dần tiến lại gần soái thuyền của Dạ Vô Trần. Khi thấy cự li vừa đủ, nàng liền lợi dụng ưu thế của Liệt Vân đao pháp liên tiếp tấn công vài chiêu, ép cha nàng phải lui bước, để tung người nhảy lên soái thuyền.

Nhưng Giang Nhạn là người đã từng trải qua trăm trận đánh lớn nhỏ, dường như đã sớm nhận ra ý đồ của Sắt Sắt, liền không hề có ý định né tránh đòn tấn công của nàng. Thấy Tân Nguyệt loan đao sắp đâm vào ngực cha, Sắt Sắt không thu được thế đao, đành nghiêng người sang phải. Còn kiếm của cha nàng vừa khéo đâm ngay vào sườn phải của nàng.

Sắt Sắt gục xuống mạn thuyền, suýt chút nữa thì trượt xuống biển. Ở sườn phải, lúc này từng cơn đau dồn lên kịch liệt.

“A? Sắt Sắt!” Giang Nhạn thất kinh, cúi xuống đỡ lấy Sắt Sắt.

“Gia gia, cha có biết vì sao Mẫu thân mất sớm không, là vì bà đã luyện một loại nội công khiến bà bị tổn thọ. Cha có biết vì sao bà lại luyện thứ nội công đó không, chỉ vì muốn trợ giúp cha chinh chiến. Gia gia, có phải cha rất yêu Mẫu thân? Đêm đó, con nhìn thấy cha nằm đau đớn khóc ở bên linh đường. Nhưng vì sao yêu Mẫu thân mà còn ở bên Đại phu nhân, khi Mẫu thân bị bệnh lại bỏ mặc bà cô đơn lạnh lẽo?” Sắt Sắt được cha đỡ dậy, cố nhịn cơn đau ở mạng sườn, đau đớn hỏi ông.

Giang Nhạn hoàn toàn kinh ngạc, dường như những điều Sắt Sắt vừa nói ông hoàn toàn không biết, ánh mắt ông phút chốc ngập tràn sự đau đớn trầm uất.

“Con nói… mẹ con luyện loại nội công làm tổn thọ ư?” Vào khoảnh khắc nghe được chuyện ấy ông dường như đã già đi vài tuổi.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, ông mới biết, công danh lợi lộc chỉ là ảo ảnh, chỉ có tình cảm chân thành ấm áp mới là thứ đáng trân trọng nhất trên đời mà thôi.

Đáng tiếc, tất cả đều đã quá muộn!

“Gia gia, cha vẫn muốn giao nộp con cho triều đình Nam Nguyệt sao?” Sắt Sắt đau đớn khẽ hỏi.

Giang Nhạn nghe vậy nhẹ lắc đầu. Vào lúc đó, một bóng trắng vụt qua nhanh như chớp giật cúi người đã ôm Sắt Sắt từ vòng tay Giang Nhạn lại.

“Định An Hầu, ông có thể về báo cáo được rồi.” Minh Xuân Thủy lạnh nhạt nói, thanh âm trầm thấp không thể nghe ra biểu hiện tình cảm gì. Nhưng bỗng nhiên chàng khiến người nghe cảm thấy chàng đang cố kìm nén sự tức giận trong lòng.

Chàng ôm lấy Sắt Sắt, nhảy về chiếc thuyền trắng như sải bước trong vườn, rồi khẽ đặt Sắt Sắt lên chiếc giường trong khoang thuyền. Bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, trong khoang thuyền có tối hơn, nhưng rất mát mẻ.

“Minh Xuân Thủy, huynh làm gì vậy? Ta phải ra ngoài, phải cứu các huynh đệ của ta!” Sắt Sắt cố nhịn đau, thấp giọng nói.

“Nàng thế này rồi còn cứu họ làm sao?” Minh Xuân Thủy chau mày nói, thanh âm của hắn trong trẻo êm tai, “Yên tâm, họ không sao đâu. Có hai vạn binh tướng nữa tới, Minh Xuân Thủy ta cũng chẳng coi ra gì. Nàng cứ ngoan ngoãn nằm đây nhé.” Nói rồi, chàng giơ ngón tay ra điểm vào các huyệt xung quanh vết thương của Sắt Sắt.

Lúc này, bên ngoài tiếng tù và đã nổi lên liên hồi, Dạ Vô Trần cuối cùng cũng đã phát động tiến công, tiếng chém giết liền vang lên không ngớt.

Sắt Sắt chau mày, cố gắng ngồi dậy, liền bị Minh Xuân Thủy đè lại xuống giường.

https://thuviensach.vn

Rồi chàng quay sang dặn dò thị nữ bên cạnh: “Đi, nói với Trâm Hoa và Táng Hoa mau kết thúc chiến sự đi.”

“Như thế nàng không phải lo gì rồi chứ!” Minh Xuân Thủy chầm chậm cúi mình, mái tóc đen buông xuống như dải ngân hà chảy xuống bờ vai.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Kề Vai Sát Cánh

Để Táng Hoa và Trâm Hoa kết thúc chiến sự, chỉ một câu nói đó nàng có thể yên tâm sao? Dạ Vô Trần đưa tới hai vạn thủy binh, trong khi binh sĩ của Minh Xuân Thủy và cả đám hả tặc của nàng gộp lại cũng chỉ có sáu bảy nghìn người.

Nàng không khỏi lo lắng cho chiến sự bên ngoài, nhưng cơn đau từ vết thương khiến nàng không thể cử động. Lực bất tòng tâm nàng đành yên trên giường thôi không đứng dậy đòi ra ngoài nữa.

Minh Xuân Thủy cúi người, đôi mắt đen sâu ánh lên sự lo lắng không dễ nhận ra. Chàng đưa tay nhẹ cởi áo giáp trên người nàng ra. Chiếc mũ giáp vừa được gỡ xuống, mái tóc đen nhánh liền rủ xuống, làm nổi bật lên khuôn mặt nhợt nhạt vì mất máu của nàng. Chiến giáp, váy, chiến hài từng thứ một đều được chàng cẩn thận cởi bỏ, chỉ sợ động đến vết thương bên sườn phải của nàng, động tác của chàng cực kỳ nhẹ nhàng. Cởi xong khôi giáp, Sắt Sắt thay một chiếc áo xanh nhìn có phần yếu đuối.

Minh Xuân Thủy ngưng thần nhìn vết thương bên sườn phải của nàng vẫn đang không ngừng chảy máu, ánh mắt sau tấm mặt nạ khẽ nheo lại. Chàng giơ tay, định cởi chiếc áo trước ngực Sắt Sắt.

“Đừng…” Giọng nói yếu ớt của Sắt Sắt đột ngột vang lên.

“Sao? Nàng ra nông nỗi này rồi, còn sợ ta thấy sao?” Minh Xuân Thủy nhếch môi cười khẽ, nhìn có vài phần vô lại.

https://thuviensach.vn

Vì chuyện mị dược, mỗi khi đối diện với chàng, trong lòng nàng đều không tránh khỏi cảm giác bối rối khó diễn tả thành lời. Sự thoải mái của chàng lúc này thật khiến Sắt Sắt thấy dễ chịu hơn đôi chút. Nàng vốn không phải là một thiên kim tiểu thư hay nhõng nhẽo, lần đó, chẳng qua chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, cứ coi như một giấc mơ là xong. Nghĩ tới đây, Sắt Sắt liền động đôi môi trắng nhợt, khẽ nói: “Minh Lầu chủ, huynh nhẹ thôi, đau lắm.”

Minh Xuân Thủy nhẹ nhàng cởi áo cho nàng, lập tức vòng eo thon thả trắng ngần của nàng lộ ra. Đôi mắt đen của chàng khẽ nheo lại, ánh mắt như rực cháy đột ngột thâm sâu. Sự quấn quít dịu dàng với nàng hôm đó bỗng chốc lại hiện ra trước mặt, chàng vốn tưởng rằng mình có thể quên, nhưng không ngờ ngón tay của chàng lại thành thật hơn trái tim đến thế, dường như vẫn nhớ như in cảm giác khi vuốt ve trên chiếc eo thon nhỏ của nàng. Ngón tay chàng khẽ dừng lại, rồi sau đó men theo bờ eo thon, cởi tấm áo của nàng.

Vết thương vẫn không ngừng rỉ máu hiện lên trước mắt, ánh mắt Minh Xuân Thủy thoáng tối lại, chỉ cảm thấy trái tim mình cực kỳ đau đớn. Chàng ngưng thần, khẽ than, trong đôi mắt thâm sâu khó lường lộ ra thứ tình cảm khiến người khác động lòng. Chàng lấy thuốc kim sang từ tay thị nữ, cẩn thận bôi thuốc, lại cẩn thận buộc vết thương lại cho nàng.

Bên ngoài thuyền tiếng hò reo chém giết vang lên không ngớt, bên trong thuyền lại cực kỳ yên tĩnh, chiếc lò hương bằng ngọc trên bàn vẫn nhè nhẹ tỏa ra thứ mùi thơm mát.

Sắt Sắt lặng lẽ tựa người vào thành giường, không biết chiến sự bên ngoài thế nào, trong lòng vô cùng sốt ruột. Những mũi tên không ngừng bắn vào thuyền, tiếng tên rít lên nhắm vào nàng và Minh Xuân Thủy lao tới.

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy ngồi bên Sắt Sắt, không ngừng vung tay áo gạt tên. Tư thế đó, thần thái đó nhẹ nhàng như đuổi muỗi vậy.

Sắt Sắt toàn thân vô lực tựa vào giường, vết thương dội lên từng cơn đau chói buốt, chỉ cảm thấy ý thức dần mất đi. Vừa rồi liên tiếp mấy trận đại chiến, nàng dường như đã hao kiệt toàn bộ sức lực, bây giờ lại mất máu quá nhiều, nàng quả thực không thể trụ được thêm nữa.

Trong cơn mê man, chỉ nghe thấy tiếng chém giết bên ngoài dần lùi xa.

Khi tỉnh lại, xung quanh nàng đã trở nên cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe tiếng sóng vỗ ì oạp cạnh mạn thuyền.

Chiến sự thế nào? Kết thúc rồi ư?

Sắt Sắt cố ngồi dậy, không ngờ lại động đến vết thương ở mạng sườn, đau đớn đến mức nàng khẽ rên lên một tiếng. Nàng ôm vết thương, lảo đảo lăn từ trên giường xuống, loạng choạng bước ra cửa khoang thuyền. Trên sàn thuyền chỉ còn ánh tà dương, hóa ra chỉ ngủ một giấc mà đã hoàng hôn rồi.

Minh Xuân Thủy ngồi ở mũi thuyền, bạch y phấp phới tựa như thần tiên. Ánh tà dương chiếu trên chiếc mặt nạ bạch ngọc phản chiếu sắc chiều ấm áp.

Đôi mắt trong trẻo của Sắt Sắt chuyển động, lúc này nàng mới phát hiện mình không còn ở trên chiếc thuyền trắng mà đã được chuyển sang một chiếc thuyền nhỏ. Thuyền nhỏ này đi nhanh hơn thuyền trắng rất nhiều. Vì gió thổi vào mặt rất lớn, thổi đến mức dường như khiến nàng không đứng vững được. Mái tóc đen bay lên rối tung, có sợi bay cả vào miệng.

Sắt Sắt kinh sợ kêu lên, khó khăn lắm mới vuốt yên những sợi tóc trên mặt. Khi ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy Minh Xuân Thủy đã quay người,

https://thuviensach.vn

nhìn thấy nàng tỉnh lại rồi, ánh mắt ẩn giấu sau chiếc mặt nạ của chàng lập tức bừng sá ng.

Sắt Sắt bị chàng nhìn tới mức tim đập loạn nhịp, thấp giọng nói: “Minh Lầu chủ chiến sự kết thúc rồi ư?”

“Kết thúc rồi, đám hải tặc đã bình yên trở về Thủy Long Đảo. Họ đều an toàn, nàng yên tâm đi!” Minh Xuân Thủy nở nụ cười khẽ, chầm chậm từ mũi thuyền bước lại.

Nói vậy, đám hải tặc đó đều không gặp nguy hiểm gì rồi, Sắt Sắt thở phào một hơi, “Vậy Gia gia của ta không sao chứ?” Sắt Sắt lo lắng hỏi.

“Định An Hầu đã theo quân về Nam Nguyệt rồi, ông ấy không sao đâu!” Chàng lại gần đỡ lấy thân thể yếu đuối của nàng, khẽ hỏi: “Nàng nên lo cho bản thân mình thì hơn, bây giờ nàng thấy sao rồi?”

“Ta đỡ nhiều rồi, ngủ một giấc, vết thương không còn đau lắm nữa.” Sắt Sắt thấp giọng đáp, đột nhiên nàng nhớ lại tình cảnh bi thảm của Mạc Tầm Hoan, liền chau mày hỏi: “Mạc Xuyên Vương tử sao rồi?”

“Ồ, nàng lo cho hắn sao?” Ánh mắt Minh Xuẩn Thủy đột nhiên tối sầm lại, giọng điệu thoáng trào lộng, “Chỉ e rằng hắn chẳng lo cho nàng chút nào đâu.”

“Huynh nói vậy là có ý gì?” Sắt Sắt mặc kệ sự châm chọc của chàng, bình tĩnh hỏi lại.

“Dạ Vô Trần đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, nàng không thấy kỳ quặc sao?” Minh Xuân Thủy chậm rãi hỏi.

Quả thực Sắt Sắt rất hoài nghi chuyện này, nếu không có người báo tin, chắc chắn họ không thể kịp thời xuất binh được. Nhưng nàng chưa từng nghi ngờ Mạc Tầm Hoan.

https://thuviensach.vn

“Lẽ nào huynh nghi ngờ Mạc Vương tử báo tin sao? Không thể nào!” Sắt Sắt nói rất chắc chắn.

Ánh mắt Minh Xuân Thủy hơi tối lại, trên mắt như bao trùm bởi một tầng cảm xúc, chàng trầm giọng nói: “Nếu nàng đã tin tưởng hắn như vậy, ta cũng không nói nhiều nữa. Hắn có thể xảy ra chuyện gì chứ? Đương nhiên là về Y Mạch Quốc làm Vương rồi.” Dứt lời chàng đi lướt qua người nàng, ngồi xuống chiếc ghế trong khoang thuyền.

“Minh Lầu chủ, huynh muốn đưa ta đi đâu vậy?” Sắt Sắt khẽ hỏi.

Minh Xuân Thủy tựa lưng vào ghế một cách nho nhã, không nói gì. Sắt Sắt không thấy biểu hiện trên mặt chàng, nhưng nàng có thể cảm nhận được, lúc này chàng không vui. Người đàn ông này tức giận rồi, xem bộ dạng có vẻ như không buồn quan tâm đến nàng nữa.

Sắt Sắt nhẹ chớp hàng mi, hỏi khẽ: “Minh Lầu chủ, sao huynh không để ý tới ta?”

Câu hỏi này nàng nói ra rất khó khăn, hơn nữa thanh âm càng lúc càng nhỏ, rồi dần dần không còn nghe thấy gì nữa. Nàng tựa vào cửa khoang thuyền, chầm chậm trượt xuống, ngồi bệt xuống dưới đất.

Minh Xuân Thủy thấy vậy vội vàng xông tới, nhè nhẹ bế nàng lên, cẩn thận đặt nàng lại lên giường. Chàng đưa tay khẽ vỗ lên khuôn mặt trắng nhợt của nàng, giọng nói có chút khàn khàn: “Giang Sắt Sắt, Sắt Sắt, nàng sao thế?”

Sắt Sắt bỗng mở trừng mắt, khe khẽ cười, đôi mắt đen với sóng mắt long lanh cong lên như vầng trăng khuyết, thấp giọng nói: “Ta đói quá!”

Minh Xuân Thủy rõ ràng thở phào ra một hơi, nhìn khuôn mặt tươi cười của Sắt Sắt, chàng biết vừa rồi nàng cố ý làm vậy. Còn chàng, đầu óc không còn khống chế nổi mà hành động trong vô thức.

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy yên lặng giây lát, trong đôi mắt thâm sâu là thần tình phức tạp. Một hồi sau mới thấp giọng nói: “Để ta đi kiếm gì đó cho nàng ăn.”

Chàng quay người đi xuống khoang đáy, một lát sau mang lên một bát cháo đang bốc hơi nghi ngút. Sắt Sắt thực sự rất đói, nàng ăn rất nhanh, rồi cảm thấy vết thương cũng dần không còn đau mấy nữa.

“Minh Xuân Thủy, huynh muốn đưa ta đi đâu? Binh sĩ của huynh đâu rồi?” Nàng thấp giọng hỏi, chẳng phải lẽ ra nàng nên theo đám hải tặc về Thủy Long Đảo sao? Rốt cuộc Minh Xuân Thủy muốn đưa nàng đi đâu chứ? Hơn nữa, những thủ hạ của nàng tại sao lại không cùng đi theo họ.

“Nhát kiếm đó tuy không đâm vào chỗ hiểm nhưng vết thương rất sâu, ta phải đưa nàng đi tìm một vị thần y chữa trị mới được. Như thế vết thương mới không để lại sẹo.” Minh Xuân Thủy chậm rãi nói tiếp: “Binh sĩ của ta đang ở phía sau dọn dẹp chiến trường.”

“Lo để lại sẹo ư?! Ta chẳng hề quan tâm.” Sắt Sắt cười nhạt đạp, khẽ tựa vào thành giường.

“Để lại sẹo xấu lắm.” Minh Xuân Thủy nói xong bỗng hoàn toàn im bặt. Trên làn da trắng mịn của nàng để lại một vết sẹo xấu xí, chẳng phải sẽ khó coi lắm sao? Nhưng việc này thì liên quan gì tới chàng chứ? Minh Xuân Thủy cố nén sự bực bội trong lòng, đứng dậy đi ra phía sàn thuyền.

Nước biển được ánh tà dương chiếu xuống hắt lên thứ ánh sáng đỏ rực, cực kỳ tráng lệ và hùng vĩ. Bỗng Minh Xuân Thủy thấy trên mặt biển nơi gần chiếc thuyền nhỏ của mình nổi lên một vật thể màu xám sáng bóng.

“Giang Sắt Sắt, nàng mau ra đây!” Thanh âm của Minh Xuân Thủy từ phía ngoài đột ngột truyền vào.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nghe gọi chầm chậm bước ra, đợi khi nhìn rõ thứ nổi trên biển rồi, nàng liền mở to hai mắt, cất lời hỏi: “Đây là cái gì?”

“Cá heo!” Minh Xuân Thủy đáp, thanh âm vô cùng trong trẻo, khóe môi mang một nụ cười cực kỳ rạng rỡ, “Chúng là những con vật rất đáng yêu! Nếu chúng ta đi theo chúng, chúng sẽ nhảy đấy!”

Sắt Sắt kinh ngạc mở to mắt, từ khi ra biển đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng thấy những động vật đáng yêu như thế. Một con, hai con, ba con… ước chừng có hơn mười con cá heo đang bơi cạnh chiếc thuyền nhỏ của họ.

“Chúng biết nhảy múa nữa ư? Huynh lại nói đùa rồi.” Sắt Sắt nheo mắt cười nhẹ nói.

“Đúng đó, có lẽ còn đẹp hơn nàng múa nữa cơ.” Chàng nhìn lướt qua Sắt Sắt, nhớ lại dáng điệu uyển chuyển khi múa của nàng, trong lòng thoáng ngẩn ngơ.

Sắt Sắt chầm chậm bước tới, ngồi bên Minh Xuân Thủy cười nói: “Thật vậy không?”

Lời còn chưa dứt, liền thấy chú cá heo bên mạn thuyền nhảy từ dưới biển lên, cái lưng trơn bóng tạo thành một hình vòng cung đẹp đẽ, rồi “tùm” một tiếng lại rơi trở lại xuống biển, bọt nước bắn lên trắng xóa.

Cá heo thi nhau nhảy lên hết con này tới con khác, có khi một con, có khi hai con lần lượt nhảy lên, đôi lúc có ba con cùng nhảy. Những con cá heo đó dường như cố tình muốn khoe khoang điệu nhảy của mình trước mặt họ, nên cứ nhảy mãi không ngừng.

Sắt Sắt không đừng được cười thành tiếng, đây là lần đầu tiên nàng cười tươi như thế, từ sau khi ra biển, hay nói chính xác hơn là từ khi Mẫu thân nàng qua đời, cười đến mức thần thái bay bổng. Khuôn mặt nàng vẫn trắng

https://thuviensach.vn

bệch, nhưng được ánh tịch dương phủ lên một tầng ánh sáng đỏ nhàn nhạt, khiến nàng như viên minh châu lấp lánh.

Hai người chỉ mãi nhìn ngắm đàn cá heo, đắm chìm trong màn biểu diễn mà không chú ý sắc trời đã dần tối. Đến khi gió lạnh đột ngột thổi mạnh từng cơn, Minh Xuân Thủy thầm kêu lên một tiếng "không hay rồi."

Chàng chầm chậm ngẩng đầu.

Những đám mây nặng nề trên trời đang từ từ kéo tới, tự lúc nào u ám dày đặc tới mức không còn tia sáng nào có thể lọt qua. Đàn cá heo vừa rồi cũng đã lặn sâu xuống biển không lên nữa. Nước biển chầm chậm mà mạnh mẽ tung lên từng đợt sóng. Sóng không lớn, nhưng ngấm ngầm mang theo nguồn sức mạnh có thể bóp vụn bất cứ thứ gì cản đường nó.

Biển vừa rồi còn yên ả phẳng lặng, giờ đã trở nên cực kỳ đáng sợ.

"Bão sắp tới rồi." Minh Xuân Thủy ngước mắt nhìn trời, quay sang Sắt Sắt nói: "Chúng ta mau vào khoang thuyền thôi."

Chàng đứng dậy dìu Sắt Sắt, sau đó hai người cùng nhanh chóng đi vào khoang thuyền.

Bỗng nhiên trời tối sầm lại, khoang thuyền cũng đột ngột trở nên tối tăm. Minh Xuân Thủy lấy trong người ra một hạt dạ minh châu, chiếu sáng cả khoang thuyền u tối. Gió lớn như vậy, không thể thắp nến được.

Mưa sầm sập đổ xuống, so với trận mưa dầm hôm nọ, trận mưa này khí thế càng đặc biệt ngút trời. Mưa rất to, những tiếng lộp bộp đập trên khoang thuyền, thanh âm dường như nhấn chìm cả tiếng sóng biển.

Đi trên biển bao ngày, đây là lần đầu tiên Sắt Sắt gặp mưa bão lớn thế này. Chiếc thuyền nhỏ chòng chành trong gió, mấy thủy thủ ở mũi thuyền và đuôi thuyền đều đang cố sức chèo chống.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta sẽ không chết chìm trên biển chứ?” Sắt Sắt khẽ cười hỏi.

“Không đâu, chiếc thuyền này tuy không lớn, nhưng khung thuyền cực kỳ vững chãi, gió bão bình thường không làm gì được nó đâu. Chỉ cần thuyền không nứt, sẽ không thể bị chìm.” Chàng ung dung nói, thần sắc như Thái Sơn dù có áp đỉnh cũng không hề biến sắc. Thực ra, chàng chỉ muốn Sắt Sắt đừng nên quá lo lắng, gió bão lớn thế này, chàng thực cũng chưa từng gặp phải.

Lời nói của chàng khiến trái tim Sắt Sắt lập tức bình tĩnh trở lại. Dường như chỉ cần có chàng ở bên đối với nàng chẳng có gì là nguy hiểm.

Biển lớn cuộn lên từng cơn sóng dữ, Sắt Sắt có cảm giác chiếc thuyền như bị dựng đứng lên vậy, có lúc mũi thuyền cắm xuống, đuôi thuyền dốc lên lúc thì đuôi thuyền cắm xuống, mũi thuyền dốc lên. Chiếc thuyền chòng chành khiến Sắt Sắt lảo đảo ngã vào lòng Minh Xuân Thủy. Minh Xuân Thủy phút chốc cứng đờ người, chàn khẽ cau mày ôm lấy eo thon của Sắt Sắt, nhẹ đặt nàng nằm xuống người, thấp giọng nói: “Nàng nằm đây đừng động đậy, ta ra ngoài xem sao.”

Minh Xuân Thủy vừa ra ngoài, chiếc thuyền quả nhiên vững hơn trước, có lẽ chàng dùng nội lực khống chế thân thuyền. Sắt Sắt nhìn qua tấm rèm bị gió cuốn lên, thấy thân hình rắn rỏi của Minh Xuân Thủy như đóng chặt xuống sàn thuyền.

Tay trái chàng giữ chèo, tay phải kéo dây thừng, một đầu dây thừng buộc vào cánh buồm, chốc lát chàng lại chuyển buồm theo hướng gió. Mấy thủy thủ sau lưng chàng không ngừng giữ vững tay chèo.

Thuyền nhỏ như chiếc lá chìm nổi giữa biển cả mênh mông, chốc lát lại cưỡi lên một con sóng, chốc lát lại lao mình xuống một khe sóng sâu.

Chàng dường như không hề coi gió bão vào đâu, hoặc giả chàng là người thích những thách thức. Chàng lúc này khiến Sắt Sắt đột ngột nảy

https://thuviensach.vn

sinh ảo giác, dường như sự giận dữ của trời, đất cũng không thể động tới chàng. Nhưng sức tàn phá của gió dường như nằm ngoài dự liệu của họ. Khi thuyền rơi vào lốc xoáy, hướng gió liên tục thay đổi, đỉnh sóng xoáy trôn ốc không ngừng xoay vần chiếc thuyền nhỏ.

Sắt Sắt đứng dậy, xẻ một đoạn gấm dài từ chiếc chân, rồi nhanh nhẹn quấn chặt đoạn gấm đó quanh eo, đến khi vết thương ở mạng sườn không còn cảm giác đau nữa. Nàng đề khí, chạy từ trong khoang thuyền ra.

Bốn phương tám hướng đều là sóng biển không ngừng đập vào chiếc thuyền nhỏ. Sắt Sắt xông ra mũi thuyền, bàn tay thon thả nắm lấy sợi dây thừng trong tay Minh Xuân Thủy, thuận theo sức gió mà điều khiển cánh buồm. Tay phải Minh Xuân Thủy được rảnh rỗi, hai tay cầm bánh lái, không ngừng chuyển hướng.

Hai người đứng hai bên trên mũi thuyền, cùng ra sức phối hợp để vượt qua những cơn sóng dồn dập trên biển khơi. Chiếc thuyền nhỏ tránh được vô số những đợt sóng ngợp trời, nhẹ nhàng xuyên qua cơn lốc bão.

Sóng biển không ngừng bắn lên người Sắt Sắt, nước mưa chảy dài theo hai bên gò má. Vì vừa rồi dùng nội lực, vết thương lại bị rách ra. Nước biển mặn thấm vào như xát muối. Hơn nữa nước biển lại lạnh như băng, cả đời này Sắt Sắt chưa bao giờ bị lạnh đến thế, lại thêm vết thương đau đớn đang không ngừng chảy máu, khuôn mặt của Sắt Sắt đã trở nên trắng bệch nhưng trên khuôn mặt ấy vẫn hiện lên nét kiên cường chịu đựng.

Gió dần yếu đi, mưa cũng nhỏ lại, biển lặng, sóng dần yên. Chiếc thuyền nhỏ bị trăm ngàn vết thương nhẹ dập dềnh trên sóng. Có điều đã qua cơn gió bão, xem như họ được an toàn. Sắt Sắt loạng choạng, cảm giác thân hình mình như sắp đổ. Nàng đưa tay kéo tấm áo ướt sũng của Minh Xuân Thủy, rồi chầm chậm trượt xuống sàn thuyền.

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy quay đầu, thấy Sắt Sắt nằm gục trên sân thuyền, một nỗi đau đớn đột ngột dâng lên xuyên thẳng vào tim. Chàng không ngờ người chống đỡ trên thuyền với chàng lại chính là Sắt Sắt. Vừa rồi mọi sự tập trung của chàng đều để ở tay chèo, nên cứ cho rằng có thủy thủ nào đó cầm dây thừng hộ mình.

Chàng cúi xuống, nhẹ bế Sắt Sắt từ dưới sàn thuyền lên, thân thể nàng lúc này vô cùng lạnh giá. Một cảm giác chưa từng có, như cơn sóng ngút trời trào lên trong tim. Chàng cảm thấy trái tim mình như bị đao đâm, đau đớn như tan nát thành từng mảnh.

Nước mưa lạnh lẽo nhỏ xuống từ chiếc mặt nạ bạch ngọc của chàng, làm đôi mắt chàng mờ đi. Chàng đứng tê dại trên mũi thuyền, mặc cho gió mưa trùm khắp cơ thể.

“Lầu chủ, mau vào trong khoang đi.” Một thủy thủ lo lắng hét lên.

Minh Xuân Thủy bỗng giật mình tỉnh lại, ôm lấy Sắt Sắt vào lòng, xông thẳng vào trong khoang thuyền. nhưng khoang thuyền lúc này đã bị trận bão vừa rồi làm cho ướt sũng, không còn chỗ nào khô ráo cả. Chiếc giường êm ái đã bị nước biển hủy hoại hoàn toàn.

Minh Xuân Thủy ôm chặt lấy Sắt Sắt, ngồi trên ghế, kéo tấm áo ướt sũng của nàng lên, bôi thuốc rồi buộc lại vết thương thật cẩn thận cho Sắt Sắt. Sau đó chàng liền đặt tay ra sau lưng Sắt Sắt, muốn truyền nội lực để thân thể nàng ấm lên, nhưng hoàn toàn vô ích, nội lực trong người Sắt Sắt và nội lực mà chàng tu luyện vốn không hề giống nhau.

“Lầu chủ, phía trước có một hòn đảo.” Thủy thủ bên ngoài lớn tiếng bẩm bảo.

“Dừng thuyền lại, lên bờ!” Minh Xuân Thủy trầm giọng ra lệnh. Nhìn bề ngoài chàng trầm ổn là thế, nhưng trong lòng lúc này lại ngập tràn cảm giác lo lắng.

https://thuviensach.vn

Chiếc thuyền nhỏ lắc lư dần cập vào bờ.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Không Phải Là Tình Yêu

Mưa đã nhỏ hơn. Ánh mắt Minh Xuân Thủy nhìn lướt một lượt qua hòn đảo, thấy phía trước đảo là một rừng cây, liền dặn dò thủy thủ: “Chặt cây, nhóm lửa trước đã. Mang lều bạt trong khoang thuyền ra căng lên.”

Mấy thủy thủ liền lập tức nhanh nhẹ bắt tay vào việc.

Lều bạt được căng lên, lửa cũng được nhóm, Minh Xuân Thủy lệnh cho các thủy thủ chuyển đồ trong khoang thuyền vào lều, hong khô chăn đệm. Rồi trên chiếc giường đơn giản, chàng cúi người, nhè nhẹ đặt Sắt Sắt xuống giường.

Dưới ánh lửa bập bùng, khuôn mắt trắng bệch của Sắt Sắt không còn chút huyết sắc, hàng mi dài cong vút nhắm chặt, đen nháy đến kinh người. Lúc đó, Minh Xuân Thủy hi vọng biết bao, hàng mi đó sẽ mở ra, để lộ đôi mắt thần tình trong trẻo lấp lánh!

Chàng cau mày, cởi bộ đồ trắng ướt sũng của mình ra, chiếc áo trắng nhè nhẹ rơi xuống. Chàng cúi người, mái tóc đen xõa tung trên làn da ở trần. Chàng giơ ngón tay, run run cởi từng lớp áo trên người Sắt Sắt. Sau đó ngón tay khẽ búng, liền dập tắt ngọn đèn đang tỏa ra thứ ánh sáng hắt hiu trong lều. Rồi đó, chàng ôm nàng cuộn tròn mình trong chăn, dùng hơi ấm của thân thể để làm ấm thân người lạnh giá của nàng.

Chàng ôm nàng rất chặt, bàn tay không ngừng xoa trên thân thể nàng, từ đôi vai mềm lạnh giá đến cánh tay ngọc ngà, xoa khắp từng bộ phận trên cơ

https://thuviensach.vn

thể nàng. Đến khi cảm thấy người nàng ấm dần lên, trái tim trống rỗng của chàng mới có chút yên bình.

Minh Xuân Thủy lại ngồi dậy, mò mẫm với ly rượu trên bàn, uống một ngụm rồi cúi người, áp môi mớm vào miệng cho nàng. Vào lúc đôi môi hai người chạm nhau, trái tim Minh Xuân Thủy khẽ run, dường như có những sợi tơ êm ái đang quấn chặt lấy trái tim chàng.

Để tiện mớm rượu, chàng liền gỡ chiếc mặt nạ bạch ngọc vẫn đeo trên mặt ra, để xuống ngay bên mình.

Từng ngụm rượu cay nóng chảy vào miệng Sắt Sắt tới khi nàng khẽ ho hai tiếng, chàng mới bỏ ly rượu lại lên bàn.

Chàng đưa tay lại ôm lấy chiếc eo thon của Sắt Sắt, cảm thấy người nàng mỗi lúc một nóng lên, cuối cùng mới yên lòng chợp mắt một lát.

Đêm rất dài, bên ngòai lều chỉ nghe tiếng mưa rơi rả rích và tiếng sóng biển từ phía xa vọng lại.

Trong mê man, Sắt Sắt mơ thấy nàng một mình cưỡi trên một con thuyền nhỏ, lênh đênh trên biển cả mênh mông không bến bờ, đột nhiên sóng biển ập tới, thuyền lật, nàng chìm xuống đáy biển lạnh toát. Thứ cảm giác lạnh lẽo mà cả đời nàng chưa bao giờ trải qua. Rồi nàng càng lúc càng chìm sâu xuống đáy biển, nàng sắp chết đến nơi rồi.

Bỗng một vòng tay ôm chặt lấy nàng. Vòng tay đó rất ấm, mang theo mùi hương nhàn nhạt quấn lấy nàng, bay lên chín tầng mây. Nhưng đột nhiên, vòng tay đó buông ra, khiến nàng đột ngột rơi từ trên mây xuống.

Sắt Sắt kinh hãi, choàng tỉnh giấc khỏi mộng. Trước mắt là một khoảng tối tăm, nàng khẽ cử động thân người, bên cạnh là một vòng tay ấm áp. Nàng chết rồi sao? Hay là vẫn đang còn trong giấc mộng? Cho dù chết rồi hay mơ, chỉ cần vòng tay này vẫn ở đây là được.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nở nụ cười ngọt ngào, nhắm mắt, thoải mái nép mình vào sâu trong vòng tay đó hơn.

Là vòng tay của mẹ? Mẹ nàng sống lại rồi sao?

Nàng không dám mở mắt, nàng sợ khi mở mắt ra, giấc mộng này sẽ đột ngột tan mất. Nàng giơ ngón tay ngọc ngà chạm nhẹ lên khuôn mặt đó, vuốt lông mày, mắt, mũi, miệng.

Lông mày dài và xếch lên, mang một chút cô ngạo bất kham. Đôi mắt nhắm lại không biết hình dạng thế nào, lông mi vừa dày lại vừa dài. Mũi rất cao và thẳng, đôi môi hoàn mỹ.

Trong lòng Sắt Sắt cẩn thận hình dung ra khuôn mặt đó, nhưng trước sau vẫn không mường tượng ra được hình dạng nó thế nào.

Có điều, nàng có thể khẳng định chắc chắn đây không phải là mẹ nàng, mà là một người đàn ông tuấn tú.

Đàn ông?

Nàng đang ôm một người đàn ông?

Ngón tay ngọc ngà như chạm phải bỏng lập tức rụt lại, mở to hai mắt, mọi thứ trước mắt vẫn một màu tối tăm. Thân hình yêu kiều khẽ động, mới phát hiện trên người mình nhẹ bẫng, không còn quần áo gì nữa. Và bộ ngực mà hai tay nàng chạm vào lại ấm áp và mịn màng hiển nhiên cũng chẳng mặc gì.

Sắt Sắt không khỏi thất kinh, nàng đang trần trụi nằm trong chăn ôm ấp một người đàn ông ư? Chuyện này là thế nào?

Tuy Sắt Sắt thông minh lanh lợi, nhưng cũng bị sự kỳ quặc này làm cho hoảng hốt đến muốn ngất xỉu, nhất thời mất hết cả bình tĩnh. Nàng dùng lực

https://thuviensach.vn

đẩy vòng tay trước mặt ra, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được tiếng tim đập trầm ổn có lực dưới bàn tay mình. Ngón tay thon thả của nàng liền run lên bần bật. Điều khiến nàng hoảng hốt hơn cả là từng cơn đau dồn dập ở nàng sườn truyền tới khiến nàng không thể dùng được chút sức lực nào.

Sắt Sắt thở một hơi nặng nề, đang định dịch người ra, đột nhiên cảm thấy bàn tay lớn dưới eo khẽ động, trước mặt một bóng đen khẽ vụt qua, bộ ngực ấm áp đó đã đè lên phía trên nàng.

“A!” Nàng kinh hãi kêu lên, nhưng vì yếu ớt nên thanh âm đó nhỏ như tiếng nói mê.

Bên cánh mũi là một mùi hương nhàn nhạt như trà mà không phải trà, như trúc mà không phải trúc đưa tới.

Mùi hương này nàng vốn vô cùng quen thuộc, đó là mùi trên người Minh Xuân Thủy.

“Minh Xuân Thủy, huynh làm cái gì vậy?” Đầu óc hỗn loạn của Sắt Sắt đột nhiên bình tĩnh lại, giây phút đó nàng cũng đồng thời nhớ lại hình ảnh hai người cùng chèo chống trên thuyền lúc trước.

Nàng ngước mắt, trước mặt là một khoảng tối om, nàng không nhìn rõ bộ dạng và thần tình của chàng, nhưng có thể cảm nhận được trong ánh mắt sâu thẳm của chàng đang rực cháy.

Lúc nàng vừa tỉnh dậy, chàng đã dậy rồi. Khi ngón tay thon thả của nàng vuốt ve trên mặt chàng, đánh vào ngực chàng một cách vô lực, khi nàng khẽ dịch người, không cẩn thận chạm tới da thịt chàng. Trong lòng chàng, ý xuân cùng lúc cuồn cuộn trào dâng. Có lẽ đó là di chứng sau lần giải mị dược cho nàng? Hoặc giả thân thể chàng thành thật hơn trái tim chàng rất nhiều, vì thế nó nhớ rất rõ những đường nét đẹp đẽ của cơ thể nàng. Rồi không cầm lòng được mà đè nàng xuống.

https://thuviensach.vn

“Thân người nàng lạnh lắm, vừa rồi ta thực sự chỉ lo nàng không tỉnh lại nữa.” Minh Xuân Thủy thấp giọng nói bên tai nàng, lời nói mang ý tứ dịu dàng.

Tay chàng nhẹ nâng khuôn mặt Sắt Sắt lên, ngón tay thon dài dịu dàng vuốt ve trên má nàng, giống như đang nâng niu món bảo bối mất rồi vừa tìm lại được.

Lời nói của chàng khiến Sắt Sắt ngây người bừng tỉnh, lúc này mới biết chàng chỉ đang làm ấm người cho nàng. Nhưng sự dịu dàng trong lời nói của chàng lại khiến trái tim nàng đột nhiên hỗn loạn.

Đêm rất yên tĩnh, chỉ nghe tiếng sóng biển đằng xa và tiếng trái tim hai người đang loạn nhịp. Trên môi Sắt Sắt bỗng thấy mềm mại, thứ mềm mại đó là một đôi môi khác. Nhẹ nhàng khẽ chạm lên môi nàng, dịu dàng hôn nàng. Thân hình yêu kiều của Sắt Sắt khẽ run, trái tim đập cuồng loạn không dừng. Bàn tay lớn đang nắm lấy eo nàng lập tức cảm nhận thân hình nàng đang khẽ run, chút run rẩy đó như mồi lửa châm vào thuốc nổ, lý trí của chàng giây phút đó cũng sụp đổ hoàn toàn.

Đôi môi chàng khóa chặt lấy môi nàng, không còn nhẹ nhàng mà mạnh mẽ, bá đạo chiếm đoạt lấy hơi thở nàng, quấn quít lấy môi và lưỡi.

Sắt Sắt khẽ hít thở, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển không ngừng, cả người nhẹ như bông, trước mắt không còn là màu đen vô tận nữa mà là pháo hoa rực rỡ. Tiếng sóng biển xung quanh cũng trở nên dịu dàng êm ái. Giây phút đó, nàng cảm thấy ngất ngây vô cùng tận.

Nụ hôn này cũng đồng thời phá vỡ thế giới tình cảm đang không ngừng hỗn loạn của nàng, khiến nàng đột nhiên ý thức được, không biết từ lúc nào, hình bóng chàng đã dần dần xâm chiến tâm trí nàng. Nhận ra điều này, trái tim hoảng loạn của nàng càng đập lên điên cuồng và dữ dội. Đúng vào

https://thuviensach.vn

lúc đang quấn quít không rời, thân hình Minh Xuân Thủy đột nhiên khựng lại, đôi môi nóng rực đột nhiên rời xa.

Sắt Sắt chỉ cảm thấy trên môi đột nhiên trống trải, nàng vội vã hít một hơi thật sâu. Hai mắt khẽ mở, trong bóng tối, chỉ thấy chàng ngồi dậy, bất động và yên tĩnh.

Không biết chàng đang dằn vặt hay đang nhẫn nhịn điều gì. Thần hình rắn chắc xoay lại, liền nhanh chóng bước xuống khỏi giường.

Trong lúc mơ màng, chỉ thấy phía trước mặt bừng sáng, ánh lửa đã lại được thắp lên. Lúc này chàng đang ngồi yên lặng bên giường, quần áo đã được mặc lại hẳn hoi, vẫn là chiếc áo trắng không vướng chút bụi trần. Chiếc mặt nạ bằng bạch ngọc đã được đeo trên mặt, mọi biểu cảm trên nét mặt đã hoàn toàn bị che đi. Chỉ còn lại đôi mắt đen sâu không tài nào nhìn thấy đáy.

Chàng dần lấy lại được sự bình tĩnh và ung dung, khiến ngay cả Sắt Sắt cũng phải hoài nghi, nụ hôn vừa rồi trong bóng đêm có lẽ chỉ là ảo giác của nàng hoặc giả chỉ là một giấc mơ.

Nhưng cơn đau ở mạng sườn đột ngột truyền đến cũng đồng thời nhắc nhở nàng, đó quyết không phải là một giấc mơ. Một người đang nằm mơ, làm sao có thể thấy đau đớn được chứ?!

Minh Xuân Thủy chau mày nhìn nàng, hoàn toàn chìm trong yên lặng, cẩn thận kéo góc chăn lên, để lộ ra vết thương của nàng rồi lại cẩn thận xem xét qua một lượt. Sau đó, chàng nhẹ xé miếng vải buộc vết thương đắp lại thuốc cho nàng.

“Đêm dài lắm, nàng ngủ thêm đi, ta ra ngoài một lát!” Chàng nói khẽ rồi quay người định rời đi.

https://thuviensach.vn

“Đừng đi,” nàng ngước mắt chăm chú nhìn bóng dáng anh tuấn của chàng, thấp giọng hỏi một cách khó khăn: “Vừa rồi là thế nào? Nụ hôn của huynh rốt cuộc có ý gì chứ?” Hôn nàng rồi mà lại quay người lạnh lùng đi như thế sao?

Bước chân Minh Xuân Thủy thoáng khựng lại. Chàng chầm chậm quay người, dưới ánh lửa, đôi mắt đen láy đó càng sâu không thấy đáy.

Trong khoảnh khắc, Sắt Sắt đột nhiên phát hiện, nàng rất ghét chiếc mặt nạ đó của chàng. Bất kể nó được làm bằng loại ngọc tốt thế nào, đẽo gọt kỳ công ra sao, nàng đều căm ghét cả. Vì nó che đi biểu cảm trên khuôn mặt chàng. Còn nàng lúc này lại rất muốn thấy được những chuyển biến tình cảm trên khuôn mặt chàng biết bao.

Chàng dường như không nghĩ rằng nàng sẽ nói chuyện, khóe miệng khẽ nhếch lên, mang theo chút giọng điệu trêu chọc, nói: “Nàng nên biết rằng chẳng có người đàn ông nào có thể cưỡng lại được sự mê hoặc của hương thơm và sự dịu dàng cả. Nếu không phải nàng bị thương, có lẽ ta đã không kiềm chế được từ lâu rồi. Nàng nên biết đôi khi dục vọng của đàn ông không hề liên quan gì tới tình ái.”

Lời chàng vừa dứt, trái tim Sắt Sắt cũng theo đó mà thắt lại.

Vừa rồi, sự dịu dàng của chàng khiến nàng cảm thấy chàng hình như cũng có chút tình ý với mình. Nhưng hóa ra rốt cuộc nàng vẫn đang ảo tưởng tự huyễn hoặc bản thân. Có lẽ chàng là người đàn ông trọng tình, nhưng tình cảm của chàng cũng giống như Dạ Vô Yên không hề dành cho nàng.

“Hóa ra là thế, không sao đâu, Minh Lầu chủ đi ra đi!” Khóe môi Sắt Sắt khẽ cong lên, cười rất nhẹ rồi từ từ nhắm mắt. Khoảnh khắc khép đôi mắt lại đó, nàng rõ ràng nhìn thấy trong mắt chàng hiện lên chút lo lắng, xen lẫn cả một chút đau khổ nữa.

https://thuviensach.vn

Trời đêm nay không trăng cũng không sao, đen như đổ mực, đã tới lúc trời tối tăm nhất khi bình minh lên.

Minh Xuân Thủy đứng bên kia bờ biển, mắt không ngừng nhìn theo từng cơn sóng dữ xôn xao vỗ bờ. Những phiến đá ngầm đen kịt cắm dưới mặt biển nông, lặng lẽ chịu đừng những cơn sóng không ngừng đập tới, tung lên không trung từng đám bọt trắng như tuyết. Gió biển lạnh, ẩm mang theo mùi vị biển cả, xuyên qua tấm áo mỏng, hơi lạnh, nhưng chàng không hề cảm thấy điều đó.

Phương Đông dần dần xuất hiện một mảng màu trắng như bụng cá, mặt trời đỏ thắm vùng lên từ dưới biển, khoảng giữa biển và trời là ánh sáng đỏ rực và ấm áp.

Trên mặt biển, dần xuất hiện một đốm đen, càng lúc càng gần, là Hắc Sa Hiệu của Âu Dương Cái, phía sau là mười mấy chiến thuyến. Cuối cùng họ cũng đã tìm được tới đây.

“Lầu chủ, huynh không sao chứ, đêm qua mưa bão, bọn thuộc hạ lo lắng quá. Tìm suốt cả đêm mới thấy được nơi này. Nếu không phải thấy tín hiệu của huynh, còn không biết là huynh ở đây nữa.” Âu Dương Cái nhảy xuống thuyền liền mở miệng nói liên hồi.

Tiểu Thoa và Trụy Tử cũng đang theo tới. Trên tay Tiểu Thoa là một tấm áo lông vũ trắng ngần cô ta nhanh nhẹn khoác tấm áo lên người Minh Xuân Thủy.

Tấm trường bào màu trắng khoác lên người chàng lúc này phần phật bay trong gió, toát lên sự lạnh lùng và bá khí cuồng ngạo không thể cất thành lời.

“Tiểu Thoa, Trụy Tử, hai người ôm Giang cô nương trong trướng lên thuyền lớn đi, rồi đưa nàng về.” Tấm áo trắng không ngừng tung bay trong gió, lời còn chưa dứt chàng đã đi về phía thuyền rồi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Thoa và Trụy Tử bị hàn ý trong ánh mắt chàng làm cho sợ hãi, hoảng hốt vội vã đi vào trong trướng. Chỉ thấy Âu Dương Cái vẫn tía lia cái mồm, nói mà không biết sợ: "Lầu chủ, người muốn đưa Giang cô nương đi đâu? Thủy Long Đảo hay nhà nàng ấy?"

"Đâu cũng được." Minh Xuân Thủy nhẹ đáp rất thản nhiên, trong ánh mắt sâu không thấy đáy là cả một màu đen trùng trùng.

Âu Dương Cái cực kỳ thất vọng lắc đầu, trong trận chiến ngày hôm qua, rõ ràng hắn thấy lầu chủ cực kỳ quan tâm tới Giang cô nương, sao mới chỉ qua một đêm đã thành ra thế này?

"Lầu chủ, không hay rồi! Giang cô nương không hay rồi." Tiểu Thoa đột ngột xông từ trong trướng ra hét lớn.

Trái tim Minh Xuân Thủy lập tức chùng xuống, thân hình vừa lên đến sàn thuyền liền phi ngược trở lại, bước như bay vào trong lều trướng.

Vừa bước chân vào, chàng lập tức thấy Sắt Sắt nằm gục trên giường. Trên khuôn mặt trắng nhợt nổi lên hai đốm đỏ dị thường, thân hình yếu đuối như chiếc lá bị gió thổi bay đang không ngừng run lên bần bật.

Chàng nhanh nhẹn bước lại gần, đặt bàn tay to lớn lên trán nàng, đột nhiên bị sức nóng làm cho thót tim sợ hãi. Sau đó chàng liền nhanh chóng cởi chiếc áo trắng trên người, quấn chặt lấy nàng, lập tức bế thốc lên.

Trong lúc Sắt Sắt cảm thấy đầu óc mê man, lờ mờ thấy thân người mình nhẹ bẫng. Nàng cố mở to mắt, nhưng mí mắt nặng trĩu tựa bị treo vật nặng nghìn cân. Rồi bên sườn nàng đau nhói, toàn thân giá lạnh, lạnh đến mức khiến nàng không khỏi run lên bần bật. Bỗng vòng tay siết chặt lấy nàng, khiến nàng không còn run rẩy nữa.

Nàng mơ hồ thấy cái lạnh đã giảm đi một ít, thần trí đã tỉnh táo lại đôi chút liền khẽ mở đôi mắt mơ màng ra. Chỉ thấy trước mắt mình là một đôi

https://thuviensach.vn

mắt đen sâu không thấy đáy của Minh Xuân Thủy đang ngưng thần nhìn mình, trong mắt ấy hiện lên khuôn mặt trắng bệch của nàng, và sự sợ hãi không thể che giấu.

“Mau báo tin cho Vân Khinh Cuồng, gọi hắn tới đây ngay.” Nàng nghe thanh âm lạnh lùng của chàng, mang theo sự uy nghiêm không thể kháng cự.

Nàng nhìn chiếc mặt nạ của chàng, dần trở nên mơ hồ, đến khi nàng hoàn toàn rơi vào bóng tối.

Bóng tối vô cùng tận dần dần bị đẩy xa, Sắt Sắt từ trong hôn mê tỉnh lại. Đập vào mắt nàng lúc này là màn trướng trắng toát. Thấy vậy Sắt Sắt có chút hoảng loạn, không biết mình đang ở đâu. Hồi lâu mới phát hiện ra, nơi nàng đang nằm là căn phòng trên chiếc thuyền lớn Hắc Sa Hiệu của Âu Dương Cái.

Sao nàng lại ở trên chiếc thuyền này? Sắt Sắt nghi hoặc khẽ cử động, cảm thấy toàn thân trên dưới cực kỳ khó chịu có cảm giác mệt mỏi vì mất hết sức lực, cổ họng lại khô rát như sa mạc nóng rẫy. Vết thương ở mạng sườn đã được đắp thuốc, mùi thuốc nồng nặc xông lên mũi nhưng có thể cảm nhận rất rõ thuốc đó đang ngấm sâu vào da thịt, khiến vết thương nơi mạng sườn của nàng đau và nóng rực như lửa đốt.

“Nước!” Nàng thấp giọng gọi vừa mở miệng, liền cảm thấy tiếng nói của mình khàn đặc như nói mơ.

Nhưng thanh âm nho nhỏ đó của nàng vẫn có người nghe thấy.

Có người vẫn đang ngồi bên giường, lúc nghe thấy thanh âm nàng cất lên, bàn tay với những ngón tay dài thon thả của nàng lập tức nắm trọn trong đôi bàn tay to lớn. Cùng lúc ấy nàng nghe thấy tiếng than rất khẽ: “Cuối cùng nàng cũng đã tỉnh rồi.”

https://thuviensach.vn

Rồi nàng nhìn thấy đôi mắt đen láy đầy lo lắng của Minh Xuân Thủy đập vào trong mắt, nàng chầm chậm nhắm mắt lại, khẽ nói: “Nước.”

Minh Xuân Thủy lập tức cúi người, khẽ đỡ thân hình yếu đuối của nàng dậy, bưng một chén nước ấm tới, cẩn thận cho nàng uống.

Sắt Sắt uống hết chén nước, thấy cơn khát đã đỡ hơn nhiều, liền nằm xuống giường, nhắm mắt ngủ tiếp, Lần sau tỉnh lại, cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Một chiếc xe ngựa chạy cực nhanh, trang trí cũng rất hoa mỹ tinh xảo. Trong xe ngựa có hai chiếc giường, đủ cho năm sáu người ngồi. Trên một chiếc giường có hai thị nữ, mái tóc vấn đơn giản, một người cài tóc bằng chiếc trâm bạch ngọc, một người đeo đôi hoa tai dài.

Họ là a hoàn của Minh Xuân Thủy, Tiểu Thoa và Trụy Tử. Tên này có lẽ căn cứ theo cách phục sức của họ. Dường như cảm thấy ánh mắt Sắt Sắt, Tiểu Thoa quay mặt lại, lập tức cúi người xuống.

“Cô nương, người tỉnh rồi ư?” Ánh mắt trong trẻo của Tiểu Thoa lóe lên tia vui mừng.

“Ta đang ở đâu đây?” Sắt Sắt khàn khàn hỏi.

Trong đầu nàng thấp thoáng hiện lên hình ảnh trước khi hôn mê, khi đó nàng ở trên một hòn đảo, sao mới nhanh vậy đã ở trên xe ngựa rồi.

“Chúng ta đang ở trên xe ngựa.” Tiểu Thoa thấp giọng nói.

“Đưa ta đi đâu đây?” Sắt Sắt hỏi.

“Tới Xuân Thủy Lầu.” Tiểu Thoa cười dịu dàng đáp.

“Cái gì?” Sắt Sắt kinh ngạc, khẽ cúi người, không cẩn thận chạm vào vết thương, nàng khẽ cau mày.

https://thuviensach.vn

“Đi Xuân Thủy Lầu làm gì?” Nàng hỏi, nàng chẳng phải nên về Thủy Long Đảo sao, hoặc là về phủ Định An Hầu, sao lại tới Xuân Thủy Lầu? Nàng không muốn gặp lại Minh Xuân Thủy nữa. Trước đây, khi không biết rõ tâm ý của mình, nàng còn có thể bình thản đối diện với chàng. Bây giờ, nàng quả thực không biết phải đối mặt với chàng ra sao nữa.

“Trụy Tử, tỷ mời Cuồng Y tới đây, huynh ấy chẳng phải nói cô nương tỉnh lại phải gọi huynh ấy tới ngay sao?” Tiểu Thoa cười khẽ nói.

Xe ngựa chầm chậm dừng lại, Trụy Tử vén rèm, hét về phía sau xe: “Vân Khinh Cuồng, Giang cô nương tỉnh rồi.”

Một lát sau, một bóng áo xám vọt vào xe, kẻ đó chính là Cuồng Y Vân Khinh Cuồng mà Sắt Sắt gặp hôm ở Tuyền Vương Phủ.

Hắn thấy Sắt Sắt tỉnh rồi, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười, nụ cười đó còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, khiến người khác đột nhiên thấy muốn lại gần nhưng không hiểu sao lại muốn giữ khoảng cách.

Nhìn thấy hắn Sắt Sắt nhớ lại khi ở Tuyền Vương Phủ, hắn đã trêu chọc nàng thế nào. Huống hồ, hắn là người có liên quan tới Dạ Vô yên, nàng không đừng được phải chau mày. Ai cũng nói Cuồng Y khó mời, vậy mà không ngờ Tuyền Vương và Minh Xuân Thủy đều mời được hắn.

“Ôi chao, sắc mặt trắng bệch, môi khô nứt nẻ, hai mắt thất thần, đầu bù tóc rối, sao lần nào gặp cô, cô cũng xấu xí thế nhỉ?” Vân Khinh Cuồng nhếch miệng đùa cợt, “Ta không chữa bệnh cho những cô gái xấu xí đâu.”

Hắn vừa nói, nhưng tay đã kịp để lên cổ tay Sắt Sắt rồi, hắn cẩn thận bắt mạch cho nàng.

“Ừm, phong hàn đỡ hơn rồi, sốt nóng cũng đã hạ, cái mạng của cô coi như đã được bản Cuồng Y cướp lại từ tay Diêm Vương về. Cô nói xem, cô nên cảm tạ ta thế nào.” Vân Khinh Cuồng nở nụ cười quái quỷ.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt chau mày, lạnh lùng nói: “Ta có bảo ngươi cứu ta đâu.”

Vân Khinh Cuồng đúng là dẫm phải đinh, nhưng hắn không hề giận dữ, mà ngược lại cười khì khì: “Thôi được rồi, ta không thèm chấp nhặt với cô gái xấu xí.”

Chẩn mạch xong, hắn quay đầu nói với Tiểu Thoa và Trụy Tử: “Theo đơn thuốc cũ sắc thêm vài thang.”

“Cô đúng là có phúc, được tới Xuân Thủy Lầu dưỡng thương, đó là nơi bao nhiêu người khác mong còn không được đấy.” Vân Khinh Cuồng vẫn chưa đi, ngồi trên ghế cười nói hỉ hả.

Đó là nơi bao nhiêu người khác mong còn không được đấy, nhưng nàng lại không hề muốn tới.

“Bệnh của ta chẳng phải khỏi rồi sao, sao còn phải dưỡng thương?” Sắt Sắt chau mày hỏi.

Vân Khinh Cuồng trừng mắt nói: “Khỏi rồi? Ai bảo thế, nếu không phải bản y ra tay cái mạng cô đã đi tong rồi. Bị thương còn không dưỡng thương cẩn thận, ngâm người trong nước biển, vết thương toét ra rồi phát sốt, lại nhiễm phong hàn. Bệnh này của cô, ít ra phải dưỡng thương hai tháng, nếu không có bản Cuồng Y ở bên, lúc nào cô cũng có thể mất mạng đó.”

Sắt Sắt nghe vậy, trong lòng thoáng kinh hãi, có khi nào tên Cuồng Y này cố tình dọa nàng không? Có điều, lần này bị bệnh quả thực là lần nặng nhất từ xưa tới nay, thân thể nàng vô cùng hư nhược. Giang Sắt Sắt nàng chưa bao giờ yếu đuối như thế. Lẽ nào đúng là phải tới Xuân Thủy Lầu dưỡng thương sao?

Chẳng mấy chốc mà đã ở trên xe ngựa được nửa tháng. Khoảng thời gian này, Minh Xuân Thủy dường như mất tích, không hề tới thăm hỏi. Chỉ

https://thuviensach.vn

có Vân Khinh Cuồng, một ngày hai lần tới xem mạch cho nàng, còn Tiểu Thoa và Trụy Tử cẩn thận chăm sóc nàng.

Vân Khinh Cuồng tuy hơi điên một chút, nhưng y thuật cả hắn quả nhiên rất tinh thâm. Hắn dùng lương dược điều trị, vết thương ở mạng sườn nàng đã hoàn toàn khỏi hẳn, xem ra cũng không để lại sẹo. Vết thương của Sắt Sắt đã từng nứt ra một lần, có thể không để lại sẹo đúng là kỳ tích. Chỉ vì chứng ho do sốt cao và nhiễm phong hàn vẫn cần phải điều trị nên thân thể nàng vẫn rất yếu đuối.

Vốn cho rằng Xuân Thủy Lầu ở Giang Nam, không ngờ xe ngựa cứ đi thẳng về hướng Bắc. Địa thế càng lúc càng cao, mưa gió rả rích và khí hậu ẩm ướt ở Giang Nam dần được thay bằng khí hậu nắng ấm của phương Bắc.

Từ cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy trời rất cao màu xanh thẫm trong vắt. Trên đường đi qua vài thị trấn, kiến trúc đều không nho nhã như nhà cửa ở Giang Nam, mành châu rèm xanh cuộn lên cao, nhà cửa tráng lệ, mang đến cảm giác hùng vĩ rộng lớn.

Khi xe ngựa đi qua cánh đồng, chỉ thấy lúa cao tới đầu gối đang dập dờn trong gió, rất yên lặng an bình, cổ kính và thần bí.

Sắt Sắt tuy thường giả làm Tiêm Tiêm công tử xuất phủ, nhưng cũng chỉ dạo chơi trong Phi Thành mà thôi. Bây giờ trên đường đi về phương Bắc, nàng bỗng có cảm giác như chim sổ lồng.

Giấc mơ được xông pha trên giang hồ của nàng không ngờ lại được thực hiện bằng cách này.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Long Tiêu Ưng Kích

Hoàng hôn.

Ngọn núi xanh che đi mặt trời đang lặn xuống phía tây, trời đất vào lúc hoàng hôn thật mênh mang. Hai cỗ xe ngựa chạy trên đường cái quan vắng vẻ, hai bên đường là những dãy núi nối tiếp nhau kéo dài liên miên và những rừng cây xanh rậm rạp.

Sắt Sắt nằm nghiêng trên chiếc giường mềm trong xe ngựa, nàng vừa uống thuốc, hơi buồn ngủ. Trong lúc mơ hồ, nghe thấy thanh âm trong trẻo của Trụy Tử thấp giọng nói có chút giận dỗi: “Muội xem xem, ta đã nói rồi với tốc độ này của chúng ta, trước khi trời tối không thể nào tới kịp Thác Mã Trấn được. Sao hả? Cái gã Vân Khinh Cuồng đó chẳng phải vội vã lên đường sao, thấy chưa, bây giờ thì phải ngủ đêm ngoài đồng không rồi.”

Tiểu Thoa nhìn Sắt Sắt đang nhắm mắt nghĩ ngợi, khẽ nói: “Theo muội thấy, hình như Vân Khinh Cuồng cố ý đó.”

Trụy Tử nheo mắt trầm ngâm một lát, cười khẽ rồi gật đầu nói: “Tính ngày tháng, có lẽ họ cũng đuổi kịp chúng ta rồi.”

Sắt Sắt hơi máy mắt, đoán rằng “bọn họ” trong lời nói của Trụy Tử có lẽ là bọn người Minh Xuân Thủy. Không biết vì sao Minh Xuân Thủy chưa từng cùng đi đường với họ, hình như do gặp chuyện gì đó phải giải quyết, nghe ý trong lời nói của Trụy Tử, dường như đêm nay họ sẽ đuổi kịp tới đây.

https://thuviensach.vn

Lông mi Sắt Sắt khẽ run, lúc này, nàng thực sự không muốn gặp chàng. Hơn nữa, nàng nghĩ, chắc chàng cũng không muốn gặp nàng. Có lẽ trong lòng chàng hổ thẹn, vì thế mới để nàng tới Xuân Thủy Lầu dưỡng thương. Như vậy cũng tốt, khi chàng không còn hổ thẹn nữa thì có lẽ giữa chàng và nàng cũng không còn rõ ràng buộc gì nữa.

“Sao đường núi hôm nay lại yên ả thế nhỉ?” Trụy Tử đột nhiên khẽ hỏi.

“Phải đấy, yên ả đến mức quái lạ.” Tiểu Thoa chau mày.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng khựng lại, nàng cũng mơ hồ cảm thấy sự yên tĩnh này có chút quái lạ. Nàng mở to mắt vén rèm nhìn ra ngoài.

Bóng tối mênh mông, cây cối rậm rạp, đen hun hút, những ánh sáng còn sót lại của mặt trời không thể xuyên qua được màn đêm. Có mấy bóng hình loáng thoáng, một ánh sáng rõ ràng vọt lên đập vào mắt, ánh sáng đó giống như chiếc gương trang điểm của nàng phản chiếu lại ánh trăng.

Đương nhiên ở đây chẳng thể nào có gương trang điểm, nhưng còn một thứ có thể phản chiếu lại ánh trăng, đó chính là đao kiếm sắc bén.

“Chỉ e là sắp có trò vui rồi đây.” Sắt Sắt chầm chậm nói.

Lời nói vừa dứt, chỉ nghe tiếng gào thét vang lên, trong rừng cây có chục bóng người nhảy ra trên mặt đều bịt vải đen. Thân thủ nhanh nhẹn của chúng không giống như thổ phỉ thông thường, chỉ trong khoảnh khắc đã vây lấy hai chiếc xe ngựa.

Ánh mắt Sắt Sắt hắt lên vẻ lạnh lùng, khóe môi nhếch lên thành nụ cười diễm lệ.

Đây có lẽ chính là cái gọi là giang hồ, không hành thích thì cũng là chém giết.

https://thuviensach.vn

Xuân Thủy Lầu hành sự vốn rất kín tiếng, chẳng qua chỉ là hai cỗ xe ngựa thông thường, thêm cả phu xe mới có sáu người, nhưng rốt cuộc vẫn bị kẻ khác nhắm vào.

“Người trên xe mau xuống đây, ta sẽ tha cho các ngươi một con đường sống, nếu không đừng trách đao kiếm vô tình.” Gã cầm đầu cười một tiếng, thanh âm trầm thấp mang theo chút uy nghiêm lạnh lùng bay trong gió.

“Trên xe bao nhiêu người thế này, ngươi muốn giữ ai lại hả?” Vân Khinh Cuồng nhảy từ trên xe ngựa xuống phía trước, tay trái cầm bình thuốc, trên mặt mang nụ cười mê hồn đến chết người không đền mạng.

“Giang Sắt Sắt!” Gã đàn ông đó lạnh lùng nhìn hắn trầm giọng đáp. Ngữ khí của hắn vốn dĩ rất lạnh, nhưng khi hắn nói ra tên Sắt Sắt, lại mang chút dịu dàng khiến người khác khó mà bỏ qua.

Trong lòng Sắt Sắt cực kỳ ngạc nhiên, vốn cho rằng đám người này tới là vì Xuân Thủy Lầu, không ngờ chúng lại muốn bắt cóc mình. Nàng cố ngồi dậy trên giường, bảo Tiểu Thoa vén rèm, nhìn ra ngoài.

Lúc đó là khi mặt trời vừa xuống núi, trăng còn chưa lên, vì thế bên ngoài tối mịt mù.

Sắt Sắt chau mày nhìn, chỉ thấy trong bóng tối âm u, gã mặc áo đen đứng đó, chiếc áo bào bay phần phật trong gió đêm, trên mặt hắn đang mang mặt nạ sói xanh, nhìn rất hung dữ đáng sợ. Hắn chỉ tùy tiện đứng đó thôi, nhưng xung quanh người hắn lại toát ra bá khí khiến người khác ngộp thở, khí thế bức người như núi Nhạc[1], khiến người ta không dám coi thường.

[1] Ngọn núi linh thiêng của Trung Quốc bao gồm Hằng Sơn (Bắc Nhạc), Hành Sơn (Nam Nhạc), Thái Sơn (Đông Nhạc), Hoa Sơn (Tây Nhạc) và Tung Sơn (Trung Nhạc). Ý của câu này nói rằng khí thế của gã áo đen vững như núi.

https://thuviensach.vn

Gã đàn ông đó thấy rèm xe vén lên, ánh mắt sắc như chim ưng bỗng nhiên lóe sáng.

“Buồn cười, chúng ta không phải là những kẻ sợ chết, muốn đưa Giang cô nương đi, còn phải xem thanh kiếm trong tay ta có đồng ý không đã.” Vân Khinh Cuồng vung tay, lúc này mới phát hiện ra thứ hắn cầm trên tay là bình thuốc.

Hắn cười rồi thuận tay ném bình thuốc lên xe, rút từ trong thắt lưng ra một cái chày giã thuốc cao giọng nói: “Tiểu Thoa, Trụy Tử, bảo vệ Giang cô nương!” Vừa nói dứt lời, chiếc chày giã thuốc vung lên, Vân Khinh Cuồng đã giao thủ với gã áo đen.

Sắt Sắt không ngờ Vân Khinh Cuồng cũng có võ công lại dùng chày giã thuốc làm binh khí. Võ công của hắn không hề kém, chày giã thuốc trong tay như vật sống, mang theo tiếng gió, không ngừng tấn công gã áo đen. Có điều xem ra hắn không phải là đối thủ của gã áo đen, gã áo đen đó dùng một thanh đao, thanh đao đó vung lên nhanh nhẹn mà dứt khoát, khí thế như thiên binh vạn mã. Thời gian lâu dần, e rằng Vân Khinh Cuồng sẽ bại về tay hắn, Sắt Sắt khẽ chau mày nghĩ.

Trên đường cái quan lúc đó đã trở nên hỗn loạn, phu xe không ngờ cũng là cao thủ lúc này đều đã vung đao, kiếm lên đánh nhau với đám người của gã áo đen. Có điều đối phương người đông thế mạnh, xem ra rất khó thủ thắng.

Trong lòng Sắt Sắt không khỏi không lo lắng. Đúng lúc này chỉ thấy trên đường cái quan phía sau xe ngựa truyền tới một đợt vó ngựa dồn dập. Mười mấy kỵ mã phóng tới trước mặt bằng tốc độ chớp giật, người trên lưng ngựa đều ăn mặc kiểu thương lái.

Sắt Sắt nhận ra trên đường đi, nàng đã gặp đoàn người này. Có lúc đi trước xe ngựa của họ, có khi lại đi phía sau. Khi ở nhà trọ, ngẫu nhiên cũng

https://thuviensach.vn

ở cùng một chỗ. Nghe Tiểu Thoa nói, họ muốn tới Bắc Lỗ Quốc làm ăn.

Lúc này xem ra họ quyết không phải là thương nhân. Ai nấy nhãn quang đều sắc bén, thân thể khỏe mạnh. Họ vừa tới, liền giao đấu với mấy gã áo đen muốn bắt nàng. Lúc này, Sắt Sắt mới hiểu ra, những người này là thủ hạ của Minh Xuân Thủy, ngấm ngầm đi theo bảo vệ họ.

Trăng non lúc này mới mọc, đường cái quan càng trở nên hỗn loạn, tiếng đao, kiếm va vào nhau không dứt, thỉnh thoảng lại có những vòng sáng thấp thoáng xuất hiện, đó là do đao kiếm phản chiếu ánh trăng.

Sắt Sắt ngồi trên xe ngựa, Tiểu Thoa và Trụy Tử ngồi hai bên tả hữu cầm vũ khí bảo vệ nàng. Chỉ cần có người xông lên xe, họ sẽ bị hai người đánh bại.

“Các ngươi không cần bảo vệ ta đâu, xem ra Vân Khinh Cuồng không phải là đối thủ của kẻ kia, các ngươi mau đi giúp hắn đi.” Sắt Sắt thấp giọng nói.

“Không được, vết thương của Giang cô nương chưa lành, nhất định không được vận nội công, nếu không vết thương nhất định lại nứt ra.” Tiểu Thoa chau mày, sợ Sắt Sắt sẽ ra tay.

Sắt Sắt không định khoanh tay đứng nhìn, đám người này tới là vì nàng, nàng không thể để Vân Khinh Cuồng, Tiểu Thoa và Trụy Tử vô cớ mất mạng. Nàng khom lưng, đang muốn xuống xe, bỗng thấy trên đỉnh đầu có tiếng lách cách, mui xe ngựa đã bị lưỡi đao sắc nhọn chặt vỡ tan.

Nam tử áo đen như chim ưng từ trên bầu trời cao lao xuống, mái tóc đen ngông cuồng ngạo nghễ buông nhẹ phía sao tung bay. Sắt Sắt kinh ngạc, tay vừa nắm lấy chuôi đao trên lưng, liền nghe thấy hắn thấp giọng nói: “Húc nhật hòa phong, noãn ý di nhân” [2]

[2] Nắng ấm gió nhẹ khiến người ta ấm áp, vui sướng.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nghe vậy, bàn tay cầm đao khẽ run lên, thanh Tân Nguyệt loan đao không thể nào rút ra được nữa.

Nàng còn nhớ bên sông Du Giang, ý xuân phơi phới. Nước hồ long lanh, liễu buông hoa nở.

Khuôn mặt tuấn tú của gã nam tử đó dưới ánh mặt trời rực rỡ cực kỳ tĩnh lặng. Ánh mắt chim ưng sắc sảo trong veo mang chút nghi hoặc hỏi nàng: “Ta là ai?”

“Húc nhật hòa phong, noãn ý di nhân, ta gọi ngươi là Phong Noãn nhé, chỉ mong sau này ngươi không bị người đời đối xử lạnh nhạt.” Lúc đó, nàng mặc áo xanh giả nam trang, trong tay cầm chiếc quạt ngọc, phong độ anh tuấn.

“Đa tạ chủ nhân ban tên.” Hắn thấp giọng nói.

Nàng kinh ngạc, chau mày nói: “Sao ngươi lại gọi ta là chủ nhân?”

“Ơn cứu mạng cả đời khó quên, ta nguyện cả đời này đi theo chủ nhân.” Hắn cúi đầu cụp mắt, chậm rãi nói.

“Ngươi đừng như vậy, đừng gọi ta là chủ nhân, chi bằng gọi là công tử đi. Chúng ta không phân biệt chủ tớ, ngươi là bằng hữu của ta.” Nàng khẽ phẩy chiếc quạt, nụ cười tươi tắn.

Từ đó về sau, suốt một năm trời, nàng dần quen với sự có mặt của gã nam tử trầm mặc này bên mình. Nhưng sự thấu hiểu gắn bó giữa họ, chỉ vì hắn khôi phục trí nhớ mà cuối cùng đã tan theo mây khói.

Sự khinh bạc trên núi Hương Diểu, chuyện hành thích trong yến tiệc vương tôn, nàng và hắn ngày càng xa cách. Vốn cho rằng không bao giờ còn gặp nhau nữa, không ngờ hắn lại mai phục ở đây, muốn bắt cóc nàng. Hơn nữa, xem ra hắn đã không còn là Phong Noãn trước kia.

https://thuviensach.vn

Nàng luôn biết rằng, hắn không thuộc về nơi ôn nhu phú quý, phồn hoa tươi đẹp như Phi Thành. Phương bắc mới là bầu trời của hắn. Lúc này, con chim ưng cuối cùng cũng đã sải rộng đôi cánh.

Hắn không còn là Phong Noãn nữa, không còn là Phong Noãn luôn ở bên gọi nàng là công tử nữa. hắn là Hách Liên Ngạo Thiên, là Nhị Hoàng tử của Bắc Lỗ Quốc, mạnh mẽ và bá khí.

Sững sờ trong chốc lát, Sắt Sắt liền cảm thấy chiếc eo thon bị một cánh tay lớn mạnh quét qua, trời đất bỗng quay cuồng, nàng đã rơi vào một vòng tay rắn chắc và ấm áp. Sắt Sắt ngẩng đầu nhìn hắn, không ngờ trong đôi mắt đen thâm sâu không thấy đáy ấy, lúc đó lại tràn ngập sự dịu dàng.

Hắn bỗng chu môi huýt sáo, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rập, một con tuấn mã đỏ rực không yên cương không biết từ đâu chạy lại, giống như đám mây đổ giáng thế, lại giống như ngọn lửa rực rỡ, chớp mắt đã chạy tới trước mặt. Sắt Sắt chưa bao giờ thấy con ngựa đẹp thế, trong lòng bỗng nhiên kinh ngạc.

Sắt Sắt chỉ cảm thấy người bay bổng, liền bị Phong Noãn, không, là Hách Liên Ngạo Thiên ôm lấy, bay lên mình ngựa. Con ngựa hí dài một tiếng, thanh âm xé mây, kinh hồn động phách. Những con ngựa khác nghe tiếng, đều nôn nóng bất an, liên tục hí vang.

Con hồng mã bốn vó cất lên chạy như bay, tốc độ như gió thổi chớp giật, bốn bề đồi núi không ngừng lùi lại phía sau. Sắt Sắt trước đây tuy cũng đã từng cưỡi ngựa, nhưng đến lúc này nàng mới biết, so với lúc này thì trước đây chỉ có thể là mình dắt ngựa đi rong thôi.

Thấy nam tử áo đen đó cướp Sắt Sắt đi rồi, những gã áo đen bịt mặt còn lại cũng dừng tay, nhanh chóng ẩn vào rừng cây rậm rạp hai bên đường cái quan. Những kẻ đóng giả thương lái đang muốn đuổi theo, thì Vân Khinh Cuồng cất tiếng: “Đừng đuổi nữa!”

https://thuviensach.vn

“Nhị công tử, vì sao không đuổi, Giang cô nương bị cướp đi rồi!” Tiểu Thoa và Trụy Tử lo lắng nói.

Thôi Hoa Công Tử Vân Khinh Cuồng đứng hàng thứ hai trong số tứ đại công tử của Xuân Thủy Lầu chỉ cười rồi nói: “Đuổi thế nào các ngươi thấy những con ngựa này của chúng ta, có con nào đuổi kịp con ngựa đó không?”

Tiểu Thoa và Trụy Tử chau mày, Vân Khinh Cuồng nói đều là sự thực, con hồng mã đó xem ra không phải là ngựa thường.

“Nhị công tử, người mặc áo đen đó là ai?” Tiểu Thoa hỏi.

Trụy Tử chau mày đáp: “Người có được con ngựa như thế, đương nhiên không phải là kẻ tầm thường.”

Vân Khinh Cuồng cười nhẹ: “Nói đúng lắm, ta đoán đó là người Bắc Lỗ Quốc, con ngựa đó đương nhiên là Hãn huyết bảo mã của họ rồi.”

Tiểu Thoa không hỏi kinh ngạc: “Bây giờ phải làm sao, Giang cô nương liệu có gặp nguy hiểm không?”

“Không đâu, ngươi không nhìn thấy ư? Giang cô nương bị hắn đưa đi mà không có phản ứng gì đó sao? Có lẽ họ quen nhau!” Vân Khinh Cuồng vẫn cười thái độ rất vô tâm.

“Nhị công tử, chúng ta vẫn nên mau mau đuổi theo đi, cứ thế này mãi không cứu được Giang cô nương đâu.” Tiểu Thoa chau mày.

Vân Khinh Cuồng cười đáp: “Ngươi không cần lo, việc cứu Giang cô nương không cần chúng ta ra tay. Đội quân của chủ nhân đã tới Thác Mã Trấn rồi, hãy phát tín hiệu cho người là được.”

https://thuviensach.vn

“Á? Chủ nhân đã tới rồi sao?” Tiểu Thoa lập tức vui mừng rút từ tay áo ra một viên đạo đùng mồi lửa châm lên. Chỉ nghe “vút” một tiếng, viên đạn lưu li đã bắn lên không trung rồi nổ tung, pháo hoa chói mắt rất lâu mới tan đi trong không khí.

Vầng trăng cô đơn treo trên bầu trời cao màu lam ảm đạm, gió đêm thổi tới mang theo hơi mát. Hai người một ngựa phi nhanh trên đường cái quan, vầng trăng dường như cũng đuổi theo bước chân họ.

“Hách Liên Hoàng tử, huynh muốn đưa ta đi đâu?” Sắt Sắt vuốt những sợi tóc rối trước trán, thấp giọng hỏi. Lúc này, nàng đã bình tĩnh lại sau cơn kinh hoàng khi thấy Phong Noãn. Vừa bình tĩnh lại, nàng liền hiểu ra, nàng quyết không thể đi theo hắn.

Hắn là Hách Liên Ngạo Thiên, là Nhị Hoàng tử của Bắc Lỗ Quốc, không còn là Phong Noãn lãng tử giang hồ không vướng bận gì của nàng trước đây nữa rồi.

Phong Noãn nghe nàng hỏi, cánh tay ôm lấy eo nàng hơi run, hồng mã hí dài một tiếng, tốc độ dần chậm lại.

“Nàng, không thể lại gọi ta là Noãn sao?” Hắn thấp giọng, thanh âm hiền từ chậm rãi vang lên bên tai Sắt Sắt.

Sắt Sắt nói một cách lạnh nhạt: “Cho dù ta có gọi huynh là Noãn thì đã sao? Cho dù ta gọi thế nào, huynh cũng đã không còn là Phong Noãn nữa.”

Phong Noãn thấp giọng nói: “Cho dù bây giờ ta mang thân phận là Hách Liên Ngạo Thiên, nhưng trái tim ta vẫn là Phong Noãn khi xưa. Sắt Sắt, nàng đi theo ta tới Bắc Lỗ Quốc nhé. Vừa rồi hoàng huynh của ta đột nhiên triệu ta về gấp, ta không kịp tới từ biệt nàng liền vội vã ra đi. Mấy ngày trước ta mới nghe được tin nàng đã rời khỏi phủ Tuyền Vương, vì thế ta luôn đi tìm nàng. Tình hình của nàng ta biết cả nàng ở Nam Nguyệt không hề hạnh phúc, chẳng phải vậy sao?”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sắt Sắt bỗng dưng cảm thấy chua chát. Phải, nàng quả thực không hề hạnh phúc khi ở Nam Nguyệt. Gặp lại Phụ thân, nhưng trong lòng nàng lại vô cùng bi thương. Huống hồ trận chiến trên biển đó chỉ e rằng triều đình đã coi nàng như hải tặc. Nhưng nàng cũng không thể vì thế mà bỏ trốn tới Bắc Lỗ Quốc được.

“Hách Liên Hoàng tử, ta không thể theo huynh đi được.” Thanh âm của Sắt Sắt rất kiên định, một khi nàng đã quyết thì nàng sẽ không bao giờ thay đổi.

Phong Noãn nghe vậy, cánh tay khẽ run lên, bàn tay lớn ôm lấy eo Sắt Sắt khẽ nhấc lên xoay nàng quay người lại, ngồi đối diện với hắn trên lưng hồng mã. Hắn gỡ mặt nạ sói xanh trên mặt, lộ ra dung mạo tuấn tú như được đẽo gọt, cánh tay rắn như sắt bỗng khép lại, ôm chặt nàng vào lòng, dường như hắn muốn hòa tan nàng vào cơ thể hắn.

Thanh âm của hắn, từng câu từng chữ đều chậm rãi kiên định vang lên bên tai nàng, “Ta sẽ không ép buộc nàng đâu, nhưng ta cũng sẽ không bao giờ rời bỏ nàng. Sẽ có một ngày ta có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện ở bên ta, làm tân nương duy nhất của ta. Hách Liên Ngạo Thiên ta giống như sói xanh trên thảo nguyên, cả đời này chỉ có một người bạn chung thân thôi, người đó chính là nàng – Giang Sắt Sắt!”

Sắt Sắt bị hắn ôm vào lòng, cảm nhận được nhịp tim cuồng loạn của hắn, trái tim nàng không dừng được khẽ run lên. Từ trước tới giờ hắn luôn trầm mặc, không nói gì nhiều. Lúc này mới biết, không phải hắn không biết nói gì, chỉ là hắn không tình nguyện nói ra thôi.

Nhưng đối diện với thâm tình của hắn. Sắt Sắt chỉ có thể tự cười nhạo mình, chậm rãi nói: “Hách Liên Hoàng tử huynh đừng nói đùa nữa, một kẻ nhơ danh xấu tiếng như ta, lại mang tấm thân tàn hoa bại liễu, không xứng đáng với Hách Liên Hoàng tử đâu.”

https://thuviensach.vn

Phong Noãn nghe thế, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm u, hắn nâng khuôn mặt Sắt Sắt lên, rồi đặt lên đó một nụ hôn đằm thắm, nuốt hết cả những lời còn lại cả nàng.

Cả người Sắt Sắt cứng đờ, muốn cử động nhưng bị hai cánh tay cứng như sắt của hắn giữ chặt, chẳng cách nào động đậy được. Hồng mã như hiểu chuyện người, liền đi chậm lại.

“Không cho phép nàng coi thường bản thân như thế.” Phong Noãn ngẩng đầu, nâng khuôn mặt nàng lên một cách đầy thương xót cất lời chắc nịch.

Hắn lại cúi đầu, nụ hôn nóng bỏng lại in dấu trên môi nàng, cuồng bạo như gió táp mưa sa, ép nàng lùi mãi ra phía sau. Nàng không ngừng ngửa cổ ra sau, muốn tránh nụ hôn của hắn, nhưng hắn vẫn tiếp tục bức bách, không hề có ý buông tha nàng. Thân hình Sắt Sắt trên lưng ngựa cứ ngả mãi về sau, đột nhiên cảm thấy trơn trượt, rồi nàng ngã từ trên ngựa xuống.

Nhưng Phong Noãn vẫn ôm lấy eo nàng, hai người cùng ngã xuống ngựa. Khoảnh khắc rơi xuống, đột ngột lăn một vòng khiến hắn nằm ngửa trên mặt đất còn Sắt Sắt nằm sấp trên người hắn. Tay hắn vẫn ôm lấy eo nàng, môi vẫn đuổi theo cặp môi nàng.

Sắt Sắt dùng sức đẩy hắn ra loạng choạng đứng dậy, giơ tay vuốt lại mái tóc xõa trước mắt, cố gắng trấn tĩnh lại trái tim đang đập cuồng loạn trong lồng ngực.

Phong Noãn nằm dưới đất, trong đôi mắt chim ưng sâu thẳm ngập tràn sự thất vọng. Hắn ngồi dậy, khẽ nói: “Đi theo ta, có được không?”

Sắt Sắt lắc đầu, nàng không thể đi theo hắn. Phong Noãn thấy vậy, sự thất vọng trong ánh mắt càng sâu. Có điều sự kiêu ngạo không cho phép hắn lộ ra bên ngoài chút thất vọng nào. Hắn cười, thanh âm bình thản: “Vậy nàng muốn đi đâu, ta sẽ đưa nàng đi.”

https://thuviensach.vn

Rồi sẽ có một ngày, nàng sẽ tình nguyện đi theo hắn.

Sắt Sắt ngước mắt nhìn, thấy trong đôi mắt Phong Noãn là sự sâu thẳm, không thấy có chút ý đùa cợt, nàng liền cười khẽ nói: “Huynh đưa ta tới Thác Mã Trấn trước mặt là được.” Nàng có thể tới thị trấn thuê một chiếc xe ngựa, muốn đi đâu thì đi. Cuối cùng nàng cũng có thể tự do tự tại lưu lạc giang hồ rồi.

“Được!” Phong Noãn đứng dậy, tới ôm Sắt Sắt, muốn bế nàng lên ngựa.

Sắt Sắt chau mày, lùi lại hai bước rồi nói: “Ta tự lên được.”

Phong Noãn nhếch môi cười: “Nàng yên tâm, trước khi nàng gật đầu, ta sẽ không xâm phạm tới nàng đâu.”

Hắn khẽ ôm lấy nàng, phi thân lên ngựa, Tiếng vó ngựa vang lên trên đường núi, hồng mã đưa hai người lên phía Bắc, đi được nửa canh giờ, những dãy núi hai bên dần trở nên bằng phẳng, rồi dần không thấy đâu nữa. Trước mặt là một bình nguyên rộng lớn, tầm mắt ngút ngàn, một thị trấn đông đúc đã ở ngay trước mắt.

Phong Noãn khẽ huýt một tiếng, hồng mã liền chầm chậm dừng lại.

Đôi mắt chim ưng của hắn nheo lại, trầm giọng nói: “Chỉ e là không tới Thác Mã Trấn được nữa rồi.”

Sắt Sắt ngước mắt nhìn, chỉ thấy trên bình nguyên phía trước là vô số lều trướng hành quân đen kịt khắp nơi, dưới ánh trăng trông như những lều trướng hành quân đen kịt khắp nơi, dưới ánh trăng trông như những gò đất nhỏ. Hiển nhiên, nơi này có quân đồn trú.

“Đây là – quân đội của ai?” Sắt Sắt quả thực không ngờ, ở Thác Mã Trấn lại có nhiều binh lính như vậy cũng không biết đó là binh lính của ai.

https://thuviensach.vn

“Ngân Dực quân của Tuyền Vương!” Phong Noãn cười lạnh lùng đáp.

“Quân đội của Dạ Vô Yên?” Sắt Sắt thoáng kinh ngạc, binh lính của Dạ Vô Yên sao lại xuất hiện ở đây.

“Hoàng thượng giao binh quyền ở trong trấn phương Bắc vào tay Dạ Vô Yên. Bây giờ hắn phụng mệnh tới trấn thủ phía Bắc.” Phong Noãn thấp giọng nói. Hắn sớm đã do thám được tin tức của Dạ Vô Yên, vốn cho rằng bọn họ còn chưa tới Thác Mã Trấn, nên đêm nay hắn mới hành động. Không ngờ quân đội của Dạ Vô Yên lại tới nhanh như vậy, đã tới được Thác Mã Trấn rồi. Ngân Dực quân của Tuyền Vương đúng là không thể xem thường.

Lần đầu tiên Sắt Sắt nghe tin Dạ Vô Yên rời khỏi kinh thành. Nàng vốn cho rằng hắn vẫn ở Phi Thành. Không ngờ suốt dọc đường nàng không hề biết gì về tin này. Không biết Tiểu Thoa và Trụy Tử không biết hay cố tình giấu giếm nàng. Hắn họ biết nàng đã từng là Thứ phi của Tuyền Vương, vì thế mới không cho nàng biết tin tức này.

Bây giờ, họ đang lâm vào thế phía trước là quân doanh của Dạ Vô Yên, quay ngựa về sẽ gặp bọn Vân Khinh Cuồng.

“Chúng ta cứ tiến về phía trước đi, ta và hắn giờ đã không còn can hệ gì rồi, ta nghĩ hắn sẽ không quan tâm tới việc của ta đâu.” Sắt Sắt cười nhạt nói.

“Nàng chắc chứ?” Phong Noãn thấp giọng hỏi.

Sắt Sắt nghe thanh âm của hắn có gì không đúng, ngẩng mặt lên nhìn, chỉ thấy mấy chục chiến mã trong bóng đêm đang phi điên cuồng tới chớp mắt đã tới trước mặt họ.

Người đứng đầu cưỡi bạch mã chính là Dạ Vô Yên.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, hắn chỉ mặc chiếc áo bào đỏ tía bình thường, máu tóc được cài bằng một chiếc trâm gỗ, nhưng ăn mặc tùy ý như thế cũng không hề giảm bớt vẻ đẹp trên dung nhan tuyệt thế của hắn.

“Không biết Hách Liên Hoàng tử đến Nam Nguyệt từ lúc nào, Yên thất lễ không ra đón từ xa được.” Dạ Vô Yên cười nhạt nói, trong đôi mắt phượng lộ ra hàn ý lạnh lẽo.

“Tuyền Vương không cần khách khí, bản Hoàng tử tới đây chỉ muốn đón một cố nhân thôi.” Phong Noãn cũng nhếch mép cười.

“Cố nhân? Ngài nói cố nhân phải chăng chính là Thứ phi của Bổn vương?” Khóe miệng Dạ Vô Yên nhếch lên nụ cười như có như không rồi hỏi.

Ánh mắt hắn dường như vô tình nhìn về phía Sắt Sắt thấy nàng và Phong Noãn ngồi cùng một ngựa, ánh mắt đó đột nhiên trở nên thâm u, “Giang Sắt Sắt, đúng là cô muốn theo người này tới Bắc Lỗ Quốc thật sao?”

Sắt Sắt thấy bộ dạng ung dung tự đắc của hắn, không biết vì sao trước ngực bỗng trỗi lên luồng tức khí. Hắn và nàng đã không còn quan hệ gì rồi, vì sao hắn vẫn còn thích xen vào chuyện của nàng chứ.

Trên khuôn mặt thanh tú của nàng nở một nụ cười lấp lánh, lạnh lùng đáp: “Phải, ta muốn tới Bắc Lỗ Quốc. Có điều chẳng liên quan gì tới ngài cả. Vương gia lẽ nào đã quên rằng ta không còn là Thứ phi của ngài nữa. Hách Liên, chúng ta đi thôi.”

Phong Noãn nghe vậy liền ôm quyền nói: “Tuyền Vương, cáo từ.”

Dạ Vô yên không động thanh sắc ngồi yên trên ngựa, khuôn mặt tuấn tú thấp thoáng chút dao động.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trăng mờ tình cảnh hai người cùng cưỡi một con ngựa như chọc vào mắt Dạ Vô Yên, đôi môi mỏng của hắn mím lại, đôi mắt đen lộ ra cái nhìn thất vọng khó nói nên lời. Rồi đó, chỉ trong khoảnh khắc, tia thất vọng đã tan chảy trong đôi mắt đen sâu thẳm, như sao băng biến mất trên bầu trời đêm.

“Hách Liên Hoàng tử đi chậm thôi, có vị cố nhân cũng muốn về cùng ngài đó.” Dạ Vô Yên nhếch khóe miệng, nở nụ cười lạnh lẽo.

Hắn khẽ vẫy tay, một con tiểu hồng mã phía trên chở một cô gái áo đỏ chạy lại trước mặt họ.

Cô gái đó chính là Y Doanh Hương. Lúc này, nàng ta không còn trang điểm như Vương phi nữa, mà mặc bộ đồ đỏ thẫm cưỡi trên lưng ngựa, mái tóc để xõa tết thành một bím tóc xinh xinh. Hiển nhiên đó là cách ăn mặc của thiếu nữ Bắc Lỗ Quốc.

Sắt Sắt vừa nhìn thấy nàng ta, liền nhớ lại hôm đó nàng ta đã khổ sở cầu xin nàng đừng ở bên Phong Noãn thế nào. Lúc đó nàng giận nàng ta hãm hại mình, không chịu đồng ý. Lúc này thấy nàng ta vẫn tiều tụy như một bông hoa héo, trên khuôn mặt đẹp như ngọc nhưng trắng bệch, đôi mắt lạnh lùng đen láy bị phủ một làn sương. Vừa thấy nàng và Phong Noãn cùng cưỡi trên một ngựa, lớp sương trong mắt Y Doanh Hương đã biến thành những giọt lệ long lanh dường như lúc nào cũng có thể tuôn trào.

Ánh mắt nàng ta nhìn vào Phong Noãn và Sắt Sắt, cực kỳ ai oán bi thương.

Vì sao lần nào gặp Y Doanh Hương, nàng cũng đang lằng nhằng với Phong Noãn? Lúc này nàng và Phong Noãn cùng cưỡi một ngựa, trong mắt Y Doanh Hương không biết đã biến thành chuyện gì? Sắt Sắt than thầm, Y Doanh Hương chẳng qua cũng chỉ là một cô gái đáng thương không có được tình yêu, có lẽ đừng nên làm nàng ta bị kích động thêm nữa.

https://thuviensach.vn

“Hách Liên, bỏ ta xuống ngựa đi.” Sắt Sắt thấp giọng, nàng không muốn Y Doanh Hương tiếp tục hiểu lầm nàng.

Phong Noãn nghe thấy ánh mắt trở nên sâu thẳm, cánh tay không những không buông mà còn giữ chặt hơn, ôm sát nàng vào lòng vô cùng thân mật. Hắn sao có thể không biết những gì Sắt Sắt nghĩ trong lòng, nàng không muốn Y Doanh Hương hiểu lầm quan hệ giữa hai người, có lẽ nàng còn định tác hợp hắn và Y Doanh Hương cũng nên. Nhưng hắn sẽ không để nàng được toại nguyện.

Sắt Sắt giận hắn đột nhiên ôm chặt lấy mình liền giãng co: “Hách Liên Hoàng tử, huynh quên những lời vừa nói sao? Mau thả ta ra.”

“Nàng không muốn Tuyền Vương tuyệt vọng với nàng à?” Phong Noãn hỏi khẽ, hơi thở ấm áp phả bên tai nàng, hơi tê tê…

“Hắn chưa từng có ý định gì với ta, lấy đâu ra tuyệt vọng, mau thả ta ra.” Sắt Sắt chau mày, giọng điệu tuy nhẹ nhàng nhưng lại mang chút hàn ý.

Phong Noãn im lặng một lát rồi chầm chậm nới lỏng cánh tay đang ôm lấy eo thon của nàng. Tuy trong lòng hắn có chút thất vọng, nhưng hắn không hề tức giận. Hắn thích một Sắt Sắt như thế, bất kể bên ngoài nàng kiên cường phóng khoáng thế nào, nhưng trong thâm tâm, nàng luôn là người có tình cảm thuần khiết.

“Nhưng sao ta thấy hắn dường như vẫn chưa hết hi vọng với nàng nhỉ?” Phong Noãn thấp giọng nói.

Sắt Sắt không đừng được nhìn theo ánh mắt về phía Dạ Vô Yên.

Hắn vẫn ngồi trên lưng ngựa, tấm trường bào màu đỏ tía bay phần phật trong gió, dưới ánh trăng, dung mạo hắn lạnh lùng tuyệt mỹ, khóe môi là nụ cười ung dung, nhưng trong mắt hắn lại toát ra anh sáng lạnh như đao kiếm.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt bị ánh mắt của hắn nhìn tới mức trái tim chấn động, không biết vì sao trong khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy dường như mình có thể nhìn ra một tia đau đớn giữa nụ cười nhàn nhã và ánh mắt sắc lạnh đó.

Nhận ra điều này khiến nàng đột nhiên cảm thấy bi ai, nàng không ngờ mình vẫn còn quan tâm tới cảm giác của hắn.

Dạ Vô Yên chiến công hiển hách, lại vô cùng được sủng ái, hắn đã từng nhẫn tâm đuổi nàng ra khỏi Vương phủ, sao có thể vì nàng mà để lộ ra thần sắc đau đớn được? Nàng nghĩ liệu có phải mình hoa mắt, hoặc giả đầu óc nàng có vấn đề. Vì thế, nàng không ngừng tự cười nhạo bản thân.

Sắt Sắt không biết nàng nói chuyện với Phong Noãn trên lưng ngựa, người khác nhìn vào lại rất giống như một đôi tình nhân đang trêu ghẹo nhau. Hình ảnh đó cùng lúc đâm nhói vào trái tim người khác.

“Ngạo Thiên ca ca!” Y Doanh Hương nhảy xuống từ lưng tiểu hồng mã, bước mau tới bên đại hồng mã. Nàng ngẩng đầu nhìn, kéo vạt áo Phong Noãn, nói một cách thê lương: “Ngạo Thiên ca ca, huynh đã ở cùng với Giang tỷ tỷ rồi sao?”

Dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng bệch của Y Doanh Hương không còn chút huyết sắc. Nhìn khuôn mặt tiều tụy mà bi thương đó khiến trái tim Sắt Sắt run lên. Nàng nở nụ cười nhẹ nói: “Cô đừng hiểu nhầm, chúng ta chỉ ngẫu nhiên gặp nhau thôi, không phải như cô tưởng đâu.”

“Như thế ư?” Y Doanh Hương chớp mắt, đột nhiên nói: “Giang tỷ tỷ, ta muốn biết có thật tỷ không để ý đến Yên ca ca một chút nào không? Sau khi ta bị thương tỉnh lại, mới biết vì chuyện ta bị thương mà tỷ tỷ bị Yên ca ca đuổi ra khỏi phủ. Chuyện đó Yên ca ca biết sai rồi, huynh ấy đã tra xét kỹ càng và đã trả lại sự trong sạch cho tỷ tỷ.”

“Thế ư?” Sắt Sắt khẽ cau mày, Dạ Vô Yên lại đi điều tra sự việc này ư? Nàng còn cho rằng hắn vĩnh viễn đổ oan cho nàng cơ đấy.

https://thuviensach.vn

Có điều, cho dù tra xét ra là nàng vô tội rồi thì đã sao, võ công của nàng đã bị phế. Nếu không phải mẹ nàng để lại Liệt Vân đao pháp và nội công tâm pháp thì chỉ e bây giờ nàng đã trở thành một cô gái yếu ớt mong manh rồi.

“Là ai làm?” Sắt Sắt hỏi qua, nàng rất muốn biết ai là kẻ hãm hại mình.

“Là Thanh Linh, Thanh phu nhân làm, cô ấy muốn giết ta, lại vừa muốn hãm hại Giang tỷ tỷ. Một kế hoạch hay, nhất tiễn song điêu.” Y Doanh Hương căm hận nói.

Thanh Linh? Sắt Sắt chau mày, nhớ lại cô gái yếu đuối hay e thẹn đó Nếu là cô ta, Sắt Sắt chỉ đành cười khổ. Cô gái xinh đẹp như thế mà lại mang tâm cơ tàn nhẫn, nàng không đừng được khẽ than thở. Cô gái đó không biết bị ai sai khiến. Những thế thiếp của Dạ Vô Yên đều là do các đại thần trong triều dâng tặng, lai lịch chắc chắn không đơn giản chút nào.

“Giang tỷ tỷ, tỷ không định tha thứ cho Yên ca ca sao? Yên ca ca vì trách nhầm tỷ mà lúc nào cũng buồn rầu. Lúc đầu rõ ràng tỷ cũng thích Yên ca ca, vì sao lại không dám thừa nhận?” Y Doanh Hương ngước mắt, trong đôi mắt đẹp đẽ thấp thoáng xuất hiện một tia oán hận: “Vì sao tỷ nhất định phải quấn quít lấy Ngạo Thiên ca ca?”

Nghe những lời Y Doanh Hương nói, Sắt Sắt chỉ biết cười mà không biết phải làm sao, Y Doanh Hương cho rằng nàng quấn lấy Phong Noãn ư? Nàng khẽ chau mày, thầm nghĩ tuy Y Doanh Hương đáng thương, nhưng còn hạnh phúc hơn nàng nhiều. Dạ Vô Yên bảo vệ nàng ta như em gái ruột, Phong Noãn cho dù không thích nàng ta, nhưng cũng không làm chuyện gì tổn thương tới nàng ta cả. Nàng ta không phải chịu những chuyện như nàng thế nên vĩnh viễn không bao giờ hiểu, ban đầu nàng đã đau khổ và tuyệt vọng đến mức nào.

https://thuviensach.vn

“Doanh Hương công chúa, chuyện của ta và Tuyền Vương, không phiền cô phải quan tâm. Còn về việc ta và Hách Liên Hoàng tử, ta đã nói rồi, chúng ta chỉ ngẫu nhiên gặp nhau thôi. Cô cứ nhất định cho rằng ta bám lấy huynh ấy, ta cũng chẳng còn gì để nói.” Sắt Sắt hờ hững nói.

Y Doanh Hương vốn là người cố chấp lại ngang bướng, nàng có giải thích thế nào nàng ta cũng chẳng chịu tin, vì thế Sắt Sắt không muốn phí lời làm gì nữa.

“Hách Liên, chúng ta đi thôi!” Sắt Sắt quay người nhìn Phong Noãn nói.

Phong Noãn khẽ gật đầu, giục ngựa rời đi, nhưng Y Doanh Hương vẫn nắm chặt lấy vạt áo Phong Noãn không chịu buông ra.

“Ngạo Thiên ca ca, muội cũng muốn quay về, Yên ca ca đã trả tự do lại cho muội rồi.” Y Doanh Hương nói, trong mắt ánh lên vẻ vô cùng mong đợi.

Y Doanh Hương bị hắn trừng mắt lạnh lùng nhìn lại, thương tâm quá mà bắt đầu không ngừng khóc lóc. Nhưng cho dù là thế, nàng ta vẫn không chịu buông tay, ngước đôi mắt đầm đìa ngưng thần nhìn dung nhan thanh tú của Sắt Sắt, căm hận nói: “Giang Sắt Sắt, ta hận cô!”

Sắt Sắt đột nhiên không biết nên nói gì cho phải. Lẽ nào, Y Doanh Hương không có được tình yêu của Phong Noãn thì quay sang căm hận nàng sao? Thực ra nàng có ý tác hợp cho Phong Noãn và Y Doanh Hương, chỉ có điều lúc nàng ta nói hận Sắt Sắt, ý nghĩ này đã tan thành mây khói. Nàng đột nhiên cảm thấy một cô gái ích kỷ và ấu trĩ như Y Doanh Hương này thật không xứng với Phong Noãn.

Phong Noãn nghe Y Doanh Hương nói vậy, cười lạnh đáp: “Hương Hương, chuyện của chúng ta không liên quan gì tới Sắt Sắt cả. Cho dù ta không thích nàng ấy thì cũng không thích muội nữa đâu.”

https://thuviensach.vn

“Ngạo Thiên ca ca!” Y Doanh Hương nghe vậy đau đớn gục xuống đất, khóc lóc mãi không thôi.

Dạ Vô Yên thấy thế giục ngựa chạy qua, cúi người kéo Y Doanh Hương lên ngựa của hắn, vỗ vai nàng ta, chau mày nói: “Đừng khóc nữa, Yên ca ca đưa muội về!”

“Dạ Vô Yên, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Doanh Hương là công chúa kết thân giữa hai nước, ngươi nói đưa về là đưa về được ư?” Đôi mắt chim ưng của Phong Noãn nheo lại, cười lạnh hỏi.

Dạ Vô Yên nghe vậy liền chầm chậm quay người, nhướng mày cười nhạt đáp: “Hôm đó việc kết thân là do Đại Hãn đưa ra. Bản vương sẽ giải thích với Đại Hãn, Hách Liên Hoàng tử không phải nhục lòng.”

“Được!” Phong Noãn ngẩng đầu cười nhẹ, “Nếu đã thế, vậy Bản vương tử xin cáo từ!” Phong Noãn nói rồi lập tức quất ngựa đưa Sắt Sắt rời đi.

“Khoan đã!” Dạ Vô Yên giục ngựa đuổi theo chặn ngay trước đầu ngựa của Phong Noãn. Khoảnh khắc đó, một người vốn văn nhã ung dung như hắn đột nhiên biến thành một thanh kiếm sắc, từng câu từng chữ đều như ánh kiếm lạnh lùng, nhắm vào Phong Noãn đâm tới: “Muốn đi cũng được, để Giang Sắt Sắt lại.”

Vương khí và bá khí thường ngày ẩn giấu kỹ càng không chút sơ hở trong khoảnh khắc đều phát tiết ra ngoài, như thủy triều muốn nhấn chìm Phong Noãn và Sắt Sắt, khí thế đó thậm chí còn bức ép đại hồng mã lùi lại phía sau vài bước rồi bất an hí lên một tiếng.

Sắt Sắt kinh ngạc không nói nên lời, một Dạ Vô Yên như vậy, nàng chưa bao giờ từng thấy. Bởi trước mặt nàng, khí thế đó hắn chưa bao giờ để lộ ra. Vì muốn giữ nàng, hắn dám trở mặt với Phong Noãn sao? Một Dạ Vô Yên như thế không biết vì sao lại khiến trái tim Sắt Sắt rung động. Thậm chí nàng còn nảy sinh ảo giác, khí thế của hắn lúc này và khí thế của Minh

https://thuviensach.vn

Xuân Thủy lúc giằng co với gió bão trên chiếc thuyền nhỏ thật là giống nhau.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng chùng xuống, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười tự mỉa, sao nàng lại có thứ ảo giác như vậy được chứ?

Thân hình Phong Noãn đột nhiên khựng lại thần sắc chăm chú, trong đôi mắt chim ưng nổi lên một tầng khí thế nguy hiểm. Khí thế hùng dũng đó bùng phát như bài sơn đảo hải. Những ngọn cỏ xanh cao đến đầu gối bị khí thế của họ áp bức, những ngọn sóng lúc rạp về phía Phong Noãn, lúc lại rạp về phía Dạ Vô Yên. Ngay đến vầng trăng trên cao dường như cũng sợ hãi mà phải nấp mình sau những đám mây.

Dạ Vô Yên và Phong Noãn mặt đối mặt, thần tình vô cùng căng thẳng. Sắt Sắt không khỏi cau mày khẽ than, đột nhiên nàng quyết định nhảy xuống ngựa, vuốt mái tóc bị gió thổi tung, cười nhạt nói: “Hách Liên, ta thấy có lẽ ta không nên đi Bắc Lỗ Quốc thì hơn.”

Nàng vốn không định tới Bắc Lỗ Quốc, vì sao phải khơi lên mối thù địch giữa Dạ Vô Yên và Phong Noãn chứ? Họ đều là Hoàng tử của một nước, một khi trở mặt, quyết không chỉ làm nhộn lên cho vui, tất sẽ ảnh hưởng tới sự hữu hảo của hai nước. Sớm biết vậy, chi bằng cứ theo Vân Khinh Cuồng về Xuân Thủy Lầu vẫn hơn.

Nàng ôm vết thương ở mạng sườn, thoáng đau đớn, trong lòng trào lên một cảm giác bất an, đừng nói là vết thương cũ lại tái phát nhé!

Phong Noãn quay đầu lại, ánh mắt dịu dàng nhìn theo Sắt Sắt thấp giọng nói: “Sao vậy? Vết thương còn đau không?” Đương nhiên hắn đã biết được việc nàng bị thương. Lúc thấy đôi chân mày nàng cau nhẹ vì đau đớn, hắn liền có chút hối hận.

Dạ Vô Yên nghe Phong Noãn nói, ánh mắt đột ngột trở nên thâm trầm, hắn lùi lại một bước, khí thế như thủy triều gầm thét bỗng nhiên biến mất

https://thuviensach.vn

không để lại chút tung tích. Phong Noãn thấy vậy, cũng thu khí thế sắc nhọn về.

Phong Noãn nhảy xuống ngựa, nhanh nhẹn tới bên Sắt Sắt, khẽ nói: "Sớm biết vết thương của nàng chưa lành hẳn, ta đã không đi cướp nàng về. Chi bằng, ta đưa nàng quay lại chỗ Vân Khinh Cuồng nhé."

Sắt Sắt nheo mắt khẽ cười: "Không cần đưa về đâu, họ đã tới đây rồi." Xem ra nàng phải tới Xuân Thủy Lầu một chuyến rồi.

Mặt trăng ló ra khỏi đám mây, ánh sáng trong trẻo dịu dàng trải xuống. Dưới ánh trăng mờ ảo, chỉ thấy trên đường cái quan thấp thoáng một chiếc xe ngựa, được mười mấy kỵ mã đằng sau hộ tống, chầm chậm đi về phía họ.

"Ôi chà, ta tưởng vừa rồi là ai cướp Giang cô nương đi chứ, hóa ra là ngài sao, Hách Liên Hoàng tử." Vân Khinh Cuồng cưỡi ngựa, chạy tới trước tiên, chiếc chày giã thuộc được giắt ở eo, từ xa đã gào lên không hề khác khí: "Hách Liên Hoàng tử, ngài làm thế thật chẳng hay ho gì. Y Vương phi cũng ở đây sao? Y Vương phi sao thế, ai lại trêu chọc cô rồi à? Sao sắc mặt lại tối tăm thế?"

"Vân Khinh Cuồng, vết thương của nàng ấy sao rồi?" Phong Noãn mặc kệ câu hỏi của hắn, lạnh lùng hỏi.

Vân Khinh Cuồng nhướng mày, nhếch môi cười đáp: "Đúng ra là vết thương sắp lành rồi, nhưng không biết vừa rồi ngài cưỡi ngựa mang cô ấy theo có làm vết thương lại nứt ra không. Nếu lại nứt ra, e rằng khó lành lắm. Hơn nữa, thương hàn và nhiệt chứng, rồi cộng thêm cả chứng ho đều chưa khỏi, không có thuốc của Cuồng Y ta, e rằng… không chừng còn ảnh hưởng đến tính mạng ấy chứ."

Bệnh của Sắt Sắt vốn đã không còn nghiêm trọng, nhưng Vân Khinh Cuồng thêm mắm thêm muối vào khiến mặt Phong Noãn phút chốc liền

https://thuviensach.vn

biến sắc, hắn căm hận trừng mắt nhìn Vân Khinh Cuồng, lạnh lùng hỏi: "Nàng ấy bị nhiều bệnh thế, sao không nói với ta?"

Thủ hạ của hắn chỉ thăm dò được Sắt Sắt bị thương trong trận chiến ngoài Đông Hải mà thôi, sao nàng lại có thể bị cả thương hàn, nhiệt chứng, rồi ho nữa chứ?

"Hách Liên Hoàng tử vừa tới đã vung đao kiếm lên chào hỏi, ta còn lúc nào mà nói. Xin lỗi nhé vị Giang cô nương này e rằng chỉ có thể đi theo ta thôi." Vân Khinh Cuồng cười tít mắt đáp.

Xe ngựa đằng sau vừa kịp tới nơi, Tiểu Thoa và Trụy Tử từ trên xe nhảy xuống, nhanh nhẹn đến bên dìu Sắt Sắt.

"Giang cô nương, cô không sao chứ?" Tiểu Thoa lo lắng hỏi.

Sắt Sắt thấy vậy khẽ đáp: "Không sao!"

Tiểu Thoa và Trụy Tử liền nhanh chóng dìu Sắt Sắt lên xe ngựa. Sắt Sắt cười khổ, tình hình trước mắt xem ra chỉ có thể tới Xuân Thủy Lầu. Nếu nàng ở lại, thì chỉ có thể đi theo Phong Noãn hoặc ở chỗ Dạ Vô Yên. Nhưng hai nơi đó đều không phải là những nơi nàng muốn đến.

Dạ Vô Yên lúc này cưỡi ngựa lại, lạnh lùng nói: "Vân Khinh Cuồng, ai cho ngươi đưa cô ta đi?"

"Ái cha, Tuyền Vương, xin lỗi nhé, ta biết trước kia nàng ấy là Thứ phi của ngài, nhưng bây giờ Cuồng Y ta không biết xem bệnh cho nàng ấy dưới sự ủy thác và nhờ vả của ngài nữa, vì thế chỉ có thể đưa nàng ấy đi thôi. Bằng không thanh danh của Cuồng Y ta trên giang hồ hắn là xuống giá lắm." Hắn vẫn cười hi hi mà nói.

"Cô đi theo hắn thật ư?" Dạ Vô Yên quay đầu, ánh mắt thâm sâu khóa chặt lấy Sắt Sắt, nhưng thái độ hỏi rất hờ hững.

https://thuviensach.vn

“Tuyền Vương, ta nghĩ ta đi đâu chắc không cần phải có sự đồng ý của ngài chứ?” Sắt Sắt cười nhạt.

Dạ Vô Yên khẽ chau mày, trên khuôn mặt tuấn tú là sự lạnh lùng không nhìn ra cảm xúc. Binh tướng của hắn thấy Vân Khinh Cuồng đưa Sắt Sắt đi, liền giục ngựa nhanh chóng bao vây lại.

Vân Khinh Cuồng nhìn hình hình trước mắt, đột nhiên kinh hãi kêu lên, giống như nhớ ra chuyện gì, liền quay lại gào lên với Phong Noãn: “Suyt nữa thì ta quên, năm ngày sau là Đại hội Tế trời của Bắc Lỗ Quốc các người đúng không? Nghe nói vị nữ Tế Tư đó xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, không biết đã làm đắm đuối biết bao chàng trai trên thảo nguyên. Ta thực muốn đi xem quá!”

Câu nói này của hắn có vẻ rất kỳ cục, dường như chẳng liên quan gì đến chuyện trước mắt. Nhưng ngay lập tức có hiệu quả.

Thân hình Dạ Vô Yên bỗng khựng lại, trông đôi mắt đen không một gợn sóng dường như chỉ trong khoảnh khắc gió mây đều tụ lại. Hắn ngồi trên ngựa, đắn đo một lát, bỗng vẫy tay. Đám binh tướng vốn đang bao vây quanh họ phút chốc liền lui ra hết.

Vân Khinh Cuồng nở nụ cười xấu xa. Xem ra hắn đã đạt được mục đích, đang muốn dong ngựa bỏ đi.

Y Doanh Hương đột nhiên cười khúc khích: “Ngươi nói không sai, vị Tế Tư đó là tỷ tỷ của ta, tỷ ấy không biết còn đẹp hơn lời đồn của các ngươi bao nhiêu lần. Ta khuyên ngươi đừng nên đi gặp tỷ ấy thì hơn, nếu không trái tim và hồn phách ngươi sẽ bị mê hoặc đó. Tỷ ấy là Phi Âu Na trên thảo nguyên của chúng ta, dung mạo của tỷ ấy, đóa hoa mới nở nhìn thấy cũng phải héo tàn. Ánh trăng trong treo nhìn thấy cũng phải xấu hổ mà trốn vào đám mây. Vẻ đẹp của tỷ ấy, nếu là những loại son phấn tầm thường thì sao sánh được”

https://thuviensach.vn

Y Doanh Hương dứt lời liền đưa ánh mắt nhìn sang Sắt Sắt, đôi mắt đen vừa rồi còn long lanh nước, giờ chỉ còn sự thách thức.

Đột nhiên Sắt Sắt hiểu ra, nàng ta đang khiêu khích mình. Xem ra cái loại son phấn tầm thường mà nàng ta nói đến chính là nàng đây. Cô bé Y Doanh Hương này, nỗi căm hận của cô ta tới cũng nhanh thật đấy! Đúng là thâm hiểm!

Nàng chẳng để tâm chỉ khẽ cười, son phấn tầm thường cũng được, dung mạo khuynh thành cũng xong, chẳng qua chỉ là cái túi da, có gì khác nhau chứ? Có đáng để cô ta phải kiêu ngạo như thế không? Lẽ nào có khuôn mặt xinh đẹp là có thể hơn người khác một bậc sao?

Nếu một người đàn ông yêu khuôn mặt đẹp của người phụ nữ mà không yêu trái tim, con người nàng ta, đó mới là chuyện bi ai nhất. Nàng hờ hững nhướng mày, tâm trạng không hề vì sự khiêu khích của Y Doanh Hương mà có chút xáo động. Có điều nàng thực sự rất thích từ "Phi Âu Na" này, nếu nàng nhớ không nhầm, trong đêm yến tiệc tại cung điện Nam Nguyệt, Y Doanh Hương đã hát bài "Công chúa Phi Âu Na."

Nàng quay đầu cười nhạt hỏi Tiểu Thoa: "Tiểu Thoa, Phi Âu Na tiếng Bắc Lỗ Quốc là nữ thần ánh trăng phải không?"

Tiểu Thoa chau mày, chần chừ đáp: "Cái này, hình như đúng thế!"

"Đúng vậy, Phi Âu Na có nghĩa là nữ thần ánh trăng, hoa cỏ đẹp tới đâu cũng chỉ là hoa, nhưng tỷ tỷ của ta chính là mặt trăng trên chín tầng trời." Y Doanh hương cao giọng nói, khuôn mặt đẹp như ngọc vốn tiều tụy thảm thương, giây phút này lại toát lên thứ ánh sáng huy hoàng kiêu ngạo. Xem ra cô ta tự hào đến kiêu ngạo vì tỷ tỷ của mình.

Phong Noãn cũng nghe ra sự châm chọc của Y Doanh hương dành cho Sắt Sắt, lạnh giọng nói: "Doanh Hương, câm mồm!"

https://thuviensach.vn

Lời nói lạnh lùng và sự sắc bén trong ánh mắt hắn khiến Y Doanh Hương thoáng đờ người, ngón tay ngọc ngà run run chỉ vào Phong Noãn, lẩm bẩm nói: “Ngạo Thiên ca ca, huynh, lẽ nào những lời ta nói là sai ư? Tỷ tỷ của ta lẽ nào không phải là mặt trăng trên chín tầng trời?”

Vân Khinh Cuồng dường như không ngờ câu nói của mình lại khiến Y Doanh Hương kích động như thế, hắn thoáng bối rối, cười với Sắt Sắt nói: “Trăng thì có gì ghê gớm đâu, treo trên trời cũng chỉ để ngắm được thôi. So với bông hoa đẹp đẽ thơm mát thì còn kém xa. Hoa ít ra còn có thể hái, rồi nâng niu trong tay, hoặc cho dù không hái được thì còn ngửi được hương thơm.” Câu cuối cùng này dường như không phải nói cho Sắt Sắt mà là nói cho Dạ Vô Yên nghe.

Trong lòng Sắt Sắt khẽ rung động, phút chốc nàng đã hiểu ra một chuyện.

Có lẽ tỷ tỷ của Y Doanh Hương, nữ Tế Tư, nữ thần ánh trăng đó chính là đóa tuyết liên trong lòng Dạ Vô Yên.

Sắt Sắt không đừng được ngước mắt nhìn về phía Dạ Vô Yên. Chỉ thấy hắn vẫn ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt không có chút gì kinh ngạc, chỉ có điều đôi mắt phương trong suốt như dòng sông băng đó đang biến đổi khôn lường, thần tình cực kỳ phức tạp. Ánh mắt hắn vượt trên đầu đám đông, nhìn về nơi thăm thẳm phía xa. Nghe lời nói của Vân Khinh Cuồng, hắn bỗng quay đầu lại, ánh mắt thâm u chạm vào ánh mắt đang kiếm tìm của Sắt Sắt.

Lúc ánh mắt hai người chạm nhau, trong phút chốc, cả hai đều cực kỳ kinh ngạc. Trái tim Sắt Sắt đột nhiên đập mạnh liên hồi, đến bản thân nàng cũng cảm thấy ngỡ ngàng, chẳng phải tử lâu nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng về hắn rồi sao? Vì sao lúc này lại bị ánh mắt hắn làm cho trái tim nàng gợn lên từng đợt sóng rung động?

https://thuviensach.vn

Nàng cố kìm chế trái tim đang đập loạn nhịp, rời ánh mắt đi, nói với Tiểu Thoa và Trụy Tử: “Chúng ta đi thôi!” Nói rồi, nàng bước lên xe ngựa mà không hề quay đầu nhìn lại.

Phong Noãn thấy nàng muốn rời đi, cố gắng hết sức kìm chế ý muốn phải ngăn cản nàng. Hắn sợ mình sẽ lại không thể khống chế được bản thân mà bắt nàng đi một lần nữa. Vết thương của nàng hắn không thể chữa trị được.

“Các vị, tại hạ cáo từ!” Vân Khinh Cuồng nhìn Dạ Vô Yên và Phong Noãn chắp tay hành lễ rồi giục ngựa đi qua.

Sắt Sắt tựa người lên chiếc sập bên trong xe, Tiểu Thoa và Trụy Tử ngồi trên chiếc sập đối diện, ba người chìm trong im lặng, trong xe ngựa lúc này cực kỳ yên tĩnh.

“Chúng ta còn mấy ngày nữa là tới Xuân Thủy Lầu?”

“Chỉ mấy ngày thôi, Giang cô nương có chuyện gì ư?” Tiểu Thoa hỏi.

“Ta sớm đã nghe nói Đại hội Tế trời của Bắc Lỗ Quốc rất áo nhiệt, không biết hai người đã xem chưa?” Sắt Sắt khẽ hỏi.

Trụy Tử và Tiểu Thoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Đã xem rồi, đúng là rất lớn, rất náo nhiệt.”

“Đúng thế, rất náo nhiệt. Có phải Giang cô nương muốn đi xem không?” Vân Khinh Cuồng ở ngoài xe nói xen vào.

Sắt Sắt chau mày, vén rèm xe ngựa lên khẽ hỏi: “Có đi được không?”

Vân Khinh Cuồng cười tít mắt đáp: “Đương nhiên là được. Bốn năm chỉ có một lần Đại hội Tế trời, đương nhiên không thể bỏ lỡ.”

https://thuviensach.vn

Trụy Tử nhướng mày, không nói gì. Tiểu Thoa lại cực kỳ lo lắng đưa mắt nhìn sang Sắt Sắt, thấp giọng nói: “Chúng ta đi xem hội tế trời, nếu Lầu chủ biết, chắc chắn sẽ trách tội.”

Vân Khinh Cuồng nheo mắt khẽ cười đáp: “Không sao đâu, để Cuồng Y ta gánh trách nhiệm là được chứ gì.”

Hắn nghĩ nếu không để hoa và trăng đứng cạnh nhau, có lẽ có người mãi mãi không bao giờ biết rốt cuộc chàng ta muốn gì nữa.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cổ Khúc Quốc Phong

Từ khi khai quốc tới nay, Bắc Lỗ Quốc đã xây dựng hai kinh thành là Vân Kinh và Nhạn Kinh.

Ngọn núi cao nhất phương bắc – Vân Kỳ Sơn kéo dài trải khắp phía tây thảo nguyên, nước chảy từ trong núi ra hợp thành dòng Vân Thủy Hà, chảy dọc theo thảo nguyên yên bình. Phía bắc sông là kinh đô hiện nay của Bắc Lỗ Quốc – Vân Kinh, là trọng tâm quyền lực của đất nước. Phía nam là Nhạn Kinh, trung tâm buôn bán, cũng là đô thành phồn hoa bậc nhất của đế đô.

Từ cực bắc của Nam Nguyệt, Thác Mã Trấn tới Nhạn Kinh chỉ mất ba bốn ngày đi xe, khi đoàn người của Sắt Sắt tới Nhạn Kinh, vừa đúng lúc trước Đại hội Tế trời một ngày. Vì Đại hội Tế trời được tổ chức bên bờ Vân Thủy Hà nên những dân tộc du mục ở các thị trấn nhỏ xa xôi đều lấy lều bạt làm nhà rồi tập hợp tới đây. Trong thành Nhạn Kinh bên bờ Vân Thủy Hà, các dịch quán cũng đã chật kín người.

Vân Khinh Cuồng cũng đã tìm khắp Nhạn Kinh nhưng không có quán trọ nào còn chỗ. Cuối cùng hắn quyết định mua hai chiếc lều ở tạm bên ngoài. Đoàn người tới bên bờ Vân Thủy Hà mới phát hiện trên thảo nguyên bao la đã có rất nhiều lều bạt đủ hình dáng, đủ kích cỡ được dựng lên. Xem ra, không chỉ có mấy người họ không tìm được nhà trọ. Có thể thấy Đại hội Tế trời quả thực rất náo nhiệt, là ngày lễ lớn nhất của Bắc Lỗ Quốc.

Vân Khinh Cuồng vốn là một hiệp khách, hành tẩu trên giang hồ nên sớm đã quen với việc ăn gió nằm sương trên thảo nguyên. Tiểu Thoa và

https://thuviensach.vn

Trụy Tử vốn là người của Xuân Thủy Lầu, nên cũng đã quen với việc này. Nhưng Sắt Sắt từ nhỏ ở trong Hầu phủ, chỉ quen thấy tường trắng ngói màu, lúc này phải qua đêm ở bên ngoài đồng hoang, nàng cảm thấy có một thứ cảm giác đặc biệt thú vị.

Sắt Sắt đứng bên ngoài lều của mình, đưa tầm mắt nhìn ra xa. Bầu trời hôm nay xanh thẫm, trong như vừa được gột rửa, cao và sâu đến hút tầm mắt. Màu cỏ vô biên xanh ngút ngàn, điểm xuyết trên đó là các khóm hoa dại đủ màu, giống như một bức họa chầm chậm được giở ra. Nếu nói cảnh đẹp của Giang Nam là cô gái thanh tao yêu kiều khiến người ta say đắm thì vẻ đẹp của thảo nguyên phương bắc chính là một hán tử cao lớn rắn rỏi, khiến người ta không khỏi rung động.

Theo hướng chảy uốn lượng của Vân Thủy Hà, trên đồng cỏ xanh tươi bát ngát có một đỉnh núi kỳ lạ đứng cô độc. Dáng núi cao lớn đó giống hình một người, một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống đất.

“Đỉnh núi đó hình dáng thật kỳ lạ, trông giống hệt một con người!”. Sắt Sắt chỉ tay về hướng núi, cười nói với Trụy Tử đứng bên cạnh.

Trụy Tử nheo mắt nhìn theo hướng Sắt Sắt chỉ, nói: “Đó là Thiên Hựu Viện, nơi Tế Tư của Bắc Lỗ Quốc sinh sống”.

“Ồ! Tế Tư sống ở đó ư?” Sắt Sắt nhướng mày, không ngờ lại có người sống trên đỉnh núi đó.

Tiểu Thoa thấy bộ dạng kinh ngạc của Sắt Sắt, liền cười khẽ đưa lời giải thích: “Đỉnh núi đó đã có từ lâu, cũng không biết là từ năm nào, có người thấy hình dạng đỉnh núi giống người, lại một tay chỉ trời, một tay chỉ đất liền cho rằng ngọn núi đó là Phật tổ hóa thân. Có người còn vô tình phát hiện, trong đỉnh núi đó có một sơn động được hình thành tự nhiên. Vì thế đỉnh núi đó được gọi là Thần Phật Giáng Thế. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, hàng năm, Bắc Lỗ Quốc đều đưa những cô gái chưa thành niên

https://thuviensach.vn

vào ở trong hang động ấy, lấy thân hầu Phật, cầu mong Phật tổ phù hộ cho Bắc Lỗ Quốc quốc thái dân an. Tập tục này kéo dài hàng trăm năm, vì thế mới có Đại hội Tế trời như ngày hôm nay. Còn những nữ Tế Tư lấy thân mình hầu Phật cả đời sẽ không được lấy chồng."

Thần Phật Giáng Thế? Đúng là Thần Phật Giáng Thế ư? Một ngọn núi chỉ vì hình dáng giống người mà được mọi người thờ phụng như Thần Phật, có lẽ đó cũng chỉ là một hi vọng đẹp đẽ của con người mà thôi. Có điều, thật đáng thương cho những cô gái trẻ bị đưa lên Thiên Hựu Viện, lấy thân hầu Phật, vì cả đời họ sẽ không thể thành thân.

Vào lúc đó, Sắt Sắt liền hiểu ra vì sao Y Danh Hương nói Dạ Vô Yên và ý trung nhân của hắn mãi mãi không thể ở bên nhau. Vì sao Dạ Vô Yên thích tỷ tỷ của nàng ta mà nàng ta còn cố ý gán ghép nàng với Dạ Vô Yên.

Hóa ra tất cả là vì nguyên nhân này!

Giây phút này, Sắt Sắt không khỏi có chút đồng cảm với Dạ Vô Yên. Hôm đó, từ bức tranh tuyết liên của hắn, nàng có thể nhìn ra hắn trân trọng vị nữ Tế Tư này biết bao. Tiếc thay, tình nhân lại không thể thành gia thất.

Hôm sau là ngày mười tám tháng mười, là Đại hội Tế trời của Bắc Lỗ Quốc. Hôm đó trời nắng ấm, trên vòm trời xanh cao là những gợn mây bay bổng xa tít.

Mọi người trên thảo nguyên sáng sớm đã lục tục kéo nhau tới bên bờ Vân Thủy Hà ở ngoại thành Nhạn Kinh. Khi sắp tới giờ lành, Khả Hân và Yên Thị[1], Đại Hoàng tử Hách Liên Bá Thiên, Nhị Hoàng tử Hách Liên Ngạo Thiên cưỡi ngựa cùng dân chúng thảo nguyên tới cầu phúc tại Thiên Hựu Viện.

[1]Yên Thị là cách gọi Hoàng Hậu của người Hung Nô thời Hãn. Khả Hãn là cách gọi Vua.

https://thuviensach.vn

Đoàn người của Sắt Sắt cũng hòa vào đám đông theo mọi người tới Thiên Hựu Viện, ở trước đỉnh núi Thần Phật kỳ lạ đó. Vân Kinh Cuồng bảo vệ Sắt Sắt, cùng chen lên phía trước đám người.

Sắt Sắt ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy phía trước đã được bày sẵn đàn tế, phía trên có ngũ cốc tạp lương, có dê bò mới mổ, còn bày thêm một lò hương lớn, bên trong cắm rất nhiều những ngọn nến to hơn cổ tay trẻ con.

Trước đài tế được trải thảm đỏ, Khả Hãn và Yên Thị đứng trên thảm, thần sắc nghiêm trang. Toàn thân bận quốc phục cảu Bắc Lỗ Quốc, nhìn cực kỳ xa hoa phú quý.

Phong Noãn đứng sau họ, trên thân khoác chiếc áo bào dài màu đen viền vàng, mái tóc đen như lĩnh được tết lại phía sau, để lộ khuôn mặt anh tuấn, thần thái lạnh lùng. Bộ y phục trang trọng này khiến bá khí và sự ngông cuồng trong hắn càng trở nên nổi bật, khiến biết bao thiếu nữ trên thảo nguyên phải không rời mắt ngắm nhìn.

Nam tử bên cạnh Phong Noãn cũng mặc trang phục rất quý phái, khuôn mặt không đến nỗi nào, có điều khi đứng bên Phong Noãn chỉ như làm nền. Người đó là Đại Hoàng tử Hách Liên Bá Thiên của Bắc Lỗ Quốc.

Đội ngũ phía sau là văn võ bá quan, Sắt Sắt đưa mắt nhìn một lượt, đột nhiên, thấy phía trước văn võ bá quan có một dáng người quen thuộc, chính là Dạ Vô Yên. Hắn mặc thường phục Nam Nguyệt nhã nhặn, ống tay áo rộng bay bay trong gió. Đứng giữa những trang phục kỳ dị, màu sắc của Bắc Lỗ Quốc, nhìn hắn phiêu dật tựa thần tiên. Mặt trời chiếu lên thân người hắn, khiến khuôn mặt tuấn tú tuyệt đẹp ánh lên thứ ánh sáng như ngọc, cả con người rất thanh tú mà khoan thai. Lúc này, ánh mắt sâu thẳm của hắn nhìn lên đỉnh núi kỳ lạ phía trước, thần thái hết sức dịu dàng.

Từ đêm đó, biết ý trung nhân của hắn là nữ Tế Tư của Bắc Lỗ Quốc. Sắt Sắt liền đoán ra, hắn nhất định sẽ xuất hiện trong Đại hội Tế trời hôm nay.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, hắn đã tới. Đưa Y Doanh Hương quay về chẳng qua chỉ là một cái cớ mà thôi. Thực ra, hắn là vì muốn gặp ý trung nhân của mình.

Rốt cuộc đó là cô gái như thế nào mà có thể khiến Dạ Vô Yên si mê đến thế? Khoảnh khắc đó, Sắt Sắt đột nhiên thấy vô cùng hứng thú với vị nữ Tế Tư này.

Nàng theo hướng ánh mắt Dạ Vô Yên, nhìn chăm chú về đỉnh núi kỳ lạ. Lúc này nàng mới phát hiện ra, ở lưng chừng núi có mộ hang đá, cửa hang đóng kín, phía trên cửa khắc ba chữ lớn – Thiên Hựu Viện.

Đúng lúc này, nghe tiếng chiên trống tùng tùng vang lên không ngừng vang động bên tai, tiếng trống vang lên trong khoảng thời gian ngắn gần một tuần hương liền lắng xuống, đám người đang ồn ã cũng theo đó mà lặng yên.

Cánh cửa lớn của chiếc hang trên núi từ từ được mở ra.

Từng cô gái áo trắng chầm chậm từ trong sơn động bước ra, vì khoảng cách khá xa nên không nhìn rõ dáng vẻ của họ thế nào, nhưng nhìn bước đi uyển chuyển, thân thể yểu điệu, ai cũng có thể đoán ra dung mạo của họ đều không tầm thường. Quả nhiên, khi những cô gái đó chầm chậm xuống núi và đứng hai bên đài tế rồi, Sắt Sắt không khỏi thầm thốt lên lời cảm thán, dung mạo họ quả nhiên xinh đẹp, phong thái bất phàm.

Thần Phật đúng là có diễm phúc thật!

Thần sắc của những cô gái áo trắng đó đều rất cung kính, đứng hai bên đài tế, cô gái cuối cùng chầm chậm bước tới trung tâm đài tế. Nàng cũng mặc áo trắng, chỉ có điều áo trắng hơn những cô gái khác một chút, làm ánh lên sự nghiêm trang, thuần khiết, thánh thiện của cả con người nàng. Dung mạo của nàng ta quả nhiên cự kỳ xinh đẹp, lông mày xanh như dãy núi xa, mắt trong hơn làn thu thủy, dung nhan có ba phần lạnh lùng, ba phần thánh

https://thuviensach.vn

khiết, bốn phần dịu dàng diễm lệ. Bước đi của nàng ta nhẹ nhàng, từng bước từng bước, dưới gót chân như có hoa sen nở.

Sắt Sắt nhìn liếc sang Dạ Vô Yên, thấy ánh mắt hắn dán chặt vào cô gái đang đi tới này, ánh nhìn trầm lắng mà dịu dàng. Xem ra, cô gái này chính là Tế Tư rồi, nếu không, Dạ Vô Yên quyết không nhìn ngắm nàng như vậy. Vị Tế Tư này quả nhiên nhan sắc khuynh thành, cả con người như được đẽo bằng băng tuyết, khí chất lạnh lùng, thần thái phiêu diêu như thần thiên thoát lạc, cực kỳ phù hợp với danh xưng nữ thần ánh trăng mà con dân Bắc Lỗ Quốc xưng tụng.

Y Lãnh Tuyết chầm chậm bước tới phía trước đài tế, thắp sáng từng ngọn nến trong lò hương, hai tay chắp lại, bắt đầu đọc chú ngữ. Thanh âm thấp nhẹ dịu dàng vang lên xa biến ảo bay bổng trên thảo nguyên, như mộng huyễn.

Mọi người đều ngưng thần lắng nghe, đại khái đều không hiểu, chỉ có điều khuôn mặt ai cũng rất thành khẩn nghiêm trang. Nhưng có một người tâm trí không để chút nào vòa việc tế trời hành lễ này, đó là đại ca Hách Liên Bá Thiên của Phong Noãn.

Sắt Sắt vốn không định nhìn Phong Noãn, nàng chỉ muốn nhìn xem, liệu có phải hắn cũng hết sức sùng bái nữ Tế Tư này như những người dân khác trên thảo nguyên không? Nhưng nàng thấy trên khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Phong Noãn chỉ là thần sắc rất thờ ơ, không hiểu hắn đang nghĩ gì?

Rồi đó, nàng nhìn thấy ánh mắt Hách Liên Bá Thiên đang nhìn về phía vị Tế Tư nhan sắc khuynh thành. Ánh mắt hắn như thợ săn vừa nhìn thấy con mồi, đôi mắt đen toát ra ánh nhìn nóng bỏng mà si mê. Xem ra Y Doanh Hương không hề nói sai, trên thảo nguyên biết bao nhiêu nam tử đều ái mộ phong tư của Y Lãnh Tuyết. Ngay đến Hách Liên Bá Thiên dường như cũng cực kỳ si mê nàng ta.

https://thuviensach.vn

“Giang cô nương, nữ Tế Tư này có phải là rất đẹp không?” Vân Khing Cuồng nói nhỏ bên tai nàng.

Sắt Sắt cười khẽ, nói hờ hững: “Phải, dung mạo khuynh thành, khí chất cao quý, rất đẹp”.

Vân Khing Cuồng thấy ngữ khí nàng thờ ơ như thế, kiếm mi khẽ nhướng lên, nheo mắt hỏi: “Cô không đố kỵ với cô ta sao? Phàm là nữ nhân, ai cũng đố kỵ với cô ấy cả!”

Sắt Sắt nghe thế, quay đầu nhìn Vân Khinh Cuồng cười nói: “Vì sao phải đố kỵ Y Lãnh Tuyết, lẽ nào ta kém hơn sao?”

Có lẽ trong mắt người khác, nàng không được cao quý thanh thoát và thần thánh như Y Lãnh Tuyết, nhưng nàng dám nói rằng Y Lãnh Tuyết không thể nào thanh tú tao nhã hơn nàng. Nhân gian có ngàn vạn cái đẹp, ai dám nói kiểu nào là đẹp nhất.

Hơn nữa, cho dù nàng có không đẹp bằng cô ta thì đã sao? Nàng không cho rằng xấu xí thì có nghĩa bản thân mình thua kém người ta một bậc.

Nàng sẽ không đố kỵ với cô ta, vì những gì Giang Sắt Sắt nàng có, chưa chắc cô ta đã có. Nàng tin rằng mỗi cô gái đều có cái đẹp độc nhất vô nhị của riêng mình.

Vân Khinh Cuồng nghe Sắt Sắt nói, khuôn mặt lúc nào cũng cười đùa hi ha của hắn bỗng trở nên nghiêm túc, khoảnh khắc đó, hắn đột nhiên hiểu vì sao Minh Xuân Thủy lại động lòng vì nàng. Nàng thông tuệ bình thản, lại tự tin bền bỉ, điều này e rằng nữ Tế Tư Y Lãnh Tuyết quả thực không bằng.

Tế Tư đọc lời cáo xong, liền thấy Khả Hãn đi tới trước đại tế một cách thành khẩn, dẫn đầu các con dân thảo nguyên nhanh chóng quỳ xuống, hướng về Thần Phật cầu xin mùa màng bội thu, quốc thái dân an. Sau đó, Khả Hãn lớn tiếng tuyên bố, dâng tế phẩm mới năm nay lên.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh sau đó, Sắt Sắt bỗng thấy đám người phía sau xao động, nhường đường cho một người dáng dấp quan viên đang dẫn theo mười thiếu nữ đi lên đàn tế. Những thiếu nữ này mặc toàn màu trắng, tóc được chải sang hai bên, đều là những cô gái mười ba mười bốn tuổi, ai cũng dung mạo kiều diễm.

Hóa ra tế phẩm mới năm nay là các thiếu nữ sống. Lại một lớp các thiếu nữ khác phải bầu bạn với ngọn đèn cô đơn rồi!

Lẽ nào sự yên ổn và cường thịnh của Bắc Lỗ Quốc đều dựa cả vào việc những cô gái này hầu hạ Thần Phật mà ra sao? Chẳng trách Bắc Lỗ Quốc sớm hơn Nam Nguyệt, nhưng không hề cường thịnh phát triển như Nam Nguyệt.

Trong đám người bỗng truyền lại những tiếng khóc thút thít, vì trên thảo nguyên cực kỳ rộng lớn lại yên tĩnh, nên những tiếng khóc tấm tức này nhanh chóng truyền tới tai Khả Hãn.

“Ai đang khóc vậy?”. Ông ta đột nhiên quay người, thanh âm uy nghiêm phán hỏi.

Một phụ nữ trung niên lập tức bị mấy binh sĩ đẩy tới trước mặt Khả Hãn.

“Vì sao người phải khóc?”. Khả Hãn chau mày, thanh âm cực kỳ lạnh lùng.

Người phụ nữ trung niên đó sợ đến nỗi run lập cập không dám đáp lời, chỉ quỳ trước mặt ông ta không ngớt dập đầu.

“Điều này là đại bất kính với thần, kéo xuống, chém đầu!” Khả Hãn tức giận hạ lệnh.

https://thuviensach.vn

“Mẹ! Một trong số mười cô gái vừa được đưa lên đài tế cáo giọng gọi rồi nhảy xuống, quỳ trước mặt Khả Hãn, không ngừng dập đầu, khổ sở cầu xin, cô bé xin Khả Hãn đừng giết mẫu thân cô bé, và rằng mẹ mình chỉ không nỡ để mình phải tới Thiên Hựu Viện mà thôi.

Sắt Sắt chau mày, lẽ nào người phụ nữ này là người đã khóc cả đêm qua mà nàng nghe thấy trong lều bạt?

“Nếu mẹ ngươi không nỡ cho ngươi đi và ngươi cũng không tình nguyện, vậy hai mẹ con ngươi hãy cùng lên thiên đường hầu hạ Thần Phật đi”. Khả Hãn tức giận nói.

“Khả Hãn xin người bớt giận!”. Chỉ nghe thấy thanh âm dịu dàng lành lạnh truyền lại, Y Lãnh Tuyết trên đài cao từ từ bước tới trước mặt Khả Hãn, “Khả Hãn, không biết có thể để bản Tế Tư nói vài câu được không?”

“Tế Tư có gì cứ nói đừng ngại”. Khả Hãn vừa rồi thanh cuồng nộ uy nghiêm, vừa thấy Y Lãnh Tuyết, thần sắc liền dịu dàng trở lại.

“Khả Hãn, thờ phụng Thần Phật phải tự nguyện thành tâm, Khả Hãn cần gì phải ép buộc cô bé. Nếu vị cô nương này không tình nguyện, chi bằng cho cô ta về đi, Khả Hãn thấy sao?” Y Lãnh Tuyết chăm chú nhìn Khả Hãn bằng đôi mắt trong veo tuyệt đẹp, chầm chậm hỏi.

“Tế Tư, hai kẻ này đại bất kính với Thần Phật, sao có thể dễ dàng tha cho chúng được?” Khả Hãn cau mày.

“Khả Hãn, Thần Phật luôn luôn từ bi, nhất định sẽ không trách cứ họ đâu. Xin Khả Hã tha cho hai mẹ con họ, Thần Phật nhất định sẽ nhớ tới tấm lòng nhân từ của Khả Hãn” Y Lãnh Tuyết ung dung nói, ngữ khí không nhanh không chậm, mang theo giọng điệu lạnh lùng trời sinh.

Ánh mắt sắc bén của Khả Hãn lướt trên khuôn mặt Y Lãnh Tuyết, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, nói: “Nếu Tế Tư đã nói vậy, thì bản Khả Hãn sẽ

https://thuviensach.vn

tha cho bọn chúng. Người đâu, lôi chúng xuống đi”.

Mẹ con cô gái đó không ngớt dập đầu tạ ơn, khóc đến mức khuôn mặt đầm đìa nước mắt, lại liên tục sụt sùi tạ ơn Y Lãnh Tuyết.

Sắt Sắt không ngờ chỉ vài ba câu nói của Y Lãnh Tuyết đã có thể thuyết phục được Khả Hãn, điều này khiến nàng thật vô cùng kinh ngạc. Hóa ra lời nói của Tế Tư lại có ảnh hưởng lớn như thế với vị vua của Bắc Lỗ Quốc. Có điều nếu Khả Hãn tin phụng Thần Phật thì việc tin tưởng vào Tế Tư cũng có thể hiểu được.

Như vậy, có thể nói ở Bắc Lỗ Quốc, Tế Tư cũng là một nhân vật quan trọng, thử nghĩ xem, có thể ảnh hưởng tới quyết định của Khả Hãn ở Bắc Lỗ Quốc thế nào. Quyền lực chắc chắn không chỉ lớn một cách thông thường. Nàng ta thậm chí còn có thể lấy danh nghĩa Thần Phật mà ra lệnh cho Khả Hãn.

Một trận phong ba mà chỉ dùng dăm ba câu của Y Lãnh Tuyết đã được hóa giải. Rất nhanh sau đó, Đại hội Tế trời lại tiếp tục được tiến hành, nhưng điều khiến Sắt Sắt kinh ngạc hơn là việc chọn Tế Tư.

Chẳng phải đã có Tế Tư là Y Lãnh Tuyết rồi sao? Lẽ nào còn phải chọn một người khác nữa? Sắt Sắt nghi hoặc không hiểu, quay đầu sang nhìn Vân Khinh Cuồng, khẽ cười hỏi: “Lẽ nào còn phải chọn Tế Tư sao?”

Vân Khinh Cuồng thấy sự nghi hoặc của nàng, nheo mắt cười đáp: “Cái này cô không biết rồi. Chức vị Tế Tư này bốn năm chọn một lần, Y Lãnh Tuyết đã làm đủ bốn năm, năm nay có thể đổi Tế Tư rồi. Thấy các cô gái ở Thiên Hựu Viện không? Chính họ sẽ khiêu chiến với Y Lãnh Tuyết. Nếu có người thắng được Y Lãnh Tuyết, họ sẽ trở thành Tế Tư mới. Nếu không ai thắng được, chức vị này vẫn là của Y Lãnh Tuyết”.

Sắt Sắt chau mày, nghe chừng rất thú vị. “Không biết họ sẽ thi thố thứ gì?” Sắt Sắt thích thú hỏi.

https://thuviensach.vn

“Cầm kỳ thi họa, ngâm thơ phổ khúc, ca múa đều được, bất kể tài năng gì, chỉ cần có thể đứng đầu thì đều có thể làm Tế Tư mới” Vân Khinh Cuồng thấp giọng đưa lời giải thích.

Điều này khiến Sắt Sắt không đừng được phải bật cười. Nghe vậy có khác nào đấu nhau giành vị trí hoa khôi trong thanh lâu. Chẳng trách đám đàn ông trên thảo nguyên lại thèm rỏ dãi một Tế Tư như Y Lãnh Tuyết, đứng trên đài cao biểu diễn tài nghệ lẽ nào không khiến người khác suy tưởng miên man.

“Có điều muốn thắng được Y Lãnh Tuyết không phải là chuyện dễ. Tế Tư đời trước Y Lãnh Tuyết cũng là một tuyệt thế giai nhân, nàng ta đã làm Tế Tư suốt bốn lần liền. Cuối cùng cầm kỳ thi họa môn nào cũng bại dưới tay Y Lãnh Tuyết”. Vân Khinh Cuồng nhếch miệng nói.

“Lợi hại vậy sao?” Sắt Sắt chau mày, hóa ra Y Lãnh Tuyết còn là một tài nữ, “Người đã từng được xem tài nghệ của Y Lãnh Tuyết chưa?”

Vân Khinh Cuồng liên tục lắc đầu, nói: “Bốn năm trước ta chưa biết cô ta, đương nhiên chưa được xem rồi. Hôm nay ta phải xem xem có đúng là nhiều tài nghệ như lời đồn không”.

Sắt Sắt cười nhạt gật đầu, nhan sắc tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành lại thêm tài hoa xuất chúng, đúng là một giai nhân hiếm có trên đời.

“Hầu hạ Thần Phật không phải là việc mà ai cũng có thể làm được, nhất định phải là một giai nhân tài sắc vẹn toàn”. Vân Khinh Cuồng khẽ than thở, ngữ khí ẩn chứa chút ý trào lộng. “Những cô gái này của Bắc Lỗ Quốc từ nhỏ đã được song thân đưa vào nghệ quán, học tập các loại tài nghệ, chỉ để có ngày được ngồi lên vị trí Tế Tư”.

“Họ đều tự nguyện làm Tế Tư sao?” Sắt Sắt không hiểu liền chau mày hỏi. Chỉ vì làm Tế Tư mà phải đánh đổi bằng cả cuộc đời?

https://thuviensach.vn

Vân Khinh Cuồng gật đầu nói: “Những người như hai mẹ con cô gái vừa rồi rất hiếm, đại đa số đều cho rằng được ngồi lên vị trí Tế Tư đó là điều cực kỳ vinh hạnh”.

Sắt Sắt nhớ lại dáng vẻ kiêu ngạo của Y Danh Hương khi kể về tỷ tỷ của mình, từ đó có thể đoán ra được phần nào.

“Nếu Y Lãnh Tuyết không tiếp tục làm Tế Tư nữa, có phải là có thể lấy chồng không?” Sắt Sắt hỏi.

Vân Khinh Cuồng liên tục lắc đầu: “Không phải vậy. Tuy không làm Tế Tư nữa, nhưng vẫn là người đã từng hầu hạ Thần Phật, vì thế chỉ có thể ở trong Thiên Hựu Viện đến hết đời mà thôi. Nhưng vì không còn là Tế Tư nữa, nên không còn là nhân vật mà mọi người để ý tới, nếu cô ta muốn lấy ai đó, cũng có thể lén lút trốn khỏi Thiên Hựu Viện, chỉ cần giấu được Thiên Hựu Viện và triều đình thôi, thiên hạ rộng lớn như vậy, ai mà tìm được cô ta chứ!”

Nói vậy, Y Lãnh Tuyết và Dạ Vô Yên vẫn còn có hy vọng, nếu cô ta cố tình để thua là có thể có cơ hội trốn khỏi Thiên Hựu Viện, cùng Dạ Vô Yên cao chạy xa bay rồi.

Một đợt chiêng trống lại nổi lên, Sắt Sắt ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy mọi người đều xô về phía Vân Thủy Hà. Hiển nhiên cuộc thi tuyển chọn Tế Tư đã bắt đầu. Sắt Sắt cùng Vân Khinh Cuồng, Tiểu Thoa và Trụy Tử theo dòng người đi tới đó.

Bên bờ Vân Thủy Hà, cây cỏ tốt tươi, hoa thơm đua nở, gió thổi từ trên mặt sông tới mang theo mùi vị mát mẻ trong lành của dòng sông.

Dưới bóng râm có một đài cao được dựng lên từ trước, trên đài có một cô gái đang đứng và nói điều gì đó. Dưới đài có rất nhiều chỗ ngồi, Khả Hãn và Yên Thị của Bắc Lỗ Quốc cùng vương công quý tộc đều ngồi trên ghế thưởng thức, Dạ Vô Yên cũng ngồi ở vị trí hàng đầu.

https://thuviensach.vn

Bọn Sắt Sắt đi lẫn trong đám người, rồi ngẩng đầu nhìn lên phía đài cao. Cô gái đứng nói vừa rồi đương nhiên là người giới thiệu mọi việc trong ngày hội hôm nay: “Cuộc thi sẽ bắt đầu ngay bây giờ, mời các cô nương theo thứ tự lần lượt trổ tài!” Nói rồi, cô ta liền chầm chậm bước xuống.

Một lát sau, liền thấy một cô gái áo trắng của Thiên Hựu Viện bước lên đài, dung nhan thanh tú, khí chất nhàn nhã. Lưng nàng ta buộc hai chiếc trống nhỏ, trong tay cầm hai chiếc dùi gỗ.

Sắt Sắt nhìn thấy liền biết cô gái đó sẽ biểu diễn trống bụng. Quả nhiên, ống tay áo dài của cô gái vung lên, bắt đầu bài múa, đệm theo là những tiếng trống tưng tưng, xem ra cũng rất uyển chuyển yêu kiều. Nhất là hai chiếc dùi nhỏ màu đỏ không ngừng gõ vào trống lại có áo trắng làm nền nên càng trở nên diễm lệ.

Nghe nói con gái Bắc Lỗ Quốc đều giỏi ca múa, lần này được thấy quả đúng là không sai với lời đồn. Tiếp đó, lại một cô gái khác lên đài, biểu diễn tài nghệ sở trường của mình. Suốt cả buổi thi nhảy múa, đánh đàn, chơi tì bà…cực kỳ nhiều tài nghệ được trình diễn.

Nhưng không có thứ nào lọt vào mắt Sắt Sắt. Không phải bởi nàng tự đề cao mà thực sự nàng thấy tài nghệ của bọn họ rất bình thường. Chỉ có màn múa trống bụng của cô gái đầu tiên là khiến Sắt Sắt có ấn tượng nhất.

Người cuối cùng lên đài chính là đương kim Tế Tư Y Lãnh Tuyết. Nàng ta chọn biểu diễn đánh đàn.

Trên đài đã có người bày sẵn dao cầm cho nàng ta, Y Lãnh Tuyết chầm chậm ngồi xuống, nhìn phía dưới đài hờ hững gật đầu.

Sắt Sắt ngước mắt nhìn lên bỗng phát hiện ra chiếc đàn Y Lãnh Tuyết dùng là một cây cổ cầm, đàn hiện nay là thất huyền cầm, cổ cầm chỉ có năm dây. Cách đánh cổ cầm khác với thất huyền cầm, hơn nữa thanh âm đánh ra trong trẻo dễ nghe hơn. Có điều rất nhiều khúc nhạc cổ đã bị thất

https://thuviensach.vn

truyền. Sắt Sắt không ngờ Y Lãnh Tuyết lại biết đánh loại cổ cầm này, không cần biết đàn có hay hay không, chỉ dựa vào việc nàng ta đánh được những bản nhạc đã thất truyền cũng đủ khiến người khác cảm thấy cao nhã rất nhiều rồi.

Chỉ thấy nàng ra khẽ phất tay áo, để bản nhạc cổ trên chiếc án trước mặt, những ngón tay ngọc ngà nõn nà khẽ đặt trên dây đàn, trong khoảnh khắc, thanh âm trong trẻo không ngừng tuôn chảy, dÂu Dương như nước suối. Sắt Sắt chau mày nghe, hình như nàng ta đang diễn tấu khúc nhạc cổ Quốc phong.

Có điều, Sắt Sắt nghe lại cảm thấy khúc nhạc này so với khúc Quốc phong mà nàng biết khác biệt quá nhiều. Y Lãnh Tuyết tấu được một lát, Sắt Sắt liền biết có chỗ sai, chỉ là một chỗ sai rất nhỏ, đối với người khác có thể không nghe ra, nhưng sao có thể giấu được Sắt Sắt. Sai lầm rất nhỏ này, Y Lãnh Tuyết xem ra cũng cảm nhận được nên cố sức phát huy tài năng để bù lấp.

Có lẽ Y Lãnh Tuyết cố tình thua nên mới cố ý đánh sai? Xem ra nàng ta cũng có tình ý với Dạ Vô Yên. Cả khúc nhạc đánh rất uyển chuyển, như mây bay nước chảy, tựa một khúc tiên nhạc. Giống như tiếng suối chảy róc rách trên núi vậy.

Những con dân Bắc Lỗ Quốc phía dưới nghe đến ngây người.

Phía sau Sắt Sắt bỗng có giọng nói rất khẽ vang lại: “Đúng là khúc nhạc tiên! Lần này chắc hẳn Y Tế Tư lại thắng rồi”.

“Đúng vậy, không cần phải nói gì, chỉ dựa vào khúc nhạc mà ngay cả các cô gái Nam Nguyệt cũng không đánh được này thôi, nàng ấy cũng đã đủ chiến thắng rồi”

Sắt Sắt trong lòng thoáng kinh ngạc, Y Lãnh Tuyết cố tình đánh sai, vậy mà vẫn thắng sao?

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, Y Lãnh Tuyết vừa xuống đài, những con dân thảo nguyên nghe tiếng đàn đến mức say mê đều nhất trí rằng khúc nhạc của Y Lãnh Tuyết là khúc nhạc tiên. Ai cũng cho rằng Tế Tư vẫn sẽ là Y Lãnh Tuyết.

Sắt Sắt chau mày, nhìn những khuôn mặt như si mê đó của đám đông con dân Bắc Lỗ Quốc, trong lòng đột nhiên hiểu rõ ràng mọi chuyện.

Nhạc dân tộc của Bắc Lỗ Quốc chủ yếu là trống bụng và Mã Đầu cầm, còn cổ cầm mà Y Lãnh Tuyết biểu diễn vốn có nguồn gốc từ Nam Nguyệt. Những người dân Bắc Lỗ Quốc đã quen nghe Mã Đầu cầm và trống bụng đương nhiên sẽ cho rằng khúc nhạc cổ cầm mà Y Lãnh Tuyết tấu lên là khúc nhạc tiên.

Là Tế Tư của Bắc Lỗ Quốc, Y Lãnh Tuyết không thể không biết điều này. Nói vậy bản nhạc cô ta vừa diễn tấu hoàn toàn không phải cố ý đánh sai mà quả thực đã đánh sai. Sắt Sắt nhớ khúc cổ cầm đó là bản chép tay, vốn dĩ có nhiều chỗ mơ hồ khó nhận, chắc chắn nhìn không được rõ.

Cô ta giành được phần thắng là nhờ tâm lý người nghe. Từ điểm này suy ra, có thể dễ dàng nhận thấy Y Lãnh Tuyết là một cô gái vô cùng thông minh.

Sắt Sắt không đừng được nhìn lên chỗ ngồi phía trước, chỉ thấy bóng dáng Dạ Vô Yên mà không thấy mặt hắn. Có lẽ lúc này hắn đang rất đau lòng. Vì giai nhân mà hắn đem lòng yêu lại rất thích chức vị Tế Tư, còn hơn cả tình cảm dành cho hắn.

Giây phút đó Sắt Sắt không thể không đau lòng thay cho Dạ Vô Yên.

Lúc này, Y Lãnh Tuyết chầm chậm bước lên đài cao, nhìn xuống những con dân bên dưới rồi từ từ thi lễ. Trên khuôn mặt như ngọc, diễm lệ tuyệt vời đó vẫn là nét biểu cảm thần thánh, thuần khiết và lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

“Chờ đã!” Một giọng nói u nhã trong trẻo vang lên, chỉ thấy Dạ Vô Yên đứng dậy, nhẹ nhàng bước lên đài cao.

Y Lãnh Tuyết thấy Dạ Vô Yên bước tới, khuôn mặt trắng trẻo bỗng không còn chút huyết sắc. Khuôn mặt như được đẽo tạc bằng băng, trắng toát mà lạnh lẽo.

Thân hình Dạ Vô Yên đẹp như ngọc tạc đứng sừng sững trên đài cao, chiếc áo bào rộng bay nhẹ trong gió, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, cười nhạt nói: “Các vị đều cho rằng Y Tế Tư thắng ư? Nhưng lẽ nào không ai nghe ra khúc nhạc của Y Tế Tư có một chỗ sai sao?”

“Chỗ sai?” Những con dân Bắc Lỗ Quốc đều cao giọng hò hét, “Làm gì có chỗ sai nào? Chúng ta không cần biết, chúng ta thấy hay lắm!”

“Thế ư?” Dạ Vô Yên quay đầu lại, nhìn Y Lãnh Tuyết bằng ánh mắt phức tạp, hờ hững nói: “Đó là vì các người chưa từng được nghe khúc nhạc thực sự mà thôi!”

Từ khi Y Lãnh Tuyết xuất hiện tới giờ, lúc nào thần sắc cũng thuần khiết, thần thánh và lạnh lùng, dường như trên mặt đeo một chiếc mặt nạ vô hình vậy, bất kể có xảy ra chuyện gì, một Tế Tư cao quý thần thánh như cô ta cũng không hề động lòng.

Nhưng thời khắc Dạ Vô Yên bước lên đài tế, chiếc mặt nạ vô hình trên khuôn mặt cô ta như lớp băng mỏng bị tan chảy thành nước. Lời nói vừa rồi của Dạ Vô Yên càng khiến trên mặt cô ta hiện rõ những biểu cảm phức tạp. Tuy mỗi loại biểu cảm chỉ xuất hiện trong chớp mắt rồi tan biến, thế nhưng vẫn bị con dân Bắc Lỗ Quốc bên dưới nhìn thấy.

Người đàn ông này có thể khiến vị Tế Tư như thần thánh của họ động lòng, hắn ta là ai vậy?

https://thuviensach.vn

“Ngươi là ai, dám ở đây buông lời hỗn xược, hạ thấp tài nghệ Tế Tư của chúng ta. Còn không mau xuống đi!” Lại một người nữa lên tiếng gào lên.

Tiếng gào hét và những lời nói bất bình liên tục vang lên, có thể thấy trong lòng người dân Bắc Lỗ Quốc, Y Lãnh Tuyết có một tầm ảnh hưởng rất lớn.

Vân Khinh Cuồng chau mày hỏi Sắt Sắt: “Giang cô nương, cô có nghe ra chỗ nào sai không?”

Sắt Sắt gật đầu đáp: “Quả thực có mấy chỗ sai, không chỉ có thế, vần điệu cả khúc nhạc này và khúc nhạc gốc hoàn toàn không giống nhau. Khúc nhạc Quốc phong này vốn không phải là âm thanh như tiếng nước chảy tí tách mà vị Tế Tư kia đàn”.

Vân Khinh Cuồng nhìn Sắt Sắt đầy ý tứ, cười hì hì nói: “Ta đã nói từ sớm mà, giai nhân tinh thông cả cầm kỳ thi họa chỉ có thể xuất hiện ở một nước thi thư lễ nghĩa như Nam Nguyệt chúng ta mà thôi. Người Bắc Lỗ Quốc chẳng qua chỉ là đồ giả. Giang cô nương hẳn biết tấu khúc này chứ?”

Sắt Sắt gật đầu cười nhạt nói: “Chỉ vì phong tục các nước khác nhau mà thôi, các cô gái Bắc Lỗ Quốc giỏi ca múa, màn múa trống bụng của cô gái đầu tiên và tiếng hát của cô gái sau cùng đó cũng thực là xuất sắc”.

Tài năng không chỉ dựa vào việc bản thân mình nỗ lực luyện tập mà còn phải dựa vào sự hun đúc của hoàn cảnh xung quanh. Bắc Lỗ Quốc vốn dĩ không hề có người đánh đàn nào xuất sắc, Y Lãnh Tuyết làm sao có thể học được nghệ thuật đánh đàn cao siêu? Có điều, những gì cô ta diễn tấu đã rất hay rồi, cho dù ở Nam Nguyệt cũng có rất nhiều cô gái không bằng được. Điều đó có thể thấy, cô ta cũng đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Tiếng kêu gào vẫn tiếp tục vang lên không ngớt, dường như những thần dân Bắc Lỗ Quốc đó vô cùng phẫn nộ. Nếu Khả Hãn là vua của Bắc Lỗ Quốc thì Tế Tư chính là vị thần trong trái tim họ.

https://thuviensach.vn

Vân Khinh Cuồng khẽ chau mày nói: “E là lần này Tuyền Vương gặp rắc rối rồi!”

Trong lòng Sắt Sắt hiểu rõ, Dạ Vô Yên chỉ ra chỗ sai của Y Lãnh Tuyết chỉ vì không muốn ý trung nhân của mình tiếp tục làm Tế Tư mà thôi. Nhưng những con dân Bắc Lỗ Quốc có mấy người hiểu nổi khúc đàn đó đâu? E rằng nếu hắn có chỉ ra những chỗ sai, bọn họ đều sẽ không tin cả.

Đột nhiên nghe tưng một tiếng, một chuỗi âm như xé lụa vỡ vàng nổi lên, dứt khoát mạnh mẽ, như tiếng đao sắc bén chém ngang qua cổ, khiến những người đang kêu gào kia đột nhiên có cảm giác như bị ai đó bóp nghẹt cổ họng. Tiếng kêu gào phút chốc bị tiếng đàn đánh cho tan tác rồi dần biến mất hẳn.

Trên đài cao, Dạ Vô Yên nho nhã ngồi trước cổ cầm, những ngón tay thon dài đặt trên dây đàn, mười ngón tay cong lên liên tục khi ngừng khi gảy, tiếng đàn như tiếng đao thôi mệnh chảy ra từ những ngón tay hắn. Khúc nhạc sắc bén đến nỗi những người ở dưới trong lòng đều không khỏi run lên, rồi có cả cảm giác thôi thúc mong chờ được nghe tiếp. Nhưng chỉ thấy ngón tay hắn bỗng ngừng lại, thanh âm sắc bén cuồn cuộn vừa vang lên trong không trung liền biến mất.

Vào lúc đó, những tiếng kêu gào đã biến mất từ lâu, đất trời hoàn toàn chìm trong tĩnh lặng.

Hắn đứng dậy, ánh mắt thâm sâu nhìn vào đám người phía dưới, không thấy bất kỳ một cảm xúc nào, nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười nho nhã, hờ hững nói từng từ từng chữ: “Khúc nhạc thực sự không chỉ dễ nghe mà phải khiến người ta có cảm giác như chính mình du ngoạn trong khúc nhạc đó”.

Cảm giác như chính mình đang du ngoạn trong khúc nhạc đó? Những người vừa rồi còn đang gân cổ lên bảo vệ Tế Tư chợt nhớ lại cảm giác tiếng

https://thuviensach.vn

gió sắc bén như đao cắt qua cổ vừa rồi, trong lòng liền không khỏi sững sờ. Họ biết không hề có đao phong, kiếm khí, và đó là ảo giác khi họ nghe khúc đàn mà thôi.

Sắt Sắt không ngờ Dạ Vô Yên lại biết đánh đàn, hơn nữa cầm nghệ lại tinh diệu đến vậy. Vừa rồi khúc nhạc sắc bén cuồn cuộn đó tuy rất ngắn nhưng có thể khiến những người bên dưới sinh ra cảm giác sợ hãi, quả thực khiến người ta cực kỳ thán phục.

Lúc này, hắn đứng trên đài cao, mái tóc đen buộc lên cao, được cài chặt bằng một chiếc trâm vàng, khiến khuôn mặt anh tuấn tuyệt vời của hắn không hề có chút tì vết. Tấm áo bào rộng bay trong gió, tà áo đung đưa. Phong thái phiêu diêu nhàn nhã đó khiến các cô gái Bắc Lỗ Quốc nhìn đến ngây người. Có điều ánh mắt họ khi chạm vào sự thâm sâu sắc bén trong mắt hắn, trong lòng liền bất giác kinh sợ, rồi rất nhanh sau đó mới phát hiện ra hắn chính là Tuyền Vương vẫn tung hoành trên sa trường mà họ đã được nghe kể.

“Tuyền Vương, nếu ngài nói vừa rồi khúc đàn của Tế Tư có chỗ sai, chi bằng ngài cũng đàn khúc đó đi, cũng là để cho con dân của bản Khả Hãn được tâm phục khẩu phục.” Khả Hãn Bắc Lỗ Quốc đứng dậy, cao giọng nói, nhưng trong giọng nói có chút bất mãn.

Dạ Vô Yên cười nhạt rồi thờ ơ đáp: “Không giấu gì Khả Hãn, khúc nhạc vừa rồi Tế Tư đàn, Bản vương không biết đánh, chỉ là nghe qua thôi. Khúc nhạc đó nhạc phổ rất cổ, mù mờ khó xem, Bản vương cũng không nhìn rõ được. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến Y Tế Tư đàn sai, phải không?”

Dạ Vô Yên quay đầu nhìn Y Lãnh Tuyết, Sắt Sắt đứng trong đám đông, có thể nhìn rõ, từ trong đôi mắt đẹp đẽ của hắn hiện lên sự chờ đợi rất thiết tha. Hắn chờ đợi Y Lãnh Tuyết thừa nhận rằng cô ta thực sự đã đàn sai.

https://thuviensach.vn

Y Lãnh Tuyết bị ánh mắt sâu thẳm của Dạ Vô Yên nhìn chằm chập, đôi môi đỏ mím lại, chầm chậm chớp hàng mi, không dám nhìn thẳng vòa mắt Dạ Vô Yên nữa. Thân hình nàng ta nhẹ run lên trong gió, có thể thấy, trong lòng nàng ta đang vô cùng dằn vặt. Có điều sự dằn vặt đó chỉ diễn ra trong chốc lát, sau đó liền thấy nàng ta ngước mắt, cắn nhẹ bờ môi, hờ hững đáp: "Cổ khúc đương nhiên là khó xem, nhưng khúc nhạc này ta đã nhớ trong lòng, làm sao mà đàn sai được?"

Giây phút đó, cô ta đã khôi phục lại sự lạnh lùng lãnh đạm của một Tế Tư.

Ánh mắt sâu thẳm của Dạ Vô Yên bỗng lóe lên một tia thất vọng, hắn đột nhiên ngẩng đầu cười lạnh lẽo: "Nếu Tế Tư nói mình không đàn sai thì có nghĩa là không sai rồi".

Trong tiếng cười lạnh lùng đó của hắn, Sắt Sắt vẫn nghe thấy vị đắng cay không hề che giấu.

"E rằng lại phải giày vò bốn năm nữa rồi!". Vân Khinh Cuồng đứng bên Sắt Sắt, đột nhiên thở dài.

Sắt Sắt quay đầu, thấy Vân Khinh Cuồng thường ngày vẫn nói cười hi ha, trên mặt lúc này là sự uất ức sâu xa, không đừng được liền hỏi: "Sao lại nói thế?"

Vân Khinh Cuồng cười khẽ đáp: "Bản Cuồng Y và Tuyền Vương cũng là chỗ tri giao, chuyện của ngài ấy, ta cũng được nghe nói ít nhiều. Bốn năm trước, Tuyền Vương lần đầu tới biên quan, liền quen biết với Y Lãnh Tuyết. Lúc đó, nàng ta đã là Tế Tư rồi, hai người tuy tình đầu ý hợp, nhưng Y Lãnh Tuyết không nỡ bỏ chức vị Tế Tư cầu phúc cho con dân Bắc Lỗ Quốc, vì thế mới để ngài ấy chờ đợi suốt bốn năm. Tuyền Vương cảm lòng từ bi của nàng ta với con dân Bắc Lỗ Quốc nên quyết định chờ đợi nàng ấy.

https://thuviensach.vn

Nhưng thế sự khó lường, sau bốn năm, hôm nay nàng ấy vẫn muốn làm Tế Tư, Tuyền Vương chẳng phải lại phải chờ thêm bốn năm nữa sao?”

Bốn năm? Dư vị của việc phải chờ đợi bốn năm, Sắt Sắt hiểu quá rõ!

Nàng ở Nam Nguyệt chờ hắn bốn năm, còn hắn lại ở biên quan chờ người con gái khác bốn năm!

Khi nàng chờ hắn, bọn họ không có tình cảm gì sâu đậm, chỉ vì hắn là phu quân chưa cưới của nàng. Cảm giác đó đã giày vò lắm rồi. Thế mà Dạ Vô Yên và Y Lãnh Tuyết lại tình đầu ý hợp, cảm giác chờ đợi sẽ còn khủng khiếp tới đâu!

Sắt Sắt không dám nghĩ nhiều nữa, chỉ đành cười nhạt, nhưng nụ cười đó lại ngập tràn sự đau khổ không hề che giấu, dường như trong miệng có một ngụm trà đặc, đắng chát vậy.

Vân Khinh Cuồng chau mày nhìn nụ cười đau khổ của Sắt Sắt, bên khóe miệng liền nhếch lên nụ cười hờ hững. Hắn biết, nếu mặt trăng vẫn treo trên trời cao thì người khác chỉ chú ý đến vẻ đẹp đó mà quên mất vẻ đẹp của hoa ở gần ngay dưới mặt đất. Đối với hắn, sự giày vò đau khổ mà Dạ Vô Yên đã phải trải qua là quá đủ rồi.

“Có người biết đàn khúc nhạc đó. Nếu các người muốn biết Tế Tư có đàn sai hay không, xin mời vị cô nương này lên đàn lại khúc đó một lượt cho các người nghe”. Vân Khinh Cuồng đột nhiên gào lớn, vì dùng nội lực, thanh âm tuy không lớn, nhưng lại vang rất xa, ai nấy đều nghe rõ mồn một.

Mọi người nghe thấy thế liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vân Khinh Cuồng đang nở nụ cười gian tà, còn thấy Sắt Sắt đang đứng bên cạnh hắn có phần kinh hoàng luống cuống.

https://thuviensach.vn

“Người làm cái gì vậy?” Sắt Sắt có chút bất ngờ, nhưng Vân Khinh Cuồng đã nhanh chóng đẩy nàng ra phía trước.

“Là ai, ai biết đàn khúc đó?”. Con dân Bắc Lỗ Quốc có người bắt đầu khe khẽ thì thào, có điều vì đông người cùng hỏi nên những tiếng nói nhỏ đó liền chuyển thành những tiếng ong ong.

Dạ Vô Yên vốn đã từ trên đài cao đi xuống, nghe thấy Vân Khinh Cuồng nói vậy, thất kinh nhìn về phía họ, vừa lúc đó liền nhìn thấy Sắt Sắt đang đứng trong đám người. Hắn không ngờ Sắt Sắt cũng tới đây, đôi mắt đen sâu ánh lên tia nhìn vô cùng kinh ngạc. Ngay tới Khả Hãn và Yên Thị của Bắc Lỗ Quốc cũng hiếu kỳ quay đầu nhìn lại. Phong Noãn cũng nhìn về nơi tiếng nói vừa cất lên, khi thấy Sắt Sắt, đôi mắt đen của hắn đột nhiên nheo lại, đứng bật dậy từ ghế ngồi, bước tới đó rất nhanh.

“Vân Khinh Cuồng, ngươi muốn làm gì?” Ánh mắt sắc lẹm của Phong Noãn quét thật nhanh qua mắt Vân Khinh Cuồng, lạnh giọng hỏi.

“Ta muốn làm gì đâu? Chẳng phải nói khúc đàn đó sai hay sao, Giang cô nương cũng biết tấu, để nàng ấy tấu lên một lần, chẳng phải sẽ rõ cả sao?” Vân Khinh Cuồng mặt không biến sắc đáp lại.

“Đừng nói nữa!” Phong Noãn trừng mắt nhìn Vân Khinh Cuồng, lạnh giọng nói.

Phong Noãn vốn không phải là kẻ ngốc, thấy tình hình hôm nay, hắn cũng đã nhận ra người trong lòng Dạ Vô Yên là Y Lãnh Tuyết, nếu không một người luôn lạnh lùng lãnh đạm như Tuyền Vương sao có thể nhảy lên đài chỉ ra chỗ sai của Y Lãnh Tuyết? Hành động đó chẳng phải chỉ để ngăn cản việc nàng ta làm Tế Tư sao? Nếu không hắn sẽ không bao giờ làm như thế, vì dẫu sao đây cũng là Bắc Lỗ Quốc, không phải Nam Nguyệt.

Ngoài ra, Phong Noãn biết Sắt Sắt vốn là Thứ phi của Dạ Vô Yên, cho dù giữa hai người họ đã không còn quan hệ gì, nhưng muốn nàng đi giúp

https://thuviensach.vn

phu quân cũ của mình theo đuổi người con gái khác, vậy trong lòng nàng sẽ cảm thấy thế nào đây?

Phong Noãn ngước mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt thanh tú mỹ lệ của Sắt Sắt, thấp giọng nói: “Nếu nàng đã tới Bắc Lỗ Quốc rồi, vì sao còn không tới tìm ta?”. Hắn vốn cho rằng Sắt Sắt tới Xuân Thủy Lầu dưỡng bệnh, không ngờ nàng lại tới Bắc Lỗ Quốc. Nàng không tình nguyện theo hắn tới đây mà lại theo người khác tới. Trong lòng hắn lúc này cảm thấy có đôi chút khó chịu.

“Nhị Hoàng tử, nàng ấy đến xem Đại hội Tế trời, không phải là đến tìm ngài đâu, đương nhiên sẽ không tới chỗ ngài rồi!” Vân Khinh Cuồng cười nói.

Phong Noãn không thèm để ý tới Vân Khinh Cuồng, chỉ nhất nhất dồn ánh mắt mình lên người Sắt Sắt, dịu dàng nói: “Theo ta lên phía trước ngồi nhé!”. Xưa nay Bắc Lỗ Quốc vốn không chú ý tới lễ giáo, đường đường là Hoàng tử lại tùy tiện đứng giữa đám người như vậy. Chỉ là những con dân xung quanh đều khiếp sợ Hoàng uy, nên dần dần lùi ra sau, một lát sau đoàn người Sắt Sắt đã đứng cả lên phía trước.

“Ồ, chẳng phải nói cô ta biết diễn tấu ư, lên đài đánh một khúc đi, đừng hạ thấp cầm nghệ của Tế Tư chúng ta”. Có kẻ to gan lớn giọng cất lời. Có người mở màn, liền có người thứ hai thứ ba tiếp tục hùa theo.

Dạ Vô Yên chầm chậm bước tới, ngưng thần nhìn Sắt Sắt, khuôn mặt lạnh lùng, không nhìn ra chút biểu cảm. Hắn hờ hững hỏi: “Giang Sắt Sắt, cô có đồng ý lên đài tấu khúc Quốc phong không?”

Dạ Vô Yên là người kiêu ngạo thế nào chứ, hắn chịu vì Y Lãnh Tuyết mà tới cầu xin nàng, có thể thấy trong lòng hắn trân trọng Y Lãnh Tuyết biết bao!

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười nhạt nói: “Tuyền Vương, ta đâu có nói ta biết đàn khúc Quốc Phong”

Trong mắt Dạ Vô Yên bỗng lóe lên một tia nhìn phức tạp mà Sắt Sắt không thể hiểu được, hắn chau mày nói: “Nhất định cô biết, ta biết vậy mà”

Sắt Sắt không biết vì sao Dạ Vô Yên lại chắc chắn rằng nàng biết đàn, bởi nàng chưa bao giờ đánh đàn trước mặt hắn.

Phong Noãn thấy vậy lạnh lùng mở miệng: “Tuyền Vương, lẽ nào nàng biết đàn khúc nhạc đó thì nhất định phải lên đàn diễn tấu ư? Tuyền Vương, ngươi đừng quên ban đầu ngươi đã làm nàng tổn thương thế nào? Nàng dựa vào cái gì mà phải giúp ngươi chứ?”

Dạ Vô Yên không hề để ý tới lời của Phong Noãn, đôi mắt đen sâu chỉ nhìn chằm chặp vào khuôn mặt đẹp như ngọc của Sắt Sắt, chau mày hỏi: “Cô có tình nguyện lên đài không?”

“Tuyền Vương nhất định muốn ta lên đó ư?”. Sắt Sắt khẽ nhướng mày, khóe môi nở nụ cười phiêu diêu tự tại.

Thần sắc Dạ Vô Yên thoáng dao động, hắn trầm mặc không nói, nhưng trong ánh mắt sâu thẳm lóe lên những tia tình cảm phức tạp.

Dư vị của sự đợi chờ, Sắt Sắt hiểu rất rõ, chờ bốn năm rồi, lại chờ thêm bốn năm nữa, cảm giác giày vò đó mới đau khổ biết bao. Nếu vừa rồi Vân Khinh Cuồng không nói những lời đó với nàng, có lẽ nàng vẫn còn chút do dự.

Nhưng bây giờ, nàng đã quyết định giúp hắn. Vì khi gặp lại hắn, sự đau khổ của hắn bỗng nhiên lấy hết hồn phách nàng, khiến tình cảm của nàng rung động, nàng rõ ràng đã yêu Minh Xuân Thủy, vì sao vẫn còn quyến luyến với nhất cử nhất động của hắn chứ?

https://thuviensach.vn

Lẽ nào, nàng là người con gái hai lòng?

Nàng quyết định giúp hắn, để hắn và Y Lãnh Tuyết chắp cánh cùng bay, như vậy nàng mới có thể thực sự quên hắn. Quên đi sự quyến luyến giữa hai người bọn họ.

Sắt Sắt ngước mắt cười nhạt đáp: "Được, ta đi!"

"Nàng đi thật sao?" Phong Noãn chau mày hỏi, khuôn mặt anh tuấn thoáng sầm lại. Đến lúc này mà nàng vẫn còn muốn giúp hắn, lẽ nào…? Trong lòng hắn lập tức sững sờ, chỉ cảm thấy một luồng khí đè chặt trước lồng ngực, nhưng không biết trút giận vào đâu, cứ lặng nhìn dung nhan thanh tú mỹ lệ của nàng mà ngơ ngẩn, đến khi luồng khí trong lồng ngực tản đi, cũng là lúc hóa thành một tiếng thở dài. Khi ngước mắt nhìn lên, đã thấy nàng đi xa, tấm áo xanh dưới nắng sớm nhạt nhòa và phiêu dật, nhưng lại như ngàn cân đè nặng lên trái tim hắn.

Sắt Sắt bước lên đài cao, chỉ thấy Y Lãnh Tuyết lạnh lùng đứng đó, trên khuôn mặt thanh tao kiêu ngạo không chút biểu cảm, cô ta giống như một tiên tử đứng giữa đám mây, không hề vương chút bụi trần.

"Là cô, cô biết đàn khúc đó ư?" Cô ta cất giọng hỏi, thanh âm lạnh lẽo không hề có chút cảm xúc nào.

Sắt Sắt cười nhạt ngước mắt, cô gái này cũng thật kiêu ngạo quá! Lẽ nào cô ta cho rằng mình đã thành Thần Phật thật rồi sao?

"Nếu biết thì đàn đi" Y Lãnh Tuyết lạnh lùng nói. Đời này cô ta chưa bao giờ thấy cầm nghệ của ai cao hơn mình, tuy cô ta đàn sai thật, nhưng cô ta tự nghĩ còn hay hơn cả đàn đúng. Cô ta không tin cô gái áo xanh này có thể đàn hay hơn mình.

Sắt Sắt quỳ trước án để đàn, nhìn Y Lãnh Tuyết cười lạnh nhạt nói: "Y Tế Tư, đắc tội rồi!". Dứt lời, những ngón tay ngọc ngà trắng trẻo khe khẽ

https://thuviensach.vn

bấm lên dây đàn. Trong chớp mắt dây đàn không ngừng rung lên, phát ra những thanh tâm như sóng cuộn biển gào.

Trên đài cao, chỉ thấy ngón tay nàng như cánh hoa lan, ống tay áo như đám mây, tay trái giữ dây đàn, tay phải không ngừng gảy. Tay áo dài vung lên, tiếng đàn như vén mây để thấy mặt trời, vang lên không ngớt.

Không giống với tiếng đàn Y Lãnh Tuyết ban nãy, tiếng đàn của nàng dÂu Dương triền miên, khí phách hùng vĩ. Mặc dù cũng là khúc Y Lãnh Tuyết mới đàn nhưng thần thái và sắc thái hoàn toàn khác biệt.

Khúc Quốc phong nàng đàn khiến con dân Bắc Lỗ Quốc nghe đến mức ngây dại, say đắm, cảm giác máu nóng sục sôi, chỉ muốn tuốt kiếm ra mà nhảy múa. Họ không biết vì sao khí độ lớn lao như vậy lại có thể tuôn ra từ hai bàn tay thon thả trắng trẻo của nàng? Đối với Sắt Sắt, họ chỉ thấy nàng thần sắc thản nhiên, khóe miệng nở nụ cười rất nhạt, để cho tiếng đàn như tiếng thương đao vó ngựa cứ tuôn chảy dưới ống tay áo mềm mại mãi không ngừng.

Y Lãnh Tuyết trên đài cao cuối cùng cũng biết vì sao trước khi đàn, Sắt Sắt lại nói: “Đắc tội rồi!”. Cô ta đi xuống đài, có phần hơi hổ thẹn, đôi mắt đẹp đẽ cứ nhìn mãi những ngón tay thon của Sắt Sắt, như bị trúng tà vậy.

“Đây mới chính là tiếng đàn mà đời này ta muốn nghe!”. Dưới đài, không biết ai vừa cao giọng nói.

Đàn xong, Sắt Sắt liền đứng lên, hờ hững nói: “Khi xưa Lương Quốc bị kẻ địch xâm chiếm, Lương Vương dẫn quân tầm máu sa trường, cuối cùng cũng đuổi được kẻ địch ra xa khỏi trăm dặm ngoài bờ cõi. Khúc nhạc này được sáng tác vì trận chiến đó. Đây chính là khúc Quốc phong”.

Quốc phong, phong thái của một đất nước, sao lại là sự dịu dàng trăm chiều của nhi nữ như Tế Tư đánh được? Những người ngồi dưới không đừng được cất tiếng thở than.

https://thuviensach.vn

“Cô gái này tên họ là chi, có thể làm Tế Tư của Bắc Lỗ Quốc chúng ta được không?” Dưới đàn, Khả Hãn cao giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đỡ Tên Cho Nàng

Nghe vậy sắc mặt Sắt Sắt không khỏi trầm xuống, Khả Hãn lại muốn nàng làm Tế Tư sao? Đúng là buồn cười thật, nàng là người Nam Nguyệt, sao có thể làm Tế Tư Bắc Lỗ Quốc.

Khả Hãn vừa nói ra điều này, sắc mặt Phong Noãn liền lập tức tái biến, hắn không ngờ phụ vương lại muốn Sắt Sắt làm Tế Tư hắn phải làm sao đây? Hắn quay đầu nghiêm giọng nói với tên thị vệ đứng bên: “Đi mau vào trong xe ngựa lấy tấm da sói trắng của Hoàng tử ra đây” cho dù trong lòng nàng có hắn hay không, hôm nay, hắn nhất định phải công bố với thiên hạ, nàng là người con gái hắn vẫn thầm ngưỡng mộ, bất kỳ ai cũng không được làm tổn hại tới nàng.

Thị vệ thất kinh, trợn mắt nhìn hắn hỏi một cách rất kỳ quái “ Nhị Hoàng tử là tấm da sói trắng mà lần đầu tiên người săn được năm tám tuổi ư?”

“Đúng thế! Mau đi đi!” Phong Noãn trầm giọng đáp

Thị vệ đó chưa bao giờ thấy sắc mặt và giọng của Phong Noãn đáng sợ như thế, hắn liền vội vã cưỡi lên tuấn mã phi đi như tên bắn, có điều chuyện khiến tên thị vệ đó vui mừng hơn cả là, Nhị Hoàng tử cuối cùng cũng đưa tấm da sói đó ra.

Dạ Vô Yên nghe lời Khả Hãn vừa nói, lông mày vừa cau chặt lại, bàn tay dấu trong tay áo thoáng run lên. Lúc này, chỗ ngồi của hắn ngay cạnh Khả Hãn, hắn chậm rãi nói: “Khả Hãn đúng là biết đùa, cô gái này là Thứ

https://thuviensach.vn

phi của Bản Vương, sao có thể làm Tế Tư của Bắc Lỗ Quốc được?!" Ngữ khí của hắn dịu dàng, nhưng thấp thoáng trong đó là khí thế oai nghiêm, cứng rắn.

Khả Hãn hơi ngẩn người, nhưng liền bật cười ha ha nói: "Hóa ra là Thứ phi của Tuyền Vương? Chẳng trách nào, giai nhân xinh đẹp lại có khí phách như thế, Tuyền Vương đúng là có phúc".

Trận cười lớn qua đi, ông ta cũng không đề cập tới việc để Sắt Sắt làm Tế Tư nữa. Sắt Sắt đứng xa Khả Hãn, không biết Dạ Vô Yên nói gì. Trong lúc nàng vẫn đang lo lắng vì sợ phải làm Tế Tư, đang định cự tuyệt thì liền nghe thấy có người gọi tên mình.

"Giang Sắt Sắt!". Ngữ khí cực kỳ dịu dàng, dÂu Dương bay trong làn gió.

Sắt Sắt từ trên đài cao nhìn xuống, thần sắc có chút mê mẩn, chỉ thấy bầu trời sáng trong, ánh nắng chan hòa đang soi rọi con dân Bắc Lỗ Quốc. Lúc đó, vẻ tán thưởng về khúc nhạc vừa rồi của nàng trong ánh mắt họ vừa lắng xuống, liền hiện lên vài phần kinh ngạc, như thể vừa gặp phải ma quỷ. Điều quái lạ hơn là, ánh mắt các thiếu nữ trên thảo nguyên nhìn Sắt Sắt không ngờ lại biến thành sự đố kỵ sâu sắc và sự tuyệt vọng vô cùng.

Là chuyện gì thế này? chẳng qua chỉ là đàn một khúc nhạc, vậy mà thành ra đắc tội với tất cả các cô gái trên thảo nguyên ư? Sớm biết vậy, nàng đã không giúp Dạ Vô Yên rồi, đúng là mất công mà chẳng được đền ơn.

Trong lòng Sắt Sắt không ngừng than thở, nhưng rất nhanh sau đó ánh mắt nàng đột nhiên sững sờ.

Chỉ thấy dưới đài, trong ánh nắng mặt trời Phong Noãn đương chầm chậm bước tới. Tấm áo bào đen viền vàng nhẹ bay trong gió, càng khiến hắn thêm vài phần ngang tàng, khí phách. Trên khuôn mặt anh tuấn như

https://thuviensach.vn

được đẽo gọt mang thần tính vô cùng dịu dàng, nhất là nụ cười trên môi, rực rỡ mà êm ái.

Sắt Sắt chưa bao giờ thấy Phong Noãn cười rạng rỡ như lúc này, một hán tử vốn rất lạnh lùng, một khi vui vẻ nở nụ cười, đó sẽ là điều khiến cho người ta vô cùng kinh ngạc. Nụ cười đó khiến Sắt Sắt có ảo giác như trăm hoa đang đua nở.

Điều khiến Sắt Sắt kinh ngạc hơn cả là trong tay Phong Noãn cầm một tấm da sói trắng, dưới ánh nắng rực rỡ, tấm da sói trắng đó tỏa ra sắc màu dịu dàng, một màu trắng thuần khiết mà ấm áp, chỉ nhìn thôi cũng biết là tấm da thượng hạng. Phong Noãn cầm tấm da đó trên tay như châu báu, nhanh chóng cất bước về phía nàng. Gã muốn làm gì đây?

Trong lúc Sắt Sắt đang còn nghi hoặc nghĩ ngợi, Phong Noãn đã bước tới đến đài cao. Hắn tung người nhảy vọt lên, đứng trước mặt Sắt Sắt. Vừa rồi Sắt Sắt còn cúi đầu nhìn Phong Noãn, vậy mà chỉ trong khoảnh khắc, thân hình cao lớn của hắn đã đứng trước mặt nàng, mang theo bá khí sắc bén ghê người.

“Hách Liên Hoàng tử, huynh tính làm gì vậy?” Sắt Sắt hỏi hắn đầy nghi hoặc, cảm thấy có điều gì đó rất quái lạ sắp xảy ra thì phải.

Ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt dịu dàng như nước của Phong Noãn, trái tim nàng cũng vì thế mà bất giác đập loạn lên. Gã Phong Noãn này rốt cuộc định là gì chứ? Hôm nay mặt trời quá chói chang, khiến người nàng bỗng nhiên nóng rực. Hơn nữa, điều khiến Sắt Sắt bất an hơn cả là, lúc này, nàng dường như là tiêu điểm của mọi người, những ánh mắt mang vô số tinh thần khác nhau bắn tới, khiến nàng gần như không thở được.

“Huynh không nói gì, vậy ta đi xuống đây!” Sắt Sắt đang cố để nhịp tim của mình bình thường lại, hờ hững nói.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng còn chưa kịp quay người, Phong Noãn đã hành động khiến nàng cực kỳ khó hiểu.

Hắn ôm tấm da sói trắng trên tay, quỳ một gối xuống trước mặt nàng. Sắt Sắt kinh ngạc đến ngẩn người ai cũng nói dưới đầu gối nam nhi là vàng, nhưng gã nam tử này tại sao lại quỳ trước mặt nàng, còn quỳ một cách tao nhã và tự nhiên như thế. Lẽ nào hắn có việc muốn cầu xin? Đừng nói là hắn muốn nàng là Tế Tư nhé. Nhưng Phong Noãn đâu có để nàng đi làm Tế Tư được, lẽ nào hắn cũng là một con dân cực kỳ sùng kính Thần Phật? Hay là vì chuyện gì khác nữa?

Theo bản năng, nàng định đỡ Phong Noãn dậy, nhưng thấy nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt hắn, nàng có chút luống cuống.

Không biết phải làm sao, một người luôn trầm tính điềm đạm như nàng, vào khoảnh khắc này, trái tim có chút hoảng loạn.

“Huynh mau đứng dậy đi, có chuyện gì cứ nói thẳng ra” Sắt Sắt tránh ánh mắt dịu dàng của hắn, thấp giọng nói.

Phong Noãn vẫn không hề đứng dậy, chỉ nâng tấm da sói lên, dùng thanh âm vô cùng ấm áp của mình nói thứ ngôn ngữ mà nàng nghe không hiểu gì cả. Lúc nói Phong Noãn cố ý dùng nội lực thanh âm hồn hậu và ấm áp đó mang theo sự dịu dàng đến không thể tưởng tượng được, cùng một ma lực khiến người ta không thể kháng cự, bay tới bên tai mọi người.

Lời nói của hắn vừa cất lên như sét đánh ngang tai, khiến tất cả mọi người trên thảo nguyên đều ngẩn người. Trong bầu không khí tĩnh lặng, dường như có tiếng con gái khóc hu hu. Chuyện gì thế? Sắt Sắt thấy Khả Hãn và Yên Thị khi nghe thấy lời Phong Noãn nói há miệng mãi mà không sao khép lại được. Còn Dạ Vô Yên đang ngồi trên ghế, khuôn mặt tuấn tú bỗng chốc lạnh như băng, đôi mắt phượng hiện lên một làn khói lạnh, những ngón tay thon dài đang cầm chiếc chén khẽ run lên.

https://thuviensach.vn

“Tuyền Vương, chuyện gì vậy, nàng ta không phải thứ phi của ngài sao? Sao Ngạo Thiên lại cầu hôn nàng ta chứ?” Khả Hãn kinh ngạc quay sang hỏi hắn.

Dạ Vô Yên lạnh lùng đáp: “Bản Vương vừa rồi nói sai rồi, cô ta đã từng làm phi tử của Bản Vương”. Nói rồi, hắn cầm ly rượu, đang định uống một ngụm, nhưng bàn tay lại run đến khủng khiếp, lúc ly rượu khó khăn lắm mới đưa được lên miệng, hắn đã không tài nào uống được nữa. Đôi mắt đen lay láy mang chút lo lắng ánh lên qua miệng chén, nhìn thẳng vào phía đôi nam nữ đang đứng trên đài cao.

Bất luận người khác kinh ngạc tới độ nào, Sắt Sắt cũng không tài nào hiểu rõ những lời Phong Noãn vừa nói. Hắn dùng ngôn ngữ gì vậy? Có lẽ là tiếng Bắc Lỗ Quốc chăng? Xem ra ngoại trừ nàng, mọi người ai cũng đều hiểu cả, ngay đến Dạ Võ Yên e rằng cũng hiểu.

“Nàng không phải nói gì cả, chỉ cần nàng nhận tấm da sói trắng này là được! Tượng trưng cho tình hữu hảo giữa Nam Nguyệt các nàng với Bắc Lỗ Quốc chúng ta.” Phong Noãn thấp giọng nói, lần này hắn dùng tiếng Nam Nguyệt, không dùng nội lực, thanh âm rất nhỏ, chỉ đủ Sắt Sắt nghe thấy. Hắn vừa nói vùa cười nụ cười dễ thương mà dịu dàng, nhưng lại mang chút gian sảo.

Là thế ư? Sắt Sắt ngước nhìn Phong Noãn, trực giác mách bảo nàng không phải như vậy. Nhưng nàng quả thực rất sợ làm Tế Tư, vì thế liền nhận tấm da sói trắng không chút chần chừ.

Vào khoảnh khắc, khi Sắt Sắt nhận tấm da sói trắng của Phong Noãn, chiếc chén trong tay của Dạ Vô Yên không biết vì sao bị bóp chặt, rồi đột nhiên bị vỡ vụn, mảnh vỡ bị cứa vào tay, từng rọt máu đỏ tươi chảy xuống. Nhưng hắn không hề biết, đôi mắt lạnh lùng chỉ cuộn lên từng đợt mây đen, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn lên đài cao phía trước.

https://thuviensach.vn

Trên đài cao, sau khi đưa tấm da sói trắng vào Sắt Sắt, Phong Noãn liền đứng dậy, thân hình cao lớn của hắn nhẹ nhàng đi sau bảo vệ nàng, bước xuống dưới đài.

Phía sau đài cao là một tầng màn trướng, sau tầng màn trướng có rất nhiều cô gái của Thiên Hựu Viện, lúc thấy Sắt Sắt và Phong Noãn đi tới, đôi mắt đẹp đẽ của họ đều ánh lên cái nhìn ngưỡng mộ. Xem ra không phải tất cả những cô gái của Thiên Hựu Viện đều tình nguyện hầu hạ Thần Phật, nên khi thấy nàng và Phong Noãn ở bên nhau, sao họ lại ngưỡng mộ đến thế? Chỉ có Y Lãnh Tuyết, nàng ta không hổ là Tế Tư, lúc này vẫn yên lặng đứng trong bóng râm ở bên ngoài, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không hề có chút biểu cảm, bộ váy tuyết nhẹ bay trong gió nhìn như tiên tử trên cung trăng đang nhìn xuống đám người trần tục.

Bên cạnh Y Lãnh Tuyết là Y Doanh Hương trong bộ y phục đỏ. Y Doanh Hương lúc này khiến Sắt Sắt cảm thấy có chút lạ lẫm. Nếu nói hai lần gặp mặt trước, Y Doanh Hương đều tiều tụy do đau khổ vì tình thì lúc này tuy nàng ta vẫn tiều tụy, nhưng đôi mắt đen láy lại như đang bốc lửa, nộ khí trong ánh mắt và bộ váy áo đỏ càng rực sáng khiến người ta nhìn thấy mà trong lòng không khỏi thất kinh.

“Giang Sắt Sắt, ta hận cô!” Y Doanh Hương nghiến răng nói từng lời từng chữ.

“Ta biết! Cô đã nói rồi, không cần lúc nào cũng phải nhắc lại đâu!” Sắt Sắt hờ hững nói. Y Doanh Hương chưa từng bao giờ che giấu nỗi căm hận của cô ta với nàng, sao nàng có thể không biết? Thật buồn cười làm sao, nàng bị cô ta hại cho thất thân, vậy mà bây giờ cô ta còn căm hận nàng. Đúng là chẳng còn thiên lý gì nữa.

Có điều Sắt sắt không muốn so đo với cô ta nhiều, với một người cố chấp như vậy, e rằng chẳng thể nào thấu hiểu được đạo lý trong cuộc đời này.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhẹ nhàng đưa gót sen, chầm chậm đi tiếp, nàng vẫn cảm nhận rất rõ ánh mắt phẫn hận của Y Doanh Hương đang dán chặt sau lưng mình. Ánh nhìn của cô ta mạnh tới nỗi có thể đục thủng thành lỗ trên người nàng.

Phong Noãn ngược lại không đi theo Sắt Sắt nữa mà dựa vào một thân cây. Đôi mắt chim ưng hẹp vào nheo lại, thanh âm trong trẻo lạnh đến mức không có chút tình cảm: "Y Doanh Hương, cô có thể lý trí một chút được không? Muốn hận, cô hãy hận ta, là ta không thích cô, đừng đem thù hận của cô đổ lên người nàng ấy. Nói thực nàng ấy còn chưa thích ta đâu! Nhưng cho dù nàng ấy không thích ta, ta và cô cũng không thể nào đến với nhau được. Ta hi vọng cô có thể sớm dứt ra, đi tìm hạnh phúc của đời mình".

"Hạnh phúc của ta, còn có thể tìm được sao?" Y Doanh Hương lẩm bẩm hỏi, rồi ngước mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phong Noãn. Trái tim cô ta cùng lúc cuộn lên sự tuyệt vọng khôn cùng.

Vì Sắt Sắt tấu khúc Quốc Phong làm chấn động con dân Bắc Lỗ Quốc nên việc chọn Tế Tư càng khó khăn hơn, bởi không có cô gái nào của Thiên Hựu Viện tài năng như Sắt Sắt. Cuối cùng Khả Hãn bèn quyết định, Y Lãnh Tuyết vẫn là Tế Tư, có điều chỉ là tạm thời, Tế Tư mới sẽ để sang năm chọn lại.

Với Dạ Vô Yên mà nói, một năm chờ đợi sẽ ngắn hơn bốn năm nhiều. Bất luận thế nào, nàng cũng đã giúp được hắn, Sắt Sắt cười khổ nghĩ.

Sắt Sắt tránh khỏi đám đông, chầm chậm dạo bước trên thảo nguyên. Cảnh sắc trên thảo nguyên đẹp vô cùng, nhưng Sắt Sắt lại không thấy vui vẻ mà thưởng thức. Nàng chầm chậm đi dọc bờ Vân Thủy Hà, đột nhiên thấy phía trước, dưới bóng dâm một cây có một bóng người đang đứng, phong thái vô cùng tiêu dao tự tại, đó chính là Dạ Vô Yên. Tấm áo rộng của hắn tung bay trong gió, ở con người hắn khiến Sắt Sắt có cảm giác thê lương lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt muốn đi vòng để tránh hắn, nhưng không ngờ hắn đã phát hiện ra nàng đang đi tới, liền chầm chậm quay người, đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm yên lặng nhìn nàng. Khuôn mặt anh tuấn đến kinh tâm động phách không hề có chút biểu cảm.

Sắt Sắt chăm chú vào đôi mắt hắn, nếu nàng không nhìn nhầm, dường như nàng thấy trong đáy mắt hắn mang chút khổ đau.

Nàng đã hoài nghi mình đã nhìn lầm, nhưng chờ khi nhìn vào đó, lại thấy ánh mắt của Dạ Vô Yên chăm chú nhìn vào tấm da sói trắng trên tay mình. Ánh mắt sâu thẳm đột nhiên trở lên sắc bén, khuôn mặt vốn lạnh lùng vào thời khắc ấy như phủ một làn sương lạnh.

Hắn đứng đó, im lặng, đôi mắt sâu như biển khiến Sắt Sắt không thể đoán ra hắn đang nghĩ gì.

Hắn chăm chăm nhìn vào tấm da sói trắng trong tay nàng, đôi môi nhếch lên, nở một nụ cười lạnh giá: “Bản Vương có lẽ nên chúc mừng cô!” Giọng của hắn rất lạnh, mang theo một chút châm biếm.

Chúc mừng nàng ư? Nàng có gì mà để chúc mừng? Sắt Sắt cau mày, tỏ ý không hiểu.

“Ta nghĩ ta nên chúc mừng ngài mới phải, sang năm Y Tế Tư có thể làm vương phi của ngài rồi!” Sắt Sắt không hề khách khí, lạnh lùng đáp.

Thân người Dạ Vô Yên đột ngột cứng đờ, trên khuôn mặt đẹp đó hơi có chút rung động, dường như lời chúc mừng của Săt Sắt không hề khiến hắn vui chút nào. Hắn đột nhiên quay người, nhìn về phía Vân Thủy Hà, bóng hình rắn rỏi dưới ánh mặt trời vẽ lên một bóng người nghiêng nghiêng trầm ổn.

Sắt Sắt đứng lặng lẽ sau lưng hắn, nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, nhưng không hiểu vì sao hắn lại không vui. Thấy giai nhân trong mộng rồi,

https://thuviensach.vn

lẽ ra hắn phải mừng mới phải. Có điều Sắt Sắt luôn cảm thấy mình không hiểu được gã đàn ông này. Nhưng lúc này nàng cũng chẳng muốn đoán hắn có vui hay không, giờ đâu có liên qua tới nàng.

Sắt Sắt quay ngươi đi về phía đám đông, những người này đều nhìn nàng bằng con mắt cực kỳ cung kính, có người còn thi lễ và mỉm cười với nàng, trong miệng nói những lời mà nàng nghe không hiểu. Sắt Sắt cảm thấy rất kỳ quặc, lẽ nào chỉ vì nàng tấu khúc Quốc Phong mà bọn họ trở lên sùng bái nàng rồi sao? Thật không thể nào mà tin được.

Đêm tối, Đại hội Tế trời còn có tiết mục cuối cùng, đó là lễ hội nhảy múa tế thần quanh đống lửa.

Nghe nói các cô gái ở Thiên Hựu Viện đều múa rất đẹp. Sắt Sắt thầm nghĩ cô gái múa trống bụng mà nàng thấy lúc ban ngày không biết có tham gia không? Nếu tham gia không biết nàng ấy múa tế thần có đẹp không?

Rồi màn đêm cũng chầm chậm buông xuống.

Bầu trời đêm trên thảo nguyên cực kỳ trong trẻo, vầng trăng trong vắt càng đẹp đến mê hồn, trăng trắng như ngọc, thuần khiết như tuyết.

Đống lửa cao ngút cuối cùng cũng được nhóm lên, cháy đỏ cả một góc trời, ngay đến vầng trăng trong trẻo dường như cũng bị ánh lửa làm đỏ hồng khuôn mặt. Tiếng trống tùng tùng dÂu Dương, hòa cùng tiếng Mã Đầu không ngừng vang lên, các cô gái chàng trai Bắc Lỗ Quốc trong trang phục dân tộc rực rỡ, nhảy liên hồi theo nhịp phách trên khu đất quanh đống lửa.

Sắt Sắt ở Nam Nguyệt chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, nàng đứng trong đám đông, nhìn những người say mê nhảy, múa, khẽ mỉm cười. Bên đống lửa có một dãy bàn, Khả Hãn và Yên Thị cùng với hoàng thân quốc tộc đều đang ngồi đó vừa uống rượu vừa xem nhảy múa.

https://thuviensach.vn

Màn nhảy múa đầu tiên vừa kết thúc, tiếng trống ngưng bật, chỉ còn điệu nhạc tuyệt vời của Mã Đầu cầm vẫn dÂu Dương trong không trung mãi không dứt.

Hai ba chục cô gái của Thiên Hựu Viện vẫn mặc những bộ trang phục màu trắng, tóc được búi cao, trên tóc cắm các loại lông vũ, trên vai khoác thêm các dải vải màu, giống như tiên nữ trên chín tầng trời. Tay trái ai cũng cầm chuông đồng, tay phải nắm lấy những hình người nhỏ bằng đồng đúc. Tay nắm lấy tay, họ nhảy những điệu nhảy vô cùng đơn giản, rất chỉnh tề và đều tăm tắp, những dải lụa màu uyển chuyển nhẹ bay trong gió, tạo thành những dải cầu vòng trong màn đêm. Cùng với những động tác đó, những chiếc chuông đồng trong tay trái của họ không ngừng phát ra âm thanh leng keng vui tai.

Đây chính là điệu múa tế thần, tuy đơn giản nhưng lại rất đẹp.

Tiếng Mã Đầu cầm như cao sơn lưu thủy, lúc bay bổng khi ngừng ngắt, những cô gái ấy vây thành vòng tròn, giống như đóa tuyết liên nở ra từng cánh, đẹp như mộng ảo. Bỗng cô gái mặc áo đỏ trắng như đóa thụy liên trong gió hiện thân, đẹp đến vô ngần.

Đó chính là Tế Tư Y Lãnh Tuyết!

Y Lãnh Tuyết lúc này đang múa những điệu múa vô cùng uyển chuyển, dáng vẻ nàng ta lúc này đã bớt đi vài phần lạnh lẽo, thêm vào đó là vài phần dịu dàng đẹp đẽ. Những cô gái áo trắng kia nhanh chóng vây quanh nàng ta, còn nàng ta đứng giữa vòng tròn đó, bắt đầu vung ống tay áo và giải lụa đỏ trên vai ra.

Phiêu dật như gió, kiềm diễm như hoa, điệu múa của Y Lãnh Tuyết, rất đẹp.

Sắt Sắt nhìn ánh mắt si mê của những người đang đứng xung quanh, chầm chậm bước ra khỏi đám đông. Y Lãnh Tuyết quả là một giai nhân

https://thuviensach.vn

hiếm có, dung mạo khuynh thành, điệu múa mê hoặc lòng người.

Nhiệt độ trên thảo nguyên chênh lệch khá lớn, ban ngày còn có nắng ấm chiếu rọi, ban đêm liền có gió lạnh không ngừng thổi tới. Sắt Sắt bỗng cảm thấy hơi lạnh, liền khoác tấm da sói trắng Phong Noãn tặng lên người, che bớt đi từng cơn gió lạnh ban đêm.

Vân Khinh Cuồng đi theo Sắt Sắt thấy nàng khoác tấm da sói trắng lên vai, đôi mắt đen có pha chút chấn động. Một kẻ luôn cười đùa hi ha như hắn đột nhiên trở lên nghiêm túc, ngay đến khuôn mặt Tiểu Thoa và Trụy Tử cũng có chút lãnh ý.

“Các ngươi sao lại nhìn ta như vậy?” Sắt Sắt chau mày hỏi, khi thấy thái độ ba người họ rất không vui.

“Đương nhiên là nhìn tấm da sói trắng của cô rồi.” Trụy Tử lạnh lùng nói, thanh âm mang chút bất mãn.

“Tấm da sói này làm sao?” Sắt Sắt ngược mắt hỏi, chỉ là tấm da sói, họ có cần thể hiện cảm xúc đến mức thế không?

“Lẽ nào cô không hiểu tặng tấm da sói này có ý nghĩa gì ư?” Trụy Tử trừng mắt hỏi.

“Còn ý nghĩa gì à? Chỉ là tấm da sói thôi mà.” Sắt Sắt không hiểu nhướng mày, trong lòng đột nhiên thầm kinh hãi.

Tiểu Thoa mỉm cười nói “Giang Cô nương không biết thật sao? Trên thảo nguyên có một phong tục là, tấm da thú đầu tiên mà người đàn ông đó săn được trong đời sẽ chỉ dành tặng cho ý trung nhân của mình. Nếu cô gái nhận tấm da thú mà chàng trai dâng tặng, có nghĩa là chấp nhận tấm lòng chàng, và sẽ không ai còn tặng tấm da khác cho cô gái nữa.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì cơ?” Trong lòng Sắt Sắt thầm kinh hãi, nàng không ngờ Bắc Lỗ Quốc lại có phong tục như vậy. Nói vậy, tấm da sói mà Phong Noãn tặng nàng này, không phải là tấm đầu tiên hắn săn được chứ?

Sắt Sắt cười nói: “Tấm da sói này có lẽ không phải có ngụ ý đó đâu, hoặc nó không phải tấm da thú đầu tiên mà Hách Liên Hoàng tử săn được.” Câu này nói ra, ngay đến chính Sắt Sắt cũng không tin được. Nàng không thể quên nụ cười của Phong Noãn khi đó, dịu dàng và dạng rỡ đến chừng nào.

“Lẽ nào cô không biết Hách Liên Hoàng tử quỳ trước mặt cô nói những gì ư?” Trụy Tử hỏi.

“Huynh ấy nói những gì?” Sắt Sắt nghi ngờ hỏi.

“Ngài ấy nói nàng có bằng lòng nhận tấm da sói của ta, làm bạn với ta suốt đời không? Còn cô lại đi nhận tấm da sói đó. Bấy giờ trong mắt thần dân Bắc lỗ Quốc, cô đã là ý trung nhân của Nhị Hoàng Tử của họ rồi.” Trụy Tử lạnh nhạt đưa lời giải thích.

Hóa ra là thế. Sắt Sắt ngẩn người, chẳng trách Phong Noãn lại dùng tiếng Bắc Lỗ Quốc để nói mấy câu đó với nàng. Hắn sợ nàng cự tuyệt! Thời khắc đó, Sắt Sắt đột nhiên hiểu ra, vì sao Y Doanh Hương lại căm hận nàng đến thế, vì sao Dạ Vô Yên lại chúc mừng.

Nàng, và còn cả nụ cười và cách hành lễ mà người dân thảo nguyên dành cho nàng nữa. Hóa ra là đều có nguyên nhân cả.

Khoảnh khắc này, vô số dư vị đều cuộn lên trong tim Sắt Sắt, hòa trộn làm một, phức tạp đến mức chính nàng cũng không nói rõ được.

Nàng biết Phong Noãn thích nàng, nhưng nàng không ngờ hắn lại thể hiện tình yêu với nàng ngay trước mặt tất cả con dân của Bắc Lỗ Quốc. Tình cảm của hắn dành cho nàng đã sâu nặng tới mức ấy rồi sao?

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cúi đầu, để mặc gió đêm thổi tung mái tóc đen nhánh của mình.

“Mọi người đi xem lễ hội múa đi, ta muốn đi dạo một mình để yên tĩnh một lát.” Sắt Sắt nói với Tiểu Thoa và Trụy Tử.

“Đừng đi xa quá đó.” Tiểu Thoa cười khẽ nói.

Sắt Sắt gật đầu đi về phía trước, đồng cỏ rộng như biển rập rờn trước mắt nàng, Sắt Sắt ngồi trong biển cỏ, yên lặng nhìn vầng trăng sáng trên cao.

“Đang nghĩ gì vậy?” Phong Noãn không biết từ lúc nào đã tới bênh cạnh nàng, thấp giọng hỏi.

“Ta đang nghĩ, vì sao huynh lại lừa ta?” Sắt Sắt không nhìn Phong Noãn, chỉ ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng. Tấm da sói trắng khoác trên người nàng, dưới ánh trăng toát ra thứ ánh sáng như màu trắng bạc, càng làm ánh lên dung nhan thanh tú, xinh đẹp như hoa của nàng.

Ngữ khí của nàng rất nhẹ nhàng chậm rãi, dường như chỉ đang nói về một chuyện rất vu vơ. Nhưng Phong Noãn biết nàng có để tâm. Lúc trước khi là Tiêm Tiêm công tử, nàng càng lạnh lùng, càng vô tâm thì có nghĩa nàng càng tức giận.

“Nàng có biết ngụ ý của tấm da sói không?” Phong Noãn nhướng cao đôi lông mày đen rậm, cúi người xuống đưa tay xoay mặt Sắt Sắt lại, bắt nàng phải đối diện với hắn.

“Ta muốn tất cả mọi người trên thảo nguyên đều biết, nàng là cô gái mà Hách Liên Ngạo Thiên ta ngưỡng mộ, không ai được làm hại nàng, càng không thể bắt nàng làm Tư Tế.” Hắn nâng khuôn mặt nàng lên, kiên định nói từng câu từng chữ, đôi mắt chim ưng đen láy như có hai đốm lửa đang rực rỡ thiêu đốt.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt chau mày, đẩy tay Phong Noãn ra, cười nhạt nói: “Ta biết huynh vì muốn cứu ta, nhưng vì sao huynh lại dùng thứ ngôn ngữ mà ta không thể hiểu được để nói trước mặt biết bao người?”

“Nếu nàng hiểu rồi, nhất định sẽ cự tuyệt. Lẽ nào không phải thế sao?” Phong Noãn cúi đầu nhìn nàng, thanh âm trầm thấp lộ ra chút thất vọng.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng chần chừ, Phong Noãn nói đúng, nhất định nàng sẽ cự tuyệt hắn. Như thế hắn có thể sẽ không cứu được nàng, nàng có thể sẽ bị ép làm Tế Tư. Nhưng nàng vẫn không thích cảm giác bị người khác cho rằng nàng là ý trung nhân của Phong Noãn.

Nàng giơ tay, kéo tấm da sói trắng đang khoác trên người xuống, khóe môi nhếch lên, nhẹ cười nói: “Trả lại huynh!”

Trong ánh mắt đen sâu thẳm của Phong Noãn chợt lóe lên một tia thất vọng, nhưng hắn cười nhạt nói: “Không cần trả lại ta vội thế đâu, đêm lạnh lắm, nàng cứ khoác vào cho ấm.”

Sắt Sắt khẽ nheo mắt, trong đôi mắt đen, sóng mắt lấp lánh, nàng cười đáp: “Noãn, đừng quên rằng ta là Tiêm Tiêm công tử, chúng ta vẫn là huynh đệ tốt thì hơn. Tấm da sói trắng này ta nghĩ nhất định huynh sẽ tìm được một người con gái xứng đáng để trao tặng.”

Hắn buộc chặt mũ của tấm áo da sói cho nàng, sau đó đứng dậy nói: “Ta đi xem tiếp múa tế thần đây.” Dường như hắn sợ Sắt Sắt sẽ trả lại tấm da sói cho mình nên bước đi rất nhanh.

Sắt Sắt nhìn bóng trắng của Phong Noãn đang ngày một xa dần, khẽ than dài một tiếng rồi chầm chậm đứng dậy trên đồng cỏ tối.

Lúc đó, múa tế thần dường như đã vào đoạn cao trào, chỉ nghe thấy tiếng trống rất hăng, âm thanh của Mã Đầu cầm cũng cuồn cuộn theo tiếng

https://thuviensach.vn

nước chảy trên núi cao, Sắt Sắt phủi mấy lá cỏ trên tay áo, đang định đi xem múa tế thần.

Đột nhiên nghe tiếng Phong Noãn hét lên: “Y Doanh Hương!”

Sắt Sắt sợ hết hồn, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì một mũi tên đã nhằm thẳng vào trước ngực nàng bắn tới.

Thế bắn của mũi tên rất mạnh, như sét đánh, mà có lẽ còn nhanh hơn cả thế. Vì tiếng trống nhạc quá to, khiến nàng không hề nghe thấy tiếng gió rít, và mũi tên đó đã bắn tới trước mặt. Giây phút đó nàng biết, nàng đã không thể tránh kịp nữa rồi.

Trong khoảnh khắc, Sắt Sắt thấy Phong Noãn vốn đã đi tới vòng ngoài của đám hội liền tung người nhảy về phía nàng, nhưng đã còn không kịp nữa, mũi tên đó như xé gió lao tới trước ngực nàng.

Trong ánh chớp tóe lửa, một bóng người với tốc độ nhanh đến không tưởng tượng được từ bụi cỏ bên người nàng vụt ra, người còn chưa tới, tay đã giơ ra ôm lấy nàng. Sắt Sắt chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong khoảnh khắc người đó đã đẩy được Sắt Sắt ra, đứng vào vị trí của nàng.

Sắt Sắt ngã ngửa trên thảm cỏ mềm, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng mũi tên cắm vào da thịt, nhưng nàng không hề thấy đau.

Nàng nằm trên lớp cỏ xanh mềm mại, những lá cỏ êm ái cọ vào mặt nàng, nhưng nàng không cảm thấy gì hết, chỉ có duy nhất thứ cảm giác tê dại mà thôi.

Nàng mở to hai mắt nhìn về phía người vừa cứu mình, liền bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của Dạ Vô Yên đang chăm chú nhìn vào nàng.

Trong khoảnh khắc Sắt Sắt không hiểu vì sao hắn lại cứu nàng? Vừa rồi hình như hắn đang nằm trong bụi cỏ, và vào lúc nguy hiểm nhất đã kịp thời

https://thuviensach.vn

nhảy vào cứu nàng.

Thân hình hắn lảo đảo, đứng không vững, rồi đổ ập lên người nàng. Đầu hắn gối lên bộ ngực mềm mại của nàng, không hề động đậy.

Sắt Sắt hoảng sợ theo phản xạ giơ tay ra sờ lên lưng hắn, chỉ cảm thấy ngón tay nàng đang dinh dính, đưa ra nhìn dưới ánh trăng, chỉ thấy ngón tay toàn là màu đỏ của máu. Trái tim Sắt Sắt đột nhiên thắt lại, đập lên cuồng loạn không cách nào khống chế được.

Dạ Vô Yên bị thương, vì nàng mà bị thương.

Sắt Sắt dường như tưởng mình đang nằm mê, sao lại xảy ra chyện này được chứ?!

Nàng nằm trên cỏ không dám động đậy, nàng sợ mình chỉ cần động đậy khẽ là đụng phải vết thương của hắn. Hắn nằm trên người nàng, Sắt Sắt dường như cảm thấy trái tim hắn đang đập rất nặng nề.

Phong Noãn bay người tới, tốc độ cực nhanh, mang theo một làn gió lạnh lẽo. Hắn cẩn thận đỡ Dạ Vô Yên dậy, để Sắt Sắt bò dậy từ mặt cỏ. Nàng mở to hai mắt, chỉ thấy sau lưng Dạ Vô Yên, máu đỏ đã thấm ra ngoài áo bào của hắn, tuy tối nay hắn mặc áo màu sẫm nhưng nhìn vẫn đáng sợ.

Bởi mũi tên đó cắm ngay vào hậu tâm hắn.

Sắc mặt Dạ Vô Yên lúc này trắng bệch, đôi lông mày dài cau chặt, dường như đang cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn của thể xác.

Phong Noãn vừa rồi hét lớn, sớm đã làm kinh động đến mọi người đang xem múa, Vân Khinh Cuồng liền chạy ra khỏi đám người. Thấy Dạ Vô Yên bị thương, sắc mặt hắn đột nhiên sầm lại, giơ tay điểm vào mấy huyệt trên lưng Dạ Vô Yên.

https://thuviensach.vn

“Ngài ấy có sao không?” Sắt Sắt khẽ nói, nàng cảm thấy thanh âm của mình hoàn toàn run rẩy, dường như không phải giọng nói của chính mình nữa.

Vân Khinh Cuồng mím chặt môi, lãnh ý trong môi, mắt đen lạnh đến ghê người.

Sắt Sắt chưa bao giờ thấy biểu cảm trầm uất lạnh lẽo đến vậy của Vân Khinh Cuồng. Chỉ thoáng thấy hắn cẩn thận rạch áo sau lưng Dạ Vô Yên, khi thấy mũi tên cách hậu tâm nửa thốn, hắn mới nhẹ nhõm được vài phần, ngước mắt đáp một cách lạnh lẽo: “Tuyền Vương mạng lớn lắm! Diêm vương không cướp đi được đâu.”

Sắt Sắt nghe vậy, trái tim như đang treo trên cổ họng cuối cùng cũng dần trở về vị trí.

Dạ Vô Yên đỡ tên hộ nàng, sự thực này khiến Sắt Sắt cực kỳ chấn động. Vì sao hắn lại liều mạng cứu nàng? Sắt Sắt nhìn Dạ Vô Yên, chỉ thấy hắn yên lặng ngồi trên thảm cỏ, để Vân Khinh Cuồng trị thương cho mình.

Ánh trăng như dòng suối bao phủ lên người hắn, khuôn mặt anh tuấn giờ trở nên trắng bệch, nhưng lại vô cùng thuần khiết, có điều trong ánh mắt phượng sâu không thấy đáy của hắn lóe lên một tia nhìn mừng rỡ mà dịu dàng. Sắt Sắt đứng gần hắn nhất khi nhìn thấy tia sáng vui mừng đó, nàng cảm thấy không thể tin được, vì sao bị thương mà lại vui như vậy chứ?

Tiếng trống và Mã Đầu cầm đã ngừng từ lúc nào, người xem múa tế thần cũng đều tới cả, Khả Hãn và Yên Thị đứng cạnh Dạ Vô Yên, trên mặt đều mang thần tình kinh hãi. Tuyền Vương của Nam Nguyệt bị thương ở Bắc Lỗ Quốc hoàn toàn không phải là chuyện nhỏ. Không khéo còn gây ra thảm họa chiến tranh nữa không chừng.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều không ai nói gì. Tất cả đều yên lặng chú mục theo rõi từng động tác của Vân Khinh Cuồng. Chỉ thấy lúc này hắn khẽ vận nội công vào trước ngực Dạ Vô Yên, mũi tên thấm máu lập tức bắn từ sau lưng hắn ra. Tiếp đó, Vân Khinh Cuồng lấy từ trong túi vải bên người ra một bình thuốc, cẩn thận rắc lên vết thương rồi dùng vải quấn lại mấy lớp.

Y Lãnh Tuyết đứng trong đám người, tấm lụa đỏ trên vai buông thõng, đôi mắt đẹp đẽ chứa đầy sự lo âu. Cuối cùng cô ta cũng gỡ bỏ chiếc mặt nạ vô hình ra, có chút biểu cảm của tình người, có điều cô ta không đi về phía Dạ Vô Yên mà chỉ đứng lẫn trong đám người, yên lặng nhìn về phía hắn.

Khi Vân Khinh Cuồng đã băng bó xong vết thương cho Dạ Vô Yên, Khả Hãn mới nhẹ nhàng hỏi: “Tuyền Vương, chuyện này là thế nào?”.

Dạ Vô Yên ngồi ở đó hoàn toàn chìm trong im lặng. Sắt Sắt thấy vậy lạnh lùng hắng giọng, chầm chậm đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng vào Y Doanh Hương đang đứng phía trước cách đó không xa, trên khuôn mặt thanh tú của nàng lạnh như sương tuyết mùa đông, trong đôi mắt trong trẻo là hàn quang của đao kiếm.

Trên tay Y Doanh Hương vẫn cầm bộ cung tên, nàng ta lúc này đang đứng ngây ra dưới ánh trăng. Dường như sợ hãi đến ngẩn người cả ra rồi. Nàng ta hận Sắt Sắt, nhưng không ngờ người mà mình bắn phải là Dạ Vô Yên, người vẫn luôn yêu thương và bảo vệ nàng ta hết mực.

Sắt Sắt biết Y Doanh Hương hận nàng, nhưng nàng không bao giờ ngờ rằng nàng ta lại dám bắn lén mình, chuyện mị dược chỉ vì nàng ta vẫn còn là một cô gái suy nghĩ đơn giản, nàng có thể không so đo tính toán, nhưng không ngờ lại thành ra có những hành động điên cuồng như thế. Lần này nàng không định tha thêm cho nàng ta nữa, vì hậu quả của việc khoan dung sẽ là việc nàng ta không biết sợ là gì nữa mà sẽ tiếp tục có những hành động điên rồ.

https://thuviensach.vn

“Lẽ nào, lẽ nào là Hương Hương công chúa làm ư?” Khả Hãn cao giọng hỏi.

“Đúng thế!” Sắt Sắt hững hờ đáp.

“Tuyền Vương muốn trừng phạt cô ta thế nào?” Khả Hãn nhướng mày thẳng thắn hỏi.

Y Doanh Hương là con gái của tộc trưởng bộ tộc lớn nhất ở Bắc Lỗ quốc, lại được phong làm công chúa, tỷ tỷ của cô ta là Tế Tư. Còn bản thân Y Doanh Hương là Vương Phi của Tuyền Vương. Lần này tuy rằng bị Tuyền Vương đưa trả lại, nhưng ở Bắc Lỗ Quốc, nàng ta vẫn là lá ngọc cành vàng. Nhưng lúc này người mà nàng ta làm bị thương lại chính là Tuyền Vương.

Khả Hãn chau mày, chuyện này nếu xét xử thì quả thực làm khó cho ông quá. Dẫu sao Y Doanh Hương cũng từng là Vương Phi của Tuyền Vương, vì thế Khả Hãn liền đẩy chuyện này vào tay Tuyền Vương.

Dạ Vô Yên cười nhạt, lạnh lùng nói: “Chuyện này ta thấy người nên hỏi Giang cô nương đi.” Nói rồi hắn nhắm mắt lại không nói gì thêm nữa.

“Giang cô nương, cô xem nên xử lý thế nào?” Dường như lúc này Khả Hãn mới hiểu ra người mà Y Doanh Hương nhắm bắn là Sắt Sắt.

“Bắn trả!” Sắt Sắt ngẩng đầu khẳng khái đáp, giọng nói như chém đinh chặt sắt, thanh âm trong trẻo chầm chậm lan tỏa, mang theo lãnh ý khiến người ta phải lạnh cả sống lưng.

Dạ Vô Yên nghe thấy vậy, đôi mắt nhắm chặt khẽ run lên.

Bắn trả!

https://thuviensach.vn

Khả Hãn nghe vậy, liền thở phào một hơi. Ông ta hoài nghi tự hỏi, liệu một cô gái Nam Nguyệt thanh tú nhã nhặn như nàng có biết cầm cung bắn tên? Vì thế mà không do dự mà đồng ý ngay với yêu cầu của Sắt Sắt. Sau đó lệnh cho thị vệ đưa tới cho một bộ cung tên.

Bộ cung tên đưa tới được làm bằng sắt, thuộc loại dành cho đàn ông, phụ nữ rất khó để kéo ra được. Biết Khả Hãn cố ý muốn làm khó nàng, Sắt Sắt cười lạnh, đưa mũi tên lắp lên dây cung, nheo mắt kéo ra từng chút một.

Mọi người thấy vậy cũng yên lặng, hồi hộp đứng nhìn. Y Doanh Hương lúc này đang đứng xa ngoài ba trượng, khuôn mặt trắng như tuyết đã không còn huyết sắc, không hiểu vì sao, giây phút này nàng ta thấy sợ hãi hơn bao giờ hết.

Mọi người không ngờ một cô gái Nam Nguyệt lại có thể kéo nổi bộ cung lớn bằng sắt, ai cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc thậm chí cả vài phần thán phục.

“Cô nương, xin tha cho tiểu nữ!” Thanh âm của một người đàn ông trung niên truyền lại, người đó vốn cho rằng Sắt Sắt vốn không biết bắn tên, lúc này đã thấy nàng kéo được cung, liền lo lắng mở lời xin.

Sắt Sắt không thèm nhìn, chỉ lạnh lùng nói: “Lui ra”.

Khả Hãn nghe vậy trừng mắt, lớn tiếng nói: “Tộc trưởng Y Cáp, con gái ông làm việc không phải với người khác, theo quy củ trên thảo nguyên, nhất định phải để người khác bắn trả lại, ông đừng ngăn cản. Dám làm thì phải dám chịu, ông lui ra.”

Người đàn ông đó có lẽ là cha của Y Doanh Hương, nghe thế liền lui xuống nhưng xem ra có vẻ không cam lòng.

Sắt Sắt dùng sức, dây cung lại được kéo căng lên, trên thảo nguyên trong phút chốc không còn tiếng động, chỉ còn tiếng gió đêm thổi ù ù trên

https://thuviensach.vn

ngọn cỏ.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hồng Nhan Nổi Giận

Đột nhiên một bóng áo trắng phiêu dật bước ra đứng cạnh Y Doanh Hương. Nhìn kĩ đó là Tế Tư Lãnh Tuyết.

Sắt Sắt nheo mắt, hàn quang trong đôi mắt trong trẻo lóe lên.

“Y Tế Tư, cô muốn làm gì?” Sắt Sắt chau mày hỏi.

“Ta là Tế Tư trên thảo nguyên, ta sẽ không cho cô sát sinh trước mặt ta đâu! Nếu quả thực Tuyền Vương có mệnh hệ nào, ta xin dùng mạng mình để đền lại” Y Lãnh Tuyết lạnh nhạt nói từng lời từng chữ, thanh âm lạnh lẽo như bông tuyết nhẹ bay.

Dạ Vô Yên mở mắt, hờ hững nhìn về phía gương mặt yêu kiều lạnh lùng của Y Lãnh Tuyết, đôi mắt phượng thăm thẳm như vực sâu lạnh giá khiến người ta không thể nhìn thấu đáy.

Phong Noãn khoanh tay đứng đó, khóe môi khẽ nhếch lên nụ cười nhạt. Hắn cười Y Lãnh Tuyết, lẽ nào cô ta cho rằng mình là Tế Tư thì Sắt Sắt sẽ sợ ư? Trong trí nhớ của hắn, Tiêm Tiêm công tử một khi đã quyết làm chuyện gì thì rất ít người có thể ngăn cản được.

Quả nhiên, khóe môi Sắt Sắt chỉ nở nụ cười châm biếm, nói một cách thờ ơ: “Nợ của ai thì tính với người đó, cần gì Y Tế Tư phải đền mạng?”

Sau đó Sắt Sắt chầm chậm ngắm chuẩn, mũi tên nhắm thẳng vào giữa lông mày Y Doanh Hương, Y Lãnh Tuyết chau mày, khẽ bước lên một

https://thuviensach.vn

bước, đứng chặn trước mặt Y Doanh Hương.

“Được, cô bắn đi!”. Cô ta lạnh nhạt nói, giọng điệu lạnh lùng mà kiêu ngạo.

Một nụ cười nở trên môi Sắt Sắt, nàng nhấc cung tên lên, khẽ rời cánh tay, lần này nhắm thẳng vào giữa lông mày Y Lãnh Tuyết. Cô ta cho rằng đứng chắn trước mặt thế này thì có thể ngăn được mũi tên của nàng sao?

Không khí đột ngột trở nên nặng nề, tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn chăm chú vào Sắt Sắt và Y Lãnh Tuyết.

Mười cánh cung ở bốn bên cũng nhắm chuẩn vào Sắt Sắt. Y Lãnh Tuyết dầu sao cũng là Tế Tư, họ không thể giương mắt nhìn Sắt Sắt nhắm vào Tế Tư của mình được.

Lần này Khả Hãn quả thực cảm thấy vô cùng khó xử, Tế Tư đứng chắn ở đó, phải làm sao đây?

Phong Noãn đột nhiên cao giọng nói: “Các ngươi có còn là con cái của thảo nguyên không? Lời đã nói ra, sống chết là do mệnh trời, các người không ai được làm khó nàng ấy cả!”

Mấy người nghe vậy liền từ từ bỏ cung xuống. Họ suýt nữa thì quên, cô gái này là ý trung nhân của nhị Hoàng tử. Lần này phải làm thế nào cho phải?

“Tuy ta làm Yên ca ca bị thương, nhưng nếu ngươi khiến tỷ tỷ ta bị thương, Yên ca ca và tất cả con dân Bắc Lỗ Quốc sẽ không tha cho ngươi đâu”. Thanh âm của Y Doanh Hương vang lên từ phía sau Y Lãnh Tuyết. Trong giọng nói thấp thoáng ra chiều đắc ý.

Lời nói của cô ta khiến bầu không khí phút chốc lại càng thêm căng thẳng. Sắt Sắt lạnh lùng nhếch môi, cho dù Dạ Vô Yên có không tha cho

https://thuviensach.vn

nàng đi nữa, hôm nay nhất định phải bắn mũi tên này. Y Doanh Hương quả thật đã quá ngông cuồng rồi!

Có người nghe thấy lời vừa rồi của Y Doanh Hương liền hướng ánh nhìn về phía Dạ Vô Yên, nhưng chỉ thấy hắn vẫn ung dung ngồi đó. Dường như hoàn toàn không hề nghe thấy những việc đang diễn ra xung quanh.

Sắt Sắt dùng sức kéo, cung đã căng như trăng tròn, ngón tay trên dây cung khẽ động, nhưng nàng vẫn chưa buông tên ra.

Trái tim những người đứng xem thấy vậy cũng dần thoải mái, buông lỏng. Y Lãnh Tuyết cao hơn Y Doanh Hương, lúc này cô ta đứng chắn trước mặt Y Doanh Hương, nếu tên bắn ra chỉ có thể làm cô ta bị thương, chứ không thể làm gì Y Doanh Hương được. Y Lãnh Tuyết dẫu sao cũng là Tế Tư trên thảo nguyên, huống hồ có vẻ Tuyền Vương cũng thích Tế Tư, vì thế cô gái này xem ra cũng có chiều phân vân.

Vì thế, họ đoán có lẽ nàng sẽ thấy khó mà rút lui rồi buông tay chăng?

Đúng như họ dự đoán, Sắt Sắt dần chầm chậm buông cung, mọi người đều cho rằng nàng từ bỏ, không bắn tên nữa, nhưng không ngờ nàng chỉ đặt tên xuống đất, lấy chân dẫm mạnh lên, đầu tên cong đi, thân mũi tên cong lại.

Nàng lại lắp cung lên dây, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng, nhắm chuẩn rồi buông tay.

Dưới ánh trăng, mũi tên cong đó mang theo tiếng gió lướt trên đồng cỏ, nhắm thẳng vào Y Lãnh Tuyết. Tốc độ cực nhanh, giống như ánh chớp.

Y Lãnh Tuyết nheo đôi mắt đen láy, đứng đó mà không hề có ý định né tránh. Mặc dù bản thân cô ta không ngờ mũi tên lại có tốc độ nhanh như thế. Hơn nữa, ở khoảng cách gần như vậy, muốn tránh cũng không còn kịp nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Giây phút ấy, trái tim mọi người đều như vọt lên trên cổ.

Nhưng mũi tên đó lại chỉ sượt qua đỉnh đầu Y Lãnh Tuyết, mọi người còn chưa kịp thở phào thì mũi tên như có mắt lao tới trước mặt Y Doanh Hương.

Có người nhát gan thấy vậy liền bịt mắt, không dám nhìn nữa.

Không chỉ trong khoảnh khắc, khi mở mắt ra, không hề thấy máu tươi bắn ra, chỉ thấy mũi tên đó cắm ngay trên mái tóc rối của Y Doanh Hương, sát vào da đầu rồi cứ run lên bần bật.

“A! A!...” Y Doanh Hương hét lên thảm thiết, nằm đờ dưới đất như đám bùn lầy. Vào thời khắc đó, chỉ mình cô ta hiểu mình đã khiếp hãi thế nào.

Mọi người xung quanh đều mở to hai mắt, hoàn toàn không dám tin người con gái trước mặt có thể bắn tên theo đường cong như thế.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Sắt Sắt buông cung lạnh lùng nói: “Hôm nay tạm tha cái mạng này cho cô. Nếu còn có lần sau, ta quyết không nương tay đâu.”

Mũi tên Sắt Sắt bắn ra đó quả thực đã làm con dân trên thảo nguyên kinh hãi chấn động. Người dân Bắc Lỗ Quốc vốn bắn cung thiện nghệ, nhưng không ai dám nói mình có thể làm được như thế. Nếu họ biết Giang Sắt Sắt là Tiêm Tiêm công tử ám khí thiên tiên, có lẽ họ sẽ không kinh ngạc nhường vậy. Những thứ ám khí như ngân châm, thậm chí một bông hoa, một phiến lá, Tiêm Tiêm công tử đều có thể ngắm chuẩn, huống gì là một mũi tên! Bắn tên với Sắt Sắt mà nói, chỉ là trò chơi vặt vãnh.

Đám người Bắc Lỗ Quốc đồng thời hiểu ra một điều tiễn thuật của Sắt Sắt cực kỳ cao siêu. Thế nên mũi tên đó chỉ cắm vào mái tóc Y Doanh Hương mà không găm vào đầu nàng ta. Đó là vì nàng đã hạ thủ lưu tình.

https://thuviensach.vn

Y Doanh Hương ngồi tê dại dưới đất, cảm giác mũi tên trên đỉnh đầu chạm vào da đầu, toát ra lãnh ý vô cùng lạnh lẽo, nàng ta lúc này thực sự sợ hãi. Vừa rồi, nàng ta còn cho rằng mũi tên đã găm vào đầu mình rồi chứ? Khi cái chết tới gần, nàng ta cuối cùng cũng biết sợ, đồng thời cũng hiểu ra vì sao Ngạo Thiên ca ca lại yêu Sắt Sắt mà không yêu nàng ta.

"Đứng dậy đi!" Y Lãnh Tuyết lạnh lùng nói, cúi người đỡ Y Doanh Hương đang tê dại dưới đất lên. Có điều, nhìn bộ dạng cũng biết Y Lãnh Tuyết sợ hãi quá rồi, sắc mặt trắng như tuyết. Có lẽ ngay cả chính nàng ta cũng không phát hiện ra rằng người mình đang run lên vì sợ.

Một trận phong ba hóa thành vô hình, Tộc trưởng Y Cáp phái người đỡ Y Doanh Hương dậy, trước khi rời khỏi, ông ta sải những bước lớn tới trước mặt Sắt Sắt, cao giọng nói: "Tiểu nữ sinh ra tính tình đã kiêu ngạo, làm những việc ngông cuồng, đắc tội với cô nương, ta xin thay mặt nó nhận tội với cô nương. Đa tạ cô nương đã khoan dung tha mạng. Quả thực khiến ta phải kính phục bội phần. Ta nhất định sẽ quản thúc tiểu nữ, để sau này nó không bao giờ làm hại cô nương được nữa". Nói rồi, ông ta thi lễ với Sắt Sắt, trong ánh mắt lóe lên tia nhìn thán phục.

Sắt Sắt không ngờ cha của Y Doanh Hương lại hiểu lý lẽ đến vậy, nghĩ cũng phải, thân là một Tộc trưởng sao lại có thể là người lòng dạ hẹp hòi. Có điều, dung túng cho con gái mình thành ra như vậy, cũng coi như là sự thất bại của ông ta rồi.

Sắt Sắt đáp lễ rồi cười nhạt nói: "Y Tộc trưởng khách khí rồi". Sắt Sắt không có yêu cầu gì khác, chỉ muốn Y Doanh Hương đừng cuồng vọng muốn làm hại nàng, vậy là nàng đã yên tâm rồi.

Y Tộc trưởng đó lại kéo Y Doanh Hương tới trước mặt Dạ Vô Yên hành lễ ba quỳ chín vái để tạ tội, có điều liền bị thị vệ của Dạ Vô Yên lấy cớ hắn thương thế rất nặng mà cự tuyệt đuổi về. Y Doanh Hương sớm đã khóc đến

https://thuviensach.vn

mức thê thảm, mỗi bước đi về cùng cha đều không ngừng ngoái đầu nhìn lại.

Sắt Sắt thấy không khỏi than thầm, tính tình Y Doanh Hương cũng coi như thẳng thắn, chưa bao giờ che giấu nỗi hận và tình yêu, có điều cách làm quả thực khiến người khác không thể đồng tình được. Đêm nay nàng ta bắn mình một mũi tên như thế, không chỉ hoàn toàn mất hẳn Phong Noãn, mà ngay đến sự nuông chiều Dạ Vô Yên dành cho nàng ta e rằng cũng không còn nữa.

Khả Hãn thấy mọi việc đã xong liền vẫy tay để đám đông giải tán, rồi nhanh chóng phải người dựng mấy lều trướng để Dạ Vô Yên nghỉ. Vì thương thế của Dạ Vô Yên không thể chịu nổi xe ngựa chòng chành, nên đành miễn cưỡng ở lại đó điều trị. Vân Khinh Cuồng muốn chữa trị cho Dạ Vô Yên, đương nhiên cũng ở đó, Sắt Sắt, Tiểu Thoa và Trụy Tử đi cùng Vân Kinh Cuồng sao có thể rời đi. Phong Noãn vừa không yên tâm về Sắt Sắt, vừa là Nhị Hoàng tử của Bắc Lỗ Quốc, đương nhiên hắn phải để tâm tới thương thế của Tuyền Vương, vì thế cuối cùng ở lại đó luôn.

Hơn mười tấm lều trướng đỉnh tròn được căng lên bên bờ Vân Thủy Hà, phía trước Thiên Hựu Viện, trông như nơi tạm cư của một bộ tộc nhỏ.

Đợi khi mọi người đã đi hết, Sắt Sắt đột nhiên giơ tay ấn vào mạng sườn. Vừa rồi giương cung lớn quả thực rất khó khăn. Lúc kéo cung, vì dùng lực mạnh nên vết thương cũ lại nứt ra, cơn đau xé ruột đang dần kéo tới, khiến nàng cau chặt đôi mày.

Lúc nãy, nàng thấy rất đau, nhưng vì đông người nên đành cắn răng cố chịu, nhưng giờ thì bất luận thế nào cũng không thể nhẫn nhịn được thêm nữa.

Ánh mắt Phong Noãn vẫn luôn hướng về phía Sắt Sắt, thấy nàng tay ôm mạng sườn, khuôn mặt trắng bệch, trái tim hắn bỗng nhảy mạnh lên, bước

https://thuviensach.vn

thật nhanh lại phía Sắt Sắt, chau mày hỏi: “Nàng sao thế?”

“Không sao, có điều chắc phải nghỉ ngơi một thời gian rồi”. Sắt Sắt ôm lấy vết thương, cười như không có chuyện gì xảy ra.

Phong Noãn cố ý giật tay Sắt Sắt ra, dưới ánh trăng và ánh lửa bập bùng, chỉ thấy bàn tay ngọc ngà của nàng toàn là máu. Ánh mắt Phong Noãn chau lại, đáy mắt ngập tràn sự đau đớn.

Dạ Vô Yên ngước mắt nhìn về phía Sắt Sắt, ánh trăng phủ lên khuôn mặt tuấn tú khiến khuôn mặt hắn càng đẹp như mỹ ngọc. Rõ ràng bị thương nặng nhưng hắn không hề chau mày, dường như vết thương đó đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ như cơm bữa, chẳng đáng bận tâm. Nếu là người khác, bị một mũi tên cắm vào ngay hậu tâm, e rằng không ngất vì đau thì cũng ngất đi vì sợ.

Hắn nhìn Sắt Sắt một cách thờ ơ, khóe môi nhếch lên lạnh lùng, trên mặt không có chút biểu cảm.

Bất luận thế nào, Sắt Sắt cũng không thể hiểu nổi hành động vừa rồi của hắn, nếu hắn lạnh lùng với nàng, vì sao còn cứu nàng? Nếu như trước đây, khi nàng còn là Thứ phi của hắn, vì thể diện, hắn quyết không thể để nàng bị thương là lẽ rất thường tình. Nhưng bây giờ nàng không còn là Thứ phi của hắn nữa, giữa bọn họ chẳng còn chút quan hệ nào, vì cớ gì hắn phải cứu nàng chứ? Hơn nữa còn vì cứu nàng mà bất chấp cả tính mạng.

Điều này khiến Sắt Sắt cực kỳ khó hiểu! Tuy nàng vô cùng cảm động vì Dạ Vô Yên đã đỡ tên hộ mình, nhưng nàng không còn là cô gái nhỏ với mối tình đầu chân thật nữa, sẽ không vì thế mà ngốc nghếch cho rằng hắn yêu nàng đâu. Khi hắn vì Y Doanh Hương mà phế võ công của nàng, nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng về hắn.

Có điều, lúc này nàng rất muốn tới bên hỏi hắn cho ra nhẽ, nhưng thấy các cô gái ở Thiên Hựu Viện vẫn chưa đi hết, Y Lãnh Tuyết vẫn đứng trước

https://thuviensach.vn

mặt Dạ Vô Yên, nàng liền dừng bước.

Có lẽ đối với tình nhân cửu biệt trùng phùng, người ta còn có nhiều chuyện để nói. Vì thế nàng cũng biết điều mà lặng lẽ lui ra.

Vân Khinh Cuồng phải chăm sóc cho Tuyền Vương, liền hờ hững nói: "Tiểu Thoa, Trụy Tử đi đắp thuốc cho Giang cô nương đi"

Tiểu Thoa, Trụy Tử nghe vậy nhanh chóng lại bên Sắt Sắt. Đôi mắt chim ứng đen láy của Phong Noãn chăm chú nhìn vào gương mặt trắng bệch của Sắt Sắt, trầm giọng: "Nàng dưỡng thương cẩn thận!" rồi tuy không nỡ nhưng vẫn phải buông tay nàng ra.

Tiểu Thoa và Trụy Tử dìu Sắt Sắt vào trong trướng, tấm trướng này tuy không rộng nhưng lại rất tinh xảo, bên trong bày biện đủ món đồ đạc. Hiển nhiên Khả Hãn đối với nàng cũng không tệ. Khả Hãn và Yên Thị biết nàng là ý trung nhân của Phong Noãn nên không thể hiện sự bất mãn gì với nàng. Điều này khiến Sắt Sắt thấy đôi chút thoải mái, vì bất kể là bất mãn hay yêu thích đều sẽ khiến nàng rất bối rối. Bởi nàng và Phong Noãn thực sự không phải là mối quan hệ như họ vẫn tưởng.

Trong trướng dưới nền đất trải một tấm thảm dày, dù đi chân không cũng không hề cảm thấy lạnh. Sắt Sắt chầm chậm bước tới ngồi xuống bên giường, Trụy Tử cầm nến đi tới, Tiểu Thoa cẩn thận cởi áo, đắp thuốc lại cho nàng.

Tiểu Thoa vừa đắp thuốc vừa cau mày nói: "Cô nương, vết thương lại nứt ra rồi. E rằng cô lại phải dưỡng thương cả tháng mất"

Trụy Tử lúc nào cũng lạnh lùng liền cười nhạt nói: "Giang cô nương hôm nay thật oai phong, đầu tiên là đàn khúc Quốc phong, rồi lại bắn mũi tên đó, đúng là khiến Trụy Tử vô cùng khâm phục"

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt chau mày cười khổ, thực ra, nàng đâu cần người khác khâm phục mình. Nàng tài hoa, nhưng nàng lại không thích khoe khoang trước mặt người khác. Tình thế hôm nay quả thực nàng chưa từng lường tới.

Tiểu Thoa băng bó cho Sắt Sắt xong, cười khẽ nói: “Lần sau cô nương đừng dùng nội lực nữa, đây là lần thứ hai vết thương bị rách ra rồi. Nếu không có thuốc của Cuồng Y, vết thương của cô khó lành lại lắm”

Sắt Sắt cười nhẹ nói: “Ta biết rồi”. Tiểu Thoa và Trụy Tử thực lòng quan tâm đến nàng, thế nên trong lòng Sắt Sắt thực vô cùng cảm động.

“Tuyền Vương đối với cô nương quả thực rất chân tình, không ngờ vì đỡ tên cho Giang cô nương mà bất chấp cả tính mạnh. Đúng là khiến người khác cảm động!”. Khóe mắt Trụy Tử lướt qua Sắt Sắt hững hờ nói.

“Đúng thế! Muội cảm thấy Tuyền Vương rất thích Giang cô nương!” Tiểu Thoa thấy vậy cũng hùa theo.

“Các người đừng đoán mò, người mà Tuyền Vương thích là Y Lãnh Tuyết” Sắt Sắt thờ ơ nói, khuôn mặt đẹp như ngọc thoáng trầm xuống. Chỉ có điều trong lòng nàng bỗng cảm thấy xót xa, Tiểu Thoa và Trụy Tử là thị nữ của Minh Xuân Thủy, bây giờ lại nói đến những gì tốt đẹp mà Dạ Vô Yên đối xử với nàng, chẳng phải là đang muốn gán ghép họ hay sao? Như vậy chứng tỏ họ cũng biết rõ nàng và Lầu chủ của bọn họ vốn không thể nào ở bên nhau. Minh Xuân Thủy thực sự không thích nàng một chút hay sao?

Tiểu Thoa và Trụy Tử vốn muốn xem Sắt Sắt có phản ứng gì với Dạ Vô Yên, nhưng không ngờ lại thấy nàng trầm tư như vậy, dáng điệu lại có vẻ như có tâm sự gì đè nặng, họ liền không biết phải làm sao nữa. Vừa hay lúc đó, Vân Khinh Cuồng vén rèm bước vào.

“Thương thế của Tuyền Vương thế nào?” Trụy Tử và Tiểu Thoa thấy vậy cùng đồng thanh cất lời hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngước mắt, không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Vì sao họ lại quan tâm tới Tuyền Vương như thế.

Vân Khinh Cuồng ngồi trên ghế, nhếch miệng cười đáp: “Bản Cuồng Y ra tay, còn có thể xảy ra chuyện gì? Hơn nữa Tuyền Vương không phải là một công tử yếu đuối, cũng đâu phải là chưa bị thương bao giờ, vết thương nhỏ đó với ngài ấy mà nói chỉ như cơm bữa mà thôi, có đáng gì!”

Ánh mắt Sắt Sắt thoáng lặng đi, nàng biết, Dạ Vô Yên từ một thiếu niên yếu đuối trở thành một chiến thần dũng mãnh nhất định đã phải trải qua rất nhiều gian khổ, nhưng nghe Vân Khinh Cuồng nói hắn bị thương chỉ là cơm bữa, trong lòng nàng ngoài sự kinh ngạc còn có một cảm giác rất kỳ quái.

“Ngài ấy vì cô mà bị thương, bất luận thế nào, cô cũng nên đi cảm ơn người ta một câu chứ? Ngài ấy bất chấp cả tính mạng mà cứu cô, cô không thể nào không động lòng đúng không? Đến cả ta còn cảm động nữa là!” Vân Khinh Cuồng quay đầu nói với Sắt Sắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười quái dị.

“Cảm tạ thì đương nhiên rồi, nhưng bây giờ đêm đã khuya, hơn nữa, e rằng có người đang ở bên ngài ấy, tốt nhất mai ta đi thì hơn” Sắt Sắt cười nhạt nói, e rằng bay giờ Y Lãnh Tuyết đang ở bên Dạ Vô Yên rồi, sao nàng có thể đi phá đám vào lúc người ta đang chàng chàng thiếp thiếp chứ.

“Cô nói đến Y Lãnh Tuyết phải không? Cô ta đi lâu rồi. Nếu mai mới cảm tạ, chẳng phải không có thành ý gì ư?” Vân Khinh Cuồng ngồi tựa trên ghế, hờ hững nói.

Hắn nói rất có lý, dẫu sao bây giờ nàng cũng không ngủ được, vết thương ở mạng sườn vừa đắp thuốc, đã không còn đau lắm. Huống hồ trong lòng nàng thực ra rất lo cho thương thế của Dạ Vô Yên. Vì thế nàng liền đứng dậy, chầm chậm bước ra khỏi trướng.

https://thuviensach.vn

Trời đêm trong trẻo không một gợn mây, cả bầu trời là một màu xanh sẫm u tịch, ánh trăng tinh khiết như bạch ngọc, ngẩng đầu nhìn, ngay cả cây quế và thỏ ngọc trên mặt trăng cũng có thể phân biệt được rất rõ ràng. Sắt Sắt nhấc váy, băng qua đám cỏ xanh cao tới đầu gối, đi về phía tấm lều trướng thứ hai bên phải.

Lều trướng của nàng và Dạ Vô Yên chỉ cách nhau có một tấm lều ở giữa, đó chính là lều của Vân Khinh Cuồng, sắp đặt như thế để tiện cho Vân Khinh Cuồng chữa bệnh cho cả nàng và Dạ Vô Yên.

Trong lều trướng của Dạ Vô Yên vẫn sáng đèn, xem ra hắn chưa ngủ. Bên ngoài cách lều trướng mươi bước có mấy thị vệ toàn thân mặc y phục đen, như hòa vào làm một với bóng đêm xung quanh họ vậy.

Sắt Sắt chầm chậm tới bên một thị vệ, khẽ hỏi: “Ta muốn gặp Tuyền Vương, phiền ngươi vào bẩm báo một tiếng”

Thị vệ đó ngước mắt nhìn Sắt Sắt, trầm giọng đáp: “Không cần bẩm báo, Vương gia biết cô sẽ tới, ngài đang chờ cô đó”

Sắt Sắt không ngờ Dạ Vô Yên lại đang chờ nàng, quả thực có chút bất ngờ, liền ngẩn người ra đó, một lát sau mới chậm chạp bước vào. Lúc còn làm Thứ phi của hắn, nàng chưa từng chủ động đến gặp hắn ở tẩm điện lúc đêm khuya, nghĩ ra hành động hôm nay của nàng cũng có điều không ổn. Nhưng vừa rồi hình như tên thị vệ đó có nói Dạ Vô Yên đang chờ nàng. Sắt Sắt dừng trước cửa trướng, cuối cùng lấy hết dũng cảm vén rèm bước vào. Dẫu sao cũng đã tới đây rồi, chẳng có gì phải sợ hãi.

Căn lều mà Dạ Vô Yên ở rõ ràng lớn hơn của Sắt Sắt, bên trong đồ đạc cũng lộng lẫy hơn. Nến trên bàn đang cháy dở, tỏa ra khắp trướng một màu vàng vỏ quýt ấm áp.

Trong trướng yên lặng như tờ, mùi thảo dược thơm dịu nhẹ, trong trướng lúc này không có bất cứ một thị nữ nào cả, Sắt Sắt đột nhiên linh

https://thuviensach.vn

cảm có điều gì kỳ quái. Nàng bước lên phía trước hai bước, bỗng đứng sững lại như bị sét đánh.

Trong trướng không có bình phong, vén cửa là thấy ngay chiếc giường lớn, được làm bằng gỗ lim điêu khắc công phu, một tấm màn màu thu vàng rủ xuống nhưng không khép lại, thế nên Sắt Sắt liền lập tức nhìn thấy màn quyến luyến trên giường.

Nếu có thể, nàng chẳng thà không nhìn thấy cảnh đó.

Nếu sớm biết trong trướng là cảnh này, nàng quyết không bao giờ bước vào.

Nếu, nếu có cái nếu đó thì tốt biết bao. Nhưng lúc này nàng đã đứng đây rồi, và đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt rất rõ ràng.

Dạ Vô Yên nửa nằm nửa ngồi trên giường, Y Lãnh Tuyết cũng ngồi trên giường, hai người ngồi rất gần nhau, đôi môi anh đào của Y Lãnh Tuyết đang hôn trên đôi môi mỏng của Dạ Vô Yên. Từ góc nhìn của Sắt Sắt, chỉ có thể thấy được nửa khuôn mặt của Y Lãnh Tuyết và mái tóc đen nhánh đang buông xõa. Nàng ta ôm chặt lấy cổ Dạ Vô Yên, còn tay Dạ Vô Yên đang ôm nhẹ lấy tấm eo thon của nàng. Chiếc áo bào đỏ thẫm làm nổi bật tấm áo trắng của Y Lãnh Tuyết, dưới ánh nến thật rõ ràng và cũng thật hài hòa.

Chẳng phải nói Y Lãnh Tuyết đi rồi sao? Chẳng phải nói Dạ Vô Yên đang chờ nàng? Vì sao thứ chờ đợi nàng lại là cánh tay này cơ chứ?

Sắt Sắt tuy đã một lần trải qua chuyện chăn gối, nhưng thực tế, nàng vẫn chỉ là cô gái nhỏ, tình cảnh trước măt khiến Sắt Sắt đầu óc nóng bừng, trái tim không khỏi đập cuồng loạn. Nàng muốn quay người bỏ đi, nhưng gót chân như mọc rễ không thể di chuyển được. Hoặc giả đó là do bị chấn động và kinh ngạc quá mức.

https://thuviensach.vn

Mới chỉ chần chừ giây lát mà Dạ Vô Yên đã nhanh chóng phát giác ra có người. Hắn chầm chậm đẩy Y Lãnh Tuyết đang tựa trong lòng mình ra, liền thấy Sắt Sắt đang đứng ở cửa trướng.

Lúc này hắn đang ngồi tựa nghiêm trên giường, nhìn rất lười nhác, nhưng thần sắc trong mắt lại cực kỳ tỉnh táo. Thấy Sắt Sắt, hắn dường như có chút kinh ngạc, đôi lông mày dài nhướng lên, mắt phượng nheo lại, trong đôi mắt đen láy lại sâu thêm mấy tầng, ánh mắt sáng rực của hắn chiếu lên khuôn mặt Sắt Sắt, dường như muốn thu lấy hết mọi nét biểu cảm của nàng vào tầm mắt.

Không biết vì sao, khi Sắt Sắt nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của hắn, trái tim nàng liền dần trầm tĩnh lại, trên khuôn mặt đẹp như ngọc là thần sắc lạnh nhạt, yên lặng như mặt nước hồ thu.

Nàng nhếch miệng khẽ cười, hờ hững nói: “Hôm nay Vương gia xả thân cứu Sắt Sắt, Sắt Sắt vô cùng cảm động, vốn định tới tạ ơn ngài, không ngờ lại làm phiền Vương gia và Tế Tư. Ta xin cáo lui, hai người đừng vì ta mà cụt hứng, xin mời…tiếp tục đi”. Nói rồi, Sắt Sắt quay người định bỏ đi.

“Giang cô nương, nếu đã tới đây rồi thì ngồi một lát đi!” Y Lãnh Tuyết mở miệng, lúc này cô ta đã đứng dậy khỏi giường.

Sắt Sắt quay đầu, thấy tuyệt thế giai nhân đó đang chầm chậm tiến về phía mình, vẫn là tấm áo trắng khi mua điệu tế thần, dưới ánh nến vàng, nhìn như khoác thêm một tầng màu vàng kiêu hãnh. Vẫn là khuôn mặt yêu kiều lạnh lùng, vì được tình yêu tưới nhuần mà càng thêm kiều diễm, lớp sương mỏng trong đôi mắt đẹp, những vệt ửng hồng trên gò má và đôi môi còn đỏ thắm hơn tấm lụa trên vai càng diễm lệ hơn bao giờ hết.

Hóa ra, một Tế Tư lạnh lùng cũng có lúc động tình đến thế. Xem ra tình ái quả nhiên có sức hấp dẫn hơn Thần Phật. Có điều Sắt Sắt không hiểu,

https://thuviensach.vn

nếu đã yêu sâu nặng như vậy, sao còn phải làm một Tế Tư thanh tâm quả dục [1] làm gì?

[1] Thanh tâm – nghĩa là tâm trí luôn trong sáng, loại bỏ thất tình lục dục.

Qủa dục – nghĩa là phải tiết chế tất cả ham muốn, không riêng gì ham muốn tình dục.

“Không đâu, ta cũng chẳng còn có chuyện gì!”. Sắt Sắt cười nhạt nói, nàng không hiểu Y Lãnh Tuyết vì sao muốn giữ nàng lại, lẽ nào bị nàng thấy rồi, cô ta lại bối rối ư?

“Chẳng phải cô muốn tạ ơn cứu mạng của Bản vương sao? Không biết cô định tạ ơn thế nào?” Dạ Vô Yên ngồi tựa trên giường, hỏi một cách uể oải, đôi mắt phượng thần tình phức tạp khiến người ta không thể nhìn ra hắn đang nghĩ gì.

“Vương gia muốn Sắt Sắt tạ ơn thế nào?” Sắt Sắt ngước mắt hờ hững hỏi.

Dạ Vô Yên nhếch mày, ánh mắt sắc bén ngưng thần nhìn Sắt Sắt, lạnh giọng nói: “Bản vương không cần cô phải tạ ơn, là tự cô muốn tạ ơn Bản vương đó chứ, xin hỏi cô muốn tạ ơn thế nào?”

“Ơn ngài cho một giọt nước, đương nhiên ta sẽ phải báo đáp bằng cả dòng suối. Huống hồ là ơn cứu mạng, tính mạng này của Sắt Sắt là của Vương gia. Vương gia khi nào cần tới, đều có thể lấy đi” Sắt Sắt kiên định nói từng lời từng chữ.

Dạ Vô Yên nghe thế, ánh mắt đột nhiên thâm trầm, lạnh lùng nói: “Ta cần tính mạng cô làm gì?”. Dường như hắn hơi bực, đột nhiên khóe môi nhếch lên, cười lạnh. Có điều dường như động phải vết thương, nên hắn thoáng chau mày.

https://thuviensach.vn

Y Lãnh Tuyết tới nhanh bên hắn, giơ tay đỡ hắn rồi dịu dàng nói: "Chàng đừng động đậy". Quen nghe giọng điệu lạnh lùng cao ngạo của Y Lãnh Tuyết, lúc này nghe cô ta nói những lời dịu dàng trìu mến như thế, Sắt Sắt chỉ cảm thấy có chút không quen.

Sắt Sắt không hiểu vì sao Dạ Vô Yên lại tức giận, nhưng nàng cũng chẳng buồn suy nghĩ thêm. Nàng không thể ở trong trướng này thêm một khắc nào nữa. Nghĩ vậy Sắt Sắt liền thi lễ cáo lui, nói: "Làm phiền rồi, cáo từ".

Nàng vén rèm cửa, bước rất nhanh ra ngoài. Bên ngoài bóng tối đen như mực, nàng nheo mắt, đi qua phía tên thị vệ vừa rồi.

"Xin hỏi, là ai nói Vương gia đang chờ ta?" Nàng lạnh lùng hỏi.

Tên thị vệ đó nhìn Sắt Sắt một cách kỳ quái rồi trầm giọng nói: "Vừa rồi Cuồng Y có dặn, lẽ nào không đúng ư?" Lời vừa mới dứt, Sắt Sắt liền quay đầu bước nhanh về trướng của nàng.

Sắt Sắt đi rất nhanh, không cẩn thận lại động phải vết thương, Sắt Sắt lúc này mới phát hiện ra mình có gì không ổn, liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Vẫn là vầng trăng trong trẻo ban nãy, nhưng lúc này, dường như nó không còn tinh khiết như ngọc nữa, từng vần mây vây quanh mặt trăng tròn, như từng tầng vải sa mỏng trùng điệp cho đi sự sáng trong của vầng trăng. Trên khuôn mặt mỗi người, có phải cũng đều mang tầng tầng lớp lớp những chiếc mặt nạ vô hình không? Nếu không có những việc xảy ra, có những người đã gặp, dù làm cách nào nàng cũng không thể hiểu hết được?

Ở Đại hội Tế trời, Vân Khinh Cuồng đẩy nàng lên đài cao, bắt nàng tấu khúc Quốc phong. Vân Khinh Cuồng và Dạ Vô Yên quan hệ chắc chắn không tầm thường, điều này lúc ở phủ Tuyền Vương, nàng đã thấy rồi. Hắn muốn nàng giúp Dạ Vô Yên, nàng có thể giải thích được. Nhưng đêm nay,

https://thuviensach.vn

rõ ràng Y Lãnh Tuyết chưa đi, Vân Khinh Cuồng lại lừa nàng nói rằng cô ta đi rồi, còn dặn dò thị vệ nói rằng Dạ Vô Yên chờ nàng, để nàng đi thẳng vào, đến nỗi gặp phải cảnh tượng vừa rồi.

Vân Khinh Cuồng biết Dạ Vô Yên đã chờ Y Lãnh Tuyết bốn năm, biết tình ý mà Dạ Vô Yên dành cho Y Lãnh Tuyết, bây giờ họ trùng phùng, hắn lại lừa nàng tới đó. Hắn làm như vậy, không nghi ngờ gì nữa, là cố ý muốn nàng phá hoại sự quyến luyến giữa họ.

Vì sao hắn phải làm như vậy?

Rõ ràng hắn biết nàng đã từng là Thứ phi của Tuyền Vương, hắn làm vậy lẽ nào muốn nàng thấy rồi ghen tuông, muốn nàng quay về bên Dạ Vô Yên? Nếu đúng là như thế, xem ra Vân Khinh Cuồng đã tính sai nước cờ này rồi.

Hắn không chỉ không hiểu nàng, mà còn không hiểu cả Dạ Vô Yên nữa.

Dạ Vô Yên có thể si mê Y Lãnh Tuyết suốt bốn năm, có thể giữ vị trí Chính phi lại cho Y Lãnh Tuyết, đủ thấy hắn si tình thế nào. Trong Tuyền Vương Phủ có bao nhiêu thê thiếp, nhưng chưa từng nghe nói hắn sủng ái bất cứ ai, có thể thấy tình cảm của hắn rất chung thủy. Vì thế Dạ Vô Yên quyết không thể lại đưa nàng về phủ, hắn chỉ muốn một mình Y Lãnh Tuyết mà thôi. Còn nàng, nàng đã từng là một trong những thê thiếp đó, làm đồ trang trí khá lâu trong Vương phủ của hắn. Bây giờ, khó khăn lắm nàng mới thoát khỏi chốn giam cầm, nàng sẽ không bao giờ làm thứ đồ trang trí cho hắn thêm một lần nữa đâu.

Thế nên, nếu thực Vân Khinh Cuồng có ý như vậy, e rằng hắn chỉ mất công tổn sức vô ích mà thôi, mọi chuyện sẽ không thể như ý hắn được.

Sắt Sắt đứng rất lâu trong màn đêm, dưới anh trăng sáng trong như ngọc, trên đồng cỏ mênh mông dập dờn trong gió. Trái tim nàng dần dần bình ổn lại. Ngẫu nhiên ngước mặt nhìn lên, nàng thấy một bóng áo trắng

https://thuviensach.vn

từ trong lều trướng của Dạ vô Yên đi ra, bước thẳng về phía Thiên Hựu Viện. Gió đêm thổi tung tấm áo trắng, trong đêm tối, tấm áo trắng đó bay phấp phới, giống như một đóa tuyết liên biết di chuyển vậy.

Một Tế Tư thuần khiết, thần thánh, cao quý hoàn toàn xứng đáng khi được so sánh với tuyết liên. Có điều nụ hôn vừa rồi giữa Dạ Vô Yên và Y Lãnh Tuyết nên dùng loài hoa gì để hình dung? Mẫu đơn? Hải đường? Sắt Sắt thực không nghĩ ra loài hoa nào thích hợp cả.

Nhưng không ngờ Y Lãnh Tuyết lại bỏ đi, cô ta nên ở lại chăm sóc vết thương cho Dạ Vô Yên mới phải? Có lẽ dầu sao nàng ta cũng là Tế Tư, rốt cuộc cũng có những điều cấm kỵ, cả đêm ở trong phòng đàn ông là điều không thể chấp nhận được.

Y Lãnh Tuyết đi về phía Thiên Hựu Viện, thấp thoáng thấy hai thị vệ của Dạ Vô Yên đi theo sau, bảo vệ cô ta. Không ngờ Dạ Vô Yên lại quan tâm tới Y Lãnh Tuyết tới mức ấy.

Sắt Sắt nhìn đóa tuyết liên đó đi càng lúc càng xa, nàng quay người đi về phía lều trướng của mình. Vừa tới trước trướng, liền thấp thoáng nghe tiếng Vân Khinh Cuồng nói vọng ra từ bên trong. Hắn vẫn chưa đi sao? Sắt Sắt vốn định đi tìm hắn chất vấn, nhưng sau khi nghĩ lại, nàng đột nhiên cảm thấy hoàn toàn không cần thiết nữa.

Nàng không muốn vào trướng lúc này, liền quay người đi về phía biển cỏ, giữa đám cỏ rậm, Sắt Sắt gối đầu lên tay nằm đó. Những lá cỏ mềm vuốt ve trên khuôn mặt nàng, cảm giác nhồn nhột nhưng vô cùng dễ chịu.

Ngước mắt nhìn lên bầu trời, Sắt Sắt có cảm giác như đang nằm dưới đáy hồ để gột sạch mọi nỗi buồn dồn nén trong lòng. Vầng trăng sáng phía xa như gần hơn trong gang tấc.

Mọi người đều nói muốn thưởng trăng cần phải có mặt hồ phẳng lặng, có rượu và có cả đàn ca. Nhưng Sắt Sắt cảm thấy đó chỉ là những thói quen

https://thuviensach.vn

tầm thường. Một người thực sự muốn thưởng trăng sẽ không cần có thơ, không cần có rượu, cũng không cần có đàn hát, chỉ cần một cánh tay làm gối, ngẩng đầu nhìn trời, để ánh trăng trong sáng xuyên qua lớp lớp bụi trần, chiếu rọi lên những nỗi niềm tâm sự trong trái tim mình mà thôi.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tình Yêu Chớm Nở

Thảo nguyên về đêm cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ, thứ âm thanh rả rích nhưng lại nghe rất êm tai. Khóe môi Sắt Sắt ngậm một lá cỏ, khẽ nhắm mắt, hưởng thụ sự tĩnh mịch và thanh u của màn đêm.

Đột nhiên, trong gió truyền tới một tiếng động lạ, Sắt Sắt cảnh giác mở mắt nhìn. Ngón tay ngọc ngà đã nắm chặt lấy mấy ngọn cỏ bên cạnh. Rồi một bóng đen vô thanh vô thức bất chợt đứng trước mặt nàng, che đi vầng trăng sáng trên bầu trời đen mượt như nhung.

Sắt Sắt nheo mắt, chỉ thấy người đó thân hình đặc biệt cao lớn, chiếc áo bào màu xám quý phái vắt chéo trên thân, để lộ ra cơ bắp cuồn cuộn như đồi núi. Hắn đứng trước mặt Sắt Sắt, lúc đó vì ngược sáng. Sắt Sắt nhất thời không nhìn rõ mặt. Nàng chỉ lạnh lùng chau mày hỏi: “Ngươi là ai?”

Mười mấy gian lều trướng truy ở ngoài đồng hoang, nhưng vì Tuyền Vương cuả Nam Nguyệt và Nhị Hoàng tử của Bắc Lỗ Quốc đều ở đây nên trong vòng năm dặm quanh đó, những người dân thường đều không được tùy ý lại gần. Kẻ này có thể đến được đây, xem ra không phải là thị vệ!

Kẻ đó dường như không ngờ Sắt Sắt lại to gan như vậy, há miệng cười lớn, thấp giọng nói: “Nàng không cần biết ta là ai, nàng chỉ cần biết, đêm nay ta sẽ khiến nàng thoải mái là được”. Nói rồi, thân thể cao lớn tráng kiện của hắn đã nhào tới Sắt Sắt như chim ưng lao từ trên trời xuống bắt lấy gà con.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt thấy bóng đen ập tới như mây đen đè ép xuống núi, đôi mắt trong trẻo khẽ nheo lại, thân hình xoay chuyển nhanh chóng. Có điều thân thể kẻ đó tuy to như trâu bò, vậy mà thân thủ lại vô cùng nhanh nhẹn. Tuy Sắt Sắt tránh được đà lao tới, nhưng tấm áo xanh trên vai vẫn bị hắn cào rách, lộ ra bờ vai trắng như tuyết.

Kẻ đó thấy mình vồ hụt, đầu ngón chân liền điểm một cái, nhanh chóng vọt từ đám cỏ lên, năm ngón tay phải nhanh như chớp điểm vào huyệt câm của Sắt Sắt, hắn không muốn nàng kêu cứu.

Sắt Sắt thấy năm ngón tay của kẻ đó nhằm vào huyệt câm của mình lao tới không khỏi than thầm một tiếng, trước tình thế này, e rằng nàng lại phải dùng nội lực rồi, vết thương ở mạng sườn lúc nào mới khỏi được đây? Nàng ngầm vận nội công, ngọn cỏ trong tay chỉ trong chớp mắt đã cứng tựa ngân châm, theo gió bắn ra khỏi tay nàng, chia ra lao tới các huyệt trên vai và đùi hắn.

Kẻ đó không ngờ trong tay Sắt Sắt có ám khí, không kịp né tránh, vai và đùi đều bị điểm trúng. Hắn đau đớn kêu lên một tiếng rồi ngã nhoài xuống, đè nát cả một khoảng cỏ xanh.

Sắt Sắt ôm vết thương ở mạng sườn, chầm chậm đứng dậy, mượn ánh trăng sáng chăm chú nhìn kẻ đang nằm dưới đất. Lần này rốt cuộc nàng cũng nhìn rõ mặt hắn. Mũi cao, mắt sói, miệng rộng. Hắn chính là đại ca của Phong Noãn – Hách Liên Bá Thiên. Trong Đại hội Tế trời, Sắt Sắt đã từng thấy hắn đứng bên cạnh Phong Noãn.

Sắt Sắt lúc nãy còn thấy kỳ lạ, tên xấu xa nào mà dám to gan ngang nhiên xông vào tận đây, thậm chí còn dám giở trò với nàng, mặc dù, theo như Phong Noãn nói, người trên thảo nguyên ai giờ cũng đều biết nàng là ý trung nhân của hắn. Vì thế sẽ không ai dám ức hiếp nàng. Không ngờ đối với tên Hách Liên Bá Thiên này lại chẳng có ích, ý trung nhân của đệ đệ thì đã sao, chỉ cần hắn nhìn vừa mắt là nhất định phải có được.

https://thuviensach.vn

“Đúng là một con hươu non cứng đầu! Ta rất thích! Phản kháng lại mới thú vị chứ”. Đôi mắt sói của Hách Liên Bá Thiên lóe lên một tia hung quang, hắn cố nhịn vết đau ở đùi, lại vồ tới Sắt Sắt. Có điều đùi hắn đã bị điểm huyệt nên lại ngã nhào ra đất một lần nữa.

“Nàng thật là nhẫn tâm, điểm vào huyệt đạo trên đùi ta, vậy thì ai sẽ khiến nàng sung sướng đây?”. Hách Liên Bá Thiên giơ tay nhổ ngọn cỏ ở đùi ra, rồi lại lao lên vồ về phía Sắt Sắt. Sắt Sắt nào có sợ hắn, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nheo lại, ngón tay đã nắm chặt Tân Nguyệt loan đao trên eo tự lúc nào. Tuy hắn là Hách Liên Bá Thiên, nàng không muốn lấy mạng hắn, nhưng nhất định phải dạy cho hắn một bài học.

Đúng lúc này, có mấy thị vệ nghe thấy ở đó có động, liền chạy như bay tới.

“Ai mà to gan vậy?” Chỉ đến khi nhìn rõ mặt Hách Liên Bá Thiên, tất cả đều chau mày, không dám có bất cứ hành động gì. Hiển nhiên họ đều là thị vệ của Bắc Lỗ Quốc.

“Cút hết đi! Các ngươi, kẻ nào dám xía vào chuyện của Bản Hoàng tử thì đừng trách Bản Hoàng tử độc ác? Đêm nay nếu không có được cô em này, ta sẽ không thôi đâu” Hách Liên Bá Thiên gằn giọng.

Sắt Sắt không ngờ đại ca của Phong Noãn lại là một kẻ bỉ ổi như thế. Thấy mấy thị tệ tới, nàng đã buông tay, nhìn hắn một cách lạnh lùng, rồi ôm vết thương ở mạng sườn, đi vòng qua hắn về phía lều trướng của mình ở phía trước.

Lúc Hách Liên Bá Thiên hét lên một tiếng, dường như kinh động tới không ít người, Phong Noãn và Vân Khinh Cuồng đều từ trong trướng chạy ra.

Phong Noãn nheo đôi mắt chim ưng lại, chỉ trong khoảnh khắc đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, khuôn mặt anh tuấn như phủ một tầng mây đen, cơn

https://thuviensach.vn

giận dâng trong người hắn đột ngột dâng lên cuồn cuộn. Hắn bước nhanh tới bên Sắt Sắt, cởi tấm áo choàng đen trên người khoác lên người nàng, rồi nhẹ ôm lấy nàng vào lòng.

"Nàng không sao chứ?" Phong Noãn thấp giọng hỏi.

"Không sao" Sắt Sắt khẽ đáp, nhưng vừa rồi nàng vẫn có chút kinh sợ.

Hách Liên Bá Thiên thấy Phong Noãn tới, thì nheo mắt cười nói: "Ngọa Thiên, nhãn quang của đệ được đấy, cô nương này ta cũng thấy được. Cho ta đi, đại ca sẽ nhường Vương vị cho ngươi, sao hả? Cô nàng này làm đại ca mê mẩn rồi, các cô nương trên thảo nguyên đại ca cũng đã chơi nhiều, nhưng chưa bao giờ thấy loại nào như cô ta" Hách Liên Bá Thiên nói, đôi mắt sói vẫn láo liên không ngừng nhìn khắp người Sắt Sắt.

"Câm mồm!" Thanh âm của Phong Noãn từ trên đỉnh đầu Sắt Sắt truyền tới, lạnh lùng, sắc nhọn như băng giá tháng Chạp, dường như chỉ trong khoảnh khắc có thể khiến người nghe đông cứng lại. Sắt Sắt nép trong lòng hắn, có thể cảm nhận rõ nộ khí trong ngực hắn đang không ngừng tuôn trào.

"Hách Liên Bá Thiên, ta phải quyết đấu với ngươi!" Phong Noãn không thèm gọi một tiếng đại ca mà gọi thẳng tên Hách Liên Bá Thiên, từng lời từng chữ đều chứa đựng cơn giận không thể nào khống chế được.

Đương nhiên Sắt Sắt hiểu quyết đấu nghĩ là gì, nhưng nàng không ngờ Phong Noãn lại vì nàng mà trở mặt với đại ca của mình.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, lúc này ánh trăng cực kỳ trong trẻo, nàng thấy trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Phong Noãn là đôi môi mỏng mím chặt, dường như sợ nộ khí sẽ phát cả ra ngoài và đôi mắt đen đang bị thiêu đốt bởi ngọn lửa của sự phẫn nộ.

https://thuviensach.vn

“Hách Liên, thôi đi, đừng so đo nữa, hắn cũng chưa làm ta bị thương” Sắt Sắt nhẹ nhàng nói. Trong lòng nàng thầm nghĩ, cho dù Hách Liên Bá Thiên có đốn mạt thế nào, hắn cũng là ca ca của Phong Noãn, không cần thiết phải vì nàng mà phá vỡ quan hệ giữa hai huynh đệ họ.

“Ngươi nói gì? Hách Liên Ngạo Thiên, ngươi nói chuyện với đại ca của mình thế ư? Ngươi muốn quyết đấu với ta? Chỉ vì một đứa con gái? Đại ca biết ngươi thích nó, nhưng trên thảo nguyên của chúng ta có bao nhiêu gái đẹp, đại ca lấy mười cô đổi, ngươi chịu không?” Hách Liên Bá Thiên vẫn nói mà không biết nhục.

Phong Noãn lạnh lùng mím môi, tức giận nói: “Quyết đấu! Không kỳ kèo”. Nói rồi, Phong Noãn chuyển Sắt Sắt cho hai thị nữ theo hầu đằng sau đỡ lấy.

Nhưng Sắt Sắt vội nắm lấy tay áo Phong Noãn, dịu dàng nói: “Huynh định quyết đấu với đại ca của mình thật ư?”

Phong Noãn vỗ nhẹ lên bàn tay ngọc của Sắt Sắt, thấp giọng đáp “Nàng đừng lo, đại ca hắn không phải là đối thủ của ta, ta dạy cho hắn một bài học, không sao đâu. Phụ vương và Mẫu hậu từ lâu đã không thể chịu được những hành vi của hắn rồi, trên thảo nguyên cũng đã có rất nhiều cô gái vì những hành động xấu xa của đại ca mà phải chịu tổn thương. Hôm nay vừa hay dạy cho hắn một bài học, không chỉ vì nàng, nàng không cần phải nghĩ nhiều? Hơn nữa, trên thảo nguyên chúng ta, chuyện quyết đấu rất hay xảy ra, huynh đệ quyết đấu cũng là sự thường thôi.” Hắn lại quay sang dặn dò thị nữ: “Các ngươi mau đưa Giang cô nương đi trị thương đi.”

Sắt Sắt biết Phong Noãn quyết định đấu với đại ca của mình vì nàng, nói vậy chẳng qua chỉ để nàng dễ chịu hơn thôi. Lần đầu tiên Sắt Sắt cảm thấy mình không cách nào có thể khống chế được hành vi của Phong Noãn nữa rồi! Hắn không còn là Phong Noãn trước kia, mà là Hách Liên Ngạo Thiên.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt than dài, khẽ nói: “Huynh phải cẩn thận đừng để bị thương! Chỉ cần dừng lại đúng lúc là được!”

Phong Noãn gật đầu, quay đầu về phía Hách Liên Bá Thiên,

“Hách Liên Ngạo Thiên, người vì một đứa con gái mà quyết đấu với ta thật sao?” Hách Liên Bá Thiên trừng mắt, dường như không thể tin vào sự thật này.

Phong Noãn đi tới trước mặt Hách Liên Bá Thiên, lạnh lùng đáp “Đúng vậy! Ra tay đi.”

“Được, Hách Liên Ngạo Thiên, thằng tiểu tử ngươi giỏi lắm.” Hách Liên Bá Thiên ngửa cổ cười ha ha, sau đó mở chừng hai mắt hét lên một tiếng rồi vung tay ra múa song quyền, nhào vào Phong Noãn. Phong Noãn vì đã kịp đề phòng nên nhanh chóng chặn được nắm đấm của hắn, thi triển quyền cước, lập tức mở ra một trận quyết đấu trên biển cỏ dưới ánh trăng cùng Hách Liên Bá Thiên.

Hai thị nữ của Phong Noãn thấy vậy quay sang khẽ nói với Sắt Sắt “Cô nương, mau vào trướng đắp thuốc thôi!”

Sắt Sắt lắc đầu, ôm vết thương nhẹ đáp: “Không sao đâu! Ta ở đây xem một lát!” Nàng quả thực có một phần không yên tâm về Phong Noãn.

Hiển nhiên võ nghệ của Hách Liên Bá Thiên không kém cỏi, thân thể tráng kiện, khí lực lại càng lớn. Nhưng về chiêu thức thì hắn căn bản không phải là đối thủ của Phong Noãn, đấu xoành xoạch mười mấy hiệp, trên vai, cánh tay, đùi, thậm chí cả mặt của Hách Liên Bá Thiên đều đã chúng mấy quyền của Phong Noãn, đấm mấy quyền nặng như thế, đau đớn là việc đương nhiên. Nếu dùng đao kiếm đánh nhau, e rằng Hách Liên Bá Thiên đã mất mạng từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Trên thảo nguyên rộng lớn, chỉ thấy tiếng kêu gào của Hách Liên Bá Thiên, trong đêm đen tĩnh mịch cực kỳ chói tai. Đấu đến hơn ba mươi hiệp, Phong Noãn vật Hách Liên Bá Thiên xuống đất, cười lạnh nói: “Đại ca huynh cũng là hoàng tử của một nước, hy vọng sau này hãy chú ý hơn vào hành vi của mình, mong là đêm nay huynh có thể tự kiểm điểm bản thân.”

Hách Liên Bá Thiên mệt đến mức không bò lên được, nằm bẹp dưới thảm cỏ, tức giận không ngừng liên tục gào hét.

Phong Noãn quay người đi về phía Sắt Sắt, nhấc một cái bế ngang nàng lên, nhanh chân bước vào trong trướng của hắn.

“Đêm nay nàng ngủ trong trướng của ta!” Phong Noãn khẽ nói bên tai Sắt Sắt, trong giọng nói mang sự uy nghiêm không thể kháng cự.

“Bỏ ta xuống!” Sắt Sắt lạnh lùng phản kháng nhưng Phong Noãn không đáp lời, hắn vẫn bế nàng đi về phía trước. Sắt Sắt dùng lực giằng ra, nhưng tay hắn cứng như sắt, không thể giằng ra được.

“Ôi da, Hách Liên Hoàng tử, người làm gì vậy? Vết thương của Giang cô nương hình như lại rách ra rồi, còn không mau đưa nàng ấy vào trong trướng đắp thuốc đi.” Vân Khinh Cuồng ở phía sau thấy vậy vội kêu lên.

Phong Noãn lập tức dừng bước, đôi mắt như chim ưng thoáng nheo lại, lạnh lùng nói: “Đêm nay Giang cô nương ngủ trong trướng của ta, còn về việc đắp thuốc, vào trong trướng của ta mà đắp.” Nói rồi, hắn vẫn bước nhanh về phía trước. Hắn không yên tâm về Hách Liên Bá Thiên, chỉ khi để Sắt Sắt ở trong trướng của mình, hắn mới yên tâm được.

Trướng của Phong Noãn đặt cạnh lều trướng của Dạ Vô Yên, khi đi qua gian lều trướng của Dạ Vô Yên, Sắt Sắt liền nhìn thấy Dạ Vô Yên đứng ngoài lều trướng khoảng mười bước.

https://thuviensach.vn

Dường như hắn đã đi nghỉ rồi, nhưng nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền vội vã chạy ra. Mái tóc đen vốn được cài bằng cây trâm ngọc bây giờ không kịp dùng trâm cài xõa ra, dài tới ngang lưng, đen như nhuộm mực. Mái tóc đen như gấm đoạn của Dạ Vô Yên không ngừng bay trong gió, phong thái phiêu dạt đó thật là khác biệt.

Đây là lần đầu tiên Sắt Sắt thấy Dạ Vô yên xõa tóc, không ngờ mái tóc đẹp đó lại giống Minh Xuân Thủy đến lạ kỳ. Nhớ đến Minh Xuân Thủy, trong lòng Sắt Sắt khẽ chùng xuống, ánh mắt lóe lên một tia đau khổ.

Những thị vệ đứng cạnh Dạ Vô Yên thấy vết thương trên lưng hắn lại rướm máu liền hoảng hốt kêu lên: “Vương gia, vết thương của người lại chảy máu rồi, mau vào trong phòng nghỉ thôi!”

Dạ Vô Yên không đáp lời, chỉ khoanh tay đứng đó, đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn về phía trước, dường như có cả tuyết, cả sương, lại có cả ngọn lửa đang bừng bừng cháy.

Phong Noãn đi qua người Dạ Vô Yên thẳng về phía lều trướng của mình. Rất nhanh sau đó có hai thị nữ mặc đồ Bắc lỗ Quốc vội vàng ra đón.

Phong Noãn đặt Sắt Sắt lên giường, dịu dàng nói: “Nàng ở đây đừng cử động, ta đi gọi hai thị nữ tới đắp thuốc cho nàng.” Nói rồi, hắn quay đầu bước ra.

Sắt Sắt ngồi lên giường, trong lòng vẫn có chút kinh hãi. Cho dù nàng võ nghệ cao cường, nhưng rốt cuộc nàng cũng chỉ là một cô gái. Gặp những chuyện thế này, có kiên cường đến đâu cũng không thể không sợ hãi.

Một lát sau, Tiểu Thoa vén rèm bước vào, trong tay cầm lọ thuốc trị thương, cẩn thận bôi thuốc cho Sắt Sắt, Sắt Sắt thấp thoáng thấy hai đôi mắt Tiểu Thoa đỏ mọng, liền chau mày hỏi: “Tiêu Thoa, cô làm sao thế?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Thoa lau nước mắt, cười một cách thê thảm: “Em không sao, vết thương của cô nương lại rách rồi.”

Sắt Sắt khẽ cười nhẹ: “Không sao đâu, lần sau ta sẽ cẩn thận, không để bị rách ra nữa. Trụy Tử đâu rồi?”

Tiểu Thoa trầm giọng đáp: “Trụy Tử đang giúp Vân Khinh Cuồng đắp thuốc cho Tuyền Vương, nghe nói vết thương của Tuyền Vương lại chảy máu đến mức không cầm lại được, Vân Khinh Cuồng đang vô cùng lo lắng.”

Trong lòng Sắt Sắt cả kinh, nàng hỏi: “Vẫn chưa cầm máu được ư?”

Tiểu Thoa gật đầu, mắt lại đỏ lên. Sắt Sắt không ngờ Tiểu Thoa lại là người đa cảm như thế. Nhưng nghe Tiểu Thoa nói về thương thế của Dạ Vô Yên, trong lòng nàng bỗng thấy đặc biệt nặng nề. Vết thương của Dạ Vô Yên không giống như vết thương ở mạng sườn của nàng, đó là vết thương cực kỳ nguy hiểm nằm ở hậu tâm. Nếu không cầm máu được, chẳng phải sẽ nguy hiểm sao? Nếu hắn mất nhiều máu quá mà chết, cả đời này nàng cũng không thể sống yên được. Dù gì hắn cũng là vì nàng nên mới bị thương.

Tiểu Thoa băng bó cho Sắt Sắt xong, liền đứng yên ở đó, hình như trong lòng nàng ta cũng rất nặng nề.

“Chúng ta đi xem sao thôi!” Sắt Sắt chau mày nói, liền dẫn Tiểu Thoa sang trướng của Dạ Vô Yên.

Trong trướng có mấy cây nến to bằng cổ tay trẻ con đang cháy. Trên giường, Dạ Vô Yên quay mặt vào trong, mái tóc đen xõa trên giường, đen như màu của màn đêm.

Sắc mặt Vân Khinh Cuồng trắng bệch mà trầm uất, hắn cúi người đắp thuốc cho Dạ Vô Yên. Trụy Tử đứng bên cạnh, trong tay cầm miếng vải

https://thuviensach.vn

trắng. Sắt Sắt thấy chiếc chăn trải dưới người Dạ Vô Yên, máu đỏ lốm đốm như huyết liên đang nở, quả thực lần này Dạ Vô Yên bị chảy máu rất nhiều.

Thấy Sắt Sắt đi vào, Vân Khinh Cuồng ngước mặt nhìn nàng, nhưng vẫn không dừng tay, tiếp tục băng bó cho Dạ Vô Yên. Vừa đắp thuốc xong, máu lại rướm ra đẩy thuốc đi. Vân Khinh Cuồng chau mày, rồi đổ cả bình thuốc lên vết thương của Dạ Vô Yên.

Hắn đưa tay ra đỡ lưng Dạ Vô Yên, hờ hững nói: "Quấn vải vào đi!"

Trụy Tử giơ tay định quấn vải, Vân Khinh Cuồng liền trầm giọng nói: "Không phải cô".

Sắt Sắt biết Vân Khinh Cuồng nói mình, Dạ Vô Yên bị thương dù sao cũng vì nàng. Nghĩ vậy nàng liền bước mau tới, đỡ lấy cuộn vải từ tay Trụy Tử, thấp giọng nói: "Để ta!"

Dạ Vô Yên nghe thấy tiếng Sắt Sắt, thân hình dường như đông cứng lại.

Sắt Sắt cúi người, đưa tay kéo áo Dạ Vô Yên lên, thấp thoáng thấy sắc mặt hắn cực kỳ nhợt nhạt. Hắn đang nhẹ nhắm mắt, hàng lông mi dài khép lại đen nhánh trên khuôn mặt trắng bệch. Đôi lông mày dài khẽ chau, không biết có phải cơn đau từ vết thương không, hay là vì chuyện khác nữa. Nhớ lại trước lúc mới bị thương ngồi trên thảm cỏ, mặt hắn không hề biến sắc, dáng vẻ như không hề để tâm. Bây giờ vết thương cực kỳ đau đớn thì phải.

Sắt Sắt cẩn thận dùng tấm vải dài quấn quanh lưng hắn. Ngón tay khẽ chạm vào da thịt hắn, nhẹ nhàng cảm thấy được sự ấm áp của làn da. Trái tim nàng chợt nhảy lên. Rất nhanh nàng dùng vải quấn lại mấy vòng, cuối cùng thắt nút rồi đứng dậy.

Vết thương được băng bó xong, Vân Khinh Cuồng đứng yên nhìn vết thương của hắn. Thấy nơi đó không còn rỉ máu nữa, hắn cuối cùng cũng

https://thuviensach.vn

thở phào một hơi. Lau lấy giọt mồ hôi trên trán, khuôn mặt tuấn tú của hắn lại hiện lên nụ cười đấy tà ý. Hắn nói: “Tuyền Vương, từ đêm nay trở đi, ngài cứ ở nguyên trên giường đừng động đậy. Nếu lại vì bất kỳ cô gái nào mà xông ra khỏi giường, bản Cuồng Y cũng đành phải bó tay hết cách thôi.”

Sắt Sắt nghe hắn nói vậy, trong lòng thoáng chùng xuống, lời của Vân Khinh Cuồng rõ ràng nói để nàng nghe. Vừa rồi quả thực nàng mới xảy ra chuyện, khiến Dạ Vô Yên phải xông ra ngoài. Nhưng nàng chỉ đứng lặng ở đó, chìm trong im lặng. Lần này trùng phùng cùng Dạ Vô Yên, nàng càng ngày càng không hiểu nổi gã đàn ông này.

Đúng lúc đấy, chiếc rèm của gian trướng được vén lên, Phong Noãn khoác chiếc áo bào đen bước vào.

“Vết thương của Tuyền Vương sao rồi?” Phong Noãn trầm giọng hỏi.

“Còn may, không sao cả, đã cầm máu được rồi” Vân Khinh Cuồng ngước mắt hờ hững đáp.

“Vậy thì tốt, vừa rồi ta lo quá, Tuyền Vương cố gắng dưỡng thương cho tốt nhé, chúng ta không làm phiền nữa.” Phong Noãn trầm giọng nói, rồi hắn quay sang, dịu dàng nói với Sắt Sắt đang đứng bên cạnh: “Đi thôi, về trướng của ta”.

Phong Noãn vừa nói ra câu này, bầu không khí trong trướng đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Trụy Tử và Tiểu Thoa vốn đang giúp Vân Khinh Cuồng thu dọn đồ đạc. Vân Khinh Cuồng không nhìn Sắt Sắt, có điều hắn không nói gì, đôi mắt đào hoa không ngừng liếc về phía Dạ Vô Yên. Khi thấy bàn tay trong ống tay áo của Dạ Vô Yên đã nắm chặt lại thành nắm đấm, khóe môi Vân Khinh Cuồng liền nhếch lên.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười nhạt nói: “Hách Liên, ta thấy có lẽ nên về trướng của mình thì hơn, bên ngoài có thị vệ, ta không sao đâu”.

Phong Noãn nheo đôi mắt chim ưng, trong nháy mắt là sự thâm sâu mà Sắt Sắt không sao hiểu được.

“Nàng không hiểu đại ca của ta đâu, tuy hắn bị ta đánh một trận rồi, nhưng hắn quyết không bỏ qua. Nếu giữa hai người lại xảy ra chuyện gì, ta e là sẽ không khống chế nổi bàn tay mình đâu”. Phong Noãn nói đầy thâm ý.

Sắt Sắt ngẩn người, xem ra tốt nhất nàng không nên để Hách Liên Bá Thiên có cơ hội nào thì hơn. Nếu Phong Noãn và Hách Liên Bá Thiên xảy ra xung đột với nhau, mọi chuyện sẽ rất khó giải quyết.

“Được, ta theo huynh về trướng là được chứ gì”. Bản tính Sắt Sắt vốn phóng khoáng, không e dè câu nệ như những cô gái khác. Trong lòng nàng từ lâu đã coi Phong Noãn là huynh đệ. Khi còn là Tiêm Tiêm công tử, nàng đã cùng Phong Noãn đi dạo khắp kinh thành cả đêm. Bây giờ ở cùng một gian phòng với nhau, cũng chẳng phải suy nghĩ nhiều. Nhưng Sắt Sắt có thể nghĩ thoáng, không có nghĩa người khác cũng có thể nghĩ vậy.

Nàng vừa nói ra câu này, trong trướng bầu không khí không chỉ tĩnh mịch mà còn bắt đầu có phần căng thẳng. Xem ra lời nói của Sắt Sắt còn khiến mọi người kinh ngạc hơn lời nói vừa rồi của Phong Noãn.

Phong Noãn nghe vậy, cực kỳ vui mừng, kiếm mi nhướng lên, trong ánh mắt lóe lên một nét cười thâm trầm, hắn nắm chặt tay Sắt Sắt, rời khỏi trướng của Dạ Vô Yên.

Trong trướng, Vân Khinh Cuồng ngồi trên ghế, khoanh tay than dài: “Cô nam quả nữ cùng ở một phòng, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây? Phải không, Tiểu Thoa, Trụy Tử?”

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt của Tiểu Thoa và Trụy Tử sau khi nghe Vân Khinh Cuồng hỏi đột nhiên trắng bệch.

Hai người sau đó liền đưa mắt nhìn trộm về phía Dạ Vô Yên, không thấy mặt hắn, chỉ thấy mái tóc đen của hắn men theo sống lưng rắn rỏi buông xuống, phủ hết nửa giường, dưới ánh nến ánh lên một màu đen nhánh.

Trướng của Phong Noãn rất lớn, không bày biện gì cả, vừa nhìn đã nhận ra chỉ là gian trướng ở tạm thời, chỉ có một chiếc bàn gỗ rất lớn và một chiếc sập phủ da dê.

Sắt Sắt ngồi xuống sập, cười nói: “Đêm nay chiếc sập này là của ta rồi, huynh tìm giường khác nhé”.

Dưới ánh nến đung đưa, nụ cười của nàng đẹp như hoa, lúm đồng tiền hai bên má thấp thoáng như muốn làm trái tim người khác đắm chìm trong đó vậy. Đôi mắt trong trẻo long lanh nổi bật trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc, giống như những giọt sương long lanh đang lăn trên đóa thanh liên khiến ánh mắt người khác không thể nào rời đi được.

Vào thời khắc đó, Phong Noãn cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, hơi trở cũng dần trở nên gấp gáp. Hắn hít sâu hai hơi, lại hít sâu hai hơi nữa mới kìm nén được cảm giác rạo rực trong lòng.

Trong mắt hắn, Sắt Sắt là đẹp nhất, không phải cái đẹp khiến người khác nghẹt thở như Y Doanh Hương, cũng không phải là vẻ đẹp thần thánh phiêu diêu như Y Lãnh Tuyết. Vẻ đẹp của nàng thanh tao văn nhã, rất lặng lẽ vào lúc hắn không hề hay biết, cả trái tim mình đã rơi vào trong sóng mắt long lanh và lúm đồng tiền mê người của nàng, đắm chìm trong sự bền bỉ và trong từng cử chỉ phóng khoáng của nàng nữa.

Khi nàng còn là Tiêm Tiêm công tử, trái tim hắn đã say mê, chỉ có điều hắn không tự biết mà thôi. Khi biết nàng là con gái, hắn rất mừng, nhưng

https://thuviensach.vn

lúc đó nàng đã là Thứ phi của Tuyền Vương, hắn chỉ có thể chôn vùi tình yêu đó trong tim. Đến khi biết nàng đã rời khỏi Vương phủ, trái tim hắn như bừng tỉnh. Nhưng không ngờ Tuyền Vương lại đỡ tên cho nàng, trái tim hắn lại chìm trong thất vọng. Xem ra, Dạ Vô Yên đã bắt đầu quan tâm tới nàng.

Hắn biết, nếu mình cứ im lặng chờ đợi, thì những gì dành cho hắn chỉ có thể là sự hối hận trọn đời mà thôi.

“Trong trướng này chỉ có một chiếc giường, nàng bảo ta tìm cái khác ở đâu đây?”. Ánh mắt sâu thẳm của Phong Noãn khóa chặt gương mặt Sắt Sắt, thanh âm dịu dàng như gió nhẹ tháng ba, thổi vào trái tim người khác thật ấm áp.

Sắt Sắt bị ánh mắt thâm tình của Phong Noãn nhìn tới mức trái tim có chút loạn nhịp. Phong Noãn trước đây mà nàng biết rất tĩnh lặng, sau đó nàng lại phát hiện ra bá khí của hắn, hôm nay mới biết rằng, hóa ra hắn cũng có lúc nhu tình.

Sát Sắt liền đứng dậy nói: “Vậy được, chiếc giường này là của huynh, ta về trướng của ta mang giường sang đây vậy.”

Phong Noãn nghe thế đứng dậy, bàn tay to lớn vừa đưa ra đã nắm chặt lấy bàn tay đẹp như ngọc của Sắt Sắt.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn nàng, cực kỳ thành khẩn nói: “Ta bảo thị nữ đi lấy là được chứ gì. Nàng đừng lo, ta sẽ không làm gì nàng đâu. Những gì ta nói hôm đó ta đều giữ lời. Ta sẽ chờ, chờ tới khi nàng tình nguyện, nhận tấm da sói trắng của ta. Có điều trong khi chờ đợi, ta không muốn nàng rời khỏi ta.”

“Như thế sao được?”. Lẽ nào muốn nàng đêm nào cũng ở trong trướng của hắn ư?

https://thuviensach.vn

Phong Noãn cười một cách xấu xa, hắn đột nhiên cúi đầu, khẽ thơm trộm lên lúm đồng tiền trên má nàng một cái. Dường như sợ Sắt Sắt nổi giận, hắn vội bước nhanh ra khỏi trướng, khóe môi nhếch cao lên như muốn che giấu nụ cười.

Hắn vén màn, nhanh chóng dặn thị nữ mang giường trong trướng Sắt Sắt sang.

Sắt Sắt ôm má đứng đó, thần tình kinh ngạc khi thấy Phong Noãn cũng có lúc xấu xa như vậy. Được một lát, thị nữ khênh chiếc giường bên trướng Sắt Sắt vào, vừa đặt trong trướng xong liền nghe thấy thị nữ bên ngoài bẩm báo: “Vân công tử cầu kiến.”

Phong Noãn lạnh lùng nheo mắt nói: “Ngủ rồi, có gì bảo Vân công tử mai hãy nói.”

“Đến mai thì muộn mất rồi, vạn bất đắc dĩ mới phải làm phiền tới Hách Liên Hoàng tử.” Thanh âm bất kham của Vân Khinh Cuồng ở ngoài trướng vọng lại, hình như bị thị vệ của Phong Noãn ngăn lại, nên thanh âm của hắn vọng vào rất to.

Phong Noãn nhếch môi cười lạnh lùng nói: “Có chuyện gì ra ngoài nói!” Hắn không nghi ngờ gì, là Dạ Vô Yên phái Vân Khinh Cuồng tới đây.

“Chúng ta tới đây để cáo biệt Hách Liên Hoàng tử.” Vân Khinh Cuồng thờ ơ nói.

“Cáo biệt?” Trong lòng Sắt Sắt thoáng kinh hoàng, không biết vì sao Vân Khinh Cuồng lại nói thế. Lẽ nào muốn về Nam Nguyệt ư?

Phong Noãn hiển nhiên cũng ngẩn người, nhưng trong đáy mắt rõ ràng có ý vô cùng tức giận. Hắn vén rèm bước ra, Sắt Sắt cũng nhanh chóng ra theo hắn.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trăng mờ, chỉ thấy trên thảm cỏ bên ngoài có một cỗ xe ngựa, chính là cỗ xe lúc trước nàng ngồi. Sau xe ngựa có mấy chục con tuấn mã, những người dắt ngựa ngoài những vệ sĩ đóng giả thương nhân mà Minh Xuân Thủy phái theo bảo vệ Sắt Sắt, còn có mười hai thiết vệ của Dạ Vô Yên.

Xem tình hình đúng là muốn rời khỏi Bắc Lỗ Quốc rồi.

Quả nhiên, Phong Noãn không ngờ lại xảy ra tình huống trước mặt. Hắn vẫn giữ thần sắc ung dung tự tại, nhưng đáy mắt lại lóe qua một tia u ám. Hắn không ngờ Dạ Vô Yên lại ra chiêu này với hắn.

“Các ngươi muốn về Nam Nguyệt ư?” Phong Noãn nheo mắt thờ ơ hỏi.

“Là thế này.” Vân Khinh Cuồng chưa kịp nói, Phong Noãn đã giơ tay ngắt lời.

Phong Noãn chau mày, lạnh lùng hỏi: “Tuyền Vương đâu?”

“Trong xe ngựa.” Vân Khinh Cuồng nhếch mép cười gian tà.

Phong Noãn đi thẳng tới trước xe ngựa, gió lạnh cuốn tung áo choàng của hắn, sự tức giận toát ra trong đêm tối mà nhìn rõ mồn một.

“Tuyền Vương, chuyện này là thế nào, lẽ nào Tuyền Vương muốn đi cả đêm về Nam Nguyệt sao? Tuyền Vương chẳng phải bị thương ư, xe ngựa chòng chành không sợ vết thương lại bị vỡ ra sao?” Phong Noãn đứng trước cỗ xe ngựa, lạnh giọng hỏi. Cái gã Dạ Vô Yên này lẽ nào không muốn sống nữa?

“Đa tạ Hách Liên Hoàng tử đã quan tâm, Yên vô cùng cảm tạ. Có điều vừa rồi nhận được tin liên quan cấp báo, có một thế lực không rõ ở đâu tấn công Mạc Thành ở biên quan do quân ta trấn thủ, Bản vương đành phải cáo từ lúc đên hôm, làm phiền Hách Liên Hoàng tử nghỉ ngơi, mong huynh

https://thuviensach.vn

đừng trách. Phiền Nhị Hoàng tử ngày mai thay Yên chuyển lời cáo biệt tới Khả Hãn.” Rèm xe rủ thấp xuống, không nhìn rõ bóng dáng Dạ Vô Yên, chỉ nghe thanh âm ôn nhã ung dung của hắn truyền ra từ phía trong, cùng đó là một tiếng ho khe khẽ.

Phong Noãn cười lạnh nói: “Nếu là chiến sự ở biên quan, Tuyền Vương phải đi, Hách Liên cũng không tiện giữ lại.” Dạ Vô Yên lấy lý do chiến sự biên quan, Phong Noãn không thể không bội phục mưu lược của hắn. Hắn đi rồi Phong Noãn càng mừng, có điều, Sắt Sắt thì sao?

Ánh mắt sắc bén của Phong Noãn liếc sang phía Vân Khinh Cuồng rồi nói: “Xem ra Cuồng Y cũng phải đi sao?”

Vân Khinh Cuồng nheo mắt nói rất vô hại: “Làm phiền Nhị Hoàng tử rồi, bản Cuồng Y và Tuyền Vương cũng là chỗ thâm giao, bây giờ ngài ấy thân mạng trọng thương, tại hạ đành phải đi theo ngài ấy thôi.”

“Được, vậy Cuồng Y đi nhé, ta không tiễn.” Phong Noãn lạnh lùng nói.

Đôi mắt đào hoa của Vân Khinh Cuồng nheo lại, hắn cười nhạt nói: “Có điều, e rằng Giang cô nương cũng phải đi thôi, vết thương của nàng ấy rách ra ba lần rồi, không có thuốc của bản Cuồng Y e là không khỏi được!”

“Nếu đã vậy, xin Cuồng Y để thuốc lại.” Phong Noãn nói, hắn sớm đã liệu tới việc cuối cùng nhất định Cuồng Y cũng sẽ có câu này. Hiển nhiên Dạ Vô Yên đang đêm muốn về nước là vì không chịu nổi việc Sắt Sắt ở cùng một gian trướng với hắn, muốn mượn cớ này để mang Sắt Sắt về Nam Nguyệt.

“Xin lỗi nhé, thuốc ta dùng cho Tuyền Vương hết rồi, vừa rồi ngài cũng thấy đấy. Bây giờ ta chẳng còn thuốc gì cả, chỉ đành về nước bào chế thôi.” Vân Khinh Cuồng ngửa tay ra nói, giọng điệu có phần bất đắc dĩ, nhưng khóe môi hắn rõ ràng mang một nụ cười giảo hoạt.

https://thuviensach.vn

Phong Noãn nghe vậy, đứng lặng dưới ánh trăng, tuy vẫn mang dáng điệu ung dung như trước, nhưng Sắt Sắt đứng cạnh có thể cảm nhận được cơn tức giận của hắn.

Sắt Sắt chuyển ánh nhìn, không biết vì sao lại xảy ra chuyện này, cho dù biên quan có chiến sự, Dạ Vô Yên bị thương nặng như thế, có nhất thiết phải bất chấp gian khổ dọc đường mà vội vã quay về không? Cũng không phải là nước lớn tới xâm phạm, nước nhỏ tới đánh việc gì hắn phải đích thân chỉ huy?

Hoặc có lẽ trận chiến đó chỉ là cái cớ. Hắn căn bản không chịu được việc nàng và Phong Noãn ở bên nhau, lẽ nào, hắn động lòng vì nàng ư?

Nàng cười cay đắng, nếu là trước đây, có lẽ nàng đã vui mừng, nhưng bây giờ nàng đã không còn là nàng của trước đây nữa. Hắn thích nàng, cho dù điều này khiến nàng cảm động, khiến nàng chấn động, nhưng nàng đã không cần điều đó nữa.

Có điều nàng quả thực cũng không muốn ở lại Bắc Lỗ Quốc nữa. Sau khi xảy ra chuyện với Hách Liên Bá Thiên, sự tồn tại của nàng chính là sợi dây dẫn lửa châm ngòi cho sự trở mặt của anh em Phong Noãn và Hách Liên Bá Thiên. Hơn nữa, nàng phát hiện ra rằng mình rất khó đối mặt với một Phong Noãn nhu tình vừa rồi. Vì thế, nàng có lẽ nên ngoan ngoãn về Nam Nguyệt là hơn.

Sắt Sắt quay đầu nhìn Phong Noãn, giọng nói trong trẻo cất lên: “Hách Liên, ta e là đành phải cáo biệt thôi.”

Phong Noãn nhướng mày có chút bất mãn, đôi mắt đen lóe lên cái nhìn thất vọng.

“Nàng phải đi thật ư?” Trong thanh âm của hắn là nỗi đau khó mà khống chế.

https://thuviensach.vn

“Phải, ta chỉ tới đây xem Đại hội Tế trời, bây giờ Đại hội kết thúc rồi, ta đương nhiên phải đi. Hách Liên, sau này gặp lại nhé.” Sắt Sắt cười nói.

“Thôi được rồi, Hách Liên Hoàng tử, cáo biệt!” Vân Khinh Cuồng dường như thở phào một hơi, cao giọng nói: “Giang cô nương, lên xe ngựa đi.”

Xe ngựa? Sắt Sắt đưa mắt nhìn, chẳng thấy chiếc xe ngựa thứ hai nào, lẽ nào muốn nàng ngồi chung một xe với Dạ Vô Yên?

Phong Noãn đương nhiên cũng nhận ra điều này, đôi mắt chim ưng của hắn nheo lại, lạnh lùng cười nói: “Người đâu, mau tới Nhạn Kinh mua một cỗ xe ngựa, phải mua cỗ xe nào tốt nhất, thoải mái nhất đó.”

Vân Khinh Cuồng trừng mắt nói: “Hách Liên Hoàng tử, chúng ta phải xuất phát rồi, e là không đợi ngài đi mua xe ngựa được đâu.”

Phong Noãn nheo mắt cười nói: “Không làm lỡ hành trình của mọi người đâu, bây giờ có thể đi rồi, ta tiễn Giang cô nương một đoạn, mua xe ngựa rồi sẽ bảo người đánh thẳng tới chỗ chúng ta là được.” Nói rồi, hắn lệnh cho thị vệ đứng cạnh dắt con đại hồng mã tới. Rồi Phong Noãn ôm Sắt Sắt, tung người lên trên mình ngựa.

Dưới ánh trăng, đại hồng mã hí dài, mang theo Sắt Sắt và Phong Noãn chạy nhanh về phía trước.

Vân Khinh Cuồng ngớ người, cũng nhảy lên ngựa, dặn dò đội ngũ phía sau xuất phát ngay lập tức.

Dưới ánh trăng mờ, mấy chục con ngựa và cỗ xe chầm chậm đi trên thảo nguyên.

Sắt Sắt cực kỳ bối rối khi phải ngồi trên lưng đại hồng mã, bây giờ mạng sườn nàng đang bị thương, không tiện cưỡi ngựa, nhưng nàng càng

https://thuviensach.vn

không muốn ngồi chung xe với Dạ Vô Yên.

May mà Phong Noãn rất cẩn thận, không dựa sát vào nàng, con đại hồng mã phi rất chắc chắn, không thấy nghiêng ngả chút nào.

Dạ Vô Yên bị thương, xe ngựa đương nhiên đi rất chậm. Rất nhanh sau đó, cỗ xe ngựa mà Phong Noãn phái người đi mua đã đuổi kịp họ. Sắt Sắt liền nhanh chóng ngồi vào xe.

“Hách Liên, đừng tiễn nữa, huynh về sớm đi.” Sắt Sắt nói qua cửa xe ngựa, thấy Phong Noãn vẫn đi theo, nàng liền thấp giọng nói.

“Ai nói ta muốn tiễn nàng?” Phong Noãn cúi người trên ngựa, nhìn nàng tươi cười nói: “Ta phải tiễn nàng tới tận Nam Nguyệt, cho tới khi thấy vết thương của nàng khỏi hẳn, ta lại đưa nàng về Bắc Lỗ Quốc, nếu nàng không muốn về Bắc Lỗ Quốc, ta sẽ ở lại Nam Nguyệt với nàng! Nàng có nhớ khi ta tặng nàng tấm mặt nạ không, nàng đã từng nói muốn ta cùng nàng đi phiêu bạt giang hồ. Bây giờ chúng ta sẽ đi phiêu bạt giang hồ, được không?” Phong Noãn đã nghĩ rồi, lần này bất luận thế nào, hắn cũng phải giữ thật chặt Sắt Sắt.

Sắt Sắt quả thực không ngờ Phong Noãn lại nói những lời như thế, nàng nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, dưới ánh trăng chan hòa, khuôn mặt đó tỏa ra nụ cười lấp lánh. Nụ cười lóa mắt đó gần như khiến nàng tan chảy. Nhất thời, Sắt Sắt không biết phải nói gì để cự tuyệt hắn.

Cũng chính lúc đó, họ nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa truyền tới, hình như có cả tiếng chiêng trống khua lên liên tục. Hắn là có người tới có việc gấp. Quả nhiên con ngựa đó đã đuổi kịp họ, vừa dừng cương, đã nghe tiếng ngựa hí dài. Tiếp đó người trên ngựa lăn xuống đất, chạy như bay tới trước ngựa Phong Noãn, vội vã bẩm báo: “Nhị Hoàng tử, Khả Hãn triệu người về Vân Kinh gấp.”

https://thuviensach.vn

“Có nói là vì chuyện gì không?” Phong Noãn chau mày, ánh mắt sắc bén chăm chăm nhìn vào kẻ đưa tin. Đó là thị vệ trong phủ hắn.

“Khả Hãn chỉ nói, muốn Nhị Hoàng tử hồi kinh ngay!”

Phong Noãn ghìm cương ngựa, thờ ơ nói: “Nếu vì chuyện ta và đại ca quyết đấu thì ta sẽ không về đâu.”

“Nhị Hoàng tử, không phải chuyện đó, chưa bao giờ Khả Hãn triệu người về kinh gấp như lúc này, chắc chắn là có việc quan trọng. Thuộc hạ thấp thoáng nghe thấy hình như Đại Hoàng tử xảy ra chuyện rồi.” Thị vệ báo tin trầm giọng nói.

“Cái gì?” Phong Noãn chau mày, cúi người, nhìn qua cửa sổ chiếc xe ngựa thấp giọng nói với Sắt Sắt: “Ta đi một chuyến xem sao, chờ ta xử lý xong việc này, ta sẽ đi tìm nàng.”

Sắt Sắt nghe thế liền vẫy tay nói: “Huynh đi đi! Sau này gặp lại.”

Phong Noãn quay đầu ngựa, cáo biệt với Dạ Vô Yên rồi phóng ngựa quay về. Chỉ thấy một người một ngựa dần biến mất khỏi tầm mắt. Lúc đó, Sắt Sắt mới từ từ buông rèm.

Vừa rồi hình như nàng nghe thấy tên thị vệ đó nói Đại Hoàng tử xảy ra chuyện, lẽ nào Hách Liên Bá Thiên xảy ra chuyện gì rồi sao? Có điều, nếu hắn xảy ra chuyện thật thì đúng là ác giả ác báo. Có điều, đừng nên làm liên lụy tới Phong Noãn là được. Khả Hãn năm xưa đã bắt Phong Noãn tới Nam Nguyệt làm con tin, hiển nhiên trong lòng ông ta có phần thiên vị Hách Liên Bá Thiên hơn.

Từ Nhạn Kinh của Bắc Lỗ Quốc tới Nam Nguyệt phải đi mất vài trăm dặm, khi tới họ đi mất bốn ngày. Vì thương thế của Dạ Vô Yên nên lần này họ đi chậm hơn một chút, sáng sớm ngày thứ sau, họ mới tới biên giới Nam Nguyệt. Suốt sáu ngày này, Sắt Sắt không hề thấy Dạ Vô Yên, chỉ nghe

https://thuviensach.vn

Tiểu Thoa và Trụy Tử nói về thương thế của hắn. Nghe nói vết thương của hắn đã gần khỏi, nàng cũng thấy đỡ lo lắng phần nào.

Vào Nam Nguyệt rồi, Vân Khinh Cuồng liền dẫn theo Sắt Sắt, tới giã biệt đám người của Dạ Vô Yên. Xem ra, thương thế của Dạ Vô Yên đã không còn nghiêm trọng, nếu không, Cuồng Y hắn sẽ không bỏ mặc hắn mà đi thế này.

Đoàn người của nàng đi về phía Đông nửa ngày, xuyên qua một khu rừng rậm, vượt qua một dòng sông nước chảy xiết, tới giờ Ngọ liền tới chân một ngọn núi.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thế Ngoại Đào Nguyên

Miên Vân Sơn, dãy núi y như tên gọi, thế núi miên man trải dài trăm dặm, cao đến tận trời mây. Dãy núi này được những người sống ở phía Bắc Nam Nguyệt tôn làm núi thần, vì thế rất ít người vào trong núi kiếm củi săn bắn. Từ dưới chân núi nhìn lên, chỉ thấy thế núi nguy nga, cỏ cây rậm rạp, mây mù kín mít. Cả dãy núi nhìn như bức tranh dưới ngòi bút một danh gia.

Có ai ngờ, Xuân Thủy Lầu vang danh thiên hạ lại ẩn mình trong Miên Vân Sơn.

Thương thế của Sắt Sắt vẫn chưa hoàn toàn bình phục, Vân Khinh Cuồng ra lệnh cho người chuẩn bị cho nàng một chiếc kiệu mềm, rồi từ từ đưa nàng lên núi. Trên đường đi, chỉ thấy những núi non trùng điệp không dứt, nhìn không thấy đâu là tận cùng. Đi rất lâu, xuyên qua một hang động sâu, trèo lên con đường núi khúc khuỷu, lại đi qua một con đường độc đạo, tới trước một phiến đá lớn. Đẩy phiến đá ra, đằng sau là một cửa động. Lúc đám người đã đi cả vào trong hang động, cánh cửa đá phía sau lạch cạch hạ xuống, sơn động đột nhiên tối om. Sơn động này vừa tối vừa dài, lại khúc khuỷu ngoằn nghèo, quanh qua vòng lại, cũng không biết đi trong nơi không có ánh sáng mặt trời đó được bao lâu, đột nhiên thấy phía trước le lói có ánh sáng. Tiếp tục đi thêm về phía trước, ánh sáng dường như mạnh hơn, hiển nhiên đã ra tới cửa hang rồi.

Phía trước lại có một khối đá lớn chặn lại, đóng không khít lắm ở cửa sơn động. Ánh sáng như vàng lấp lánh chiếu xuống. Nhưng khối đá đó quá

https://thuviensach.vn

lớn, sức người không thể dịch chuyển nổi.

Trong lòng Sắt Sắt nghĩ, cho dù biết Xuân Thủy Lầu ở trong Miên Vân Sơn, e rằng đặc biệt khó tìm. Cho dù tìm cũng rất khó vào, chỉ riêng sơn động này thôi, không biết đường đi cũng đủ làm khó bao nhiêu người.

Thấy phiến đá lớn ngăn đường, Vân Khinh Cuồng khẽ nhún chân tung người vọt lên, trên đỉnh khối đá lớn có chỗ lồi ra, hắn khẽ ấn vào đó, khối đá liền lách cách tự động xoay ra như cánh cửa.

Ra khỏi sơn động, Sắt Sắt đột nhiên thấy trước mắt là khoảng không rộng lớn và sáng rực.

Một rừng hoa rộng lớn trải dài trước mắt, nhìn không thấy đâu là tận cùng. Trên cây không có lá, chỉ có hoa nở đầy cành, từng bông to bằng nắm tay trẻ con, cánh hoa xếp tầng xếp lớp, cực kỳ đẹp đẽ. Loại hoa này bình sinh Sắt Sắt chưa thấy bao giờ.

Sắt Sắt theo mọi người bước vào rừng hoa, hương hoa thơm nhạt mà thanh tao nhẹ đưa vào cánh mũi, thấm vào lòng, cực kỳ dễ chịu. Nhưng mới đi được mười bước, Sắt Sắt cảm thấy đầu óc mê man, ngay đến tay chân cũng mềm nhũn, dường như sức lực toàn thân đều bị rút sạch.

Sắt Sắt không khỏi kinh hoàng thầm nghĩ lẽ nào trong hương hoa có độc?

Quả nhiên, mới nghĩ vậy đã thấy Vân Khinh Cuồng quay đầu nhìn nàng cười giảo hoạt, nói: “Có phải cảm thấy chóng mặt khó chịu, tứ chi vô lực không?”

“Phải!” Sắt Sắt thấy nụ cười giảo hoạt của Vân Khinh Cuồng, nghiến răng đáp. Gã này sớm không muốn nói cho nàng biết, nhất định phải cho nàng nếm mùi đau khổ rồi mới chịu đưa lời giải thích đây mà.

https://thuviensach.vn

Vân Khinh Cuồng lấy từ trong túi thuốc vẫn đeo bên mình ra một viên thảo dược, đưa vào tay Sắt Sắt nói: “Uống đi, nếu không cô sẽ ngất đấy. Tuy thông minh nhưng lịch duyệt giang hồ còn non kém lắm.” Vân Khinh Cuồng cười hi hi, không quên chọc ghẹo Sắt Sắt mấy câu.

Sắt Sắt nhận lấy thuốc, ngửa cổ uống, một lát sau, thần trí đột nhiên minh mẫn, khí lực cũng dần dần quay trở lại.

Bước ra khỏi rừng hoa, trước mắt xuất hiện ra một vùng đồng ruộng bằng phẳng trải ra trước mắt, kéo dài mấy dặm. Trên đồng trồng rất nhiều loại cây, giữa các cánh đồng đường lối chằng chịt, có nhiều nông phu đang làm ruộng.

Những nông phu đều mặc áo vải thô, cực kỳ chất phác. Thấy Vân Khinh Cuồng, Tiểu Thoa và Trụy Tử, họ đều chào hỏi vui mừng. Thấy Vân Khinh Cuồng và người của Xuân Thủy Lầu than quen như vậy, Sắt Sắt không khỏi có chút kinh ngạc, xem ra Vân Khinh Cuồng là người của Xuân Thủy Lầu.

Có người thấy Sắt Sắt, cực kỳ kinh ngạc, nhướng mày hỏi: “Tiểu Vân nhi, ngươi lại bắt được cô nương nhà lành nào về ư?”

Một nông phu khác thấy vậy cười ha ha nói: “Đúng thế! Tiểu tử ngươi to gan lắm!”

Vân Khinh Cuồng nghe thế, cười nói: “Các người đừng nói bừa, cô nương lần này không phải là ta bắt về đâu! Nếu muốn bắt cũng không đến lượt!” nói rồi, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra bộ dạng thất vọng.

“Không phải ngươi bắt về thì còn có thể là ai được chứ?” Một nông dân đang vác cuốc ngạc nhiên hỏi.

Vân Khinh Cuồng cười rất nho nhã đáp lời: “Cái này thì, ta nghĩ không bao lâu nữa các ngươi sẽ biết thôi.”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt bị ánh mắt sáng rực của những người nông phu thuần phác nơi đây nhìn đến mức tim đập thình thịch. Nàng chưa bao giờ bị người ta nhìn với ánh mắt như nhìn cô dâu mới về nhà chồng như thế. Khuôn mặt liền đỏ ửng lên.

Đi qua khu ruộng, vòng qua rất nhiều ao cá, cuối cùng cũng đến một thôn lớn, nhà đá lợp cỏ rất có thứ tự. Mỗi gian nhà đều được rào quanh bằng những loại cây như dâu tằm hoặc cây trúc. Trước mỗi nhà lại có hoa có um tùm. Lúc này dưới ánh tà dương, nhà ai cũng vương khói bếp. Tiếng gà gáy chó sủa thấp thoáng bay lại trong gió, rất an bình và đặc biệt yên ả.

Sắt Sắt kinh ngạc hỏi: “Đây là Xuân Thủy Lầu mà giang hồ đồn đại đó ư?”

Không ngờ Xuân Thủy Lầu lại là một thôn trang thuần phác thế này, Sắt Sắt thực vô cùng kinh ngạc.

Theo lời đồn, Xuân Thủy Lầu là một cung điện vàng ngọc huy hoàng, phía ngoài cung điện trồng đủ các loại kỳ hoa dị thảo, bốn mùa ngát hương. Trong cung điện có rất nhiều đồ trang trí. Lầu chủ Xuân Thủy Lầu Minh Xuân Thủy càng sống xa hoa hơn, chỉ ăn toàn sơn hào hải vị, dùng đũa ngọc bát vàng. Hoàng đế có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần thì chàng cũng có năm thê bảy thiếp chín mươi chín nàng hầu.

Nhưng Xuân Thủy Lầu trước mắt nàng đây hoàn toàn trái ngược lại với những lời đồn đó, cũng hoàn toàn vượt ngoài sự tưởng tượng của Sắt Sắt.

Chẳng có cung điện vàng ngọc nguy nga mà chỉ có một thôn trang đơn sơ giản dị. Đương nhiên trong thôn trang này, một Minh Xuân Thủy có năm thê bảy thiếp chín mươi chín nàng hầu hẳn là điều không thực.

“Có phải không giống trong lời đồn không?” Vân Khinh Cuồng cười nói.

https://thuviensach.vn

“Đúng thế, mọi người đồn Xuân Thủy Lầu là cung điện vàng ngọc huy hoàng, không ngờ lại là một thôn trang giản dị thế này.” Sắt Sắt cười nhạt đáp.

“Ánh mặt trời rực rỡ như vàng lấp lánh, đồng lúa xanh tươi mơn mởn như ngọc, hai thứ ày đương nhiên có thể xứng với câu vàng ngọc huy hoàng rồi.” Vân Khinh Cuồng cười nói.

“Ừ, giải thích như vậy nghe cũng rất hợp lý.” Sắt Sắt cười nói.

Một đám trẻ nhìn thấy họ, liền lớn tiếng gọi rồi chạy đến vây quanh, có đứa men theo ngõ nhỏ chạy mất, vừa chạy vừa hét loạn lên: “Tường Nhi tỷ tỷ, gã Vân điên về rồi này!”

“Gã Vân điên” chắc chỉ Vân Khinh Cuồng rồi, Sắt Sắt không đừng được khẽ mỉm cười, với tính cách của hắn, đúng là rất phù hợp với biệt hiệu này. Có điều Tường Nhi tỷ tỷ là ai? Lẽ nào là người trong lòng của Vân Khinh Cuồng?

Sắt Sắt quay đầu lại nhìn Vân Khinh Cuồng, chỉ thấy khi hắn nghe bọn trẻ nói, liền chau mày, dường như rất khổ sở, ngượng nghịu cười nói: “Cái, cái đồ yêu nữ đó, là khắc tinh của ta!”

“Yêu nữ? Khắc tinh?” Sắt Sắt ngước mắt, cười, Vân Khinh Cuồng lại gọi Tường Nhi đó như thế sao. Cô gái đó hắn không phải tầm thường, hơn nữa, Sắt Sắt chưa bao giờ thấy Vân Khinh Cuồng cười một cách bất đắc dĩ như vậy. Vì thế nàng thấy rất hứng thú với cô gái tên Tường Nhi này, một cô gái thế nào mới có thể trở thành khắc tinh của Vân Khinh Cuồng đây?

Mấy người họ đi qua một con ngõ sâu, tới trước một ngôi nhà nhỏ, đẩy tấm rào quấn đầy dây mây, rồi bước vào trong nhà. Ngôi nhà đó tuy nhỏ nhưng lại sắp xếp đồ đạc rất chỉnh tề ngay ngắn, lại trồng mấy cây hoa, đều là lại hoa dễ trồng, không quý giá, nhưng khi nở rất tươi tắn, khiến căn nhà được điểm xuyết mà trở nên vui mắt.

https://thuviensach.vn

“Giang cô nương, cô ở tạm đây nhé. Ta còn có việc, đi trước đây. Tiểu Thoa, Trụy Tử hai người chăm sóc Giang cô nương cẩn thận đấy.” Vân Khinh Cuồng nói rồi liền quay người bỏ đi.

Sắt Sắt đẩy cửa vào trong phòng, chỉ thấy trong phòng có một chiếc giường đơn giản, một chiếc bàn thấp, một tủ quần áo giản dị, tất cả đồ, tất cả đồ đạc đều hết sức đơn sơ mộc mạc.

Từ đó, Sắt Sắt sống trong căn nhà nhỏ này, ngoài việc hàng ngày đắp thuốc trị thương, dùng thuốc trị hàn chứng mà Vân Khinh Cuồng đưa, khi rảnh rỗi nàng cũng ra ngoài thôn đi dạo.

Tới đây được hai ngày, sáng sớm liền có một cô nương tới tìm Sắt Sắt.

Cô nương đó có nước da màu nâu nhạt nhưng sáng sủa, dung mạo xinh đẹp, mái tóc mây hơi xoăn, chải thành hai bím tóc dễ thương, nhìn vô cùng lanh lợi. Trên đầu nàng ta cài món đồ trang sức hơi giống vương miện, mặc bộ váy màu sắc rực rỡ, kiểu dáng có chút kỳ quái.

Cách ăn mặc của nàng ta không giống như Tiểu Thoa và Trụy Tử, bộ dạng cũng khác, lẽ nào là Vân Khinh Cuồng bắt ở ngoài về? Sắt Sắt nghĩ lại khi mới tới đây, những nông dân ở đây chẳng phải trêu đùa Vân Khinh Cuồng, nói rằng hắn lại bắt một cô nương nữa về ư.

Nếu đã nói chữ “lại”, có nghĩa không phải là lần đầu rồi.

“Cô là ai?” Sắt Sắt không ngờ mới sáng sớm đã có người tới tìm. Hôm nay Tiểu Thoa và Trụy Tử đều về nhà thăm người thân hết, vì thế cả căn nhà nhỏ chỉ còn mỗi mình Sắt Sắt.

“Phong Tường Nhi!” Cô gái đó đáp đơn giản, mạch lạc.

Hóa ra đây chính là cô gái mà Vân Khinh Cuồng gọi là “yêu nữ”, “khắc tinh”, không ngờ lại là một cô gái xinh đẹp đáng yêu như vậy. Không chỉ có

https://thuviensach.vn

khuôn mặt dễ thương mà ngay cả nụ cười cũng cực kỳ rực rỡ, ngọt ngào, khiến người ta không thể dừng được mà phải yêu thích. Nhưng Sắt Sắt không dám xem thường, người mà Vân Khinh Cuồng gọi là yêu nữ, khắc tinh chắc chắn sẽ không giống vẻ ngoài của cô ta.

Vì thế, Sắt Sắt chào hỏi Phong Tường Nhi cực kỳ khách khí, đồng thời trong lòng cũng ngấm ngầm phòng bị.

Phong Tường Nhi ra ra vào vào phòng bếp trong căn nhà nhỏ này như là chủ nhân, chỉ loáng một cái đã làm ra đầy một bàn thức ăn, bốn món một canh, bày trên bàn gỗ nhỏ, kéo chiếc ghế đặt trước bàn rồi mời Sắt Sắt ăn. Nói là để chào đón Sắt Sắt, nên đã cố ý làm cơm mời nàng.

Tuy nụ cười của Phong Tường Nhi cực kỳ chân thành, tươi tắn, cơm canh đều rất thơm ngon, nhưng nghĩ lại hai chữ "yêu nữ", Sắt Sắt quả thực có chút đắn đo, không dám ăn. Đang định tìm cớ chối từ, liền thấy Vân Khinh Cuồng từ ngoài đi vào. Hắn thấy thức ăn trên bàn, đôi mắt đào hoa liền sáng lên, cười hi hi nói: "Tường Nhi, bao lâu rồi chưa ăn cơm nàng làm, đúng là nhớ quá!"

Chỉ thấy hắn lấy một cây ngân châm ra cắm trên bàn, lên ghế, rồi soi lên ánh mặt trời xem có biến đổi gì không, mới cẩn thận ngồi xuống. Rồi đó hắn lại lấy một cây ngân châm khác ra cắm hết vào tất cả mọi thức ăn, bát đũa, cốc chén trên bàn. Nhìn dưới ánh mặt trời thấy không có gì khác lạ, mới cầm đũa ăn hùng hục.

Vừa ăn, hắn vừa nói với Sắt Sắt: "Cô không biết đâu, Tường Nhi thích nghiên cứu độc dược, thường bất cẩn bỏ những thứ thuốc thử nghiệm vào trong đồ ăn, hoặc rải lên bàn ghế, vì thế ăn cơm của Tường Nhi phải phải cực kỳ cẩn thận. Ta đã thử rồi, không sao đâu, cô có thể ăn được, tài nghệ nấu ăn của Tường Nhi là số một đó."

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt không động đậy, chỉ ung dung nhìn Vân Khinh Cuồng cười, vì nàng thấy trong ánh mắt Phong Tường Nhi lóe lên tia nhìn đắc ý, hắn là chất độc lần này không dùng ngân châm để thử được.

Quả nhiên, Vân Khinh Cuồng mới ăn hết một bát cơm, liền thấy hắn đột nhiên buông đũa, dùng hai tay ôm chặt lấy bụng.

“Đây là độc gì vậy?” Vân Khinh Cuồng có vẻ tức giận. Tại sao ngân châm mà cũng không phát hiện ra trong thức ăn có độc.

Đôi mắt to của Phong Tường Nhi cong lên như vầng trăng khuyết, cười hi hi nói: “Ta mới chế ra đó, còn chưa kịp đặt tên, phiền huynh căn cứ theo cảm giác của mình mà đặt tên cho nó được không. Về phần thuốc giải, ta chưa kịp chế ra.”

Nói rồi, cô ta quay đầu nhìn Sắt Sắt khẽ cười: “Cô thông minh lắm, hôm nay tạm tha cho cô.”

Phong Tường Nhi phủi tay định quay người bỏ đi, liền thấy Vân Khinh Cuồng vốn đang đau khổ đột nhiên đứng dậy, giơ tay giữ chặt lấy thân hình mảnh mai của nàng ta, tức giận nói: “Nàng đừng có làm gì Giang cô nương, cô ấy là người của Lầu chủ đó.” Vân Khinh Cuồng lạnh lùng nói, thần sắc đột ngột trở nên nghiêm túc.

Phong Tường Nhi không biết do bị thần sắc của hắn dọa cho phát sợ hay bị câu nói của hắn làm cho sợ hãi mà cứ đứng ngẩn ra đó, hai mắt mở to, hồi lâu mới hỏi; “Chàng không trúng độc ư?”

Vân Khinh Cuồng nhếch miệng cười, đáp: “Ta đã tìm ra một loại thuốc giải dược bách độc, e rằng độc của nàng chẳng có tác dụng gì đâu.” Vân Khinh Cuồng nói rồi, gật đầu với Sắt Sắt, kéo Phong Tường Nhi ra khỏi nhà, để lại một bàn thức ăn đầy độc cho Sắt Sắt.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngồi xuống chiếc giường trong phòng, ngây người vì câu nói vừa rồi của Vân Khinh Cuồng. Sao trong mắt Vân Khinh Cuồng, nàng lại thành ra người của Minh Xuân Thủy? Nàng sẽ không bao giờ quên nụ hôn trên đảo, khi đó Minh Xuân Thủy đã hối hận thế nào.

Có điều, cho dù người khác nhìn Sắt Sắt với ánh mắt thế nào, Sắt Sắt cũng vẫn sống rất vui vẻ. Hiếm khi có thể đến ở một nơi thế ngoại đào nguyên đẹp đẽ thế này.

Nhờ sự chữa trị tận tình của Vân Khinh Cuồng, vết thương ở mạng sườn Sắt Sắt đã hoàn toàn khỏi hẳn, hàn chứng cũng dần lui. Ngoài việc đêm đêm ho mấy tiếng nhẹ, về cơ bản không còn gì đáng ngại nữa.

Nàng đã ở đó được hai tháng, Minh Xuân Thủy vẫn không hề thấy xuất hiện.

Phong Tường Nhi đó rõ ràng rất yêu Vân Khinh Cuồng, khi đã biết Sắt Sắt không phải là tình địch của mình, liền trở nên cực kỳ thân thiện với Sắt Sắt, đúng là một cô gái rất tình cảm!

Khi tìm hiểu ra, Sắt Sắt không ngờ người dân của Xuân Thủy Lầu lại là những "Côn Luân Nô" và "Côn Luân Tỳ" nổi danh một thời.

Côn Luân Nô! Côn Luân Tỳ!

Lúc tiền triều còn thịnh thế, thậm chí khi Nam Nguyệt mới lập quốc, có nhà giàu nào mà không nuôi vài Côn Luân Nô, vài Côn Luân Tỳ?

Những Côn Luân Nô này chịu khổ rất giỏi, chăm chỉ làm việc, lại ít nói, mặc người khác sai bảo. Điều quan trọng nhất là họ cực kỳ trung thành với chủ nhân.

Côn Luân Tỳ nổi danh vì dung mạo tuyệt sắc và sự thông minh khéo léo. Những món hàng thêu của họ cực kỳ tinh xảo, khi đó vật dụng trong

https://thuviensach.vn

những nhà giàu có thứ nào không phải do những Côn Luân Tỳ thêu ra?

Côn Luân Nô và Côn Luân Tỳ đều là do những gia đình quyền quý mua từ chợ về, nghe nói họ vốn là bộ lạc ở nơi thâm sơn, cũng có người nói họ tới từ một đảo nhỏ ngoài biển, cách giải thích không thống nhất.

Nhưng lúc này, Sắt Sắt mới biết, hai cách giải thích này đều không sát thực.

Côn Luân Nô và Côn Luân Tỳ quả là tới từ một bộ tộc, nhưng trước đó họ không ở trong núi sâu mà ở trên một cao nguyên phía Đông của Nam Nguyệt, sau đó người trong bộ tộc bị người Hán bắt bán đi. Sau đó, họ tới đây ẩn cư và kết thúc cuộc đời nô dịch của một thời đại Côn Luân Nô và Côn Luân Tỳ.

Sắt Sắt càng không ngờ rằng, Minh Xuân Thủy lại có liên quan tới Côn Luân Nô, lẽ nào chàng chính là đời sau của Côn Luân Nô? Có lẽ là vậy, nếu không sao chàng lại có thể làm Lầu chủ của Xuân Thủy Lầu?

Sắt Sắt lại có thêm một cảm giác rất khó diễn tả với Minh Xuân Thủy, một bộ tộc bị người khác khinh rẻ có thể trở thành một bang phái được người người trên giang hồ xưng tụng, thật không thể không khâm phục Minh Xuân Thủy quả là rất tài giỏi. Hơn nữa, đối với những người Hán đã từng buôn bán lăng nhục bọn họ, chàng cũng không hề oán hận. Ngược lại, còn giúp họ trong những lúc khó khăn.

Năm ngoái, một huyện của Nam Nguyệt bị hồng thủy, triều đình không phát ngân lượng, vẫn là Xuân Thủy Lầu bỏ tiền ra tu bổ đê điều. Rồi vài thôn trang bị ôn dịch, Xuân Thủy Lầu cũng đưa thuốc tới cứu chữa.

Nếu đã có tiền để tu bổ đê điều, có thể thấy Xuân Thủy Lầu cũng khá giàu có, tuy nhiên Sắt Sắt không hiểu tiền của họ từ đâu ra. Và những người dân của Xuân Thủy Lầu vẫn luôn sống một cuộc đời giản dị, không hề xa hoa, hơn nữa, còn sống rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cảm thấy nàng rất thích nơi này, nhưng thương thế khỏi rồi, nàng cũng nên nghĩ cách rời khỏi đây thôi. Nàng không phải là người của Xuân Thủy Lầu, cho dù thích cuộc sống ở đây thế nào đi nữa, cũng đến lúc phải rời đi.

Lúc này đã vào độ sang thu, đã đến mùa thu hoạch, người dân trong thôn ngày nào cũng ra đồng gặt hái. Vết thương của Sắt Sắt cũng đã khỏi hẳn, vì không muốn nhàn rỗi, nàng liền mặc bộ váy áo vải thô, búi tóc theo kiểu bình thường, dân dã, cùng các cô nương trong thôn đi ra đồng gặt lúa.

Mỗi ngày khi màn đêm buông xuống, mọi người trong thôn đều ra khoảng đất trống trước thôn nhóm một đống lửa lớn, nhảy múa ca hát. Đương nhiên có rất nhiều món ăn ngon, cá trong ao rất tươi, bắt lên là nướng ngay, họ ca hát vui vẻ trong mùi cá nướng thơm lừng, sự vất vả sau một ngày làm việc lúc ấy dường như đều tiêu tan hết.

Sắt Sắt thường ôm gối ngồi ngoài đám đông, nhìn họ cười đùa, rồi cảm nhận niềm vui thực sự của họ, nàng thấy mọi thứ ở đây đều thật tốt đẹp.

Từ khi Vân Khinh Cuồng nói câu nàng là người của Minh Lầu chủ với Phong Tường Nhi, mọi người trong thôn dường như đều biết cả. Ban đầu, họ còn nhìn nàng với ánh mắt kỳ quái, hiếu kỳ, kinh ngạc, dò xét, khiến Sắt Sắt cảm thấy có chút bối rối.

Có điều, Sắt Sắt nghe từ miệng Phong Tường Nhi nói, nàng là người con gái đầu tiên Minh Xuân Thuy đưa về Xuân Thủy Lầu, mọi người đương nhiên là rất tò mò về nàng. Lâu rồi, dần trong thôn thấy Sắt Sắt xinh đẹp, dịu dàng, dần dần cũng trở nên rất thích nàng. Đương nhiên có vài cô nương, có lẽ là vì mến mộ Minh Xuân Thủy nên rất không ưa Sắt Sắt, nhất là cô gái tên Vũ Thúy Thúy, thường hay vô cớ gây sự với nàng.

Tối đó, Vũ Thúy Thúy xúi mấy cô gái tới trước mắt Sắt Sắt, kiêu ngạo nói: “Giang cô nương, nghe nói cô biết múa, chúng ta muốn thi với cô!”

https://thuviensach.vn

Vũ Thúy Thúy nhìn rất thanh tú, chỉ có điều ngữ khí nói chuyện kiêu ngạo trời sinh, khiến cô ta trở nên có vài phần đáng ghét.

Sắt Sắt vẫn ngồi dưới đất, lạnh lùng đáp: “Xin lỗi, ta không muốn múa!”

Sắt Sắt thích múa, nhưng nàng chỉ thích múa một cách thoải mái, còn với kiểu thi múa thách đố thế này, nàng cực kỳ không thích.

Vũ Thúy Thúy không biết vì thái độ của Sắt Sắt hay vì sự cự tuyệt của nàng mà nói đầy phẫn hận: “Cô là ai mà dám cự tuyệt ta chứ? Xem ra cô cũng chỉ là nô tỳ mà Lầu chủ mang về thôi, nếu Lầu chủ thích cô, sao còn để cô ở trong thôn? Có lẽ cô không biết sau thôn, ở bên Yên Ba Hồ có một tòa nhà cực kỳ trang nhã tinh xảo xung quanh trăm hoa đua nở, đó là nơi Lầu chủ xây cho người con gái trong lòng mình. Nếu cô không ở nơi đó, thì đừng hòng làm người phụ nữ của Lầu chủ. Đúng là không biết xấu hổ.”

Sắt Sắt đời này chưa bao giờ bối rối như thế, lại còn bị mắng là không biết xấu hổ trước mặt bao người. Có điều đối phó với cô gái như Vũ Thúy Thúy không khó, nàng càng phẫn nộ thì cô ta càng thích thú. Vì thế Sắt Sắt vẫn bó gối ngồi dưới đất, khẽ nhướng mày một cách lạnh lùng, hờ hững nói: “Xem ra Vũ cô nương rất muốn tới đó ở thì phải? Có điều xem bộ dạng cô chắc là khó rồi đây.”

Vũ Thúy Thúy bị Sắt Sắt nói ra hết tâm sự của mình trước mặt mọi người, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cô ta chỉ vào Sắt Sắt nghiến răng nói: “Cô dám nói ta? Cô…” Cô ta tức không nói nên lời, đôi mắt hạnh lóe lên những tia nhìn căm tức, bộ dạng trông như hận không thể đánh cho Sắt Sắt một trận vậy.

Sắt Sắt khẽ than, than cho nàng, và cũng là than cho Vũ Thúy Thúy. Hoa rơi yêu nước chảy, rốt cục chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Nàng chưa bao giờ ra sau thôn, còn cho rằng sau đó là sơn cốc. Đêm nay mới biết, ở đó có hoa, có hồ, còn có cả một căn nhà trang nhã. Đêm

https://thuviensach.vn

giải mị dược, Sắt Sắt đoán có lẽ Minh Xuân Thủy đã có ý trung nhân rồi. Đêm trên đảo, nàng càng chắc chắn về điều đó. Đêm nay nghe từ miệng Vũ Thúy Thúy nói ra những lời này, cuối cùng những suy đoán của nàng đã được khẳng định. Trong lòng nàng bỗng trào lên nỗi thất vọng ghê gớm.

"Đủ rồi, Vũ Thúy Thúy, xem bộ dạng cô thì Lầu chủ vĩnh viễn chẳng bao giờ ưa đâu." Phong Tường Nhi đang nhảy múa bên đống lửa liền chạy tới, nàng ta cúi người kéo Sắt Sắt dậy, cười nhạt nói: "Đi, chúng ta đi ăn cá nướng thôi."

Sắt Sắt đứng dậy, theo Phong Tường Nhi tới dãy bàn bên đống lửa, cá nướng xong đều được bày trên đĩa, ai đói liền có thể lấy một đĩa ăn. Trước đây khi ở trong phủ, Sắt Sắt chỉ mới ăn cá luộc, cá nấu chứ chưa ăn cá nướng bao giờ. Cầm đũa lên, gắp một miếng, thấy mùi vị quả thật rất ngon.

"Tính tình Vũ Thúy Thúy rất thẳng thắn, thực ra cũng không tệ, cô đừng giận nhé. Khi ta mới tới, ta cũng tức cô ấy lắm, nhưng sau đó cô ấy bị ta dạy cho thê thảm rồi." Phong Tường Nhi thấp giọng an ủi.

Sắt Sắt nheo mắt cười khẽ, không cần nghĩ cũng biết Phong Tường Nhi dạy cho Vũ Thúy Thúy bài học thế nào. Yêu nữ đúng là yêu nữ!

"Sao ta lại đi so đo với cô ta được." Sắt Sắt cười khẽ, nàng nên cảm ơn Vũ Thúy Thúy mới phải, nếu không có lời nói của cô ta, có lẽ nàng vẫn còn ôm một tia hi vọng với Minh Xuân Thủy. Bây giờ thì tốt rồi, mọi ảo tưởng đã được cắt đứt.

"Thực ra, Lầu chủ đã xây căn nhà đó mấy năm nay rồi, vẫn chưa có ai tới ở, ta đoán có lẽ còn chưa tìm được ai có thể ở trong đó biết chừng." Phong Tường Nhi chớp cười, mở vò rượu ra, rót cho Sắt Sắt một chén.

Sắt Sắt đương nhiên biết Phong Tường Nhi an ủi mình, ý trung nhân của Minh Xuân Thủy chắc chắn là có thật, nếu không hắn đã không đối xử với

https://thuviensach.vn

nàng như vậy, Giang Sắt Sắt nàng cũng rất biết bản thân mình có sức hấp dẫn đến đâu.

Sắt Sắt cầm chén rượu, uống một ngụm, cười nói: “Đây là rượu gì mà ngon thế?”

Phong Tường Nhi nói: “Đây là Hải Đường Túy.”

“Rượu nhẹ thế này mà lại có chữ túy ư?” Sắt Sắt cười khẽ, rồi ngửa cổ uống cạn cả chén.

“Say đấy, chỉ cần một chén thôi.” Phong Tường Nhi chớp mắt cười nói.

“Không phải vậy chứ? Ta không tin.” Sắt Sắt nheo mắt cười, cầm vò rượu lên, rót thêm chén nữa, ngửa cổ uống cạn. Nếu say thật cũng tốt, đêm nay có thể ngủ ngon rồi.

“Lầu chủ tới!” Đúng vào lúc này, đột nhiên có người cao giọng thông báo.

Tiếng đàn sáo phút chốc dừng bặt, những cô nương đang nhảy múa bên đống lửa đều ngừng lại. Trong ánh mắt mọi người chứa đựng nét chờ trông.

Trái tim Sắt Sắt đột nhiên đập mạnh, nhưng lại lãnh đạm quay đầu nhìn theo hướng đám đông.

Trong bóng đêm âm u, hơn mười gã nam tử đang bước đến, người đi đầu chính là Lầu chủ Xuân Thủy Lầu – Minh Xuân Thủy.

Dáng điệu của chàng khi bước đi rất nho nhã, từng bước đều không phát ra tiếng động. Vẫn là bộ quần áo màu nguyệt bạch, phiêu dật mà phóng khoáng. Trên mặt chàng đeo chiếc mặt nạ bằng bạch ngọc trơn mịn, khóe môi nở nụ cười như có như không, dưới ánh lửa hồng, nụ cười đó thật vô cùng ấm áp. Đôi mắt đen láy sau tấm mặt nạ tuy thấp thoáng nét cười,

https://thuviensach.vn

nhưng sự uy nghiêm trời sinh lại toát ra từ nhất cử nhất động, khiến người ta nhìn mà trong lòng bất giác vẫn vô cùng rất kính sợ.

Chàng đi tới đâu, ánh mắt mọi người liền nhìn theo tới đó. Có thể thấy, Xuân Thủy Lầu, mọi người sùng bái chàng vô cùng.

Hai tháng không gặp, lần này gặp lại, cảm giác cửu biệt trùng phùng khiến trái tim Sắt Sắt vốn như mặt hồ phẳng lặng lại gợn lên những đợt sóng xôn xao. Có điều nhớ lại tình cảnh lần gặp mặt cuối cùng và những lời vừa rồi của Vũ Thúy Thúy, trái tim nàng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Sắt Sắt quay đầu, không chăm chú nhìn vào chàng nữa, chỉ nhìn vào đống lửa đang rực cháy trước mặt. Hi vọng chàng không nhìn thấy mình, có điều trong tình cảnh này, dù chàng có nhìn thấy nàng đi nữa, e rằng cũng coi như không thấy mà thôi.

Nhưng Sắt Sắt nghĩ sai rồi. Trong bầu không khí tĩnh mịch đó, trước mặt nàng đột nhiên xuất hiện tấm áo màu nguyệt bạch, trên góc áo có thêu những cánh sen màu ngọc, mỗi cánh sen đều được thêu rất công phu tỉ mỉ.

Đầu óc nàng bỗng thấy hơi mơ hồ, Sắt Sắt còn cho rằng mình hoa mắt. Nàng lắc đầu, lẩm nhẩm nói: “Hải Đường Túy, quả nhiên là rượu ngon, một chén đã đủ say rồi.”

Nàng loạng choạng đứng dậy, nhưng còn chưa bước nổi một bước, đã lập tức ngã ngay xuống, nhưng bỗng đâu có một đôi tay lớn đỡ lấy nàng không để nàng bị ngã. Tiếp đó thân hình nàng nhẹ bẫng, trời đất xoay chuyển, dường như ai đó đã ôm nàng vào lòng.

Sắt Sắt nheo mắt nhìn, chỉ thấy chiếc mặt nạ tinh xảo bằng bạch ngọc, và còn đôi môi tuyệt đẹp lộ ra ngoài kia nữa.

Sắt Sắt tuy say nhưng vẫn nhận ra đó là Minh Xuân Thủy, nàng liền giơ nắm tay đấm vào ngực chàng: “Thả ta xuống!”

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy mặc kệ sự phản kháng của nàng, ôm Sắt Sắt trong lòng, cúi đầu nhìn vào khuôn mặt của nàng, phát hiện hai má nàng đỏ bừng, đôi mắt như bị phủ một màn sương. Đôi môi anh đào khẽ thở ra mùi rượu, vừa nhìn là đã biết nàng say lắm rồi.

Nhìn nàng say rượu, ánh mắt Minh Xuân Thủy đột nhiên sâu thẳm lại, chàng vươn tay cuộn chặt Sắt Sắt vào tấm áo khoác của mình, ngước mắt nhìn mọi người xung quanh, thờ ơ nói: “Mọi người cứ tiếp tục đi!”

Chàng ôm lấy Sắt Sắt, nhẹ nhàng bỏ đi, không hề để ý tới mọi người xung quanh đang há miệng tròn mắt kinh ngạc vì hành động của mình, càng không để ý tới việc trái tim của bao nhiêu thiếu nữ đêm nay đã bị chàng làm cho tan vỡ. Phong Tường Nhi nheo mắt cười, nàng ta vốn chỉ định cho Sắt Sắt uống rượu để quên đi phiền não, không ngờ Lầu chủ lại xuất hiện đúng lúc như vậy. Ở đằng kia, Vũ Thúy Thúy đang lặng đứng bên đống lửa nhìn theo bóng Minh Xuân Thủy rời đi mà lệ rơi lã chã.

“Làm gì vậy? Huynh… muốn đưa ta… đi đâu?” Sắt Sắt bị tấm áo khoác của Minh Xuân Thủy cuộn chặt, chỉ còn hở mỗi đầu ra, vì say rượu vốn hơi nóng, lại bị chàng cuộn chặt như thế, cả người nàng càng bức bối khó chịu.

Giọng nói của Sắt Sắt khi say hơi khàn, thanh âm lại càng trở nên dịu dàng mềm mại. Khuôn mặt nhỏ lộ ra ngoài đỏ ửng, đôi mắt mơ màng đầy mê hoặc, hàng mi dày và cong vút như lông vũ không ngừng chớp chớp.

Minh Xuân Thủy đã từng thấy sự thanh tú xinh đẹp của Sắt Sắt, sự kiên quyết của nàng khi quyết đấu, sự bền bỉ của nàng khi cùng chàng chèo lái con thuyền, nhưng chàng chưa bao giờ thấy nàng đáng yêu dịu dàng, yếu đuối yểu điệu và mong manh trước gió thế này.

Minh Xuân Thủy chỉ cảm thấy từ sâu trong trái tim mình có một thứ tình cảm êm như tơ liễu đang không ngừng sinh sôi nảy nở, chỉ trong chớp

https://thuviensach.vn

mắt đã quấn chặt lấy trái tim chàng thành tầng tầng lớp lớp. Cảm giác đó nhẹ nhàng như bay trên mây.

Chàng cúi đầu, quả thực chỉ muốn hôn lên đôi môi đỏ kiều diễm ấy một cái, thực tế thì chàng đã làm rồi, dường như hành động đó còn nhanh hơn cả suy nghĩ của chàng một bước. Nhưng đôi môi mỏng chưa kịp chạm vào đôi môi anh đào của nàng, liền thấy Sắt Sắt ôm miệng, lẩm bẩm nói: “Ta buồn nôn quá.”

Minh Xuân Thủy hơi chau mày, khuôn mặt tuấn tú dưới chiếc mặt nạ tối đen lại.

Sắt Sắt không biết trước mặt xảy ra chuyện gì, bị gió đêm thổi tới, hơi rượu bốc lên, quả thực nàng không nhịn được, bò trong lòng Minh Xuân Thủy, khẽ nói: “Ta không chịu nổi…ọe…”

Minh Xuân Thủy chỉ cảm thấy trước ngực hơi nóng, cô gái này lại nôn đầy người chàng rồi. Còn nàng thì lại ôm miệng cười hi hi nói: “Xin lỗi, ta không cố ý…ọe…” nói chưa hết, lại nôn tiếp.

Minh Xuân Thủy thoáng run, khóe miệng khẽ giật giật, đôi mắt đen ánh lên tia nhìn phức tạp. Lúc này, ngay đến chính bản thân chàng cũng không hiểu trái tim mình đang cảm thấy gì nữa, có điều chàng biết rõ mình không sợ bẩn, mà ngược lại thấy khá vui.

Chàng ôm lấy Sắt Sắt, nhón chân bay lên, bay qua biển hoa phía sau thôn, rồi men theo con suối nhỏ đi thẳng tới, phía trước bỗng có một tảng đá lớn ngăn đường, Minh Xuân Thủy giơ tay không biết vỗ vào đâu, tảng đá liền dịch ra, chàng liền ôm Sắt Sắt đi thẳng vào trong.

Bên trong ba bề là núi, một mặt núi còn có dòng thác nhẹ nhàng chảy xuống, trong đêm, tiếng thác chảy rào rào. Đêm đã về khuya, vầng trăng sáng như được khảm vào bầu trời xanh thẫm trên cao, chiếu sáng dãy núi

https://thuviensach.vn

trùng điệp bên dưới, chiếu sáng cả đường suối đang không ngừng chảy róc rách.

Minh Xuân Thủy đặt Sắt Sắt xuống, cởi chiếc áo khoác trên người nàng ra, rồi cởi áo Sắt Sắt. Tuy Sắt Sắt rất say, nhưng bị gió đêm thổi suốt dọc đường, nàng đã tỉnh hơn rất nhiều rồi. Thấy Minh Xuân Thủy giơ tay cởi áo mình, nàng chỉ thấy đầu óc mình như bị sét đánh, hoàn toàn trống rỗng. Sự ngây ngất này còn tệ hơn cả say rượu, nàng giơ tay ra che chắn trước ngực, Minh Xuân Thủy không có ý định dừng tay, chỉ nghe tiếng vải rất đanh, tấm áo trên người nàng đã bị xé nát. Bờ vai trắng mịn màng như tuyết và chiếc yếm màu nguyệt bạch trên ngực nàng đều lộ cả ra.

Đôi mắt đen láy của Minh Xuân Thủy nhìn chằm chằm vào trước ngực Sắt Sắt, ánh mắt đột nhiên sâu thẳm.

“Thanh liên xuất thủy[1] xuân sắc vô biên.” Chàng đột nhiên đọc hai câu đó rồi quay người bỏ đi.

[1] Nghĩa là đóa hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Sắt Sắt cúi đầu nhìn, bông mặc liên thêu trên chiếc yếm màu nguyệt bạch của mình. Trong phút chốc, nàng đã hiểu ra ý tứ câu nói vừa rồi của chàng, hai tai liền đỏ ửng lên. Nàng ôm vai, nhảy tùm xuống nước, không ngờ đó lại là một suối nước nóng, hơi ấm liền lập tức bủa vây lấy nàng.

Sắt Sắt lặn sâu dưới đáy hồ, hồi lâu mới ngoi lên. Hải Đường Túy quả thực không phải là loại rượu thông thường, tuy lúc đó hơi say đã bớt, nhưng đầu óc nàng lại cực kỳ hỗn loạn. Vừa rồi nàng mê man nên không hề hay biết, đến lúc này mới hiểu ra, suốt dọc đường đi, Minh Xuân Thủy đều ôm nàng trong tay cả.

Có những việc Sắt Sắt thực không hiểu, nhưng có những cảm giác không thể lừa gạt được bản thân mình. Trái tim vốn bị dồn nén như mặt hồ yên ả của nàng giờ đây lại nổi sóng dữ dội.

https://thuviensach.vn

Ngâm trong suối nước nóng khá lâu, không biết Minh Xuân Thủy đã đi đâu, Sắt Sắt nhân lúc đầu óc hơi tỉnh táo, liền ngầm vận nội công bức rượu trong người ra. Không thể tiếp tục để mình say như thế được.

Ép hết rượu ra rồi, thần trí tỉnh táo lại, nàng cũng đã tắm xong, lúc này mới nhận ra một việc rất quan trọng là, nàng không có y phục để thay. Tấm áo vừa rồi đã bị xé rách, mặc vào không thể che thân.

Làm sao bây giờ, không thể cứ ngâm ở đây mãi được, Minh Xuân Thủy không đến nỗi bỏ mặc nàng ở đây luôn chứ, như vậy thì thật quá đáng! Đang suy nghĩ, liền thấy Minh Xuân Thủy đã thay sang bộ y phục màu trắng, trong tay cầm một bộ y phục mới, chầm chậm đi tới.

Sắt Sắt vội vã ngâm mình sâu trong làn nước, trên mặt nước chỉ để lộ ra mái tóc mượt mà buông xõa, đôi mắt trong trẻo bình tĩnh nhìn chàng.

“Có phải không có y phục mặc không?” Khóe môi Minh Xuân Thủy nhếch lên thành nụ cười trêu chọc, trong mắt chàng là tình ý ấm áp không hề che giấu.

Sắt Sắt hờ hững gật đầu.

“Bộ quần áo tuy ta rất quý nhưng nếu giai nhân cần dùng thì ta tặng nàng vậy. Lên đây mà lấy.” Chàng khẽ nhếch môi, nở một nụ cười.

Sắt Sắt nghe vậy tức giận trừng mắt, nàng lên lấy với bộ dạng này ư? Chẳng phải sẽ bị chàng thấy hết sao? Như thế này mà chàng cũng nói đươc! Trong lòng nàng rất giận, việc gì phải thế, nếu trong lòng chàng có ý trung nhân rồi, còn tới đây đùa bỡn nàng làm gì?

“Ồ, không cần à, vậy ta đi đây!” Minh Xuân Thủy thấy ánh mắt lạnh lùng của Sắt Sắt, hồi lâu không nói, rồi quay người định đi.

https://thuviensach.vn

“Đừng đi! Ta cần!” Sắt Sắt hoang mang hét lên. Bất luận thế nào thì cũng phải mặc y phục vào đã.

Minh Xuân Thủy quay lại, ngồi trên hòn đá trên bờ một cách lười biếng, nheo mắt nhìn Sắt Sắt chầm chậm bơi tới. Dưới ánh trăng, khuôn mặt nàng vẫn ửng hồng, đẹp đến mức khiến chàng đắm đuối.

Sắt Sắt bơi tới chỗ cách chàng năm bước dừng lại một chút rồi lại bơi tới tiếp, chỗ này nước khá nông, vai nàng đã lộ ra, vì thế nàng không bơi nữa mà nhìn chàng hờ hững nói: “Đưa cho ta!”

Minh Xuân Thủy cúi người nhìn nàng, mở tấm áo trong tay ra, giữ xuống rồi nói một cách uể oải: “Đưa nàng này!”

Sắt Sắt giơ tay ra lấy, dưới ánh trăng lung linh, từng giọt nước men theo cánh tay trắng như tuyết của nàng rơi xuống, chảy tới bờ vai nõn nà, giống như châu ngọc long lanh.

Ánh mắt Minh Xuân Thủy đột nhiên thâm trầm, chàng đột ngột rút tấm áo lại, cả người nhảy từ tảng đá xuống, nhào tới bên Sắt Sắt nhanh chớp giật. Sắt Sắt thấy như vậy không khỏi kinh hoàng, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng, chàng nhào vào mình như chim ưng săn mồi, tốc độ cực nhanh, Sắt Sắt không kịp rút tay, chỉ cảm thấy cổ tay mình bị Minh Xuân Thủy nắm chặt, và rồi thân người đã bị chàng kéo từ dưới nước lên.

Ánh trăng nhàn nhạt phủ lên thân hình nuột nà của nàng, như phù dung xuất thủy, lung linh tuyệt mỹ. Vào khoảnh khắc đó, dường như ánh trăng cũng kinh ngạc trước vẻ đẹp của nàng, đột nhiên mà trở nên mờ ảo.

Sắt Sắt tức giận, nhưng sức nàng không thể nào thắng được Minh Xuân Thủy. Hắn ôm nàng bay lên bờ, mở tấm áo trong tay ra, quấn chặt nàng lại.

“Huynh… vì sao lại làm thế với ta?” Sắt Sắt tức giận giơ tay, nhưng khi thấy chiếc mặt nạ trên mặt chàng, đột nhiên nàng không biết đánh vào đâu.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong khoảnh khắc do dự đó thôi, đôi môi chàng đã đặt lên môi nàng mà không hề có bất kỳ sự cảnh báo trước nào. Đầu tiên là nhè nhẹ hôn lên cánh môi nàng, sau đó, từng chút một, nụ hôn dần sâu thêm.

Sắt Sắt vẫn còn nhớ nụ hôn trên đảo hôm đó. Lúc này, cảm giác quen thuộc từ đôi môi chàng từng chút, từng chút một tuôn trào khắp cơ thể nàng. Chàng ôm nàng một lúc thật chặt, dường như chỉ muốn hòa nàng vào làm một thân thể mình.

Đôi môi mềm mại của chàng chuyển động rất mau, dịu dàng mà hoang dại quấn lấy môi và lưỡi nàng, tạo nên sự dịu dàng quấn quýt bất tận, cùng nàng chìm nổi bay bổng dưới ánh trăng lung linh và tiếng suối chảy róc rách.

Lúc này, Sắt Sắt mới phát hiện ra, dường như nàng lại say nữa rồi, còn say hơn cả lúc say rượu thật nữa.

Lúc này, Sắt Sắt mới biết, tình yêu quả thực là thứ khiến người ta không thể dứt bỏ. Y Doanh Hương điên cuồng cố chấp vì tình yêu với Phong Noãn, Dạ Vô Yên si tình chờ đợi Y Lãnh Tuyết, Mẫu thân vốn phóng khoáng cao ngạo của nàng vì tính yêu mà ẩn nhẫn suốt bao năm, còn nàng, một cô gái luôn lạnh lùng thanh cao cũng không thể thoát khỏi thứ cảm trần tục đó mà chìm đắm vào giây phút ngọt ngào này.

Cũng không biết qua bao lâu, đôi môi Minh Xuân Thủy mới rời khỏi môi nàng. Dưới ánh trăng lung linh, hai người ngây ngất nhìn nhau, ánh mắt hai người đều hiện ra những tia tình cảm phức tạp.

Trái tim Sắt Sắt, từng chút một, dần dần nguội lạnh, nàng chầm chậm đẩy chàng ra, ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo ngưng thần nhìn chàng, hờ hững nói: “Dục vọng của đàn ông không liên quan tới tình yêu, lần này có phải cũng như thế không, Minh Lầu chủ?”

https://thuviensach.vn

Nàng sẽ không quên, đêm đó trên đảo, chàng hôn nàng rồi liền nói ra câu nói đau lòng đó. Câu nói ấy khiến nàng vẫn băn khoăn tới tận bây giờ.

Minh Xuân Thủy nghe vậy, trong đôi mắt đen sâu thẳm liền lóe lên tia ánh đau đớn. Chàng không ngờ câu nói đó của mình đã làm nàng tổn thương sâu sắc đến vậy. Chàng nâng khuôn mặt nàng lên, cúi đầu nhìn sâu vào mắt nàng, chầm chậm nói, từng câu từng chữ: “Lúc đó là ta sai. Hôm nay và cả lúc đó nữa, đều hoàn toàn không phải ý đó.”

“Vậy là gì nữa đây?” Sắt Sắt vẫn ngước mắt hỏi chàng. Hôm nay nhất định nàng phải hỏi cho ra lẽ.

Minh Xuân Thủy giơ tay vuốt ve khuôn mặt nàng, đôi mắt đen nhìn thật sâu vào mắt nàng, thấp giọng nói: “Từ khi gặp nàng, hết lần này đến lần khác, ta đều làm những việc mà chính bản thân mình cũng không thể khống chế được, bao gồm cả nụ hôn lần này. Ta thực sự không biết vì sao nữa, nàng có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là vì sao không?”

Trong lời nói của chàng mang theo cả sự đau khổ và niềm vui không thể kìm nén.

Sắt Sắt ngạc nhiên nhìn chàng, nhất thời cảm thấy như nghe kinh kịch vậy, những thanh âm y y a a nghe không rõ ca từ gì, chỉ nghe thấy thôi mà thực sự không thể hiểu được. Vì thế, phải mất một lúc lâu nàng mới hiểu ra, rốt cuộc mình vẫn hiểu những từ khúc cổ điển đó.

Sự mù mờ đó của chàng xem ra còn làm Sắt Sắt cảm động hơn việc chàng nói thẳng là chàng yêu nàng.

Nếu chàng nói yêu nàng, có lẽ nàng còn hoài nghi liệu có bao nhiêu phần là thật. Nhưng chàng nói những lời này khiến nàng biết, tình cảm của chàng dành cho nàng quả thực rất chân thành.

Như vậy là đủ rồi!

https://thuviensach.vn

Điều nàng muốn chính là một trái tim chân thành như thế.

Nhưng rốt cuộc chàng có ý trung nhân chưa? Lẽ nào chưa có?

Tấm áo nàng đang mặc, trên áo vẫn còn thoang thoảng có mùi hương thanh trúc trên người chàng. Áo của chàng rất rộng, mặc lên người nàng, ống tay áo thậm chí dài quá đầu gối.

Chàng nhìn bộ dạng của nàng rồi khẽ mỉm cười. Lúc này chàng thấy nàng thực vô cùng yêu kiều dễ thương, liền bế nàng lên, chầm chậm bước ra ngoài. Bây giờ Sắt Sắt mới để ý, phía sau tảng đá là một ngôi nhà trúc nhỏ.

Minh Xuân Thủy chỉ vào gian nhà trúc đó, nói: “Đây là nơi thay quần áo khi tắm, bên trong chỉ có quần áo của ta thôi, đành bắt nàng phải mặc tạm đồ của ta vậy. Ngày mai ta sẽ bảo người chuẩn bị thay quần áo cho nàng. Lúc trước chỉ mình ta tắm ở đây, từ hôm nay trở đi, đây sẽ là nơi chỉ thuộc về hai chúng ta.”

Hóa ra suối nước nóng đó là nơi tắm của một mình Minh Xuân Thủy?!

Và từ nay về sau đó là nơi chỉ thuộc về hai chúng ta.

Sắt Sắt nghe câu nói sau cùng của chàng, trong lòng đột ngột cảm thấy quá đỗi ngọt ngào.

Sau đó hai người từ suối nước nóng bước ra, sánh vai đi xuống dưới dốc.

Trên bầu trời xanh sâu thẳm, vầng trăng sáng tỏa ra ánh trăng sáng trong trẻo dịu dàng. Trên con đường hẹp, hai bên là hoa dại nở đầy, trong không khí đưa lại mùi hoa thơm và hương cỏ khi thoảng qua lúc lại nồng nàn.

https://thuviensach.vn

Chiếc áo bào trắng rộng của Minh Xuân Thủy mặc trên người Sắt Sắt, lại càng làm nổi bật lên thân hình yêu kiều của nàng, mái tóc đen nhánh được Sắt Sắt bỏ xõa sau lưng. Đi trên con đường núi phủ đầy hoa, vạt áo dài quét qua những bụi hoa đó, khiến người ta sinh ảo giác. Rõ ràng nàng đang đi, nhưng lại mang một vẻ đẹp vô cùng tĩnh lặng mà tinh khiết.

Bàn tay Minh Xuân Thủy vẫn giữ chặt lấy tấm eo thon của Sắt Sắt. bên cánh mũi lại đưa mùi hương dịu dàng thơm mát của cơ thể nàng, trái tim hắn giây phút như đắm say trong hương thơm đó.

Từ trên cao nhìn xuống Xuân Thủy Lầu, Sắt Sắt mới phát hiện ra, nơi đây không chỉ có thôn trang và cánh đồng, phía sau thôn trang còn có một khoảng rộng vô cùng. Vừa rồi vì quá say, nên nàng không hề chú ý tới.

Phía sau thôn trang, hoa cỏ tươi tốt soi bóng xuống mặt hồ rộng lớn hình bán nguyệt, nước hồ trong vắt dưới ánh trăng ánh lên những gợn sóng lăn tăn lấp lánh.

Đây có lẽ là Yên Ba Hồ mà Vũ Thúy Thúy nói rồi. Thế còn tòa nhà tinh xảo trang nhã mà cô ta nói nằm ở đâu?

Sắt Sắt ngưng thần cẩn thận nhìn khắp một lượt, quả nhiên thấy bên Yên Ba Hồ có một biệt viện nhỏ xinh. Nếu như nói Yên Ba Hồ có hình như vầng trăng thì tòa biệt viện đó giống như ngôi sao nhỏ đặt bên mặt trăng vậy.

Tuy chỉ nhìn từ xa dưới ánh trăng lung linh, huyền ảo, Sắt Sắt cũng có thể thấy căn nhà đó cực kỳ tinh xảo. Trong giây phút, trái tim nàng bỗng thổn thức trong đêm. Cuối cùng nàng quay đầu hỏi: “Xuân Thủy, chàng sống ở đâu?”

Minh Xuân Thủy khẽ cười đáp: “Phía sau rừng trúc.”

https://thuviensach.vn

Rừng trúc? Sắt Sắt lúc này mới nhận ra, phía sau Yên Ba Hồ là một rừng trúc khá rộng, sau rừng trúc có một căn gác điển rộng lớn, bốn bề xuân thủy uốn quanh, cỏ cây tươi tốt. Đặc biệt phía sau tòa lầu gác đó là một biển hoa. Tuy đêm tối, nhưng những bông hoa nở muộn vẫn đang xòe cánh cực kỳ kiều diễm.

Từ trên cao nhìn xuống, đúng là đẹp lộng lẫy, thậm chí còn đẹp hơn cả trong tiên cảnh.

“Nói vậy tên của Xuân Thủy Lầu là lấy tên theo nơi ở của chàng ư?” Sắt Sắt khẽ hỏi, “Xem ra có chút giống như lời đồn, ngôi lầu vàng ngọc huy hoàng được bao quanh bởi biển hoa.”

Minh Xuân Thủy nhếch môi cười, gật đầu đáp: “Đúng thế, biển hoa là có thực, nhưng lầu các không phải bằng vàng đâu.”

“Chàng ở trên lầu, vậy còn tòa lạc viện nhỏ kia là nơi ở của ai?” Sắt Sắt chỉ vào tòa biệt viện nhỏ bên Yên Ba Hồ, hờ hững hỏi.

Bàn tay lớn đang đặt trên eo nàng khẽ run, Sắt Sắt nhanh chóng cảm nhận được điều đó, trong lòng cũng vì thế mà chùng xuống.

Hồi lâu, thanh âm trong trẻo nho nhã của Minh Xuân Thủy mới truyền đến từ đỉnh đầu nàng: “Ta nhớ là trước đây đã từng nói với nàng một lần, ta luôn chờ đợi một người, một người con gái có thể khiến ta yêu thích, ngưỡng mộ, có thể cùng ta kề vai sát cánh.”

“Đương nhiên muội nhớ.” Sắt Sắt ngước mắt nhìn chàng, sao nàng có thể quên, vì trong lòng nàng đang chờ đợi một chàng trai như thế.

“Biệt viện này là xây cho nàng ấy. Chỉ có điều ta không thể chờ được nàng ấy, đời này kiếp này cũng không thể chờ được. Hơn nữa, ta cũng không có ý định chờ nữa, vì…” Chàng nâng khuôn mặt Sắt Sắt lên, đôi mắt đen như hắc ngọc sâu không thấy đáy, trong đó chứa đầy sự dịu dàng, yêu

https://thuviensach.vn

thương: “Vì ta đã phát hiện ra, nàng mới là người con gái mà cuộc đời này ta phải đợi chờ.”

Trong lòng Sắt Sắt không khỏi có chút không vui, hóa ra ý trung nhân mà nàng dò đoán và cô gái đêm nay Vũ Thúy Thúy nhắc tới đã được kiểm chứng là có thật. Hơn nữa, những lời này chính miệng chàng nói ra, nhưng thông tin lại do một người khác đưa tới. Trong lòng nàng bỗng trào lên cảm giác cay đắng xót xa. Tuy chàng đã khẳng định mình không còn chờ người con gái đó nữa, nhưng Sắt Sắt vẫn có thể nghe ra, trong lời nói của chàng có sự chua xót không hề che dấu, hẳn trước đây hẳn trước đây chàng đã yêu thương cô ta rất nhiều. Điều này khiến nàng cảm thấy mình giống như kẻ thứ ba xen vào giữa họ, chẳng lấy gì làm vinh dự cả.

Sắt Sắt giơ ngón tay, gỡ những ngón tay của Minh Xuân Thủy ra khỏi khuôn mặt đẹp như ngọc của mình, cười tươi tắn nói: “Đêm khuya rồi, muội phải về ngủ đây.”

Minh Xuân Thủy cúi xuống nhìn nụ cười xán lạn của Sắt Sắt, chàng nhận ra một chút đau đớn trong ánh mắt nàng. Trong lòng chàng không khỏi xót xa, từ phía sau dịu dàng ôm chặt lấy tấm eo thon của nàng, rồi khẽ nói bên tai nàng: “Để ta đưa nàng về.”

Chàng biết khi nàng nghe chuyện, trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng những gì đã thuộc về quá khứ không thể xóa nhòa trong tim, vì thế chàng chọn cách thẳng thắn. Vì chàng biết nếu không nói ra, chỉ khiến nàng càng thêm nghi ngờ.

Suốt dọc đường về, không ai nói với ai câu nào, hai người cũng không thi triển khinh công, chầm chậm đi qua bụi hoa, đi qua rừng cây, đi qua cây cầu đá trên Yên Ba Hồ. Lúc đi qua tòa biệt viện bên Yên Ba Hồ, Sắt Sắt không dừng được khẽ liếc nhìn về phía đó.

https://thuviensach.vn

Trong ánh trăng mờ ảo, hơi nước của Yên Ba Hồ mù mịt, tạo thành một lớp sương dày đặc. Hồ này tên gọi Yên Ba có lẽ cũng là vì đặc điểm này cũng nên. Tòa biệt viện nằm cách hồ không xa, viện nhỏ tường vôi, bên ngoài trồng thùy liễu, cây nào cũng mềm mại đang không ngừng đung đưa trong gió, yểu điệu đến xao xuyến lòng người. Bên trong bức tường vôi thấy thấp thoáng mái nhà tinh xảo, rèm châu màn trướng treo cao, quả nhiên là một biệt viện nhã nhặn.

Sắt Sắt lặng lẽ nhìn rồi thầm đánh giá nhưng bước chân không hề dừng lại. Một lát lúc về tới căn nhà giản dị, nàng đẩy cửa gỗ vào, lấy que đánh lửa trên bậu cửa, thắp nến lên, ánh sáng rực rỡ lập tức bao trùm căn nhà nhỏ đơn sơ.

Sắt Sắt vốn không định để Minh Xuân Thủy vào, nhưng chàng cứ đi theo rất sát. Lúc Sắt Sắt còn chưa kịp đóng cửa, chàng đã thò chân bước vào một cách vô lại. Nhìn trong phòng một lượt, đôi mắt đen láy của chàng khẽ ngừng lại, nhếch miệng nói: “Sao khi ta không ở đây, bọn chúng không bày thêm mấy thứ đồ dùng cho nàng nhỉ?”

Sắt Sắt thoáng buồn nghĩ, nếu không có lời chàng dặn, ai dám đặt thêm?!

“Thôi, dẫu sao nàng cũng không còn ở đây lâu nữa.” Chàng thấp giọng nói, “ngủ sớm đi, ta đi đây.”

Sắt Sắt ngồi bên bàn, hờ hững liếc nhìn chàng, lặng im không đáp.

“Nhìn dáng vẻ của nàng lúc này có phải không nỡ để ta đi không?” Minh Xuân Thủy nhếch miệng, nở nụ cười gian tà, đôi mắt đen sau tấm mặt nạ lóe lên tia nhìn rực sáng.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng run, nhưng trên khuôn mặt lại nở nụ cười rạng rỡ, dùng thanh âm trong trẻo đáp lời chàng: “Chàng mau đi đi!”

https://thuviensach.vn

“Được, ta đi đây! Vốn dĩ ta định ở lại, nhưng thôi, thấy cái giường đó, đêm nay thôi vậy…” Ánh mắt chàng liếc về phía chiếc giường nhỏ trong phòng nàng, đôi môi mỏng nhếch lên, mang theo nụ cười hờ hững rồi quay người rời đi.

Sắt Sắt lúc này mới hiểu vừa rồi chàng nói người ta không bày thêm đồ gì cho nàng hóa ra là như vậy, trong lòng nàng bỗng có chút rối loạn. Chờ chàng đi rồi, nàng liền đứng dậy cài cửa. Nàng nhớ đêm giải mị dược trước đó, chàng tuy rất dịu dàng, nhưng nàng cũng nhớ sự thản nhiên khi chàng rời đi nữa.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Trướng Ấm Tơ Hồng

Trái tim Sắt Sắt giây phút này vô cùng hỗn loạn, nàng nằm trên giường, trở mình qua lại mãi mà không tài nào chợp mắt được. Giờ nàng thực sự có chút hối hận vì mình đã ép hết Hải Đường Túy ra. Nếu không, nàng có thể ngủ một giấc, và khi thức giấc sáng mai nàng có thể quên hết mọi chuyện. Đến tận khi trời gần sáng, Sắt Sắt mới mệt quá mà từ từ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, thì trời đã quá trưa. Sắt Sắt hoang mang ngồi dậy, không ngờ mình lại ngủ dậy muộn thế. Chải đầu rửa mặt xong, đang định ăn cơm, Sắt Sắt liền thấy Phong Tường Nhi đẩy rào bước vào, trên mặt mang nụ cười bí hiểm. Nàng ta không nói gì, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ trước mặt Sắt Sắt, hai tay chống má, chớp mắt nhìn Sắt Sắt từ trái sang phải.

Sắt Sắt bị nàng ta nhìn đến mức khó chịu, liền hỏi: “Tường Nhi, cô sao thế? Mặt ta có gì à?”

Phong Tường Nhi vẫn nhìn nàng cười tinh nghịch nói: “Theo ta thấy, những người phụ nữ có niềm vui đều rất hạnh phúc xinh đẹp, nhưng sao ta thấy giữa hai lông mày cô lại có chút buồn rầu nhỉ? Lẽ nào đêm qua Lầu chủ chưa cố gắng hết sức sao?”

Sắt Sắt đang định gắp thức ăn, thấy thế liền đập mạnh đôi đũa xuống bàn, tức giận nói: “Phong Tường Nhi, cô còn nói bậy bạ nữa, để xem ta có xé rách miệng cô ra không?”

Chẳng trách Vân Khinh Cuồng gọi cô ta là yêu nữ, những lời như thế mà cô ta cũng nói ra được.

https://thuviensach.vn

“Ta nói bậy gì chứ? Lầu chủ xưa nay rất nghiêm cẩn với nữ sắc, vậy mà tối qua lại ôm cô rời đi trước mặt bàn dân thiên hạ, cô không biết mọi người kinh hoàng tới mức nào đâu. Mọi người trong thôn trang đều vui chết đi được, suýt nữa thì đốt pháo hoa ăn mừng ấy chứ. Mọi người ai cũng mong cô sớm sinh một Thiếu chủ nhân cho chúng ta đấy.” Phong Tường Nhi nghiêm túc nói.

Sắt Sắt nghe vậy đột nhiên vô cùng xấu hổ. Nếu một mình Phong Tường Nhi nghĩ vậy còn đỡ, đằng này người cả thôn đều cho rằng nàng là người của Minh Xuân Thủy rồi. Nếu là thật cũng chẳng sao, đằng này, trong lòng nàng như có cái gai, không ngừng đâm vào trái tim nàng vô cùng đau đớn.

“Tường Nhi, đừng nói bậy nữa. Cô không biết Lầu chủ của cô đã từng chờ đợi một người con gái hay sao?” Sắt Sắt hỏi.

Phong Tường Nhi nghe vậy, mở to hai mắt, chỉ vào Sắt Sắt cười nói: “Thảo nào cô không vui, hóa ra là cô đang ghen à. Cô cũng biết là “đã từng” rồi, việc đã qua thì còn để ý làm gì. Bây giờ người mà Lầu chủ yêu không phải là cô sao? Hơn nữa lúc còn trẻ, ai mà chẳng từng mê đắm một người trong mộng chứ, lẽ nào cô không có ư?”

Lời của Phong Tường Nhi khiến Sắt Sắt chìm trong im lặng. Phải, nàng cũng từng có, lúc nhỏ là sự nhớ thương như có như không với Dạ Vô Yên, tuy không phải là tình yêu sâu sắc, nhưng cũng coi như là có tình cảm. Hơn nữa, nàng đã từng lấy người khác, dẫu chưa từng thất thân với Dạ Vô Yên, và nàng thuộc tuýp người phóng khoáng, chưa bao giờ coi chuyện hôn nhân đó là thứ khiến nàng vướng bận trong lòng, nhưng trên danh nghĩa, nàng cũng từng có một đời chồng. Minh Xuân Thủy không hề để ý tới quá khứ của nàng, vậy sao nàng lại đòi hỏi Minh Xuân Thủy phải là một trang giấy trắng?

https://thuviensach.vn

Hơn nữa đêm qua chàng đã nói rồi, vì trong lòng chàng có nàng, vì vậy chàng không chờ đợi người con gái mà chàng không bao giờ có thể chờ được kia nữa. Nghĩ thông suốt được điều này, nỗi đau đớn trong lòng Sắt Sắt cũng dần được hóa giải.

Phong Tường Nhi thấy nàng không còn chau mày nữa, liền khẽ cười nói: “Như thế này mới phải chứ, cứ chau mày khổ sở thì làm sao tham gia lễ hội đốt lửa đêm nay?”

“Đêm nay còn lễ hội đốt lửa ư?” Sắt Sắt ngước mắt hỏi.

“Đúng thế, đây còn là một lễ hội cực kỳ quan trọng nữa. Đêm nay ta tới tìm cô, cô nhớ trang điểm cho đẹp đấy.” Phong Tường Nhi nói rồi, liền mang theo nụ cười bí hiểm mà bỏ đi.

Một lát sau, Tiểu Thoa và Trụy Tử ôm rất nhiều quần áo trang sức tới, không giải thích gì, bắt đầu trang điểm cho Sắt Sắt.

“Tiểu Thoa, Trụy Tử, làm gì vậy, ta thế này chẳng phải tốt rồi sao? Phải trang điểm làm gì chứ?” Sắt Sắt chau mày hỏi.

“Giang cô nương, lễ hội đốt lửa đêm nay đặc biệt hơn mọi lần, cô không thể cứ để nguyên khuôn mặt mộc thế này được, phải trang điểm cho xinh đẹp chứ.” Trụy Tử khẽ cười nói.

Hai người tay chân lanh lẹ, một lát sau đã búi kiểu tóc lưu vân rất đẹp cho Sắt Sắt. Kiểu tóc này cuộn như làn mây, nhìn rất sinh động uyển chuyển mà lại đơn giản thanh tao. Tiểu Thoa chọn một chiếc trâm màu xanh ngậm tuyết cài lên mái tóc Sắt Sắt, nhìn càng thêm uyển chuyển. Trụy Tử nhanh chóng mang lại bộ y phục đỏ và tấm màu khói xanh nhẹ mặc cho Sắt Sắt.

Trang điểm ăn mặc như vậy, nhìn Sắt Sắt thật cao nhã mà thanh tú, trong sự thuần khiết lại mang vẻ kiều diễm lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

“Bây giờ có lẽ nên nói cho ta biết lễ hội đốt lửa đêm nay quan trọng đến thế nào rồi chứ?” Sắt Sắt nhướng mày hỏi.

Tiểu Thoa mỉm cười nói: “Hôm nay là ngày lễ của tộc Ô Mặc chúng ta, mọi người đều ăn mặc rất đẹp, em và Trụy Tử cũng thế, đều phải trang điểm cả.”

Côn Luân Nô bọn họ là người của tộc Ô Mặc, những dân tộc này thường có những phong tục kỳ quái, có lẽ đúng là ngày lễ của bọn họ thật

Tiểu Thoa nói rồi, liền cùng Trụy Tử thay áo, có điều họ mặc trang phục của tộc Ô Mặc.

Màn đêm vừa buông xuống, Phong Tường Nhi liền dẫn theo rất nhiều cô gái tới gọi Sắt Sắt. Sắt Sắt nhanh chóng dẫn Tiểu Thoa và Trụy Tử đi theo bọn họ ra khoảnh đất trống ngoài thôn trang. Vẫn là nơi hằng ngày đốt lửa, nhưng hôm nay có chút gì đó khác lạ. Vì mọi ngày, mọi người đốt lửa vui chơi là để xua tan mệt nhọc sau một ngày làm lao động, trên người họ thậm chí vẫn mặc bộ đồ lúc làm việc chưa kịp thay ra. Nhưng đêm nay, trai gái trong thôn đều mặc những bộ quần áo dân tộc mới, các cô gái thậm chí còn cài trâm vàng, trâm bạc trên đầu ai cũng đều trang điểm cẩn thận.

Trong gió văng vẳng tiếng đàn, nghe uyển chuyển thiết tha.

“Rốt cuộc là ngày lễ gì vậy?” Sắt Sắt nghi hoặc hỏi.

Phong Tường Nhi nheo mắt cười nói: “Hôm nay là ngày lễ chọn ý trung nhân mỗi năm một lần của tộc Ô Mặc. Tộc người bọn họ theo chế độ một vợ một chồng, rất thận trọng trong việc chọn phu thê, chỉ khi nào chính hai người nam nữ đó đồng ý mới được kết thành hôn sự, vì thế, liền có một ngày công khai chọn bạn như thế này.”

Sắt Sắt ngẩn người, nàng đã từng nghe nói có một số dân tộc có những phong tục kỳ quái, họ không theo lệnh phụ mẫu, theo lời mai mối, mà tự

https://thuviensach.vn

mình chọn ý trung nhân mà mình ngưỡng mộ qua việc ca hát, nhảy múa, ném tú cầu. Phong tục như vậy khiến Sắt Sắt rất ngưỡng mộ, ai mà không muốn lấy được một người mà mình yêu thương cơ chứ?

"Trụy Tử, Tiểu Thoa, nếu ngày lễ của tộc Ô Mặc, vậy thì ta về đây." Sắt Sắt cười khẽ nói. Nàng không phải là người của tộc Ô Mặc, vậy nàng đến đây làm gì?

Tiểu Thoa và Trụy Tử thấy vậy liền nói: "Giang cô nương, về làm gì, ở đây náo nhiệt thế này, xem một lát đi đã."

Phong Tường Nhi quay đầu lườm nàng, cười nói hùa vào: "Cô sợ gì chứ, cô không phải người của tộc Ô Mặc, không ai chọn cô đâu. Đừng đi vội, ở đây xem năm nay ta có tóm được gã Vân điên không?"

Tường Nhi nói rồi liền tuột giày dưới chân, đi chân trần tới nhảy bên đống lửa, trong tay nàng ta còn cầm theo một quả tú cầu.

"Năm nay? Trước đây Tường Nhi đã chọn Vân Khinh Cuồng rồi sao?" Sắt Sắt tò mò hỏi.

Tiểu Thoa khẽ cười đáp: "Tường Nhi cô nương đã chọn Vân Khinh Cuồng ba năm liền rồi, nhưng năm nào cũng bị cự tuyệt. Có điều Tường Nhi cô nương không tức giận, xem xem, năm nay lại chọn rồi."

"Vân Khinh Cuồng cự tuyệt ư?" Sắt Sắt chau mày, thực ra nàng thấy Tường Nhi và Vân Khinh Cuồng thực ra rất xứng đôi.

Trụy Tử gật đầu, đột nhiên trong đám người có tiếng đàn ông nói: "Cuồng Y ở kia kìa!"

Sắt Sắt nhìn theo hướng tay chỉ, quả nhiên thấy Vân Khinh Cuồng mặc bộ đồ dân tộc, hắn nấp trong đám người, nhưng rõ ràng đã bị Phong Tường Nhi phát hiện. Phong Tường Nhi vừa nhảy múa, vừa đi về phía hắn. Theo

https://thuviensach.vn

lời Trụy Tử và Tiểu Thoa nói, chỉ cần những ai chưa thành thân đều phải tham gia. Vân Khinh Cuồng cho dù không tình nguyện, nhưng bắt buộc phải tới.

Quả nhiên, chỉ thấy tú cầu trong tay Phong Tường Nhi ném ra liền bay thẳng về phía Vân Khinh Cuồng, mọi người chăm chú nhìn, đã thấy quả cầu rơi ngay vào lòng hắn.

Theo Tiểu Thoa nói, nếu người bị ném trúng không bằng lòng, có thể ném trả lại. Vân Khinh Cuồng đã ném trả lại ba lần rồi. Nếu là các cô gái khác, e rằng bị cự tuyệt một lần, thì lần sau sẽ không ném cho hắn nữa. Thật hiếm có khi Phong Tường Nhi đã ném cho hắn tới bốn lần. Lúc này ngay đến Sắt Sắt cũng không khỏi thầm lo lắng thay cho Phong Tường Nhi, trong lòng thầm mong Vân Khinh Cuồng sẽ nhận tú cầu của nàng ta.

Điều khiến Sắt Sắt vui mừng là, lần này Vân Khinh Cuồng nắm lấy tú cầu của Tường Nhi mà không ném trả lại nữa. Hắn còn cầm tú cầu của Tường Nhi, tới trước mặt nàng ta, đôi mắt đào hoa liền nhìn chăm chú vào Phong Tường Nhi, rồi đột nhiên hắn khom lưng, bế bổng Phong Tường Nhi lên.

Mọi người đều không khỏi vui mừng ồ lên, xem ra lần này Phong Tường Nhi được toại nguyện rồi. Nhưng không ai ngờ rằng, Phong Tường Nhi đột nhiên vung lên một nắm thuốc bột lên người Vân Khinh Cuồng, rồi trượt từ từ trong vòng tay hắn xuống.

Nàng ta cong môi nói một cách hậm hực: “Gã Vân điên, ta ném tú cầu suốt bốn năm cho chàng, chàng đúng là vớ bỡ, chàng cho rằng mình nhận tú cầu rồi thì ta sẽ chấp nhận chàng ư? Chàng thử ném tú cầu cho ta bốn năm xem.” Nói rồi, nàng ta bỏ đi nhanh như gió. Chỉ còn lại Vân Khinh Cuồng đứng ngây ra đó, cũng không biết Phong Tường Nhi đã bỏ thuốc độc gì khiến cho chân tay hắn tê dại.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhếch môi, không nhịn được bật cười thành tiếng, cặp đôi này đúng thật là oan gia.

Đúng lúc này, Sắt Sắt đột nhiên nghe tiếng tiêu bay bổng dÂu Dương truyền lại trong màn đêm. Tiếng tiêu da diết, khúc nhạc quyến luyến, Sắt Sắt liền biết đó chính là khúc "Phượng cầu Hoàng".

Đám người đang náo nhiệt lập tức chìm trong thinh lặng, chỉ thấy mọi người đều tự lui ra, Minh Xuân Thủy đang cầm ngọc tiêu thổi, cổ tay chàng có treo một quả tú cầu màu đỏ rực rỡ. Chàng đang chầm chậm bước tới.

"Lầu chủ cũng tới rồi, Lầu chủ chưa bao giờ tham gia cả, lẽ nào…" Một cô nương đứng cạnh vừa khẽ nói, vừa đưa ánh mắt về phía Sắt Sắt.

"Phải đó, Lầu chủ muốn vị cô nương này làm thê tử suốt đời của người thật sao?!" Một cô gái khác nói cực kỳ u oán, đôi mắt đen láy ánh lên cái nhìn ngưỡng mộ.

Bọn họ vốn cho rằng Minh Xuân Thủy chỉ có tình cảm nhất thời với Sắt Sắt, nhưng nếu trong buổi lễ hội đốt lửa hôm nay người quyết định ném tú cầu, có nghĩa là sẽ muốn làm thê tử suốt đời. Côn Luân Nô bọn họ suốt đời chỉ có hai người, một khi đã định tình vào ngày lễ hội đốt lửa, có nghĩa là sẽ nắm tay nhau đến đầu bạc răng long, sinh tử không rời, bên nhau suốt kiếp. Cả đời sẽ không bao giờ chia lìa.

Sắt Sắt đứng đó, nghe những người xung quanh nhắc đến những từ: suốt đời suốt kiếp chỉ có hai người, nàng thực sự ngây người, ánh mắt chăm chú nhìn Minh Xuân Thủy đang chầm chậm bước tới. Hôm nay chàng không còn mặc áo trắng nữa, mà mặc chiếc áo hoa màu đỏ rực rỡ, vạt áo nơi ống tay thêu từng đóa mặc liên nở rộ. Gió đêm thổi tới cuốn tung đóa mặc liên ở vạt áo chàng lên, mặc liên lạnh lùng dập dờn không ngớt, chân thực đến nỗi dường như có thể ngửi thấy hương hoa.

https://thuviensach.vn

Trong đôi mắt sâu thẳm của Minh Xuân Thủy đầy ắp nhu tình, thứ tình cảm dịu dàng và mối thâm tình quyến luyến trong tiếng tiêu hòa quyện vào nhau, quấn quít ùa tới bên tai Sắt Sắt, dịu dàng ôm ấp trái tim nàng. Sắt Sắt muốn cất chân lên, nhưng dưới gót chân dường như đã bị biết bao sợi tơ níu lại, khiến nàng không thể nào bước rời đi được, mà chỉ có thể đứng đó nhìn chàng tiến lại mỗi lúc một gần.

Xung quanh lúc này hoàn toàn chìm đắm trong tĩnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi gần như Sắt Sắt có thể nghe thấy cả tiếng đập của trái tim mình. Thấp thoáng thấy ống tay áo Minh Xuân Thủy vung lên, quả tú cầu lớn mang theo hương thơm như có mắt nhẹ rơi vào lòng Sắt Sắt. Có lẽ hạnh phúc tới quá bất ngờ, hoặc có lẽ nàng bị chấn động quá, nên theo bản năng của người luyện võ, Sắt Sắt liền vọt lên, tú cầu rơi vào khoảng không, bay sượt qua người Sắt Sắt.

Xung quanh nổi lên những tiếng thở dài, Lầu chủ ném tú cầu vốn đã khiến họ kinh ngạc lắm rồi, không ngờ tú cầu đó lại bị nàng né tránh. Kinh ngạc thì có kinh ngạc, nhưng không ai dám nói gì, tất cả đều bụm miệng, ngây người nhìn tú cầu mà Lầu chủ tôn quý của họ ném ra bị cô gái này từ chối.

Ánh mắt Minh Xuân Thủy thâm trầm, chàng nhẹ nở nụ cười, không hề tức giận, giơ tay khẽ giật, quả tú cầu đó như có mắt liền vòng lại quấn lấy vào người Sắt Sắt như du long từng vòng quấn chặt lấy nàng. Lúc này mọi người mới nhìn rõ, trên quả tú cầu của Minh Xuân Thủy còn có một dải lụa đỏ. Một đầu của dải lụa vẫn nằm trong tay Minh Xuân Thủy.

Tất cả nam nữ ở Xuân Thủy Lầu lần đầu tiên thấy tú cầu gắn thêm dải lụa. Ai nấy đều vô cùng khâm phục, xem ra Lầu chủ nhất định phải có được cô gái này rồi, nhưng cách này mà Lầu chủ cũng nghĩ ra được. Họ không ngừng thi xuýt xoa, sao trước đây mình ngốc thế, sao không biết làm một quả tú cầu có sợi dây lụa để chỉ cần nhẹ quấn một cái, xem cô gái nào còn thoát được.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt quả nhiên không chạy thoát, tấm eo thon đã bị sợi lụa đỏ quấn chặt, quả tú cầu cũng treo ngay trước ngực. Đống lửa lớn cháy rực chiếu soi dung nhan yêu kiều của nàng, thực không thể tả hết vẻ đẹp khiến người khác phải động lòng đó.

Tiếng tiêu nhẹ nhàng, quấn quít, quyến luyến vang lên những nốt nhạc cuối cùng, Minh Xuân Thủy bỏ cây tiêu xuống, chầm chậm tiến lại gần nàng. Từng bước từng bước, hơi thở của chàng bao trùm lấy nàng, mang theo sự ấm áp mê hoặc.

Sắt Sắt đã tỉnh táo hơn sau sự kinh ngạc ban đầu, nàng ngước mắt, nhìn chàng đang càng lúc càng lại gần mình.

Nàng nhớ lại những lần họ gặp nhau: sự ranh mãnh của chàng khi trêu ghẹo nàng ở Tuyền Cơ Phủ; lúc gặp mặt ở Lâm Giang Lầu, sự ăn ý của chàng và nàng khi cầm tiêu hợp tấu, sự mạnh mẽ hiên ngang khi cùng đối cờ; khi Mẫu thân nàng qua đời, chàng đã mang lại cho nàng sự ấm áp chở che; sự điềm tĩnh ung dung của chàng khi đối phó với gió bão trên biển. Tuy không phải lần gặp gỡ nào cũng vui vẻ, ví như lần giải mị dược và nụ hôn trên đảo khiến nàng rất thất vọng. Nhưng nàng không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mặt đã khiến nàng hoàn toàn chấn động.

Sự hài hước, ung dung, phóng khoáng, giảo hoạt, bình tĩnh, bá khí của chàng, thậm chí cả sự vô lại của chàng… tất cả đều khiến trái tim nàng chấn động. Nhưng lúc này đây nàng chỉ nhìn thấy sự chiều chuộng và nhu tình trong đôi mắt đen sâu thẳm của chàng, và cả hình bóng của nàng nữa.

“Đây đều là thật ư?” Nàng hỏi, tình yêu của chàng là thật ư?

Chàng cúi người, bàn tay to lớn khẽ khép lại, nắm chặt những ngón tay ngọc ngà của nàng, môi chàng khẽ nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ, khẽ dùng lực, nàng liền rơi vào vòng tay ấm áp của chàng.

https://thuviensach.vn

“Là thật!” Thanh âm của chàng vang trên đỉnh đầu nàng, chắc nịch mà kiên định, từng lời từng chữ đi thẳng vào trái tim nàng.

“Chúc mừng Lầu chủ, chúc mừng Lầu chủ phu nhân!” Những lời chúc mừng không ngừng vang lên bên tai. Tuy có rất nhiều cô nương nhìn Sắt Sắt bằng con mắt ngưỡng mộ và đố kị, nhưng họ vẫn vui mừng vì Lầu chủ cuối cùng đã có được mỹ nhân.

Tiếng chiêng trống lập tức nổi lên, mọi người nhanh chóng vây quanh họ tưng bừng nhảy múa.

Đêm về khuya, ánh trăng càng trở nên tuyệt đẹp.

Minh Xuân Thủy đưa Sắt Sắt đi qua đám đông thẳng về nơi ở của mình phía sau thôn. Trái tim Sắt Sắt có chút hoang mang, lúc này nàng mới biết câu nói đêm qua của chàng “dẫu sao nàng cũng không còn ở đây lâu nữa” là có ý gì. Hóa ra, chàng muốn nàng ở cùng chàng, ở cùng trong ngôi lầu nhỏ của chàng.

“Thiếp có thể không ở cùng chàng được không?” Nàng thấp giọng khẽ hỏi. Tuy lúc trước nàng là Thứ phi của Dạ Vô Yên, nhưng ngoài đêm giải mị dược ra, nàng thực ra vẫn chẳng khác gì thiếu nữ. Bây giờ đột nhiên muốn nàng phải ở cùng phòng với một người đàn ông, trong lòng nàng quả thực không quen ngay được, dù người đàn ông đó là người mà nàng yêu thương.

Minh Xuân Thủy nghe thấy sự bất an trong lời nói của Sắt Sắt liền ôm lấy eo thon của nàng, dịu dàng nói: “Nàng đã nhận tú cầu nghĩa là nàng đã là thê tử của ta, lẽ nào còn muốn ở một mình ư? Tiêm Tiêm công tử vốn không biết sợ hãi điều gì, nàng giờ lại biết sợ rồi sao?”

Chàng cười thầm rồi cúi người, ôm eo Sắt Sắt, bế nàng về “Trích Nguyệt Lầu”. Sắt Sắt bị chàng trêu ghẹo nên có phần xấu hổ, dựa vào trong

https://thuviensach.vn

lòng chàng, ngửi mùi hương trúc thơm dịu dàng toát ra từ cơ thể chàng, trái tim nàng dần trở nên mê loạn.

Tấm áo bào dài tung bay, theo bước chân chàng phấp phới trong gió đêm. Bóng chàng phiêu diêu, xuyên qua đám hoa cỏ, đi lướt qua Yên Ba Hồ, bước lên bậc thang, tới tẩm cư của chàng.

Tẩm cư của Minh Xuân Thủy rất gọn gàng thanh nhã, tấm thảm đỏ rực trên nền nhà khiến cả căn phòng vừa lãng mạn lại vừa tao nhã, tấm màn trắng như tuyết được móc âu vàng như những đám mây phiêu bồng nơi tiên cảnh.

Chàng ôm lấy nàng, chầm chậm bước vào sâu trong phòng, tấm màn trướng bằng vải sa như đám mây ngăn cách họ với thế giới bên ngoài, và lúc ấy dường như trên đời này chỉ có chàng và nàng vậy.

Chiếc giường lớn bằng gỗ nam mộc trổ hoa hiện ra trước mắt, rủ trên đó là tấm màn đỏ rực, đầu giường có đặt một chiếc bàn bằng gỗ lim đỏ, trên đó có giá nến long phượng, ánh nến nhấp nháy như nhảy nhót vui mừng.

Vén tấm màn đỏ lên, chỉ thấy chiếc khăn thêu uyên ương hỉ thúy được gấp gọn gàng đặt đó, trái tim Sắt Sắt lúc này cũng như ngọn nến trên bàn, nhảy nhót mãi không yên.

Minh Xuân Thủy khẽ đặt Sắt Sắt xuống giường, trong phòng yên tĩnh, hai người đều có thể nghe rõ tiếng tim nhau đang đập cuồng loạn. Qua chiếc mặt nạ Sắt Sắt chăm chú nhìn vào ánh nhìn thâm tình trong đôi mắt đen của Minh Xuân Thủy.

“Thiếp muốn nhìn thấy chàng.” Tay nàng vuốt ve chiếc mặt nạ, lướt trên những đường nét hoa văn tinh xảo, dịu dàng nói.

Minh Xuân Thủy thoáng chần chừ, đôi mắt đen láy ánh lên những tia nhìn phức tạp, chàng ôm chặt Sắt Sắt trong lòng, cười khẽ nói: “Sao hả,

https://thuviensach.vn

nàng sợ ta xấu xí ư?”

Sắt Sắt tựa vào lòng chàng, khẽ cười nói: “Nếu thiếp lấy người vì tướng mạo, sao lại đồng ý chứ. Thiếp chỉ muốn xem phu quân của thiếp trông như thế nào, như thế cũng không được sao?”

Minh Xuân Thủy cúi xuống, trong đôi mắt trong veo của nàng, chàng nhìn thấy sự chờ đợi thiết tha. Chàng chưa bao giờ nhìn thấy nàng mong chờ như thế, xưa nay nàng đều rất lãnh đạm, dường như không có chuyện gì có thể làm vướng bận lòng nàng. Thật hiếm khi nàng mong mỏi thế này, chàng thực sự không nhẫn tâm cự tuyệt, chàng gần như đã quyết định gỡ mặt nạ xuống rồi. Nhưng chàng bỗng nhận thức được hậu quả của việc này rất nhanh. Hậu quả đó là thứ mà bây giờ chàng không thể dàn xếp được. Chàng lúc này quyết phải nhẫn tâm không thể yếu mềm, liền thấp giọng nói: “Ta cũng rất muốn để nàng nhìn thấy ta, nhưng năm đó, ta đã thề trước Thần núi Hắc Sơn, không thể cho bất cứ ai thấy khuôn mặt thực sự của mình, trừ phi, có một ngày ta hoàn thành được lời thề trong lòng. Vì thế… bây giờ vẫn không thể được.”

Vì Sắt Sắt ở Xuân Thủy Lầu đã một thời gian, nên nàng biết Côn Luân Nô bọn họ rất sùng bái Thần núi Hắc Sơn, những lời thề trước thần không bao giờ được làm trái, thế nên nàng khẽ cười nói: “Được, thiếp không nhìn là được chứ gì.”

Tuy nói thế, nhưng trong đôi mắt trong trẻo của nàng vẫn lướt qua một tia thất vọng. Minh Xuân Thủy nhìn thấy vậy, trong đôi mắt trào dâng sự xót thương. Chàng liền nhanh chóng búng ngón tay, dập tắt ngọn nến trên chiếc giá long phượng, trong phòng liền trở nên tối mịt. Bàn tay ấm áp của chàng cầm tay Sắt Sắt, để nàng tự gỡ mặt nạ trên mặt mình xuống, đưa ngón tay nàng vuốt ve từng chút một trên khuôn mặt mình.

Lông mày, mắt, mũi, miệng của chàng đều nằm dưới những ngón tay ngọc ngà thon thả của Sắt Sắt. Trái tim nàng cũng khẽ gợn lên theo dấu

https://thuviensach.vn

những đầu ngón tay đang khẽ vuốt ve không ngừng.

"Sắt Sắt…" Chàng gọi tên nàng, thật dịu dàng quyến luyến, dường như trong tiếng gọi đó hòa quyện vô vàn yêu thương trìu mến và tình yêu không thể nói nên lời, "Sẽ có một ngày, ta nhất định để nàng nhìn thấy khuôn mặt thật của ta."

Trong giọng nói của chàng nàng cảm thấy sự hối lỗi không hề che giấu liền khẽ cười nói: "Thiếp sẽ chờ, chờ tới khi chàng hoàn thành tâm nguyện." Tuy không biết chàng đã thề nguyện những gì, nhưng nàng nhất định sẽ sánh vai bên chàng đối diện với mưa gió.

Minh Xuân Thủy ôm chặt lấy chàng, cảm nhận tấm thân mềm mại trong lòng mình, trái tim chàng ý xuân cuồn cuộn. Chàng giơ ngón tay khẽ cởi y phục trên người nàng. Sắt Sắt chỉ cảm thấy trên người hơi lạnh, trái tim bất giác căng thẳng, nàng xấu hổ lấy tay che trước ngực, tấm thân yêu kiều khẽ run lên.

Chàng cảm nhận được sự lo lắng và căng thẳng của nàng, thân thể nóng bỏng liền phủ lấy tấm thân mềm mại của nàng mà ôm chặt lấy nàng. Đôi môi nóng bỏng dán chặt vào môi nàng, hôn nàng, từng chút từng chút, dịu dàng mà tha thiết, đến khi sự căng thẳng trong lòng nàng dần tan biến. Lúc đó, chàng mới bắt đầu hôn sâu hơn, môi và lưỡi cuồng nhiệt lấn sâu vào khuôn miệng, lấy hết những ngọt ngào trong nàng. Tiếp tục lướt xuống dưới, hôn lên chiếc cổ trắng ngần của nàng, lên bờ vai mịn màng thơm ngát, rồi dừng lại ở nơi mềm mại trước ngực nàng.

Một luồng cảm giác nóng bỏng khó tả trào lên trong người người Sắt Sắt, cảm giác lạ lẫm đó sao giống với đêm đầu tiên giải mị dược đến thế, nàng không chịu được, khẽ phát ra tiếng rên khe khẽ. Nàng cảm thấy mình như nắm tuyết mới, còn chàng là vầng thái dương, nàng sắp bị sự nóng bỏng của chàng làm cho tan chảy thành nước mất rồi.

https://thuviensach.vn

Tiếng rên khe khẽ đó dường như lại kích thích đến chàng, thân thể chàng khẽ run lên, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo lưng nàng, da thịt nóng rực cọ sát vào nàng, đôi môi mỏng ngậm lấy thùy tai nhỏ xinh của nàng, thanh âm trầm thấp khàn khàn dịu dàng vang lên, "Sắt Sắt…" tiếng nói của chàng như đang cố nín nhịn điều gì, "Ta sợ sẽ không khống chế được mình mà làm nàng đau, ta sẽ cố gắng dịu dàng hết sức."

Minh Xuân Thủy dường như biết nàng còn non nớt, chàng cố nhẫn nhịn, cực kỳ dịu dàng chờ cho nàng thoải mái, đến khi thân thể nàng đã như bông hoa gặp gió, từng cánh hoa đều đã nở bung, đến khi tấm thân yêu kiều không còn chịu sự khống chế của nàng nữa, chàng mới đưa nơi dũng mãnh nhất trên thân thể mình vào nơi êm ái của nàng. Chàng tiến nhanh vào khiến nàng không đừng được co rút người lại, lúc này nàng mới hiểu vừa rồi vì sao chàng lại nói sợ làm đau nàng.

Chàng của đêm nay và chàng của đêm giải mị dược khác nhau quá xa. Khi đó, sự dịu dàng của chàng rõ ràng như còn e ngại điều gì mà không hề tập trung, nếu không sau khi xong việc, chàng cũng không bỏ đi một cách thoải mái và bình thản như thế.

Còn hôm nay, nàng có thể cảm nhận được sóng tình cuồn cuộn trong cơ thể chàng, dường như đã vùi lấp cả lý trí nàng. Thanh âm của chàng khàn khàn đến đáng sợ. Còn chàng, quả thực cũng đã hết sức dịu dàng. Nhưng nàng vẫn cảm thấy sự hoang dại của chàng. Dường như chàng muốn đem tất cả những gì của mình trao cho nàng, chỉ hận không thể hòa tan thân thể nàng vào máu thịt của mình vậy.

Sự đòi hỏi lúc dịu dàng khi cuồng nhiệt của chàng khiến nàng như chết đi sống lại. Nàng hồi đáp chàng một cách vô thức cùng chàng bay bổng trong thế giới của hương thơm dịu dàng. Thân thể hòa quyện vào nhau như đôi bướm màu cùng nhau bay múa, cứ bay bay đi, đi mãi.

Đêm đã rất khuya!

https://thuviensach.vn

Ánh bình minh vừa hé, tiếng chim bắt đầu ríu rít.

Sắt Sắt mở mắt, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới không có chỗ nào không tê mỏi, muốn động đậy một chút, liền phát hiện ra chiếc eo thon của mình vẫn nằm trong bàn tay to lớn của Minh Xuân Thủy. Nàng khẽ cựa, chàng cũng liền tỉnh giấc, trong đôi mắt xưa nay luôn sâu thẳm lạnh lùng bỗng lóe ánh sáng rực rỡ.

Chàng xoay người, nằm đè lên Sắt Sắt.

Sắt Sắt bỗng nhớ lại sự quấn quýt lưu luyến đêm qua, khuôn mặt đẹp như ngọc bỗng đỏ bừng, như đóa hải đường nở rộ, diễm lệ mà e thẹn vô cùng.

Thấy sự e thẹn của nàng chàng liền phát ra những tiếng cười khe khẽ rất động tình, trong sự trễ nãi là chút đùa giỡn. Ánh mắt chàng lướt trên khuôn mặt nàng đắm đuối dịu dàng, sự dịu dàng đó khiến chiếc mặt nạ lạnh lùng cũng toát lên thứ ánh sáng quyến luyến không bút vào tả xiết.

Ánh mặt trời mơ màng lọt qua song cửa, mái tóc đen buông xõa của Sắt Sắt khiến nàng mang một vẻ phong tình nhàn nhã tuyệt mỹ.

Ánh mắt Minh Xuân Thủy bỗng sâu thẳm, chàng cúi người, giống như con bướm không biết no, tiếp tục muốn cùng nàng bay lượn trong ánh bình minh vừa hé.

Đến khi mặt trời đã lên cao, chàng mới do dự buông nàng ra. Sắt Sắt lúc này, toàn thân trên dưới đều đầy những vết tím xanh sau cơn ái tình cuồng nhiệt, Minh Xuân Thủy lúc này mới để ý, trái tim chàng vì thế mà không khỏi xót xa.

“Nàng có mệt, có đau không?” Chàng cúi xuống bên tai nàng, dịu dàng hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngưng thần nhìn những vết tích trên người mình mà ngơ ngẩn, chàng và nàng đã phóng túng đến thế ư.

Minh Xuân Thủy ngồi dậy, mặc áo khoác, lấy tấm thảm quấn Sắt Sắt lại, rồi lập tức bế nàng lên.

“Chàng làm gì thế?” Sắt Sắt nghi ngờ ngước mắt, nàng còn chưa mặc quần áo, chàng muốn bế nàng đi đâu?

Minh Xuân Thủy khẽ cười không đáp, ôm lấy nàng, men theo bậc thang đi xuống, xuyên qua biển hoa, tung người bay lên, chưa hết thời gian uống một tách trà đã đi tới suối nước nóng hôm nọ.

Ban ngày, suối nước nóng bốc lên những làn hơi nhè nhẹ, ánh mặt trời chiếu rọi khiến đám hơi nước giống như mây mù trắng xóa, trùm lên phía dòng suối, nhìn như phiêu bồng như tiên cảnh. Tiếng suối chảy róc rách như những âm điệu diệu kỳ.

Minh Xuân Thủy ôm lấy Sắt Sắt, chầm chậm bước vào trong suối nước nóng, nước suối trong veo gợn lên những đợt sóng ấm áp dịu dàng, từng vòng sóng ôm lấy hai người. Hơi nước uốn quanh khiến cõi lòng thanh thản. Minh Xuân Thủy vốc nước suối, cẩn thận đưa tay trên làn da mịn màng của nàng, những vết tím xanh trên da nàng được ngâm trong nước suối ấm dần dần nhạt bớt, cảm giác khó chịu trên người cũng dần dần tiêu tan.

Ánh mặt trời chiếu sáng đôi mắt lúc nào cũng thâm trầm của Minh Xuân Thủy, sóng mắt long lanh ánh lên sự yêu thương sâu sắc. Chàng nhìn những vệt xanh trên da Sắt Sắt vẫn chưa tan hẳn, liền đứng dậy mặc áo bào, bế nàng tới căn phòng trúc bên cạnh suối. Căn phòng không lớn, chỉ có hai gian, bên trong đồ đạc cũng toàn bằng trúc. Gian ngoài bày một tủ quần áo và một chiếc giường, Minh Xuân Thủy đặt Sắt Sắt lên giường rồi liền vào trong tìm thứ gì đó.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cuộn mình trong tấm thảm, đi tới mở chiếc tủ, thấy trong tủ bày rất nhiều quần áo nữ, có màu xanh khói, màu xanh nhạt, xanh phấn, chiếc nào cũng là những màu nàng thích. Đêm qua Minh Xuân Thủy nói sẽ để quần áo cho nàng ở đây, hóa ra không phải tiện miệng nói chơi mà đã chuẩn bị hết cho ngày hôm nay rồi.

Sắt Sắt đưa tay vuốt lên một bộ váy, nàng lấy ra một bộ màu xanh phấn mặc lên người, váy áo vừa khít với người. Nàng vừa mặc xong liền thấy Minh Xuân Thủy cầm một chiếc bình sứ đi từ trong ra.

“Lại đây, ta bôi thuốc cho nàng.” Minh Xuân Thủy cười một cách gian tà.

Nàng đâu cần bôi thuốc? Thấy nụ cười gian tà đó trên khóe môi chàng, Sắt Sắt mới hiểu, chàng muốn bôi thuốc lên những vệt tím xanh chưa lành trên người nàng, nhưng xem bộ dạng chàng dường như lại muốn tự tay thoa thuốc cho nàng. Sắt Sắt lúc này thoáng đỏ mặt, những chỗ bị bầm đó đều là nơi kín đáo, sao có thể để chàng bôi thuốc cho được.

Sắt Sắt nghiêm nghị nói: “Thiếp tự làm được.” Liền giơ tay ra định lấy chiếc bình sứ, nhưng ai ngờ người nàng mới khẽ nghiêng đã bị chàng nắm chặt cổ tay, kéo ngã vào lòng.

Chàng ôm lấy nàng, ngồi trên giường nói: “Nghe lời nào! Đây là việc mà phu quân nên làm.” Giọng nói của chàng dịu dàng đến mức mê hoặc lòng người.

Sắt Sắt giành mấy cái không được, lại cũng không thoát ra được khỏi tay chàng, đành để mặc chàng bôi thuốc cho mình.

Chàng cởi áo váy nàng ra, ngón tay khẽ chấm vào thuốc cao, cau mày cẩn thận bôi thuốc cho nàng. Động tác của chàng dịu dàng tinh tế, cẩn thận dùng ngón tay khẽ thoa thuốc lên từng chỗ bầm tím trên người nàng. Trên cổ, trước ngực, cánh tay, bụng dưới, cả trên đùi nữa, xoa hết một lượt.

https://thuviensach.vn

Nước thuốc lành lạnh theo ngón tay chàng lướt trên vết bầm, nhanh chóng làm dịu cơn đau.

Ánh mặt trời dịu dàng lọt qua cửa sổ chiếu trên người nàng, như phủ lên một tầng sa mỏng.

Xung quanh yên tĩnh, ánh mặt trời chói chang, cả người chàng ngập trong ánh sáng, đôi mắt đen không còn tình dục, mà chỉ còn sự yêu thương tha thiết. Sắt Sắt nhìn bóng dáng nho nhã của chàng, tấm áo bào trắng rộng rãi của chàng khẽ động trong căn phòng lặng gió, cực kỳ phiêu dật.

“Hôm nay nàng nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa ta đưa nàng đi bái Thần núi Hắc Sơn.” Chàng ngước mắt cười nói.

Sắt Sắt chau mày nói: “Sao phải đi bái Thần núi Hắc Sơn? Có chuyện gì ư.”

Minh Xuân Thủy khẽ cười giả thích: “Đây là phong tục của Ô Mặc tộc chúng ta, trong lễ hội đốt lửa, nếu chọn được ý trung nhân, phải đi bái Thần núi Hắc Sơn, như thế mới được Thần núi Hắc Sơn chúc phúc và che chở suốt đời. Sau đó chúng ta mới trở thành phu thê danh chính ngôn thuận.”

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tình Ở Nơi Đâu

Phía sau Trích Nguyệt Lầu là một biển hoa rộng mênh mông, những đóa hoa trắng và đỏ không ngừng đua nở, tầng tầng lớp lớp, kiều diễm tươi đẹp. Gió nhẹ thổi qua, bóng hoa lay động, giống như vô vàn những cơn sóng dập dờn trên biển lớn.

Gió mát, nắng vàng, hoa đẹp, người càng đẹp hơn.

Sắt Sắt mặc bộ váy áo màu xanh nhạt, đứng trong biển hoa. Nàng thanh nhã như bông hoa cúc ngày thu, làn da trắng như ngọc, eo thon yêu kiều. Khuôn mặt trắng như bạch ngọc được ánh mặt trời phủ lên, những vệt ửng hồng nhàn nhạt đẹp đến mức gần như trong suốt làm tôn lên bóng dáng yêu kiều của nàng, giống như một hạt minh châu đang âm thầm phát ra những tia sáng.

Trong không khí phảng phất mùi hoa thơm nồng nàn, trên y phục được phủ đầy những cánh hoa rơi, tất cả đều đẹp đẽ đến mê người.

Một tiếng tiêu êm ái dịu dàng bay tới từ cửa sổ trên Trích Nguyệt Lầu, Sắt Sắt quay đầu, thấy cửa sổ trên tầng bốn khẽ mở, một bóng áo trắng phiêu diêu đang đứng đó. Tay chàng cầm ống tiêu, từng chuỗi âm thanh dÂu Dương bay bổng bay tới.

Sắt Sắt khẽ nhếch môi, nụ cười hờ hững lúc ngược sáng giống như hoa lê tháng ba đang nở rộ, thanh tú đến mê người.

https://thuviensach.vn

Nàng đột nhiên điểm ngón chân, thân hình phiêu dật nhè nhẹ vọt lên, đạp lên một bụi hoa đang nở rộ. Bụi hoa dưới chân nàng khẽ lay động, ống tay áo Sắt Sắt cũng nhẹ nhàng vung lên, tà áo phấp phới, ngón chân ngọc chầm chậm múa trên từng đóa hoa đang lúc nở rộ.

Tiếng tiêu dÂu Dương, trong trẻo róc rách, đó là sự thanh thoát lãng mạn không vướng chút bụi trần, êm ái chảy trên biển hoa.

Sắt Sắt theo tiếng tiêu, múa trên biển hoa đẹp đẽ đó, nhịp điệu lúc nhanh lúc chậm hoàn toàn theo tiếng tiêu của Minh Xuân Thủy. Tiếng tiêu cao vút, nàng múa thật say sưa, khi tiếng tiêu trầm thấp, nàng lại múa thật chậm. Biển hoa rực rỡ, điệu múa bay bổng, hương thơm ngào ngạt, tiếng tiêu êm ái, tất cả khiến người ta không ngừng được mà phải say mê tận hưởng nhìn ngắm.

Khúc nhạc vừa dứt, Sắt Sắt liền dừng điệu múa, một chân nhún trên cành hoa, tấm thân yêu kiều đung đưa lên xuống. Minh Xuân Thủy bỗng từ trên cửa sổ bay xuống, lướt qua biển hoa, vọt thẳng tới chỗ Sắt Sắt.

Sắt Sắt nhìn bóng dáng chàng phiêu diêu lướt tới, liền nở nụ cười nhẹ nhàng, đột nhiên tung người bay lên phía trước. Có điều nàng không sà vào lòng chàng mà đứng trên bàn tay của Minh Xuân Thủy, ống tay áo vung lên, eo thon khẽ xoay, rồi dẫn đến xoay vòng rất nhanh.

Khinh công của Sắt Sắt cực tốt, lại giỏi múa, thế nên nàng có thể múa trên lòng bàn tay người khác, trước đây nàng vẫn chưa tìm được đôi bàn tay ấy, nhưng bây giờ, cuối cùng nàng cũng đã tìm được. Tìm được một bàn tay có thể nâng đỡ khi nàng bay múa.

Một buổi sáng mùa thu, ánh dương nhàn nhạt buông xuống, từng giọt màu vàng nhảy nhót trên biển hoa, nhảy nhót trên góc váy Sắt Sắt.

Có vài thị nữ vô tình đi qua đó thấy được cảnh này, đều ngây người, tưởng rằng đó là hình ảnh của một vị tiên giáng trần. Biển hoa vào khoảnh

https://thuviensach.vn

khắc ấy diễm lệ tuyệt trần. Sự lãng mạn trong khoảnh khắc ấy cũng đồng thời in sâu vào tâm trí họ.

Điệu múa vừa dứt, Minh Xuân Thủy liền đưa Sắt Sắt tới ngồi trong gian đình nhỏ thơm hương giữa biển hoa.

Trong đình có bày chiếc bàn đá, trên bàn có mấy món ăn và trà rượu mà thị nữ đã bày sẵn, Minh Xuân Thủy và Sắt Sắt ngồi hai bên, yên lặng dùng bữa trưa.

“Sắt Sắt, nàng có biết nấu ăn không?” Minh Xuân Thủy khẽ cười đưa lời hỏi.

Sắt Sắt uống một ngụm rượu, lắc đầu nói: “E là làm chàng thất vọng rồi, thiếp nấu không ngon đâu.”

Minh Xuân Thủy nghe thấy thế lại rất vui, “Vậy càng tốt, cuối cùng ta cũng có một món nghề để khoe khoang trước mặt phu nhân rồi.”

Sắt Sắt nheo mắt cười nói: “Chàng nấu ăn ngon lắm ư?”

Minh Xuân Thủy cầm ly rượu, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm trầm: “Từ nhỏ hoàn cảnh nơi ta sống cực kỳ phức tạp, thường phải tự nấu ăn, vì thế đã luyện thành tài, sau này vừa hay để phục vụ phu nhân.”

Trước câu nói đó của Minh Xuân Thủy, trái tim nàng đột nhiên nặng trĩu, nàng đương nhiên biết hoàn cảnh sống của Côn Luân Nô. Không biết khi còn nhỏ chàng đã phải chịu bao nhiêu khổ cực. Ấy vậy mà không chỉ luyện thành tuyệt thế võ công, mà còn tinh thông cả cầm kỳ thi họa, ngay đến tài nấu ăn cũng rất giỏi. Thật không dễ dàng gì.

Uống xong ly rượu kết thúc bữa ăn, Minh Xuân Thủy nhìn Sắt Sắt dịu dàng nói: “Lát nữa chúng ta sẽ đi bái Thần núi Hắc Sơn. Giờ trời hãy còn sớm, ta còn có việc phải làm, nàng ở đây chờ nhé.”

https://thuviensach.vn

“Đi bái Sơn Thần? Chi bằng thiếp và Tiểu Thoa, Trụy Tử đi trước, đi thư thả tới đó và vừa đi vừa ngắm cảnh luôn.” Sắt Sắt nheo mắt cười, nàng vẫn chưa quen địa hình của Xuân Thủy Lầu, nên cực kỳ hứng thú với dãy núi có hoa trải dài miên man có tên Thần núi Hắc Sơn này.

Minh Xuân Thủy bất mãn đáp lại: “Sao ta cứ cảm thấy nàng hứng thú với dãy núi đó hơn cả phu quân của mình thế nhỉ?!” Chàng đưa tay khẽ nhéo vào mũi nàng yêu chiều nói tiếp, “Nàng đi trước cũng được, giờ Thân ta sẽ tới.” Nói rồi, Minh Xuân Thủy đi về phía lầu nhỏ trong lưu luyến.

Sắt Sắt cùng Tiểu Thoa và Trụy Tử men theo đường núi, thẳng tới đỉnh núi bái Sơn Thần. Theo lời Tiểu Thoa và Trụy Tử, ở nơi sâu thẳm trong Miên Văn Sơn có một đỉnh núi cao chót vót, được Côn Luân Nô bọn họ gọi là Hắc Sơn. Nghe nói Hắc Sơn là nơi ở của các thiên thần, sau khi Côn Luân Nô chết đi, linh hồn nhất định phải trở về nơi này, chịu sự cai quản của thần trên Hắc Sơn. Vì thế Côn Luân Nô coi Hắc Sơn là thánh địa, chỉ cần có việc gì lớn, đều tới bẩm báo với Thần núi Hắc Sơn, như vậy mới có tác dụng. Côn Luân Nô sau khi quyết định kết làm phu thê, đều phải tới Thần núi Hắc Sơn trình báo.

Từ Xuân Thủy Lầu tới Hắc Sơn, phải đi mất gần một canh giờ, mới tới đỉnh.

Sắt Sắt không ngờ trên Hắc Sơn hiểm trở như vậy lại có một đỉnh núi bằng phẳng như gương, có lẽ rộng khoảng năm dặm vuông. Đỉnh núi có mây bay nhè nhẹ, cây cỏ um tùm, sắc thu vàng phủ khắp nơi. Giữa đỉnh núi có một thiên trì, xung quanh ánh hoa rực rỡ và ánh nước xanh lấp lánh đẹp như trong mộng.

Trên đỉnh núi lúc này chưa có người, Sắt Sắt lặng lẽ đứng trên đỉnh núi nhìn ra xa, chỉ thấy quần sơn miên man, mây khói vây quanh, cảnh sắc mê người, chỉ thấy một dòng sông, nước chảy xiết đang ào ào chảy về phía

https://thuviensach.vn

đông, đó là dòng sông do băng tuyết trên các ngọn núi khi tan ra hợp lại mà thành.

“Trụy Tử, con sông này chảy đi đâu thế?” Sắt Sắt nhẹ nhàng hỏi.

“Con sông này chảy tới chân núi, hợp lưu cùng các dòng nước tuyết tan từ các đỉnh núi khác chảy xuống tạo thành “Hận Thủy Hà”, chảy về hướng đông ra Đông Hải.” Trụy Tử đáp.

Hóa ra đây là Hận Thủy Hà, Sắt Sắt đã từng nghe tới dòng sông này, chỉ có điều không ngờ nó lại chảy ra Đông Hải, xem ra nếu muốn đi ra Đông Hải, theo đường thủy này cũng là một con đường tắt.

“Từ đây nếu ngồi thuyền tới Đông Hải mất bao lâu?” Sắt Sắt hờ hững hỏi, nàng muốn khi nào rảnh rỗi sẽ tới Đông Hải một chuyến, không biết Tử Mê và Thanh Mai ở trên Thủy Long Đảo lúc này như thế nào?

“Chắc là hơn nửa tháng!” Tiểu Thoa cười nói: “Phu nhân muốn về Đông Hải ư? E rằng Lầu chủ không cho đâu.”

Sắt Sắt nhướng mày cười nói: “Chỉ là về thăm thôi mà.”

Ba người đứng nói chuyện trên đỉnh núi một lúc thì thấy một đoàn nam nữ khoảng mười sáu người đang dắt tay nhau lên núi. Họ đều mặc y phục rất đẹp, trang điểm trau chuốt cẩn thận. Thấy Sắt Sắt đều cung kính thi lễ: “Kính chào Lầu chủ phu nhân.”

Sắt Sắt cười nhẹ đáp: “Không cần khách khí.”

Tám đôi nam nữ này đã nên duyên trong lễ hội đốt lửa hôm qua, hôm nay họ cũng tới đây bái kiến Sơn Thần.

Chờ một lát, đã tới giờ Thân mà chưa thấy Minh Xuân Thủy tới, Sắt Sắt liền cười khẽ nói: “Mọi người bái Thần trước đi, đừng để lỡ giờ tốt.”

https://thuviensach.vn

Mọi người nghe vậy đều nhìn nhau không nói.

Sắt Sắt lại cười nói tiếp: “Mọi người bái đi, ta và Lầu chủ mai lại tới cũng không sao!”

Mọi người nghe vậy đều hành lễ với Sắt Sắt, rồi sau đó cùng tới bên thiên trì, tám đôi nam nữ đồng loạt quỳ xuống, vái ba vái về phía tây, rồi quay sang vái nhau một vái. Đàn ông tay cầm một con bạch nhạn, sau khi vái xong, liền đứng dậy thả bạch nhạn đi. Hành động này đại diện cho việc bẩm báo với Thần Hắc Sơn rằng mối lương duyên này đã được kết thành.

Bạch nhạn được thả đi, từng cánh chim trắng tung bay về phía trời Tây dưới làn mây mù bảng lảng. Nghi thức bái thần hoàn tất, mọi người tươi cười nói chuyện với Sắt Sắt, cũng chờ Minh Xuân Thủy trên đỉnh núi.

Gió trên này rất lạnh, thổi tung tà áo Sắt Sắt, phiêu linh bay bổng.

Trong lòng Sắt Sắt quả thực có chút khó chịu, sớm biết thế này, chẳng thà đi cùng Minh Xuân Thủy tới thì hơn, ở đây chờ thế này, chàng lại chưa tới, thật là mất mặt, Sắt Sắt biết, Côn Luân Nô bọn họ rất tin vào Thần núi Hắc Sơn, Minh Xuân Thủy đã nói giờ Thân tới, lẽ ra chàng nên đến đúng hẹn, hay còn chuyện gì quan trọng hơn bái Thần núi Hắc Sơn sao?

Đứng chờ trên đỉnh núi hơn nửa canh giờ, mặt trời đã sắp ngả về tây, chân trời đã rực rỡ ánh chiều tà.

Mặt trời xuống núi, chim mỏi về tổ. Nhưng Minh Xuân Thủy vẫn chưa chịu tới.

Mấy đôi nam nữ vây quanh Sắt Sắt thấy chiều đã buông mà Lầu chủ vẫn chưa đến, trong lòng cũng có chút hoang mang, muốn an ủi Sắt Sắt vài câu nhưng không biết phải nói gì.

https://thuviensach.vn

Đối với Côn Luân Nô bọn họ, bái Thần núi Hắc Sơn cũng giống như lễ bái đường của người Hán vậy. Khi bái đường, phu quân không tới, đối với người con gái mà nói, quả thực có phần nhục nhã.

Tuy trong lòng Sắt Sắt cực kỳ tức giận, nhưng nàng lại nghĩ có lẽ Minh Xuân Thủy đã gặp phải chuyện gì rất gấp, nếu không chàng không bỏ mặc nàng ở đây thế này. Thấy mặt trời sắp lặn, Sắt Sắt liền thờ ơ nói: "Đi thôi, chúng ta đi về."

Sắt Sắt đứng dậy, dẫn đầu đám người xuống núi.

Về tới Trích Nguyệt Lầu, cũng không thấy bóng dáng Minh Xuân Thủy đâu, Sắt Sắt nhanh chóng cảm thấy có điều gì kỳ quái, theo lý mà nói, Minh Xuân Thủy có chuyện không lẽ nào lại không nói một câu mà cứ thế bỏ đi. Hơn nữa, mấy thị vệ tùy thân trong lầu và cả Vân Khinh Cuồng cũng không thấy đâu cả. Xem ra tất cả cũng ra đi thì phải. Trong lòng nàng không khỏi cảm thấy có chút tò mò, rốt cuộc bọn họ đi đâu chứ?

Cuối cùng một thị nữ lên tiếng: "Minh Lầu chủ vốn định đi bái Hắc Sơn rồi, nhưng có thị vệ tới báo tin gấp, nô tì không biết là chuyện gì, nhưng xem ra khi Lầu chủ nghe được tin đó dường như rất kinh hoàng. Lập tức triệu tập Vân công tử, Thiết công tử và mười hai thị vệ tùy thân vội vã đi ngay!"

"Không nghe thấy họ nói về việc gì, cũng không thấy chàng nhắn gì lại cho ta ư?" Sắt Sắt chau mày hỏi.

Thị nữ đó khẽ lắc đầu.

Sắt Sắt thấy vậy nhẹ nói: "Thôi bỏ đi, ngươi lui ra đi."

Nàng yên lặng ngồi trong phòng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài khung cửa sổ, biển hoa rộng lớn trong ánh chiều tà vẫn rực rỡ đua sắc, có điều, Sắt Sắt không còn tâm trạng nào để thưởng hoa nữa. Nghe những điều thị nữ vừa

https://thuviensach.vn

nói, hẳn đã xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng, nếu không Minh Xuân Thủy sẽ không thể nào ra đi một cách vội vã như vậy. Nhưng nàng lại không biết vì chuyện gì, chỉ đành ngồi trong lầu lo lắng vô ích thôi.

Vốn cho rằng ngày thứ hai Minh Xuân Thủy sẽ quay lại, nhưng chờ một ngày, hai ngày, ba ngày… đến tám ngày rồi mà Minh Xuân Thủy vẫn không thấy tăm hơi.

Sắt Sắt cũng thấy bầu không khí ở Xuân Thủy Lầu trở nên càng lúc càng kỳ quái, nàng luôn cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng có chút gì đó cảm thông, làm việc gì cũng rất cẩn thận, nói chuyện càng trở nên ấp a ấp úng. Điều này khiến Sắt Sắt thấy mình như đang ngồi trên đống củi bị bịt mắt, lo ngay ngáy không biết lửa sẽ bốc lên lúc nào.

Hôm đó, Sắt Sắt ngồi trên giường bên cửa sổ, để xõa mái tóc đen, bàn tay ngọc đang cầm một cuốn sách, có điều, nàng chẳng có tâm trạng nào mà đọc. Thở dài một tiếng, nàng liền bỏ sách xuống, rồi lặng lẽ đến bên song cửa.

Bên ngoài mặt trời như khối vàng tan chảy, ánh chiều tà đầy khắp không gian, lại một ngày nữa sắp trôi qua. Tính cả hôm nay nữa, Minh Xuân Thủy đã ra ngoài đúng mười hai ngày. Mười hai ngày rồi, đâu phải nàng không lo lắng.

Cánh cửa mở hở, gió nhẹ lọt vào mang theo chút hơi lạnh lẽo.

Ánh mắt Sắt Sắt lướt nhẹ về phía Yên Ba Hồ, hồ nước trong xanh dưới ánh tà dương lấp lánh những gợn sóng, dập dờn đến mê người. Mấy chú chim lớn bay lướt phía trên, in bóng xuống mặt hồ. Tòa viện nhỏ nằm bên Yên Ba Hồ tắm trong ánh tà dương, lúc này càng trở nên tinh tế điển nhã.

Dưới ánh tà dương, hơn mười bóng người chầm chậm đi về phía Yên Ba Hồ, đều mang dáng vẻ phong trần mệt mỏi. Người đi đầu, áo trắng tung bay, mặt nạ che mặt, chính là Minh Xuân Thủy đã biến mất hơn mười ngày

https://thuviensach.vn

qua. Trái tim Sắt Sắt đập lên mừng rỡ vì sự trở về đột ngột của chàng, nhưng sự mừng vui ấy cũng tan đi rất nhanh. Khi nàng phát hiện, Minh Xuân Thủy không về tay không, trong lòng chàng còn ôm một người nữa.

Ban đầu chàng ôm nàng thế nào, bây giờ chàng ôm người đó như thế.

Người đó cũng mặc áo trắng, hiển nhiên là một cô gái. Đầu cô ta gục trong tay Minh Xuân Thủy, Sắt Sắt không thấy mặt, chỉ thấy mái tóc đen bóng mượt của cô ta buông xuống, theo từng cử động của Minh Xuân Thủy, không ngừng đung đưa.

Sắt Sắt cảm thấy trước ngực mình bị vật gì đè nặng, nhất thời không thở được. Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, mái tóc dài tung bay, che đi đôi mắt nàng, làm thần trí nàng rối loạn.

Thật ra, dựa vào sự nhạy cảm của phụ nữ, Sắt Sắt đã đoán ra việc Minh Xuân Thủy ra đi và cô gái mà chàng luôn chờ đợi có liên quan tới nhau, nhưng khi tận mắt thấy vòng tay đã từng ôm ấp mình giờ đây đang ôm một cô gái khác, trái tim nàng đau như bị dao cắt.

Nàng mở mắt thật to nhìn Minh Xuân Thủy ôm cô gái đó đi vào căn điển nhã tinh tế bên Yên Ba Hồ, nàng quay người yên lặng ngồi trên giường, cúi đầu nhìn bông mặc liên trên váy xanh của mình, cười một cách thê thảm.

Hóa ra, hạnh phúc chỉ ngắn ngủi như vậy, ngắn tới mức nàng còn không kịp cảm nhận, nó đã trở thành quá khứ mất rồi.

Lẽ nào mối thâm tình mà chàng dành cho nàng, tất cả đều chỉ là lừa gạt? Lẽ nào trong lòng chàng mãi mãi vẫn chỉ dành cho cô gái ấy mà thôi? Lẽ nào tất cả mọi chuyện đều chỉ là một giấc mộng?

Chẳng trách người của Xuân Thủy Lầu đều nhìn nàng với ánh mắt cảm thông, hóa ra, có người đã đoán ra rồi, sự ra đi của chàng có liên quan đến

https://thuviensach.vn

cô gái đó. Có lẽ mọi người đều rõ, chỉ có cô gái kia mới khiến chàng hốt hoảng, hốt hoảng tới mức vội vã rời đi, ngay đến thời gian để lại lời nhắn cho nàng một câu cũng không hề có.

Vốn cho rằng chàng và cô gái đó đã chấm dứt mọi chuyện, không còn dây dưa gì nữa, nhưng đến hôm nay, xem ra nàng đã nghĩ sai rồi. Trước đây có lẽ họ đã chấm dứt, nhưng trái tim chàng vẫn luôn ái mộ cô gái đó, còn nàng, Giang Sắt Sắt, chẳng qua chỉ là một trò cười, là sự thay thế vì chàng không có được cô gái đó mà thôi.

Thật đáng thương làm sao, xưa nay nàng luôn kiêu ngạo, vậy mà lại trở thành vật thế thân cho người khác một cách nực cười, còn nàng lại không tự biết, cứ cho rằng mối chân tình chỉ thuộc về nàng tới rồi thôi.

Trong lòng nàng cực kỳ đau đớn, nước mắt không tự chủ bỗng tào ra, Sắt Sắt cắn răng nàng quyết không cho phép mình được khóc.

Nàng loạng choạng đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng như kẻ mất hồn, nàng đi tới trước tủ áo, nhẹ mở cánh tủ áo ra, trong đó đều là những chiếc váy xanh đủ các màu từ đậm tới nhạt. Đó là những gì mà trước đó chàng dặn người dưới chuẩn bị cho nàng, bởi chàng biết nàng thích váy màu xanh.

Lẽ nào sự quan tâm và chiều chuộng này là giả dối? Nếu sự quấn quít đắm say đó là giả, thì trên đời này còn thứ gì là thật nữa đây? Cuộc đời này nàng còn có thể tin vào điều gì nữa chứ?

Trời dần tối, tấm rèm trắng bằng sa mỏng bị gió đêm từ ngoài cửa thổi tung lên, phấp phới đung đưa khiến cả gian phòng như tiên cung giữa chín tầng trời. Nhưng lúc này, Sắt Sắt lại chỉ cảm thấy cả thể xác và trái tim mình như đã rơi vào địa phủ.

Thời gian cứ chầm chậm trôi qua, chớp mắt, đêm đã khuya lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Những thị nữ đó như biết chuyện gì xảy ra nên biết điều mà không một ai vào làm phiền nàng cả. Sắt Sắt cũng không biết mình đã ngồi trong bóng tối bao lâu, chỉ cảm thấy gió đêm thổi vào từ cánh cửa sổ hé mở, thổi đến mức ngọc thể của nàng cảm thấy lạnh lẽo. Nàng đứng dậy đóng cửa sổ lại, ánh mắt không dừng được một lần nữa đưa về phía biệt viện nhỏ ven hồ, trong viện ánh đèn rực rỡ, người ra người vào tấp nập, đương nhiên, chàng vẫn đang ở trong đó.

Sắt Sắt đóng cửa không nhìn về nơi đó nữa, quay người đi tới bên giường nằm xuống nghỉ ngơi.

Nhưng sao nàng có thể ngủ? Không biết qua bao lâu, nhưng đầu óc nàng vẫn hoàn toàn tỉnh táo, khi Minh Xuân Thủy đi vào, Sắt Sắt nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn mà nhẹ nhàng chậm rãi của chàng, lông mày nàng khẽ nhướn lên. Có tiếng đánh lửa, nàng nghe thấy tiếng cởi áo sột soạt. Rồi, một bên giường trĩu xuống, một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo nàng.

Người nàng cứng đờ như bị sét đánh, Sắt Sắt gần như muốn nôn mửa, vừa rồi chàng còn ôm người con gái kia, vậy mà bây giờ lại đã có thể ôm ấp nàng. Sắt Sắt chầm chậm mở mắt, trong đôi mắt phượng đẹp đẽ là sự tĩnh lặng. Ngọn nến trên chiếc bàn gỗ đã sáng rực, trong phòng không còn tối nữa.

Minh Xuân Thủy cảm thấy thân hình Sắt Sắt cứng lại, tay thoáng run, thanh âm dịu dàng khe khẽ nói: “Chưa ngủ ư? Ta cũng đoán thế mà, đến áo ngoài nàng còn chưa cởi.” Chàng liền đưa tay định cởi áo cho Sắt Sắt.

Thân hình Sắt Sắt khẽ run, nàng ngồi dậy muốn chạy ra ngoài, nhưng liền bị chàng vòng tay ôm lấy, thân hình cao lớn đẹp đẽ liền lật ngay lại, khóa chặt Sắt Sắt nằm dưới thân mình.

Trong lòng Sắt Sắt lúc này vô cùng giận dữ, ngay đến một lời giải thích cũng không có sao? Nàng ngước mắt nhìn lên, dưới ánh nến vàng, lần đầu

https://thuviensach.vn

tiên ánh mắt trong trẻo chăm chú nhìn vào khuôn mặt chàng. Chỉ mới nhìn thôi, trái tim nàng đã chùng xuống quên cả giằng co.

Đây còn có là Minh Xuân Thủy phóng khoáng ung dung nữa không? Tuy trên mặt chàng vẫn đeo mặt nạ, nhưng Sắt Sắt lại nhìn thấy những đám râu xanh trên đôi môi mỏng lộ ra ngoài mặt nạ, sự tiều tụy mệt mỏi trong đôi mắt đen âm trầm hiện lên rõ mồm một.

Tiều tụy! Mệt mỏi! Hai từ này sao có thể dùng để hình dung một Minh Xuân Thủy áo trắng phiêu diêu, tiêu sái như ánh mặt trời?

Sắt Sắt nhìn chàng, trái tim dâng lên một tầng chua xót, nhưng nàng đột nhiên hiểu ra, sự tiều tụy đó không phải là vì nàng, Nhưng nàng cũng cảm thấy có điều rất kỳ quái, chàng rõ ràng đã ôm được người đẹp về, sao thần sắc lại tiều tụy như vậy? Lẽ ra phải đắc ý lắm chứ!

Nghĩ tới cô gái đó, Sắt Sắt cười lạnh nói: “Buông ta ra!”

Ánh mắt Minh Xuân Thủy trầm xuống, chàng khẽ than: “Ngoan nào, phu quân mệt lắm rồi, đừng bướng nữa. Ta biết mấy ngày nay nàng phải chịu uất ức rồi, có chuyện gì ngày mai từ từ nói.”

Minh Xuân Thủy rõ ràng mệt lắm rồi, lúc này chàng ôm chặt lấy thân hình mềm mại của Sắt Sắt, ngửi mùi lãnh hương nhàn nhạt trên thân thể nàng, trong lòng bỗng cảm thấy cực kỳ bình yên. Nỗi lo lắng căng như dây đàn trong lòng bỗng liền tan đi một nửa, cơn buồn ngủ kéo tới, chàng cứ thế ôm lấy nàng, chìm vào giấc mộng vô biên.

Sắt Sắt giằng mấy lần không thoát ra khỏi vòng tay chàng, quay đầu nhìn lại, thấy chàng đã ngủ rồi, nhưng cánh tay trước sau vẫn ôm chặt lấy eo thon của nàng không chịu buông ra.

Người học võ, một hai ngày không ngủ cũng sẽ không mệt thế này. Bộ dạng của chàng, xem chừng đã mấy ngày mấy đêm liền không chợp mắt.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi thấy chàng ôm người con gái đó, dường như rất khỏe mạnh, vậy mà sao khi tới bên nàng lại thành ra mệt mỏi thế này? Đáy lòng Sắt Sắt trào lên một cơn tức giận, nhưng không biết trút vào đâu. Vốn có mấy chuyện muốn hỏi chàng, nhưng lúc này hoàn toàn không thể hỏi nữa rồi.

Chàng ngủ rất say, nàng lại không hề buồn ngủ.

Giơ ngón tay ra, nàng tách từng ngón tay của chàng ra khỏi eo mình, nhét chiếc gối gấm vào lòng chàng. Nàng đứng dậy, mặc áo, đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài, ánh trăng sáng trong, đêm đang tĩnh lặng.

Sắt Sắt đi qua hành lang khúc khuỷu, men theo cầu thang đi xuống, muốn tới hoa viên ngồi tĩnh lặng một lát. Nhưng lúc đi tới đầu hành lang, nàng liền nghe tiếng hai thị nữ đang ngắm trăng, thấp giọng trò chuyện. Tiếng của họ rất nhỏ, Sắt Sắt vốn không định nghe trộm, nhưng vừa hay lại nghe họ nhắc đến nàng.

“Lầu chủ đưa cô gái đó về, không biết Lầu chủ phu nhân sẽ đau lòng thế nào?” Một thị nữ nói bằng giọng êm ái dịu dàng.

“Phải đó, cô gái đó cũng đáng thương lắm. Nghe nói bị trọng thương suýt mất mạng, nếu không phải là Lầu chủ đưa Cuồng Y theo, e rằng đã ngọc nát hương tan rồi.” Một thị nữ khác khe khẽ nói.

Trái tim Sắt Sắt đột nhiên chùng xuống, cô gái đó bị trọng thương sao? Hóa ra Minh Xuân Thủy tiều tụy như vậy là vì lo lắng chăm sóc cho cô ta, mất ăn mất ngủ mới thành ra như thế?

“Muội nói xem, Lầu chủ liệu có cần phu nhân nữa không? Côn Luân Nô chúng ta không được nạp thiếp, chỉ được chọn một người, Lầu chủ và phu nhân còn chưa bái Thần núi Hắc Sơn, liệu có…?”

https://thuviensach.vn

Câu tiếp theo, Sắt Sắt không nghe nữa, nàng quay người theo hướng ban nãy đi về. Dung nhan thanh tú dưới ánh trăng tuy không hề biến sắc, nhưng trong lòng nàng đang trào dâng nhưng đợt sóng lớn vô cùng.

Chàng vì chăm lo cho người con gái khác, mấy ngày nay không nghỉ ngơi, sự chăm sóc như thế sao có thể nói là không có tình cảm gì? Bất kể là tình cảm gì đi nữa, nhất định Minh Xuân Thủy đang có tình ý với người con gái đó..

“Rời khỏi đây thôi!” Thanh âm đó không ngừng vang lên trong lòng nàng.

Hai chọn một, Minh Xuân Thủy sẽ chọn nàng ư? Nàng không dám chắc chắn. Cho dù chàng có chọn nàng thật, vậy cô gái kia thì sao? Cô gái đó đang bị trọng thương, lại là người mà Minh Xuân Thủy ngưỡng mộ, vì cô ta, nàng phải lặng lẽ bỏ đi?

Đây không phải là kết quả nàng muốn, nhưng Giang Sắt Sắt nàng vẫn chưa đê tiện đến mức phải tranh giành đàn ông với người con gái khác.

Đi thôi, nàng không muốn ba người cứ rắc rối quấn lấy nhau thế này. Nàng cũng không muốn ở lại chờ chàng chọn lựa. Không chừng Minh Xuân Thủy cũng hi vọng nàng lặng lẽ bỏ đi, như thế đỡ phải làm khó cho chàng.

Những gì không thuộc về nàng, nàng sẽ không bao giờ luyến tiếc. May mà còn chưa bái Thần núi Hắc Sơn, trong mắt Minh Xuân Thủy, nàng vẫn chưa phải là vợ chàng, cứ lặng lẽ bỏ đi thế này, với chàng hay với cô gái đáng thương kia đều là chuyện tốt.

Coi như mấy ngày trước giải mị dược thêm vài lần thôi, Sắt Sắt nghĩ lại. Nhưng cảm giác quấn quít từ trong tận xương tủy và những tình cảm thiết tha đó không ngừng lóe lên trong đầu nàng, mùi vị của chàng, hơi thở của

https://thuviensach.vn

chàng, hơi ấm của chàng, giọng nói của chàng, tất cả đều tan thành một thứ cảm giác, cảm giác khắc cốt ghi tâm.

Nhưng cho dù là khắc cốt ghi tâm thì đã sao, ra đi vẫn là điều không thể tránh khỏi.

Nếu muốn ra đi, đêm nay chính là cơ hội tốt nhất.

Sắt Sắt từ hành lang khe khẽ đi về trước khung cửa sổ, lúc đi ra, nàng không tắt nến, thấp thoáng vẫn thấy Minh Xuân Thủy đang ôm gối ngủ say sưa. Nàng nhìn chàng lần cuối rồi phi thân theo hành lang dài nhảy xuống dưới.

Nàng thi triển khinh công, xuyên qua tử trúc lâm, tới bên Yên Ba Hồ, dừng chân trên chiếc cầu đá, nhìn về phía tòa viện nhỏ tinh xảo bên hồ, chỉ thấy trước dãy hành lang dài trong đó đèn nến treo cao, thấp thoáng có thị nữ ra vào như thoi đưa chỉ. Có lẽ là vì trị thương cho cô gái ấy, mong là cô ta sớm lành, Sắt Sắt than thầm, khóe môi nở nụ cười cay đắng.

Nàng nhẹ nhàng đi từ cầu đá xuống, rồi vào trong thôn trang. Cả thôn đều được phủ lên bởi một lớp ánh trăng nhàn nhạt, cực kỳ an lành tĩnh mịch.

Xuân Thủy Lầu ở trong một sơn cốc cực kỳ bí ẩn, bên ngoài lại muôn trùng nguy hiểm. Vì thế người ngoài rất khó tìm được tới đây, vậy nên, trong đêm tối, chỉ có mấy thị vệ canh gác.

Nơi này không có giết chóc, cũng không có thị vệ canh gác nghiêm ngặt, điều này khiến Sắt Sắt có thể bỏ đi mà gây bất cứ trở ngại gì.

Khi sắp ra khỏi thôn, Sắt Sắt chợt nhớ ra rừng hoa bên ngoài có độc, không có thuốc giải, làm sao nàng ra khỏi đó? Sắt Sắt chau mày suy nghĩ một lát, liền đi về nơi ở của Phong Tường Nhi.

https://thuviensach.vn

Thuốc giải độc hoa đó, nhất định Vân Khinh Cuồng sẽ không đưa cho nàng, những người khác lại càng không thể, chỉ có Phong Tường Nhi là có thể mà thôi. Không chỉ vì tính cách thẳng thắn của nàng ta, mà còn vì Phong Tường Nhi vốn không phải người của Xuân Thủy Lầu, cũng không phải người của Ô Mặc tộc thuộc Côn Luân Nô.

Đêm đã khuya lắm rồi, Phong Tường Nhi dường như vẫn chưa nghỉ, ngoài cửa sổ vẫn thấy ánh nến vàng. Sắt Sắt đẩy cửa phòng nàng ta, liền thấy Phong Tường Nhi ngồi dưới đèn, hình như đang chế loại thuốc độc gì đó. Nàng ta thấy Sắt Sắt vào, không kinh ngạc chút nào, chỉ hờ hững nhìn nàng một cái, dường như sớm liệu ra nàng sẽ tới đây thì phải.

“Tường Nhi, cho ta thuốc giải ở rừng hoa.” Sắt Sắt không khách khí trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Phong Tường Nhi ngước mắt nhìn nàng, than dài rồi nhẹ nói: “Chờ chút, ta đang làm cho cô đây.”

“Cô biết ta muốn đi sao?” Sắt Sắt không ngờ Tường Nhi lại biết đêm nay nàng muốn bỏ đi.

Phong Tường Nhi lườm Sắt Sắt, chau mày nói: “Với tính cách của cô, sao có thể ở lại?” nàng ta vừa pha thuốc vừa nói, “Có điều cô muốn đi, ta không cản. Chỉ là suy nghĩ cho kỹ, cô có quên được Lầu chủ không? Ta cho rằng Lầu chủ và cô gái đó căn bản không phải thứ tình cảm đó đâu. Họ rất hiếm khi gặp nhau, ta đoán có lẽ họ còn chưa bao giờ nắm tay nhau ấy chứ. Nhưng còn cô, hai người đã là phu thê rồi. Nếu bây giờ ngài ấy phải chọn, ta nghĩ chắc chắn sẽ chọn cô thôi.”

Sắt Sắt cười khổ nói: “Phong Tường Nhi, cho dù chàng chọn ta, ta cũng phải đi.”

Phong Tường Nhi nhìn Sắt Sắt, than dài một tiếng, viên nắm thuốc trong tay thành viên tròn tròn rồi đưa cho Sắt Sắt: “Xong rồi, cho cô đấy.”

https://thuviensach.vn

Nàng ta lại đứng dậy lấy một tấm áo khoác lông điểu dày dặn trong tủ ra, ném vào lòng Sắt Sắt nói: “Đúng là đáng thương quá, một thân một mình ra đi. Đêm lạnh lắm, cô mặc mỏng manh thế kia. Mặc thêm cái này cho ấm.”

Sắt Sắt cười nhạt, đáng thương ư? Nàng không cảm thấy vậy. Một thân một mình ra đi ư? Đương nhiên là phải một thân một mình rồi.

Phong Tường Nhi lấy trong người ra một hạt trân châu phát sáng, nói: “Cầm lấy đi, đêm tối lắm, cầm mà soi sáng. Ta tiễn cô ra.”

Hai người bước dưới ánh trăng, đi bên nhau tới chỗ cửa ra ở rừng hoa.

Phong Tường Nhi đưa Sắt Sắt xuyên qua rừng hoa, thấy bóng hình nàng dần biến mất ở sơn động bên ngoài, nàng ta liền cất tiếng thở dài. Thực ra nàng tán thành việc Sắt Sắt ra đi, nhưng không định để cho Sắt Sắt đi thật, nàng ta chỉ hi vọng có thể khiến Lầu chủ kích động một phen.

Nàng ta cảm thấy Lầu chủ với Sắt Sắt mới thực sự là một đôi.

Nàng ta quay người, đã đến lúc đi báo tin cho gã Vân Khinh Cuồng rồi!

NHƯ MỘNG LỆNH

Tiếng nói lạnh lùng của chàng chậm rãi tuyền xuống trên đỉnh đầu nàng, âm trầm nhẫn nhịn: “Nàng muốn lấy mạng ta, nhưng ta lại muốn có được trái tim nàng.” Chàng cười đau khổ nói: “Nếu móc trái tim nàng ra là có thể có được trái tim ấy, thì thật dễ dàng biết bao.”

Như Mộng Lệnh

Tiếng nói lạnh lùng của chàng chậm rãi truyền xuống từ trên đỉnh đầu nàng, âm trầm nhẫn nhịn: “Nàng muốn lấy mạng ta, nhưng ta lại muốn có được trái tim nàng.” Chàng cười đau khổ nói: “Nếu móc trái tim nàng ra là có thể có được trái tim ấy, thì thật dễ dàng biết bao.”

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Biển Tình Gợn Sóng

Ban ngày nơi đây núi non trùng điệp, hùng vĩ hiểm trở, non xanh nước biếc, mây mù vờn quanh, không hổ là nơi thắng địa. Ban đêm, lại hiện lên một phong cảnh hoàn toàn khác, khắp nơi là những dãy núi đen tuyền, sâu thăm thẳm.

Gió núi đêm rất lạnh, giống như những lưỡi dao, xuyên qua cả lớp áo khoác da chồn. Đi trên đường núi, thỉnh thoảng nghe tiếng gầm của thú hoang, thật khiến người ta kinh hồn khiếp vía.

Sắt Sắt cầm chặt trong tay chuôi đao Tân Nguyệt, chuẩn bị rút ra khỏi vỏ bất cứ lúc nào. Tay kia cầm viên trân chân mà Phong Tường Nhi đưa, ánh sáng nhè nhẹ, chỉ đủ soi rõ một khoảng dưới chân mình, nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ, dựa vào ánh sáng ấy, Sắt Sắt mới không bị rơi xuống vực.

Nàng đi trong núi khoảng một canh giờ, cảm thấy hình như mình đã ra khỏi địa giới Xuân Thuỷ Lầu, liền nghĩ nửa đêm đi dạo giữa núi rừng thế này, quả thực quá nguy hiểm, nếu không cẩn thận rơi xuống vách núi, cho dù có khinh công, e rằng cũng khó lòng sống nổi.

Đang định tìm một nơi tạm trú, chờ trời sáng tiếp tục xuống núi, chợt thấy giữa rừng rậm vô biên, vang lên một tràng tiếng động, mùi máu tanh theo gió đêm âm thầm bay tới. Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng Sắt Sắt, hai tay và hai chân nàng, đều dần đông cứng lại.

Sắt Sắt sợ hãi quay đầu, trong bóng tối phía không xa, có hai đốm sáng xanh đang lấp lánh, thấp thoáng còn kèm theo cả tiếng hơi thở dốc.

https://thuviensach.vn

Có dã thú!

Trong lòng Sắt Sắt vô cùng sợ hãi, tay khẽ động, Tân Nguyệt loan đao đã tuốt ra khỏi vỏ. Chính vào lúc này, hai đốm sáng xanh kia kéo theo một bóng đen to lớn nhảy bổ về phía nàng.

Trời tối quá, Sắt Sắt hoàn toàn không nhìn rõ là loài dã thú nào đang xông tới, chỉ có thể nghe tiếng gió đoán vị trí, nàng nhanh chóng xoay người tránh sang một bên, đồng thời vung loan đao lên, dường như đã đâm trúng vào chân trước của con vật. Con dã thú tấn công không trúng, còn bị loan đao của Sắt Sắt đả thương, nhất thời đại phát thú tính, điên cuồng rống lên, bóng đen mang theo hơi gió tanh nồng, lại một lần nữa xông về phía Sắt Sắt.

Sắt Sắt vung đao đón đỡ, dưới ánh trăng mờ, vật lộn với con dã thú mất mấy chục hiệp. Cuối cùng, dựa vào ánh trăng nhàn nhạt, nhìn rõ được cổ con vật, Sắt Sắt liền đâm thẳng vào đó. Con dã thú trúng đao ngã xuống, có điều, bộ móng điên cuồng vẫn cào một phát lên vai Sắt Sắt, khiến nàng không khỏi đau đớn rên lên.

Sắt Sắt xé vạt áo, băng bó tạm vết thương, lúc này mới nhìn rõ dưới ánh trăng con dã thú trước mắt là một con hổ lớn.

Sắt Sắt nhẹ lau mồ hôi lạnh trên trán, mới phát hiện, lúc vật lộn với hổ, viên trân châu thắp sáng trên người đã mất rồi. Tìm kiếm một hồi, vẫn không nhìn thấy đâu, Sắt Sắt liền thở dài bỏ cuộc, dù sao thì nàng cũng không định xuống núi trong đêm.

Đi đường núi đêm cộng thêm việc giết hổ đã khiến Sắt Sắt hao tổn rất nhiều thể lực, lúc này, nàng có phần yếu ớt. Trước mắt là cánh rừng đen thăm thẳm, Sắt Sắt tung mình nhảy lên cây, tìm một cành chạc ba thích hợp, liền nằm trên đó nghỉ ngơi. Kì thực phải ngủ qua đêm giữa rừng thế này, đối với một tiểu thư khuê các như nàng, chắc chắn là không quen.

https://thuviensach.vn

Huống hồ, nàng còn bị thương nhẹ. Thế nhưng, Sắt Sắt không hề cảm thấy xa lạ chút nào với cảm giác đó, như thể bản thân thường xuyên phải ngủ ngoài trời vậy. Nàng nằm trên cây cành lá rậm rạp, trên người đắp chiếc áo khoác mà Phong Tường Nhi cho, cũng có thể coi là thoải mái, gió trong rừng ít hơn nhiều so với trên vách núi, thân thể vì thế cũng không thấy lạnh chút nào.

Trước đó, nội công tâm pháp của Sắt Sắt đã luyện đến tầng thứ tư, lần trước trên biển đại chiến với Tây Môn Lâu, tổn thất mất một phần nội công, hiện giờ chỉ còn hơn ba thành. Lần này trở về Đông Hải, nàng cần phải chịu khó tập luyện nội công mới được.

Sắt Sắt nhắm chặt hai mắt, ngầm vận chân khí điều hoà hơi thở. Ước chừng khoảng một canh giờ, nàng mới mở mắt ra lần nữa. Xuyên qua cành lá rậm rạp, bầu trời phía trên rộng mênh mông, rải đầy những vì sao tựa như những mảnh vàng cốm, lấp lánh lộng lẫy đến vô cùng.

Ngắm nhìn bầu trời đẹp đẽ dường kia, Sắt Sắt bỗng thấy trong lòng tràn đầy hoan hỉ, phản ứng đầu tiên chính là muốn gọi Minh Xuân Thuỷ lại xem. Nhưng nàng lập tức ý thức được rằng, chàng không còn ở bên cạnh nàng nữa. Phút giây, nhìn lại lên những vì sao trên trời kia, trong lòng nàng dâng lên một nỗi thê lương vô bờ bến.

Từ nay về sau, trong cuộc đời này, chắc rằng tất cả cảnh đẹp đều sẽ trở nên vô vị, cho dù có ngàn mối tâm tình, cũng chẳng biết ngỏ cùng ai?

Cái gọi là chuyện cũ đã qua, thì cứ xem như một giấc yên hoa xuân mộng là xong vậy.

Sắt Sắt ngước nhìn trời sao, ngửi mùi hoa dại ngan ngát trong rừng, rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Minh Xuân Thuỷ đột nhiên tỉnh dậy, chàng không hề mơ thấy ác mộng, nhưng không biết vì sao lại bừng tỉnh giữa giấc ngủ sâu. Sau khi tỉnh, mới

https://thuviensach.vn

phát hiện ra thứ mà chàng đang ôm trong lòng, không phải là nàng mà chỉ là một chiếc gối.

Trong lòng chàng dự cảm không lành lập tức cuộn lên, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất, chàng liền nhanh chóng khoác áo xuống giường, tìm khắp trong ngoài nhà một lượt, nhưng không thấy bóng dáng áo xanh của Sắt Sắt đâu cả.

Lúc này Vân Khinh Cuồng cũng vừa hay đến bẩm báo: “Lầu chủ, thuộc hạ có tin tức của phu nhân. Vừa rồi phu nhân ra khỏi sơn cốc, thuộc hạ đã phái người đi tìm rồi.”

Trong mắt Minh Xuân Thuỷ vốn phủ một màn sương, nghe thấy thế liền sáng rực lên, rảo bước ra ngoài, đến cả áo ngoài cũng không kịp mặc.

Một thị nữ vội chạy đi lấy chiếc áo khoác dày, nhưng chỉ thấy từ xa bóng Minh Xuân Thuỷ đã vội vã rời đi. Vân Khinh Cuồng khẽ thở dài một tiếng, đón lấy áo khoác rồi nhanh chóng đuổi theo.

Viên trân châu mà Phong Tường Nhi cho Sắt Sắt, có tẩm một thứ mùi hương đặc biệt. Một con chuột bạch nhỏ chui từ trong tay áo Phong Tường Nhi ra, cứ theo mùi hương trong không khí, men theo đường núi bò về phía trước. Một đám thị vệ cầm đuốc nhựa thông, theo sau con chuột bạch tiến lên. Bọn họ tìm đến sườn núi, thì trông thấy một con hổ lớn bị giết chết, nằm phủ phục ở đó.

Đám người thở hắt ra, Minh Xuân Thuỷ và Vân Khinh Cuồng cũng vừa hay đi đến.

Ánh mắt Minh Xuân Thuỷ sắc bén, lạnh lùng hỏi: “Người đâu?”

Con chuột bạch không tiếp tục bò lên phía trước nữa, mà chui xuống dưới vuốt hổ, kêu lên chít chít.

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thuỷ giơ tay một cái, nhấc móng hổ qua một bên, dưới đó là một viên trân châu toả ra ánh sáng dìu dịu. Lập tức có người của Xuân Thuỷ Lầu tiến lên nhặt viên trân châu đó, đưa vào tay hắn. Minh Xuân Thuỷ vê hạt trân châu, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại.

Trên viên trân châu có dính vết máu, chàng ngồi xuống, nhìn thấy trên móng hổ, dính đầy máu tươi. Máu chảy ra trên mình hổ chưa hề chảy đến chỗ này, có thể thấy, đây là máu của người đã đánh nhau với nó.

Sắt Sắt!

Trân châu đã tìm thấy, nhưng lại mất dấu vết của người.

Minh Xuân Thuỷ giơ chưởng vỗ một cái, thân cây to bằng vòng ôm liền kêu răng rắc đổ xuống, bụi đất bay mù. Trái tim chàng cũng như sắp nổ tung, đau đớn như bị vò nát, từng chút từng chút một, nỗi đau ấy lan ra toàn thân, tứ chi ngũ tạng, không chỗ nào không đau đớn.

Chàng nhìn quanh bốn phía, thấy địa hình bốn bề đều cực kì cheo leo, nếu đã bị thương, nàng tuyệt đối sẽ không xuống núi giữa đêm khuya. Nhìn thấy khoảnh rừng không xa phía trước mặt, chàng liền lạnh lùng ra lệnh: “Đến khoảnh rừng kia xem xem.”

Đám người nhanh chóng tách ra, cẩn thận từng bước tiến vào trong rừng tìm kiếm.

Khoảng rừng lớn bị ánh đuốc chiếu sáng, rất nhanh sau đó ánh mắt Minh Xuân Thuỷ cứ nhìn chằm chằm như bị dán chặt vào một cái cây.

Giang Sắt Sắt đang cuộn tròn trên cây ngủ ngon lành, trên người đắp chiếc áo khoác da chồn của Phong Tường Nhi. Động tĩnh bốn bề bất chợt khiến nàng tỉnh giấc, mở mắt ra, chỉ thấy một màu đen kịt. Bỗng nàng nhớ lại mình đang ở trong khoảnh rừng u ám, liền cựa mình, ngồi dậy trên cành cây.

https://thuviensach.vn

Trong bóng tối, tiếng nói vừa nãy hình như đã biến mất, trong rừng im lặng đến kì lạ.

Sắt Sắt cảm thấy có phần kì quái, ngửa đầu nhìn lên bầu trời, trên trời tối đen như mực, những trăng, sao tuyệt đẹp trước khi ngủ đã không còn thấy đâu.

Trời chuyển âm u nhanh vậy sao?

Nàng khẽ cau mày, nếu mưa trên núi thì hỏng bét, nàng liền nhảy từ trên cây xuống, quyết định tiếp tục xuống núi.

Trong rừng, ánh đuốc chiếu sáng như ban ngày, mọi người nín thở nhìn Sắt Sắt, nhưng lại thấy nàng hình như hoàn toàn không hề trông thấy bọn họ. Phong Tường Nhi bỗng thấy trong lòng chùng xuống, khoảng tháng tám, tháng chín chính là lúc chướng khí Hoàng Mao thịnh nhất, thế mà nàng lại quên không đưa cho Sắt Sắt một viên thuốc giải chướng độc. Xem ra, chướng độc xâm nhập vào cơ thể, đã khiến Lầu chủ phu nhân tạm thời mù mắt rồi.

Sắt Sắt lần mò đi vài bước, bỗng thấy có gì đó vô cùng quái lạ, sao trước mắt lại tối thế? Không thể cứ mò mẫm xuống núi thế này được. Hơn nữa, nàng cảm thấy không khí xung quanh có phần kì dị.

Nàng bỗng dừng bước, chỉ thấy bàn tay sờ phải một vật.

Rắn chắc, dịu dàng, lại mang theo nhịp tim thình thịch.

Đây là ngực của một người, rồi mùi hương thanh trúc nhè nhẹ xông lên cánh mũi, Sắt Sắt ngẩn ra, vội vàng lùi về phía sau, nhưng bàn tay nàng đã bị bàn tay to lớn như gọng kìm kia nắm chặt.

Minh Xuân Thuỷ đứng sừng sững giữa rừng, áo trắng tung bay theo gió, phong tư nhàn nhã, nhẹ tựa gió mây, chỉ có điều tấm thân dưới tà áo trắng

https://thuviensach.vn

căng tựa dây đàn, đôi mắt đen đằng sau mặt nạ phủ một màn sương mỏng.

Ánh mắt chàng khoá chặt lấy Sắt Sắt, nhìn nàng nhảy từ trên cây xuống, nhìn đôi lông mày dài của nàng khẽ nhíu lại, nhìn nàng cẩn thận từng bước mò mẫm tiến lên.

Chàng không nói một lời, cứ lặng lẽ nhìn nàng như thế, ánh mắt như hồ nước đóng băng, không một gợn sóng, đôi môi mỏng bặm chặt lại thành một đường. Mãi đến khi Sắt Sắt từng bước từng bước cẩn thận dò dẫm đi đến trước mặt chàng, mãi đến khi tay nàng, chẳng may chạm lên ngực chàng, chàng mới đột nhiên giơ tay ra, nắm lấy cổ tay Sắt Sắt, ôm chặt nàng vào lòng.

Toàn thân Sắt Sắt cứng đờ dựa trước ngực chàng, mùi hương thanh trúc thoang thoảng, Sắt Sắt liền biết ngay người trước mặt là ai. Tim nàng bỗng thắt lại, sao lại bị chàng đuổi kịp rồi? Thế nhưng, chàng nhìn thấy nàng, mà sao nàng lại chẳng hề trông thấy chàng?

Bóng đen như đổ mực, dày đặc, thăm thẳm, khiến nàng gần như nghẹt thở.

Chẳng lẽ, nàng mù rồi? Sao có thể như thế được? Nàng ngẩng đầu, chớp mắt, tìm kiếm khuôn mặt chàng trong bóng đêm. Thế nhưng, nàng chẳng nhìn thấy gì cả.

Minh Xuân Thuỷ nhìn đôi mắt đen của Sắt Sắt, đôi mắt đã từng trong như làn nước, rạng rỡ tươi vui, lúc này mặc dù vẫn đẹp đẽ trong trẻo, nhưng lại trầm tĩnh như hai tấm kính, không chút phản xạ ánh sáng của những bó đuốc, sâu trong ánh mắt, là sự mịt mờ và trống rỗng đến vô tận.

Mặc dù vừa rồi chàng đã nghi ngờ, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến, trong lòng chàng vô cùng chấn động, chẳng khác gì như bị sét đánh.

https://thuviensach.vn

Chàng giơ tay lên, ngón tay thuôn dài vẫy qua hàng mi dài của nàng, đầu ngón tay không kìm được run khẽ.

Nàng không nhìn thấy chàng rồi!

Giống như mồi lửa châm vào thuốc nổ, mọi sự bình tĩnh và trầm ổn hoàn toàn sụp đổ, chàng giơ tay, ôm lấy nàng thật chặt, chặt đến nỗi, dường như muốn nghiền nát nàng trong vòng tay mạnh mẽ của mình.

Vân Khinh Cuồng cắm một bó đuốc xuống đất, vẫy tay ra hiệu cho tất cả mọi người lui ra khỏi rừng. Phút chốc, trong rừng chỉ còn lại hai người Minh Xuân Thuỷ và Sắt Sắt đang ôm nhau thật chặt.

“Sao nàng lại muốn bỏ đi? Tại sao lại muốn rời bỏ ta mà đi chứ? Vì sao?” Giọng nói khe khẽ của Minh Xuân Thuỷ truyền xuống từ trên đỉnh đầu Sắt Sắt, run rẩy mang theo hơi thở không điều hoà.

Sự run rẩy đó hình như là nghẹn ngào, Sắt Sắt hoàn toàn chìm trong kinh ngạc. Trong khoảnh khắc, nàng cảm nhận được tấm chân tình của chàng. Thế nhưng, nhớ đến người con gái được chàng bế về, chàng đối với cô ta, chắc cũng không hề giả dối. Tấm chân tình của chàng, cũng nhiều thật!

“Minh Lầu chủ, huynh đến, là muốn tiễn ta đi phải không?” Sắt Sắt không giằng ra được khỏi vòng ôm của chàng, liền lạnh lùng nói. Dung nhan tươi đẹp dưới sự phản chiếu của ánh lửa, lộ ra vẻ xa lạ lạnh nhạt, “Huynh nhìn ta xem, hình như ta đã mù rồi, Lầu chủ không đến, mình ta thực không ra khỏi Miên Vân Sơn này được!”

Nghe nàng xưng hô xa lạ, nói chuyện một cách lạnh nhạt như thế, chàng dần dần nới lỏng vòng tay, nâng cằm nàng lên, nhìn nụ cười lạnh lùng bên khoé môi nàng, trái tim chàng từng cơn đau nhói.

https://thuviensach.vn

Hôm đó ra đi quá vội vã, chàng không kịp gửi lời nhắn lại, khiến nàng ở trên Hắc Sơn đợi chàng, lại bao ngày không trở về, chàng biết hẳn nàng đã quá thất vọng về chàng. Giờ chàng lại đưa về một người con gái khác, nàng sao có thể không oán trách chàng đây?

Chàng khẽ thở dài một tiếng, nhìn nàng không biết làm sao cho phải. Sâu trong đáy mắt, rõ ràng vẫn chứa chan tình ý không thể xoá mờ, cắt cũng không đứt, chải vẫn rối bời. Ánh mắt như thế, rõ ràng là vừa hận vừa sầu, vừa yêu vừa thương, là ánh mắt đau khổ vì tình.

“Nàng là vợ của Minh Xuân Thuỷ ta, đời này kiếp này chỉ được ở bên cạnh ta, ta sẽ không cho nàng đi đâu hết!” Minh Xuân Thuỷ bá đạo tuyên bố, từng chữ nói ra đều rất hùng hồn như chém đinh chặt sắt.

“Là vợ của huynh sao?” Sắt Sắt cười nhạt, “Ta nhớ là, chúng ta vẫn chưa bái Thần núi Hắc Sơn, nghe nói đối với Côn Luân Nô các người, điều đó giống như lễ bái đường của người Hán chúng ta vậy. Nếu chưa bái đường, thì ta và huynh vẫn chưa thể coi là vợ chồng.”

Trong lòng Minh Xuân Thuỷ nhói đau, chàng dịu giọng nói: “Sắt Sắt, xin lỗi, ta khiến nàng phải chịu ấm ức rồi. Ngày mai chúng ta sẽ đi bái Hắc Sơn!”

Sắt Sắt đột nhiên lùi lại, lạnh lùng nói: “Bái Hắc Sơn, với ai? Với ta sao? Vậy thì xin lỗi, ta đã quyết định không lấy huynh nữa rồi. Ta thấy, hay là huynh đi bái Hắc Sơn với ý trung nhân của mình đi!”

Lẽ nào chàng tưởng nàng vẫn bằng lòng lấy chàng sao? Nàng lạnh lùng ngước mắt, cho dù không nhìn thấy chàng, thì nàng vẫn không muốn kém hơn về khí thế.

Sự lạnh nhạt và xa cách của nàng, sự phóng khoáng và ngạo mạn của nàng, khiến Minh Xuân Thuỷ bỗng chốc như phát điên. Đối với chàng nàng giống như một làn gió, lúc nào cũng có thể bay đi mất, khiến chàng bất

https://thuviensach.vn

luận thế nào cũng không níu giữ được. Chàng nghi ngờ, chàng hoàn toàn chưa hề có được trái tim nàng. Nếu không, sao nàng lại có thể rời xa chàng một cách thoải mái đến thế?

Đôi mắt đen của chàng nhíu lại, đau đớn lên tiếng: “Sắt Sắt, nàng cho rằng Minh Xuân Thuỷ ta là loại người thế sao? Nàng cho rằng ân ái những ngày qua của chúng ta đều là giả sao?”

Sắt Sắt im lặng đứng đó, nghe lời chất vấn của chàng, nhớ đến sự dịu dàng, chiều chuộng của chàng, trong lòng chợt run lên. Có điều, sắc mặt nàng vẫn cực kỳ lạnh lẽo. Cho dù là thật chăng nữa, nàng còn có thể ở lại đây không? Giữa hai người bọn họ, còn cách nhau một ý trung nhân đang bị trọng thương của chàng.

“Giang Sắt Sắt, mắt nàng mù rồi, chẳng lẽ tim nàng cũng mù nốt sao?” Thấy nàng mãi không trả lời, chàng lạnh lùng hỏi: “Hay là, từ trước đến nay, tình cảm của nàng đối với ta đều là giả?”

Chàng đưa về một người con gái, lại còn ở đó mà nghi ngờ tình cảm của nàng? Nếu là giả, liệu nàng có đem cả thể xác và trái tim giao hết cho chàng? Chàng tưởng nàng là loại đàn bà dễ dãi hay sao?

Sắt Sắt cao ngạo thấy mình như bị khinh rẻ, nàng liền giống như con nhím, lập tức xù hết gai nhọn trên người, bĩu môi cười nhạt đáp: “Ta từ lâu đã lấy người khác rồi, huynh cũng đâu phải không biết. Ta cũng chẳng phải hoàng hoa khuê nữ gì, chẳng qua là ngủ vài đêm, có gì to tát đâu chứ. Huynh còn thực sự tưởng rằng ta yêu huynh sâu sắc lắm sao?”

Lời nói của nàng khiến chàng nheo mắt lại đầy bí hiểm, để rời xa chàng, đến cả những lời khinh rẻ chính mình như thế mà nàng cũng có thể nói ra được sao?

“Vậy sao, vậy ý nàng là, nàng và Tuyền Vương cũng từng quấn quýt đến khắc cốt ghi xương như thế, phải không?” Minh Xuân Thuỷ nghiến

https://thuviensach.vn

răng hắn học hỏi.

“Đúng thế! Minh Xuân Thuỷ, đã biết vậy rồi, huynh nên thả ta đi thôi chứ!”

“Nếu ta nói không thì sao? Ta cứ muốn giữ nàng lại đấy, mãi mãi không thả nàng đi đâu!” Tiếng nói của Minh Xuân Thuỷ từ từ vọng lại trong màn đêm, mang theo quyết tâm không chịu từ bỏ.

Trước mắt một màu tối tăm, Sắt Sắt không trông thấy Minh Xuân Thuỷ, nhưng lại có thể cảm nhận được khí chất lạnh lùng toát ra từ trên người chàng, rất hiển nhiên, chàng đang tức giận. Từ khi quen biết đến nay, nàng chưa từng thấy Minh Xuân Thuỷ tức giận như thế. Mặc dù, nàng hiểu, thân là Lầu chủ của Xuân Thuỷ Lầu, chàng tất phải thân trải trăm trận, tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo. Thế nhưng, trước mặt nàng, chàng mãi mãi là một người nhàn nhã, cởi mở, hài hước, thuần khiết trong sáng như một đám mây.

Thế mà, đêm nay, cuối cùng chàng đã tức giận thật rồi!

Hơi thở của chàng theo gió phả vào người nàng, sắc bén, bá đạo, giận dữ.

Sắt Sắt cười thê lương, giơ tay, sờ vào cán đao trên eo, từng chút, từng chút một, khẽ rút đao ra.

Minh Xuân Thuỷ nhìn thấy hành động của nàng, ánh mắt trở nên lạnh lùng, nói: “Giang Sắt Sắt, nàng định làm gì?”

Tân Nguyệt loan đao dưới ánh lửa, loé lên từng đạo hàn quang, làm ánh lên cặp mắt trong trẻo của Sắt Sắt.

Sắt Sắt nheo mắt cười, lạnh lùng nói: “Minh Lầu chủ, đêm nay ta nhất định phải đi, xin huynh tha cho ta, nếu không, chúng ta chỉ có thể nói

https://thuviensach.vn

chuyện bằng đao kiếm.”

“Ha ha ha!” Trong bóng tối, tiếng cười của Minh Xuân Thuỷ truyền đến, trong sự cuồng ngạo chứa đầy nỗi đau đớn và tự trào.

“Được! Được! Giang Sắt Sắt, nếu nàng đã muốn đi đến thế, thì nàng liệu mà tự lo lấy thân.” Chàng vừa tức vừa hận, cười lạnh mấy tiếng, liền nghe thấy tiếng bước chân chàng mỗi lúc một xa.

Chàng bỏ đi rồi sao?

Hồi lâu, Sắt Sắt vẫn đứng ngẩn ra ở đó, nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Yên lặng, đêm yên lặng quá! Không có lấy một tiếng động.

Cuối cùng Sắt Sắt thở hắt ra, trong tim nàng ngoài cay đắng vẫn chỉ toàn là cay đắng.

Chàng bỏ đi rồi! Đi đi!

Đem tất cả hơi ấm, tất cả ràng buộc, tất cả tình ý đi hết đi, đem sự cứng rắn, cô đơn, lạnh lùng và ngạo mạn trả hết lại cho nàng.

Lặng yên trong phút chốc, Sắt Sắt nắm chặt loan đao, dò dẫm từ từ đi về phía trước.

Một bước, hai bước, người mù muốn đi đường núi, khó khăn biết chừng nào. Bóng tối bốn bề khiến nàng cực kì lo lắng, sao đôi mắt lại vô duyên vô cớ bị mù thế này? Chàng đúng là ác thật, lại không để Vân Khinh Cuồng chữa mắt cho nàng. Phải rồi, Vân Khinh Cuồng chắc vẫn còn ở lại Xuân Thuỷ Lầu chữa trị cho ý trung nhân của chàng! Sao có thể lo đến nàng được!

https://thuviensach.vn

Nàng cười nhạt, tiếp tục khua loan đao tiến lên. Vừa không cẩn thận, chân liền vướng phải cái gì, ngã nghiêng ra đằng trước. Sắt Sắt ngầm vận nội công, thân hình nghiêng lại đằng sau, nhanh chóng giữ được thăng bằng. Có điều, lưng lại bất ngờ đập vào thân cây khác, cơn đau ập đến, nàng ngã xuống đất như một con búp bê hỏng.

Một trận gió thổi đến bên tai, Sắt Sắt kinh ngạc, vung loan đao trong tay chém về phía hư không. Một chiêu vô ích, cổ tay bỗng bị tóm lại, loan đao đã rời ra, rơi vào tay kẻ khác.

Bốn bề tĩnh lặng như tờ, Sắt Sắt cảm thấy khí thế lạnh lùng trước mặt. Chẳng cần phải đoán, nàng cũng biết Minh Xuân Thuỷ đã quay lại rồi.

Chỉ một chiêu, chàng đã đoạt mất loan đao của nàng.

Minh Lầu chủ Minh Xuân Thuỷ vô địch thiên hạ, cho dù nàng chưa mù, cũng không phải là đối thủ của chàng.

Minh Xuân Thuỷ lặng lẽ đứng trước mặt Sắt Sắt: “Giang Sắt Sắt, nàng muốn thắng được ta ư, vẫn còn kém xa lắm!”

Tiếng nói của chàng, từ trong bóng đêm văng vẳng truyền tới, nghe như tiếng ma quỷ.

Sắt Sắt cười nhạt, bất luận thi thố cái gì, nàng cũng đều không phải là đối thủ của chàng!

Bàn tay to lớn của chàng giữ chặt lấy eo thon của nàng, ôm lấy toàn thân nàng. Chàng ép nàng dựa vào thân cây, cúi người xuống, đem theo chiếc hôn nồng cháy, chứa đựng cơn giận của chàng, chứa đựng tình yêu của chàng, tựa như trừng phạt nàng, hôn nàng mãnh liệt, bá đạo, và điên cuồng.

https://thuviensach.vn

Nàng vừa tức vừa hận, há miệng cắn vào môi chàng, chàng chẳng coi vào đâu, vẫn tiếp tục quấn quýt bên nàng. Môi và lưỡi trộn lẫn vị máu tanh.

Không biết qua bao lâu, chàng mới chịu buông nàng ra, khẽ nói bên tai nàng: “Giang Sắt Sắt, cả đời này, nàng đừng hòng trốn thoát khỏi ta.”

Từng câu từng chữ, như đang tuyên án.

Từng tiếng từng từ, tựa như ma chướng.

Bên eo bỗng nhiên tê dại, nàng bị chàng điểm huyệt, thân thể mềm nhũn ngã vào vòng tay chàng. Bên tai từng trận gió vù vù thổi qua, nàng cảm thấy chàng ôm lấy nàng, tung bay giữa núi rừng. Cơn buồn ngủ dần dần kéo đến, chàng đã điểm vào huyệt ngủ của nàng.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hại Người Này, Cứu Người Kia

Trong giấc mơ hình như đã đi qua rất nhiều nơi, từ lần đầu gặp gỡ ở Tuyền Cơ Phủ đến trận huyết chiến trên biển lớn, từ buổi cầm tiêu hợp tấu bên lầu Lâm Giang đến lúc cùng chung hoạn nạn giữa biển khơi. Cuối cùng dừng lại ở điệu múa giữa biển hoa. Bàn tay to lớn của chàng đỡ lấy nàng, nàng nhịp nhàng múa tựa như cánh bướm.

Nàng cứ tưởng đã tìm được đôi bàn tay có thể nâng đỡ khi nàng nhảy múa, nhưng đến cuối cùng mới nhận ra, đây có lẽ chỉ là một giấc mơ hão huyền. Bởi vì đôi tay ấy, có lẽ sẽ còn ôm người con gái khác nữa ngoài nàng.

Tiếng chim hót líu lo vọng đến, Sắt Sắt từ từ mở mắt, nhưng trong tầm mắt, vẫn chỉ là một màu đen thăm thẳm. Lúc này nàng mới nhớ ra, mình đã bị mù rồi.

Trong phòng tĩnh lặng như tờ, nàng khẽ cựa mình một cái, liền thấy một cánh tay vội vàng đưa ra đỡ lấy mình.

“Phu nhân, người tỉnh rồi à? Phu nhân mau uống thuốc đi, đây là thuốc do Cuồng Y bốc, uống khoảng hai ba tháng, là có thể chữa được đôi mắt của phu nhân thôi.” Tiếng của Tiểu Thoa dịu dàng vang lên.

Sắt Sắt khẽ chau mày, lạnh nhạt nói: “Tiểu Thoa, từ nay về sau vẫn cứ gọi ta là Giang cô nương thì hợp lý hơn.”

Tiểu Thoa hơi sững người: “Phu nhân…”

https://thuviensach.vn

“Tiểu Thoa, từ nay về sau ngươi đừng gọi ta là phu nhân nữa, chúng ta chưa bái Thần núi Hắc Sơn, chưa thể coi là vợ chồng thực sự.” Sắt Sắt lạnh lùng nói, cách gọi phu nhân, đối với nàng, đúng là một sự chế nhạo quá lớn.

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng chợt im lặng đến kì lạ, Sắt Sắt nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn nhẹ nhàng từ từ tiến lại.

Là chàng!

Từ sau khi bị mù, các giác quan khác của Sắt Sắt trở nên vô cùng tinh nhạy, chỉ cần nghe thấy tiếng bước chân, hoặc ngửi thấy mùi hương, nàng liền biết người đang đến là chàng.

Minh Xuân Thuỷ lặng lẽ đứng bên giường, đưa tay đón lấy bát thuốc từ tay Tiểu Thoa, rồi vẫy tay, để tất cả thị nữ lui xuống.

“Lát nữa ta sẽ đưa nàng đi bái Thần núi Hắc Sơn.” Chàng dịu dàng nói, hiển nhiên tâm trạng đã tốt hơn so với tối hôm qua rất nhiều. Chắc là nghe thấy những lời nàng nói vừa rồi, nên chàng tưởng rằng nàng muốn cùng chàng đi bái Thần núi Hắc Sơn.

Sắt Sắt cười nhạt, đáp: “Minh Xuân Thuỷ, ta không muốn cùng huynh đi bái Thần núi Hắc Sơn gì cả. Nếu huynh nhất định đòi đi, ta cũng chẳng có cách nào, nhưng ta là người Hán, ta không thừa nhận chuyện hôn sự của Ô Mặc tộc các người. Minh Xuân Thuỷ, huynh bảo thị nữ của huynh đừng có gọi ta là phu nhân nữa.”

Minh Xuân Thuỷ nhìn bộ dạng bướng bỉnh của nàng, cười đáp: “Được, vậy ta sẽ cưới nàng theo phong tục của người Hán là được chứ gì.”

“Nào, uống thuốc đi!” Chàng ngồi xuống mép giường, tay nâng bát thuốc, khẽ thổi, múc một thìa thuốc, đưa đến bên miệng nàng.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngồi yên không động đậy.

Đôi môi nàng, vì tối qua bị chàng hôn một cách ngang ngược, đỏ mọng lên, phản chiếu trên chiếc thìa bạch ngọc, đẹp không sao tả xiết. Minh Xuân Thuỷ trong lòng khẽ động, đôi mắt đen gợn sóng. Sắt Sắt không biết nguy hiểm trước mắt, còn bĩu môi, không chịu uống thuốc.

Minh Xuân Thuỷ khẽ cười, uống một ngụm thuốc, cúi xuống, chầm chậm xích lại gần khuôn mặt yêu kiều của Sắt Sắt.

Sắt Sắt cảm nhận được tiếng gió nhè nhẹ, còn chưa kịp phản ứng, cặp môi anh đào đã bị môi chàng giữ lấy, giữa lúc môi lưỡi quấn quýt, từng giọt thuốc sắc đặc đã được đưa vào trong miệng nàng.

Sắt Sắt giận dỗi vung tay một cái, hất đổ bát thuốc trong tay Minh Xuân Thuỷ, chỉ nghe thấy tiếng vỡ giòn tan, bát thuốc đã rơi trên mặt đất.

Minh Xuân Thuỷ trầm giọng thở dài một tiếng: “Người đâu!”

Thị nữ đứng hầu bên ngoài vào thu dọn bát thuốc, Minh Xuân Thuỷ liền dặn dò: “Đi sắc bát thuốc khác đi.”

Thị nữ lập tức vâng lệnh lui ra.

Minh Xuân Thuỷ ngồi xuống bên giường, thanh âm rành rọt: “Ta đã nói với nàng rồi, ta và cô ấy đã chấm dứt, sao nàng lại không tin? Hiện giờ cô ấy bị trọng thương, không biết về đâu, đợi sau khi vết thương chữa khỏi, ta sẽ tiễn cô ấy đi.”

Sắt Sắt chau mày, không ngờ Minh Xuân Thuỷ lại nói ra những lời này. Thế nhưng, sự giải thích của chàng, chẳng khiến trong lòng nàng vui vẻ.

Minh Xuân Thuỷ nhìn gương mặt trầm tĩnh như nước của Sắt Sắt, trong lòng chợt hoảng hốt: “Rốt cuộc nàng muốn ta phải làm thế nào?”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười khổ: “Huynh không sợ cô ấy sẽ đau lòng ư?”

Minh Xuân Thuỷ nghe thế, cười đau khổ đáp: “Tình cảm giữa ta và cô ấy, không giống như những gì nàng tưởng tượng đâu. Thực ra, từ đầu đến cuối, cô ấy đều chưa hề chấp nhận tình cảm của ta. Hơn nữa, cô ấy đã nói rõ với ta rằng, cô ấy sẽ không ở bên cạnh ta.”

“Là như vậy sao? Như vậy, huynh là vì bị cô ấy từ chối, cho nên mới tìm đến ta, có phải không?” Sắt Sắt lạnh lùng nói, sự giải thích của chàng ngược lại khiến trái tim nàng nghẹn lại vô cùng khó chịu, hoá ra, rốt cuộc nàng cũng chỉ là một kẻ thế thân.

Sắt Sắt sờ lấy chiếc áo bên giường, khoác lên người rồi xuống giường, cũng không thèm để ý đến Minh Xuân Thuỷ, nhẹ bước ra ngoài.

“Nàng định làm gì vậy?” Minh Xuân Thuỷ thấy nàng mò mẫm bước ra ngoài, trong lòng không khỏi nhói đau.

Sắt Sắt cười lạnh đáp: “Minh Xuân Thuỷ, cho dù là ngồi tù, thì cũng phải có lúc thả ra hóng gió chứ?” Nàng quả thực không muốn ngồi trong cùng một gian phòng với chàng nữa, nếu chàng ở đây, thì nàng ra ngoài.

“Ngược rồi!” Minh Xuân Thuỷ khẽ than.

“Cho dù huynh có là trời, thì cũng không phải bầu trời của ta, ta cứ ngỗ ngược thế đấy!” Sắt Sắt lạnh lùng nói.

Nàng cứ tưởng rằng Minh Xuân Thuỷ sẽ nổi cáu, không ngờ lại nghe thấy tiếng chàng phá lên cười, chàng chầm chậm tiến lại, cười nói: “Ý ta là quần áo trên người nàng mặc ngược rồi.”

Sắt Sắt sững người, Minh Xuân Thuỷ đã cởi áo ngoài của nàng, lộn lại, rồi khoác lên vai nàng.

https://thuviensach.vn

“Để ta đi cùng nàng.” Nói đoạn chàng đưa tay định dìu Sắt Sắt.

Sắt Sắt lập tức gạt tay chàng ra: “Không cần!”

Nàng cũng không đi tìm cửa, vì từ hành lang vòng xuống, chẳng thà nhảy từ trên cửa sổ xuống còn nhanh hơn. Nàng mò mẫm về phía cửa sổ, nhún chân một cái liền nhảy xuống.

Biển đáp chân chính là biển hoa rực rỡ, lúc này hình như mới quá trưa, ánh mặt trời dịu dàng toả trên người nàng, ấm áp đến vô cùng. Sắt Sắt lẻ loi bước đi giữa biển hoa, hương hoa ngào ngạt vây quanh, tâm trạng của nàng dần dần khá lên.

Từ đầu đến cuối Minh Xuân Thuỷ vẫn đi bên cạnh Sắt Sắt, nhìn nàng bước đi nhanh nhẹn giữa những khóm hoa, trong lòng chàng dâng lên một niềm vui nho nhỏ.

Một thị nữ vội vã chạy về phía khóm hoa bên này, ánh mắt Minh Xuân Thuỷ chợt loé lên, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Bẩm Lầu chủ, vị cô nương đó đã tỉnh lại rồi.” Thị nữ liếc nhìn Sắt Sắt đang đứng bên khóm hoa một cái, khẽ nói.

Minh Xuân Thuỷ nghe thấy thế, mắt liền sáng lên, quay người lại dặn dò mấy thị nữ đứng cách đó không xa: “Các ngươi trông nom phu nhân cẩn thận.”

Chàng đi đến bên cạnh Sắt Sắt, hạ giọng nói: “Ta đi xem cô ấy thế nào, một mình nàng nhớ cẩn thận. Lát nữa, nhớ uống thuốc.” Nói đoạn, liền vội vàng rời đi.

Sắt Sắt mặc dù không nhìn thấy, thế nhưng, từ trong tiếng nói, lại có thể cảm nhận được niềm vui của chàng, mãnh liệt đến thế. Nghe thấy chàng rảo

https://thuviensach.vn

bước rời đi, Sắt Sắt còn tâm trí đâu mà thưởng hoa được nữa, huống chi, nàng là một kẻ mù.

Sắt Sắt quay người men theo con đường nhỏ giữa những khóm hoa, chầm chậm đi vào trong tiểu lầu. Lúc đi ra, nàng nhảy một cái từ trên cửa sổ là đã xuống đến nơi, lúc quay lại không dễ dàng như thế, bởi nàng vốn dĩ không biết cửa sổ ở đâu. Không cẩn thận giẫm phải một cây hoa, Sắt Sắt khẽ than một tiếng, để cho thị nữ dìu nàng quay lại "Trích Nguyệt Lầu".

Những tháng ngày trước đây, nàng tuy chẳng vẻ vang là bao, nhưng cũng được tự do thoải mái. Ai ngờ đến hôm nay lại bị Minh Xuân Thuỷ nhốt ở đây như nhốt phạm nhân. Hơn nữa, lại còn mù mắt, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy âu sầu.

Quay lại tiểu lầu, Tiểu Thoa đã sắc xong thuốc, cẩn thận bưng lên. Sắt Sắt đợi thuốc nguội, bưng bát lên, uống một ngụm hết sạch. Nàng mong chờ đôi mắt có thể sớm bình phục.

Không biết là do bị mù, hay do nguyên nhân gì khác, Sắt Sắt cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm. Mãi đến lúc ăn cơm tối, Minh Xuân Thuỷ vẫn chưa về, chắc là chàng và người con gái kia, có rất nhiều chuyện để nói.

Sắt Sắt dùng xong cơm tối, liền bắt đầu tập luyện võ công, nàng sẽ không quên câu nói tối hôm qua của Minh Xuân Thuỷ, chàng nói võ công của nàng, so với chàng vẫn còn kém xa. Cuồng ngạo như thế, rồi sẽ có một ngày, nàng phải quyết đấu một trận với chàng, xem xem chàng còn dám coi thường nàng nữa không.

"Tiểu Thoa, giờ là lúc nào rồi?" Sắt Sắt để nội tức vận hành mấy vòng trong người xong, liền thu nội lực, chậm rãi hỏi.

"Sắp đến giờ Tý rồi, phu nhân nên đi nghỉ thôi." Tiểu Thoa đứng bên ngoài rèm khẽ trả lời.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười nhạt, vậy mà đã sắp đến giờ Tý rồi sao? Luyện võ công một cái liền quên cả giờ giấc, mà Minh Xuân Thuỷ ở bên người con gái kia, lẽ nào cũng quên cả giờ giấc luôn rồi?

Nàng mò mẫm đi đến bên giường, đang định cởi y phục đi ngủ, chỉ nghe thấy tiếng bước chân vọng đến, rất nhanh đã bước vào trong phòng. Có thể xông vào trong phòng như thế, ngoài Minh Xuân Thuỷ ra chẳng còn ai khác. Có điều đêm nay, vì sao bước chân của chàng lại có phần rối loạn?

Trong lòng Sắt Sắt, lập tức dâng lên một dự cảm không lành. Lẽ nào, đã xảy ra chuyện gì? Người con gái đó, chẳng phải rõ ràng đã tỉnh lại rồi sao? Tiếng bước chân dừng lại trước mặt nàng, gian phòng liền rơi vào trong tĩnh lặng.

Chàng đứng trước mặt nàng, vậy mà chẳng nói gì. Thế là có ý gì? Chẳng lẽ có chuyện gì khó mở lời thế sao? Sắt Sắt cười lạnh, không nói gì, chỉ ngồi đó thần sắc tĩnh lặng, chờ chàng mở miệng. Hồi lâu, mới nghe thấy giọng nói trầm trầm của Minh Xuân Thuỷ từ trong bóng đêm truyền tới: “Sắt Sắt, thứ mà nàng đang tập luyện, là nội công gì vậy?”

Sắt Sắt chau mày, không ngờ chàng lại hỏi nàng chuyện này.

“Sao huynh biết, thứ ta tập luyện không phải nội công bình thường?” Chàng hỏi như thế, nàng liền hiểu chàng nhất định đã biết nội công của nàng khác với người thường.

“Lần trước, lúc ở trên đảo, nàng bị nước biển làm cho toàn thân lạnh toát, ta vốn định truyền nội lực để ủ ấm cho nàng, nhưng phát hiện ra, nội công mà nàng tập luyện trái ngược với nội công của ta, hoàn toàn không có cách nào truyền nội lực cho nàng cả. Thứ mà nàng luyện, có phải là nội công cần uống kèm kỳ dược, tiến triển thần tốc không?”

Sắt Sắt ngưng thần, quả thực không hiểu vì sao Minh Xuân Thuỷ lại hỏi nàng chuyện liên quan đến nội công, đối với võ công của nàng, chàng xưa

https://thuviensach.vn

nay không hề có hứng thú. Giờ chàng hỏi như vậy là vì lẽ gì?

"Chuyện này… sao huynh lại hỏi chuyện này?" Sắt Sắt lạnh nhạt hỏi.

Minh Xuân Thuỷ im lặng trong chốc lát, rồi nói với vẻ khó khăn: "Mặc dù cô ấy đã tỉnh, có điều, thuốc của Vân Khinh Cuồng không thể trừ hết độc trong người cô ấy. Lúc này, cô ấy sống mà như chết, toàn thân không thể cử động, đến cả nói chuyện cũng không thể. Vân Khinh Cuồng nói, có một loại nội công kì lạ có thể ép được thứ độc kì quái này ra. Bởi vì thứ kỳ dược để luyện công và thứ nội công kì lạ này kết hợp với nhau, vừa hay chính là thuốc giải của thứ độc kia."

"Vậy sao?" Sắt Sắt lạnh lùng nói, tiếng nói nhẹ như gió, dường như chuyện chẳng liên quan gì đến mình. Thế nhưng trong lòng, lại nổi lên từng đợt sóng lớn cuồn cuộn, hoá ra, chàng hỏi nàng luyện nội công gì, chỉ là vì, muốn nàng cứu người con gái kia. Nàng khẽ nhếch mép, nở một nụ cười thản nhiên, thoảng qua dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trong màn đêm, "Không sai, thứ mà ta luyện tập vừa hay chính là thứ nội công đó."

Minh Xuân Thuỷ nhìn nụ cười trên môi nàng, trong lòng đau đớn. Chàng tiến lại, vén mấy sợi tóc trên trán nàng, nói: "Giờ cô ấy sống mà như chết, chỉ có nàng có thể cứu cô ấy. Hãy cứu cô ấy nhé, được không?"

Mặc dù Sắt Sắt không nhìn thấy chàng, nhưng lại có thể cảm nhận được khi tay chàng vuốt qua trước trán nàng, đầu ngón tay hơi run. Chàng đang lo lắng cho người con gái kia sao? Nàng ngập ngừng hỏi: "Huynh… rất muốn ta cứu cô ta sao?"

"Đúng thế!"

Minh Xuân Thuỷ khẽ đáp, chỉ cần còn một tia hy vọng, chàng cũng mong có thể cứu được nàng ta. Chàng không mong nàng ta sống mà như chết, bởi như thế còn khổ sở hơn là chết rất nhiều.

https://thuviensach.vn

“Được, ta đồng ý với huynh!” Nàng sẽ đi cứu người con gái đó. Khi còn là Tiêm Tiêm công tử, nàng cũng từng trượng nghĩa cứu người không ít. Phong Noãn, Nam Tinh, Bắc Đẩu, đều là do nàng cứu. Đối với người lạ, những người không hề quen biết, nàng còn có thể cứu giúp, huống nữa, người lần này phải cứu, lại là ý trung nhân của chàng. Mà chàng, lại đã mở lời cầu xin nàng, sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn được?

Thế nhưng, vì sao trong đáy lòng, lại cay đắng đến nhường này! So với tâm trạng cứu người trước đây, hoàn toàn khác biệt.

“Đi thôi!”, nàng quay đầu nhìn về phía Minh Xuân Thuỷ nở nụ cười nhạt. Dường như, nàng thực sự không thèm quan tâm.

Gian nhà trang nhã ấy tên là “Khinh Yên Uyển”

Sắt Sắt được Tiểu Thoa dìu, chậm rãi tiến vào bên trong. Nàng từng nhiều lần đi qua gian nhà này, cũng từng hi vọng có thể dạo một vòng trong đó, nhưng không ngờ lúc đạt được nguyện vọng, lại là trong tình cảnh thế này. Chuyện đời sao mà khó đoán!

Trong vườn, nhất định trồng rất nhiều loài hoa cỏ quý giá, bởi không khí sực nức mùi thơm. Đi qua hành lang, bước lên bậc thềm, qua chỗ rẽ, liền nghe thấy tiếng thị nữ nhỏ nhẹ thi lễ, sau đó là tiếng leng keng của rèm thuỷ tinh.

Không còn thấy gió lạnh ban đêm, trên người chợt ấm áp, Sắt Sắt biết mình đã vào trong một gian tẩm cư. Trong phòng, mùi thuốc nồng nồng và mùi xông hương nhè nhẹ hoà vào nhau, có cảm giác tĩnh mịch mà thanh nhã.

Vân Khinh Cuồng đang ngồi trước bàn bốc thuốc, mình mặc áo xám, lúc này đã bị các loại nước thuốc vấy lên trông chẳng ra làm sao, tựa như là mở phường nhuộm. Hắn trông thấy Sắt Sắt được Tiểu Thoa dìu vào, lập tức

https://thuviensach.vn

trợn tròn hai mắt, nghi ngại hỏi: “Tiểu Thoa, sao ngươi lại đưa phu nhân đến đây?”

Mắt Tiểu Thoa đã khóc đỏ lên từ lâu, thấy Vân Khinh Cuồng hỏi thế, chẳng thèm đáp lời, chỉ bĩu môi nhìn ra đằng sau.

Minh Xuân Thuỷ từ tốn bước vào, nhẹ nhàng nói: “Thứ mà phu nhân tập luyện chính là loại nội công mà ngươi nhắc tới, ngươi nói xem, phải cứu người như thế nào?”

Vân Khinh Cuồng kinh ngạc há mồm: “Lầu chủ, người không định đùa đấy chứ?” Vân Khinh Cuồng xưa nay nhạy bén cuồng ngạo, lúc này nói năng cũng có phần lắp bắp, bất luận thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi, thứ mà Sắt Sắt luyện lại chính là thứ nội công ấy.

Minh Xuân Thuỷ khẽ nheo mắt nói: “Vân Khinh Cuồng, nói đi, phải cứu người thế nào?”

“Làm tổn thương một người, sẽ cứu được người kia, Lầu chủ, người có nỡ không?” Vân Khinh Cuồng khẽ hỏi, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào Minh Xuân Thuỷ.

Yên lặng, trong phòng bỗng nhiên trở nên yên lặng quá. Thứ yên lặng khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Trên môi Sắt Sắt, thoáng hiện lên một nụ cười đau khổ.

Trên giường vang lên tiếng ú ớ, tựa như tiếng trẻ con học nói. Sắt Sắt hiểu rằng, đó chính là người con gái trong lòng Minh Xuân Thuỷ. Tiếng ú ớ như thế, khiến người nghe thấy vô cùng chua xót.

Minh Xuân Thuỷ nghe thấy tiếng ú ớ đó, ánh mắt chững lại, chầm chậm tiến về bên giường, ánh mắt chăm chú nhìn người con gái đó, đau đớn nói: “Bất luận thế nào, cũng phải cứu được cô ấy.”

https://thuviensach.vn

Thân hình Sắt Sắt khẽ run lên, kì thực, câu trả lời của Minh Xuân Thuỷ, không khiến nàng ngạc nhiên lắm. Nàng hiểu, chàng quyết không bao giờ thấy chết mà không cứu, huống nữa lại còn là người con gái mà chàng từng ái mộ. Nếu chàng không cứu nàng ta, có lẽ đến cả nàng cũng sẽ coi thường chàng. Thế nhưng, nghe thấy câu trả lời của chàng, trong tim nàng, hồ như bị băng châm xuyên qua, mang đến có nỗi đau như bị kim chích, và cảm giác ớn lạnh ngập tràn.

Trong bóng tối, vang lên tiếng thở dài. Vân Khinh Cuồng trầm giọng nói từng câu từng chữ: “Cho người bệnh uống viên thuốc này, sau đó vận công ép độc ra là được.”

Có thị nữ qua đó, đỡ người con gái nằm trên giường ngồi dậy, đưa viên thuốc vào miệng nàng ta. Ánh nến đung đưa ánh lên dung nhan người con gái ấy, mặc dù bị thương thế kịch độc giày vò đến mức vô cùng tiều tuỵ, sắc mặt trắng xanh, nhưng có thể nhận ra đó là một giai nhân tuyệt sắc.

Người con gái đó mặc dù không thể cử động, không thể nói chuyện, nhưng ánh mắt lại vô cùng tỉnh táo. Ánh mắt trong veo của nàng ta đăm đăm nhìn lên người Sắt Sắt, dường như có chút gì không hiểu, còn có chút gì đó bị mê hoặc.

Thị nữ nhanh tay trải một tấm thảm trắng xuống đất, Minh Xuân Thuỷ cúi mình, bế người con gái đó xuống ngồi trên thảm. Sau đó, chàng chầm chậm xoay người, đi đến trước mặt Sắt Sắt, đưa tay cầm lấy tay nàng.

Bàn tay chàng rất ấm, ôm lấy bàn tay nhỏ của nàng khẽ nắm chặt, đôi mắt đen, ngắm nhìn dung nhan tươi tắn của nàng trong phút chốc, dịu dàng nói: “Cô ấy nhất định sẽ cảm tạ nàng.”

Sắt Sắt nghe vậy liền cười khổ: “Vậy huynh có cảm tạ ta không?” Nàng cứu người con gái mà chàng yêu, chàng phải chăng cũng nên cảm tạ nàng?

https://thuviensach.vn

“Không, giữa chúng ta còn cần phải cảm tạ ư?” Minh Xuân Thuỷ khẽ nói, kéo Sắt Sắt ngồi xuống sau lưng người con gái kia.

Sắt Sắt cười nhẹ như làn khói, đến cảm tạ nàng mà chàng cũng không chịu.

Vân Khinh Cuồng nhìn tình thế trước mắt, biết rằng sắp sửa đến lúc ép độc. Vẫy tay một cái, đám thị nữ đều lui xuống, chỉ còn Minh Xuân Thuỷ và hắn ở lại trong phòng.

Gian phòng trở nên yên lặng, gió đêm ùa vào từ cửa sổ để mở, thổi bay làn tóc đen của Sắt Sắt, những sợi tóc bay trong gió, tựa như mặc liên đang nở rộ. Sắt Sắt từ từ nhắm mắt, hàng mi dài trên gương mặt nhợt nhạt, rủ xuống tạo thành cái bóng giống như chiếc quạt.

Nàng nín thở, từ từ vận công, chỉ thấy nội lực trong người tựa như gió xuân hoá thành mưa, không ngừng hội tụ lên lòng bàn tay. Nội công mà Sắt Sắt tập luyện, đòi hỏi phong thái chuyển động tự nhiên, một khi tĩnh tâm vận động, vẻ đẹp tĩnh mịch đó, yểu điệu như hoa, sáng trong như nước.

Nàng từ từ giơ tay, đặt lòng bàn tay lên lưng người con gái kia, vận công, đem nội lực trong người mình liên tục truyền vào trong cơ thể nàng ta.

Không biết trải qua bao lâu, trên trán Sắt Sắt không ngừng đổ mồ hôi, từng giọt từng giọt, như mưa đổ xuống, lăn đến bên môi nàng, vị mằn mặn. Lần đầu tiên Sắt Sắt phát hiện ra, mùi vị của mồ hôi và nước mắt rất giống nhau.

Vết thương bị hổ cào trên vai, bắt đầu đau như lửa đốt.

Sắt Sắt ngưng thần tiếp tục vận công, ép tất cả độc còn dư trong cơ thể người con gái kia về một chỗ.

https://thuviensach.vn

Thứ độc trong người nàng ta rất quái dị, quả thực không dễ ép ra được, cũng chẳng trách phải cần người luyện thứ nội công kỳ môn như nàng mới cứu được.

Sắt Sắt cảm thấy khí độc đã tập trung vào một chỗ, chầm chậm nhấc tay lên, vỗ một cái vào sau lưng người con gái kia, chỉ thấy nàng ta hự một tiếng, nôn ra một ngụm máu, trong máu chứa chất độc, toàn một màu đen.

Nàng ta ngồi đó, yếu ớt kêu lên một tiếng: “A!”

Mặc dù chỉ là một chữ, nhưng khác với tiếng ú ớ như trẻ con lúc nãy, hiển nhiên là đã khỏi rồi.

Sắt Sắt thu tay về, ngẩn ngơ ngồi đó, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, tất cả sức lực dường như đã dốc hết ra rồi. Khí huyết trong người nhộn nhạo, hoa mắt chóng mặt, nàng từ từ quỵ trên mặt đất, chỉ thấy trong họng tanh tanh, phun ra một ngụm máu tươi. Khác với máu độc màu đen của người con gái kia, máu của Sắt Sắt màu đỏ, phun trên chiếc thảm trắng tinh, giống như hoa đào nở rộ, đẹp đẽ đến vô ngần.

Bên tai nghe thấy tiếng kêu khe khẽ, Sắt Sắt chỉ cảm thấy thân mình bỗng nhiên nhẹ bẫng, dường như được ai đó ôm vào trong lòng, bên mũi thoang thoảng mùi hương thanh trúc. Chàng lại ôm lấy nàng trước mặt người con gái kia ư?

Sắt Sắt hoàn toàn chẳng hơi đâu mà nghĩ, đầu óc hôn mê, chìm vào bóng tối không còn cảm giác gì nữa.

Sắt Sắt cảm thấy bản thân hình như rơi vào một hố băng lớn, ngày đêm chịu sự gặm nhấm của giá lạnh. Toàn thân trên dưới lạnh đến thấu xương, mỗi lần hít vào, thở ra dường như đều là hơi băng. Trước mắt là một phiến mơ hồ, nhưng dường như lại nhìn thấy vô số những hình ảnh không có thật.

https://thuviensach.vn

Mẫu thân giơ tay vuốt mái tóc bóng mượt của nàng, giọng đầy thương yêu chiều chuộng: “Trăm nghìn cô gái trên đời, chẳng ai được bằng Sắt Sắt con ta!”

Tất cả những bậc phụ mẫu trên thế gian này, chẳng ai là không tự hào vì con mình, Mẫu thân cũng vậy.

“Mẹ, mẹ,…” Nàng kêu gào hết lần này đến lần khác, cổ họng đã khản đi rồi, xung quanh chỉ còn thấy mây mù. Nước mắt rưng rưng. Mẫu thân đã không còn, chỉ còn lại nàng cô đơn phiêu dạt giữa thế gian.

Trong chớp mắt, dường như lại đã đến Đông Hải, nàng nhìn thấy lưỡi kiếm của Phụ thân đâm vào mạng sườn mình, bỗng chốc đau đớn đến cực kì khổ sở.

“Cha…” Nàng nghẹn ngào gọi, cha con gặp nhau, sao lại trong tình cảnh như thế.

Thân người càng lúc càng lạnh, mây mù trước mắt cũng càng lúc càng dày, không nhìn rõ cả con đường phía trước, khắp nơi đều một màu trắng mông lung. Nàng đứng ở đó, trong lòng vô cùng hoang mang. Thấp thoáng nghe thấy có người đang gọi tên nàng, trong đám mây mù phía trước, hình như có bóng dáng một tà áo trắng tung bay, lúc ẩn lúc hiện. Nàng không biết đó là ai, thế nhưng, nàng cảm thấy ở đó là sự ấm áp và vấn vương của nàng. Có điều, nàng lại do dự không dám đuổi theo.

Khi nàng cuối cùng quyết định đuổi theo, lại không thể nhấc được chân lên, bởi vì dưới chân hình như đều là bùn lầy, gắng hết sức mà không tài nào rút ra được.

Thôi vậy, cứ để nàng mãi mãi ngủ say trong bóng tối này đi!

Thế nhưng, hình như ngủ cũng không thoải mái, cái lạnh thấu xương lại nảy sinh từ trong bóng tối, chạy khắp tứ chi và xương cốt của nàng, cảm

https://thuviensach.vn

giác lạnh thấu tim gan ấy, khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Giữa chốn mông lung, dường như có chút hơi ấm từ từ lan toả, không biết đến từ đâu, hơi ấm đó từ từ thấm từ bên ngoài vào trong cơ thể, khiến nàng cảm thấy dễ chịu phần nào.

Có một giọng nói dịu dàng mà kiên định không ngừng nói những điều gì đó với nàng, lúc gần lúc xa, phảng phất thấp thoáng, hình như ở bên tai nàng, lại dường như đến từ cõi sâu thẳm nhất trong linh hồn nàng. Hơi thở thân quen bao phủ lấy nàng, vòng tay ấm áp như một cái kén rộng mở, ôm chặt lấy nàng.

Đó là ai? Người đó đang nói gì? Từng lời dịu dàng, giọng điệu run run, vì sao nghe có vẻ đau khổ đến thế?

Ánh mặt trời ấm áp mùa thu rọi vào bên khung cửa sổ khép hờ, chiếu lên chiếc giường lớn chạm hoa căng màn đỏ, bên giường đặt ba chậu sưởi, trong chậu than cháy đỏ hồng, cả căn phòng vô cùng ấm áp.

Minh Xuân Thuỷ mặc nguyên quần áo nằm trên giường, trong lòng ôm chặt lấy Sắt Sắt, mặc dù trong phòng đã rất ấm, lại đắp đến mấy tầng chăn, nhưng người trong lòng chàng vẫn lạnh như băng, không hề có chút dấu hiệu tỉnh lại nào, cứ như một tấm thân không còn sự sống.

Nàng đã hôn mê năm ngày rồi!

Một nỗi sợ chưa từng có siết chặt lấy trái tim chàng, chàng không ngừng gấp gáp hít thở.

Chàng ôm lấy nàng, cảm thấy hơi ấm của mình đều bị nàng lấy mất, trái tim chàng có lúc tựa hồ ngâm trong băng giá, có lúc lại tựa như nướng trên ngọn lửa.

Chàng áp sát lồng ngực ấm áp vào tấm lưng lạnh lẽo của nàng, một tay vòng qua ôm lấy người nàng, bàn tay ấm áp còn lại đặt lên làn da lạnh như

https://thuviensach.vn

băng của nàng, không ngừng đem hơi ấm từ lòng bàn tay truyền vào cơ thể nàng.

Chàng cứ ôm nàng như thế đã năm ngày năm đêm, mặc dù trong khoảng thời gian đó cũng đã từng thay đổi tư thế, song tay chân đều đã tê dại. Thế nhưng, thần trí của chàng không hề tê liệt chút nào, chỉ cần nàng hơi có chút động đậy, chàng sẽ vô cùng nhạy bén mà phát hiện ra.

Chàng biết nàng tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ mạng sống, thế nhưng chàng quả thực không thể chịu đựng được việc nàng cứ nằm đây như lúc này. Chàng trở mình, ngồi dậy trên giường, để nàng nghiêng nghiêng dựa vào lòng chàng, hạ thấp giọng, dịu dàng nói: “Sắt Sắt, có chuyện này, ta vẫn chưa kể với nàng. Giờ xem ra, đã đến lúc ra nên cho nàng biết.”

Chàng chậm rãi, nói một cách khó khăn.

Đối với một số người, có lẽ nhớ lại chuyện cũ là một việc tốt đẹp. Nhưng đối với Minh Xuân Thuỷ, đoạn hồi ức đó, chàng thực không bao giờ muốn nghĩ tới.

Chàng vẫn nhớ năm mà chàng lần đầu tiên rời khỏi nhà, chẳng qua mới mười mấy tuổi, là lứa tuổi vàng son phơi phới. Đến giờ nghĩ lại, năm đó, chính là lúc thê thảm nhất trong cuộc đời chàng, nhưng nếu không có thời điểm đó, chàng tuyệt đối sẽ không có ngày hôm nay. Đó cũng là thời khắc bước ngoặt quan trọng nhất trong cuộc đời chàng.

Trước khi rời nhà, chàng cũng từng tập luyện nội công theo một cuốn nội công tâm pháp do Mẫu thân để lại. Chỉ là, đối với một thiếu niên lưu lạc giang hồ mà nói, chỉ có nội công mà không có chiêu thức, đương nhiên không thể thi triển được. Huống hồ khi đó có bao nhiêu kẻ nhìn chằm chằm như hổ đói, đợi giết chàng để trừ hậu hoạ.

Suốt dọc đường đi, chàng gặp phải vô số các cuộc hành thích. Mặc dù nhiều lần chuyển nguy thành an, nhưng, vào lần cuối cùng, chàng vẫn

https://thuviensach.vn

không cẩn thận mà trúng kế, bị một toán người áo đen bắt sống. Bọn chúng không lập tức giết chàng, mà thèm rỏ dãi trước dung nhan tuấn tú của chàng.

Chúng nói, thật không hổ có Mẫu thân là Côn Luân Tỳ, trông bộ dạng thế kia, đại gia nếu có thể chơi một bữa, cũng không uổng kiếp này.

Chàng không phải lần đầu nghe nói tới Côn Luân Nô, Côn Luân Tỳ, khi đó, bất luận trong cung, hay là nhà quan to phú hộ, nhà nào cũng nuôi một số Côn Luân Nô và Côn Luân Tỳ. Những Côn Luân Nô và Côn Luân Tỳ này dung mạo tuyệt sắc, tính tình lại ôn hoà, thông minh khéo léo.

Nhưng thân phận thấp hèn của bọn họ, đã gây ra số phận thê thảm cho bọn họ.

Đồ thêu thùa trong cung, phần lớn đều do Côn Luân Tỳ làm ra. Chàng cũng từng nghe nói, những Côn Luân Tỳ này để thêu cho kịp, đã có nhiều người phải làm việc đến mù cả mắt.

Chàng cũng từng nghe, những Côn Luân Nô và Côn Luân Tỳ xinh đẹp đó bị chủ nhân làm nhục. Nam thì làm loan đồng[1], nữ thì làm thị tỳ, ở bên cạnh chủ nhân dịu dàng hầu hạ. Họ thậm chí chẳng có một chút địa vị nào, chơi chán rồi, liền bị vứt đi như thứ đồ bỏ.

[1] Chỉ nam thiếu niên đẹp trai bị làm nhục, cũng có thể hiểu là nam kỹ.

Chàng quả thực rất cảm thông với bọn họ, nhưng hôm nay, mới là lần đầu tiên nghe nói, Mẫu thân của chàng cũng là một Côn Luân Tỳ.

Chàng không tin!

Sự không tin của chàng khiến bọn người kia cười ngặt nghẽo, chúng cười đến chảy cả nước mắt.

https://thuviensach.vn

“Chẳng lẽ ngươi không hiểu vì sao Mẫu thân ngươi lại chết sớm như thế, chính là vì Mẫu thân ngươi là một Côn Luân Tỳ, cho nên dù sinh được con trai, địa vị vẫn thấp hèn như cũ. Tướng mạo đẹp đẽ thì đã sao, sinh được con trai thì đã sao, vẫn cứ bị chủ nhân trừ bỏ. Nếu không phải nhờ có lão thái bà, ngươi tưởng rằng ngươi có thể sống đến ngày hôm nay? Có điều, chúng ta cũng mừng là ngươi sống đến tận hôm nay, để chúng ta có cơ hội chơi bời với Côn Luân Nô có thân phận cao quý nhất.” Vài tên tưởng rằng đêm nay chàng chỉ còn đường chết, cho nên đem kể hết chuyện Mẫu thân chàng bị hại cho chàng nghe.

Những lời đó khiến chàng như sét đánh ngang tai, vốn cứ tưởng rằng Mẫu thân vì bệnh tật mà qua đời, không ngờ lại là bị bọn người kia hãm hại.

Chàng ngơ ngẩn đứng đó, rất nhanh sau đó mấy kẻ kia, cười ngặt nghẽo xong liền xông đến, đè chàng xuống đất.

Lúc đó, chàng đã bị chúng điểm huyệt, hoàn toàn không thể phản kháng, đến cả giãy giụa cũng không được. Chúng xé nát quần áo của chàng, để lộ tấm thân trắng trẻo của chàng trong đêm, ngay trên đường phố lớn, định bắt đầu lăng nhục chàng.

Bàn tay chúng, vuốt ve trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc của chàng, chúng cấu véo khuôn mặt chàng như thể trêu đùa. Đôi môi nhơ bẩn của chúng, ngang ngược hôn lên người chàng, lưu lại những vết xanh dơ dáy.

Gân xanh trên trán chàng nổi lên cuồn cuộn, đôi mắt phượng đã đỏ quạch màu máu. Trong cổ họng có một luồng nộ khí dâng trào, chàng liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi. Thế nhưng, một chút sức lực phản kháng chàng cũng không hề có.

Người trên đường qua qua lại lại, nhưng chẳng có một ai dám đứng ra ngăn cản. Trong mắt họ, lúc này chàng chẳng qua chỉ là một tên nô bộc

https://thuviensach.vn

thấp hèn, chẳng qua chỉ là thứ đồ cho chủ nhân đùa giỡn, chẳng lấy gì làm lạ.

Ai sẽ tiến lên ngăn cản, liệu ai dám tiến lên ngăn cản? Chính vào lúc chàng hoàn toàn chán chường, một loạt những âm thanh dễ nghe vang lên. Đối với chàng mà nói, âm thanh ấy không nghi ngờ gì nữa, đúng là tiếng tiên.

“Các ngươi, hãy tha cho vị công tử này đi!” Giọng nói lạnh lùng, không mang chút tình cảm, nhưng lại hàm chứa sự kiên định không thể chống lại được.

Chàng ngước mắt nhìn lên, trong bóng đêm dày đặc, nhìn thấy một vị thiếu nữ áo trắng đứng ở đầu đường. Ánh trăng toả trên y phục thanh thoát của nàng, khiến chàng dường như nghi ngờ nàng chính là Niêm Hoa Quan Thế âm Bồ Tát, tới đây để cứu chàng.

Thiếu nữ ấy cực kì xinh đẹp, mấy tên nam nhân áo đen đang định cưỡng bức chàng cũng ngây ra một lúc. Sau đó, chúng liền cười rộ lên.

Chúng xuýt xoa diễm phúc đêm nay thật không ít, ông trời chiều lòng, lại đưa đến đây một cô nương xinh đẹp. Có hai tên nở nụ cười tà dâm tiến về phía thiếu nữ. Thế nhưng, lúc đến gần mới phát hiện, sự việc có phần bất lợi.

Thiếu nữ đó chẳng qua chỉ nói một câu như thế, nhưng những người qua đường vốn đang chẳng quan tâm để ý hành vi tàn bạo của chúng liền đổ xô đến, đứng chen chúc đằng sau vị thiếu nữ đó, nhao nhao lên tiếng đòi bọn chúng thả người, nếu không tất phải chịu sự giáng tội của Thần Phật.

Trong số những người qua đường đó, cũng không thiếu tay võ nghệ cao cường, lập tức liền có mấy người bước tới, giao đấu một phen với mấy kẻ áo đen kia, cứu chàng thoát ra.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ đó cởi áo khoác trên người đắp lên cho chàng, gật đầu với chàng, an ủi với vẻ thương tiếc, bảo chàng phải trân trọng bản thân.

Chàng lên tiếng cảm ơn nàng, nhưng nàng chẳng để ý, trong đôi mắt lạnh lùng, không hề có chút tình cảm, thực giống như Quan âm nhìn thế gian bằng con mắt thoát tục.

Chàng bị khí chất lạnh lùng và lòng thương hại của nàng thu hút, điều khiến chàng càng khâm phục là, nàng lại có thể khiến bao nhiêu người sùng bái nàng như Thần Phật. Từ đó, chàng liền đem dung nhan của nàng khắc ghi vào sâu trong tâm khảm.

Chàng đương nhiên sẽ trân trọng bản thân, lần đầu tiên chàng hiểu được, Mẫu thân của chàng, là bị kẻ khác hại chết. Mà kẻ chủ mưu, lại có cả Phụ thân chàng, lúc này đang ngồi tít ở trên cao.

Từ đó trở đi, chàng khổ luyện võ công, chàng hiểu rằng, chỉ có lớn mạnh lên, mới có thể thoát khỏi số phận bị lăng nhục.

Vốn cứ tưởng rằng sẽ không gặp lại người con gái đẹp như tiên ấy nữa, không ngờ một lần bị trọng thương trên chiến trường, đến mức gần như mất mạng. Vẫn là nàng, người con gái đẹp như tiên xuất hiện kịp thời, nàng không ngại gian khổ, hái một đoá tuyết liên từ trên đỉnh tuyết sơn xuống, giữ được hơi thở của chàng, cứu lấy tính mạng của chàng.

Lúc đó, toàn bộ trái tim chàng đã bị nàng mê hoặc, chàng thề rằng đời này kiếp này phải lấy nàng làm vợ. Nhưng nàng vẫn như Quan âm tiên tử, chẳng hề để tâm. Trước khi đi, nàng chỉ hàm hồ nói rằng, nếu muốn lấy nàng, chàng phải đợi nàng vài năm.

Chàng gật đầu, chàng vẫn luôn chờ đợi nàng như đã hứa.

Nhưng mấy năm nay, tộc trưởng Côn Luân Nô Ô Mặc tộc tìm thấy chàng, đến lúc này chàng mới hiểu, Mẫu thân chàng quả thực là Côn Luân

https://thuviensach.vn

Tỳ, hơn nữa là thiên kim của tộc trưởng Ô Mặc tộc. Tộc trưởng chính là ông ngoại chàng, ông đem toàn bộ Ô Mặc tộc giao vào tay chàng, bảo chàng đem lại tương lai hoà bình yên ổn cho Ô Mặc tộc.

Bọn họ đi mở đất ở vùng thâm sơn trong Miên Vân Sơn, mở ra một chốn đào nguyên thuộc về Côn Luân Nô. Còn người con gái kia, vẫn như tiên tử, không hề coi tình cảm của chàng vào đâu, nhưng nàng bỗng nhiên gặp nạn, chàng sao có thể bỏ mặc? Sao có thể để mặc nàng sống mà như chết?

Minh Xuân Thuỷ ôm Sắt Sắt, khẽ nói bên tai nàng: “Sắt Sắt, nàng tốt bụng như vậy, nếu là nàng, cũng nhất định cũng không bỏ mặc cho cô ấy chết, phải không?”

Cảnh ngộ của chàng, chàng chưa từng kể cho người khác, đến cả Tứ đại công tử thủ hạ của chàng cũng không hề hay biết. Bởi lẽ đó là quá khứ sỉ nhục nhất trong lòng chàng, chàng vẫn luôn chôn chặt trong đáy lòng. Ngay cả đối với Sắt Sắt, chàng cũng luôn cảm thấy khó có thể mở lời. Đêm nay, cuối cùng chàng đã lấy hết dũng khí, thẳng thắn nói với nàng, bởi chàng sợ nếu chàng không nói ra, nàng sẽ mãi mãi không bao giờ tỉnh lại.

Minh Xuân Thuỷ thấy Sắt Sắt vẫn trắng bệch như cũ, gương mặt không có chút gì thay đổi, trái tim chàng đau đớn như có ngàn vạn mũi dao đâm. Trong hôn mê, nàng sao có thể nghe thấy những lời chàng nói?

Chàng ôm lấy nàng, dịu dàng gọi tên nàng, hết lần này đến lần khác.

Hàng mi của Sắt Sắt khẽ chớp, hai hàng lệ lăn dài trên khoé mắt.

Minh Xuân Thuỷ kinh ngạc nhìn hai hàng lệ của nàng tuôn xuống, trong khoảnh khắc không khỏi thấy sững sờ.

Chú giải

https://thuviensach.vn

VỀ BÀI “U LAN THÁO”

Bản gốc tiếng Hán:

兰之猗猗，扬扬其香。

众香拱之，幽幽其芳。

不采而佩，于兰何伤?

以日以年，我行四方。

文王梦熊，渭水泱泱。

采而佩之，奕奕清芳。

雪霜茂茂，蕾蕾于冬，

君子之守，子孙之昌。

Âm Hán Việt:

Lan chi y y, dương dương kỳ hương

Chúng hương củng chi, u u kỳ phương,

Bất thái nhi bộ, vu lan hà thương?

Dĩ nhật dĩ niên, ngã hành tứ phương.

Vân Vương mộng hùng, Vị Thuỷ ương ương,

Thái nhi bội chi, dịch dịch thanh phương.

Tuyết sương mậu mậu, lôi lôi vu đông,

Quân tử chi thủ, tử tôn chi xương.

https://thuviensach.vn

Dịch nghĩa:

Bài thơ "U Lan tháo" (tiết tháo của hoa lan) có thể được phân làm ba khổ thượng, trung, hạ.

Khổ thượng: "Lan chi y y, dương dương kỳ hương. Chúng hương củng chi, u u kỳ phương. Bất thái nhi bộ, vu lan hà thương?" Ý chính là: hương thơm của hoa lan là hương thơm vương giả. Dịch nghĩa: Lá hoa lan dài lay động trong gió, tao nhã mà phiêu dật; hương thơm hoa lan bay trong không khí, lan tỏa khắp bốn bề, ở xa không thấy nhạt mùi, ở gần không bị nồng quá, u nhã lan tỏa khắp tứ phương. Hoa lan là vua của hương thơm, nếu không ai biết điều đó, mà hái hoa để thưởng thức thì đối với hoa lan mà nói cũng chẳng tổn hại gì.

Khổ trung: "Dĩ nhật dĩ niên, ngã hành tứ phương. Văn Vương mộng hùng, Vị Thủy ương ương. Thái nhi bội chi, dịch dịch thanh phương." Ý chính là: hoa lan tỏa mùi hương là vì đấng quân vương. Dịch nghĩa: Ngày này nối tiếp ngày kia, năm này rồi tới năm khác, đi khắp bốn phương đông tây nam bắc, tuy ta cũng giống như hoa lan, không phải vì không ai thưởng thức mà không tỏa hương thơm, nhưng ta cũng rất tích cực tìm cơ hội để thực hiện giá trị xã hội của bản thân.

Chu Văn Vương sau khi nằm mơ phi hùng nhập trướng, đã được gặp Khương Thái Công bên sông Vị Thủy (Khương Tử Nha, còn gọi là Thái Công Vọng, đạo hiệu Phi Hùng), nhờ đó mà dựng nên cơ đồ 800 năm của nhà Chu, chuyện này quả thật khiến người ta ngưỡng mộ. Một khi hoa lan được đấng minh quân hái về, nhất định sẽ khiến cho hương thơm thanh nhã cũng như những tư tưởng lớn lao đó của mình trở nên rạng rỡ chói sáng như nhật nguyệt.

Khổ hạ: "Tuyết sương mậu mậu, lôi lôi vu đông. Quân tử chi thủ, tử tôn chi xương." Ý chính là: hoa lan do chịu đựng cái lạnh mà có mùi thơm như vậy. Dịch nghĩa: Tuyết sương phủ kín trời đất, phủ dày trên cây cối, tuy là

https://thuviensach.vn

mùa đông, nhưng xem ra mọi vật đều tươi tốt. Trong cái giá lạnh, nụ hoa lan vẫn lặng lẽ ấp ủ và chờ đợi, nhẫn nại tích cóp sức sống. Hoa lan có thể trở thành vua của các mùi hương là vì nụ hoa được ấp ủ trong giá lạnh, nếu mọi người hiểu được rằng đây là những đạo lý và phép tắc mà người quân tử nên tuân theo thì con cháu đời sau sẽ mãi được hưng thịnh.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cầu Mà Không Được

Không biết đã chìm trong bóng tối mây mù bao lâu, cuối cùng Sắt Sắt cũng tỉnh lại.

Nàng khẽ động mình một cách vô thức, liền nhận ra mình đang được một đôi tay rắn chắc ôm chặt lấy. Nàng khẽ cựa mình, bất chợt thấy trên môi có những động chạm nhẹ nhàng, cảm giác mềm mại ấm áp ấy rõ ràng là một nụ hôn. Liền đó, nàng cảm nhận được nụ hôn di chuyển lên mi mắt nàng, nuốt lấy dòng lệ rơi đang nhẹ lăn xuống từ khóe mắt nàng.

Nàng không biết vì sao mình lại khóc, chỉ nhớ hình như mình đã mơ một giấc mơ, trong mơ còn nghe được một câu chuyện rất thê thảm. Nàng không dám chắc câu chuyện đó là thật hay ảo chỉ thấy rất đau lòng, và vì người trong câu truyện ấy càng đau lòng hơn.

Nàng cau mày có phần khó chịu, lập tức, có một bàn tay dịu dàng đặt trên trán nàng, vuốt nhè nhẹ dọc theo đôi chân lông mày đẹp đẽ của nàng, khiến cơn đau đầu của nàng phần nào giảm bớt.

Trái tim nàng bỗng thắt lại, thân thể đột ngột căng lên, còn chưa kịp phản ứng gì, đôi môi chàng đã thay cho đầu ngón tay, nhẹ nhàng đặt trên lông mày, trên mắt nàng, rồi nhanh chóng di chuyển đến má nàng, chạm vào nhè nhẹ. Hơi thở của chàng phả trên mặt nàng, làn hơi ấm áp vây quanh nàng, gần như đang cất lên những tiếng gọi dịu êm.

Trong giấc mơ, là chàng đã gọi nàng sao? Dịu dàng đến thế, tình tứ đến thế, là chàng sao?

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt khẽ cười khổ, là chàng thì đã sao, trong tim chàng, không chỉ có mình nàng. Còn nàng, địa vị trong tim chàng mãi mãi không sánh được với người con gái kia, nàng tự biết.

Nàng mở mắt, trước mắt vẫn một màn tối tăm. Bất luận thức hay ngủ, kì thực đối với nàng cũng chẳng khác nhau là mấy, chẳng qua vẫn chỉ là một thế giới của bóng đen.

Minh Xuân Thủy thấy Sắt Sắt đã mở mắt, trái tim vẫn luôn ngập tràn lo lắng của chàng cuối cùng cũng trở về vị trí cũ, trong tim tràn ngập một niềm vui sướng không diễn tả thành lời. Thế nhưng, trong khoảnh khắc nàng tỉnh lại đó, chàng không biết phải nói gì. Chàng cứ lặng lẽ nhìn nàng, trên môi nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng phức tạp.

Sắt Sắt không biết Minh Xuân Thủy đang nhìn mình, liền đẩy vòng tay của chàng ra hòng thoát khỏi lòng chàng.

“Đừng động đậy!” Minh Xuân Thủy hạ giọng, khẽ cười khổ.

Nàng vừa động đậy, tay chàng vì tê dại mà đau ghê gớm, ôm nàng suốt năm ngày năm đêm, đôi vai, đôi tay, thậm chí cả chân chàng đều đã tê dại đến mức không động đậy nổi. Tĩnh tọa trong phút chốc, chàng mới lấy lại được cảm giác cho tứ chi, rồi từ tốn đặt nàng xuống giường, đắp cho nàng những tấm chăn gấm thật dày.

Vừa rời khỏi vòng tay chàng, Sắt Sắt liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Chẳng lẽ nàng vừa ngủ một giấc đã sang mùa đông rồi sao? Sao lại lạnh thế này, trước giường, hình như còn đặt cả chậu sưởi.

“Ta hôn mê bao lâu rồi?” Nàng lạnh nhạt hỏi.

“Năm ngày năm đêm!” Minh Xuân Thủy ngồi bên mép giường, dịu dàng đáp.

https://thuviensach.vn

Năm ngày năm đêm? Vậy thì chắc vẫn còn đang là mùa thu, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy lạnh đến thế? Mà trước giường, hình như có bày đến mấy chậu sưởi, cho dù nàng không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được. Sao nàng lại sợ lạnh thế này?

Minh Xuân Thủy nhận ra sự nghi hoặc của Sắt Sắt, giơ tay nhét lại góc chăn cho nàng, dịu dàng hỏi: “Có phải nàng thấy lạnh không?”

Sắt Sắt cau mày nói: “Phải, sao lại như thế? Chẳng lẽ là vì ép độc?”

“Là bệnh lưu lại do nàng ép độc cho cô ấy!” Minh Xuân Thủy nói đầy vẻ thương xót.

“Ồ!” Sắt Sắt khẽ đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa. Quả nhiên là như thế, từ nay trở đi, ngay cả mùa hè, nàng cũng phải mặc áo bông dày như thế này sao?

Sự lạnh nhạt của nàng khiến chàng gần như phát điên, nàng giận chàng, tức chàng cũng chẳng sao, chỉ là cứ xa cách như thế này, khiến trong lòng chàng khó chịu như có trăm ngàn vết xước. Chàng cúi xuống, đôi môi dịu dàng đặt lên cánh môi nàng, khẽ cắn một cái. Thấy nàng vẫn chẳng hề có phản ứng gì, chàng dần dần hôn sâu hơn.

Sắt Sắt lại ngấm ngầm thở dài một tiếng, khẽ chau mày, cười lạnh nói: “Minh Xuân Thủy, chẳng qua chỉ là một tấm thân tàn, nếu huynh thực lòng muốn thì cứ lấy đi!”

Đôi mắt đen của Minh Xuân Thủy nhìn chăm chú, trong tim như bị rạch bởi một nỗi bi thương không thể gọi tên. Chàng trở mình, ánh mắt sâu thẳm khóa lấy dung nhan tiều tụy của nàng, ôm nàng vào lòng đầy thương xót, chàng hiểu rằng đêm hôm đó chàng đã làm nàng bị tổn thương. Thế nhưng, chàng không thể không làm vậy. Nếu ông trời để cho chàng chọn lựa lại từ đầu, chàng vẫn sẽ làm như thế. Chàng không thể để mặc người con gái kia chết thảm được.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngồi trên chiếc ghế mềm dưới hành lang, trên người mặc một chiếc áo khoác dày. Ánh mặt trời lung linh chiếu trên khuôn mặt nàng, ánh lên gương mặt trắng như tuyết, một vẻ đẹp ốm yếu, đẹp đến nỗi khiến người ta phải lo lắng, tựa như bất cứ lúc nào nàng cũng có thể tan chảy ra rồi biến vào hư không vậy.

Sắt Sắt tỉnh lại đã được năm sáu hôm, chỉ thấy hàn chứng trên người không hề thuyên giảm. Mặc dù tắm trong ánh nắng mặt trời ấm áp, nàng vẫn không hề cảm thấy ấm lên chút nào.

Chẳng lẽ, cả cuộc đời này, cứ như thế mãi sao? Sắt Sắt khẽ cười đau khổ.

Vân Khinh Cuồng chậm rãi từ hành lang tiến lại, từ xa nhìn thấy Sắt Sắt ngồi dưới hành lang tắm nắng, mỉm cười nói: “Nữ nhân ấy à, quả là yếu đuối một chút sẽ đẹp hơn.”

Sắt Sắt khẽ cười, yếu ớt hỏi: “Ý của ngươi là, trước đây ta không đẹp chứ gì?”

“Không phải như vậy, trước đây đương nhiên cũng rất đẹp, nhưng mà bây giờ càng đẹp hơn!” Vân Khinh Cuồng khoanh tay trêu trọc.

Sắt Sắt cười nhạt, chẳng buồn để ý đến hắn thêm nữa.

Vân Khinh Cuồng cũng nhanh chóng lấy từ trong túi thuốc vẫn đeo bên người ra một túi viên hoàn, “Hôm nay ta đến đây, là để đưa thứ này cho cô. Đây là kỳ dược để cô phối hợp luyện nội công, ta đã chế thành dạng viên, hiệu quả hơn khi dùng sắc thành nước rất nhiều, cô phối hợp mà dùng.” Sắt Sắt đón lấy không hề khách khí, nàng cũng nên tập luyện võ công cho hắn hoi mới được.

“Cô cũng chẳng buồn hỏi xem vì sao ta lại phải đưa thuốc cho cô ư?” Vân Khinh Cuồng thấy thần sắc lạnh nhạt của Sắt Sắt, nhíu mày hỏi.

https://thuviensach.vn

Khóe môi Sắt Sắt nở một nụ cười có vẻ hoàn toàn chẳng bận tâm, “Tại sao, chẳng lẽ là vì người thích ta?” Kì thực trong lòng Sắt Sắt hiểu, nếu không có lệnh của Minh Xuân Thủy, Vân Khinh Cuồng sao dám to gan thế. Chỉ có điều, nàng không muốn hỏi, cũng không muốn biết.

Vân Khinh Cuồng ngầm thở dài một tiếng, hạ giọng nói: “Mau luyện công đi, nội lực cao rồi, hàn chứng cũng sẽ từ từ tiêu tán, nếu không, nhìn bộ dạng dở sống dở chết của cô bây giờ, khiến người ta thực là…”

Vân Khinh Cuồng chưa nói hết lời, đã quay người men theo hành lang đi mất.

Sắt Sắt lại ngồi dưới hành lang thêm một lúc, cảm thấy ánh mặt trời dần dần trở nên u ám, trên người cũng dần thấy lạnh hơn. Đang định đứng dậy về phòng, liền nghe thấy thị nữ đến báo, nói rằng có Liên Tâm cô nương đến xin cầu kiến.

Liên Tâm? Lòng thương! [1]

[1] Chữ “Liên” trong tên Liên Tâm Đồng âm với chữ “liên” có nghĩa là thương hại.

Đúng là một cái tên hay thật, trên môi Sắt Sắt nở một nụ cười. Có điều nàng không nhớ mình đã từng gặp người con gái nào như thế ở Xuân Thủy Lầu.

“Liên Tâm là ai?” Sắt Sắt hỏi thị nữ đến bẩm báo.

“Là vị cô nương mà lâu chủ cứu về.” Thị nữ đứng cạnh nàng nhẹ đáp.

Sắt Sắt cười nhạt, hóa ra là người con gái đó, không biết cô ta muốn gặp nàng làm gì?

https://thuviensach.vn

Phía trước bỗng vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ, không lâu sau liền đến trước mặt nàng, thoáng nghe thấy tiếng tay áo bay bay, có thể thấy người con gái kia nhất định là tà áo như mây, bay bổng tựa thiên tiên. Đáng tiếc là, nàng không thể trông thấy phong thái tuyệt mỹ của cô ta.

“Tiểu nữ Liên Tâm bái kiến Lầu chủ phu nhân!” Giọng nói của cô ta dịu dàng mềm mỏng, tựa như áng mây mỏng vắt trên nền trời, lại như một làn gió nhẹ ấm áp giữa rừng cây. Tiếng nói ấy sao Sắt Sắt cảm thấy có đến ba phần cảm giác quen thuộc.

Sắt Sắt ngưng thần nghĩ ngợi, hồi lâu vẫn không nhớ ra đã từng nghe thấy giọng nói này ở đâu. Nàng không khỏi có phần thất vọng, tiếng nói ngọt ngào mềm mỏng thế này, nếu nàng từng nghe qua, nhất định sẽ không thể quên được.

Cô ta lại gọi nàng là phu nhân ư!

Sắt Sắt cười với vẻ tự chế giễu: “Đừng gọi ta là phu nhân, ta chẳng phải phu nhân gì hết!”

Người con gái kia nghe thấy thế, liền chậm rãi đáp: “Liên Tâm mặc dù không nhớ được những chuyện trước đây, nhưng đối với chuyện xảy ra trong khoảnh khắc, mới tỉnh lại thì nhớ rất rõ, nếu không nhờ Lầu chủ phu nhân ép độc cho nô gia, nô gia làm sao có thể nhặt được tính mạng về? Liên Tâm vẫn nhớ rõ hình dáng của phu nhân.”

Trong lòng Sắt Sắt thoáng thấy kinh ngạc, người con gái này, cô ta bị mất trí nhớ sao?

Mất trí nhớ rồi! Tốt quá còn gì!

Thời khắc này, theo Sắt Sắt thấy, mất trí nhớ quả thực là một chuyện tốt. Nàng muốn quên tất cả mọi thứ với Minh Xuân Thủy biết bao, thế nhưng,

https://thuviensach.vn

lại không thể quên được, tựa như đã khắc ghi vào trong lòng vậy. Vì sao người mất trí nhớ không phải là nàng, mà lại là người con gái kia chứ?

“Cô nương tìm ta có việc gì?” Sắt Sắt hỏi.

“Ơn tái sinh của Lầu chủ và phu nhân, Liên Tâm không biết lấy gì báo đáp, nguyện cả đời này làm nô tỳ cho Lầu chủ và phu nhân, theo hầu bên cạnh. Mong phu nhân thành toàn cho.” Liên Tâm nói rành rọt.

Làm nô tỳ, hay là vì mất trí nhớ thật nên mới đòi làm nô tỳ! Sắt Sắt khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Có chuyện gì, cô tìm Minh Xuân Thủy nói là được!” Nực cười, Minh Xuân Thủy mà lại chịu để cô ta làm nô tỳ sao?

“Phu nhân, Lầu chủ đã nói rồi, đợi vết thương của Liên Tâm khỏi, sẽ đưa Liên Tâm đi. Thế nhưng, Liên Tâm đã quên hết chuyện xưa, không muốn lại trở về như lúc trước. Vân công tử đã nói, sở dĩ tiểu nữ quên chuyện cũ, là bởi chuyện trước đây đã làm tổn thương đến não, tiểu nữ nghĩ đó nhất định là chuyện không vui. Cho nên, Liên Tâm không muốn trở lại như xưa, chỉ muốn suốt đời hầu hạ Lầu chủ và phu nhân. Cầu xin phu nhân thay Liên Tâm nói vài lời trước mặt Lầu chủ.”

Tiếng nói của Liên Tâm mang vài phần thê thảm, vài phần khẩn cầu, khiến người nghe không khỏi chua xót trong lòng.

Thế nhưng, Sắt Sắt cảm thấy bản thân mình từ sau khi ép độc cho nàng ta xong, lòng dạ dường như đã trở nên cứng rắn, đối với thanh âm thê thảm nhường này, trái tim nàng vẫn chẳng hề gợn sóng.

Sắt Sắt cười nhạt như khói bay, nói: “Cô nói muốn làm nô tỳ, Lầu chủ tất nhiên sẽ không đồng ý rồi, cô đi tìm huynh ấy, cứ nói là cô muốn lấy thân báo đáp, ta nghĩ huynh ấy chắc chắn sẽ đồng ý ngay!”

“Phu nhân!” Liên Tâm vô cùng kinh ngạc, “Liên Tâm không có ý đó, Liên Tâm chỉ xin được hầu hạ Lầu chủ và phu nhân. Phu nhân nói như thế,

https://thuviensach.vn

là làm Liên Tâm phải tổn thọ rồi.”

Tiếng nói của Liên Tâm đã có mấy phần nức nở, xem ra lúc này bộ dạng chắc đã như hoa lê gặp mưa rồi.

Sắt Sắt cười khẩy, bộ dạng của cô ta, nếu để Minh Xuân Thủy nhìn thấy, thể nào cũng cho rằng cô ta bị nàng bắt nạt cho mà xem.

“Cô về đi, ta vốn dĩ không phải phu nhân của huynh ấy, cô không cần tìm ta nói chuyện. Ta cứu cô, chưa từng nghĩ tới việc muốn cô báo đáp. Cô muốn gì, tốt nhất là cứ đi tìm Lầu chủ mà nói.” Sắt Sắt lạnh nhạt nói.

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe thấy phía trước vang lên tiếng bước chân trầm ổn, Minh Xuân Thủy đã đến, chắc là nhìn thấy tình hình ở đây. Nghe thấy bước chân chàng thật vội, thoáng chốc đã tới trước mặt.

“Sao nàng lại quỳ ở đây, mau đứng lên.” Giọng nói trong trẻo ôn nhã của Minh Xuân Thủy nhẹ nhàng vang lên, mang theo chút kinh ngạc và trách móc.

Sắt Sắt nghe thấy thế, hơi sững lại, không ngờ người con gái kia lại đang quỳ trước mặt nàng. Đáng tiếc rằng, một người mù như nàng, làm sao biết được.

“Lầu chủ, xin người hãy để tiểu nữ ở lại đây đi, tiểu nữ không muốn quay về. Tiểu nữ chỉ muốn ở đây hầu hạ Lầu chủ và phu nhân. Nếu Lầu chủ không đồng ý, Liên Tâm xin cứ quỳ mãi ở đây không đứng lên nữa.” Liên Tâm quỳ trên hành lang, giọng nói có phần cực kì quả quyết.

“Nàng nói lung tung gì vậy, mau đứng lên.” Minh Xuân Thủy khom người đỡ Liên Tâm, nhưng Liên Tâm lại tránh ra, vẫn tiếp tục cố chấp quỳ ở đó.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngồi trên ghế mềm, cảm thấy gió càng ngày càng lạnh, liền kéo lại áo khoác trên người, đứng dậy, lạnh lùng nói: “Hai người cứ nói chuyện, ta vào nhà trước đây.”

“Phu nhân, cầu xin người!” Liên Tâm liền túm lại vạt áo Sắt Sắt, ngăn không cho nàng đi.

Sắt Sắt khẽ cau mày, lạnh lùng nói: “Minh Xuân Thủy, ta nghĩ hay là huynh mau chóng kể những chuyện trước đây cho cô ấy nghe đi!” Chuyện giữa chàng và người con gái này, sao cứ phải vướng thêm cả nàng vào chứ? Cho dù cái cô Liên Tâm này đã quên chuyện ngày xưa, muốn trả ơn, đi hầu hạ Minh Xuân Thủy thì đó cũng là chuyện của bọn họ, chẳng liên quan gì đến nàng.

Minh Xuân Thủy đưa mắt nhìn về phía Sắt Sắt, thấy khuôn mặt ngọc xinh đẹp tươi tắn của nàng đang tắm trong ánh mặt trời, thần sắc trên mặt lạnh nhạt, khẩu khí nói ra toàn một vẻ xa cách lạnh lùng. Dường như tất cả đều chẳng liên quan gì tới nàng. Trong tim chàng chợt từng cơn đau nhói.

“Tiểu nữ không muốn biết chuyện trước đây, tiểu nữ không muốn biết chuyện trước đây.” Liên Tâm bỗng nhiên ôm lấy đầu, gào lên thê thảm, “Tiểu nữ đã tự lấy tên là Liên Tâm, thì không còn là bản thân mình trước kia nữa, xin đừng kể lại chuyện cũ cho tiểu nữ nghe.”

Minh Xuân Thủy ngưng thần, cúi người đỡ Liên Tâm đứng lên, dịu giọng nói: “Được, ta không kể chuyện cũ, nàng cũng không cần phải làm nô tỳ, nơi này nếu nàng muốn thì cứ ở lại, bao giờ nghĩ thông rồi, muốn rời đi thì rời đi, tùy nàng, có được không?”

Liên Tâm bỏ hai tay đang ôm đầu xuống, đôi mắt xinh đẹp cứ nhìn Minh Xuân Thủy chăm chăm, dịu dàng đáp: “Lầu chủ, tiểu nữ có thể làm thị nữ của người không?”

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy hơi trợn mắt lên, dịu giọng nói: “Liên Tâm, ta sẽ không để nàng làm thị nữ đâu, nàng có ơn với ta, cũng coi như là chủ nhân ở đây rồi.”

“Liên Tâm không nhớ chuyện trước đây, chỉ nhớ đại ân của Lầu chủ và phu nhân, sao dám ngông cuồng tự xưng là chủ nhân ở đây chứ? Nếu Lầu chủ không đồng ý, tức là ghét bỏ Liên Tâm rồi.” Gương mặt tuyệt mĩ dưới ánh hoàng hôn đầu mày cuối mắt đầy vẻ bi thương rầu rĩ.

Minh Xuân Thủy nhìn vẻ kiên định của nàng ta, tự đáy lòng dâng lên một niềm chua xót. Một người vốn dĩ thanh thoát cao ngạo là thế, ở tít trên cao, tựa như tiên tử trên cung trăng, giờ đây khi bị mất đi trí nhớ, lại muốn làm phận nô tỳ. Chàng khẽ thở dài một tiếng, chẳng biết làm sao cho phải, bèn nói: “Nếu nàng đã cố chấp như vậy, ta cũng không ngăn nàng nữa. Có điều, nàng phải nhớ lấy, nàng không phải là thị nữ.”

“Đa tạ Lầu chủ!” Liên Tâm nghe thấy thế, liền nở nụ cười, đôi mắt xinh đẹp lung linh gợn sóng.

Sắt Sắt nghe thấy thế liền cười khẩy, chậm rãi bước vào trong nhà. Báo ân cũng có nhiều cách, hà tất phải cố chấp muốn làm nô tỳ, Sắt Sắt thật không hiểu, nếu là nàng, nàng tuyệt đối sẽ không chọn cách báo ân như thế.

Liên Tâm thấy Sắt Sắt định đi vào nhà, liền nhanh chóng chạy lại dìu Sắt Sắt.

Sắt Sắt cảm thấy có một đôi bàn tay căng mịn thon dài đỡ lấy cánh tay nàng, trong lòng bỗng thấy khó chịu, lạnh lùng nói: “Cô không cần phải đỡ ta, hầu hạ Lầu chủ là được rồi.”

Liên Tâm chớp chớp mắt, khẽ nói: “Phu nhân ghét bỏ Liên Tâm ư?”

“Cô đừng hiểu lầm, không phải là ta ghét bỏ cô.” Sắt Sắt lạnh nhạt nói, chậm rãi đi đến bên giường. Từ nay về sau có cô ta hầu hạ trong lầu, những

https://thuviensach.vn

ngày tháng này e rằng sẽ náo nhiệt lắm đây. Có điều, nàng muốn tĩnh tâm luyện võ, không hơi đâu mà bồi tiếp cô ta giở trò được. Nàng muốn rời khỏi Xuân Thủy Lầu, Minh Xuân Thủy không cho. Nàng đành lùi một bước, đề nghị muốn dọn ra ở căn nhà trong thôn, nhưng Minh Xuân Thủy vẫn một mực không đồng ý. Giờ thì tốt rồi, người con gái này đã đến, chắc rốt cuộc thì nàng có thể rời khỏi đây rồi?

"Minh Lầu chủ, ta muốn dọn vào ở trong thôn." Nàng ngước mắt lạnh nhạt nói.

Đôi mắt đen của Minh Xuân Thủy khẽ nheo lại, trầm giọng đáp: "Ta không cho phép! Giang Sắt Sắt, tốt nhất là nàng nên từ bỏ ý định này đi."

Sắt Sắt không ngờ Minh Xuân Thủy vẫn kiên quyết từ chối như thế, không khỏi thầm cười khổ.

Ráng trời dần ngả về đêm, đến lúc dùng cơm tối, một thị nữ đến bày thức ăn. Liên Tâm thấy thế cũng chạy qua giúp. Thế nhưng, trước đây nàng ta chưa từng làm những việc như thế bao giờ, tay chân không thể xem là nhanh nhẹn. Đợi đến lúc ăn cơm, nàng ta lại một mực đòi đứng đó chia phần thức ăn.

Sắt Sắt bị mù, trước nay đều do Tiểu Thoa chia thức ăn cho, Liên Tâm cứ cố ý đứng bên cạnh Sắt Sắt, chia thức ăn cho nàng, Sắt Sắt chỉ cười nhạt, không nói gì. Nàng vốn mắt mù, không cẩn thận giơ đũa, chạm vào đũa của Liên Tâm, thức ăn liền rơi xuống, chắc là rơi vào tay Liên Tâm, nên thoáng nghe thấy tiếng kêu khe khẽ của nàng ta.

Minh Xuân Thủy thấy thế, chau mày nói: "Liên Tâm, nàng ngồi xuống ăn cơm đi!"

Liên Tâm sững người, nắm lấy ngón tay bị bỏng, tươi cười đáp: "Liên Tâm cảm ơn Lầu chủ, Liên Tâm không dám."

https://thuviensach.vn

“Ngồi xuống, cùng ăn cơm.” Minh Xuân Thủy nói lại lần nữa, lần này tiếng nói ẩn chứa sự uy nghiêm đi kèm chút khó chịu.

Liên Tâm ngẩn ra trong phút chốc, hạ giọng đáp: “Đa tạ chủ nhân.” Cuối cùng nàng ta cũng chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Minh Xuân Thủy, liên tục gắp thức ăn cho Minh Xuân Thủy, hơn nữa còn chọn lúc thích hợp tặng thêm những nụ cười kiều diễm xinh tươi.

Sắt Sắt bình thản ngồi ăn cơm, coi như không nhìn thấy gì, thực ra, nàng chẳng nhìn thấy gì cả. Cho dù có nhìn thấy, nàng cũng sẽ không nghĩ ngợi gì, nàng cảm thấy trái tim này của nàng từ lâu đã nguội lạnh. Giờ đây, chỉ có hai việc mà nàng quan tâm, một là, đôi mắt nàng bao giờ sẽ khỏi; chuyện còn lại chính là phải luyện võ cho tốt.

Minh Xuân Thủy bình tĩnh ngồi đó, trên môi giữ nụ cười nhã nhặn, khi ánh mắt lướt qua Sắt Sắt, trong đôi mắt đen sâu thẳm của chàng gợn lên một làn sóng.

Dùng cơm xong, Sắt Sắt dửng dưng đứng lên, chậm rãi đi đến bên chiếc ghế mềm cạnh cửa sổ, yên lặng ngồi xuống. Nàng nghe thấy Liên Tâm nói với Minh Xuân Thủy: “Lầu chủ, Liên Tâm xin ra ngoài cửa phục thị.” Tiếng nói dịu dàng, uyển chuyển mà nhu mì, vừa mềm mỏng lại vừa nũng nịu, tựa như muốn rót vào trong tim người khác vậy.

Sắt Sắt nghe thấy thế, khóe môi khẽ nở một nụ cười. Không biết vì sao, có lẽ là do mắt đã mù, cho nên đối với giọng nói của người khác nàng đặc biệt mẫn cảm. Nàng có thể khẳng định, cô nàng Liên Tâm này tuyệt đối sẽ không cam tâm làm nô tỳ cả đời để báo đáp ơn cứu mạng của Minh Xuân Thủy. Thử hỏi, làm gì có nô tỳ nào dám dùng giọng nói nũng nịu như thế để nói chuyện với chủ nhân của mình cơ chứ?

Minh Xuân Thủy cười nhạt, dịu dàng nói: “Liên Tâm, không còn sớm nữa, nàng về phòng nghỉ ngơi đi. Chỗ ta đây ban đêm không cần theo hầu.”

https://thuviensach.vn

“Lầu chủ… Liên Tâm muốn hầu hạ Lầu chủ và phu nhân, sao lại có thể quay về Khinh Yên Uyển được? Liên Tâm… có thể ở trong lầu này không” Liên Tâm ngước mắt cười tươi, hỏi với giọng dịu dàng.

Ánh mắt Minh Xuân Thủy thoáng ngưng lại, dịu giọng nói: “Ta xưa nay không cần người hầu hạ ban đêm, nàng mau về cho sớm. Sức khỏe của nàng mới hồi phục, phải nghỉ ngơi nhiều vào. Trụy Tử, đưa Liên Tâm cô nương về.”

Liên Tâm thấy không thể ở lại được, liền hướng về phía Minh Xuân Thủy và Sắt Sắt vái dài một cái, cười nhạt theo Trụy Tử lui ra.

Minh Xuân Thủy nhìn theo bóng tà áo bay bay của Liên Tâm xa dần, không nhịn được thở dài thườn thượt. Rồi chàng cho tất cả thị nữ lui xuống, trong căn phòng rộng phút chốc chỉ còn lại chàng và Sắt Sắt.

Chàng bình thản ngồi trước án, cầm chiếc chén bạch ngọc, chậm rãi thưởng trà, ánh mắt sâu thẳm khoá chặt lấy bóng hình áo trắng tung bay bên cửa sổ.

Đêm lạnh cuối thu, côn trùng kêu ran, ánh trăng mơ màng.

Sắt Sắt lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế mềm bên cửa sổ, từ sau khi tỉnh lại, nàng luôn giữ vẻ lạnh lùng xa cách. Minh Xuân Thủy cũng thuận theo tính cách của nàng, đối với bất kì yêu cầu nào của nàng, chàng đều đồng ý vô điều kiện, đương nhiên là ngoại trừ việc rời khỏi Xuân Thủy Lầu và dọn ra khỏi tiểu lầu. Thậm chí đến cả chuyện ban đêm nàng yêu cầu ngủ một mình, chàng cũng đã chấp thuận.

Có điều, khi Minh Xuân Thủy đưa mắt nhìn qua chiếc áo khoác trên người Sắt Sắt, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại. Vừa rồi chàng không nhìn kĩ, lúc này mới phát hiện ra, chiếc áo đó vốn không phải do chàng chuẩn bị cho nàng.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngồi rất lâu trên ghế, mãi đến khi cảm thấy đêm đã rất khuya, nàng mới khẽ gọi: “Tiểu Thoa.”

Nhưng gọi đến mấy lần, cũng không thấy Tiểu Thoa trả lời, hôm nay Tiểu Thoa làm sao vậy?

Sắt Sắt cười nhạt, đứng dậy mò mẫm đi về phía mép giường. Một bàn tay lớn đem theo hơi ấm nắm lấy cánh tay nàng, dẫn nàng tiến về phía trước. Sắt Sắt sửng sốt thu tay về, nhưng phản kháng là vô ích, nàng hoàn toàn không thể giằng ra được. Trong lòng nàng có phần bi thán, công lực của Minh Xuân Thủy rốt cuộc vẫn cao hơn nàng, nàng thậm chí không hề cảm nhận được sự có mặt của chàng.

Lẽ nào chàng vẫn chưa hề rời đi? Một cảm giác bị nhìn trộm bỗng dâng lên trong lòng, Sắt Sắt không khỏi có phần khó chịu.

“Lầu chủ vẫn chưa đi ư?” Sắt Sắt hỏi, thanh âm lạnh lùng.

Minh Xuân Thủy không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nàng nghĩ ngợi, gió đêm khẽ lướt trên tà áo trắng như tuyết, toàn thân nàng tỏa ra một vẻ cao quý trời ban. Hồi lâu, chàng mới lạnh nhạt đáp: “Chiếc áo da sói này của nàng cũng đẹp đấy!”

Sắt Sắt nghe thấy thế, hơi chau mày, đưa tay sờ lên chiếc áo khoác trên người. Từ khi mắc hàn chứng, Minh Xuân Thủy liền hạ lệnh làm cho nàng rất nhiều áo khoác lông, chàng nói như vậy, chẳng lẽ chiếc áo nàng đang mặc không phải là áo khoác chàng làm cho nàng ư?

Sắt Sắt còn nhớ, chiếc áo khoác da sói trắng mà Phong Noãn tặng nàng, nàng vẫn luôn cất sâu trong tủ, vốn định lần sau gặp lại sẽ trả cho Phong Noãn. Hay là, lúc này nàng lại đang mặc chính chiếc áo ấy? Rốt cuộc vẫn là người mù, đến cả việc mình mặc y phục gì cũng không thể tự biết.

https://thuviensach.vn

“Đúng là rất đẹp, ấm áp lắm.” Sắt Sắt nhoẻn miệng, một nụ cười khẽ như phù dung trên mặt nước nở ra trên môi. Nàng vòng qua Minh Xuân Thủy, chầm chậm tiến về phía chiếc giường.

Đã mấy ngày nay không thấy nàng dịu dàng cười nói, lúc này nàng lại vì chiếc áo da sói trắng mà cười tươi như thế, trong lòng Minh Xuân Thủy có phần chua xót, khẽ dịch bước chân, chớp mắt đã chắn trước mặt Sắt Sắt, giơ tay cởi chiếc áo da sói trắng trên người nàng xuống.

Trên người bỗng trống trải, một luồng hơi lạnh xộc đến, Sắt Sắt bực bội nói: “Minh Xuân Thủy, huynh muốn làm gì?”

Minh Xuân Thủy cười khẽ: “Chẳng lẽ phu nhân muốn mặc cả áo khoác đi ngủ?” Chàng nói nửa đùa nửa thật, có điều trong giọng nói lại thoáng lộ ra chút cay đắng.

“Chiếc áo khoác da sói trắng này đúng là đẹp thật, ai tặng nàng vậy?” Chàng hỏi, ánh mắt sáng rực dò xét từng thay đổi dù là nhỏ nhất trên gương mặt đẹp như ngọc của nàng. Chàng thấy hàng mi dày của nàng khép lại, che đi đôi mắt đen sâu thẳm. Gương mặt trắng trẻo mịn màng, dưới ánh nến mờ mờ, yểu điệu như nước ánh màu mây.

Nàng đáp: “Của một người bạn tặng.”

“Bạn nào?” Minh Xuân Thủy nheo mắt hỏi.

Sắt Sắt cười dịu dàng: “Đêm nay Minh Lầu chủ rỗi rãi lắm phải không? Đối với bạn bè của ta mà cũng có hứng thú như vậy, có điều, ta không có hứng nói chuyện với huynh. Xin lỗi, ta muốn nghỉ ngơi rồi, Minh Lầu chủ vẫn chưa chịu đi sao?”

“Đêm nay ta không đi nữa!” Minh Xuân Thủy ngồi phịch xuống bên cạnh nàng, gỡ chiếc mặt nạ bạch ngọc ra, dung nhan tuấn mỹ hiện ra dưới ánh nến, đẹp đến mê hồn.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cau mày, đối với sự ngang ngược của Minh Xuân Thủy, nàng vẫn luôn chẳng có cách gì phản kháng. Huống hồ, đây vốn là phòng ngủ của người ta, thậm chí từ ngọn cỏ đến cành cây của Xuân Thủy Lầu cũng đều do chàng định đoạt. Có điều, thứ khác Sắt Sắt không thể làm chủ, nhưng tấm thân tàn này của nàng hẳn nàng vẫn có thể tự mình định đoạt chứ?!.

Nàng lạnh lùng nhấc chăn gấm lên rồi nằm xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bên giường trĩu xuống, Minh Xuân Thủy cũng nằm xuống rồi. Eo thon bị giữ lấy, Minh Xuân Thủy đã ôm lấy nàng. Động tác của chàng cực kì tự nhiên, nhưng Sắt Sắt lại thấy toàn thân cứng đờ, giơ chân đạp ra đằng sau. Minh Xuân Thủy giơ chân ra, quặp lấy chân Sắt Sắt.

Sắt Sắt khẽ nhíu mày, vung tay một cái, giữa những ngón tay đã có thêm mấy đạo hàn quang. Nàng lật tay vung ra đằng sau, mấy đạo hàn quang bắn về phía Minh Xuân Thủy, khoảng cách rất ngắn, dường như khó lòng tránh nổi.

Minh Xuân Thủy không nhịn được cười nói: “Giang Sắt Sắt, nàng định mưu sát thân phu sao?” Chàng giơ tay nhấc chăn gấm lên, vận nội lực, chiếc chăn phút chốc rung lên, mấy cây ngân châm lấp lánh hàn quang trong nháy mắt cắm ngập vào cả trong chăn.

Chàng lật chăn ra, quay người đè lên nàng, cười gằn nói: “Giang Sắt Sắt, công phu trên giường của nàng xem ra cũng phải luyện tập rồi đấy.”

Câu nói này của chàng ý tứ không rõ ràng, lại mang chút đùa bỡn, khiến gương mặt Sắt Sắt bỗng chốc đỏ bừng lên.

Minh Xuân Thủy cong môi cười khẽ, đôi mắt đen sáng rực, “Mấy hôm trước không phải rất ngoan đấy ư, hôm nay làm sao thế?”

Sắt Sắt chau mày, hỏi rõ từng tiếng: “Huynh nói cái gì?”

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy cười nhạt không đáp, mấy đêm nay Sắt Sắt đòi ngủ một mình, chàng đã đồng ý mà chẳng hề đắn đo. Bởi vì lẽ, cứ đến nửa đêm chàng đều trở lại phòng, điểm huyệt ngủ của nàng, rồi ôm nàng mà ngủ.

Sắt Sắt sững người trong phút chốc, liền hiểu ra ý tứ trong câu nói của Minh Xuân Thủy, chẳng trách đêm nào cũng vậy, lúc mới bắt đầu ngủ nàng thấy rất lạnh, khi ngủ say rồi ngược lại cảm thấy ấm áp hơn nhều, cứ cảm thấy như bên mình có một cái lò sưởi. Nàng lại còn dựa sát vào để tìm hơi ấm, hóa ra, đó chính là vòng tay của chàng.

Minh Xuân Thủy nhìn vẻ sững sờ của Sắt Sắt, mỉm cười, cúi xuống nhẹ hôn lên môi nàng.

Sắt Sắt cau mày, hóa ra đến cả tấm thân tàn này nàng cũng không tự làm chủ được. Trong lòng tức giận, nàng bỗng giơ tay, tát cho chàng một cái.

Một tiếng giòn tan vang lên trong bóng đêm, Sắt Sắt không ngờ Minh Xuân Thủy không đeo mặt nạ, cái tát này ra đòn thật có phần hơi nặng.

Minh Xuân Thủy cảm thấy trên mặt đau rát, bên mép bật ra một tia máu. Ánh mắt chàng trở nên sâu thẳm, không tức giận mà lại cười, Sắt Sắt như thế này mới là Sắt Sắt mà chàng yêu, không phải người cứ lạnh nhạt như khúc gỗ suốt mấy ngày qua. Chàng cúi người, tiếp tục nụ hôn vừa rồi bị cái tát làm cho gián đoạn, hôn nàng điên cuồng mà dịu dàng. Bàn tay lớn ôm lấy eo thon của nàng, đùi đè lên đùi nàng, mái tóc đen quấn lấy mái tóc nàng.

Sắt Sắt cảm nhận được chút vị máu tanh trên môi, trong lòng bỗng thấy ngập ngừng, mũi ngửi thấy toàn là mùi hương thanh trúc nhè nhẹ trên thân thể chàng, không ngờ trái tim nàng lại đập loạn lên chẳng thể kìm nén được.

Chẳng lẽ rơi xuống nước vẫn chưa đủ, nàng còn muốn tự đẩy mình vào lò lửa hay sao?

https://thuviensach.vn

Nàng cứ buồn rầu nghĩ ngợi, cũng không buồn phản kháng, mặc chàng muốn làm gì thì làm. Có điều, khi chàng hôn đến mức động tình, nàng bỗng lạnh lùng nói: “Minh Xuân Thủy, chẳng lẽ huynh định cưỡng bức ta sao?”

Minh Xuân Thủy nghe thấy thế thì ngẩn người, thần sắc trên khuôn mặt đẹp đẽ biến đổi không sao lường được, trong đôi mắt đen ánh lên nỗi phức tạp mà đau đớn. Đôi môi chàng đột nhiên rời khỏi môi Sắt Sắt, chàng quay người nhảy xuống khỏi giường.

Chàng khoác áo, đeo mặt nạ, lặng lẽ đứng trước giường, đôi mắt như ngọc đen chăm chăm khóa chặt lấy Sắt Sắt, nói có phần cay đắng: “Giang - Sắt - Sắt!”

Chàng vừa đứng dậy, Sắt Sắt liền cảm thấy một luồng khí lạnh xộc tới, không chịu được bèn co người lại.

Minh Xuân Thủy nhìn bộ dạng co ro của nàng, trong đôi mắt đen ánh lên vẻ đau đớn, chàng quay người bỏ chiếc chăn gấm có cắm ngân châm ra, lại lấy từ trong tủ ra một chiếc chăn gấm khác đắp lên người Sắt Sắt. Chàng đứng lặng giây lát trong bóng đêm, rồi quay người rời đi.

Sắt Sắt ôm chăn gấm, có phần ngẩn ngơ. Thực ra nàng biết câu nói vừa rồi có tác dụng, nhưng chưa từng nghĩ rằng nó lại có sức đả kích chàng đến thế, lúc chàng quay mình bỏ đi, nàng thậm chí có thể cảm nhận được sự lạnh lùng toát ra từ trên người chàng.

Nàng có thể khẳng định, lần này, chàng thực sự tức giận rồi.

Theo Sắt Sắt thấy, chàng hình như không nên để tâm đến thế trước câu nói này mới phải, chẳng lẽ…

Sắt Sắt bỗng nhớ đến câu chuyện mà mấy ngày hôm trước lúc mới tỉnh dậy, trong mơ hồ nàng đã được nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Vốn cứ tưởng đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ, cho nên nàng chưa từng nghĩ ngợi sâu xa. Nhưng giờ nghĩ lại, đó rõ ràng không phải là mơ.

Sắt Sắt ôm chăn gấm, ngồi bên giường, nhớ lại tỉ mỉ tất cả các chi tiết của giấc mơ đó. Càng nhớ lại càng thêm chắc chắn, đó vốn dĩ không phải là mơ, mà là Minh Xuân Thủy đang giải thích với nàng, giải thích quan hệ giữa chàng và Liên Tâm. Nàng hiểu, thân làm Lầu chủ của Xuân Thủy Lầu, là Thủ lĩnh của Côn Luân Nô, chàng đương nhiên phải có một quãng đời gian khổ trong quá khứ. Nhưng nàng chưa từng nghĩ rằng, chàng lại có một quá khứ thê thảm khổ sở đến mức đó.

Sắt Sắt bỗng cảm thấy trái tim quặn đau vì Minh Xuân Thủy.

Thời khắc này, nàng tự hỏi chính mình, nếu là nàng, đối diện với ân nhân mà mình ngưỡng mộ, nàng sẽ làm thế nào? Nàng bỗng thấy bản thân mình đã hiểu Minh Xuân Thủy thêm một chút, thế nhưng, lúc này bên mình trống trải, chàng đã bỏ đi mất tự lúc nào rồi.

Đêm dần về khuya, ánh trăng ngoài cửa sổ tỏa ra thứ ánh sáng lành lạnh, một loài chim không rõ tên hót lên vài tiếng từ trên cành cây quế hoa bên ngoài khung cửa, rồi vỗ cánh bay đi.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đứt Từng Khúc Ruột

Sáng hôm sau, Sắt Sắt dùng xong bữa rồi, vẫn không thấy bóng dáng Minh Xuân Thủy đâu. Từ trước đến nay, bất luận nàng đối xử lạnh nhạt với chàng thế nào, một ngày ba bữa, chàng vẫn đều ở bên cạnh nàng. Sắt Sắt không nhịn được cất lời hỏi Tiểu Thoa: "Tiểu Thoa, ngươi có biết Lầu chủ ở đâu không?"

Tiểu Thoa ngước mắt lên, cảm thấy có phần kì quặc khi Sắt Sắt chủ động hỏi Lầu chủ đi đâu. Nàng mỉm cười đáp: "Mới sáng sớm Lầu chủ đã ra ngoài làm việc, nhắn lại bảo bọn nô tỳ hầu hạ phu nhân cho tốt."

Sắt Sắt không ngờ chàng đã rời khỏi Xuân Thủy Lầu rồi, nàng biết thân là Lầu chủ của Xuân Thủy Lầu, chàng không thể ngày nào cũng dùng dằng ở đây mãi được. Từ khi biết câu chuyện hôm đó do Minh Xuân Thủy kể, Sắt Sắt cũng hiểu, chàng có mối thù giết Mẫu thân với một số người.

"Lầu chủ có nói bao giờ về không?" Sắt Sắt ôn tồn hỏi.

Lần này, Tiểu Thoa không chỉ thấy lạ, mà còn thấy vui mừng. Xem ra phu nhân đối với Lầu chủ đã không còn lạnh nhạt nữa rồi. Nàng cười đáp: "Chuyện này thì Tiểu Thoa không biết, chuyên bên ngoài giải quyết xong, Lầu chủ sẽ trở về thôi. Phu nhân chắc không phải bắt đầu nhớ Lầu chủ rồi đấy chứ? Chẳng lẽ đây chính là "một ngày không gặp, dài tựa ba thu" mà người ta vẫn thường hay nói đó sao?"

Sắt Sắt cười nhạt: "Tiểu Thoa, từ bao giờ ngươi đã học được cái thói bẻm mép rồi, ta chỉ là có chuyện muốn hỏi Lầu chủ thôi." Thế nhưng, điều

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt muốn hỏi mãi vẫn không cơ hội để hỏi, vì chuyến này Minh Xuân Thủy đã đi hơn một tháng vẫn chưa thấy về.

Ngày tháng nối nhau trôi đi, thoáng chốc hoa quế trước cửa sổ đã rụng hết, hoa ở vườn sau chỉ còn mỗi loài cúc trường sinh ngạo nghễ trước gió sương đang nở rộ, trời đã vào tiết cuối thu đầu đông.

Những ngày này, Sắt Sắt không rảnh rỗi, ngày nào cũng luyện tập nội công. Thứ kì dược mà Vân Khinh Cuồng đưa đến quả nhiên hiệu quả hơn thảo dược nàng vẫn uống rất nhiều. Mới chỉ hơn một tháng, nội công của Sắt Sắt đã từ tầng thứ tư tăng lên đến tầng sáu. Hàn chứng trên người cũng chuyển biến tốt hơn, nàng có thể khoác áo ra vườn đi dạo được rồi. Nếu như lúc trước, e rằng ở vào những ngày cuối thu thế này, nàng ra khỏi cửa sẽ bị lạnh đến chết cóng mất. Đôi mắt mù vẫn chưa khỏi, cứ cách mấy ngày Vân Khinh Cuồng lại đến đắp thuốc cho nàng, nói rằng đã có hiện tượng chuyển biến tốt.

Hôm nay, Sắt Sắt ngồi gảy đàn trên hành lang, giữa tiếng đàn thánh thót, chợt nghe thấy một tràng tiếng bước chân vang lên. Sắt Sắt khẽ mỉm cười, nàng nghe ra đó là bước chân của Liên Tâm, nhẹ nhàng mà chậm rãi. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng nàng có thể tưởng tượng ra, dưới ánh mặt trời dìu dịu, người con gái dung mạo tuyệt sắc, tà áo bay bay trong gió, thân hình yểu điệu uyển chuyển chầm chậm bước tới.

Nàng hiểu, người con gái có thể khiến Minh Xuân Thủy xem như thần tiên, chắc chắn không phải loại son phấn tầm thường.

Những ngày này, Minh Xuân Thủy vắng mặt, Liên Tâm vẫn đều đặn đến theo hầu, vì Sắt Sắt dành hơn nửa thời gian ở trong phòng luyện công, nên rất ít khi gặp nàng ta.

“Thanh thoát mà không mất đi sự sôi nổi, dịu dàng chậm rãi mà không mất đi vẻ phóng khoáng, không biết phu nhân đang tấu khúc đàn gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Tiếng nói trong trẻo dịu dàng của Liên Tâm theo gió ung dung truyền đến.

“Đây là khúc đàn Kiêm hà[1],” Sắt Sắt mỉm cười, “Liên Tâm cô nương chắc cũng là cao thủ chơi đàn phải không, không biết có thể đàn một khúc chăng?” Chỉ một câu mà có thể nói ra được ý tứ trong khúc đàn của nàng, thì tất nhiên cũng phải là một cao thủ.

[1] Lau sậy

Liên Tâm tươi cười, cũng không từ chối: “Liên Tâm xin đàn một khúc Thủy điệu ca đầu vậy.”

“Hoa dương liễu bay qua, thơ sầu lâu chưa viết.

Trên đầu, vầng trăng khuyết, gió mưa rả rích tuôn.

Ngoài rèm mờ mịt sương, tìm chi hồ xanh cũ, nào thấy bóng ai đâu?

Thử hỏi vầng trăng lẻ, lời nào cũng hợp nhau…

…Cúi đầu lặng lẽ đứng đó, đưa mắt nhìn xa xôi.

Hoa vàng chưa rụng hết, thu nay lại rạng ngời.

Chớp mắt thành xa cách, uyển chuyển một bóng người.

Tương tư dài đằng đẵng, ngày xuân dẫu đẹp tươi, thôi cũng mãi xa rồi…”

Tiếng đàn réo rắt, trước thì như cô nhạn tung bay, trăng lạnh chiếu sáng, sau lại như mây trên mặt nước, sương thu ngàn dặm, mang vẻ đìu hiu, mà không mất đi khí thế bi tráng. Nàng ta vừa đàn vừa hát, tiếng hát êm dịu mà thanh thoát.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt tựa cửa lắng nghe, từ trong điệu đàn tiếng hát, cảm thấy người con gái trước mắt lẽ ra phải mang tính cách thanh cao kiêu ngạo, không biết vì sao, lại cứ cố chấp muốn hạ mình làm nô tỳ. Hay là mất trí nhớ cũng có thể thay đổi tính cách của con người?

Khúc đàn kết thúc, Liên Tâm đứng dậy thi lễ, "Liên Tâm lại vụng về rồi."

Sắt Sắt từ trong say sưa bừng tỉnh, cười nhẹ đáp: "Ánh trăng cô độc trong trẻo trên cao theo mây vờn, hàn mai lặng lẽ nở khi tuyết rơi. Tài đánh đàn của Liên Tâm cô nương vào hàng bậc nhất, khúc đàn cũng hay vô cùng. Chỉ có điều, nếu đã không thể nhớ ra chuyện cũ, thì đừng nên tiếp tục đau thương mới phải."

Sắc mặt Liên Tâm hơi ngẩn ra, cười nhạt đáp: "Liên Tâm tuy không nhớ ra chuyện cũ, nhưng ngày nào cũng mơ thấy ác mộng, tâm trạng không vui, đã khiến phu nhân cười chê rồi."

Sắt Sắt cười trừ, đúng lúc đó, bỗng nghe thấy Tiểu Thoa đứng bên cạnh khẽ nói: "Lầu chủ đã trở về." Tính cách của Tiểu Thoa xưa nay trầm tĩnh, vậy mà lúc này trong giọng nói ngoài nỗi vui mừng còn ẩn chứa vài phần hoảng sợ.

Sắt Sắt vì nỗi hoảng sợ của Tiểu Thoa mà trong lòng cũng thoáng xao động, liền nghe thấy tiếng bước chân vang lên trên hành lang. Có năm người đi đến, có điều, Sắt Sắt không nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn khoan thai của Minh Xuân Thủy.

Có chuyện gì thế này?

Sắt Sắt chau mày, chẳng phải Minh Xuân Thủy đã về rồi sao? Sao lại không có tiếng bước chân của chàng? Còn đang nghi hoặc, liền nghe thấy Liên Tâm ở bên dịu giọng nói: "Lầu chủ, Lầu chủ làm sao thế này?" Trong tiếng nói thỏ thẻ cũng chứa đầy nỗi sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sắt Sắt thoáng thấy bất an, nàng quay lại hỏi Tiểu Thoa ở bên cạnh: ”Tiểu Thoa, Lầu chủ sao vậy?”

Tiểu Thoa lo lắng cho Minh Xuân Thủy, quên cả chuyện Sắt Sắt đã bị mù, thấy Sắt Sắt lên tiếng hỏi, liền rầu rĩ đáp: ”Lầu chủ hình như bị thương, được người ta dùng ghế mềm khiêng về.”

Trong lòng Sắt Sắt thoáng chấn động, xung quanh rõ ràng rất hỗn loạn, vậy mà nàng hình như nghe thấy cả tiếng hơi thở của mình, ngập tràn lo lắng. Tiếng bước chân hỗn loạn đi qua bên cạnh, hình như có một đoàn người đã vào trong phòng ngủ.

Sắt Sắt để Tiểu Thoa dìu, cũng chậm rãi tiến vào bên trong.

Trong phòng nhộn nhạo cả lên, mùi thuốc dìu dịu dần thoang thoảng bay khắp phòng.

Vân Khinh Cuồng cho tất cả thị nữ lui xuống, chỉ còn lại Liên Tâm đứng trước giường không chịu đi, nàng ta đau đớn nói: “Vân công tử, ngày trước khi Liên Tâm bị thương nặng, được Lầu chủ hết lòng chăm sóc, Liên Tâm mới nhặt được tính mạng về. Nay Lầu chủ bị thương, Liên Tâm cũng muốn tự mình chăm sóc Lầu chủ mới phải. Vết thương của Lầu chủ còn chưa khỏi, Liên Tâm quyết không rời xa Lầu chủ nửa bước.” Tiếng nói của nàng ta dịu dàng mà rầu rĩ, thế nhưng, lại thêm vài phần kiên định mà khó lòng cự tuyệt.

Vân Khinh Cuồng thở dài một tiếng, bình tĩnh đáp: “Cũng được, nếu đã như vậy thì cô cứ ở lại đây đi. Vết thương của Lầu chủ tạm thời không cần đắp thuốc, cô không phải lo. Trụy Tử, cô và Liên Tâm cô nương cùng ở đây chăm sóc Lầu chủ. Tiểu Thoa, muội hầu hạ Lầu chủ phu nhân cho cẩn thận, ta về trước đây.”

“Vân công tử, Lầu chủ bị thương ở đâu? Thương thế ra sao?” Tiểu Thoa lo lắng hỏi.

https://thuviensach.vn

Vân Khinh Cuồng liếc nhìn Sắt Sắt đứng bên cạnh Tiểu Thoa một cái, lấy tay ôm ngực, thở dài đáp: “Bị thương ở đây này.”

Tiểu Thoa thất kinh, sợ trắng bệch cả mặt, “Lầu chủ không sao chứ?”

Vân Khinh Cuồng nháy nháy mắt, “Vậy thì phải xem việc chăm sóc có chu đáo hay không. Ta về trước để bốc thuốc đây, mọi người chăm sóc Lầu chủ cẩn thận.” Nói đoạn, hắn hướng về phía Sắt Sắt thi lễ rồi lui ra.

Sắt Sắt im lặng đứng trong phòng, những lời của Vân Khinh Cuồng, nàng hoàn toàn không dám tin. Gã điên họ Vân này hành sự bao giờ cũng khiến người khác khó mà quên được. Có điều chuyện ngày hôm nay, không cho phép nàng không tin.

Bởi lẽ, nàng đứng bên giường, rõ ràng cách Minh Xuân Thủy rất gần, nhưng chỉ có thể cảm nhận được hơi thở yếu ớt của chàng. Nếu là ngày thường, trừ phi chàng nín thở để cố ý che giấu sự có mặt của mình, bằng không Sắt Sắt đều có thể cảm thấy được khí thế tỏa ra từ trên người chàng, hoặc ôn nhã, hoặc sắc bén, hoặc bá đạo. Hoặc giả nàng sẽ cảm thấy ánh mắt chàng đang chăm chú nhìn nàng. Nhưng lúc này, nàng chẳng cảm thấy gì hết, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của chàng, hiển nhiên, chàng đang trong trạng thái hôn mê.

Chàng hình như bị thương thật. Gương mặt Sắt Sắt dần cắt không còn giọt máu, trái tim không ngừng đập loạn lên. Trái tim nàng chẳng phải đã lạnh nhạt từ lâu rồi sao, vì cớ gì sự an nguy của chàng vẫn có thể lay động tâm trí nàng đến vậy? Hóa ra, khi đã rơi xuống vũng bùn tình ái, chẳng dễ gì mà thoát ra được.

Nàng đứng bên giường, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người chàng, mùi hương ấy chưa hề vì xa cách lâu ngày mà trở nên có chút gì lạ lẫm. Vốn dĩ, nàng có mấy lời muốn hỏi chàng, chẳng ngờ, đợi đến hơn một

https://thuviensach.vn

tháng lại rơi vào tình cảnh thế này. Nàng quả thực thấy sợ, những lời đó liệu có mãi mãi sẽ không còn cơ hội để hỏi nữa không?

“Phu nhân, sắc mặt phu nhân không tốt, hãy về nghỉ ngơi một lát đi, ở đây đã có bọn nô tỳ chăm sóc, xin phu nhân cứ an tâm.”

Liên Tâm ngồi bên mép giường, quay người nói với Sắt Sắt.

Trụy Tử đứng một bên nghe thấy thế, “hừ” một tiếng có phần bất mãn: “Liên Tâm cô nương, Lầu chủ vẫn còn đang hôn mê, phu nhân sao có thể yên tâm nghỉ ngơi được?” Trụy Tử nói năng xưa nay không hề nể nang bao giờ.

Sắt Sắt đương nhiên không thể đi nghỉ ngơi được, có điều nàng ở đây nhưng cũng không thể chăm sóc cho Minh Xuân Thủy. Nàng liền sai Tiểu Thoa dọn một chiếc võng vào, rồi ngồi ở một bên lặng nghe ngóng tình hình.

Nàng cứ lặng lẽ ngồi đó, trước mắt một màu tối đen, không biết bao lâu sau, hình như cảm nhận được người nằm trên giường thở hắt ra một tiếng, trong lòng Sắt Sắt khẽ rung động, hàng mi cũng theo đó khẽ run lên.

“Lầu chủ, huynh tỉnh rồi à?” Một giọng nói dịu dàng mừng rỡ vang lên bên cạnh, lúc này Sắt Sắt mới nhớ ra, giữa hai người bọn họ còn có Liên Tâm ngăn cách.

Quả nhiên chàng đã tỉnh.

Tuy rằng mù lòa, nhưng Sắt Sắt vẫn nhận thấy ánh mắt chàng từ từ lướt qua khuôn mặt nàng. Thế nhưng, chàng lại chẳng nói gì, trong bóng tối mịt mù, nàng thấy chàng giống như một con chim ưng lặng lẽ đậu trong rừng, khiến người ta không biết được dưới vẻ tĩnh lặng kia ẩn giấu những mối nguy hiểm gì.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười nhạt, nói như vậy thì vết thương của chàng vốn dĩ không nghiêm trọng, nếu không sao có thể có khí thế sắc bén đến thế được? Lại là trò tuồng của Vân Khinh Cuồng nữa đây mà. Hắn nghĩ làm như thế thì vui lắm sao?

"Liên Tâm, sao nàng lại ở đây?" Tiếng nói của chàng trầm ấm, dịu dàng, tựa như cơn gió mềm mại thổi tới giữa ngày đông.

Sắt Sắt khẽ thở dài, đối với Liên Tâm, chàng luôn nói chuyện bằng giọng dịu dàng như thế.

"Lầu chủ, huynh tỉnh dậy là tốt rồi, vừa rồi Liên Tâm quả thực sợ chết đi được. Vết thương của huynh còn đau không?" Liên Tâm dịu dàng nói, giọng điệu cực kì quan tâm.

Sắt Sắt yên lặng đứng lên, chầm chậm ra đứng bên cửa sổ. Mắt mù đã lâu, nàng cực kì mẫn cảm với tiếng nói và cảm xúc. Nàng nhắm mắt lại, cảm nhận làn gió tươi mát thổi tới qua cửa sổ, thư thái, tinh tế, mát rượi. Nếu hai mắt vẫn còn tốt, có thể ngắm nhìn phong cảnh, rất có thể nàng sẽ không để ý tới sự tồn tại của những điều nhỏ bé này.

"Phải, đau đớn vô cùng, có điều, Liên Tâm không cần phải lo, ta không việc gì đâu. Nàng cũng mệt rồi, mau về nghỉ ngơi cho sớm đi." Minh Xuân Thủy dịu giọng nói, ánh mắt liếc qua Sắt Sắt bên cửa sổ, thấy mặt nàng không đổi sắc, đôi mày khẽ chau.

"Đau đớn vô cùng ư? Để Liên Tâm xem nào, có phải vẫn còn chảy máu không?" Liên Tâm khẽ nhíu mày, lo lắng hỏi.

"Không cần đâu, ta nhớ Liên Tâm thấy máu là ngất, đừng nên xem nữa." Giọng nói trầm ấm dịu dàng của Minh Xuân Thủy đem theo cả một chút thương hại.

https://thuviensach.vn

Thực ra thương thế của Minh Xuân Thủy chẳng nghiêm trọng chút nào, chàng chỉ quá mệt mỏi thôi, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, vì vậy Vân Khinh Cuồng liền cho chàng uống một viên thuốc để ngủ cho ngon. Có điều, trông thấy bộ dạng lạnh nhạt của Sắt Sắt, chàng mới nói thương thế của nặng lên một chút. Thế nhưng, Liên Tâm hoàn toàn không hiểu, vẫn cứ không ngừng hỏi han.

Sắt Sắt nghe hai người ân cần nói chuyện, trong lòng không khỏi trở nên lạnh giá.

Một người không hề che giấu mối quan tâm lo lắng, một người lại hết lòng dịu dàng. Đây chính là tình chàng ý thiếp chăng? Câu mà nàng muốn hỏi, có còn cần thiết phải hỏi nữa không? Nếu đáp án là phủ định, Sắt Sắt thực không biết giấu mặt vào đâu.

“Không được, Liên Tâm nhất định phải xem, nếu không sẽ không yên tâm được.” Liên Tâm nói dịu dàng mà kiên định, giơ tay vén tà áo bên eo Minh Xuân Thủy lên.

Sắt Sắt đứng bên cửa sổ, lông mày cau lại, bên môi nở nụ cười rất nhạt. Từ tiếng đàn ban nãy của Liên Tâm, lại còn cả câu “Ngày xuân dẫu đẹp tươi, thôi cũng mãi xa rồi…” trong bài hát, Sắt Sắt đã đoán ra được, có lẽ Liên Tâm hoàn toàn chưa từng quên mất chuyện xưa, nếu không, sao có thể nói ra những lời cảm khái như thế? Nàng nhớ, Minh Xuân Thủy từng nói, người con gái mà chàng chờ đợi vẫn chưa đáp lại mối thâm tình của chàng. Giờ đây, xem ra Liên Tâm hối hận rồi, muốn níu kéo trái tim của Minh Xuân Thủy đây.

Lúc này, Sắt Sắt gần như có thể khẳng định, Liên Tâm chưa từng quên mất truyện xưa, hơn nữa cũng mang một mối thâm tình với Minh Xuân Thủy.

https://thuviensach.vn

Nói như vậy, người ta đúng là tình chàng ý thiếp rồi, còn nàng, rốt cuộc có cái gì? Sắt Sắt đứng đó, trái tim tựa như một khối băng lạnh lẽo xen lẫn một nỗi đau không cất thành lời.

Bỗng nghe thấy tiếng kêu thất thanh, Sắt Sắt mặc dù không trông thấy, nhưng vẫn theo phản xạ quay đầu lại.

Sắc mặt Liên Tâm bỗng chốc trở nên trắng bệch, nàng ta ôm lấy trán, men theo thành giường, ngã lăn xuống đất.

Minh Xuân Thủy nheo cặp mắt đen, đột nhiên đứng dậy xuống giường, giơ tay một cái, liền ôm lấy người Liên Tâm.

“Lầu chủ, cẩn thận vết thương của người.” Trụy Tử khẽ nói.

Minh Xuân Thủy chẳng hề quan tâm đến nỗi lo của Trụy Tử, chàng đỡ lấy tấm thân yểu điệu mềm mại của Liên Tâm, đặt nàng ta nằm thẳng trên giường, rồi vỗ nhẹ vào khuôn mặt nàng ta, trầm giọng gọi: “Liên Tâm, nàng làm sao thế? Mau tỉnh lại đi.” Trong tiếng nói êm dịu còn mang cả vài phần lo lắng.

“Thuộc hạ thấy cô ấy sợ máu mà ngất rồi.” Trụy Tử lãnh đạm nói. Lầu chủ đã bảo không cần cô ta xem vết thương, cô ta còn cứ đòi xem.

“Người đâu!” Minh Xuân Thủy thấp giọng gọi, “Đi mời Cuồng Y qua đây.”

Thị nữ ngoài cửa đáp lời rồi vội vã rời đi.

“Cô ấy làm sao vậy?” Sắt Sắt được Tiểu Thoa dìu, chậm rãi bước qua. Nàng biết thương thế của Minh Xuân Thủy không hề nghiêm trọng, vì thế vừa rồi chẳng lo lắng gì mấy. Nhưng Liên Tâm vô duyên vô cớ ngất đi, khiến nàng có phần nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy lặng lẽ nhìn Sắt Sắt, cúi xuống bắt mạch cho Liên Tâm, khẽ nói: “Không sao đâu, có thể là do thấy máu mà ngất đi thôi, có điều thân thể vẫn suy nhược lắm, bảo Vân Khinh Cuồng qua đây khám cho cô ấy.”

Ánh mắt của Tiểu Thoa lướt qua khuôn mặt Liên Tâm, khuôn mặt nàng ta quả thực xanh xao khác thường, xem ra vô cùng suy nhược.

“Liên Tâm, nàng tỉnh lại đi.” Minh Xuân Thủy khẽ gọi.

Qua một lúc, trên gương mặt ngọc xanh xao của Liên Tâm, hàng mi đen dày khẽ rung, nàng ta đã tỉnh dậy từ trong cơn hôn mê.

“Ta bị làm sao thế này?” Liên Tâm hạ giọng hỏi.

“Vừa rồi nàng bị hôn mê, thân thể suy nhược quá, để ta sai thị nữ đưa nàng về nghỉ ngơi, lát nữa bảo Cuồng Y qua đó xem bệnh cho nàng.” Minh Xuân Thủy thấy Liên Tâm đã tỉnh, liền thở ra một tiếng.

“Liên Tâm không sao đâu, Liên Tâm muốn ở lại chăm sóc Lầu chủ, Lầu chủ vẫn đang bị thương mà.” Liên Tâm ngồi dậy trên giường nói.

Minh Xuân Thủy nở một nụ cười, đáp: “Ta thực sự không sao, chỉ là vết thương ngoài da, vừa rồi ta uống thuốc, cho nên mới ngủ như vậy. Nàng yên tâm nghỉ ngơi đi, không cần phải lo cho ta.” Chàng đứng dậy dặn dò thị vệ khiêng ghế mềm đến đưa Liên Tâm về.

Liên Tâm vừa đi khỏi, Minh Xuân Thủy liền khoát tay cho thị nữ lui hết xuống, trong phòng thoáng chốc trở nên yên lặng.

Sắt Sắt lặng lẽ đứng trong phòng, lời mà nàng vốn định hỏi, không phải không hỏi được, mà là không còn tâm trạng nào để hỏi nữa. Nàng cảm thấy Minh Xuân Thủy ngồi trên giường hơi thở có phần rối loạn, không biết là do gần đây nội công của bản thân tăng lên, hay là do chàng không cố ý che

https://thuviensach.vn

giấu tâm trạng của mình. Chàng lo lắng thế này, chắc là vì Liên Tâm, dẫu sao thì đó cũng là giai nhân mà chàng ngưỡng mộ, lại là ân nhân cứu mạng chàng, hơn nữa đối với chàng, nàng ta cũng dịu dàng săn sóc thế cơ mà.

Trong lòng Sắt Sắt bỗng dâng lên một thứ cảm xúc khó lòng gọi tên, lúc này nàng không biết phải đối diện với chàng thế nào nữa.

Trong bóng đen mù mịt, nàng không trông thấy chàng, mà chàng cũng đang chìm trong yên lặng.

Nhưng lúc này sự im lặng giữa hai người thể hiện điều gì chứ? Giữa bọn họ, quả thực không còn gì để nói nữa hay sao?

Thứ im lặng bức bối này khiến nàng không thể nào chịu đựng thêm được nữa. Sắt Sắt quay người, mò mẫm đi về phía cửa.

“Nàng định đi đâu?” Tiếng nói của Minh Xuân Thủy vang lên trong bóng tối, trong sự lạnh lùng mang theo cơn giận dỗi khó tả.

Sắt Sắt không nhịn được liền bật cười, vì sao nói chuyện với Liên Tâm chàng dịu dàng là thế, còn đối với nàng, lại là thứ giọng điệu giận dỗi vô cớ thế này?

“Ta ra ngoài đi dạo!” Sắt Sắt lặng lẽ quay đầu, trái tim dậy sóng bỗng chốc đã bình tĩnh trở lại.

“Ta bị thương rồi, nàng không đắp thuốc cho ta à?” Chàng trầm giọng nói, trong lời nói mang theo nỗi oán trách khó mà nhận ra được.

Sắt Sắt chau mày, chàng rõ ràng bị thương không nặng, Vân Khinh Cuồng vừa rồi cũng đã dặn, tạm thời hoàn toàn không cần đắp thuốc. Hơn nữa, nàng là một kẻ mù, đắp thuốc cho chàng thế nào được?

“Để ta đi gọi thị nữ vào đây!” Sắt Sắt lạnh nhạt nói.

https://thuviensach.vn

“Không cần bọn họ, ta chỉ cần nàng thôi!” Chàng khẽ nói, trong giọng nói mang sự quả quyết không gì lay chuyển được.

“Không phải huynh chẳng bị thương gì sao?” Sắt Sắt cười nhạt, chẳng hề có chút rung động. Vừa rồi chàng suýt thì đã ôm lấy Liên Tâm mà đưa người ta về, hơn nữa, chàng cũng đã nói, bản thân vốn dĩ chẳng bị thương gì, chỉ vì uống thuốc của Vân Khinh Cuồng nên mới ngủ quên đi mất mà thôi.

“Ta làm thế là để an ủi người khác, rốt cuộc nàng có định đắp thuốc cho ta không? Lại chảy máu rồi, đau chết đi được.” Minh Xuân Thủy trầm giọng nói, tiếng nói đầy nỗi oán trách pha lẫn bi thương.

Sắt Sắt quay người, tiến về phía chàng: “Thuốc đâu? Đưa đây!” Nàng giơ cánh tay thon, hỏi, cặp mắt đen sáng như gương, không một gợn sóng. Đắp thuốc thì đắp thuốc, để xem xem, chàng rốt cuộc có bị thương nặng không.

“Đưa cho nàng này!” Minh Xuân Thủy thấp giọng nói, rồi đặt một chiếc bình sứ mát rượi vào tay nàng.

Sắt Sắt rút nắp bình ra, một mùi hương nhàn nhạt mát lạnh xông lên, là mùi thuốc kim sang. Nàng chầm chậm men theo giường, ngồi xuống, chậm rãi cất tiếng hỏi: “Vết thương ở đâu?”

Lời nàng nói với chàng càng lúc càng ngắn gọn, dường như thể hiện sự tức giận trong lòng. Nàng đang giận chàng cơ đấy, biết được điều này, bên môi Minh Xuân Thủy liền lộ nét cười. “Đây này, ở trên eo.” Minh Xuân Thủy ra vẻ nghiêm chỉnh nói.

Nhưng Sắt Sắt là người mù, cho dù chàng nói là ở trên eo, Sắt Sắt cũng chả biết là ở đâu. Nàng giơ tay ra, nhưng lại chỉ chạm vào vai chàng.

https://thuviensach.vn

“Xuống dưới nữa!” Chàng ung dung mở lời, trong lời nói ẩn chứa một nét điềm đạm.

Sắt Sắt thoáng ngẩn người, cảm thấy hơi thở nóng bừng của chàng lướt qua tay nàng, trong tim nàng khẽ run rẩy, vừa định rút tay về, đã bị Minh Xuân Thủy nắm lấy, Sắt Sắt vùng vẫy mấy lần, vẫn không giằng ra được khỏi lòng bàn tay lớn như gọng kìm của chàng.

Chàng cởi áo, nắm lấy tay nàng, chậm rãi lướt dần xuống dưới, men theo bộ ngực vạm vỡ ấm áp, từng chút một lướt trên làn da mịn màng nóng bỏng của chàng.

Trên gương mặt đẹp như ngọc của Sắt Sắt ửng lên sắc hồng e thẹn, giây phút này, nàng gần như có thể khẳng định, gã Minh Xuân Thủy này đang trêu ghẹo nàng. Thế nhưng, dưới sự dẫn dắt của chàng, bàn tay đã vuốt đến vết thương bên eo chàng, ở đó ươn ướt, một dòng máu ấm nóng đang âm thầm rỉ ra.

“Ở đây!” Tiếng nói của Minh Xuân Thủy hạ xuống rất thấp, giọng nói ôn nhã có chút khàn khàn. Có lẽ là bị nàng ấn lên vết thương, đau đớn mà thành ra như vậy.

Sắt Sắt chau mày, quả thực chàng không lừa nàng, vết thương đúng là rách ra rồi. Nàng liền gỡ lớp vải băng bó ra, đổ thuốc kim sang lên vết thương cho chàng, sau đó băng bó lại một cách cẩn thận.

“Được rồi, huynh nghỉ ngơi đi.” Sắt Sắt khẽ nói, đứng dậy định bỏ đi. Bỗng nhiên, nàng thấy thân mình nhẹ bẫng, chàng đã ôm nàng lên giường, vòng tay của chàng tựa như một cái kén ôm chặt lấy nàng.

“Nàng nói cho ta nghe, vừa rồi có phải là nàng đang ghen không?” Tiếng nói của chàng vang lên bên tai, sự dịu dàng mang đầy vẻ mê hoặc.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cảm thấy hơi thở của chàng phả trên mặt nàng mang theo hơi ấm, khiến nửa bên má nàng nóng bừng.

Ghen? Nàng đang ghen? Đang ghen với Liên Tâm ư?

"Có phải nàng đang ghen không?" Chàng tiếp tục bám riết lấy câu hỏi, giọng điệu cố tình làm ra vẻ hoàn toàn bình thản, thế nhưng, hơi thở nóng bừng của chàng để lộ ra sự ngóng đợi trong lòng.

"Đâu có!" Sắt Sắt cố nén nhịp tim cuồng loạn, lạnh nhạt trả lời.

Ánh mắt nóng bừng của Minh Xuân Thủy bỗng nhiên trở nên ảm đạm, chàng buông nàng ra, trầm giọng nói: "Nàng thực sự chẳng quan tâm chút nào đến việc ta có bị thương hay không ư?"

"Có một Liên Tâm quan tâm còn chưa đủ sao?" Sắt Sắt lạnh lùng đáp, đang định đứng dậy xuống giường, trên người bỗng thấy ấm áp, cánh tay chàng đã vòng qua eo thon của nàng, ôm lấy thân hình nàng, lần này thân thể hai người dính sát vào nhau, không có lấy một khe hở. Mùi hương đàn ông độc đáo của riêng chàng bao vây lấy tất cả cảm giác của nàng. Bên tai nàng truyền đến tiếng cười khe khẽ, "Quả nhiên là ghen rồi, lại còn không chịu nhận!"

"Ta đâu có…" Lời còn chưa nói hết đã bị đôi môi chàng chặn lại. Chàng ôm nàng thật chặt, hôn nàng một cách bá đạo mà vẫn không mất đi sự dịu dàng, gửi gắm sự cuồng nhiệt, nhớ nhung và mối thâm tình của chàng dành cho nàng.

Tình cảm quyến luyến của người ấy gần như đã khiến nàng hoàn toàn say đắm.

Thế nhưng, Sắt Sắt vẫn không ngừng nhắc nhở bản thân mình, không được tiếp tục sa vào cạm bẫy dịu dàng của chàng nữa.

https://thuviensach.vn

Nàng đẩy mạnh chàng ra, lạnh lùng nói: “Minh Xuân Thủy, huynh đừng bỡn cợt ta nữa, huynh thấy thế này hay lắm sao?”

Minh Xuân Thủy không ngờ nội lực của Sắt Sắt đã tăng lên không ít, chớp mắt đã bị nàng đẩy ra rồi. Chàng ngầm vận nội lực, thân mình mới đứng vững được.

“Nàng tưởng rằng ta đang bỡn cợt nàng ư?” Chàng đứng thẳng trước mặt nàng, trong đôi mắt đen sâu thẳm phủ lên một màn sương dày, lạnh giá.

“Không phải vậy sao?” Sắt Sắt dằn từng tiếng, ”Người mà huynh thích chẳng phải Liên Tâm sao? Chẳng phải huynh vẫn luôn chờ đợi cô ta à? Giờ đây, cô ta đã mất trí nhớ, lại thích huynh như thế, chẳng phải huynh có thể đạt được mong ước rồi còn gì. Người có thể cùng huynh sánh vai, khiến huynh ngưỡng mộ, khiến huynh thích thú đã quay lại rồi, huynh còn ở đây quấn lấy ta làm gì?”

Sắt Sắt nói xong, liền đứng dậy xuống giường, nhanh chân bước ra bên ngoài. Nhưng mới chỉ đi được hai bước, cánh tay liền bị Minh Xuân Thủy nắm lấy, chàng mặc cho nàng vùng vẫy không ngừng siết chặt vòng tay ôm lấy nàng.

Lần này chàng đã có đề phòng, ngầm vận nội công, bất luận Sắt Sắt vùng vẫy thế nào, cũng không giằng ra được khỏi vòng tay chàng.

“Minh Xuân Thủy, rốt cuộc huynh định làm gì? Rốt cuộc phải thế nào thì huynh mới chịu buông tha cho ta?” Sắt Sắt đau đớn hỏi.

Minh Xuân Thủy giơ tay nâng gương mặt Sắt Sắt lên, đôi mắt đen sâu thẳm khóa chặt lấy dung nhan yêu kiều của nàng, nói rành rọt từng câu từng chữ: “Giang Sắt Sắt, nàng nghe cho rõ đây, người ta yêu là nàng, chỉ có nàng thôi. Nàng đã nghe rõ chưa?”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt đưa mắt chăm chú nhìn chàng, bởi vì không nhìn thấy chàng, nên nàng cảm nhận được thành ý trong lời nói của chàng rất rõ ràng.

“Vậy, còn Liên Tâm thì sao, lẽ nào chàng không yêu cô ấy?” Sắt Sắt run giọng hỏi.

“Cô ấy quả đúng là người khiến ta ngưỡng mộ, khiến ta thích thú, nhưng người ta yêu lại là nàng, nàng có hiểu không?”.

Tiếng nói của chàng tràn đầy tình ý, Sắt Sắt hoàn toàn ngẩn ngơ trong vòng tay chàng.

Minh Xuân Thủy cúi xuống, thấy Sắt Sắt ngẩng đầu, hàng mi dài khẽ rung, đôi mắt đen tuyệt đẹp thẳm sâu như một đầm nước không thấy đáy, đôi môi hồng tươi đỏ xinh hé mở. Chàng chưa từng thấy bộ dạng ngẩn ngơ như thế của Tiêm Tiêm công tử bao giờ.

Chàng dùng sức, ôm lấy nàng chặt hơn, gần như muốn đem nàng khảm sâu vào máu thịt của chàng.

Ánh mặt trời sau buổi trưa nhàn nhạt, xuyên qua khung cửa sổ khép hờ, bao phủ lấy hai người đang ôm nhau.

Sự tĩnh lặng và ấm áp tràn ngập khắp gian phòng.

Minh Xuân Thủy cúi đầu, khẽ nói: “Có lẽ, chúng ta nên có một đứa con, như thế thì nàng mới không có thời gian rảnh rỗi mà suy nghĩ lung tung nữa.”

Con ư?

Sắt Sắt đẩy chàng ra, nhíu mày nói: “Minh Xuân Thủy, mặc dù chàng nói yêu ta, nhưng ta vẫn chưa chắc chắn là bản thân có yêu chàng hay không. Cho nên, tốt nhất là chàng hãy từ bỏ ý định này đi.” Nói đoạn, nàng

https://thuviensach.vn

định lui ra, nhưng một người mù như nàng đương nhiên không thể trốn thoát khỏi bàn tay ma quái của Minh Xuân Thủy.

Minh Xuân Thủy ôm lấy nàng, rồi bế nàng lên, nhẹ đặt xuống chiếc giường mềm mại.

Sắt Sắt nằm trên giường, định cử độnng thì thấy toàn thân đã bị chàng giữ chặt lấy, bên tai vang lên tiếng nói có phần oán hận của chàng, “Giang Sắt Sắt, nàng thử nói một câu không thích ta nữa xem?”

Sắt Sắt cảm thấy lời nói của chàng chứa đựng rất nhiều tình ý, còn cả vẻ lạc lõng nặng nề và nỗi thất vọng ngập tràn. Trong lòng nàng dâng lên một cơn run rẩy khó tả, có điều, nàng không định dễ dàng tha thứ cho chàng như thế. Mi mắt nàng khẽ rung, lạnh nhạt nói: “Ta không thích…”

Minh Xuân Thủy cúi đầu, hôn lên môi Sắt Sắt, khẽ nói: “Xem ra, đúng là phải sinh một đứa con rồi.” Bàn tay chàng vuốt lên eo Sắt Sắt, đôi môi nóng bỏng men theo cổ nàng một mạch đi xuống, cứ thế hôn đến vùng mềm mại trước ngực nàng. Trong đôi mắt xưa nay luôn đen láy sâu thẳm, lúc này, chỉ thấy chứa chan tình ý.

Nụ hôn của chàng khiến nàng không ngừng run lên.

Nàng lúc này đang bị hơi nóng cơ thể chàng làm cho run sợ, mặc dù mắt nàng đã mù, nhưng nàng vẫn biết, hiện giờ đang là ban ngày. Còn chàng, xem ra không chỉ muốn có được nàng, mà còn muốn cưỡng đoạt. Nhưng nàng không thể vùng vẫy ra được, đôi tay sắt của chàng đã trói lấy thân hình nàng, khiến nàng chẳng cách nào thoát ra được.

Nụ hôn của chàng khiến thân thể và trái tim nàng mê loạn, gương mặt xinh đẹp như ngọc xấu hổ đỏ ửng lên.

Minh Xuân Thủy giơ tay lên vẫy nhẹ một cái, từng tầng sa mỏng và màn trướng trên giường theo nhau rủ xuống, che đi cảnh quyến luyến

https://thuviensach.vn

phong tình bên trong. Chàng đang định đưa tay cởi áo Sắt Sắt, ngoài cửa liền vang lên tiếng bẩm báo của thị nữ: “Lầu chủ.”

Minh Xuân Thủy ngừng lại, trầm giọng nói: “Chuyện gì thế?”

Thị nữ ngoài cửa bị hàn ý trong giọng nói của chàng làm cho chết khiếp, hồi lâu mới ấp úng nói: “Cuồng Y nói bệnh của Liên Tâm cô nương rất nặng, mời Lầu chủ qua đó xem sao.”

Sắt Sắt cảm thấy rất rõ thân hình Minh Xuân Thủy cứng lại, tiếp đó cảm thấy bàn tay to lớn của chàng từ từ vuốt qua khuôn mặt nàng, lại hôn lên môi nàng lần nữa, khẽ nói: “Ta đi xem sao, nàng ở đây nghỉ ngơi đi nhé!”

Chàng quay mình xuống giường, thoáng nghe thấy tiếng tà áo bay nhẹ, rõ ràng là chàng vội vã mặc y phục, tiếp đó nghe thấy tiếng bước chân chàng vội vã rời đi.

Sắt Sắt chỉ thấy trong lòng bỗng nghẹn lại, mặc dù chàng nói yêu nàng, thế nhưng, sao nàng lại cảm thấy, trong tim chàng, nàng vốn dĩ không quan trọng như Liên Tâm kia. Nàng thực không dám chắc, Minh Xuân Thủy liệu có xác định rõ được tình cảm của chính mình hay không.

Sắt Sắt ngồi dậy trên giường, lạnh nhạt nói: “Người đâu.”

“Phu nhân, người không sao chứ?” Tiểu Thoa vội chạy từ ngoài cửa vào, nàng loáng thoáng nghe thấy tiếng bẩm báo vừa rồi của thị nữ ở Khinh Yên Uyển, nên rất lo cho Sắt Sắt.

Sắt Sắt cười nhạt nói: “Không sao, Tiểu Thoa, ngươi chải đầu cho ta. Lát nữa, ta muốn ra ngoài đi dạo.” Từ sau khi bị mù, luôn là Tiểu Thoa chải đầu trang điểm cho nàng.

Tiểu Thoa gật đầu, cẩn thận chải kiểu tóc Lăng Vân mà Sắt Sắt ưa thích nhất, lấy từ trong tủ ra một chiếc áo khoác da cáo trắng khoác lên cho nàng.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Thoa, ngươi theo ta đến Khinh Yên Uyển một chuyến.” Sắt Sắt nhẹ nhàng nói.

“Phu nhân, nô tỳ nghĩ chúng ta đến hậu viên đi dạo là được rồi.” Tiểu Thoa lo lắng nói. Lầu chủ lúc này nhất định đã đến Khinh Yên Uyển, nghe nói cái cô Liên Tâm kia bị bệnh, lúc này phu nhân đến đó, không được thích hợp cho lắm.

“Tiểu Thoa, ngươi không cần ngăn cản ta. Ta nhất định phải đi. Nếu ngươi không theo ta, thì ta sẽ tự đi một mình vậy.” Sắt Sắt đương nhiên hiểu rõ nỗi lo của Tiểu Thoa, có điều, nàng nhất định phải đi một chuyến. Nàng muốn xem xem, Liên Tâm kia rốt cuộc mắc phải bệnh gì.

Tiểu Thoa cản không được Sắt Sắt, đành dìu nàng, chậm rãi đi về phía Khinh Yên Uyển. Thực ra có một số chuyện, có lẽ biết sớm một chút sẽ tốt hơn.

Đi qua cầu đá trên Yên Ba Hồ, chẳng mấy chốc đến cổng Khinh Yên Uyển, ngoài cổng không có thị vệ canh gác, Sắt Sắt và Tiểu Thoa liền đi thẳng vào trong.

Trong viện mùi hoa thoang thoảng, hai lần nàng đến đây, mặc dù thời gian không giống nhau, nhưng tâm tình thì vẫn vậy, vô cùng bức bối. Men theo hành lang, vòng qua mấy chỗ khuất khúc, Sắt Sắt liền nghe thấy phía trước, thoáng vọng lại tiếng khóc.

Nội công tâm pháp của Sắt Sắt đã luyện đến tầng thứ sáu, thính lực vốn dĩ đã rất tốt, giờ lại bị mù, đối với âm thanh cực kì mẫn cảm. Vì thế, tiếng khóc kia truyền vào tai nàng cực kì rõ ràng.

Nàng dừng bước chân, ngưng thần lắng nghe.

Tiểu Thoa loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc, nhưng không nghe rõ như Sắt Sắt, thấy Sắt Sắt không tiến lên nữa, cũng liền dừng lại.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt lặng lẽ đứng đó, nghe trong gió tiếng khóc của người con gái kia dần dần ngừng lại, nàng ta nghẹn ngào hỏi: “Lầu chủ, huynh nói cho muội biết, đứa con này là của ai? Là ai đã khiến muội có thai? Mặc dù muội không nhớ ra chuyện trước đây, nhưng muội vẫn biết rõ, muội chưa từng lấy chồng, đứa con này rốt cuộc là của ai? Lầu chủ, huynh nói cho muội biết đi!”

Trong phòng vang lên một tiếng thở dài rất nhẹ nếu không cực kì chú ý thì không thể nghe thấy nổi, tiếp đó là giọng nói xót xa của Minh Xuân Thủy vang lên: “Nếu nàng biết cha đứa trẻ là ai, nàng định sẽ làm thế nào?”

“Muội nhất định sẽ giết chết hắn, sau đó tự sát. Mặc dù muội đã quên chuyện cũ, nhưng muội hiểu rất rõ trái tim mình đã thuộc về Lầu chủ, không thể có con với người đàn ông nào khác, nếu là con của người khác, vậy thì nhất định là kẻ đó đã cưỡng bức muội!” Tiếng nói của Liên Tâm vẫn dịu dàng, nhưng trong giọng nói lại mang sự quyết liệt không thể át chế được.

Một thoáng im lặng khó tả lan tỏa khắp không gian, bốn bề lặng như tờ, đến cả tiếng gió hình như cũng không còn nghe thấy. Tinh thần của Sắt Sắt lúc này đang tập trung cả vào đoạn nói chuyện của hai người trong gian phòng trước mặt.

Không ngờ Liên Tâm đã có thai, mà cô ta lại vì mất trí nhớ nên không biết đứa con này là của ai.

Sắt Sắt lặng lẽ đứng trên hành lang, ánh mặt trời sau buổi ban trưa ấm áp chiếu trên người nàng, nhưng nàng chẳng cảm nhận được chút hơi ấm nào.

“Đứa con… là của ta.” Tiếng nói trầm ấm của Minh Xuân Thủy theo gió truyền đến.

https://thuviensach.vn

Giọng nói thấp đến mức gần như không thể nghe thấy được, lọt vào tai Sắt Sắt, chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang.

Đứa con, hóa ra là của chàng!

Bên môi Sắt Sắt nở ra một nụ cười lạnh lẽo, dưới ánh mặt trời dịu dàng, trông mơ hồ mà nhợt nhạt.

Vừa rồi, chàng còn dịu dàng bên tai nàng rằng yêu nàng, nói muốn nàng sinh cho chàng một đứa con. Ai ngờ, nhanh thật, một người con gái khác đã mang thai đứa con của chàng rồi.

Chàng còn nói dối với Liên Tâm là ngưỡng mộ, là thích thú, đối với nàng mới là tình yêu.

Hóa ra, đường đường Lầu chủ Xuân Thủy Lầu, cũng chỉ toàn nói dối. Chẳng trách có người từng nói, lời thề của đàn ông chỉ là gió thoảng bên tai, đây cũng thổi qua, kia cũng thổi qua, vốn dĩ chẳng thể coi là thật.

Sắt Sắt có thể tưởng tượng ra, trong khuê phòng ấm áp tinh tế điển nhã mà Minh Xuân Thủy tự tay xây dựng cho Liên Tâm, Minh Xuân Thủy trong tà áo trắng, đang dịu dàng ôm lấy Liên Tâm hoa nhường nguyệt thẹn, đầu mày cuối mắt đầy những tình ý sâu đậm ngọt ngào.

Sắt Sắt thực là may mắn, nàng đã mù không thể trông thấy cảnh tượng tan nát cõi lòng đó.

Thế nhưng, mặc dù không trông thấy cảnh ấy, trái tim nàng vì cớ gì vẫn đau đớn đến mức này, tựa như có mũi dao đang liên tục đâm vào.

Vòng tay vừa nãy còn ôm lấy nàng, lúc này, đang ôm người con gái khác.

https://thuviensach.vn

Tiếp sau đó, Liên Tâm nói những gì, Minh Xuân Thủy đáp lại ra sao, Sắt Sắt chẳng nghe thấy câu nào nữa. Nàng cảm thấy tai mình điếc rồi, tất cả ý thức hình như bị lấy mất, nàng cứ như một u hồn, chầm chậm bay theo hướng quay về.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đòi Cho Bằng Được

Sắt Sắt đi trong vô thức, bước chân mơ hồ, lảo đảo một cái, suýt thì ngã xuống. Một luồng máu nóng trong lồng ngực tựa như muốn phun ra, nàng bám lấy cột đá trên hành lang bên cạnh, không nhịn được nôn khan từng trận, dường như muốn nôn hết máu trong lồng ngực ra vậy.

Uổng cho Giang Sắt Sắt nàng cao ngạo thanh khiết, muốn tìm một người chồng suốt đời suốt kiếp bên nhau, chẳng ngờ rốt cuộc vẫn chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước mà thôi.

Tiểu Thoa thấy bộ dáng Sắt Sắt như thế, sợ đến mức đờ cả người ra, nàng vỗ vào sau lưng Sắt Sắt, vội vã gọi lớn: “Phu nhân, phu nhân sao thế?” Nàng ta không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Minh Xuân Thủy và Sắt Sắt, thế nên không biết Sắt Sắt vì sao lại ra nông nỗi này. Nhưng nàng ta cũng gần như có thể đoán ra chắc chắn là có liên quan đến Minh Xuân Thủy.

Tiểu Thoa vừa hô lên một tiếng, liền kinh động ngay đến Minh Xuân Thủy đang ở trong nhà. Đôi mắt đen của chàng thoáng ngưng thần, trong nháy mắt đã nhanh như chớp xông từ trong phòng ra.

Sắt Sắt nghe thấy tiếng bước chân từ xa chạy lại, vội vàng như thế, tựa như đánh trống, từng tiếng từng tiếng, gõ vào trong trái tim nàng. Trong trái tim đang tan thành vũng bùn của nàng, dần in lại từng dấu chân.

Nàng biết đó là tiếng bước chân của Minh Xuân Thủy, đã có lúc, chỉ cần nghe thấy tiếng bước chân của chàng, nàng liền nghĩ tới đầu bạc răng long.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, lúc này, nàng không hề muốn gặp người đàn ông này thêm chút nào nữa, không muốn nghe thấy tiếng nói của chàng, không muốn nghe thấy tiếng bước chân của chàng, thậm chí, không muốn cảm nhận được hơi thở của chàng.

Nàng chỉ muốn bỏ đi, bây giờ, ngay lúc này, lập tức, rời khỏi chàng, mãi mãi rời xa chàng.

Sắt Sắt bỗng nhiên vùng ra khỏi bàn tay Tiểu Thoa đang đỡ lấy mình, dựa theo kí ức vừa rồi, men theo hành lang, xông thẳng ra ngoài. Sau lưng vang lên tiếng gọi vội vã của Minh Xuân Thủy, "Giang Sắt Sắt! Đứng lại!"

Sắt Sắt đã xông ra khỏi hành lang, cảm thấy dưới chân mềm mịn, là mặt đất mềm mại. Tiếng gọi của Minh Xuân Thủy sau lưng, tựa như tiếng ma quỷ, trong lòng nàng không ngừng được cảm giác cực kì sợ hãi, mũi chân vừa điểm, liền tung mình bay lên.

Sắt Sắt hiểu, đứng trên mặt đất đi về phía trước, tất sẽ gặp phải rất nhiều chướng ngại, nàng là người mù, nhất định không thể xông ra khỏi đây được. Nhưng từ trên cao bay đi, chắc là không có chướng ngại gì. Dựa vào Ngự ba bộ của Tiêm Tiêm công tử, có lẽ nàng vẫn còn hi vọng thoát khỏi vòng tay của Minh Xuân Thủy.

Giây phút này, nàng chỉ muốn thoát khỏi chàng, không muốn gặp chàng thêm một chút nào nữa.

Dưới ánh mặt trời, một bóng áo xanh nhảy vọt lên, tựa như tiên tử lướt gió, bay nhẹ trên không trung.

Từng cơn gió làm tung bay tà áo giản dị, trong gió đung đưa quấn quýt không ngừng, tựa như một đóa hoa dịu dàng nở trong gió. Mũi chân thỉnh thoảng chạm vào cành cây đại thụ, Sắt Sắt liền điểm một cái, nhân cơ hội trao đổi khí. Dựa vào cảm giác, nàng nhận chuẩn phương hướng, bay về phía rời khỏi Xuân Thủy Lầu.

https://thuviensach.vn

“Giang Sắt Sắt, nàng điên rồi, mau dừng lại.” Giọng nói bực bội của Minh Xuân Thủy vang lên sau lưng, thoảng nghe có cả tiếng tà áo xé gió bay đi, chàng đã đuổi theo đến nơi rồi.

Đúng thế, chàng nói đúng, nàng điên thật rồi, nhưng không phải bây giờ mới điên, mà là từ khoảnh khắc gặp gỡ chàng lần đầu tiên, nàng đã điên rồi. Nực cười là, nàng lại hoàn toàn không hề hay biết. Giờ đây, một câu nói của chàng khiến người điên như nàng bừng tỉnh lại, nàng cảm thấy nàng chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này.

Với cơn giận trong lòng và khinh công tuyệt thế, nàng bỏ lại Minh Xuân Thủy sau lưng, hơn nữa, cú nhảy lần này của Sắt Sắt đã bay qua cả thôn trang, bay qua những thửa ruộng lớn. Chỉ nghe thấy bên tai tiếng gió vù vù, khi mũi chân nàng chạm vào cành cây lần nữa, một làn hương hoa thanh khiết bỗng ngập tràn cánh mũi.

Trong lòng Sắt Sắt bỗng vừa mừng vừa lo. Mừng vì nàng đã xông đến rừng hoa ở cổng vào, lo lắng là trong mùi hoa có độc. Nghĩ vậy Sắt Sắt lập tức hoang mang bế khí, rồi nhẹ bay qua phía trên biển hoa.

“Giang Sắt Sắt, phía trước nguy hiểm! Dừng lại!” Phía sau vang lên tiếng gào xé phổi của Minh Xuân Thủy.

Sắt Sắt bỗng thấy sợ hãi trong lòng, nàng chợt nhớ ra, phía trước biển hoa, là vách núi dựng đứng, lần này nàng xông qua đó, nhất định sẽ đâm vào vách núi. Thế nhưng, lúc này nàng làm thế nào cũng không dừng được đà bay. Bởi nội tức rối loạn, tay chân mềm yếu, hiển nhiên là nàng đã trúng độc hoa rồi.

Nàng chỉ có thể để mặc tấm thân, giống như một con bướm gãy cánh, rơi xuống phía trước.

Minh Xuân Thủy giương mắt nhìn Sắt Sắt gần như sắp đâm vào vách núi trước mặt.

https://thuviensach.vn

Khinh công của chàng và Sắt Sắt tương đương nhau, nhưng vừa rồi mãi mà không đuổi kịp Sắt Sắt. Đến phía trước rừng hoa, vì Sắt Sắt ngửi phải hoa độc, nên tốc độ bay đã hơi chậm lại. Trước mắt chàng đã sắp nắm được vạt áo nàng rồi, bỗng nhiên trông thấy phía trước là vách núi. Đôi mắt phượng sắc bén của chàng nheo lại, chân điểm lên cành cây một cái, đề khí thật mạnh, thân hình như mũi tên lao thẳng về phía trước. Khi đến gần Sắt Sắt, tay chàng quờ một cái, liền ôm lấy nàng vào lòng, có điều thế bay quá mạnh, nội lực không thu lại được, chỉ đành mượn thế xoay một cái, đưa lưng mình đâm vào vách núi.

Một tiếng "hự" vang lên, nỗi đau từ sau lưng dần lan ra toàn thân. Vừa rồi thế xông lên quá mạnh, lực đạo đập vào núi rất lớn, thương thế hẳn không nhẹ.

Chàng ôm Sắt Sắt thật chặt trong lòng tựa như chiếc lá khô ngày thu từ từ rơi xuống.

Trong rừng hoa tươi nở rợp, hai người yên lặng phủ phục trên mặt đất, chẳng ai động đậy. Sắt Sắt do trúng phải độc hoa, toàn thân mềm nhũn, hoàn toàn không động đậy được. Minh Xuân Thủy thì do cơn đau sau lưng, cũng hoàn toàn bất động.

Một đoàn thị nữ và thị vệ đuổi theo đằng sau, thấy rõ hai người ngã xuống dưới đất, nhưng Minh Xuân Thủy chưa hạ lệnh, nên chẳng ai dám tiến lên.

"Giang Sắt Sắt, bất luận nàng nghe thấy điều gì, đó đều không phải là thật." Minh Xuân Thủy gắng hết sức kiềm chế cơn đau cất tiếng. Trong đôi mắt phượng thâm sâu, là nỗi bi thương, hối hận và tự trách xưa nay chưa từng có.

Sắt Sắt nằm nghiêng trong lòng chàng, nghe lời chàng nói, cảm nhận hơi thở của chàng, vì sao, rốt cuộc nàng vẫn không thoát ra khỏi bàn tay ma

https://thuviensach.vn

quái của chàng được? Tất cả những cảm xúc, phẫn nộ, bất bình, oán hận, thất vọng, đau khổ, tất cả đang hòa vào một thể, kêu gào trong đáy lòng nàng, cuối cùng cũng bộc phát.

“Minh Xuân Thủy, huynh không cần dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt ta nữa, bất luận huynh nói gì, ta đều không tin đâu, một chữ cũng không tin. Huynh thả ta ra, huynh dựa vào cái gì mà giam cầm ta ở đây, huynh có tư cách gì mà làm thế chứ? Minh Xuân Thủy, chẳng thà ta mãi mãi mù lòa, cũng không muốn nhìn thấy huynh nữa.” Sắt Sắt hằn học nói, định dùng tay đẩy vòng ôm của chàng ra, đáng tiếc thân thể yếu ớt không dùng nổi chút sức lực nào.

Không phải là thật! Chàng nói lời của chàng không phải là thật! Bất luận có phải thật hay không, bất luận chàng có phải là cha của đứa trẻ kia không, đối với nàng mà nói, đều không còn quan trọng nữa. Nếu không phải thật, thế mới lại càng đáng sợ, chàng vì Liên Tâm, đến cả chuyện như thế mà cũng có thể nhận, vậy chàng còn có gì không làm vì cô ta nữa đây?

Còn nói không yêu người ta, chàng tính lừa gạt một kẻ mù như nàng sao?

Quát mắng một chặp, Sắt Sắt đã có phần bình tĩnh lại. Lúc này lòng nàng tựa như một đầm nước chết, sẽ không còn gợn lên bất kì đợt sóng nào.

Minh Xuân Thủy nhìn Sắt Sắt, nghe những lời giận dữ của nàng, trái tim bỗng quặn đau, tựa như bị thứ gì siết chặt lại, không thể thoát ra được nữa.

Chàng hiểu, bất luận lúc này chàng có nói gì đi nữa, nàng đều sẽ không tin. Chàng lảo đảo đứng dậy, không nói một lời, nhịn cơn đau trên lưng, cúi xuống ôm Sắt Sắt vào lòng. Sắt Sắt lúc này toàn thân mềm nhũn, chẳng động đậy được, nhưng chàng không hề có ý định đưa thuốc giải cho nàng, mặc nàng dựa vào lòng mình một cách vô lực.

https://thuviensach.vn

“Lầu chủ, người bị thương rồi, để chúng nô tỳ làm cho.” Tiểu Thoa và Trụy Tử nhanh chân chạy lên, định đón lấy Sắt Sắt trong lòng chàng.

Minh Xuân Thủy không hề buông tay, chỉ đưa ánh mắt sắc bén nhìn sang, Tiểu Thoa và Trụy Tử lập tức hoang mang lui xuống.

Trong ánh mắt vừa rồi, bọn họ thấy rất rõ tình ý sâu nặng và nỗi đau trong mắt Lầu chủ. Theo Lầu chủ bao năm nay, bất kể gặp phải chuyện gì, trước mặt nô tỳ bọn họ, Lầu chủ đều coi như không. Đây là lần đầu tiên, bọn họ thấy nỗi đau sâu sắc và không hề che giấu như thế trong mắt ngài.

Minh Xuân Thủy ôm Sắt Sắt, chậm rãi đi về phía Xuân Thủy Lầu. Có điều, lần này, chàng không đưa Sắt Sắt về Trích Nguyệt Lầu, mà đến Phù Vân Các phía sau biển hoa.

Phù Vân Các nằm trên đỉnh Lãm Vân Phong, là một trang viện được xây bằng những phiến đá chắc chắn. Chính giữa viện trồng rất nhiều mai, lúc này vẫn chưa đến mùa hoa nở, chỉ có những cành cây già khẳng khiu, nhìn vô cùng rắn rỏi.

Minh Xuân Thủy ôm lấy Sắt Sắt, đi thẳng đến Noãn Các ở bên trái, cẩn thận đặt nàng lên giường, đôi mắt phượng lặng lẽ chăm chú nhìn nàng, nhưng vẫn lạnh lùng dặn dò Trụy Tử: “Trụy Tử, từ nay trở đi, ngươi đến đây chăm sóc chuyện ăn ở cho phu nhân, Tiểu Thoa, ngươi tạm thời không cần hầu hạ phu nhân nữa.”

Tiểu Thoa mặc dù tính tình cẩn thận, nhưng quá mềm lòng, để nàng ta chăm sóc Sắt Sắt, chàng có phần không yên tâm, còn tính tình Trụy Tử tương đối lạnh lùng, chàng cảm thấy sẽ yên tâm hơn phần nào.

Dặn dò xong, Minh Xuân Thủy phất tay áo rời khỏi phòng, Vân Khinh Cuồng đã đến từ lâu, liền nhanh chóng cởi áo chàng ra, cẩn thận đắp thuốc cho Minh Xuân Thủy, vừa đắp thuốc vừa không ngừng than thở. Vân

https://thuviensach.vn

Khinh Cuồng quả thật không hiểu, bắt đầu từ lúc nào, chính bản thân mình đã trở thành người đa sầu đa cảm như thế.

Tình cảm quả là thứ hại người, xem ra, vẫn cứ nên độc thân thì tốt hơn.

Sắt Sắt nằm trên chiếc giường ấm áp, độc hoa trên người vẫn chưa được giải, nên chỉ có thể nằm yên một chỗ. Nàng rất rõ, chỗ lần này đến không phải là Trích Nguyệt Lầu. Mặc dù không biết vị trí khu nhà này, nhưng nàng có thể cảm nhận được địa thế ở đây cao hơn Trích Nguyệt Lầu. Để không cho nàng bỏ trốn lần nữa, lần này Minh Xuân Thủy đã quyết tâm nhốt hẳn nàng lại

Nàng loáng thoáng nghe thấy, tiếng nói sắc lạnh của chàng khẽ vang lên ở bên ngoài cửa dặn dò thị vệ gọi Thiết Phi Dương và hộ vệ thân tín của chàng đến đây canh giữ. Trước đây ở Trích Nguyệt Lầu, đều là những thị vệ tầm thường bảo vệ nàng, lần này không những điều động hộ vệ thân tín, lại còn phái cả Thiết Phi Dương.

Sắt Sắt đã sống ở Xuân Thủy Lầu một quãng thời gian, đối với những chuyện trong Xuân Thủy Lầu, Minh Xuân Thủy không hề giấu nàng. Nàng biết, tên Thiết Phi Dương kia là đại công tử trong số Tứ đại công tử, biệt hiệu là Táng Hoa công tử. Còn Vân Khinh Cuồng chính là nhị công tử, biệt hiệu Thôi Hoa công tử.

Thiết Phi Dương cũng chính là công tử áo tím đeo mặt nạ trong trận đại hải chiến lần đó. Hắn là lão đại trong Tứ đại công tử, võ nghệ cũng cao cường nhất. Hơn nữa, nghe nói tính tình hắn trầm ổn, ngoài mặt lạnh mà trong lòng cũng lạnh, chưa từng nương tay với kẻ địch bao giờ. Vì thế nên mới có biệt hiệu là Táng Hoa.

Việc canh gác do hắn đảm nhiệm, Sắt Sắt hiểu, khả năng mình có thể trốn thoát rất thấp, gần như là không có một tia hi vọng nào. Trước đây,

https://thuviensach.vn

nàng mới chỉ giống như một kẻ ở tù, còn giờ đây, nàng đã thực sự trở thành tù nhân rồi.

Nằm trong bóng tối rất lâu, Trụy Tử mới mang thuốc giải tới, bón cho Sắt Sắt uống. Ngồi bên mép giường, nàng ta khẽ than thở: “Tấm lòng của Lầu chủ, phu nhân vẫn chưa nhìn thấy rõ sao?”

Sắt Sắt nghe thấy thế, mặt vẫn lạnh lẽo vô hồn. Lúc này, nàng không muốn gặp lại chàng, thậm chí cũng chẳng muốn nghe những lời liên quan đến chàng nữa, liền lạnh nhạt hỏi: “Trụy Tử, căn phòng này bày biện thế nào?”

Trụy Tử không ngờ Sắt Sắt đột ngột chuyển chủ đề, ngẩn ra một lát, rồi nói: “Có một chiếc giường lớn, một chiếc bàn gỗ sơn đỏ dựa vào tường phía Nam, trên bàn bày sách và giấy nghiên bút mực, còn có một bình hoa. Tường phía Bắc có kê một cái tủ…” Trụy Tử tỉ mỉ nói rõ cách bày biện trong phòng cho Sắt Sắt nghe một lượt.

Sắt Sắt khẽ gật đầu, trong phòng bày biện cực kì đơn giản, nhưng phù hợp cho một người mù như nàng sinh sống. Nằm trên giường chừng một tuần trà, độc hoa trên người dần được giải trừ, thân thể nàng cuối cùng đã có thể cử động được. Sắt Sắt bám vào thành giường, chầm chậm ngồi dậy.

“Chỗ này vốn là chỗ nào?” Sắt Sắt nhẹ nhàng hỏi.

“Đây là nơi Lầu chủ xử lý công việc.” Trụy Tử khẽ đáp.

Sắt Sắt đứng dậy đi chầm chậm tới bức tường phía Nam, cảm thấy cơn gió lạnh ùa vào qua cả sổ, thổi bay tà áo xanh của nàng, thi thoảng còn có hơi mây thấm lạnh đưa vào.

Hiển nhiên đây là một khung cửa sổ, trong lòng Sắt Sắt mừng rỡ, giơ tay ra sờ thử, liền phát hiện ra cửa sổ này được đẽo từ đá, song cửa sổ lớn

https://thuviensach.vn

chừng bốn thước xếp thành hai hàng trên dưới, rất nhỏ, xem ra không thể nhảy từ cửa sổ này ra ngoài được.

Sắt Sắt đứng lặng bên cửa sổ, cảm nhận hơi lạnh trong cơn gió nhẹ lướt qua khuôn mặt, không biết cứ đứng lặng thế bao lâu, bỗng nghe thấy Trụy Tử và các thị nữ sau lưng khẽ lên tiếng hành lễ: “Lầu chủ!”

Tiếng bước chân quen thuộc chậm rãi bước vào, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Minh Xuân Thủy không mang chút tình cảm: “Các ngươi lui hết xuống đi.”

Sắt Sắt nhanh nhẹn quay người, cho dù không nhìn thấy chàng, nhưng vẫn cứ nhìn về phía chàng mà cười lạnh. Ống tay áo nàng khẽ phất lên, ám khí trong đó liền bay thẳng về phía Minh Xuân Thủy.

Đôi mắt phượng của Minh Xuân Thủy ngưng thần, trong đáy mắt đầy vẻ u buồn.

Mặc dù Sắt Sắt đã mù, nhưng ám khí bắn ra vẫn rất chuẩn, mặc dù không nhận rõ được huyệt vị, nhưng đều nhằm vào chỗ yếu hại trên cơ thể chàng mà phóng tới. Chàng không dám coi thường, phất tay áo một cái, ống tay áo rộng xòe ra, ngăn trở đám ám khí đang đà bay tới, tay còn lại cũng không nhàn rỗi, thu hết những ám khí được bắn ở góc độ hiểm hóc kia vào cả trong lòng bàn tay.

Sau lượt ám khí đầu tiên, nghe tiếng gió, Sắt Sắt liền biết rằng số ám khí đó đều đã trượt cả. Nàng cười lạnh, giơ tay vớ lấy chiếc bình hoa trên bàn bên cửa sổ, ném về phía trước.

Đôi mắt đen của Minh Xuân Thủy ngày càng trở nên u ám, khóe môi khẽ mỉm cười. Những thứ có thể tránh được chàng đều tránh cho bằng hết, có thể đón đỡ, chàng đều đón lấy cả. Chàng không hề bị thương, lặng lẽ đứng bên cửa phòng.

https://thuviensach.vn

Chàng đưa mắt nhìn Sắt Sắt, cười hỏi: “Còn nữa không?”

Sắt Sắt đứng yên bên của sổ, áo quần khẽ tung bay, sắc mặt nhợt nhạt như tuyết, thần sắc cực kì bình thản đến mức gần như chẳng thấy tình cảm gì. Khóe môi nàng hé nở nụ cười, trông vừa thanh thoát lại vừa diễm lệ.

“Từ hôm nay trở đi, nàng và ta cứ phải dao kiếm gặp nhau như thế này sao?” Minh Xuân Thủy lạnh nhạt hỏi, trong giọng nói rành rọt lộ rõ vẻ cay đắng.

Chàng bước qua mặt đất ngổn ngang, chậm rãi đi về phía Sắt Sắt.

Sắt Sắt nghe tiếng bước chân của chàng, trong lòng vô cùng bi thương, nàng vẫn không phải đối thủ của chàng, xem ra, vẫn phải khổ luyện võ công thêm nữa. Nghe thấy chàng tiến đến mỗi lúc một gần, Sắt Sắt vận nội lực, tay áo dài căng lên, tựa như cánh buồm no gió, tấn công về phía Minh Xuân Thủy.

Minh Xuân Thủy nhanh như chớp tránh được, Sắt Sắt theo tiếng gió, đuổi theo như bóng với hình.

Trong khoảng khắc, từ tấn công bằng ám khí đã chuyển thành vật lộn tay chân.

Trong suy nghĩ, Sắt Sắt muốn đánh bại Minh Xuân Thủy, còn Minh Xuân Thủy lại muốn chế phục Sắt Sắt, để nàng thôi không làm loạn lên nữa. Hai người cứ thế giằng co trong căn phòng lớn, đấu đến mấy chục chiêu. Bởi Minh Xuân Thủy không dám dùng toàn lực, cho nên Sắt Sắt cũng chưa rơi vào thế hạ phong.

“Giang Sắt Sắt, nàng thực sự không nghe ta giải thích ư?” Minh Xuân Thủy liền hạ giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

Bên môi Sắt Sắt nở một nụ cười lạnh đáp: “Không nghe!” Dù chàng thực sự có nỗi khổ, nàng cũng không định nghe. Trong trận chiến tình yêu này, chẳng nghi ngờ gì nữa, nàng là kẻ thua cuộc, nàng không muốn nếm trải hương vị của trái tim tan vỡ thêm lần nữa.

“Minh Xuân Thủy, bất kể đứa trẻ đó có phải của huynh hay không, ta đều không quan tâm. Bởi vì ta đã không còn quan tâm đến huynh nữa rồi. Huynh muốn sinh con với ai thì tùy huynh. Giờ ta chỉ quan tâm tới tự do của ta, bao giờ huynh mới thả ta ra chứ?” Sắt Sắt thu chiêu, lặng lẽ đứng bên giường, lạnh lùng hỏi.

Tiếng nói của nàng bình tĩnh đến lạ thường, hơn nữa lại lạnh nhạt, trong lời nói mang ý vị cực kì bình thản. Hiển nhiên, nàng quyết không phải vì nóng giận mà nói ra những lời này.

Minh Xuân Thủy nghe thế, gần như đứng không vững, chàng sao có thể chịu nổi việc nàng không quan tâm đến chàng nữa?

Câu nói đó của Sắt Sắt hoàn toàn làm mất đi sự bình tĩnh của Minh Xuân Thủy, trong đôi mắt phượng thâm sâu, bỗng chốc mây mù giăng kín. Chàng bước dài lên phía trước một bước, giơ tay ôm lấy eo Sắt Sắt, động tác cực nhanh, khiến Sắt Sắt hoàn toàn không kịp phản ứng.

“Nhưng mà, ta chỉ muốn sinh con với nàng thôi.” Tiếng nói của chàng khẽ vang lên bên tai nàng, nghe lành lạnh, trong âm điệu không có lấy một chút dịu dàng. Trong đáy mắt đen như mực cũng chỉ toàn là băng giá.

Chàng giơ tay cởi hết áo ngoài xuống đất. Chàng ôm lấy Sắt Sắt, quay mình lên giường, một bàn tay lớn cố định hai tay Sắt Sắt lên đỉnh đầu. Tay kia vung một cái, y phục trên người Sắt Sắt đã biến thành vải vụn.

“Minh Xuân Thủy, huynh định làm gì?” Mãi đến lúc này, Sắt Sắt mới hiểu, trận chiến giằng co vừa rồi chẳng qua là chàng đang nhường nàng,

https://thuviensach.vn

còn lúc này, bản thân nàng bị chàng đè xuống, thậm chí chẳng thể nào nhúc nhích.

Minh Xuân Thủy cúi xuống, mặt nạ đã gỡ ra từ lúc nào, trên gương mặt tuấn tú phi phàm chỉ toàn một vẻ lạnh lùng. Nghe thấy những lời của Sắt Sắt, ánh mắt chàng hơi ngưng lại, thế nhưng, chàng vẫn không ngừng cử động.

Mấy năm nay chàng tung hoành trong thiên hạ, bất luận làm gì, từng bước đều phải suy tính kỹ càng rồi mới tiến hành, thế mà từ khi gặp nàng, tình cảm của chàng đã không còn nằm trong sự khống chế của bản thân. Người con gái trước mắt lúc nào cũng có thể dễ dàng khiến chàng phát điên lên được.

Sự bình tĩnh của nàng, sự lạnh lùng của nàng khiến chàng cảm thấy, từ trước đến nay, nàng cứ như một làn gió trên tay chàng, cảm nhận được mà không nắm giữ được, vốn dĩ không phải là thứ mà trái tim chàng có thể tính toán.

Thời khắc này, chàng mới phát hiện ra, chẳng thà khiến nàng hận chàng, còn hơn là nàng chẳng thèm để ý tới chàng.

Chàng cúi xuống, đôi môi mỏng không ngừng hôn tới tấp, ban đầu còn nhẹ, dần dần hôn thật sâu, từ đôi môi mỏng của nàng, hôn đến khuôn ngực mềm mại của nàng. Đồng thời, bàn tay đỡ lấy chiếc eo thon của nàng, rướn người một cái, đem tất cả dục vọng và tình yêu trao hết cho nàng.

Một cơn đau ập đến, Sắt Sắt nghiến răng, chỉ muốn cắn nát đôi môi mình.

Chàng dừng động tác lại, kìm nén bản thân mình, trầm giọng nói: “Nói rằng nàng muốn ta đi!”

Cầu mà không được, thì phải cướp lấy.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc ấy, Minh Xuân Thủy không còn là Lầu chủ Xuân Thủy Lầu có thể hô phong hoán vũ nữa, chẳng qua chỉ là một người đàn ông bình thường đang điên cuồng vì tình yêu mà thôi.

Sắt Sắt nghe thấy thế, chỉ cười lạnh, cho dù có phải cắn nát cặp môi anh đào này, nàng cũng sẽ cương quyết không nói một lời.

Nụ cười của nàng khiến trái tim chàng hoàn toàn rơi xuống đáy vực sâu. Chỉ bằng những động tác không ngừng, dường như chàng mới có thể thấy được nàng vẫn ở trong vòng tay của chàng.

Nỗi đau đớn ập đến từng cơn, trận này chưa qua, trận khác lại tới, Sắt Sắt hít một hơi, bỗng nhiên há miệng, cắn vào đầu vai chàng thật mạnh, mùi vị tanh ngọt phút chốc lan khắp khoang miệng.

Minh Xuân Thủy đau đến mức cau chặt lông mày, ánh mắt sâu thẳm, nhưng vẫn không chịu thả lỏng động tác đối với nàng, thậm chí giơ tay, nâng chiếc eo thon mềm mại của nàng lên phối hợp càng sâu với cơ thể của chàng, khiến dục vọng càng nồng thêm một bậc.

Chàng cứ giày vò hết lần này đến lần khác, đồng thời, cũng giày vò chính bản thân chàng.

Ấy thế mà giữa những cơn đau đó, một luồng khoái cảm quen thuộc thấm vào xương tủy lại dâng lên trong cơ thể, từng đợt từng đợt, trong chớp mắt khỏa lấp cả hai người. Thân thể hai người, chính trong cảm giác mãnh liệt như dời non lấp biển ấy, không kìm nén được đều khẽ run lên.

Sắt Sắt nhả hàm răng đang cắn trên vai chàng ra, hai hàng nước mắt lăn xuống theo gò má. Tên ác ma Minh Xuân Thủy đã khiến thân thể nàng có phản ứng, khiến nàng hoàn toàn chìm đắm dưới thân thể chàng.

Nàng hận chàng, hận cả chính bản thân mình.

https://thuviensach.vn

Đêm đó, chàng không ngừng đòi hỏi nàng không biết chán, hết lần này đến lần khác. Đêm thứ hai, đêm thứ ba, đêm này qua đêm khác, chàng thắp sáng thân thể nàng, khiến nàng tựa như cánh bướm tung bay, cùng chàng múa lượn trong bóng đêm không ngừng nghỉ.

Bọn họ sống ngày này qua ngày khác trong sự dày vò và đấu đá lẫn nhau.

Bởi sự kín đáo của Phù Vân Các, tin tức về Liên Tâm, Sắt Sắt không còn nghe tới nữa.

Chớp mắt, thu đã tan, đông không hẹn mà đến kèm theo một trận mưa tuyết nhỏ.

Nếu là ở Phi Thành, tháng mười, vẫn còn là lúc lá rụng bay tung, nhưng ở Miên Vân Sơn, lại đã vào mùa đông lạnh giá. Cái vắng lặng và hoang vu của mùa đông gói ghém lại tất cả những gì dịu dàng và sắc nhọn, không còn nhu tình trăm mối, cũng không còn sắc sảo văn minh.

Trong Phù Vân Các, có đặt mấy lò sưởi, ấm áp mà yên tĩnh. Trong bình hoa trước kỳ án, cắm một cành hoa mai, từng đóa nở rộ, thắp sáng cả căn phòng ảm đạm, hương thơm thoang thoảng nhẹ bay.

Sắt Sắt khoanh chân ngồi trên giường, búi tóc đen quấn thấp, càng làm nổi bật khuôn mặt ngọc trắng trẻo xinh tươi. Nàng vận nội công một lúc, cảm thấy chân khí không ngừng lưu chuyển trong cơ thể, khóe môi nở một nụ cười. Nội công của nàng đã luyện đến tầng thứ bảy, đêm nay, có lẽ nàng sẽ có thể đánh bại Minh Xuân Thủy cũng chưa biết chừng.

Sắt Sắt thở ra một hơi, chầm chậm mở mắt, không ngờ trước mắt không còn là một mảng đen dày đặc nữa, mà có ánh sáng thấp thoáng mơ hồ đang lấp lánh. Sắt Sắt đờ đẫn trong phút chốc, mới giật mình phát hiện, đôi mắt mù của nàng đã dần khá lên rồi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt không tin, liền khẽ chớp mắt mấy lần, nhìn quanh khắp phòng, bàn ghế giường phản, nàng đều trông thấy hết. Mặc dù cảnh vật đều mông lung, tựa như phủ một lớp sa mỏng, nhưng nàng quả thực đã trông thấy rồi. Nàng, sau khi sống gần hai tháng trong bóng tối, cuối cùng đã lại nhìn thấy ánh mặt trời.

Những người chưa từng trải qua những ngày tháng sống trong bóng tối, quyết không thể hiểu được cảm giác hạnh phúc khi nhìn thấy lại ánh sáng lúc này thế nào.

Sắt Sắt đứng dậy nhanh chóng bước xuống giường, đi nhanh về phía khung cửa đá chỉ rộng vài thước, nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ, là không gian phủ đầy băng tuyết, lấp lánh ánh bạc. Mới chỉ qua một trận tuyết rơi mà hoa mai trong viện nở rộ từng đóa trong tuyết, khắp chốn đều thoang thoảng hương hàn mai, mát lạnh.

Sắt Sắt vốn cực kì yêu thích hoa mai, mặc dù biết trong viện có trồng, nhưng trước sau vẫn không nhìn thấy được, giờ đây lại được thỏa thích ngắm nhìn, chỉ thấy hàn mai đang đua nhau nở rộ, gió nhẹ thổi qua, thanh tao kiều diễm. Trong bóng hoa ánh tuyết, cảm giác như cách thế phù vân.

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy, từ nay về sau, có thể ngắm trời ngắm đất ngắm nhân thế, cũng có thể ngắm hoa ngắm cây ngắm phong cảnh được rồi.

Sắt Sắt kìm nén nỗi cảm khái trong lòng, khoác chiếc áo da cáo trắng tinh lên người, đứng dậy định đi ra ngoài thưởng mai. Thị nữ đứng hầu bên ngoài thấy Sắt Sắt bước ra, vội vàng chạy lại, Sắt Sắt vẫy tay từ chối, chầm chậm bước ra bên ngoai. Thị nữ kia không biết Sắt Sắt đã khỏi mù, theo sau nàng cũng không nhanh không chậm.

Sắt Sắt thả từng bước chân vào tiểu viện, vì mắt mới hồi phục, cảnh vật trước mắt vẫn còn có chút mơ hồ, cho nên nàng chưa dám bước quá nhanh.

https://thuviensach.vn

Bên góc tường có một đám hồng mai, vô cùng đẹp đẽ, nở trong ánh tuyết cực kì thanh cao lại vô cùng yểu điệu. Sắt Sắt không nhịn được tiến lại gần hai bước, hương hoa mai lành lạnh liền xông vào cánh mũi.

Sắt Sắt khẽ cười thật tươi, chậm rãi đi ra cửa viện, trước cửa có bốn thị vệ đang đứng, trông thấy Sắt Sắt bước ra, đều cúi đầu thi lễ. Sắt Sắt cũng chẳng thèm quan tâm, cứ thế đi qua cửa viện, đến trước cửa lớn, lặng nhìn xuống phía dưới xa xa.

Phù Vân Các quả nhiên có địa thế rất cao, được xây trên một sườn núi. Đứng ở đây, toàn bộ Xuân Thủy Lầu đều nằm trong tầm mắt, chỉ thấy núi non trắng xóa, dòng nước đóng băng, lầu đài tuyết phủ. Trong màn tuyết rơi mù mịt, Sắt Sắt bỗng trông thấy một cỗ xe màu đỏ dừng bên Yên Ba Hồ, giữa khung cảnh tuyết trắng, trông cực kì nhức mắt.

Một người con gái y phục giản dị nhẹ bước về phía cỗ xe, khoảng cách khá xa, không thể trông rõ dáng vẻ nàng ta thế nào, nhưng, người con gái đó bước ra từ tiểu viện bên Yên Ba Hồ, từ điểm này, Sắt Sắt liền đoán được đó chính là Liên Tâm.

Nàng ta vốn đã trèo lên xe, nhưng trong lúc vô ý quay đầu lại, liền trông thấy Sắt Sắt đang đứng trước cửa Phù Vân Các, không ngờ lại chậm rãi từ trên xe bước xuống, từ tốn đi về phía nàng.

Sắt Sắt cứ đứng ở đó, nhìn nàng ta tiến lại mỗi lúc một gần.

Trước tiên lờ mờ nhìn thấy nàng ta mặc một bộ váy màu hồng nhạt, trong ánh tuyết trắng xóa, trông cực kỳ tú lệ. Bên ngoài tóc đen nhánh chải theo kiểu búi Linh Xà xinh tươi linh động, bên tóc mai cắm một cây trâm Phượng Vĩ, cách ăn mặc toàn thân trông thanh nhã mà khác lạ.

Gần thêm chút nữa, xuyên qua làn mây mù nhẹ mông lung trước mắt, nàng lờ mờ trông thấy mắt mũi ngũ quan của người con gái đó. Lông mày đen nhánh, mắt hạnh long lanh, chiếc mũi xinh hơi vểnh, đôi môi anh đào

https://thuviensach.vn

đỏ thắm, ngũ quan chỗ nào cũng đẹp, hơn nữa còn đẹp đến mê hồn. Người con gái này chẳng những cực kì xinh đẹp, khí chất vô cùng xuất chúng, siêu phàm thoát tục, tựa như tiên tử dưới trăng.

Sắt Sắt nhẹ chớp hàng mi, không phải vì điều gì khác, chỉ vì người con gái này trông giống hệt Tế Tư Y Lãnh Tuyết của Bắc Lỗ Quốc.

Trên đời sao lại có hai người con gái giống nhau đến thế?

Trong khoảnh khắc, Sắt Sắt cứ tưởng đôi mắt mù của mình hoàn toàn chưa khỏi, những gì nhìn thấy trước mắt chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi. Nàng lại chớp mắt, nhìn kĩ thêm lần nữa, không nghi ngờ gì cả, đúng là hình dáng của Y Lãnh Tuyết.

Chẳng lẽ, Liên Tâm lại chính là Y Lãnh Tuyết?

Người con gái đó đi đến trước mặt Sắt Sắt, tươi cười vái dài một cái, nói: “Liên Tâm bái kiến phu nhân.” Giọng nói trong trẻo đầy vẻ dịu dàng yếu ớt.

Tiếng nói của Y Lãnh Tuyết lạnh lùng không có tình cảm, tiếng nói của Liên Tâm có phần mềm mại dịu dàng hơn, nhưng giống nhau đến ba phần, chẳng trách ngày trước khi mắt còn mù, lần đầu gặp Liên Tâm, nàng liền cảm thấy tiếng nói này có phần quen thuộc.

Dáng vẻ của Y Lãnh Tuyết thánh thiện trang nghiêm, lạnh lùng đẹp đẽ, còn Liên Tâm trước mắt rõ ràng mang bộ dạng của Y Lãnh Tuyết, nhưng má phấn hồng đào, ánh mắt đưa tình, khóe môi chúm chím. So ra thì Y Lãnh Tuyết bớt đi vài phần tiên khí, tăng thêm vài phần nhân khí.

Nàng ta rõ ràng mang bộ dạng của Y Lãnh Tuyết, nhưng xem ra lại có chút khác biệt so với Y Lãnh Tuyết.

https://thuviensach.vn

Nếu đêm đó Sắt Sắt không trông thấy Y Lãnh Tuyết và Dạ Vô Yên hôn nhau trong trướng, có lẽ nàng sẽ cho rằng người con gái trước mắt và Y Lãnh Tuyết hoàn toàn là hai người khác nhau, chẳng qua là dáng vẻ giống nhau mà thôi. Thế nhưng, Sắt Sắt đã từng trông thấy bộ dạng má phấn đượm xuân tình của Y Lãnh Tuyết, khoảnh khắc này, Sắt Sắt gần như có thể khẳng định, người trước mắt nàng, không nghi ngờ gì nữa, chính là Y Lãnh Tuyết.

Liên Tâm là Y Lãnh Tuyết, Y Lãnh Tuyết chính là Liên Tâm.

Sắt Sắt gần như bị phát hiện này làm cho rối loạn, trước ngực tựa như bị người ta nện cho một búa thật đau, trái tim đập từng nhịp chậm chạp mà nặng nề. Hồi lâu, Sắt Sắt mới nén nổi cơn cuồng loạn trong tim, đưa ánh mắt từ trên người nàng ta di chuyển xuống nền tuyết trắng ngần, lạnh nhạt đáp: “Đứng dậy đi.”

Y Lãnh Tuyết nhanh nhẹn đứng dậy, đôi mắt long lanh lướt qua gương mặt thanh tú của Sắt Sắt, khóe môi mỉm cười, giọng nói nũng nịu: “Phu nhân, những ngày qua, Liên Tâm ốm nghén, nên không đến bái kiến phu nhân được, xin phu nhân lượng thứ. Hôm nay Liên Tâm sắp sửa rời khỏi Xuân Thủy Lầu, vốn định bất luận thế nào cũng phải đến bái biệt phu nhân, nhưng Lầu chủ nói tuyết dày đường trơn, Liên Tâm lại đang mang thai, e rằng sẽ xảy ra tổn thương gì. Ai ngờ, phu nhân lại đích thân ra tiễn Liên Tâm, Liên Tâm thực cảm kích vô cùng.”

Đây là Y Lãnh Tuyết sao?

Người con gái tựa như thần thánh mà cũng biết nói những lời như thế sao?

Sắt Sắt khẽ nhíu mày, hỏi: “Sao thế, ngươi muốn đi ư?”

Đối với những lời nói khác của nàng ta, Sắt Sắt không hề hứng thú, chỉ thích mỗi đoạn bái biệt trong lời nói của nàng ta. Bất luận đứa trẻ trong

https://thuviensach.vn

bụng nàng ta có phải là của Minh Xuân Thủy hay không, nếu Minh Xuân Thủy đã nhận rồi, sao lại còn phải đưa nàng ta đi?

"Đúng, Liên Tâm đến đây cốt để báo với phu nhân một tiếng, Liên Tâm sắp sửa rời khỏi Xuân Thủy Lầu rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ lấy chồng." Y Lãnh Tuyết dịu dàng khẽ nói, khuôn mặt ngọc ửng hồng, vẻ e thẹn đẹp không sao tả xiết.

Lấy chồng? Sắt Sắt hơi ngẩn người ra, nàng ta sẽ lấy ai?

Chẳng phải nàng ta yêu Dạ Vô Yên sao?

Cái tên Dạ Vô Yên vừa xuất hiện trong đầu, Sắt Sắt liền đột nhiên hiểu ra, vừa rồi vì sao mình nhìn thấy Y Lãnh Tuyết mà trong lòng rối loạn, người con gái lằng nhằng không rõ ràng với Dạ Vô Yên này, giờ đây lại đang dây dưa với Minh Xuân Thủy.

Một Y Lãnh Tuyết luôn yêu Dạ Vô Yên, mang thai đứa con của Minh Xuân Thủy, sau khi mất trí nhớ, lại đem lòng yêu Minh Xuân Thủy. Mà lúc này, nàng ta lại định đi lấy người khác ư?

"Liên Tâm cô nương sắp lấy chồng sao? Không biết vị công tử nào mà lại có phúc vậy, có thể lấy được cô nương làm thê tử?" Sắt Sắt hỏi.

Là Minh Xuân Thủy hay Dạ Vô Yên, hoặc là, hai người này vốn dĩ chỉ là một. Vào khoảnh khắc trông thấy Y Lãnh Tuyết, Sắt Sắt liền vô hình chung coi Minh Xuân Thủy và Dạ Vô Yên chỉ là một người.

Y Lãnh Tuyết cười duyên đáp: "Tên húy của phu quân tiểu nữ không tiện nói ra, có điều, có thể nói với phu nhân rằng, chàng là người phù hợp với Liên Tâm. Liên Tâm phải đi rồi, xin phu nhân bảo trọng, hẹn ngày gặp lại." Nói đoạn, nàng ta uyển chuyển quay người, eo đã hơi to so với ngày trước, thân hình có phần đầy đặn hơn, nàng ta cẩn thận bước từng bước, chầm chậm rời đi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt quay người về trong Noãn Các, nàng ngồi trên giường, cảm nhận nỗi chấn động của việc Liên Tâm chính là Y Lãnh Tuyết mang lại. Nếu Liên Tâm chính là Y Lãnh Tuyết, vậy Minh Xuân Thủy là ai? Đáp án thực ra gần như hoàn toàn chẳng cần phải nghĩ, tự nó đã xuất hiện rồi.

Dạ Vô Yên yêu Y Lãnh Tuyết, khờ dại chờ đợi Y Lãnh Tuyết bốn năm. Còn Minh Xuân Thủy cũng yêu Y Lãnh Tuyết, nói rằng chàng vẫn luôn chờ đợi nàng ta.

Hai người đàn ông đồng thời yêu thích một người con gái, cũng không phải là không thể, dẫu sao thì Y Lãnh Tuyết cũng là một tuyệt thế giai nhân nổi tiếng ở phương Bắc. Thế nhưng, Y Lãnh Tuyết cùng lúc yêu hai người đàn ông thì không thể hiểu được. Đêm đó, trong trướng, nàng ta rõ ràng tình ý triền miên với Dạ Vô Yên, mà giờ đây, lại mang thâm tình không dứt với Minh Xuân Thủy.

Vậy thì, chỉ có một khả năng, đó là Minh Xuân Thủy chính là Dạ Vô Yên, còn Y Lãnh Tuyết vừa hay lại biết điều này. Cũng không phải Sắt Sắt chưa từng nghi ngờ, thực ra Minh Xuân Thủy còn có một thân phận khác, nếu không, chàng chẳng việc gì phải ngày ngày đeo mặt nạ như thế. Nhưng nàng chưa từng nghĩ rằng chàng chính là Dạ Vô Yên.

Bởi vì, Tuyền Vương của Nam Nguyệt với Lầu chủ của Xuân Thủy Lầu, hậu duệ của Côn Luân Nô, hai thân phận đó chênh lệch quá xa.

Sao có thể là một người được?

Huống hồ, một người có thể đeo mặt nạ, che đi khuôn mặt thật của mình, nhưng mùi hương tỏa ra trên người họ sao có thể khác nhau? Trên người Dạ Vô Yên phát ra mùi Long Diên Hương nhè nhẹ, còn trên người Minh Xuân Thủy tỏa ra mùi hương thanh trúc dịu dàng. Hoặc giả mùi hương có thể xông hương mà có được, vậy còn tiếng nói? Tiếng nói cũng có thể thay đổi được sao?

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên và Minh Xuân Thủy, tiếng nói của hai người rõ ràng là khác nhau. Một người lạnh lùng mà trầm thấp, một người trong trẻo mà ôn nhã.

Sắt Sắt cứ thế ngồi trên giường, trong lòng không ngừng dậy sóng, trái tim cũng không ngừng chìm trong suy đoán.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cạm Bẫy Ngọt Ngào

Không biết từ lúc nào, sắc trời dần chìm vào bóng tối.

Trụy Tử đưa hai thị nữ chậm rãi bước vào, bày biện thức ăn lên chiếc bàn gỗ đỏ trong phòng. Thế nhưng, Sắt Sắt vẫn ngồi ngơ ngẩn trên giường, lúc này, nàng chẳng có chút tâm trạng nào mà dùng bữa cả.

Trụy Tử nhìn ánh mắt ngơ ngẩn của Sắt Sắt, tưởng rằng nàng vẫn đang trăn trở về việc vừa gặp Y Lãnh Tuyết, liền chậm rãi tiến lại, đưa lời an ủi: "Phu nhân, xin hãy ăn một chút đi, nếu không thân thể làm sao chịu được. Nô tỳ thấy, mấy ngày nay sắc mặt của phu nhân không được tốt lắm, đã đặc biệt chuẩn bị cho phu nhân canh sâm tổ yến, phu nhân dùng một ít đi."

"Trụy Tử, cơm canh cứ để ở đó, các ngươi lui hết xuống đi, ta muốn một mình yên tĩnh một lát." Sắt Sắt hạ giọng nói, trước mắt, nàng vẫn chưa muốn tiết lộ việc mình đã khỏi mù, cho nên, không muốn ở lâu cùng các thị nữ.

Trụy Tử đáp một tiếng, rồi đưa hai thị nữ chậm rãi lui ra.

Sắt Sắt tắt hết nến trong phòng, rất nhanh sau đó ánh tuyết và ánh trăng bên ngoài theo cửa sổ ùa vào, khiến căn phòng có vẻ lung linh huyền ảo. Không biết nàng ngồi trên giường bên cửa sổ như thế bao lâu, chợt nghe thấy tiếng cửa viện khẽ mở.

Sắt Sắt đứng lên, đưa mắt tập trung nhìn ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Trong viện, đèn lưu ly treo cao, ánh đèn và ánh tuyết phản chiếu lẫn nhau, sáng bừng cả một góc viện. Cánh cửa gỗ điêu khắc được hộ vệ khẽ mở ra, Minh Xuân Thủy khoan thai tiến vào.

Ánh đèn mơ hồ, thấp thoáng tỏa ra sắc đỏ, làm đỏ rực cả đống tuyết trên mặt đất dưới chân chàng, đồng thời cũng khiến cho tà áo trắng trên người Minh Xuân Thủy như đắp thêm một tầng hơi ấm.

Chàng chậm rãi tiến vào, người khoác chiếc áo choàng trắng, đung đưa lay động dưới ánh đèn. Hồng mai trong tuyết phản chiếu, đẹp lạnh lùng không sao tả xiết.

Chưa cần nhìn đến chiếc mặt nạ tinh xảo trên mặt chàng, chỉ thoáng nhìn tà áo trắng tung bay, chưa cần nhìn đến làn tóc đen buông xõa, chỉ cần nhìn thân hình rắn rỏi đẹp đẽ, còn cả bước đi phong nhã bá đạo, Sắt Sắt đã cảm thấy trong lòng dâng lên từng cơn lạnh lẽo.

Một thân áo trắng, che đi phần nào vẻ lạnh lùng bá đạo của Dạ Vô Yên, nhưng không thể nào giấu nổi vẻ quý phái trời sinh trên người chàng. Mái tóc đen buông xõa, khiến chàng thêm vài phần phong lưu và phóng khoáng.

Dáng đi ấy, tư thế ấy, vì sao nàng lại chưa từng chú ý?

Sắt Sắt ngồi ngẩn ra trên giường, cửa phòng “két” một tiếng mở ra, Minh Xuân Thủy chầm chậm tiến vào. Đôi mắt phượng đen láy, sâu thẳm khẽ nheo lại, trông thấy Sắt Sắt đang ngồi yên bên cửa sổ, ánh trăng bàng bạc tuôn từ ngoài vào, tựa như lớp sương mỏng bao phủ lấy cả cơ thể nàng. Khóe môi chàng khẽ nhếch lên, đôi mắt đen mang nụ cười như có như không.

Những ngày này, chàng đã quen với việc được Sắt Sắt chào đón bằng ám khí, bỗng nhiên thấy nàng yên lặng thế này, nhất thời, chàng lại cảm thấy có phần không quen.

https://thuviensach.vn

Chàng khoan thai tiến lại, dừng chân trước mặt Sắt Sắt.

“Sao nàng không thắp nến lên?” Chàng hỏi, trong giọng nói ẩn chứa nhu tình.

Nhưng chàng sớm đã ngầm vận nội công, sợ Sắt Sắt bất ngờ xuất chiêu. Có điều, dường như lo lắng hôm nay của chàng là thừa, Sắt Sắt vẫn lặng lẽ ngồi trên giường, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn vào một cây mai trong tuyết.

“Một người mù, thắp nến chẳng phải lãng phí lắm sao?” Sắt Sắt lạnh nhạt đáp, trên môi nở một nụ cười tự giễu. Nếu Minh Xuân Thủy quả thực chính là Dạ Vô Yên, thì trước khi bị mù nàng đã mù từ lâu rồi, thậm chí không nhận ra nổi bọn họ là cùng một người.

Minh Xuân Thủy nhìn chăm chăm vào bóng hình của Sắt Sắt, chầm chậm đi tới, đến sát trước mặt nàng, đưa tay ôm lấy chiếc eo thon của Sắt Sắt, khẽ nói với giọng thương xót: “Vẫn chưa đến hai tháng, chẳng phải Vân Khinh Cuồng đã nói rồi sao, sau hai tháng tự khắc sẽ có thể nhìn thấy được.”

Sắt Sắt bị Minh Xuân Thủy ôm lấy, thân thể thoáng run, thế nhưng, lần này nàng không trốn tránh, cũng chẳng vùng vẫy. “Bao giờ ta có thể rời khỏi chỗ này?” Nàng lạnh lùng hỏi.

“Muốn đi, được thôi, trừ phi nàng giết chết ta.” Minh Xuân Thủy chau mày, tiếng nói nhẹ nhàng chậm rãi mang đầy vẻ lạnh lùng và kiên định.

Trong lòng Sắt Sắt có phần hụt hẫng, vì sao chàng đã có Y Lãnh Tuyết, mà vẫn còn cứ quấn lấy nàng, chẳng lẽ chàng muốn cả thê lẫn thiếp? Vậy thì chàng không hiểu Giang Sắt Sắt này rồi.

Sắt Sắt lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đôi mắt lóe lên một tia sắc bén. Nàng bỗng quay đầu, dựa vào lồng ngực ấm áp của chàng.

https://thuviensach.vn

Minh Xuân Thủy ngẩn người, thân thể khẽ run.

Sắt Sắt chưa từng tựa vào lòng chàng như chú chim non quấn quýt thế này bao giờ, lại còn chủ động, trong mắt chàng dâng lên từng niềm vui sướng. Chàng giơ tay nâng cằm nàng lên, cười khẽ hỏi: “Phải chăng là cạm bẫy ngọt ngào?”

Cho dù có là cạm bẫy ngọt ngào, chàng cũng sẵn sàng chấp nhận, sự chủ động của nàng đối với chàng mà nói, không nghi ngờ gì nữa chính là một ngòi thuốc nổ, phá tung hết tất cả lý trí trong chàng. Chàng cúi người, gỡ mặt nạ ra, hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Sắt Sắt nhắm mắt, nàng biết chàng đã gỡ mặt nạ ra, thế nhưng, nàng không dám mở mắt, để nhìn khuôn mặt mà mình đang đối diện. Nàng sợ sự phỏng đoán của mình là đúng, nàng sợ phải đối diện với kết quả này. Nhưng, nàng bắt buộc phải biết.

Nàng khép chặt hàng mi, hàng lông mi dài che đi làn thu thủy. Nàng ngửa mặt cho chàng hôn, cảm nhận làn môi mỏng của chàng đặt trên đôi môi anh đào của nàng, quấn quýt thật chặt với môi và lưỡi của nàng, cánh tay không ngừng ôm chặt lấy nàng, tựa như muốn nuốt hết không khí trong lồng ngực nàng.

Hàn mai trong phòng tỏa hương thơm dịu nhẹ, hai người chìm nổi trong thế giới ngát hương.

Hàng mi Sắt Sắt khẽ chớp, mở ra một khe hẹp, ngẩng đầu nhìn về phía chàng.

Ánh trăng và ánh tuyết từ cửa sổ tuôn vào, khiến cả gian phòng được chiếu sáng mơ hồ, như phủ một màn sương.

Nàng đã nhìn thấy dung nhan của Minh Xuân Thủy.

https://thuviensach.vn

Đôi lông mày dài tới tận tóc mai, mắt phượng hẹp dài mà đẹp đẽ, sống mũi thẳng tắp, cặp môi tươi đẹp. Tuấn tú tuyệt vời, caao quý vô song.

Có điều, khuôn mặt ấy, sao lại quen thuộc đến vậy, đích thực là dung nhan của Dạ Vô Yên.

Minh Xuân Thủy chính là Dạ Vô Yên.

Sự thực ấy cuối cùng cũng không thể khác được, thế nhưng, Sắt Sắt thậm chí không hề thấy chấn động hay hoảng loạn chút nào.

Nàng vẫn bình tĩnh dựa vào trong lòng chàng.

Còn nhớ có người từng nói, bởi vì sự việc quá dữ dội, khiến người ta bị chấn động quá đỗi, nên tâm trạng không thể nào dậy sóng được nữa. Vì thế phải chăng nàng mới bình tĩnh đến vậy.

Sắt Sắt khẽ thở dài một hơi, những cơn chấn động khi ở bên chàng thực quá nhiều, khiến nàng gần như đã tu luyện đến mức bách độc bất xâm rồi.

Nàng trốn qua trốn lại, vậy mà vẫn không thoát khỏi Ngũ chỉ sơn[1] của chàng.

[1] Nguyên chỉ Tôn Ngộ Không không thoát khỏi bàn tay của Phật Tổ, sau dùng để chỉ việc không thoát khỏi sự khống chế của người khác.

Vốn cứ tưởng rằng đã yêu một người khác, vậy mà không ngờ quanh đi quẩn lại một vòng, vẫn treo cổ chết trên cùng một cành cây.

Chẳng trách, ngày trước khi nàng đi tìm Minh Xuân Thủy giải mị dược, trong sự miễn cưỡng tột độ của chàng còn ẩn chứa nỗi tức giận, còn hỏi nàng phải chăng vẫn còn sự lựa chọn nào khác. Cũng chẳng trách, khi Dạ Vô Yên biết người khác giải mị dược cho nàng, vậy mà hoàn toàn làm ra vẻ chẳng hề quan tâm.

https://thuviensach.vn

Chẳng trách, ngày trước ở Lâm Giang Lầu, chàng nhìn một cái đã nhận ra nàng là Tiêm Tiêm công tử.

Chẳng trách… quá nhiều cái chẳng trách, vậy là, chàng trước sau vẫn luôn đem nàng ra đùa giỡn. Còn nàng hoàn toàn không hề hay biết, lại còn ở đó mà sung sướng, còn tưởng rằng đã tìm được một người thích hợp cùng nàng sống bên nhau trọn đời trọn kiếp.

Nàng cứ tưởng mình là hàn mai cao quý thanh khiết, hóa ra chỉ là một đống bùn vứt đi, bị chàng không ngừng giẫm đạp dưới chân.

Sắt Sắt nhắm mắt lại, cảm thấy bàn tay to lớn của chàng đã chầm chậm từ eo nàng chạm đến cổ áo, một cách chậm rãi, nụ hôn của chàng kéo dài đến bên tai nàng, không ngừng khiêu khích nàng ở nơi mẫn cảm mềm mại. Bàn tay có lực quấn chặt lấy eo nàng, tựa như muốn vò nát tấm thân nàng trong lòng chàng.

Một cơn tức giận và xấu hổ dâng lên trong lồng ngực, Sắt Sắt đột nhiên giơ ngón tay, nhằm vào huyệt đạo chí mạng trên gáy chàng điểm một cái.

Chính trong khoảnh khắc, đôi môi mỏng của chàng buông đôi môi nàng ra, chàng giơ tay nhanh như chớp, bắt lấy ngón tay ngọc của nàng.

“Quả nhiên là cạm bẫy ngọt ngào!” Chàng lạnh lùng nói.

Chàng tóm được tay nàng, bỗng nhiên cười lớn, tiếng cười phóng đãng không còn kìm nén, tựa như muốn ép cho nước mắt chảy ra giữa tràng cười điên dại.

“Giang Sắt Sắt, nàng muốn giết ta sao?” Chàng nhìn nàng chằm chằm, giọng nói thâm trầm, kìm nén vẻ thê lương sâu kín.

Những ngày qua, chẳng ngày nào bọn họ không đao kiếm gặp nhau, đấu đá một phen. Thế nhưng, chàng có thể cảm nhận được, nàng chỉ muốn thủ

https://thuviensach.vn

thẳng, chưa hề có ý muốn giết chàng. Vậy mà đêm nay, rốt cuộc nàng đã không thể nào chịu đựng được chàng nữa rồi?

Chàng đột nhiên buông nàng ra, nhìn nàng lảo đảo dựa vào thành giường, chỉ nghe thấy "soạt" một tiếng, không biết tự bao giờ, bảo kiếm treo trên tường đã được rút ra khỏi vỏ, nhằm thẳng tới trước ngực nàng.

Luồng khí của thanh kiếm sắc nhọn rút ra khỏi vỏ lạnh lùng đè lên ngực trái của Sắt Sắt, nàng ngầm cảm thấy hơi lạnh lan đến trước ngực.

Chàng định giết nàng chăng? Thế cũng tốt, chết là xong!

Tiếng nói lạnh lùng của chàng chậm rãi truyền xuống từ trên đỉnh đầu nàng, âm trầm nhẫn nhịn: "Nàng muốn lấy mạng ta, nhưng ta muốn có được trái tim nàng." Chàng cười đau khổ nói: "Nếu móc trái tim nàng ra là có thể có được trái tim ấy, thì thật dễ dàng biết bao."

Chàng nói trong đau khổ, từ từ thu bảo kiếm về.

Sắt Sắt không nói gì, nàng bỗng nhiên cúi đầu, một luồng khí huyết nhộn nhạo trong lồng ngực trào lên, dường như tất cả khí huyết trong lòng vào khoảnh khắc này đều muốn phun ra hết.

"Nàng sao thế?" Minh Xuân Thủy nghe thấy tiếng nôn khan của Sắt Sắt, khuôn mặt đẹp đẽ bỗng chốc trắng bệch.

Chàng nâng khuôn mặt nàng lên, trông thấy tia máu trên mép nàng, ánh mắt càng thêm tối sầm lại.

"Trụy Tử, gọi Cuồng Y đến đây." Minh Xuân Thủy lạnh lùng ra lệnh.

"Không cần, ta không sao!" Sắt Sắt từ từ đứng lên, chỉ thấy trước mắt quay cuồng, nàng ôm lấy trán, chậm rãi tiến về phía giường.

https://thuviensach.vn

Đêm hôm đó là đêm yên tĩnh nhất giữa hai người trong gần một tháng qua.

Không còn đao kiếm chĩa vào nhau, chỉ lặng lẽ nằm trên giường, nhưng trong đáy lòng họ đều không hề yên tĩnh, tựa như dòng nước chảy dưới băng, ngấm ngầm cuộn sóng.

Sắt Sắt quay mặt vào trong, lặng lẽ nhắm mắt, trong tâm trí nàng khuôn mặt Dạ Vô Yên và Minh Xuân Thủy không ngừng đan xen vào nhau, nhắc nhở nàng rằng, nàng đã bị người đàn ông này đùa giỡn như thế nào.

Hai người nằm quay lưng vào nhau, hệt như cái đêm động phòng hoa chúc khi nàng được gả vào Tuyền Vương Phủ. Cũng nằm ngủ trên một chiếc giường lớn, đắp cùng một chiếc chăn gấm, nhưng giữa hai người lại cách nhau một khoảng.

Khoảng cách ấy không ngắn cũng không dài, nhưng tựa như một vực sâu vĩnh viễn không thể nào vượt qua.

Ngày ấy như vậy, bây giờ vẫn cứ là như vậy. Chỉ có điều, vực sâu của ngày hôm nay so với ngày trước càng sâu và càng rộng hơn mất rồi.

Hôm sau, mới sáng sớm, Sắt Sắt trong cơn nửa tỉnh nửa mê, thoáng thấy chàng trở mình, giơ tay ôm lấy chiếc eo thon của nàng, ngón tay dài dịu dàng vuốt trên trán nàng, vén những sợi tóc rối trên má nàng ra sau tai. Ánh mắt đắm đuối nhìn gương mặt xanh xao của nàng, chàng thở dài một tiếng, cúi cuống đặt một nụ hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

“Ta phải ra ngoài vài ngày, lát nữa hãy bảo Vân Khinh Cuồng đến xem mạch cho nàng, mấy ngày này nàng nghỉ ngơi nhiều một chút.” Chàng biết nàng đã tỉnh, khẽ dặn dò bên tai nàng.

Sắt Sắt không nói gì, chỉ lặng lẽ nằm đó, nhưng khóe môi lại nở một nụ cười lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Ra ngoài vài ngày? Mà Y Lãnh Tuyết cũng sắp đi lấy chồng.

Thực là trùng hợp quá!

Minh Xuân Thủy quay người rời đi, thoáng nghe thấy chàng ở bên ngoài dặn dò tỉ mỉ Trụy Tử gì đó, Sắt Sắt khép mi, nhưng không thể ngủ được nữa. Mãi đến khi mặt trời lên tới ba sào, Sắt Sắt mới trở dậy, rửa mặt, dùng cơm, rồi ra khỏi Noãn Các, đến bên ngoài viện thưởng mai. Tuyết từ mấy ngày trước vẫn chưa tan hết, trên trời lại bắt đầu thấy tuyết rơi.

Những bông tuyết nho nhỏ đua nhau rơi lả tả, mọi thứ trong tuyết trông thật mơ hồ, tăng thêm một thứ mĩ cảm như trong giấc mộng. Thế nhưng, băng tuyết rồi cũng đến lúc tan, mĩ cảm mơ hồ rồi sẽ phải sáng tỏ.

“Trụy Tử, ngươi có biết, Liên Tâm cô nương sắp lấy ai không?” Sắt Sắt bỗng nhiên hỏi.

Trụy Tử nghe vậy, ánh mắt chợt lóe sáng, khẽ nói: “ Chuyện này nô tỳ không rõ, bên ngoài trời lạnh, hay là phu nhân vào trong Noãn Các đi, đừng để bị nhiễm phong hàn.”

Sắt Sắt cười nhạt, hôm nay nàng khoác chiếc áo chim tước màu dỏ, cũng không cảm thấy lạnh lắm, chỉ là sâu trong cõi lòng đang lạnh lẽo vô cùng. Khi nàng còn chưa biết Liên Tâm chính là Y Lãng Tuyết, chưa biết Minh Xuân Thủy là Dạ Vô Yên, có lẽ nàng còn chưa rõ Liên Tâm sẽ lấy ai. Thế nhưng, khi đã biết rõ mọi chuyện, trong lòng nàng mọi việc giờ đã thấy rõ như ban ngày.

Người mà Y Lãnh Tuyết sắp lấy, ngoài Dạ Vô Yên ra sẽ không có người thứ hai.

Sắt Sắt giơ cánh tay ngọc ra, một bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay nàng, mang theo một làn hơi lạnh giá. Cảm giác này so với cảm giác trong lòng Sắt Sắt đặc biệt giống nhau.

https://thuviensach.vn

Trên mặt tuyết, có hai bóng người đang tiến nhanh lại.

Một người là Vân Khinh Cuồng, đeo túi thuốc bên eo, trên mặt nở nụ cười phóng túng. Bên cạnh hắn, là một nam tử áo tím.

Sắt Sắt biết, nam tử áo tím đó chính là Táng Hoa công tử Thiết Phi Dương, một trong Tứ đại công tử.

Ở trên biển, Sắt Sắt từng thấy hắn và Trâm Hoa công tử kề vai tác chiến, có điều, lúc đó, trên mặt hắn đeo mặt nạ, Sắt Sắt chưa từng biết khuôn mặt hắn ra sao. Những ngày này, chỉ cần Minh Xuân Thủy đi vắng, phần lớn thời gian đều do hắn canh gác ở Phù Vân Các.

Lúc này mắt mù đã khỏi, xuyên qua làn mưa tuyết mịt mù, Sắt Sắt đã nhìn rõ hình dáng, khuôn mặt của Táng Hoa công tử.

Thực không hổ là Táng Hoa công tử mặt lạnh tâm cũng lạnh, gương mặt gầy gò mà cương nghị, lông mày đen dày như lưỡi kiếm, cặp mắt sáng đen láy, đôi môi mỏng đường nét rõ ràng, trông cực kỳ tuấn tú. Có điều sắc mặt hắn trầm tĩnh, ánh mắt lạnh lùng tựa như trên thế gian này chẳng có chuyện gì có thể khiến mặt hắn phải biến sắc.

Tên Thiết Phi Dương này quả là rất trung thành với nhiệm vụ, Minh Xuân Thủy vừa mới rời đi, hắn đã đến trông coi nàng nghiêm ngặt chẳng khác gì phạm nhân.

Sắt Sắt quay người, thả bước đi vào trong Noãn Các.

Trước mặt Vân Khinh Cuồng, Sắt Sắt đương nhiên cũng không cần che giấu việc hai mắt mình đã lành thêm nữa, đằng nào thì chỉ cần xem mạch một cái là hắn sẽ biết ngay chướng độc trong cơ thể nàng đã trừ bỏ hoàn toàn. Quả nhiên, Vân Khinh Cuồng đặt ngón tay dài lên cổ tay Sắt Sắt cách qua một lần khăn gấm, một chốc sau liền đưa mắt cười nói: “Phu nhân có thể nhìn thấy từ bao giờ?”

https://thuviensach.vn

Khóe môi Sắt Sắt khẽ cong, một sợi tóc xòa xuống trước đôi mắt trong trẻo, nhẹ nhàng đáp: “Sáng nay sau khi tỉnh dậy, ta liền phát hiện trước mắt sáng bừng, ban đầu nhìn không rõ lắm, mọi thứ mờ mờ tựa như được phủ một lần sa mỏng, đến giờ đã nhìn rõ rồi.”

Vân Khinh Cuồng gật đầu cười nói: “Sớm hơn vài ngày so với dự liệu của thuộc hạ.” Thế nhưng, nụ cười còn chưa dứt, lông mày hắn bỗng nhíu lại, ngưng thần bắt mạch cho Sắt Sắt. Trong phút chốc, lông mày hắn giãn ra, cười lớn thành tiếng.

“Thuộc hạ phải chúc mừng phu nhân rồi.” Vân Khinh Cuồng đưa mắt nhìn Sắt Sắt.

“Chúc mừng ta? Ta thấy chắc là ngươi nói nhầm thì phải, ta không phải là Liên Tâm cô nương hiện giờ đang bận đi lấy chồng.” Sắt Sắt nhíu mày cười lạnh lùng, hiện giờ nàng còn có thể có chuyện gì đáng mừng đây chứ?

Vân Khinh Cuồng hơi chau mày, sau một chốc, rành rọt nói: “Phu nhân có tin mừng rồi, phu nhân nói xem chẳng lẽ đây không phải là chuyện vui sao?”

Sắt Sắt giật mình, kế đó liền mỉm cười đáp: “Cuồng Y, ngươi nhìn cho kỹ đi, ta không phải là Liên Tâm cô nương.”

Vân Khinh Cuồng ngưng thần nhìn Sắt Sắt, nói giọng chắc chắn: “Thuộc hạ đương nhiên biết phu nhân không phải là Liên Tâm cô nương. Phu nhân quả thực đã có tin mừng rồi, những lời như thế, bản Cuồng Y thực không dám nói bừa.”

Hiếm khi thấy Cuồng Y Vân Khinh Cuồng mang thần sắc nghiêm chỉnh như thế, không hề có chút bộ dạng đùa giỡn nào. Thế nhưng, đối với những lời của hắn, Sắt Sắt thực không còn dám tin. Gã đàn ông này đã từng dăm ba lần lừa gạt nàng.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt lạnh lùng cười nói: “Vân Khinh Cuồng, ngươi lại định bày trò gì vậy, chẳng lẽ ngươi tưởng rằng ta có thai rồi sẽ một lòng một dạ đi theo Minh Xuân Thủy ư? Nói cho ngươi biết, một đứa trẻ không giữ chân ta nổi đâu. Vân Khinh Cuồng, trò đùa này của ngươi hơi quá rồi đấy.”

Sau khi biết Vân Khinh Cuồng là nhị công tử của Tứ đại công tử, Sắt Sắt không mấy có thiện cảm với Vân Khinh Cuồng. Ngày trước, khi Dạ Vô Yên phế võ công của nàng, hắn cũng đã có mặt tại đó. Hắn biết nàng là Thứ phi của Tuyền Vương, biết nàng bị bộ mặt giả dối của Dạ Vô Yên lừa gạt, cứ giương mắt mà đứng nhìn nàng vì bộ mặt giả dối đó của Dạ Vô Yên mà đau khổ cuồng si.

Nhưng kì thực cũng không thể trách hắn, dẫu sao hắn cũng là thuộc hạ của Dạ Vô Yên. Thế nhưng, trong lòng nàng không hề thoải mái.

Vân Khinh Cuồng cười, nhíu mày nói: “Thuộc hạ không dám lừa gạt phu nhân, phu nhân mang thai, cũng sắp được một tháng rồi. Điều này ngàn lần chính xác, tuyệt không dám nói bừa. Vì cớ gì mà phu nhân lại không dám tin là thật?”

Sắt Sắt nhắm mắt, một cảm giác phức tạp khó có thể diễn tả thành lời dâng lên trong lòng nàng. Nàng ngồi trên giường, đưa tay từ từ sờ lên bụng, trong lòng từng cơn chua xót trào lên.

Đứa con này đến thật bất ngờ, không nằm trong sự chờ đợi của nàng. Vào lúc Phụ thân nó sắp sửa cưới người con gái khác, lúc Mẫu thân nó đau lòng muốn chết, nó đã đến, đến thực không đúng lúc chút nào.

Phụ thân lừa dối Mẫu thân, Mẫu thân hận Phụ thân, nó đến với thế giới này sẽ hạnh phúc được sao? Nàng biết, trẻ con dễ bị tổn thương nhất, đứa con của nàng sau này sẽ phải sống trong đau khổ ư?

Thế nhưng, đứa trẻ vô tội, sai lầm là ở nàng và Dạ Vô Yên. Chính nghiệt duyên của hai người bọn họ đã gây ra tất cả. Nàng không thể làm tổn

https://thuviensach.vn

thương đứa con, những cũng sẽ không vì đứa con này mà bị bó buộc ở lại Xuân Thủy Lầu.

Sắt Sắt nhếch mép, cười nhạt nhìn Vân Khinh Cuồng nói: “Đã để Cuồng Y chê cười rồi, ta chỉ là quá kinh ngạc, cho nên mới không tin.”

Vân Khinh Cuồng nhíu mày cười đáp: “Phu nhân tin rồi thì tốt, những ngày này phải nghỉ ngơi cho tốt, thân thể phu nhân gần đây có phần yếu ớt, do cảm xúc bị dồn nén gây ra. Chuyện gì cũng nên nghĩ cho thoáng, ở đây thuộc hạ có mấy viên thuốc an thai, mỗi ngày phu nhân uống một viên sau bữa ăn là được.”

Vân Khinh Cuồng lấy thuốc từ trong túi ra, đặt lên bàn.

Sắt Sắt giơ tay cầm lấy thuốc, đặt vào trong túi gấm trên người, cười nhạt nói: “Ta nhớ rồi, vậy có còn chuyện gì khác cần chú ý không? Đêm qua ta cứ nôn khan, hơn nữa trong bụng cảm thấy lành lạnh.”

Vân Khinh Cuồng nhíu mày, lại đưa ngón tay ra đặt lên cổ tay Sắt Sắt, nói: “Nôn khan thì bình thường, có điều trong bụng cảm thấy… lành lạnh ư? Hay là do hàn chứng gây ra?”

Vân Khinh Cuồng đang ngưng thần bắt mạch, bỗng thấy cổ tay dưới ngón tay mình xoay một cái, bàn ta ngọc thon kia đã lật lại, nắm lấy mạch môn của hắn. Một giọng nói trong trẻo uyển chuyển vang lên bên tai: “Triệu chứng này e rằng Cuồng Y cũng chưa từng gặp phải đâu!”

Hắn ngước mắt lên kinh ngạc, thấy Sắt Sắt đã đứng dậy, trên dung nhan xinh tươi uyển chuyển phủ một màu sương băng giá. Sóng mắt trong trẻo dập dờn, đáy mắt tựa như sông băng tan chảy, lấp lánh hàn băng sắc nhọn.

Màu đỏ của áo khoác chim tước nàng đang mặc ánh lên làn da trắng như tuyết của nàng, cực kì kiều diễm.

https://thuviensach.vn

“Phu nhân, phu nhân định làm gì?” Vân Khinh Cuồng bị nắm chặt mạch môn, không động đậy gì được.

Hắn đã từng tung hoành giang hồ nhiều năm, nhưng chưa bao giờ bị người khác khống chế thế này. Chẳng thể nào ngờ được, Sắt Sắt lại bỗng nhiên nổi loạn. Hơn nữa, điều khiến hắn cảm thấy kinh dị là, sao hắn lại không hề biết, võ công của nàng đã cao như vậy rồi?

Nhưng Vân Khinh Cuồng vẫn cứ là Vân Khinh Cuồng, chỉ trong khoảnh khắc, hắn liền cười nho nhã nói: “Phu nhân định làm gì vậy? Không đùa như vậy được đâu, phu nhân nắm lấy cổ tay thuộc hạ thế này, nếu để Lầu chủ trông thấy, thì không giải thích được rồi. Để Phong Tường Nhi trông thấy, không biết sẽ lại hạ độc gì cho tại hạ nữa, không biết là Tam Bộ Đảo, hay là Bát Bộ Túy đây.”

Trụy Tử vốn đứng ở một bên, thấy Sắt Sắt đột nhiên nổi loạn, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc: “Phu nhân, phu nhân định làm gì vậy?”

“Chẳng làm gì cả, ta chỉ muốn đòi Cuồng Y một ít thuốc bảo mệnh thôi. Vân Khinh Cuồng, ngươi cũng là thần y, đương nhiên có một số kì dược, như thứ kì dược luyện công ngươi cho ta thực sự rất tốt, có còn thứ gì khác không? Ví dụ như, thuốc giải để có thể ra khỏi rừng hoa kia chẳng hạn.” Hiện giờ đã là mùa đông, đám hoa kia đương nhiên cũng tàn rồi, thế nhưng, Sắt Sắt vẫn có chút không yên tâm.

Vân Khinh Cuồng cười khổ nói: “Phu nhân, nếu phu nhân cần thuốc, thuộc hạ lẽ nào lại không đưa? Người nắm tay thuộc hạ thế này, thuộc hạ lấy thế nào được?”

Sắt Sắt cười lạnh, tháo túi thuốc từ trên eo Vân Khinh Cuồng xuống, cười nheo mắt đặt lên bàn, nói: “Nói đi, đây là những thuốc gì.”

Sắt Sắt từng nghe Phong Tường Nhi nói, Vân Khinh Cuồng là Cuồng Y, những thứ hắn mang trên người, đều là thuốc giải hoặc kì dược cứu người,

https://thuviensach.vn

không hề có thuốc độc. Nhưng trên người Phong Tường Nhi thì lại khác, lại toàn là các loại thuốc độc.

“Đây là thuốc trị phong hàn, đây là thuốc kim sang thượng hạng, đây là Hoàn Hồn Đan để giữ tính mạng, đây là…” Vân Khinh Cuồng chỉ vào đống thuốc, lần lượt nói rõ từng thứ.

Sắt Sắt nhớ hết các loại thuốc, chắc Vân Khinh Cuồng không lừa nàng. Đợi Vân Khinh Cuồng nói hết, Sắt Sắt liền thu hết số thuốc có tác dụng trong túi thuốc lại, cười híp mắt nói: “Cuồng Y, phiền ngươi đưa ta ra ngoài vậy.” Nàng giơ ngón tay phong bế tám chỗ yếu huyệt trên người Vân Khinh Cuồng, rút Tân Nguyệt loan đao bên eo ra, kề lên cổ Vân Khinh Cuồng, rồi cùng hắn chậm rãi bước ra bên ngoài viện.

Trụy Tử thấp thỏm theo sau, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Bên ngoài viện tuyết đang bay ngập trời, Sắt Sắt áp giải Vân Khinh Cuồng, nhìn Thiết Phi Dương đang đứng trong viện, trên người hắn là chiếc áo tím tung bay trong gió, đôi mắt đen không hề biến sắc nhìn chằm chằm vào Sắt Sắt.

Sắt Sắt cong môi cười nhạt nói: “Táng Hoa công tử, trời lạnh tuyết rơi thế này, hay là công tử vào nhà nghỉ ngơi đi thôi.”

Thiết Phi Dương chau mày, nhìn Sắt Sắt chằm chằm mà không nói, có điều khóe môi khẽ cong lên.

Bọn thị vệ canh giữ ở Phù Vân Các, dưới sự chỉ huy của Thiết Phi Dương, dần dần hình thành thế bao vây Sắt Sắt và Vân Khinh Cuồng. Thế nhưng, vẫn chưa kẻ nào dám xông lên.

Trong khi Vân Khinh Cuồng không ngừng lải nhải bên tai nàng: “Phu nhân, phu nhân có biết vì sao Thiết Phi Dương lại được gọi là Táng Hoa không, huynh ấy đến hoa cũng không thương tiếc, liệu còn có thể thể lưu

https://thuviensach.vn

tình thương tiếc đối với thứ cây cỏ như ta không? Ta thấy phu nhân không thoát khỏi nơi này được đâu.”

“Câm miệng!” Sắt Sắt lạng lùng nói. Loan đao trong tay hơi dụng lực, vạch một vết thương trên cổ Vân Khinh Cuồng, lập tức liền thấy máu tươi ứa ra.

“Phu nhân, ta thấy phu nhân đừng hao tâm tổn trí nữa, phu nhân không ra khỏi đây được đâu.” Thiết Phi Dương lạnh lùng nói, thanh âm bình đạm không thăng giáng, quả nhiên không bị bất cứ sự việc gì kích động.

“Ồ?” Sắt Sắt chau mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thiết Phi Dương, thản nhiên tiến ra ngoài viện, “Chẳng lẽ, đến cả tính mạng của người huynh đệ sinh tử mà Táng Hoa công tử cũng không để tâm sao?”

Thiết Phi Dương cười nhạt đáp: “Tính mạng bọn ta là của Lầu chủ, để hoàn thành mệnh lệnh của Lầu chủ, mất đi tính mạng cũng có ngại gì?”

Quả nhiên là mặt lạnh tâm cũng lạnh! Nàng áp giải Vân Khinh Cuồng, vừa chậm rãi bước đi, vừa ngầm vận lực, chuẩn bị ứng phó với sự tấn công của Thiết Phi Dương bất cứ lúc nào. Sắp bước ra cổng viện, Thiết Phi Dương bỗng tuốt kiếm, hơi cúi người, trường kiếm phóng ra như chớp. Nhưng không phải nhằm vào Sắt Sắt, mà lại nhằm vào Vân Khinh Cuồng.

“Muốn không bị kẻ khác dùng con tin uy hiếp, cách tốt nhất là, giết chết con tin.” Tiếng nói lạnh lùng của hắn truyền đến giữa trời đầy tuyết bay.

Sắt Sắt ngưng thần, mắt thấy thanh kiếm đó đâm vào trước ngực Vân Khinh Cuồng với tốc độ nhanh như chớp, nàng chau mày, đẩy Vân Khinh Cuồng qua một bên.

Rồi nàng đạp từng bước thoăn thoắt, bay về phía Thiết Phi Dương.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, nàng muốn lĩnh giáo Táng Hoa công tử võ nghệ cao cường nhất trong Tứ đại công tử mới được. Không cần phải uy hiếp bất kì ai, nhưng nàng quyết ra khỏi Xuân Thủy Lầu.

Trong khoảnh khắc, nàng đã xông đến trước mặt Thiết Phi Dương, ống tay trái xoay tròn, như mây nhẹ bay trên đỉnh núi. Loan đao trong tay lấp lánh, hàn quang lập tức lan tỏa.

Thiết Phi Dương không ngờ Sắt Sắt lại quyết liệt như thế, không dám khinh địch, trường kiếm trong tay, múa thành từng đạo kiếm hoa, bao vây toàn thân Sắt Sắt trong làn kiếm ảnh.

Hai người nhanh chóng mở một trường chém giết trên nền tuyết trắng.

Sắt Sắt muốn bỏ đi, ra tay quyết liệt không chút lưu tình. Thiết Phi Dương chỉ muốn bắt giữ Sắt Sắt, hoàn toàn không dám làm nàng bị thương, cho nên mỗi chiêu mỗi thức, đều không tận toàn lực. Huống hồ, Vân Khinh Cuồng đứng một bên hét lên: “Phi Dương, phu nhân đang mang thai, huynh ra tay cẩn thận.”

Quyết đấu với Sắt Sắt, Thiết Phi Dương vốn đã cẩn thận từng ly từng tí, lời này của Vân Khinh Cuồng vừa nói ra, kiếm chiêu của hắn càng chậm lại. Người phụ nữ của Lầu chủ, hắn vốn không dám làm tổn thương, nay lại thêm cả đứa con của Lầu chủ, chuyện này thực khó giải quyết vô cùng.

Sắt Sắt liếc mắt xuống, khóe môi nở một nụ cười, nàng chưa từng nghĩ, đứa con trong bụng lại trở thành con bài để ra khỏi Xuân Thủy Lầu. Nàng múa Tân Nguyệt loan đao, trong tuyết trắng mịt mù, từng luồng đao ảnh hình trăng non, phản chiếu đôi mắt trong trẻo của nàng.

Chiêu thức càng ngày càng mãnh liệt, chém về phía Thiết Phi Dương.

Thiết Phi Dương đành liên tục lùi về phía sau, chỉ dám phòng thủ, không dám tấn công.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười nhạt, đâm ra một chiêu cuối cùng, đạp bước thoăn thoắt, giẫm lên cành hồng mai bên góc viện, vụt bay mất. Một bóng áo đỏ vụt bay trong mưa tuyết, nhưng không một ai dám ngăn trở. Sau lưng, Thiết Phi Dương đưa chúng thị vệ đang định đuổi sát theo sau, chỉ nghe thấy Vân Khinh Cuồng ung dung nói: “Phi Dương, đừng đuổi nữa! Võ công của phu nhân tiến triển thần tốc như thế, hơn nữa lại quyết ý ra đi, cho dù là Lầu chủ, e rằng cũng khó lòng đuổi kịp, huống gì là chúng ta. Hơn nữa, huynh vội vàng đuổi theo như thế, đường núi khó đi, nếu phu nhân hoảng hốt đi bừa, ngã xuống vách núi thì biết làm thế nào!”

Thiết Phi Dương quay người, ánh mắt sắc bén nhìn khắp khuôn mặt Vân Khinh Cuồng một lượt, lạnh lùng nói: “Tên tiểu tử ngươi lại dùng mưu hèn kế bẩn gì rồi, nói ra xem nào!”

“Cái gì mà mưu hè kế bẩn, đừng nói khó nghe thế. Trong số thuốc phu nhân mang theo bên người, có một vị thuốc đặc biệt để dẫn đường, lát nữa ta đến chỗ Phong Tường Nhi mượn con chuột bạch, chúng ta ngầm tìm kiếm phu nhân, trước tiên cứ bảo vệ phu nhân đã.” Vân Khinh Cuồng khẽ cử động cổ tay vừa rồi bị Sắt Sắt nắm lấy, cười tít mắt nói.

Thiết Phi Dương chau mày, chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể làm vậy mà thôi.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Huyền Nhai Quyết Đấu

Ra khỏi Xuân Thủy Lầu, Sắt Sắt liền thi triển khinh công, bay một mạch xuống núi. Bên tai gió thổi ù ù, áo khoác chim tước đỏ bị gió thổi tung bay, nàng tựa như tiên tử, thấp thoáng bay đi. Thế nhưng, trái tim nàng lại nặng nề không hề bay lên nổi.

Biết bao tâm trạng chất chứa trong lòng, sao có thể không nặng nề?

Là Dạ Vô Yên, chàng đã phế võ công của nàng, từ bỏ nàng. Nàng không hề để tâm, bởi lẽ, nàng của khi đó, vẫn chưa yêu chàng sâu đậm.

Là Minh Xuân Thủy, chàng đòi hỏi nàng, khiến nàng mang thai đứa con của chàng. Chàng nói muốn đưa nàng đi bái Thần núi Hắc Sơn, chàng nói chỉ yêu một mình nàng, thế nhưng, chỉ thoáng chốc, chàng đã lại đi lấy người khác.

Đi trên núi suốt hai canh giờ, khi nàng xuống đến chân núi, màn đêm đã buông xuống. Sắt Sắt mượn ánh trăng và ánh tuyết, lại đi thêm một canh giờ nữa. Lúc đến Mặc Thành, đêm đã về khuya.

Mặc Thành về đêm rất yên tĩnh, đâu đâu cũng tối om, đến ánh đèn cũng không thấy le lói, chắc rằng mọi người đều đã ngủ say cả rồi.

Hôm nay nàng rời khỏi Xuân Thủy Lầu có phần vội vã, trên người chẳng mang lấy một đồng. Ở trong Xuân Thủy Lầu, hoàn toàn không cần phải tiêu tiền. Ra khỏi đó nàng mới thấy nỗi túng quẫn của kẻ không một xu dính túi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt đi xuyên qua những con phố, tìm đến một hiệu cầm đồ, đem chiếc áo chim tước đỏ Minh Xuân Thủy tặng nàng ra bán, được một trăm lượng bạc. Nàng chưa từng nghĩ, chiếc áo khoác chim tước này lại đắt tiền đến thế. Chắc hẳn chiếc áo này còn đáng giá hơn nhiều, tiệm cầm đồ chắc chắn đã ép giá cực thấp. Có tiền, Sắt Sắt liền tìm đến một tiệm may, mua một chiếc áo bông xanh. Sau đó, nàng loanh quanh vài vòng trên phố, rồi tìm một khách điếm ở trọ.

Ở một góc phố cách khách điếm không xa, một bóng đen theo dõi Sắt Sắt tiến vào khách điếm, khi bóng đen đó quay đi, thân pháp quái dị, chẳng mấy chốc đã biến mất trên đường phố. Đến lúc xuất hiện lại lần nữa, đã ở trong một căn nhà đơn sơ giản dị.

Trong phòng chỉ kê một chiếc giường, trên bậu cửa sổ có đặt một chiếc đèn dầu, giấy dán trên cửa thủng lỗ nhỏ, gió bấc ù ù xuyên qua những lỗ thủng trên giấy dán cửa sổ thổi vào.

Trên giường có một công tử trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng tròn, trên người mặc một chiếc áo rộng màu xanh lam nhạt đã hơi cũ, mái tóc đen chỉ dùng dây buộc gọn lên cao, dáng vẻ tuấn tú. Ánh đèn dầu rất ảm đạm, ánh sáng mờ mờ phản chiếu trên khuôn mặt hắn ta làm rạng lên dung nhan tuyệt thế, đẹp đẽ vô cùng, tựa như giấc mơ cách một lớp sa mỏng, dường như bất kì lúc nào cũng sẽ tiêu tan. Lúc này, hắn đang nhắm mắt vận công, hàng mi dài nhẹ khép, hoàn toàn che kín đi đôi mắt.

Bóng đen kia bay đến trước mặt hắn cách năm bước, liền dừng lại, cúi đầu, khẽ bẩm báo điều gì đó.

Công tử áo xanh nghe thế, mi mắt khẽ rung, bỗng mở choàng hai mắt, đôi con ngươi đen láy lấp lánh tỏa ra ánh nhìn thu hồn nhiếp phách.

“Ngươi tận mắt nhìn thấy, đích thực là nàng ấy chứ?” Hắn trầm giọng hỏi, trong tiếng nói ngầm chứa vài phần kinh ngạc và không tin.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, thuộc hạ tận mắt trông thấy, người đó đã đi vào khách điếm.” Bóng đen hạ giọng đáp, “Kế hoạch của chủ nhân có cần thay đổi không?”

Công tử áo xanh ngưng thần, trong đôi mắt đen lạnh lùng là ánh nhìn phức tạp, hồi lâu, hắn mới khẽ nói: “Cứ theo kế hoạch ban đầu tiến hành, có điều, thay đổi một chút. Phái người đi đưa tin cho Hách Liên Ngạo Thiên.”

Bóng đen đó cúi đầu đáp một tiếng, rồi lập tức quay mình lui ra.

Trong phòng lại trở nên tĩnh lặng, tĩnh lặng như cái chết.

Công tử áo xanh ngồi trong ánh đèn u ám, im lìm tựa như một cái bóng. Đôi mắt hắn đẹp như tranh thủy mặc, thần sắc biến hóa khôn lường, lúc thì sắc bén, lúc lại lạnh lùng, có lúc thoáng qua mấy phần đau khổ

Sắt Sắt tỉnh dậy trong tiếng lễ nhạc và một tráng pháo nổ.

Nàng khoác áo xuống giường, bước ra cửa sổ xem. Một đội người ngựa đang rồng rắn trên phố, ai nấy đều mặc áo giáp trụ trên người, xem ra không phải là hộ vệ của các phủ đệ thông thường, ngựa họ cưỡi hình như là chiến mã. Những hộ vệ này đang vây quanh bảo vệ một chiếc kiệu hoa có treo vải đỏ, chiếc kiệu hoa ấy, đỏ rực rỡ, đỏ tươi rói, đỏ hân hoan. Ánh mặt trời buổi sớm, nhảy nhót những ánh vàng trên đỉnh kiệu đỏ tươi, chói đến mức khiến Sắt Sắt phải nheo mắt lại.

Những thị vệ mặc khôi giáp này, chắc chắn là đội quân thân cận của một tướng quân nào đó, hay trong quân có người thành thân?

Sắt Sắt bỗng nhớ ra, phủ đệ của Dạ Vô Yên ở biên cương phía Bắc chính là Mặc Thành. Chẳng lẽ, Dạ Vô Yên đang làm đám cưới với Y Lãnh Tuyết? Nàng chăm chú tìm kiếm, nhưng không nhìn thấy tân lang đi

https://thuviensach.vn

nghênh thân đâu. Mặc vội y phục vào, nàng liền gọi tiểu nhị của khách điếm lên thăm dò tin tức, quả nhiên có được đáp án trong dự liệu.

Lúc nghe được thông tin đó, Sắt Sắt cảm thấy ngực mình dường như có một lỗ hổng, gió lạnh không ngừng ập vào. Lạnh giá mà đau đớn, đau đến mức khiến trái tim nàng tê dại không còn cảm giác gì nữa.

Vốn cứ ngỡ rằng, nàng không quan tâm! Hóa ra, rốt cuộc nàng vẫn không thể từ bỏ! Vốn cứ ngỡ, nàng có thể coi như mây gió, không chút gợn sóng lòng. Thế nhưng, vì sao trái tim nàng, lại đau đớn đến vậy?

Nàng cố hết sức quên đi, cố hết sức không để ý. Thế nhưng, tình yêu khắc cốt ghi xương này, trong phút chốc sao có thể coi như làn gió thoảng qua và như chưa từng xảy ra?

Sắt Sắt đứng bên cửa sổ, thần sắc tĩnh lặng, thế nhưng, trong đôi mắt đen long lanh xinh đẹp, lại dập dờn lên những đợi cảm xúc mãnh liệt không hề che giấu.

Lần này, nàng không muốn tiếp tục trốn tránh nữa, nàng muốn đối mặt.

Sắt Sắt đi từ trong khách điếm ra, chỉ nghe thấy pháo hỉ vang trời, từng tràng đôm đốp, vô cùng náo nhiệt, nhưng vào tai Sắt Sắt, lại thấy đau đớn vô ngần. Trên đường dòng người tấp nập, người đi xem lễ cưới rất đông. Chiến thần của Nam Nguyệt, Tuyền Vương tiếng tăm lừng lẫy thành thân, đương nhiên là một chuyện lớn trong Mặc Thành.

Sắt Sắt theo dòng người xem lễ cưới, đi đằng sau kiệu hoa, mãi đến tận bên ngoài phủ Tuyền Vương.

Đập vào mắt nàng là đèn lồng đỏ, kiệu hoa đỏ, chữ “hỷ” đỏ. Nhắm mắt lại, chỉ thấy mê man, tựa như có một lưỡi dao sắc nhọn, chém từng nhát từng nhát vào tim nàng.

https://thuviensach.vn

Trong đám người xung quanh, thoáng nghe thấy có người khẽ nói: “Tuyền Vương đến rồi!”

Mắt xanh đột nhiên mở ra, nhìn về phía cửa chính.

Trên bậc thang trùng trùng, Dạ Vô Yên đang đứng đó nghiêm nghị, chàng mặc chiếc áo hỷ thêu vàng, cột tóc, đội mũ ngọc, dáng vẻ tiêu sái, tựa như cây ngọc đón gió[1]. Đôi mắt tuyệt đẹp lạnh lùng hờ hững, thâm sâu khó lường.

[1] Chữ Hán là: “Ngọc thụ lâm phong”, hình dung người phong độ tiêu sái, đẹp đẽ. Xuất xứ từ bài thơ Ẩm trung Bật tiên ca của Đỗ Phủ.

Sắt Sắt nhìn chàng, bỗng nảy sinh cảm giác như trải qua kiếp khác, còn có chút cảm giác xa lạ.

Nàng vốn ngày ngày ở bên chàng, nhưng ký ức của nàng đối với khuôn mặt chàng, chỉ dừng lại ở đêm trăng trên thảo nguyên, và cái đêm mà chàng bị thương chảy máu không ngừng.

Lúc này, mặc dù đã biết rõ ràng, chàng chính là Minh Xuân Thủy, thế nhưng, nàng nhất thời vẫn không có cách nào thích ứng được sự thật hai người bọn họ vốn chỉ là một người.

Minh Xuân Thủy ung dung tiêu sái, phóng khoáng bay bổng. Còn Dạ Vô Yên nho nhã cao quý, trầm ổn lạnh lùng. Vốn cứ tưởng, người mà nàng yêu là Minh Xuân Thủy, nhưng cuối cùng lại là một thân phận khác của Dạ Vô Yên. Ngay cả lúc này khi nhìn thấy Dạ Vô Yên mình bận hỷ phục, trong lòng Sắt Sắt dâng lên niềm đau thấu tận tâm can.

Khuôn mặt tuấn tú phi phàm của Dạ Vô Yên lúc này tựa băng phủ mặt hồ, không có chút biểu cảm. Đôi lông mày dài đến tận tóc mai, vốn nghiêng nghiêng hơi xếch, khẽ chau chặt lộ ra hào khí ngất trời. Đôi môi mỏng hoàn hảo mím chặt, mặc dù khóe môi nhếch lên, nhưng không hề có ý cười.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt kìm nén những cảm xúc đang dâng lên mạnh mẽ trong lòng, chăm chú nhìn chàng, đôi mắt đen tuyệt mĩ lóe lên những tia sắc nhọn.

Kiệu hoa chạm đất, thị nữ vén rèm, đỡ người trong kiệu bước ra.

Bóng dáng yểu điệu đó đỏ như một ngọn lửa, trên đầu phủ khăn trùm thêu uyên ương hý thủy[2], được thị nữ dìu đỡ, bước từng bước yểu điệu như cành liễu trong gió lên những bậc thang trải thảm đỏ, đến bên cạnh Dạ Vô Yên.

[2] Đây là một phép so sánh ẩn dụ, ý muốn mô tả hình ảnh đôi uyên ương vui đùa hạnh phúc bên nhau.

Hai người sóng vai đứng đó, hai bóng hình đỏ như lửa, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tựa như một đôi người ngọc do trời đất tạc nên, chói lóa cả đôi mắt của Sắt Sắt.

Nàng chưa quên, khi lần đầu tiên chàng và nàng thành thân, chàng dùng một chiếc kiệu hoa đón nàng từ am ni cô về Tuyền Vương phủ, do đi đường núi khó khăn mà lỡ mất giờ lành, nên đến cả lễ bái đường chàng cũng bỏ qua, đưa thẳng nàng vào động phòng hoa chúc. Lần thứ hai, là ở Xuân Thủy Lầu, theo phong tục của Côn Luân Nô, nàng cứ ở mãi trên núi Hắc Sơn đợi chàng, đợi đến khi mặt trời lặn, cũng không đợi được cái lễ gọi là tương đương với lễ bái đường của người Hán ấy.

Hai lần thành thân của chàng và nàng, đều không lần nào thành cả. Vậy mà lần này, nàng lại phải giương mắt nhìn chàng bái đường cùng người con gái khác.

Rồi hai bóng áo đỏ chậm rãi tiến vào trong phủ.

“Nắm lấy tay nàng, bên nàng trọn kiếp”[3], hóa ra, người mà chàng muốn nắm tay, trước sau chỉ có mình Y Lãnh Tuyết.

https://thuviensach.vn

[3] âm Hán Việt: “Chấp tử chi thủ, dữ chi giai lão”, xuất xứ từ bài Đánh trống thuộc thiên Bội phòng trong cuốn Kinh thi.

Dòng người xem lễ cưới dần dần tản ra, nhưng Sắt Sắt vẫn chưa đi, nàng sải từng bước khoan thai, chầm chậm tiến lên bậc thang, đến trước cửa lớn của phủ Tuyền Vương.

Hai thị vệ cầm đao bước ra ngăn Sắt Sắt lại, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, Vương gia nhà chúng ta hôm nay không mời khách!”

Sắt Sắt nhếch miệng cười, mắt thoáng nheo lại, ánh mắt đã trở nên lạnh lùng sắc bén.

“Ta không đến để tham gia tiệc mừng.” Tiếng nói vừa dứt, nàng khẽ động tay, một làn gió thơm lạnh lùng lướt qua, thân hình hai thị vệ cứng đờ, rồi ngã lăn ra đất.

Sắt Sắt sải từng bước nhàn nhã ung dung, chầm chậm tiến vào trong phủ, mỗi bước chân của nàng dịu dàng thướt tha, bên khóe môi nở một nụ cười rực rỡ, xinh tươi như đóa hoa mùa xuân.

Trong phủ quả nhiên không có tiệc mừng, lạnh lẽo im phăng phắc, hôn sự này bên ngoài trong có vẻ rất náo nhiệt, nhưng bên trong lại hoàn toàn “không thể nhận ra là đang tổ chức hôn lễ, không có đèn lồng đỏ và cũng không có chữ “hỷ”.

Bỗng một toán thị vệ ập đến vây Sắt Sắt lại, nhưng liền ngay sau đó nàng nghe thấy sau lưng có tiếng nói vang lên: “Lui hết cả xuống, không được vô lễ, đây là cố nhân của Vương gia, không phải người ngoài!”

Sắt Sắt quay người, thì trong thấy Vân Khinh Cuồng đem theo mấy tên thị vệ, vội vã tiến lại, rốt cuộc vẫn để hắn đuổi kịp đến đây rồi.

Cố nhân?

https://thuviensach.vn

Nói đúng lắm, nàng chỉ là cố nhân của Dạ Vô Yên!

Ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Sắt Sắt quét qua khuôn mặt Vân Khinh Cuồng, nàng chậm rãi xuyên qua một cánh cổng, đến gian phòng lớn. Trong phòng không hề có khách khứa, cũng chẳng có đôi tân nhân nào, tựa như lễ đã xong, hành động cũng nhanh thật, hay là sợ nàng đến phá đám?

Sắt Sắt quay người đi ra, bắt lấy một tên thị vệ, hỏi rõ nơi động phòng của tân nương tử, rồi bước nhanh tới đó. Bên ngoài phòng yên lặng như tờ, không hề có thị nữ hầu hạ, Sắt Sắt giơ chân đạp cửa, chậm rãi tiến vào.

Trong phòng không có ai khác, chỉ có tân nương tử mặc áo hỷ đang ngồi ngay ngắn trên giường, nghe thấy tiếng động, tựa như hoàn toàn không chút kinh ngạc, chẳng có lấy bất kỳ động đậy gì.

Sắt Sắt cười lạnh, đang định tiến lên vén khăn che mặt của tân nương, liền nghe thấy một tràng tiếng bước chân vang lên. Nàng lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Dạ Vô Yên đang vội vã bước tới. Lúc này chàng đã thay bộ hỷ phục đỏ rực kia ra, chỉ mặc một chiếc áo bào màu tím, từng bước chân đều mạnh mẽ lạnh lùng. Chắc là vừa rồi nghe thị vệ bẩm báo, nên mới vội vã qua đây. Trông thấy Vân Khinh Cuồng đang đứng ngoài cửa, bước chân chàng thoáng sững lại, có phần kinh ngạc.

Chàng lập tức chau mày, dừng bước, đưa mắt nhìn lên, vừa hay thấy Sắt Sắt đang đứng đó.

Trong khoảnh khắc, Tuyền Vương Dạ Vô Yên xưa nay Thái Sơn áp đỉnh cũng không biến sắc, lúc này khí huyết trên mặt dần dần biến mất cả.

Ánh mặt trời nhàn nhạt, hai người chỉ đứng cách nhau vài bước, chìm trong im lặng.

Chàng nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn chàng.

Trong không khí ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Trong đôi mắt phượng xưa nay trầm tĩnh như đầm nước sâu không thấy đáy của Dạ Vô Yên, thần sắc không ngừng thay đổi. Kinh ngạc có, không tin có, ngạc nhiên có, đau đớn có… quả thực phức tạp vô cùng.

Trong đôi mắt đen trong trẻo long lanh của Sắt Sắt, lại chứa đầy sự hờ hững và xa cách.

Chỉ qua ánh mắt ấy, Dạ Vô Yên liền biết, bệnh mù của nàng đã khỏi. Nàng có thể nhìn thấy chàng, hơn nữa, từ thần sắc mà nàng nhìn thấy chàng, chàng đoán ra nàng đã biết bí mật chàng chính là Minh Xuân Thủy.

Biết bao lần, chàng đã muốn nói cho nàng biết, Dạ Vô Yên chính là Minh Xuân Thủy, Minh Xuân Thủy chính là Dạ Vô Yên. Thế nhưng, mỗi lần lời đã đến môi, đều bị chàng sống sượng nuốt vào. Chàng chưa quên, ngày đó sau khi đuổi nàng ra khỏi Vương phủ, nàng đã cương quyết bỏ đi thế nào, nàng thậm chí còn nói đời đời kiếp kiếp nàng sẽ không bao giờ yêu chàng. Cho nên, chàng không dám nói ra sự thật.

Chàng sợ bí mật này một khi đã nói ra, nàng sẽ lại kiên quyết rời xa chàng thêm một lần nữa. Thế nhưng, rốt cuộc nàng vẫn biết, hơn nữa, lại còn xuất hiện ở đây không hề báo trước.

Vân Khinh Cuồng đứng đằng sau dẫn thị vệ nhanh chóng lui xuống. Bọn họ không dám đem chuyện Sắt Sắt trốn khỏi Xuân Thủy Lầu nói với Dạ Vô Yên, bọn họ vốn định theo con chuột bạch dẫn đường đi tìm Sắt Sắt, khuyên nàng quay về Xuân Thủy Lầu. Chẳng thể ngờ nơi mà họ tìm thấy nàng, lại là phủ đệ của Dạ Vô Yên.

Như thế, có lẽ lại là chuyện tốt. Có những chuyện, sớm muộn gì cũng phải nói rõ ra.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhìn Dạ Vô Yên, đôi mắt tuyệt mỹ, thẳm sâu như biển, đẹp lạnh lùng đến mức, trong khoảnh khắc khiến người ta lạc cả hồn phách. Nhìn sắc mặt trắng bệch đầy kinh ngạc của Dạ Vô Yên, nàng bỗng nhiên lại cười một tiếng, tựa như u lan chớm nở, trăng non tỏa sáng, tươi tắn kiều diễm không sao tả xiết.

“Tuyền Vương còn nhớ ta không? Nghe nói Tuyền Vương hôm nay nạp phi, ta có lòng đến đây chúc mừng, chúc Tuyền Vương và Vương phi bách niên giai lão, sớm sinh quý tử.” Nàng tươi cười nói.

Nàng gọi chàng là Tuyền Vương, không gọi chàng là Minh Xuân Thủy, nàng không muốn nói toạc ra.

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm của Dạ Vô Yên trước sau vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào Sắt Sắt, dò thám từng sự thay đổi trên gương mặt nàng, thậm chí từng động tác nhỏ nhất của nàng chàng cũng không bỏ qua. Khi trông thấy nụ cười lạnh lùng kiều diễm trên gương mặt nàng, khi nghe thấy lời chúc mừng nhàn nhạt của nàng, trái tim chàng từ từ chìm xuống vực sâu không đáy.

Chàng có quá nhiều bí mật không thể chia sẻ cùng ai, bởi những bí mật này là những lời hứa và trách nhiệm khó lòng tưởng tượng được. Cho nên, có những chuyện, chàng mãi vẫn chưa giải thích với nàng. Chẳng ngờ, sự tình lại tiến triển đến bước thế này.

“Sắt Sắt…” Hồi lâu, Dạ Vô Yên trầm giọng cất tiếng, tiếng nói nghèn nghẹn, toàn là cay đắng.

Sắt Sắt ngắt lời chàng, cười lạnh: “Đừng gọi thân mật thế, ta và Vương gia thân thiết lắm sao? Giờ ta không phải là Thứ phi của ngài nữa, ngài nên gọi ta là Giang cô nương mới phải.”

“Sắt Sắt, nàng đã biết rồi, phải không? Ta biết là nàng đã biết cả rồi, nàng hãy nghe ta giải thích được không?”

https://thuviensach.vn

“Những lời giải thích của ngài ta đã nghe quá nhiều rồi, giờ không còn muốn nghe nữa. Hôm nay ngài nạp phi, trong lòng ta vô cùng vui mừng, có lòng chạy đến đây chúc phúc.” Sắt Sắt ung dung cười nói, “Thật là thoải mái quá, từ nay về sau, ngài đi đường lớn của ngài, ta qua cầu độc mộc của ta, ngài làm cái chức Tuyền Vương của ngài, ta làm hải tặc của ta, như thế tốt biết bao. Hai người chúng ta, từ nay, chân trời góc biển, trên trời dưới đất, đời đời kiếp kiếp, mãi mãi không bao giờ gặp lại…”

Lời nói của nàng, từng câu từng chữ, đâm vào trái tim chàng.

Dạ Vô Yên tiến lên một bước, giơ tay choàng qua người nàng, trầm giọng nói từng câu từng chữ: “Sắt Sắt, ta biết nàng trách ta, hãy nghe ta giải thích được không? Nếu ta không làm vậy, nàng ấy sẽ chết không có chỗ chôn thân. Trên thế gian này, chẳng có chỗ nào cho nàng ấy dung thân nữa, ngoại trừ Tuyền Vương Phủ. Hơn nữa, giờ nàng ấy lại mang thai, mất trí nhớ, nàng ấy cần ta cho nàng ấy một danh phận thị thiếp. Đợi qua quãng thời gian này, nàng ấy an toàn rồi, chúng ta sẽ giải trừ hôn sự.” Chàng nói rành rọt từng câu, càng về sau, tiếng nói càng cao, gần như là đang hét lên vậy.

Sự giải thích của chàng, ngược lại càng khiến sự đau đớn mà Sắt Sắt hết sức kìm nén trong lòng lại trào lên như nước vỡ bờ. Y Lãnh Tuyết muốn gì, chàng đều có thể cho. Lúc này Y Lãnh Tuyết muốn một danh phận, đến một ngày, tất sẽ càng đòi hỏi nhiều hơn, chàng liệu sẽ đồng ý sao?

Cô ta mang thai, lẽ nào nàng không mang thai ư?

Chàng nói đứa con của Y Lãnh Tuyết không phải của chàng, nhưng lại cho cô ta danh phận. Vậy còn đứa con của nàng thì sao? Nó là của chàng, nhưng đến một chút danh phận cũng không có?

Dạ Vô Yên dứt lời, đột nhiên ý thức được rằng Y Lãnh Tuyết vẫn ngồi trên giường. Có điều, không hiểu sao nghe những lời chàng nói, nàng ta

https://thuviensach.vn

thậm chí không có lấy một chút động tĩnh nào. Dạ Vô Yên cảm thấy có chút dị thường, liền buông Sắt Sắt ra, nhanh chóng đi đến bên giường, vén khăn che mặt của cô gái đang ngồi ngay ngắn trên giường kia xuống.

Trước mắt hiện ra gương mặt của một cô gái xa lạ, Dạ Vô Yên lập tức cau chặt đôi mày. Người con gái này hiển nhiên là đã bị trúng mê hồn dược, ngồi trên giường bất động, thần sắc hai mắt lờ đờ.

Sắt Sắt cũng có phần kinh ngạc, tân nương tử hóa ra lại không phải là Y Lãnh Tuyết. Vậy Y Lãnh Tuyết đã đi đâu?

“Gọi Trương Tử Hoàng vào đây!” Dạ Vô Yên chắp tay đứng trong phòng, nghiêm nghị nói.

Một nam nhân mình mang khôi giáp nhanh chóng bước vào, mày rậm mắt to, trông còn rất trẻ, nhìn dáng vẻ xem ra chưa quá hai mươi mấy tuổi.

“Tử Hoàn, ngươi xem đi, ngươi có nhận ra người con gái này không?” Dạ Vô Yên lạnh lùng hỏi.

Trương Tử Hoàn ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc đáp: “Vương gia, đây là một tì nữ trong phủ của tại hạ, tên là Lục Nhi, cô ta sao lại ở đây? Vậy còn Y tiểu thư đâu?”

“Bản vương đang định hỏi ngươi đây, Y tiểu thư được gả từ phủ của ngươi qua đây, giờ người đã bị tráo rồi, vậy mà ngươi chẳng hề hay biết, tối hôm qua các ngươi canh gác kiểu gì vậy?” Dạ Vô Yên lạnh lùng hỏi tiếp.

Trương Tử Hoàn thấy vậy lập tức quỳ xuống đất không dám nói năng gì.

Vân Khinh Cuồng lập tức bước vào, nhét cho người con gái kia một viên thuốc giải mê hồn dược. Tiểu thị nữ đó trông thấy Dạ Vô Yên thần sắc

https://thuviensach.vn

lạnh lùng, sợ đến ngẩn người, quỳ rạp xuống đất thân mình không ngừng run lên cầm cập.

“Tối hôm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi mau bẩm rõ.” Dạ Vô Yên trầm giọng cất tiếng.

Thị nữ Lục Nhi run rẩy khẽ đáp: “Vương gia minh giám, tối hôm qua có một người con gái nói là muốn tặng quà mừng cho Y cô nương, Y cô nương cứ tưởng là người trong tộc mình đến, liền bảo nô tỳ ở trong phòng giả làm nàng ấy, còn nàng ấy mừng rỡ chạy ra ngoài. Nô tỳ ở trong phòng đợi rất lâu, buồn ngủ đến mức ngủ gật, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân, cứ ngỡ là Y cô nương quay lại, sau khi tỉnh lại, nô tì đã ở trên kiệu hoa rồi. Thế nhưng, nô tì vẫn biết là mình trúng phải mê hồn dược, chỉ là không cử động được, cũng hoàn toàn không thể nói chuyện được.”

“Ngươi có nhìn thấy hình dáng người con gái bay qua trước mặt ngươi vào ban đêm đó không?” Dạ Vô Yên lạnh lùng hỏi, đôi mắt phượng tỏa ra mục quang sắc bén.

Lục Nhi gật đầu nói: “Nô tì không nhìn rõ mặt, chỉ trông thấy y phục, không dám khẳng định chắc chắc. Nhưng nô tỳ đoán là cô ấy, vì người đó cũng mặc y phục màu xanh.” Lục Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, giơ tay chỉ về phía Sắt Sắt.

“Được rồi, Tử Hoàn, ngươi đưa cô ta lui xuống.” Dạ Vô Yên lạnh lùng ra lệnh.

Trương Tử Hoàn vâng lệnh lập tức đưa thị nữ Lục Nhi lui xuống.

Dạ Vô Yên quay người, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Sắt Sắt, khẽ than: “Sắt Sắt, là nàng gây ra phải không?”

Sắt Sắt hoàn toàn chìm trong im lặng.

https://thuviensach.vn

Chàng đã hỏi nàng, tức là không tin nàng rồi! Kể ra, nàng quả đúng là người có khả năng bắt cóc Y Lãnh Tuyết nhất. Thế nhưng, nàng thực sự không làm như vậy.

Sắt Sắt đưa mắt nhìn lên, khóe môi nở một nụ cười tuyệt mĩ mà đau khổ, nàng lạnh lùng nói: “Vương gia cho rằng do ta gây ra ư? Nếu ngài cho là thế, thì đúng là thế đấy.”

Dạ Vô Yên nhìn nụ cười trên môi Sắt Sắt, trong lòng không khỏi ngập tràn cảm giác vô cùng đau đớn: “Ta biết không phải do nàng làm, để ta sai người đi tìm nàng ấy!”

Chàng nhanh chóng đi ra, dặn dò thuộc hạ và binh tướng phía dưới, lục soát khắp thành, nhất định phải tìm cho ra tung tích của Y Lãnh Tuyết. Sắt Sắt không bỏ đi, nàng không thể mang tiếng xấu mà đi như thế được. Binh tướng dưới quyền của Tuyền Vương quả nhiên không phải chuyện chơi, chưa quá một tuần trà, đã có người đem tin tức của Y Lãnh Tuyết trở về.

Người đó bẩm lại do nhận được tin báo của kẻ khác, Y Lãnh Tuyết đang ở trên đỉnh núi Hắc Sơn!

Núi Hắc Sơn tuy được Côn Luân Nô coi là thánh địa, nhưng không nằm trong Xuân Thủy Lầu, chỉ là một ngọn núi trong dãy Miên Vân Sơn, cư dân nơi đây ai cũng biết vách núi Hắc Sơn cả. Thế nhưng, người bắt cóc Y Lãnh Tuyết đưa nàng ta đến đỉnh núi Hắc Sơn, thực khiến chàng cảm thấy có phần kì quặc.

Vách núi Hắc Sơn, Sắt Sắt nghe thấy thế, khẽ nhếch khóe môi cười, hóa ra là ở trên vách núi Hắc Sơn! Xem ra, kẻ bắt cóc Y Lãnh Tuyết đang muốn giá họa cho nàng! Bởi lẽ vách núi Hắc Sơn là nỗi đau trong lòng nàng, nàng bắt cóc Y Lãnh Tuyết tới đó, hoàn toàn hợp tình hợp lý.

“Tử Hoàn, điều binh!” Dạ Vô Yên ra lệnh.

https://thuviensach.vn

Trương Tử Hoàn được lệnh lui ra, Sắt Sắt chau mày nói: “Ta cũng muốn đi!” Nàng muốn xem xem, rốt cuộc kẻ nào đã bắt cóc Y Lãnh Tuyết.

Dạ Vô Yên quay đầu nhìn nàng, đôi lông mày dài khẽ chau, hồi lâu mới nói: “Thôi được!” Nói thực lòng, để nàng ở trong phủ, chàng thực không yên tâm, e rằng khi trở về nàng sẽ lại biến mất thêm một lần nữa.

Đỉnh núi Hắc Sơn.

Không còn cây cỏ um tùm như lần trước, lúc này trên đỉnh núi khắp nơi đều là tuyết rơi trắng xóa, trắng như tấm gương thần trong suốt. Thiên trì chính giữa đỉnh núi vốn là suối nước nóng, cho dù gió lạnh cắt da, vẫn bốc hơi nghi ngút.

Ở đây, thuần khiết đến mức tựa như không phải chốn nhân gian, thuần khiết đến mức khiến người ta trong khoảnh khắc không dám hít thở, sợ sẽ làm vấy bẩn lên sự thuần khiết ấy. Vẻ thuần khiết này có lẽ chính là nguyên nhân vì sao Hắc Sơn được phong làm thánh địa.

Trên đỉnh núi, mấy gốc mai già đang vào độ nở rộ, trong gió tuyết, hình dáng nghiêng nghiêng, hương thơm lan tỏa. Cánh hoa đỏ thắm, tựa như những đốm lửa rừng rực trên tuyết trắng.

Sắt Sắt và Dạ Vô Yên cùng sánh vai lên đỉnh núi, rồi đưa mắt nhìn quanh, nhưng không thấy một bóng người. Mãi đến khi nghe thấy một tiếng kêu yếu ớt, bọn họ mới trong thấy, trên một cành cây mai già ngay rìa vách núi, có một người bị treo lơ lửng, mái tóc đen bay tung, trông hình dáng là một người con gái. Nàng ta mặc một chiếc váy dài màu lục, nhưng lại khoác trên mình một chiếc áo khoác đỏ. Chiếc áo khoác ấy đỏ chói, chính là chiếc áo chim thước mà Sắt Sắt đem cầm ở tiệm. Áo đỏ ánh lên gương mặt xanh xao của người con gái đó, trông cực kỳ tiều tụy.

Nàng ta chính là Y Lãnh Tuyết, người đã bị bắt cóc, hoặc có thể gọi là Liên Tâm.

https://thuviensach.vn

Cây mai già ấy cành vươn ra ngoài vách núi, Y Lãnh Tuyết lại bị treo trên đó, dưới chân, chính là vực sâu muôn trượng.

“Lãnh Tuyết!” Dạ Vô Yên kêu lên, vội vã chạy ra phía đó.

Khoảnh khắc Sắt Sắt trông thấy Y Lãnh Tuyết, đầu óc nàng bỗng chốc trở nên trống rỗng. Vốn cứ tưởng có thể trông thấy kẻ bắt cóc Y Lãnh Tuyết, có thể trả lại sự trong sạch cho bản thân. Thế nhưng chỉ có một mình Y Lãnh Tuyết ở đây, trong lòng nàng bỗng dâng lên từng cơn nguội lạnh.

Là ai, rốt cuộc là ai lại hãm hại nàng thế này? Người con gái mặc áo xanh mà Lục Nhi kia nói đã tấn công cô ta, rốt cuộc do ai phái tới?

Sắt Sắt theo sát phía sau Dạ Vô Yên, đi đến bên vách núi. Chỉ thấy cổ tay Y Lãnh Tuyết buộc một dải lụa trắng, một đầu lụa buộc vào cành cây. Cành mai này không lớn lắm, gió núi thổi qua làm thân hình Y Lãnh Tuyết đu đưa, mỗi lần lung lay, cành mai cũng theo đó mà dao động, tựa như có thể rơi gãy bất cứ lúc nào.

“Vương gia, cứu thiếp với! Vương gia…” Y Lãnh Tuyết khẽ khóc lóc, khuôn mặt ngọc trắng bệch, đôi mắt trong trẻo vốn ảm đạm thất thần, trông thấy Dạ Vô Yên, phút chốc tựa như gặp được cứu tinh, cặp mắt đen sáng lên, cất tiếng kêu thảm thiết.

Dạ Vô Yên dán mắt vào những vệt nước mắt dọc ngang trên khuôn mặt trắng bệch của Y Lãnh Tuyết, hiển nhiên, nàng ta đã khóc rất lâu rồi. Chàng chưa bao giờ thấy Y Lãnh Tuyết yếu đuối như thế bao giờ. Hẳn là trong lòng nàng ta, đang sợ hãi đến mức nào.

Là ai đã treo nàng ấy ở đây? Sắt Sắt của chàng không phải là người tàn nhẫn như thế.

Ánh mắt chàng chạm vào chiếc áo khoác chim thước mà Y Lãnh Tuyết đang khoác trên người, chàng bỗng nhiên thở hắt ra một cái. Chiếc áo

https://thuviensach.vn

khoác chim thước này, chàng đương nhiên biết, đó là chiếc áo do chàng lệnh cho thợ trong Xuân Thủy Lầu may cho Sắt Sắt. Thế nhưng lúc này, nó lại đang được khoác trên người Y Lãnh Tuyết.

Chàng quay người, nhìn chằm chằm vào Sắt Sắt, trong đáy mắt phủ một màu u tối.

“Giang Sắt Sắt, sao nàng lại phải làm như vậy?” Dạ Vô Yên dằn từng tiếng, giọng nói trầm khàn.

Sắt Sắt nhìn chàng hồi lâu, lời nói vừa rồi của chàng tựa như mũi dao sắc nhọn, khiến nỗi đau mà nàng gắng sức hàn kết lại bị rách ra thêm lần nữa. Nàng nhắm mắt lại, khi đôi mắt mở ra, trong ánh mắt hoàn toàn là tia tuyệt vọng, “Bất kể huynh có tin hay không, chuyện này không phải do ta làm.”

Dạ Vô Yên nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt Sắt Sắt, trong lòng thoáng run, chàng không tin Sắt Sắt sẽ làm tổn thương đến Y Lãnh Tuyết.

“Vương gia, thuộc hạ có chuyện xin bẩm báo!” Thị vệ đứng gác một bên tiến lên nói.

“Nói!” Dạ Vô Yên lạnh lùng đáp.

“Vương gia, thuộc hạ dò la được rằng Hách Liên Ngạo Thiên đem theo Thập Nhị Cầm đang vội vã tiến về vách núi Hắc Sơn.” Thị vệ trầm giọng đáp.

Trong lòng Sắt Sắt bỗng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Phong Noãn cũng đã đến đây, lần này, nàng sợ rằng có nói thế nào, Dạ Vô Yên cũng sẽ không tin nàng nữa. Chàng nhất định sẽ cho rằng nàng và Phong Noãn liên thủ bắt cóc Y Lãnh Tuyết. Quả nhiên, đôi mắt phượng của Dạ Vô Yên khẽ nheo lại, ánh mắt khóa chặt lấy thân hình Sắt Sắt, trong đôi mắt đen chứa đầy những ánh nhìn phức tạp.

https://thuviensach.vn

“Giang Sắt Sắt, nàng còn gì để giải thích nữa không?” Tiếng nói của chàng rất trầm, không nghe thấy bất kì xao động nào. Chỉ là, giọng điệu lại cực kì lạnh lẽo, ánh mắt chàng càng lạnh lùng hơn, tựa như băng tuyết ngàn năm trên đỉnh núi.

Trái tim Sắt Sắt tràn đầy cay đắng và đau khổ, chàng không tin nàng, rốt cuộc chàng vẫn không tin nàng! Nàng còn cần phải giải thích gì nữa, bởi có giải thích chàng cũng không tin. Nàng nhếch mép, cười một tràng dài, có chút cuồng ngạo, có chút tà khí, xen trong đó, ẩn chứa nỗi cay đắng khó mà diễn tả.

“Dạ Vô Yên, là ta đã bắt cóc đấy, huynh muốn cứu cô ta chứ gì? Được lắm!” Sắt Sắt nhanh nhẹn di chuyển, chỉ mới vài bước nàng đã đứng dưới cây mai già đó. Nàng giơ tay, rút từ từ thanh Tân Nguyệt loan đao ở trên eo ra, đặt ngang lên cành mai già, tựa như bất kì lúc nào cũng có thể chặt đứt cành cây đó xuống.

“Nàng muốn làm gì?” Dạ Vô Yên kêu thất thanh.

“Đã bắt cóc cô ta, đương nhiên là muốn giết chết cô ta rồi.” Nàng lạnh lùng nói, “Có điều, nếu huynh quyết ý muốn cứu cô ta, cũng không phải là không thể. Trong vòng trăm chiêu, nếu huynh thắng được ta, thì cứ việc đưa tân nương của huynh đi.”

Từng câu từng chữ của nàng, nói ra nhẹ nhàng, giọng điệu hờ hững.

Ngón tay nàng chậm rãi lướt qua Tân Nguyệt loan đao, ánh đao lấp lánh, ánh lên dung nhan xinh đẹp và kiều diễm của nàng.

Chàng nhìn nàng, đôi mắt đan phượng hẹp dài khẽ nheo lại, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, thoáng ẩn chứa nỗi niềm cay đắng.

“Được!” Chàng gật đầu, không có lấy một chút do dự.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt mỉm cười, nàng biết, chàng sẽ không do dự. Cũng như ngày đó, khi chàng bắt nàng ép độc cho Y Lãnh Tuyết. Nàng thậm chí nghi ngờ, cho dù Y Lãnh Tuyết muốn lấy tính mạng của chàng, chàng cũng sẽ dâng ngay mà không hề do dự.

“Có điều, không dùng đao kiếm, đấu tay không thôi.” Dạ Vô Yên trầm giọng nói.

Sắt Sắt khẽ mỉm cười, chàng sợ nàng lỡ tay, chém gãy cành mai?! Nàng thu tay, cẩn thận quấn loan đao về lại quanh eo mình.

“Ra tay đi!” Nàng lạnh lùng nói, gió trên đỉnh núi, mang theo hơi lạnh, tà áo bay bổng trong gió, khiến nàng trông tựa như tiên tử sắp cưỡi gió về trời.

Nàng ra tay, từng chiêu đều hiểm độc.

Chàng xuất chiêu, cũng không chút lưu tình.

Những nơi chưởng phong tạt qua, mai trắng và tuyết đọng rụng xuống như mưa.

Một chiêu, hai chiêu, ba chiêu…

Trên vách núi, bóng tà áo tung bay phấp phới, chưởng phong tung ra mãnh liệt.

Mấy cây mai già bị kình lực của hai người đánh vào, hoa bay đầy trời, dưới làn mưa hoa ngào ngạt hương thơm, khiến người ta say đắm.

Võ công của Sắt Sắt tuy không bằng Dạ Vô Yên, nhưng chàng muốn trong vòng một trăm chiêu đánh bại nàng, cũng không phải chuyện dễ. Nàng vận nội công, tay áo dài căng rộng, bay phấp phới, tựa mây nhẹ vờn núi, trong tay áo thấp thoáng mùi hương lạnh tỏa ra. Bàn tay thon nhỏ, quét

https://thuviensach.vn

một đường từ dưới tay áo, tựa như đóa sen trắng trên mặt nước, vỗ về phía trước ngực Dạ Vô Yên. Dạ Vô Yên giơ tay, chưởng phong mang theo khí thế sắc bén, đỡ lấy một chưởng của Sắt Sắt.

Lúc song chưởng chạm nhau, ánh mắt Sắc Sắc vượt lên hai bàn tay đang chạm vào nhau đó, ngước thấy khuôn mặt không đổi sắc và màn sương u ám trong mắt chàng, lòng nàng như cắt qua một mảnh băng lạnh lẽo.

Bọn họ không phải là lần đầu tiên quyết đấu, ở Xuân Thủy Lầu, có đêm nào nàng không cùng chàng đấu hăng một trận? Có điều, chàng đều nhường nhịn nàng, mà cùng nàng đùa giỡn. Hôm nay, mặc dù nàng biết chàng vẫn chưa dùng toàn lực, nhưng chiêu nào cũng hiểm hóc, hiển nhiên không có ý đùa. Hẳn chàng muốn thắng được nàng trong khoảng thời gian ngắn nhất, để cứu lấy Y Lãnh Tuyết.

Sắt Sắt khẽ nở nụ cười thê thảm.

Hai người đang đấu hăng, chợt nghe "rắc" một tiếng, Sắt Sắt sững lại, quay đầu nhìn qua, chỉ thấy cành mai đó không chịu nổi thân hình đu đưa của Y Lãnh Tuyết nữa, sắp sửa gãy xuống. Sắt Sắt đứng khá gần cây mai, nàng nheo mắt, nhón gót nhảy về phía đó, đồng thời loan đao quấn quanh eo đã vung ra, hướng về phía Y Lãnh Tuyết.

Dạ Vô Yên trong lòng kinh ngạc, giơ tay đánh về phía Sắt Sắt, chưởng phong mãnh liệt, mang theo khí thế lạnh lùng. Vốn cứ tưởng một chưởng này, Sắt Sắt sẽ lui ra, không ngăn chàng cứu Y Lãnh Tuyết nữa. Thế nhưng, chẳng ngờ, nàng lại không hề tránh né, vẫn bay thẳng về phía Y Lãnh Tuyết. Trong lòng Dạ Vô Yên đau đớn vô cùng, nhưng muốn thu hồi chưởng lực, đã không thể nữa rồi, mắt thấy chưởng đó đã đánh vào trước ngực Sắt Sắt.

Thanh loan đao trong tay Sắt Sắt, lúc này mềm như dải lụa, quấn lấy eo Y Lãnh Tuyết, dùng lực hất lên một cái, đưa nàng ta trở lại lên đỉnh vách

https://thuviensach.vn

núi. Còn nàng lại bị chưởng của Dạ Vô Yên đánh cho phun đầy máu tươi, thấm đẫm cả mặt tuyết trắng tinh, đỏ nhức mắt, đỏ diễm lệ.

Thân hình mềm mại của nàng đồng thời bị đẩy về phía vách núi, rơi xuống vực sâu thăm thẳm.

“Sắt Sắt!” Dạ Vô Yên kinh hãi hét lớn, xông thẳng về phía vách núi, giơ tay ra quờ một cái, nhưng chỉ tóm được tay áo của Sắt Sắt. Còn chàng, cũng vì thế rơi của Sắt Sắt mà bị kéo hơn nửa người xuống, bàn chân may mắn móc được vào một cành dây leo mọc nhô ra phía ngoài vách núi.

Hai người, một ở trên, một ở dưới, treo lơ lửng trên vách núi hiểm trở, tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Sắt Sắt đưa mắt nhìn lên, xuyên qua làn sương mỏng, nhìn khuôn mặt đã làm tan nát trái tim nàng.

Hồi tưởng lại những ngày đã qua, hình ảnh chàng khoác chiến bào đập vào trong tầm mắt của nàng, dưới ánh nắng dịu dàng tháng Tư, cả con người giống như thanh kiếm ẩn trong vỏ, như con sóng ngầm tĩnh lặng chảy sâu phía dưới đáy biển, khí thế không hề lộ ra bên ngoài. Khi đó, nàng đã nhìn thấy sự sắc bén dưới vẻ thư sinh, sự bá đạo dưới vẻ nho nhã của người đàn ông này. Có điều, bên cạnh chàng còn có Y Doanh Hương, tất cả lòng ái mộ của nàng chỉ có thể chôn xuống đáy lòng. Khi nàng gặp Minh Xuân Thủy, bị sự phóng khoáng và tài hoa xuất chúng của chàng hấp dẫn, lúc đó, nàng cứ tưởng rằng cuối cùng đã thoát ra khỏi sự mến mộ của bản thân đối với Dạ Vô Yên. Nhưng nào hay, nàng yêu Minh Xuân Thủy, có lẽ chính là bởi, trên người chàng dường như có bóng hình của Dạ Vô Yên. Đêm đó trên thảo nguyên, chàng thay nàng đỡ một mũi tên, khoảnh khắc ấy khiến trái tim nàng lại một hồi day dứt. Thậm chí nàng đã tưởng rằng mình là người con gái không chung thủy.

https://thuviensach.vn

Nhưng hóa ra, quanh đi quẩn lại một vòng, trái tim nàng trước sau vẫn thuộc về chàng, bất luận là Dạ Vô Yên, hay là Minh Xuân Thủy, bất luận chàng đối xử với nàng thế nào, nàng vẫn cứ chỉ yêu mình chàng.

Cho dù giây phút này, chàng một chưởng đánh tới trước ngực nàng, nàng vẫn hoàn toàn hiểu rõ, trái tim mình chỉ thuộc về chàng thôi.

Chỉ tiếc rằng, tình yêu của nàng, sự si mê của nàng, rốt cuộc chỉ là một trò cười mà nàng tự biên tự diễn.

Chuyện cũ tựa như giấc mộng, dồn dập kéo đến, từng hình ảnh trong ký ức, từng lời nói trong tâm khảm, đều tựa kim châm, đâm vào tim Sắt Sắt từng cơn đau dữ dội. Một chưởng ấy đã hoàn toàn đánh vỡ trái tim nàng, khiến nó vỡ tan trong lồng ngực, không thể vãn hồi được nữa rồi.

Tất cả hồi ức trong khoảnh khắc ấy hóa thành một điểm mù trắng mông lung, tựa như làn khói nhẹ, bốc hơi một cách vô hình.

Nàng chợt nhớ tới đứa con trong bụng, đáy lòng từng cơn đau xót. Chắc chàng chưa biết tin này. Xem ra, Vân Khinh Cuồng vẫn chưa kịp nói cho chàng biết. Nhưng cho dù chàng có biết chăng nữa, thì cũng để làm gì?

Tất cả, đều đã không thể nghịch chuyển!

Nàng thích trẻ con, xưa nay đều rất thích.

Nàng từng nghĩ, nếu sau này có con, nhất định nàng sẽ mang lại hạnh phúc cho nó, khiến nó được sống vui vẻ. Thế nhưng, lúc này, đến cả cơ hội sinh nó ra, nàng cũng không thể cho nó được nữa rồi.

Phụ thân nó không thích Mẫu thân, còn Mẫu thân lại hận Phụ thân nó. Cho dù nó ra đời, cũng sẽ không bao giờ được hạnh phúc.

Đứa trẻ này mệnh thật khổ!

https://thuviensach.vn

Nàng ngẩng đầu nhìn Dạ Vô Yên, khuôn mặt ngọc xinh tươi kiều diễm, khóe môi nở một nụ cười, trong đó ẩn chứa nỗi bi ai cùng cực, tựa như một đóa hoa đã nở đến tận cùng, sau khi hết mình khoe sắc, liền tới lúc rụng rơi tàn tạ.

“Sắt Sắt! Nắm chặt lấy ta!” Chàng sợ hãi kêu lên. Lúc này, chàng chỉ trong thấy ý muốn đoạn tuyệt khiến người ta thoáng nhìn cũng thấy kinh sợ trong mắt nàng. Ý muốn đoạn tuyệt vô cùng đáng sợ!

Sắt Sắt đưa mắt nhìn lên, nhìn vào đôi mắt đen xưa nay luôn thâm sâu trầm tĩnh của chàng, lúc này chứa đầy nỗi kinh hãi và lo sợ. Nàng cười, nụ cười xán lạn, thế nhưng, trong nụ cười xán lạn ấy, lại ẩn chứa nỗi niềm thê lương đến vô biên.

“Dạ Vô Yên, vĩnh biệt!” Nàng dịu dàng nói, giọng điệu hững hờ như sương khói.

Rồi bất chợt nàng giơ tay ra, nhưng không phải để nắm lấy bàn tay chàng, mà là để trong khi nở nụ cười rạng rỡ, xé rách ống tay áo đang bị chàng nắm lấy, cắt đứt sợi tơ vương vấn cuối cùng giữa chàng và nàng.

“Không!.....” Dạ Vô Yên kêu lên thảm thiết.

Thân hình Sắt Sắt lập tức rơi xuống, trên khuôn mặt xanh xao là nụ cười diễm lệ. Tóc dài tung bay, tà áo xanh bay bổng, lướt nhanh trên nền tuyết trắng tinh, tựa như một đóa hoa quỳnh tuyệt mỹ, phút chốc lụi tàn, vẫn còn hương thầm lưu lại.

Nước mắt nàng không ngừng lăn dài trên gò má, rơi xuống vực sâu thăm thẳm, chạm xuống đáy vỡ òa.

Cả cuộc đời này, nàng ghét nhất là khóc, nàng cho rằng, đó là biểu hiện của sự yếu đuối. Từ khi gặp chàng, nàng không chỉ một lần đau lòng muốn khóc, nhưng nàng vẫn nhất mực kìm nén.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này, nàng đã không thể kìm nén thêm được nữa.

Chưa bao giờ, những giọt nước mắt tuyệt vọng và bi thương lại không ngừng dâng lên trong lòng nàng như thế, rồi lăn xuống gò má nàng, rơi xuống như mưa, khó lòng nén nổi.

Giờ phút này, nàng mới hiểu, một người nếu đau lòng tuyệt vọng đến cực điểm, cũng chỉ có thể khóc. Trước đây không khóc, nàng tưởng rằng mình kiên cường, đến giờ mới hay, đó chỉ là vì chưa đủ đau lòng mà thôi.

Nàng khóc, tựa như muốn đem nước mắt tích trữ cả đời tuôn hết ra một lượt.

Khóc đi, dù sao thì, kiếp này cũng không còn cơ hội nào để khóc nữa. Dù sao thì, bất luận có khóc thế nào, cũng sẽ không có ai trông thấy nàng rơi lệ.

Sắt Sắt nghĩ mà đau lòng, thân hình càng lúc càng nhẹ, tựa hồ đang bay.

Kết cục như thế, có lẽ là sự thương xót cuối cùng của ông trời dành cho nàng, để nàng được chết dưới tay chàng, vĩnh viễn cắt đứt sợi dây tình cảm đối với chàng.

Từ nay về sau, bất kể sống hay chết, trái tim nàng, sẽ không bao giờ vì chàng mà đau đớn xé lòng như thế nữa.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Sinh Tử Đẳng Đẳng

Thân hình bị thứ gì chặn lại, thế rơi liền chậm xuống.

Sắt Sắt mở mắt, nhìn qua làn tơ xanh đang tung bay, trông thấy đó là một cây tùng mọc nghiêng. Trên vách núi cheo leo đến vậy mà vẫn có loài cây sống được. Trong lòng Sắt Sắt khẽ run, ban đầu quả thật nàng đã có ý muốn chết, nhưng nghĩ tới đứa con trong bụng, trái tim nàng, tựa như bị dao nhọn cắt qua, nỗi đau đó khiến nàng thấy nghẹt thở.

Không!

Đứa trẻ dù sao cũng vô tội, nàng không thể vì ý niệm của bản thân mà tuyệt đường sống của nó.

Nàng không thể!

Sắt Sắt nhịn cơn đau dữ dội trước ngực, nắm lấy cơ hội, vận nội công, thanh Tân Nguyệt loan đao vẫn nắm trong tay được nội lực dồn vào, lập tức trở nên cứng chắc. Nàng nhắm chuẩn khe hở trên vách núi, cắm Tân Nguyệt loan đao vào, bởi đã bị thương, nội lực bị tổn hại, loan đao hoàn toàn không cắm được vào trong khe đá. Thân hình nàng chỉ khẽ dừng lại, rồi lại tiếp tục rơi xuống.

Nàng nhớ rằng dưới đáy vách núi Hắc Sơn là sông Hận Thủy, thế nhưng, giờ đang là mùa đông, nước sông chắc đã đóng thành băng, nếu ngã xuống mặt băng, tất sẽ mất mạng. Nhưng nếu ngã xuống nước, có lẽ vẫn còn một tia hy vọng sống.

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, Sắt Sắt liền quay ngược Tân Nguyệt loan đao trong tiếng gió ù ù, hướng mũi đao xuống dưới, vận chân khí, không ngừng vạch thành những vòng tròn bắn thẳng xuống đáy vực. Cuối cùng, khi Tân Nguyệt loan đao chạm vào lớp băng cứng, lực đạo vừa nhanh vừa mạnh đó liền vạch một vòng trên mặt băng, khiến băng nhanh chóng vỡ ra, Sắt Sắt lập tức rơi xuống nước.

Khoảnh khắc rơi xuống nước, lực rơi nhanh và mạnh khiến nàng chìm sâu xuống đáy, nàng nín thở, bên tai chỉ nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, nước sông lạnh lẽo, buốt đến tận xương.

Tân Nguyệt loan đao bị tán mất nội lực, mềm mại như dải lụa, quấn về bên eo nàng. Sắt Sắt khua tay chân, thấy vẫn có thể cử động thoải mái. Nhưng dưới đáy nước một màu tối đen, cái hố băng mà vừa rồi nàng rơi xuống, đã không tìm thấy đâu nữa. Sắt Sắt liền không ngừng bơi về phía trước theo dòng nước lạnh lẽo dưới lòng sông.

Không biết bơi mất bao lâu, phía trước mới lại thấy hiện ra một hố băng khác, Sắt Sắt nổi lên mặt nước, lảo đảo bò lên trên mặt băng. Vết thương trên ngực, nỗi đau trong tim, cái lạnh và sự yếu ớt toàn thân, cùng lúc ập đến. Thế nhưng, những thứ đó nàng vẫn có thể chịu đựng được, điều khiến nàng hoảng sợ là, trong bụng lúc này đang ngâm ngẩm đâu.

Đứa con, đứa con của nàng!

Sắt Sắt lập cập rút gói thuốc lấy của Vân Khinh Cuồng từ trong áo ra, tìm thứ mà hắn nói là thuốc an thai. Có điều, tay nàng vì lạnh mà đông cứng lại, không cẩn thận, gói thuốc liền rơi xuống mặt băng, mười mấy viên thuốc lăn ra tứ tung. Những viên thuốc đen nhánh, trên mặt băng trắng tinh, trông tựa như những hạt ngọc đen.

Sắt Sắt bò trên mặt băng, bàn tay ngọc run rẩy, tìm kiếm từng viên, thứ thuốc an thai mà Vân Khinh Cuồng đã nói. Những giọt nước mắt lớn rớt

https://thuviensach.vn

xuống như mưa từ đôi mắt nàng, khiến tầm mắt trở nên mơ hồ, nhìn không thấy rõ.

“Con à, con nhất định phải cố lên, Mẫu thân uống thuốc an thai ngay đây, con nhất định sẽ không sao đâu, nhất định sẽ không sao đâu…” Sắt Sắt nghẹn ngào lặp đi lặp lại, tựa như đã phát điên.

Ngón tay nàng hoàn toàn không chịu nghe lời, một viên thuốc cũng phải lập cập rất lâu mới cầm được. Nàng cũng không biết thứ cầm trong tay rốt cuộc là thuốc gì, nhét bừa vào trong miệng, dùng nước sông lạnh buốt, cố gắng nuốt vào.

Nàng không còn sức chống chịu thêm nữa, liền nằm một cách vô lực trên mặt băng, ngẩng đầu nhìn trời.

Tuyết, từng cơn từng cơn kéo tới, tựa như cánh bướm tung bay, rụng rơi lả tả. Tuyết mỗi lúc một dày hơn, nhảy múa trong không trung, tạo nên đủ kiểu tư thế uyển chuyển, hoặc bay bổng, hoặc xoay tròn, hoặc theo gió bay đi.

Tuyết, chẳng mấy chốc, đã rơi đầy trên người Sắt Sắt, nàng sẽ chết như thế này ư?

Trên mặt băng phía trước, thoáng vang lên một tràng tiếng bước chân, Sắt Sắt nghiêng đầu nhìn qua, hoa tuyết tung bay trước mặt, quay cuồng khiến tầm mắt nàng trở nên mơ hồ. Nàng loáng thoáng trông thấy, trên mặt băng trắng mênh mông, một nam tử áo xanh chậm rãi bước tới.

Nàng không nhìn rõ hình dáng người đó, chỉ cảm thấy gã nam tử đó đi đến bên nàng, rồi cúi xuống, từ từ bế nàng lên.

Tiếng xé vải vang lên, đau rát màng nhĩ Dạ Vô Yên, và tay chàng phút chốc trở nên trống rỗng. Gió luồn qua kẽ tay, lạnh lẽo run rẩy, tựa như đang không ngừng than khóc.

https://thuviensach.vn

Nàng đi rồi, xé đứt hết mọi vấn vương giữa chàng và nàng, cứ thế đi không ngoảnh đầu nhìn lại. Nàng vốn phóng khoáng là thế, sao lại có thể tuyệt tình, thê thảm, coi rẻ sự sống và nhẫn tâm với bản thân nàng như vậy. Chàng cứ luôn cho rằng, nàng rất kiên cường. Mãi đến lúc này, chàng mới hay, chàng đã làm nàng tổn thương sâu sắc, nếu không, với tính cách của nàng, quyết không bao giờ tuyệt tình mà rời đi như thế.

Khoảnh khắc buông tay ấy, chàng biết trong lòng nàng đau đớn biết chừng nào!

"Đừng!" Chàng kêu lên thất thanh, mũi chân hơi lỏng, thân hình móc vào dây leo liền rơi xuống, hòng túm lấy bóng hình đang rơi của nàng.

Vào cái đêm Đại hội Tế trời ấy, khi mũi tên vun vút bay về phía nàng, vào khoảnh khắc không thể chần chừ, ngàn cân treo sợi tóc, chàng hoàn toàn không nghĩ ngợi gì, mà cũng chẳng còn thời gian nghĩ ngợi. Chàng chỉ hành động như một nam tử hán bảo vệ người con gái mà mình yêu thương. Chẳng thà bản thân phải chết, cũng không thể để nàng gặp phải bất kì tổn thương nào.

Chỉ thế mà thôi.

Đúng thế, người con gái mà chàng yêu!

Lúc đó, khi mũi tên sắc lạnh xuyên qua ngực chàng, khoảnh khắc ấy, chàng đã nhìn rõ trái tim mình. Khi Y Lãnh Tuyết đặt nụ hôn lên môi chàng, chàng càng chắc chắn hơn, Giang Sắt Sắt mới là người con gái mà chàng yêu.

Có điều, chàng không biết mình lại yêu nàng sâu sắc đến thế.

Mãi đến khi nàng tuyệt tình buông mình rơi xuống vách núi, chàng mới hay, tình yêu ấy đã sâu đến mức ngấm vào máu thịt, chạm đến tận xương

https://thuviensach.vn

tủy, muốn dứt ra e rằng chỉ khẽ chạm vào, cũng sẽ như rút gân bẻ xương, đau đến mức không còn muốn sống.

Rốt cuộc chàng bắt đầu yêu nàng từ lúc nào? Chàng cũng không biết nữa!

Có lẽ là từ lần cầm tiêu hợp tấu trên Lâm Giang Lầu, có lẽ là từ điệu múa trong rừng mưa và cũng có lẽ từ sự quấn quýt trong cái đêm giải mị dược, hoặc giả là khi hai người họ cùng đồng cam cộng khổ vượt qua trận bão lớn trên biển. Tóm lại, từng ánh mắt nụ cười của nàng khiến chàng say đắm, chẳng biết tự bao giờ, đã níu giữ trái tim chàng, xâm chiếm tâm hồn chàng. Tựa như thuốc phiện, từ từ thấm vào tim chàng, đợi đến khi chàng phát hiện ra, thì đã chìm đắm quá sâu, không còn thuốc chữa.

Thế gian này, nếu không có nàng, thì cuộc đời chàng, mỗi ngày sẽ chỉ là sự giày vò, chẳng còn ý nghĩa.

Nàng đi rồi, chàng sao có thể sống một mình đây?!

“Vương gia, đừng! Chàng còn có hoài bão, chàng còn có trách nhiệm, chàng không thể chết được!” Bỗng một đôi tay ôm chặt lấy hai chân chàng, tiếng kêu xé gan xé ruột vang lên sau lưng, là Y Lãnh Tuyết đang ôm lấy hai chân chàng?!

Người con gái này hiểu chàng quá rõ, biết được những hoài bão và trách nhiệm của chàng. Thế nhưng, nàng ta lại không biết rằng, những hoài bão và trách nhiệm đó, lúc này trong lòng chàng, mơ hồ tựa như mây khói từ kiếp trước. Trong mắt chàng lúc này chỉ toàn hiện lên nụ cười thê thảm kiều diễm của nàng lúc ra đi, trong lòng chàng phút chốc dâng lên nỗi đau đớn đến khắc cốt ghi xương.

Chàng giận dữ, gân xanh trên trán nổi lên, đôi mắt đen như màn đêm lúc này đỏ quạch. Chàng giơ chân, đạp về phía sau, không ngờ, lại bị hai đôi

https://thuviensach.vn

tay khỏe hơn ôm lấy, thân hình bị một luồng lực đạo mạnh mẽ kéo lên, mũi chân điểm trên vách núi một cái, chàng lảo đảo đứng vững thân hình.

Trước mắt là hai bóng người đang đứng nghiêm trang, Thiết Phi Dương và Vân Khinh Cuồng. Bọn họ đến đúng lúc thật, chàng cười lạnh thê thảm.

“Tránh ra!” Chàng quát vào hai kẻ đang đứng chắn mình trước vách núi.

“Phu nhân chưa chắc đã chết, hay là chúng ta xuống dưới xem sao!” Vân Khinh Cuồng vội nói.

Đôi mắt đen của chàng ngẩn ra, phải rồi, Sắt Sắt của chàng quyết không dễ dàng từ bỏ như thế, chàng nhất định phải tìm được nàng! Chàng quay người, men theo con đường nhỏ, chạy như bay xuống phía dưới vách núi.

“Tuyền Vương, Giang Sắt Sắt có ở đây không?” Trên con đường nhỏ phía trước, có mười mấy bóng người vội vã chạy lại, người đi đầu, chính là Nhị Hoàng tử Hách Liên Ngạo Thiên của Bắc Lỗ Quốc. Trông thấy Dạ Vô Yên chạy như bay xuống, hắn liền xông tới hỏi.

Dạ Vô Yên lạnh lùng lườm Phong Noãn một cái, ánh mắt sắc bén như dao, chàng không rỗi hơi mà để ý đến hắn, liền nhanh chóng phi người, tựa như du long, vụt qua người hắn.

“Dạ Vô Yên, ngươi nói cho ta biết Giang Sắt Sắt ở đâu?” Phong Noãn nhìn xung quanh, không trông thấy Sắt Sắt đâu liền cất tiếng hỏi. Sáng sớm nay, khi nhận được mật báo, nói rằng Sắt Sắt xuất hiện trên vách núi Hắc Sơn, hắn gần như mừng đến phát khóc. Có trời mới biết, những ngày qua, hắn đã tìm nàng khổ sở biết bao, thậm chí hắn gần như sắp lục tung hết cả thế gian lên rồi. Thế nhưng, nàng tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn bặt vô âm tín.

Sáng sớm nay, lúc nhận được mật báo, mặc dù có vài phần không tin, nhưng hắn vẫn vội vã tới đây, vậy mà đón tiếp hắn lại là Dạ Vô Yên, hoàn

https://thuviensach.vn

toàn không thấy bóng dáng của Sắt Sắt đâu,

“Nàng ấy đâu rồi?” Phong Noãn hỏi lại, tung người chặn tới trước mặt Dạ Vô Yên, lạnh lùng hỏi. Nếu Sắt Sắt từng đến chỗ này, Tuyền Vương chắc phải biết tung tích của nàng,

Trong lòng Dạ Vô Yên không khỏi tức giận điên cuồng, nếu không phải hắn vội đến đây, chàng cũng sẽ không hiểu lầm rằng giữa Sắt Sắt và hắn có liên quan. Thế nhưng, trước mắt không phải là lúc đôi co với hắn.

Đôi mắt phượng của Dạ Vô Yên thoáng nheo lại, lạnh lùng đáp: “Nàng ấy không có ở đây.” Nói đoạn, chàng tung mình, vội vã chạy xuống dưới vách núi.

Tuyết lại bắt đầu rơi, rơi rất nhanh, từng bông từng bông, mỗi bông tuyết đều tựa như băng phách ngàn năm bay thẳng vào trong tâm khảm Dạ Vô Yên, mang theo cái lạnh đến thấu xương.

Đến dưới chân vách núi, quân của Dạ Vô Yên nhanh chóng được chia làm mấy ngả, không ngừng lục soát tìm kiếm trên mặt băng.

Mỗi khi trông thấy một đụn tuyết gồ lên, Dạ Vô Yên lại quỳ xuống, không ngừng đào bới, nhưng rốt cuộc chẳng tìm thấy gì cả.

Khi chàng nhìn thấy chỗ hố băng mà Sắt Sắt tạo thành, trong lòng chàng run lên từng cơn mạnh mẽ, rồi không ngăn nổi sự kích động, chàng lạnh lùng ra lệnh: “Ai biết bơi thì xuống nước tìm kiếm, những người khác phá băng!”

Bọn thị vệ nghe vậy không khỏi ngẩn người, phá băng ư? Phá tất cả băng đóng trên dòng sông này ư?

Chàng không cho thị vệ dùng kiếm, sợ lưỡi kiếm sắc nhọn sẽ làm nàng bị thương, có lẽ nàng đang phục ngay dưới mặt băng, do bị băng chặn lại,

https://thuviensach.vn

nên không leo ra được?! Nghĩ vậy Dạ Vô Yên nhảy xuống nước, bắt đầu từ hố băng đó, từ dưới lên trên, đập vỡ mặt băng bằng tay không. Những binh sĩ biết bơi khác thấy vậy, đều nhảy xuống dòng sông lạnh giá, bắt đầu tìm kiếm Sắt Sắt.

Thời gian trôi qua, tay chàng, do đào bới không ngừng, đầu ngón tay lúc này đã nhuốm máu, mười đầu ngón tay liền với tim, thế nhưng, chàng chẳng có chút cảm giác nào, bởi vì trái tim chàng, từ lâu đã không còn ở trên người chàng nữa. Chàng chỉ nhớ tới Sắt Sắt, hi vọng trong lần đào bới tiếp theo, nàng sẽ xuất hiện như một kì tích.

Phạm vi tìm kiếm càng lúc càng rộng, men theo sông Hận Thủy, một dặm, hai dặm, ba dặm… mười dặm, mỗi khi hi vọng vỡ tan, trong lòng Dạ Vô Yên cũng dần dần tuyệt vọng.

Lẽ nào, lẽ nào, nàng cứ thế mà ra đi?

“Vương gia, phía trên sông Hân Thủy tuy bị băng phủ, nhưng dòng nước bên dưới nhanh như thế, nếu phu nhân rơi xuống nước, lúc này, thi thể e là đã bị cuốn đi từ lâu rồi.” Thiết Phi Dương trầm giọng nói, hắn xưa nay mặt lạnh tâm lạnh, thực tình không nhẫn tâm trông thấy bộ dạng thương tâm đến mức này của Dạ Vô Yên.

“Ngươi nói cái gì?” Dạ Vô Yên vội quát lên, đôi mắt đen thâm sâu bỗng chốc nhuốm màu máu, chàng tung chưởng đánh tới trước ngực Thiết Phi Dương, Thiết Phi Dương giơ tay ra đỡ, nhưng thân hình liền trượt nhanh về phía bờ sông Hận Thủy, đến khi chạm vào một vách núi sau lưng mới hoàn toàn dừng lại.

Hắn lại dám nói tới hai từ “thi thể”? Sắt Sắt của chàng, sao có thể trở thành thi thể được chứ!

“Vương gia, chỗ này tìm thấy một viên thuốc.” Một thị vệ cầm một viên thuốc màu nâu đen chạy tới trước mặt Dạ Vô Yên.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt phượng của Dạ Vô Yên khẽ nheo lại, lóe lên một tia sáng, ngón tay chàng khẽ run, cầm lấy viên thuốc đó từ tay tên thị vệ.

“Vân Khinh Cuồng, đây có phải là thuốc mà ngươi đi cho phu nhân không?” Chàng run run hỏi, không tài nào kìm nén nổi nỗi sợ hãi đang trào lên trong tim.

Vân Khinh Cuồng chăm chú nhìn, một lát sau liền đáp: “Không sai, đúng là thuốc mà thuộc hạ đưa cho phu nhân.”

Dã Vô Yên theo tên binh sĩ đó đến chỗ hắn nhặt được viên thuốc, ngón tay hơi run, đào đống tuyết lên. Thế nhưng, vẫn không thấy bóng dáng nàng, chỉ thấy trên mặt băng trơn, có màu máu loang lổ.

Ánh mắt chàng, trong khoảnh khắc, bỗng trở nên đỏ quạch.

“Phu nhân chắc là đã nổi lên mặt nước. Thế nhưng, vì sao đã tìm khắp nơi mà vẫn không thấy tung tích?” Vân Khinh Cuồng chau mày hỏi.

“Trương Tử Hoàn, ngươi đem binh mã, men theo mặt sông, tìm về hướng Đông, xem xem có kẻ khả nghi nào ra khỏi núi không. Các ngươi tiếp tục tìm kiếm dưới lòng sông, những người còn lại, đến vùng núi gần đây dò hỏi cho ta. Ngoài ra, truyền lệnh của ta, phong tỏa Mặc Thành.” Dạ Vô Yên trầm giọng nói từng câu từng chữ thốt ra rất rõ ràng.

Nàng nhất định chưa chết, nhất định là vậy! Dạ Vô Yên nắm chặt viên thuốc trong tay, trong lòng không ngừng rộn lên niềm vui sướng.

“Tuân lệnh!” Mọi người đáp lời rồi nhanh chóng rời đi, Dạ Vô Yên lúc này mới quay sang Vân Khinh Cuồng hỏi: “Ngươi nói đi, đây là thuốc gì?”

Vân Khinh Cuồng nhìn viên thuốc an thai trong tay Dạ Vô Yên, nói một cách chắc chắn: “Đây là thuốc chống phong hàn.” Nếu không có cách gì

https://thuviensach.vn

tìm được phu nhân, thì bí mật phu nhân mang thai, e rằng đời này, hắn sẽ không bao giờ nói ra nữa.

Dạ Vô Yên không chút nghi ngờ, liền bỏ viên thuốc vào trong túi. Trong lòng đau đớn nghĩ, nàng chỉ để lại cho chàng một viên thuốc như thế thôi sao?

Gió tuyết đầy trời, rơi mỗi lúc một dày, mãi mà không dứt, tựa như cả đời này sẽ không ngừng lại.

Dạ Vô Yên dẫn binh sĩ, không ngừng tìm kiếm trong màn mưa tuyết. Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ trôi qua, vẫn không có bất cứ một tin tức gì, nỗi tuyệt vọng trong lòng Dạ Vô Yên cũng vì thế mà tăng dần lên.

Phong Noãn theo Dạ Vô Yên xuống dưới vách núi, khi biết được Sắt Sắt rơi từ trên vách núi xuống, thuộc hạ của hắn cũng lập tức tham gia tìm kiếm. Có điều, khi không thấy có kết quả, Phong Noãn liền cảm thấy băng lạnh thấu xương, dâng lên từ nơi sâu thẳm trong lòng và từ từ lan ra khắp cả toàn thân.

Hắn tung người, thân hình như rồng cuốn, trường đao trong tay rút ra khỏi vỏ, lóe lên một làn ánh sáng xanh chói mắt, tấn công tới Dạ Vô Yên.

“Dạ Vô Yên! Tên tội đồ kia!” Hắn trầm giọng quát, trong tiếng nói mang đầy sự phẫn nộ.

Dạ Vô Yên quỳ trên băng, mắt nhìn đao quang tấn công tới, trong lòng chàng từng cơn lạnh lẽo đang lên.

Hách Liên Ngạo Thiên nói không sai, chàng là kẻ tội đồ, chàng đã hại chính thê tử của mình.

Chàng vẫn quỳ trên mặt băng, không tránh né cũng không động đậy.

https://thuviensach.vn

“Vương gia, có lẽ phu nhân vẫn chưa chết đâu!” Vân Khinh Cuồng kinh hãi, hét lên với Dạ Vô Yên.

Trong lòng Dạ Vô Yên chợt thấy chấn động, nếu chưa tìm được nàng, chàng quyết không thể chết được.

Chàng tung mình, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau, tránh được đòn tấn công như sấm sét của Phong Noãn. Chàng giơ tay, rút kiếm. Trường kiếm tỏa ra kiếm quang lấp lánh, lập tức lao vào đấu với Phong Noãn.

Nhị Hoàng tử của Bắc Lỗ Quốc và Tuyền Vương của Nam Nguyệt, quan hệ giữa hai người cuối cùng đã trở nên quyết liệt rồi.

Bọn họ nhanh chóng thi triển một trường quyết đấu trên mặt băng.

Đây là một trận quyết đấu sống chết!

Phong Noãn hận Dạ Vô Yên đã hại Sắt Sắt, mỗi đao đánh ra đều rất nhanh, không chút lưu tình, chỉ muốn giết chết Dạ Vô Yên dưới lưỡi đao này. Dạ Vô Yên đối với Phong Noãn càng chẳng có thiện cảm, hơn nữa trong lòng còn nghĩ đến việc phải tìm Sắt Sắt, cho nên, ra tay cũng không hề dè dặt.

Thoáng chốc, trên mặt băng, ánh đao lấp loáng, bóng kiếm lập lòe.

Hai bóng người như ưng đấu rồng bay. Chiêu sau càng mãnh liệt, sắc bén hơn chiêu trước, hiển nhiên, hai người họ đều đã tức giận đến cực điểm.

Đây có thể coi là một trận quyết đấu giữa những cao thủ bậc nhất trên thế gian.

https://thuviensach.vn

Tuyết lớn bay lượn trên không như liễu rủ, lặng lẽ tung bay, tĩnh lặng rơi xuống.

Hai bóng người chiến đấu hăng say, làn tuyết tung bay nhảy múa cùng bọn họ.

Y Lãnh Tuyết đứng bên sông Hận Thủy, bên cạnh có hai thị vệ do Vân Khinh Cuồng phái tới, muốn đưa nàng ta về phủ. Lúc này, trong hai người đang quyết đấu kia, một là người bảo vệ nàng ta, một là người muốn giết nàng ta, ấy vậy mà hai người đều tựa như không trông thấy, chẳng hơi đâu mà để ý đến nàng ta.

Hai người Phong Noãn và Dạ Vô Yên cứ thế đấu cho tới khi kiệt sức, trên người đầy vết thương, mới nằm vật xuống mặt băng, không động đậy gì nữa.

Hai người họ giây phút ấy đều hiểu, nền hòa bình mà Bắc Lỗ Quốc và Nam Nguyệt duy trì suốt mười mấy năm nay, đã hoàn toàn đổ vỡ.

Trận tuyết này rất lớn, rơi suốt nửa tháng trời, phủ kín khắp ngọn núi, phủ kín cả con đường.

Dạ Vô Yên chưa từng giây phút nào từ bỏ việc tìm kiếm Sắt Sắt, bất chấp nguy hiểm từ tuyết lở, vẫn không ngừng tìm kiếm trong núi, ngay cả việc phái binh phong tỏa mấy tòa thành xung quanh, đến cả một con chim cũng khó lòng bay thoát chàng cũng đều làm cả. Thế nhưng, hi vọng cứ ngày một tiêu tan, tuyệt vọng cứ ngày một dâng đầy, cuối cùng, sau một tháng tìm kiếm điên cuồng, Dạ Vô Yên đã bị ốm nặng.

Đây là trận ốm nặng nhất kể từ khi Dạ Vô Yên biết ghi nhớ đến nay.

Chàng nằm trên giường, lúc lạnh, lúc nóng. Nóng lạnh thay nhau, ngày ngày giày vò thân thể chàng. Thế nhưng, chàng biết mình vẫn chưa lú lẫn,

https://thuviensach.vn

cho dù trong lúc sốt cao nhất, trong lòng chàng vẫn có một góc trước sau vô cùng rõ ràng, trước sau luôn có một bóng hình quanh quẩn dạo chơi.

Đó chính là Sắt Sắt! Trong lòng chàng trước sau chỉ có tiếng nói, nụ cười của nàng, vương vấn mãi không ngừng.

Chàng biết, thị vệ vẫn ngày ngày tìm kiếm, nhưng bọn họ ai cũng đều cho rằng nàng đã không còn trên cõi đời này nữa. Thế nhưng, trong lòng chàng vẫn có một cảm giác mãnh liệt, nàng vẫn còn sống, nhất định vẫn còn sống.

Mỗi khi chìm vào giấc ngủ, chàng đều trông thấy nàng mặc bộ váy màu xanh, đứng trên bàn tay chàng, múa nhịp nhàng như cánh bướm; hoặc ngồi trước án để đàn, ngón tay thon dài tuôn xuống khúc nhạc dÂu Dương; hoặc tựa trong lòng chàng, cất lời thỏ thẻ.

Trước đây chàng không uống rượu, nhưng mấy ngày nay, mặc dù đang ốm, chàng đều uống tới say. Rượu là thứ rất hay, có thể uống say mà quên đi ngàn mối sầu. Trước đây, chàng chưa bao giờ cho phép bản thân được uống say, bởi lẽ, chàng không muốn bất cứ thứ gì có thể khống chế tinh thần mình, chàng hi vọng bản thân luôn luôn tỉnh táo. Nhưng, những ngày tháng này, chàng lại hi vọng bản thân có thể say triền miền, như thế chàng sẽ có thể coi tất cả như một giấc mộng. Mộng tỉnh rồi, nàng vẫn sẽ ở bên cạnh chàng, cười với chàng, hoặc giả cùng chàng vung đao múa kiếm.

Nỗi đau khiến chàng không phân biệt nổi ngày đêm, không phân biệt nổi giấc mơ và hiện thực.

Hôm nay, ngoài cửa sổ tuyết lại rơi trắng xóa, chàng nằm bò trên bàn, hoàn toàn say khướt.

Trong Phù Vân Các yên lặng như tờ, chỉ có tiếng gió ngoài cửa sổ “ù ù” thổi qua. Trong mơ hồ, một bóng người cất nhẹ bước, đi về phía chàng.

https://thuviensach.vn

“Là Sắt Sắt phải không?” Có lẽ do say, trước mắt chàng cứ mơ mơ hồ hồ, không sao nhìn rõ được hình dáng người con gái đó. Có điều, lập tức, bên môi chàng liền nở một nụ cười, đúng là chàng hồ đồ mất rồi, có thể đến Phù Vân Các, còn có thể là ai được chứ?

Sắt Sắt của chàng, cuối cùng đã quay lại rồi sao?

Người con gái đó dường như không nén nổi những cảm xúc dâng trào, toàn thân run rẩy, cũng không biết là hồi hộp hay lo sợ. Nàng ta không lập tức mở miệng trả lời, chỉ lặng lẽ đứng yên một chỗ.

Trong lòng chàng vô cùng xúc động, lảo đảo đứng dậy, lao về phía người con gái ấy, ôm nàng ta vào lòng, ôm thật chặt, tựa như muốn nàng ta hòa vào máu thịt của mình vậy.

“Sắt Sắt, cuối cùng nàng đã quay lại rồi, ta biết nàng sẽ không rời xa ta đâu.” Chàng ôm người con gái đó thật chặt, trong đôi mắt đen thâm sâu, hai hàng lệ ứa ra, dọc theo gò má đẹp đẽ của chàng, lăn xuống đôi môi mỏng tuyệt mĩ, vị mằn mặn, hình như từ sau khi Mẫu thân qua đời, chàng chưa hề nếm qua mùi vị của nước mắt.

Người con gái kia co lại trong lòng chàng, không hề động đậy. Từ bao giờ nàng trở nên ngoan ngoãn thế này, chàng mỉm cười trong nước mắt. Chàng cúi xuống, đôi môi mỏng vội vã đặt lên cặp môi anh đào của nàng, bộc bạch cùng nàng nỗi nhớ nhung và đau khổ của chàng. Thế nhưng, chàng bỗng nhiên thở hắt ra một hơi lạnh lùng, nắm chặt lấy cằm người con gái, nâng khuôn mặt nàng ta lên, nhìn thật kĩ dưới ánh nến lờ mờ.

Ánh nến mờ ảo ánh lên gương mặt trước mắt, lông mày cong cong như vầng trăng khuyết, mắt hạnh long lanh, môi hồng diễm lệ, xinh đẹp vô ngần. Nàng ta cười dịu dàng với chàng, nụ cười ấy khiến dung nhan nàng ta càng đẹp đẽ mê hồn, khiến ai thấy cũng động lòng.

https://thuviensach.vn

Chàng lại thở ra một hơi, nỗi thất vọng ập đến như dời non lấp biển, sắc hồng trên mặt do rượu gây ra phút chốc biến mất, đôi mắt phượng hẹp dài lập tức trở nên sâu thẳm khó lường.

Chàng đẩy nàng ta ra, lạnh giọng nói: “Sao nàng lại đến đây?” Trong mắt chàng lộ ra vẻ ưu tư khó lòng trông thấy rõ.

“Liên Tâm vì lo lắng cho Lầu chủ, cho nên mới qua đây xem sao!” Y Lãnh Tuyết khẽ nói, chạm phải mục quang sắc bén của chàng, liền chậm rãi cúi đầu, để lộ vầng trán đẹp như ngọc. Khoảnh khắc cúi đầu, mang theo tình ý vô biên, đáng tiếc là, trong mắt Dạ Vô Yên, tựa hồ như không thấy.

“Ta biết nàng đã khôi phục trí nhớ rồi, không cần tự xưng là Liên Tâm trước mặt ta nữa. Nàng nhớ ra mọi chuyện từ bao giờ?” Dạ Vô Yên rành rọt nói, ngày đó trên đỉnh vách núi Hắc Sơn, trong lúc nóng vội, chàng gọi nàng ta là Lãnh Tuyết, nàng ta cũng đã đáp lại.

Ngày trước, bởi nàng ta mất trí, nên chàng mới nói đứa con trong bụng nàng ta là của chàng. Thế nhưng, chàng cũng đã nói rất rõ ràng với nàng ta rằng, người mà chàng yêu, chỉ có mình Sắt Sắt.

“Trong khoảnh khắc tỉnh lại trên đỉnh vách núi, muội mới dần dần nhớ ra mọi chuyện trước đây.” Y Lãnh Tuyết khẽ đáp.

Nàng ta nhìn Dạ Vô Yên, lúc này, chàng chỉ mặc một chiếc áo trắng giản dị, chưa chải tóc lên, cũng chưa đội mũ vàng. Thế nhưng, sức mạnh vững vàng mà bền bỉ của chàng tựa như kiếm phong mang ánh sáng sắc lạnh, đang ẩn giấu trong vỏ kiếm.

Chàng quả là một bậc vương giả trời sinh.

Trước đây, nàng ta chưa từng nhận thấy người đàn ông này lỗi lạc xuất chúng đến thế,

https://thuviensach.vn

Khi nàng ta còn làm Tế Tư, mặc dù đã cứu chàng hai lần, đối với chàng, cũng có chút thiện cảm, nhưng không phải thứ tình yêu sâu đậm.

Mãi cho đến Đại hội Tế trời, khúc nhạc ẩn chứa bá khí của chàng, cả sự sắc bén ẩn giấu toát ra từ con người chàng, khiến nàng ta cảm phục sâu sắc. Cho đến khi ở trong trướng, nàng ta hận chàng phá hoại địa vị Tế Tư của mình, muốn cùng chàng vĩnh viễn đoạn tuyệt thứ tình cảm hữu danh vô thực hơn bốn năm trời. Trong lúc vô ý dâng tặng một nụ hôn cáo biệt, chẳng ngờ, trái tim nàng ta vì thế mà đập loạn lên, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Giây phút đó, nàng ta mới biết, nàng ta đã yêu thương người đàn ông này sâu đậm mất rồi.

Chỉ tiếc rằng, đợi đến khi nàng ta hiểu được, thì trái tim chàng đã trao cho một người con gái khác.

Từ khi tỉnh lại sau lần ép độc đó, nàng ta luôn trong trạng thái không cam tâm chịu thua. Nàng ta phục thị Thần Phật trong Thiên Hựu Viện bốn năm, không có dục vọng hay ước mong gì, lục căn thanh tịnh, sự sùng bái của con dân Bắc Lỗ Quốc đối với nàng ta khiến nàng ta gần như cho rằng, mình đã đứng trên mây, trở thành Thần Phật. Thế nhưng, một khi rời khỏi vị trí Tế Tư, những dục vọng của người thường hoàn toàn khống chế nàng ta. Biển lòng trầm tĩnh đã bốn năm, hoặc có thể nói là những dục vọng đã kìm nén suốt bốn năm, trong giờ phút này đua nhau trỗi dậy.

Thứ mà nàng ta muốn có, nếu không có được, sẽ cực kì không cam tâm. Hơn nữa giờ đây, người con gái kia đã chết, lẽ nào nàng ta còn không có được chàng hay sao?

“Muội quả thực không nhẫn tâm thấy huynh ngày ngày mượn rượu giải sầu, đã một tháng trôi qua rồi, nếu cô ấy vẫn còn trên thế gian, thì đã tìm thấy từ lâu rồi, sao có thể bặt vô âm tín, một người sống sờ sờ lẽ nào lại có thể bốc hơi giữa nhân gian? Huynh hãy tỉnh lại đi, đừng chìm đắm trong

https://thuviensach.vn

giấc mộng nữa.” Y Lãnh Tuyết chau mày nói, tiếng nói dịu dàng, trong đôi mắt hạnh đầy vẻ ưu tư.

Dạ Vô Yên cúi đầu, trong đôi mắt thâm sâu thoáng một vẻ u buồn, gương mặt trầm tĩnh không biết vì những ngày nay đang ốm hay vì điều gì khác, nổi lên một đường gân xanh, “Ra ngoài ngay cho ta!”

Sự trách móc không hề che giấu trong giọng nói của chàng khiến sự kiêu ngạo trong nàng ta hoàn toàn sụp đổ.

Đây có lẽ là lần đầu tiên chàng phẫn nộ đến thế với nàng ta, mặc dù không quát tháo, nhưng cũng khiến trong lòng nàng ta phải kinh hãi vạn phần. Nàng ta quay người, ưỡn thẳng lưng, mang theo chút kiêu ngạo còn sót lại, bước nhanh ra ngoài.

“Khoan đã!” Dạ Vô Yên nhìn theo bóng dáng vội vã rời đi của nàng ta, bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Lãnh Tuyết, ta hỏi nàng, hôm đó, nàng bị bắt cóc như thế nào?”

Những ngày này, vì tìm kiếm Sắt Sắt, chàng chưa tự mình hỏi Y Lãnh Tuyết, chỉ ra lệnh cho Vân Khinh Cuồng hỏi những chuyện đã xảy ra.

Chàng biết, hôm đó kẻ bắt cóc Y Lãnh Tuyết không phải là Sắt Sắt. Thực ra, chàng luôn tin tưởng Sắt Sắt, có điều, chỉ cần nhắc tới Hách Liên Ngạo Thiên, chàng liền mất hết lí trí, mà đưa ra những phán đoán vội vàng. Sau khi sự việc xảy ra, ngồi suy nghĩ kĩ lại, liền biết ngay mọi chuyện hôm đó vốn là một cái bẫy.

Kẻ dụng tâm kia cải trang thành Sắt Sắt, bắt cóc Y Lãnh Tuyết tới vách núi Hắc Sơn, chính là để giá họa cho Sắt Sắt. Vách núi Hắc Sơn người ngoài không hề biết nó có ý nghĩa thế nào, điều này khiến chàng nghi ngờ trong Xuân Thủy Lầu có nội gián. Chàng xưa nay dùng người cẩn thận, những thuộc hạ của chàng bao năm nay đều một dạ trung thành, nếu quả thực có nội gián, hẳn sẽ khiến chàng đau lòng tiếc nuối.

https://thuviensach.vn

Trong toàn bộ sự việc, chàng luôn suy nghĩ theo hướng coi Y Lãnh Tuyết là người bị hại, lúc này đột nhiên nghĩ ra, Y Lãnh Tuyết trước đó có lẽ chưa câu kết với kẻ bắt cóc, nhưng vào lúc nàng ta bị bắt, có khả năng đã cùng mưu đồ với đối phương, yêu cầu kẻ đó giải nàng ta đến vách núi Hắc Sơn, để giá họa cho Sắt Sắt.

Trong lòng chàng, Y Lãnh Tuyết chẳng khác nào tiên tử, có lẽ là do chàng ngốc nghếch chờ đợi suốt bốn năm, nên trong tim chàng, nàng ta sớm đã gần như được thần thánh hóa. Cho nên, chàng chưa từng nghi ngờ nàng ta. Còn đêm nay, nàng ta chủ động sà vào vòng tay chàng, có lẽ từ lâu đã không còn là tiên tử không hưởng hương khói nhân gian nữa rồi.

“Hôm đó, muội bị trúng thuốc mê, khi tỉnh lại, đã ở trên vách núi rồi. Muội quả thực không biết mình đã bị bắt cóc như thế nào.” Y Lãnh Tuyết nhẹ nhàng nói.

Dạ Vô Yên thoáng chau mày, trầm giọng nói: “Lãnh Tuyết, ta hi vọng nàng nói thật!” Tiếng nói không giận dữ mà đầy quyền uy ấy khiến Y Lãnh Tuyết thấy trong lòng dân lên từng nỗi sợ hãi vô biên.

“Vương gia, huynh đang nghi ngờ Lãnh Tuyết ư?” Y Lãnh Tuyết ngước mắt, nở nụ cười khổ sở. “Từ khi Giang cô nương ép độc cho muội, cứu tính mạng muội, muội cảm kích cô ấy vô cùng, sao có thể hãm hại cô ấy được? Lúc nhớ lại những chuyện trước đây, muội liền hiểu tấm thân mình vốn không xứng với Vương gia, muội không muốn trông thấy Vương gia vì mất đi người mình yêu mà mãi mãi đau khổ. Cho nên muội mới mặt dày mày dạn, muốn ở bên cạnh Vương gia. Nhưng Vương gia lại nghi ngờ muội ư? Nếu là như thế…” Tiếng nói của Y Lãnh Tuyết càng lúc càng nhỏ, nàng ta nhìn Dạ Vô Yên ai oán, bên khóe môi ứa ra một dòng máu tươi.

Dạ Vô Yên kinh hãi, mắt phượng nheo lại, tiến lên một bước, giữ lấy cằm Y Lãnh Tuyết. Chỉ thấy trong miệng nàng ta đầy máu tươi, hiển nhiên, nàng ta đã cắn lưỡi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Dạ Vô Yên trở nên thâm sâu, chàng giữ chặt lấy cằm nàng ta, không cho nàng ta dùng lực thêm nữa. “Người đâu! Mau mời Cuồng Y.” Dạ Vô Yên trầm giọng ra lệnh.

Vất vả một phen, tính mạng của Y Lãnh Tuyết cuối cùng cũng giữ được, sau đó nàng ta liền được thị nữ dìu ra ngoài.

Không ngờ nàng ta lại cắn lưỡi tự sát để tỏ rõ sự trong sạch. Lẽ nào, chàng thực sự đổ oan cho nàng ta sao?

Sau Đại hội Tế trời, nàng ta tạm thời giữ chức Tế Tư một năm. Thế nhưng, chính vì chỉ là Tế Tư tạm thời, không phải Tế Tư thực sự, nên con dân Bắc Lỗ Quốc đối với nàng ta không còn sùng kính như trước nữa.

Hôm đó Sắt Sắt bị Hách Liên Bá Thiên chòng ghẹo, chàng liền phái người dạy cho Hách Liên Bá Thiên một trận. Thế nhưng, không ngờ Hách Liên Bá Thiên lại đoán được ra chàng là người đã sai khiến thuộc hạ ra tay. Thậm chí Hách Liên Bá Thiên còn biết chàng ngưỡng mộ Y Lãnh Tuyết, liền cưỡng bức nàng ta.

Nếu nàng ta vẫn còn là Tế Tư được người người tôn kính, Hách Liên Bá Thiên cho dù có say đắm nàng ta đến đâu đi nữa, cũng quyết không dám làm vấy bẩn nàng ta như thế. Nếu không phải chàng một mực mong muốn nàng ta không làm được Tế Tư, thì những chuyện này, có lẽ đều sẽ không xảy ra, Y Lãnh Tuyết cũng sẽ không rơi vào cảnh ngộ như ngày hôm nay, có lẽ vẫn sẽ là Tế Tư được người người kính ngưỡng.

Khi còn làm Tế Tư, nàng ta được mọi người sùng bái, nhưng một khi tấm thân đã không còn nguyên vẹn, con dân Bắc Lỗ Quốc đều cho rằng nàng ta đã vấy bẩn lên Thần Phật, liền bắt nàng ta uống rượu độc, vứt lên giàn lửa, hỏa thiêu tế trời.

Chàng cứu nàng ta ra khỏi giàn thiêu, vốn định tìm cho nàng ta một chốn an thân, để nàng ta yên bình sống nốt quãng đời còn lại, nhưng không

https://thuviensach.vn

ngờ, nàng ta lại mang thai đứa con của Hách Liên Bá Thiên. Càng không ngờ, đối với chuyện Hách Liên Bá Thiên cưỡng bức Tế Tư, Khả Hãn Bắc Lỗ Quốc vô cùng tức giận, dùng một chén rượu độc, ban cho Hách Liên Bá Thiên được chết. Đến cả con trai của mình còn ban cho chết, thì làm sao có thể tha mạng cho nàng ta?

Trên đời này, nàng ta đã không còn chỗ dung thân nữa, trừ phi chàng có thể cho nàng ta một danh phận, một danh phận khiến cho Bắc Lỗ Quốc không dám tùy tiện đụng tới. Chuyện này, chàng lẽ ra nên thẳng thắn nói với Sắt Sắt. Thế nhưng, bởi chàng sợ mất nàng, nên cứ che giấu mãi, không ngờ, lại gây ra kết cục thê thảm nhường này.

Sắt Sắt của chàng, thực sự không còn nữa ư?

Chàng cúi đầu, dưới ánh nến mơ hồ, nhìn vào tay phải của mình.

Bàn tay chàng thon dài mạnh mẽ, bởi vì luyện võ lâu năm, trong lòng bàn tay đầy những vết chai.

Đôi tay này, từng là đôi tay khiến chàng tự hào, kiếm pháp tuyệt thế của chàng đều do đôi bàn tay này luyện nên.

Chính đôi tay này, hàng đêm ôm nàng, thế nhưng, lại cũng chính đôi tay này, đẩy nàng xuống vực sâu không đáy.

Chưởng đó rốt cuộc chàng đã đánh ra như thế nào? Sao chàng lại có thể đánh ra chưởng đó, tất cả liệu có phải là vì người con gái ban nãy không?

Chàng nhìn bàn tay mình, chàng chưa từng ghét thứ gì như thế, hơn nữa, thứ đó lại chính là bàn tay chàng.

Chàng nhắm mắt, cảm thấy nếu mình còn nhìn bàn tay ấy nữa, thì sẽ phát điên lên mất. Chưa có tin nàng đã chết, chàng vẫn còn có thể sống tiếp, có điều, chàng không muốn nhìn bàn tay mình nữa.

https://thuviensach.vn

Chàng mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia cương quyết, giơ tay trái lên, nắm lấy cổ tay phải, dùng lực thật mạnh, tiếng xương gãy lập tức vang lên trong căn phòng tĩnh mịch.

Có phải khi thể xác càng đau đớn, nỗi đau trong lòng sẽ có thể theo đó mà nhẹ đi? Có phải khi thể xác đau đến tận cùng, nỗi đau trong lòng sẽ theo đó mà biến mất? Chàng chỉ là vì đau lòng không chịu nổi, nên mới tìm cách giảm bớt nỗi đau đi mà thôi. Có điều, sau khi thử rồi mới biết, cách này hoàn toàn không hiệu quả.

Đêm đông rất dài, dài đến mức dường như không thấy điểm kết thúc.

Dạ Vô Yên nằm trên giường, trằn trọc mãi không yên, chịu đựng sự giày vò ở cả thể xác và tâm hồn, lúc tỉnh lúc mê. Nhưng bất kể đau đớn đến mức nào, trong tay trái của chàng, vẫn nắm chặt một viên thuốc, đó là viên thuốc mà Sắt Sắt để lại trên mặt băng, nay đã trở thành niềm an ủi duy nhất của chàng. Mỗi khi không có cách gì khống chế được nỗi nhớ về nàng, chỉ cần nhìn thấy viên thuốc này, chàng lại kiên định niềm tin rằng nàng vẫn còn sống, nó giúp chàng có thể trải qua những đêm dài dằng dặc.

Ngày thứ hai, khi Tiểu Thoa và Trụy Tử vào hầu Dạ Vô Yên súc miệng rửa mặt, họ liền kinh ngạc phát hiện ra cổ tay phải chàng đã gãy, hàn chứng cũng theo đó mà được dịp tái phát.

Vân Khinh Cuồng nghe tin vội vã chạy đến, Dạ Vô Yên nằm trên giường, lúc này đã rơi vào trạng thái hôn mê. Vân Khinh Cuồng không ngừng vuốt mồ hột trên trán, bắt đầu nối xương lại cho Dạ Vô Yên.

Phàm chữa trị gãy xương, kị nhất là kéo dài thời gian, xương gãy từ tối qua, đến sáng nay, đã kéo dài bốn năm canh giờ, chỗ xương gãy lệch đã liền vào nhau. Vân Khinh Cuồng chỉ còn cách bẻ gãy chỗ lệch thêm lần nữa, rồi đắp thuốc cao và bó nẹp.

https://thuviensach.vn

Vì thế cánh tay này mặc dù không đến nỗi tàn phế, nhưng ít nhất trong vòng nửa năm, tay phải của Dạ Vô Yên không thể dùng kiếm được nữa.

Bẻ gãy xương cổ tay thêm lần nữa, so với lần gãy đầu tiên, càng đau đớn hơn rất nhiều lần, nhưng Dạ Vô Yên chỉ khẽ cau mày, đối với nỗi đau trên thân thể, hoàn toàn không hề có cảm giác. Chỉ có nỗi đau nơi trái tim, cho dù trong cơn hôn mê, vẫn đau đến mức không tài nào hít thở.

Trong phòng, sự tĩnh mịch khiến người ta thấy bức bối, hoa tuyết từ cửa sổ bay vào, bị hơi ấm trong phòng làm tan chảy, rơi xuống dọc theo song cửa, tựa như nước mắt, từ đuôi mắt ứa ra, lau không hết được.

Khi Dạ Vô Yên tỉnh lại, đã là ba ngày sau. Chàng bò trên giường, nắm tay trái một cái, chỉ thấy cảm giác trống trơn, viên thuốc mà nàng để lại đã không thấy đâu nữa rồi.

“Tiểu Thoa!” Chàng lớn tiếng quát.

Tiểu Thoa vội vã chạy từ ngoài vào, hai mắt còn ngân ngấn nước: “Lầu chủ, người tỉnh rồi?”

“Viên thuốc của ta đâu?” Dạ Vô Yên lạnh lùng hỏi.

Tiểu Thoa và các thị nữ nghe vậy sợ hãi tìm kiếm khắp các nơi trong phòng, tìm rất lâu mà vẫn không hề thấy.

Gân xanh trên trán Dạ Vô Yên nổi lên cuồn cuộn, trông đôi mắt thâm sâu đầy vẻ lạnh lùng, tựa như không tìm được viên thuốc đó, thì cũng không thể tìm thấy Sắt Sắt của chàng vậy.

Tiểu Thoa vừa tìm vừa nhẹ nhàng dùng lời an ủi: “Không sao đâu, nhất định sẽ tìm thấy.”

https://thuviensach.vn

“Có phải viên này không?” Một thị nữ nhặt một viên thuốc màu nâu từ trong góc phòng lên hỏi.

Dạ Vô Yên giơ tay đón lấy, nhìn, ngửi rồi nói: “Không phải!”

Hôm đó, khi Sắt Sắt cướp túi thuốc của Vân Khinh Cuồng đã để rơi xuống đất mất mấy viên, những ngày này, các thị nữ mặc dù có quét dọn, nhưng trong góc khó tránh khỏi còn để sót lại một viên.

Thị nữ đó nghe chàng nói là không phải, liền tiếp tục tìm kiếm. Không lâu sau một thị nữ khác cầm một viên thuốc nói: “Lầu chủ, có phải viên này không?”

Dạ Vô Yên đón lấy xem, ánh mắt đột nhiên dịu dàng trở lại: “Đúng viên này rồi!”

“Viên thuốc này sao lại giống thuốc an thai mà Y cô nương uống vậy?” Thị nữ kia khẽ hỏi.

Bàn tay đang cầm viên thuốc của Dạ Vô Yên run lên bần bật, viên thuốc cũng vì thế mà rơi xuống lăn lông lốc trên mặt đất, chàng giơ tay, nắm lấy cằm thị nữ kia, buộc cô ta phải ngẩng đầu lên, run giọng hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Trong đôi mắt đen láy của chàng đầy nỗi kinh hoàng và đau đớn phức tạp khó lòng diễn tả, ngón tay chàng dụng lực, gần như muốn bóp nát cằm thị nữ đó ra. Cô ta sợ quá, thân hình run rẩy, khóc không thành tiếng.

Tiểu Thoa biết không thể giấu được nữa, nước mắt giàn giụa, đau đớn nói: “Cái ngày phu nhân rời khỏi Xuân Thủy Lầu, Cuồng Y xem mạch thấy phu nhân đã mang thai một tháng. Sau khi phu nhân rơi xuống vách núi, Cuồng Y sợ Lầu chủ đau lòng, nên không dám bẩm lại cho Lầu chủ biết.”

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên nghe thế, bàn tay đang nắm dưới cằm thị nữ bỗng nhiên nới lỏng, thị nữ kia cũng ẻo lả ngã xuống.

Dạ Vô Yên vẫn giữ nguyên động tác nắm cằm thị nữ kia, hoàn toàn chết lặng. Nỗi kinh hoàng và đau đớn giăng đầy trong mắt giờ bỗng rút đi như nước thủy triều. Trong mắt chàng lúc này chỉ còn lại một màu đen thẫm, đen như dòng nước chết.

Chàng cúi người, nhặt viên thuốc mà vừa nãy đánh rơi trên mặt đất lên, viên thuốc tròn quá, chàng nắm mấy lần đều trượt. Chàng chăm chú nhìn viên thuốc, ngón tay không còn nghe sự điều khiển của mình nữa, nắm lấy viên thuốc, tựa như đó là tất cả những gì còn lại của chàng, và dường như chàng phải tốn hết sức lực của cả đời mình vào đó.

Rơi xuống, nhặt lên, nhặt lên rồi, tay khẽ rung, viên thuốc lại rơi xuống, chàng lại nhặt lên… Cứ thế ba lần, tựa như kẻ ngốc, lại giống như mất hết hồn vía, chỉ biết máy móc lặp lại động tác như thế không ngừng.

Các thị nữ thấy vậy ai nấy đều che miệng, nước mắt ròng ròng, nhưng không ai dám khóc lên thành tiếng.

Cuối cùng, Dạ Vô Yên cầm viên thuốc từ từ đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chú vào viên thuốc đó, qua một hồi lâu, Tiểu Thoa mới thấy mắt chàng khẽ chuyển động.

Chàng dùng bàn tay run rẩy cầm lấy viên thuốc, thân hình lảo đảo, “bịch” một tiếng, ngã xuống đất như không hề có chút sức sống. Chàng phun ra một ngụm máu tươi, hết ngụm này đến ngụm khác, phun đầy trên mặt đất, máu tươi bắn ra, tựa như những đóa hoa mang vẻ đẹp thê lương đua nhau nở rộ.

“Mau đi gọi Cuồng Y!” Tiểu Thoa sợ đến điếng người, hét lên đau đớn.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, nhưng lạ thay, chàng chẳng cảm thấy lạnh chút nào, tựa như tất cả những cảm giác khác trong cơ thể chàng đã hoàn toàn tê dại, chỉ còn lại cảm giác đau đớn mãi không ngừng mà thôi. Chàng cảm thấy thân thể chàng đang bị một thứ vô hình nào đó cắt làm hai mảnh, lại từ hai cắt thành bốn, lại từ bốn cắt thành tám, lại từ tám cắt thành mười sáu… Cảm giác đau đớn đó, rõ ràng, sắc nhọn, từ trong ra ngoài, hoàn toàn xé nát chàng.

Sắt Sắt không biết mình đang ở đâu, tựa như đang mơ, mà không phải là mơ, bay qua bay lại, giống như đóa hoa từ trên cành, không biết sẽ rơi rụng nơi đâu.

Những ngày tháng mơ hồ như thế không biết kéo dài bao lâu, cho đến một ngày, Sắt Sắt cuối cùng cũng cảm thấy mình không còn bay bổng nữa, trong bóng tối vô biên, ánh lên tia sáng và sự yên ổn, nàng chợt mở bừng mắt ra.

Trước mắt ánh sáng mơ hồ, thoáng nghe thấy tiếng nói vui mừng của một ai đó: “Tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Mau đi báo với công tử.”

Sắt Sắt khẽ mở miệng, nhưng chỉ có thể thở hắt ra, mi mắt hơi nặng, nàng lại nhắm mắt vào. Thoáng cảm thấy có một đôi tay ấm áp mạnh mẽ nắm lấy cổ tay nàng, tựa như có người đang bắt mạch.

Rồi nàng lại chìm vào hôn mê.

Khi tỉnh lại lần nữa, trước mắt không còn thấy mơ hồ, một gương mặt tươi cười hiện ra trước mắt: “Cô nương, cuối cùng cô đã tỉnh rồi, có đói không, có khát không?”

Trong đầu Sắt Sắt thoáng trở nên trống rỗng, tiếp đó chuyện cũ như sấm sét ập về, khiến nàng đau thấu tận tâm can.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn khuôn mặt đang cười híp mắt đối diện. Đó là một tiểu cô nương, trạc mười hai mười ba tuổi. Cô bé chải tóc hai bên, trông bộ dạng không giống như một a hoàn, ánh mắt trong trẻo mà đơn thuần.

Sắt Sắt giơ tay ôm bụng, khẽ nói: “Con của ta…” Đứa con của nàng, nhất định là không còn nữa rồi.

Tiểu cô nương chớp mắt, cười nói: “Đứa con của cô nương còn khỏe lắm, Mạnh lang trung nói, cô nương có thể sống được, quả là một kì tích. Ông ấy nói hắn cô nương đã được uống kỳ dược bảo mệnh và an thai.”

Sắt Sắt nghe thấy thế, trong lòng nhẹ nhõm được một chút, giơ tay ôm lấy bụng.

Cốt nhục của nàng, cuối cùng vẫn giữ lại được. Ắt hẳn là nhờ kịp thời uống số thuốc an thai và bảo mệnh kia của Vân Khinh Cuồng, tính mạng của nàng và đứa con mới có thể giữ được.

Nàng đã mất tất cả, nhưng may thay, đứa con của nàng vẫn còn.

Nàng khẽ vuốt bụng: “Con à, Mẫu thân sẽ đưa con đến một nơi không ai làm phiền để sống một cách yên ổn, từ nay về sau, chỉ có chúng ta dựa vào nhau mà sống nhé.”

Sắt Sắt nhận ra nơi nàng đang ở là một căn nhà nhỏ, trong nhà bày biện đơn giản lại thô sơ. Hiển nhiên, đây là một gia đình rất nghèo. Nàng còn nhớ, khi đó hình như là một công tử áo xanh đã cứu nàng, có điều, nàng chưa nhìn rõ tướng mạo của chàng ta.

“Muội là ai?” Sắt Sắt khẽ hỏi.

“Muội tên là Trầm Ngư, mọi người đều gọi muội là Ngư Nhi, những ngày này, đều là muội và mẹ muội chăm sóc cho cô nương đó.” Trầm Ngư cười hì hì đáp.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhớ lại lúc lần đầu tỉnh lại, chính là giọng nói này vang lên: "Tỉnh rồi, tỉnh rồi, mau đi bẩm báo với công tử." Nàng liền hỏi tiếp: "Vị công tử mà muội nói tới đâu?"

Ánh mắt Trầm Ngư vụt lóe lên: "Làm gì có vị công tử nào, cô nương sao lại nhớ là có công tử?"

"Ai đã cứu ta?" Sắt Sắt hỏi.

"Là cha muội, ông ra bờ sông đục băng bắt cá, vừa hay trông thấy cô nương hôn mê trên mặt băng, liền cứu cô nương về đây, cha muội không thể gọi là công tử được. Cô nương cứ nằm đấy, để muội đi sắc thuốc, sức khỏe cô nương còn yếu, phải nghỉ ngơi cho tốt."

Trầm Ngư nói đoạn, tung tăng chạy ra ngoài.

Sắt Sắt chau mày, khi đó mơ mơ hồ hồ, hay là nàng đã nghe nhầm? Thật không có công tử nào hết sao?

Không lâu sau, một thôn phụ bước vào, áo quần giản dị, nụ cười khép nép, tự xưng là Điền Thị.

Qua lời bà ta nói, Sắt Sắt được biết, đây là một thôn chài nhỏ, nằm ở Trung bộ Nam Nguyệt Quốc, đã rời xa khỏi Mặc Thành, thế nhưng, cách kinh đô Phi Thành cũng không phải gần. Gia đình họ có ba người, dựa vào nghề bắt cá, đi săn để kiếm sống.

Sắt Sắt nghe những gì Điền Thị nói, biết rằng cha của Trầm Ngư phát hiện ra nàng trên dòng sông nhỏ ven thôn. Chẳng lẽ người cứu nàng đã vứt nàng trên mặt băng ở đây, rồi nàng lại được gia đình Trầm Ngư cứu về?

Sắt Sắt chau mày không hiểu, cũng không truy cứu thêm, chỉ chú ý dưỡng thương. Nàng mặc dù không nhiễm phong hàn, có điều chưởng đó

https://thuviensach.vn

đánh vào trước ngực, khiến ngũ tạng bị tổn thương, buộc phải uống nhiều thuốc.

Ở trong tiểu thôn trang ba tháng, đến khi sức khỏe hồi phục, tiết trời đã sang xuân.

Một đêm, Sắt Sắt vào phòng Điền Thị, cười nói: “Điền đại thẩm, những ngày qua, đa tạ đại thẩm cứu giúp, mới giúp ta nhặt về được tính mạng mình. Đại ân không dám nói lời cảm tạ, nếu sau này đại thẩm có việc gì cần giúp đỡ, ta nhất định sẽ tận toàn lực. Trên người ta, cũng chẳng có thứ gì đáng giá, chỉ có mỗi chiếc trâm này, xin tặng đại thẩm thay cho lời cảm ơn. Những ngày qua, ta ở đây quấy rầy, cũng đã khiến đại thẩm phải tốn không ít tiền bạc.”

Sắt Sắt rút một cây trâm trên búi tóc, đưa cho Điền Thị. Nàng thường ngày rất ít khi đeo trang sức, cây trâm này, cũng là món nữ trang duy nhất của nàng.

Điền đại thẩm thấy vậy cười đáp: “Cô nương, không cần khách khí thế, cây trâm này ta thật không dám nhận. Hôm nay cô nương nói những lời này, có phải là muốn rời đi không?”

Sắt Sắt gật đầu, đáp: “Thân thể ta sớm đã bình phục, chỉ vì trời lạnh, đi đường gian khổ. Nay trời đã sang xuân, không thể ở thêm được nữa.”

Điền Thị nghe thế đứng dậy, cài lại cây trâm lên búi tóc của Sắt Sắt, cười nói: “Cây trâm này cô nương giữ lấy đi. Ta chỉ xin cô nương một việc, ta vừa nhìn đã biết cô nương là người nhà quyền quý, có thể đem Ngư Nhi đi theo được không? Đứa trẻ này thông minh lanh lợi, theo phu phụ ta sẽ phải chịu khổ, chỉ mong có thể đi theo cô nương, mà được thấy thế giới bên ngoài.”

Sắt Sắt chau mày: “Điền đại thẩm, bên ngoài không bằng trong thôn, đâu đâu cũng đầy rẫy những nguy hiểm, Ngư Nhi sẽ phải chịu khổ đó. Hai

https://thuviensach.vn

người chỉ có một đứa con, nỡ lòng nào?”

Điền Thị liến thoắng gật đầu, một mực muốn cho Trầm Ngư đi theo Sắt Sắt, còn Trầm Ngư, mặc dù lưu luyến cha mẹ, nhưng cũng vô cùng tò mò trước thế giới bên ngoài, nên cũng quyết ý đi theo Sắt Sắt.

Sắt Sắt không biết làm thế nào, đành gật đầu đồng ý. Sáng sớm hôm sau, nàng liền theo Trầm Ngư, ra khỏi tiểu thôn, đi về phía Phi Thành.

Sắt Sắt và Trầm Ngư đi về phía Nam, ban đầu trên đường còn thoáng thấy dấu tuyết, càng đi về phía Nam, những đụn tuyết càng ít đi, chỉ thấy cây cỏ um tùm. Băng tuyết mặc dù tàn phá vô số cỏ cây, nhưng cũng lại nuôi dưỡng cuộc đời mới của cây cỏ.

Sắt Sắt cải trang thành một thư sinh, mang thai đã hơn bốn tháng, mặc dù bụng hơi nhô ra, nhưng vì nàng mặc áo rộng, cũng coi như che kín không để lộ thân phận ra ngoài. Nếu để thêm một tháng nữa, đóng giả thư sinh chắc không được nữa. Trên mặt, Sắt Sắt đeo chiếc mặt nạ da người mà Phong Noãn tặng nàng. Nếu không phải nhìn sát lại, chỉ ngồi gần nói chuyện, rất khó phát hiện ra nàng đang đeo mặt nạ.

Trầm Ngư đóng giả làm thư đồng, tướng mạo cô bé xinh xắn, nhưng màu da ngăm đen, cải trang thành nam đồng, trông cũng vô cùng giống.

Mỗi năm vào thời điểm này, kinh thành đều mở trường thi. Trên đường thường hay gặp được các tú tài lên kinh dự thi, hai người bọn họ trà trộn trong đó, trông cực kì tự nhiên, không hề gây bất kỳ sự chú ý nào.

Suốt dọc đường, Sắt Sắt đã đem trang sức bán hết. Thế nên lúc này trên người chỉ còn có năm lạng bạc. May mà đã đến kinh thành rồi, Sắt Sắt liền nhanh chóng tìm một khách điếm rẻ tiền trọ lại.

Lần này vào kinh, nàng chỉ muốn gặp Phụ thân một lần, rồi sẽ quay về Đông Hải, đời này kiếp này, không dự định quay lại Nam Nguyệt nữa.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt không trực tiếp đến phủ Định An Hầu, mà quyết định ở trong khách điếm, sau khi ăn cơm tối xong, sẽ lặng lẽ vào phủ thăm Phụ thân.

Lúc đang dùng cơm tối trong gian lớn của khách điếm, nàng thoáng nghe thấy khách khứa bàn tán chuyện gì đó. Sắt Sắt ngưng thần lắng nghe, trong lòng liền dâng lên từng cơn lạnh giá. Nàng dặn dò Trầm Ngư đợi trong phòng, rồi tự mình ra khỏi khách điếm, vận khinh công, đi về phía Hầu phủ.

Vầng trăng cong cong trên bầu trời, trắng sáng như tấm lụa. Ánh trăng lành lạnh tỏa trên mặt đất, cái lạnh thấm vào xương tủy. Trong lòng Sắt Sắt càng lạnh lẽo hơn, vừa rồi nàng nghe mọi người trong khách điếm bàn luận mới hay, Định An Hầu Giang Nhạn có ý mưu hại Hoàng đế, mấy ngày trước sợ tội mà tự sát trong tù.

Trong lòng Sắt Sắt vốn hận Phụ thân. Lần này về kinh, chẳng qua cũng chỉ muốn ngấm ngầm nhìn trộm ông một lần, chưa hề nghĩ tới muốn gặp mặt ông. Thế nhưng, khi nghe thấy tin dữ kia, trong lòng nàng thập phần đau đớn.

Giang Nhạn sao có thể có ý mưu hại Hoàng đế được? Ông một lòng trung thành với Hoàng đế, chinh chiến nửa đời người, chịu biết bao khổ nạn. Cuối cùng, lại rơi vào kết cục thế này sao? Nghe người ta bàn tán, tên thích khách hành thích Hoàng đế là thuộc hạ của Phụ thân, sau khi hành thích không thành bị bắt sống, liền khai là do Phụ thân nàng sai khiến, sau đó Giang Nhạn liền tự sát.

Mọi chuyện đã không còn đối chứng, mà nàng lúc này, cũng hoàn toàn không có khả năng điều tra. Thế nhưng, chuyện này, sớm muộn gì nàng cũng sẽ phải tìm hiểu cho rõ ngọn ngành mới được.

Định An Hầu Phủ, cánh cửa lớn màu đỏ đóng chặt, trên cửa dán hàng chữ niêm phong lớn, gió đêm thổi tới, khiến cho những tờ giấy kêu lên lạo

https://thuviensach.vn

xạo.

Sắt Sắt nhảy vào từ bức tường phía sau nơi mà nàng đã quen mỗi lần xuất phủ, người hầu kẻ hạ đều đã bị đuổi đi hết, thế nên cả tòa Hầu phủ lúc này lặng lẽ như tờ. Không ai quét dọn, khắp nơi tiêu điều, không còn nữa cảnh phồn vinh náo nhiệt.

Sự quyến luyến cuối cùng giờ không còn nữa, từ nay về sau, trên thế gian này, chỉ có mình nàng cô đơn lẻ bóng mà thôi.

Nghe nói, việc Phụ thân tự sát do Tuyền Vương phát hiện ra sau khi đi giám sát. Nàng không ngờ, Dạ Vô Yên nhanh như vậy đã từ biên quan về đến Phi Thành, thế nên nàng không thể tiếp tục ở Phi Thành được nữa.

Nàng nhanh chóng cùng Trầm Ngư quyết ý ra Đông Hải. Trong thời gian ở Phi Thành, nàng có liên lạc với Bắc Đẩu và Nam Tinh, lúc hai người ấy biết ý định của Sắt Sắt liền quyết tâm theo nàng ra đi.

Đoàn người cưỡi thuyền nhỏ, lênh đênh giữa biển cả mênh mông.

Từ nay về sau, nàng không còn là thiên kim Giang Sắt Sắt của Hầu phủ nữa, nàng chỉ là một tên hải tặc giữa biển cả mênh mông.

Bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, mọi chuyện chỉ như một giấc mộng hồng trần.

Điệp luyến hoa

Bốn năm ẩn danh, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

Đời người quả thực có rất nhiều điều bất đắc dĩ, có những người và có những chuyện muốn tránh cũng không cách nào tránh được.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Bích Hải Long Nữ

Năm Gia Tường thứ ba mươi tư.

Từ khi khai quốc tới nay, nguồn thu hàng năm của Nam Nguyệt hơn một nửa là từ thương thuế, trong đó đương nhiên có rất nhiều từ thuế hàng hải, tập trung ở bốn đô thành lớn ven biển.

Vì vậy, con đường buôn bán trên biển rất quan trọng với triều đình. Cũng chính vì thế, Đông Hải mới có hải tặc.

Bốn năm trước, Định An Hầu Giang Nhạn theo Thái tử Dạ Vô Trần xuất hải, giúp đỡ tiểu vương tử Mạc Xuyên của Y Mạch Quốc giành lại vương quyền và giết được tên Hải tặc Vương khi đó là Tây Môn Lâu. Cũng trong trận chiến đó, Hoàng đế Gia Tường đã phải nhìn Thái tử Dạ Vô Trần bằng con mắt khác.

Bây giờ, ngoài Đông Hải vẫn còn tàn dư của bọn hải tặc, có điều, dưới con mắt triều đình Nam Nguyệt, đó đã không còn là mối họa lớn nữa. Nhưng triều đình Nam Nguyệt không biết rằng, hải tặc không còn là mối đe dọa là bởi bọn chúng đi vào hoạt động ngấm ngầm. Chỉ những thuyền buôn qua lại mới biết hải tặc lúc này đang ngày càng lớn mạnh, hơn nữa, kỷ luật lại rất nghiêm minh, dường như được quản lý một cách có hệ thống. Bọn chúng không lạm sát, thi hành loại thuế một phần mười, chỉ cần giao một phần mười số tài vật trên thuyền, thuyền bè sẽ được bọn chúng bảo vệ.

Cứ như vậy, triều đình Nam Nguyệt không hề hay biết thế lực của hải tặc đã cực kỳ lớn mạnh.

https://thuviensach.vn

Đầu tháng Tư năm Gia Tường thứ ba mươi tư, mười chiếc thuyền buôn của Âu Dương Cái từ biển quay về, ở nơi cách cửa biển Nam Nguyệt ba ngày đường thì gặp hải tặc Đông Hải. Đám hải tặc này không hề hứng thú với những món hàng trên thuyền, chỉ muốn lấy mấy hòm thuốc mà Âu Dương Cái đem từ hải ngoại về. Khi quay lại, hải tặc gặp phải Thủy sư của triều đình, một cuộc chiến lớn nổ ra trên biển. Cuối cùng Hải tặc Vương Thủy Long Vương Mã Diệu bị bắt sống, giải về Đại lao Hình bộ ở Phi Thành, định ngày hai mươi tháng Tư trảm quyết.

Vong Ưu Đảo là một hòn đảo nhỏ trong số các quần đảo ngoài hải vực Đông Hải, vị trí cực kỳ kín đáo, xung quanh có rất nhiều quần đảo và đá ngầm. Những người không thông thuộc dù có đi vòng quanh mười mấy ngày trời cũng không thể tìm tới Vong Ưu Đảo.

Cây cối trên đảo khác với đất liền, khó mà gọi tên. Rất nhiều cây hoa không ngừng khoe sắc khắp nơi, loài hoa đó là loài hoa đặc biệt chỉ có trên Vong Ưu Đảo, ở vào tháng Tư hàng năm, sắc hoa hồng nhạt, gió nhẹ khẽ thổi qua, từng cánh hoa rơi như cánh bướm rập rờn.

Trong đám hoa, Giang Sắt Sắt đang múa đao trong gió.

Đạo quang lạnh lùng mà diễm lệ, thân hình uyển chuyển, thân pháp lanh lẹ nhẹ nhàng khiến người ta có cảm giác như tiên tử giáng trần. Trên tóc và trên áo nàng đã phủ đầy những cánh hoa màu hồng phấn, trong không trung, những cánh hoa rơi chầm chậm nhẹ nhàng bay xuống đất. Nàng chau mày, đao quang mang theo những cánh hoa màu hồng phấ kéo thành một dải màu quấn quanh thân người nàng.

“Tiểu thư. Tiểu thư.” Thanh Mai đứng lên mặt đất đầy hoa, chạy như bay tới trước mặt Sắt Sắt, thở hổn hển nói: “Tiểu thư, xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện lớn rồi. Mã Diệu thống lĩnh mười chiến thuyền cướp thương thuyền của Âu Dương Cái, khi trở về gặp phải Thủy sư Nam Nguyệt, Mã Diệu không địch lại được, bị Thủy sư Nam Nguyệt bắt đi rồi.”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nghe vậy không khỏi thoáng kinh hoàng, vội thu nội lực, những cánh hoa theo gió rơi lả tả khắp trên thân người nàng.

Bốn năm trước, nàng quay về Thủy Long Đảo, Mã Diệu liền trả lại ngôi vị Hải tặc Vương tạm thời của hắn cho Sắt Sắt, Sắt Sắt cười mà cự tuyệt, sau đó nàng tìm một hòn đảo nhỏ kín đáo sống ẩn dật ở đó. Nhưng mấy năm nay, Mã Diệu luôn coi Sắt Sắt mới chính là Hải tặc Vương. Mỗi khi có chuyện gì quan trọng, hắn đều tới bẩm báo với nàng. Sắt Sắt cũng đã từng dặn dò nhiều lần, nói với Mã Diệu đừng đi cướp thương thuyền của Âu Dương Phủ. Mấy tháng ở Xuân Thủy Lầu, Sắt Sắt sớm đã biết Âu Dương Cái chính là Trâm Hoa công tử. Cho dù không ai nói với nàng, nhưng Dạ Vô Yên dùng thân phận Minh Xuân Thủy xuất hiện trên thương thuyền của Âu Dương Cái đã khiến nàng hoài nghi từ lâu. Mã Diệu cũng biết sự lợi hại của Âu Dương Phủ, mấy năm nay, hắn chưa từng động tới thương đội Âu Dương Phủ, nhưng lần này vì sao hắn lại làm thế?

“Mã Diệu nghe ngóng được trong số thuốc lần này Âu Dương Cái mang từ hải ngoại về có thứ thuốc có thể chữa được hàn độc của tiểu công tử, vì thế mới mạo hiểm tấn công, hắn không ngờ lại gặp phải Thủy sư của triều đình, vì thế binh lực mang theo không đủ.” Thanh Mai chầm chậm nói.

Sắt Sắt nghe vậy trong lòng bất ngờ chấn động, hóa ra Mã Diệu đi cướp thương thuyền của Âu Dương Phủ là vì Triệt Nhi của nàng.

“Mã Diệu bị áp giải đi đâu rồi?”

“Thám tử Lan Phường hồi báo, nói rằng bị áp giải tới Đại lao Hình bộ ở Phi Thành, hai mươi tháng Tư sẽ trảm quyết!” Thanh Mai thần sắc thê thảm đáp.

Sắt Sắt im lặng đứng đó, tấm áo trắng phần phật không ngừng bay trong gió, mái tóc đen tung bay, nhìn bề ngoài vẫn thản nhiên như không có gì, nhưng trong đôi mắt đen láy lại lóe lên từng tia nhìn sắc bén.

https://thuviensach.vn

Bất luận thế nào, nàng cũng quyết không để cho Mã Diệu gặp chuyện được, bốn năm trước, nàng tới chậm một bước, không kịp cứu cha nàng, lần này, nàng quyết không cho phép triều đình Nam Nguyệt lại làm tổn thương thêm bằng hữu và người thân nào của nàng nữa.

"Thanh Mai, bảo Bắc Đẩu và Nam Tinh chuẩn bị thuyền, ta phải tới Thủy Long Đảo!" Sắt Sắt giơ loan đao lên, ánh mắt tràn đầy lãnh ý.

Bốn năm sống ẩn mình, rốt cuộc cũng không thể chạy trốn khỏi những ân ân oán oán chốn hồng trần!

Ngày mười chín tháng Tư, là một ngày đại hỉ với Tuyền Cơ Phủ.

Huyền Cơ lão nhân của Tuyền Cơ Phủ chế tạo ra một loại chiến thuyền mới, chiếc thuyền này thích hợp với việc chinh chiến ở xa, tốc độ cực nhanh. Hoàng đế Gia Tường vô cùng vui mừng, đích thân ban cho chiến thuyền này tên Mông Đồng[1], còn phong Huyền Cơ lão nhân của Tuyền Cơ Phủ làm Cơ quát chi vương[2].

[1] Mông Đồng: nghĩa là chiến thuyền (thời xưa)

[2] Vị vua mưu trí, nhiều kế sách, mưu lược.

Hôm đó, Huyền Cơ lão nhân mở tiệc lớn trong U Viên ở Thanh Úy Sơn. Trong giang hồ, danh tiếng của Tuyền Cơ Phủ cực cao, lần này không chỉ có các quan viên trong triều đình, mà còn có nhiều nhân vật có danh vọng, có thân phận trong võ lâm Nam Nguyệt cũng tới chúc mừng. Ví dụ như Võ lâm Minh chủ Thiết Phi Dương, đương nhiên người đời không hề biết, hắn chính là Táng Hoa công tử của Xuân Thủy Lầu.

Phía Đông Nam U Viên có một hồ nước lớn tên gọi là Liên Trì, nối liền với Ngọc Hồ và Giang Đông thủy đạo của Nam Nguyệt Giang. Trong hồ, sen quan âm trắng như ngọc nổi trên mặt nước xanh đang nở rực rỡ, tỏa ra mùi hương thanh nhã đến mê người.

https://thuviensach.vn

Dưới bóng râm phía Nam Liên Trì được trải một tấm thảm đỏ rất dày, quanh thảm có hai mươi chiếc bàn nhỏ bằng gỗ lim quây thành hình bán nguyệt. Khách khứa ngồi quanh chiếc bàn lớn, đang cười nói xôn xao.

Trong Liên Trì có mô hình nhỏ của chiến thuyền Mông Đồng làm bằng gân bò và gỗ thơm, nhỏ hơn chiến thuyền thật rất nhiều, nhưng vẫn khiến người xem phải tán dương không dứt.

Yến tiệc vẫn chưa bắt đầu, quan khách còn chưa tới đủ, trong vòng bán nguyệt do những chiếc bàn nhỏ tạo thành, có một vũ cơ đang múa, ống tay áo nàng ta bay bổng, vạch thành một bóng trắng trong không trung, ống tay áo không ngừng vung ra những đóa hoa đủ màu sắc, hương thơm sực nức.

Cháu bốn đời của Huyền Cơ lão nhân là Tuyền Cơ công tử Phụng Miên đang ngồi dưới bóng râm. Hắn rất nho nhã lại tuấn tú, khóe miệng luôn nở nụ cười nhẹ như mây khói, lông mày và mắt tuy không tuyệt mỹ nhưng giữa hai hàng lông mày lại toát ra vẻ thông tuệ. Là chủ nhân, hắn không đón khách, vì từ nhỏ đã cực kỳ căm ghét những buổi tiệc tùng thế này, thế nên hắn chỉ ngồi trên bàn tiệc xem vũ cơ nhảy múa.

Quan khách lục tục kéo tới, Thái tử Dạ Vô Trần, Kim Tổng quản của Tuyền Vương Phủ, Dạ Vô Nhau vừa được phong làm Dật Vương, Võ lâm Minh chủ Thiết Phi Dương, còn có Bá chủ Giang Đông thủy đạo Hạ Chi Bắc… Đó đều là những quý khách nổi danh.

Chỗ ngồi bên cạnh Phụng Miên, bỗng có một bóng hình cao lớn tiêu sái ngồi xuống. Phụng Miên nghiêng đầu, liền thấy đó là Võ lâm Minh chủ Thiết Phi Dương, đành phải đứng dậy ôm quyền nói: “Thiết Minh chủ, ngưỡng mộ đã lâu!”

Thiết Phi Dương cũng giơ tay ôm quyền, cười lớn nói: “Tuyền Cơ công tử, vẫn khỏe chứ?”

https://thuviensach.vn

Phụng Miên là cong tử nhỏ nhất trong số Tứ đại công tử của Xuân Thủy Lầu – Tích Hoa công tử. Thân phận của hắn cũng bí mật nhất, Tuyền Cơ Phủ làm việc cho triều đình, còn hắn lại là người của Xuân Thủy Lầu. Người đời ai cũng biết Huyền Cơ lão nhân là một kỳ tài, Tuyền Cơ công tử chỉ là một quý công tử bệnh tật, nhưng họ lại không hề biết rằng, kỳ tài thực sự của Tuyền Cơ phủ chính là hắn. Hắn không có võ nghệ, yếu đuối như thư sinh, nhưng chỉ dựa vào đầu óc thông minh và đôi tay khéo léo, đã ngang danh với ba công tử còn lại trong Tứ đại công tử.

Phụng Miên và Thiết Phi Dương, một người là Tích Hoa công tử, một người là Táng Hoa công tử, đương nhiên đã rất quen thuộc. Nhưng trong tình cảnh lúc này, vẫn phải giả vờ khách sáo hàn huyên vài câu.

Hai người đang trò chuyện, liền thấy một công tử trẻ tuổi dẫn theo vào thị nữ chầm chậm tiến lại, đó chính là Quốc vương của Y Mạch Quốc – Mạc Tầm Hoan. Giờ đây hắn không còn là Tiểu vương tử sa sút mà bất cứ ai cũng có thể lăng nhục như năm xưa nữa, hắn đã là vua một nước. Nhưng hắn vẫn mặc chiếc áo bào trắng giản dị, càng làm nổi bật lên vẻ tuấn tú tuyệt mỹ trên khuôn mặt hắn.

Sắc mặt Thiết Phi Dương thoáng u ám, ánh mắt sắc bén quét qua người Mạc Tầm Hoan, thấp giọng nói: “Sao hắn lại tới đây? Các người mời hắn tới ư?”

“Hắn là Đảo quốc vương, đương nhiên rất hứng thú với chiến thuyền rồi, hắn muốn tới xem chiến thuyền Mông Đồng cũng là chuyện bình thường, có điều chúng ta không mời hắn, có lẽ hắn theo Dật Vương tới đây, nghe nói quan hệ giữa hắn và Dật Vương rất tốt.” Phụng Miên thấp giọng đáp.

Thiết Phi Dương nhướng mày, không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Quan khách về cơ bản đã tới đông đủ, hơn hai mươi chỗ ngồi đều đã chật kín, yến tiệc cũng được chính thức bắt đầu. Yến tiệc hôm nay rất linh đình, lại vô cùng náo nhiệt.

Dạ Vô Nhai đang cười nhạt nâng chén, tay đột nhiên giật mạnh, rượu trong chén liền đổ lên tay áo. Khuôn mặt tuấn tú trong phút chốc xanh lè, trên đầu túa mồ hôi lạnh.

“Vương gia, ngài sao thế? Có phải cảm thấy không khỏe không?” Thị vệ tùy thân của Dạ Vô Nhai bỗng thất sắc, hoảng hốt hỏi.

Dạ Vô Nhai ôm ngực, hổn hển nói: “Ta khó chịu quá, có lẽ bị trúng độc rồi!” Nói chưa hết lời, hắn liền há miệng nôn ra một ngụm máu đen.

Huyền Cơ lão nhân sợ quá, phút chốc sắc mặt trắng bệch. Nếu Dật Vương Dạ Vô Nhai xảy ra chuyện gì trong yến tiệc này, ông ta có bao nhiêu cái đầu cũng không đủ đền tội. Nghĩ vậy ông ta liền hốt hoảng cho người gọi đại phu, mang mà trên tiệc rượu có một vị ngự y trong triều, sau khi chuẩn mạch cho Dạ Vô Nhai, ông ta lật mí mắt Dạ Vô Nhai lên xem, hồi lâu mới đứng thẳng người lên, run giọng nói: “Loại độc mà Dật Vương Điện hạ trúng phải bản y chưa bao giờ gặp, không biết là độc gì, vì thế không thể điều chế thuốc giải ngay được. Có điều bản y có thể để độc tính chậm phát tác.” Ngự y vội vàng nói. Ông ta lấy từ trong tay áo ra một chiếc ngân châm, phong bế mấy đại huyệt ở phía sau lưng Dạ Vô Nhau, ngăn chất độc phát tán.

Dạ Vô Trần vội vã chạy tới, lạnh lùng hỏi: “Huyền Cơ lão nhân, sao trong rượu của ông lại có độc?”

Huyền Cơ lão nhân vội quỳ dưới đất, “Cho dù lão hủ mượn một ngàn lá gan, lão hủ cũng không dám hạ độc Dật Vương Điện hạ. Chuyện này nhất định có điều ám muội, mong Thái tử Điện hạ minh giám!”

https://thuviensach.vn

Tuyền Cơ công tử Phụng Miên thấy vậy vội nói: “Gia gia, cháu biết ai là người hạ độc!” Phụng Miên vừa nói xong, liền quay người nhìn vào vũ cơ mặc áo trắng vừa nhảy múa trên yến tiếc, cất lời hỏi: “Rốt cuộc cô là ai? Vì sao lại hạ độc Dật Vương?” Vừa rồi, Phụng Miên thấy cô gái này vừa múa vừa tung hoa nhưng xem ra có điều gì đó không ổn, lúc này nhớ lại, nhất định là nhân lúc hoa rơi thừa cơ hạ độc trong chén rượu của Dật Vương. Hắn còn nhớ, vừa nãy có một khoảnh khắc cô ta bước lại rất gần, cánh hoa cũng đã từng bay qua những chén rượu của quan khách.

Mọi người nghe vậy, ánh mắt đều dồn vào vũ cơ mặc áo trắng, yến tiệc phút chốc im lặng như tờ. Trong ánh mắt Thái tử Dạ Vô Trần toát lên cái nhìn lạnh lẽo, một tiếng ra lệnh, những hộ vệ tùy thân liền vung đao xông lên bắt vũ cơ đó lại.

Vũ cơ áo trắng thấy gươm đao kề sát cổ, liền cười rất xinh đẹp, hờ hững nói: “Thái tử Điện hạ, xin lỗi, nô gia không có ý hại Dật Vương Điện hạ, có điều Đại vương nhà ta muốn tham gia yến hội, vì thế mới dùng tới hạ sách này. Dật Vương đừng cử động, độc trên người ngài là một loại độc dược cực kỳ lợi hại, chỉ cần cử động, chất độc sẽ bắt đầu phát tác, trong tám canh giờ, nếu không có thuốc giải, e rằng Cuồng Y có đích thân tới, cũng phải bó tay thôi!”

Dạ Vô Trần nghe vậy, đôi mắt dài nheo lại, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Đại vương nhà ngươi là ai?”

Vũ cơ áo trắng nhướng mày nói: “Đại vương nhà ta đang chờ ngoài thủy đạo, xin mở thủy môn, để Đại vương nhà ta vào!”

Dạ Vô Trần chần chừ giây lát, nhưng liền nhanh chóng vẫy tay: “Mau mở thủy môn!” Hắn muốn xem xem rốt cuộc là ai mà dám to gan hạ độc Dạ Vô Nhai như thế.

https://thuviensach.vn

Gió nhẹ thổi qua, sen quan âm trong hồ đung đưa theo gió, một chiếc thuyền nhẹ trang hoàng rực rỡ chầm chậm nổi lên từ thủy đạo, trên mặt nước có hai vạch sóng hai bên mạn thuyền, sóng gợn không chút tiếng động, chầm chậm lan tỏa tới Liên Trì.

Chiếc thuyền đó tuy nhỏ, nhưng rất tinh xảo đẹp đẽ, mũi thuyền và đuôi thuyền đều có hai thị nữ đang đứng, ngoài ra còn có hai nam tử trẻ tuổi chèo thuyền. Chớp mắt thuyền đã trèo lại gần, rồi dừng lại giữa Liên Trì.

Cửa khoang thuyền buông tấm rèm châu, khiến người khác không nhìn rõ bên trong. Nhưng chiếc thuyền tinh xảo, khí chất lại thanh nhã, người tới đây sao lại to gan như thế? Nhất thời khiến mọi người ai nấy đều phải chú mục, tất cả đều nhưng thần nhìn về tấm rèm châu. Ai cũng không ngừng suy đoán xem rốt cuộc đó là ai, có thân phận thế nào, là nam hay nữ mà dám hại Dật Vương, rồi một mình xông vào yến tiệc?

Rèm châu khẽ động, một bóng áo xanh từ trong rèm chầm chậm bước ra. Ánh mắt ai nấy đều đổ dồn về phía ấy, người đó đứng ở mũi thuyền, phía sau là những đóa thanh liên đang nở rực rỡ. Góc váy màu xanh khói nhẹ bay trong gió, sắc màu tươi nhuận như đài sen. Trên mặt người đó đeo chiếc mặt nạ, trên đầu đội chiếc mũ chắn gió màu xanh xám, nhìn không rõ tướng mại, cũng không biết tầm bao nhiêu tuổi. Điều duy nhất có thể nhận ra là, đó là một phụ nữ.

Nữ nhân áo xanh đối diện với ánh mắt phức tạp của mọi người, chỉ hờ hững nhìn lại, ánh mắt chầm chậm lướt qua mọi người trên yến tiệc, dường như trong mắt nàng không vướng chút bụi trần, tự tại điềm nhiên. Khí chất của nàng an nhàn cao quý nhưng ánh mắt lộ ra dưới tấm mặt nạ lại vô cùng sắc bén, mang theo bá khí nặng nề, đè trĩu lên mọi người trong yến tiệc.

“Phiền Thái tử Điện hạ thả thị nữ của ta ra.” Trong ngữ khí lãnh đạm là uy thế khiến người khác không thể kháng cự.

https://thuviensach.vn

Mọi người thoáng chần chừ, Dạ Vô Nhau lúc này lại ho ra một bụm máu. Dạ Vô Trần chau lông mày, vung tay một cái, thanh đao kề trên cổ vũ cơ áo trắng đã được hạ xuống.

Vũ cơ áo trắng vội chạy tới trước chiếc thuyền nhỏ bên nữ nhân áo xanh, quỳ xuống nói: “Bẩm Đại vương, nô tì may mà không làm nhục sứ mệnh.”

Nữ nhân áo xanh “ừ hữ” một tiếng, vung tay ra hiệu, vũ cơ áo trắng đó liền chầm chậm lui về phía sau đứng bên chiếc thuyền nhỏ.

Thái tử Dạ Vô Trần tiến thêm một bước, nhìn nữ nhân áo xanh, lạnh lùng nói: “Ngươi là ai? Vì sao muốn hạ độc hại Dật Vương Điện hạ?”

“Không làm như vậy, ta làm sao có thể gặp Thái tử Điện hạ, làm sao có thể tham gia yến tiệc linh đình, và làm sao có thể được thấy chiến thuyền Mông Đồng được ngự ban?” Nữ nhân áo xanh thanh âm lạnh lùng mà trầm thấp, nàng vừa nói, ánh mắt vừa chầm chậm chuyển từ những quan khách trong yến tiệc về phía mô hình chiếc chiến thuyền Mông Đồng.

“Ngươi muốn mô hình chiến thuyền Mông Đồng này sao? Đừng có mơ! Còn không mau đưa thuốc giải ra?” Huyền Cơ lão nhân tức giận đến mức phun mạnh ra một hơi, chòm râu bạc cũng bay tung lên theo đó.

“Phụng lão gia tử, ngài hiểu lầm rồi, ở đây có lẽ có người đang chăm chăm thèm muốn, hòng ăn cắp mô hình này của ngài, nhưng bản Long Nữ này không cần đâu.” Nữ nhân áo xanh hờ hững nói.

“Long Nữ?” Mọi người nghe vậy, đều quay lại nhìn nhai. Nghe nói trên Đông Hải có một Thủy Long Vương, lúc này đang bị bắt giam ở Đại lao Hình bộ, ngày mai sẽ trảm quyết, chưa từng nghe nói còn có một Đại vương là Long Nữ bao giờ.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Dạ Vô Trần lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

“Bích Hải Long Nữ, chỉ là một tên hải tặc trên Thủy Long Đảo thôi!” Nữ nhân áo xanh nở nụ cười nhạt trên khóe miệng, từng lời từng chữ nói ra đều cực kỳ rõ ràng.

Câu nói này như một tảng đá khổng lồ ném xuống biển làm tung lên ngàn vạn lớp sóng, mọi người trên yến tiệc đều không khỏi kinh ngạc bàng hoàng. Hai mươi năm trước, Đông Hải đã từng xuất hiện một nữ Hải tặc Vương là Lạc Long Vương, không ngờ hai mươi năm sau, lại xuất hiện một Bích Hải Long Nữ. Xem ra, khí thế và khí phách của người này không hề thua kém gì Lạc Long Vương năm xưa.

Người kinh ngạc nhất không ai khác chính là ba người Dạ Vô Nhai, Thiết Phi Dương và Phụng Miên. Lúc này họ mới biết, Long Nữ này chính là Hải tặc Vương ngoài Đông Hải.

“Bích Hải Long Nữ, ngươi không muốn mô hình chiến thuyền Mông Đồng, vậy ngươi muốn gì?” Huyền Cơ lão nhân vuốt râu nói.

“Ta tới đây, chỉ là muốn mời Dật Vương Điện hạ lên thuyền nhỏ thưởng trà mà thôi!” Bích Hải Long Nữ khẽ cười nói, ngữ khí cực kỳ nhàn nhã.

Mọi người lúc này mới hiểu, Bích Hải Long Nữ tới đây hóa ra là để bắt cóc Dật Vương.

“Ha ha ha! Long Nữ đúng là không biết tự lượng sức mình, ngươi cho rằng ngươi bắt Dật Vương rồi, còn có thể yên lành ra khỏi đây sao?” Dạ Vô Trần cười lạnh lùng nói, sắc mặt thâm trầm: “Người đâu, bắt con yêu nữ làm loạn này lại!”

Thái tử thân phận tôn quý, khi tới dự yến, đương nhiên mang theo rất nhiều cấm vệ quân. Một lệnh ban xuống, những cấm vệ quân mai phục trong U Viên liền giương cung đặt tên, vây lấy chiếc thuyền nhỏ.

https://thuviensach.vn

Bích Hải Long Nữ nheo mắt lạnh lùng, cười như không có chuyện gì: “Thái tử Điện hạ, Ngài nhìn lại lệnh đệ đi! Loại độc mà Dật Vương Điện hạ trúng phải sắp phát tác rồi. Ta nghĩ Thái tử Điện hạ sẽ không giương mắt nhìn Dật Vương Điện hạ tuổi trẻ như vậy mà đã phải về nơi suối vàng chứ!”

Dạ Vô Trần quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Dạ Vô Nhai đã được thị nữ ôm lấy, nằm vật dưới đất, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, đôi mắt trong trẻo đẹp đẽ nhìn hắn một cách thiết tha, rõ ràng là vô cùng đau đớn. Kiếm mi của Dạ Vô Trần chau lại, ánh mắt lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo, rồi tức giận nói: “Quản công công, người ra gặp bị Bích Hải Long Nữ kia đi! Ngự y, mau chẩn mạch cho Dật Vương!”

Lão thái giám Quản Ninh theo hầu bên Thái tử chính là Quản công công. Ông ta bước mau tới chiếc thuyền nhỏ, nói bằng chất giọng chói tai: “Xin Bích Hải Long Nữ dạy bảo!” Nói rồi, bảo kiếm trong tay đã rút ra khỏi vỏ.

Bích Hải Long Nữ nghe vậy, chỉ cười nhạt, vung người nhảy lên, từ đầu mũi thuyền nhảy lên tảng đá, tấm váy xanh màu khói tung bay dưới ánh nắng chiều tà diễm lệ. Nàng đứng trên đám cỏ, đôi mắt trong trẻo khẽ nheo lại, thanh kiếm sắc bên eo rút ra chầm chậm, kiếm khí lạnh lẽo vừa toát ra, dường như xua tan đi vài phần nắng nóng.

Quản công công cầm kiếm trên tay, đâm về phía Bích Hải Long Nữ. Hai kiếm va vào nhau, tóe ra từng đốm kiếm quang mang đầy lãnh ý.

Hai người bắt đầu quyết đấu. Quản công công và Thái giám Tổng quản Hàn Sóc của Hoàng đế đều cùng một môn phái, sau khi vào cung mới học võ nghệ. Trong số các cao thủ đại nội, cũng coi như đứng vào hàng nhất nhì. Nhưng khi giao chiến với Long Nữ này, chưa đấu được hai mươi chiêu, Quản công công đã cảm thấy vô cùng mất sức.

https://thuviensach.vn

“Thái tử Điện hạ, độc khí trong người Dật Vương Điện hạ bộc phát, e rằng nếu vẫn không uống thuốc giải, thì cho dù Đại La[3] thần tiên giáng thế cũng đành bó tay hết cách thôi! Điện hạ mau bảo Quản công công ngừng tay đi, để Bích Hải Long Nữ giải độc cho Dật Vương là hơn.” Tuyền Cơ công tử Phụng Miên nãy giờ chỉ đứng bàng quan một bên lúc này đột nhiên cao giọng nói.

[3] Theo Đạo giáo của Trung Quốc bầu trời được chia thành 36 tầng, Đại La là tầng cao nhất.

Dạ Vô Trần chau mày, vội vã bảo Quản công công dừng tay. Quản Ninh nghe vậy, vội tung người nhảy khỏi vòng chiến, lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ sợ nếu đấu tiếp, ông ta chắc chắn sẽ thua.

Bích Hải Long Nữ thu kiếm lại, chầm chậm đi tới bên Dạ Vô Nhai đã mê man dưới đất. Chỉ thấy trên đám cỏ xanh biếc, một nam tử áo xanh trẻ tuổi đang yên lặng nằm đó, sắc mặt trắng bệch, đôi môi xanh đen. Ngư y ở bên cạnh không ngừng toát mồ hôi lạnh, lầm bầm nói: “Chất độc phát tác sớm hơn rồi, phải uống thuốc giải ngay mới được.”

Bích Hải Long Nữ ra hiệu cho tùy tùng phía sau ôm Dạ Vô Nhai lên thuyền, quay đầu lại nói: “Mọi người yên tâm, bản Long Nữ sẽ không lấy mạng Dật Vương Điện hạ đâu, chỉ phiền các vị bẩm báo lên Thánh thượng, đưa Thủy Long Vương Mã Diệu trong Đại lao Hình bộ tới, bản Long Nữ sẽ chờ các vị ở Đông Hải. Lúc đó, một người đổi một người. Ngoài ra…”, nàng dừng lại một lát, bỗng nhiên quay đầu, ống tay áo màu xanh đưa ra, khe khẽ chỉ vào Phụng Miên đang đứng trên thảm cỏ: “Bản Long Nữ còn muốn mời Tuyền Cơ công tử tới làm khách trên Thủy Long Đảo!”

Từ khi Bích Hải Long Nữ xuất hiện, trên khuôn mặt tuấn tú ôn hòa của Phụng Miên bỗng ẩn hiện một nỗi kinh ngạc. Lúc đó, khi nhìn thấy ngón tay ngọc ngà của nàng chỉ vào mình, đôi mắt đen của hắn liền ánh lên chút dao động.

https://thuviensach.vn

Huyền Cơ lão nhân thoáng kinh hãi, thực ra Bích Hải Long Nữ muốn lấy Dạ Vô Nhai đổi tên hải tặc cũng không có gì là lạ, dẫu sao Dạ Vô Nhai cũng là Dật Vương đương triều, thân phận tôn quý. Nhưng nếu muốn Phụng Miên, ông ta thấy vô cùng kỳ dị. Trong mắt thế gian, mọi người đều cho rằng hắn chỉ là một công tử nhà giàu vô dụng, yếu đuối bệnh tật, chỉ có ông ta mới biết rõ giá trị thực sự của Phụng Miên là gì. Rất nhiều bảo bối trong Tuyền Cơ phủ không phải do ông ta làm, mà là do một tay Phụng Miên thiết kế, nghe đến chiến thuyền Mông Đồng cũng vậy. Ông ta nhận hết công danh về mình, không phải vì tham công, mà vì để bảo vệ Phụng Miên. Nhưng ông ta thật không ngờ, Bích Hải Long Nữ này đã ngấm ngầm đoán ra giá trị của Phụng Miên rồi.

“Dùng hai đổi lấy một, ngươi không thấy làm thế là không công bằng ư?” Dạ Vô Trần lạnh lùng nói.

“Không, ta không định dùng hai đổi lấy một, ta chỉ mời Tuyền Cơ công tử lên đảo làm khách thôi.” Ý nói, nàng chỉ dùng Dật Vương đổi lấy Thủy Long Vương, còn Phụng Miên sẽ bị bắt hẳn tới Thủy Long Đảo.

Bích Hải Long Nữ ngông cuồng như vậy, nhưng mọi người không ai dám có ý kiến gì khác, dẫu sao tính mạng Dật Vương vẫn đang bị nàng ta nắm trong tay.

Phụng Miên theo Bích Hải Long Nữ chầm chậm lên thuyền. Chiếc thuyền lướt đi, xuyên qua Liên Trì, chỉ một lát đã tới Ngọc Hồ cạnh đó, gió trên hồ thổi tới, trong thuyền lúc này cực kỳ mát mẻ và dễ chịu.

Bích Hải Long Nữ chính là Giang Sắt Sắt, lần này, nàng vốn định tới Đại lao Hình bộ cướp ngục, nghĩ tới việc ở đó canh phòng nghiêm ngặt, khó mà thoát ra được, nàng có chút lo lắng. Vừa hay nghe nói Huyền Cơ lão nhân bày yến tiệc ở đây, lại khéo Dạ Vô Trần và Dạ Vô Nhai đều tới, vì thế nàng liền nhân lúc phòng bị lơ là tới đây cướp người.

https://thuviensach.vn

Trước đó, nàng đã dặn thị nữ hạ độc Dạ Vô Trần hoặc Dạ Vô Nhai đều được, sau đó cứ để nàng tùy cơ ứng biến. Kết quả lại là Dạ Vô Nhai trúng độc. Thực ra, nàng thà bắt Dạ Vô Trần chứ không muốn uy hiếp Dạ Vô Nhai chút nào.

Nàng đi vào trong khoang thuyền, chỉ thấy Dạ Vô Nhai nằm trên sập, dường như đã chìm trong hôn mê rồi. Trên trán rủ xuống vài sợi tóc, che đi hàng lông mi đang khe khẽ run lên. Sống mũi thẳng tắp, đôi môi động lòng người, chỉ tiếc là lúc này đôi môi đã chuyển thành màu xanh đen, xem ra quả nhiên độc phát tác rồi, thậm chí thần trí đã có chút mơ hồ. Phụng Miên ngồi bên người Dạ Vô Nhai, đôi lông mày dài chau lại, thấy Sắt Sắt bước vào, đôi mắt đen liền ánh lên chút dao động.

Sắt Sắt nhanh chóng lấy thuốc giải độc trong tay áo ra, rồi bảo thị nữ bê nước lại.

“Đại vương, hiện giờ chúng ta chưa ra khỏi Ngọc Hồ, sao có thể cho ngài ấy uống thuốc giải được? Phía sau có truy binh của triều đình, nếu họ ra tay cướp lại ngày ấy thì phải làm sao?”

Sắt Sắt chau mày hờ hững nói: “Lính tới thì có tướng ngăn, có gì phải sợ. Bây giờ việc quan trọng là cứu người, mau bưng nước lại đây.” Thị nữ vâng lời, đỡ Dạ Vô Nhai dậy uống thuốc giải.

Sắt Sắt thấy sắc mặt Dạ Vô Nhai đã tốt hơn, hàng mi rung nhẹ, dường như đã tỉnh lại. Nàng không muốn ở lâu trước mặt hai người quen là Dạ Vô Nhai và Phụng Miên, vì sợ sẽ bị họ nhận ra, liền quay người đi ra khỏi khoang thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ thuận dòng nước trôi đi, Sắt Sắt đứng trên mũi thuyền, nhìn thấy rất nhiều thuyền đang theo sau, hẳn là do Dạ Vô Trần phía tới. Trên mặt hồ phía trước, cũng có mười mấy chiếc thuyền, trên chiếc thuyền đầu tiên có một nam tử trẻ tuổi đứng đó. Thấy chiếc thuyền

https://thuviensach.vn

nhỏ của bọn họ chèo tới, cũng thuận dòng mà truy kích theo chiếc thuyền nhỏ của họ.

“Người đó là ai?” Sắt Sắt chau mày hỏi.

Thị nữ còn chưa kịp trả lời, đã nghe một giọng nói ôn hòa nho nhã truyền lại: “Người đó là Bá chủ Giang Đông thủy đạo Hạ Chi Bắc, nắm giữ đường thủy vận Giang Đông. Nếu các người đưa Dật Vương bị trúng độc đi, nhất định sẽ không đi qua đây được. Có điều nếu cô là người đó, hắn ta chắc chắn sẽ không ngăn cản cô, vì hắn là người của Tuyền Vương.” Tiếng nói của Phụng Miên vang lên một cách chậm rãi từ phía sau lưng nàng,

Sắt Sắt quay đầu nhìn lại, thấy Phụng Miên đang tựa mạn thuyền, đôi mắt đen lấp lánh như bảo thạch nhìn thẳng vào nàng, tấm áo bào màu đen buộc dải gấm cùng màu, trên tóc không cài trâm ngọc mà chỉ buộc hờ bằng một sợi vải đang tung bay trong gió, rất sạch sẽ mà lại thanh thoát.

Sắt Sắt cười nhạt, nàng đương nhiên hiểu ẩn ý trong lời nói của Phụng Miên. Hắn đã hoài nghi thân phận của nàng, thậm chí còn đang thử dò thám nàng giúp Dạ Vô Yên, chủ nhân của hắn. Bí mật về việc Phụng Miên chính là Tích Hoa công tử, Sắt Sắt biết bởi chuyện này Dạ Vô Yên chưa bao giờ giấu nàng.

Chỉ đáng tiếc là hắn không dò thám được gì mà thôi.

“Hai người các ngươi chăm lo cho Tuyền Cơ công tử thật tốt đi, sao có thể để công tử ra ngoài này chịu gió được, nhỡ rơi xuống hồ thì sao?” Sắt Sắt lạnh lùng nói với hai thị nữ.

Hai thị nữ đó nhanh chóng đáp lời, tiến lên điểm huyệt Phụng Miên, rồi dìu hắn vào trong khoang thuyền.

Giang Đông Bá chủ Hạ Chi Bắc vốn là người của Dạ Vô Yên, nghĩ lại hắn là thế, nếu không thương thuyền của Âu Dương Cái làm sao có thể ra

https://thuviensach.vn

biển thuận lợi như vậy.

Thuyền của họ nhanh chóng vút qua thủy đạo, chỉ trong chốc lát là có thể ra tới biển, đi về phía Đông Hải chèo được hơn hai canh giờ, xa xa liền thấy Nhị Đại vương Ninh Phóng đã dẫn chiến thuyền của hải tặc tới đón. Sắt Sắt liền ra lệnh dừng thuyền. Thủy sư Nam Nguyệt cũng đang dẫn theo mấy chuyến thuyền phía sau, áp giải Thủy Long Vương Mã Diệu tới.

Sắt Sắt đi vào trong khoang. Lúc này Dạ Vô Nhai đã tỉnh lại, hắn đang ngồi tựa trên chiếc sập, đặt sát khung cửa sổ, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu qua, từng tia nắng không ngừng nhảy nhót trên khuôn mặt hắn. Đôi mắt ấm áp nho nhã như được phủ thêm một tầng hổ phách, trong ánh mắt trong trẻo gần như trong suốt lộ ra ý vị sâu xa, thần sắc hắn thản nhiên, nhưng khóe môi khẽ nhếch lên rõ ràng lại lộ ra chút gì đó nghi hoặc và chờ đợi.

“Nàng là Giang Sắt Sắt!” Ngữ khí của hắn mang theo vài phần trông mong, vài phần nghi hoặc, lại có vài phần quả quyết.

Sắt Sắt không ngờ Vô Nhai lại hỏi thẳng như thế, xem ra đã biết rõ mối quan hệ của nàng và đám hải tặc rồi, nàng đã giấu kỹ như vậy, nhưng cuối cùng hắn vẫn nghi ngờ nàng. Nàng dường như có thể chắc chắn hôm nay là do hắn cam tâm tình nguyện để nàng bắt đi, liền lạnh lùng cười, rồi trầm giọng nói: “Ta là Bích Hải Long Nữ, không phải là ai đó mà ngươi nói. Còn nói thêm nửa chữ nào nữa, bản Long Nữ sẽ đó ngươi xuống biển nuôi cá đó!”

Vô Nhai không ngờ ngữ khí của nàng lại tàn độc như vậy, hàng mi dài khẽ chớp, che đi sự thất vọng tràn trề đong đầy trong đôi mắt.

Sắt Sắt không nhìn Vô Nhai nữa mà quay sang dặn dò đám hải tặc áp giải Dạ Vô Nhai ra ngoài, hai bên đưa tù binh của mình lên một chiếc thuyền nhỏ, rồi trao đổi con tin. Sắt Sắt cứu được Mã Diệu rồi, liền lập tức dẫn đám hải tặc quay về.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Nhai đứng trên mũi thuyền của Thủy sư Nam Nguyệt, nhìn mấy chục chiến thuyền phía trước rời đi, rồi dần dần không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ còn những làn sóng vô biên vô tận đang lấp lánh dập dờn dưới ánh mặt trời.

Trái tim hắn bỗng trào dâng nỗi thất vọng và u buồn chưa từng có.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Một Mất Một Còn

Nữ hải tặc Đông Hải xuất hiện trong yến tiệc của Tuyền Cơ Phủ, hạ độc Dật Vương, cướp Thuyền Cơ công tử Phụng Miên, cứu thoát tên đầu sỏ hải tặc Mã Diệu sắp bị chém đầu khỏi Đại lao Hình bộ.

Việc này quả thực gây chấn động rất lớn tới triều đình Nam Nguyệt, Gia Tường Hoàng đế biết chuyện vô cùng phẫn nộ, liền lập tức phái người đi tiêu diệt hải tặc Đông Hải.

Sắt Sắt biết, triều đình Nam Nguyệt quyết không ngồi yên để cho hải tặc Đông Hải lớn mạnh, sớm muộn rồi cũng tới lúc phải tiễn trừ. Chỉ có điều không ngờ việc này lại đến nhanh như vậy. Triều đình nhẫn nhịn hải tặc bao năm, cũng chỉ bởi chưa có tướng lĩnh nào đắc lực dám cầm quân lâm trận, lần này không biết sẽ là ai dẫn binh tới công phạt đây?

Một ngày sau, thám tử lập tức hồi báo, nói rằng kẻ lĩnh binh chính là Tuyền Vương Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Yên?!

Nghe tới ba chữ này, trái tim Sắt Sắt liền không đừng được khẽ run lên, ngón tay ngọc ngà trong tấm áo rộng nắm chặt lại, nắm chặt đến mức các khớp ngón tay trở nên trắng bệch.

Bốn năm nay, nàng cố tình không nghe ngóng tin tức gì về con người này. Đây là lần đầu tiên nàng nghe tên chàng từ miệng người khác.

https://thuviensach.vn

Cái tên này thốt ra, tay nàng cũng từ từ đưa lên trước ngực. Bốn năm trước, một chưởng chàng đánh vào ngực nàng, cảm giác đau đớn như xé tim gan, nỗi tuyệt vọng thấu xương cùng cơn đau lúc đó dường như vượt qua dòng thời gian, lại đánh mạnh vào trái tim nàng.

Bốn năm ẩn danh, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

Đời người quả thực có rất nhiều điều bất đắc dĩ, có những người và có những chuyện muốn tránh cũng không cách nào tránh được.

Trận chiến trên biển bốn năm trước, nàng và chàng cùng sánh vai đánh lại hải tặc của Tây Môn Lâu và Thủy sư Nam Nguyệt. Nhưng giờ phút này, chàng và nàng cuối cùng cũng trở thành hai kẻ đối đầu ở hai bờ chiến tuyến.

Lúc này, thậm chí chàng còn là thống soái tiễu trừ hải tặc, nàng lại là kẻ cầm đầu hải tặc Đông Hải, bọn họ giờ là kẻ không đội trời chung.

Cuối cùng cũng đã tới mức phải một sống một chết.

Sắt Sắt khẽ than dài, ánh mắt nhìn qua khung cửa. Vừa rồi trời có đổ một trận mưa lớn, những cành lá vừa được cơn mưa tắm ướt, gột rửa ánh lên màu xanh mướt, tươi non vô ngần, những giọt nước còn đọng lại trên lá, long lanh như châu báu, lại trong trẻo như những giọt nước mắt.

Thực ra việc Dạ Vô Yên thống lĩnh binh tướng đi tiễu trừ hải tặc Sắt Sắt không mấy ngạc nhiên. Lúc này trong khắp Nam Nguyệt, chẳng tướng lĩnh nào có uy danh lẫy lừng hơn được Dạ Vô Yên. Chỉ có điều nghe nói mấy năm nay quan hệ giữa Bắc Lỗ Quốc và Nam Nguyệt rất căng thẳng, Dạ Vô Yên vẫn luôn trấn thủ ở biên cương phía Bắc. Ai cũng cho rằng chàng chẳng còn thời giờ đâu phải phân thân Nam Hạ, không ngờ chàng lại bị Gia Tường Hoàng đế triệu hồi về gấp rồi được điều động tới đây.

https://thuviensach.vn

“Tử Mê, ngươi đi nói với Mã Diệu, mau triệu tập tất cả tướng lĩnh trên đảo tới nghị sự sảnh nghiên cứu chiến thuật.” Sắt Sắt nói rồi, quay người đi tới nghị sự sảnh trước, đôi mắt đen trong trẻo ánh lên hàn quang như dòng sông băng lạnh lẽo tràn qua.

Lần này, nàng phải đánh cho Dạ Vô Yên tan tác, khiến chàng phải thảm bại quay về.

Trời xanh xanh, biển xanh xanh. Ánh mặt trời chiếu qua tầng mây mỏng, soi rọi trên vô số chiến thuyền. Trên mũi của chiến thuyền đi đầu có gắn một lá cờ lớn lúc này đang không ngừng tung bay trong gió, bên trên thêu một chữ “Tuyền” rất lớn bằng chỉ vàng.

Bên phía Sắt Sắt, ngoài chiến thuyền hải tặc, còn hơn ba ngàn chiến thuyền của Y Mạch Đảo. Sắt Sắt không ngờ Mạc Tầm Hoan vẫn nhớ ân tình năm xưa khi nàng giúp đỡ hắn mà phái binh tới tương trợ. Nhưng có lẽ Mạc Tầm Hoan sợ Nam Nguyệt biết hắn phái binh tới tương trợ, nên thống soái Nhã Tử dùng khăn sa che mặt, nhưng Sắt Sắt vẫn dễ dàng nhận ra nàng ta vì bên bàn tay phải bị mất một ngón tay. Một ân nhân như nàng, trong mắt thế gian vốn đã chết từ lâu, nhưng Mạc Tầm Hoan vẫn quyết định tới tương trợ Thủy Long Đảo, thật khiến nàng vô cùng cảm kích.

Sắt Sắt đứng trong khoang thuyền, tay cầm Thiên lý mục, nhìn qua cánh cửa sổ hé mở, quan sát chiến cục bên ngoài. Thấy chiến thuyền của Thủy sư Nam Nguyệt ken kín mít, Sắt Sắt chậm rãi ra lệnh: “Xếp thành yến hình, xông thẳng vào quân địch”.

Thị nữ bên cạnh nghe lệnh, lập tức ra ngoài truyền lệnh tới cho Mã Diệu lúc này đang đứng trên vọng lâu, lập tức phía hải tặc xuất hiện rất nhiều chiến thuyền, xếp thành yến hình, nhắm thẳng vào Thủy sư Nam Nguyệt lao tới.

https://thuviensach.vn

Những chiến thuyền này đều đã được Sắt Sắt cải tiến, tốc độ nhanh hơn. Trên mũi thuyền lại được bịt mũi nhọn đúc bằng đồng xanh rất kiên cố, không sợ va đập. Hơn nữa, xếp thành yến hình cực kỳ thuận lợi cho việc bắn tên lúc xung trận.

Quả nhiên, chỉ một đợt xông lên đã khiến khí thế quân địch bị đập tan.

Sắt Sắt không ngừng ra quyết định, Mã Diệu đứng trện vọng lâu rất nhanh nhẹn vung lệnh kỳ, truyền mệnh lệnh của Sắt Sắt xuống. Chỉ thấy chiến thuyền hải tặc không ngừng biến hóa, lúc là yến hình, lúc là đường thẳng, lúc lại như hình bảo tháp. Cung tiễn bắn ra như châu chấu từ chiến thuyền hải tặc về phía Thủy sư Nam Nguyệt.

Sau đợt công kích đầu tiên, chiến thuyền Nam Nguyệt liền rút lui mấy chục sải.

Sắt Sắt giơ Thiên lý mục lên, xa xa thấy chiến thuyền Nam Nguyệt tách ra ở giữa, một chiếc thuyền nhỏ chèo ra, đó chính là soái thuyền của Thủy sư Nam Nguyệt, Dạ Vô Yên nhất định đang ngồi trên chiếc thuyền đó.

Quả nhiên, nàng thấy trên vọng lâu ca ca của chiến thuyền đó xuất hiện một bóng người.

Ánh mặt trời lúc chính Ngọ đang gắt, ánh sáng phản chiếu từ mặt biển lên có phần chói mắt. Sắt Sắt phải nheo mắt mới nhìn rõ bóng người trác tuyệt đó.

Một thân áo bào màu tím sẫm trùm lên thân hình cao lớn nhưng gầy gò của chàng, mái tóc đen nhánh như mặc liên trên núi cao không ngừng tung bay trong gió biển, tà áo phấp phới. Trên khuôn mặt tuấn tú tuyệt mỹ, đôi lông mày vút cao, đôi mắt đan phượng sâu thẳm sắc bén như hàn tinh, nhìn về phía nàng như muốn câu hồn đoạt phách.

Quả nhiên là Dạ Vô Yên.

https://thuviensach.vn

Vẫn tuấn tú bất phàm như thế, vẫn khí chất cao quý như thế, tất cả đều như hôm qua không hề thay đổi. Không có nàng, chàng vẫn sống tự tại thế ư, có lẽ nên nói là chàng sống có phần tốt hơn, dẫu sao bên cạnh chàng lúc này đã có được vị giai nhân đã khiến chàng si mê say đắm suốt bấy lâu.

Sắt Sắt buông Thiên lý mục xuống, đôi mắt trong trẻo nheo lại, nở một nụ cười lạnh lẽo.

Gió biển đột nhiên nổi lên, thổi những lá cờ bay phần phật theo hướng Tây. Âm dương sư Thanh Mai quả thật đã được chân truyền của cha. Lúc sàng nàng ta nói hôm nay sẽ có gió Đông, quả nhiên gió Đông đã nổi lên rồi.

“Truyền lệnh xuống, chuẩn bị rượu trắng, bắn tên lửa, thả thuyền lửa.” Sắt Sắt lạnh lùng ra lệnh.

Dạ Vô Yên khoanh tay đứng trên vọng lâu, xem ra thần sắc rất trầm ổn, chỉ chàng mới biết, vào lúc này, trái tim chàng đang thổn thức biết bao. Điều khiến chàng lo lắng không phải là chiến sự đang vào lúc căng thẳng, mà là soái thuyền hải tặc. Và nhất là người đang âm thầm chỉ huy chiến sự.

Soái thuyền đó rất lớn, bốn bề đều kín mít, có rất nhiều tấm gỗ dày bảo vệ, có sức phòng vệ và chiến đấu đặc biệt mãnh liệt. Trên chiến thuyền chỉ có một đường lên, dễ thủ khó công, những binh sĩ dũng mãnh cho dù có chèo lên được nhưng không thể tiến vào, cuối cùng chỉ có đường chết mà thôi.

Chàng thấy Thủy Long Vương Mã Diệu đang đứng trên vọng lâu soái thuyền, trong tay cầm lệnh kỳ, không ngừng ra hiệu. Nhưng chàng biết Mã Diệu không phải là người cầm quân thực sự, vì chàng thấy có một thị nữ không ngừng chạy tới trước mặt hắn truyền đạt mệnh lệnh.

Chàng đã tìm nàng suốt bốn năm nay, chưa từng một giây từ bỏ ý định tìm kiếm, nhưng biển người mênh mông, không hề có chút tin tức của

https://thuviensach.vn

nàng. Đông Hải, chàng cũng đã phái người tìm kiếm không chỉ một lần, nhưng không những không tìm được nàng, mà còn không hề nghe ngóng được bất cứ tin tức nào của nàng cả. Ngay đến hai thị nữ Thanh Mai và Tử Mê của nàng cũng đều bặt vô âm tín. Nghe nói sau lần chiến đấu trên biển đó, hai người họ bị thương rồi chết. Chàng vốn định bắt hai thị nữ đó hỏi thăm cho ra nhẽ, nhưng đầu mối này rốt cuộc cũng mất luôn.

Chàng đã từng nghĩ, liệu có phải nàng và hai thị nữ đó cùng trốn đi không? Vì thế chàng đã nhiều lần phái người tới Thủy Long Đảo do thám. Nhưng bốn năm rồi, chàng không hề dò ra được chút manh mối nào. Dù vậy chàng tin rằng nàng vẫn còn sống, thế nên chưa bao giờ từ bỏ ý định kiếm tìm.

Hôm nay, trời cao không phụ người có lòng, nàng quả thật đã chịu xuất hiện rồi ư?

Nếu chàng đoán không lầm, Bích Hải Long Nữ, người đang bày mưu tính kế trong khoang thuyền, chỉ huy trận chiến này chính là nàng.

Nếu không phải Thiết Phi Dương cho người báo tin, nói rằng trong yến tiệc ở Tuyền Cơ Phủ có sự xuất hiện đáng kinh ngạc của Bích Hải Long Nữ thì chàng quyết không nhận ý chỉ của phụ hoàng đi tiễu trừ hải tặc.

Bích Hải Long Nữ!

Bất luận thế nào, chàng cũng phải gặp nàng, cho dù phải dùng một cuộc chiến để ép nàng lộ diện đi nữa.

“Vương gia, không xong rồi, chúng ta không chống cự lại được rồi!” Một viên tướng vội vã xông lên vọng lâu, bẩm báo với Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Yên ngước mắt nhìn lên, liền nghe thấy trên thuyền hải tặc có tiếng tù và vang dội. Những chiến thuyền hải tặc đang xông tới, cửa sổ bỗng mở ra, rồi bắn những mũi tên gắn đầy ống trúc chứa rượu trắng vào

https://thuviensach.vn

chiến thuyền Nam Nguyệt. Tên bay ngập trời, đập vào sàn thuyền khiến mùi rượu thơm nồng lan tỏa khắp không gian.

“Vương gia, chúng sắp dùng hỏa công!” Viên tướng đó run rẩy nói.

Quả nhiên, lúc này vô số mũi tên lửa nhắm vào chiến thuyền Nam Nguyệt bắn tới, bắn vào những tấm sàn thuyền ướt đẫm rượu trắng, lửa lập tức bốc lên, gặp gió, lửa càng cháy mạnh. Một lát tất cả chiến thuyền đều bị vây hãm trong ngọn lửa bùng bùng, trong đó có một chiến thuyền Mông Đồng do Tuyền Cơ Phủ thiết kế. Đây là lần đầu xuất chinh, vậy mà đã bị hỏng một chiếc.

Hơn nữa, đám hải tặc công thủ đều rất bài bản, tiến thoái hợp lý, xem ra là đã được huấn luyện kỹ càng. Những chiến thuyền xông tới tốc độ thần kỳ, lại xếp thành đội hình cực kỳ thuận lợi cho việc tấn công.

Dạ Vô Yên hoàn toàn kinh ngạc, đám hải tặc đã trở nên hùng mạnh như vậy từ bao giờ? Người chỉ huy chiến sự trong khoang thuyền càng khiến chàng kinh ngạc hơn nữa!

Mới chỉ khai chiến một lúc mà bên chàng đã tổn thất hơn nửa số chiến thuyền, rơi vào thế rất khó thủ thắng, nếu vẫn không xuất kích, e rằng hôm nay sẽ bị đánh cho tan tác.

“Truyền lệnh xuống, cho thuyền áp sát lại gần rồi quây thành trận hình tròn, mũi thuyền hướng ra ngoài nghênh địch.” Dạ Vô Yên lạnh lùng nói. Viên tướng bên cạnh nghe lệnh, vung lệnh kỳ trong tay, chiến thuyền Nam Nguyệt lập tức kết thành mấy vòng tròn lớn, mũi thuyền hướng ra ngoài nghênh địch.

Phòng vệ như vậy tạm thời có thể ngăn được sự tấn công mãnh liệt của hải tặc. Lúc này chiến thuyền của hai bên đã áp sát, binh lính nhanh chóng xông lên thuyền địch, bắt đầu đánh giáp lá cà.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên ra lệnh cho thủy binh đưa thuyền của mình tiếp cận soái thuyền hải tặc, sau đó chàng thuận tay nắm một sợi dây thừng lớn trên thuyền, vung tay, mang theo khí lực mạnh mẽ vụt vào Thủy Long Vương Mã Diệu đang đứng chỉ huy hải tặc trên vọng lâu. Mã Diệu kinh hoàng, hiển nhiên không ngờ Dạ Vô Yên lại ra tay đột ngột như vậy, hơn nữa sợi dây thừng vung tới cực kỳ thần tốc. Mấy tên hải tặc đứng cạnh thấy vậy vung đao kiếm lên, muốn ngăn dây thừng lại, đáng tiếc đều bị dây thừng đánh dạt ra đất.

Mã Diệu rút chiếc roi đen ở lưng ra, vận lực quấn lấy đoạn trước dây thừng. Lúc dây thừng và roi quấn vào nhau, hắn liền cảm thấy nội lực của đối phương không ngừng truyền qua, khí thế cuốn cuộn tấn công về phía hắn. Mã Diệu kinh ngạc, liền vứt roi xuống đất, chính hắn cũng loạng choạng lui lại mấy bước rồi ngã ngồi trên sàn thuyền.

Sợi dây thừng trong tay Dạ Vô Yên liền quấn chặt lấy móc sắt trên mạn thuyền, khẽ rung một cái, cả người chàng liền nhảy từ vọng lâu lại, vạt áo tung bay, dập dờn tựa mây, bay bổng như người trên tiên giới.

Chỉ trong khoảnh khắc, chàng đã nhảy tới vọng lâu chỗ vừa rồi Mã Diệu đứng trên truyền lệnh.

“Thủy Long Vương, Bản vương muốn gặp Bích Hải Long Nữ, phiền Thủy Long Vương đi thông báo một tiếng.” Dạ Vô Yên hờ hững nói, đôi mắt sâu như vực thẳm mang theo sự ngóng chờ sâu sắc.

Mã Diệu chầm chậm từ trên sàn thuyền đứng dậy, lạnh lùng cười nói: “Tuyền Vương, hôm nay Thủy sư của ngài vừa bại trận, ngài nên lo lắng về việc mình sẽ rút lui an toàn thế nào đi, Long Nữ sẽ không gặp ngài đâu!”

“Thế ư?” Dạ Vô Yên cười nhẹ, ánh mặt trời rực rỡ chảy trên khuôn mặt tuấn tú của chàng, trong đôi mắt đen láy lộ ra sự thâm trầm khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Chàng đột nhiên ra tay, nhằm vào Mã Diệu đánh xuống. Mã Diệu không kịp né tránh, xem chừng sắp mất mạng dưới tay Dạ Vô Yên. Bỗng ở nơi ra vào duy nhất trên lầu thuyền, một giọng nói quát lên: “Dừng tay!”

Thanh âm đó lạnh lùng, kiêu ngạo, trầm ổn, lại mang theo một chút hàn ý vang tới bên tai chàng.

Dạ Vô Yên đột nhiên ngừng tay, đứng ngây người trên sàn thuyền. Trái tim chàng như bị chìm trong băng đá, đây hoàn toàn không phải là giong nói của nàng.

Cánh cửa nhỏ trên lầu thuyền mở ra, Sắt Sắt mặc áo xanh xuất hiện. Khuôn mặt nàng đeo mặt nạ, trên đầu đội mũ chắn gió.

Nàng vừa bước ra, liền nhìn thấy ngay Dạ Vô Yên.

Lại gần, nàng mới phát hiện, y phục trên người chàng cực kỳ rộng lớn, không biết là do chàng gầy đi, hay y phục rộng quá, khiến chàng phiêu dật, nhẹ nhàng như gió vậy. Khuôn mặt chàng tuy vẫn tuấn tú như tranh vẽ, nhưng so với bốn năm trước đã góc cạnh hơn rất nhiều. Đôi mắt phượng tuyệt đẹp đã không còn lấp lánh như ngày nào, dường như đang chất chứa quá nhiều đau khổ. Sự trầm mặc lạnh lẽo đó giống như dòng sông chảy dưới lớp băng, khiến người khác thấy mà kinh hãi.

Từ khi nàng xuất hiện, đôi mắt đó liền nhìn chằm chằm vào nàng, không hề rời ra. Ánh mắt dường như trong khoảnh khắc sáng rực lên, nóng đến mức gần như có thể đốt cháy con người nàng.

“Tuyền Vương đến đúng lúc lắm, bản Long Nữ đang muốn quyết đấu một trận với ngài đây. Người đâu, bắc cầu!” Sắt Sắt thờ ơ nói, nàng cố gắng để mình bình tĩnh lại, để thể hiện rằng hai người họ vốn không hề quen biết, không hề có bất kỳ cảm giác nào, cho dù căm hận, nàng cũng cố nén xuống tận đáy lòng.

https://thuviensach.vn

Theo lệnh của nàng, hai thị nữ từ trong khoang thuyền bước ra, đưa dải lụa vào tay Sắt Sắt. Sắt Sắt đứng trên mũi thuyền, vung tay, dải lụa trắng trong không trung như một làn bạch quang, nhắm thẳng vào lầu thuyền Dạ Vô Yên đang đứng bay tới. Trên thuyền có người nhanh chóng nắm lấy dải lụa trắng, buộc vào mạn thuyền. Phía bên thuyền Sắt Sắt, một thị nữ nhanh chóng chạy ra cố định dải lụa trắng cho nàng.

Cứ thế, họ đã làm xong một chiếc cầu mềm.

Sắt Sắt quay người, nheo mắt nhìn Dạ Vô Yên.

“Tuyền Vương, xin mời. Trận chiến hôm nay, Tuyền Vương đã bại rồi. Nhưng bản Long Nữ từ lâu đã nghe danh Tuyền Vương võ nghệ cao cường, hi vọng có thể cùng ngài quyết chiến một trận, nếu bản Long Nữ thắng, hi vọng Nam Nguyệt từ nay về sau không tới tiễu trừ hải tặc nữa, không biết Tuyền Vương có đồng ý không?” Nàng cất tiếng, thanh âm nhẹ tựa khói mây.

Trong đôi mắt đen láy của Dạ Vô Yên ánh lên một tia nhìn phức tạp mà thâm sâu khó lường, có nghi ngờ, cũng có chờ đợi. Hồi lâu chàng mới định thần lại được, đưa ánh mắt từ thân người Sắt Sắt nhìn tới chiếc cầu lụa, khẽ gật đầu nói: “Được, ta đồng ý với cô!” Thanh âm đã từng khiến nàng rung động tâm hồn vẫn thân quen như thế. Chỉ có điều, giọng nói đó giờ càng lạnh lùng hơn xưa.

Sắt Sắt cười nhạt, nhẹ nhàng nhảy lên chiếc cầu lụa, dải lụa trắng khẽ rung, trên mặt biển xuất hiện một bóng dáng rung rung mềm mại. Dạ Vô Yên cũng nhảy theo lên, áo tím phấp phới, có chiếc cầu trắng là nền, giống như một đóa sen tím đang lúc nở rộ.

Hai người đứng ở hai đầu cầu, cách nhau khoảng mười bước.

Binh khí trong tay Sắt Sắt là kiếm, nàng cố ý không dùng Tân Nguyệt loan đao vì sợ lộ thân phận. Hơn nữa mấy năm nay, nàng cũng học Thanh

https://thuviensach.vn

Điểu, mẹ của Thanh Mai vài bộ kiếm pháp. Dạ Vô Yên trái lại không dùng binh khí gì mà quyết định tay không đấu với Sắt Sắt.

Binh sĩ hai bên chiến đấu đang lúc hăng lúc này cũng vì cảnh tượng trước mặt mà dừng tay, vô số chiến thuyền đều sáp lại gần để xem trận quyết đấu trên biển này.

Đây chính là trận quyết đấu giữa hai cao thủ, bóng áo xanh và áo tím bay trên giáp chiến, khiến mọi người nhìn mà hoa mắt.

Sắt Sắt không hề vì chuyện Dạ Vô Yên không dùng binh khí mà hạ thủ lưu tình, vì thế, trên người Dạ Vô Yên dần xuất hiện vài vết thương do bị kiếm rạch. Máu tươi rịn ra, thấm vào tấm áo tím chàng đang mặc. Thế nhưng, dường như chàng không hề biết đau, chỉ cố gắng vừa xoay xở với kiếm thế của nàng, vừa muốn đưa tay ra gỡ mũ và mặt nạ của nàng xuống.

Sắt Sắt đương nhiên không để cho chàng được toại nguyện, nhưng nàng cũng biết đã đến thời điểm rồi. Sau khi đấu đến mấy chục chiêu, trong một chiêu bất cẩn, mặt nạ và mũ trên mặt nàng liền bị Dạ Vô Yên gỡ xuống.

Khi chiếc mặt nạ rơi xuống cũng là lúc một khuôn mặt đầy những vết tích của thời gian lộ ra trước mặt Dạ Vô Yên. Trên trán, khóe mắt đầy những nếp nhăn. Điều khiến người khác kinh ngạc nhất là, khi chiếc mũ rơi xuống, cũng là lúc mái tóc trắng xổ tung như thác nước, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, thật vô cùng nhức mắt.

Khoảnh khắc đó, Dạ Vô Yên như bị sét đánh trúng, chàng lạnh lùng nhìn Sắt Sắt, không hề biết rằng kiếm của Sắt Sắt đã kề vào cổ họng mình, trầm giọng nói: “Tuyền Vương, ngài thua rồi, hy vọng Tuyền Vương giữ lời hứa vừa rồi của mình.”

Dạ Vô Yên dường như không nghe thấy bất kỳ lời nào nàng đang nói.

https://thuviensach.vn

Chàng như người mất hồn, khuôn mặt tuấn tú trong phút chốc trắng bệch, giống như bị phủ lên một lớp băng tuyết, ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt đen trong phút chốc cũng đã biến mất. Cả thân người chàng dường như bị nhấn chìm trong nỗi bi ai nặng nề.

Rõ ràng ánh mặt trời quá Ngọ vô cùng rực rỡ, nhưng nàng lại cảm thấy trên thân người chàng bị phủ lên một lớp hàn khí dày đặc, giống như tuyết sương rơi đầy trên áo, tịch mịch đến thê lương vô ngần.

“Không phải nàng, vẫn không phải là nàng!” Chàng lẩm nhẩm nói, đột nhiên ngước mắt, trong ánh mắt ánh lên sự sắc bén lạnh lùng.

Chàng nắm chặt mái tóc trắng của nàng, tức giận nói: “Bà là ai? Vì sao lại giả làm nàng?”

Sắt Sắt nheo mắt, cười lạnh nói: “Xin Tuyền Vương buông tay ra, ta là Thanh Điểu, một trong Tứ đại long tướng thủ hạ của Lạc Long Vương hơn hai mươi năm trước. Ta đã già rồi, không muốn để người ngoài thấy dung mạo già nua xấu xí, nếu không làm vậy thì sao có khí phách của một Đại vương được. Ta cũng không định đóng giả làm ai cả!” Sắt Sắt chầm chậm nói, rồi lại đeo mặt nạ lên mặt.

Lần này, nàng cố ý không dùng Tân Nguyệt loan đao, cũng không dùng cả chiêu thức đao pháp khi xưa, mà chỉ dùng kiếm chiêu học được từ mẹ Thanh Mai. Hơn nữa, mái tóc trắng này, cách dị dung trên mặt nàng cũng đều theo dung mạo của Thanh Điểu. Nàng biết, nhất định phải giả làm một người có thực trên đời mới có thể dập tắt sự hoài nghi của chàng.

Quả nhiên, chàng đã tin.

Có điều, sao nhìn chàng lại bi thương như vậy, sự tuyệt vọng ánh lên trong đôi mắt đan phượng đó sao lại trầm uất và khiến người ta đau lòng đến thế.

https://thuviensach.vn

Cả trời đất tĩnh lặng như chết, chỉ có gió biển vẫn không ngừng ào ào thổi, giống như tiếng khóc ai oán của ai đó vang lên trong gió vậy.

Dạ Vô Yên loạng choạng lùi lại, trái tim dường như bị người ta bóp nghẹt, trước ngực đau đớn như bị dao đâm. Sâu thẳm trong trái tim chàng, một nỗi tuyệt vọng đột ngột dội lên, mang theo vị máu tanh. Lẽ nào trái tim chàng lại lần nữa đau đến mức nứt vỡ rỉ máu sao?

Không phải nàng! Hóa ra không phải là nàng!

Mấy năm nay, mỗi khi nhìn thấy bất kỳ cô gái mặc áo xanh nào, chàng đều điên cuồng chạy tới, xem có phải là nàng không. Lần nào cũng chỉ có sự tuyệt vọng đáp lại chàng, nhưng chưa có lần nào, sự tuyệt vọng lại sâu sắc như lần này. Vì lần này, chàng mang quá nhiều hi vọng.

Thất vọng hết lần này tới lần khác, chàng sắp không thể chịu đựng được nữa rồi.

Lẽ nào nàng thực sự đã không còn trên nhân thế nữa sao?

Chàng men theo chiếc cầu lụa chầm chậm đi về, nhưng bước chân của chàng lảo đảo, không thể nào đứng vững được nữa, cuối cùng loạng choạng rơi thẳng xuống biển nơi những con sóng đang không ngừng nhấp nhô. Chiếc áo tím trong gió phấp phới như cánh sen.

Cứ như vậy mà ra đi thôi!

Nếu đã không thể tìm thấy nàng trên thế gian này, vậy thì hãy để ta đi tìm nàng dưới địa phủ!

Trận quyết chiến trên Đông Hải kết thúc bằng việc Thủy sư Nam Nguyệt thảm bai quay về. Có thể nói đây là lần thất bại đầu tiên kể từ khi Dạ Vô Yên thành danh, hơn nữa, lại cực kỳ thê thảm. Nghe nói, ngay đến Tuyền Vương cũng trọng thương, bị Bích Hải Long Nữ đánh rơi xuống

https://thuviensach.vn

biển, nếu không phải Thủy sư Nam Nguyệt kịp thời vớt lên, e rằng Tuyền Vương đã chết mất xác ở Đông Hải rồi. Ngoài ra Tuyền Vương còn giao ước với Hải tặc Vương vĩnh viễn không bao giờ tiễu trừ hải tặc, vì thế mới được hải tặc thả về. Sau trận chiến đó, Tuyền Vương về Phi Thành dưỡng bệnh hơn nửa tháng vẫn không đỡ.

Hải tặc Đông Hải Bích Hải Long Nữ từ đó thanh danh vang dội.

Trên Vong Ưu đảo, ánh nắng chan hòa, nước sông trong vắt uốn lượn chảy quanh, những hòn đá tròn như quả trứng tạo nên một con đê rộng hết sức tự nhiên. Bên sông, một vùng xanh mướt rậm rạp, bao lấy tòa lầu gác bằng gỗ giản dị thanh tao.

Trầm Ngư đã là một đại cô nương, nàng ta tay cầm một chiếc làn nhỏ, chạy thẳng lên tầng hai căn gác, hứng chí gọi: “Tiểu công tử!”

Trong phòng không khí bốn bề chìm trong yên lặng, không hề có một bóng người.

Trong lòng Trầm Ngư đột nhiên chùng xuống, chỉ nhân mấy ngày nay đưa Bắc Đẩu, Nam Tinh và Thanh Mai tới Thủy Long Đảo, trên Vô Ưu Đảo chỉ còn nàng và Tử Mê chăm lo cho tiểu công tử. Vừa rồi Tử Mê đi sắc thuốc, dặn nàng trông nom tiểu công tử cẩn thận. Nàng ta liền lập tức bỏ làn xuống, vội vã chạy ra khỏi căn gác, chạy quanh gian nhà trước khắp một vòng, vẫn không thấy tiểu công tử đâu.

“Đi đâu rồi nhỉ?” Trầm Ngư đưa mắt đảo quanh, đột nhiên ngẩng đầu lên. Nhìn kỹ, trong tán lá cây xanh trên đỉnh đầu có một góc áo trắng thò ra, khe khẽ đung đưa trong gió.

“Tiểu công tử, xin cậu đấy, mau xuống đây đi! Cậu lại trèo lên cây rồi, trên đó nguy hiểm lắm!” Trầm Ngư vốn là một cô gái lanh lợi nghịch ngợm, nhưng trước mặt tiểu công tử vẫn vô kế khả thi. Một cậu nhóc mới bốn tuổi mà khiến nàng ta ngày nào cũng đau đầu nhức óc.

https://thuviensach.vn

Một khuôn mặt bé trai thanh tú lộ ra sau tán lá xanh, khuôn mặt trắng trẻo nổi bật trên đám lá, cực kỳ đáng yêu. Đôi mắt đan phượng dài hẹp, tú khí sáng rực, khi cười lại lô ra ba phần tà khí.

Cậu bé ngồi trên cành cây, hai chân lúc lắc, cười hi hi nói: “Ngư Như, không được gọi ta là tiểu công tử, phải gọi là Vô Tà công tử, nhớ đó!” Rõ ràng giọng nói còn non nớt, vậy mà lời nói như người lớn.

Trầm Ngư khẽ xoa lên góc trán đang giật lên liên hồi của mình, nàng ta chưa bao giờ thấy đứa trẻ bốn tuổi nào lại lớn trước tuổi như thế. Rõ ràng chỉ là nhóc con, vậy mà không bao giờ coi mình là trẻ con cả. Đừng nói gọi nàng là cô, cho dù là tỷ tỷ cũng không thèm gọi, lại còn xưng huynh gọi đệ với Bắc Đẩu, Nam Tinh. Rõ ràng tên là Giang Triệt, nhưng khi nghe mẹ nói mình là Tiêm Tiêm công tử, liền tự đặt cho mình ngoại hiệu là Vô Tà công tử.

Vô Tà!

Không biết cậu nhóc ngây thơ vô tà hay là ngang ngược vô tà nữa!

Trầm Ngư đổi nụ cười khổ sở thành khuôn mặt cười tươi ngọt ngào, cầu xin cậu bé: “Vô Tà công tử, ngài xuống đây có được không? Nếu lại phát bệnh trên cây, cắm đầu xuống thì nguy hiểm lắm.”

Trầm Ngư không còn cách nào khác, liền bắt đầu lấy bệnh ra dọa cậu bé.

Giang Triệt nghe Trầm Ngư nói vậy, đôi mắt phụng liền lóe lên chút lo lắng, dẫu sao cũng chỉ là trẻ con, tuy đã quen với việc mấy ngày lại phát tác hàn chứng một lần, nhưng đối với cậu bé vẫn vô cùng khó chịu. Điều đáng tiếc nhất là, vì hàn độc xâm nhập vào cơ thể nên nội lực mà mẹ dạy cho cậu bé tiến triển rất chậm.

https://thuviensach.vn

Từ lúc ba tuổi, cậu bé đã theo mẹ học võ, đến giờ đã học được một năm, nhưng chỉ học được chiêu thức. Không có nội lực, càng không thể nào học được khinh công, mãi từ đó đến giờ còn không nhảy được cao hơn một trượng. Có điều, chỉ lo lắng một chút, cậu bé lại cười gian tà.

“Ngũ Nhi, nếu bản công tử ngã lộn cổ từ trên cây xuống, chẳng phải sẽ khiến ngươi đau lòng lắm ư. Ha ha ha…”

Tiếng cười đột nhiên ngưng lại, giống như bị ai đó bóp vỡ, cơn đau ập tới trong lồng ngực Giang Triệt, khiến cậu bé từ trên cây cắm đầu rơi xuống.

“Á!” Trầm Ngư hét lên, giơ tay ra đỡ.

Bỗng một bóng áo xanh nhẹ như làn khói lướt qua, giơ tay ra đỡ lấy Triệt Nhi đang đà rơi xuống. Sắt Sắt từ biển vừa quay về liền tới đây, kịp lúc đỡ được cậu bé.

Giang Triệt ngước mắt nhìn Sắt Sắt, khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào: “Con biết là mẹ sẽ đỡ được con mà.”

Nói chưa hết câu, khuôn mặt nhỏ bé bỗng không còn chút huyết sắc, khóe miệng mím lại, nắm tay siết chặt, trên trán rịn ra rất nhiều mồ hôi lạnh, thân hình bé nhỏ không ngừng run lên, răng gần như cắn rách môi. Rõ ràng đau đến cực điểm, lạnh đến cực độ, nhưng cậu nhỏ vẫn không hề kêu la hay gào thét.

Nỗi đau đớn đó ngay cả người lớn cũng khó lòng chịu được.

“Triệt Nhi, nếu con đau quá thì khóc đi! Mẹ không cười con đâu!” Sắt Sắt ôm lấy Giang Triệt, thi triển khinh công, bay lên gác hai, nhanh chóng bước vào phòng.

https://thuviensach.vn

“Con là nam tử hán, con không sợ đau.” Giang Triệt nhếch môi, cố nặn ra một nụ cười. Cậu bé biết, thực ra khi mình đau đớn, mẹ còn đau đớn hơn nhiều. Vì thế, cậu sẽ không khóc đâu.

Sắt Sắt sao không hiểu tâm tư Triệt Nhi, thấy cậu bé chịu sự giày vò của cơn đau, trái tim nàng đau đớn như bị cào xé. Nàng ôm Triệt Nhi trong lòng, đưa tay ra sau lưng cậu truyền nội lực, hi vọng Triệt Nhi sẽ dễ chịu hơn một chút.

Trên giường, Sắt Sắt ôm Triệt Nhi, một người chịu sự giày vò của cơn đau, một người chịu sự giày vò trong tim. Hơn nửa canh giờ sau, cơn đau giảm dần, Triệt Nhi nằm trong lòng Sắt Sắt, vì đau nên mệt quá, không biết đã thiếp đi tự lúc nào.

Tử Mê đưa chiếc khăn bông ấm lại, Sắt Sắt dịu dàng lau đi những giọt mồ hôi lạnh đang đọng lại trên mặt Triệt Nhi.

Nàng chăm chú nhìn vào khuôn mặt trẻ thơ say sức ngủ trong lòng mình. Vì hàn độc vừa phát tác, toàn thân câu bé lạnh giá, khuôn mặt trắng bệch, ngay cả nụ cười cũng không còn một hột máu. Hàng mi dài khép lại, dày như lông vũ. Có điều trên hàng mi đó đang đọng một giọt nước mắt trong suốt như thủy tinh. Lúc tỉnh táo, Triệt Nhi chịu đau không khóc, nhưng cuối cùng không nhịn được, vẫn cứ chảy nước mắt ra.

Có lẽ biết tình trạng thân thể mình, Triệt Nhi sớm khôn hơn những đứa trẻ khác. Nó hiểu chuyện, chưa bao giờ oán hận, cũng không bao giờ khóc lóc, ngày nào cũng mang niềm vui tới cho bọn nàng. Có điều, ông trời thật hết sức bất công.

Sắt Sắt đưa ngón tay vuốt nhẹ lên lông mày Triệt Nhi, lau những giọt nước mắt trên hàng mi cậu bé.

Năm xưa, khi rơi từ trên vách đá xuống, nàng vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng, nếu không phải trong bụng nàng đã có cậu bé, có lẽ mẹ con nàng đã

https://thuviensach.vn

tan xương nát thịt rồi. Vì con trai, nàng mới có thể sống trên cõi đời, cũng vì cậu bé, trong lòng nàng đầy tình thương của người mẹ và nỗi ăn năn.

Nàng không ngờ đứa bé mang huyết mạch của nàng lại phải chịu đựng luôn cả chướng độc và hàn chứng trên người nàng.

Chướng độc và hàn chứng tren người nàng vốn không đáng nói, nhưng lại truyền cả vào người đứa trẻ. Vì từ trong bào thai đã mang độc, nên phát triển thành hàn độc, thế nên rất khó chữa tận gốc. Bốn năm nay, nàng đã tìm rất nhiều thảo dược, nhưng chỉ có thể làm giảm sự đau đớn khi phát độc chứ không thể diệt tận gốc căn bệnh này. Trước đây, mỗi tháng cậu chỉ phát độc một lần, bây giờ Triệt Nhi càng lúc càng phát bệnh nhiều hơn. Nếu không trị tận gốc, nàng sợ rằng mình sẽ mất Triệt Nhi mãi mãi.

Mã Diệu nói, hắn thăm dò biết được trong số thảo dược Âu Dương Cái mang từ hải ngoại về lần này có một vị thuốc có thể trừ được tận gốc hàn độc, vì thế mới đi cướp thương thuyền của Âu Dương Cái, nhưng không ngờ trên đường về lại bị bắt lại, dược thảo cũng bị Âu Dương Cái thu hồi. Nàng đứng dậy, đắp chăn cho Triệt Nhi rồi vội vã rời đi.

“Tử Mê, Thanh Mai, chuẩn bị đi, sáng sớm mai chúng ta sẽ tới Phi Thành.” Sắt Sắt cất tiếng dặn dò.

“Tiểu thư, bây giờ đi Phi Thành có phải sẽ nguy hiểm lắm không? Còn nữa, chúng ta mang cả tiểu công tử theo ư?” Tử Mê hỏi.

Sắt Sắt gật đầu, tuy nàng biết nguy hiểm, nhưng để chữa khỏi hàn chứng cho Triệt Nhi, nàng không thể không đi. Hơn nữa, lần này không biết phải ở Phi Thành bao lâu, nếu để Triệt Nhi trên đảo, nàng không thể nào yên tâm được. Khi hàn độc phát tác, nếu nàng không ở cạnh, Triệt Nhi xảy ra chuyện gì, nàng biết sống làm sao?

Lan Phường là một thanh lâu mấy năm nay mới nổi lên ở Phi Thành, ở kinh thành không ai không biết. Các cô gái ở đó đều lấy tên là các loại hoa

https://thuviensach.vn

lan. Các kỹ nữ đang nổi danh gồm có Vũ Điệp, Bạch Lan, Tố Chỉ.

Lan Phường không giống với Yên Chi Lầu hay các kỹ viện khác, các cô gái ở đây không bán thân, nhưng tài nghệ của ai cũng cực kỳ tuyệt diệu. Năm đó, chỉ một khúc Thanh thương của Tố Chi đã tuyệt nhất thiên hạ, rồi điệu múa của Vũ Điệp làm đắm say lòng người, khiến Lan Phường trở thành nơi qua lại của rất nhiều tao nhân nhã khách và cả đại hiệp giang hồ.

Lan thanh, sắc thanh, vận thanh. Tới Lan Phương, khí chất con người trở nên thanh tao, tinh thần thanh thản. Vương tôn công tử, văn nhân mặc khách vốn đã quen tới những thanh lâu khiến người ta phải rượu say mơ màng như Yên Chi Lầu, nay đối với Lan Phường cực kỳ quyến luyến. Có điều không ai biết, Lan Phường thực ra là nơi thu thập tin tức tình báo của hải tặc Đông Hải.

Sắc chiều buông xuống, trời đất chuyển sang tối mờ, vầng trăng như bạch ngọc dần treo trên trời cao, chùm một làn khói mờ ảo và lạnh lùng lên bóng đêm.

Thanh Lan Các là nơi cao nhất trong Lan Phường, cánh cửa sổ đỏ chạm rồng mở ra một khe hẹp, Giang Sắt Sắt đang đứng tựa vào lan can, cảnh vật phía dưới đều thu vào tầm mắt.

“Đêm nay hẳn sẽ náo nhiệt lắm đây.” Giang Sắt Sắt lúc này đang cải nam trang, nhìn đám người phía dưới, vừa nở nụ cười thấp thoáng, vừa đung đưa cây quạt trong tay.

Tố Chỉ nghe vậy khẽ cười nhạt, nàng ta vốn cực kỳ xinh đẹp, môi đỏ không cần tô son, da trắng hơn tuyết, đúng là thuần khiết như u lan, đẹp hơn cả mẫu đơn. “Chủ nhân, tin tức mà người phái nô tì đi dò thám, Tố Chỉ đã do thám rõ rồi. Dược thảo của Âu Dương Cái vừa tới Phi Thành, tất cả đều bán với giá cao cho các dược phòng trong kinh thành. Trong đó căn bản không có loại dược thảo có thể trị hàn độc như chủ nhân nói.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sắt Sắt chùng xuống, lẽ nào tin tức của Mã Diệu lại sai?

“Chủ nhân, nô tì nghe nói trong Tuyền Vương Phủ cũng có một đứa trẻ bị hàn chứng, nghe nói bị từ trong bào thai. Có điều Tố Chỉ không dò thám được Tuyền Vương có mua thuốc từ chỗ Âu Dương Cái không.” Tố Chỉ nói.

Sắt Sắt thoáng run lên, bốn năm nay, nàng cố ý tránh những tin tức về Dạ Vô Yên, không ngờ hóa ra trong phủ của chàng cũng có một đứa trẻ, có lẽ là con của chàng và Y Lãnh Tuyết!

Dạ Vô Yên!

Nàng nghiến răng thầm rít lên cái tên đó trong lòng.

Năm xưa khi nàng sinh Triệt Nhi, trên người đứa trẻ bé bỏng đó là làn da xanh sẫm, trên mình mang độc nên tiếng khóc nhỏ xíu. Vào thời khắc đó, nàng cũng nghiến răng gào lên tên của kẻ đó.

Cái tên như bị nguyền rủa!

Đó là cái tên khiến nàng yêu thương, khiến nàng căm hận, còn bây giờ, chỉ khiến nàng ngập tràn thất vọng.

“Đứa nhỏ trúng độc trong phủ Tuyền Vương là con ai?” Sắt Sắt lấy lại bình tĩnh, nghiêm nghị hỏi.

“Là con của một nữ nhân trong Tuyền Vương Phủ. Nữ nhân đó thân phận rất đặc biệt, nghe nói đã từng là thị thiếp của Tuyền Vương, Tuyền Vương lấy cô ta lúc ở biên quan. Bốn năm trước, Tuyền Vương bỏ hết các cơ thiếp trong phủ, chỉ giữ lại duy nhất mình cô ta. Tuyền Vương không có con cái, Tố Chỉ cho rằng, có lẽ nể mặt đứa trẻ đó nên mới giữ người đàn bà kia lại.”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cười lạnh, hóa ra con của Y Lãnh Tuyết cũng bị trúng hàn độc, vậy thì Dạ Vô Yên nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Tố Chỉ không điều tra được việc Tuyền Vương Phủ mua thuốc, đó là vì hắn căn bản không cần phải mua, Âu Dương Cái chỉ cần lặng lẽ đưa tới là được.

Bây giờ, chỉ trong phủ hắn mới có thuốc giải, phải làm thế nào đây?

"Bây giờ Tuyền Vương có ở Phi Thành không?" Sắt Sắt thấp giọng hỏi tiếp.

"Sau khi thảm bại ở Đông Hải quay về, ngài ấy đều ở trong phủ dưỡng thương. Bọn nô tì dò xét được hai hôm nữa trong phủ họ có tổ chức yến tiệc, yến tiệc đó còn mời cả Thái tử và Dật Vương."

Sắt Sắt gật đầu, nếu Dạ Vô Yên và Y Lãnh Tuyết đều ở Phi Thành, vậy mọi chuyện cũng dễ thôi. Thuốc giải hàn độc có lẽ vẫn ở trong Tuyền Vương Phủ.

Đêm nay, nàng phải tới Tuyền Vương Phủ một chuyến.

Sắt Sắt mặc bộ y phục màu đen, dùng khăn đen che mặt, vượt tường hậu viện của Tuyền Vương Phủ mà vào. Nàng không chỉ một lần trốn khỏi Tuyền Vương Phủ lúc đêm khuya, vì thế vô cùng thông thuộc đường lối. Nàng đáp xuống đất nhẹ như một chiếc là, bây giờ ở đó vẫn là một khu rừng trúc.

Lần trước đã có kinh nghiệm, lẽ ra lần này đột nhập phải rất thông thuộc, nhưng nào ngờ, rừng trúc đã không còn đơn giản như lần trước khi nàng xông vào nữa. Mới đi được vài bước, không biết đã động vào cơ quan nào, ám khí bay ra như châu chấu. Nàng tránh hết mấy đợt ám khí, nhưng lại phát hiện, rừng trúc không chỉ có cơ quan mà còn bày bố cả trận pháp.

Sắt Sắt tránh qua tiếp một đợt ám khí, định thần nhìn kỹ, liền phát hiện trận pháp này cực kỳ phức tạp, quả nhiên trong tay Dạ Vô Yên có rất nhiều

https://thuviensach.vn

người tài. Người có thể tinh thông ngũ hành độn giáp có lẽ chỉ có Tuyền Cơ công tử Phụng Miên.

Trên vai bỗng nhiên trúng một mũi tên, Sắt Sắt chau mày, không dám xông bừa vào nữa, vội vã chạy ra. Nhưng thanh âm ở cơ quan đó bị chạm vào đã báo động cho thị vệ trong phủ. Thứ chờ đợi Sắt Sắt bên ngoài rừng trúc chính là một trận quyết đấu.

Tổng quản Kim Đường đứng đầu đám thị vệ, nheo mắt cười nói: "Các hạ ăn tim hùm gan báo rồi sao mà dám xông vào đây? Tuyền Vương Phủ là chốn nào mà ngươi cũng dám xông vào?"

Sắt Sắt cười nhạt, rút kiếm trong tay, kiếm quang trong trẻo, làm ánh lên hàn ý trong mắt nàng. Nàng không muốn dùng Tân Nguyệt loan đao vì sợ thân phận bại lộ, vì thế, đêm nay binh khí mà nàng mang theo vẫn là thanh bảo kiếm đó. Nàng biết Kim Đường có thể làm Tổng quản cho Dạ Vô Yên, võ nghệ chắc chắn không kém, nghĩ vậy nàng không dám coi thường, liền rút kiếm ra đấu với Kim Tổng quản.

Kim Tổng quản không ngờ người áo đen này lại khó đối phó như vậy, đấu mười mấy hiệp, ông ta dần bị rơi vào thế hạ phong.

Sắt Sắt không dám đánh lâu, liền giả bộ có sơ hở, để Kim Tổng quản xông vào, rồi trường kiếm vung ra, đánh lui những thị vệ vây quanh, eo thon khẽ xoay, vọt người lên trên tường cao nhẹ bay ra ngoài.

"Kim Đường, kẻ đó là ai vậy?" Trong bóng đêm, một giọng nói lạnh lùng thâm trầm truyền lại.

Trong trận chiến ở Đông Hải, chàng rơi xuống biển, trong lòng Sắt Sắt không khỏi thoáng chấn động. Nhưng nghĩ tới đứa con của chàng và Y Lãnh Tuyết, nghĩ tới Triệt Nhi của nàng, trái tim nàng lại trở nên lạnh lùng như băng tuyết. Lần này nghe thấy giọng nói của chàng, nàng chỉ lạnh lùng liếc nhanh về phía bóng người cao lớn tuấn tú đang tiến lại. Không ngờ

https://thuviensach.vn

người đó đang nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm nhau. Nhìn thấy hàn ý trong đôi mắt sâu không thấy đáy của chàng, trái tim nàng lạnh lẽo, rồi nàng tung người nhảy ra ngoài.

Dạ Vô Yên nghe tiếng cơ quan bị chạm phải, biết có người đang đêm xông vào Tuyền Vương Phủ. Từ khi dựng nên rừng trúc trong Tuyền Vương Phủ, không biết đã bắt được bao kẻ lòng dạ khó lường. Chỉ có một lần, người bị bắt là nàng. Nghĩ lại tình cảnh hôm đó, trái tim Dạ Vô Yên lại chùng xuống. Chàng khoác áo, mau chóng bước tới bên rừng trúc.

Dạ Vô Yên không ngờ, người đó võ công cao cường như vậy, ngay đến Kim Tổng quản cũng không phải là đối thủ, hơn nữa còn để hắn trốn thoát.

Chàng nhớ lại ánh nhìn của kẻ đó trước khi rời đi, trái tim chàng đột nhiên thắt lại, cảm giác ngạt thở khiến chàng thấy mình như sắp chết.

Người áo đen đó là ai?

Chàng không nhìn rõ đôi mắt nàng, chỉ cảm thấy ánh mắt ấy, sao lạnh nhạt, giá băng và xa xôi đến thế!

Chỉ một ánh nhìn hờ hững, sao lại khiến chàng như mất hồn thế này? Ánh mắt đó như khắc sâu vào trái tim chàng, in đậm trong tâm trí chàng, ánh mắt đó chính là ánh mắt vẫn xuất hiện hàng đêm trong giấc mơ của chàng.

Là nàng ư?

Dạ Vô Yên lập tức nhảy vọt lên tường cao, đuổi theo bóng dáng như sương như khói vừa rời đi đó.

Vầng trăng lạnh lẽo trên trời không biết từ khi nào đã trốn sau một đám mây mờ, trời đất bỗng trở nên cực kỳ u ám, bóng người phía trước đã biến mất trong màn đêm, không còn thấy đâu nữa.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên thi triển khinh công, vội vã chạy theo, nhưng chỉ thấy mái ngói nhấp nhô, chẳng còn thấy đâu bóng áo đen vừa rồi nữa? Nhưng chàng không chịu bỏ cuộc, bởi ánh mắt đó và ánh mắt nàng vô cùng giống nhau.

Chàng chạy như điên loạn, dẫn theo Kim Tổng quản và thị vệ tìm kiếm trong màn đêm, nhưng rốt cuộc vẫn bị mất dấu nàng.

Kim Tổng quản nhìn người đàn ông đứng lặng trong bóng đêm trước mặt, tình cảnh này đối với ông đã quen thuộc lắm rồi, bởi đây không phải là lần đầu tiên như vậy.

Mỗi khi Vương gia thấy một bóng dáng giống Vương phi, hoặc chỉ là một bóng áo xanh lướt qua, người đều đuổi theo như điên cuồng thế này. Nhưng hi vọng rồi cuối cùng chỉ thành thất vọng mà thôi. Người con gái như lan tựa sen đó rốt cuộc vẫn bặt vô âm tín.

Bốn năm rồi, họ biết hi vọng đã rất mong manh, rơi từ trên vách núi cao như vậy xuống, cho dù được người khác cứu, e là cũng không sống nổi. Nhưng Vương gia tin nàng không hề chết.

Chàng thậm chí còn phong nàng làm Vương phi, bỏ tất cả thị thiếp trong phủ, Tuy trong phủ vẫn giữ lại Y Lãnh Tuyết, nhưng thân phận của nàng ta chỉ dừng lại là ân nhân của Vương gia mà thôi.

“Kim Đường, người áo đen vừa rồi dùng binh khí gì?” Dạ Vô Yên đột nhiên nhớ ra, lạnh lùng hỏi.

“Là bảo kiếm!” Kim Đường thành thật đáp lời.

Hi vọng rồi lại thất vọng, ánh mắt Dạ Vô Yên bỗng trở nên u ám, chàng cười cay đắng, chầm chậm bước về Vương phủ, rồi lặng lẽ đứng bên hồ bán nguyệt.

https://thuviensach.vn

Không biết trời trở nên u ám từ lúc nào, rồi mưa không ngừng rơi tí tách, đây là trận mưa đầu tiên của mùa xuân năm nay. Mưa giăng mờ mịt, càng lúc càng to. Những giọt nước mưa rơi xuống mặt hồ làm tóe lên những vòng sóng tròn nhỏ, những đóa thụy liên vừa nở cũng bị nước mưa khiến cho rơi cánh. Vô số cánh hoa hồng tươi trôi theo dòng nước, không tìm được chỗ trú thân, phiêu dạt khắp mặt hồ, giống như trái tim cô đơn lúc này của chàng vậy.

Trong cơn mưa, chàng không ngại ngần khóc thầm và đau đớn gọi tên nàng không biết bao nhiêu lần.

Mỗi khoảnh khắc ở bên nàng lúc này đều hiện lên rõ ràng trong tâm trí chàng, nỗi nhớ thương nàng như thanh bảo kiếm đập ngập trong tim, làm rỉ ra những nỗi đau đắng chát.

Chàng vĩnh viễn mất nàng rồi, lúc này, cuối cùng chàng đã biết thế nào là vật đổi sao rời, thế nào là bãi bể nương dâu. Cuộc đời này, những tháng ngày không có nàng, chàng có khác gì cái xác không hồn cơ chứ?

Trận chiến ở Đông Hải khiến chàng tuyệt vọng, ánh mắt vừa rồi khiến hi vọng trong lòng chàng lại được nhóm lên, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là tuyệt vọng.

“Chờ ta với, Sắt Sắt.” Chàng thì thầm, “Khi gánh nặng trên vai được đặt xuống, ta sẽ đi theo nàng, nhanh thôi, nàng phải đợi ta đấy!”

Kim Tổng quản dẫn theo đám thị vệ đứng lặng trong mưa, từ xa nhìn về phía Dạ Vô Yên, nhưng không ai dám tiến lại gần. Chàng đứng trong mưa cả đêm, đến khi trời hửng sáng, mưa tạnh dần, chàng mới quay người, toàn thân ướt sũng.

Kim Đường lặng lẽ đưa khăn tới cho Dạ Vô Yên, chàng nhận lấy, lau khuôn mặt ướt đẫm. Rất nhanh khuôn mặt tuấn tú đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng vốn có, chỉ có đôi mắt đen vẫn còn sót lại một tia đau khổ, đó là nỗi

https://thuviensach.vn

đau và niềm thương nhớ khôn nguôi. Trên đời này, e rằng vĩnh viễn không có cách nào gạt bỏ được nỗi đau đó trong đáy mắt chàng.

Ánh nước long lanh, bóng trăng mơ hồ. Đêm vừa xuống, bên Liễm Diễm Hà liền có từng chiếc du thuyền êm đềm lướt trên mặt nước. Tuy Phi Thành có vô số thanh lâu tửu quán, kỹ nữ cũng có ngàn kiểu phong tình, nhưng thuyền nương ở Liễm Diễm Hà lại có một kiểu phong tình rất riêng.

Nghe nói họ sinh ra đã xinh đẹp lung linh, không chỉ dịu dàng ân cần, mà cầm kỳ thi họa thứ gì cũng đều tinh thông cả. Vì thế, không ít vương tôn công tử tới Liễm Diễm Hà tìm hoa thơm cỏ lạ. Quan trọng nhất là, ở nơi cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp lại được ôm mỹ nhân trên chiếc thuyền nhỏ bồng bềnh giữa sóng nước long lanh. Thế nên từ văn nhân, mặc khách đến những kẻ thô hào, ai cũng đua nhau tìm tới.

Lan Phường cũng có tham gia trên Liễm Diễm Hà. Đêm nay, Sắt Sắt đặc biệt đưa Tử Mê tới, ngồi trong một chiếc thuyền nhỏ. Nàng cố ý để Tố Chỉ phái người trang trí thuyền nhỏ thành màu trắng, trong đám hoa đỏ liễu xanh, màu trắng đó cực kỳ nỗi bật.

Sắt Sắt vẫn mặc tấm áo xanh, đeo chiếc mặt nạ mới làm, nàng ngồi ở mũi thuyền chầm chậm chèo lái. Ngước mắt nhìn lên bờ, đập vào mắt Sắt Sắt là một cỗ xe ngựa xa hoa nổi bật trong đám ngựa xe.

Ngựa quý, xe chạm trổ, trang sức bạc, rèm gấm vóc, hai bánh xe màu đỏ rực trong đêm thật vô cùng nổi bật.

Bên xe ngựa có mười mấy nô bộc tiền hô hậu ủng. Lúc chiếc xe đừng lại bên sông, hai nô bộc vội vã khom người, vén tấm rèm gấm lên. Một công tử áo gấm từ trong xe chầm chậm bước xuống.

Ánh mắt Giang Sắt Sắt thoáng ngưng thần, bên môi nở nụ cười hờ hững.

https://thuviensach.vn

Người nàng đợi, cuối cùng cũng đã tới rồi.

Công tử áo gấm đó chính là Thái tử Dạ Vô Trần, hắn ăn mặc rực rỡ, thắt lưng tơ còn treo vòng ngọc, thân hình cao lớn, nét mặt anh tuấn, kiếm mi lãng mục, chỉ có điều giữa hai lông mày ẩn giấu vài tầng sát khí. Lão nô bên người hắn chính là thái giám tùy thân, Quản công công.

Sắt Sắt khom người chui vào trong khoang thuyền, ngón tay ngọc ngà đặt trên đàn, bắt đầu tấu nhạc. Khúc nhạc vang lên trên mặt hồ, nhẹ nhàng quyến luyến, lại phiêu dật như tiên nhạc. Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía chiếc thuyền trắng nhỏ nơi phát ra tiếng đàn. Ai cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên bởi lẽ chưa bao giờ họ thấy chiếc thuyền này xuất hiện. Nghe tiếng đàn, trong lòng ai cũng thầm hỏi không biết cô gái đánh đàn tuyệt sắc thế nào.

Thái tử Dạ Vô Trần khẽ cười, rồi rảo bước về phía chiếc thuyền trắng đó. Quản công công, lão nô tùy thân của hắn đột ngột cất lời: “Điện hạ, không biết có vị cô nương nào trên chiếc thuyền đó. Nghe nói là mới tới, chi bằng Điện hạ đổi chiếc thuyền khác đi.”

Thái tử chau mày, khoanh tay lạnh giọng: “Quản công công, ông nhiều chuyện quá, nếu không yên tâm thì theo ta lên thuyền.”

Thị vệ theo hầu vẫy tay về phía chiếc thuyền của Sắt Sắt. Sắt Sắt đưa sào, thuyền nhỏ liền cập bến. Quản công công lập tức đưa Thái tử chầm chậm bước lên thuyền.

Trong khoang thuyền bài trí cực kỳ tao nhã, chính giữa bày một chiếc bàn bằng gỗ lim, trên bàn bày bốn loại bánh điểm tâm kèm theo một bình rượu. Tử Mê mặc áo tím ngồi một bên, yên lặng đánh đàn.

“Công tử, mời ngồi.” Tử Mê đứng dậy, nở nụ cười thật tươi chào đón Dạ Vô Trần.

https://thuviensach.vn

“Vừa rồi khúc đàn đó là do cô đánh ư?” Dạ Vô Trần ngạo mạn hỏi.

Khúc đàn đó đương nhiên không phải do nàng đánh, là Sắt Sắt đánh. Nhưng Tử Mê vẫn gật đầu cười đáp: “Là nô gia.” Ngón tay trắng trẻo nâng bình rượu, rót đầy ly rượu trước mặt Dạ Vô Trần.

“Tử Nhi đa tạ công tử đã tới đây, chén này xin kính công tử.” Tử Mê dịu dàng nói, thanh âm êm ái như dòng nước.

Dạ Vô Trần cười nhạt nâng ly rượu lên, đổ một ít rượu sang chén khác. Một thị vệ nhanh chóng lại gần, cầm ly rượu, uống chỗ rượu mà hắn vừa đổ ra. Từ khi Dạ Vô Nhai trúng độc ở Tuyền Cơ Phủ, Dạ Vô Trần rất cẩn thận trong việc ăn uống.

Tử Mê tức giận bĩu môi: “Công tử, ngài làm như vậy lẽ nào sợ nô gia hạ độc ngài sao?” Nói rồi, nàng cầm ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Dạ Vô Trần nhướng mày, cười nhạt nói: “Cẩn thận vẫn hơn, ta cũng tin cô nương không hạ độc ta đâu.”

Tử Mê nói: “Công tử, ngài nhìn xem, ta và thị vệ của ngài đều uống cả rồi, lần này hắn là không có độc rồi chứ.” Nàng đưa tay rót một chén nữa đưa tới, Dạ Vô Trần liền cầm lên ngửa cổ uống cạn,

“Cô nương, đánh thêm khúc đàn nữa đi, bản công tử rất thích nghe.” Dạ Vô Trần cười nói.

Tử Mê thấy hắn đã uống rượu, khuôn mặt đang cười rất dịu dàng bỗng dưng trở nên đặc biệt nặng nề: “Công tử, thực ra khúc đàn vừa rồi không phải do nô gia đánh, là công tử của nô gia tấu lên đó.”

“Ồ?” Dạ Vô Trần khẽ đặt ly rượu xuống, tựa vào ghế, kiếm mi chau lại: “Công tử nhà nàng? Hắn ta đâu?”

https://thuviensach.vn

“Ở mũi thuyền!” Tử Mê đáp.

“Chèo thuyền ư? Vậy mời công tử nhà nàng vào đây gặp mặt.” Dạ Vô Trần khẽ cười tỏ vẻ vô cùng hứng thú.

Tấm rèm ở của khoang thuyền được một bàn tay ngọc ngà vén lên, một công tử áo xanh chầm chậm bước vào, dáng đi nho nhã, khí chất thoát tục, chỉ có điều bộ dạng rất tầm thường. Đó chính là Giang Sắt Sắt, nàng đang đeo mặt nạ, cải nam trang.

Nàng vừa tiến vào, Dạ Vô Trần liền ngạc nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen nheo lại, cất lời hỏi: “Các hạ là ai?”

Sắt Sắt khẽ cười, vung tà áo rộng, tao nhã ngồi xuống bên chiếc ghế đối diện hắn, cười nhạt nói: “Ta chỉ là một tiểu bối vô danh, họ tên ta không đáng nói ra trước mặt Điện hạ.”

Sắt Sắt chưa nói hết lời, liền thấy trước mắt hàn quang lóe lên, thanh kiếm mang theo kình phong sắc bén đã đâm về phía Sắt Sắt, lão Quản công công đã ra tay.

Sắt Sắt nhẹ nhàng tránh khỏi rồi nói: “Các hạ hãy khoan ra tay, ngài xem bình rượu này đi đã!”

Nàng cầm bình rượu Tử Mê vừa rót, nói: “Bình rượu này bên trong được chia làm hai phần có thể đổ những loại rượu khác nhau, không hề hòa làm một. Tuy rượu đều rót từ miệng bình nhưng khi bịt những lỗ khác nhau ở tay cầm, thì rượu rót ra không giống nhau. Chén đầu tiên là mỹ tửu, chén thứ hai có thể sẽ là rượu độc chí mạng.” Bình rượu này là thứ mà nàng lấy trộm được khi lần đầu tiên vào Tuyền Cơ Phủ bốn năm trước, không ngờ hôm nay lại đắc dụng đến thế.

Dạ Vô Trần và Quản công công nghe vậy đều cả kinh.

https://thuviensach.vn

“Ngươi, dám hạ độc Thái tử? Thật to gan quá sức!” Quản công công lạnh lùng nói. Vừa rồi thị vệ thử rượu không có độc, nhưng không ngờ cùng một bình rót ra chén thứ hai lại có độc. Ông tay bảo vệ Thái tử hai mươi mấy năm, chưa từng để xảy ra sai sót, không ngờ ngựa có lúc hụt vó, ông ta lại bị trúng bẫy vì bình rượu nhỏ này.

“Điện hạ, ngài có thấy không ổn ở đâu không?” Lão công công đó quỳ xuống trước mặt Thái tử, khẩn thiết đưa lời hỏi.

“Lúc đầu chỉ hơi đau ở ngực, bây giờ lan ra khắp toàn thân rồi.” Thái tử Dạ Vô Trần sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đen sâu nhìn chằm chằm vào Sắt Sắt đầy căm hận, ánh mắt cuồng nộ như hai đốm lửa đỏ rực đang bừng bừng cháy.

“Đưa thuốc giải đây! Nếu không ngươi sống không được, chết cũng không xong đâu.” Quản công công đi tới trước mặt Sắt Sắt, lạnh lùng nói.

“Công công, đừng nóng giận thế chứ. Ta không có ý làm hại Thái tử Điện hạ, thực ra ta có việc muốn cầu xin Điện hạ giúp đỡ, vì thế mới phải bất đắc dĩ làm thế này thôi.” Sắt Sắt dứt lời liền lấy từ trong tay áo ra một viên thuốc màu đỏ. “Đây là thuốc giải, nhưng chỉ có thể giải độc cho lần phát độc này mà thôi.”

Quản công công cầm viên thuốc, có người thử thuốc, xác nhận đó là thuốc giải rồi, liền đưa cho Thái tử uống.

Dạ Vô Trần uống thuốc giải xong, cơn đau lan khắp toàn thân mới dần đỡ. Hắn vuốt những sợi tóc rối thấm ướt mồ hôi lạnh trước trán. Thân là Thái tử tôn quý, đã bao giờ hắn phải chịu sự giày vò thế này đâu. Hắn đi tới trước mặt Sắt Sắt, không thể kìm nén được cơn giận, chỉ cảm thấy luồng hỏa khí trước ngực cháy bừng bừng, hắn giơ chân đá vào đùi Sắt Sắt, miệng đưa lời mắng chửi: “Nói đi, ai phái ngươi tới hại bản Thái tử?”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt sớm biết võ nghệ Dạ Vô Trần không cao, nhưng bị hắn đá cũng có vài phần đau đớn khó chịu, không phải nàng không tránh được, mà là không muốn tránh. Độc đó hắn đã uống rồi, hơn nữa nàng lại có việc cầu xin nhờ vả vì thế không thể làm rắn với hắn được.

“Điện hạ, nếu muốn giết ngài, vừa rồi sao ta còn đưa thuốc giải chứ? Ta chỉ có một việc cầu xin Điện hạ giúp đỡ mà thôi.”

Dạ Vô Trần sắc mặt tối sầm, lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta hi vọng đêm mai Thái tử có thể đưa ta tới yến tiệc trong Tuyền Vương Phủ!” Bất luận thế nào, nàng cũng phải tới Tuyền Vương Phủ một chuyến.

Dạ Vô Trần nhướng mày, nghe thấy Sắt Sắt nhắc tới Tuyền Vương Phủ, hắn nở nụ cười vô cùng thâm hiểm: “Được, bản Điện hạ bằng lòng đưa ngươi đi cùng, có điều ngươi không phải tới đó hành thích Tuyền vương đấy chứ?”

Sắt Sắt nhẹ lắc đầu đáp: “Ta không gây rắc rối cho ngài đâu. Ngài yên tâm đi, chỉ cần được xem yến tiệc thịnh soạn thế nào là được rồi.”

Dạ Vô Trần nheo đôi mắt đen, nói: “Vậy bao giờ ngươi đưa thuốc giải cho ta?”

“Sau khi ra khỏi phủ, lập tức đưa cho ngài.” Sắt Sắt cười nhạt đáp.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Trộm Thuốc Trong Vương Phủ

Đêm, màn đêm đen như nhung, vầng trăng lạnh lùng treo trên cao, ánh sáng trong trẻo lạnh lẽo phủ đầy mặt đất.

Sắt Sắt cải trang thành thị vệ của Dạ Vô Trần, yên lặng đứng nơi đầu phố, chờ Dạ Vô Trần xuất hiện, nàng liền đi theo hắn vào Tuyền Vương Phủ. Nàng đã phái người đi dò la, Y Lãnh Tuyết và đứa trẻ đó hiện đang ở trong Văn Túy Viện trước kia của Y Doanh Hương, chắc chắn thuốc cũng ở trong đấy. Chờ lát nữa khi vào phủ rồi, lúc mọi người không có phòng bị, nàng sẽ đột nhập trộm thuốc. Dựa vào khinh công và sự thông thuộc đường lối trong Tuyền Vương Phủ của nàng, việc này hẳn không khó khăn gì.

Trên phố, những cỗ xe ngựa hoa lệ qua lại không ngớt, gió mạnh thổi tung y phục của Sắt Sắt, nàng cúi đầu nhìn, bộ y phục thị vệ này cũng khá vừa vặn. Rồi nàng đưa tay khẽ sờ lên mặt, đêm nay Sắt Sắt không đeo mặt nạ da người, vì đeo mặt nạ, thần sắc quá cứng nhắc, rất dễ bị người khác phát hiện ra. May mà trong Lan Phường cũng có cao thủ dịch dung nên đã hóa trang rất cẩn thận cho nàng. Da nàng được bôi đen đi, chiếc cằm nhọn nhìn rộng hơn trước, tướng mạo giống một nam tử tầm thường. Khóe mắt bị dán lại, đôi mắt bình thường vốn long lanh như nước hồ thu giờ đây hẹp đi rất nhiều. Với bộ dạng này, nhất định Dạ Vô Yên không thể nhận ra nàng được.

Vốn cho rằng cả cuộc đời này nàng sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa, nhưng không ngờ vẫn phải đi gặp chàng, hơn nữa còn phải dùng cách này. Nhưng vì Triệt Nhi, nàng bằng lòng làm tất cả mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Một chiếc xe ngựa dừng lại bên nàng, cực kỳ tầm thường, đó là chiếc xe ngựa có thể thuê được ở bất kỳ đâu trên phố. Trong lòng Sắt Sắt có chút bực tức, Dạ Vô Trần không định ngồi chiếc xe này tới Tuyền Vương Phủ đấy chứ? Hơn nữa trước sau đều không có thị vệ tháp tùng. Đang lúc hoài nghi, rèm xe liền bị một bàn tay nhỏ vén lên, Vô Tà công tử Giang Triệt chui từ trong xe ra, cười hi hi nói: "Tiêm Tiêm công tử, ngài đang chờ ai đó?" Khóe môi cậu bé khẽ nhếch lên, mang theo nụ cười vô hại, trong mắt ánh lên vẻ ung dung chẳng coi mọi chuyện vào đâu.

Sắt Sắt có chút đau đầu, rõ ràng nàng để Giang Triệt ở lại Lan Phường, thậm chí còn dặn Tố Chỉ phái người trông nom nó, vậy mà sao nó lại tới đây được? Chiếc xe ngựa đi theo phía sau mà nàng không hề phát hiện ra. Điều này khiến nàng không thể không có chút bất ngờ, không hiểu từ lúc nào, nàng đã giảm bớt tính cảnh giác thế này?

"Con theo dõi mẹ tới đây ư?" Sắt Sắt lạnh lùng hỏi.

"Con đâu có đuổi kịp Ngự ba bộ của mẹ, con chỉ nghe trộm Tố Chỉ và Vũ Điệp nói chuyện, biết mẹ muốn tới Tuyền Vương Phủ thôi. Vì thế con mới đến thẳng đây, con cũng phải đi tham gia yến tiệc! Có phải ở đó vui lắm phải không mẹ?" Giang Triệt hỏi, chất giọng trẻ con non nớt.

Sắt Sắt lắc đầu, nàng quỳ xuống, vỗ lên đầu Giang Triệt, cười nheo mắt dụ con: "Vô Tà công tử, đi về đi, được không? Mẹ còn có việc quan trọng phải làm, không đem con theo được. Lần sau, mẹ sẽ đưa con đi tham gia yến tiệc, được không?"

"Mẹ đừng cười nữa được không?" Giang Triệt bịt mắt lại, rồi nhìn Sắt Sắt qua kẽ ngón tay, nói một cách dứt khoát, "Khuôn mặt mẹ bây giờ vốn dĩ đã xấu xí lắm rồi, nếu cười nữa, Triệt Nhi nghĩ chắc ngay cả quỷ cũng bị mẹ dọa cho sợ chết mất. Mẹ đừng dỗ con nữa, con biết mẹ đi làm việc quan trọng gì rồi, mẹ đi trộm thuốc cho con đúng không? Vì thế, Triệt Nhi càng

https://thuviensach.vn

phải đi, không có ai chú ý đến đứa trẻ con như con đâu, không chừng con còn trộm được thuốc ấy chứ.” Triệt Nhi nhõng nhẽo nói.

Triệt Nhi vốn thông minh và lớn sớm hơn những đứa trẻ bình thường cùng tuổi khác rất nhiều, nếu cậu bé đi theo, biết đâu còn có thể giúp được nàng! Nhưng kẻ đó là Dạ Vô Yên, trong lòng nàng quả thực không muốn Dạ Vô Yên gặp được Triệt Nhi.

“Không được, con ngoan ngoãn về đi!” Sắt Sắt bất chấp đủ kiểu mè nheo của Giang Triệt, nói dứt khoát.

“Con nghe Tuyền Vương đó vốn là anh hùng của Nam Nguyệt, chắc sẽ không lạm sát vô cớ đâu, cho con đi đi mà.” Giang Triệt bắt đầu ỉ ôi cầu xin, bộ dạng vô cùng đáng thương. Có điều, cậu nhóc làm bộ đáng thương như thế cũng chẳng ích gì, Sắt Sắt nghe thấy Giang Triệt nhắc đến Dạ Vô Yên, nét mặt liền đanh lại, nắm chặt lấy vai cậu bé, lạnh lùng nói: “Ngoan ngoãn quay về đi!” Thanh âm rất thấp nhưng lạnh như băng, lời nói rõ ràng thể hiện sự nghiêm khắc.

Giang Triệt chưa bao giờ thấy Mẫu thân lạnh lùng như thế, liền chớp khẽ hàng mi, đôi mắt đã ngân ngấn lệ.

Một chiếc xe ngựa xa hoa vừa hay chạy tới, trước và sau xe đều có rất nhiều thị vệ cao lớn, cưỡi ngựa theo hộ tống. Chiếc xe ngựa đó dừng lại ngay cạnh Sắt Sắt, rèm xe được vén lên, Dạ Vô Trần mặc bộ đồ gấm quý phái đang nhàn nhã ngồi trong. Hắn nhìn bộ đồ thị vệ trên người Sắt Sắt, lại nhìn lên bộ dạng Sắt Sắt, cười nói: “Hóa ra ngươi trông thế này ư?” Ánh mắt hắn khẽ chuyển động, nhìn về phía Giang Triệt, cặp lông mày nhếch lên, ánh mắt lộ một tia kinh ngạc, rồi cao giọng hỏi: “Bé con này là ai?”

Triệt Nhi rất ghét bị người khác coi là trẻ con, liền ngoác miệng trả lời: “Ta không phải là bé con, ta là Vô Tà công tử!”

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Trần cười nói: “Tà công tử, ngươi cũng muốn tới Tuyền Vương Phủ ư? Lên đây, bản Điện hạ đưa ngươi đi!”

“Ta tên là Vô Tà.” Triệt Nhi cau mày nói.

Dạ Vô Trần nói đầy ẩn ý: “Bé con, tốt nhất ngươi nên bỏ chữ “Vô” đó đi.”

Sắt Sắt trong lòng hiểu ra, Thái tử tên Vô Trần, chữ “Vô” đó phạm húy tên hắn.

“Triệt Nhi, đêm nay con là Tà công tử.” Sắt Sắt cúi đầu nói với Triệt Nhi.

Triệt Nhi tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng nhanh nhẹn gật đầu. Cậu bé lui lại mấy bước, kéo áo Sắt Sắt, khẽ nói: “Ông ta là ai? Điện hạ nghĩa là gì?”

“Điện hạ là cách Thái tử tự xưng, ông ta là Thái tử Điện hạ.” Sắt Sắt khẽ nói, rồi véo nhẹ vào bàn tay nhỏ bé của Triệt Nhi, ý nói cậu bé nên có chừng mực một chút.

Dạ Vô Trần bị người khác hãm hại mà không hề để bụng. Trong khoảnh khắc, Sắt Sắt cảm thấy tâm cơ của Dạ Vô Trần vô cùng sâu sắc. Liệu có phải hắn đã nhận ra thân phận thật của nàng rồi không?

Năm xưa, nàng rơi từ trên vách núi xuống, người cứu nàng bốn năm nay chưa hề xuất hiện. Sắt Sắt đương nhiên biết nguyên nhân người đó không xuất hiện rất đơn giản, vì người đó vừa là ân nhân cứu mạng của nàng, lại vừa là kẻ vạch ra âm mưu. Sau khi chuyện xảy ra, Sắt Sắt biết Dạ Vô Yên đã phái rất nhiều binh hùng tướng giỏi để tìm nàng nhưng vẫn không tìm ra được bất kỳ manh mối nào. Chứng tỏ người đưa nàng đi quyết không phải là một người, mà phải là một thế lực rất lớn nào đó.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Trần cũng có khả năng làm chuyện đó. Lúc này Tuyền Vương Phủ canh phòng nghiêm ngặt, nàng không còn cách nào khác, chỉ đành dùng cách này để lọt vào phủ của Dạ Vô Yên. Giờ điều quan trọng nhất đối với nàng chính là thuốc giải hàn độc cho Triệt Nhi, nàng nhất định phải lấy cho bằng được.

Triệt Nhi bị Dạ Vô Trần nhìn thấy, Sắt Sắt cũng không yên tâm để con quay về. Nàng liền dắt Triệt Nhi lên xe Dạ Vô Trần. Dung mạo của Triệt Nhi đa phần giống nàng, chỉ có đôi mắt đan phượng là cực kỳ giống Dạ Vô Yên. Lần này vào phủ, nếu bị Dạ Vô Yên nhận ra, nàng biết phải làm thế nào?

“Điện hạ, ta có việc muốn cầu xin!” Sắt Sắt suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười nói.

“Việc gì? Nói đi!” Dạ Vô Trần tựa trên chiếc giường mềm, nheo mắt cười nói.

“Đứa bé này, phiền Điện hạ nói là ngài đem nó tới, có thể nói là đứa bé con nhà thân thích với ngài được không?” Sắt Sắt khẽ nói. Chỉ có cách nói rằng nó là thân thích của Dạ Vô Trần, Dạ Vô Yên mới không hoài nghi về thân thế của Triệt Nhi.

“Được!” Dạ Vô Trần đưa mắt nhìn khắp người Triệt Nhi một lượt, buông lời đồng ý một cách dứt khoát.

Xe ngựa đi thêm một lát thì tới Tuyền Vương Phủ. Lúc xe ngựa dừng lại, Triệt Nhi là người đầu tiên nhảy xuống, Dạ Vô Trần được các thị vệ tiền hô hậu ủng cũng nhanh chóng xuống xe. Sắt Sắt đi lẫn trong đám thị vệ, lặng lẽ đi theo Dạ Vô Trần.

Vẫn là tòa phủ đệ nghiêm trang tôn quý, đèn cung đình đỏ rực treo cao, trước cổng lớn sáng như ban ngày, xe ngựa nườm nượp, người người đông

https://thuviensach.vn

đúc. Xem ra bữa tiệc hôm nay không chỉ mời Thái tử và Dật Vương Dạ Vô Nhai mà hầu hết văn võ bá quan trong kinh thành đều tới dự.

Mười mấy thị vệ đứng ở cửa lớn, xếp thành hai hàng, Kim Tổng quản đứng ở cửa đó đón khách. Xe ngựa của Dạ Vô Trần vừa dừng lại, ông ta liền mỉm cười bước ra nghênh đón.

“Cung nghênh Thái tử Điện hạ!” Kim Tổng quản thi lễ nói.

“Miễn lễ! Hôm nay đúng là náo nhiệt thật!” Dạ Vô Trần cười khẽ nói.

Kim Tổng quản có chút ngẩn người, cười nói: “Tuyền Vương vốn không định mời khách, không biết mọi người lấy tin ở đâu ra, đều tới đây chúc mừng cả.”

Dạ Vô Trần nghe vậy khẽ gật đầu, mắt lấp lánh.

“Mời Điện hạ!” Kim Tổng quản đưa tay ra hiệu, đột nhiên nhìn thấy Triệt Nhi đi bên cạnh Dạ Vô Trần.

“Điện hạ, đây là...” Kim Tổng quản nhìn khuôn mặt nhỏ bé trắng như bạch ngọc của Triệt Nhi, ngây người đưa lời hỏi.

Dạ Vô Trần nhếch cặp lông mày, cười nhạt nói: “Kim Tổng quản, ngươi thấy cậu nhóc này có giống bản Điện hạ không?”

Kim Tổng quản lại bất ngờ ngẩn người ra lần nữa, đôi mắt Dạ Vô Trần cũng dài và hẹp, đứa bé này có đôi mắt đan phượng, tuy không giống hẳn, nhưng cũng phải giống đến năm phần. Lẽ nào đứa bé này là con của Dạ Vô Trần? Nhưng Dạ Vô Trần rõ ràng chỉ có một đứa con gái, năm nay mới sáu, bảy tuổi thôi, lấy đâu ra một đứa bé trai bốn, năm tuổi thế này chứ?

Dạ Vô Trần cúi người ghé tai Kim Tổng quản nói: “Kim Tổng quản, việc này chớ để Thánh thượng biết, khi thời cơ tới, bản Điện hạ sẽ tự bẩm

https://thuviensach.vn

lên Thánh thượng.”

Lời nói của Dạ Vô Trần quá rõ ràng, ý nói đứa bé này là con hắn, có điều chắc không phải do cơ thiếp nào đó trong phủ sinh ra, vì thế vẫn chưa bẩm lên Thánh thượng.

Km Tổng quản nhẹ gật đầu, cười nói: “Mời điện hạ!”

Sắt Sắt đứng lẫn trong đám hộ vệ, loáng thoáng nghe thấy Dạ Vô Trần nói vậy, nàng không đừng được trong lòng thầm nguyền rủa hắn đến mấy lần.

Yến tiệc diễn ra trong Thanh Tâm Điện. Vào trong phủ, Sắt Sắt mới biết yến tiệc này là để mừng sinh nhật Dạ Vô Yên, Hoàng đế ban chỉ để chàng làm yến tiệc. Dường như chàng vốn không định mời ai, Kim Tổng quản cũng không ngờ lại nhiều khách như thế, nên chuẩn bị không chu đáo, xem ra rất hỗn loạn.

Với thanh thế của Dạ Vô Yên trong triều, bá quan văn võ tới chúc mừng cũng chẳng lấy gì làm lạ. Người càng đông càng tốt, càng loạn càng hay, Sắt Sắt càng dễ dàng hành động.

Dạ Vô Trần vừa tới, mấy đại thần tới trước liền lập tức đứng dậy hành lễ. Dạ Vô Trần nắm bàn tay nhỏ của Triệt Nhi, bước mau tới chỗ ngồi đầu tiên. Sắt Sắt và ba tên thị vệ theo sau, nàng cố gắng không liếc ngang liếc dọc, sợ ánh mắt mình gặp phải người quen nào đó.

Dạ Vô Nhai cũng đã tới rồi. Hôm nay hắn mặc một chiếc áo gấm màu lam, mái tóc dài được cài chặt trong chiếc mũ bạc, cả con người toát lên phong thái ôn tồn nho nhã. Hắn ngồi trên bàn tiệc, không nói gì nhiều, thần sắc cực kỳ lặng lẽ.

“Thọ tinh sao còn chưa tới?” Dạ Vô Trần hờ hững liếc mắt nhìn Kim Tổng quản, cất giọng nói.

https://thuviensach.vn

Kim Tổng quản thấy vậy khom người đáp: “Bẩm Điện hạ, Lương công tử đột nhiên phát hàn độc, Vương gia đang phải trị bệnh cho Lương công tử.”

“Ồ?” Dạ Vô Trần nhướng mày, một chữ “ồ” thôi nhưng hàm ý rất sâu xa, “Vậy chúng ta đợi, không sao cả.”

Hóa ra, chàng đang khu trừ hàn độc cho con của Y Lãnh Tuyết!

Sắt Sắt nghe câu này, chính nàng cũng không biết trong lòng mình rốt cuộc cảm thấy thế nào nữa.

Triệt Nhi ngồi cạnh Dạ Vô Trần, ngược lại cực kỳ ngoan ngoãn. Khuôn mặt nhỏ trắng như sứ, đôi mắt phượng khẽ nheo lại, nhìn khắp lượt mọi người trên bàn tiệc.

Mọi người trong yến tiệc đều cực kỳ tò mò về đứa bé mà Thái tử dắt theo, ban đầu không ai dám hỏi, nhưng cuối cùng có người không nhịn được, khẽ cười nói: “Điện hạ, cậu bé này nên xưng hô thế nào đây? Là con cái nhà ai?”

Dạ Vô Trần nhếch mép, cười hỏi lại: “Trần Thượng thư, ông thấy sao?”

Trần Thượng thư nghe vậy, thần sắc bỗng nhiên như chợt ngộ ra điều gì, liền cười nói: “Hóa ra là thế, chẳng trách, cậu bé này hồng hào đẹp đẽ như ngọc, thông minh lanh lợi, khắp người đều toát ra thứ khí chất vô cùng cao quý!”

Triệt Nhi ngồi cạnh Dạ Vô Trần, trong lòng không khỏi có chút phẫn nộ. Tuy không hiểu hàm ý trong lời nói của họ, nhưng cũng biết là họ đang nói về mình, vì thế đôi mắt phượng liền lạnh lùng nhìn về phía Trần Thượng thư.

https://thuviensach.vn

Trần Thượng thư thoáng ngẩn người, cổ họng như bị bóp nghẹt, tiếng cười cũng vì thế mà im bặt. Nhóc con này hồng hào đẹp đẽ như được đẽo bằng ngọc, khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo dễ thương khiến người ta không đừng được chỉ muốn nhéo vào má cậu ta vài cái. Nhưng hàn khí và sự lạnh lùng toát ra trên người vừa rồi thật khiến ông ta vô cùng sợ hãi. Bé vậy mà đã có khí thế thế này, nó có đúng là con của Thái tử không vậy?

Đúng lúc không khí căng thẳng, bỗng nghe thị vệ cao giọng nói: "Tuyền Vương tới!"

Trừ Thái tử và Dật vương, các thần tử khác đều đứng dậy thi lễ.

"Mọi người không cần đa lễ! Bình thân đi!" Một giọng nói từ xa truyền tới, trầm thấp mà dễ nghe. Có điều, dường như còn lạnh lùng hơn trước.

Đó là thanh âm của Dạ Vô Yên. Sắt Sắt đến nay vẫn không hiểu được, thanh âm của Dạ Vô Yên và Minh Xuân Thủy sao lại có thể không giống nhau. Khi nàng giả làm Bích Hải Long Nữ, cố ý nén giọng xuống thấp để nói chuyện, khiến thanh âm trở nên già cỗi trầm thấp. Nhưng Dạ Vô Yên và Minh Xuân Thủy rõ ràng không phải nén giọng nói chuyện, bất luận là thanh âm của Dạ Vô Yên hay Minh Xuân Thủy đều rất dễ nghe. Rốt cuộc đâu mới là giọng thật của chàng, e rằng cả đời này nàng cũng không thể biết được. Nghĩ vậy Sắt Sắt thấy có hơi đáng tiếc, nếu sớm làm rõ chuyện này, thì khi giả làm nam trang, nàng cũng có thể thay đổi giọng nói rồi.

Sắt Sắt đứng sau Dạ Vô Trần, trên mặt không chút biểu cảm, cũng không quay đầu nhìn người đang đi tới. Nàng rất ngạc nhiên, lúc này sao lòng mình lại có thể bình tĩnh như vậy, lại còn có thời gian mà suy nghĩ lung tung.

Dạ Vô Yên chầm chậm tới gần Thái tử Dạ Vô Trần, thi lễ nói: "Thần đệ kính chào Thái tử Điện hạ!"

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Trần nheo mắt cười đáp: “Bình thân đi, vừa rồi nghe nói đệ trừ độc cho Lương công tử, không biết đã đỡ chưa?”

Dạ Vô Yên cười nhạt nói: “Phiền Hoàng huynh quan tâm, hiện giờ đã không sao nữa rồi.”

“Ngài là Tuyền Vương ư?” Một giọng nói trong trẻo của trẻ thơ bỗng nhiên xen vào.

Dạ Vô Yên khẽ đưa mắt nhìn, chỉ thấy một cậu bé con khoảng bốn, năm tuổi đang ngồi cạnh Dạ Vô Trần, khuôn mặt trắng như sứ, chỉ có điều hơi nhợt nhạt, xem ra rất yếu ớt. Cậu bé đó cực kỳ đẹp đẽ, nhất là đôi mắt đan phượng sóng mắt long lanh, như muốn câu hồn đoạt phách.

Trong khoảnh khắc đó, quả thật hồn phách Dạ Vô Yên đã bị kéo đi mất rồi, trái tim và tâm trí chàng như bị sét đánh, chớp giật. Chàng không biết cảm giác chấn động đó bắt nguồn từ đâu. Chỉ đến khi bình tĩnh lại, chàng mới phát hiện, đôi mắt đan phượng và cặp lông mày của đứa trẻ trước mặt có phần rất giống chàng.

Chàng không đừng được, thanh âm run rẩy khẽ hỏi: “Cháu tên là gì?” Trong đôi mắt lúc nào cũng thâm trầm lạnh lẽo, lúc này tình cảm trào dâng.

Triệt Nhi chăm chú nhìn Dạ Vô Yên, đêm nay, cậu đến Tuyền Vương Phủ không chỉ vì mục đích giúp mẹ, việc chính là cậu muốn gặp người đàn ông này. Trước đây, cậu đã từng hỏi mẹ cha đâu? Lúc đó mẹ nói cha cậu không còn trên cõi đời này nữa. Nhưng có lần, cậu nghe trộm mẹ nói với Thanh Mai và Tử Mê về người đàn ông này – Tuyền Vương Dạ Vô Yên, nói rằng đó là cha mình, nói rằng ông ra đã lấy người đàn bà khác. Sau đó, cậu không bao giờ đòi mẹ cho mình biết cha mình là ai nữa.

Đêm nay, cuối cùng cũng gặp được ông ta. Cậu vốn định gọi cha, nhưng cậu và mẹ ở bên ngoài chịu khổ cực, trong nhà cha lại đã có thê tử, vừa rồi

https://thuviensach.vn

còn vì trừ độc cho đứa bé đó mà mãi không chịu tới. Trong lòng cậu tỏ ra rất khó chịu.

Triệt Nhi nhìn chằm chằm vào Dạ Vô Yên, nheo mắt cười nói: “Ta là Tà công tử.”

Sắt Sắt nghe thấy Triệt Nhi nói chuyện với Dạ Vô Yên, bỗng dưng nàng cảm thấy vô cùng căng thẳng. Nàng quay đầu nhìn, thấy Dạ Vô Yên đã gầy đi rất nhiều so với trận chiến trên biển lần trước. Đôi mắt phượng lộ ra ánh nhìn thê thảm cực kỳ khó hiểu. Lúc này, chàng cúi xuống bên Triệt Nhi, đôi mắt đen láy nhìn Triệt Nhi thật kỹ.

Sắt Sắt giây phút đó phải cố gắng lắm mới nhịn được để không nhào ra bế Triệt Nhi chạy đi.

“Tà công tử, có lẽ đây không phải là tên của cháu chứ?” Dạ Vô Yên khẽ cười, trong đáy lòng chàng đột nhiên nảy sinh cảm giác yêu thương chưa từng có với đứa trẻ này. Nói chuyện với đứa bé này, thanh âm của Dạ Vô Yên không biết vì sao lại trở nên dịu dàng như thế.

“Xin lỗi, mẹ ta nói rồi, tên thật của ta không thể nói cho những người không có quan hệ gì biết được. Ngài gọi ta là Tà đi.”

“Mẹ cháu là ai?” Dạ Vô Yên run run hỏi.

Triệt Nhi cười nói: “Tên mẹ ta thì kẻ làm con sao có thể tùy tiện nói ra được, ngài hỏi cha ta ấy.” Triệt Nhi cười ngọt ngào khẽ liếc mắt nhìn Dạ Vô Trần, thôi đành tạm cho cái gã Dạ Vô Trần này hưởng lợi vậy.

Dạ Vô Yên thấy vậy, trong lòng thoáng chấn động, ngước mắt nhìn Dạ Vô Trần: “Hoàng huynh, đứa bé này là con của huynh ư?”

Dạ Vô Trần không ngờ Triệt Nhi lại gọi thẳng hắn như vậy, nhất thời sắc mặt cứng đờ, trước mặt bao nhiêu quan khách, hắn có phần bối rối đành

https://thuviensach.vn

cười khan mấy tiếng, gật đầu đáp: “Hoàng đệ mau vào chỗ ngồi đi, đêm nay là yến tiệc sinh nhật đệ mà.”

Dạ Vô Yên nghe Triệt Nhi gọi Dạ Vô Trần một tiếng “cha”, trái tim chàng lại dần dần chìm xuống, cứ thế chìm mãi xuống, rồi chìm xuống tận đáy hồ băng giá. Chàng ngồi vào chỗ rồi, nhưng vẫn không khống chế được ánh mắt mình, cứ chốc lát lại liếc nhìn về phía Triệt Nhi.

Sắt Sắt vẫn đứng lặng sau lưng Dạ Vô Trần, thấy bộ dạng kinh ngạc đến mức chấn động của Dạ Vô Yên, đáy lòng nàng cũng trào dâng từng đợt sóng lớn. Nàng không ngờ Triệt Nhi lại gọi Dạ Vô Trần là cha, khoảnh khắc đó, nàng hiểu, hắn Triệt Nhi đã biết được điều gì đó. Lẽ ra nàng nên đoán được từ lâu mới phải, cậu nhóc sẽ không vô duyên vô cớ nhất định đòi tới Tuyền Vương Phủ thế này.

“Tuyền Vương gia, ta có thể đi gặp Lương công tử của ngài không? Ta nghe nói cậu ấy bị hàn độc, nhất định là đau lắm, ta có thể đi thăm không?” Triệt Nhi nheo mắt cười nói.

Dạ Vô Yên khẽ cười đáp: “Được thôi, người đâu, đưa Tà công tử tới Vân Túy Viện.” Một thị vệ nhanh chóng đáp lời, rồi đứng dậy đưa Triệt Nhi đi. Lúc này thân phận của Sắt Sắt là hộ vệ cho Triệt Nhi, thấy thế liền vội vàng đi theo nó.

Thanh Tâm Điện trước tiền viện đặc biệt huyên náo, trong hậu viện lại cực kỳ tĩnh mịch.

Vầng trăng cong cong treo trên bầu trời đêm, ánh sáng tuôn chảy, cả một vùng trời trong trẻo, lạnh lùng. Gió đêm thổi qua, những chiếc lá run lên vì lạnh, mặt nước hồ bán nguyệt khẽ nổi lên những gợn sóng lăn tăn, vầng trăng in trên mặt hồ cũng theo sóng mà bóng hình rung rinh.

Từ Vong Ưu Đảo tới Phi Thành, Triệt Nhi luôn bị nhốt ở trong Lan Phường, lần đầu được ra khỏi cửa, lại là tới Tuyền Vương Phủ. Cảnh sắc

https://thuviensach.vn

trong Tuyền Vương Phủ về đêm cũng vô cùng đẹp đẽ, ba bước một cảnh, năm bước lại một tòa đình, chỗ nào cũng có hoa thơm khiến cậu nhìn đến hoa cả mắt.

Hồ bán nguyệt trong Tuyền Vương Phủ trồng rất nhiều hoa sen, từng tấm lá sen nổi trên mặt hồ, những nụ hoa hé mở vừa e ấp lại vừa tao nhã, mùi thơm nhè nhẹ không ngừng quấn quít trong không khí.

“Đây là thụy liên ư?” Triệt Nhi tò mò hỏi.

Sắt Sắt gật đầu: “Ừ, đó là thụy liên. Có rất nhiều loại hoa sen, đây là một trong số đó.”

“Ồ, gần bùn mà chẳng hôi tanh, mọc từ sóng biếc chẳng thành lắng lơ.” Triệt Nhi khẽ gật đầu đọc một câu thơ.

Sắt Sắt cười nhẹ, trong lòng bỗng trào lên một nỗi bi ai. Triệt Nhi, lẽ ra con nên được vô lo vô nghĩ sống trong tòa phủ đệ này. Nhưng đáng thương thay con lại phải ngưỡng mộ từng cảnh vật, từng ngọn cỏ lá cây ở chốn đáng ra nên thuộc về con thế này.

Trong Vân Túy Viện, dàn hoa hồng leo vẫn không ngừng thắm sắc, trong bóng tối, hương thơm ngào ngạt. Nhân lúc thị vệ vào trong bẩm báo, Sắt Sắt liền khẽ nói bên tai Triệt Nhi: “Triệt Nhi, lát nữa con thấy đứa bé đó rồi, dò hỏi xem thuốc để đâu nhé, mẹ ra tay sẽ thuận tiện hơn.”

Triệt Nhi gật đầu, chớp nhẹ mắt: “Triệt Nhi biết rồi, mẹ yên tâm đi.”

Sắt Sắt nói xong, thị vệ kia cũng vừa bước ra, nói: “Mời Tà công tử vào.”

Triệt Nhi ngẩng cao đầu đi vào, Sắt Sắt liền lập tức theo sát phía sau con, ở cửa có thị nữ vén rèm, có lẽ vừa rồi tên thị vệ kia đã nói với họ về thân phận Triệt Nhi nên những thị nữ này cực kỳ cung kính.

https://thuviensach.vn

Trong phòng hơi bừa bộn, trên chiếc bàn gỗ lim phủ một tấm khăn trải bàn bằng gấm tím viền tơ vàng, một chiếc đỉnh đồng màu xanh bị đổ, tro hương vương vãi cả ra ngoài. Có mấy cuốn sách được khâu bằng chỉ nằm vung dưới đất, trên sách đầy tàn tro. Sắt Sắt vừa bước chân vào, thấy tình cảnh bề bộn đó, thoáng sững sờ.

Một thị nữ đang khom lưng dọn dẹp, trên chiếc ghế bên cạnh, có một bé trai đang ngồi, thấy Sắt Sắt và Triệt Nhi tới, liền lập tức đứng lên.

Cậu bé đó cao hơn Triệt Nhi một chút, có điều rất gầy gò, có lẽ vì thân mang hàn độc, khuôn mặt cũng rất phờ phạc. Khi Sắt Sắt nhìn rõ bộ dạng đứa trẻ đó, nàng như bị sét đánh, đầu óc có chút quay cuồng. Nàng không thể tin được, mở trừng mắt nhìn đứa bé.

Thế này là sao chứ? Đứa bé này mặt mũi giống hệt Hách Liên Bá Thiên. Sao con của Y Lãnh Tuyết lại giống Hách Liên Bá Thiên đến thế?

Dạ Vô Yên tuy đã từng nói với nàng, con của Y Lãnh Tuyết không phải của chàng, nhưng nàng không bao giờ ngờ được, con của Y Lãnh Tuyết lại liên quan đến Hách Liên Bá Thiên. Lẽ nào đứa bé này là con của Hách Liên Bá Thiên thật?

Tim Sắt Sắt khẽ run lên, nghĩ lại những lời Dạ Vô Yên nói, Y Lãnh Tuyết phải chịu sự kích động cực lớn, vì thế mới quên hết mọi chuyện trước kia. Khi chàng nói câu này, nàng đang mù lòa nên không biết Liên Tâm chính là Y Lãnh Tuyết, vì thế vốn không thể đoán ra việc chấn động cực lớn đó là chuyện gì.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn Y Lãnh Tuyết đã bị tên háo sắc Hách Liên Bá Thiên làm nhục. Sắt Sắt nhớ lại đôi mắt sói dâm đãng của Hách Liên Bá Thiên, trong lòng giây phút này vẫn cảm thấy ghê tởm. Hách Liên Bá Thiên dám làm nhục Tế Tư của Bắc Lỗ Quốc, nói như vậy, năm đó chuyện này nhất định đã gây nên một trận sóng gió dữ dội ở Bắc Lỗ Quốc. Thần

https://thuviensach.vn

dân Bắc Lỗ Quốc kính phụng Thần Phật như thế, để xảy ra chuyện này, e rằng Y Lãnh Tuyết và Hách Liên Bá Thiên đều phải chịu hành hình.

Có lẽ chính vì Y Lãnh Tuyết xảy ra chuyện như thế, nàng ta không làm Tế Tư được nữa nên Dạ Vô Yên mới cứu nàng ta về.

Sắt Sắt ngẩn ra, những cơn sóng lòng dồn dập ập tới. Mấy năm nay, nàng luôn tìm mọi cách trốn tránh chuyện cũ, cũng không hề cho Mã Diệu đi dò thám tin tức Bắc Lỗ Quốc. Nàng chỉ biết hai năm nay Hách Liên Ngạo Thiên đã đăng cơ làm Khả Hãn. Nàng không thể nào ngờ, chuyện tày đình như thế lại xảy ra với Y Lãnh Tuyết.

"Cậu là Lương công tử mà họ nói ư?" Triệt Nhi đã đi tới trước mặt đứa trẻ, cười hi hi hỏi.

Đứa bé đó nhìn khắp người Triệt Nhi một cách hiếu kỳ, khẽ hỏi lại: "Cậu là ai?"

Thực ra bộ dạng Hách Liên Bá Thiên cũng không đến nỗi xấu xí, chỉ vì hắn rất hung hãn, khiến người khác nhìn vào cảm thấy căm ghét mà thôi. Đứa bé này giống hệt Hách Liên Bá Thiên, nhưng trong đôi mắt sói không hề có hung quang, thần sắc cũng cực kỳ lạnh nhạt. Bộ dạng lạnh lùng đó quả thực có vào phần giống với Y Lãnh Tuyết khi làm Tế Tư.

"Ta là Vô Tà, chúng ta ra kia chơi đi, có được không?" Lúc này không có người ngoài, Triệt Nhi lại thêm chữ "Vô" vào cái tên "Tà" của mình.

Lương công tử nhìn Triệt Nhi một lượt, thần sắc hơi đề phòng. Thấy nụ cười tươi tắn trên mặt Triệt Nhi, cậu bé thoáng ngẩn ra, đôi mắt đen láy toát lên vẻ mong chờ. Cậu bé gật đầu, khóe môi nở một nụ cười, nói: "Được, chúng ta cùng đi chơi."

Hai đứa trẻ đang định chạy ra ngoài, bỗng nghe một giọng nói lạnh như hàn phong từ trong phòng đưa ra.

https://thuviensach.vn

“Không được ra ngoài!”

Hai đứa trẻ nghe vậy, liền dừng bước chân, Sắt Sắt khẽ ngẩng đầu lên, chỉ thấy sau tấm bình phong có một người phụ nữ đang nhẹ nhàng bước ra.

Váy áo xa hoa quấn trên tấm thân uyển chuyển nuột nà, mái tóc đen nhánh búi cao, khuôn mặt trắng như ngọc, lông mày đẹp như tranh vẽ, nhất là đôi mắt trong trẻo như sao, cực kỳ đẹp đẽ. Chỉ tiếc là nàng ta chau mày, ánh mắt lạnh lẽo đó đã làm giảm đi phần nào dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn. Nàng ta chính là Y Lãnh Tuyết.

“Lương Nhi! Lại đây!” Y Lãnh Tuyết lạnh lùng gọi, giọng điệu có ý căm hận khiến người ta nghe mà không dám xem thường.

Lương công tử bước tới, cúi đầu trước mặt Y Lãnh Tuyết, khẽ nói: “Mẹ, con muốn ra ngoài chơi.”

“Thơ mà mẹ bảo con học thuộc con đã thuộc chưa?” Y Lãnh Tuyết nhếch môi, lạnh lùng hỏi.

“Chưa ạ.” Lương Nhi sợ hãi cúi đầu, nói.

“Vậy được, con muốn tiếp tục ở đây đọc thơ hay là muốn ra ngoài chơi?” Đôi mắt hạnh của Y Lãnh Tuyết nhìn chằm chằm vào Lương Nhi, đáy mắt trào lên nộ khí.

“Con muốn ra ngoài chơi, lần này Lương Nhi nhất định sẽ nghe lời, chơi một lát rồi quay lại đọc thơ, được không ạ?” Lương Nhi ngước mắt hỏi, giọng nói cực kỳ đáng thương.

“Được thôi, con không học thơ mà lại muốn đi chơi?! Cũng được...” Sắc mặt Y Lãnh Tuyết lạnh lùng băng giá, nàng ta khẽ nghiến răng, lấy cây thước từ trong tay thị nữ, nghiêm giọng nói: “Muốn đi chơi cũng được, giơ tay ra đây.”

https://thuviensach.vn

“Mẹ, mẹ, đừng mà!” Lương công tử run run đưa tay ra, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt nhỏ bé chau lại. Chỉ nghe tiếng “bốp” vang lên, bàn tay bé nhỏ liền hằn lên một lằn đỏ, “Mẹ, Lương Nhi không đi chơi đĩa, Lương Nhi học thơ.” Lương Nhi nghẹn ngào nói.

“Đúng rồi, thế mới là con ngoan.” Ánh mắt Y Lãnh Tuyết trở nên bình tĩnh hơn, “Nhớ lấy, Lương Nhi, con biết vì sao Vương gia không cho con gọi ngài ấy là cha không? Biết vì sao Vương gia không cho con được mang họ của ngài ấy không? Là vì con kém cỏi, không học được gì cả, thơ không thuộc, đánh cờ cũng không biết, đánh đàn cũng chẳng ra sao, vì thế ngài ấy mới không yêu con. Có biết không hả? Từ nay trở đi, con phải xem nhiều sách, chăm chỉ luyện võ, học đánh đàn, nghe rõ chưa?”

“Lương Nhi biết rồi.” Y Lương không ngừng gật đầu, đôi mắt đen láy đầm đìa nước mắt.

“Vị phu nhân này, sao lại đánh cậu ấy, mẹ ta chưa bao giờ đánh ta cả. Cậu ấy thích học thì tự mình sẽ học thôi.” Triệt Nhi chầm chậm bước lên, ngẩng đầu nói.

Ánh mắt Y Lãnh Tuyết lướt trên khuôn mặt Triệt Nhi, trong khoảnh khắc liền có phần thất sắc: “Cậu là Tà công tử, là tiểu công tử của Thái tử Điện hạ ư?” Cô ta khom lưng, ngón tay ngọc ngà nắm chặt lấy đầu vai Triệt Nhi, ánh mắt dò xét nhìn khắp khuôn mặt Triệt Nhi một lượt.

Triệt Nhi thấy vậy cực kỳ căm tức gạt tay cô ta ra, chau mày nói: “Vị phu nhân này, cô nắm vai ta đau quá.”

Y Lãnh Tuyết nghe vậy, liền buông tay đang nắm vai Triệt Nhi ra, bối rối cười khan mấy tiếng: “Ồ, Lương Nhi, con đi chơi với vị Tà công tử này đi, đêm nay không phải đọc thơ nữa!”

“Thật không?” Lương Nhi nghe thấy vậy, khuôn mặt nhỏ bé liền nở nụ cười tươi tắn, nắm chặt lấy tay Triệt Nhi, rồi chạy như bay ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt thấy thế, liền hành lễ với Y Lãnh Tuyết rồi quay người đi ra.

Y Lãnh Tuyết ngồi trên chiếc ghế sập êm, đôi mắt hạnh nhìn vào ngọn lửa đang bập bùng cháy, khóe môi khẽ nhếch lên. Những ngón tay thon thả nắm chặt lấy tấm gấm rực rỡ trải trên sập, những sắc màu rực rỡ tươi đẹp đó nhanh chóng bị vò lại thành một nắm, thật vô cùng hỗn loạn.

Hai đứa trẻ một trước một sau chạy ra khỏi Vân Túy Viện.

Sắt Sắt từ Vân Túy Viện chầm chậm đi ra, nhớ lại sự lạnh lùng vừa rồi của Y Lãnh Tuyết, nàng không khỏi không chau mày. Nhìn thần sắc vừa rồi của Y Lãnh Tuyết, nàng có thể thấy cô ta rất căm ghét đứa con của mình. Nếu năm xưa quả thực Hách Liên Bá Thiên đã làm nhục cô ta thì cũng chẳng trách. Nhưng đứa trẻ dẫu sao cũng vô tội, hơn nữa lại là cốt nhục của cô ta, đánh mắng nó như vậy thực là không đúng. Vừa nghĩ tới thần sắc thất thần của cô ta khi thấy Triệt Nhi, Sắt Sắt liền khẽ than, nếu hôm nay không phải Triệt Nhi nhận làm con của Thái tử Dạ Vô Trần, e là sớm đã bị lộ thân phận rồi. Sau khi xong chuyện, phải nhanh chóng rời khỏi đây ngay mới được.

Phía trước mặt, Triệt Nhi đã bắt đầu dò thám tin tức.

“Lương công tử, nghe nói từ nhỏ cậu đã bị trúng hàn độc, có phải không?” Triệt Nhi hỏi.

Sắc mặt Lương Nhi ảm đạm nói: “Đúng thế, từ khi sinh ra đã trúng hàn độc rồi. Tháng nào cũng phát tác một lần, lần nào phát độc cũng đau đớn lắm, vừa đau vừa lạnh.”

“Đáng thương quá!” Thần sắc của Triệt Nhi ra vẻ rất thông cảm.

“Ta không đáng thương, ta không đáng thương chút nào. Vương gia, cũng chính là cha ta, tuy ngài không chịu cho ta gọi là cha, nhưng thường ngày vẫn tới thăm ta, ta biết ngài quan tâm đến ta lắm. Ngài còn quan tâm

https://thuviensach.vn

đến ta hơn cả mẹ nữa cơ, còn phái người trị bệnh, phái người tìm thuốc cho ta. Có điều thuốc đó chỉ khiến ta khi phát bệnh không quá đau đớn mà thôi, chứ không chữa khỏi được. Nhưng lần này thì tốt rồi, ngài ấy đã tìm ra được một loại thuốc có thể trị bệnh cho ta.” Y Lương nheo mắt cười nói, khuôn mặt nhỏ bé tràn đầy hạnh phúc.

Ánh mắt Triệt Nhi đột ngột trở nên u ám, rồi cậu cười ngọt ngào nói: “Có loại thuốc tốt thế ư? Ta nghe nói hàn độc vốn dĩ không thể trừ tận gốc được.”

Y Lương rất đắc ý, nhẹ đáp: “Nếu là đứa trẻ khác bị bệnh này chắc chắn không chữa được mà chết lâu rồi. Nhưng ta có một người cha là Vương gia, ngài giỏi giang lắm. Lần này ngài cho ta thứ thuốc rất thần kỳ, nghe nói cực kỳ quý hiếm. Dùng thuốc này xong, có thể dùng nội lực bức độc ra. Nghe nói phải bức độc ra liên tục ba lần, hàn độc trong người sẽ được loại trừ hết.”

Triệt Nhi nhìn vẻ mặt đắc ý của Y Lương dưới ánh trăng, đôi mắt nâu ánh lên thần sắc u ám, chầm chậm cúi đầu. Tuy từ nhỏ Triệt Nhi đã trúng hàn độc, nhưng tính tình hoạt bát, cho dù phải chịu hàn độc giày vò, cũng chưa bao giờ buồn bã. Nhưng lúc này, cậu đứng dưới ánh trăng, cúi đầu, bộ dạng cực kỳ thương tâm xen lẫn thất vọng.

Sắt Sắt chưa bao giờ thấy Triệt Nhi như vậy, mẹ con liền khúc ruột, trái tim Sắt Sắt đột nhiên trở nên bực bội, dường như bị thứ gì đó bóp chặt. Bất luận thế nào, nàng cũng phải lấy được thuốc chữa hàn độc cho Triệt Nhi, cho dù nàng có phải đi cầu xin Dạ Vô Yên cũng được.

“Lương công tử, ta không tin có thứ thuốc thần kỳ như thế, có thể cho ta xem không?” Triệt Nhi đột nhiên ngước mắt hỏi, khuôn mặt nhỏ bé dần dần đã không còn vẻ u ám.

https://thuviensach.vn

“Thứ thuốc quý giá như thế, sao có thể cho cậu xem được! Nếu làm mất, cậu không đền được đâu. Huống hồ thuốc đó do mẹ ta giữ, mẹ không cho ai xem đâu.” Y Lương đắc ý nói.

“Được rồi, quý báu thế ta cũng không xem nữa. Có điều, ta nghe nói trên đời này có rất nhiều người trúng hàn độc, cậu phải cất thuốc đó cẩn thận đấy.” Triệt Nhi nheo mắt cười nói.

“Đương nhiên rồi, mẹ ta khóa trong chiếc tủ để trên giường, khi ngủ cũng giữ chặt lấy ấy chứ.” Y Lương cười nói, “Chúng ta đi đâu chơi đây? Ra tiền viện xem yến tiệc có được không, nghe nói náo nhiệt lắm.”

“Được thôi, chúng ta đi đi!” Triệt Nhi kéo tay Y Lương nói.

“Lương công tử, Vương gia không cho cậu ra tiền viện chơi đâu, cậu quên rồi ư?” Thị vệ vừa rồi đưa bọn Sắt Sắt vào thấy vậy khẽ nói.

Y Lương nghe thế dừng chân nói: “Ta chỉ lén ra đó xem chút thôi, có được không?”

“Phải đấy, nếu không ngươi đi theo chúng ta, trông bọn ta cũng được. Bọn ta chỉ xem ở ngoài điện thôi, như thế chắc là được chứ?” Triệt Nhi cao giọng nói.

Thị vệ đó thấy Triệt Nhi nói vậy, liền chau mày, đáp: “Cũng được.”

“Tà công tử, thụy liên ở đây đẹp lắm, ta hái một đóa cho công tử nhé.” Sắt Sắt trầm giọng nói.

Triệt Nhi cười, lớn tiếng nói: “Được, ngươi đi hái đi, bản công tử đi trước.”

Triệt Nhi và Y Lương sánh vai nhau bước ta tiền viện, thị vệ mà Dạ Vô Yên phái theo thấy thế không yên tâm liền lập tức đi theo sau. Sắt Sắt thấy

https://thuviensach.vn

họ đi xa rồi, liền phi thân bay về phía Vân Túy Viện.

Vì lần trước giả làm đạo tặc hái hoa dọa Y Doanh Hương nên Sắt Sắt rất thông thạo đường lối ở Vân Túy Viện. Quanh đi quẩn lại một lúc, trốn được mấy đám thị vệ, nàng liền tới cửa sổ sau của gian nhà trong. Nàng nằm bên cửa sổ, nghe thấy trong phòng không có ai, Y Lãnh Tuyết hình như đang ngồi ở sảnh trước.

Sắt Sắt đẩy cánh cửa, lặng lẽ bay vào phòng. Mượn ánh trăng mờ, nàng đi tới bên giường, lật chăn lên, thấy bên góc giường quả nhiên có một chiếc hộp kín, được khóa bằng một chiếc khóa nhỏ. Nàng nắm lấy chiếc khóa, dùng lực bẻ ra, đưa tay kéo chiếc hộp, quả nhiên trong đó có chiếc bình sứ. Mở nút ra, mượn ánh trăng, nàng thấp thoáng thấy có mấy viên thuốc màu đen tròn mịn như hạt trân châu.

Sắt Sắt lấy ra, đổ vào lòng bàn tay, thấy có khoảng mười viên. Nàng cũng không biết cần dùng bao nhiêu, do dự xem liệu có nên để lại cho con của Y Lãnh Tuyết một ít không. Bỗng nghe tiếng bước chân đi tới, Sắt Sắt không kịp nghĩ gì, lấy một nửa số thuốc trong bình sứ rồi để lại vào tủ, khóa lại như cũ, phi thân nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nàng thi triển khinh công, nhảy từ Vân Túy Viện ra, đi tới bên cầu đá trắng bên hồ bán nguyệt, phi thân nhảy lên mặt hồ, ngón chân điểm trên lá sen, cúi người hái mấy bông thụy liên chưa nở.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đầu Sóng Ngọn Gió

Lúc này, yến tiệc ở Thanh Tâm Điện tại tiền viện đang đến lúc cao trào. Cứ tưởng rằng Triệt Nhi sẽ ở ngoài chờ nàng, nhưng cậu bé lại cùng Y Lương vào nội đình xem múa hát. Mấy ngày nay Triệt Nhi ở trong Lan Phường, xem múa hát cũng nhiều, sao lại vẫn hứng thú như thế nhỉ, rốt cuộc thằng bé vẫn chỉ là đứa trẻ.

Nhưng Sắt Sắt không muốn ở trong Tuyền Vương Phủ thêm một giờ khắc nào nữa, nhỡ ra lát nữa Y Lãnh Tuyết phát hiện thấy thuốc bị trộm, mọi việc sẽ phiền phức vô cùng, nàng đành xông vào nội điện tìm Triệt Nhi.

Vừa vào nội điện, Sắt Sắt liền thấy Triệt Nhi đang ngồi cạnh Thái tử Dạ Vô Trần, cậu bé không ăn gì, thần sắc trên khuôn mắt rất chăm chú, nhìn chằm chằm vào các vũ cơ đang không ngừng nhảy múa.

Sắt Sắt cầm đóa thụy liên, lặng lẽ đi tới bên Triệt Nhi.

“Tà công tử, hoa đây, tặng cậu!” Sắt Sắt đưa hoa tới trước mặt Triệt Nhi, khẽ nói bên tai cậu.

Triệt Nhi quay đầu lại nhìn Sắt Sắt, chớp nhẹ hàng mi dài, cười nói: “Ngươi cầm lấy đi, ta đang xem múa!”

Sắt Sắt cười, cố nén giọng, giọng điệu ngấm ngầm ra lệnh: “Tà công tử, muộn rồi, cậu nói một tiếng với Điện hạ, thuộc hạ sẽ đưa cậu về trước.”

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao lần này Triệt Nhi không chịu nghe lời Sắt Sắt, cậu bé quay đầu lại nói: “Ta muốn xem múa, trong số mấy vũ cơ này có một người đẹp lắm, ta muốn xem cô ta.”

Sắt Sắt ngẩn người, phát cáu lên. Nàng rất ngạc nhiên trước phản ứng bất thường của Triệt Nhi. Tuy Triệt Nhi bướng bỉnh, nhưng vốn vô cùng hiểu chuyện, hơn nữa trước mặt nàng, lúc nào cũng đặc biệt ngoan ngoãn. Lẽ nào vũ cơ đó có gì đặc biệt thật ư? Sắt Sắt tuy trong lòng lo lắng, chỉ muốn kéo Triệt Nhi đi, nhưng nếu làm vậy, ắt hẳn sẽ khiến mọi người hoài nghi. Nàng chỉ còn cách nhẫn nại chờ đợi, yên lặng đứng đằng sau Triệt Nhi, trong lòng mong rằng sau khi Triệt Nhi thấy vũ cơ đó múa rồi, sẽ theo nàng rời khỏi nơi này.

Dạ Vô Trần ngồi bên Triệt Nhi, trên mặt nở nụ cười rất hiền hòa, thỉnh thoảng lại đứa ánh mắt yêu chiều nhìn sang Triệt Nhi, dường như bằng lòng hết với bất kỳ hành động nào của Triệt Nhi. Nhưng Sắt Sắt thấy thần thái yêu chiều đó của hắn mà trong lòng không khỏi ngấm ngầm ớn lạnh từng cơn.

Sắt Sắt không nhìn Dạ Vô Yên, nàng cố gắng tránh cho ánh mắt mình không nhìn về phía đó. Có điều dù đứng nghiêm trang sau lưng Triệt Nhi, khóe mắt nàng vẫn cảm nhận được, chàng đang ngồi nguyên đó, không biết từ lúc nào ánh mắt đã rời khỏi người Triệt Nhi nhìn về phía nàng. Trước tiên chăm chú nhìn vào đóa thụy liên trên tay nàng, rồi nhìn vào khuôn mặt nàng.

Nàng có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén, thâm trầm của chàng. Chỉ trong khoảnh khắc, Sắt Sắt có cảm giác như mình đang bị nhìn thấu tim gan. Bộ dạng thế này hắn chàng không thể nhận ra được chứ? Sắt Sắt còn đang nghĩ, đột nhiên cảm thấy ánh mắt Dạ Vô Yên ngưng thần, đôi mắt đột nhiên nheo lại.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sắt Sắt bỗng chùng xuống, ngón tay ngọc ngà trong tay áo siết chặt lại. Nếu thế này mà còn bị chàng nhận ra thì thuật dịch dung đúng là quá tệ. Nàng vốn định học thuật dịch dung, nhưng thế này có lẽ khỏi cần học nữa.

Đúng lúc đó, đột nhiên tiếng nhạc phía trước thay đổi, tiếng đàn thanh thoát như nước chảy vang lên trong điện. Dạ Vô Yên và Sắt Sắt đều bị tiếng đàn trong trẻo đó hút hồn, quay đầu nhìn lên đài múa.

Sắt Sắt thở phào, không biết nếu Dạ Vô Yên cứ tiếp tục nhìn nàng như vậy, liệu có nhận ra nàng hay không.

Trên đài múa, một cô gái áo trắng trên mặt che khăn sa đột nhiên xuất hiện giữa đám vũ cơ. Vì trên mặt che khăn nên không nhìn rõ bộ dạng ra sao, nhưng những động tác của cô ta vô cùng uyển chuyển, điệu múa bay bổng nhẹ nhàng. Điệu múa hòa cùng tiếng nhạc dịu dàng, êm ái, như thể chỉ e khiến mọi người tỉnh mộng.

Mọi người ngồi trên bàn tiệc lúc này cứ ngỡ bản thân mình đang mơ, trong giấc mơ đó họ thấy có tiên nữ giáng phàm, và đang không ngừng nhảy múa. Khuôn mặt Triệt Nhi vô cùng chăm chú, mắt không rời khỏi điệu nhảy của cô gái này.

“Đây là cô gái con muốn xem sao?” Sắt Sắt cúi người, khẽ nói bên tai Triệt Nhi.

Triệt Nhi gật đầu nhẹ đáp: “Vừa rồi ở ngoài điện con đã thấy cô ta, cô ta rất...” Còn chưa kịp nói hết, bỗng nghe tiếng đàn chuyển sang mạnh mẽ, cô gái nhón chân, nhẹ nhàng bay lên tay các vũ cơ khác, những chiếc chuông bạc ở mắt cá chân cũng theo đó vang lên những âm thanh giòn giã, trong nội điện phút chốc đã chìm trong yên lặng.

Tiếng đàn dần lặng đi, chậm rãi êm ái đến độ không thể nghe thấy nữa, trong gian phòng tĩnh mịch, chỉ còn nghe tiếng chuông reo trên cổ chân cô

https://thuviensach.vn

gái áo trắng, trước mắt chỉ còn điệu múa đẹp đẽ, và ống tay áo phấp phới nhẹ bay của nàng ta...

Sắt Sắt nhớ lại mình từng có khoảng thời gian múa trên lòng bàn tay Dạ Vô Yên, lúc đó, nàng cho rằng mình đã tìm được bàn tay có thể nâng đỡ cho điệu múa của mình. Nhưng nào ngờ, ý nghĩ ngây ngô đó của nàng cuối cùng cũng tan thành mây khói. Nhìn cô gái đang múa trước mặt, trái tim Sắt Sắt bỗng dâng lên dự cảm không lành.

Nàng liếc mắt nhìn Dạ Vô Yên, chỉ thấy chàng vẫn ngồi đó, trên khuôn mặt tuấn tú không hề có biểu hiện gì, ánh mắt thâm trầm dán chặt vào cô gái đang nhảy múa trước mặt, hiển nhiên chàng đã bị điệu múa của cô ta mê hoặc. Có điều, lông mày chàng khẽ chau lại, ánh mắt tuy chuyên tâm nhưng đôi môi mỏng nhếch lên có đôi phần hoảng hốt. Dường như chàng nhìn cô gái đó để nhớ về một người con gái khác.

Những ngón tay dài của chàng đưa ra khỏi tay áo rộng, cầm chiếc chén đầy rượu ngon trên tay, chiếc chén bằng bạch ngọc, đẹp đẽ lung linh, thấp thoáng thấy rượu trong chén rung rung, như những đợt sóng trên mặt hồ tĩnh lặng vậy.

Cùng với điệu múa của cô gái đó, thứ hiện lên trước mắt Dạ Vô Yên giống như chiếc đèn kéo quân. Tất cả chỉ là dáng vẻ của Sắt Sắt.

Trong rừng hoa, gió thổi nhẹ, mưa lâm thâm, những cánh hoa đỏ và trắng rơi đầy dưới đất, cùng tiếng gió mưa, nàng dẫm lên những cánh hoa, cuồng say múa. Dáng điệu mê hoặc như muốn trút hết những đau khổ trong lòng. Nàng múa suốt hai canh giờ, cuối cùng, nàng như hồ điệp sức cùng lực kiệt, rơi xuống đất bùn. Lúc đó, chàng liền nghĩ, nỗi đau nào có thể khiến nàng dùng điệu múa như điên cuồng đó để giải tỏa nỗi sầu đây?!

Đột ngột.

https://thuviensach.vn

Bên hồ bán nguyệt, nàng mặc tấm áo trắng, ngón tay cầm chiếc đĩa sứ, khẽ rung lên trong không trung, lấy thanh âm giòn tan làm nhạc điệu, nàng như đóa sen trắng nở trong thứ âm nhạc lạnh trong đó, không ngừng đung đưa trước gió.

Trong biển hoa phía sau Xuân Thủy Lầu, nàng múa trong tiếng tiêu của chàng, ngón chân đạp trên cánh hoa, điệu múa phiêu bồng. Chàng không ngừng được bay về phía nàng, vốn định ôm chặt lấy tấm thân yêu kiều ấm áp ấy, không ngờ, nàng lại đáp xuống bàn tay chàng, xoay người nhẹ nhàng nhảy múa.

Khoảnh khắc chàng nhìn góc váy tung bay của nàng, trái tim có cảm giác vĩnh hằng. Chàng nguyện đưa bàn tay mình ra, để gót ngọc của nàng cứ thế múa suốt cả cuộc đời này trên bàn tay mình. Nhưng khoảnh khắc hạnh phúc đó sao quá ngắn ngủi, là chàng sai, chàng đã sai, hết lần này đến lần khác, đến nỗi đẩy nàng xuống vực sâu thăm thẳm.

Dạ Vô Yên khép hàng mi dài đen nhánh, che đi nỗi bi ai vừa dâng lên trong khóe mắt.

Tiếng vỗ tay rộ lên, Dạ Vô Yên ngước nhìn lên, chỉ thấy cô gái đó đã nhảy xuống khỏi tay của những cô gái khác, tiếng đàn cũng đã dừng hẳn. Cô gái đó yểu điệu đi lên phía trước, dịu dàng thi lễ, tấm mạng che mặt lúc này vừa hay rơi xuống, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ mê người.

Trái tim Dạ Vô Yên đột nhiên như bị móng mèo cào phải, trái tim không đừng được thắt lại đau đớn.

Cô gái này, lông mày nàng ta, mắt nàng ta đều giống hệt người mà chàng vẫn ngày đêm mong nhớ.

Tay Dạ Vô Yên run lên, rượu trong chén lập tức đổ xuống bàn. Nhưng chàng vẫn không hề hay biết, chỉ yên lặng ngắm nhìn cô gái đó không chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Là nàng sao?

Đúng là nàng thật sao?

Cô gái đó rời gót sen dịu dàng đi tới, quỳ trên sàn đá lạnh, thanh âm êm ái, khe khẽ nói: “Dân nữ khấu kiến Thái tử Điện hạ, khấu kiến Tuyền Vương, Dật Vương và các vị đại nhân!” Ngay cả thanh âm cũng có ba phần giống nàng.

Dạ Vô Yên bỏ ly rượu trong tay xuống, vẫn chưa tỉnh lại sau cơn chấn động vừa rồi. Đúng là nàng, lẽ nào ông trời hậu ái, cuối cùng cũng cho chàng cơ hội được bù đắp? Chàng gần như đứng bật dậy, bước thật nhanh tới bên cô gái, chỉ nghe tiếng Dạ Vô Trần cười lớn: “Bình thân! Mỹ nhân này từ đâu tới vậy, lại tuyệt sắc đến thế này, không biết phương danh là gì?”

Cô gái uyển chuyển đứng dậy, ngọt ngào đáp: “Dân nữ là vũ công của Yên Chi Lầu, hoa danh Mặc Nhiễm. Dân nữ được Diệp đại nhân gọi tới chúc thọ Tuyền Vương.”

“Ồ? Mặc Nhiễm, tên hay quá. Không biết tên thật của cô là gì?” Dạ Vô Trần tiếp tục cười hỏi.

Mặc Nhiễm cười khẽ nói: “Tiểu nữ bốn năm trước không biết vì sao mất trí, đến giờ vẫn không nhớ ra tên họ mình là gì. Vì thế, Điện hạ cứ gọi tiểu nữ là Mặc Nhiễm thôi ạ.”

Dạ Vô Yên nghe vậy, trong lòng càng thêm chấn động. Bốn năm trước bị mất trí nhớ? Bàn tay lớn của chàng run lên, ly rượu trong tay đã bị bóp vỡ từ lúc nào không biết.

Vào khoảnh khắc khi tấm khăn che mặt của cô gái đó rơi xuống, Sắt Sắt ngạc nhiên không kém gì Dạ Vô Yên. Nàng không ngờ trên đời lại có cô gái giống mình như thế. Không chỉ dung mạo giống, ngảy cả điệu múa cũng nhẹ nhàng phiêu dật không thua gì nàng.

https://thuviensach.vn

Sao lại như thế được? Điều này thật khiến người khác khó tin. Chẳng trách Triệt Nhi nhìn thấy cô gái này, nhất định đòi ở lại.

Cô gái đó nói bốn năm trước bị mất trí nhớ, trong lòng Sắt Sắt nghe vậy liền chùng xuống, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo.

Có vẻ đây là một âm mưu!

Có điều Sắt Sắt không hiểu, có kẻ tìm cô gái giống nàng như vậy để làm gì, muốn Dạ Vô Yên bị kích động ư?

Sắt Sắt quay đầu lại nhìn Dạ Vô Yên, chỉ thấy thần sắc trên mặt chàng thay đổi, trong đôi mắt thâm sâu trào dâng nỗi kinh ngạc vô ngần. Chàng nhìn chằm chằm vào Mặc Nhiễm, thần tình vô cùng phức tạp.

Dạ Vô Yên vẫn còn tình cảm với nàng ư? Nếu không sao chàng lại quan tâm đến một cô gái giống nàng như thế? Đúng lúc đó, cô gái liền ngẩng mặt lên. Tóc trên má phải tung bay, lộ ra một vết sẹo dài đáng sợ. Vừa rồi bị tóc mai che lại nên chưa nhìn rõ.

Thấy vết sẹo đó, trái tim Dạ Vô Yên như bị sét đánh, trong lòng đột nhiên trở nên trống rỗng, chỉ còn khuôn mặt trắng như tuyết và vết sẹo đáng sợ đó đan vào nhau, lướt qua trước mặt.

Chàng không phải chưa từng nghĩ tới việc rơi từ trên vách núi cao như vậy xuống, cho dù may mắt thoát chết, cũng sẽ phải chịu khổ nạn thế nào. Chàng không dám nghĩ, vì chàng không thể nào chịu đựng nổi việc nàng ở một nơi mà chàng không biết là đâu, âm thầm chịu đựng nỗi đau mà chính chàng là thủ phạm gây ra. Thế nên khi nhìn thấy vét sẹo trên mặt Mặc Nhiễm, trái tim chàng đau đớn như bị dùi đâm.

Năm xưa, hẳn là nàng đau đớn lắm!

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhìn vết sẹo trên mặt Mặc Nhiễm, nàng không đừng được hít sâu một hơi lạnh lẽo. Nói ra, khuôn mặt Mặc Nhiễm không hoàn toàn giống nàng, chỉ là thêm vết sẹo này vào, sẽ khiến người khác nhìn vào không nhận ra mặt cô ta to nhỏ thế nào, thế nên nhìn lại càng giống nàng thêm vài phần mà thôi.

Trong lòng Sắt Sắt vô cùng kinh ngạc, cô gái này rốt cuộc là do ai phái tới mà phải ngụy tạo thêm vết sẹo này?

Năm xưa khi nàng rơi từ trên vách núi xuống, thân hình sượt qua vách đá, nên vết thương chằng chịt khắp người. Tuy dùng thuốc, nhưng vẫn để lại rất nhiều sẹo, trên thân thể chỗ nào cũng có cả. Hơn nữa, sau lưng, vì thương thế khá nặng nên sẹo cũng khá lớn. Nhưng may mắn trên mặt Sắt Sắt không hề để lại sẹo, còn cô gái này, vì muốn để Dạ Vô Yên thương tâm mà vạch lên mặt một vết sẹo đáng sợ như vậy sao.

Sắt Sắt yên lặng đứng một bên quan sát. Mặc Nhiễm tuy thần thái dịu dàng điềm đạm, nhìn có vẻ lạnh lùng bình thản, nhưng Sắt Sắt lại nhìn thấy những ngón tay cô ta thò ra ngoài, đang nắm chặt lấy ống tay áo trong vô thức, kéo hình bông sen thêu ở đó đến mức biến dạng.

Sắt Sắt nhếch môi cười lạnh, nàng đâu có động tác như thế bao giờ. Hiển nhiên cô nàng Mặc Nhiễm này trong lòng đang cực kỳ lo lắng. Có lẽ nàng ta sợ Dạ Vô Yên phát hiện ra mình là đồ giả.

Cả Thanh Tâm Điện đều chìm trong tĩnh lặng, Dạ Vô Yên từ chỗ ngồi đứng bật dậy, chầm chậm bước tới gần Mặc Nhiễm.

Sắt Sắt chăm chú nhìn Dạ Vô Yên bước qua mình, đi thẳng tới trước mặt cô gái kia rồi đứng ngây ra đó!

Dạ Vô Yên không nói gì, đôi mắt phượng sâu thẳm dò xét một lượt trên mặt cô gái kia, chàng cầm đôi tay ngọc ngà của cô gái đó lên, động tác cực kỳ dịu dàng, giống như đang cầm thứ bảo bối mong manh dễ vỡ, đã mất đi

https://thuviensach.vn

rồi nay mới tìm lại được. Cực kỳ cẩn thận, cực kỳ chăm chút. Khuôn mặt vốn dĩ lạnh đạm lúc này mang đầy sự dịu dàng không hề che giấu, dịu dàng đến mức dường như có thể nhấn chìm người khác. Đôi mắt đen sâu, đáy mắt mơ hồ dường như có một tầng hơi nước khiến người ta nhìn vào bất giác phải hoài nghi, người đàn ông này có thể khóc bất cứ lúc nào.

Mặc Nhiễm mở to hai mắt nhìn người đàn ông lạnh lùng cao quý đang đứng trước mặt, cô ta nhìn khuôn mặt tuấn tú của chàng, người có thể vì một người con gái mà gạt bỏ đi lớp sương giá lạnh lùng. Lúc ấy trái tim cô ta đột nhiên chùng xuống. Khi ánh mắt sâu thẳm sắc bén của chàng nhìn vết sẹo trên khuôn mặt cô ta toát lên vẻ dịu dàng có sức mạnh nhấn chìm người khác, nhất thời, cô ta gần như quên mất mình là ai, và mình đang đóng giả ai.

“Vương gia, người đang làm gì vậy?” Hồi lâu, cô ta mới hết ngẩn người, định thần lại, liền thì thầm khẽ hỏi.

“Cuối cùng ta cũng chờ được nàng quay về rồi!” Chàng nắm bàn tay cô ta, nhìn cô ta dịu dàng. Ngữ khí trong lời nói của chàng cực kỳ êm ái, giống như sợ nếu mình nói to, cô ta sẽ lại biến mất như một giấc mộng.

“Trước đây chúng ta biết nhau ư?” Mặc Nhiễm ngước mắt, lông mi cong dài khẽ chớp, trong đôi mắt long lanh như nước chất chứa đầy nỗi hoài nghi.

“Suỵt...” Dạ Vô Yên khẽ đặt ngón tay lên môi, khe khẽ nói: “Để Bản vương nhìn ngắm nàng thật cẩn thận nào.” Chàng đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt cô ta, từ lông mày tới khóe mắt, từ sống mũi tới làn môi, rồi vuốt qua cả vết sẹo dài của cô ta nữa.

“Tuyền Vương, xin ngài tự trọng!” Mặc Nhiễm khẽ đẩy chàng ra, rồi lại ngồi xuống trước án để đàn, lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên nhếch môi, khuôn mặt tuấn tú hiện lên nụ cười, thân hình cao lớn cúi xuống trước mặt cô ta, trong đôi mắt tràn ngập ý cười, mang theo một chút mê hoặc, nhìn ngắm đến mức khiến cô ta lo sợ. Cô ta bị chàng nhìn đến đỏ mặt, suýt quên cả việc mình phải làm ra bộ mặt lạnh nhạt lạnh lùng.

Ánh mắt của mọi người trên nội điện đều mở to chăm chú nhìn về phía Dạ Vô Yên và cô gái đó đang không ngừng dịu dàng quyến luyến. Văn võ bá quan dường như không thể tin vào mắt mình nữa, Tuyền Vương lại có thể say mê một cô gái đến như thế sao? Đúng là không thể tưởng tượng được.

Có phải là thật không?

Dạ Vô Yên quay người, khuôn mặt tuấn tú giống như đông qua xuân tới, nở một nụ cười nhẹ như gió xuân, đẹp đến mê người.

“Khiến các vị phải chê cười rồi, cô gái mà Bản vương đã mất đi nay tìm lại được chính là...”

“Ôi chao, ta thích tỷ tỷ này quá! Tỷ tỷ ơi, tỷ xinh đẹp quá! Tỷ có thể cho ta ôm một cái được không?” Dạ Vô Yên còn chưa kịp nói hết câu, một bóng người nhỏ bé đã đứng dậy từ trên bàn tiệc, chạy mau tới trước mặt Mặc Nhiễm, vùi đầu vào lòng cô ta.

“Tỷ tỷ, ta thích điệu múa của tỷ tỷ lắm!” Triệt Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, hào hứng nói.

Dạ Vô Yên bị Triệt Nhi ngắt lời, chàng cau mày, hờ hững nhìn Triệt Nhi đang nũng nịu trong lòng Mặc Nhiễm.

“Mặc Nhiễm tỷ tỷ, tỷ có thích ta không?” Triệt Nhi mở to đôi mắt đen long lanh như thủy tinh, hàng mi cong vút như cánh bướm, trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc là thần thái mong mỏi vô cùng.

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là ta thích đệ rồi.” Mặc Nhiễm cười dịu dàng, đưa tay vuốt nhẹ lên đầu Triệt Nhi.

“Vậy tỷ có đồng ý lấy ta không? Ta bảo đảm sẽ chỉ lấy một mình tỷ tỷ làm phu nhân thôi, cho dù cô nương khác có khóc lóc cầu xin, ta cũng không lấy họ đâu.” Triệt Nhi từ trong lòng Mặc Nhiễm ngẩng đầu lên, nói một cách vô cùng nghiêm chỉnh.

Câu này vừa nói ra khiến mọi người không khỏi xôn xao, đứa bé này liệu được mấy tuổi rồi mà đòi lấy thê tử? Thái tử Dạ Vô Trần có phần ngượng ngập liền hắng giọng một tiếng, hắn hối hận khi đêm nay trót nhận là cha đứa bé này.

Mặc Nhiễm nghe vậy cười nói với Triệt Nhi: “Đệ năm nay mấy tuổi rồi? Chờ khi đệ lấy ta, ta đã thành bà già rồi.”

Triệt Nhi chu miệng, đáp: “Ta không chê tỷ già đâu.”

“Nhưng ta chê đệ còn nhỏ đấy!” Mặc Nhiễm nói. Cậu nhóc này đúng là lắm chuyện, có điều nhìn khuôn mặt ngây thơ vô tà đó, đúng là không thể tức giận được.

Triệt Nhi chu miệng, trong khi Dạ Vô Yên tiến lại nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Mặc Nhiễm, cười nhạt nói: “Bản vương tuyên bố, đây là thê tử mất tích mới tìm lại được của ta!”

Chữ “thê tử” vừa nói ra, trái tim Sắt Sắt liền cảm thấy vô cùng đau đớn.

Nhìn chàng gọi cô gái khác là “thê tử” có phải rất buồn cười không? Còn cô gái kia rõ ràng chỉ có bộ dạng bên ngoài hơi giống nàng thôi. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Chính tay chàng đẩy nàng xuống vực, vậy mà chàng vẫn coi nàng là thê tử sao? Còn nữa, lẽ nào chàng không nhận ra cô gái này là giả mạo sao?

https://thuviensach.vn

Lời nói của Dạ Vô Yên lập tức khiến đại sảnh trở nên xôn xao, tất cả đều không ngừng suy đoán về thân phận của cô gái kia. Những cô gái ở nơi khuê các rất ít để người ngoài biết mặt, thế nên cho dù các đại thần tham gia yến tiệc đều đã từng gặp mặt Sắt Sắt, nhưng cực kỳ ít người có thể nhận ra nàng.

“Tuyền Vương, không biết Vương phi của ngài có thân phận thế nào?” Một vị đại thần đứng dậy hỏi, dẫu sao bốn năm nay Dạ Vô Yên cũng không hề lấy thê nạp thiếp, bọn họ còn cho rằng chàng sẽ sống cô độc đến già, đột nhiên ở đâu ra một thê tử thế này. Thế nên không có ai là không khỏi kinh ngạc.

Dạ Vô Yên khẽ cười, ngoảnh đầu nhìn Mặc Nhiễm, chậm rãi nói: “Nếu nàng đã mất ký ức, Bản vương tạm thời không thể nói ra thân phận của nàng được.”

Mọi người đều cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhưng trên yến tiệc, những lời chúc mừng không ngớt vang lên.

“Dân nữ là Vương phi của Vương gia thật ư?” Mặc Nhiễm nghi ngờ hỏi, đôi mắt ngập tràn ý nghi hoặc.

Dạ Vô Yên cười đáp: “Đương nhiên rồi, tuy mất trí, nhưng nàng vẫn là thê tử của ta.” Dạ Vô Yên khẽ nói, khuôn mặt sángi bóng, bên khóe môi mỏng nhếch lên thành một nụ cười mơ hồ, có điều, trong nụ cười đó lại ẩn giấu sự lạnh lùng khó mà phát hiện.

Bất ngờ một bóng áo màu lam chầm chậm tiến tới, đó là Dật vương Dạ Vô Nhai. Cả tối nay Dạ Vô Nhai chỉ ngồi đó, không hề nói gì, chỉ chìm trong yên lặng uống rượu, hắn chính là đại diện cho sự yên lặng trong đám đông ồn ã và náo nhiệt này. Chỉ khi cô gái áo trắng Mặc Nhiễm xuất hiện, ánh mắt hắn mới như dậy sóng.

https://thuviensach.vn

Lúc hắn chầm chậm bước ra, đi tới bên Dạ Vô Yên, ánh mắt ôn hòa chăm chú nhìn vào Mặc Nhiễm, cái nhìn sâu thẳm phức tạp, vừa vui mừng lại vừa pha vài phần đau đớn. Hồi lâu, ánh mắt hắn mới nhìn về phía Dạ Vô Yên, nói một cách chắc chắn: “Chúc mừng lục đệ, viên ngọc lưu lạc ở biển xanh nay đã lại quay về, ngũ ca còn có việc, xin cáo từ trước đây!”

Bước chân rời đi của Dạ Vô Nhai có phần loạng choạng, Kim Tổng quản vội vã tiễn ra ngoài.

Đêm đã về khuya, yến tiệc cũng vào hồi tàn, theo Dạ Vô Nhai cáo biệt, khách khứa cũng lục tục cáo từ. Dạ Vô Trần cười nhạt rồi đứng dậy, gọi Triệt Nhi muốn đưa cậu bé đi.

Sắt Sắt liếc mắt về phía Triệt Nhi, vừa rồi nàng đã khẽ nói với Triệt Nhi, nhất định không được đi theo Dạ Vô Trần. Nàng vốn định mang Triệt Nhi đi từ giữa bữa tiệc, nhưng không ngờ lại kéo dài tới tận lúc này. Nếu giờ lại về cùng Dạ Vô Trần, chắc chắn hành tung của nàng và Triệt Nhi sẽ sớm bị Dạ Vô Trần điều tra được.

Triệt Nhi ngồi lì trên ghế, nói: “Con không đi, con muốn đi theo Mặc Nhiễm tỷ tỷ, tỷ ấy ở đâu, con sẽ ở đó!” Dường như đang tức giận về việc vừa rồi Dạ Vô Trần nhường lại Mặc Nhiễm cho Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Trần chau mày, lạnh lùng nói: “Không được! Con chỉ là đứa trẻ, sao lại không nghe lời thế hả?”

“Con không đi đâu! Con muốn ở đây, con muốn ở cùng Mặc Nhiễm tỷ tỷ!” Triệt Nhi đứng dậy khỏi ghế, chạy tới sau lưng Dạ Vô Yên, bàn tay nhỏ bé kéo áo Dạ Vô Yên, nói một cách đau khổ: “Vương gia, ngài cho ta ở đây đi mà! Ta muốn ở với Mặc Nhiễm tỷ tỷ, ta còn muốn chơi với Lương công tử!”

Dạ Vô Yên quay lại nhìn Triệt Nhi, cúi xuống mỉm cười nói: “Vương phủ của ta không tốt bằng ở phủ Thái tử đâu. Cháu có muốn ở lại thật

https://thuviensach.vn

không?” Không hiểu vì sao Dạ Vô Yên cực kỳ yêu thích đứa trẻ này. Nhưng nó là con của Dạ Vô Trần, nếu giữ lại trong phủ, nhỡ có chuyện gì, chàng không thể gánh vác nổi.

Triệt Nhi nhận ra sự do dự của Dạ Vô Yên, đôi mắt phượng đột nhiên bị phủ lên một lớp sương mờ, lớp sương đó nhanh chóng đọng thành nước mắt tuôn rơi lã chã. Không có tiếng khóc, nhưng cực kỳ đáng thương, cực kỳ đáng mủi lòng.

Trái tim Dạ Vô Yên đột nhiên mềm yếu, có điều bất luận thế nào cũng không thể để đứa bé này trong phủ chàng được. Chàng đứng dậy cười nói: “Hoàng huynh, Tà Nhi đúng là đáng yêu, có điều e là ở trong phủ của Bản vương sẽ phải chịu tiệt thòi.”

Dạ Vô Trần nhìn khuôn mặt bé nhỏ đầm đìa nước mắt của Triệt Nhi, nét mặt hắn rất khó đoán là đang nghĩ gì. Nghĩ ngợi hồi lâu, hắn đột nhiên cười nói: “Không sao, nếu nó thích thì đêm nay phiền Hoàng đệ vậy.” Nói rồi, hắn xoa đầu Triệt Nhi đưa lời căn dặn: “Không được nghịch ngợm đâu đấy.”

“Vâng!” Triệt Nhi vui vẻ nở nụ cười.

“Ngươi và Trương Hữu nữa, các người ở lại Tuyền Vương Phủ trông nom tiểu công tử!” Dạ Vô Trần liếc nhìn Sắt Sắt và một tên thị vệ, lạnh lùng dặn dò, “Còn những vú em a hoàn khác, ta nghĩ chắc trong phủ của Hoàng đệ cũng không thiếu đâu.”

Dạ Vô Yên khẽ chau mày, lúc này mới phát hiện ra việc Triệt Nhi ở lại đúng là một chuyện cực kỳ rắc rối.

Dạ Vô Trần cười nhạt cáo từ, rồi được đám thị vệ tiền hô hậu ủng đưa đi. Dạ Vô Yên nhìn bọn họ đi rồi, chau mày nói: “Kim Tổng quản, đưa Tà công tử vào nơi ở của Bản vương.”

https://thuviensach.vn

Tuy Tuyền Vương Phủ canh phòng nghiêm ngặt, nhưng chàng vẫn không yên tâm, đành để nhóc con rắc rối này ở cùng chàng vậy. Như thế chàng mới có thể ngủ yên.

“Vương gia, vậy còn Mặc Nhiễm cô nương, à không, Vương phi, nàng ấy ở đâu? Có phải ở Đào Yêu Viện như trước kia không?” Kim Tổng quản khom người hỏi.

“Không cần, cũng ở Khuynh Dạ Cư cùng ta luôn.” Dạ Vô Yên cười nhạt nói, trong đôi mắt sâu thẳm toát lên một nỗi bi thương không dễ gì nhận ra.

Khuynh Dạ Cư là nơi ở của Dạ Vô Yên, khi còn làm Thứ phi của chàng, Sắt Sắt đã từng tới đây ba lần.

Lần đầu tới đây là trong buổi yến tiệc sinh nhật Y Doanh Hương, nàng bị Y Doanh Hương đẩy xuống hồ, Dạ Vô Yên cứu nàng từ dưới hồ lên, ôm nàng tới đây. Lần thứ hai nàng tới là để cầu xin Dạ Vô Yên cho mình rời khỏi Vương phủ, đúng lúc chàng đang vẽ tuyết liên. Kết quả là hai người đánh cược, rồi nàng vì vụ cá cược đó mà xông vào rừng trúc. Lần cuối cùng cũng là lần nàng ở đây lâu nhất, chính là sau khi xông vào rừng trúc thất bại, được Dạ Vô Yên bế về, rồi ở đây dưỡng thương.

Ba lần thì hai lần nàng được chàng bế về đây.

Nhớ lại những chuyện đó, Sắt Sắt vẫn có cảm giác như ở một kiếp khác vậy. Đến giờ Sắt Sắt vẫn không hiểu, vì sao lúc đó Dạ Vô Yên lại ôm nàng về Khuynh Dạ Cư. Nàng còn nhớ khi đó rõ ràng chàng rất ghét nàng.

Khuynh Dạ Cư là nơi ở có diện tích lớn nhất trong Vương phủ, ngoài chính điện ra, diện tích còn lại chính là phòng ngủ của Dạ Vô Yên. Bên phải là một gian phòng khá lớn để không, Dạ Vô Yên liền đưa Triệt Nhi tới đó. Còn Mặc Nhiễm, đương nhiên là được Dạ Vô Yên đưa vào phòng ngủ cùng chàng.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên sẽ không ngủ cùng cô nàng Mặc Nhiễm đó chứ? Nàng không tin, với sự tinh tường của mình, Dạ Vô Yên lại không nhận ra cô gái đó là giả? Dù sao, bọn họ cũng đã từng sống cùng nhau một khoảng thời gian, hai người cũng coi như đặc biệt thân thiết! Tuy nàng rất ngu ngốc, không nhận ra Minh Xuân Thủy chính là Dạ Vô Yên, nhưng chỉ vì chàng hóa trang quá giỏi, ngay đến giọng nói và mùi cơ thể cũng thay đổi được. Còn cô nàng Mặc Nhiễm này tuy có phần giống nàng, nhưng nhất cử nhất động, nụ cười, ánh mắt vẫn có những điểm không hề giống nàng.

Triệt Nhi ở căn phòng lớn bên phải, trước cửa có tấm bình phong bằng lưu li, sau bình phong là một chiếc giường rất đẹp. Trong phòng, dù là bàn ghế hay tủ áo đều vô cùng tinh xảo.

“Căn phòng này cũng tạm được!” Đôi mắt đen của Triệt Nhi đưa qua đưa lại, nhìn khắp phòng một lượt, rồi cảm thán một cách thờ ơ. Giọng nói còn non nớt mà giọng điệu rất nghiêm túc, ra bộ người lớn như ai.

Mấy thị nữ mà Dạ Vô Yên phái tới hầu hạ Triệt Nhi nghe vậy đều không khỏi mỉm cười, ánh mắt ngấm ngầm đánh giá Triệt Nhi. Khi thấy dáng vẻ Triệt Nhi đáng yêu, trong lòng họ ai cũng không khỏi tiếc nuối, đứa nhỏ đáng yêu này sao lại là con Thái tử chứ, nếu là con của Vương gia thì tốt biết bao!

“Đứa bé đáng yêu quá, có điều Vương phi về phủ, không chừng chẳng bao lâu nữa Vương phủ chúng ta sẽ có thêm tiểu công tử cũng nên.” Một thị nữ áo xanh cười hi hi nói.

“Đúng đấy!” Cả đám thị nữ vừa thu dọn trong phòng, vừa khe khẽ nói chuyện. Đương nhiên họ chỉ coi Triệt Nhi như đứa trẻ bình thường khác, vì thế mới nói những chuyện này mà không e dè chút gì.

“Vương phi về phủ là sẽ có thêm tiểu công tử sao?” Triệt Nhi nghe vậy, tò mò hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi, đêm nay Vương gia và Vương phi ở bên nhau, đương nhiên là sẽ có tiểu công tử rồi!” Thị nữ đó khẽ mỉm cười nói.

“Ồ...” Triệt Nhi khẽ “ồ” lên một tiếng, cố kéo dài giọng. Rõ ràng là không hiểu gì, nhưng làm ra bộ như hiểu rõ lắm. Hàng lông mi dài khẽ chớp, mắt thoáng nheo lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Phòng dọn dẹp xong xuôi, các thị nữ ra ngoài hết, lúc này thị nữ Sính Đình của Dạ Vô Yên liền bước vào.

Sắt Sắt không ngờ Dạ Vô Yên lại phái Sính Đình tới hầu hạ, Sính Đình là thị nữ thân cận của Dạ Vô Yên, hơn nữa cô ta cũng biết võ công. Quả thực Dạ Vô Yên hết sức coi trọng Triệt Nhi.

Trong lòng Sắt Sắt có chút thấp thỏm, dẫu sao Sính Đình cũng có biết nàng. Có điều ánh mắt Sính Đình lúc này dường như đã bị Triệt Nhi thu hút. “Tà công tử, muộn rồi, mau nghỉ ngơi đi.” Sính Đình mang chậu rửa mặt tới, dịu dàng cười nói.

Triệt Nhi nhìn Sính Đình, thật hiếm có khi nào cậu lại chịu nghe lời mà rửa mặt chải đầu nhanh như vậy.

Sính Đình cười khẽ nói: “Tà công tử, cậu nghỉ đi nhé, nô tỳ đứng ngoài cửa, nếu có chuyện gì, lúc nào cũng có thể gọi nô tì.” Triệt Nhi chớp mắt cười đáp: “Ta không ngủ được, muốn ra ngoài đi lại.”

“Khuya lắm rồi, Tà công tử tốt nhất đừng ra ngoài nữa.” Sính Đình hờ hững nói.

“Ta chỉ ra ngoài một vòng thôi, không đi xa đâu. Nếu không ngươi đi theo ta nhé.” Dứt lời, cậu đã trượt từ trên ghế xuống, chầm chậm bước ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Sính Đình cũng không dám ngăn cản Triệt Nhi, chỉ đành đi sát theo sau cậu bé. Sắt Sắt đang đóng giả làm hộ vệ tùy thân của Triệt Nhi đương nhiên cũng không dám ngăn cản hành động bừa bãi của "chủ nhân". Thị vệ Trương Hữu mà Dạ Vô Trần phái ở lại thấy vậy cũng đi ngay theo phía sau họ.

Trong đêm tối, mấy người họ ai nấy đều có tâm sự riêng, không ngừng đi lại loanh quanh trong hành lang Khuynh Dạ Cư.

Những bông hoa nở về đêm tỏa ra mùi hương nồng nàn, gió đêm khẽ thổi, đưa mùi hương tới bên cánh mũi. Triệt Nhi hít sâu một hơi, thần sắc đột ngột vô cùng vui sướng. Cậu bé khoanh bàn tay nhỏ nhắn, đi đi lại lại ở hành lang, cứ lòng vòng mãi trước cửa phòng ngủ của Dạ Vô Yên.

Tim Sắt Sắt không ngừng đập mạnh, đột nhiên hiểu ra nhóc con này đang định giở trò gì. Chưa kịp nghĩ thêm gì, đã nghe tiếng người hô hoán trong phòng Dạ Vô Yên, giọng nói không cao không thấp.

Nghe giọng nói, xem ra đó là tiếng của cô nàng giả mạo Mặc Nhiễm.

Ánh mắt Triệt Nhi sáng lên, quay người xông tới trước cửa phòng ngủ Dạ Vô Yên. Cánh cửa không khóa, chỉ đóng hờ, thân hình bé nhỏ đẩy một cái đã xông vào được bên trong rồi.

Sính Đình đứng ở cửa, sắc mặt có phần bối rối, không biết có nên đi theo Triệt Nhi vào không. Sắt Sắt ngẩn ra một lát, liền lập tức xông vào theo. Bất luận thế nào, nàng cũng phải mang Triệt Nhi đi đã rồi hẵng hay.

Sắt Sắt vội vã xông vào phòng, vòng qua tấm bình phong, chạy sâu vào bên trong, đôi mắt sáng rực lên, vừa hay nhìn thấy tình cảnh trước mắt, vô cùng ướt át.

Đây không phải là lần đầu tiên Sắt Sắt thấy cảnh này. Bốn năm trước khi còn ở Bắc Lỗ Quốc, lúc nàng bị Vân Khinh Cuồng lừa tới trướng của

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên đã gặp phải cảnh như thế này rồi. Không ngờ tình cảnh hôm nay so với năm xưa còn ướt át hơn rất nhiều.

Trong phòng chỉ có duy nhất một ngọn nến mờ, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng. Trên mặt đất là một chiếc thùng tắm lớn, trong thùng sóng nước dập dờn, trên mặt đất nổi lên từng cánh hoa đỏ rực. Trong thùng tắm không có ai, người lúc này đang ở trên giường.

Trên giường, màn trướng còn chưa buông, Mặc Nhiễm cô nương như vừa tắm xong, chỉ khoác một tấm áo sa mỏng, lộ nửa bờ vai, tóc mây buông xõa, khuôn mặt ửng hồng, có phần hờn mát ra chiều giận dỗi nhìn Dạ Vô Yên đang đè trên người mình. Bộ dạng Dạ Vô Yên cũng chẳng hay ho gì, áo quần xộc xệch, tà áo trước ngực mở phanh, lộ ra bộ ngực rắn chắc. Đôi mắt phượng nheo lại, biểu cảm rất lạnh nhạt không rõ là tình cảm gì, dường như đang chìm đắm vào sự mê hoặc trước mặt. Ngón tay dài của chàng nhẹ trượt theo thân hình nuột nà của Mặc Nhiễm, dường như không thể dứt ra được.

Thấy cảnh đó, trước ngực Sắt Sắt cực kỳ bối rối, sắc mặt hơi sa sầm, tình cảm trong lòng càng thêm phức tạp.

Cảm giác giây phút này vô cùng kỳ lạ, giống như thể thấy Dạ Vô Yên đang quấn quít với một bản thân mình khác vậy. Nhưng bên cạnh cảm giác kỳ quái đó lại có chút đắng cay, vì đó thực không phải là mình, còn Dạ Vô Yên xem bộ dạng lại hoàn toàn không hề nhận ra.

Trước đây, có lẽ chàng cũng thích nàng, nhưng cảnh tượng trước mặt khiến Sắt Sắt nhận ra rằng có lẽ cái mà chàng thích trước đây chỉ là cái xác bên ngoài của nàng mà thôi. Nếu thực sự yêu con người nàng, sao ngay cả đến thật giả cũng không thể phân biệt?

Triệt Nhi đứng đó, mở to đôi mắt đen láy, ngây ra nhìn cảnh trước mặt, cái miệng nhỏ hơi hé ra, dường như cực kỳ kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cúi mắt, đưa tay bịt mắt Triệt Nhi, không ngờ chưa kịp bịt lại, đã thấy Triệt Nhi lạnh lùng nói: “Hai người đang đánh nhau ư? Tuyền Vương, sao ngài lại đánh Mặc Nhiễm tỷ tỷ? Mặc Nhiễm tỷ tỷ, ta tới cứu tỷ.” Vừa nói vừa vung nắm đấm nhỏ xíu tới.

Dạ Vô Yên thấy Triệt Nhi xông tới, trong đôi mắt đen sâu thẳm bỗng ánh lên một tia khác lạ khiến ngươi ta nhìn thấy không hiểu nổi rốt cuộc chàng đang nghĩ gì. Dạ Vô Yên đồng thời buông Mặc Nhiễm ra, giơ tay kéo lại áo, từ từ ngồi dậy.

Nắm tay bé nhỏ của Triệt Nhi vừa đúng đánh vào bụng chàng, Dạ Vô Yên chau mày, nửa quỳ nửa ngồi, chau mày hỏi: “Tà Nhi, cháu muốn bảo vệ nàng ấy ư?”

“Ta không phải Tà Nhi, ta là Vô Tà công tử!” Triệt Nhi dường như rất căm ghét cách gọi thân mật đó của Dạ Vô Yên, dường như chẳng có chút thiện cảm gì với người đang đứng trước mặt.

“Vô Tà?” Đôi mắt phượng của Dạ Vô Yên nheo lại, dường như đang ngẫm nghĩ về tên của đứa bé này, “Không phải Tà công tử mà là Vô Tà? Vô Tà công tử sao?”

“Ta muốn ngủ với Mặc Nhiễm tỷ tỷ!” Triệt Nhi cao giọng nói, cậu nhóc mới có mấy tuổi, vốn dĩ không hiểu ra thâm ý trong câu nói của Dạ Vô Yên.

Khóe miệng Dạ Vô Yên khẽ nhếch lên nụ cười nhàn nhã, “Được rồi! Nếu Vô Tà công tử thích, vậy Bản vương cũng không ngăn cản nữa.”

Triệt Nhi cười rất đắc ý, nói: “Được thôi, ngài tới phòng ta ngủ đi! Ta ngủ ở đây!” Cậu bé không muốn Dạ Vô Yên ở cùng cô gái này, vì thị nữ vừa rồi có nói, Tuyền Vương Phủ sẽ có tiểu công tử.

Dạ Vô Yên vẫn cười nhạt nói: “Được.”

https://thuviensach.vn

Chàng quay đầu nhìn Mặc Nhiễm nằm trên giường, nói: “Sắt Sắt, nếu nàng đã quên ta, tạm thời không thể chấp nhận ta, vậy cũng tốt, nếu nàng thích đứa trẻ này, mà đứa trẻ này cũng thích nàng, vậy thì để nó ở với nàng đi!”

Sắt Sắt nghe thấy Dạ Vô Yên dịu dàng gọi Mặc Nhiễm là Sắt Sắt, trong lòng nàng bỗng cảm thấy rất đáng cười.

Dạ Vô Yên dứt lời, liền mỉm cười đi ra khỏi phòng.

Sắt Sắt thấy chàng chầm chậm đi tới, lặng lẽ cúi đầu, khẽ khép hàng mi.

Khi Dạ Vô Yên đi qua nàng, bước chân đột nhiên dừng lại, trái tim Sắt Sắt giây phút đó căng như dây đàn, có điều, ánh mắt Dạ Vô Yên chỉ dừng lại trên khuôn mặt nàng trong khoảnh khắc, rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng một cách nho nhã.

Đêm đã khuya, bầu trời đen như nhung, những ngôi sao lấp lánh hắt lên những tia sáng yếu ớt. Cửa sổ chạm hoa khép chặt. Trong phòng, Dạ Vô Yên khoanh tay đứng trước bàn, thân hình cao lớn dưới ánh nến đổ thành chiếc bóng rất lớn trên tường.

“Điều tra ra chưa?” Dạ Vô Yên lạnh lùng hỏi.

Một bóng đen nhanh nhẹn nhảy vào trong phòng, thấp giọng nói: “Bẩm Vương gia, Mặc Nhiễm cô nương quả thực bốn năm trước xuất hiện ở Yên Chi Lầu, có điều nghe nói khi đó cứ ốm mãi, chỉ ở trong hậu viện dưỡng thương, vì thế hầu hết các cô nương trong lầu đều chưa gặp cô ta. Đến hơn một năm trước, cô ta mới bắt đầu mãi nghệ ở Yên Chi Lầu, nhưng cô ta luôn đeo mặt nạ, chưa bao giờ để lộ mặt thật, có lẽ vì muốn che đi vết sẹo trên mặt. Vì nhảy múa giỏi nên cô ta khá nổi danh ở Yên Chi Lầu. Diệp đại nhân mời các cô nương ở Yên Chi Lầu tới Vương phủ diễn có lẽ cũng không biết bộ dạng cô ra thế nào.”

https://thuviensach.vn

“Có lẽ không biết, nhưng nhất định chịu sự sai khiến của ai đó. Ngươi âm thầm điều tra xem, Diệp đại nhân vì sao lại nghĩ ra việc mời vũ cơ tới hiến nghệ mừng sinh nhật Bản vương.” Dạ Vô Yên lạnh lùng nói, con người Diệp đại nhân thế nào, Dạ Vô Yên biết rất rõ, ông ta rất chính trực, nhất định không phải là người của Dạ Vô Trần.

“Còn về đứa bé của Thái tử, thuộc hạ đã điều tra rồi, Thái tử quả thực có nuôi một ca kỹ ở bên ngoài, đúng là có một đứa con, tuổi cũng xấp xỉ Tà công tử.” Gã thám vệ đó bẩm báo từng lời từng chữ.

Dạ Vô Yên nghe vậy thoáng nhếch lông mày, đột nhiên quay người, đôi mắt đen ánh lên tia nhìn sắc bén: “Ngươi có thăm dò được bộ dạng đứa trẻ đó thế nào không?”

“Điều này thuộc hạ chưa điều tra ra, nghe nói đứa trẻ đó hơn một tháng trước đã được đưa vào phủ Thái tử rồi.”

Dạ Vô Yên chau mày, trước mắt hiện ra khuôn mặt đẹp như ngọc của Vô Tà công tử. Có lẽ Dạ Vô Trần thực sự có một đứa con ở bên ngoài, nhưng không chắc đứa bé đó chính là Vô Tà công tử này.

Nó nói nó không phải Tà công tử mà là Vô Tà công tử. Nếu đúng là con của Dạ Vô Trần, sao hắn có thể để trong tên con mình có chữ “Vô” được? Cho dù gia đình thường dân đi nữa cũng là phạm húy, huống hồ là Thái tử. Vì thế, chàng nghi ngờ tiểu công tử Vô Tà này không phải con của Dạ Vô Trần. Nhưng nếu không phải thì sao hắn lại dắt theo đứa trẻ này đến đây?

Nếu Vô Tà công tử quả thực không phải con hắn, vậy vì sao trước mặt bá quan văn võ hắn lại thừa nhận điều này, cuối cùng còn để cậu bé ở lại Tuyền Vương Phủ. Lẽ nào, hắn muốn...

Dạ Vô Yên nheo mắt lạnh lùng nói: “Phái người trông coi Tà công tử thật cẩn thận, đừng để chuyện gì xảy ra với nó!”

https://thuviensach.vn

“Vương gia, nếu Vô Tà tiểu công tử không phải là con Thái tử, sao chúng ta không tương kế tựu kế?”

Dạ Vô Yên chau mày, trước mắt hiện kên khuôn mặt bé nhỏ đáng yêu của Vô Tà, có lẽ vì đứa trẻ đó có vài phần giống chàng. Không hiểu vì sao từng lời nói cử chỉ của đứa bé đó đều khiến chàng như mất đi cả hồn phách. “Không thể được!” Chàng lạnh lùng nói, chàng quyết không thể vì mục đích của mình mà hi sinh một đứa trẻ đáng yêu như thế được.

“Nhưng, Vương gia, đây là một cơ hội tuyệt vời.” Thám vệ đó có chút thất vọng.

Dạ Vô Yên đứng dậy, đi lại một vòng trong phòng, nói một cách hờ hững: “Bất luận thế nào, nhất định cũng phải bảo vệ đứa bé đó, nhất định không được để nó gặp bất cứ tổn thương nào.”

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Gần Trong Gang Tấc, Biển Trời Cách Mặt

Triệt Nhi đã ngủ rồi, dẫu sao cũng chỉ là đứa trẻ, lại yếu ớt, mệt mỏi cả buổi tối, cuối cùng cũng mệt nhoài mà chìm vào giấc ngủ. Chắc chắn đêm nay Sắt Sắt không sao chợp mắt, một tay nàng ôm bảo kiếm, tựa vào chiếc cột bên giường tạm nghỉ ngơi.

Nàng cúi đầu nhìn ngắm khuôn mặt bé nhỏ đang say giấc của Triệt Nhi, nhìn hàng lông mi dài cong vút của con đang khép lại, cái miệng nhỏ xinh màu hồng khẽ chu ra, hơi thở đều đặn đưa ra từ cái mũi nhỏ. Triệt Nhi yên lặng nằm đó, thân hình bé bỏng nằm thoải mái mà yên ổn, chỉ lúc này, nó mới giống một đứa trẻ bốn tuổi mà thôi.

Sắt Sắt nhìn Triệt Nhi, đôi mắt trong trẻo của nàng bất giác ánh lên cái nhìn dịu dàng, trong đáy lòng dường như cũng trở nên nhẹ nhàng và dịu ngọt hơn.

Trên thế gian này, chỉ có Triệt Nhi là duy nhất của nàng, chỉ thuộc về nàng thôi, thế nên không ai được làm hại nó cả!

Chuyện đêm nay, Sắt Sắt nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng nghĩ ra. Dạ Vô Trần rõ ràng muốn lợi dụng nàng và Triệt Nhi, trong yến tiệc, hắn ngấm ngầm thừa nhận Triệt Nhi là con hắn trước mặt quan khách, rồi khi rời đi hắn để Triệt Nhi lại Tuyền Vương Phủ. Có thể tưởng tượng, nếu Triệt Nhi xảy ra chuyện gì trong Tuyền Vương Phủ, thì tội danh mưu hại con của Thái tử quả thực sẽ là một cú đánh rất mạnh vào Dạ Vô Yên.

https://thuviensach.vn

Nhưng tại sao Dạ Vô Trần lại để tên thị vệ Trương Hữu lại, không biết có mục đích gì, điều này nàng thật chưa nghĩ ra. Nhưng có thể đoán chắc rằng chẳng có lợi gì cho nàng và Triệt Nhi cả. Dạ Vô Trần rời đi, cũng không hề đòi thuốc giải của nàng, hiển nhiên hắn đã không còn bị chất độc của nàng khống chế. Thuốc độc của nàng dẫu sao cũng không phải là loại cực kỳ ghê gớm, không thể so được với những loại thuốc độc mà Phong Tường Nhi chế ra.

Không ngờ chỉ vì trộm thuốc mà Triệt Nhi lại bị đẩy vào cảnh nguy hiểm thế này. Bây giờ bất luận thế nào, nàng nhất định phải bảo vệ Triệt Nhi bằng được.

Cánh cửa sổ nhỏ trong phòng hé mở, gió đêm mang theo hơi lạnh thổi những ngọn nến trong phòng lay động.

Mặc Nhiễm bước tới trước mặt Sắt Sắt, ánh sáng dịu dàng soi lên khuôn mặt cô ta, mơ hồ như phủ lên một lớp khói, khiến nàng trở nên vô cùng đẹp đẽ hiền hòa. Sắt Sắt nhìn khuôn mặt rất giống mình của nàng ta, trong lòng bất giác dậy lên cảm giác cực kỳ khó chịu.

“Ngươi ra ngoài canh gác đi!” Mặc Nhiễm lạnh nhạt ra lệnh cho Sắt Sắt, cô ta khom người ngồi xuống bên giường, đưa tay vuốt ve khuôn mặt mịn màng của Triệt Nhi.

Sắt Sắt liền giơ tay, ngăn cản hành động của cô ta lại, lạnh lùng nói: “Vương phi, xin lỗi, Thái tử Điện hạ dặn thuộc hạ không được rời Tà công tử nửa bước, cũng dặn không cho bất kỳ ai được tiếp cận Tà công tử. Vì thế, thuộc hạ chỉ có thể chờ ở đây thôi.”

“Nhưng ta cũng phải nghỉ ngơi, ngươi sao có thể canh gác ở đây được?” Mặc Nhiễm chầm chậm thu tay lại, ánh mắt cô ta liếc nhìn, dò xét khắp người Sắt Sắt một lượt.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt lúc này mới nhớ ra, bây giờ mình là thị vệ nam, dẫu sao cũng không thể ở cùng phòng với phụ nữ. “Nếu vậy, để thuộc hạ bế Tà công tử tới chỗ khác nghỉ ngơi.” Sắt Sắt khom người, định bế Triệt Nhi đi, bất luận thế nào, nàng cũng quyết không thể xa rời Triệt Nhi.

Mặc Nhiễm thấy vậy, trong ánh mắt bỗng lóe lên tia nhìn sắc bén, cô ta một tay đưa ra giữ cánh tay Sắt Sắt, một tay kéo áo trên vai mình, áo rơi xuống, lộ ra nửa bờ vai thơm ngát, cô ta cao giọng hô hoán: “Ôi chao, ngươi làm gì thế này? Người đâu mau tới đây!”

Trong Khuynh Dạ Cư của Dạ Vô Yên, vốn dĩ có rất nhiều thị vệ, cô ta kêu gào như thế, cửa phòng liền lập tức bật ra, Sính Đình và mấy thị vệ liền xông vào. Lúc mọi người thấy tình cảnh trước mắt, đều không đừng được mà ngẩn ra.

Sắt Sắt nhếch môi cười lạnh, cứ theo tình hình này mà suy đoán, Mặc Nhiễm hẳn là người của Dạ Vô Trần, vì thế cô ta biết nàng không phải là thị vệ của hắn. Vì vậy, mới hãm hại nàng, để tách nàng và Triệt Nhi ra. Quả nhiên, Mặc Nhiễm đưa tay kéo áo lên, giữ chặt cổ áo, khuôn mặt đỏ bừng tức giận, ngập ngừng nói: “Ồ, thực ra cũng không có gì, các người đưa tên thị vệ này ra đi, ta phải nghỉ ngơi rồi.”

Ánh mắt Sính Đình có phần ngạc nhiên, nhanh chóng đi tới trước mặt Mặc Nhiễm, chau mày nói: “Vương phi, người không sao chứ?”

Mặc Nhiễm nhếch môi, nở nụ cười cứng nhắc: “Không sao, chỉ là bị kéo áo thôi, các ngươi đừng làm khó cho hắn.”

Cô ta nói vậy còn có hiệu quả hơn việc thẳng thừng bới lỗi Sắt Sắt, quả nhiên Sính Đình tin đến mấy phần, “Vương phi, người nghỉ ngơi đi, ta sẽ đưa người này ra ngoài.”

Vừa nói dứt, Dạ Vô Yên liền từ ngoài cửa chầm chậm đi vào.

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên chàng đã được thông báo, biết là xảy ra chuyện, trên khuôn mặt tuấn tú như bị phủ một lớp sương lạnh, đôi mắt phượng ánh lên cái nhìn lạnh lẽo. Chàng vừa bước vào, liền vội vã tới bên Mặc Nhiễm, đưa tay ra ôm cô ta vào lòng, dịu dàng hỏi: “Nàng sao rồi?”

Mặc Nhiễm muốn ôm mà còn giả vờ từ chối, đẩy hờ hai cái rồi chau mày nói: “Vương gia, chàng nói trước đây thiếp có võ công, nhưng bây giờ thiếp chẳng còn nhớ gì. Tuy khi nhảy múa thấy thân thể mình rất nhẹ, nhưng chẳng nhớ một chiêu số võ công nào cả. Nếu thiếp còn võ công thì tốt biết bao, chắc chắn sẽ không gây rắc rối cho Vương gia.”

Dạ Vô Yên đưa tay vỗ nhẹ lên vai Mặc Nhiễm, dịu dàng nói: “Đừng sợ, có Bản vương ở đây, cho dù nàng không có võ công, Bản vương cũng sẽ bảo vệ nàng, không cho bất kỳ ai bắt nạt nàng đâu. Người đâu!” Chàng nhướng mày, ánh mắt đã lướt qua Sắt Sắt, lạnh lùng nói: “Giải kẻ dám vô lễ với Vương phi đi.”

Kim Tổng quản nghe thấy lời Dạ Vô Yên nói thế liền ngẩn ra, trầm giọng nói: “Vương gia, hắn là người của Thái tử.”

“Bất kể là người của ai, chỉ cần làm hại tới Vương phi của Bản vương, Bản vương đều không thể tha cho hắn được.” Dạ Vô Yên tàn nhẫn ra lệnh, lúc đó, ánh mắt dịu dàng chỉ chăm chú nhìn vào Mặc Nhiễm.

Mấy thị vệ xông lên, đang muốn bắt Sắt Sắt đưa đi.

Sắt Sắt hờ hững lườm Dạ Vô Yên một cái, vì một cô gái giả mạo mà ngay đến Thái tử chàng cũng dám đắc tội sao? Hay là chàng đã nhìn thấu âm mưu, vì thế mới tương kế tựu kế? Trong trí nhớ của nàng, trước đây khi nàng làm Thứ phi, chàng mới xưng là “Bản vương”. Sau đó, trước mặt nàng, chàng đều xưng là “ta”. Vừa rồi chàng nói ra câu đó với Mặc Nhiễm, ngữ khí tuy dịu dàng, nhưng Sắt Sắt nghe ra lại thấy vô cùng kỳ quặc.

https://thuviensach.vn

Vì ồn ào ầm ĩ, nên Triệt Nhi liền bị làm cho tỉnh giấc, cậu ngồi trên giường, tay chống má, nhìn đám người lớn đang nói chuyện. Lúc thấy họ muốn bắt Sắt Sắt đi, nhóc con ngáp dài một cái, hỏi: “Các người muốn đem hắn nhốt ở đâu?”

Dạ Vô Yên chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ của Triệt Nhi, quay đầu nói với Kim Tổng quản: “Giải xuống kho củi.”

“Được thôi!” Triệt Nhi nhảy từ trên giường xuống, mau chóng đi giày vào, rồi tới trước mặt Dạ Vô Yên, nói: “Kho củi ở đâu? Ta cũng tới đó ở!”

Dạ Vô Yên chau mày, khẽ cười nói: “Kho củi không phải là chỗ hay ho gì đâu, cháu ở đây thoải mái hơn.”

Triệt Nhi ngoẹo đầu, nhìn Sắt Sắt một cái, khuôn mặt nhỏ hiện ra vẻ suy nghĩ khó khăn. Cậu bé không muốn rời xa mẹ, nhưng cũng không muốn Dạ Vô Yên mà Mặc Nhiễm ở bên nhau. Thật là khó nghĩ quá! “Nếu không phải là chỗ gì hay ho, vì sao còn nhốt thị vệ của ta ở kho củi, hắn ta có làm gì sai đâu?” Triệt Nhi ngước mắt nhìn Dạ Vô Yên hỏi.

Dạ Vô Yên nghĩ lại vừa rồi khi Triệt Nhi nói chàng và Mặc Nhiễm đánh nhau, đứa bé này hẳn không hiểu gì rồi. Lúc này, chàng chỉ cười nhạt nói: “Cũng được, nếu cháu thích đi theo thị vệ của mình thì cùng xuống kho củi đi. Người đâu, kê một chiếc giường mềm xuống kho củi.”

Thị vệ Trương Hữu xuất hiện ngoài cửa vô cùng đúng lúc, khom người tới trước mặt Triệt Nhi, dịu giọng nói: “Tiểu công tử, kho củi vừa bẩn vừa ẩm ướt, cậu ở lại đây đi được không? Thuộc hạ sẽ bảo vệ tiểu công tử.”

Triệt Nhi lạnh lùng nhìn Trương Hữu, hắn đúng là vẫn coi cậu chỉ là trẻ con. Nhưng dù cho hắn bảo vệ cậu tốt đến đâu, lẽ nào lại bằng được mẹ cậu sao? Nghĩ vậy Triệt Nhi liền nói: “Không đâu, ta thích đến kho củi.” Giọng điệu có phần non nớt.

https://thuviensach.vn

Mặc Nhiễm có chút bất ngờ, nàng không nghĩ Triệt Nhi cũng lại đòi xuống kho củi, liền khẽ nói: “Vương gia, tiểu công tử này không đắc tội với thiếp, sao có thể để cậu ấy xuống kho củi được? Thiếp thích cậu ấy lắm, có thể để cậu ấy lại đây không?”

“Nàng nghe thấy rồi đấy, là nó tự muốn đi, ta cũng chẳng còn cách nào cả.” Dạ Vô Yên nhếch mép hờ hững nói.

Kho củi trong phủ Dạ Vô Yên không có củi khô, chỉ chất đầy những thứ bàn ghế vứt đi. Có điều chỗ này rất ít người tới vì thế mặt đất phủ đầy bụi, trong phòng ẩm ướt mốc meo. Dạ Vô Yên quả nhiên phái người kê một chiếc giường mềm vào, đặt ở cạnh tường. Mấy thị vệ nhanh chóng đưa Sắt Sắt và Triệt Nhi xuống kho củi, sau đó liền đóng cửa lại. Một tràng những tiếng lách cách nổi lên, cửa đã bị khóa rồi. Trong phòng tối om, chỉ thấy trên mái nhà có một ô cửa nhỏ để ánh trăng mờ rọi vào.

“Vì sao lại nhốt chúng ta ở đây?” Triệt Nhi khẽ hỏi.

Sắt Sắt vuốt nhẹ đầu Triệt Nhi, cười nói: “Triệt Nhi, trong Vương phủ này nguy hiểm lắm, bất luận thế nào, con cũng phải ngoan ngoãn đi theo mẹ. Người khác đưa cho cái gì cũng không được ăn, biết không?”

Triệt Nhi gật đầu, bò lên giường, tiếp tục giấc ngủ vừa bị làm cho gián đoạn. Sắt Sắt nhanh chóng tìm một chiếc ghế có vẻ lành lặn, ngồi đó, rồi tựa vào tường nghỉ tạm.

Đêm xuân cực dài, xa xa có tiếng gọi điểm canh truyền tới. Trong đêm tĩnh mịch, bên tai lại vang lên tiếng điểm canh bốn lần, đã tới canh tư rồi.

Thị vệ ngoài cửa không nhiều, nghe tiếng có lẽ không quá năm tên, họ hẳn là không ngờ võ nghệ của Sắt Sắt rất cao cường. Thực ra với võ công của nàng, mang theo Triệt Nhi chạy khỏi kho củi không phải là chuyện khó. Nhưng ra khỏi Tuyền Vương Phủ mà không để ai phát hiện ra thật không dễ dàng gì.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài đột ngột nổi gió, thổi vào cánh cửa kho củi lách cách. Trong tiếng gió, Sắt Sắt nghe thấy từng chặp những tiếng bước chân rất nhẹ. Nàng dậy điểm huyệt ngủ của Triệt Nhi rồi khẽ tựa bên giường nín hơi giả ngủ.

Khe cửa trên nóc nhà bị mở ra, một bóng đen nhảy xuống. Thân vừa chạm đất, hàn quang liền lóe lên, vung xuống nhằm thẳng vào đầu Sắt Sắt. Sắt Sắt nhảy vọt lên, bảo kiếm trong tay liền tuốt khỏi vỏ, thi triển chiêu thức đâm tới kẻ kia một cách độc địa, không hề có ý nương tay.

Trong bóng tối, kiếm ảnh loang loáng.

Sắt Sắt bảo vệ chiếc giường mà Triệt Nhi đang nằm ở phía sau mình, không để kẻ đó có bất kỳ cơ hội nào làm hại tới Triệt Nhi. Dường như kẻ đó cũng hiểu, nếu không đánh bại được Sắt Sắt thì sẽ không thể nào làm hại Triệt Nhi được, vì thế chiêu thức càng lúc càng mau lẹ tàn ác, chiêu nào cũng tận lực muốn lấy mạng nàng. Đối mặt với kẻ địch hung tợn như thế, Sắt Sắt đương nhiên cũng không mềm lòng.

Trong bóng tối, hai người mới quyết đấu được vài chiêu, Sắt Sắt đột nhiên cảm thấy tay mình hơi tê, nội lực không dùng được nữa, kiếm trong tay phút chốc rơi xuống đất. Trong lòng Sắt Sắt không khỏi thầm kinh hoàng, rõ ràng nàng bế khí, sao có thể trúng độc được? Rốt cuộc trúng độc lúc nào, sao nàng không hề biết? Nàng chống vào chiếc giường phía sau, kiên quyết bảo vệ Triệt Nhi. Lúc đó nàng mới hối hận vừa rồi đã điểm huyệt ngủ của con, vì nàng không muốn Triệt Nhi thấy cảnh giết người máu tanh máu. Không ngờ lúc này lại thành ra đang hại Triệt Nhi.

Trong bóng đêm, kẻ kia cười lạnh lùng, đẩy Sắt Sắt ra, vung kiếm đâm vào Triệt Nhi. Sắt Sắt dùng chút sức lực cuối cùng, đẩy con ra. Kiếm hơi lệch đi, nhưng vẫn đâm xuống người Triệt Nhi. Sắt Sắt cảm thấy máu bắn lên mặt nàng nóng hổi, đó là máu của Triệt Nhi. Lúc đó, trái tim nàng lạnh đến cùng cực, cảm giác hoảng sợ khủng khiếp bóp nghẹn lấy trái tim nàng.

https://thuviensach.vn

Cửa phòng đột ngột mở ra, Kim Tổng quản mang theo khoảng chục thị vệ xuất hiện ngoài cửa. Mấy thị vệ đứng trước thấy thế liền giơ đuốc lên, chiếu sáng khắp gian phòng.

Một bóng người vọt vào, kiếm quang lóe lên, ngăn mũi kiếm đang đà đâm xuống Triệt Nhi lần nữa.

Sắt Sắt nghe thấy trong thanh âm bình lặng, lạnh lùng của Dạ Vô Yên có chút run rẩy, chàng gầm lên: "Người đâu, mau truyền ngự y."

Sắt Sắt cuống quýt tới mức mắt đỏ mọng lên, tiếc là nàng không thể nào động đậy. Triệt Nhi, Triệt Nhi của nàng sẽ không sao chứ. Nàng làm mẹ thế nào đây? Lúc quan trọng nhất lại không thể bảo vệ nổi Triệt Nhi.

Một lát sau, một ngự y già được thị nữ đưa tới, là Nghiêm ngự y trong Tuyền Vương Phủ. Lúc ông ta tới mồ hôi đầm đìa, miệng thở hồng hộc, hẳn là bị lôi đi rất vội vã. Thị vệ cầm đèn, lão ngự y sau khi thăm khám vết thương của Triệt Nhi, chau mày nói: "Không sao đâu! Không bị thương vào chỗ yếu hại, chỉ có điều đứa bé này vốn dĩ yếu ớt, từ nhỏ lại trúng hàn độc, vì thế nên vẫn rất nguy hiểm."

"Hàn độc, ông nói gì cơ, trên người nó có hàn độc?" Chính Dạ Vô Yên cũng không ý thức được rằng giọng nói của mình đột nhiên lại cao vút lên như vậy.

Nghiêm ngự y nhìn Dạ Vô Yên một cách rất kỳ quặc, trầm giọng nói: "Vương gia, chẳng phải xưa nay Lương công tử đều trúng hàn độc ư?" Điều khiến ngự y thấy lạ là Tuyền Vương cứ như bây giờ mới biết vậy. Chẳng phải trong phủ ai cũng biết sao?

Dạ Vô Yên lúc này mới phát hiện ra, ngự y tưởng nhầm đứa bé này là Y Lương. Hàn độc của Y Lương trước nay đều do Vân Khinh Cuồng chữa trị, Nghiêm ngự y chưa từng gặp Y Lương.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên cố nén nỗi kinh ngạc trong lòng, khi mang thai, Y Lãnh Tuyết bị trúng hàn độc, sau đó bị lạnh cóng trên núi băng cả ngày, vì thế bị trúng thêm hàn chứng, rồi từ mẹ truyền sang con mà phát thành hàn độc. Hàn độc không phải là chứng bệnh thường gặp, vậy mà Vô Tà tiểu công tử này cũng bị trúng hàn độc sao?

Dạ Vô Yên quay đầu lại chỉ vào Sắt Sắt, nói với Nghiêm ngự y: "Chữa cho cả hắn đi." Vốn cho rằng Sắt Sắt là thuộc hạ của Thái tử, nhưng vừa rồi thấy hắn liều mạng bảo vệ đứa bé, nên hắn không phải đơn thuần là thế.

Ngự y tới bên Sắt Sắt, chẩn mạch cho nàng, rồi vuốt râu nói: "Tuy chất độc mạnh nhưng vì không ngấm vào vết thương mà chỉ bị bôi lên da thịt nên không sao đâu."

Nghiêm ngự y lấy một viên thuốc từ trong túi ra, một thị nữ vội vàng cầm lấy đưa lại cho Sắt Sắt uống. Thuốc có hiệu quả rất nhanh, chỉ một lát sau, Sắt Sắt đã thấy tay chân mình có thể cử động lại. Nàng tựa vào tường, chầm chậm đứng lên, khó khăn lắm mới bước tới trước mặt Triệt Nhi.

Đèn lồng soi sáng kho củi tối tăm, trên chiếc giường mềm, Triệt Nhi ngoan ngoãn nằm đó, trên mặt không còn chút huyết sắc nào. Vì vừa rồi bị điểm huyệt ngủ, nên vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng dường như trong mơ, cậu bé cảm thấy cơn đau từ vết thương nên cau nhẹ đôi mày, thân hình nhỏ bé khe khẽ run lên.

Sắt Sắt muốn khóc mà không thể rơi nước mắt được, trái tim như bị ai đó vô tình xé nát. Nàng khom lưng, ôm Triệt Nhi dậy, không nói gì, chầm chậm bước ra khỏi phòng.

"Ngươi muốn làm gì?" Kim Tổng quản thấy vậy lập tức ngăn Sắt Sắt lại.

Sắt Sắt ngước mắt, lạnh lùng nói: "Nếu các người đã lợi dụng xong rồi, cũng nên thả chúng ta đi rồi chứ." Nàng ngước mắt nhìn lại một lượt cục

https://thuviensach.vn

diện hỗn loạn, thấy kẻ ám sát Triệt Nhi quả nhiên là Trương Hữu, lúc đó đang bị bắt sống. Chắc hẳn sáng sớm mai, Phi Thành sẽ truyền tin Thái tử vì muốn mưu hại Tuyền Vương nên đã cho người ám sát công tử giả.

Dạ Vô Yên nhốt nàng và Triệt Nhi vào kho củi, lại canh gác lỏng lẻo như vậy, có lẽ muốn dùng kế bắt ba ba trong chum, để dụ Trương Hữu mạo hiểm tới đây. Tiếc là tên Trương Hữu đó chẳng có chút mưu mẹo nào, chỉ muốn làm xong việc cho nhanh. Còn Triệt Nhi của nàng lại bị tàn nhẫn biến thành con mồi.

Thần sắc Kim Tổng quản cứng đờ, khẽ cười nói: “Xin lỗi, chúng ta biết Tà công tử không phải là công tử của Thái tử, nếu bây giờ các người đi khỏi đây, hẳn là phải đối diện với nguy cơ bị truy sát. Bây giờ e rằng chỉ có Tuyền Vương Phủ là nơi an toàn nhất mà thôi. Hơn nữa, tiểu công tử lại bị thương rồi.”

Sắt Sắt nhướng mày, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, nàng hờ hững nói: “Có nguy hiểm hay không, ta sẽ tự xử trí được, không phiền Tổng quản nhọc lòng.” Đêm nay, nàng thề phải rời khỏi Tuyền Vương Phủ, nếu ai dám ngăn cản, thanh kiếm của nàng sẽ không tha cho kẻ đó.

Sắt Sắt một tay ôm Triệt Nhi, một tay đã đặt lên chuôi kiếm chầm chậm tuốt kiếm ra.

“Kim Tổng quản, để họ đi đi.” Thanh âm trầm thấp của Dạ Vô Yên từ phía sau vọng lại, trong giọng nói lạnh lùng là sự run rẩy không tự mình khống chế được. Dường như cực kỳ cố gắng nhưng không sao có thể đè nén được nỗi sợ hãi trong lòng.

Sắt Sắt nghe vậy, xoẹt một tiếng, kiếm lại được tra vào vỏ. Nàng ôm Triệt Nhi chầm chậm bỏ đi.

Đã sắp sang canh năm, người trên phố rất ít, vì thế cũng rất khó để thuê một chiếc xe ngựa. Sắt Sắt đành ôm Triệt Nhi, cảnh giác đi trên phố.

https://thuviensach.vn

“Chủ nhân, sao giờ này mới ra?” Một chiếc xe ngựa nhanh chóng dừng lại bên cạnh nàng, Tố Chỉ vội vã thò đầu từ trong xe ra. Cô ta đã chờ cả đêm, nhưng không thấy Sắt Sắt đâu, lúc này đã cuống quít cả lên rồi.

Sắt Sắt ôm Triệt Nhi lên xe, lạnh lùng nói: “Cẩn thận, cắt đuôi kẻ theo sau đi.”

Tố Chỉ gật đầu, dặn phu xe khởi hành. Trên đường đi, đã đổi đến bốn năm lần xe, cuối cùng phải bỏ cả xe ngựa mà đi, Sắt Sắt bế Triệt Nhi, thi triển khinh công, đi vòng vèo trong ngõ nhỏ. Vì khinh công của nàng rất giỏi nên đã cắt đuôi được rất nhiều kẻ theo dõi.

Về tới Lan Phường, trời đã tờ mờ sáng, Lan Phường nhộn nhịp cả đêm, lúc này đã trở lại vẻ yên tĩnh. Sắt Sắt đứng trước cửa lớn, nhìn ra ngoài phố, xem khắp bốn phía không có ai, mới vụt vào trong Lan Phường rồi lập tức đóng cửa lại.

Tiếng mõ canh năm rất dài, vang lên trên khắp phố phường rộng lớn.

Dạ Vô Yên từ góc phố đi ra, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại, chăm chú nhìn vào cánh cổng lớn của Lan Phường.

“Ngự ba bộ!” Chàng khẽ nói, toàn thân không ngừng run lên bần bật, phải tựa vào tường mới có thể đứng vững nổi.

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu qua cửa sổ, phủ lên người Sắt Sắt. Ánh sáng ấm áp, nhưng không thể hóa giải sự lạnh lẽo trong đáy tim nàng.

Từ khi về Lan Phường, nàng cứ ngồi yên bên cửa sổ, ánh mắt chăm chăm nhìn vào Triệt Nhi. Khuôn mặt dịch dung ngày hôm qua chưa kịp gỡ ra, nàng vẫn mang dung mạo một người đàn ông tầm thường đến mức ai nhìn vào rồi cũng sẽ quên ngay, nhưng sắc mặt xanh xao do mệt mỏi tiều tụy vẫn lộ ra dưới lớp phấn dịch dung trên khuôn mặt.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn thân hình bé nhỏ của Triệt Nhi đang bị cơn đau giày vò, bộ dạng gần như co quắp của con khiến nàng lạnh đến thấu xương, sự sợ hãi và lo lắng trong lòng tuôn trào mà không thể khống chế được. Trái tim bức bối đau đớn khiến nàng như nghẹt thở.

Trước mắt lúc nào cũng lóe lên hình ảnh thanh trường kiếm đang đâm xuống Triệt Nhi, trong lòng nàng tràn ngập sự sợ hãi.

Thế gian này chính là như vậy, nếu là kẻ yếu, sẽ không tránh khỏi việc bị người khác lợi dụng, bị người khác bắt nạt, chỉ khi nào lớn mạnh mới có thể bảo vệ sự bình an cho những người bên mình mà thôi.

Cánh cửa khe khẽ mở ra, Tố Chỉ và Bạch Lan chầm chậm bước vào, nhẹ thổi tắt ngọn lửa trên giá nến.

“Chủ nhân, tiểu công tử sao rồi? Lang trung tới rồi, để ông ta lên xem bệnh cho tiểu công tử đi.” Bạch Lan lại gần Sắt Sắt, khẽ nói.

Dịu dàng đắp tấm chăn mỏng lên người Triệt Nhi, đưa ngón tay khẽ gạt những sợi tóc lòa xòa trước trán cho con, để lộ ra khuôn mặt bé nhỏ trắng bệch. Thấy con cau chặt lông mày, nàng liền giơ ngón tay khẽ xoa nhẹ lông mày cho Triệt Nhi.

Quyết không được để Triệt Nhi bị thương, vì thể trạng nó vốn đã yếu ớt, hơn nữa lại không có cách nào khống chế được hàn độc. Một khi bị thương, sẽ dẫn đến việc hàn độc phát tác rất nhiều lần, nàng thực sự sợ hãi nếu bị mất đi Triệt Nhi. Sắt Sắt không nghĩ tiếp, lạnh lùng nói: “Để lang trung vào đây xem sao đi!”

“Vâng!” Bạch Lan cúi người lui ra, một lát liền dẫn vị lang trung già vào, ông ta chẩn mạch cho Triệt Nhi, lại xem vết thương của Triệt Nhi, khe khẽ than: “Cậu bé này thân mang hàn độc, sao lại để nó bị thương chứ? Những người làm cha làm mẹ như các người, rốt cuộc bảo vệ đứa bé này thế nào đây?” Trong lời nói của vị lang trung già đó đầy ngữ khí trách móc,

https://thuviensach.vn

có lẽ ông ta cho rằng Sắt Sắt là cha của Triệt Nhi, còn Tố Chỉ hoặc Bạch Lan là mẹ nó.

"Lý lang trung, ông đừng tức giận. Mau xem xem liệu đứa bé có qua cơn hiểm nghèo được không?" Bạch Lan hậm hực nói.

Sắt Sắt nghe những lời vị lang trung nói, đầu óc nàng bỗng nên tối tăm, toàn thân như bị hắt một gáo nước lạnh. Đêm qua, Nghiêm ngự y trong Tuyền Vương Phủ đã nói rồi, tuy không bị thương vào chỗ yếu hại, nhưng vì trên người mang hàn độc nên Triệt Nhi vẫn rất nguy kịch.

Lang trung già lại nói: "Thuốc bôi trên vết thương là thuốc kim thương cực tốt, vì thế nếu mấy ngày này hàn độc không phát tác, thì chắc không sao đâu."

Trái tim Sắt Sắt đột nhiên se lại, mấy ngày nay Triệt Nhi đều không phát hàn độc, nàng vội vã hỏi: "Lang trung, xin hỏi ông có cách nào khiến hàn độc không phát tác trong mấy ngày này không?"

Lão lang trung than dài: "Lão hủ quả thực chẳng có cách nào cả."

Bạch Lan là một cô gái tính tình hấp tấp, nghe thấy vậy liền nắm lấy cổ áo lang trung lạnh lùng nói: "Lý lang trung, ai cũng nói trong Phi Thành này ông là người có y thuật cao minh nhất. Sao chỉ có một chút hàn độc này mà cũng không chữa được?"

Lão lang trung bị mùi thơm trên người Bạch Lan làm cho mơ mơ màng màng, hốt hoảng nói: "Cô nương, xin buông lão hủ ra, nếu luận về y thuật cao minh, lão hủ sao dám so với ngự y trong cung và làm sao so với Cuồng Y trên giang hồ được. Chi bằng các ngươi đi mời..."

"Hừ, nếu mời được ngự y và Cuồng Y thì còn cần tới ông làm gì?" Bạch Lan tức giận đẩy lão lang trung ra.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt lấy thuốc trộm được trong Tuyền Vương Phủ ra, đưa cho lão lang trung, hỏi: “Nghe nói đây là thuốc viên trị hàn độc, phiền ông xem xem nên dùng thế nào? Liệu có thể khiến hàn độc không phát tác trong mấy ngày này nữa không?”

Lang trung đưa tay ra cầm viên thuốc, xem xét cẩn thận, rồi lại ngửi mùi, hai mắt sáng rực: “Đúng thế, đây đúng là giải dược trị hàn độc, chỉ vì trong thuốc này có mấy vị thảo dược chỉ có ở hải ngoại, vì thế lão hủ mới cho rằng Trung Nguyên không thể có loại thuốc này. Nếu các người đã có thuốc này thì bệnh của đứa trẻ này không sao rồi. Mỗi ngày uống một viên, uống liền năm ngày, trong thời gian dùng thuốc, thuốc sẽ ngăn độc tính của hàn độc, hàn độc sẽ không phát tác nữa. Sau năm ngày dùng thuốc, lại dùng nội công bức hàn độc trong người ra. Có điều, hàn độc trên người lệnh công tử cực sâu, bức một lần không đủ, ít nhất phải ba lần, phải cần mười lăm viên thế này mới đủ.”

Sắt Sắt nghe vậy, trong lòng hết sức bi thương!

Mười lăm viên thuốc!

Đêm qua trong Tuyền Vương Phủ, khi nàng trộm thuốc, trong bình có mười viên, Y Lương nói nó đã uống năm viên. Nói vậy, Y Lương cũng cần mười lăm viên này. Nàng lấy đi năm viên, bây giờ trong tay Y Lãnh Tuyết còn lại có năm viên. Số thuốc đều không đủ dùng cho hai đứa trẻ.

Về phần Y Lương, đương nhiên không cần nàng phải lo lắng, Dạ Vô Yên đương nhiên sẽ có cách. Nhưng Triệt Nhi của nàng phải làm sao đây? Chỉ có năm viên, đi đâu tìm mười viên nữa? Lẽ nào nàng thực sự phải đi cầu xin Dạ Vô Yên sao? Nhưng nghĩ lại việc đêm qua Dạ Vô Yên lợi dụng Triệt Nhi, trái tim Sắt Sắt lại trở nên lạnh cóng.

Lang trung xem bệnh xong, liền đeo hòm thuốc ra về.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt giải huyệt ngủ cho Triệt Nhi, mớm cho con một viên thuốc, thấy Triệt Nhi đã được giải huyệt ngủ mà vẫn hôn mê, trái tim Sắt Sắt như bị vò xé. Nàng thay y phục, dịch dung lại, dặn dò Tố Chỉ: "Chăm nom tiểu công tử cẩn thận, ta ra ngoài một lát."

Trên phố, ánh nắng chan hòa, mây gợn gió nhẹ, đúng là một ngày nắng đẹp, chỉ có điều vẫn không thể thổi tan sự u tối trong lòng Sắt Sắt. Nàng thấp thoáng nghe tiếng tranh luận của hai người đi đường. Ban đầu Sắt Sắt không để ý, đến khi hai chữ Tuyền Vương lọt vào tai, nàng mới chăm chú lắng nghe, đại khái sáng nay Tuyền Vương và Vương Phi tới núi Hương Diểu hoàn nguyện. Sau đó là chuyện Tuyền Vương sủng ái Vương phi thế nào...

Sắt Sắt nghe thế, ngón tay ngọc khẽ run lên, chàng đúng là xuân phong đắc ý, lợi dụng Triệt Nhi xong, giờ còn đi núi Hương Diểu hoàn nguyện. Sắt Sắt nghĩ có lẽ Dạ Vô Yên đã nhận ra Mặc Nhiễm là giả rồi, nhưng chàng không vạch trần sự thật, lẽ nào là vì thích Mặc Nhiễm sao? Hơn nữa, vẫn còn một Y Lãnh Tuyết bên cạnh, xem ra chàng tay ôm tay ấp cũng thật thoải mái lắm!

Sắt Sắt quay người, đi về phía núi Hương Diểu.

Hàn Mai am tọa lạc ở lưng chừng đỉnh Quang Minh, bốn bề là núi xanh bao bọc, cây cỏ um tùm, cảnh sắc đẹp đẽ, đây không chỉ là nơi dâng hương của bách tính trong kinh thành, mà xưa này còn là nơi Hoàng gia tới bái Phật, dù không phải là ngày lễ quan trọng nhưng lúc nào cũng nghi ngút khói hương.

Dạ Vô Yên vốn không phải là người thích khoa trương, nhưng lúc này lên núi thắp hương, thanh thế cũng không nhỏ. Đem theo hơn trăm tùy tùng thị vệ, oai phong như rồng lượn trên con đường núi ngoằn ngoèo. Vì Tuyền Vương và Vương phi tới thắp hương, nên những khách dâng hương bình

https://thuviensach.vn

thường đều bị ngăn lại ở bên ngoài, trong núi lúc này lại càng thêm thanh tĩnh.

Đường núi khó đi, Dạ Vô Yên cho xe ngựa dừng dưới chân núi, tự mình cưỡi ngựa, để Mặc Nhiễm ngồi trong chiếc kiệu nhỏ đi lên núi.

Sắt Sắt cải nam trang thành một công tử trẻ tuổi, thi triển khinh công tránh đám thị vệ của Dạ Vô Yên, lên núi bằng một con đường khác, được nửa canh giờ, thì tới trung viện trong Hàn Mai am. Nàng nấp sau thân cây, nín thở chờ đợi, thông thường phụ nữ tới đây đều sẽ theo trụ trì vào trung viện tham thiền. Mặc Nhiễm cô nương đó, hẳn cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên chỉ nửa canh giờ sau, đã nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền lại. Nhìn qua cành cây chênh chếch, Sắt Sắt thấp thoáng thấy bóng dáng uyển chuyển của Mặc Nhiễm đi tới. Cô ta mặc bộ váy xanh, tóc búi cao, trên đầu không hề có châu báu gì, mà chỉ cài một cây trâm ngọc bằng bảo thạch màu xanh, bộ váy xanh tôn lên khuôn mặt trắng trẻo yêu kiều, ngay cả vết sẹo cũng không còn cảm giác dữ dằn nữa.

Cô ra rốt cuộc là ai? Kẻ chủ mưu đứng sao cô ta là ai? Ngay đến y phục và búi tóc cũng bắt chước giống hệt nàng. Còn y phục có lẽ là do Dạ Vô Yên chuẩn bị, giống như khi ở Xuân Thủy Lầu chàng chuẩn bị cho nàng vậy, nhưng còn búi tóc, cũng chính là kiểu búi Lăng Vân nhẹ nhàng mà nàng thích nhất.

Phía sau Mặc Nhiễm có hai người hầu, trong trung việc ở am, thỉnh thoảng cũng có phụ nữ tới tá túc, chỉ có điều không cho đàn ông vào. Người dẫn đường chính là trụ trì Nguyệt Duyên.

Mấy người bọn họ men theo con đường nhỏ lát đá xanh, đi về phía này mỗi lúc một gần.

Đây là một cơ hội tuyệt vời, Sắt Sắt cười lạnh, khe khẽ ngắt một cành hoa đang nở rộ, ngửi hương hoa thơm ngát rồi thân hình đột nhiên bay vụt

https://thuviensach.vn

lên, tà áo đón gió bay phần phật.

Lần này Sắt Sắt ra tay có thể nói là cực kỳ nhanh gọn. Nếu là người không biết võ công, quyết không thể nào có cơ hội phản kháng.

Có điều Mặc Nhiễm nói mình mất trí nhớ quên mất võ công, nhưng giây phút này, gương mặt ngọc ngà của cô ta ánh lên nỗi kinh hoàng, thân hình bất giác bay về phía sau, muốn tránh cành hoa đang bắn cực nhanh về phía mình. Thân thủ cô ta không tệ, khẽ thở phào một hơi, nhưng dường như cô ta đã yên tâm quá sớm, tránh được cành hoa nhưng không tránh được hoa trên đó. Những cánh hoa bình thường mềm mại dịu dàng vậy mà lúc này sắc như dao, bay qua mặt cô ta, vạch lên hết vết thương này đến vết thương khác.

“A! A!...” Mặc Nhiễm ôm mặt, liên tục kêu lên. Lẽ nào sự giày vò phải mài xương thay da bốn năm qua là vô ích ư? Lẽ nào khuôn mặt này không thuộc về cô ta nữa?

Sắt Sắt nhìn những vết máu trên mặt Mặc Nhiễm, trong lòng nặng nề, khuôn mặt đó hóa ra không phải là dịch dung. Nàng vốn muốn vạch bộ mặt hoặc mặt nạ đó của cô ta ra.

Nghĩ lại việc đêm qua cô ta giơ tay ra định vuốt ve khuôn mặt Triệt Nhi, nàng may mà đã kịp thời ngăn lại, nếu không, quả thực không biết cô ta sẽ hạ độc gì cho Triệt Nhi nữa. Sắt Sắt nghĩ lại mà vẫn còn thấy lo sợ. Sau khi bị cự tuyệt, cô ta liền nắm lấy vai nàng. Có lẽ chính vào lúc đó cô ta đã hạ độc nàng. Cô ta không dám cho nàng thứ độc phát tác ngay, mà chỉ hạ độc nàng bằng thứ thuốc khiến nàng dần dần toàn thân vô lực. Thứ thuốc độc đó khiến nàng không thể bảo vệ được Triệt Nhi.

Hàn ý trong mắt Sắt Sắt dâng lên, trường kiếm trong tay đột nhiên lao tới, đâm về phía Mặc Nhiễm.

https://thuviensach.vn

Lần này Mặc Nhiễm không né tránh, có lẽ ý thức được vừa rồi mình né tránh lộ liễu quá. Lúc này cô ta chỉ ôm mặt đứng ngẩn ra đó, hai thị nữ bên cạnh sớm đã xông lên, đưa kiếm ra ngăn thế tấn công mạnh mẽ của Sắt Sắt.

Sắt Sắt và hai thị nữ kia giao đấu, chưa tới mười chiêu, nàng liền bức hai người đó phải thoái lui. Thanh kiếm trong tay Sắt Sắt đã đặt lên cổ của Mặc Nhiễm. Kiếm quang trong vắt ánh lên đôi mắt đen tuyệt đẹp của Sắt Sắt lúc này cực kỳ lạnh giá.

Mặc Nhiễm muốn giãy ra, Sắt Sắt liền nhếch môi nói: “Đừng động đậy, nếu không ta mà run tay là cái đầu xinh đẹp của cô sẽ rơi xuống đất liền đó. Ta không thích giết người đâu.”

Mặc Nhiễm nghe vậy, quả nhiên không động đậy nữa. Sắt Sắt dùng kiếm chỉ vào cô ta, thân hình và tay nàng cố gắng không để đụng vào cô ta. Ai mà biết được trên người cô ta có độc hay không chứ.

“Bỏ nàng ấy ra!” Một giọng nói nho nhã mà lạnh lùng vang lên. Sắt Sắt nheo mắt nhìn, chỉ thấy trong hành lang phía trước, Dạ Vô Yên dẫn theo mấy thị vệ đi tới. Thấy Mặc Nhiễm bị uy hiếp, chàng dường như rất ngạc nhiên, chau mày. Xem ra đúng là lo lắng thật!

Sắt Sắt cười lạnh: “Tuyền Vương, ngài dựa vào đâu mà bảo ta thả cô ta ra!”

Dạ Vô Yên nhìn khuôn mặt Sắt Sắt, ánh mắt chăm chú, khoanh tay lạnh lùng nói: “Ngươi... dựa vào đâu mà muốn giết nàng?”

“Đương nhiên là dựa vào việc thanh kiếm trên tay ta đã đặt lên cổ cô ta chứ sao!” Sắt Sắt cười nhạt nói, có điều đôi mắt trong như làn nước hồ thu của nàng tràn ngập hàn ý.

“Nói đi, phải thế nào ngươi mới thả nàng ra?” Dạ Vô Yên chau mày, khoanh tay đứng trước nàng mười bước, hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhướng mày, chậm rãi nói: “Ta nghe nói Tuyền Vương Phủ có thuốc giải hàn độc, đơn giản lắm, ta muốn mười viên.”

“Mười viên?” Dạ Vô Yên nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú vẫn không có biểu hiện gì, có điều trong đôi mắt đen sâu thẳm lóe lên sự nghi hoặc: “Vậy hẳn các hạ là người trộm thuốc trong phủ ta đêm qua phải không? Nếu là trị hàn độc, mười lăm viên là đủ. Ngươi trộm mười viên rồi, còn muốn mười viên nữa làm gì?” Dạ Vô Yên lạnh nhạt nói, thanh âm thâm trầm mang nỗi đau đớn rất khó nhận ra.

Rõ ràng nàng chỉ lấy năm viên, sao chàng lại nói là trộm mười viên? Lẽ nào đêm qua còn có người khác vào trộm thuốc, hoặc Y Lãnh Tuyết giấu năm viên còn lại đi rồi?

Sắt Sắt đột ngột cảm thấy dạ dày rất đau. Bao năm nay luyện võ nàng thường quên ăn quên ngủ nên mới bị đau dạ dày thế này. Thế nhưng bây giờ nàng không còn sức nào nghĩ đến cơn đau thể xác của mình nữa, trái tim nàng giờ chỉ tràn ngập sự thất vọng và nỗi oán hận.

Dạ Vô Yên nhìn Sắt Sắt dường như đang nhắm mắt lại vì đau, trái tim chàng đột nhiên co thắt, bất giác liền đi tới bên nàng.

“Ngươi chớ lại đây.” Thanh kiếm trong tay Sắt Sắt đột nhiên nắm chặt lại, gí sát vào da thịt Mặc Nhiễm, lạnh lùng nói.

“Mười viên thuốc, rốt cuộc có hay không?” Nàng trầm giọng nói, cảm thấy thanh âm của mình có phần khàn đặc.

“Ta cũng rất thích Tà công tử đó, ta sẽ cứu cậu bé, ngươi không phải lo. Trên người ta không có thuốc, nhưng ta sẽ đưa cho ngươi.” Dạ Vô Yên mím đôi môi mỏng, đôi mắt lạnh lùng hơi ướt: “Bây giờ, ngươi có thể thả Vương phi ra được không?”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nghe vậy, nhìn ánh mắt sâu thẳm khó lường của Dạ Vô Yên, nàng khẽ chau mày, lạnh lùng nói: “Sao ta tin ngươi được?” Sắt Sắt biết không phải lúc nào chàng cũng mang thuốc bên người.

“Nếu ngươi không tin, thì đưa cho ta một viên thuốc độc vậy, đến lúc đó ngươi dùng thuốc giải đổi lại là được.” Dạ Vô Yên trầm giọng nói.

“Vương gia, đừng uống thuốc độc, mặc kệ Mặc Nhiễm, Mặc Nhiễm cam lòng chịu chết, chứ quyết không để Vương gia phải trúng độc đâu!” Mặc Nhiễm thê thảm nói, trong thanh âm đầy sự quan tâm.

“Không sao, Bản vương nhất định sẽ cứu nàng.” Ánh mắt Dạ Vô Yên nhìn lướt qua Mặc Nhiễm, trầm giọng nói.

Hai người này đúng là tình ý chứa chan, lẽ nào trong lòng Dạ Vô Yên, nàng chỉ như thế thôi sao? Một Mặc Nhiễm như vậy mà Dạ Vô Yên không hề nhận ra là giả, vẫn coi cô ta là Vương phi của mình? Có lẽ chàng đã sớm biết cô ta không phải nàng, có lẽ chàng thích một cô gái như thế? Đúng, Y Lãnh Tuyết chẳng phải cũng như vậy sao? Hóa ra đàn ông đều thích bảo vệ phụ nữ yếu đuối.

“Ngươi yên tâm, ta không giống như một số người, lúc nào cũng đem thuốc độc theo người đâu.” Sắt Sắt lạnh lùng liếc nhìn Mặc Nhiễm, nói với Dạ Vô Yên: “Ta tin Tuyền Vương, còn về thuốc, hy vọng Tuyền Vương sẽ phái người đưa tới Lâm Giang Lầu. Ta xin cáo từ! Có điều phải phiền Vương phi tiễn ta một đoạn.” Bảo kiếm của Sắt Sắt vẫn gí lên cổ Mặc Nhiễm, chầm chậm bước ra khỏi cửa am.

Dạ Vô Yên và thị vệ đi sát theo sau nàng, tới đường núi, Sắt Sắt liền vứt Mặc Nhiễm lại trên con đường hẹp, cúi người đi xuyên vào rừng rậm rồi bay đi mất.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Dần Dần Bức Bách

Sắt Sắt về tới Lan Phường, liền thấy Triệt Nhi đang nằm tựa trên giường, sắc mặt tuy vẫn trắng bệch như cũ, nhưng tinh thần đã tốt hơn nhiều. Bên cạnh cậu, các cô gái ở Lan Phường đang không ngừng ríu rít. Ở trong lầu chưa được mấy ngày, nhưng Triệt Nhi đã được các cô nương ở đây vô cùng yêu mến. Bây giờ tỉnh lại, các cô nương liền thi nhau tới hỏi thăm.

Tố Chỉ liền cất lời bẩm báo: “Hôm nay Cuồng Y tới lầu chúng ta, rất nhiều người muốn huynh ấy xem bệnh. Huynh ấy nói nếu cô nương nào biểu hiện tài nghệ khiến huynh ấy thích, thì sẽ đồng ý xem bệnh cho người đó. Cuối cùng chỉ có điệu múa của Bạch Lan làm huynh ấy xiêu lòng nên đồng ý xem bệnh cho tiểu công tử, hơn nữa còn cho tiểu công tử năm viên thuốc. Chủ nhân, tiểu công tử đúng là may mắn, Cuồng Y tính tình cổ quái lắm, muốn huynh ấy xem bệnh cho thật không dễ dàng gì.”

Đương nhiên Sắt Sắt hiểu Cuồng Y hơn Tố Chỉ nhiều, nhưng nàng cũng cực kỳ kinh ngạc việc hắn bỗng dưng tới Lan Phường. Lẽ nào chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên và đúng là do Triệt Nhi may mắn? Liệu có phải Dạ Vô Yên để hắn tới, lẽ nào Dạ Vô Yên đã nhận ra nàng từ lâu?

Sắt Sắt cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy mình chưa hề để lộ thân phận, trừ khi chàng đoán ra Triệt Nhi là con chàng, nên đêm đó đã ngấm ngầm đi theo nàng. Chàng đã đoán ra rồi sao? Sáng sớm nay còn phái Vân Khinh Cuồng tới đây đưa thuốc, chàng cho rằng nàng trộm mười viên nên chỉ đưa tới năm viên.

https://thuviensach.vn

Nhưng năm viên, không đủ!

Sắt Sắt ngồi trên giường ngẩn người suy nghĩ, các cô nương trong phòng vốn tới thăm Triệt Nhi, thấy Sắt Sắt về liền cúi mình nhẹ nhàng lui ra.

“Mẹ, mẹ sao thế? Hôm nay có một lang trung tới, thúc thúc đó thăm bệnh cho Triệt Nhi, y thuật cao minh lắm. Thúc ấy còn tặng lại năm viên thuốc, lần này thuốc có đủ cho Triệt Nhi dùng không?” Triệt Nhi nằm trên giường, cười híp mắt cất lời hỏi.

Không ngờ bị thương rồi mà còn cười được. Đúng là đứa trẻ bị hàn độc giày vò nhiều năm nên ý chí kiên cường hơn những đứa trẻ bình thường khác. Sắt Sắt cười khẽ nhẹ đưa tay vuốt ve Triệt Nhi nói: “Thuốc đủ rồi! Lần này nhất định sẽ chữa khỏi hàn độc cho Triệt Nhi.”

Nàng sao có thể nhẫn tâm nói với Triệt Nhi rằng vẫn chưa đủ thuốc?

Triệt Nhi nghe vậy, khuôn mặt bé nhỏ trắng bệch bỗng vui mừng đến đỏ ửng cả lên: “Mẹ, nói vậy sau này Triệt Nhi có thể luyện võ công với mẹ rồi đúng không?”

Sắt Sắt im lặng gật đầu.

“Nhưng vì sao mẹ không vui? Mẹ gặp chuyện gì buồn phiền ư?” Triệt Nhi nhìn vào mắt Sắt Sắt hỏi.

Sắt Sắt chần chừ giây lát rồi đáp: “Triệt Nhi, những đứa trẻ khác có cha, con có muốn có cha không?”

Thần sắc Triệt Nhi có chút sững lại, cậu bé nheo mắt suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu cha không tốt, mẹ không thích, Triệt Nhi cũng không cần. Triệt Nhi chỉ cần có mẹ thôi!”

https://thuviensach.vn

Trái tim Sắt Sắt không khỏi chua xót, Triệt Nhi của nàng lúc nào cũng hiểu chuyện như vậy đó. Nàng mỉm cười cúi người, thơm lên trán Triệt Nhi rồi nói: “Triệt Nhi ngoan thật!”

Triệt Nhi ngây người, chu miệng nói: “Mẹ, mẹ lại coi con là trẻ con rồi!”

Hai mẹ con sau đó nhìn nhau cười vui vẻ.

Dạ Vô Yên ngồi trong thư phòng, trên khuôn mặt thanh tú không hề có biểu hiện gì, đôi mắt đen láy sâu thẳm khiến người khác không nhìn ra được chút biểu cảm nào. Có điều đôi môi mỏng đã mím chặt đến trắng bệch, bàn tay to lớn cầm lấy một viên thuốc. Vì thời gian đã lâu, viên thuốc đã khô nứt thành nhiều vạch nhỏ, ngay đến vị thuốc cũng nhạt dần. Nhưng chàng vẫn coi nó như là bảo bối. Mấy năm nay, viên thuốc này như là hiện thân của nàng và đứa con của họ.

Lúc này, rất nhiều tình cảm phức tạp đan xen vào nhau, trỗi dậy trong lòng chàng, khiến lòng bàn tay chàng toát mồ hôi lạnh, làm ướt đẫm cả viên thuốc trên tay.

Chàng cố gắng bình tĩnh, nhưng những ngón tay run rẩy và trái tim loạn nhịp không cách nào kìm nén. Sau khi biết về nàng và con, sự trầm ổn thường ngày của chàng trở thành những đợt sóng cuồng loạn, hết lớp này đến lớp khác xô dạt trong lồng ngực chàng, tạo thành những tình cảm phức tạp khiến chàng không thể lý giả nổi.

Hóa ra Vô Tà là con của chàng, là đứa con của chàng và nàng!

Chẳng trách lần đầu tiên nhìn vào đôi mắt đan phượng của Vô Tà, trong lòng chàng liền cảm thấy kích động một cách khó hiểu. Hó ra, đó là con của chàng.

Một dòng nước mắt trong veo nhẹ nhàng rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Đó là những giọt nước mắt hối hận, sợ hãi, và cũng là những giọt nước mắt vui mừng. Nhưng hơn hết cả, đó còn là những giọt nước mắt thương xót cho nàng.

Bao nhiêu năm nay, nàng nuôi con một mình. Những lúc con bị phát tác hàn độc, trái tim nàng hẳn đã đau đớn biết bao! Nhưng chàng lại không hề ở bên hai mẹ con nàng.

Lúc này, quả thực chàng chỉ muốn chạy ngay tới Lan Phường, nhưng chàng phải nhẫn nhịn, chàng không thể lại đẩy mẹ con nàng vào vòng nguy hiểm một lần nào nữa, lần này, chàng nhất định phải bảo vệ hai mẹ con nàng.

“Vương gia, Cuồng Y cầu kiến!” Bên ngoài có tiếng thị nữ cung kính bẩm báo.

Thần sắc Dạ Vô Yên sững lại, chàng hờ hững đáp: “Vào đây!”

Vân Khinh Cuồng đi vào, sắc mặt nặng nề, cực kỳ hiếm khi thấy Cuồng Y mang dáng vẻ thận trọng như thế.

“Con ta sao rồi?” Dạ Vô Yên đứng bật dậy, vội vã hỏi, trong thanh âm xưa nay vốn trầm ổn mang theo sự lo lắng và run rẩy. Đêm qua, khi Vô Tà được nàng bế đi, còn đang hôn mê, cả ngày nay, trái tim chàng không ngừng đau đớn. Chàng lên núi Hương Diểu hoàn nguyện, là vì muốn diễn kịch, để kẻ địch đang ẩn nấp trong bóng tối cho rằng chàng đã tin Mặc Nhiễm là Sắt Sắt, và chỉ có như thế, Sắt Sắt và Vô Tà mới được an toàn.

“Tiểu công tử đã tỉnh lại, cũng uống thuốc trị hàn độc rồi, theo thuộc hạ thấy không có gì đáng ngại, xin Vương gia cứ yên tâm.” Vân Khinh Cuồng trầm giọng bẩm báo.

Trái tim thấp thỏm của Dạ Vô Yên cuối cùng cũng đã dần yên ổn, chàng tựa vào ghế, khẽ nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

Vân Khinh Cuồng yên lặng đứng đó, hắn biết, lúc này trong trái tim chủ nhân, nỗi đau đớn lấn át cả niềm vui. Hắn không ngờ tiểu công tử cũng trúng hàn độc. Đêm qua hắn được lệnh chủ nhân, nói rằng đã tìm thấy tiểu công tử rồi, muốn hắn về ngay lập tức. Về rồi, Lầu chủ liền ra lệnh cho hắn tới Lan Phường thăm bệnh cho tiểu công tử. Lúc đó hắn mới biết, hàn độc mà tiểu công tử mắc phải nghiêm trọng đến thế nào. Sao chủ nhân có thể không đau lòng cơ chứ?

“Ngươi mau nghiên cứu xem điều chế thuốc giải hàn độc cần dùng những loại thảo dược gì? Ở Trung Nguyên có thể tìm được thứ đó không? Nếu không tìm thấy, liệu có thảo dược nào khác thay thế được không? Trong mười ngày phải điều chế ra thuốc trị hàn độc.”

“Vâng, thuộc hạ tuân lệnh!” Vân Khinh Cuồng cúi đầu, nghiên cứu thảo dược là sở trường của hắn, có điều muốn hắn đi tìm thảo dược thì có chút gian khổ.

“Vương gia, chẳng phải Âu Dương Cái mang về ba mươi viên đó sao? Mỗi người mười lăm viên, có lẽ đủ cho hai đứa trẻ rồi. Sao còn phải chế thuốc?” Vân Khinh Cuồng không hiểu lắm liền hỏi lại.

Sắc mặt Dạ Vô Yên đột ngột trầm xuống, lạnh giọng nói: “Vốn dĩ để mười lăm viên ở chỗ Y Lãnh Tuyết, nàng ta nói mất mười viên, Bản vương liền đưa nàng ta mười viên khác. Ta tưởng nàng lấy đi mười viên thật, thêm năm viên nữa là đủ, ai ngờ nàng nói nàng chỉ lấy năm viên thôi!”

Thần sắc Vân Khinh Cuồng cũng không khỏi sững sờ, trầm ngâm nói: “Nói vậy năm viên nữa nằm trong tay ai?”

Dạ Vô Yên chìm trong im lặng, khẽ chau mày, bàn tay to lớn nắm lấy tay tựa chiếc ghế, mắt phượng thoáng nheo lại: “Năm viên đó e rằng đã bị hủy rồi! Vì thế, ngươi nhất định phải điều chế ra thuốc mới.”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ở trong Lan Phường chờ năm viên thuốc nữa, nhưng chờ tới khi sắp dùng hết cả mười viên thuốc rồi mà năm viên thuốc đó vẫn chẳng thấy đâu. Vốn tưởng rằng Dạ Vô Yên biết Triệt Nhi là con chàng, sẽ đưa thuốc tới ngay, không ngờ nàng lại đánh giá chàng cao quá. Hoặc có lẽ chàng không hề nhận ra, và Cuồng Y tới tặng thuốc chỉ là ngẫu nhiên? Về lý mà nói tỉ lệ trùng hợp như thế rất ít. Hôm đó rõ ràng chàng nói sẽ đưa mười viên thuốc tới, như vậy chứng tỏ trong phủ chàng vẫn còn thuốc. Nếu đã còn, sao lại không đưa tới, lẽ nào chàng muốn nàng phải tự đến lấy sao?

Sắt Sắt nghĩ, bất luận thế nào, nàng cũng phải đi một phen. Bên ngoài phố người qua lại rất náo nhiệt. Sắt Sắt không muốn bị người khác chú ý, liền đi dọc theo các con hẻm. Những ngõ hẻm ở Phi Thành có những nơi rất hẹp và sâu hun hút. Đi vào đó có cảm giác rất âm u. Có điều con đường nàng chọn ngắn hơn, rất nhanh đã tới thẳng cổng sau Tuyền Vương Phủ.

Hai bên ngõ nhỏ trồng rất nhiều cây hòe, lúc này lại đang vào độ hoa hòe nở rộ, hoa trắng khắp cây, nở vô cùng rực rỡ. Hương hòe thơm nhạt lặng lẽ thấm vào lòng người.

Sắt Sắt không ngờ lại gặp người quen ở con ngõ nhỏ này. Lúc này Y Lãnh Tuyết mặc đồ trắng tóc búi cao, khuôn mặt đẹp như ngọc mang nụ cười hờ hững, phong thái uyển chuyển chầm chậm men theo con ngõ nhỏ đi tới. Hai bên ngõ nhỏ là tường cao bằng gạch xanh, sắc màu ảm đạm, càng khiến bộ áo trắng của Y Lãnh Tuyết trở nên tinh khôi, thuần khiết như tuyết. Đêm đó, trong Tuyền Vương Phủ, thấy Y Lãnh Tuyết mặc bộ đồ xa hoa, hôm nay lại chỉ mặc đồ trắng, dường như đã trở lại dáng vẻ khi cô ta còn làm Tế Tư ở Bắc Lỗ Quốc.

Thực ra gặp cô ta ở đây cũng không có gì kỳ lạ. Bởi đây vốn là con đường thông với cửa sau của Tuyền Vương Phủ. Điều kỳ lạ là, cô ta không mang theo thị nữ, chỉ đi một mình. Trong tay cô ta cầm một chiếc giỏ, trong đó đựng đầy những bông hoa hòe trắng.

https://thuviensach.vn

Xem ra cô ta tới để hái hoa hòe, đúng là nhàn rỗi thật!

Sắt Sắt thực ra rất muốn hỏi năm viên thuốc đó có phải do cô ta giấu đi không. Nhưng nghĩ lại cho dù cô ta có giấu đi thật, hắn sẽ không chịu nói ra, vì thế Sắt Sắt liền tiếp tục bước đi.

Lúc đi lướt qua nhau, Y Lãnh Tuyết khẽ kêu lên một tiếng, đôi mắt sáng lên, ý thăm dò hỏi: “Các hạ nhìn quen quá, có phải là thị vệ đêm đó đưa Tà công tử tới hậu viện của Vương phủ tìm Y Lương không?”

Vì muốn gặp Dạ Vô Yên, Sắt Sắt liền dịch dung thành bộ dạng đêm đó, chỉ có điều không mặc đồ thị vệ nữa, không ngờ vẫn bị Y Lãnh Tuyết nhận ra.

Sắt Sắt dừng bước, hờ hững đáp: “Hóa ra là Y phu nhân.”

Y Lãnh Tuyết cười nhẹ nói: “Không biết vị Tà công tử đó thế nào? Đêm đó Tà công tử bị thương, Lương Nhi vẫn nhắc tới luôn.”

Sắt Sắt cười khẽ: “Tà công tử rất khỏe, phiền phu nhân và công tử nhớ thương rồi. Tại hạ còn có việc, xin đi trước đây!” Sắt Sắt nói rồi, liền lướt qua người Y Lãnh Tuyết, mau chóng rời khỏi đó. Nàng không muốn nói nhiều với Y Lãnh Tuyết, thực sự không muốn để cô ta nhận ra thân phận thật của mình.

Lúc đó đang là buổi chiều, ánh tà dương còn sót lại rọi qua kẽ lá, soi thành từng đốm sáng. Sắt Sắt đi chầm chậm dưới ánh nắng, tà áo phất phơ.

Đột nhiên một tiếng động nhỏ truyền khẽ tới tai nàng. Sắt Sắt lập tức cảnh giác, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên chạc cây có một bóng đen nhanh chóng nhảy xuống nhằm về phía mình. Thanh kiếm sắc trong tay phản chiếu ánh tà dương sáng đến chói mắt.

https://thuviensach.vn

Một tiếng “keng” vang lên, kiếm phong đập vào nhau tóe lửa, soi sáng đôi mắt đen của kẻ vừa vọt từ trên cây xuống.

Lúc hai thanh kiếm chạm nhau, Sắt Sắt không đừng được phải lùi về phía sau một bước, kẻ xông tới có nội lực không hề kém nàng. Nàng biết mình đã gặp phải cường địch, liền không dám khinh thường, vung kiếm đánh nhau với kẻ đó trong con ngõ nhỏ. Sắt Sắt có chút bất ngờ khi gặp phải cao thủ như vậy. Kiếm chiêu của hắn rất kỳ lạ, từng chiêu đánh ra điều vô cùng sắc bén. Đương nhiên nàng cũng không chịu thua kém. Lúc đang đấu, không hiểu sao kẻ đó lại để lộ ra chút sơ hở, Sắt Sắt thấy vậy liền vung kiếm quang đâm tới, nhằm thẳng eo hắn.

Sắt Sắt thu kiếm, đang định tìm cách bắt sống kẻ đó, bỗng thấy hắn đột ngột nhảy lên, tung người nhảy vào sau bức tường cao.

Sắt Sắt khẽ cười, trận đánh này đến nhanh mà đi cũng nhanh, thực không biết vì sao hắn lại muốn đấu với nàng, xem ra không hề có ý định giết nàng. Nếu không phải thanh kiếm trong tay nàng còn đang nhỏ máu, Sắt Sắt thực sự hoài nghi vừa rồi liệu có phải là một giấc mơ không. Nàng rút tấm khăn gấm ta, đang định lau máu trên kiếm, liền nghe thấy đằng sau có tiếng kêu lên.

Sắt Sắt vội quay đầu lại, chạy nhanh mấy bước về phía trước, ánh mắt đột nhiên khựng lại, nàng không ngờ trước mắt mình lại là tình cảnh như thế.

Ánh nắng nhàn nhạt của buổi chiều tà chiếu trong con ngõ nhỏ, Y Lãnh Tuyết bình yên tựa dươi gốc cây hòe. Bộ dạng của cô ta nhìn rất tĩnh lặng, tĩnh lặng tới mức dường như đã ngủ rồi. Tấm váy trắng phủ trên mặt đất, hoa hòe trong làn vung vãi, máu từ trước ngực cô ta đang rỉ ra, nhỏ trên những bông hoa hòe trắng như tuyết, đỏ đến nhức mắt.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt mở trừng hai mắt, nhìn cảnh tượng kỳ quái trước mặt, Y Lãnh Tuyết bị giết rồi sao? Nàng cảm thấy có thứ gì đó đè nặng trong lồng ngực mình, rồi một chặp những tiếng bước chân dồn tới, Sắt Sắt quay đầu, thấy Y Lương và một thị nữ mặc áo hồng. Thị nữ ấy Sắt Sắt biết, đó là Linh Lung.

Họ đứng cách nàng không xa, Y Lương lúc này đang há to miệng, trong khi Linh Lung trừng mắt nhìn tới.

Sắt Sắt cúi đầu nhìn thanh kiếm đang nhỏ máu trong tay mình, bỗng nhiên không biết phải thanh minh thế nào. Nếu đây là một cái bẫy, thì người bày ra nó đúng là một cao thủ.

“Ngươi giết mẹ ta rồi!” Thanh âm Y Lương khẽ run lên.

“Có thể cô ta vẫn chưa chết, việc các người nên làm bây giờ là đi mời đại phu!” Sắt Sắt cười khẽ, cuối cùng bồi thêm một câu: “Không phải ta giết đâu!”

“Ngươi giết mẹ ta rồi! Ngươi giết mẹ ta rồi!...” Y Lương tiếp tục nói, thằng bé xông tới trước mặt Sắt Sắt, nắm chặt áo nàng, cao giọng hét lên: “Ngươi đền mẹ cho ta, ngươi đền mẹ cho ta... Mẹ nói sẽ làm bánh hoa hòe cho ta, người đền mẹ cho ta, mẹ sẽ không bao giờ làm bánh hoa hòe cho ta được nữa rồi.”

Sắt Sắt không biết phải làm sao, đành đẩy Y Lương ra, phía trước vừa hay truyền tới một chặp tiếng bước chân, liền thấy Linh Lung dẫn một đám người tới.

Đến nhanh thật đó!

Ánh sáng cuối cùng còn sót lại của buổi chiều tà chiếu trên thân hình Dạ Vô Yên, với thân phận của một vương gia, chàng luôn thích mặc y phục

https://thuviensach.vn

màu sẫm. Đồ mặc trên người chàng rất quý giá, mang theo khí chất trầm ổn.

Chàng nhìn Sắt Sắt, thân hình rõ ràng có chút chất động, lại nhìn thấy Y Lương đang nắm lấy áo của Sắt Sắt, cuối cùng, ánh mắt chàng chăm chú nhìn vào Y Lãnh Tuyết.

Chàng đứng đó, ánh mắt đen láy thâm sâu, khiến người khác không đoán được chàng đang nghĩ gì. Nghiêm ngự y đứng cạnh không đợi chàng phải nói, vội vã chạy tới, bắt đầu xem xét thương thế của Y Lãnh Tuyết. Có lẽ khi Vân Khinh Cuồng không ở trong phủ, mọi chuyện thăm bệnh đều do ngự y già này đảm trách.

Mấy thị nữ hốt hoảng chạy lại, đặt Y Lãnh Tuyết nằm trên mặt đất. Vì tình hình khẩn cấp, Nghiêm ngự y cũng chẳng để ý tới nam nữ khác biệt, Dạ Vô Yên cũng tỏ vẻ ngầm đồng ý, ông ta liền xé áo trước ngực Y Lãnh Tuyết, nhìn vết thương đang không ngừng tuôn máu.

Ánh sáng cuối cùng của buổi chiều tà cũng tan dần, con ngõ nhỏ đột nhiên vô cùng tối tăm, tối tăm tới mức khiến không khí đột ngột trở nên cực kỳ căng thẳng.

Sắt Sắt cầm kiếm, nàng và Dạ Vô Yên bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt của Dạ Vô Yên dường như nhìn thấu hết thiên sơn vạn thủy, rừng rực chăm chú nhìn nàng, giống như muốn thiêu cháy nàng vậy.

Chỉ trong khoảnh khắc nhìn nhau đó, Sắt Sắt liền hiểu ra, Dạ Vô Yên đã nhận ra nàng, hoặc có lẽ đã nhận ra nàng từ lâu rồi.

Nhưng trước tình hình thế này, hai người chỉ có thể đứng lặng nhìn nhau một lát. Trong ánh chiều muộn, Sắt Sắt ngưng thần nhìn vào ánh mắt Dạ Vô Yên. Đôi mắt phượng của chàng nheo lại, ánh mắt đột nhiên trở nên vô

https://thuviensach.vn

cùng dịu dàng, giống như ánh trăng sáng trong đêm tối, như dòng sông của Giang Nam nhẹ nhàng trôi.

“Vương gia, chính là hắn, hắn ta muốn giết phu nhân! Phu nhân vốn định hái hoa làm bánh cho Lương công tử, nô tì và Lương công tử chỉ đi lấy làn, ai ngờ khi quay lại đã thành thế này! Vương gia, người phải báo thù cho Y phu nhân!” Linh Lung hét lớn.

Đối mắt với những lời buộc tội của Linh Lung, Sắt Sắt chỉ cười lạnh, đôi mắt đen lấp lánh ánh lên chút nhạo báng. “Ngươi chính mắt nhìn thấy ta giết cô ta ư? Hay chỉ đựa vào việc kiếm của ta nhuốm máu?” Thị nữ thân thiết của Dạ Vô Yên lại đi đổ oan cho người khác như vậy sao?

Sắt Sắt lạnh nhạt cúi đầu, những ngón tay ngọc ngà nắm lấy chiếc khăn gấm màu trắng, chầm chậm lau thanh kiếm dài, động tác của nàng chậm rãi mà nhẹ nhàng, thanh kiếm được Sắt Sắt lau sạch sáng loáng, kiếm quang lạnh lùng, mũi kiếm lạnh toát phản chiếu trong đôi mắt trong veo của nàng.

“Thanh kiếm của ngươi... rõ ràng là hung khí, cho dù ngươi có lau sạch đi nữa, chúng ta cũng đã nhìn thấy hết rồi!” Linh Lung ngẩng đầu quả quyết nói.

Sắt Sắt cười lạnh liếc sang Linh Lung nheo mắt nói: “Ta không hủy cái mà ngươi cho là vật chứng, ta chỉ sợ làm bẩn binh khí của ta thôi. Nếu ngươi thích phu nhân nhà ngươi thế, lại cho rằng đây là những giọt máu quý giá của phu nhân nhà ngươi, vậy ngươi giữ lấy đi, nhỡ ra cô ta chết thật, ngươi còn có cái mà làm kỷ niệm!”

Sắt Sắt nói rồi, nhẹ nhàng búng ngón tay, chiếc khăn gấm đẫm máu bay như gió về phía Linh Lung.

Linh Lung đưa tay ra đỡ, nào ngờ ám khí của Tiêm Tiêm công tử đâu có dễ đỡ như thế. Lực đạo của chiếc khăn gấm đó vô cùng mạnh mẽ, bay thẳng vào mặt cô ta, chỉ nghe “bốp” một tiếng, đã đánh mạnh lên mũi cô ta,

https://thuviensach.vn

rồi hai dòng máu mũi liền từ từ chảy xuống. Cô ta kinh hoàng kêu lên, ôm mũi lùi lại mấy bước, nhìn hàn ý trong đôi mắt của Sắt Sắt, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

“Vì sao ngươi muốn giết nàng?” Không ngờ Dạ Vô Yên đột nhiên mở miệng, thanh âm vẫn lạnh lùng như trước, giống như băng tuyết tháng Chạp trên mái nhà, đâm thẳng vào tim khiến trái tim nàng đau đớn.

Bàn tay cầm kiếm của Sắt Sắt khẽ run, nàng nhếch khóe miệng nở nụ cười xán lạn.

Hóa ra... hóa ra sự dịu dàng vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng mà thôi!

“Đương nhiên là năm viên thuốc giải rồi! Tà công tử lại phát hàn độc, Tuyền Vương không cho thuốc, nghe nói cô ta còn năm viên nên ta tới cướp thôi.” Sắt Sắt ngước mắt chầm chậm nói, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt chàng.

Vì sao muốn giết cô ta?

Chỉ một câu nói mà đã cho rằng nàng là hung thủ.

Chàng chưa bao giờ tin nàng. Khi xưa trên vách núi Hắc Sơn, nàng nói không phải nàng làm, chàng không tin. Bây giờ vì ả đàn bà này, chàng lại chọn cách không tin tưởng nàng thêm một lần nữa. Hóa ra mối tình giữa chàng và nàng chỉ là vở kịch do nàng tự diễn, còn chàng chưa bao giờ thực sự tham gia vào.

Nàng đã yêu người đàn ông trước mặt này sao? Thôi bỏ đi! Chuyện cũ như mây khói, hà tất phải nhắc lại, hãy coi đó chỉ là một cơn gió lạnh thổi qua tà áo, một chốc sẽ tan biến ngay thôi.

Ánh mắt Dạ Vô Yên sững lại, nắm đấm trong ống ay áo siết chặt, móng tay cắm vào da thịt. Trong đôi mắt đen vằn lên tia máu, trong mắt người

https://thuviensach.vn

khác, dường như chàng đang vô cùng phẫn nộ vì Y Lãnh Tuyết bị thương.

Sắt Sắt nheo mắt cười lạnh, chàng liệu có quan tâm đến Triệt Nhi? Nhưng nếu quan tâm sao ngay đến thuốc chàng còn không chịu đưa cho nàng. Triệt Nhi của nàng bị hàn độc giày vò, nhưng Y Lương, con của Y Lãnh Tuyết lại có thuốc giải. Rõ ràng là yêu cây thì yêu cả cành mà! Đã vậy nàng còn ngờ nghệch cho rằng, bốn năm nay chàng chỉ thương hại Y Lãnh Tuyết, nhưng xem ra, căn phải không phải là như thế!

“Bắt lấy hắn!” Đôi mắt phượng của Dạ Vô Yên đột nhiên tóe ra hàn quang, chàng chầm chậm lùi lại hai bước, đưa tay chống vào cành cây hòe bên cạnh, không biết dùng lực quá mạnh hay vì tay đang run mà cành cây rung lên, hoa hòe không ngừng rụng xuống lả tả, phủ đầy lên chiếc áo gấm màu đen tuyền trên vai chàng.

Sắt Sắt thấy Dạ Vô Yên lạnh lùng ra lệnh rồi chầm chậm đi về phía Y Lãnh Tuyết, cúi người xem xét vết thương cho nàng ta. Khoảnh khắc ấy trái tim Sắt Sắt đột nhiên đau đớn như bị ngàn nhát dao đâm tới.

Trái tim nàng bốn năm nay tưởng như đã chết, giờ không hiểu sao lại lăn tăn gợn sóng. Nỗi bi thương năm xưa vốn đã thành sẹo, giờ lại bị chàng vạch ra một cách vô tình, thậm chí còn xát thêm một nắm muối.

Đương nhiên đã khiến nàng vô cùng đau đớn, Sắt Sắt từ từ siết chặt bàn tay.

Dạ Vô Yên, sẽ có một ngày nhất định chàng phải nếm mùi vị đau khổ này!

Mười mấy bóng người từ trong ngõ xông về phía nàng. Tất cả đều là thị vệ của chàng, là những kẻ võ lâm cao thủ, bước chân không tiếng động, ánh mắt sáng rực! Sắt Sắt cười lạnh, không biết hôm nay liệu mình có thể thoát khỏi tay chàng hay không! Nói ra, thật đúng là một thử thách không nhỏ!

https://thuviensach.vn

Chỉ e rằng thanh kiếm mới được lau sạch lại phải nhuốm máu rồi, Sắt Sắt khẽ than.

“Xin hỏi Vương gia, không biết Vương gia bắt được tại hạ rồi sẽ xử trí thế nào?” Sắt Sắt đột nhiên hỏi, nàng rất muốn biết Dạ Vô Yên bắt được nàng rồi sẽ làm gì, có phải sẽ bắt nàng đền mạng cho Y Lãnh Tuyết?

Sắc mặt Dạ Vô Yên tối lại, nói không hề dung tình: “Đương nhiên còn xem phu nhân bị thương nặng nhẹ thế nào! Nếu phu nhân chết, ngươi cũng phải chết theo!”

Sắt Sắt ngẩng mặt hít sâu một hơi, khóe miệng nở nụ cười rất tươi, quả nhiên là thế! Nàng quay đầu, ánh mắt trong trẻo liếc nhìn đám thị vệ đang bao vây mình tứ phía. Ánh đao bóng kiếm từ hai phía cùng giáp công. Trong khí thế hừng hực đó, Sắt Sắt tung người, y phục trên người bay phấp phới, nhìn như bông hoa đang nở rộ trong bóng đêm mịt mùng.

Thị vệ nghe lệnh bắt sống nàng, xuất chiêu cũng không tàn độc, lại cũng không có ý làm nàng bị thương. Nhưng dẫu sao bọn họ vốn đều là những cao thủ ngàn người chọn một từ đám Ngân Dực quân của Dạ Vô Yên, nếu nàng muốn thoát thân hẳn phải vô cùng vất vả.

Đánh nhau được một lát, không tránh khỏi bị thương nhẹ, trên áo nàng dần thấm đẫm máu tươi, nhưng Sắt Sắt không hề cảm thấy đau, chút đau đớn này có là gì so với nỗi đau đớn như tan nát toàn thân khi ngày đó nàng ngã từ trên vách núi cao xuống? Cũng có thể con người và trái tim nàng đều đã đau đớn quá đến mức tê dại mất rồi.

Dạ Vô Yên đứng bên ngoài vòng vây, một tay chống vào cây hòe, đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn Sắt Sắt. Cây hòe bên cạnh bị gió thổi ù ù, ngay cả cành cây cũng rung lên bần bật.

“Dừng tay!” Dạ Vô Yên đột nhiên run lên, nói: “Các ngươi lui ta, Bản vương tự làm!”

https://thuviensach.vn

Thị vệ nghe vậy liền nhanh chóng khom người lui ra, Sắt Sắt nheo mắt, nhìn Dạ Vô Yên từng bước tiến lên. Cuối cùng, chàng đứng trước mặt nàng, khuôn mặt tuấn tú hoàn hảo, không hề có chút biểu cảm nào, nhưng trong đôi mắt đen lại cuộn lên những tình cảm cực kỳ phức tạp.

“Nếu ngươi biết điều, mau giơ tay chịu trói. Bản vương có thể tha cho ngươi một con đường sống!” Đôi mắt phượng của Dạ Vô Yên lạnh lùng lướt qua người Sắt Sắt, trầm giọng nói.

“Thế ư, hóa ra Tuyền Vương cũng nhân từ nhỉ, tiếc là ta lại chẳng biết điều chút nào!” Sắt Sắt lạnh nhạt đáp, rồi vung kiếm trong tay lên.

Đôi mắt đen của Dạ Vô Yên tối lại, ánh mắt lóe lên một nỗi đau đớn không diễn tả thành lời.

Vừa hay lúc đó, liền thấy một bóng thị nữ áo xanh vội vã chạy tới, quỳ sụp xuống trước mặt Dạ Vô Yên, vội vã bẩm báo: “Vương gia, không xong rồi!”

Sắt Sắt lạnh nhạt cười, trong lòng thầm nghĩ hôm nay Tuyền Vương Phủ náo nhiệt thật!

“Chuyện gì vậy?” Dạ Vô Yên nghe vậy, đôi mắt sâu thẳm sững lại: “Nói mau!”

“Vương phi nghe nói Y phu nhân gặp nguy hiểm liền cùng nô tì tới đây xem sao, ai ngờ vừa ra khỏi cửa liền bị mấy người che mặt bắt đi. Mấy người đó võ nghệ cao cường, bọn nô tì không phải là đối thủ của chúng.”

“Tạm tha cho tên tiểu tặc này, mau đi tìm Vương phi!” Dạ Vô Yên chậm rãi nói, ngữ khí lạnh lẽo ghê người. Dám bắt người trong Tuyền Vương Phủ đi, đúng là to gan lớn mật. Trên đời này còn có kẻ to gan lớn mật thế ư?

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt khẽ cười, Mặc Nhiễm bị bắt ư? Mặc Nhiễm lúc này đang dùng thân phận của nàng, ai tới cướp nàng ta đi thế?

Mấy thị vệ đang vây lấy Sắt Sắt được lệnh liền lui ra. Tuyền Vương Phủ đương nhiên không thiếu thị vệ, rất nhanh một đám thị vệ khác lại tới, chỉ có điều đám này rõ ràng công lực yếu hơn đám trước rất nhiều. Sắt Sắt đấu một lát liền tìm ra sơ hở rồi nhanh chóng thoát thân, chạy khỏi con ngõ nhỏ đó. Dạ Vô Yên vốn đã không rảnh để đuổi theo, nên nàng cứ thế đạp lên cành cây nhẹ nhàng rời khỏi.

Phía tây Phi thành là nơi những người dân nghèo sinh sống, không có tường trắng cửa cao của phủ nhà quan, nơi đây chỉ toàn là những căn nhà bình thường, giản dị. Một chiếc xe ngựa nhỏ đi xuyên qua ngõ phố, vòng vèo mấy lần, cuối cùng cũng dừng lại trước một căn nhà.

Phu xe nhảy xuống, vén rèm xe lên, một người áo đen dìu một cô gái áo xanh bước ra. Khẽ gõ cửa, một cô gái chạy tới, đưa tay đỡ cô gái áo xanh bị điểm huyệt, chầm chậm đi qua mấy hành lang trồng toàn cây xanh, thẳng tới một gian phòng.

“Khả Hãn, người được đưa tới rồi!” Cô gái đó thấp giọng bẩm báo.

Lời nói vừa dứt, cửa phòng liền bật mở, một người đàn ông nhanh chóng xuất hiện. Thân hình chàng cao lớn, ngũ quan rõ ràng như dùng dao đẽo gọt, trên người khoác tấm áo bào đen, cổ tay và ống tay thêu chỉ vàng, nhìn vô cùng cao quý và cũng đầy bá khí.

Màn đêm buông xuống, lại đứng ở cửa, ánh nến sau lưng soi rọi khiến chàng trông như một thiên thần. Trong đôi mắt chim ưng sắc bén lộ ra những tình cảm vô cùng dịu dàng, ánh mắt dịu dàng đó nhìn lướt trên mặt cô gái áo xanh. Trong đáy mắt lập tức tràn ngập niềm vui. Chàng giơ tay ra ôm lấy eo thon của cô gái, nói với người hầu: “Bách Linh, ngươi lui ra đi, không có chuyện gì thì đừng tới làm phiền Bản hãn!”

https://thuviensach.vn

“Vâng!” Bách Linh đáp lời rồi chầm chậm lùi ra.

Người đàn ông đang đứng đó chính là Hách Liên Ngạo Thiên, Khả Hãn của Bắc Lỗ Quốc, cũng là Phong Noãn. Chàng không nghĩ lần này tới Nam Nguyệt lại có niềm vui không thể ngờ tới này.

Thuộc hạ của chàng thám thính được, trong sinh nhật Tuyền Vương, hắn đã tìm lại được Vương phi mất tích bốn năm nay. Tuy nghe nói cô gái đó bị mất trí nhớ, không nhớ tên họ mình là chi, ngay đến Tuyền Vương cũng không hề tiết lộ tên cô ta. Nhưng, Hách Liên Ngạo Thiên biết, nàng là ai.

Bốn năm rồi, vốn tưởng rằng nàng đã không còn trên cõi đời này nữa, rốt cuộc nàng vẫn còn sống.

Ánh nến trong phòng hơi tối, đung đưa soi rọi lên khuôn mặt cô gái áo xanh. Đôi lông mày xanh, mắt trong trẻo, mũi cao, môi anh đào, mọi thứ đều giống như khuôn mặt trong mơ hằng đêm của chàng. Hơn nữa ngay đến mái tóc cũng là kiểu tóc Lăng Vân mà nàng yêu thích, áo váy cũng màu xanh, đúng là dáng vẻ khi xưa, không hề có chút thay đổi nào. Chỉ có điều, trên má có một vết sẹo dài, khiến trái tim chàng đau thắt lại.

Hách Liên Ngạo Thiên dìu cô gái áo xanh ngồi lên giường, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng tha thiết. Ngón tay nhè nhẹ đưa lên trước mặt nàng. Hơn một ngàn ngày đêm mong nhớ cuối cùng cũng được giải thoát trong giây phút này, tay chàng khẽ run, nhanh chóng giải khai huyệt đạo cho nàng, hồi lâu không biết phải nói gì, cuối cùng cũng chỉ đành than dài một tiếng, rồi nhẹ hỏi: “Nàng khỏe chứ?”

Mặc Nhiễm chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, đương nhiên cô ta biết đó là ai. Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng cũng đã thấy tranh vẽ chàng. Dẫu sao trên đời, chàng cũng được xem là một nhân vật đặc biệt quan trọng, mỗi bước đi đều làm rung động cả giang sơn.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt cô ta hờ hững lướt qua khuôn mặt chàng, khóe môi nở nụ cười lãnh đạm, lạnh lùng hỏi: “Ngài là ai? Vì sao lại bắt ta tới đây? Mau thả ta ra.”

Hách Liên Ngạo Thiên nghe vậy, đôi mắt chim ưng sáng quắc liền vụt lên nỗi thất vọng tràn trề. Thuộc hạ đương nhiên đã bẩm báo với chàng, nàng đã quên hết mọi chuyện trước đây. Nhưng khi nghe chính miệng nàng nói rằng không quen mình, đáy lòng chàng vẫn không đừng được dâng lên từng tầng chua xót. Chàng nắm lấy bàn tay ngọc ngà của nàng, dịu dàng nói: “Húc nhật hòa phong, noãn ý di nhân[1], ta gọi ngươi là Phong Noãn nhé, chỉ mong sau này ngươi không bị người ta đối xử lạnh nhạt. Câu nói này mà nàng cũng quên sao?”

[1] Nắng vàng gió nhẹ mang đến cho người cảm giác ấm áp, giúp họ cảm nhận được sự ấm áp của mùa xuân.

Người đàn ông mạnh mẽ ngang tàng như vậy, nhưng khi dịu dàng, lại khiến Mặc Nhiễm không biết phải làm sao. Cô ta nhè nhẹ rút bàn tay đang bị nắm chặt ra, lạnh lùng nói: “Ta không nhớ gì cả! Xin ngài thả ta đi!”

Sắc mặt Hách Liên Ngạo Thiên thoáng sững sờ, chàng yên lặng đứng dậy. Khuôn mặt anh tuấn ẩn hiện sau bóng nến, trong đáy mắt hoàn toàn là sự thất vọng. Quả thực nàng đã quên chàng rồi, nếu chàng là người tìm ra nàng trước, liệu có thể nào làm lay động trái tim nàng hay không? Nhưng tiếc rằng lại để Dạ Vô Yên đi trước một bước. Nhưng ở bên Dạ Vô Yên, chàng biết nàng sẽ không được hạnh phúc. Chàng tin rằng nếu nàng nhớ lại mọi chuyện của bốn năm về trước, nàng nhất định sẽ không ở lại Tuyền Vương Phủ nữa.

“Nàng vẫn yêu Dạ Vô Yên ư?” Hách Liên Ngạo Thiên thấp giọng hỏi.

Mặc Nhiễm ngẩn ra trong giây lát, hờ hững đáp: “Ta là Phi tử của ngài ấy, tất nhiên là yêu ngài ấy. Xin ngài thả ta ra đi!”

https://thuviensach.vn

Hách Liên Ngạo Thiên nắm lấy cánh tay Mặc Nhiễm, ôm cô ta vào lòng, trầm giọng nói: “Nàng đi theo hắn, sẽ không có hạnh phúc đâu. Bốn năm trước, hắn đã một chưởng đẩy nàng xuống vực. Đi theo ta, ta sẽ yêu thương nàng cả đời!”

Ánh mắt Mặc Nhiễm bỗng lóe lên một tia hoảng sợ, cô ta ngước mắt nói: “Ta thực sự không nhớ ra ngài!”

Ánh mắt Hách Liên Ngạo Thiên đột nhiên sững sờ nhìn nét kinh hoàng hiện lên trong mắt Mặc Nhiễm. Trong giây lát, chàng cảm thấy khuôn mặt trước mặt mình sao mà xa lạ đến thế. Trước đây khi ở bên nàng, chưa bao giờ chàng thấy nàng có biểu hiện sợ hãi. Sự sợ hãi, dường như nàng chưa bao giờ sợ hãi điều gì. Thế mà bây giờ, nàng đang sợ chàng ư?

Chàng nheo mắt dịu dàng hỏi: “Nàng sợ ta?”

Mặc Nhiễm nghe vậy có chút ngẩn người, cười nhẹ đáp: “Xin ngài thả ta ra! Nếu không Tuyền Vương sẽ không tha cho ngài đâu!”

“Nàng uy hiếp ta?” Hách Liên Ngạo Thiên nắm lấy cổ tay Mặc Nhiễm, đưa cô ta ra trước ánh nến, đôi mắt chim ưng nheo lại, lạnh lùng soi xét.

Khuôn mặt trước mắt chàng quả thực rất giống nàng. Nhưng vẫn có điều gì đó không giống. Tuy khí chất cũng thanh cao, nhưng trong mắt đen láy không có sự kiên cường vốn có của nàng.

Đột nhiên chàng cười lớn, hóa ra chỉ là mừng hụt. Nỗi thất vọng đột nhiên bóp nghẹt trái tim, chàng chầm chậm buông tay Mặc Nhiễm, hất cô ta xuống đất.

“Người đâu!” Chàng hét lớn.

Bách Linh đẩy cửa, bước mau tới đó.

https://thuviensach.vn

Hách Liên Ngạo Thiên lạnh lùng căn dặn: “Gọi những kẻ đi làm việc hôm nay tới đây!”

“Vâng!” Bách Linh đáp, một lát đã gọi năm người nữa vào cùng.

“Bách Linh, ngươi đưa cô ta ra trước đi.” Bách Linh đáp lời rồi lập tức đưa Mặc Nhiễm rời đi.

Hách Liên Ngạo Thiên tựa vào ghế, lạnh lùng hỏi: “Các ngươi khẳng định đây là Vương phi mất tích mới tìm lại được của Tuyền Vương ư?” Lần này tới Nam Nguyệt, chàng mang theo Lục Cầm trong số Thập Nhị Cầm của thảo nguyên. Đó là Bách Linh, Bạch Bằng, Thương Ưng, Khôi Diên, Hoàng Li, Hải Điêu. Những người này đều là những thiết vệ trung thành của chàng. Việc hành sự hôm nay, ngoài Bách Linh, những người khác đều tham gia cả.

“Đúng là Vương phi trong Vương phủ, không sai được.” Hoàng Li đáp rành mạch.

Hách Liên Ngạo Thiên nheo mắt, nói vậy cô ả giả mạo này là người khác dùng để mê hoặc Dạ Vô Yên, nhưng ngay đến chàng cũng nhận ra là giả, lẽ nào Dạ Vô Yên lại không nhận ra điều đó chứ?

“Dạ Vô Yên cực kỳ sủng ái cô ta ư?” Hách Liên Ngạo Thiên tiếp tục hỏi.

“Vâng!” Hoàng Li đáp.

Hách Liên Ngạo Thiên ngồi trên ghế, đôi mày rậm khẽ chau lại, chìm trong suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nụ Hôn Cuồng Dại

Buổi đêm mát mẻ, vầng trăng treo trên trời cao. Trong phòng không thắp nến, chỉ có màn đêm tịch mịch mà u tối. Cánh cửa mở hờ, gió đêm thổi tới, tấm rèm màu khói xanh treo trước cửa sổ khẽ đung đưa theo gió.

Sắt Sắt ngồi sau tấm màn, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn qua cánh cửa, nhìn vào con ngõ nhỏ đối diện của Lan Phường.

Lúc này đèn mới được treo lên, ánh đèn trước cửa Lan Phường rất hữu tình, lờ mờ soi sáng con ngõ đối diện, trước ngõ có một ông lão bán quà đêm. Nghe các cô nương ở Lan Phường nói, mấy món ăn điểm tâm của ông lão đó rất ngon, vì thế buôn bán cũng khá đắt hàng.

Có điều, Sắt Sắt cảm thấy mấy ngày nay, ông lão ấy vô cùng đắt khách, thường thường lúc nào cũng có người tới đó dùng cơm. Nghe Tố Chỉ nói, dường như việc làm ăn của Lan Phường cũng tốt lên trông thấy, thỉnh thoảng lại có vài người khách lạ bỗng nhiên lui tới.

Trong lòng Sắt Sắt hiểu rõ, nàng đã bị người khác giám sát rồi. Nàng tự hào cho rằng khinh công của mình cực tốt, không ngờ đêm đó lại không thoát khỏi sự truy đuổi của Dạ Vô Yên, khiến chàng tìm ra nơi ở của mình. Bây giờ, xem ra người biết nàng ở Lan Phường không chỉ có mình Dạ Vô Yên, chắc chắn còn có những người khác nữa.

Rốt cuộc là những ai chứ?

https://thuviensach.vn

Hôm nay, kẻ áo đen võ công cao cường muốn hành thích nàng là ai? Người có võ công cao như vậy trên đời chẳng có mấy người. Mặc Nhiễm là người của Thái tử, điều này Sắt Sắt đã đoán ra, vậy người bắt Mặc Nhiễm đi là ai? Y Lãnh Tuyết muốn hãm hại nàng, vậy kẻ áo đen muốn hành thích nàng thì sao? Mục đích của hắn là gì?

Sắt Sắt nghĩ đến đau cả đầu, gân xanh trên trán không ngừng giật liên hồi, nàng nhẹ dùng ngón tay cái không ngừng xoa bóp.

Từ khi tới kinh thành, hết mưu mô này đến âm mưu khác chờ đợi nàng, nhưng nàng chỉ muốn chữa hàn độc cho Triệt Nhi, những chuyện khác, nàng không muốn để ý tới. Hơn nữa, nàng cũng không định nhảy vào sự tranh đấu chốn cung đình.

Nhưng cứ nhẫn nhịn mãi chỉ khiến nàng phải chịu số phận của một quân cờ.

Bốn năm rồi, khi nàng khó khăn lắm mới dứt ra khỏi hố sâu tình cảm, nàng lại rơi vào vòng xoáy của sự tranh đoạt. Như vậy cũng tốt, chuyện năm đó cũng nên điều tra cho rõ ràng một lượt vậy.

Trong lòng đã quyết, Sắt Sắt dưa tay nắm lấy tấm rèm trước mặt, ngẩng đầu nhìn cảnh sắc đêm bên ngoài, màn đêm trong trẻo trên cao hiện rõ vầng trăng lạnh lẽo mà thê lương. Đêm dài bây giờ mới chỉ bắt đầu. Nàng chầm chậm lui ra khỏi tấm rèm, đưa mắt nhìn cây thất huyền cầm trước cầm án.

Biết bao suy nghĩ không biết tỏ cùng ai, Sắt Sắt chầm chậm quỳ trước án cầm, những ngón tay ngọc ngà thon thả đặt trên dây đàn, khẽ động.

Tiếng đàn trong trẻo vang lên trong căn phòng tĩnh mịch, ban đầu chậm rãi dÂu Dương như suối nước, rồi đột nhiên cao vút như sông băng tan chảy thành dòng nước chảy xiết, tràn đầy khí thế hào hùng. Sau một chuỗi âm thanh cao vút, tiếng đàn không còn cao nữa, mà như vén mây để thấy mặt trời, vô cùng yên lành, như trăng trong trên biển, lạnh lùng xa xôi.

https://thuviensach.vn

Trái tim Sắt Sắt cũng theo đó, từ náo nức dần chuyển sang bình tĩnh, nàng ngồi trước cầm án, lặng lẽ gảy đàn.

Trong Lan Phường, tiếng đàn sáo ồn ã vô cùng náo nhiệt, tiếng đàn của Sắt Sắt lẫn trong đó, vốn dĩ không ai buồn chú ý. Nhưng không ngờ lại lọt vào tai một người.

Hôm đó, Hách Liên Ngạo Thiên bắt được Mặc Nhiễm, biết cô ta là giả lại càng không ngăn được nỗi nhớ thương Sắt Sắt, vì thế nửa đêm liền ra ngoài, cưỡi ngựa men theo những con đường nhỏ ở Phi Thành mà khi xưa chàng đã cùng Sắt Sắt đi qua. Qua Lan Phường, thấp thoáng nghe thấy tiếng đàn xa xôi. Chàng vốn không chú ý, tiếng đàn sáo trong chốn thanh lâu đâu có gì là lạ. Nhưng tiếng đàn như vậy, khiến tai chàng nghe thấy, mà hồn vía như bị bắt mất. Chàng dừng ngựa, yên lặng lắng nghe tiếng đàn ẩn hiện trong gió.

Hách Liên Ngạo Thiên đi theo Sắt Sắt một thời gian, đương nhiên đã được nhiều lần nghe nàng đánh đàn. Ngoài Tiêm Tiêm công tử, chàng chưa bao giờ nghe thấy tiếng đàn nào sục sôi náo nức như thế, không chỉ tuyệt diệu dễ nghe mà đó còn là khúc nhạc mà người gảy gửi gắm vào đó trọn cả tâm hồn.

Hách Liên Ngạo Thiên đưa dây cương ngựa cho Bạch Bằng đứng sau, lập tức nhảy vào trong Lan Phường.

"Chủ nhân..." Bạch Bằng thấy vậy lo lắng hét lên, nhưng Hách Liên Ngạo Thiên như chẳng nghe thấy gì, cả người chàng đã khuất sau bức tường cao. Trong lòng chàng biết rõ, nếu lúc này vào từ cửa lớn rồi mới đi tìm người gảy đàn, e rằng sẽ không bao giờ tìm thấy vì trong đại đường, tiếng đàn sáo rất nhiều.

"Ai?" Hộ vệ trong Lan Phường thấy thế cảnh giác kêu lên, rồi, một bóng đen nhanh như gió lướt qua. Chàng theo tiếng đàn, nhảy vào qua cánh cửa

https://thuviensach.vn

sổ đang hé mở của phòng Sắt Sắt.

"Chủ nhân của ta tới nghe đàn, xin lỗi, ngài ấy quên không đi cửa trước, đây là ngân lượng để nghe đàn." Bạch Bằng đi theo sau, lấy từ trong túi ra mấy đĩnh bạc, ném về phía bọn gác cửa.

Tú bà của Lan Phường là Tố Chỉ nghe hộ vệ báo tin, nói có người nhảy vào phòng Sắt Sắt, trong lòng không khỏi kinh hãi, liền lập tức mang theo mấy tỉ muội võ công khá cao trong lầu khe khẽ tới nghe ngóng động tĩnh. Bọn họ không dám làm liều, vì chủ nhân đã từng nói, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, nhất định không được để lộ việc mình có biết võ công, không được làm lộ chân tướng Lan Phường.

Sắt Sắt đang chìm đắm trong tiếng đàn, đột nhiên "phừng" một tiếng, một dây đàn đã đứt. Nàng than dài một tiếng: "Hôm nay có khách tới, không ngờ cây đàn này cũng thật hiểu lễ số."

Thanh âm lạnh lẽo thấp thoáng có chút tự giễu cợt, dây đàn đứt rồi, nhưng tiếng vọng vẫn còn, thế nên Sắt Sắt lại tiếp tục đánh đàn như không hề có chuyện gì xảy ra.

Tấm rèm bị gió tốc lên, một bóng đen từ cửa sổ nhẹ nhàng nhảy vào, rồi sừng sững đứng ngay tại đó.

Đương nhiên Hách Liên Ngạo Thiên hiểu những lời Sắt Sắt vừa nói ám chỉ điều gì. Có điều, lúc này chàng không còn lòng dạ nào mà để ý tới những điều nàng nói, chàng đã bị lời nói lạnh lùng như dòng sông băng và âm thanh êm ái như dạ oanh của nàng câu hồn đoạt phách mất rồi.

Khuôn mặt nàng thấp thoáng trong bóng tối, chàng vốn không nhìn rõ, nhưng giọng nói và sự trấn tĩnh như không có chuyện gì xảy ra đó lại cực kỳ thân thuộc. Nếu là người con gái khác, nửa đêm có khách không mời mà đến nhảy vào cửa sổ, không kinh sợ mới là lạ. Nhưng nàng vẫn bình tĩnh lạnh lùng, đúng là không hề đơn giản.

https://thuviensach.vn

Tiếng đàn chậm lại, nhưng chưa ngừng hẳn, Sắt Sắt vẫn đàn mà không hề ngẩng đầu lên.

"Có lẽ khách quan đi nhầm nơi rồi, muốn nghe đàn mời tới tiền sảnh, hôm nay bản cô nương nghỉ ngơi, xin lỗi không tiếp khách!" Nàng cất tiếng.

"Những khúc đàn ở tiền sảnh sao có thể so bì với tiếng đàn của cô nương!" Hách Liên Ngạo Thiên trầm giọng nói, đôi mắt chim ưng lóe lên tia sáng rực rỡ, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt yêu kiều của Sắt Sắt.

Sắt Sắt nghe vậy, trong lòng thoáng kinh hãi, ngón tay ngọc ngà liền ngừng lại, ngước mắt nhìn lên.

Ánh trăng dịu dàng tràn vào từ khung cửa sổ, bao trùm lên thân thể người đó. Tấm áo bào màu đen tung bay trong gió, mái tóc đen nhánh rối bời buộc phía sau, khuôn mặt anh tuấn mang theo bá khí cuồng ngạo và cả sự dịu dàng không hề che giấu.

Ngón tay ngọc ngà lại khẽ khẽ gảy đàn, nhưng tiếng đàn không thể nào dÂu Dương như trước nữa, và đã không còn thành điệu.

Đương nhiên nàng nhận ra chàng.

Người đàn ông dám đứng trước mặt cả tộc người trên thảo nguyên, quỳ xuống tặng nàng tấm da sói trắng, người đàn ông chung tình như sói xanh.

Sao chàng lại xuất hiện ở đây? Giờ chàng đã là Khả Hãn của Bắc Lỗ Quốc rồi mà!

"Sao cô nương không thắp nến?" Hách Liên Ngạo Thiên thấy Sắt Sắt không nói gì, tự đi tới trước án, lấy mồi lửa thắp nến lên.

https://thuviensach.vn

Ánh nến đung đưa rực sáng khiến dáng hình cô gái yêu kiều mảnh dẻ trước án cầm càng trở nên phiêu dật, chiếc váy lụa như thiên thanh, sắc màu nhạt đến mức như bị hòa tan trong ánh nến. Khuôn mặt thanh tú diễm lệ, quả nhiên là bóng hình đã quấn quít lấy trái tim chàng, là dung nhan khiến chàng ngày đêm thương nhớ suốt hơn một ngàn ngày qua.

Lúc này, nàng yên lặng ngồi đó, một ít tóc được búi thành một búi nhỏ khéo léo, phần tóc còn lại buông xõa tự nhiên. Thần sắc trên khuôn mặt lạnh nhạt, dung nhan thanh tú mà tuyệt mỹ.

"Là nàng ư? Lần này thực sự là nàng ư?" Hách Liên Ngạo Thiên toàn thân run rẩy, bước nhanh tới phía trước hai bước, thân hình cao lớn đã đứng trước mặt nàng. Chàng cúi đầu nhìn dung nhan Sắt Sắt, trong đôi mắt chim ưng tràn ngập niềm vui và sự ấm áp.

Lời chàng vừa thốt ra lập tức khiến Sắt Sắt hiểu, hóa ra người bắt cóc Mặc Nhiễm chính là chàng. Xem ra chàng đã biết Mặc Nhiễm là giả rồi. Giờ chàng thân là vua một nước, sao có thể mạo hiểm tới tận Tuyền Vương Phủ bắt cóc cô ta.

Sắt Sắt cúi đầu, trong lòng không khỏi hỗn loạn. Nàng định thần lại, chầm chậm đứng lên, cười tươi hỏi: "Hách Liên, sao huynh lại tới đây?"

Hách Liên Ngạo Thiên không đáp lời Sắt Sắt, ánh mắt cháy bỏng cứ nhìn chằm chằm vào nàng, dịu dàng hỏi ngược lại: "Sắt Sắt, bao lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau nhỉ? Nếu ta biết cuộc chia tay ở Đại hội Tế trời hôm đó là nỗi tương tư vô tận suốt bốn năm trời, ta quyết không bao giờ để nàng ra đi đâu."

Sắt Sắt cười nhạt, nói: "Hách Liên, sự đời khó liệu, có ai biết trước được sẽ xảy ra chuyện gì chứ."

"Chuyện bốn năm trước, ta hiểu hết rồi." Đột nhiên chàng xông tới, đưa tay nắm lấy đôi vai mềm mại của nàng, bàn tay khẽ run, nói một cách vô

https://thuviensach.vn

cùng kiên định: "Sắt Sắt, nàng đi theo ta được không? Về Bắc Lỗ, ở đó có thảo nguyên vô tận, có thể cưỡi ngựa rong ruổi, ở đó có cung điện mà ta đã xây cho nàng, trồng toàn hoa thơm cỏ ngọt của vùng đất Giang Nam. Đi theo ta, có được không?"

Sắt Sắt nghe chàng nói mà ngây người, trái tim nàng không dừng được khẽ run lên, bất giác ngẩng đầu nhìn chàng. Khuôn mặt trước mắt vẫn anh tuấn như năm nào, chỉ có điều đôi mắt chim ưng đã sắc bén hơn xưa, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, mang theo bá khí của bậc cửu ngũ chí tôn.

"Hách Liên..." Sắt Sắt khẽ gọi.

"Gọi ta là Noãn." Hách Liên Ngạo Thiên nói như ra lệnh.

Sắt Sắt cười, thấp giọng khẽ gọi: "Noãn." Dẫu sao cũng chỉ là cách gọi thôi, thực ra trong lòng nàng hiểu rõ, cho dù có gọi chàng là Noãn đi nữa, thì họ cũng không bao giờ quay về được như thuở ban đầu xa xưa nữa. Lúc ấy, chàng và nàng, còn cả Nam Tinh, Bắc Đẩu, đã có những tháng ngày rong chơi ở kinh thành. Đó sẽ là những kỉ niệm không bao giờ có thể quay lại được.

Bây giờ, chàng đã là Khả Hãn của Bắc Lỗ Quốc, là vua một nước, còn nàng, nàng đã là mẹ của một đứa trẻ rồi.

"Noãn, ta sợ rằng không thể theo huynh đi được." Sắt Sắt khẽ ngước mắt nói.

"Vì sao? Lẽ nào là vì hắn ư? Bây giờ mà nàng vẫn còn nhớ hắn?" Hách Liên Ngạo Thiên cảm thấy cực kỳ bức bối, trái tim chàng bỗng tràn ngập nỗi thất vọng không thể đong đếm được. Ánh mắt chàng nhìn thẳng vào nàng, dường như muốn nhìn vào tận sâu thẳm linh hồn nàng vậy.

Sắt Sắt lắc đầu: "Không phải vì người đó, mà là vì ta." Sắt Sắt chỉ vào ngực mình, dịu dàng đáp: "Trái tim ta đã không còn là trái tim như xưa nữa

https://thuviensach.vn

rồi."

Trái tim đó của nàng đã phải chịu trăm ngàn vết thương, từ lâu đã không thể chịu đựng thêm được bất kỳ điều gì nữa. Vì thế, nàng không thể khiến Phong Noãn lỡ dở.

Hách Liên Ngạo Thiên cúi đầu nhìn Sắt Sắt, chỉ thấy thần sắc của nàng lạnh lùng bình thản. Nhất thời, chàng thấy khoảng thời gian mà hai người gần nhau nhất chính là quãng thời gian chàng bị mất trí nhớ, và là cái đêm khi nàng muốn chàng cùng mình đi phiêu bạt giang hồ. Những tháng ngày đẹp đẽ đó đã cùng với việc chàng phục hồi trí nhớ, một đi không bao giờ trở lại nữa rồi.

Nếu có thể lựa chọn, chàng thực sự muốn mình vẫn là Phong Noãn ngày đó, chứ không phải là Khả Hãn bây giờ. Như thế, liệu chàng có thể mãi mãi ở bên nàng? Làm nô bộc cho nàng cũng được, làm bạn của nàng cũng chẳng sao. Nhưng liệu như vậy có làm nàng cảm động?

Nhưng chàng biết thời gian không thể quay ngược, và chàng vĩnh viễn không thể trở lại được như xưa.

Chàng nhìn khuôn mặt của Sắt Sắt dưới ánh nến, cảm thấy khuôn mặt đó sao mà thanh tú và phiêu dật đến thế.

Chàng đã chờ nàng bốn năm, tìm nàng bốn năm, yêu nàng bốn năm. Nhưng giờ phút này khi đối mặt với người con gái mà chàng yêu thương, chàng lại cảm thấy giữa họ vẫn là khoảng cách xa xôi như thiên sơn vạn thủy.

Trong trái tim Sắt Sắt cũng có nỗi đau và sự day dứt. Từ khi biết Phong Noãn tới nay, giữa họ tuy cũng đã từng có niềm vui, nhưng đối với chàng, trái tim nàng hoàn toàn chỉ là tình cảm trong sáng.

https://thuviensach.vn

Ánh nến đung đưa yên lặng, Hách Liên Ngạo Thiên nhìn thẳng vào Sắt Sắt, khẽ nói: "Ta sẽ không từ bỏ đâu, ta nhất định sẽ chờ."

"Noãn, đừng ngốc như thế!" Sắt Sắt bị ánh mắt nóng rực của chàng nhìn tới mức khiến cho kinh hãi, liền lùi lại phía sau vài bước.

Hách Liên Ngạo Thiên cứ nhìn chăm chú vào Sắt Sắt, trong mắt chàng chỉ có dung nhan diễm lệ của nàng, nhìn nàng lùi lại, chàng không kiềm chế được tình cảm, liền tiến sát tới gần nàng hơn.

Thân hình Sắt Sắt lúc này tựa vào trước án, không còn đường lui. Phong Noãn giơ hai tay, giữ lấy chiếc án, cúi người nhốt nàng lại trong khoảng trống trước ngực, cánh mũi tràn ngập hương thơm dịu dàng từ thân thể nàng. Vì nàng, bốn năm nay hậu cung của chàng bỏ không. Người trong trái tim mà chàng đêm mong ngày nhớ đang ở trước mặt, sao chàng có thể kiềm chế được đây. Lúc này chàng chỉ cảm thấy trái tim bừng bừng sôi sục, xen lẫn sự thất vọng khôn cùng, hai thứ cảm xúc ấy nhất thời xâm chiếm hết thần trí của chàng.

Chàng không hề do dự ép sát Sắt Sắt vào người mình, dùng tấm áo choàng cuộn cả thân hình nàng lại, ôm hình dáng mảnh mai của nàng vào lòng mình, đôi môi nóng rực áp sát vào khóe môi anh đào của nàng, không chịu buông ra nữa.

"Đừng... Noãn, đừng như thế..." Lời chưa nói hết, đã bị Phong Noãn ngăn lại, biến thành những tiếng nghẹn ngào khe khẽ.

Cánh tay chàng ôm chặt lấy nàng, khiến nàng không thể động đậy. Thân hình chàng như một bức tường, Sắt Sắt không thể nào đẩy ra được.

Thấp thoáng nghe thấy tiếng Tố Chỉ gọi cửa, nhưng chàng dường như đã chìm đắm trong nụ hôn nên không còn nghe thấy gì, còn miệng nàng đang bị chàng hôn, không thể nói được. Nhưng Tố Chỉ đến cũng thật là

https://thuviensach.vn

đúng lúc, hi vọng có thể giải cứu được nàng, vì nàng thực không nhẫn tâm dùng quyền cước với chàng.

Tố Chỉ gõ cửa mãi, không thấy có tiếng đáp lại, liền đẩy cửa bước vào, nói: "Cuồng Y tới thăm bệnh cho Triệt Nhi."

Ai ngờ, Hách Liên Ngạo Thiên vốn chẳng thèm quan tâm tới việc bị người khác xen ngang, chàng vung tay đánh ra một chưởng cách không, luồng lực đạo đánh ra, lập tức đóng cánh cửa lại như cũ. Còn đôi môi chàng vẫn không chịu rời đôi môi anh đào của Sắt Sắt, hôn nàng một cách bá đạo.

Cánh cửa cọt kẹt mấy tiếng rồi lại bị khẽ khàng mở ra, có hai người đang đứng yên bên ngoài cửa, còn Tố Chỉ đã bất lực lui ra sau vài bước.

"Huynh xem, trí nhớ của ta tệ quá, Triệt Nhi không ở trong phòng này, các người theo ta!" Tố Chỉ nheo mắt cười nói, định đóng cửa phòng lại. Nàng ta không biết người đàn ông đang quấn quít với chủ nhân mình là ai, có điều xem ra rất có bá khí, tốt nhất là không nên làm phiền.

Nhưng hai người đứng trước nàng ta lại không hề động đậy.

Hai người đó, một người là Cuồng Y, người kia ăn mặc như tùy tùng của hắn, mặc một chiếc áo bình thường, có điều đôi mắt đó lại không hề tương xứng với tấm áo bình thường đó chút nào. Đó là đôi mắt đan phượng dài mà hẹp.

Ánh nến soi rọi, sắc vàng trong phòng thật quyến luyến, dìu dịu bao trùm lên hai con người đang quấn quít bên nhau. Người đàn ông cao to lực lưỡng, còn cô gái mảnh mai yêu kiều, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt trắng như ngọc và mái tóc đen như lĩnh.

Tình cảnh đó, sao quyến luyến, quấn quít, hừng hực...

https://thuviensach.vn

Ngọn nến tỏa ra ánh sáng vàng hơi trắng, phủ lên khuôn mặt kẻ tùy tùng, hàng mi dày ánh lên một bóng đen dài trên khuôn mặt hắn, che đi thần sắc trong đôi mắt. Có điều, đôi môi hắn đột nhiên không còn giọt máu, trắng bệch đến kinh người. Đôi môi mỏng của hắn run lên, khe khẽ mấp máy, nhưng mãi vẫn không thốt ra được một lời. Bàn tay trong áo đã nắm chặt thành nắm đấm, dường như chỉ có mỗi đau đớn khi móng tay cắm phập vào da thịt mới khiến hắn đứng vững lại được.

Hách Liên Ngạo Thiên cảm thấy sau lưng như có một luồng áp lực nặng nề, khiến trái tim chàng cực kỳ khó chịu, chàng nheo đôi mắt chim ưng, đôi môi đã rời đôi môi Sắt Sắt, không thèm quay đầu lại, cách không đánh ra một chưởng khác. Lần này không giống như lần đóng cửa lúc nãy, chưởng lực đó bỗng gặp phải luồng kình lực hùng hậu mà êm ái. Chàng xuất chưởng chỉ định đóng cửa, vì thế không dùng toàn lực. Do đó, khi gặp phải chưởng lực của đối phương, Hách Liên Ngạo Thiên có phần loạng choạng rồi bị bắn ra khỏi người Sắt Sắt. Trong lòng chàng thầm kinh hoảng, ngầm vận nội công, dùng thế Thiên cân trụy mới tránh khỏi thảm cảnh bị đánh bay người.

Khuôn mặt Hách Liên Ngạo Thiên vụt lên nỗi tức giận, thần sắc đột nhiên trở nên vô cùng đáng sợ. Chàng quay đầu, ánh mắt rực lửa nhìn về phía cửa.

Bên cánh cửa, chàng nhận ra một người đang ôm hòm thuốc, hai mắt mở trừng trừng, đó là Cuồng Y nổi danh trên chốn giang hồ ở Nam Nguyệt, nhưng một chưởng vừa rồi không phải do hắn đánh ra. Chàng đã từng giao đấu với hắn, biết hắn không thể có công lực thâm hậu như thế. Vậy kẻ đó là ai?

Đôi mắt chim ưng của Hách Liên Ngạo Thiên nhẹ xoay chuyển, ánh mắt sắc nhìn vào gã tùy tùng đang đứng bên cạnh Cuồng Y, đã đó lúc này đang cúi mắt đứng bên cửa, gương mặt xa lạ khiến chàng không thể nào nhận ra đó là ai. Áo của hắn bị gió ngoài hành lang thốc vào thổi bay lên,

https://thuviensach.vn

sắc mặt xem ra rất bình tĩnh, nhưng Hách Liên Ngạo Thiên lại cảm thấy trên người hắn toát ra sự lạnh lùng, bá đạo.

Hắn là ai?

Khi Hách Liên Ngạo Thiên bị chưởng lực đó đánh bật ra, Sắt Sắt liền thoát khỏi sự kìm kẹp của chàng. Nàng hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn về phía bên cửa, chỉ thấy Vân Khinh Cuồng ôm túi thuốc, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chặp vào nàng. Còn gã tùy tùng đi sau hắn thần sắc lạnh lùng, đứng tựa vào một bên cửa.

"Vân Khinh Cuồng, ngươi về đi, bệnh của Tà công tử không cần ngươi phải chữa." Sắt Sắt lạnh lùng nói. Không phải nàng bướng bỉnh, nhưng nếu nàng và Dạ Vô Yên đã không còn quan hệ gì, nàng cũng không muốn trông mong vào ân huệ của hắn nữa. Đương nhiên nàng cũng quyết không để Triệt Nhi bị bệnh tật giày vò, nàng không tin trên đời này, ngoài Cuồng Y, ngoài Dạ Vô Yên ra, nàng không tìm được thuốc giải hàn độc cho Triệt Nhi!

Sắt Sắt vừa nói dứt lời, Vân Khinh Cuồng chưa kịp nói gì, gã tùy tùng đi theo hắn đột nhiên ngước mắt nhìn chằm chặp vào nàng.

Hắn lạnh lùng nhìn Sắt Sắt, tròng mắt đen láy, đen đến mức dường như hút hết cả linh hồn nàng, sâu thẳm như hàn đàm vạn năm. Trái tim Sắt Sắt khẽ run, ánh mắt đó rừng rực sắc bén, nhưng trong đáy mắt lại là nỗi bi ai, thê lương vô ngần. Ánh mắt đó giống như chiếc chùy đồng nhắm thẳng vào ngực nàng giáng xuống.

Gã tùy tùng đó chính là Dạ Vô Yên.

Lúc này, chàng dịch dung, nhưng không thể che đi hình dạng đôi mắt, bởi lẽ chỉ khi dùng tấm mặt nạ bằng bạch ngọc mới hoàn hảo che đi những gì chàng cần giấu diếm, trên đời này rất ít người có đôi mắt đan phượng

https://thuviensach.vn

đẹp như chàng. Hơn nữa đôi mắt chàng lúc này mang thần tình vô cùng phức tạp.

Sắt Sắt bỗng lùi lại hai bước, vì không cẩn thận liền dẫm vào chân Hách Liên Ngạo Thiên, chàng lập tức giơ tay ra đỡ nàng, dịu dàng nói: "Cẩn thận!"

Sắt Sắt cố gắng định thần sau cơn chấn động, bình tĩnh rồi, nàng liền ngước mắt nhìn Hách Liên Ngạo Thiên cười tươi tắn, chiếc trâm ngọc cài trên mái tóc đen nhánh nhẹ rung lên, chuỗi ngọc rủ xuống khẽ đung đưa, ánh lên trên khuôn mặt trắng mịn của nàng, thanh tú mà tuyệt mỹ.

Hách Liên Ngạo Thiên nhìn đến ngây người, ánh mắt như tấm lưới dày dịu dàng phủ trên khuôn mặt Sắt Sắt.

Hai người cứ nhìn nhau như thế, trong mắt người khác, đúng là đắm đuối si mê.

Hàn ý như từng sợi tơ mảnh luồn vào da thịt, ngấm vào đáy tim Dạ Vô Yên, gặm nhấm xương cốt chàng, có vẻ sự lạnh lẽo đó bắt nguồn từ chính trái tim chàng, khiến chàng lạnh đến mức không thể chịu đựng nổi. Nỗi đau đớn và sự lạnh giá hòa vào nhau, rối bời như tơ, xông vào trí não, làm gợn lên ngàn vạn cơn sóng cuồn cuộn trào đang trước ngực. Cổ họng phút chốc xộc lên mùi tanh, Dạ Vô Yên quay đầu, cố gắng nuốt ngụm máu tươi đó lại.

Vân Khinh Cuồng thoáng chau mày, khẽ ho một tiếng, trong chốc lát hắn đã lấy lại được thần sắc hớn hở vui cười: "Giang cô nương, Cuồng Y ta khi đã chữa bệnh có một tật lạ, nếu ta đã ra tay chữa cho ai, thì không bao giờ có chuyện bỏ dở giữa chừng. Vì thế, bệnh của Tà công tử, nhất định tại hạ phải chữa cho bằng được. Khả Hãn, e rằng ngài không biết Tà công tử là ai phải không?"

https://thuviensach.vn

"Tà công tử là ai?" Hách Liên Ngạo Thiên lo lắng nắm lấy cổ tay Sắt Sắt hỏi.

Sắt Sắt điềm đạm nói: "Nó là con trai ta!"

"Con nàng?" Hách Liên Ngạo Thiên ngẩn người, đôi mắt chim ưng lóe lên sự kinh ngạc.

Sắt Sắt vốn cho rằng chàng e ngại việc nàng có con, nào ngờ, chàng lại nắm lấy tay nàng, dịu dàng nói: "Con nàng ư? Vừa rồi nàng làm ta sợ quá, cứ tưởng đó lại là một kẻ nào đó si mê nàng. Sắt Sắt, ta không cần biết nó là con của nàng với ai, ta sẽ đối xử thật tốt với mẹ con nàng. Nó bị bệnh ư? Để ta đi thăm nó!"

Sắt Sắt không ngờ Hách Liên Ngạo Thiên lại thể hiện mối thâm tình với nàng như thế ngay trước mặt Vân Khinh Cuồng, trái tim nàng cực kỳ cảm động.

"Khả Hãn, ta thấy ngài to gan thật đấy, dám đột nhập vào Nam Nguyệt, không sợ bị bắt sống ư?" Vân Khinh Cuồng nhướng mày hỏi. Hiện nay, quan hệ giữa Bắc Lỗ Quốc và Nam Nguyệt đang rất căng thẳng, bốn năm nay chiến sự liên miên, Hách Liên Ngạo Thiên dám âm thầm vào Nam Nguyệt, nói ra đúng thật là quá mạo hiểm.

Hách Liên Ngạo Thiên cười lớn nói: "Bản Khả Hãn dám tới đây thì đương nhiên là không sợ rồi, tiểu tử ngươi muốn đi báo tin thì mau lên! Đi chậm quá, Bản Khả Hãn không chờ được đâu!" Ngoài mặt tuy chàng làm vẻ không coi vào đâu, nhưng trong lòng quả thực có chút lo lắng. Nhưng chàng không thể giết Vân Khinh Cuồng diệt khẩu được, dẫu sao hắn còn phải chữa bệnh cho con Sắt Sắt.

Sắt Sắt nghe vậy trong lòng thoáng lo lắng, Hách Liên Ngạo Thiên là Khả Hãn của Bắc Lỗ Quốc, là kẻ địch của Nam Nguyệt. Còn Dạ Vô Yên

https://thuviensach.vn

lại luôn trấn thủ ở biên quan, liệu có tha cho chàng không? Nàng nhất quyết không để Phong Noãn bị bắt vì mình.

Nàng lườm về phía Dạ Vô Yên, thấy chàng vẫn cúi mặt đứng bên cạnh cửa, không có ý định ra tay. Sắt Sắt hiểu, Dạ Vô Yên không muốn làm lộ hành tung của mình, vì thế xem ra không định ra tay với Phong Noãn.

Sắt Sắt ngước mắt cười nói: "Hách Liên, huynh về đi, ở đây nguy hiểm lắm, không phải là nơi có thể ở lâu."

Hách Liên Ngạo Thiên nheo mắt dịu dàng nói: "Nàng đi với ta!"

Sắt Sắt cười nhạt đáp: "Huynh mau đi đi, nhất định phải cẩn thận đó!"

Hách Liên Ngạo Thiên thấy Sắt Sắt quan tâm đến mình, trong lòng ngập tràn sự ấm áp, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, khẽ nói: "Ta đi trước đây! Ta sẽ còn quay lại." Nói rồi, chàng tung người bay ra ngoài cửa sổ.

Tấm rèm trước cửa sổ bị hất lên, phất phơ trong gió đêm. Sắt Sắt cứ lặng lẽ nhìn theo bóng áo đen đang dần mất hút trong bóng tối.

"Ồ, ta đi chữa bệnh cho Tà công tử đây." Vân Khinh Cuồng lẩm nhẩm nói, đang định theo Tố Chỉ đi tìm Triệt Nhi.

Sắt Sắt quay người, lạnh lùng nói: "Vân Khinh Cuồng, ta nói rồi, bệnh của Tà Nhi không cần ngươi phải chữa nữa."

Vân Khinh Cuồng chẳng thèm để ý tới lời Sắt Sắt, cười một cách nho nhã, đeo túi thuốc, liền đi sang phòng Triệt Nhi.

Sắt Sắt nghiến răng căm giận, nhìn Dạ Vô Yên vẫn đứng thẫn thờ bên cửa, lúc này đang cúi đầu, một bên mặt bị ánh nến vàng phủ lên, thấp thoáng một nỗi tịch liêu. Sắt Sắt bước mấy bước chầm chậm ra ngoài, vừa tới bên cửa, liền bị Dạ Vô Yên đưa tay ngăn lại.

https://thuviensach.vn

"Để hắn đi xem bệnh cho Tà Nhi đi!" Dạ Vô Yên trầm giọng nói, trong thanh âm trầm thấp mang theo sự lạnh lẽo buồn thương vô hạn.

Sắt Sắt cười lạnh, cuối cùng chàng cũng chịu chữa bệnh cho Triệt Nhi rồi ư? Sau khi chữa khỏi cho con của Y Lãnh Tuyết, cuối cùng chàng cũng chịu chữa cho Triệt Nhi của nàng sao?

Sắt Sắt ngước mắt, chỉ thấy trong đôi mắt đen thâm trầm của chàng lóe lên một ngọn lửa rực rỡ, đôi mắt sâu thẳm đó còn hiện lên nỗi cô đơn không dễ gì thấy được.

"Ngươi là ai? Đã là tùy tùng, sao không theo chủ nhân đi thăm bệnh?" Sắt Sắt lạnh lùng đưa lời chế nhạo.

Dạ Vô Yên ngưng thần nhìn Sắt Sắt, đưa tay gỡ tấm mặt nạ da người trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt chàng. Quả thực chàng vẫn đặc biệt tuấn tú thoát tục, cho dù chỉ mặc bộ y phục của kẻ tùy tùng, cũng khó có thể che đi sự quý phái, vương giả của chàng.

"Hóa ra là Tuyền Vương à, ngài không ở trong phủ chăm sóc cho Y phu nhân bị thương, tới đây làm gì? Hay là muốn tới bắt hung thủ là ta?"

Dạ Vô Yên nheo mắt nhìn Sắt Sắt, bốn năm rồi, đêm nay là lần đầu tiên chàng nhìn thấy dung nhan của nàng. Mấy lần trước nàng đều dịch dung tới gặp chàng. Khuôn mặt của nàng, khuôn mặt mà suốt bốn năm qua chàng ngày đêm thương nhớ, vẫn tuyệt đẹp như bốn năm về trước, không hề có chút đổi thay.

Chàng giơ ngón tay, không ngừng vuốt ve khuôn mặt nàng, nhưng ánh mắt lại lướt trên đôi môi hồng của nàng, ngón tay đột nhiên khựng lại.

Đôi môi hồng yêu kiều của Sắt Sắt, vì hành động phóng túng lúc nãy của Hách Liên Ngạo Thiên mà lúc này đỏ ửng lên, dưới ánh nến vàng lại càng thêm kiều diễm, giống như đóa hoa chớm nở, đẹp đến chói mắt.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt dịu dàng của chàng đột nhiên trở nên sắc bén như mắt diều hâu.

Chàng đột ngột giơ bàn tay ra, nắm chặt lấy hai vai Sắt Sắt: "Nàng muốn đi theo Hách Liên Ngạo Thiên ư?" thấp thoáng trong giọng điệu bình tĩnh của chàng là sự hồi hộp không thể kìm nén.

"Phải đó, ta muốn đi theo huynh ấy, thì sao nào, có quan hệ gì tới ngài chứ? Dạ Vô Yên, đừng quên, ta không còn là Thứ phi của ngài nữa, càng không phải là phu nhân của Minh Xuân Thủy. Ngài dựa vào đâu mà muốn quản lý ta?" Sắt Sắt đưa tay gạt tay chàng ra, nhưng chàng dùng sức rất mạnh, nắm chặt đến mức đầu vai nàng đau đớn.

"Ngươi bỏ tay ra!" Sắt Sắt tức giận ngẩng đầu, đôi mắt đen láy trong như băng tuyết bắn hàn quang về phía Dạ Vô Yên.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều có thể thấy rõ những tình cảm trong mắt đối phương.

Tướng mạo Dạ Vô Yên vốn dĩ cực kỳ anh tuấn, thần tình của chàng xưa nay đều rất nho nhã lại điềm đạm, đôi mắt đen lại càng sâu không thấy đáy. Nhưng lúc này thần sắc trên khuôn mặt tuấn tú của chàng hoàn toàn thay đổi, mang theo chút bi ai, trong đôi mắt đen là những đợt sóng tình cảm đang dâng trào đến kinh tâm động phách.

Bàn tay chàng nắm lấy cằm Sắt Sắt, ngón tay cái đưa ra, lau thật mạnh lên môi nàng, dường như muốn lau hết hơi thở của Hách Liên Ngạo Thiên.

Sắt Sắt nhìn sự điên cuồng của chàng, toàn thân cứng đờ, máu trong người như muốn đông cứng lại.

Bất ngờ Dạ Vô Yên ôm chặt lấy nàng, vung tay đóng chặt cánh cửa lại, bờ môi mỏng mang theo hơi thở cuồng nhiệt tấn công đôi môi nàng.

https://thuviensach.vn

Trái tim Sắt Sắt không đừng được nhẹ run lên. Nàng ngoảnh mặt đi, đôi môi của Dạ Vô Yên vì thế mà trượt trên má nàng.

Dạ Vô Yên nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của nàng, nheo mắt lại lạnh lùng nói: "Vừa rồi Hách Liên Ngạo Thiên hôn nàng, ta thấy nàng có tránh đâu!"

Sắt Sắt nghe vậy, giận quá lại hóa cười, nàng quay đầu, đáp một cách lạnh nhạt: "Sao ta phải tránh? Huynh ấy có phải là ngươi đâu?"

Bàn tay to lớn của Dạ Vô Yên run lên, hai ngọn lửa rực rỡ trong đôi mắt sâu không thấy đáy bùng lên như thiêu đốt.

Chàng lại cúi người, nào ngờ, đôi môi mỏng vừa chạm vào cặp môi anh đào của Sắt Sắt, nàng đã giơ tay đánh vào sau lưng chàng. Trong đôi mắt đen của chàng lóe lên một tia nhìn bi ai thê thảm, nhưng chàng cứ đứng yên đó, mặc cho nàng dùng kình lực đánh thật mạnh vào lưng mình.

Tuy Sắt Sắt chưa dùng hết toàn lực, nhưng nội công của nàng giờ đã cao hơn xưa rất nhiều, một chưởng vỗ xuống, thân hình Dạ Vô Yên bỗng lảo đảo, sắc mặt đột nhiên trắng bệch như tờ giấy, một tia máu tươi từ khóe miệng chảy ra. Sắt Sắt không muốn đánh chàng bị thương, nàng chỉ định ép chàng buông mình ra thôi. Ai ngờ, chàng không những không tránh còn liều mình nhận một chưởng của nàng, hai tay vẫn ôm chặt lấy nàng như cũ, dường như muốn khảm cả con người nàng vào xương tủy của mình vậy.

"Dạ Vô Yên, buông ta ra!" Ngữ khí của Sắt Sắt hết sức lạnh lùng.

Dạ Vô Yên như không nghe thấy gì, cúi đầu, tiếp tục hôn lên môi nàng.

Sắt Sắt nheo đôi mắt trong trẻo lại, giơ tay lên, nhưng Dạ Vô Yên không hề phản ứng, chỉ tiếp tục hôn nàng, dường như cho thỏa nỗi nhớ thương nàng quá. Hơi thở nóng rực của chàng phả bên tai nàng, đôi môi mỏng tham lam hôn môi nàng, chỉ hận không thể từng chút từng chút một nuốt hết cả con người nàng.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt cảm thấy giữa môi và răng có mùi máu tanh, bàn tay đẩy ra trước ngực chàng, đồng thời cảm nhận trái tim chàng đang đập như điên cuồng, đập đến mức tay nàng phát run.

"Bỏ ta ra, bỏ ta ra!" Sắt Sắt thấp giọng nói, nhưng dường như mọi lời nói đều bị chôn lấp trong nụ hôn của chàng. Nàng không còn cách nào khác, lại đành giơ tay lên.

"Nàng gầy đi rồi." Dạ Vô Yên đột nhiên ngẩng đầu, bàn tay to lớn không ngừng vuốt ve trên thân thể yêu kiều của nàng.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng kinh hãi, liền tung người nhảy qua bên cạnh chàng.

Dạ Vô Yên vì đang ôm chặt eo Sắt Sắt lại định giơ tay cởi áo của nàng, không ngờ Sắt Sắt lại nhảy ra như vậy nên chiếc áo liền bị xé rách.

"Vô liêm sỉ!" Sắt Sắt giơ chân đá Dạ Vô Yên một cái.

Lần này Dạ Vô Yên khẽ tránh, cúi đầu, đột nhiên lấy từ trên người ra một chiếc bình nhỏ.

"Đây là thuốc kim sang. Hôm nay là ta không tốt, làm nàng bị thương. Nàng bôi thuốc vào đi." Dạ Vô Yên dịu dàng nói.

Sắt Sắt cúi đầu nhìn xuống, áo ngoài đã bị chàng xé rách, lộ ra vết kiếm đâm ở cánh tay và đầu vai. Hôm nay bị thị vệ của chàng đánh bị thương, tuy chỉ là thương nhẹ nhưng không có thuốc tốt cũng cảm thấy đau.

Hóa ra vừa rồi chàng chỉ muốn kiểm tra vết thương của nàng. Lúc nào chàng cũng bá đạo như thế.

Dạ Vô Yên đưa bình thuốc ra, ngón tay vuốt nhẹ trên chiếc bình láng mịn, xoay nút bình, mùi thuốc thơm nhè nhẹ lập tức lan tỏa khắp gian

https://thuviensach.vn

phòng.

"Để ta bôi thuốc cho nàng." Chàng nói khẽ, trong ánh mắt lộ ra sự ấm áp như dòng suối mùa xuân.

Đôi mắt Sắt Sắt nhìn như dán chặt vào chiếc bình, trong trí nhớ của nàng, hình ảnh xa xưa hiện lên rõ mồn một.

"Lại đây, ta bôi thuốc cho nàng."

Lúc đó, ở Xuân Thủy Lầu, chàng cầm bình thuốc, bôi thuốc cho nàng, động tác nhẹ nhàng mà êm ái, khiến nàng phải si mê. Lúc đó, nàng cho rằng chàng chính là người đàn ông của đời mình. Nhưng giấc mộng đẹp đó quá ngắn, ngắn đến mức chưa kịp say đã tỉnh mộng mất rồi.

Hôm nay, chàng lại muốn bôi thuốc cho nàng, ai mà biết được đằng sau sự dịu dàng này liệu có phải lại là đau thương và lừa dối?

n huệ như thế, chẳng thà đừng có còn hơn!

Sắt Sắt ngước mắt, nhìn Dạ Vô Yên rồi cười rất tươi, nụ cười của nàng rất ngọt, nhưng cũng ẩn chứa sự xa cách lạnh lùng.

"Không cần!" Nàng thấp giọng nói, thanh âm tuy nhẹ nhưng hai chữ đó lại như chém đinh chặt sắt, mang theo giọng điệu dứt khoát không thể vãn hồi.

Trái tim Dạ Vô Yên thoáng run lên, chàng cười cay đắng, đôi mày nhướng lên, có điều, giữa đôi lông mày lại là nỗi uất ức không thể hóa giải. Gió đêm từ cửa sổ luồn vào khiến chàng thấy hơi lạnh.

"Sắt Sắt, ta bôi thuốc cho nàng đã, lát nữa, ta còn có chuyện muốn nói với nàng." Chàng thấp giọng nói, bước lên trước một bước, ngón tay quệt

https://thuviensach.vn

thuốc, đưa lên vết thương trên vai Sắt Sắt. Ống tay áo bay bay tạo nên làn gió nhẹ.

Sắt Sắt ngầm vận ba thành công lực, đưa tay ra ngăn lại, Dạ Vô Yên vốn cho rằng Sắt Sắt ngăn thuốc trên tay chàng, liền xoay cánh tay lại tránh đi. Không ngờ Sắt Sắt đưa tay ra là để hất vào tay đang cầm bình thuốc của chàng.

Dạ Vô Yên không ngờ nàng lại hất tay vào tay kia của mình, hơn nữa lại dùng nội lực. Vì hai người đứng rất gần nhau, nên bình thuốc trong tay chàng văng ra, rơi xuống đất, vỡ lách tách. Thuốc chảy ra ngoài, mùi thuốc thơm ngát lan tỏa khắp không gian.

Dạ Vô Yên ngẩn người, chăm chú đưa đôi mắt phượng nhìn vào chiếc bình vỡ đang nằm trên sàn, trái tim chàng cuộn lên một nỗi chua chát, chàng ngước mắt nhìn khuôn mặt tuyệt tình của nàng: "Sắt Sắt, chúng ta thực sự không thể quay về như xưa được ư?"

"Ngươi có thể làm chiếc bình sứ này phục hồi nguyên dạng được không?" Sắt Sắt lùi lại, ung dung ngồi tựa lên chiếc ghế quý phi bằng trúc sau lưng, cười một cách lạnh lẽo. Hôm đó nếu không phải nàng tự cứu lấy mình, e rằng kết cục của nàng sẽ chẳng khác gì chiếc bình sứ này cả.

Dạ Vô Yên không nhìn nàng nữa, ánh mắt chuyển về phía chiếc bình sứ vỡ tan trên mặt đất, trái tim chàng dội lên từng cơn đau thắt. Chàng cúi xuống, mở chiếc khăn lụa trong tay ra, nhặt từng mảnh vụn vào.Từng mảnh vỡ, đối với chàng như những bảo vật vô cùng trân quý trên đời vậy. Nếu làm chiếc bình sứ lành lại mà họ có thể quay về bên nhau, thì bất kể giá nào, chàng cũng phải gắn lại cho bằng được.

Sắt Sắt nhìn chàng nhặt từng mảnh vỡ, thần thái chăm chú mà dịu dàng, trái tim nàng không đừng được lại khẽ run lên. Nàng từ từ nhắm mắt, khi

https://thuviensach.vn

mở mắt ra, đôi mắt đã lóe lên một tia tuyệt tình. Nàng đứng dậy, cắn chặt môi dưới, đưa chân, dẫm lên mảnh vỡ cuối cùng mà chàng chưa nhặt tới.

"Dạ Vô Yên, vô ích thôi. Trái tim mất một góc không bao giờ có thể lành được." Chân nàng nhẹ xoay, khi nhấc chân lên, mảnh sứ đó đã nát thành bột. Gió đêm thổi từ cửa sổ vào, bột sứ bay tung lên, chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn tan biến.

"Sắt Sắt..." Dạ Vô Yên đứng dậy, lặng lẽ nhìn Sắt Sắt, ánh mắt chàng dần trào dâng nỗi bi ai không thể che giấu.

"Quá khứ giữa ta và ngươi nếu không phải là một Thứ phi của Tuyền Vương Phủ thì cũng là một thị thiếp nằm cho ấm giường, không có danh phận gì ở Xuân Thủy Lầu mà thôi. Ta không bao giờ muốn quay lại với quá khứ như thế, đối với ta mà nói nó chẳng có chút gì đáng lưu luyến cả." Sắt Sắt nhếch miệng nói, giọng điệu trong trẻo toát lên sự chế nhạo buốt giá.

Chàng nói muốn trở lại như xưa, nhưng chàng đã cho nàng một quá khứ thế nào chứ? Hạnh phúc ngắn ngủi, còn tổn thương lại quá lâu dài, hết lần này đến lần khác, liên tục không ngừng, khiến cả thân thể và trái tim nàng đều bị giày vò, vỡ nát. Một quá khứ như thế, nàng không bao giờ muốn quay trở lại, thậm chí nghĩ thôi, cũng không muốn nghĩ đến. Nỗi đau đớn đến tan nát cõi lòng như thế, cả đời này nàng không bao giờ muốn nếm trải thêm một lần nào nữa.

Dạ Vô Yên nghe vậy, thân hình thoáng lảo đảo, rồi ôm lấy ngực, thở dốc. Tháng ngày chàng và nàng ở bên nhau, những gì chàng mang lại cho nàng chỉ toàn là tổn thương và đau đớn. Nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng, bởi chàng biết ngay đến cả bản thân chàng cũng chẳng có cách nào tha thứ cho mình được.

Nhưng quá khứ của họ, liệu có đến mức không muốn nhìn lại?

Không phải vậy!

https://thuviensach.vn

Sự phối hợp ăn ý khi cùng nhau gặp hoạn nạn trên thuyền. Sự hài hòa, uyển chuyển khi cầm tiêu hợp tấu. Rồi cả điệu múa bay bổng của nàng trên bàn tay chàng trong sự dịu dàng lưu luyến đến tận cùng... Tất cả từ lâu đã khắc sâu trong trái tim, xương tủy của chàng rồi.

"Sắt Sắt, bất luận thế nào, nàng nhất định phải bôi thuốc, nếu không vết thương sẽ để lại sẹo đó." Dạ Vô Yên khẽ nói.

"Để lại sẹo?" Sắt Sắt cười lạnh, dường như lời nói vừa rồi của Dạ Vô Yên rất nực cười, "Dạ Vô Yên, Giang Sắt Sắt ta lẽ nào còn sợ bị sẹo ư?"

Dạ Vô Yên nghe vậy, đôi mắt phượng nheo lại, nỗi đau đớn cuộn lên, càng lúc càng sâu sắc. Đột nhiên chàng giơ tay, dùng tốc độ như sét đánh, tóm lấy đầu vai Sắt Sắt. Gió lạnh thổi tới, tấm áo màu thiên thanh trên người Sắt Sắt đã bị chàng lột tung ra.

Trên người Sắt Sắt chỉ còn lại tấm áo lót màu trắng.

"Dạ Vô Yên, ngươi làm gì vậy?" Sắt Sắt tức giận, vung chưởng, nhắm thẳng vào Dạ Vô Yên đánh tới.

Dạ Vô Yên giơ tay phải lên, ngăn đòn đánh của Sắt Sắt, tay trái đưa ra, đã chạm vào huyệt đạo trên vai nàng. Sắt Sắt không ngờ tay trái của Dạ Vô Yên lại linh hoạt đến thế, thân người xiêu đi, liền mềm nhũn ra, ngã vào trong lòng chàng. Nàng đương nhiên không biết, Dạ Vô Yên đã từng bị gãy tay phải, trong thời gian đó, chàng đã luyện thành kiếm pháp tay trái. Thế nên tay trái từ lâu đã linh hoạt không kém gì tay phải.

Dạ Vô Yên ôm Sắt Sắt trong lòng, trái tim chàng không ngừng đập lên cuồng loạn, bốn năm rồi, cuối cùng chàng cũng lại được ôm nàng vào lòng. Nhưng tâm trí chàng không còn thời gian suy nghĩ đến bất cứ một điều gì khác, ngoài câu nói vừa rồi nàng thốt ra.

Lẽ nào Giang Sắt Sắt ta lại sợ bị sẹo ư?

https://thuviensach.vn

Chàng đặt Sắt Sắt nằm trên giường, run run đưa tay vén áo trên lưng nàng lên.

Ánh nến lung linh chiếu sáng làn da trắng mịn sau lưng nàng, và cũng chiếu sáng cả những vết sẹo ngoằn ngoèo trên lưng nàng nữa. Những vết sẹo xấu xí, nhăn nhúm cực kỳ đáng sợ.

Sắt Sắt nằm trên giường, bên tai nàng là tiếng thở dồn dập vì kinh hoàng của Dạ Vô Yên. Chàng hẳn là rất kinh ngạc, những vết sẹo đó đều là do chàng ban cho nàng hết. Hôm đó nàng rơi từ trên vách núi xuống, không tránh khỏi thân thể quệt vào những mỏm đá sắc nhọn, sượt qua những cành cây tua tủa chòi ra từ hốc đá. Khi ngã xuống đáy vực, thân hình nàng đã chằng chịt vết thương.

Đồng tử của Dạ Vô Yên đột nhiên thu hẹp lại, đôi mắt phượng mở to, một làn hơi nước bất ngờ phủ mờ lên đó. Bàn tay to lớn của chàng men theo những vết sẹo trên lưng Sắt Sắt, ngón tay cái cực kỳ dịu dàng vuốt ve những vết thương đã lành sẹo.

Những vết sẹo lớn nhỏ, vết sâu vết nông, từng vết như đang tố cáo tội nghiệt hôm đó của chàng.

Thân thể nàng lúc này nhìn giống như một con búp bê vải chắp vá, vô cùng đáng sợ, khiến chàng không khỏi xót thương đến mức ngạt thở.

Dạ Vô Yên nhớ lại vết sẹo trên mặt Mặc Nhiễm, so với vết sẹo trên người Sắt Sắt lúc này, vết sẹo đó vốn chẳng đáng kể gì.

Chàng khó mà tưởng tượng, năm xưa khi nàng rơi xuống đáy vực, chịu bao nhiêu đau đớn là vậy, sao nàng vẫn có thể tiếp tục sống?

Sắt Sắt nằm trên giường, không thấy được nét mặt của Dạ Vô Yên, nhưng có thể cảm nhận được chàng đang đau đớn đến nhường nào. Bàn tay chàng lướt trên lưng nàng, động tác cực kỳ chậm rãi, dường như chứa đầy

https://thuviensach.vn

tình ý. Nhưng những gì hiện lên trong nàng lúc này, chỉ là sự xấu hổ và căm giận.

Những thứ đó chẳng phải đều do chàng ban cho sao? Thậm chí cả hàn độc trên người con trai của họ nữa.

Từng giọt từng giọt nóng hổi rơi trên lưng Sắt Sắt, hết giọt này đến giọt khác, rơi càng lúc càng nhanh, ngấm vào da thịt nàng. Sắt Sắt cảm thấy toàn thân như bị gí sắt nung, ngấm ngầm cảm thấy nỗi đau đớn ngấm vào trái tim.

Trong phòng tĩnh lặng, màn trướng tung bay, phần phật hỗn loạn, cũng giống như trái tim nàng lúc này vậy.

Đôi môi ấm áp của chàng đặt lên lưng nàng, dịu dàng hôn lên từng vết sẹo. Nụ hôn ấm nóng và cả những giọt nước mắt cháy bỏng thi nhau xâm chiếm làn da nàng.

Chàng biết, chàng đã làm nàng tổn thương đến cực điểm, ngay đến tư cách cầu xin nàng tha thứ chàng đã không còn nữa.

Bỗng một chập những tiếng gõ cửa dồn dập nổi lên, cùng đó là tiếng gọi thất thanh của Tố Chỉ: "Chủ nhân, mau đến xem tiểu công tử thế nào đi."

Trái tim Sắt Sắt thoáng chấn động, Triệt Nhi chẳng phải đã uống mười ngày giải dược rồi sao, về lý mà nói hàn độc sẽ không phát tác nữa mới phải. Rốt cuộc là thế nào?

Dạ Vô Yên nghe vậy, vội giơ tay giải huyệt đạo cho Sắt Sắt, ngón tay búng ra, một tiếng tách rất nhỏ vang lên, đèn nến liền tắt phụt. Khoảnh khắc trước khi nến tắt phụt, Sắt Sắt rất nhanh còn kịp nhìn thấy sự bi thương thầm lặng trong đôi mắt Dạ Vô Yên và khóe mắt ướt nước của chàng.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Khó Lòng Chấp Nhận Đổi Thay

Vân Khinh Cuồng ngồi bên giường, lo lắng nhìn Triệt Nhi đang phát hàn độc. Vừa rồi Triệt Nhi rất khỏe mạnh, còn cười nói một hồi với hắn, không ngờ hàn độc đột nhiên phát tác, thậm chí phát tác cực kỳ mãnh liệt.

"Triệt Nhi, nếu con đau quá thì cứ khóc đi, con như thế này, mẹ sẽ buồn lắm." Sắt Sắt đau đớn, chạy tới ôm lấy Triệt Nhi nói.

"Chuyện gì thế?" Dạ Vô Yên lạnh lùng hỏi, "Chẳng phải ngươi đã chế ra thuốc giải hàn độc rồi ư?"

Ánh mắt của chàng nhìn Triệt Nhi đang quằn quại trên giường, trước ngực đau như bị đánh bằng gậy gộc.

Cậu bé hoạt bát đáng yêu đó đang run lên bần bật, sắc mặt tái xanh, lông mày cau chặt, đôi môi trắng bệch, không còn một hột máu. Nhưng cậu bé vẫn không kêu rên một tiếng nào, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy tấm chăn trên giường, môi dưới sắp bị răng cắn nát.

Chàng đã từng thấy Y Lương phát hàn độc, có lẽ vì hàn độc của Y Lương không nặng bằng Triệt Nhi, cũng có thể vì Y Lương không phải cốt nhục của chàng, vì thế trái tim chàng chưa bao giờ lại đau đớn như bị vò xé như lúc này.

Chàng nắm lấy vạt áo Vân Khinh Cuồng, nói từng từ từng chữ: "Chuyện gì thế này, nói mau!"

https://thuviensach.vn

Vân Khinh Cuồng thấy ánh mắt Dạ Vô Yên bừng bừng nộ khí cùng nỗi đau đớn ngập tràn, trong lòng sợ hãi, trầm giọng nói: "Là do lần trước bị thương gây ra, hôm qua lại cách một ngày không có thuốc, vì thế lần này mới phát tác mạnh đến như vậy. Vừa rồi thuộc hạ đã chẩn mạch, nhất định phải khu trừ hàn độc ngay bây giờ, rồi uống hết cả năm viên thuốc. Công lực của thuộc hạ không đủ, vì thế không dám vội vàng ra tay, chỉ e..."

Không đợi Vân Khinh Cuồng nói hết, Dạ Vô Yên liền đẩy hắn ra, lạnh lùng nói: "Còn không mau mang thuốc ra đây?"

Vân Khinh Cuồng lấy viên thuốc từ trong bọc ra, Sắt Sắt mở to đôi mắt đẫm lệ, hỏi: "Vân Khinh Cuồng, ngươi nắm chắc mấy phần?"

"Mười phần, yên tâm đi. Chỉ có điều chủ nhân sẽ mất hơn nửa phần công lực!" Vân Khinh Cuồng đáp, trong giọng nói ngập tràn sự lo lắng. Chỉ trách công lực của mình không đủ, không thể giúp chủ nhân trừ độc.

Sắt Sắt thấy vậy cho Triệt Nhi uống hết năm viên thuốc, đặt con nằm trên giường, định chủ động trừ độc cho Triệt Nhi.

Nhưng Dạ Vô Yên đưa tay, nắm lấy vai Sắt Sắt, khẽ nói: "Để ta!"

"Không cần!" Sắt Sắt lạnh lùng nói. Nhìn Triệt Nhi đau đớn như vậy, nàng không khỏi thầm oán trách. Mọi chuyện vốn do Dạ Vô Yên mà ra, sao nàng có thể không căm hận chàng được?!

Dạ Vô Yên nhẹ xoay người Sắt Sắt lại, im lặng nhìn vào khuôn mặt đẫm lệ của nàng, đưa tay vuốt những sợi tóc rối của nàng vén ra sau tai rồi nói: "Để ta! Công lực của nàng cứ giữ lấy đi." Chàng khẽ nói, ánh mắt sâu thẳm đen láy, lộ ra sự kiên định không gì lay chuyển được.

Rồi chàng đưa tay, khe khẽ đặt trên lưng Triệt Nhi.

Sắt Sắt chầm chậm lùi ra, ngồi xuống giường phía sau lưng chàng.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng dịu dàng của mấy chiếc đèn lưu li trên bàn tỏa ra, khiến bóng của họ quyện vào nhau, tranh sáng tranh tối, tạo thành những nút thắt không thể gỡ ra được.

Đến tận giờ Sửu, suốt hơn một canh giờ, hàn độc trên người Triệt Nhi cuối cùng cũng đã hoàn toàn được giải trừ.

Dạ Vô Yên thu bàn tay về trước ngực, điều chỉnh lại luồng nội lực đang không ngừng cuộn trào trong thân thể, cảm thấy toàn thân mềm nhũn, trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, áo trên người đều đã ướt đẫm. Chàng cúi đầu nhìn Triệt Nhi trong lòng mình, cậu bé đã hít thở bình ổn, sắc đen trên khuôn mặt bé nhỏ đã lui đi, đang say sưa ngủ.

Chàng thở dài một hơi, trong lòng cũng dần bình tâm trở lại.

Chàng quay đầu, ánh mắt lướt trên khuôn mặt lo lắng của Sắt Sắt, dịu dàng nói: "Phi Thành không phải là nơi nên ở lại lâu, nàng đưa Triệt Nhi tới Xuân Thủy Lầu đi."

Sắt Sắt ngước mắt nhìn chàng, khi thấy sự tha thiết mong chờ trong đôi mắt ấy, trái tim nàng thoáng ngập ngừng.

Chàng muốn nàng tới Xuân Thủy Lầu ư?

Xuân Thủy Lầu, đó là nơi nàng không bao giờ muốn nhắc tới.

Nàng cười tươi tắn, lắc đầu, ôm Triệt Nhi từ trong lòng chàng ra, thẫn thờ nói: "Đa tạ ngươi đã cứu Triệt Nhi, ta thật vô cùng cảm kích. Nhưng ta sẽ không tới Xuân Thủy Lầu đâu."

Nghe vậy trái tim Dạ Vô Yên trào lên sự cay đắng không thể nào xoa dịu. Chàng cứu con của chàng, vậy mà lại nhận được từ nàng hai tiếng cảm ơn. Nàng chỉ coi chàng như một người xa lạ thôi sao?

https://thuviensach.vn

"Vậy nàng về Đông Hải đi vậy. Hãy tiếp tục làm Bích Hải Long Nữ của mình. Với thực lực có thể đánh bại ta như ngày hôm đó, ta nghĩ nơi đó cũng khá an toàn. Tóm lại, không thể tiếp tục ở đây thêm nữa!" Dạ Vô Yên nén sự xúc động trong lòng, trấn tĩnh nói. Bây giờ, chàng đã mất đi nửa thành công lực, tạm thời chưa thể khôi phục lại ngay được. Vì thế rất khó bảo vệ cho hai mẹ con nàng.

"Điều này không phiền người phải bận tâm đâu." Sắt Sắt liếc nhìn chàng, lạnh lùng nói. Một khi đã nhận ra nàng, chàng cũng hiểu ra Bích Hải Long Nữ hôm đó chính là nàng.

Ánh mắt Dạ Vô Yên trở nên tối sầm. Chàng hiểu lúc này có nhiều chuyện không thể nói cho nàng hiểu được, nhưng có những chuyện chàng nhất định phải nói, liền thấp giọng hỏi: "Vậy nàng nói cho ta biết, bốn năm trước, là ai cứu nàng ở vách núi? Là ai đưa nàng tới Đông Hải?"

Sắt Sắt đặt Triệt Nhi lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn bông cho con, lông mày khẽ chau lại, nàng hờ hững đáp: "Ta không biết, bốn năm nay người cứu ta chưa từng xuất hiện. Có điều, ta nhớ trước khi hôn mê có thấy một nam tử mặc áo lam chạy tới bên ta."

"Áo lam?" Dạ Vô Yên chau mày, chỉ một đầu mối như vậy thì ít ỏi quá, trên đời này biết bao nhiêu người mặc áo lam đây.

"Vậy khi nàng tỉnh lại thì sao, nàng ở đâu? Người ở bên nàng là ai?" Dạ Vô Yên tiếp tục hỏi.

Sắt Sắt thờ ơ đáp: "Đó là Điền gia thôn, một thôn chài nhỏ, người cứu ta là phu nhân họ Điền. Ta đoán người áo lam đó cứu ta xong đã để ta ở ngoài thôn đó. Vì thế ta mới được họ cứu về."

Dạ Vô Yên gật đầu, chầm chậm cúi người, ngón tay thon dài khẽ vuốt lên khuôn mặt nhỏ trắng trẻo như ngọc của Triệt Nhi, ánh mắt trở nên cực

https://thuviensach.vn

kỳ dịu dàng, chiều chuộng. Cuối cùng chàng bịn rịn đứng dậy, chầm chậm rời đi.

Vầng trăng khuyết lạnh lùng lơ lửng ở trên cao, gió lạnh khẽ xôn xao thổi tới.

Vân Khinh Cuồng và Dạ Vô Yên về tới Vương phủ, cũng đã tới giờ Dần.

Trong màn đêm đen như mực, Dạ Vô Yên đang đứng tĩnh lặng trong thư phòng.

Vân Khinh Cuồng nhìn sự thất vọng trong ánh mắt Dạ Vô Yên, hắn biết lần này chủ nhân vẫn chưa được tha thứ. Cũng phải, sự tổn thương năm xưa sâu sắc như vậy, quyết không thể chỉ nói một hai lời mà có thể bỏ qua ngay được. Có điều, cứ làm khổ nhau như vậy, thật không biết còn xảy ra chuyện gì nữa. Trái tim Vân Khinh Cuồng vì suy nghĩ này cũng bắt đầu trầm xuống, nỗi lo lắng dần hiện lên trên khuôn mặt.

"Gọi Kim Đường vào đây!" Dạ Vô Yên trầm giọng truyền lệnh.

Bên ngoài, có tiếng thị nữ đáp lời, rồi phụng mệnh rời đi. Một lát sau, Kim Tổng quản đã vội vã đi tới.

"Kim Đường, ngươi mau phái thêm nhiều người tới Lan Phường cho ta. Đồng thời ngày mai phái người tới Điền gia thôn nghe ngóng về phu phụ họ Điền, xem bốn năm trước, có những ai tiếp cận họ!" Dạ Vô Yên trầm giọng dặn dò. Hách Liên Ngạo Thiên xuất hiện ở Phi Thành, chàng không thể không phòng bị. Có điều, tạm thời chàng không thể làm gì Hách Liên Ngạo Thiên. Nếu Hách Liên Ngạo Thiên bị bắt, Bắc Lỗ Quốc sẽ không đủ sức chống lại Nam Nguyệt. Tới lúc đó, một Tuyền Vương cầm quân đánh trận như chàng sẽ chẳng còn giá trị gì ở Nam Nguyệt.

https://thuviensach.vn

"Vâng!" Kim Đường đáp lời, lại đưa lời bẩm báo: "Chủ nhân, giờ Tý hôm nay, Mặc Nhiễm được một chiếc xe ngựa đưa trả về rồi."

Dạ Vô Yên khẽ nhíu mày, chàng đã đoán ra người bắt cóc Mặc Nhiễm là Hách Liên Ngạo Thiên, vì vậy, việc đem Mặc Nhiễm trả lại cũng là điều có thể đoán trước được.

"Bản vương biết rồi, các ngươi lui xuống đi." Kim Đường và Vân Khinh Cuồng đều chầm chậm lui bước.

Trong phòng chỉ còn một mình Dạ Vô Yên, chàng hít sâu một hơi, ánh mắt dâng lên từng đợt đau đớn. Nỗi lo lắng và đau thương trong lòng cứ vấn vít, cuồn cuộn như dầu sôi, như ngọn lửa bừng bừng, chầm chậm lan ra, thiêu đốt trái tim chàng.

Những vết sẹo ngoằn ngoèo trên tấm lưng trắng trẻo của Sắt Sắt, thân hình run rẩy vì trúng hàn độc của Triệt Nhi không ngừng hiện ra trước mắt chàng, không ngừng đan xen vào nhau, khiến khí huyết trong người chàng nhộn nhạo, chàng quay người, căm hận đấm thật mạnh vào tường.

Chàng không dùng nội lực, một quyền đó đấm vào tường, đập thành một lỗ rất sâu, máu tươi từ các khớp ngón tay tuôn ra. Chàng chầm chậm rút tay về, rồi lặng lẽ đứng trong thư phòng, ánh nến hắt bóng chàng lên tường, thật cô đơn, thật lạnh lùng mà ngạo nghễ, nhưng trong đó, còn cả sự bi thương vô cùng cay đắng.

Chàng hận chàng!

Chàng hận chính bản thân mình!

Chàng chưa bao giờ căm hận bản thân khủng khiếp như lúc này.

Gió đêm khe khẽ thổi tung lớp màn trướng, ánh nến vàng vọt khẽ lay động, từng đợt hương thơm dìu dịu lan tỏa khắp gian phòng.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt ngồi bên giường, ngón tay thon thả khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng trẻo của Triệt Nhi, trong đôi mắt trong veo là thần sắc dịu dàng, nàng khe khẽ áp lại gần khuôn mặt Triệt Nhi, cảm nhận những tình cảm êm ái để trái tim dần dần hóa mềm như nước.

Triệt Nhi của nàng cuối cùng cũng không còn phải chịu hàn độc giày vò nữa rồi, những giọt nước mắt vui mừng không ngừng rơi xuống lã chã.

"Mẹ, mẹ làm sao thế, có phải bệnh của Triệt Nhi không chữa được không?" Triệt Nhi không biết đã mở mắt ra từ lúc nào, nhìn thấy mẹ khóc, cậu bé đưa bàn tay nhỏ ra lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt Sắt Sắt, hàng mi dài chớp khẽ, đôi mặt trong trẻo hấp háy nhìn mẹ.

Sắt Sắt thấy Triệt Nhi đã tỉnh lại, liền lau nước mắt, cười nói: "Là vì mẹ vui mừng quá thôi, hàn độc của con đã được trừ tận gốc rồi, từ nay về sau, Triệt Nhi sẽ không phải chịu hàn độc giày vò thêm nữa."

"Thật không, vậy thì Triệt Nhi vui lắm!" Đôi mắt đen láy của Triệt Nhi cong cong như vầng trăng khuyết, vui mừng khôn tả, cất giọng hỏi: "Mẹ ơi! Có phải là Tuyền Vương cứu Triệt Nhi không?"

"Đúng rồi! Ngài ấy phải mất hơn nửa thành công lực mới giúp con khu trừ được hàn độc trong người đó." Sắt Sắt khẽ nói, nàng không muốn giấu giếm Triệt Nhi chuyện này, nó có quyền được biết.

Sắc mặt Triệt Nhi thoáng ngẩn ra, nhưng rồi lại nói ra vẻ chẳng hề quan tâm: "Ồ, xem ra Tuyền Vương cũng là người tốt nhỉ!"

"Phải, là người tốt!" Sắt Sắt đáp. Trong lòng nàng thầm nghĩ, không biết nếu Triệt Nhi biết hàn độc trên người nó là do chàng ban cho, nó sẽ nghĩ thế nào?

"Mẹ, sao tay mẹ lạnh thế?" Triệt Nhi vùi bàn tay lạnh giá của Sắt Sắt vào tay áo mình, rồi nhẹ nhàng nói: "Mẹ, Triệt Nhi làm mẹ phải lo lắng

https://thuviensach.vn

rồi."

Sắt Sắt nắm lấy bàn tay nhỏ của Triệt Nhi, trái tim nàng giây phút này như tan chảy, Triệt Nhi của nàng lúc nào cũng hiểu chuyện như vậy đó, trên đời này, nàng chỉ cần có Triệt Nhi là đủ. Quay đầu nhìn ánh nến đang nhảy nhót gần đó, dường như trước mặt nàng hiện lên khuôn mặt tuấn tú tuyệt trần của Dạ Vô Yên, nho nhã mà cao quý. Làn da trên lưng nàng dường như vẫn còn thấm đẫm những giọt nước mắt nóng bỏng của chàng.

Một Tuyền Vương lạnh lùng lạnh nhạt như vậy mà cũng có lúc rơi lệ ư?

Có lẽ chàng hối hận vì hành động hôm đó của mình, nhưng như vậy thì sao chứ? Nếu không phải khi rơi xuống vách núi, nàng chọn cách tự cứu mình, nếu không phải lúc trước lấy của Vân Khinh Cuồng bao nhiêu thuốc an thai, nếu không phải có người cứu nàng, nếu... nếu không có những cái nếu đó, trên đời này làm gì còn nàng và Triệt Nhi!

Vì thế, những giọt nước mắt của Dạ Vô Yên là hối hận cũng được, là xót xa cũng thế, Sắt Sắt nàng không thể quá xúc động, trái tim nàng phải trở nên sắt đá lạnh lùng mới được. Nàng lâu nay đã không còn là cô gái điên cuồng vì yêu như năm nào đó nữa.

Lần này, rõ ràng nàng lấy trộm có năm viên thuốc, nhưng chàng lại chọn cách tin lời Y Lãnh Tuyết, cho rằng nàng lấy đi mười viên. Vì thế sau khi cho nàng thêm năm viên, chàng không tới cho thuốc nữa. Đến hôm nay khi nàng buộc phải tới Vương phủ tìm chàng, chàng mới chịu đưa thuốc cho Triệt Nhi. Cũng hôm nay, khi trông thấy Y Lương, nàng biết, đứa bé đó đã hoàn toàn giải được độc rồi.

Nếu Vân Khinh Cuồng không điều chế kịp thuốc giải, quả thực nàng không dám nghĩ tiếp sẽ có chuyện gì xảy ra với Triệt Nhi nữa.

"Mẹ, mẹ đang nghĩ gì thế?" Triệt Nhi chớp mắt hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt vuốt nhẹ đỉnh đầu Triệt Nhi, cười khẽ nói: "Không có gì, Triệt Nhi ngủ sớm đi!"

"Mẹ, con nhớ ra một chuyện." Triệt Nhi ngước mắt nói.

"Chuyện gì?" Trái tim Sắt Sắt hơi sững sờ, nàng sợ nhất là Triệt Nhi hỏi nàng về Dạ Vô Yên, bởi nàng cảm thấy hình như Triệt Nhi đã biết Dạ Vô Yên là cha nó.

"Mẹ, vừa rồi Cuồng Y nói chuyện với con một lúc, con nghĩ hay là cứ kể cho mẹ thì hơn. Thúc thúc nói hôm đó trước khi Tuyền Vương đi núi Hương Diểu thắp hương bái phật, mẹ của Y Lương đi tìm Tuyền Vương, nói mất mười viên thuốc, Tuyền Vương liền đưa cô ta mười viên thuốc khác luôn. Sau khi Tuyền Vương từ núi Hương Diểu về, liền tới chỗ mẹ của Y Lương đòi thuốc, nhưng cô ta nói lần này Y Lương phát độc rất mạnh, cô ta đã cho Y Lương uống hết rồi. Tuyền Vương nghe vậy đành bắt Cuồng Y chế thuốc, nói rằng nếu không nghiên cứu ra cách chế thuốc, sẽ lấy cái mạng nhỏ của thúc ấy. Vừa rồi Cuồng Y còn hậm hực kể cho con nghe mãi, nói là vì chế thuốc giải hàn độc cho con mà mười ngày nay ngựa không dừng vó, chạy khắp núi cao rừng thẳm quanh đây mới gom đủ số thuốc. Hơn nữa còn dùng một loại kỳ dược thay thế cho vị thuốc chỉ có ở hải ngoại, mới chế ra được thuốc đó." Triệt Nhi khẽ nói.

Sắt Sắt khẽ "ồ" một tiếng, trong lòng có chút kinh ngạc, hóa ra chàng đã đi đòi thuốc từ tay Y Lãnh Tuyết. Có điều Y Lãnh Tuyết quả thực vô cùng độc ác, năm viên thuốc mà Sắt Sắt để lại, có lẽ đã bị nàng ta vứt đi từ lâu rồi, còn nói đã cho Y Lương uống hết mười viên còn lại. Vậy mà năm đó, nàng còn cứu mạng nàng ta. Một Tế Tư thờ phụng Thần Phật như nàng ta, hóa ra lại mang tâm địa như vậy.

Nàng vốn cho rằng Y Lãnh Tuyết là người cao quý thanh khiết, sau này hãm hại nàng cũng là vì tranh sủng với nàng mà thôi, tuy nàng không đồng ý với cách nghĩ của nàng ta, nhưng cũng có thể hiểu được. Còn bây giờ, rõ

https://thuviensach.vn

ràng số thuốc có thể cứu mạng cả hai đứa trẻ, lúc nàng lấy trộm còn để lại cho con nàng ta một nửa số thuốc, vậy mà nàng ta lại giấu một nửa đi, ngay đến một đứa trẻ cũng quyết không tha mạng.

Lẽ nào nàng ta làm vậy không sợ Dạ Vô Yên nhìn thấu con người mình? Có điều, có lẽ trong lòng Dạ Vô Yên, nàng ta mãi mãi vẫn là vị nữ thần mặt trăng cao quý. Nàng ta có làm gì thì chàng cũng không xem thường nàng ta đâu!

Hàn độc của Triệt Nhi đã được giải, có lẽ đã tới lúc rời khỏi chốn thị phi như Phi Thành này rồi.

Có điều Tử Mê và Thanh Mai đã được phái đi Cô Tô. Hôm đó, Sắt Sắt sợ không lấy trộm được thuốc từ Tuyền Vương phủ, nên đã chia làm hai hướng, để Tử Mê và Thanh Mai đi Cô Tô, âm thầm nghe ngóng xem ở chỗ Âu Dương Cái có còn thuốc trị hàn độc không. Còn Trầm Ngư, nói rằng nhớ cha mẹ, nên xin về Điền gia thôn một chuyến. Họ còn chưa quay lại nên Sắt Sắt liền quyết định đợi thêm vài ngày.

Hôm nay, Phi Thành có đôi chút khác với ngày thường, nhà nào cũng chăng đèn kết hoa, không khí hết sức phấn khởi và vui mừng. Sắt Sắt hỏi mấy người đi đường mới biết, hôm nay là ngày đại thọ sáu mươi tuổi của Gia Tường Hoàng Đế.

Lúc này Tử Mê và Thanh Mai đã từ Cô Tô quay lại, chỉ còn Trầm Ngư là vẫn chưa thấy đâu. Sắt Sắt quả thực có chút lo lắng, hôm đó nàng vốn định để Bắc Đẩu hoặc Nam Tinh đi theo, nhưng nha đầu đó nhất quyết muốn Bắc Đẩu, Nam Tinh ở lại bảo vệ nàng và Triệt Nhi. Bây giờ nửa tháng rồi vẫn chưa thấy quay lại.

"Tiểu thư, nha đầu Trầm Ngư đó thông minh lanh lợi lắm, hơn nữa mấy năm nay cũng học được của em chút võ nghệ, đủ để phòng thân. Tiểu thư đừng lo lắng cho nó nữa!" Tử Mê khẽ an ủi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt gật đầu, bây giờ có lo lắng cũng vô ích, chỉ mong nha đầu đó sớm quay về, vậy thì họ có thể cùng nhau rời khỏi Phi Thành. Có điều, Sắt Sắt chưa kịp đợi Trầm Ngư quay lại, đêm đó đã xảy ra một chuyện lớn.

Mặt trời xuống núi, ánh chiều dần nhạt, trong Lan Phường, tiếng đàn sáo dần vang lên, ngoài cửa ngựa xe như nước. Trong sảnh tầng một, Vũ Điệp đang nhảy múa, mọi người say mê ngắm nhìn, bỗng thấy một người mặc áo gấm dẫn theo mười mấy thị vệ bước vào Lan Phường.

"Ai là bà chủ ở Lan Phường hả?" Người áo gấm giọng nói chua lanh lảnh, giọng điệu cực kỳ kiêu ngạo.

Tố Chỉ vội vã chạy tới, cố nở nụ cười nói: "Xin mời khách quan, không biết khách quan muốn nghe nhạc hay xem múa?"

Ánh mắt của người áo gấm cực ký sắc bén, nhìn Tố Chỉ một lượt, thấp giọng nói: "Không nghe nhạc cũng không xem múa, chỉ muốn tìm một gian nhã thất, Tạp gia[1] phải tuyên khẩu dụ của Thánh thượng."

[1] Các thái giám tự xưng mình là Tạp gia.

Tố Chỉ nghe vậy, hết sức kinh ngạc, giây lát liền hiểu ra người này là Thái giám trong cung. Có điều nàng ta không hiểu Hoàng đế sao lại tới tuyên Thánh dụ ở Lan Phường, lẽ nào có liên quan tới chủ nhân? Trong khoảnh khắc Tố Chỉ hoảng hốt đến mức trán toát mồ hôi lạnh, có điều cũng chẳng còn cách nào, đành đưa Thái giám đó tới một gian nhã thất, cẩn thận bưng trà lên hầu hạ.

Thái giám Tổng quản đó chẳng thèm nhìn tới chén trà, ngạo mạn nói: "Nghe nói trong lầu của các ngươi có một cô nương ngoại hiệu là Tiêm Tiêm công tử, Thánh dụ này là cho nàng ta, ngươi gọi nàng ta ra đây tiếp chỉ."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tố Chỉ đột ngột đại biến, cười nhẹ nói: "Công công, dân nữ chưa từng nghe nói trong lầu của mình có người nào như vậy, Tiêm Tiêm công tử chắc phải là nam giới, sao lại là một cô nương được?"

"Đừng phí lời, ở bên ngoài Tạp gia đã bố trí hết tinh binh, nếu ngươi không muốn tất cả người của Lan Phường phải chết thì mau gọi cô gái đó ra đây." Thái giám đó nhếch cao lông mày, lạnh lùng nói.

"Công công đừng giận, quả thực Lan Phường không có người mà công công nói!" Tố Chỉ cố giữ nụ cười tươi tỉnh, nhẹ nói.

"Được, nếu ngươi đã nói vậy, thì Tạp gia chỉ đành phái người lục soát thôi, người đâu!" Mười mấy thị vệ nghe lệnh lập tức xông vào, trên người đều mặc trang phục thị vệ hoàng cung, xông lên lầu tìm kiếm.

Sắt Sắt vốn đang uống trà trong phòng, bỗng nghe thấy dưới lầu huyên náo, nước trong chén trà sóng sánh trào ra khỏi chén. Tấm rèm cuộn lên theo gió, một bóng người từ ngoài bỗng nhảy vọt vào.

Sắt Sắt chăm chú nhìn thì nhận ra đó là một trong mười đại ám vệ của Dạ Vô Yên, nàng biết Dạ Vô Yên phái binh sĩ tới bảo vệ nàng. Bóng người đó vừa vọt nhanh qua cửa sổ liền xông vào phòng khẩn trương nói: "Tổng quản Thái giám Hàn Sóc trong cung mang ba ngàn tinh binh tới Lan Phường, thuộc hạ đoán là đến đây vì người, xin người mau rời khỏi đây."

Sắt Sắt đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, quả nhiên không xa phía dưới, thấp thoáng đã thấy đầy chặt tinh binh, xếp thành hàng ngũ cực kỳ nghiêm cẩn. Hoàng đế phái Thái giám Tổng quản Hàn Sóc tới, lẽ nào để bắt nàng ư? Xem tình hình này, nhất định họ đã biết chắc mình ở Lan Phường rồi. Nếu quả thực như vậy, nàng mà bỏ đi, tất cả tỷ muội trong Lan Phường đều sẽ mất mạng.

Sắt Sắt đứng bên cửa sổ, đôi mắt trong trẻo ánh lên tia lạnh lùng. Rốt cuộc Hoàng đế Gia Tường muốn làm gì đây?

https://thuviensach.vn

"Xin người mau rời khỏi đây, thuộc hạ đã bố trí người bảo vệ rồi!" Ám vệ của Dạ Vô Yên vội vã nói.

Lúc này, ở hành lang đã có tiếng bước chân truyền tới, những thị vệ lên tìm kiếm đó tay cầm đại đao không chần chừ xông thẳng vào nhã thất của Sắt Sắt. Tên đứng đầu cầm một bức tranh, thấy Sắt Sắt đang ngồi bình tĩnh uống trà, nheo mắt nhìn nàng rồi lại so sánh với người được vẽ trong tranh một hồi, rồi quay bẩm báo: "Hàn tổng quản, đây chính là người trong bức tranh."

Thái giám Tổng quản Hàn Sóc bước tới, thấy Sắt Sắt, liền nheo mắt, cười nói: "Tiêm Tiêm công tử nghe chỉ!"

Sắt Sắt ngẩn người, không ngờ Hoàng đế lại ban chỉ cho nàng, hơn nữa ý chỉ không ban cho Giang Sắt Sắt mà là cho Tiêm Tiêm công tử. Lẽ nào Hoàng đế không biết thân phận thật của nàng? Trong lòng nàng tuy hoài nghi, nhưng vẫn đứng dậy tiếp chỉ.

“Thỉnh Thánh dụ!” Hàn Sóc kéo dài giọng, thanh âm lạnh lùng mà nghiêm trang khiến trong lòng Sắt Sắt có chút ớn lạnh. Mười mấy thị vệ cầm đao xếp thành hai hàng, trên người đều mặc loại áo gấm màu tím mà chỉ có thị vệ hoàng cung mới được mặc. Gia Tường Hoàng đế đúng là đánh giá nàng cao quá!

Sắt Sắt một thân áo xanh, bình tĩnh quỳ xuống, dung nhan đẹp như ngọc, ung dung thản nhiên, khóe miệng còn nở một nụ cười nhạt.

Hàn Sóc mở thánh chỉ, cao giọng đọc rất rõ ràng: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, nghe nói nữ tử ở Lan Phường là Tiêm Tiêm, tài múa xuất chúng, cầm nghệ hơn người, đêm nay đặc biệt chuẩn cho vào cung tham gia yến tiệc sinh thần của Vạn tuế!"

Sắt Sắt nghe vậy, trái tim nhẹ trùng xuống.

https://thuviensach.vn

Hoàng đế muốn nàng vào cung dự dạ yến, nhưng lại dùng thân phận của một cô nương trong Lan Phường tiến cung, đương nhiên là để biểu diễn tài nghệ trong yến tiệc rồi. Trong thánh chỉ, Hoàng đế gọi nàng là Tiêm Tiêm, không hề gọi nàng là Giang Sắt Sắt, không biết Hoàng đế thực sự không biết nàng là Giang Sắt Sắt thật hay cố ý giả vờ không biết? Có điều, nếu Hoàng đế đã gọi nàng là Tiêm Tiêm, hiển nhiên tin tức về việc nàng ở Lan Phường đã có người cố tình tiết lộ. Trên đời này, những người biết nàng là Tiêm Tiêm công tử không nhiều, ngoài Dạ Vô Yên ra, thì chính là Phong Noãn. Dạ Vô Yên và Phong Noãn có lẽ đều không muốn bắt nàng vào cung, còn Thái tử Dạ Vô Trần có lẽ cũng không biết nàng là Tiêm Tiêm công tử. Dạ Vô Nhai và Mạc Tầm Hoan cũng có biết ít nhiều, nhưng họ đều chưa từng đề cập tới chuyện này trước mặt Sắt Sắt, vì thế nàng không đoán được rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Sắt Sắt chau mày, cuối cùng là ai tiết lộ thân phận Tiêm Tiêm công tử của nàng chứ? Hơn nữa muốn nàng vào cung biểu diễn là vì mục đích gì?

Hàn Sóc thấy Sắt Sắt trầm ngâm, liền thấp giọng nói: "Tiêm Tiêm công tử, lĩnh chỉ đi! Đây là Thánh dụ, cô là nữ tử của Lan Phường, nếu kháng chỉ, người trong Lan Phường đều sẽ mất mạng vì cô đấy."

Điều này Sắt Sắt đã biết, lúc này được chính miệng Hàn Sóc nói ra, nàng vẫn cảm thấy có chút lạnh người, liền nhanh chóng đáp: "Dân nữ Tiêm Tiêm lĩnh chỉ." Nói rồi nàng giơ hai tay lên nhận Thánh chỉ.

Trong lòng Tố Chỉ thấy vậy rất lo lắng, trên mặt vẫn cố nở nụ cười, nói: "Công công, nếu đã là biểu diễn tài nghệ, hẳn phải có người tấu nhạc, tài nghệ đánh đàn của nô gia cũng không tồi, xin được đi cùng Tiêm Tiêm."

"Không cần! Trong cung lẽ nào còn thiếu người đánh đàn sao? Tiêm Tiêm cô nương, ngươi cũng không cần phải trang điểm đâu, vào cung rồi trang điểm cũng không muộn, bây giờ phải đi ngay. Nếu làm nhỡ yến tiệc sinh thần của Hoang thượng, không phải là tội nhỏ đâu!"

https://thuviensach.vn

Tố Chỉ cực kỳ sốt ruột nhẹ đưa mắt nhìn Sắt Sắt, Sắt Sắt hiểu ý Tố Chỉ, khe khẽ lắc đầu. Lúc này nàng không thể bỏ trốn được. Nếu là một mình, nàng may ra còn có thể bỏ trốn, nhưng còn Triệt Nhi. Cho dù có thể mang Triệt Nhi đi trốn, nàng cũng không thể làm vậy vì còn có cả mọi người ở Lan Phường nữa.

Thủ đoạn của Gia Tường Hoàng đế, nàng cũng biết được vài phần.

Năm xưa, khi ông ta còn là Phúc Vương, đã giết huynh trưởng của mình để đoạt ngôi báu, ngồi lên long ỷ[2], trở thành bậc Cửu Ngũ Chí Tôn. Gia Tường Hoàng đế có thể coi là một minh quân, tại vị hơn ba mươi năm, bên trong thần phục, bên ngoài uy danh khắp tứ di, nắm cả thiên hạ trong tay. Mấy năm gần đây, có lẽ tuổi cao, hành sự không còn độc đoán như trước, hơn nữa còn bắt đầu nghi kỵ các thần tử của mình. Một người trung thành như cha nàng cũng bị nghi ngờ tới mức bị giáng tội. Bây giờ nếu nàng kháng chỉ, chắc chắc các tỷ muội trong Lan Phường sẽ chết không toàn thây. Vào cung rồi, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng chắc không đến nỗi phải chết.

[2] Ngai vàng

Sắt Sắt cân nhắc kỹ càng rồi, liền đi theo Hàn Sóc, lên xe ngựa, vào hoàng cung.

Hoàng cung đêm nay rực rỡ huy hoàng, vô cùng náo nhiệt. Chỗ nào cũng treo đèn cung đình bát giác, các loại hoa cỏ quý hiếm màu sắc rực rỡ đua nhau khoe sắc, tỏa ngát hương thơm.

Trong điện Sùng Đức, ánh đèn rạng rỡ, yến tiệc linh đình, thịnh yến cũng đã được bắt đầu.

Vì tới đây vội vàng, nên Sắt Sắt vẫn mặc trên mình bộ y phục màu xanh. Lúc tới bên ngoài điện, Hàn Tổng quản gọi mấy tiểu cung nữ đưa Sắt

https://thuviensach.vn

Sắt đi trang điểm còn mình khom người vào điện, đi bẩm báo với Hoàng đế.

Mấy tiểu cung nữ đó chân tay hoạt bát, chỉ một lát đã trang điểm xong cho Sắt Sắt. Vì là yến tiệc sinh thần của Hoàng đế, nên không thể ăn mặc trang điểm quá đơn giản, Sắt Sắt được mặc một bộ váy gấm màu đỏ nhạt thêu hoa chìm, mái tóc đen búi thành hình bán nguyệt, nhưng không cài trâm ngọc mà chỉ đội một bông mộc liên lớn màu hồng. Trang nhã mà không mất vẻ xinh đẹp, uyển chuyển mà không mất vẻ lạnh lùng.

Vừa trang điểm xong, liền thấy cung nữ tới báo, mời Sắt Sắt vào điện biểu diễn. Sắt Sắt được các cung nữ dẫn đường, liền đi theo tấm thảm hai bên dát vàng tiến thẳng vào trong điện.

Vừa vào đến cửa điện, bên trái đã thấy bày một bức bình long phụng trình tường, hai bên bình phong được thắp vô số nến tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng uyển chuyển dịu dàng, cung nữ đưa Sắt Sắt vào thẳng trước cầm án phía sau bình phong, khẽ nói: "Mời cô nương gảy đàn ở đây."

Sắt Sắt gật đầu, thầm nghĩ nếu chỉ lặng lẽ gảy đàn sau bức bình phong này rồi rời đi thì tốt quá. Có điều Sắt Sắt biết, quyết không thể đơn giản chỉ có như vậy.

Cung nữ đó nhanh nhẹn lên phía trước bẩm báo, nói rằng cô gái được mời gảy đàn đã tới. Chỉ nghe giọng nói uy nghiêm của Gia Tường Hoàng đế từ phía trước truyền lại: "Chuẩn!"

Sắt Sắt nghe vậy,ngón tay ngọc ngà lập tức đặt trên dây đàn, từng nốt nhạc theo ngón tay nàng vang lên. Vì là buổi lễ sinh thần của Hoàng đế nên Sắt Sắt chọn gảy khúc Thanh bình nhạc. Tiếng đàn ngân lên không ngừng réo rắt, trầm bổng dÂu Dương trong đại điện. Khúc nhạc bay bổng, vui vẻ, hào hứng. Nhưng trong đáy lòng nàng, bất luận thế nào cũng không thể vui lên được, trái tim nàng cứ không ngừng thấp thỏm, lo lắng mãi không thôi.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài bình phong, tiệc rượu linh đình, vô cùng náo nhiệt. Sắt Sắt chỉ cảm thấy mình như đang xem một vở kịch. nhưng nàng biết, nàng không phải là một khách xem kịch thông thường, mà đã tham gia vào vở kịch này rồi.

Khúc nhạc vừa dứt, Sắt Sắt liền yên lặng ngồi trước cầm án, chỉ nghe bên ngoài bình phong một giọng nói trầm ấm vang lên: "Bản Khả Hãn từ lâu đã nghe danh nữ tử của quý quốc cầm nghệ siêu quần, những khúc nhạc tấu lên đều như tiên nhạc. Đêm nay được chính tai nghe thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Không biết Bản Khả Hãn có thể gặp người gảy đàn vừa rồi không?"

Sắt Sắt cứng đờ người, giây phút nghe giọng nói đó nàng dường như ngừng thở. Người vừa nói đó, chính là Khả Hãn của Bắc Lỗ Quốc, Hách Liên Ngạo Thiên.

Khi Hách Liên Ngạo Thiên rời khỏi Lan Phường, chàng nói sẽ quay lại, nhưng đã mấy ngày rồi không thấy chàng tới Lan Phường, không ngờ Sắt Sắt lại gặp chàng ở đây. Nghe nói quan hệ của Bắc Lỗ Quốc và Nam Nguyệt không hòa hảo, mấy năm nay luôn có chiến tranh. Xem ra lúc này không còn như thế. Không biết từ lúc nào Nam Nguyệt và Bắc Lỗ Quốc đã trở lại hòa hảo thế này? Có thể thấy, hình như còn đạt được một thỏa thuận chung nào đó. Điều này mới chỉ xảy ra trong mấy ngày thôi ư?

Hôm đó, ở Lan Phường, nàng cao hứng đánh đàn, bị Hách Liên Ngạo Thiên nhận ra. Còn đêm nay, chàng cũng vì nhận ra tiếng đàn của nàng mà mới muốn gặp nàng ư? Hay là chuyện nàng vào cung có liên quan tới chàng?

Khoảnh khắc đó, biết bao nhiêu cảm xúc cuồn cuộn dâng lên trong lòng Sắt Sắt, Hách Liên Ngạo Thiên biết nàng ở Lan Phường, cũng biết nàng là Tiêm Tiêm công tử, vậy chuyện hôm nay chắc tám chín phần là chủ ý của chàng. Nhưng chàng muốn nàng vào cung làm gì?

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt đang chau mày suy nghĩ, tấm bình phong phía trước đã được di chuyển, cả người nàng đã lộ ra trước mặt mọi người trong đại điện. Sắt Sắt cúi mày nhẹ bấm mấy dây đàn, cố gắng định thần lại rồi đi lên phía trước, khóe môi nở nụ cười nhẹ nhàng kiều diễm, nói: "Dân nữ Tiêm Tiêm bái kiến Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Bình thân đi!" Thanh âm uy nghiêm của Hoàng đế Gia Tường vọng từ trên đỉnh đầu xuống.

Sắt Sắt theo lời đứng dậy, ánh nến trong điện rực rỡ chói mắt, nàng lại vừa từ sau bình phong bước ra, có cảm giác khó thích ứng. Nàng cúi đầu đứng đó, chỉ cảm thấy phía trước đang có rất nhiều Vương công, Đại thần đều đang hướng mắt nhìn về phía mình.

"Ngẩng đầu lên!" Hoàng đế Gia Tường dịu dàng mở miệng.

Sắt Sắt nghe vậy, liền ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn về phía trước. Phía trước có Hoàng thượng và Hoàng hậu, bên trái có Sứ thần các nước và các Đại thần, bên phải là Phi tần các cung. Tuyền Vương Dạ Vô Yên, Thái tử Dạ Vô Trần, Dật Vương Dạ Vô Nhai và Quốc vương Y Mạch Quốc Mạc Tầm Hoan, còn có cả sứ thần của rất nhiều tiểu quốc cũng ngồi đó.

Trước mặt, có vô số cặp mắt đang chăm chú nhìn nàng, lúc đầu dường như không ai để tâm tới cô gái đánh đàn ở Lan Phường, nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, nhìn rõ dung nhan của nàng rồi, mọi người nhất loạt đều ngơ ngẩn.

Nàng biết vì sao mọi người lại ngẩn ra như vậy, đó là vì Mặc Nhiễm đang ngồi cạnh Dạ Vô Yên. Hiển nhiên Dạ Vô Yên cũng không ngờ Sắt Sắt lại xuất hiện trong yến tiệc đêm nay, vì thế mới đưa Mặc Nhiễm tới cùng. Hôm nay, chàng mặc trang phục hoàng cung màu tím sáng thêu mây, lưng thắt thắt lưng ngọc có hoa văn đám mây cùng màu, tóc búi cao, cài trâm ngọc, phong cách ăn mặc có phần hơi giống với dạ yến bốn năm trước

https://thuviensach.vn

khi lần đầu nàng gặp chàng. Hơn nữa, bên cạnh chàng cũng có một cô gái đang e lệ, khép nép.

Chàng không nhìn Sắt Sắt, mà chăm chú nhìn vào ly rượu trong tay, đôi môi mỏng nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ, dường như đang cười, nhưng khóe môi lại lộ ra sự lạnh lùng đầy sát khí.

Mọi người tuy trong bụng đầy nghi hoặc về một cô gái có vẻ ngoài giống hệt Vương phi của Tuyền Vương, nhưng không ai dám nói một lời.

Hách Liên Ngạo Thiên từ chỗ ngồi đứng dậy, bước từng bước lớn tới trước mặt Sắt Sắt, cúi đầu ngắm nhìn nàng, đôi mắt chim ưng không ngừng trào lên thứ tình cảm dào dạt. Vì thân hình cao lớn của Hách Liên Ngạo Thiên chắn mất tầm nhìn của Hoàng đế, Sắt Sắt lúc này mới chau mày, khẽ nói: “Huynh làm gì vậy?"

"Sắt Sắt, xin lỗi, ta nhất định phải đưa nàng đi!" Hách Liên Ngạo Thiên nhướng mày cười đáp, trong giọng nói thâm trầm là giọng điệu kiên định nhất quyết phải có được nàng.

"Noãn, sao huynh phải khổ vậy chứ?" Sắt Sắt nghiến răng nói, trong lòng đặc biệt không vui.

Hách Liên Ngạo Thiên không đáp, quay người dõng dạc nói: "Bệ hạ, Bản Khả Hãn rất say mê Tiêm Tiêm cô nương, nguyện làm lễ hòa hiếu kết giao, lấy Tiêm Tiêm cô nương làm Yên Thị của bản Vương. Từ nay Bắc Lỗ Quốc và Nam Nguyệt hòa hảo, không có chiến tranh, muôn đời kết giao."

Lời vừa nói ra, mọi người trên tiệc đều vô cùng kinh ngạc, đường đường là vua một nước, lại muốn lấy một cô gái lầu xanh của Nam Nguyệt, thế cũng đành, nhưng lại còn muốn cho nàng ta làm Yên Thị. Yên Thị chính là tước vị Hoàng hậu của Bắc Lỗ Quốc, là bậc Mẫu nghi thiên hạ. Cô gái lầu xanh này có tài đức gì mà lại vinh hạnh đến thế, sao lại có thể khiến Hách Liên Ngạo Thiên ngưỡng mộ, say mê?

https://thuviensach.vn

Lời của Hách Liên Ngạo Thiên vang lên bên tai Sắt Sắt, từng câu từng chữ như sấm động rền vang. Phút chốc đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì nữa.

Sao có thể không kinh ngạc được chứ?!

Năm xưa trên thảo nguyên, trước mặt tất cả các thần dân, chàng tặng nàng tấm da sói trắng, tuy đã khiến mọi người kinh hoàng, nhưng dẫu sao đó cũng là phong tục của Bắc Lỗ Quốc, còn hôm nay, giữa triều đình Nam Nguyệt, chàng lại cầu thân một lần nữa, thậm chí còn muốn lấy nàng làm Yên Thị.

Mối thâm tình của chàng dành cho nàng, Sắt Sắt không thể không cảm động. Có điều cách làm này nàng quả thực không thích chút nào. Hơn nữa, nàng cũng không muốn làm Yên Thị của chàng.

"Được, nếu Khả Hãn thích Tiêm Tiêm cô nương, Trẫm phong nàng ta làm Tiêm Tiêm công chúa, liên hôn với Khả Hãn, đời đời giao hảo." Hoàng đế Gia Tường dõng dạc nói, quay đầu nhìn Thái giám Hàn Sóc, nói: "Hàn Sóc, viết chỉ!"

Chỉ một lời nói của Hách Liên Ngạo Thiên và Hoàng đế Gia Tường đã quyết định việc chung thân đại sự của nàng? Còn một người trong cuộc như nàng, lại không hề có quyền được nói bất cứ điều gì?

Hàn Sóc viết chỉ xong, liền đi tới trước mặt Sắt Sắt, tuyên đọc trước mặt mọi người, rồi ra hiệu cho Sắt Sắt tiếp chỉ.

Sắt Sắt quỳ dưới đất, hai vai khẽ run lên, trong người như có một luồng tức khí lúc nào cũng có thể bùng nổ. Phong Noãn ơi là Phong Noãn, sao chàng phải ép buộc nàng như thế? Lẽ nào chàng không biết tính nàng sao? Phải chăng vì quá hiểu tính nàng, cho dù ngàn vạn lần không đồng ý, nhưng nàng quyết không muốn liên lụy tới người thân, mà chàng mới nghĩ tới việc cầu thân thế này.

https://thuviensach.vn

Thánh chỉ như này, nàng thật không muốn nhận!

"Phụ hoàng, nếu đã là kết thân giao hảo, sao lại cho một cô gái thanh lâu đi? Nam Nguyệt ta thiếu gì các cô nương tài sắc, chi bằng Phụ hoàng chọn một cô con gái nhà lành để kết thân thì hơn." Thanh âm dịu dàng mà dõng dạc truyền tới, Sắt Sắt ngước mắt nhìn lên, người vừa cất tiếng không ai khác chính là Dật Vương Dạ Vô Nhai, người vốn rất ít mở lời trước đám đông. Hôm nay chàng ăn mặc vô cùng chỉnh tề tham dự yến tiệc, Vương phục màu xanh lam, đầu đội mũ ngọc, quý phái anh tuấn, chỉ có điều sắc mặt hơi u ám.

"Dật Vương nói phải đó, xin Hoàng thượng cân nhắc." Mấy lão thần cũng theo đó mà đưa lời phụ họa. Hiện giờ, Khả Hãn của Bắc Lỗ Quốc thích cô gái này, không để ý tới thân phận là gái thanh lâu của nàng ta, nhưng một ngày nào đó khi nàng ta bị thất sủng, Hách Liên Ngạo Thiên có thể lấy lý do bị ô nhục vì phải kết thân giao hảo với một cô gái thanh lâu mà khởi binh gây chiến thì sao?

"Khả Hãn là người trọng tình, nếu đã thích Tiêm Tiêm cô nương, đương nhiên là đã nhắm trước nàng ta. Trẫm tuân theo ý muốn của Khả Hãn." Hoàng đế bình thản nói.

Trong lòng Sắt Sắt lúc này chợt hiểu ra, Hoàng đế phái Hàn Sóc bắt nàng vào cung, hiển nhiên là đã có sự thỏa thuận từ trước với Hách Liên Ngạo Thiên. Lúc này cho dù có can gián thế nào, hắn sẽ quyết không thay đổi ý định.

Mọi người biết Thánh chỉ Hoàng đế đã ban đều khó lòng thay đổi. Khi không khí trong điện dần trở nên nặng nề, liền nghe thấy thanh âm bình thản của Dạ Vô Yên vang lên: "Phụ hoàng, nhi thần có một lời này!"

Hoàng đế quay sang phía Dạ Vô Yên, khẽ cười nói: "Hoàng nhi, có chuyện gì cứ nói!"

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên bỏ ly rượu trong tay xuống, đứng dậy, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Hoàng thượng, bình tĩnh nói: “Phụ hoàng, nếu đã là kết thân giao hảo, liệu có nên hỏi ý kiến vị cô nương này không?" Thanh âm dịu dàng nho nhã nghe ra không có điều gì không thỏa đáng cả, nhưng những chữ cuối cùng tuôn ra lại là những âm thanh cao vút.

Gia Tường Hoàng đế nghe vậy, ha ha cười lớn: "Hoàng nhi, Trẫm phong nàng ta làm Công chúa, thật là vinh hạnh tới cỡ nào. Nàng ta được gả đi, thậm chí còn trở thành Yên Thị của Khả Hãn, tôn quý tới ra sao. Con nói xem, trên đời này có cô gái nào không đồng ý chứ, còn phải hỏi nữa sao?"

"Phụ hoàng, trên đời này, không hẳn cô gái nào cũng đều thích vinh hoa phú quý cả. Tiêm Tiêm cô nương có lẽ cũng là một trong số đó." Thanh âm trầm lắng của Dạ Vô Yên không hiểu sao ở những chữ cuối vẫn bị vút cao, không biết chàng có ý gì.

"Tuyền Vương, sao con biết cô gái này không phải là người như thế?" Minh Hoàng hậu ngồi bên Hoàng đế nhàn nhã hỏi.

Dạ Vô Yên ngước mắt chăm chú nhìn Minh Hoàng hậu, khuôn mặt chàng không vui chút nào, đáp một cách thờ ơ: "Khúc đàn của Tiêm Tiêm cô nương lộ ra ý cô ngạo, người hiểu tiếng đàn đương nhiên có thể nghe ra tình cảm của nàng trong khúc nhạc đó! Bản vương nghĩ, có lẽ Hoàng hậu cũng có thể nghe ra!"

Chàng khẽ nheo mắt, vẻ mặt vẫn mang một nụ cười, nhưng nụ cười đó lại che giấu mối uất hận lạnh lùng như băng giá.

Minh Hoàng hậu bị Dạ Vô Yên chặn lời, đôi lông mày thanh tú nhướng lên, "Bản cung có nghe ra, nhưng Khả Hãn không chỉ cho nàng ta vinh hạnh cao quý, mà còn trao cho nàng ta cả một tấm chân tình, đó là điều mà các cô gái trong thiên hạ cầu còn không được. Tiêm Tiêm cô nương hẳn

https://thuviensach.vn

cũng như vậy thôi! Tuyền Vương quan tâm tới nàng ta như vậy, lẽ nào cũng thích nàng ta ư?"

"Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu! Bản vương quả thực rất yêu thích nàng ta." Dạ Vô Yên bình thản đáp, từng lời từng chữ đầu rất rõ ràng. Ánh đèn trong điện soi rõ thân hình tuyệt đẹp của chàng, khóe môi chàng khẽ nở nụ cười, đúng là phong độ tột cùng, trầm ổn mà vô cùng kiên nghị.

Minh Hoàng hậu nghe vậy, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười lặng lẽ.

Sắt Sắt không ngờ Dạ Vô Yên lại nói yêu thích nàng trước mặt tất cả mọi người! Nàng không đừng được ngẩng đầu lên nhìn chàng, liền thấy chàng cũng đang nhìn mình, đôi mắt đen láy sâu thẳm chứa chan tình ý.

Hách Liên Ngạo Thiên khẽ nhướng lông mày, phản ứng của Dạ Vô Yên không nằm ngoài dự đoán của chàng. Đêm hôm đó khi rời khỏi Lan Phường, chàng cứ suy nghĩ mãi, liền cảm thấy gã tùy tùng của Vân Khinh Cuồng cực kỳ đáng nghi, chỉ một chưởng đã đánh bật được chàng, trên đời này không mấy người có thể làm được. Dạ Vô Yên chính là một trong số đó. Chàng đoán, kẻ tùy tùng đó tám chín phần chính là Dạ Vô Yên. Dạ Vô Yên nếu đã dịch dung tới gặp Sắt Sắt, có thể thấy tình hình của Sắt Sắt lúc này rất đáng lo ngại.

Trong lòng chàng không khỏi đau xót, thực lòng, chàng rất đố kỵ với gã đàn ông này.

Chàng biết nếu mình không ra tay, ắt hẳn sẽ lại bỏ lỡ nàng thêm một lần nữa.

Dạ Vô Yên không thể mang lại hạnh phúc cho Sắt Sắt, vì thế, lần này bất luận thế nào, chàng cũng phải đưa Sắt Sắt đi bằng được.

https://thuviensach.vn

Chàng cúi mắt, nhìn Sắt Sắt đang quỳ lặng ở đó, hồi lâu mà vẫn không có ý định tiếp chỉ, trái tim chàng liền chùng xuống, sắc mặt dần trở nên u ám.

Chàng đứng bên Sắt Sắt, cúi người, nói với Sắt Sắt bằng giọng nói mà chỉ mình nàng nghe thấy: "Tiếp chỉ đi, ta chỉ muốn đưa nàng đi thôi! Có lấy ta hay không, sau này nàng là người quyết định."

Sắt Sắt nghe thế, trong lòng khẽ chấn động, nàng ngước mắt nhìn chàng, tận đáy lòng trào dâng nỗi áy náy không sao kể xiết.

"Khã Hãn thích nàng ta, Tuyền Vương cũng thích nàng ta, Hoàng thượng, phải làm thế nào đây?" Minh Hoàng hậu cười tươi hỏi Gia Tường Hoàng đế.

Ánh mắt Hoàng đế lóe lên hàn ý tức giận, lạnh lùng nói: "Hoàng nhi, con đừng tranh giành với Khả Hãn nữa, chẳng phải con có Vương phi rồi sao?"

Trái tim Sắt Sắt đột nhiên hiểu ra, tình hình hôm nay, thánh ý đã quyết, bất luận Dạ Vô Yên có nói gì, e rằng Hoàng đế cũng sẽ không có ý định thay đổi chủ ý. Có điều xem ý Minh Hoàng hậu, dường như không nhất trí với Hoàng thượng. Hoàng thượng thực lòng muốn nghị hòa, Hoàng hậu thì không.

Hoàng thượng và Hoàng hậu đã gặp nàng trong dạ yến bốn năm trước, bây giờ gặp lại mà không có bất cứ phản ứng gì, hiển nhiên họ đều có chủ ý riêng của mình.

"Bệ hạ, lẽ nào Tuyền Vương cũng có mối thâm tình như thế. Bản cung còn nhớ hình như Bắc Lỗ Quốc có một phong tục, nếu hai người đàn ông cùng thích một cô gái, có thể quyết đấu để giành cô gái ấy về cho mình, có phải không, Khả Hãn?"

https://thuviensach.vn

Đôi mắt chim ưng của Hách Liên Ngạo Thiên loé lên tia nhìn sắc bén, trầm giọng nói: "Bản quốc quả thực có phong tục như vậy, nếu Tuyền Vương đã cố tình muốn ngăn cản lần kết thân giao hảo này, Bản Hãn rất muốn được tranh tài cùng Tuyền Vương!"

Minh Hoàng hậu nghe vậy khẽ nhướng mày, rồi nheo mắt nhìn sang Dạ Vô Yên cười hỏi: "Không biết ý Tuyền Vương thế nào?"

Dạ Vô Yên chăm chú nhìn nụ cười của Minh Hoàng hậu, trong đôi mắt trong trẻo hiện lên tia nhìn sắc lạnh. Sao chàng lại không hiểu, sau bộ mặt dịu dàng của Minh Hoàng hậu là những mưu kế thâm hiểm gì. Năm xưa, chính người đàn bà với nụ cười tươi tắn này đã khiến chàng suýt bị lăng trì mà chết. Mẹ chàng qua đời sớm, cũng đều có liên quan trực tiếp tới người đàn bà này. Đêm nay, bà ta lại còn đề nghị chàng và Hách Liên Ngạo Thiên tỷ võ.

Đương nhiên chàng không sợ tỷ võ, bất luận thế nào, chàng cũng quyết không thể để Sắt Sắt đi kết thân giao hảo được. Mở trừng mắt nhìn nàng đi lấy người khác, có khác gì lấy dao khoét vào trái tim chàng. Đêm nay, cuối cùng chàng cũng phải nếm trải mùi vị đau đớn như năm xưa khi nàng tận mắt chứng kiến chàng lấy Y Lãnh Tuyết rồi.

Nỗi đau đớn đó thấu cả tim gan thế này sao?

Một nụ cười cay đắng bất chợt nở trên môi. Tuy chàng đã mất năm thành công lực, nhưng chưa hẳn đã thua Hách Liên Ngạo Thiên, chàng quyết không để nàng đi lấy người khác.

Dạ Vô Yên kiên định gật đầu, chưa kịp mở miệng, đã nghe thanh âm lạnh lùng của Sắt Sắt truyền lại: "Tiêm Tiêm tạ ơn ân điển của Hoàng thượng, Tiêm Tiêm tình nguyện đi Bắc Lỗ Quốc kết thân giao hảo."

Sắt Sắt khẽ đứng dậy, đưa tay đỡ lấy Thánh chỉ từ tay Hàn Sóc.

https://thuviensach.vn

Cả nội điện chìm trong yên lặng. Dạ Vô Yên cảm thấy lời nói vừa rồi của Sắt Sắt như một cây kim nhọn đâm thẳng xuyên qua trái tim mình. Chàng chau mày, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch.

Nàng đồng ý rồi ư?

Vừa rồi, nàng chỉ quỳ mà không chịu nhận thánh chỉ, chàng cho rằng nàng vốn không đồng ý lấy Hách Liên Ngạo Thiên. Nhưng nàng sao lại đột ngột cất lời đồng ý? Giây phút đó chàng bỗng nhiên nhớ lại nụ hôn quyến luyến nồng nàn đêm đó của nàng và Hách Liên Ngạo Thiên. Trong khoảnh khắc trái tim chàng dường như tan nát, có thể nghe thấy cả tiếng tim vỡ vụn.

Nàng, lẽ nào nàng đã yêu Hách Liên Ngạo Thiên rồi ư?

Chàng ngồi về chỗ cũ, tay trái nắm chặt lấy thành ghế, vết năm ngón tay bám vào bất giác sâu hoắm, tay phải cầm chén, uống từng ngụm rượu nồng trong uất hận, chàng không hề cảm thấy chút mùi vị thơm ngon nào của rượu mà chỉ thấy đắng ngắt như uống hoàng liên[3].

[3] Vị thuốc đông y có tính đắng, vị hàn.

Hoàng thượng nghe thế, long nhan lộ vẻ vui mừng, khẽ cười nói: "Nếu đã vậy, sẽ lấy lễ như với Công chúa, ban cho ở cung Ngọc Cẩm, chọn ngày thành hôn."

Hoàng hậu lại ngấm ngầm nghiến răng, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Phụ hoàng..." Dạ Vô Yên đứng dậy, khóe môi khẽ động, nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ yên lặng ngồi trở lại.

Quốc vương Y Mạch quốc Mạc Tầm Hoan ngồi ở một góc, hôm nay hắn mặc lễ phục cung đình của Vương quốc mình, nhìn rất nho nhã, khuôn mặt tuấn tú tuyệt vời, thần sắc lạnh nhạt. Đôi mắt đen nhánh đẹp đẽ đó

https://thuviensach.vn

không hề nhìn vào bất kỳ một người nào, dường như đang hoàn toàn chìm đắm trong mỹ tửu.

Minh Hoàng hậu thấy Dạ Vô Nhai hết lần này đến lần khác nói đỡ lời cho Sắt Sắt, đôi mắt đẹp nheo lại, ngón tay khẽ vò tấm khăn lụa. Dạ Vô Nhai cũng là con đẻ của bà ta, chỉ tiếc là đứa con này lúc nào cũng hời hợt, chẳng chịu tranh giành thứ gì cả, chưa bao giờ được Hoàng thượng sủng ái. Trong lòng Hoàng hậu, thực ra rất yêu thương đứa con này, bà ta không thể cho nó thiên hạ, vì thế, chuyện thành thân xưa nay đều luôn nghe theo ý nguyện của con, muốn hắn tự tìm lấy giai nhân vừa ý của mình. Nhưng mấy năm nay nó vẫn chưa tìm được ai, nhìn tình hình đêm nay, lẽ nào nó lại thích cô gái đó? Nếu không, một người luôn ít lời như nó, sao lại có thể cầu xin cho một cô gái? Nghĩ vậy sắc mặt Minh Hoàng hậu lại càng u ám.

Sắt Sắt nhận chỉ rồi, liền thi lễ với Hoàng thượng và Hoàng hậu cáo lui. Lúc nàng từ trong điện Sùng Đức bước ra, không nhìn về phía Dạ Vô Yên, nhưng nàng cảm nhận rất rõ những ánh mắt sắc bén đang đuổi theo sau mình. Trong số đó có hai luồng ánh mắt nóng như lửa, như muốn đốt cháy lưng nàng, nàng không cần quay đầu lại cũng biết đó là ánh mắt của ai!

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tiếng Đàn Ánh Đao

Nội điện vẫn ca múa vui vẻ, bên ngoài, đêm lạnh như nước, vầng trăng trong trẻo tỏa ánh sáng xuống khắp cả hoàng cung. Mấy nội thị mặc áo đỏ tía dẫn đường phía trước, Sắt Sắt lặng lẽ theo họ tới cung Ngọc Cẩm.

Đó là một cung điện không lớn lắm, bên trong có đình đài thủy tạ, lầu cái lối đi, cầu trúc khe suối, hoa thơm cỏ lạ, cảnh trí vô cùng trang nhã.

Trong phòng sạch sẽ không chút bụi bặm, ánh nến vàng phủ khắp phòng một thứ ánh sáng vàng tối, Sắt Sắt cho các cung nữ theo hầu lui ra, nàng ngồi trong phòng, trái tim dần dần chùng xuống.

Nàng biết Phong Noãn sẽ không làm khó nàng, nhưng cho dù như vậy, trong lòng nàng vẫn có chút áy náy. Đây là chuyện hôn nhân đại sự, lại là kết thân giao hảo, nếu bỏ lại chàng mà đi, thật không nên. Cách tốt nhất là không đi thành thân.

Nhưng nàng cũng biết một khi Thánh ý đã quyết rất khó thay đổi, trừ phi nàng có thể bỏ trốn! Nhưng nàng có thể bỏ trốn được không?

"Nô tì tham kiến Dật Vương Điện hạ!" Bên ngoài vang lên tiếng cung nữ thỉnh an.

Cánh cửa nặng nề chầm chậm mở ra. Dạ Vô Nhai mặc trang phục màu lam, đội mũ ngọc đứng tựa bên cửa, gió đêm từ cửa thổi vào, dây lưng tà áo khẽ tung bay. Trên khuôn mặt anh tuấn đẹp đẽ tuyệt trần dường như có điều gì trầm uất.

https://thuviensach.vn

"Dân nữ Tiêm Tiêm khấu khiến Dật Vương!" Sắt Sắt chầm chậm bước tới phía trước, hành lễ thật kính cẩn.

Dạ Vô Nhai ngẩng đầu, đôi mắt đen tĩnh lặng chăm chú nhìn nàng, thanh âm hơi run rẩy: "Sắt Sắt, đừng giả vờ nữa, nàng thực sự cho rằng ta không nhận ra nàng sao? Sắt Sắt, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Mấy năm nay nàng ở đâu? Bích Hải Long Nữ đó có phải là nàng không? Còn Mặc Nhiễm kia là ai?"

Đối mặt với một loạt câu hỏi, Sắt Sắt chỉ đành nở nụ cười cay đắng.

"Vô Nhai, vào đây ngồi đi!" Sắt Sắt khẽ cười rồi nói: "Bây giờ ta là công chúa rồi, có lẽ huynh nên gọi ta một tiếng muội muội thì hơn?"

Vô Nhai nghe vậy, nét u uất giữa đôi lông mày càng nhiều thêm, hắn chăm chú nhìn nụ cười của Sắt Sắt: "Nàng đúng là muốn lấy Hách Liên Ngạo Thiên? Nàng thích hắn ư?"

Vô Nhai xưa nay là người lãnh đạm, cho dù ban đầu nàng cự tuyệt tình cảm của hắn, hắn cũng không đau khổ thế này. Có lẽ bản lĩnh che giấu của hắn khá cao. Nhưng đêm nay bất luận Sắt Sắt nghe thế nào cũng chỉ thấy trong giọng nói của hắn là sự đớn đau sâu sắc.

Đó là sự đau đớn của tuyệt vọng!

Nhớ lại trên điện hắn đã vì nàng mà đỡ lời, trái tim Sắt Sắt nhẹ chùng xuống, nàng đã cự tuyệt hắn thẳng thừng, lẽ nào Vô Nhai vẫn còn thích nàng ư? Vậy mấy năm nay hắn không nạp phi, lẽ nào là vì nàng? Nhất thời Sắt Sắt cảm thấy tội lỗi của mình quá là to lớn, ban đầu rõ ràng nàng đã cự tuyệt hắn rồi. Vô Nhai, vì sao lại si tình như vậy chứ?

Bên ngoài cửa, trong bóng tối vô biên, có một làn gió mạnh bất thường thổi tới, Sắt Sắt nhanh chóng nhận ra, nhưng vẫn cười như không có chuyện gì.

https://thuviensach.vn

"Phải!" Sắt Sắt quay đầu nhìn Dạ Vô Nhai, nở nụ cười nói: "Ta nhớ trước đây đã từng nói với huynh, ta muốn tìm một người mà ta yêu thích, một người đàn ông có thể cùng ta sánh vai, huynh không cảm thấy Hách Liên Ngạo Thiên chính là người đàn ông đó ư? Huống hồ, ta lấy huynh ấy, còn có thể khiến Bắc Lỗ Quốc và Nam Nguyệt trở nên hữu hảo, chẳng phải tốt lắm sao?"

Rắc một tiếng, ngoài cửa sổ, dường như có tiếng cành cây gãy vọng vào.

"Vô Nhai, ta biết huynh quan tâm đến ta, nhưng Hách Liên Ngạo Thiên quả thực đối xử với ta rất tốt. Ta nghĩ, nếu đi theo huynh ấy, sau này ta sẽ sống rất hạnh phúc." Sắt Sắt lại khẽ nói tiếp.

Thân hình Dạ Vô Nhai run lên, hắn còn chưa kịp trở nên mạnh mẽ, nàng đã tìm thấy người đàn ông có thể cùng mình sánh vai rồi.

Nhất thời hắn dường như cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi thốc vào tim.

Cuộc gặp gỡ kì lạ, những nắm đấm hung dữ lại mang theo những làn gió thơm, nỗi nhớ ban đầu mới chớm nở, nỗi đau khi nhận một kiếm đâm vào da thịt, hóa ra ông trời chỉ trêu đùa hắn mà thôi.

Đúng là trò đùa khi có duyên mà không có phận!

Ánh nến đung đưa, chiếu những ánh sáng khi mờ khi tỏ trên khuôn mặt Dạ Vô Nhai, hồi lâu, hắn khẽ cất giọng nói: "Ta đi đây, nàng tự bảo trọng nhé!"

Tà áo cuộn lên thành một làn gió lạnh, khiến ánh nến không ngừng đong đưa.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhìn bóng hình khuất dần, khóe miệng nàng nở một nụ cười cay đắng.

Ngoài Khánh Hoa Môn, thị vệ Kim Đường của Dạ Vô Yên cầm chiếc đèn cung đình bằng lưu li đứng im lặng trong bóng tối. Xa xa thấy có một bóng người cao ráo đang bước từng bước chân nặng nề tới, trong lòng Kim Đường thoáng ngập ngừng, nhưng rồi liền cầm đèn tới đón.

"Vương gia..." Lời vừa nói ra, nhưng không biết nên nói tiếp thế nào.

Ngọn nến yếu ớt, chiếu lên khuôn mặt Dạ Vô Yên, hàng lông mày dài cau chặt, dường như đang phải chịu nỗi đau đớn không thể xóa mờ. Đôi mắt vốn sâu thẳm sắc bén dường như đã mất hết hồn phách, trống rỗng hoang mang.

Đây có còn là Tuyền Vương hô phong hoán vũ trên chiến trường nữa không? Thấy đôi mắt đen u ám của chàng, đôi tay cầm đen lưu li của Kim Đường đột nhiên run lên.

"Vương gia, người phải nghĩ thoáng một chút!" Kim Đường trầm giọng nói, thực sự không biết nên nói gì để an ủi Vương gia nữa. Bốn năm nay, ông ta thấy Vương gia sống như cái xác không hồn, cuối cùng khi có được tin tức của Vương phi, cũng là lúc phải chống mắt nhìn nàng đi lấy người khác. Tình cảm của Vương gia dành cho Vương phi ông ta hiểu hơn ai hết, chuyện này đối với Vương gia mà nói, thật tàn nhẫn biết bao!

Dạ Vô Yên ngước mắt, nhìn vào màn đêm sâu thẳm, nghĩ lại những lời ban nãy vừa nghe thấy.

Chàng muốn cứu nàng xuất cung, nhưng khi nhìn qua cánh cửa sổ hé mở, thấy Dạ Vô Nhai đang đứng ở bên trong, chàng liền không vào nữa. Nhưng chàng không ngờ mình lại nghe thấy câu nói đó.

Nàng thích Hách Liên Ngạo Thiên! Chính miệng nàng nói thế!

https://thuviensach.vn

Nàng thích Hách Liên Ngạo Thiên!

Nàng thích Hách Liên Ngạo Thiên!

...

Câu nói này như lời nguyền, cứ văng vẳng trong đầu chàng mãi không thôi!

Chàng cũng đã từng đoán, sau bốn năm, có lẽ nàng không còn yêu chàng nữa. Dẫu sao năm đó chàng đã làm tổn thương nàng quá sâu sắc, nàng tuyệt vọng về chàng, hận chàng, chuyện thay đổi tình cảm cũng không có gì là lạ. Nhưng chàng không có dũng khí hỏi nàng câu đó. Không ngờ cho dù không hỏi, chàng vẫn nghe được câu trả lời, hơn nữa đó còn là câu trả lời khiến chàng không sao chịu đựng nổi!

Từng cơn giá lạnh không ngừng thổi vào tim chàng, khiến trái tim dần đóng băng lại, rồi bị đập mạnh mà vỡ tan nát. Giây phút này chàng cảm thấy thực sự yếu đuối, chân đứng không vững nữa, vị ngọt tanh trong cổ họng trào lên, cảnh vật trước mắt dần trở nên mơ hồ. Bên tai chàng không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, mọi thứ dường như đã biến thành tiếng gió bi ai, trào lên như nước thủy triều, không thể khống chế, quấn chặt lấy các giác quan của chàng!

Chàng lê những bước chân nặng nề, đi ra ngoài cung.

Kết thúc như vậy sao?

Chuyện tình khắc cốt ghi tâm của chàng và nàng?

Chàng đột nhiên thấy không cam lòng! Chàng thực sự không cam lòng!

Chàng đột ngột quay người, muốn xông vào Khánh Hoa Môn, bất luận thế nào, chàng cũng phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt chàng lướt qua Kim Đường, bước chân bỗng khựng lại. Chàng nhìn thấy bên cạnh Kim Đường lúc này đang cực kỳ trống trải.

"Mặc Nhiễm đâu?" Trái tim Dạ Vô Yên phút chốc giật nảy lên, lạnh lùng hỏi. Vừa rồi chàng vội tới cung Ngọc Cẩm tìm Sắt Sắt, nên mới để Kim Đường trông coi Mặc Nhiễm, nhưng Mặc Nhiễm đâu rồi?

Trong lòng Kim Đường cũng đột nhiên trở nên giá lạnh. Vừa rồi sau khi Vương gia đi khỏi, Mặc Nhiễm đó ấp a ấp úng nói có chuyện, xem ra muốn đi vệ sinh. Kim Đường liền phái mấy thị nữ hộ tống nàng ta đi. Mấy thị nữ đó đều là cao thủ võ công, dư sức đối phó với Mặc Nhiễm. Lúc này, Vương gia hỏi, ông ta mới cảm thấy hình như họ đi hơi lâu rồi!

"Các người mau đi tìm khắp nơi xem!" Kim Đường lạnh lùng ra lệnh, lòng bàn tay không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Một lát sau, một thị vệ vội vã chạy lại, hấp tấp đưa lời bẩm báo: "Bẩm Vương gia, xảy ra chuyện rồi, không thấy Vương phi đâu, mấy thị nữ đó đều trúng độc hôn mê cả."

Dạ Vô Yên liền lập tức đi theo xem, chỉ thấy mấy thị nữ đó đang nằm trong đám hoa, sắc mặt ai cũng xanh lè, dường như trúng phải loại độc vô cùng lợi hại.

Trái tim Dạ Vô Yên trào lên một dự cảm không lành, vừa rồi đôi mắt đen của chàng còn u ám, lúc này đã sáng rực đến ghê người. Bình thường chàng vốn ung dung nho nhã, nhưng khi bị bức ép thì lại lạnh lùng sắc bén không khác gì bảo kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, hoàn toàn thành một người khác vậy, khiến người ta nhìn vào cảm thấy lạnh đến thấu xương.

"Kim Đường, theo Bản vương tới Lan Phường ngay!" Dạ Vô Yên lạnh lùng ra lệnh, đôi mắt đen láy sâu thẳm mang theo ánh sáng lạnh người, giống như hai đốm lửa.

https://thuviensach.vn

Chàng thi triển khinh công, mau chóng chạy ra ngoài cửa cung, chưa đầy thời gian uống hết chén trà đã rời khỏi hoàng cung, lấy một con ngựa của cấm vệ quân rồi một người một ngựa chạy như bay về phía Lan Phường.

Đêm dần khuya, sắc trời tối sầm. Trời hôm nay không trăng không sao, giống như tâm tình của chàng lúc này vậy. Con phố lớn im lặng đến phát sợ, chỉ nghe tiếng vó ngựa gấp gáp như tiếng trống dồn, gõ trên mặt đường đến mức khiến trái tim chàng nóng như lửa đốt, đau như dao cắt.

Chàng luôn phòng bị Mặc Nhiễm, chưa diệt trừ nàng ta là vì muốn tìm ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau. Vì tuy biết nàng ta là do Dạ Vô Trần phái tới, nhưng chủ nhân của nàng ta không phải là Dạ Vô Trần. Đêm nay, vì chuyện Sắt Sắt thành thân, tâm tình của chàng đại loạn, đến mức quên mất cả việc phải kìm kẹp nàng ta! Nếu nàng ta làm hại Triệt Nhi, chàng làm sao chịu đựng nổi đây?

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, con ngựa bên đướ dường như đã chạy hết sức, nhưng không hiểu sao Dạ Vô Yên vẫn còn thấy chậm, liền vung roi đánh thật mạnh vào lưng ngựa.

Khi thấy trước cửa lớn của Lan Phường đèn đuốc vẫn sáng rực, Dạ Vô Yên mới nhảy như bay từ trên lưng ngựa xuống, cùng lúc ấy con ngựa phía sau chàng ngã khuỵu, mệt đến nỗi sùi bọt mép.

Dạ Vô Yên khuôn mặt sát khí đằng đằng, xông vào trong Lan Phường. Tố Chỉ lập tức nhận ra công tử đẹp trai này chính là Tuyền Vương, người đã từng giải độc cho tiểu công tử, nên vui mừng chạy ra chào đón, rồi đưa Dạ Vô Yên vào một gian nhã thất.

“Ta hỏi ngươi, tiểu công tử nhà ngươi đâu? Vô Tà tiểu công tử? Nó đâu rồi?” Cửa phòng vừa đóng lại, Dạ Vô Yên đã không còn nghĩ được gì nữa, xông lên hỏi.

https://thuviensach.vn

Tố Chỉ cười tươi đáp: “Vương gia, ngài tìm Vô Tà tiểu công tử ư? Cậu ấy ra ngoài rồi.”

Dạ Vô Yên nghe vậy, khoảnh khắc cảm thấy như mình rơi xuống một chiếc động không đáy, lạnh đến thấu xương, đau đớn đến mức nghẹt thở. Con trai của chàng!

“Ra ngoài rồi? Đi đâu? Đi với ai?” Thanh âm của Dạ Vô Yên, từng lời từng chữ đều khiến người khác lạnh gáy, toàn thân toát ra sát khí đằng đằng. Nhất thời khiến người nghe tưởng mùa đông đến sớm.

Nụ cười trên mặt Tố Chỉ cứng đờ, giây phút ấy, nàng ta cảm thấy sát khí trong ánh mắt của người đứng trước mặt rất rõ ràng. Ánh mắt lạnh lẽo đó, nàng ta chưa bao giờ gặp phải. Lúc này, nàng ta bỗng thấy sống lưng lạnh toát, rồi mới nhận ra hàn ý, bá khí và sát khí của Tuyền Vương, mà trước đây mới chỉ nghe qua.

“Chủ nhân về nói muốn đưa con ra ngoài chơi!” Tố Chỉ lẩm bẩm, lẽ nào có gì không đúng sao?

Dạ Vô Yên chầm chậm đứng dậy, đôi mắt đẹp đẽ phát ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng, “Nghe đây, người đàn bà đưa tiểu công tử đi không phải chủ nhân của ngươi, chỉ là tướng mạo rất giống thôi. Chủ nhân của ngươi đang bị Thánh Thượng giam trong hoàng cung rồi, mấy ngày nữa sẽ tới Bắc Lỗ Quốc thành thân. Việc tiểu công tử mất tích, nếu chủ nhân của ngươi hỏi, ngươi nói là…” Dạ Vô Yên hít sâu một hơi, từng lời từng chữ nói ra rất rành rọt: “Ngươi cứ nói là ta mang đi rồi! Phải nhớ kỹ, những người khác ở đây, các thị nữ của nàng ấy, Thanh Mai, Tử Mê, đều phải dặn dò, thật cẩn thận!”

Tố Chỉ nghe vậy, chỉ cảm thấy như sấm động bên tai, lắp bắp hỏi: “Ngài nói thật sao?” Nàng ta đã từng nghe chủ nhân nói, trong Tuyền Vương Phủ có một người giống hệt chủ nhân, là nàng ta đã quá sơ suất.

https://thuviensach.vn

“Nhưng vì sao không được nói thật cho chủ nhân, vì sao nói là ngài đưa đi?” Tố Chỉ kinh ngạc hỏi.

Dạ Vô Yên quay người, lạnh lùng đáp: “Vì đứa bé đó là con của Bản vương, nếu Bản vương đưa nó đi, ít ra nàng ấy không lo con xảy ra chuyện gì, nếu là người khác đưa đi…” Dạ Vô Yên nhắm mắt, chầm chậm nặng nề nói tiếp: “Ngươi nghĩ xem, nàng có chịu nổi không?”

Sắc mặt Tố Chỉ lập tức trắng bệch, mở lớn hai mắt nhìn Dạ Vô Yên. Hóa ra tiểu công tử là con của Tuyền Vương. Hơn nữa quả thực nếu biết con bị bắt đi, liệu chủ nhân có chịu nổi không? Lúc tiểu công tử phát hàn độc, nàng ta đã thấy bộ dạng đau đớn đến mức xé lòng của chủ nhân.

Tố Chỉ bỗng thấy trước mắt mơ hồ, liền gật đầu đáp: “Được, ta sẽ nói với chủ nhân là ngài mang đi. Nhưng xin Tuyền Vương nhất định phải tìm cách cứu được tiểu công tử!”

Dạ Vô Yên siết chặt nắm tay, chàng biết kẻ bắt Triệt Nhi đi là muốn đối phó với chàng. Nếu chưa đạt được mục đích, tạm thời con chàng sẽ không gặp nguy hiểm.

Ngày Sắt Sắt thành hôn, tiết trời không đẹp, mới sáng sớm, trời đã mưa rả rích. May mà chỉ là mưa xuân, không đủ làm ướt áo. Những hạt mưa rơi trên từng đóa hoa phiến lá tạo thành những đốm nhỏ như giọt lệ. Lầu các trong mưa là cảnh đẹp của phương Nam, cả hoàng thành chìm trong sương khói.

Trời mới mờ sáng, trong cung Ngọc Cẩm đã cực kỳ bận rộn, Hoàng đế Gia Tường chuẩn bị lễ tiết như của công chúa gả Sắt Sắt đi.

Mới sáng sớm dậy, Sắt Sắt đã được cung nữ hầu hạ đi tắm nước thơm, sau đó khoác lên mình bộ áo cưới mới may. Các ma ma trong cung nhanh nhẹn chải đầu, đội mũ phượng cho nàng, Sắt Sắt cứ như người gỗ, mặc kệ người khác muốn làm gì thì làm.

https://thuviensach.vn

Trang điểm xong, các ma ma đứng dậy, dán lên trán Sắt Sắt hai cánh hoa đỏ rực to bằng móng tay, màu đỏ đó khiến sự thanh thoát động lòng người của nàng càng thêm diễm lệ và mê hoặc.

Trong cung ba ngày, ba ngày tinh thần Sắt Sắt đều không khỏi bất an, bị cắt đứt liên hệ với bên ngoài, nàng không biết Triệt Nhi, Thanh Mai và Tử Mê ở Lan Phường có ổn không, không biết Trầm Ngư đã quay về chưa. Có điều, nàng tin đã có thị vệ của Dạ Vô Yên bảo vệ, hắn sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Hách Liên Ngạo Thiên ở tại dịch quán của Bắc Lỗ Quốc trong hoàng thành, mấy ngày nay, theo lễ tiết, cũng không thể vào thăm nàng. Hôm nay chàng sẽ xuất phát từ dịch quán, đến hoàng cung đón Sắt Sắt.

Chuyện đã đến nước này, nàng cũng chỉ đành chờ Hách Liên Ngạo Thiên tới đón mình thôi.

Ba ngày nay, Dạ Vô Yên không hề lộ diện.

Đêm đó, khi nàng và Dạ Vô Nhai nói chuyện, thấy bên ngoài có động, tuy rất khẽ, nhưng nàng đoán đó là chàng. Vì thế nàng mới cố ý nói nàng thích Hách Liên Ngạo Thiên, vừa để Dạ Vô Nhai hết hi vọng, vừa để chàng đừng quyến luyến thêm nữa.

Quả nhiên, nàng nghe thấy tiếng cành cây bị bẻ gãy, rồi thấy thân hình chàng bay đi trong gió.

Lần này, hắn chàng đã hoàn toàn tuyệt vọng về nàng rồi.

Cuối cùng, mọi chuyện cũng kết thúc!

Mối tình khiến nàng suýt nữa thì mất mạng đã hoàn toàn chấm dứt!

https://thuviensach.vn

Hạt mưa rơi xuống đất, để lại từng lỗ nhỏ, giống như những bước chân của số mệnh, rất nông, nhưng không thể nào tan biến đi một cách dễ dàng.

Nàng hờ hững rời khỏi bàn trang điểm, ánh mắt nhìn qua cánh cửa hé, thấy bên ngoài mưa bụi lây rây, có một chiếc dù nhỏ màu xanh lam đang mở lên ngoài cung Ngọc Cẩm, giống như đóa hoa màu xanh đang nở rộ. Dưới ô, Dạ Vô Nhai đứng đó, tấm áo màu xanh lam cuộn lên trong mưa gió.

Áo lam! Sắt Sắt lần đầu tiên phát hiện ra, Vô Nhai rất thích mặc áo lam! Nàng nhớ lại bốn năm trước, khi mình rơi từ trên vách núi Hắc Sơn xuống, khi đó người cứu nàng là công tử áo lam. Trái tim nàng đột nhiên lạnh giá, lẽ nào người đó là Vô Nhai? Sao có thể là Vô Nhai được chứ? Nàng nhanh chóng loại bỏ suy đoán đó. Nếu là Vô Nhai cứu nàng, vì sao không để cho nàng biết?

Sắt Sắt lắc đầu, xấu hổ vì ý nghĩ vừa rồi của mình đã làm nhơ bẩn một Vô Nhai trong sáng.

Dạ Vô Nhai đứng dưới mưa, không hề tiến lên, chỉ từ xa nhìn về phía nàng. Ánh mắt hắn dường như ẩn chứa quá nhiều điều, thiết tha đến mức nàng không nhẫn tâm hồi đáp.

Đối với Dạ Vô Nhai, Sắt Sắt cảm thấy cực kỳ chua xót, trong lòng nàng vì thế ngập tràn sự áy náy.

Trên đời này, bất luận nàng và hắn có ở cách nhau trăm núi ngàn sông, chân trời góc bể hay chỉ gần nhau trong gang tấc, hoặc giả cách nhau chỉ bằng một sợi dây thì với họ, đó đều là xa cách.

Vô Nhai, xin lỗi!

Sắt Sắt ngẩng đầu, ánh mắt như làn thu thủy nhìn về phía Vô Nhai.

https://thuviensach.vn

Vô Nhai dường như hiểu được ánh mắt Sắt Sắt, khóe môi khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười dịu dàng. Nhưng phía sau nụ cười đó là sự lạnh lẽo chua cay, có lẽ chỉ mình hắn mới có thể thấm thía.

Đã tới giờ, các Đại thần tế lễ, cung nữ nội thị trong cung đều cầm nghi trượng, dẫn Hách Liên Ngạo Thiên oai phong vào đón Sắt Sắt. Sắt Sắt lúc này đã được phong làm Công chúa của Hoàng đế Gia Tường, lại là Yên Thị của Quốc vương Bắc Lỗ Quốc, Hách Liên Ngạo Thiên, thân phận nàng đương nhiên không hề thấp kém, hơn nữa từ xưa đến nay khi kết thân giao hảo mà được lập ngay làm Quốc mẫu quả thực rất hiếm.

Vì thế hôn sự của nàng vô cùng xa hoa, sang trọng, lại cực kỳ khoa trương.

Sắt Sắt trùm khăn hỉ trên đầu, được cung nữ nhẹ nhàng dìu lên kiệu, tiếng pháo và tiếng trống huyên náo suốt dọc đường đi.

Lúc ra khỏi hoàng cung, đoàn kiệu hoa thu hút người dân ở Phi Thành tới xem như trẩy hội. Sắt Sắt vốn định để đội đón dâu của Hách Liên Ngạo Thiên đi ngang qua Lan Phường, sẽ đón Triệt Nhi ra, nhưng xem tình hình này không tiện đi đón trực tiếp. Lúc này nàng thân mang danh phận là công chúa, đi qua thanh lâu thật không hợp lý chút nào.

Trong lòng Sắt Sắt đang buồn bực, chiếc rèm bên mình bỗng dược vén lên, rồi nàng nghe thấy tiếng gõ vào cửa sổ, Sắt Sắt vén tấm khăn che đầu nhìn ra, thấy Hách Liên Ngạo Thiên đang cúi người trên ngựa, đưa ngón tay vén rèm kiệu, nhìn nàng.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, Hách Liên Ngạo Thiên rõ ràng có chút ngơ ngẩn.

Khi tới đón Sắt Sắt, nàng đã đội khăn hỉ lên đầu, chàng muốn nhìn trộm dung nhan của nàng nhưng hoàn toàn không có cơ hội. Lúc này khi thấy được khuôn mặt nàng, trái tim chàng như ngừng đập, ánh mắt ngơ ngẩn

https://thuviensach.vn

thất thần, trong khoảnh khắc không còn nhớ được mình muốn nói gì với nàng nữa.

“Hách Liên, có chuyện gì vậy?” Sắt Sắt bị ánh mắt nóng rực của chàng nhìn đến đỏ mặt, liền cất giọng khẽ hỏi.

Hách Liên Ngạo Thiên nghe giọng nàng, hồn phách bị bắt đi lúc đó mới quay trở lại. Chàng khẽ nói: “Sáng sớm nay ta đã tới Lan Phường đón Vô Tà tiểu công tử rồi, nhưng các cô nương trong lầu nói không cho ta gặp, cũng không cho ta đón nó. Họ nói nàng phải đích thân đón mới được. Ta thấy, lát nữa khi kiệu hoa ra ngoài thành rồi, để đội nghi trượng về hết, hai người chúng ta sẽ lén quay lại Lan Phường đón tiểu công tử ra, có được không?”

Sắt Sắt không ngờ Hách Liên Ngạo Thiên lại cẩn thận như thế, còn nhớ tới Triệt Nhi, trong lòng cực kỳ cảm động, gật đầu đáp: “Được!” Ngừng lại một lát, nàng lại nhẹ nhàng nói: “Đa tạ!”

Hai tiếng “Đa tạ” của Sắt Sắt như khoét một lỗ sâu trong tim Hách Liên Ngạo Thiên, một nỗi bực bội khó tả trào lên trước ngực chàng. Nàng cảm tạ chàng như thế, rõ ràng trong tim nàng không coi chàng là phu quân của mình. Chàng hiểu, nàng chịu lấy chàng, cũng chỉ vì câu nói của chàng lúc ở trên đại điện – lấy chàng hay không sau này là do nàng quyết định.

Nếu không có câu đó, có lẽ nàng sẽ không bao giờ đồng ý đi kết thân giao hảo! Nhớ lại, Hách Liên Ngạo Thiên cảm thấy có phần bi ai, có điều, dẫu sao nàng cũng đã chịu theo chàng đi, thế cũng được. Chàng tin những ngày tháng sau này, chàng có thể dùng tình cảm sâu đậm của mình để làm tan chảy trái tim cố chấp của nàng.

Kiệu hoa đi qua con phố phồn hoa nhất của Phi Thành, rồi ngang qua Lâm Giang Lầu.

https://thuviensach.vn

Trong nhã thất tầng hai của Lâm Giang Lầu, Dạ Vô Yên im lặng ngồi bên cửa sổ, hai tay chống trước trán, mái tóc đen bóng xõa xuống, che đi khuôn mặt tuấn tú của chàng. Chàng ngồi như hóa thành đá, không ai biết rốt cuộc chàng ngồi đó bao lâu, có lẽ chỉ mới đây thôi, nhưng cũng có thể đã ngồi yên ở đó suốt buổi rồi.

Trong tay chàng lúc này đang cầm một phong thư, trong đó là tin tức về Triệt Nhi mà ám vệ của chàng đã điều tra được.

Ánh sáng trong phòng rất mờ, không thấy rõ khuôn mặt chàng thế nào. Nhưng nỗi bi ai sâu thẳm toát ra từ thân người chàng, không cần nhìn rõ, chỉ cần qua bóng dáng chàng cũng có thể cảm nhận được.

Bên ngoài cửa, tiếng nhạc mỗi lúc một gần, khách trong Lâm Giang Lầu dù ở nhã thất tầng hai hay đại sảnh tầng một đều đã chạy cả ra ngoài, xem cảnh náo nhiệt Khả Hãn Bắc Lỗ Quốc đón dâu.

“Mau tới xem, người cưỡi ngựa trắng kia chính là Khả Hãn của Bắc Lỗ Quốc đó!”

“Thế ư, thế ư, hóa ra Khả Hãn của Bắc Lỗ Quốc lại anh tuấn như vậy! Thật là cao quý, cũng đầy bá khí!”

“Người ta nặng tình lắm dấy! Nghe nói công chúa đó được gả đi liền được phong làm Yên Thị, Yên Thị chính là Quốc mẫu đó! Đúng là khiến người ta ngưỡng mộ!”

“Ngươi có ngưỡng mộ nữa cũng vô ích thôi!”

…

Từng hồi những tiếng bình luận xuyên qua cánh cửa mở hờ lọt vào tai Dạ Vô Yên.

https://thuviensach.vn

Chàng khẽ động đậy, nhẹ nhàng đứng dậy, đẩy cửa sổ, chăm chú nhìn ra ngoài.

Một cơn gió xuân mang theo những hạt mưa lây rây ươn ướt táp vào mặt chàng, hơi lạnh từ da thịt phút chốc ngấm vào tim. Chàng chăm chú nhìn ra, trong mưa bụi mịt mù, một đoàn người đón dâu đang đi qua trên phố.

Phía trước là đội nghi trượng đón dâu, ở giữa là kiệu hỉ màu đỏ, phía sau là đội nhi trượng đưa dâu, sau nữa có hai chiếc xe ngựa, trên xe trở toàn của hồi môn. Không khí vui mừng, kiệu hoa đỏ rực, xen lẫn tiếng hò reo chúc tụng, tất cả đều như từng mũi dao đâm vào trái tim chàng.

Ánh mắt Dạ Vô Yên nhanh chóng lướt qua đoàn người, ánh mắt chăm chú nhìn vào chiếc kiệu hoa và con ngựa trắng đi bên kiệu.

Hách Liên Ngạo Thiên ngồi ngay ngắn trên ngựa, hoàn toàn theo phong tục của Nam Nguyệt, mặc chiếc áo màu đỏ, trước ngực đeo một bông hoa lớn cùng màu. Khuôn mặt Hách Liên Ngạo Thiên hôm nay cực kỳ tươi tỉnh, đầu mày cuối mắt hớn hở vui mừng, khóe miệng nở nụ cười vô cùng vui sướng.

Nụ cười của chàng sao mà rực rỡ, rõ ràng trong ngày mưa gió mịt mù, nhưng lại khiến người ta nhìn vào có cảm giác như có ánh mặt trời chiếu trong tim vậy. Niềm vui xuất phát từ đáy lòng, từ trái tim, bắt nguồn từ hai chữ hạnh phúc.

Nỗi bi ai khó lòng diễn tả bỗng cuộn lên trước ngực, khiến Dạ Vô Yên gần như tắc thở, trái tim bất giác chìm mãi, chìm mãi xuống tận đáy vực sâu muôn trượng.

Chiếc kiệu chầm chậm đi qua cửa sổ, xa dần nhưng chàng vẫn đứng đó nhìn theo hướng kiệu hoa vừa rời đi. Thấp thoáng thấy bàn tay trắng trẻo vén rèm kiệu lên, trong mưa gió, bàn tay đó sao mà trắng ngần, như ánh

https://thuviensach.vn

chớp lóe lên trong mắt chàng. Chàng thấy Hách Liên Ngạo Thiên cúi gập người trên lưng ngựa, khuôn mặt tuấn tú đưa sát vào cửa sổ kiệu hoa, dường như đang nói gì đó với người ngồi trong kiệu.

Tình cảnh đó sao mà êm ái, sao mà tức mắt đến thế!

Thân hình Dạ Vô Yên giật nảy lên như bị sét đánh kim đâm, chỉ cảm thấy từng lỗ chân lông trên người dường như bị châm đến đau đớn, cả trái tim hoảng hốt co thắt lại, lục phủ ngũ tạng đều đau đến không chịu nổi.

Chàng đứng trước cửa sổ, nhìn xuyên qua màn mưa, nhìn chăm chú vào chiếc kiệu hoa đỏ rực, đến khi không còn nhìn thấy nữa, trước mắt chỉ còn là màn mưa bụi mênh mang.

Tiếng nhạc và những âm thanh huyên náo dần lắng xuống, sự cô đơn trống trải bắt đầu gặm nhấm từng chút một trên cơ thể và cả hồn phách nàng.

“Chủ nhân, có cần đi theo mai phục trên đường rồi cướp phu nhân về không?” Táng Hoa công tử Thiết Phi Dương mặc áo tím đi tới phía trước, trầm giọng nói.

Dạ Vô Yên lắc đầu nói: “Không cần đâu, họ sẽ quay lại thôi!”

Từng câu từng chữ chàng nói ra đều toát ra ý vị đau đớn.

Một giọt nước mưa từ mái nhà nhỏ xuống, rơi trên mặt đất, vỡ tan tành, bắn những tia nước li ti tung tóe ra tứ phía, gần như không phát ra tiếng động gì, nhưng đều không lọt qua thính giác của chàng. Lúc này trong chàng chỉ là đau đớn triền miên.

Đội ngũ đưa dâu đi một vòng quanh con phố phồn hoa nhất Phi Thành, cuối cùng cũng ra khỏi thành, những Đại thần chấp lễ đưa họ tới bờ sông Du Giang, đến đây cáo biệt quay về. Sắt Sắt từ kiệu hoa bước xuống, liền

https://thuviensach.vn

theo Hách Liên Ngạo Thiên trở lại Lan Phường đón Triệt Nhi và Thanh Mai, Tử Mê.

Hai người đang định đi, liền thấy dưới cây liễu rủ bên bờ có bóng dáng quen thuộc đang nhanh chóng bay về phía họ. Đến gần hơn, Sắt Sắt nhận ra đó là Tử Mê, Thanh Mai còn có cả Bắc Đẩu, Nam Tinh. Phía sau có Tố Chỉ, Trầm Ngư cùng tới.

Sắt Sắt thấy mấy người họ, trong lòng không khỏi vui mừng, có điều ánh mắt nàng nhìn khắp một lượt, không thấy Triệt Nhi đâu, trái tim nàng bỗng chùng hẳn xuống.

“Các ngươi tới rồi ư! Triệt Nhi đâu, sao không thấy Triệt Nhi?” Sắt Sắt nheo mắt lạnh lùng hỏi.

Tử Mê nhìn hàn ý trong đôi mắt trong veo của Sắt Sắt, chần chừ một lát, nàng ta quả thực không dám nói với tiểu thư chuyện công tử bị bắt cóc. Bốn năm nay, nàng tận mắt thấy nỗi giày vò đến xé lòng của tiểu thư vì Triệt Nhi. Nếu tiểu thư biết Triệt Nhi bị bắt cóc, không biết trong lòng sẽ đau khổ đến mức nào?

Sắt Sắt thấy Tử Mê ấp úng, trái tim nàng đột nhiên như bị rơi xuống vực sâu. Nàng cố nén cơn run, lạnh lùng hỏi: “Triệt Nhi rốt cuộc làm sao rồi? Nói mau!”

Tố Chỉ nghe vậy liền đi lên phía trước, đột ngột quỳ xuống, thê thảm nói: “Chủ nhân, là Tố Chỉ không bảo vệ được tiểu công tử. Tiểu công tử… bị Tuyền Vương mang đi rồi!”

Tố Chỉ nhìn dáng vẻ thê lương của Sắt Sắt, liền theo lời dặn của Dạ Vô Yên mà nói.

Sắt Sắt nghe thấy thế, trước ngực như bị đánh một đòn rất mạnh, nàng ôm ngực, loạng choạng suýt ngã, may là Hách Liên Ngạo Thiên đứng sau

https://thuviensach.vn

đỡ lấy thân người lảo đảo như sắp ngã gục của nàng.

Dạ Vô Yên!

Chàng lại dám cướp Triệt Nhi đi ư! Vốn lo lắng Triệt Nhi đã xảy ra chuyện, giờ phút này mọi nỗi lo lắng bi thương trong lòng nàng nhất thời đều biến thành phẫn nộ.

Dạ Vô Yên, chàng dựa vào đâu mà cướp Triệt Nhi đi! Vì nàng đi lấy người khác ư? Cho dù nàng đi lấy người khác, chàng cũng không có tư cách để mang Triệt Nhi đi! Triệt Nhi là con nàng, là đứa con mà nàng dùng tính mạng của mình để bảo vệ. Mấy năm nay mẹ con nàng vì muốn được sống sót mà phải chịu biết bao nhiêu khổ cực? Còn chàng, chàng đã làm được gì cho Triệt Nhi?

Triệt Nhi là tất cả của nàng, chàng cướp Triệt Nhi đi, khác gì lấy mạng nàng cơ chứ!

Dạ Vô Yên, chàng thật là nhẫn tâm!

Nắm đấm trong tay áo Sắt Sắt dần siết chặt lại. Trước ngực, nộ khí bừng bừng, nàng không kịp cởi cả hỉ phục, liền tung người lên ngựa chạy như bay về Phi Thành.

Hách Liên Ngạo Thiên thấy vậy cũng phóng người lên ngựa, ra roi đuổi theo!

“Huynh tới đây làm gì? Huynh về đi, đây là chuyện giữa ta và hắn, huynh không cần nhúng tay vào!” Sắt Sắt lạnh lùng nói.

“Sắt Sắt, ta sẽ không bỏ mặc nàng đâu, để ta đi cùng nàng, được không? Ta là phu quân của nàng, tuy chỉ là trên danh nghĩa, nhưng ta nguyện làm tròn trách nhiệm vì nàng. Để ta đi, để ta đòi lại lẽ phải cho nàng, được

https://thuviensach.vn

không?” Tiếng nói của Hách Liên Ngạo Thiên trầm ấm vang lên trong màn mưa lạnh giá.

Hách Liên Ngạo Thiên không phải là phu quân của nàng mà còn muốn làm tròn trách nhiệm với nàng. Còn chàng thì sao?

Sắt Sắt nhắm mắt, hồi lâu mới mở mắt ra, cất giọng trong trẻo đáp: “Được!”

Trong mưa bụi, hai bóng áo đỏ chạy như bay về phía trước.

Sắt Sắt và Hách Liên Ngạo Thiên được Kim Tổng quản chỉ đường, liền tới thẳng hậu viên trong Tuyền Vương Phủ. Bốn năm trước, khi Dạ Vô Yên đuổi nàng khỏi Vương phủ, đây là lần đầu tiên Sắt Sắt quay trở lại đây một cách quang minh chính đại.

Hậu viên, vẫn là một nơi thanh tĩnh. Đi qua tấm cửa tròn, vòng qua ngọn núi giả, lại đi qua một con đường nhỏ, liền tới một chiếc hồ bán nguyệt.

Trên hòn đảo nhỏ giữa hồ, trên chiếc đình ngói ngọc cột trạm trổ công phu, một bóng người toàn thân bận màu nguyệt bạch đang ngồi, trong sương khói và ánh sáng long lanh của hồ nước, thật vô cùng nổi bật.

Thấp thoáng trong tiếng tiêu phiêu diêu bay bổng, chầm chậm chảy trôi như dòng suối dịu dàng là nỗi uất kết khó lòng diễn đạt thành lời. Không cần nhìn cũng biết đó là tiếng tiêu của Dạ Vô Yên.

Có người đưa chiếc thuyền nhỏ tới, Kim Tổng quản ra hiệu mời hai người Sắt Sắt và Hách Liên Ngạo Thiên lên thuyền. Chiếc thuyền nhỏ sau đó đi qua đám lá sen, một lát thì tới hòn đảo nhỏ.

Hòn đảo nhỏ chính là nơi trước đây đã từng tổ chức sinh nhật cho Y Doanh Hương, ban ngày, Sắt Sắt chưa bao giờ tới đây cả. Lúc này mới thấy

https://thuviensach.vn

nơi đây có phong cảnh rất đẹp, có trúc cảnh, hoa cỏ, còn có cả hòn giả sơn bằng đá xanh. Mấy cây liễu như tơ trong làn mưa bụi khẽ đung đưa những cánh rủ dịu dàng.

Dưới một cây liễu, Dạ Vô Yên ngồi yên lặng trên tảng đá lớn ven hồ, trong tay cầm chiếc tiêu, đang dÂu Dương thổi.

Tiếng tiêu nho nhã uyển chuyển, như mây bay nước chảy, âm vận thiên thành, dường như trong đó ẩn giấu tất cả nỗi nhớ thương và tình ý, cùng với tiếng mưa rơi lách tách hòa thành một khúc nhạc trong trẻo đến mê người.

Tà áo thêu hoa văn đám mây của tấm áo màu nguyệt bạch tung bay trong gió, chàng ngồi đó, dáng người trong làn mưa bụi có chút mờ ảo.

Chàng bắt cóc Triệt Nhi của nàng, lại còn ra bờ hồ thổi tiêu, đúng là biết cách hưởng thụ thật!

“Dạ Vô Yên! Triệt Nhi đâu? Ngươi bắt nó đi đâu rồi?” Sắt Sắt đứng sau lưng chàng, cố nén cơn giận đang cuồn cuộn trong lồng ngực, lạnh lùng hỏi.

“Nàng tới rồi?!” Dạ Vô Yên chẳng buồn quay đầu nhìn lại, chậm rãi nói, dường như đã liệu trước được việc nàng sẽ tới tìm chàng.

“Ta tới đòi Triệt Nhi, ngươi giam nó ở đâu?” Sắt Sắt biết bây giờ nàng quyết không được giận dữ. nhưng ngọn lửa căm giận trong lồng ngực càng ngày càng thiêu đốt bừng bừng.

“Dạ Vô Yên, nếu ngươi không muốn cho Sắt Sắt thành thân, có thể quang minh chính đại tỷ võ với Bản Hãn, sao lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy? Ngươi không thấy nhục nhã sao?” Hách Liên Ngạo Thiên bước lên phía trước, đứng sóng vai với Sắt Sắt bên hồ, cất giọng nói.

https://thuviensach.vn

“Nhục nhã?” Dạ Vô Yên khẽ cười rồi đứng dậy, tấm áo màu nguyệt bạch rủ xuống, giống như đám mây trên trời bay xuống trước mặt, mãi mãi vẫn là màu áo trắng, chỉ có điều trên mặt không còn đeo mặt nạ như trước kia nữa.

Đây là lần đầu tiên Sắt Sắt thấy Dạ Vô Yên mặc trang phục màu sắc tươi sáng dịu dàng như vậy, có lẽ nên nói là Minh Xuân Thủy đã gỡ bỏ mặt nạ thì đúng hơn.

Bất luận căm hận người đàn ông này thế nào, Sắt Sắt cũng không thể không thừa nhận, hắn quả thực đẹp đến mê người. Khi mặc áo đen, chàng một thân khí thế, lúc mặc áo trắng lại tiêu sái phiêu dật.

“Sao hả? Ta mặc áo trắng anh tuấn lắm đúng không? Thực ra ta không mặc gì thì còn mê người hơn ấy chứ.” Dạ Vô Yên mặc kệ câu hỏi của Hách Liên Ngạo Thiên, quay đầu nói với Sắt Sắt.

“Dạ Vô Yên…” Sắt Sắt lạnh lùng cắt ngang lời nói của chàng, nghiến răng rít lên mấy chữ: “Vô liêm sỉ!” Chàng vẫn còn tâm trạng mà đùa cợt sao.

Dạ Vô Yên nghe thấy Sắt Sắt vội vã cắt ngang lời nói của mình, liền nheo mắt cười, gã đàn ông vô liêm sỉ này lúc cười rất đẹp, lông mày và khóe mắt xếch lên, cực kỳ hấp dẫn.

Có điều, ánh mắt chàng khi nhìn thấy Sắt Sắt và Hách Liên Ngạo Thiên đứng sóng vai bên nhau, liền đột nhiên tối sầm lại.

Trong làn mưa bụi mịt mờ, hai người cùng mặc hỉ phục đỏ chói, đằng sau là hồ nước và cây xanh, hòa trong gió mưa rả rích. Lúc này chỉ có màu đỏ là nổi bật nhất. Trong lòng chàng đồng thời cảm thán vang lên, thứ màu đỏ ấy sao mà tươi đẹp và hân hoan nhưng lại tức mắt đến thế. Hai người họ nhìn mới xứng đôi làm sao. Một người cao to anh tuấn mười phần bá khí, một người diễm lệ dịu dàng, dung nhan thanh tú thoát tục.

https://thuviensach.vn

Dù Dạ Vô Yên cố nhếch cặp môi mỏng, làm ra bộ mỉm cười, nhưng vẫn không thể làm mờ đi ánh mắt u buồn và sắc bén đến kinh người của chàng.

Chàng hạ cây tiêu xuống, đứng cạnh mặt hồ, nước hồ ánh lên bóng chàng, tấm áo trắng theo gió tung bay giống như một đóa thủy tiên cô đơn trác tuyệt.

“Hách Liên Ngạo Thiên, ngươi cũng tới đòi Triệt Nhi ư?” Đột nhiên chàng quay sang Hách Liên Ngạo Thiên, nheo mắt lại, ánh mắt vô cùng sâu sắc và khó lường.

Hách Liên Ngạo Thiên nắm chặt tay Sắt Sắt, bước lên phía trước, lạnh lùng đáp: “Đúng thế, ta tới đây là để đòi Triệt Nhi. Tuyền Vương, nếu ngươi còn chút lương tâm, thì giao Triệt Nhi ra đây! Bốn năm trước, ngươi đẩy mẹ con nàng xuống vực sâu, một chưởng đó đã cắt đứt quan hệ của họ với ngươi rồi. Bây giờ ngươi không còn quan hệ gì với họ nữa. Dù Sắt Sắt có lấy ai, thì đó cũng là sự lựa chọn của nàng, ngươi không có lý do gì để can thiệp, ngươi cũng không có tư cách gì mà cướp Triệt Nhi đi cả! Vì thế, xin Tuyền Vương hãy giao Triệt Nhi ra!”

Ánh mắt Dạ Vô Yên đột nhiên tối sầm lại, chàng hừ lạnh một tiếng, đôi mắt dài và hẹp khẽ nheo lại: “Có lẽ Bản vương không có tư cách, nhưng e rằng cũng không đến lượt ngươi được nói đâu!”

“Thế ư? Vậy mà Bản Hãn lại cảm thấy mình rất có tư cách đó! Vì bây giờ ta đã là phu quân của Sắt Sắt, tư cách đó là do Yên Thị của Bản Hãn cho ta!” Hách Liên Ngạo Thiên khoanh tay đứng đó, trầm giọng nói, đôi mắt đen như đá cẩm thạch cúi xuống, nhìn chăm chú vào Sắt Sắt.

Sắt Sắt lặng nhìn Hách Liên Ngạo Thiên. Trên danh nghĩa, quả thực Hách Liên Ngạo Thiên có tư cách, còn về Dạ Vô Yên, nàng không muốn nói thêm gì nữa!

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên nghe vậy, khí huyết trong người đột ngột trở nên nhộn nhạo, lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng với biểu cảm mặc nhiên chấp nhận của Sắt Sắt, chàng nắm chặt nắm đấm trong tay áo, lạnh lùng nheo mắt, tất cả sự nhẫn nhịn trong phút chốc hóa thành thanh kiếm sắc bén tỏa ra trong ánh mắt chàng.

“Dù huynh ấy không có tư cách, hắn là ta có chứ? Dạ Vô Yên, ngươi trả Triệt Nhi cho ta!” Sắt Sắt nói từng câu từng chữ, đôi mắt trong trẻo rừng rực lửa giận và bi thương.

Dạ Vô Yên quay đầu, không nhẫn tâm nhìn sự đau đớn và bi thương trong mắt nàng. Chàng biết nàng đau khổ. Chàng không thể tưởng tượng được bao nhiêu năm nay nàng đã sống thế nào, chàng càng biết rõ, đối với nàng, Triệt Nhi quan trọng ra sao. Vì thế, chuyện của Triệt Nhi chàng rất khó nói rõ với nàng! Chàng đã có tin về Triệt Nhi, không lâu nữa chàng có thể tìm cách cứu Triệt Nhi ra, nhưng bây giờ, vẫn không nên khiến nàng lo lắng!

“Triệt Nhi là con ta, nó là huyết mạch của hoàng gia, ta quyết không cho nàng mang con đi lấy người khác. Vì thế, ta sẽ không cho Triệt Nhi đi theo nàng đâu! Nếu nàng mang Triệt Nhi đi cũng được, trừ phi, nàng không lấy gã này.” Chàng ung dung nói, khóe miệng nhếch lên, như cười lại như không.

“Dạ Vô Yên, ngươi dám làm thế thật sao?” Sắt Sắt căm hận cực điểm, khuôn mặt bình tĩnh giờ đã trở nên hung dữ. Nàng thực sự đã rất phẫn nộ rồi, chàng dựa vào đâu mà can thiệp vào chuyện của nàng chứ? Lúc này nàng chỉ muốn xông lên đánh cho Dạ Vô Yên một trận.

Hách Liên Ngạo Thiên giơ tay giữ chặt lấy Sắt Sắt, chàng bước lên phía trước, đón lấy ánh mắt sắc bén của Dạ Vô Yên, trầm giọng nói: “Dạ Vô Yên, hôm đó trên yến tiệc, chúng ta không có cơ hội thắng thắn quyết đấu.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Hách Liên vẫn muốn thách đấu với ngươi, nếu ta thắng ngươi, hi vọng ngươi sẽ trả Triệt Nhi lại cho Sắt Sắt.”

Dạ Vô Nhai nheo mắt nhìn Hách Liên Ngạo Thiên: “Hách Liên Ngạo Thiên, ngươi thực sự cho rằng Bản vương không thắng nổi ngươi ư?” Trong ngữ khí an nhàn của chàng lộ ra sự sắc bén, sự sắc bén lạnh lùng của thanh kiếm đã được tuốt ra khỏi vỏ thay thế cho sự ung dung nho nhã dịu dàng vừa rồi. Giống như một con người khác vậy, lạnh lùng đến băng giá.

“Được thôi, Tuyền Vương có dám nghênh chiến không?” Lông mày Hách Liên Ngạo Thiên khẽ chau lại, chàng đứng sừng sững dưới làn mưa mù, trầm giọng hỏi.

“Có gì mà không dám?” Dạ Vô Yên vẫn khoanh tay đứng đó cười một cách bình thản.

“Nếu vậy, rút kiếm ra đi!” Thanh đao ở lưng Hách Liên Ngạo Thiên đã nhanh chóng được rút ra khỏi vỏ, trong làn mưa lây rây lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Sắt Sắt mở to mắt, thực ra trước khi tới đây, nàng hiểu hôm nay nếu không dựa vào võ công, e rằng sẽ không thể giải quyết được chuyện này. Nhưng nếu là như vậy, nàng hi vọng mình đích thân ra tay.

"Hách Liên, để ta!" Sắt Sắt lạnh lùng nói. Lời còn chưa dứt, đã thấy tiếng đao xé gió lao tới. Hách Liên Ngạo Thiên đã vung đao giáp chiến.

Dạ Vô Yên cười nhạt, chàng chầm chậm tiến tới, nhàn nhã mà tự tin. Nháy mắt, trong tay chàng đã có thêm một thanh kiếm được tuốt ra khỏi vỏ. Chàng vung kiếm lên đỡ, một kiếm vừa vung ra, như vạch ra một cơn mưa mù mịt. Tà áo màu nguyệt bạch khe khẽ bay theo những cử động của chàng.

https://thuviensach.vn

Bất kể kiếm chiêu có nhẹ nhàng bay bổng thế nào thì kiếm khí vẫn như chẻ tre, mau như sao xẹt. Ngoài mặt, chàng vẫn bình tĩnh, nho nhã, phong thái rất tiêu diêu, nhưng khi xuất thủ, lại vô cùng mạnh mẽ.

Hách Liên Ngạo Thiên và Dạ Vô Yên quyết đấu. Dạ Vô Yên vốn dĩ không có gì phải bận tâm bởi võ công của Bắc Lỗ Quốc tuy cường mãnh hung bạo, nhưng không bì được với sự tinh diệu khéo léo của võ học Nam Nguyệt.

Thế nhưng bốn năm trước, Hách Liên Ngạo Thiên tới làm con tin ở đế đô, lại ở Nam Nguyệt hai năm khiến chàng được văn hóa Nam Nguyệt hun đúc nên cũng có ít nhiều lợi ích. Đương nhiên võ học cũng có thành tựu. Thế nên võ công chiêu số của Hách Liên Ngạo Thiên không chỉ cương mãnh mà còn rất thần tốc.

Sắt Sắt chăm chú nhìn hai người bọn họ quyết đấu, đôi mày chau lại, ánh mắt ưu tư. Thực lòng nàng không muốn nhìn thấy hai người bọn họ quyết đấu thế này. nhưng rốt cuộc họ vẫn phải đánh nhau, hơn nữa, lại là vì nàng.

Nàng hi vọng Hách Liên Ngạo Thiên thắng, vì nàng muốn đón Triệt Nhi về. Bất luận thế nào, nàng cũng phải mang Triệt Nhi đi.

Vốn cho rằng Dạ Vô Yên đã mất đi nửa thành công lực, Hách Liên Ngạo Thiên sẽ dễ dàng thủ thắng, nhưng không ngờ Dạ Vô Yên đã có sự chuẩn bị từ trước, không hề đối đầu trực diện với Hách Liên Ngạo Thiên. Khinh công của chàng hơn Hách Liên Ngạo Thiên, lúc đầu, chỉ thấy bóng chàng lướt qua, có thể tránh được thì cố hết sức tránh, có thể nấp được thì cố hết sức nấp, chỉ cần không để cho Hách Liên Ngạo Thiên thắng mình là được.

Vì thế, Hách Liên Ngạo Thiên toàn lực công kích, Dạ Vô Yên mặc tấm áo trắng vẫn như một đám mây phiêu dạt khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nheo mắt, thầm nghĩ trong khoảng thời gian ngắn, Hách Liên Ngạo Thiên không thể nào thủ thắng, trong lòng liền vô cùng lo lắng, nàng cúi đầu, thấy bên hòn non bộ đá xanh có một cây dao cầm. Hiển nhiên, vừa rồi Dạ Vô Yên ở đây không chỉ thổi tiêu, mà có lẽ còn đánh đàn nữa.

Đôi mày đen nhánh của Sắt Sắt chau lại, nàng bước tới trước giá đàn. Ngón tay ngọc ngà đặt lên dây, đánh đàn một cách tùy hứng, tiếng đàn âm vang, dư âm dÂu Dương lan tỏa khắp màn mưa mù mịt, hồi lâu không dứt.

Năm xưa, khi Hách Liên Ngạo Thiên mất trí, nàng không chỉ một lần gảy đàn giúp chàng luyện đao. Khúc nhạc và đao pháp sớm đã hòa làm một thể. Nhìn hai người đang đấu phía xa, Sắt Sắt nheo đôi mắt trong, đáy mắt hiện lên sự lạnh lùng băng giá.

Trong màn mưa gió, khúc nhạc Phá trận tử vang lên.

Tiếng đàn dồn dập, như thiên binh vạn mã ào tới, tiếng đàn đìu hiu như gió thu cuốn lá khô, tiếng đàn cuồn cuộn như nước sông chảy đi không bao giờ quay lại.

Trái tim Hách Liên Ngạo Thiên lập tức chấn động, trước mắt hiện lên hình ảnh một người gảy đàn, một người luyện đao. Trái tim theo tiếng đàn, thanh đao theo trái tim, đao pháp và tiếng đàn phối hợp, chỉ trong khoảnh khắc, uy lực đại trấn.

Lúc nghe thấy tiếng đàn, Dạ Vô Yên kinh hãi đến lạc hồn phách, chàng quay đầu, thấy Sắt Sắt đang lặng lẽ gảy đàn trên phiến đá xanh, những ngón tay thon thả cong lên một cách tao nhã.

Nàng gảy đàn để giúp Hách Liên Ngạo Thiên!

Trong lòng chàng không đừng được trào lên cảm giác đau đớn, kiếm chiêu trong tay nhất thời loạn nhịp, mất hết linh hồn. Chàng vốn đã mất đi nửa thành công lực, nội lực đã thua Hách Liên Ngạo Thiên, bây giờ lại bị

https://thuviensach.vn

Hách Liên Ngạo Thiên liên tục bức bách phải lùi về phía sau, gần như không thể chống cự được nữa.

Đã rất lâu rồi không được nghe nàng đánh đàn, chàng yêu tiếng đàn của nàng biết bao, nhưng không ngờ tiếng đàn vừa cất lên, lại là một khúc đàn đoạt mệnh.

Phá trận tử, khúc đàn mới hay làm sao!

Tiếng đàn vang vọng như bùa chú tà ma đột nhiên trở nên gấp gáp, thanh đao của Hách Liên Ngạo Thiên mang theo hàn quang cùng tiếng đàn hừng hực đó đâm thẳng vào trước ngực Dạ Vô Yên chính vào khoảnh khắc chàng đang thất thần nhất.

Mưa bụi lây rây, gió nhẹ tung bay, nỗi uất ức trong lòng chàng hóa thành sương khói bay ngập khắp trời.

Đao khí theo tâm mà thu lại, tiếng đàn cũng vì thế mà ngưng bặt.

Bốn bề tĩnh mịch, chỉ nghe tiếng mưa rơi lộp bộp trên lá sen...

"Đao pháp hay lắm, tiếng đàn hay lắm!" Hồi lâu, thanh âm của Dạ Vô Yên mới uể oải cất lên, khi nói ra câu này, thanh đao cắm trên ngực chàng cũng khẽ rung lên. Nhưng chàng không hề để ý, vẫn nhàn nhã cười nhạt: "Không ngờ đao pháp lại có thể hòa hợp với tiếng đàn như thế, đúng là hiếm có, hiếm có!"

"Dạ Vô Yên..." Sắt Sắt cay đắng mở lời, nhưng thân hình nàng vẫn đứng trước giá đàn, hoàn toàn bất động. Đôi mắt trong trẻo nhìn vết thương trên ngực Dạ Vô Yên không ngừng tuôn máu, nàng chỉ muốn Hách Liên Ngạo Thiên thắng chàng, nàng chỉ muốn mang Triệt Nhi đi, nhưng nàng quên mất một điều, gươm đao không có mắt!

https://thuviensach.vn

Trái tim Sắt Sắt thắt lại, những ngón tay gảy đàn run lên, nàng bất giác khẽ búng ngón tay, một tiếng "phừng" vang lên, một sợi dây đàn đã đứt. Máu tươi từ ngón tay nàng rỉ ra, mang theo nỗi đau đớn dội thẳng vào tim.

Nàng hoang mang gảy đàn, ngón tay vội vã, lại "phừng" một tiếng, sợi dây đàn tiếp theo bị nàng làm đứt. Tiếng "u u" làm xao động cả trái tim nàng, khiến trái tim nàng cũng theo đó mà run lên.

Hách Liên Ngạo Thiên thấy thanh kiếm trúc nhằm vào cổ họng mình, càng không hiểu thanh kiếm trúc đó từ đâu xuất hiện, sắc nhọn mà thanh nhã, trên thân kiếm vẫn còn nhựa trúc lấm tấm.

Hóa ra từ đầu tới giờ Dạ Vô Yên vẫn không để lộ thực lực, hóa ra Dạ Vô Yên có thể dùng kiếm bằng tay trái. Với kẻ thù lâu năm như Dạ Vô Yên, chàng tìm hiểu khá rõ, biết rằng bốn năm trước, hắn đã từng gãy tay phải, nhưng không biết hắn đã luyện được cách dùng kiếm bằng tay trái tự lúc nào. Vừa rồi khi đao của Hách Liên Ngạo Thiên cắm vào ngực Dạ Vô Yên, tay trái của hắn đột nhiên có thêm một thanh kiếm trúc, nhằm thẳng vào cổ họng chàng lao đến.

"Xin lỗi, tuy ngươi đâm ta một đao, nhưng chưa chắc ta đã chết. Nhưng nếu ta xọc thanh kiếm trúc này vào, chắc chắn ngươi phải chết!" Đôi mắt đen láy của Dạ Vô Yên như tóe lửa, chất giọng ung dung khàn khàn, nhẹ nhàng nói.

"Ta thua rồi!" Hách Liên Ngạo Thiên nhướng mày, chàng thua một cách tâm phục khẩu phục!

Dạ Vô Yên nghe vậy, liền rút thanh kiếm trúc trong tay trái lại. Tấm áo trắng trong màn mưa khẽ động, chàng hơi lảo đảo, phải cầm thanh kiếm trúc mới đứng vững được, nhưng vẫn hiên ngang trong gió mưa.

"Sắt Sắt, xin lỗi, ta đã làm nàng thất vọng rồi." Hách Liên Ngạo Thiên nhìn Sắt Sắt ảo não, thanh âm cực kỳ day dứt. Rõ ràng chàng cảm thấy

https://thuviensach.vn

công lực Dạ Vô Yên không đủ, nhưng không ngờ chàng vẫn thua. Nếu không phải Dạ Vô Yên hạ thủ lưu tình, e rằng chàng đã bị đâm thủng cổ họng mất rồi.

"Không sao, Hách Liên, huynh không cần áy náy." Sắt Sắt đứng dậy, đi tới bên Dạ Vô Yên!

Đôi mắt trong trẻo của nàng lặng lẽ quan sát Dạ Vô Yên, trên mặt chàng đã không còn chút huyết sắc, khuôn mặt tuấn tú vô cùng nhợt nhạt, nhưng đôi mắt vẫn đen láy, đen như màn đêm sâu thẳm. Hàng lông mi dài ướt mưa mang chút gì đó tươi mới lạnh lùng.

Đôi mắt thâm sâu đó như làm bằng hắc ngọc, đáy mắt như có ngọn lửa đang bừng bừng thiêu đốt, mang theo sự thăm dò, như muốn nhìn thật sâu vào linh hồn nàng.

Sắt Sắt quay đầu, không nhìn vào ánh mắt chàng nữa, lạnh lùng nói: "Lần này dừng lại ở đây thôi. Lần sau người tới quyết đấu với ngươi sẽ là ta. Mong là ngươi mau chóng dưỡng thương cho chóng khỏe, để ta còn thắng ngươi một cách quang minh chính đại, đón Triệt Nhi về!" nàng lạnh lùng nói, rồi quay người bỏ đi.

Đi một đoạn xa, lúc Sắt Sắt quay đầu nhìn lại, thấy Dạ Vô Yên vẫn đứng bên hồ như một cây trúc, tấm áo màu nguyệt bạch khẽ bay trong gió, đẹp đẽ và dịu dàng như dòng suối trong mát nơi khe núi.

Chờ khi nàng thu ánh mắt lại, quyết ý ra đi, phía sau lưng nàng, chàng đột ngột đổ gục xuống!

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Nhan Sắc Mỹ Miều

Mưa mỗi lúc một lớn, bên tai dần dần nghe tiếng gió mưa ào ạt, mặt hồ nổi lên từng đám bọt nước. Những bông bạch liên chớm nở bị mưa làm rụng rơi vô số cánh hoa, những cánh hoa tàn không ngừng trôi nổi trên mặt hồ.

Một chiếc thuyền nhỏ nhẹ đưa Sắt Sắt và Hách Liên Ngao Thiên ra khỏi Tân Nguyệt Hồ.

Sắt Sắt ngồi trên thuyền, cả người như tê dại, nàng vẫn luôn cố ép bản thân đừng quay đầu lại, không nhìn về phía Dạ Vô Yên nữa. Sức chịu đựng của nàng xưa nay đều rất tốt, quả nhiên nàng không quay đầu lại, có điều nàng cảm thấy thân thể mỗi lúc một lạnh giá, bàn tay trong ống tay áo run lên bần bật không cách nào khống chế được.

“Sắt Sắt, sao tay nàng lạnh thế?” Hách Liên Ngạo Thiên đưa tay ra nắm lấy bàn tay lạnh giá của Sắt Sắt, đôi mắt chim ưng như thầm gợi lên một chút u ám.

Sắt Sắt đột nhiên kinh ngạc, ánh mắt chạm phải cái nhìn quan tâm tha thiết của Hách Liên Ngạo Thiên, trong lòng nàng có chút hoảng loạn, dường như đến lúc này mới hiểu, hình như mình hơi mất kiểm soát.

“Ta không sao, trời mưa nên hơi lạnh thôi!” Sắt Sắt khẽ nhếch môi, cố nở một nụ cười, nhưng không biết nụ cười đó của mình giả dối đến mức nào. Nàng lặng lẽ rút tay khỏi bàn tay Hách Liên Ngao Thiên. Nhưng mới vừa khẽ động, liền bị Hách Liên Ngạo Thiên nắm chặt lấy.

https://thuviensach.vn

“Sắt Sắt! Để ta sưởi ấm cho nàng.” Hách Liên Ngao Thiên nâng hai tay Sắt Sắt lên, dường như đang nâng niu bảo vật quý giá, vừa sợ làm nàng đau vì bị nắm chặt tay, vừa lưu luyến không muốn buông ra.

Phía trước có môt chiếc thuyền nhỏ chở Vân Khinh Cuồng và mấy thị nữ của Tuyền Vương Phủ đi lướt qua thuyền của họ, thẳng về phía đảo nhỏ. Vừa rồi Dạ Vô Yên và Hách Liên Ngạo Thiên quyết đấu nên không cho ai đươc phép lên đảo.

Lúc hai thuyền đi qua nhau thấy sắc mặt của Vân Khinh Cuồng nặng nề, trong lòng Sắt Sắt thoáng chùng xuống.

Thưc ra nàng biết, lần này chắc chắn Dạ Vô Yên bị thương khá nặng, một đao đó của Hách Liên Ngạo Thiên khí thế và lực đạo đều lớn, cắm thẳng vào ngực chàng như vậy, nàng không biết chàng bị thương thế nào? Có điều có Cuồng Y, cho dù nghiêm trọng đến đâu chắc cũng không thành vấn đề gì. Huống hồ vừa rồi bị một đao, chàng vẫn nói cười ung dung, chắc không đến nỗi nào!

Chiếc thuyền ghé vào bờ, hai người nhanh chóng rời thuyền, y phục trên người đều ướt cả.

“Chúng ta đi thôi!” Hách Liên Ngao Thiên dắt tay Sắt Sắt, dịu dàng nói. Thân người cao lớn đứng bên nàng như muốn bảo vệ.

Sắt Sắt khẽ “ừ” môt tiếng, quay đầu nhìn về phía hòn đảo nhỏ, chỉ thấy ở đó vô cùng hỗn loạn. Rõ ràng Dạ Vô Yên bị thương rất nặng, nếu không Vân Khinh Cuồng cũng không được phái tới chữa trị.

Kim Tổng quản cầm ô đi tới, phía sau có mấy thị vệ. Mấy thị vệ đó đưa cho Sắt Sắt và Hách Liên Ngạo Thiên mỗi người môt chiếc ô.

“Khả Hãn, Vương gia nhà ta muốn ngài đi gặp một người! Việc này Vương gia đã dặn dò từ trước, mời ngài đi nhất định phải tới gặp bằng

https://thuviensach.vn

được.” Kim Tổng quản cười nhạt nói với Hách Liên Ngao Thiên.

“Ồ?” Hách Liên Ngao Thiên nhướng mày, ánh mắt hơi ngần ngừ, cười lớn nói: “Nếu là Y Tế Tư, tốt nhất Bản Hãn không gặp thì hơn. Nàng ta bây giờ không còn là Tế Tư của Bắc Lỗ Quốc, mà là thê tử của Tuyền Vương, Bản Hãn gặp nàng ta hẳn là có điều không tiện?!”

Kim Tổng quản vẫn nheo mắt giữ nụ cười như lúc nãy, ung dung nói tiếp: “Khả Hãn suy nghĩ nhiều rồi, Y phu nhân xưa nay chưa bao giờ là thê tử của Vương gia cả, nàng ấy chỉ là ân nhân của Vương gia thôi. Năm xưa Vương gia cưới nàng ấy làm thị thiếp chẳng qua chỉ vì muốn cứu nàng ta, để Phụ hãn của người không truy sát nữa. Bây giờ Phụ hãn của ngài đã không còn ở nhân thế, trong khi Khả Hãn lại là người khoan hồng đại lượng, chắc sẽ không làm khó cho Y phu nhân, vì thế Vương gia mới nghĩ tới việc Y phu nhân xa quê đã lâu, muốn Khả Hãn nhân tiện đưa nàng ấy về Bắc Lỗ Quốc.”

Sắt Sắt cầm ô, những ngón tay ngọc run lên, Dạ Vô Yên thực sự chỉ muốn trả ơn Y Lãnh Tuyết, không hề có tình cảm gì khác sao?

“Nàng ta đã không còn là Tế Tư của Bắc Lỗ Quốc nữa, Bản Hãn không cần phải đem nàng ta về, không gặp vẫn hơn.” Hách Liên Ngạo Thiên trợn đôi mắt chim ưng, lặng lẽ nói.

“Khả Hãn, Vương gia đã nghĩ tới việc ngài sẽ không tới gặp nàng ấy, vì thế, hôm nay không chỉ muốn ngài đi gặp nàng ấy mà còn muốn ngài đi gặp một người khác! Nếu Khả Hãn không gặp, nhất định sau nay sẽ hối hận.” Kim Tổng quản cười lễ độ nói.

“Một người khác ư? Lẽ nào trong Tuyền Vương Phủ lại có người mà Bản Hãn không gặp sẽ phải hối hận sao?” Hách Liên Ngạo Thiên nhướng lông mày, khuôn mặt bình tĩnh nói tiếp: “Nếu đã vậy thì Bản Hãn đi gặp xem sao! Sắt Sắt, chúng ta đi xem xem!”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt gật đầu, trong lòng nàng biết người mà Dạ Vô Yên muốn Hách Liên Ngạo Thiên gặp là ai. Không phải Y Lãnh Tuyết thì đó chính là Y Lương. Xem ra, Hách Liên Ngạo Thiên không biết Y Lãnh Tuyết có con, hoặc có biết nhưng chưa gặp đứa trẻ đó bao giờ, vì thế mới không biết đứa trẻ đó là đứa con côi của ca ca mình. Ban đầu, có lẽ chàng cũng nghĩ như nàng, cho rằng đứa trẻ đó là con của Dạ Vô Yên!?

Hai người cầm ô, đi theo Kim Tổng quản, tới Vân Túy Viện. Mới tới bên ngoài viện, đã nghe tiếng đọc sách ê a, người đọc sách rõ ràng là một đứa trẻ, thanh âm non nớt, nhưng lại lộ ra sự run sợ.

Bước qua cánh cửa tròn, liền thấy một đứa bé, khoảng bốn năm tuổi, đang đứng dưới giàn tường vi đọc sách. Hiển nhiên nó chưa học thuộc, vì thế cứ đọc là vấp luôn. Giàn tường vi không ngăn được làn mưa bụi, tấm áo gấm thêu hoa đã bị nước mưa thấm ướt, nước mưa cũng bắt đầu lăn xuống từ những sợi tóc.

“Khả Hãn, người mà Vương gia muốn ngài gặp chính là đứa trẻ này!” Kim Tổng quản chỉ vào Y Lương đang đứng dưới giàn tường vi.

Đôi mắt chim ưng sắc bén của Hách Liên Ngạo Thiên quét qua người Y Lương, thân người chàng khẽ run lên, ánh mắt chàng lóe lên tia nhìn kinh ngạc. Chàng chăm chú nhìn lông mày, mắt mũi Y Lương, rồi chầm chậm đi về phía nó. Lúc tới gần hơn, chàng liền che ô lên đầu Y Lương, chầm chậm ngồi xổm xuống.

Y Lương nhìn người đàn ông trước mặt bằng con mắt lạ lẫm, rồi bị ánh mắt sắc bén của chàng làm cho run lên, quay người chạy vào phòng.

“Sao hả, sao không đọc sách, chạy vào đây làm gì?” Một giong nói lạnh lùng trong phòng truyền ra.

Chỉ nghe tiếng Y Lương nói khẽ, có chút sợ hãi: “Có người tới!”

https://thuviensach.vn

“Ai?” Thanh âm đó mang chút hy vọng cay đắng, người bên trong vội vén rèm, Y Lãnh Tuyết liền bước nhanh ra.

Vì mấy ngày trước bị thương, nên khuôn mặt nàng ta cực kỳ nhợt nhạt, tay trái ôm vết thương trước ngực, nhìn yếu ớt như sắp bị gió thổi bay. Có điều nàng ta vô cùng diễm lệ, măc một bộ váy gấm thêu, nhìn thanh cao lạnh lùng tuyệt mỹ.

Y Lãnh Tuyết hồi phục cũng nhanh thật. Mấy ngày trước nàng còn cho rằng một kiếm đó đã lấy mạng của nàng ta rồi chứ!

Y Lãnh Tuyết vừa thấy Sắt Sắt và Hách Liên Ngạo Thiên, rõ ràng là cực kỳ kinh ngạc, khuôn miệng anh đào khẽ hé, đôi mắt tuyệt đẹp mở to. Có điều, cũng chỉ trong khoảnh khắc, Y Lãnh Tuyết liền trở lại bình tĩnh như thường, trên khuôn măt nhợt nhạt nở một nụ cười, “Hóa ra là Khả Hãn! Tiểu nữ bị trọng thương, không quỳ lạy được! Xin Khả Hãn thứ tội!”

“Thôi khỏi, từ lâu cô đã không còn là con dân Bắc Lỗ Quốc rồi, không cần quỳ lạy nữa!” Hách Liên Ngạo Thiên lạnh lùng nói, rồi chàng chau mày hỏi: “Đứa bé đó là con của Hoàng huynh ta ư?”

Y Lãnh Tuyết nghe vậy, ánh mắt bỗng u ám, có điều khuôn mặt nàng ta vẫn tỏ vẻ ung dung: “Đúng thế, nó đúng là con của tên súc sinh đó. Ngài mau đưa nó đi đi, ta không muốn nhìn thấy khuôn mặt đó thêm một ngày nào nữa!”

Trước đây, khi Y Lương phát bệnh, Dạ Vô Yên vẫn tới để trừ độc cho Y Lương, ít ra còn thỉnh thoảng lui tới Văn Túy Viện, nhưng giờ đây, khi Y Lương đã khỏi hẳn hàn độc, chàng không bao giờ còn đặt chân tới đây nữa.

Lần này, nàng ta tự làm mình bị thương, vì muốn xem xem Dạ Vô Yên có để ý tới mình hay không, quả thực chàng vẫn rất quan tâm, cho Vân Khinh Cuồng tới chữa cho nàng ta, nhưng nàng ta lại cảm nhận rất rõ ràng chàng đang diễn kịch. Khi thân phận thật của Giang Sắt Sắt bại lộ, chàng

https://thuviensach.vn

còn chẳng thèm diễn cả kịch nữa. Tất cả mọi việc chàng làm đều là để bảo vệ Giang Sắt Sắt. Nhưng cuối cùng Giang Sắt Sắt đó lại nhảy vào vòng tay người khác.

Y Lãnh Tuyết liếc mắt, thấy Hách Liên Ngạo Thiên và Sắt Sắt đều mặc hỉ phục trên người, nụ cười trên mặt càng tươi tắn hơn: “Tiểu nữ xin chúc mừng Khả Hãn và Giang cô nương kết mối lương duyên!”

Hách Liên Ngạo Thiên sắc mặt bình thản, đôi mắt chim ưng cực kỳ bình tĩnh, chàng không hề giận dữ trước những lời thóa mạ về Hách Liên Bá Thiên của Y Lãnh Tuyết. Nhưng câu chúc mừng này, chàng chỉ hờ hững nhếch mày.

“Y Lãnh Tuyết, đứa bé đó ta phải mang đi! Nếu cô muốn, có thể theo Bản Hãn về, Bắc Lỗ Quốc sẽ không làm khó cô đâu.” Hách Liên Ngạo Thiên sắc mặt bình thản, thanh âm chậm rãi, trầm ổn mà mạnh mẽ.

“Ngài mang nó đi đi!” Y Lãnh Tuyết hờ hững nói, dường như Hách Liên Ngạo Thiên chỉ mang đi một đồ vật gì đó, một thứ đồ vật chẳng có giá trị.

Sắt Sắt đã lấy chồng, khó khăn lắm mới có hy vọng, sao nàng ta có thể đi được chứ!

“Mẹ, ông ta là ai? Vì sao mẹ lại đem Lương Nhi đi cho người khác?” Khuôn mặt bé nhỏ của Y Lương đột nhiên trắng bệch, nó nắm lấy tay áo Y Lãnh Tuyết, hãi hùng hỏi.

Y Lãnh Tuyết nhắm mắt, rồi chậm rãi mở ra, trong mắt lóe lên hàn ý lạnh lùng, nàng ta chậm rãi nói: “Ông ta là người nhà của con, sẽ chăm sóc cho con, con đi theo ông ta đi!”

Y Lãnh Tuyết nói rồi, liền đẩy Y Lương vào lòng Hách Liên Ngạo Thiên, quay người đi vào phòng, đóng cửa lại.

https://thuviensach.vn

Tiếng mưa dần nặng hơn, tiếng khóc của Y Lương và tiếng mưa hòa vào nhau, nghe vô cùng thê thảm.

Sắt Sắt không ngờ Y Lãnh Tuyết lại có thể vứt bỏ đứa trẻ do mình dứt ruột đẻ ra.

“Chúng ta đi thôi!” Hách Liên Ngạo thiên ôm lấy Y Lương đang gào khóc, điểm vào huyệt ngủ của nó, rồi khẽ nói với Sắt Sắt.

“Khả Hãn, ngài muốn đem đứa trẻ đi ư?” Kim Tổng quản tiến lên hỏi.

“Đúng vậy, phiền ngươi bẩm báo với Tuyền Vương một tiếng!” Hách Liên Ngạo Thiên nói.

“Không cần, Vương gia đã dặn từ trước rồi! Có điều...” Kim Tổng quản nhìn vào cánh cửa phòng đóng chặt. Không ngờ Y phu nhân lại nhẫn tâm như thế, có thể bỏ mặc đứa trẻ, còn mình quyết ở lại Vương phủ không chịu rời đi.

Sắt Sắt nhìn thấy Y Lương, trong lòng vô cùng nhớ nhung Triệt Nhi, Triệt Nhi của nàng, bây giờ không biết Dạ Vô Yên giấu nó ở đâu, trong lòng nàng trào lên cảm giác cực kỳ chua sót.

Hai người che ô bước theo Kim Tổng quản ra khỏi Vân Túy Viện, rồi dần dần mất hút trong màn mưa.

Đợi khi mọi người đã đi xa, cánh cửa phòng lại mở, Y Lãnh Tuyết bước từ trong phòng ra, nàng ta đứng dưới mưa, nhìn về bóng người trong làn mưa, hai hàng nước mắt chầm chậm lăn xuống.

Sắt Sắt và Hách Liên Ngạo Thiên ra khỏi Phi Thành, thấy đội ngũ đón dâu vẫn chờ ở đó. Đoàn người lên xe ngựa, chiếc xe chạy trong mưa đi thẳng tới thị trấn tiếp theo, rồi nghỉ trong một quán trọ lớn nhất tại đó.

https://thuviensach.vn

Đêm, mưa đã ngừng rơi. Sắt Sắt dùng bữa tối xong, liền tới phòng Hách Liên Ngạo Thiên.

Hách Liên Ngạo Thiên yên lặng ngồi dưới ánh nến, thấy Sắt Sắt tới, kiếm mi nhướng lên, trên khuôn mặt thanh tao anh tuấn phủ bóng ảm đạm.

Sắt Sắt ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chàng, hồi lâu, cuối cùng nàng cũng mở miệng nói, “Hách Liên, ta không thể đi cùng huynh được.”

“Ta biết, nàng muốn đi cứu Triệt Nhi, ta sẽ chờ nàng, cứu được Triệt Nhi rồi, chúng ta cùng tới Bắc Lỗ Quốc!” Hách Liên Ngạo Thiên ngước mắt nói, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười nhạt.

“Hách Liên, không phải là chuyện cứu Triệt Nhi, cho dù cứu được Triệt Nhi về rồi, ta cũng không thể đi cùng huynh được.” Sắt Sắt chầm chậm nói. Khi cần thì phải dứt khoát, nếu không ắt sẽ làm mọi việc rối loạn, có những chuyện nên quyết sớm là hơn.

Hách Liên Ngạo Thiên tuy từ lâu đã liệu trước việc nàng nhất định sẽ không chịu theo mình về Bắc Lỗ Quốc, nhưng khi nghe chính miệng nàng nói ra, trong lòng chàng không khỏi cảm thấy vô cùng bi thương. Chàng đưa tay nắm lấy cổ tay Sắt Sắt, cố nén tình cảm trong lòng, trầm giọng nói: “Sắt Sắt, ta đã nói rồi, sẽ không ép buộc nàng, nàng cứ coi như tới Bắc Lỗ Quốc làm khách thôi, có được không?”

Sắt Sắt chầm chậm rút tay lại, kiên quyết nói với chàng: “Hách Liên, ta không thể đi được. Ta thực sự phải rời khỏi đây rồi.”

Hách Liên Ngạo Thiên đột nhiên đứng dậy, đưa tay nắm lấy hai vai Sắt Sắt, tay chàng khẽ run lên: “Sắt Sắt, nói cho ta biết, phải làm thế nào nàng mới chịu đi theo ta?”

“Hách Liên, lần này thành thân, huynh đã phải nhọc công rồi, nhưng ta vẫn còn có rất nhiều việc phải giải quyết. Vì thế không thể đi theo huynh

https://thuviensach.vn

được.” Thanh âm của Sắt Sắt dịu dàng, nhưng ngữ khí cực kỳ kiên định.

Hách Liên Ngạo Thiên bỏ vai Sắt Sắt ra, lặng lẽ ngồi xuống ghế.

Trong lòng Sắt Sắt lúc này cũng rất bi thương. Từ khi quen biết Hách Liên Ngạo Thiên tới nay, tuy đã từng có những hiểu lầm và xung đột, nhưng Hách Liên Ngạo Thiên trước sau vẫn một lòng si mê nàng. Trên thảo nguyên chàng tặng nàng tấm áo da sói, tình yêu như sói xanh đó khiến nàng vô cùng cảm động. Nhưng cảm động không phải là tình yêu, nàng không thể nào đón nhận chàng được, nàng vốn chỉ coi chàng như huynh đệ mà thôi. Nàng đã từng hi vọng có thể cùng Hách Liên Ngạo Thiên phiêu dạt giang hồ, nhưng việc đã lỡ, đó giờ chỉ còn là giấc mộng không bao giờ thực hiện được.

“Nếu nàng không chịu đi cùng ta, vậy ta sẽ đi cùng nàng. Dẫu sao ta cũng không muốn làm vua của Bắc Lỗ. Sắt Sắt cho ta đi theo nàng, được chứ?” Hách Liên Ngạo Thiên khẽ nhếch đôi lông mày anh tuấn, trong mắt lóe lên ánh sáng quả quyết mà kiên định.

Sắt Sắt nghe vậy, cực kỳ kinh hãi, thấy ánh mắt kiên định lóe lên trong mắt Hách Liên Ngạo Thiên, nàng chầm chậm lùi lại, cố nén sự kinh ngạc trong lòng: “Hách Liên, đừng nói những lời ngốc nghếch đó, ta không yêu huynh, vì thế cho dù huynh có vứt bỏ cả giang sơn, ta cũng vẫn không thể đi cùng huynh được.”

Hách Liên Ngạo Thiên nghe vậy, ngọn lửa rực rỡ trong mắt liền trở nên u tối, nỗi tuyệt vọng không sao tả xiết đâm vào trái tim chàng, khiến chàng gần như nghẹt thở.

Chàng lại thê thảm ngồi xuống ghế, vùi đầu vào lòng bàn tay, khuôn mặt anh tuấn bị che đi, chỉ còn những sợi tóc rối rủ xuống, nhìn cực kỳ đau thương. Lúc này chàng trông thật cô đơn, giống như một đứa trẻ không có

https://thuviensach.vn

ai nương tựa. Hồi lâu, chàng mới chầm chậm xua tay, đau đớn nói: “Được, nàng đi đi! Đi mau lên, nhân lúc ta còn chưa hối hận, đi mau đi!”

“Hách Liên, huynh định xử lý việc này thé nào?” Sắt Sắt đứng dậy, hơi lo lắng hỏi chàng. Dẫu sao nàng cũng lấy chàng trên danh nghĩa kết thân giao hảo, đây không chỉ là hôn sự của họ, còn liên quan đến quan hệ hai nước.

Hách Liên Ngạo Thiên đột nhiên ngẩng đầu, trên khuôn mặt anh tuấn là cả sự u ám. Chàng đồng ý đình chiến là vì biết tin nàng vẫn sống. Vốn cho rằng, dù nàng không đồng ý lấy mình, nàng cũng sẽ theo mình tới Bắc Lỗ Quốc. Lâu dần, chàng không tin mình không thể khiến nàng cảm động. Nhưng rốt cuộc chàng vẫn tính sai. Chàng đã quên, nàng là người cố chấp thế nào!

“Chuyện này ta sẽ tự giải quyết thỏa đáng.” Chàng cười cay đắng.

Sắt Sắt lại nhìn Hách Liên Ngạo Thiên một lần nữa rồi quay người, chầm chậm đi ra khỏi phòng.

Sau biết bao nỗ lực khổ sở, tốn bao tâm huyết, cuối cùng, nửa tháng sau, Dạ Vô Yên cũng cứu được Triệt Nhi trở về.

Đêm đó, ánh sáng dịu dàng từ chiếc đèn lưu li tỏa sáng khắp phòng ngủ, gió đêm thổi qua cửa sổ, mang theo hơi lạnh xóa tan đi cái nóng ban ngày.

Dạ Vô Yên khoanh tay đứng trong phòng, nhìn chằm chặp cậu nhóc đang ngồi trên giường. Hôm nay, chàng mới cứu được cậu nhóc về, nhưng nhóc con đó dường như chẳng hề có ý cảm kích chàng gì cả.

Giang Triệt ngồi tựa trên chiếc ghế quý phi bằng trúc, trong tay cầm chùm nho mà Sính Đình bưng tới cho mình, điềm tĩnh tự nhiên ăn từng quả một, hai cái đùi nhỏ rung rung nhàn nhã, tư thế vô cùng thoải mái, thần tình hưởng thụ một cách thích thú.

https://thuviensach.vn

“Cháu tên là Giang Triệt? Hiệu là Vô Tà công tử ư?” Đôi môi mỏng của Dạ Vô Yên khẽ nhếch lên, hiện ra một nụ cười hiền lành, thần tình thoải mái ấm áp.

Triệt Nhi liếc nhìn chàng, nheo mắt cười đáp: “Đúng thế!”

Dạ Vô Yên vui vẻ cười, lại dỗ dành nói: “Cả hai cái tên này đều không hay, sau này đổi đi nhé.”

Triệt Nhi mở to hai mắt ra bộ không hiểu, hỏi lại: “Không hay thế nào?”

Dạ Vô Yên cúi người, chầm chậm dụ dỗ: “Thứ nhất, chữ Triệt và họ Giang đứng cạnh nhau không hay, cả hai đều có bộ thủy, nhất là đối với người mệnh hỏa lại càng không nên. Thêm nữa, cái ngoại hiệu Vô Tà công tử, Vô Tà chẳng thà cứ gọi là Tà, nghe còn có khí phách hơn, lại còn kêu nữa.” Nó là con trai chàng, lại mang họ Giang. Hơn nữa chàng tên là Vô Yên, ngoại hiệu của con chàng lại có chữ “Vô”, nghe chả thấy giống cha con gì cả, nghe giống như huynh đệ vậy. Sắt Sắt chắc hẳn tuyệt vọng cùng cực về chàng, cả đời này e là không muốn cho Triệt Nhi nhận chàng nữa nên mới gọi con là Vô Tà như vậy.

Triệt Nhi chớp mắt nói: “Nếu Giang và Triệt ở bên cạnh nhau không hay thì đổi chữ Triệt đi. Có điều cháu thích được gọi là Vô Tà công tử hơn, cháu mặc kệ nghe nó có khí phách hay không.”

Sắc mặt Dạ Vô Yên tối lại, chàng từ từ đứng dậy, xem ra việc đổi tên là một cuộc chiến lâu dài đây. Có điều chàng có lòng nhẫn nại, chàng đâu sợ đánh trận trường kỳ.

“Ta hỏi cháu một chuyện nhé, mẹ cháu có nhắc đến chuyện của cha cháu bao giờ không?” Dạ Vô Yên hỏi, vẻ mặt đầy sự mong mỏi.

Triệt Nhi ngoẹo đầu, không hề do dự đáp: “Cha cháu? Không! Xưa nay không nói tới bao giờ cả. Ồ! Hình như có nói một lần, đó là một người...”

https://thuviensach.vn

“Sao hả?” Dạ Vô yên nhướng mày, đôi mắt sâu thẳm nheo lại, trong mắt đầy vẻ ngóng chờ.

“Là một người cực kỳ xấu xa, vô cùng... vô cùng xấu xa.” Triệt Nhi nghiêm nghị nói.

Khuôn mặt tuấn tú của Dạ Vô Yên càng tối sầm hơn.

“Cháu có muốn có cha cháu không?” Chàng tiếp tục dịu dàng hỏi.

“Muốn chứ, có bao nhiêu người muốn làm cha cháu ấy chứ, có điều cháu phải giúp mẹ cháu chọn lựa thật cẩn thận. Tuyền Vương, có phải ngài cũng có ý ấy không? Nếu muốn thế thật, ngài phải đối xử thật tốt với cháu biết đâu cháu sẽ nói tốt về ngài vài câu trước mặt mẹ cháu.”

“Nhiều người lắm ư?” Sắc mặt Dạ Vô Yên càng tối sầm thêm.

“Đúng thế.” Triệt Nhi liên tục gật đầu, đôi mắt trong trẻo nhìn chằm chặp vào Dạ Vô Yên.

“Đêm nay ngủ ở đây với ta nhé!” Khuôn mặt nho nhã của Dạ Vô Yên nở một nụ cười cực kỳ yêu chiều. Được rồi, nếu muốn theo đuổi Sắt Sắt mà phải qua cửa ải của tên tiểu quỷ này, chàng chấp nhận.

Triệt Nhi bỏ quả nho cuối cùng vào miệng, ăn một cách ngon lành rồi nheo mắt cười nói: “Cháu không thích ngủ với người lạ, cháu muốn ngủ với mẹ cơ! Nếu mẹ cháu đã nhờ ngài cứu cháu, vậy phiền Tuyền Vương đưa cháu trả về cho mẹ ngay trong đêm nay được không? Không có mẹ, cháu không ngủ được!”

Sắc mặt Dạ Vô Yên lúc này đã thập phần ảm đạm: “Đêm nào cháu cũng ngủ với mẹ ư?”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế!” Nói rồi, Giang Triệt nhảy tới trước mặt Dạ Vô Yên một cách thần bí, nói: “Ngài có biết lớn lên cháu muốn làm gì không? Đây là chí hướng vĩ đại của cháu, cháu chưa kể cho ai nghe bao giờ đâu!”

“Chí hướng gì cơ?” Dạ Vô Yên nheo mắt cười, nhóc con này còn bé thế mà đã có chí lớn, không hổ là con trai chàng.

“Lớn lên cháu muốn lấy mẹ cháu!”

Dạ Vô Yên ngẩn người, chàng giơ tay véo má Triệt Nhi, nheo mắt cười nói: “Chí hướng của cháu vĩ đại quá nhỉ, nói lại xem, lớn lên muốn làm gì nào?”

“Muốn lấy mẹ cháu!”

“Được lắm, được lắm, lớn lên rồi muốn làm gì nào?” Dạ Vô Yên tức đến nỗi lời nói rít qua kẽ răng.

“Muốn lấy mẹ cháu!” Triệt Nhi vẫn kiên quyết đáp lời.

Tiếng nói dõng dạc nhưng non nớt đó vang lên, mang theo kiên định vững vàng.

Sính Đình đứng một bên bưng khay hoa quả cho Triệt Nhi, nghe thấy lời Triệt Nhi nói vậy, không đừng được sắp bật cười thành tiếng, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của Dạ Vô Yên, liền lập tức nuốt tiếng cười vào bụng, nàng ta sợ sẽ bị ánh mắt của Vương gia giết chết. Có điều, vẫn có kẻ không sợ chết mà cười thành tiếng, đó chính là Cuồng Y Vân Khinh Cuồng.

Hắn thậm chí còn ôm bụng cười bò ra đất.

“Vương gia, tiểu quỷ này tranh thê tử với ngài ư, xem ra con đường nạp phi của ngài còn dài dằng dặc và xa xôi diệu vợi lắm!”

https://thuviensach.vn

Dạ Vô yên quay đầu nhìn Vân Khinh Cuồng, đôi lông mày chau lại, ánh mắt lóe lên tia nhìn sắc bén, nhếch môi nở nụ cười lạnh nhạt, thanh âm trầm ấm không tức giận mà có uy: “Sính Đình, nghe nói trong cung đang thiếu ngự y, Cuồng Y đại danh vang dội như thế mà chịu vào cung làm ngự y, e là các phi tử trong hậu cung mong còn chẳng được ấy nhỉ!”

Vân Khinh Cuồng nghe vậy, tiếng cười như bị bóp nghẹt, bình sinh hắn chẳng sợ gì, ngoài yêu nữ Phong Tường Nhi ra, thì duy nhất chính là sự bó buộc của lễ giáo, bắt hắn vào cung làm ngự y, ngày ngày gặp Hoàng thượng và các phi tần rồi phải ba quỳ chín vái, chẳng thà giết hắn đi cho xong.

Hắn vội vã nín cười, yên lặng đứng yên một góc.

Dạ Vô Yên giận tím mặt, đôi mắt phượng nheo lại, quay đầu nhìn ánh mắt đầy thách thức của Triệt Nhi. Trong khoảnh khắc, hai đôi mắt phượng, một to một nhỏ nhìn chằm chặp vào nhau.

Thế này có gọi là tự gây oan nghiệt thì không sống được không nhỉ?

Con của chàng lại muốn tranh thê tử với chàng ư, những người đàn ông khác, Dạ Vô Yên chẳng lo, nhưng nhóc con này chắc chắn là một đối thủ lợi hại. Vốn định nhân lúc Sắt Sắt chưa tới đón Triệt Nhi, chàng sẽ nối lại tình cảm cha con với nó, bây giờ thì hay rồi, nối thế nào lại thành ra tình địch của nhau!

Dạ Vô Yên nghiến răng, chỉ muốn bế xốc Triệt Nhi lên đét vào cái mông be bé của nó một trận ra trò, nhưng đứa con tưởng mất đi rồi tìm lại được này, làm sao chàng nỡ ra tay với nó!

Dạ Vô Yên quả thực không biết trút giận vào đâu, đành chọn cách gìn giữ hòa bình, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, tốt nhất không nên đắc tội với tiểu ma đầu này.

https://thuviensach.vn

“Triệt Nhi ngoan, ta nói cho cháu nghe nhé, mẹ cháu chỉ có thể lấy cha cháu thôi, có biết không? Cháu không được lấy, những người đàn ông khác cũng không được lấy! Hiểu chưa? Mau bỏ ý định ấy đi, khi nào cháu lớn lên rồi, sẽ có rất nhiều tiểu mỹ nhân trẻ tuổi, cháu muốn lấy ai thì lấy, họ đều đẹp hơn mẹ cháu, dịu dàng hơn mẹ cháu.”

“Cháu chẳng thèm, cháu chỉ muốn lấy mẹ cháu thôi! Mẹ cháu là người phụ nữ đẹp nhất, hiền dịu nhất trên đời.” Triệt Nhi vênh mặt lên, khóe môi nở nụ cười gian tà, nó sẽ không mắc bẫy trước lời dụ dỗ ngon ngọt của Dạ Vô Yên đâu. Hàng mi dài khẽ chớp, Triệt Nhi nheo mắt lại nói: “Còn nữa, Tuyền Vương nói sai rồi! Mẹ cháu vốn không định lấy cha cháu đâu. Mẹ cháu nói rồi, thà lấy bất kỳ người đàn ông nào trong thiên hạ, còn hơn phải lấy người cha lòng dạ xấu xa đó của cháu!”

Câu cuối cùng của Triệt Nhi chẳng khác nào sét nổ giữa trời quang. Dạ Vô Yên biết Sắt Sắt không dễ gì tha thứ cho chàng, nhưng nghe câu này được thốt ra từ miệng Triệt Nhi, chàng tức đến mức suýt thì hộc máu. Được lắm! Giang Sắt Sắt, nàng thà lấy bất cứ người đàn ông nào trong thiên hạ chứ quyết không lấy chàng sao?

Câu này thực còn khiến chàng bị đả kích hơn cả việc nàng đi lấy Hách Liên Ngạo Thiên. Dẫu sao trong đám đàn ông, Hách Liên Ngạo Thiên cũng được xem là cực phẩm, còn “bất kỳ người đàn ông nào trong thiên hạ”, nghĩa là bao gồm cả bọn phu phen, lính tráng, ăn mày tù tội sao...???

Dạ Vô Yên chỉ nghĩ đến đó thôi đã đủ tức đến mức đỉnh đầu muốn bốc khói rồi.

“Mẹ cháu nói câu này thật sao?” Mấy sợi gân xanh bên gót lông mày Dạ Vô Yên giật lên liên hồi, khuôn mặt tuấn tú rõ ràng giận tím lên, cằm đã cứng đơ như muốn nứt vỡ.

https://thuviensach.vn

“Đúng thế! Mà mẹ cháu còn nói mấy lần cơ!” Triệt Nhi chớp mắt, trên khuôn mặt nhỏ bé trắng hồng mịn màng lộ ra nụ cười tinh nghịch.

Dạ Vô Yên đứng dậy, môi mím thành chữ “nhất”, trong đôi mắt thâm sâu là sự u ám. Hôm nay, Sắt Sắt đưa tin nói nàng sẽ tới, xem ra chàng và nàng phải nói chuyện lại với nhau thôi.

“Cuồng Y, đưa tiểu công tử xuống!” Chàng thản nhiên dặn dò, trong thanh âm ôn hòa ẩn chứa sự uy nghiêm không thể kháng cự.

Triệt Nhi nghe vậy, đôi mắt to đen trắng phân minh lại long lanh phát sáng, lớn tiếng nói: “Ngài muốn làm gì? Có phải mẹ cháu sắp tới không? Cháu muốn ở đây chờ mẹ!”

Vân Khinh Cuồng vỗ nhẹ lên khuôn mặt bé nhỏ hồng hào đẹp như ngọc đó, cười một cách nho nhã: “Tiểu công tử, cậu không còn là nhóc con bú tí mẹ nữa, sao không thể rời xa mẹ được một chút thế? Đi nào, ta cho cậu xem cái này hay lắm!” Nói rồi, hắn nhanh chóng dắt Triệt Nhi ra ngoài.

Triệt Nhi bĩu dài đôi môi nhỏ đỏ hồng, xem ra mình đã làm cho người cha lòng dạ xấu xa này tức giận rồi, vì thế đành để cho Vân Khinh Cuồng dắt đi vô cùng miễn cưỡng!

Màn đêm buông xuống, Sắt Sắt đã tới Tuyền Vương Phủ. Từ lần Dạ Vô Yên bị thương tới giờ đã được nửa tháng, cho dù chàng bị thương nặng tới đâu, có lẽ cũng khỏi hẳn rồi. Sắt Sắt lần này tới đây là muốn quyết đấu với chàng để mang Triệt Nhi trở về.

Đêm, Tuyền Vương Phủ cực kỳ yên lặng, xung quanh vẫn được canh phòng cẩn mật. Có lẽ vì Dạ Vô Yên bị thương nên từ sau lễ sinh thần của Hoàng thượng, chàng chỉ ở trong Phi Thành, không hề ra ngoài biên quan.

Sắt Sắt đã quen đường thuộc lối nên lập tức vượt tường vào phủ, gặp đám thị vệ tuần tra, liền nói rõ thân phận. Đám thị vệ đó lập tức đi bẩm báo

https://thuviensach.vn

với Tổng quản Kim Đường. Kim Đường thấy Sắt Sắt, hai mắt liền sáng lên, tiến lên mấy bước, nói bằng giọng có chút cảm khái: “Vương phi, cuối cùng người cũng quay lại rồi.”

Sắt Sắt nghe Kim Tổng quản gọi mình là Vương phi, liền chần chừ rồi nói: “Kim Tổng quản, ngươi gọi sai rồi.”

“Thuộc hạ không gọi sai đâu, chỉ có người mới là Vương phi của Vương gia mà thôi!” Sau đó Kim Tổng quản dẫn Sắt Sắt thẳng tới Khuynh Dạ Cư của Dạ Vô Yên mà chẳng cần đi thông báo trước.

Đêm nay Khuynh Dạ Cư có phần hơi kỳ quái, trước nay mỗi lần tới đây, trong viện đều có lính gác, hành lang cũng có thị nữ. Đêm nay, trong viện đặc biệt tĩnh mịch, ánh đèn dưới hành lang cũng bị thổi tắt hết, chỉ còn một ngọn, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng quấn quít trong bóng đêm. Sắt Sắt ngẩng đầu nhìn sắc trời, vẫn chưa đến canh một, sớm thế này đừng nói là Dạ Vô Yên đã đi ngủ rồi nhé!

“Kim Tổng quản, Triệt Nhi đâu?” Đứng trong tòa viện của Dạ Vô Yên, Sắt Sắt khẽ hỏi. Nếu có thể, nàng chỉ muốn cướp lại Triệt Nhi rồi đi ngay.

Kim Tổng quản chưa kịp trả lời, thị nữ Sính Đình đã từ một bên hành lang chầm chậm đi tới, thấy Sắt Sắt, liền vái rất sâu: “Nô tì bái kiến Vương phi, tiểu công tử mấy ngày nay đều ngủ cùng Vương gia, bây giờ đã ngủ rồi.”

Sắt Sắt nghe thấy gần đây Triệt Nhi đều ngủ với Dạ Vô Yên, trong lòng không khỏi trào lên cảm giác cay đắng. Triệt Nhi đã quen với Dạ Vô Yên nhanh thế sao? Đúng là khiến nàng cực kỳ ngạc nhiên. Xem ra lần này về có lẽ nên dạy dỗ lại Triệt Nhi mới được. Sao có thể tin tưởng người lạ dễ dàng như vậy được? Hơn nữa người đó lại là kẻ đã bắt cóc nó nữa chứ!

Trong lòng Sắt Sắt thoáng xao động, lạnh lùng nói với Sính Đình: “Phiền Sính Đình bẩm báo một câu, nói Giang Sắt Sắt tới tìm.”

https://thuviensach.vn

Sính Đình dịu dàng cười đáp: “Vương gia biết Vương phi đêm nay sẽ tới nên đang chờ trong phòng rồi, không cần bẩm báo. Vương phi cứ vào phòng là được, nô tỳ xin cáo lui.”

Sính Đình cũng nhất mực gọi nàng là Vương phi y như Kim Tổng quản, Sắt Sắt chẳng hơi đâu mất công giải thích với họ thêm nữa, cũng không nói nhiều. Nói xong Sính Đình liền cùng Kim Tổng quản lui ra.

Sắt Sắt một mình ở lại trong căn viện tối tăm, ánh trăng lạnh lùng trên cao đổ xuống, mùi thơm trong gió nhẹ nhàng, những làn hương thầm tươi mát khe khẽ phảng phất trong không khí.

Tình cảnh này khiến Sắt Sắt nhớ lại lần trước khi ở Đại hội Tế trời của Bắc Lỗ Quốc, nàng bị Vân Khinh Cuồng đưa vào bẫy, nhìn thấy Dạ Vô Yên và Y Lãnh Tuyết hôn nhau, hôm nay sẽ là chuyện gì nữa đây?! Có điều bây giờ nàng không sợ bất cứ điều gì. Cho dù có thấy những cảnh tình ý nồng nhiệt hơn thế nữa, trái tim nàng cũng sẽ chẳng xao động chút nào đâu.

Sắt Sắt nhìn cánh cửa phòng Dạ Vô Yên, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt.

Vì Triệt Nhi, cho dù có là đầm rồng hang cọp, nàng cũng phải xông vào. Nàng tiến lên, chầm chậm bước tới trước cửa phòng ngủ của Dạ Vô Yên. Nàng đứng đó một lúc, mới cất giọng khẽ gọi: “Dạ Vô Yên!”

“Mời vào!” Trong phòng đưa ra tiếng nói của Dạ Vô Yên, nho nhã ấm áp như ngọc, trong mát như làn gió.

Sắt Sắt định thần, xem ra chắc không có cạm bẫy gì đâu. Sắt Sắt giơ tay đẩy cửa, chầm chậm bước vào. Trong phòng hơi tối, đi vòng qua tấm bình phong vẽ phong cảnh bốn mùa, Sắt Sắt liền thấy chiếc đèn lưu li trên án, ánh sáng dịu dàng chiếu một màu vàng ấm áp khắp cả căn phòng.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Sắt Sắt liền nhìn lên chiếc giường lớn xa hoa cao quý, màn trướng buông rủ, xem ra có lẽ Triệt Nhi đã ngủ rồi. Sắt Sắt đang định bước tới bên giường, đột nhiên nàng quay đầu, ánh mắt bỗng dưng khựng lại.

Dạ Vô Yên không ở trên giường, chàng đang ngồi trong thùng tắm.

Chiếc thùng tắm đó rất lớn, bên trong là nước ấm bốc hơi nghi ngút, trên mặt nước còn có mấy cánh hoa.

Chàng lười nhác tựa vào thành thùng tắm, mái tóc dài đen nhánh Sắt Sắt vốn nghĩ chỉ có Minh Xuân Thủy mới có phủ xuống, rủ dài đến lưng. Mấy sợi tóc trên trán đã bị ướt hơi nước, đọng thành những giọt nước long lanh, dưới ánh sáng mờ ảo, những giọt nước lấp lánh chảy theo từng sợi tóc chàng, rơi xuống hàng mi dài. Chàng chớp mắt, những giọt nước long lanh đó liền trôi xuống theo gò má tuấn tú của chàng. Hơi nước mù mịt, đôi mắt sâu như không thấy đáy lóe lên tia sáng lấp lánh mà sắc bén khôn cùng. Đôi mắt chàng nhìn chằm chặp vào nàng, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt đầy mê hoặc.

Sắt Sắt chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng như lửa đốt. Lúc này nàng mới phát hiện ra hình như mình đã nhìn chàng chăm chú một lúc lâu rồi.

Sắt Sắt biết, bên góc phòng ngủ của Dạ Vô Yên có một gian phòng chuyên để tắm rửa, đó là một suối nước nóng ngầm. Nhưng hôm nay Dạ Vô Yên không tắm ở đó mà lại ngâm mình trong thùng tắm ở phòng ngủ, xem ra đã tính trước được nàng sẽ tới.

Chàng muốn làm gì? Quyến rũ nàng ư? Xem ra cũng đúng là nhan sắc mỹ miều đấy!

Mấy năm nay, nàng luôn cho rằng tình cảm của mình đối với chàng đã như dòng sông ngừng chảy, trái tim đã như dòng nước chết! Nhưng không ngờ, giây phút nhìn thấy chàng, dòng nước chết đó lại gợi lên những đợt sóng lăn tăn rồi khuôn mặt nàng lại đỏ ửng lên!

https://thuviensach.vn

Thấy tình cảnh đầy hương sắc thế này, xem ra nếu là nữ nhân, có lẽ đều không thể kiềm chế được?!

Sắt Sắt nghiến răng, trong lòng thầm nghĩ liệu có phải đã đến lúc mình cần tìm một người đàn ông thật rồi không? Có lẽ như vậy mới thực sự quên được chàng cũng nên!

Sắt Sắt cố quay cái cổ đã cứng đờ ra phía khác, ánh mắt nhìn về chiếc giường phủ màn, cố gắng kìm nén trái tim đang đập cuồng loạn trong ngực. Nàng mong trái tim mình sẽ như gỗ đá, coi người trước mặt chỉ là không khí mà thôi. Dần dần, trái tim cuồng loạn đó cũng bình tĩnh trở lại.

Nàng đoán Triệt Nhi chắc không nằm trên chiếc giường buông màn đó, nhưng nàng vẫn chầm chậm bước lại, vén màn lên, quả nhiên, trên giường chẳng hề thấy bóng dáng Triệt Nhi.

Sắt Sắt nắm chặt nắm đấm trong tay áo, xem ra đêm nay muốn mang Triệt Nhi đi một cách thuận lợi không dễ dàng.

Dạ Vô Yên, lẽ nào chàng cho rằng Giang Sắt Sắt này là kẻ háo sắc? Chỉ cần thấy chàng như vậy là sẽ động lòng sao?

Nghĩ tới đây, Sắt Sắt cười lạnh, đột nhiên quay người, ánh mắt lạnh lẽo không gợn chút sóng nào nhìn quét qua khuôn mặt Dạ Vô Yên. Nàng bình tĩnh đi tới ngồi xuống chiếc ghế trúc bên án, cười nói: “Tuyền Vương, ngài tắm nhanh lên, ta còn vội gặp con.”

Vốn định bức bách chàng, bắt chàng giao nộp Triệt Nhi, nhưng nghĩ tới bộ dáng trần truồng của chàng, tình cảnh đó có vẻ sẽ vô cùng ngượng nghịu, nên tạm thời nàng đành từ bỏ ý định.

“Nàng muốn gặp Triệt Nhi ư, vậy thì để xem nàng có bản lĩnh đưa Triệt Nhi ra khỏi đây không đã!” Giọng nói trầm ấm nhàn nhã của chàng khe khẽ đưa tới, nhưng lời nói lại khiến Sắt Sắt tức đến phát điên.

https://thuviensach.vn

Chàng không chịu giao Triệt Nhi cho nàng, lẽ nào muốn nàng phải động gươm đao với chàng thật sao?

Sắt Sắt tức giận quay đầu, lạnh lùng nói: “Dạ Vô Yên, ngươi là ai chứ. Dựa vào đâu mà bắt Triệt Nhi của ta? Ngươi không thấy mình làm như vậy là vô liêm sỉ lắm sao?! Triệt Nhi ở đâu? Hôm nay bất luận thế nào ta nhất định phải mang nó đi!”

Dạ Vô Yên chẳng hề để ý tới sự chất vấn của Sắt Sắt, nhàn nhã vuốt mái tóc đẫm nước, dùng chiếc gáo gỗ múc một gáo nước ấm, dội lên đầu. Nước nóng men theo làn da mịn màng của chàng chảy xuống, làn da trắng trẻo dưới ánh sáng lấp lánh mê hoặc đầy dụ dỗ, mái tóc đen nhánh xõa xuống, càng làm nổi bật lên làn da trắng của chàng. Chàng bỗng lắc đầu, những giọt nước trên tóc bắn ra tứ phía, có mấy giọt bắn cả lên ngón tay Sắt Sắt.

Sắt Sắt nghĩ đến những giọt nước đó đã từng lăn trên người chàng, liền vội vã rút khăn ra lau, càng lau mặt càng đỏ, bối rối đến nỗi tai cũng đỏ ửng lên.

Dạ Vô Yên thấy vậy cười thoải mái: “Phiền Long Nữ lấy y phục cho Bản vương!”

Sắt Sắt lặng đi một lúc, không ngờ Dạ Vô Yên lại bắt nàng lấy y phục cho chàng. Nàng nhìn theo hướng cánh tay Dạ Vô Yên chỉ, thấy y phục của chàng để ở đầu giường. Thị nữ đều bị chàng đuổi ra hết, nếu nàng mặc kệ, không biết chàng còn tắm đến bao giờ, nếu bắt chàng tự đi lấy, hẳn là chàng cứ thế mà đi qua trước mặt nàng mất.

Sắt Sắt nghĩ đến cảnh chàng sẽ đi qua trước mặt mình, trên người không một mảnh vải che thân, liền chau mày, không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi tới bên giường, đem tấm áo trắng được gấp gọn ghẽ lại. Áo bào màu nguyệt bạch, tay áo thêu là trúc màu xanh.

https://thuviensach.vn

Nàng cúi mắt, hàng mi dài che đi đôi mắt trong veo, ánh nhìn chỉ chăm chú vào đầu mũi của mình, đi về phía trước hai bước, giơ tay ra, ném tấm áo trắng cho chàng.

Tấm áo trắng như đám mây bay về phía Dạ Vô Yên, ánh mắt chàng lóe lên sự thất vọng khó diễn tả thành lời, rồi nhàn nhã giơ tay, tấm áo liền rơi xuống trên vai. Chàng nhấc chân bước ra khỏi thùng tắm, nho nhã buộc sợi dây gấm trên áo bào lại, đi đôi guốc gỗ, chầm chậm tới bên Sắt Sắt.

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn lưu li, ánh sáng hơi mờ, lại thêm hơi nước mù mịt, khiến người ta cảm thấy có chút gì đó rất khêu gợi.

Sắt Sắt nhìn Dạ Vô yên đang chầm chậm bước lại, thấy tấm áo trắng tung bay của chàng, mái tóc đen nhánh dài đến lưng, còn cả đôi môi đang nở nụ cười và ánh mắt chan chứa thâm tình nữa. Nhất thời nàng như quay lại Xuân Thủy Lầu, quay lại thời điểm trước khi Y Lãnh Tuyết xuất hiện, khi đó, chàng cũng tiêu sái dịu dàng như thế.

Tiếc là, quãng thời gian đó quá ngắn, ngắn đến mức không kịp lưu lại dư vị gì, giống như con cá trơn nhẫy tuột khỏi tay nàng vậy.

“Ta không mặc y phục có phải càng mê người không?” Dạ Vô Yên chầm chậm bước tới trước mặt Sắt Sắt, ánh sáng cây đèn lưu li khiến thân hình cao lớn của chàng đổ thành một cái bóng dài, ngữ khí dịu dàng. Đôi mắt đen thăm thẳm nhìn dán vào dung nhan thanh tú của Sắt Sắt, dường như ánh mắt đó muốn nhìn thấu sự bình tĩnh trên mặt nàng để tìm ra những xao động tận sâu trong trái tim nàng vậy.

Sắt Sắt ngước mắt, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt tuyệt đẹp của chàng, cánh mũi toàn là mùi thơm thanh khiết khi chàng tắm xong. Nàng chau mày, lạnh lùng nói: “Đúng là mê người thật, có điều vẫn kém Hách Liên một chút!”

https://thuviensach.vn

Rõ ràng Dạ Vô Yên bị câu nói này của Sắt Sắt làm cho cứng họng, khuôn mặt anh tuấn hiện lên sự tổn thương. Có điều, chàng nhanh chóng bình tĩnh lại, không tức giận, hơn nữa khóe môi còn nở nụ cười.

“Sắt Sắt, nàng học cách dối lòng từ khi nào thế? Nếu Hách Liên Ngạo Thiên mê người hơn ta, sao nàng không đi theo hắn?” Khuôn mặt tuấn tú của chàng hiện lên một nụ cười nhạt, ánh mắt long lanh chăm chú nhìn vào Sắt Sắt.

Chàng giơ tay định vuốt lên gò má trắng như ngọc của Sắt Sắt, không ngờ nàng quay đầu, tránh được bàn tay chàng.

“Cầm thú!” Sắt Sắt lạnh lùng nói, quả thực không biết dùng từ gì để hình dung Dạ Vô Yên lúc này. Tắm rửa tự nhiên như không trước mặt nàng đã đành, còn nói ra những lời khêu gợi như vậy nữa.

Dạ Vô Yên thất vọng rụt tay lại, nho nhã ngồi xuống bên chiếc giường trúc cạnh Sắt Sắt, nhếch lông mày lên coi như không có chuyện gì.

“Sắt Sắt, là nàng muốn biến ta thành cầm thú, trên đời này, ta chỉ làm cầm thú của riêng mình nàng thôi!” Nụ cười nhàn nhã trên mặt chàng đột nhiên biến mất, thay vào đó là mối thâm tình sâu sắc.

Câu này của chàng có ý gì, chỉ làm cầm thú của riêng nàng?

Nhất thời Sắt Sắt không thể hiểu nổi chàng định nói gì, rõ ràng nàng đang mắng chửi chàng, sao chàng lại có vẻ như đang hưởng thụ thế. Khi Sắt Sắt hiểu ra ẩn ý bên trong lời nói của Dạ Vô Yên, cơn tức giận nãy giờ trong lồng ngực không biết trút vào đâu.

“Dạ Vô Yên, ngươi nói xem, rốt cuộc phải thế nào ngươi mới để ta mang Triệt Nhi đi?” Sắt Sắt quay đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào một bên giường, lạnh lùng ngắt lời.

https://thuviensach.vn

“Ta sẽ để nàng mang Triệt Nhi đi, nàng yên tâm, chỉ là ta muốn nói chuyện nghiêm túc với nàng!” Dạ Vô Yên nghiêm mặt nói.

Trái tim Sắt Sắt đang căng như sợi dây đàn, nghe chàng nói vậy lúc này nàng mới thấy yên tâm vài phần.

“Chuyện nghiêm túc gì? Nói đi!” Sắt Sắt ngấm ngầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng chàng cũng bàn chuyện nghiêm túc với nàng rồi.

“Sắt Sắt, rõ ràng nàng vẫn còn cảm xúc với ta, phải không?” Chàng chăm chú nhìn Sắt Sắt, nghiêm nghị hỏi.

Đây là cái mà chàng gọi là chuyện nghiêm túc sao?

Sắt Sắt quả thực không có thời giờ đâu để lãng phí với chàng, nàng đột nhiên đứng dậy, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng mê người, nhưng lại nói với chàng bằng ngữ khí lạnh lùng nhất: “Dạ Vô Yên, cho dù ta có cảm xúc với ngươi thì sao? Nên biết rằng không chỉ có đàn ông mới có chuyện dục vọng không liên quan tới tình yêu, mà đôi khi dục vọng của đàn bà cũng vậy – không liên quan đến tình yêu!”

Sắt Sắt nói rồi, đôi mắt trong trẻo liền nheo lại, hờ hững nhìn vào khuôn mặt tuấn tú thoát tục của Dạ Vô Yên.

Chàng không ngờ Sắt Sắt lại nói ra những lời này, nét mặt bộc lộ rõ sự kinh ngạc, chàng tựa người vào chiếc giường trúc, giấu khuôn mặt vào bóng tối nơi ánh đèn lưu li không chiếu tới, ngũ quan trên khuôn mặt tuấn tú dần bị phủ một lớp tro trắng. Đôi môi mỏng tuyệt đẹp mím lại, vì câu nói vừa rồi của nàng, đôi môi đó đã không còn chút huyết sắc.

“Sắt Sắt!” Chàng khẽ gọi, ánh mắt sắc bén như hai thanh đao, từng thanh một đang khoét vào trái tim nàng, dường như muốn moi tim nàng ra xem rốt cuộc trong lòng nàng đang nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt không muốn phí lời với chàng thêm nữa, liền giơ tay, chầm chậm rút Tân Nguyệt loan đao ở thắt lưng ra. Ánh đèn vàng mờ ảo rung lên vì ánh đao lạnh toát.

"Dạ Vô Yên, nếu ta phải thắng ngươi mới có thể đưa được Triệt Nhi đi, vậy thì ra tay đi!" Sắt Sắt đưa ngón tay vuốt nhẹ trên thân Tân Nguyệt loan đao, đao khí lạnh lẽo khiến trái tim nàng nhất thời chùng xuống.

Dạ Vô Yên vẫn ngồi yên không động đậy trên chiếc giường trúc, giống như một con rối bông màu nguyệt bạch.

Sắt Sắt chau màu, lạnh giọng hỏi: "Dạ Vô Yên, sao không ra tay?! Mau ra tay đi chứ?"

Chàng ngước mắt, nhìn sự lạnh lùng chất chứa trong đôi mắt trong trẻo của nàng, cay đắng cười nói: "Sắt Sắt, cả đời này ta sẽ không bao giờ động thủ với nàng nữa, vĩnh viễn không bao giờ! Cho dù nàng muốn giết ta, ta cũng cam lòng chấp nhận!"

Năm xưa, chỉ vì chàng muốn quyết đấu với nàng, mới đẩy nàng xuống đáy vực sâu. Nỗi đau đớn trong khoảnh khắc đó bây giờ vẫn giày vò chàng đến mức tan nát cõi lòng, sao chàng có thể lại quyết đấu với nàng một lần nữa. Điều đó vĩnh viễn không bao giờ xảy ra!

Sắt Sắt nghe vậy, trái tim không ngừng run lên, vốn định vận nội công, nhưng vì câu nói đó của chàng, bàn tay nắm loan đao của nàng liền run lên bần bật.

"Sắt Sắt, cả đời này ta chỉ yêu một mình nàng. Y Lãnh Tuyết có ơn với ta, ta không thể giương mắt thấy cô ấy bị xử tội chết được. Nhưng ta không ngờ việc làm đó lại khiến nàng bị tổn thương sâu sắc, thậm chí còn làm hại tới Triệt Nhi! Sắt Sắt, nếu giết ta có thể khiến nàng hết oán hận, vậy thì nàng hãy ra tay đi!" Chàng mỉm cười đứng dậy, từng bước từng bước đến gần bên nàng.

https://thuviensach.vn

Tiếng guốc mộc gõ trên mặt đất, nhẹ nhàng mà chậm rãi, vang lên trong căn phòng tĩnh mịch, từng tiếng từng tiếng như gõ vào trái tim nàng.

Nhưng thanh loan đao đã ngăn cách chàng và nàng!

Đối mặt với chướng ngại vật sắc bé, chàng nhìn mà như không, cũng không hề có ý dừng lại, tiếp tục tiến về phía trước. Bởi vì chỉ cần tiến thâm hai bước nữa thôi, chàng có thể ôm lấy nàng rồi.

Khóe môi chàng nở nụ cười, đôi mắt đen láy dịu dàng lấp lánh như sao dưới trời đêm, an lành, sâu sắc, đẹp đẽ, khóa chặt lấy đôi mắt nàng, tham lam ngắm nhìn nàng, dường như sợ không bao giờ ngắm đủ vậy.

Hai người ngày càng tiến sát lại gần hơn, bốn mắt nhìn nhau, ai cũng có thể nhìn thấy rõ ràng tình cảm trong mắt đối phương.

Nàng nhìn thấy thâm tình của chàng, chàng nhìn thấy sự bàng hoàng của nàng.

Sắt Sắt nghe thấy tiếng đao đã đâm vào da thịt, nàng cúi đầu, thấy loan đao đã đâm vào ngực chàng, ngón tay ngọc của nàng khẽ run, nội lực hùng hậu biến mất không tăm tích, Tân Nguyệt loan đao vốn là thứ binh khí mềm, không có nội lực, phút chốc hóa thành mềm dẻo, nối chàng và nàng lại với nhau.

Chàng cười, trong khoảnh khắc nụ cười đó như hoa quỳnh nở rộ, rực rỡ, đắm say.

Chàng mở rộng cánh tay, vung tà áo như mây bay lướt qua, chỉ trong phút chốc đã ôm lấy cả người nàng vào lòng mình. Chàng ôm rất chặt, một tay giữ lấy lưng nàng, rồi nắm lấy hai tay nàng. Chàng cúi người, trán chạm vào trán nàng, yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt nàng. Khi thấy sự hoảng loạn trong mắt nàng, chàng kiên định nói: “Sắt Sắt, nàng vẫn quan tâm tới ta, nàng vẫn còn tình cảm với ta, đừng trốn tránh nữa được không? Hãy để ta

https://thuviensach.vn

dùng cả đời này để bảo vệ và bù đắp cho những tổn thương mà ta đã gây ra cho nàng và Triệt Nhi nhé!”

Môi chàng dần dần hạ xuống, mang theo hơi thở nóng rực, cuồng nhiệt hôn nàng, vừa hôn vừa không ngừng gọi tên nàng.

“Sắt Sắt... Sắt Sắt...”

Lưỡi chàng đưa vào trong miệng nàng, quấn quít lấy lưỡi nàng, hôn đến khi đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng, bàn tay chàng lướt khắp thân hình nuột nà của nàng, ôm ấp những đường nét mà chàng ngày đêm mong nhớ.

Bàn tay nóng rực của chàng như mang theo ngọn lửa, khiến làn da của Sắt Sắt như bị thiêu cháy.

Trái tim Sắt Sắt cực kỳ căng thẳng, đột nhiên nàng giơ tay, đẩy chàng ra khỏi người mình. Nàng quên rằng chàng đã mất đi nửa thành công lực, nên lúc nàng dùng toàn lực đẩy mạnh chàng một cái, Dạ Vô Yên không hề phòng bị, loạn choạng lùi về phía sau vài bước.

Chàng đổi tư thế đến mấy lần mới đứng vững lại được, sau đó liền chậm rãi ngồi xuống chiếc giường trúc phía sau.

Chàng tựa vào giường trúc, thở một hơi, đôi môi mang nụ cười cay đắng, trong ánh mắt là sự thê thảm. Đến tận lúc này Sắt Sắt mới để ý, trước ngực chàng đã có một đóa hoa bằng máu tươi đỏ rực.

Vừa rồi, Tân Nguyệt loan đao của nàng đã làm chàng bị thương. Nàng cúi mắt, nhặt thanh đao rơi dưới đất lên, đứng trong phòng, hai người lặng lẽ nhìn nhau, không ai nói câu nào.

Ánh trăng tràn vào từ ngoài cửa sổ, nhẹ như cánh bướm, lạnh như nhũ băng, tuôn trên vai chàng, chàng ngồi ở nơi ánh nến và ánh trăng giao nhau, nhìn nàng nở nụ cười nhàn nhã.

https://thuviensach.vn

Nàng do dự trong giây lát, nhưng vẫn chầm chậm tới bên chàng, lên tiếng hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Dạ Vô Yên vẫn cười dịu dàng như thế, khẽ đáp: “Ta không sao! Chỉ là một vết thương nhỏ thôi.” Ngừng một lát, chàng thấp giọng nói: “Sắt Sắt, nàng vẫn hận ta ư?”

Thanh âm trầm ấm đó là sự mê hoặc dịu dàng, nụ cười ấm áp trên môi chàng tan cả trong đáy mắt, mang theo bao nhiêu chờ đợi.

Hận ư?

Trong khoảnh khắc, Sắt Sắt nhìn đôi mắt hẹp và dài của chàng, đột nhiên nàng phát hiện, thực ra, nàng đã không còn hận chàng từ lâu rồi. Có điều muốn nàng một lần nữa đón nhận chàng, lại không hề dễ dàng chút nào.

“Không! Từ lâu rồi, ta không còn oán hận ngươi nữa!” Sắt Sắt ngước mắt, nói một cách lạnh nhạt.

Dạ Vô Yên tươi cười, chỉ cần nàng không hận chàng nữa, chàng liền có hy vọng rồi!

“Sắt Sắt, cho dù bốn năm trước người cứu nàng là ai, hắn đều có mục đích không thể nói cho người khác biết, sau này nàng nhất định phải cẩn thận hơn, nhất là phải đề phòng Mạc Tầm Hoan.” Dạ Vô Yên thấp giọng nói.

Bốn năm trước, trong lần hải chiến đó, Sắt Sắt liền nhớ ra, Dạ Vô Yên đã nghi ngờ mà cho rằng Mạc Tầm Hoan là người báo tin cho Dạ Vô Trần. Không ngờ đến bây giờ chàng vẫn nghi ngờ hắn. Sao Mạc Tầm Hoan phải làm vậy? Hắn không có lý do gì để làm thế cả!

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên nhìn Sắt Sắt, dường như thấu hiểu tâm tư nàng, liền cười nhạt nói: “Sắt Sắt, nếu nàng là Mạc Tầm Hoan, là vua một đảo quốc nhỏ, nàng có mong Hoàng đế Nam Nguyệt là người hiểu rõ nàng, hoặc là một người mà nàng có thể khống chế được không?”

Trong lòng Sắt Sắt đột nhiên kinh hãi, sự suy đoán của Dạ Vô Yên vốn vô cùng chính xác. Năm xưa, đất nước của Mạc Tầm Hoan bị hải tặc chiếm đóng, hắn phải cầu cứu Nam Nguyệt, nhưng Hoàng đế lại không chịu xuất binh. Vì thế, Mạc Tầm Hoan có suy nghĩ như vậy cũng không có gì khó hiểu!

Có điều nàng cũng chưa từng ở vào địa vị hắn, vì thế không nghĩ tới điểm mấu chốt này, nàng luôn cho rằng Mạc Tầm Hoan là người khá thờ ơ, nhưng xem ra một khi đã trở thành đấng quân vương, thì bất luận thế nào cũng không còn thờ ơ được nữa!

“Sắt Sắt. Bây giờ e là Đông Hải đã không còn là nơi an toàn nữa, ta mong nàng có thể đưa Triệt Nhi tới Xuân Thủy Lầu.” Dạ Vô Yên trầm giọng nói.

“Ta nhất định sẽ không tới Xuân Thủy Lầu đâu.” Sắt Sắt ngước mắt cười nói: “Dạ Vô Yên, tuy ta không còn hận ngươi, nhưng ta cũng không còn yêu ngươi nữa. Hai chúng ta không thể ở bên nhau được, vì thế, ta sẽ không tới Xuân Thủy Lầu, cũng sẽ không ở lại bên ngươi, ta vẫn nên về Đông Hải là hơn.”

Dạ Vô Yên chau mày, ánh mắt chàng toát lên sự u ám: “Ta hiểu, với thực lực của nàng, hắn không dễ gì bị người khác khống chế, nếu nàng thực sự muốn về Đông Hải, thì cũng nên cẩn thận với một số người. Vì những kẻ gây hại cho nàng đều có ý nhằm vào ta. Vì vậy, ta có thể sẽ phái binh tới bảo vệ nàng, mong nàng đừng cự tuyệt!”

“Ngươi muốn sao cũng được!” Sắt Sắt hờ hững đáp.

https://thuviensach.vn

“Ta phái người đưa Triệt Nhi tới đây nhé!” Dạ Vô Yên nói rồi, liền đứng dậy chầm chậm bước ra ngoài.

Sắt Sắt đứng đợi trong phòng hồi lâu, liền nghe thấy ngoài cửa có những tiếng bước chân gấp gáp vọng lại, nàng vội bước ra ngoài, liền thấy Triệt Nhi của nàng đang chạy tới.

“Mẹ!” Triệt Nhi chạy tới trước mặt, ngọt ngào gọi nàng, đôi mắt đen trắng phân minh toát lên sự vui mừng hớn hở.

Sắt Sắt ôm lấy Triệt Nhi, bàn tay ngọc ngà vuốt trên khuôn mặt trắng mịn bé nhỏ. Triệt Nhi của nàng cuối cùng lại có thể trở về bên nàng rồi. nàng quay đầu lại nhìn, phía sau không còn bóng Dạ Vô Yên, chỉ thấy Kim Tổng quản và Sính Đình mang theo mấy thị vệ đứng chờ trong bóng tối.

“Vương phi, Vương gia dặn bọn thuộc hạ đưa người và tiểu công tử đi, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, mời người lên xe!” Sính Đình bước tới, dịu dàng nói.

Sắt Sắt gật đầu, cùng Triệt Nhi lên xe. Xe ngựa đi ra từ phía cửa sau, trong bóng tối, chầm chậm men theo con ngõ nhỏ rời đi.

Trong xe có hai ngọn đèn lưu li chiếu sáng, ánh đèn vàng hơi tối, Sắt Sắt thấy Triệt Nhi đang ôm một vật gì đó trong lòng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thần bí.

“Triệt Nhi, con cầm thứ gì thế?” Sắt Sắt tò mò hỏi.

Triệt Nhi thấy cuối cùng Sắt Sắt cũng chịu hỏi, liền cười híp mắt đáp: “Mẹ, cái này là do Cuồng Y đưa Triệt Nhi tới thư phòng của Tuyền Vương lấy trộm ra đó. Cuồng Y nói đây là bảo bối hiếm có, mẹ có muốn xem không?”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nghiêm mặt nói: “Triệt Nhi, sao con có thể trộm đồ của người khác được?! Mau đem trả lại đi!”

“Mẹ, xem một tí rồi trả lại, được không?” Triệt Nhi bĩu môi nói.

Sắt Sắt không nhẫn tâm thấy Triệt Nhi thất vọng, liền nói: “Được rồi, vậy thì xem nào. Xem một tí rồi phải trả lại ngay đấy!”

“Vâng!” Triệt Nhi đáp lời, rồi lấy món đồ trong bao vải ra. Sắt Sắt lúc này mới phát hiện, đó là một cuộn tranh.

Sắt Sắt khẽ chau mày, không ngờ Vân Khinh Cuồng lại tặng Triệt Nhi một bức tranh. Nàng và Triệt Nhi liền chầm chậm mở bức tranh ra.

Sắt Sắt cười nhạt rồi cúi đầu nhìn xuống, chỉ mới lướt qua thôi, ánh mắt nàng liền không dứt ra được.

Bức tranh vẽ một biển hoa, trong đó hiện lên hình ảnh một cô gái thanh tú uyển chuyển đang không ngừng nhảy múa. Nàng mặc một bộ váy màu xanh, khuôn mặt mang nụ cười nhẹ nhàng, cùng ánh nhìn duyên dáng, nàng đang dẫm trên vô vàn cánh hoa, động tác múa cực kỳ bay bổng.

Tuy đó chỉ là một bức tranh, nhưng cái ngoái đầu nhìn lại của cô gái đó lại tình ý miên man, khiến người ta kinh tâm động phách, điệu múa uyển chuyển mềm mại vì thế càng toát lên phong thái tuyệt trần.

Bức tranh đó bút pháp thuộc hạng thượng thừa, hơn nữa chỉ cần nhìn nét bút và cách điểm mực có thể dễ dàng nhận ra, người vẽ tranh cực kỳ dụng tâm. Nếu không, phong tư thần thái của cô gái không thể nào sinh động như vậy được. Bức vẽ sinh động đến mức dường như lúc nào cô gái ấy cũng có thể uyển chuyển bước ra từ trong tranh.

Sắt Sắt nhìn bức tranh, có chút ngẩn ngơ, cô gái trong tranh rõ ràng là nàng, là chính nàng. Bức tranh đó, nét chữ đó, chính là bút tích của Dạ Vô

https://thuviensach.vn

Yên.

Ở chỗ trống trên bức tranh, có mấy hàng chữ, nét bút mạnh mẽ, đẹp như rồng bay phượng múa.

Dưới hoa phấp phới tung bay

Liếc ngang sóng mắt, chân mày khói xanh

Nhụy hoa sáo phượng vang thanh

Hồ rồng sóng gợn trong lành sắc xuân

Bình sinh say đắm một lần

Giai nhân tài tử, tiêu cầm khúc xưa

Phu thê chia rẽ tới giờ

Một mình sương lạnh, áo chưa khoác ngoài.

“Mẹ ơi, đây là thứ Cuồng Y lấy trộm từ phủ Tuyền Vương, nói rằng nếu mẹ xem nhất định sẽ thích. Mẹ ơi, cô gái trong tranh sao giống mẹ thế?” Triệt Nhi chỉ tay vào cô gái trong tranh, cười hì hì hỏi nàng.

Sắt Sắt quay mặt lại, khẽ “ồ” một tiếng rồi nói: “À! Trong thiên hạ có nhiều người giống nhau lắm!”

“Mẹ ơi, đây còn có chữ này, mẹ mau xem xem. Triệt Nhi không biết mấy chữ này!” Triệt Nhi nói bằng giọng non nớt, ngón tay bé xíu đặt ở chỗ lạc khoản[1] của bức tranh.

[1] Phần trên bức thư pháp hoặc tranh vẽ để tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích, thơ văn… đồng thời có đóng ấn chương.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt quay đầu, nhìn kỹ lại mấy chữ mà Triệt Nhi chỉ, mấy chữ đó ở chỗ lạc khoản, nhưng chỉ có bốn chữ nhỏ - “Chí ái Sắt Sắt”.

Nàng thực sự là người mà chàng yêu thương tột cùng sao?

Sắt Sắt hoàn toàn chìm đắm trong im lặng, ánh trăng lạnh lùng, chỉ nghe tiếng bánh xe vang lên rõ mồn một trong đêm khuya yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Mặc Liên Hoa Nở

Từ sau khi tiếp Thánh chỉ của Gia Tường Hoàng đế ở Lan Phường, Sắt Sắt liền dọn ra khỏi đó. Bây giờ nàng đang ở một nơi đặc biệt yên tĩnh, trong viện trồng toàn hải đường. Giờ đang là đầu hạ, hải đường chớm nở, từng đóa hoa đỏ tươi kiều diễm thơm hương.

Đêm rất khuya, nhưng tất cả mọi người đều chưa ngủ.

Trong phòng ánh đèn sáng rực, Tử Mê ngồi trên chiếc ghế trúc, chống tay lên má nhìn mọi người trong phòng. Bắc Đẩu và Nam Tinh hôm nay không bàn bạc về những ngón cờ bạc, mà chỉ yên lặng ngồi trên ghế, thần sắc nặng nề. Thanh Mai đi đi lại lại trong phòng, trên mặt đầy ưu tư. Bọn họ đều biết Triệt Nhi không phải do Dạ Vô Yên bắt đi, giờ không biết Dạ Vô Yên đã cứu được Triệt Nhi về chưa, đêm nay Sắt Sắt có thể mang Triệt Nhi về không. Tuyền Cơ công tử Phụng Miên cũng đã từ Thủy Long Đảo tới Phi Thành. Hiện nay, Sắt Sắt và Dạ Vô Yên đã nhận nhau, đương nhiên Phụng Miên sẽ theo lệnh Dạ Vô Yên chế tạo chiến thuyền cho Sắt Sắt. Lúc này, hắn đang ngồi trên ghế, trong tay cầm một con dao khắc, cúi đầu đẽo gọt, không biết đang làm thứ đồ chơi gì, nhìn thần sắc có vẻ thờ ơ. Gã Tuyền Cơ công tử này phần nhiều không nói năng gì, có lẽ kỳ tài ai cũng tính tình cổ quái?!

Sau khi Sắt Sắt đưa Triệt Nhi về, mấy người đó vui vẻ vây quanh họ. Thanh Mai quỳ xuống trước mặt Triệt Nhi, nhìn khắp người nó, sau khi thấy Triệt Nhi không bị thương tích gì, mới chầm chậm thở phào một hơi.

https://thuviensach.vn

“Xem ra Tuyền Vương giỏi thật, cuối cùng cũng cứu được Triệt Nhi về!” Thanh Mai lẩm bẩm nói.

“Thanh Mai, ngươi nói gì vậy?” Sắt Sắt chau mày, đôi mắt trong trẻo của nàng ánh lên sự nghi ngờ.

Thanh Mai nhận ra mình vừa bất cẩn lỡ lời, vội vã bịt miệng. Tử Mê lườm Thanh Mai một cái, rồi đi lên phía trước nói: “Tiểu thư, là thế này, tiểu công tử không phải do Tuyền Vương cướp đi, mà là bị Mặc Nhiễm đưa đi. Sau khi Vương gia biết chuyện, không cho chúng em nói với tiểu thư, ngài sợ tiểu thư không chịu nổi sự đả kích, ngài nói ngài sẽ cứu tiểu công tử về! Quả nhiên ngài ấy không hề nuốt lời.”

Bây giờ tiểu công tử đã bình an quay về, Tử Mê cảm thấy chuyện này không cần phải giấu Sắt Sắt nữa, vì thế liền nói hết sự tình.

Sắt Sắt nghe vậy, trong lòng cực kỳ kinh hãi, nàng không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế. Nói vậy, khi nàng và Hách Liên Ngạo Thiên tới đòi con, chàng vốn dĩ chưa cứu được Triệt Nhi, lại bị bức bách phải đánh nhau với Hách Liên Ngạo Thiên một trận. Còn nàng, vì muốn Hách Liên Ngạo Thiên thắng, thậm chí đã gảy đàn tương trợ, đến nỗi khiến chàng bị trọng thương.

Đáy lòng Sắt Sắt như cuộn sóng, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như không. Nàng nhìn quanh, trầm giọng nói: “Các người sao lại có thể bất cẩn như thế? Trước đây ta đã từng nói có một cô ả giống hệt ta, bảo các người phải đề phòng, sao còn sơ suất như vậy? Đã vậy Triệt Nhi bị cướp đi, sao các người có thể nói dối? Dạ Võ Yên hồ đồ, các người cũng hồ đồ theo ư? Còn con nữa, Triệt Nhi, ngay cả mẹ mình mà con cũng không nhận ra sao?”

Mấy người nghe vậy đều cúi đầu lí nhí, chuyện lần này họ đều sai.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt thấy vậy than dài: “Thôi bỏ đi, sau này nhớ rõ, phải hết sức cẩn thận. Muộn rồi, về nghỉ cả đi!” Mặc Nhiễm rất giống nàng nên cũng không thể trách họ được.

Thanh Mai, Tử Mê và Bắc Đẩu, Nam Tinh đều chầm chậm lui ra khỏi phòng. Sắt Sắt đảo mắt nhìn, thấy Triệt Nhi đang tay chống má ngồi trước mặt Phụng Miên, hai mắt mở lớn nhìn chằm chằm vào đôi tay của hắn.

Đôi tay của Phụng Miên, ngón tay thon dài mà trắng trẻo, chuyển động một cách linh hoạt khéo léo, cũng không biết hắn đang làm món đồ chơi gì mà có thể khiến Triệt Nhi đổ dồn sự chú ý vào đó. Những người có thể khiến Triệt Nhi chú ý như vậy quả thực rất ít.

Sắt Sắt không vui, ngồi xuống chiếc ghế trúc bên cạnh, nghiêm giọng nói: “Triệt Nhi, nói xem, hôm đó vì sao con lại đi theo người đàn bà đó? Con quả thực không nhận ra mẹ sao?”

“Mẹ, đương nhiên là Triệt Nhi nhận ra mẹ rồi, nhưng người đàn bà đó bỏ thuốc cho Triệt Nhi, Triệt Nhi lúc đó hơi mơ hồ!” Triệt Nhi nói giọng có chút ấm ức.

Sắt Sắt chau mày, lúc này nàng mới nghĩ ra, Mặc Nhiễm vốn là cao thủ hạ độc. Nghĩ đến việc nàng ta có thể đã hạ độc Triệt Nhi, trái tim nàng nặng trĩu, liền vội vã đi tới trước mặt Triệt Nhi, nói: “Để mẹ xem, bọn người xấu đó có phải đã hạ độc gì cho Triệt Nhi rồi không?”

Triệt Nhi nheo mắt cười nói: “Mẹ, mẹ không cần kiểm tra đâu, con khỏe lắm. Tuyền Vương đã sai Cuồng Y kiểm tra khắp lượt cho con từ lâu rồi, chẳng làm sao cả, nếu bọn chúng dám hạ độc, sao Tuyền Vương có thể đồng ý với điều kiện của chúng chứ?”

“Điều kiện? Điều kiện gì? Là ai bắt con đi?” Sắt Sắt vội hỏi.

https://thuviensach.vn

Phụng Miên đã làm xong món đồ chơi nhỏ trên tay, đưa mắt nhìn Sắt Sắt, rồi đưa món đồ đó cho Triệt Nhi, khẽ cười nói: “Cái này tặng cho Vô Tà tiểu công tử, cầm đi chơi đi! Chỉ cần vặn chỗ này mấy cái là nó sẽ tự chạy đấy.”

Triệt Nhi tò mò cầm mô hình chiếc thuyền nhỏ bằng trúc trên tay, thử vặn mấy chỗ lồi ra, đặt xuống đất, chiếc thuyền quả nhiên có thể tự chạy.

Triệt Nhi vừa vui sướng cầm món đồ chơi đó nghịch, vừa trả lời mẹ: “Là Thái tử xấu xa đó bắt Triệt Nhi! Còn về điều kiện, Triệt Nhi không biết, chỉ nghe họ nhắc đến một chút thôi!”

Phụng Miên cười dài nói: “Kẻ bắt tiểu công tử đi chính là Thái tử, còn về điều kiện, ta nghĩ ngày mai cho dù không ai nói, cô cũng sẽ biết thôi.”

“Nói vậy ngươi biết ư?” Trong lòng Sắt Sắt hoàn toàn chấn động, nàng chau mày hỏi. Nếu là Thái tử Dạ Vô Trần bắt cóc Triệt Nhi, muốn Triệt Nhi bình an quay lại, e rằng vô cùng khó khăn. Vì Thái tử dù có vô dụng tới đâu thì bên cạnh hắn cũng có nhiều người tài giỏi.

Phụng Miên chầm chậm đi tới bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng lẩn sau những tầng mây dày, nói một cách lạnh nhạt: “Miên chỉ đoán vậy thôi, có lẽ không nên nói ra thì hơn! Miên nghĩ Lâu chủ lần này lấy lùi làm tiến, ngày ngài phản công lại sẽ không còn xa nữa!”

Hai điều kiện đó, ngày hôm sau, Sắt Sắt đã biết được.

Vừa sáng sớm, Sắt Sắt phái Tử Mê ra ngoài thăm dò tin tức, Tử Mê đi một chốc đã về mang theo tin tức khiến nàng vô cùng chấn động.

Đầu đường cuối phố đều đang bàn tán, nghe nói hôm qua trên điện, Tuyền Vương nói mình đã cầm quân giao chiến với địch nhiều năm, thân thể không còn khỏe mạnh như trước nữa, vì thế xin giao lại toàn bộ binh quyền ở biên giới phía Bắc. Thánh thượng nghe vậy cực kỳ tiếc nuối, liền

https://thuviensach.vn

cắt đất ngự phong cho Tuyền Vương, để chàng tới vùng đất phong tĩnh dưỡng. Nhưng vùng đất ban cho Tuyền Vương là một dải dất ở Mặc Thành, nơi đó ở phía Bắc, khô hạn khổ sở, quả thực không phải là nơi để tĩnh dưỡng như lời Thánh thượng nói.

Bề ngoài là phong đất, nhưng thực ra là cho đi lưu đày. Hơn nữa đại thần lớn nhỏ trong triều đều theo phe Thái tử, trong mắt trăm họ, Tuyền Vương thật sự đã hết thời rồi!

Sắt Sắt không ngờ Dạ Vô Yên vì cứu Triệt Nhi mà có thể giao lại toàn bộ binh quyền trong tay. Nếu vậy, chẳng phải chàng chỉ còn là một tướng quân không binh lính sao? Nàng luôn cho rằng, Dạ Vô Yên muốn ngồi lên đế vị của Nam Nguyệt, lẽ nào không phải vậy? Nàng luôn cho rằng, chàng muốn bóp chết hoàng hậu, không phải vậy ư?

Ánh mặt trời ngày hè hơi gắt, bao trùm lên thân hình yểu điệu của Sắt Sắt, nàng đứng trước đám hoa hải đường ngoài viện, ngẩn ngơ suy nghĩ, không hề cảm thấy nóng nực chút nào.

Phụng Miên chầm chậm bước đến bên Sắt Sắt, mang tới cho nàng một bóng râm mát mẻ.

“Cô đang lo lắng cho Tuyền Vương ư?” Phụng Miên nhìn vào mắt Sắt Sắt, khẽ hỏi.

Sắt Sắt ngước mắt, nhẹ cười nói: “Ta chỉ quá kinh ngạc thôi, không ngờ hắn lại làm như vậy!”

Đôi mắt đen sâu thẳm của Phụng Miên lóe lên một tia khâm phục, nói: “Tuyền Vương xưa nay rất trọng tình, vì tiểu công tử, ngài làm như vậy cũng không có gì là lạ.”

Sắt Sắt chau mày, nàng hiểu, binh quyền đối với Dạ Vô Yên có tầm quan trọng thế nào, nhưng vì Triệt Nhi, chàng nói bỏ là bỏ. Điều này quả

https://thuviensach.vn

thực khiến nàng vô cùng kinh ngạc và cảm động. Không còn binh quyền nữa, có nghĩa là tâm huyết bao năm nay của chàng đều đổ xuống sông xuống bể.

“Hắn làm như vậy chẳng phải là mạo hiểm lắm sao, không còn binh quyền nữa, hắn có thể làm được gì?” Sắt Sắt khẽ nói. Có điều, chuyện này có liên quan gì tới nàng chứ, dẫu sao hắn và nàng cũng đâu còn quan hệ gì. Đang yên đang lành, nàng lo lắng gì đây. Nhưng dù sao cũng là vì Triệt Nhi, hắn mới làm như vậy.

Nhất thời, trái tim Sắt Sắt bỗng trở nên hỗn loạn!

Lúc này, Y Lãnh Tuyết đang đứng dưới ánh mặt trời chói chang. Phía trước là giàn tường vi, hai màu đỏ trắng đan xen, có bông nở rực rỡ, nhưng có bông đã bắt đầu úa tàn.

Nàng ta đứng đó một lát, rồi quay người đi khỏi Vân Túy Viện, tới Khuynh Dạ Cư của Dạ Vô Yên. Trên đường, nàng ta thấy người dưới trong phủ đều đang bận rộn sắp dọn hành lý, nghe nói Tuyền Vương đã cho tất cả nô bộc trong phủ được về nhà. Hoàng đế mặc dù không thu hồi phủ Tuyền Vương của chàng, nhưng chàng làm vậy, xem ra đã quyết không trở về Phi Thành này nữa.

Lẽ nào đối với chàng, đứa bé đó quan trọng tới vậy ư, đến mức khiến chàng cam tâm tình nguyện bỏ hết thù hận và tâm huyết bao năm nay? Nàng ta quả thực không ngờ, chàng lại từ bỏ hết cả binh quyền.

Lúc tới Khuynh Dạ Cư, nàng ta nghe thấy tiếng tiêu không ngừng dÂu Dương trầm bổng. Lúc này, chàng vẫn còn tâm trạng thổi tiêu sao?

Y Lãnh Tuyết đứng trước cửa lắng nghe hồi lâu, phát hiện tiếng tiêu tuy hay, nhưng lại quá đỗi bi thương. Điệu nhạc êm ái, lộ ra vô vàng ưu tư uất hận và nỗi niềm bi thảm vì bất đắc chí, khiến người ta nghe không dừng được, cũng thấy thương tới tận cõi lòng.

https://thuviensach.vn

Nàng ta lúc này vốn dĩ nên vui mừng mới phải, nhưng không biết sao, bất luận thế nào cũng không thể vui lên được. Đã có thị nữ vào bẩm báo, sau đó Y Lãnh Tuyết nhanh chóng được dẫn vào trong.

Trong phòng ánh sáng vàng tối, cả căn phòng nồng nặc mùi thuốc.

Dạ Vô Yên nằm tựa trên giường, cởi bỏ bộ trang phục hào nhoáng bằng gấm thêu bên ngoài, chỉ mặc chiếc áo bào màu trắng ở nhà, mái tóc đen cài một chiếc trâm gỗ, tuy đã gột bỏ hết những thứ xa hoa, nhưng vẫn không làm giảm đi phong tư trác tuyệt.

Sắc mặt của chàng không tốt lắm, trong cái nhợt nhạt còn toát lên vẻ u uất, thấy Y Lãnh Tuyết chầm chậm bước lại, chàng khẽ bỏ cây ngọc tiêu trên tay xuống, ánh mắt sâu thẳm khó có thể nhìn ra chàng đang vui hay đang giận, đôi mắt khẽ nheo lại nhìn nàng ta.

Y Lãnh Tuyết lúc này dịu dàng hành lễ: “Bái kiến Vương gia!”

Dạ Vô Yên hơi chau mày, tự châm biếm, cười nói: “Không cần đa lễ! Bây giờ Bản vương chỉ là một Vương gia trên danh nghĩa, chẳng khác gì người thường cả!” Nói rồi, chàng khẽ ho mấy tiếng.

“Vương gia bị ốm sao?” Y Lãnh Tuyết lặng lẽ đứng bên giường, khẽ hỏi.

Dạ Vô Yên chau mày nói: “Mấy hôm trước quyết đấu với Hách Liên Ngạo Thiên, ngoại thương tuy khỏi rồi, nhưng nội thương khá nặng, mấy hôm nay không khỏi lắm. Chỉ e cả đời này cũng không khỏi được.”

Ánh mắt Y Lãnh Tuyết nhìn khắp khuôn mặt Dạ Vô Yên, thấy khuôn mặt nhợt nhạt nàng ta dịu dàng nói: “Vương gia, người đang buồn vì chuyện bị đoạt binh quyền, trong lòng uất ức đúng không? Thực ra, Vương gia vẫn có thể làm lại từ đầu mà!”

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên nghe vậy, ho liền mấy tiếng, “Lãnh Tuyết, Bản vương đã chinh chiến ở biên quan nhiều năm, cuối cũng lại rơi vào tình cảnh này, nàng nói xem ta có thể dựa vào đâu mà bắt đầu lại từ đầu đây?”

Khóe môi Y Lãnh Tuyết khẽ động, hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Chẳng phải còn Xuân Thủy Lầu sao?”

Dạ Vô Yên nghe vậy, ánh nhìn từ đôi mắt trong trẻo liền ngưng tụ lại lạnh như hàn băng, chàng gật đầu nói: “Đúng là vẫn còn Xuân Thủy Lầu, có điều những người già yếu bệnh tật đó làm sao mà dùng được. Mấy năm nay cũng đã tổn thất không ít, bây giờ chỉ còn chưa tới ngàn người.”

Y Lãnh Tuyết đứng yên lặng bên giường, nói bằng giọng thê lương: “Vương gia, bước tiếp theo, ngài định làm thế nào, thực sự muốn rời bỏ đế đô tới Mặc Thành ư? Lần này khó khăn lắm ngài mới quay về được, hơn nữa, nếu đi Mặc Thành, ngài cũng đâu còn binh tướng nữa.”

Dạ Vô Yên cười cay đắng, “Hiện nay Bản vương chỉ có một nước, đó là dưỡng bệnh cho chóng khỏi thôi. Lãnh Tuyết, Bản vương mệt rồi, nàng ra ngoài đi, Bản vương sẽ sai người thu xếp hành trang cho nàng, sáng sớm mai, nàng theo Bản vương khởi hành! Lời hứa khi xưa của Bản vương, chỉ cần nàng không bỏ đi, ta sẽ không bao giờ vứt bỏ nàng. Nhưng nếu nàng suy nghĩ lại, Bản vương cũng không ngăn cản. Điều đáng cười là, bây giờ Bản vương còn không tự lo nổi thân mình, chỉ e khó có thể bảo vệ cho nàng được an toàn!”

Y Lãnh Tuyết khẽ cười, thi lễ đáp: “Vương gia, ngài nghỉ ngơi đi, Lãnh Tuyết cáo lui.” Nói rồi, nàng ta khom gối lui ra.

Hồi lâu, chờ Y Lãnh Tuyết đi xa rồi, Sính Đình đứng một bên khẽ hỏi: “Vương gia, nhỡ nàng ta bỏ đi, nói lộ chuyện Xuân Thủy Lầu ra, vậy phải làm sao?”

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên khẽ đằng hắng một tiếng, đôi mắt hẹp và dài trở nên lạnh lùng: “Nàng ta sẽ không đi đâu! Huống hồ, địa điểm chính xác của Xuân Thủy Lầu, nàng ta cũng không hề hay biết.”

Khi xưa, lần đầu tiên vào Xuân Thủy Lầu, Y Lãnh Tuyết trúng độc hôn mê, khi ra khỏi lầu, chàng đã dặn thị nữ điểm huyệt ngủ của nàng ta. Cho dù Y Lãnh Tuyết nói ra bí mật về Xuân Thủy Lầu, bọn họ cũng không thể tìm ra được.

Y Lãnh Tuyết không đi cũng tốt, vì có những tin tức chàng vẫn muốn mượn miệng nàng ta truyền ra ngoài.

Chẳng đầy một ngày, người người trong Tuyền Vương Phủ đều từ biệt lên đường về quê hết. Chỉ trong một đêm, Tuyền Vương Phủ gần như biến thành một tòa nhà hoang. Hôm sau, Tuyền Vương Dạ Vô Yên ngồi xe ngựa, mang theo một số đồ đạc, có thị vệ trong phủ hộ tống, rời khỏi đế đô Phi Thành, từ đó, bách tính ở đế đô không còn thấy chàng nữa.

Ngày tiếp theo, đoàn người Sắt Sắt ngồi trên một chiếc thuyền, rời khỏi Phi Thành, đi về phía Thủy Long Đảo. Thuyền đi trên biển vài ngày, bỗng một hôm, lúc trời đã hoàng hôn, Sắt Sắt thấp thoáng nghe thấy tiếng đàn Không Hầu bên ngoài thuyền vọng lại, dÂu Dương dễ chịu như khúc tiên nhạc.

Khóe môi Sắt Sắt nhếch lên, nàng chầm chậm đi từ trong khoang thuyền ra. Phía trước có mấy chục chiếc thuyền, trên chiếc thuyền đi đầu là một bóng người quen thuộc.

Quả nhiên là Mạc Tầm Hoan, không còn mặc áo gấm xa hoa như hai lần trước nàng gặp trong yến tiệc, hắn chỉ mặc một chiếc áo cũ, có lẽ vì đã được giặt nhiều lần áo ngả sang màu tro, nhưng màu sắc lại có một vẻ dịu dàng rất riêng, giống như thứ màu của bầu trời lúc hé sáng trước bình minh.

https://thuviensach.vn

Thấy Sắt Sắt bước ra, đôi mắt đen tuyệt đẹp của hắn sáng lên, khóe môi nhếch lên nụ cười thanh tao tuyệt sắc.

“Sắt Sắt!” Hắn khẽ gọi, vẫn là âm thanh thờ ơ bình thản, nghe có vẻ lạnh lùng.

Ngón tay hắn vẫn không ngừng lại, vẫn gảy trên dây đàn, khúc nhạc dÂu Dương chậm rãi lướt trên mặt biển. Vẫn là cây đàn Không Hầu cũ kỹ năm xưa, là cây đàn suýt chút nữa bị các vương tử khác đập hỏng khi bắt nạt hắn trong sòng bạc Thịnh Vinh.

Sắt Sắt đứng ở mũi thuyền, bên tai chỉ toàn là tiếng đàn của Mạc Tầm Hoan, phút chốc nàng như quay lại lúc xưa, khi ra tay cứu hắn trong sòng bạc, ở nhờ nhà hắn tại phố Đông, cùng nhau chiến đấu trên biển. Từng chuyện một đều lần lượt dội trong tim.

Khúc nhạc cuối cùng cũng dừng lại, biển hoàn toàn chìm trong yên tĩnh, chỉ có mặt trời đang từ từ chìm xuống mặt biển.

“Sắt Sắt, mấy năm nay cô ổn không?” Mạc Tầm Hoan bấm vào dây đàn, âm cuối cùng dần tan trong gió, hắn khẽ hỏi. Lần này ngữ khí không còn lạnh nhạt nữa, mà đầy sự quan tâm sâu sắc.

Mấy năm nay ổn không? Nàng ổn không? Nàng ổn quá ấy chứ! Lúc đối mặt với Mạc Tầm Hoan, nàng chỉ im lặng không nói một lời, cho dù nàng có thê thảm tới đâu, sao có thể bằng nỗi thống khổ của hắn khi nước mất nhà tan và ngày ngày phải chịu đựng sự lăng nhục bắt nạt của vương tử thô lỗ các nước khác được? Vì thế, Sắt Sắt cười nhạt chậm rãi đáp: “Ta rất ổn, còn huynh?”

Mạc Tầm Hoan bỏ cây đàn xuống, ánh mắt trong đôi mắt đen trong trẻo lóe lên, hắn vung tay áo rộng khẽ nói: “Thực ra, ta sống không hề tốt chút nào!”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt trầm ngâm, thực ra nàng nghĩ Mạc Tầm Hoan cũng giống nàng, khi được hỏi sẽ nói hắn rất ổn. Vì dẫu sao nhìn bề ngoài, hắn không phải là người hay kể về nỗi đau của mình với người khác.

“Không tốt là vì mấy năm nay ta luôn nhớ nhung một người.” Hắn khẽ nói tiếp, ánh tà dương nhuộm một màu đỏ nhạt lên tấm áo trắng của hắn, nhìn đẹp như ráng mây ở chân trời. Đôi mắt đẹp bị ánh sáng làm cho mơ hồ, lấp lánh như ánh sao, nhưng lại chứa đầy sự dịu dàng ấm áp, cứ như thế, nhìn nàng không rời mắt.

Sắt Sắt bị hắn nhìn đến mức ngại ngùng, Mạc Tầm Hoan như vậy thật khiến nàng không biết phải làm sao. Nàng hiểu câu nói vừa rồi ám chỉ nàng, nếu không hắn sẽ không nói với nàng bằng giọng đầy tình ý như thế. Có điều nàng đâu còn là thiếu nữ tình đầu chớm nở, nàng là người đã bị tình yêu làm tổn thương đến mức thê thảm tan nát, trái tim lúc này đã như dòng nước chết rồi. Vì thế, đối mặt với ánh mắt nóng rực của Mạc Tầm Hoan, Sắt Sắt chỉ nhướng mày một cách bình thản.

“Ồ, người đó thật là may mắn!” Nàng đáp bằng chất giọng hoàn toàn lãnh đạm.

“Không mời ta lên thuyền ngồi sao?” Ánh mắt Mạc Tầm Hoan thoáng ảm đạm, hắn cười nhạt nói.

Sắt Sắt nghe thế tươi cười nói: “Lên thuyền đi!”

Mạc Tầm Hoan đưa cây đàn trong tay cho Nhã Tử, khẽ nhón gót chân điểm xuống sàn thuyền, cả người hắn liền đón gió nhảy lên thuyền Sắt Sắt. Mái tóc đen nhánh tung bay trong gió, tấm áo rộng mở tung phiêu dật, khóe môi còn mang nụ cười nhẹ rực rỡ như hoa.

Khuôn mặt đó quả thanh tú tuyệt luân!

Nụ cười đó sao có sức mê hoặc đến thế!

https://thuviensach.vn

Trong chốc lát, phong độ của hắn khiến người nhìn mê mẩn, nếu hắn là một cô gái, nhất định nhan sắc sẽ khuynh quốc khuynh thành.

Sắt Sắt khoanh tay đứng ở mũi thuyền thầm nghĩ.

Năm xưa, nàng vốn cho rằng Mạc Tầm Hoan không biết võ công, sau này mới biết, hắn chính là đệ nhất võ sĩ của Y Mạch Quốc, Nhẫn Thuật cao siêu. Con người không thể chỉ dựa vào vẻ ngoài mà đánh giá được. Vì thế lúc này, Sắt Sắt có chút phòng bị với một kẻ có khả năng giấu mình ghê gớm như hắn.

"Tiểu vương tử, à không, ta nên gọi huynh là Vương thượng chăng?" Sắt Sắt nhìn Mạc Tầm Hoan, đôi mắt trong trẻo như cười như không. "Trận chiến trên biển hôm đó, ta phải đa tạ Vương thượng đã giúp đỡ." Hôm đó, khi Thủy Long Đảo và Nam Nguyệt đại chiến, hắn đã ngầm phái Nhã Tử tới tương trợ.

Đôi mắt Mạc Tầm Hoan sáng rực nhìn Sắt Sắt, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu lên người hắn, giống như ánh nước long lanh, khóe môi hắn khẽ nhếch thành một đường cong mê hoặc.

"Sắt Sắt, mấy năm không gặp, cô đã học được cách nói khách khí rồi. Nếu đến chuyện này mà cũng phải cảm tạ, vậy năm xưa cô giúp ta đánh bại Tây Môn Lầu, giúp ta phục quốc, muốn ta phải cảm tạ thế nào đây?" Hắn ung dung hỏi, ánh mắt trong trẻo mê hồn, "Lẽ nào muốn ta lấy thân mình đền đáp, hả?"

Sắt Sắt nghe vậy, đột nhiên có chút ngượng ngùng.

Trong trí nhớ của nàng, Mạc Tầm Hoan không phải là người như thế.

Dường như hắn mãi mãi giữ bộ dạng thanh nhàn như thế, lãnh đạm lạnh lùng, tóm lại, bất luận có gặp điều gì, bất luận đối mặt với ai, hắn đều lãnh đạm, không bao giờ nói nhiều. Vì bất kể là chuyện gì, với hắn mà nói, đều

https://thuviensach.vn

không thể so sánh được với nỗi đau nước mất nhà tan. Nhưng bây giờ, trước mặt nàng, sao hắn lại có thể nói đùa như vậy?

Nhưng lúc này, trong lòng Sắt Sắt lại thấy vui mừng cho hắn, cuối cùng hắn đã bước ra khỏi bóng đen của sự đau khổ rồi.

Sắt Sắt giả vờ chau mày, dường như đang mải suy nghĩ, thần thái thành thật khiến người ta nhìn thấy vô cùng động lòng.

“Ồ, cách nghĩ này của huynh hay lắm, vậy lấy thân mình ra đền đáp đi! Có điều, nếu đã lấy thân đền đáp, thì huynh phải về ở rể Thủy Long Đảo, làm áp trại tướng công của ta.” Sắt Sắt dứt lời, nàng không nhịn được mà bật cười trước.

“Được!” Mạc Tầm Hoan đồng ý ngay mà không cần suy nghĩ, đôi mắt đen nhìn chằm chặp vào khuôn mặt Sắt Sắt, sắc mặt nghiêm nghị, không thấy có chút đùa cợt nào cả.

Sắt Sắt thấy vậy cười nhẹ nói: “Lâu ngày không gặp, huynh cũng biết cách nói đùa rồi.”

Hàng lông mày dài của Mạc Tầm Hoan khẽ nhướng lên, đáy mắt lên một tia ảm đạm.

Sắt Sắt thấy Thủy Long Đảo đã ở phía xa, liền nheo mắt cười nói: “Ta tới nơi rồi, chúng ta sau này gặp lại nhé.”

Ánh mắt Mạc Tầm Hoan chăm chú, khóe môi nhếch lên thành nụ cười ung dung nho nhã, “Được! Khi khác mời nàng tới Y Mạch Quốc!” Nói rồi, hắn lại nhìn Sắt Sắt, ánh mắt trang nghiêm sâu sắc, rồi phi thân nhảy về thuyền lớn của mình. Hắn đứng ở mũi thuyền, vẫy tay với Sắt Sắt, thanh âm vọng tới thao chiều gió: “Bảo trọng!”

https://thuviensach.vn

Đội thuyền của Mạc Tầm Hoan nhanh chóng lướt đi trong gió, một lát sau chỉ còn thấy chấm đen trên mặt biển, rồi sau đó chỉ còn mặt biển mờ tối và bầu trời yên tĩnh.

“Muộn phiền gió ngọc sương vàng.

Đêm đêm kể lể cùng chàng niềm riêng.”

Ai đó khẽ ngâm nga trong Cựu Vũ Lầu ở Mặc Thành, mấy âm cuối là tiếng ngân khe khẽ, thanh âm chỉ con gái Giang Nam mới có. Dưới lầu có một lão hán gánh hàng, bán rượu bằng bát lớn. Trong lầu vang vọng tiếng đàn tì bà và tiếng ca hát, thanh âm tròn vành như hạt châu rơi xuống mâm ngọc.

Trong đại sảnh ở lầu một, trên chiếc bàn tinh xảo cạnh cửa sổ, bày đầy quả tươi và những đồ điểm tâm khéo léo. Có một công tử trẻ tuổi, một thân y phục trắng, ngồi bên bàn rượu, tự rót tự uống. Có lẽ rượu đã uống nhiều, đôi mắt đan phượng lạnh lùng mang theo nhiều phiền muộn, có chút mơ hồ, khiến người ta bất chợt nhìn vào cũng thấy đau lòng.

Chàng ngửa cổ uống rượu, nhưng toàn thân lại toát ra sự nho nhã khiến người khác mê say mà bỏ qua hình ảnh chán chường lười nhác của chàng lúc này.

Bên cạnh chàng có mấy kỹ nữ vây quanh, đa phần đều là những cô nàng đã vào nghề khá lâu, nhưng chưa bao giờ gặp được một vị công tử nào tuyệt đẹp như vậy. Bọn họ uyển chuyển bước tới, chầm chậm đến bên chàng, dường như đều muốn chàng thần phục dưới váy họ.

Có điều vị công tử đó không hề có chút hứng thú nào với sắc đẹp trước mắt, chàng cầm bình rượu uống, rồi loạng choạng bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, thấy chàng sắp ngã, hai thị vệ ở cửa liền nhanh nhẹn tới đỡ, rồi khẽ nói: “Vương gia, cẩn thận!”

https://thuviensach.vn

Đến khi vị công tử đó đã được hai thị vệ dìu lên ngựa bỏ đi, mọi người trong lầu mới biết, vị công tử đó chính là Tuyền Vương anh dũng thần võ khi xưa.

“Từ sau khi bị đoạt mất binh quyền, Tuyền Vương liền thành ra như vậy, đêm nào cũng say khướt, đúng là khiến người ta nhìn mà thấy đau lòng!”

“Phải đó, đã bỏ ra bao nhiêu công sức, máu và nước mắt để bảo vệ giang sơn, bỗng dưng lại phải dâng cho người khác, ai chẳng thành ra như vậy. Dù tài năng nghiêng trời, quyền mưu vô song, e rằng cũng đều trở thành quá khứ mà thôi!”

Một tràng những tiếng thở than liên tiếp vang lên, đó chính là sự cảm khái của bách tính Mặc Thành dành cho Dạ Vô Yên.

Trong xe ngựa, Dạ Vô Yên nằm trên sập, để mặc cho mái tóc rối che đi dung mạo tuyệt thế của mình, chàng chống tay lên giả vờ ngủ, hàng mi dài dưới ánh nến tạo thành chiếc bóng như hình rẻ quạt.

Xe ngựa chầm chậm đi qua từng con phố trong Mặc Thành, đến phủ đệ của Dạ Vô Yên mới dừng lại, hai thị vệ lập tức tiến lên phía trước vén rèm, dìu Dạ Vô Yên đã say mềm xuống.

Phủ đệ của Dạ Vô Yên ở Mặc Thành rất lớn. Lúc đi qua hậu viện, chàng thấy thấp thoáng Y Lãnh Tuyết đứng trên thềm trước, dáng hình yểu điệu đổ bóng dưới ánh đèn hàng lang thành một vệt dài nhàn nhạt.

Dạ Vô Yên bước những bước loạng choạng về nơi ở của mình trong hậu viện, chàng nằm nghiêng xuống giường, một lát sau, nhà bếp nhanh chóng mang canh giải rượu lên.

Đã nhiều ngày nay, Dạ Vô Yên đều trở về nhà khi bản thân đã say khướt, bát canh tỉnh rượu trở thành thứ mà ngày nào cũng phải uống.

https://thuviensach.vn

Tuy giả say, nhưng do phải uống quá nhiều, đầu óc chàng có hơn choáng váng, Dạ Vô Yên tựa trên giường, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài Kim Đường đang chầm chậm bước vào. Trên chiến trường, Kim Đương là quân sư của chàng, trong phủ, ông ta giữ vị trí Tổng quản.

Trên tay ông ta cầm một lá mật thư dán kín, cúi người đưa cho thị nữ Sính Đình bên cạnh Dạ Vô Yên. Sính Đình nhận thư liền lập tức đưa tới trước mặt Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Yên nhận thư, soi dưới đèn cẩn thận xem, hàng lông mày khẽ chau.

Bức thư này do tâm phúc trong cung của chàng đưa tới. Tâm phúc đó không ai khác, chính là Hàn Sóc.

Hàn Sóc là Thái giám Tổng quản, ông ta xuất thân từ nhà quan, sở học là tuyệt thế võ công mà chỉ những người tự cung mới luyện được. Ông ta phụ trách hầu hạ bảo vệ Thánh thượng. Nhưng không ai biết, thực ra ông ta đã ngấm ngầm hỗ trợ Tuyền Vương.

Nếu Hoàng đế biết chuyện, ắt ông ta sẽ phải chịu trọng tội chặt đầu diệt tộc, nhưng không khó khăn gì có thể ngăn được Hàn Sóc. Nhiều năm nay, ông ta vẫn thư từ qua lại với Tuyền Vương. Khi Dạ Vô Yên ở trong cung, Hàn Sóc quan tâm chăm sóc chàng rất nhiều, nếu không phải nhờ có ông ta, có lẽ Dạ Vô Yên đã bị Hoàng hậu cho uống thuốc độc chết từ lâu rồi.

Qui định trong cung xưa nay đối xử hoạn quan rất hà khắc, Hoàng đế và Thái Tử cũng hết sức nghiêm khắc với bọn họ. Duy chỉ có Dạ Vô Yên lại đối xử rất nhân hậu đối với họ, quan tâm lo liệu, không chỉ Hàn Sóc, mà các hoạn quan khác cũng vậy.

Dạ Vô Yên đọc thư xong, Sính Đình liền lấy lại lá thư từ tay chàng, đặt trên ngọn lửa, lưỡi lửa liếm dần, lá thư cháy bùng lên rồi rơi xuống chậu.

https://thuviensach.vn

“Xem ra bọn chúng đã không chờ được mà sắp hành động rồi.” Dạ Vô Yên hờ hững nói, đáy mắt lạnh như băng tuyết. Tình hình này chứng tỏ việc chàng thoái chí chán chường mấy ngày nay đã truyền vào tai kẻ nào đó, bọn chúng chắc đã không còn lo sợ về chàng nữa rồi.

“Sính Đình, nghiên mực!” Dạ Vô Yên lạnh lùng nói.

Sính Đinh ngẩn người, mấy năm nay, lần nào nhận được thư của Hàn Sóc, Vương gia cũng không hề trả lời, đêm nay lại muốn hồi âm ư? Nàng khẽ mài mực, Dạ Vô Yên cầm chiếc bút lông sói lên, chau mày suy nghĩ, cuối cùng cũng hạ bút viết.

“Tin tức của Điền gia thôn đã tới Đông Hải chưa?” Bức thư viết xong, Dạ Vô Yên trầm giọng hỏi.

Kim Đường nghe thế lập tức đáp: “Tính ngày, Vương phi có lẽ đã nhận được rồi.”

Dạ Vô Yên khẽ gật đầu, đưa bức thư đã dán kín cho Kim Đường.

Đông Hải, Thủy Long Đảo.

Tuy đang là mùa hè, nhưng vì vào lúc sáng sớm, nên gió biển vẫn rất lạnh, thổi vào người lạnh đến tê tái.

Sắt Sắt đứng bên bờ biển, phía trước mặt là một vùng biển rộng lớn. Mặt trời buổi sớm dần ló rạng, khiến mặt biển nhanh chóng trở nên đỏ rực. Trên mặt biển có rất nhiều chiến thuyền đậu chen chúc. Đứng đầu trong số đó là năm chiếc thuyền cho Phụng Miên mới chế tạo, dưới ánh bình minh, nhìn vô cùng oai phong. Trên đầu mỗi chiến thuyền có treo một lá cờ lớn thêu chữ Lăng Ba Thương Hải, đang phần phật bay trong gió.

Mấy ngày nay, Phụng Miên rất chăm chỉ, luôn cố gắng hết sức giúp nàng cải tạo chiến thuyền.

https://thuviensach.vn

Mã Diệu và Ninh Phóng đứng hai bên Sắt Sắt, cả hai người đều khoác áo choàng đen, lúc này áo choàng không ngừng tung bay trong gió.

“Đại vương, mọi chuyện đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu rồi!” Mã Diệu tiến lên trước mặt Sắt Sắt, khom người nói.

Từ khi Sắt Sắt tiếp nhiệm quần tặc Đông Hải, mỗi sáng sớm nàng đều không ngừng thao luyện võ nghệ, kỹ thuật bơi lội và chèo thuyền cho đám hải tặc.

Sắt Sắt nhẹ gật đầu, Mã Diệu bước những bước lớn tới hòn đảo đá lớn trên biển.

Chỉ thấy hàng chiến thuyền ngay phía trước đã trong tư thế sẵn sàng, dừng trước một dải lụa màu được kéo thẳng tắp, xếp thành hàng ngang theo trận đồ chữ nhất.

Mã Diệu vung cờ hiệu trong tay, người thổi tù và thấy hiệu lệnh liền nâng tù và hướng lên trời, bắt đầu thổi. Chỉ nghe thấy từng hồi tiếng hiệu ốc vang lên trầm hùng, rồi Mã Diệu vung lá cờ đỏ trong tay lên trước gió.

Hàng thuyền phía trước rẽ sóng vượt gió, lướt đi như mây.

Đi ngay hàng đầu là năm chiến thuyền mới do Phụng Miên chế tạo, giống như tên lắp trên dây cung, đã bỏ xa những chiến thuyền đi ở phía sau.

Sắt Sắt nheo mắt nhìn, xa xa thấy Phụng Miên đi về phía mình, tấm áo bào màu trắng nhẹ cuốn trong gió, đôi mắt đen ánh lên tia lấp lánh.

“Phụng Miên, mấy chiếc thuyền này quả nhiên lợi hại, chưa nói đến chuyện khác, chỉ nhìn tốc độ đã vượt xa những chiến thuyền khác rồi.” Sắt Sắt khẽ mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

Phụng Miên nhướng mày, đôi mắt đen lóe lên tia vui mừng, “Đương nhiên là vậy rồi, có điều loại thuyền sắp tới ta chế tạo sẽ càng khiến cô kinh ngạc hơn!”

Sắt Sắt nghe vậy cười nói: “Ta rất mong chờ!”

“Đây là bức thư mà sáng sớm nay ta mới nhận được, chủ nhân gửi cho cô, hình như là việc rất quan trọng.” Phụng Miên lấy từ trong tay áo ra một bức thư, đưa cho Sắt Sắt.

Sắt Sắt ngẩn người, không ngờ Dạ Vô Yên lại phái người tới đưa thư, hôm đó chàng rời khỏi Phi Thành, đi về Mặc Thành ở phía Bắc, còn nàng đi về Đông Hải ở phía Đông. Vốn nghĩ rằng từ nay hai người không còn dây dưa gì với nhau nữa, vậy mà…!

Nàng đưa tay nhận lấy phong thư, xé ra, đọc cẩn thận. Sắc mặt nàng đột nhiên chăm chú. Nàng không ngờ Dạ Vô Yên lại phái người đi Điền gia thôn, nơi nàng được cứu năm xưa để điều tra, lại càng không ngờ rằng kết quả điều tra vượt ngoài sức tưởng tượng như vậy. Vào mùa hè bốn năm trước, cũng tức là mùa hè năm nàng rời khỏi, có một trận lũ quét trên núi, đất đá sạt lở, nên cả thôn đều bị vùi lấp trong trận lũ đó. Tất cả dân trong thôn không một ai sống sót, bao gồm cả cha mẹ Trầm Ngư, tất cả đều đã chết oan uổng.

Đó là một trận thiên tai, hay là tai họa do con người gây ra?

Bốn năm trước, vị công tử mà Trầm Ngư nói rốt cuộc là ai? Bây giờ e rằng chỉ có Trầm Ngư mới biết mà thôi!

Điền gia thôn gặp biến cố lớn như vậy, mấy ngày trước, Trầm Ngư còn nói là về thăm cha mẹ, sao khi quay về không thấy cô bé nói gì? Sắt Sắt cảm thấy có điều gì đó không đúng.

https://thuviensach.vn

Nếu Điền gia thôn bị diệt là do tai họa do con người gây ra, vậy ắt hẳn đối phương đang cố che giấu một số chuyện vô cùng lớn. Có thể vì muốn che giấu công tử cứu nàng năm xưa, hoặc cũng có thể vì một chuyện khác nữa!

Trong lòng Sắt Sắt đột ngột trở nên nặng nề, đáy mắt lộ ra tia nhìn lạnh lẽo.

"Có chuyện gì không?" Phụng Miên thấy Sắt Sắt trầm ngâm hồi lâu không nói gì, liền hỏi.

Sắt Sắt cười nhẹ đáp: "Không có gì, Phụng Miên, ngươi ở đây quan sát thêm nhé, xem có chỗ nào cần cải tiến không, ta đi về một lát."

Từ khi làm Bích Hải Long Nữ, Sắt Sắt liền dọn từ Vong Ưu Đảo sang Thủy Long Đảo, ngày nào cũng ở cùng bọn hải tặc. Nàng ở góc cực Nam trên hòn đảo, phía sau rừng hoa, trong một căn lầu nhỏ bằng trúc ba tầng.

Sắt Sắt chầm chậm đi xuyên qua rừng hoa, thấy Triệt Nhi đang luyện võ trong rừng với Tử Mê, còn Trầm Ngư đang đứng xem bên cạnh.

"Mẹ tới rồi! Mẹ thấy Triệt Nhi luyện võ thế nào?" Triệt Nhi thấy Sắt Sắt tới, càng tập càng hăng hơn.

Sắt Sắt mỉm cười nhìn Triệt Nhi luyện kiếm, sau đó nheo mắt nói với Trầm Ngư: "Trầm Ngư, ngươi đi theo ta bốn năm rồi, cũng học được chút võ nghệ phòng thân, chi bằng hôm nay thi triển võ công xem sao?"

Trầm Ngư ngắt một bông hoa, đứng đó mân mê, hồi lâu mới nói: "Ngư Nhi gần đây không có tâm trạng luyện võ, vì thế chẳng có tiến triển gì mấy!"

"Có chuyện gì sao? Ngư Nhi!" Sắt Sắt nhướng mày hỏi.

https://thuviensach.vn

“Em, em…” Trầm Ngư đột nhiên vịn lấy cành cây, cất tiếng khóc thảm thương.

Sắt Sắt thấy thế quay sang Tử Mê: “Tử Mê, ngươi đưa Triệt Nhi qua kia luyện võ, ta có chuyện muốn nói với Ngư Nhi.” Nàng đặt tay lên vai Trầm Ngư, cười khẽ: “Có gì cứ nói ra! Như vậy ngươi sẽ thấy dễ chịu hơn!”

Trầm Ngư nghẹn ngào kể một lượt chuyện về Điền gia thôn ra sao, nói rồi lau nước mắt nói: “Ngư Nhi quả thực không ngờ cha mẹ đều đã mất, mấy ngày nay đêm nào cũng gặp ác mộng, nhưng không dám nói với tiểu thư, em thấy tiểu thư bận rộn, sợ tiểu thư phân tâm!”

Sắt Sắt không dừng được liền lấy khăn tay ra, lau nước mắt cho Trầm Ngư, khẽ than thở: “Ngư Nhi, ngươi ngốc quá, chuyện lớn như vậy, sao phải giữ trong lòng một mình. Sau này ta chính là người thân của ngươi, mọi người trên Thủy Long Đảo cũng là người thân của ngươi, ngươi đừng buồn nữa!”

Trầm Ngư ngẩng đầu, đôi mắt đen láy ngấn lệ ngây ra nhìn Sắt Sắt: “Đa tạ tiểu thư!”

Sắt Sắt gật đầu nói: “Ngươi đi luyện võ đi!”

Nhìn bóng Trầm Ngư khuất sau vườn hoa, Sắt Sắt nheo mắt chăm chú, sau đó gọi Bắc Đẩu và Nam Tinh tới dặn dò: “Hai người các ngươi, sau này không phải làm gì cả, chỉ cần giám sát Trầm Ngư thôi. Cẩn thận đó, đừng để bị phát hiện ra.” Sắt Sắt chẳng thà tin rằng chuyện ở Điền gia thôn là thiên tai chứ không muốn tin rằng là do con người gây ra. Nàng hi vọng Trầm Ngư mãi mãi là Trầm Ngư ngây thơ trong sáng và không phải là gian tế mà nàng tưởng tượng.

Sắt Sắt ngồi một mình bên cửa sổ, lật đi lật lại tấm giấy mời trong tay, Mạc Tầm Hoan mời nàng ngày mai tới Y Mạch Đảo ngắm hoa. Thủy Long Đảo và Y Mạch Đảo đều thuộc Long Hải, coi như cũng là hàng xóm. Nghĩ

https://thuviensach.vn

thực ra nàng cũng nên tới Y Mạch Đảo thăm hỏi một chuyến, có điều nhớ lời cảnh báo của Dạ Vô Yên, vì thế nàng chưa từng nghĩ tới đó.

Lần thưởng hoa này quyết không đơn giản, nếu nàng không đi, e rằng sẽ khiến hắn để tâm đề phòng nàng.

Ánh hoàng hôn chiếu trên những bông hoa nở rộ ngoài cửa sổ, mùi hoa thơm nồng bay vào khiến Sắt Sắt thấy có chút mơ hồ rằng nàng đang hưởng thụ thời khắc thanh nhàn và cô độc.

Vì sao cuối cùng một người luôn thờ ơ như nàng vẫn cứ bị cuốn vào những việc phân tranh vô vị của người đời như thế? Dường như cứ mỗi lần nàng muốn thoát ra, lại có người kéo nàng vào. Vốn cho rằng tới Đông Hải rồi có thể tự do tự tại, nhưng không ngờ nguy hiểm lúc nào cũng có thể dễ dàng ập tới.

Nếu đã không cách nào thoát được, chi bằng quyết tâm chơi tới cùng vậy. Trong thế cuộc hỗn loạn này, nàng muốn chứng minh một điều, nàng không phải là loại người dễ dàng thua cuộc!

Sắt Sắt nhanh chóng quyết định tới Y Mạch Đảo, cho dù Mạc Tầm Hoan có ý đồ, trước mắt có lẽ cũng chưa có hành động gì, lần này đi Y Mạch Đảo, cũng tiện bề dò xét.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sắt Sắt đem theo Tử Mê và Bắc Đẩu, Nam Tinh cưỡi lên một con thuyền nhỏ tới Y Mạch Đảo. Hai canh giờ sau, họ đã tới bên ngoài hải vực của Y Mạch Đảo.

Xa xa Sắt Sắt đã thấy hào bảo vệ thành và thành lầu nguy nga, hình ảnh đại chiến hôm nào như thước phim quay chậm hiện lên trong đầu Sắt Sắt. Nghĩ tới việc tỷ tỷ của Mạc Tầm Hoan rơi từ trên thành lầu xuống mà chết, trái tim Sắt Sắt lại trào lên nỗi bi thương sâu sắc.

https://thuviensach.vn

Binh lính giữ thành từ xa trông thấy lá cờ Thương Hải Lăng Ba trên thuyền Sắt Sắt, liền nhanh chóng mở cửa đập nước.

Thành trì của Y Mạch Quốc rất có trật tự. Trung tâm thành là cung điện của Quốc vương, bên ngoài có tám con đường, chia cả tòa thành làm tám khu. Mỗi khu nhà cửa xếp tầng tầng lớp lớp, có chợ, nhà trọ, dịch quán, quán rượu… mọi thứ đều rất ngăn nắp. Men theo con đường lót đá xanh, đi một lúc liền tới cung điện của Mạc Tầm Hoan. Lúc này Mạc Tầm Hoan đang đứng trước cửa cung điện chờ đón họ.

Hôm nay Mạc Tầm Hoan mặc triều phục của Quốc vương Y Mạch Đảo, áo bào gấm rộng, ống tay áo thêu rồng, lưng thắt đai ngọc thêu chỉ vàng, đội mũ ngọc, trên mũ khảm một viên ngọc sáng lấp lánh.

Mạc Tầm Hoan xưa nay vốn giản dị bỗng ăn mặc như vậy thật khiến Sắt Sắt có chút khó thích ứng. Nhưng không thể không thừa nhận, một Mạc Tầm Hoan như thế nhìn rất cao quý nho nhã, đương nhiên cũng có cả phong độ oai nghiêm của một đấng Quân vương. Thấy Sắt Sắt, hắn bước những bước dài tới nghênh đón, nhếch miệng nở nụ cười, ánh mắt lấp lánh vô cùng dịu dàng.

“Sắt Sắt!” Hắn khẽ gọi tên nàng, không nói gì thêm, bàn tay lớn đưa ra, nắm lấy tay nàng.

Ánh mắt Sắt Sắt chăm chú nhìn, khẽ cười, tránh bàn tay hắn, cất giọng trong trẻo: “Đây là cung điện của huynh ư?”

Mạc Tầm Hoan cười nhẹ nói: “Đi, ta đưa nàng vào.”

Cung điện của Mạc Tầm Hoan không nguy nga, nhưng chỗ nào cũng toát ra khí chất đặc biệt cao quý, những chiếc cột trụ bạch ngọc, tương cũng bằng bạch ngọc, nhìn từ xa như một đám mây đáp trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Hai người đi qua những hành lang tráng lệ vào nội điện. Đã có người chuẩn bị sẵn tửu yến, cung nữ tấp nập dâng lên các món ăn ngon. Không có khách khứa nào khác, chỉ có duy nhất một mình Sắt Sắt.

“Không biết Quốc vương muốn ta ngắm hoa gì?” Sắt Sắt tươi cười nói.

Mạc Tầm Hoan nghe thấy Sắt Sắt gọi hắn là Quốc vương, tuy ngoài mặt vẫn thể hiện sự lãnh đạm, nhưng không khí xung quanh hắn rõ ràng trong khoảnh khắc bỗng trở nên lạnh giá.

“Nếu nàng gọi ta là Quốc Vương thì ta sẽ gọi nàng là Long Nữ Đại vương.” Giọng nói ấm áp của hắn có phần bất mãn, ra vẻ tội nghiệp.

Sắt Sắt quả thực sợ hãi, không dám đáp lời, đành cúi đầu dùng bữa. Ăn xong rồi, Mạc Tầm Hoan liền đưa Sắt Sắt ra ngự hoa viên phía sau. Nơi đây có một hồ nước rộng mênh mông, trong hồ trồng đủ các loại hoa sen. Điều kỳ lạ nhất là giữa hồ có một đóa mặc liên, nổi bật giữa đám hoa màu hồng và trắng.

“Mặc liên?” Sắt Sắt khẽ nhếch cặp lông mày, “Huynh lấy từ đâu vậy?”

Mạc Tầm Hoan mỉm cười đáp: “Là thợ làm vườn của ta trồng được đó, năm nay mới nở lần đầu, ta nghĩ nàng nhất định sẽ rất thích, vì thế mới mời nàng tới đây thưởng hoa! Thích không?” Hắn dịu dàng hỏi.

Sắt Sắt gật đầu cười khẽ, “Ừm, ta thích lắm.”

Tuy ngoài mặt vô cùng cảm động, nhưng sâu trong đáy lòng, nàng hiểu rất rõ. Lần trước gặp mặt, Mạc Tầm Hoan đã thể hiện tình cảm với nàng, Sắt Sắt hoàn toàn không tin Mạc Tầm Hoan thích mình. Hôm nay, tuy Sắt Sắt vẫn không tin nhưng có thể nhận ra, dù không biết Mạc Tầm Hoan có thật sự thích nàng hay không, những việc hắn làm này điều vì muốn lấy lòng nàng.

https://thuviensach.vn

Nhưng vì sao hắn phải làm như vậy?

“Sắt Sắt, ở Đông Hải, bây giờ chỉ có Y Mạch Đảo và Thủy Long Đảo, chúng ta có nên hợp tác để cùng chống lại kẻ địch tới xâm chiếm không?”

Sắt Sắt tươi cười đáp: “Đương nhiên là hợp tác rồi, còn phải nói sao?”

Mạc Tầm Hoan nghe vậy, ánh mắt liền từ từ lướt lên mặt Sắt Sắt, khoảnh khắc đó, ánh mắt hắn còn chói chang hơn cả mặt trời. Hắn thấp giọng nói: “Sắt Sắt, Y Mạch Đảo liên hôn với Thủy Long Đảo được chăng?”

“Liên hôn?!” Sắt Sắt nhẹ ngẩng đầu, khẽ cười hỏi: “Ai với ai?” Huynh nhắm trúng cô nương nào trên Thủy Long Đảo của ta hay vị cô nương nào trên Y Mạch Đảo của huynh thích nam tử nào trên Thủy Long Đảo vậy?”

Nàng ngước mắt nhìn, đôi mắt trong trẻo lấp lánh, trong đó hiện lên rất rõ bóng hình của Mạc Tầm Hoan. Mạc Tầm Hoan thấy nàng đùa cợt như vậy, chỉ hận không thể bước tới ôm lấy nàng, dùng môi và lưỡi nói để nàng hiểu, rốt cuộc là ai với ai. Nhưng sau cùng hắn chỉ thuận thế nắm lấy tay nàng, thanh âm trầm thấp nói: “Nàng và ta!”

Nhưng câu trả lời của Sắt Sắt lại là một tràng cười, thực ra nàng vốn không thể cười được, nhưng không thể không cười, vì thông qua nụ cười đó nàng có thể khẳng định được một điều, lời của Mạc Tầm Hoan vào tai nàng chỉ là một lời nói đùa mà thôi.

Mạc Tầm Hoan nhìn dung nhan tươi đẹp như hoa của Sắt Sắt, khuôn mặt tuấn tú càng càng trở nên lãnh đạm.

“Đừng cười nữa, nàng có biết nàng cười nhìn giả dối thế nào không!” Đột nhiên hắn phất tay áo bỏ đi, chỉ để lại một mình Sắt Sắt đứng bên hồ sen có chút ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nhìn bóng Mạc Tầm Hoan đi xa dần, nàng quả thực không dám tin, một kẻ luôn ung dung thờ ơ như Mạc Tầm Hoan lại có thể tức giận như vậy. Nàng đứng ngây người bên hồ hồi lâu, không biết lúc này nên gặp lại hắn thế nào, chỉ đành tiếp tục ngắm hoa.

Hoa sen trong hồ rất đẹp, Sắt Sắt chầm chậm men theo bờ hồ đi tới hoa viên, cánh mũi toàn là hương sen nồng đượm. Sắt Sắt đột nhiên dừng bước, chỉ thấy lá sen phía xa đang động đậy, nàng liền nấp sau một cây liễu già, thì thấy một chiếc thuyền nhỏ rẽ lá sen chèo ra.

Chiếc thuyền đó rất nhỏ, chỉ có thể chở được hai người, trên thuyền có một người, tay cầm chèo, đang chầm chậm chèo tới. Phía sau lưng là một cô gái trẻ tuổi, nhưng lúc cô gái đó vừa quay người lại, Sắt Sắt không dừng được mà ngẩn cả người.

Đây chẳng phải là một cô nương, rõ ràng là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

Hắn đứng thẳng lưng trên chiếc thuyền nhỏ lấp trong đám lá sen, thân thể cao ráo. Còn khuôn mặt, không biết có phải Y Mạch Quốc toàn là mỹ nam tử hay không, mà chỉ thấy hàm răng hắn trắng bóng, mắt sáng lấp lánh, tuấn tú thanh tao. Thiếu niên đó không có vẻ lạnh lùng của Mạc Tầm Hoan, nếu không phải tuổi còn nhỏ e rằng tướng mạo còn rực rỡ, đẹp đẽ hơn cả Mạc Tầm Hoan. Vẻ đẹp ấy thật khiến người ta không khỏi dộng lòng say mê.

Lúc đó hắn không mặc áo, thân trên ở trần, lộ ra cơ thể cân đối, phía dưới mặc một chiếc quần ống rộng xắn gấu, lộ ra bắp chân linh hoạt. Hắn đứng trên chiếc thuyền nhỏ, nhìn đẹp đẽ mỹ miều không khác gì thanh liên trong hồ vậy. Nhưng thiếu niên đó tuy tuấn tú mà lông mày lại ẩn chứa nỗi sầu thương, ánh mắt u oán của hắn nhìn lướt qua đám hoa sen. Lúc hắn nhìn thấy đóa mặc liên, hắn liền đứng dậy hái rồi đưa lên mũi ngửi, sau đó không hiểu sao lại chun mũi, ném đóa hoa xuống chân. Hắn đưa chân trần

https://thuviensach.vn

giẫm lên đóa mặc liên, giận dữ nói: “Chẳng qua chỉ là một đóa mặc liên, có gì hay ho chứ, đen thùi lui, không thơm cũng chẳng đẹp, có đáng hao tâm tổn sức trồng không.”

Thiếu niên đó vừa giẫm lên đóa mặc liên, vừa không ngừng mắng chửi, khiến chiếc thuyền nhỏ chòng chành theo những động tác của hắn.

Sắt Sắt rất lo thiếu niên đó ngã xuống nước, đồng thời nàng cũng lo cho đóa mặc liên. Không biết vì sao, nàng cảm thấy thiếu niên đó như đang chỉ gà mắng chó, xem ra hắn không chỉ căm hận đóa mặc liên đó thôi.

Sắt Sắt nghĩ, tốt nhất là nên tránh xa con người cổ quái này ra, vì thế liền quay mình rời đi, rồi thi triển khinh công, bay khỏi vườn hoa như một làn khói.

Sau giờ ngọ, lúc nàng rời khỏi Y Mạch Quốc, Mạc Tầm Hoan đã lại nói cười như không, như thể việc nói chuyên hồi trưa với nàng chưa từng xảy ra vậy. Trong lòng Sắt Sắt thấy nhẹ nhõm vài phần, như vậy cũng tốt, Mạc Tầm Hoan là người thông minh, mong hắn có thể nghĩ thoáng một chút.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Phượng Cầu Hoàng

Rằm tháng tám, tết Trung thu. Đó là ngày gia đình đoàn viên.

Đêm đến, vầng trăng bạc nhô lên trên mặt biển, trải một lớp ánh sáng trong trẻo lên Thủy Long Đảo.

Sắt Sắt sai người đốt đuốc trên khoảng đất trống trên đảo, rồi kê một cái bàn gỗ lớn, bày rất nhiều hoa quả đồ ăn. Mọi người vây quanh đống lửa, hát hò nhảy múa, vô cùng náo nhiệt. Nhưng Sắt Sắt không biết rằng, lúc đó ở Nam Nguyệt đang xảy ra đại sự.

Chuyện này phải tới mười ngày sau, khi thám báo từ kinh thành mang mật thư tới, nàng mới biết được.

Thái hậu của Nam Nguyệt vào đêm Trung thu thưởng nguyệt đột nhiên mắc bệnh qua đời.

Sắt Sắt nghe tin, trong lòng vô cùng buồn bã. Thái hậu là Hoàng tổ mẫu của Dạ Vô Yên, cũng là Thái tổ mẫu của Triệt Nhi, cho dù không nhận, nhưng quan hệ huyết thống không thể xóa bỏ. Sắt Sắt chỉ gặp Thái hậu trong yến tiệc có một lần, tuy không có ấn tượng gì đặc biệt, nhưng năm xưa, nếu bà không chăm lo cho Dạ Vô Yên, e rằng chàng đã không thể sống được đến ngày hôm nay.

Hẳn bà phải là một lão thái thái vô cùng từ ái. Nhưng bà lại bệnh nặng qua đời vào đúng ngày gia đình đoàn viên.

https://thuviensach.vn

Nghe nói Dạ Vô Yên ở tận Mặc Thành, đêm Trung thu không được hồi kinh, vì thế khi Thái hậu qua đời không thể ở bên bà.

Điều khiến người ta đau lòng hơn cả là ngày hai mươi tháng Tám, Hoàng gia cử hành tang lễ cho Thái hậu, Dạ Vô Yên ở Mặc Thành xa xôi không cách nào về kịp.

Nghe nói cuối tháng Tám, khi Dạ Vô Yên về điếu tang, Hoàng thượng xuống một đạo mật lệnh, chặn chàng ở ngoài kinh thành, không cho hồi kinh điếu tang Hoàng tổ mẫu. Điều này đối với Dạ Vô Yên thực là một chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Chắc chắn Dạ Vô Yên dành tình cảm rất sâu đậm cho Thái hậu. Năm xưa, trên yến tiệc ban hôn, Sắt Sắt đã thấy Dạ Vô Yên dìu lão Tổ mẫu, nét mặt vui vẻ đi tới đại điện thế nào.

Gia Tường Hoàng đế quả thực vô tình với Dạ Vô Yên!

Đầu tháng Chín, trong kinh thành lại có tin tức kinh động được truyền tới. Vì chuyện Hoàng thái hậu mắc bệnh qua đời, Gia Tường Hoàng đế thương tâm quá mức mà mắc bệnh nặng, không thể xử lý việc triều chính, vì thế đã truyền ngôi lại cho Thái tử Dạ Vô Trần.

Tin tức này thực không có gì kỳ lạ, Thái tử kế vị, đó là chuyện đương nhiên. Có điều xưa nay Gia Tường Hoàng đế vẫn rất khỏe mạnh, đột nhiên mắc bệnh nặng, khiến người khác không khỏi nghi ngờ.

Ngày hai mươi tháng Chín, Thái tử Dạ Vô Trần đăng cơ tại Phi Thành của Nam Nguyệt, cải niên hiệu là Hòa Thuận, hiệu Hòa Thuận Hoàng đế.

Tân đế lên ngôi chưa đầy một tháng, nhưng nhanh chóng có điều tiếng không hay truyền khắp đế đô. Nghe nói tân đế sủng ái một gã đàn ông tuyệt sắc, vì hắn mà bỏ mặc hậu cung.

https://thuviensach.vn

Đầu tháng Mười, lá phong trên Thủy Long Đảo đã chuyển sang màu đỏ, đỏ rực khắp núi, đối lập với mây trắng trên trời cao, tạo nên một khung cảnh cực kỳ diễm lệ.

Hôm đó, thật hiếm khi thấy Phụng Miên bước ra khỏi căn phòng nhỏ chuyên chế tạo thuyền bè của hắn. Căn phòng do Sắt Sắt phái người xây riêng cho Phụng Miên, ngoài cửa sổ trồng rất nhiều hoa, cửa sổ lại được làm lớn, nên hằng ngày rất nhiều ánh sáng chiếu vào qua khung cửa chạm trổ. Trong phòng rộng rãi sáng sủa, Phụng Miên cực kỳ thích thú, ngày nào cũng ở trong phòng cần mẫn làm việc. Những chiến thuyền của đám hải tặc đều được hắn thiết kế trong căn phòng này.

“Tới bờ biển đi, Miên đã làm xong một loại thuyền mới, hôm nay thử hạ thủy xem sao.” Phụng Miên đứng trước mặt Sắt Sắt ung dung nói.

Hai người liền nhanh chóng đi ra bờ biển. Nơi đến là một vịnh nhỏ bình thường rất vắng người, cực kỳ tĩnh mịch.

Ánh mắt Sắt Sắt nhìn quanh một lượt trên mặt biển gợn sóng lấp lánh, không thấy gì liền quay đầu lại cười nói: “Phụng Miên, chiếc thuyền mới mà ngươi nói đâu rồi?”

Đôi mắt đen láy như hắc ngọc của Phụng Miên lóe lên ánh nhìn kỳ lạ mang ý tứ sâu xa, khóe môi hắn vẫn nở nụ cười, nhưng Sắt Sắt có thể nhận thấy chút lạnh nhạt cô đơn trong nụ cười đó. Hắn nhìn sắc trời, rồi cười tươi nói: “Tính giờ thì cũng sắp tới rồi, chờ một lát thôi là có thể là có thể thấy ngay.”

Chờ thêm một lúc lâu rồi mà chẳng thấy có động tĩnh gì, thế nhưng trong lòng Sắt Sắt không hề sốt ruột. Nàng biết Phụng Miên quyết không phải là người rỗi hơi, nên nàng ngồi xuống tảng đá lớn, kiên nhẫn chờ đợi.

Đột nhiên, trên mặt biển, sóng đang khẽ dập dờn bỗng nổi lên cuồn cuộn, chỉ nghe tiếng nước ào ào, có thứ gì đó hiện ra trên mặt nước.

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời chiếu lên thứ đó, long lanh ánh nước, cực kỳ chói mắt. Đó là một chiếc thuyền, nhưng không giống như những chiếc thuyền Sắt Sắt đã từng thấy trước đây, chiếc thuyền này không có buồm, mà lại nổi lên từ dưới nước, lẽ nào chiếc thuyền này có thể đi dưới đáy biển sao?

Đôi mắt đen láy của Phụng Miên nhìn chằm chặp vào chiếc tàu ngầm, đột nhiên ánh mắt hắn ngưng thần, rồi bước những bước dài về phía bờ biển.

Sắt Sắt định thần lại, chỉ thấy chiếc tàu ngầm đó nổi lên mặt biển, cửa khoang chầm chậm được mở ra, rồi một bóng hình cao ráo từ bên trong bước ra. Nàng còn chưa kịp kinh ngạc, người đó đã vọt lên, nhảy về phía tảng đá mà nàng đang đứng.

Việc Sắt Sắt nhìn thấy chiếc thuyền có thể đi dưới mặt nước vốn đã cực kỳ kinh ngạc rồi, nhưng sự kinh ngạc đó so với người vừa mới xuất hiện này thật không thấm vào đâu.

Chàng chính là Dạ Vô Yên, là Dạ Vô Yên mặc áo trắng, đeo mặt nạ bằng bạch ngọc.

Nàng hoàn toàn không ngờ, lúc này, chàng lại xuất hiện ở Thủy Long Đảo. Giờ này chẳng phải chàng đang ở Mặc Thành phía Bắc hay sao? Vì sao lại tới đây? Hôm nay, nhất định Phụng Miên đã nhận được tin tức sớm, vì thế mới cho chiếc tàu ngầm này đi đón chàng tới đây.

Nhìn cách ăn mặc của chàng, hoàn toàn là phong cách của Lầu chủ Xuân Thủy Lầu. Cũng phải, hiện nay Dạ Vô Yên không thể dùng thân phận của mình để xuất hiện ở đây.

Chàng đứng trước mặt Sắt Sắt, đưa tay gỡ chiếc mặt nạ bạch ngọc xuống, khuôn mặt tuấn tú tuyệt trần lộ ra. Ánh mắt lấp lánh, nụ cười dịu dàng, ấm áp như ngọc. Đôi mắt lấp lánh đó gần nàng trong gang tấc, nhìn thẳng vào Sắt Sắt, khiến trái tim nàng không khỏi cuồng loạn đập.

https://thuviensach.vn

“Phu nhân!” Nàng nghe có tiếng gọi từ trên thuyền vọng tới, quay đầu nhìn lại, thì ra là Tiểu Thoa và Trụy Tử, khuôn mặt vui mừng rạng rỡ, trong đôi mắt họ, nước mắt đã rưng rưng. Có điều hai người chỉ dám đứng xa nhìn lại mà chưa tới gần, dường như sợ ảnh hưởng tới Sắt Sắt và Dạ Vô Yên.

Khoảng khắc đó, Sắt Sắt cảm thấy cử chỉ của mình có phần luống cuống, nàng mỉm cười vẫy tay với Tiểu Hoa và Trụy Tử, rồi quay đầu, nhìn thẳng vào Dạ Vô Yên một cách lạnh nhạt, chầm chậm nói: “Ngươi tới đây làm gì? Thủy Long Đảo không phải là nơi thích tới thì tới đâu!” Lời vừa nói ra, nàng mới cảm thấy giọng điệu của mình có phần sắc sảo.

Ánh mắt Dạ Vô Yên chăm chú: “Ta…” Chàng ngừng một lát rồi mới chậm rãi nói tiếp: “Tới thăm Triệt Nhi.”

Triệt Nhi là con chàng, được chàng bỏ cả binh quyền cứu tính mạng về. Vì thế chàng tới thăm Triệt Nhi, nàng đương nhiên không thể cự tuyệt.

“Đi thôi.” Sắt Sắt mở miệng lạnh nhạt đáp, rồi đi trước về hướng đảo.

Hai người lặng lẽ đi, Phụng Miên, Tiểu Hoa và Trụy Tử đi phía sau nói cười không ngớt. Bọn họ chọn con đường yên tĩnh mà đi, Sắt Sắt không muốn cho ai biết Lầu chủ Xuân Thủy Lầu tới Thủy Long Đảo. Nhưng hải tặc trên đảo rất nhiều, khó tránh khỏi việc chạm mặt. Có điều không biết từ lúc nào, Dạ Vô Yên đã đeo mặt nạ lên rồi.

Dạ Vô Yên chầm chậm đi bên nàng, phong thái ung dung nho nhã, thần thái thờ ơ như bên mình chẳng có ai.

Sắt Sắt thầm nghĩ, chàng nhìn thấy nàng, phong thái vẫn vô cùng bình tĩnh ung dung. Vậy mà nàng ban nãy vừa mới thấy chàng đã căng thẳng đến nỗi suýt thì không kiềm chế được. Chỉ một lát, đám người đã tới căn lầu nơi Sắt Sắt ở, Triệt Nhi lúc này không có đó, không biết Thanh Mai và Tử Mê đã đưa nó đi đâu luyện võ rồi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt liền nhanh chóng phái Bắc Đẩu và Nam Tinh đi tìm, còn mình đi tới phòng tiếp khách, Phụng Miên và Tiểu Hoa, Trụy Tử biết điều không đi theo nữa, chỉ có Dạ Vô Yên vẫn ung dung bám theo nàng.

Sắt Sắt mở cửa phòng, đứng bên cửa, khẽ cười nói: “Mời Minh Lầu chủ vào.”

Dạ Vô Yên chầm chậm bước vào, Sắt Sắt ở phía sau, không đóng cửa, đang định gọi thị nữ rót trà.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Sắt Sắt đột nhiên cảm thấy eo mình bị đã giữ chặt, bàn tay nóng rực như sắt nung ôm riết lấy nàng, hơi nóng phả vào sau lưng. Rồi cả người nàng bị xoay lại, đẩy lùi ra phía sau “cạch” một tiếng, cửa đã bị đóng lại.

Dạ Vô Yên đã gỡ mặt nạ ra từ lúc nào, khuôn mặt tuấn tú sáp lại gần, cúi đầu, đôi môi chàng đè chặt lên môi nàng. Nhưng dường như vẫn chưa thỏa mãn, chàng bắt đầu xâm nhập vào trong, tách hàm răng Sắt Sắt ra, chiếc lưỡi nóng bỏng hung hăng đánh thành chiếm đất, tùy ý càn quét điên cuồng trong khuôn miệng nàng.

Sắt Sắt không có phòng bị gì, liền cảm thấy đầu óc như bị sét đánh, giống như pháo hoa nổ tung trời vậy. Bản năng khiến nàng đưa tay đẩy chàng ra, nhưng không ngờ lại càng bị chàng đè chặt hơn. Thân thể hai người dính chặt vào nhau, nhưng người đè lên nàng dường như vẫn cảm thấy chưa đủ, chỉ muốn ép chặt nàng vào hơn, chặt hơn nữa.

Hơi thở của chàng phả khắp cổ nàng, Sắt Sắt cảm thấy mình như sắp ngạt thở, nụ hôn của chàng dường như đã hút cạn sức lực toàn thân nàng.

Sắt Sắt không thể cử động, bị đẩy lùi dán chặt vào cánh cửa, chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh giá, còn phía trước là thân hình nóng rực của chàng. Nàng bị giày vò giữa băng và lửa, trái tim cũng bị giằng xé giữa hận và yêu.

https://thuviensach.vn

Thực ra chàng nói không sai, nàng vẫn còn cảm giác với chàng! Khi nhận ra điều này trái tim Sắt Sắt hoàn toàn chấn động, thân hình nàng đột nhiên cứng lại.

Nhưng có cảm giác thì đã sao? Bọn họ không thể quay lại như trước kia nữa rồi.

Sắt Sắt đưa tay đẩy Dạ Vô Yên ra một cách lạnh nhạt, lần này xem ra rất hữu hiệu, dường như chàng cảm nhận thấy sự cứng nhắc của nàng, liền chậm chậm đứng thẳng người dậy. Đôi mắt đen láy chỉ cách Sắt Sắt trong gang tấc đang chăm chú ngắm nhìn nàng.

“Xin lỗi, ta không thể kiềm chế được tình cảm của mình!” Dạ Vô Yên thở hổn hển nói, chàng chầm chậm buông Sắt Sắt ra, quay người đi về bên cửa sổ, ánh mắt phóng ra rừng hoa bên ngoài. Mái tóc đen như màn đêm của chàng buông xuống, làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú thanh thoát, toát lên khí chất bất kham, phóng khoáng, giống như một loài linh thú cao quý mà thuần khiết.

Chàng biết nàng vẫn chưa chấp nhận chàng, nhưng khi nhìn thấy người mà chàng đêm mong ngày nhớ, chàng lại không dừng được, chỉ muốn được ôm, được hôn nàng.

Sắt Sắt vuốt lại mái tóc rối rồi chỉnh lại y phục, cố nén nhịp tim đang cuồng loạn của mình. Vì muốn che giấu sự hoảng loạn của bản thân, nàng liền hỏi một câu chẳng ăn nhập gì, “Giọng của ngươi vì sao cứ thay đổi thế?”

Khi làm Minh Xuân Thủy, giọng của chàng đặc biệt trầm ấm, nho nhã.

Dạ Vô Yên không ngờ Sắt Sắt lại hỏi chuyện này, khóe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười, nói: “Là Vân Khinh Cuồng chế ra một loại thuốc có thể điều chỉnh được giọng nói.”

https://thuviensach.vn

Hóa ra là công hiệu của loại thuốc do Vân Khinh Cuồng điều chế. Ban đầu nàng không hề nghi ngờ Dạ Vô Yên và Minh Xuân Thủy là một người chỉ vì giọng nói không giống nhau, vì thế mới bị lừa lâu như vậy.

Thứ thuốc đó đúng là hại người quá mức!

“Sắt Sắt, hôm nay ta ngồi thương thuyền của Âu Dương Cái tới đây, lúc này thuyền của hắn đang chờ chúng ta ở phía trước.” Dạ Vô Yên quay đầu nói với Sắt Sắt, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc: “Thủy Long Đảo đã không còn an toàn nữa rồi, ta mong rằng nàng có thể mang theo Triệt Nhi, theo Âu Dương Cái ra hải ngoại tạm lánh một thời gian, ta đã ra lệnh cho hắn chuẩn bị xong mọi thứ ở đó rồi.”

“Ra hải ngoại?” Sắt Sắt mở to mắt, khẽ cười nói. Nàng không ngờ Dạ Vô Yên lại muốn nàng mang Triệt Nhi ra hải ngoại.

“Dạ Vô Yên, sao ngươi cứ ngang ngược muốn sắp xếp mọi chuyện của ta và Triệt Nhi vậy? Ta có thể bảo vệ bản thân mình và Triệt Nhi.” Tuy biết chàng muốn tốt cho nàng, nhưng trái tim nàng vẫn khó chịu.

“Sắt Sắt, ta biết cảm giác của nàng. Nhưng bây giờ chúng đã biết nàng và Triệt Nhi là người trong trái tim ta, vì thế luôn ngấm ngầm tìm cách hại mẹ con nàng, ta không thể để bọn chúng làm tổn thương mẹ con nàng thêm được. Sắt Sắt, cho dù thế nào đi nữa, thì cuộc đời này, nàng cũng là người phụ nữ của Dạ Vô Yên ta, bất luận nàng có muốn rạch ròi với ta thế nào, thì cũng không thể cắt đứt hoàn toàn với ta được đâu.” Dạ Vô Yên rành mạch nói.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng kinh ngạc, chàng nói đúng. Cho dù có rạch ròi với nhau, những chuyện trước đây thì sao, bất luận thế nào cũng không xóa đi hết được.

“Ngươi muốn khởi sự ư?” Sắt Sắt khẽ hỏi.

https://thuviensach.vn

Vì chuyện của Triệt Nhi, chàng không thể danh chính ngôn thuận đánh chiếm hoàng cung, bây giờ lại muốn phạm tội đại nghịch bất kính mà tạo phản ư? Làm vậy sẽ hung hiểm và gian nan biết bao nhiêu?

“Sắt Sắt, nàng biết đấy, có những chuyện ta nhất định phải làm!” Chàng đứng bên cửa sổ, ánh tà dương như khảm lên trên người chàng một lớp ánh sáng hư ảo.

Có lẽ chàng nói đúng, nếu thiên hạ đại loạn, thì còn đâu chốn an thân? Có điều Giang Sắt Sắt nàng quyết không phải là người phụ nữ cần có người khác bảo vệ. Vì thế, nàng quyết định sẽ không đi đâu.

“Được, nếu đã vậy, thì để Âu Dương Cái mang Triệt Nhi đi. Ta sẽ không đi đâu cả, ta muốn ở lại.” Sắt Sắt quả quyết đáp lời.

Dạ Vô Yên quay lại nhìn Sắt Sắt, không khỏi khẽ than thầm. Hồi lâu, chàng mới nói: “Sắt Sắt, nàng đúng là cố chấp. Nhưng ta lại yêu chính sự cố chấp đó của nàng!”

Màn đêm sắp buông xuống.

Đêm nay sắc trời rất đẹp, mặt trăng lạnh lùng treo lên cao, soi sáng cả một vùng biển rộng, sóng biển cuộn lên không ngớt, rồi lại chầm chậm tan đi.

Sắt Sắt và Triệt Nhi đi theo Dạ Vô Yên, cả đoàn người cùng đi ra phía biển.

Sắt Sắt cúi người, nâng khuôn mặt bé nhỏ của Triệt Nhi lên, trầm giọng nói: “Triệt Nhi, tới hải ngoại rồi, con phải nghe lời dì Thanh Mai và dì Tiểu Thoa nhé, không được ương bướng, mẹ sẽ tới đón con, nhanh thôi, biết không?”

https://thuviensach.vn

“Mẹ, Triệt Nhi biết rồi, không lâu nữa, mẹ và cha sẽ cũng tới đón con phải không?” Triệt Nhi lanh lảnh nói, nhưng lại không hề nhìn Dạ Vô Yên.

Sắt Sắt không ngờ Triệt Nhi lại hỏi câu này, nhất thời không biết trả lời ra sao. Từ lâu nàng đã đoán Triệt Nhi biết Dạ Vô Yên chính là cha mình, nhưng không ngờ Triệt Nhi lại hỏi thẳng như vậy.

Dạ Vô Yên nghe thấy câu này, cả người không dừng được run bắn lên, chàng cúi xuống, ôm Triệt Nhi thật chặt vào lòng.

Ánh trăng nhè nhẹ phủ lên hai người, một lớn một nhỏ, lông mày ánh mắt giống nhau, biểu cảm cũng giống nhau. Khoảnh khắc đó, có những điều không cần nói ra mà đã sáng tỏ.

Dạ Vô Yên đưa tay xoa đầu Triệt Nhi, vô cùng chiều chuộng nói: “Cha và mẹ nhất định sẽ cùng đi đón con, nhanh thôi.” Nói rồi, chàng khe khẽ hôn lên vầng trán cao rộng của Triệt Nhi. Chàng dường như không dám tin tiếng gọi cha thốt lên từ miệng Triệt Nhi chính là để nói mình.

“Vậy Triệt Nhi sẽ đợi cha mẹ đó!” Triệt Nhi cười hí hửng, rồi chạy nhanh ra phía bờ biển.

Thanh Mai và Tiểu Thoa nhanh chóng theo Triệt Nhi lên thuyền, chèo về phía chiếc thuyền của Âu Dương Cái đậu cách đó không xa.

Chiếc thuyền lớn chầm chậm xa khỏi tầm mắt, trái tim Sắt Sắt bỗng rơi vào buồn bã. Mong là Triệt Nhi ở hải ngoại có thể vui vẻ, có Tiểu Thoa và Thanh Mai chăm sóc, nàng cũng yên tâm phần nào.

Dạ Vô Yên nhẹ nhàng đi tới bên Sắt Sắt, chàng nắm lấy những ngón tay lạnh giá của nàng, nắm thật chặt, dùng hơi ấm từ bàn tay mình để làm ấm đôi tay nàng.

https://thuviensach.vn

“Nàng yên tâm, bọn họ sẽ bảo vệ thật tốt cho Triệt Nhi, hải ngoại có nhiều thứ mới lạ, Triệt Nhi tới đó sẽ biết thêm nhiều điều.” Dạ Vô Yên khe khẽ nói.

“Lão đại, xảy ra chuyện rồi, không thấy Trầm Ngư đâu cả.” Bắc Đẩu vội vã chạy tới, trầm giọng bẩm báo.

“Chuyện xảy ra lúc nào?” Sắt Sắt chau mày hỏi. Lần này Triệt Nhi xuất hải, Sắt Sắt vốn không định giấu Trầm Ngư, chỉ muốn thử nàng ta một phen. Không ngờ nàng ta đã vội vã đi bẩm báo chủ nhân của mình?

“Mới được một lát. Nam Tinh đã chèo thuyền đuổi theo rồi, đệ tới bẩm báo với lão đại.” Bắc Đẩu nói.

“Bắc Đẩu, chuẩn bị thuyền, ta đi xem sao!” Sắt Sắt lạnh lùng nói. Bắc Đẩu nghe lệnh lập tức chuẩn bị thuyền, Dạ Vô Yên thấy thần tình Sắt Sắt nặng nề, biết đây không phải chuyện nhỏ, liền cùng Sắt Sắt bước lên thuyền.

“Trầm Ngư là ai?” Trong màn đêm tối mịt, Dạ Vô Yên đứng ở mũi thuyền, thờ ơ hỏi.

“Là một cô gái mang từ Điền gia thôn tới.” Sắt Sắt chầm chậm đáp.

Ánh mắt Dạ Vô Yên đột nhiên sâu thẳm, chàng lạnh lùng nói: “Nhất định phải đuổi kịp. Xem ra trận lũ đó không phải chuyện bất ngờ, trước đó ta còn bực tức không biết đối phương vì sao phải tàn ác, hại hết cả thôn như vậy. Hóa ra, chỉ vì muốn che giấu một sự thực.”

“Sự thực gì?” Sắt Sắt chau mày hỏi.

Dạ Vô Yên nói: “Đôi vợ chồng mà nàng nói, có lẽ vốn dĩ không hề có đứa con này. Kẻ đó sợ chúng ta điều tra ra, nên mới giết chết cả thôn. Tiếc thay, chúng ta suýt thì mắc bẫy.”

https://thuviensach.vn

Trái tim Sắt Sắt đột nhiên lạnh giá, thực ra nàng đã từng nghĩ tới chuyện này, nhưng nàng vẫn luôn ngấm ngầm loại bỏ cách nghĩ này ra khỏi đầu, nàng không muốn tin một Trầm Ngư trong sáng hồn nhiên lại là một thám tử do kẻ địch phái tới.

Đêm đó, trăng sáng trên cao, mặt biển lóng lánh vô ngần.

Thuyền của Sắt Sắt chèo rất nhanh trên mặt biển, làm dậy lên từng lớp sóng nối tiếp nhau. Thuyền đi với tốc độ cực nhanh, chỉ một lát đã thấy hai chấm đen nho nhỏ phía xa.

Thuyền phía trước chính là của Trầm Ngư, nàng ta chèo thuyền rất vững, lướt đi rất nhanh. Phía sau là Nam Tinh đang đuổi tới, hắn chèo vô cùng nhanh, không có ý định để Trầm Ngư chạy thoát.

“Ngư Nhi, ngươi muốn làm gì vậy?” Thanh âm của Sắt Sắt truyền từ xa tới, át cả tiếng sóng biển, truyền tới bên tai Trầm Ngư.

Trầm Ngư quay đầu nhìn lại, khi thấy người đứng trên mũi thuyền là Sắt Sắt và Dạ Vô Yên, sắc mặt liền trắng bệch. Thấy thuyền sắp đuổi tới, Trầm Ngư liền nghiến răng nhảy xuống biển, như cá biến mất.

Lúc này Sắt Sắt mới hiểu, cái tên Trầm Ngư không phải đặt một cách tùy tiện, chẳng trách tài bơi lội của nàng ta giỏi như vậy.

Trên thuyền, Bắc Đẩu đã lệnh cho người kéo cung tên, chỉ chờ Trầm Ngư nổi lên lấy hơi là sẽ bắn. Sắt Sắt thấy không nỡ, liền lắc đầu nói: “Bỏ cung tên xuống đi, ta đi bắt nó!”

“Lão đại, dưới biển nguy hiểm lắm, huống hồ bây giờ trời tối như vậy!” Bắc Đẩu thấy vậy vội nói. Tuy hắn biết Sắt Sắt biết bơi, nhưng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy, nên tỏ ra cực kỳ lo lắng.

Sắt Sắt chau mày: “Không sao! Không có chuyện gì đâu.”

https://thuviensach.vn

Nàng quay người chui vào khoang, một lát liền ra, đã thay bộ váy áo trên người bằng bộ y phục bó sát toàn thân, lấp lánh màu bạc. Ánh trăng sáng phủ lên người nàng, mơ mơ hồ hồ, khiến nàng đẹp như một mỹ nhân ngư trong truyền thuyết. Nàng chăm chú nhìn xuống mặt biển, chờ khi Trầm Ngư từ đáy biển nổi lên lấy hơi, nàng liền định rõ phương hướng, tung người nhảy xuống.

Ánh mắt sáng rực của Dạ Vô Yên chăm chú nhìn theo bóng hình Sắt Sắt, thấy nàng uốn người trong lớp sóng, thân hình với dáng vẻ tuyệt đẹp như một mỹ nhân ngư thực thụ, nàng bơi nhanh như tên bắn về phía trước. Một lát sau, bóng nàng chìm trong lòng biển, mặt biển nhanh chóng chìm vào tĩnh lặng, không ai biết tình hình dưới mặt nước ra sao.

Dạ Vô Yên khoanh tay đứng trên mạn thuyền, gió đêm thổi tấm áo trắng của chàng bay phần phật, đôi mắt đen dưới tấm mặt nạ lấp lánh tia nhìn lạnh lẽo, chăm chú nhìn xuống mặt biển.

Phía trước bỗng nhiên nổi lên tiếng nước ào ào, chỉ thấy một bóng người nhô lên từ dưới nước, dường như muốn lấy hơi để thở, Dạ Vô Yên nhìn kỹ thì thấy đó là Trầm Ngư, nàng ta vốn nội công không bằng Sắt Sắt, thế nên thời gian nín thở đương nhiên không lâu như nàng.

Dưới biển, Sắt Sắt linh hoạt bơi quanh Trầm Ngư, nắm lấy vai nàng ta, ngón tay ngọc điểm nhanh các huyệt đạo trên người Trầm Ngư. Sau đó Sắt Sắt tung người lên khỏi mặt nước, một tay tóm lấy Trầm Ngư, bơi về phía thuyền. Lúc lên thuyền, Sắt Sắt liền để Trầm Ngư xuống sàn thuyền, đôi mắt trong trẻo chăm chú nhìn nàng ta, dịu dàng nói: “Ngư Nhi, muộn thế này rồi, ngươi ra biển làm gì?”

Trầm Ngư nghe thấy giọng nói dịu dàng của Sắt Sắt, cổ họng nấc nghẹn. Nàng ta chầm chậm ngước mắt, ánh mắt thê lương nhìn Sắt Sắt một hồi, rồi lại cúi đầu xuống.

https://thuviensach.vn

“Ngư Nhi có lỗi với tiểu thư.” Từ khóe mắt nàng ta liền tuôn rơi hai hàng lệ.

“Ngư Nhi, vợ chồng Điền thị ở Điền gia thôn có phải là cha mẹ ngươi không?” Sắt Sắt khẽ hỏi.

“Không phải, Ngư Nhi không có cha mẹ, cũng không có người thân.” Trầm Ngư đau khổ đáp.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng đau đớn, đương nhiên nàng hiểu cảm giác không có người thân là như thế nào.

“Ngư Nhi, mấy năm qua ta đối xử với ngươi thế nào?” Sắt Sắt trầm giọng hỏi.

“Tiểu thư coi Ngư Nhi như chị em!” Trầm Ngư khẽ đáp.

“Nếu đã vậy, ngươi vẫn phản bội ta sao? Còn Triệt Nhi, ngươi thấy nó lớn lên từng ngày, vậy mà lại nỡ nhẫn tâm làm hại nó?” Sắt Sắt đau lòng hỏi. Nếu Trầm Ngư để lộ chuyện Triệt Nhi lên thuyền xuất hải lúc này, Triệt Nhi khó tránh khỏi việc bị kẻ khác bắt làm con tin.

Trầm Ngư nghe vậy thê thảm nói: “Em không muốn hại tiểu công tử, chủ nhân chẳng qua chỉ muốn giữ tiểu công tử làm con tin thôi.”

Bắc Đẩu nghe thế chỉ “hừ” lạnh một tiếng: “Ngươi ấu trĩ quá đấy.”

Ánh mắt Sắt Sắt trở nên nghiêm khắc: “Chủ nhân của ngươi là ai? Là công tử mà ngươi nói khi ta tỉnh dậy lần đầu đúng không? Rốt ruộc hắn là ai?”

Trầm Ngư chăm chú nhìn vào khuôn mặt Sắt Sắt, ánh mắt ẩn chứa sự day dứt không thôi: “Tiểu thư, xin lỗi, quả thực em không thể nói được.”

https://thuviensach.vn

“Ngư Nhi…” Trong lòng Sắt Sắt đột ngột bùng lên ngọn lửa giận dữ, đến nước này, nàng ta còn cố bảo vệ chủ nhân của mình.

Bắc Đẩu chau mày, đẫu sao thời gian hắn và Ngư Nhi bên nhau cũng khá lâu, thấy nàng ta cô chấp như vậy, trong lòng bừng bừng lửa giận, lạnh lùng nói: “Trầm Ngư, đến nước này, ngươi vẫn không khai thật ra sao?”

Trầm Ngư nhìn Bắc Đẩu, khóe môi nở nụ cười, chầm chậm nói: “Bắc Đẩu, huynh cho rằng ta còn muốn sống ư? Ta liệu có thể sống được ư?”

Trái tim Sắt Sắt chùng xuống, nàng vội tiến lên phía trước, nói: “Ngư Nhi, đừng làm chuyện dại dột!”

Trầm Ngư khẽ cười nói: “Tiểu thư, em có lỗi với tiểu thư, ân tình đó, kiếp này Ngư Nhi không thể nào báo đáp, chỉ đành tới kiếp sau báo đáp thôi.” Giọng nói của nàng ta mỗi lúc một nhỏ, đồng tử cũng dần giãn ra, một tia máu màu tím từ khóe miệng chảy xuống, có điều khóe miệng vẫn nở nụ cười, như đóa hoa xuân đang độ hé nở.

Sắt Sắt ôm lấy Trầm Ngư, cảm thấy thân thể nàng ta lạnh dần, trái tim nàng cũng vì thế mà đặc biệt thê lương.

Trầm Ngư không phải là kẻ tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo, nhưng rốt cuộc vì sao một cô gái bé nhỏ như thế lại một lòng bán mạng cho người khác? Bốn năm trước, nàng ta mới chỉ mười một mười hai tuổi! Đêm nay, rốt cuộc nàng ta cũng đã mất mạng, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện mất mạng vì chủ nhân của mình.

Bỗng Sắt Sắt thấy trong người Trầm Ngư có thứ gì đó rơi ra. Ánh mắt nàng chăm chú nhìn, phát hiện ra đó là một cuộn giấy da dê. Lúc mở ra xem, thì thấy đó là bản đồ bố phòng của Thủy Long Đảo.

Trái tim Sắt Sắt hoàn toàn chìm trong băng giá, bản đồ này có lẽ mới là thứ Trầm Ngư muốn giao cho chủ nhân của nàng ta.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên thấy tấm da dê, ánh mắt đột nhiên chau lại. Chàng đưa tay cầm lấy tấm da dê trên tay Sắt Sắt, nhưng không nhìn bản đồ vẽ trên đó, mà lật đi lật lại tấm da xem xét mãi không thôi.

Sắt Sắt thấy vậy nghi ngờ hỏi: “Có gì không đúng sao?”

“Tấm da dê này…” Dạ Vô Yên đột nhiên ngừng lời, đôi mắt đen lóe lên tia nhìn lạnh lẽo.

Trong lòng Sắt Sắt rất nghi hoặc, nàng cầm tấm da dê, thần sắc đột ngột ngơ ngẩn.

Nàng đã từng sống trong phủ Dạ Vô Nhai một khoảng thời gian, nên biết xưa nay Vô Nhai rất coi trọng bút mực giấy nghiên. Nàng còn thấy trong phủ hắn từng xấp giấy da dê do hắn tự chế. Bốn góc được cắt thành hoa văn lượn sóng, góc phải còn đóng dấu do chính tay hắn vẽ ra.

Giây phút Sắt Sắt nhìn thấy tấm da, trái tim nàng đập thình thịch không ngừng, không phải nàng chưa từng hoài nghi Vô Nhai, nhưng hết lần này đến lần khác, nàng đều tự gạt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Vì trong lòng nàng, Vô Nhai là một người rất thanh cao. Hắn và nàng gặp nhau không nhiều lần, nhưng hắn đã dám xả thân cứu nàng, sao hắn có thể làm những chuyện gây tổn hại cho nàng được chứ? Bốn năm trước, công tử áo lam cứu nàng dưới đáy vực là Dạ Vô Nhai sao?

Nếu nói hắn cứu nàng, nàng tin! Nhưng kẻ chủ mưu gây ra mối hiềm khích giữa Hách Liên Ngạo Thiên và Dạ Vô Yên cũng chính là Dạ Vô Nhai sao?

“Nàng cũng nhận ra tấm da dê này sao?” Dạ Vô Yên thấp giọng hỏi, ánh mắt sâu thẳm.

Sắt Sắt gật đầu, rồi nhẹ ngước mắt nói: “Ta thấy Vô Nhai không phải là người như vậy!

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên nheo mắt, nhìn khuôn mặt thanh tú của Sắt Sắt dưới ánh trăng, chàng nói: “Ta cũng không tin, nhưng…” Chàng biết Dạ Vô Nhai rất có hứng thú với Sắt Sắt nhưng hắn chưa từng có hứng thú gì với hoàng vị.

Sắt Sắt ngước mắt, ngẩng đầu nhìn vầng trăng lạnh lẽo treo ở trên cao.

Vầng trăng xa xôi, thanh khiết, lạnh lùng đó dâng tỏa ra thứ ánh sáng trong vắt mà lạnh giá.

Đêm đó, Sắt Sắt trằn trọc băn khoăn, cả đêm không tài nào ngủ được.

Nụ cười nhạt của Trầm Ngư trước khi chết cứ thấp thoáng hiện lên trong tâm trí nàng.

Đó là nụ cười thế nào?! Sắt Sắt thực sự không thể miêu tả được.

Từ trước tới nay, Sắt Sắt đều cho rằng Trầm Ngư là cô bé vô tư, chưa từng thấy cô bé buồn rầu bao giờ. Nhưng không ngờ, một ngày, cô bé đó có thể vì người khác mà quyết ý tự vận. Trầm Ngư theo nàng mấy năm nay, có lẽ nên hiểu tính nàng, cho dù cô bé có làm sai, nàng cũng sẽ không dồn đến mất mạng. Nhưng tại sao cô bé lại lựa chọn ra đi không hề nuối tiếc như vậy?

Một cô gái hoạt bát như thế, bây giờ đã phải nằm dưới lớp đất lạnh.

Nụ cười, tính cách đó và cả quãng đường trần gian khổ vì ai? Mệt mỏi vì ai?

Là vì Vô Nhai? Chủ nhân Vô Nhai của con bé sao?

Vừa nghĩ tới Vô Nhai, trái tim Sắt Sắt lập tức chùng xuống. Nàng không hiểu, nếu đúng là Vô Nhai, vì sao hắn phải làm vậy? Lẽ nào hắn cũng muốn tranh đoạt vương vị? Sắt Sắt không dám nghĩ tiếp, liền ôm chăn ngồi đậy, mặc áo xuống giường, chầm chậm bước tới đứng bên cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Vầng trăng đã yên lặng lên tới đỉnh trời, tỏa trăm ngàn sợi tơ bạc xuống căn lầu nhỏ. Sắc trời màu lam tối trong veo, không một gợn mây. Sắt Sắt ngẩng đầu, nhìn qua khung cửa sổ, chút chốc thấy bầu trời chuyển sang trĩu nặng như đang ập xuống mắt nàng, trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy lồng ngực bức bối, bức bối đến mức không thể nào thở được.

Đúng lúc lòng dạ buồn bực, bỗng một cơn gió đêm lạnh giá mang theo tiếng tiêu uyển chuyển truyền tới.

Tiếng tiêu trong trẻo dÂu Dương, quấn quít, âm thanh ma mị đi thẳng vào trái tim nàng. Tiếng tiêu và tiếng sáo vốn thường bi thương u oán, giai điệu nghẹn ngào luôn khiến người nghe cảm thấy bi thương. Tiếng tiêu lúc này tuy chỉ loáng thoáng, nhưng lại không hề che dấu tình ý miên man, nghe như tiếng giãi bày tâm sự của tình nhân dành cho nhau vậy. Không chút bi thương mà giống như trái tim nồng nhiệt, từng tiếng một quyến luyến không rời.

Khúc nhạc vang lên đó chính là khúc Phượng cầu hoàng.

Dạ Vô Yên lúc này đang đứng bên ngoài cửa sổ thổi khúc Phượng cầu hoàng khiến Sắt Sắt cảm thấy trái tim mình không ngừng đập mạnh.

Đêm nay, Dạ Vô Yên không rời đi, mà cố tình lưu lại trên Thủy Long Đảo. Lý do của chàng là, khi tới đây ngồi thương thuyền của Âu Dương Cái, giờ thuyền của hắn đã đi rồi, chàng không có thuyền để về, thế nên đành lưu tạm trên Thủy Long Đảo.

Lý do của chàng đương nhiên Sắt Sắt không tin, đường đường Lầu chủ Xuân Thủy Lầu hắn không thiếu một chiếc thuyền, Thủy Long Đảo của nàng cũng thế. Nhưng chàng không đi, lại đêm hôm khuya khoắt, nàng cũng không tiện đuổi chàng. Sau đó Sắt Sắt liền sai Tử Mê chuẩn bị chăn gối, để Dạ Vô Yên ở trong phòng dành cho khách tầng dưới căn lầu mà nàng đang ở.

https://thuviensach.vn

Dù sao, trong tình cảnh nguy hiểm này, Dạ Vô Yên vẫn là người nàng tin tưởng nhất.

Nghe tiếng nhạc bồi hồi quyến luyến đó, Sắt Sắt chỉ khẽ cười, dao cầm của nàng đang bày trên cầm án bên cửa sổ. Sắt Sắt quay người nhẹ ngồi xuống, cúi đầu, dưới ánh trăng trong trẻo tràn qua khung cửa sổ, mười ngón tay thon thả vung lên vuốt nhẹ dây đàn, dây đàn rung lên, tiếng đàn nhanh chóng nổi lên.

Có điều nàng không quyến luyến khúc Phượng cầu hoàng kia, mà tự đánh khúc Phượng quy vân.

Chàng là phượng, nhưng nàng không nhất định phải là hoàng, vì thế, sau này họ không nhất phải loan phượng hòa minh.

Tiếng đàn theo gió bay đi, Dạ Vô Yên dường như ngay lập tức bắt được tiếng đàn bay bổng, tiếng tiêu liền đột ngột dừng lại. Chàng không ngờ Sắt Sắt lại không hợp tấu khúc Phượng cầu hoàng cùng chàng. Ngừng một lát, tiếng tiêu lại nổi lên, như muốn hòa cùng tiếng đàn của Sắt Sắt. Nhưng khi tiếng tiêu vút cao trong trẻo, tiếng đàn lại thấp xuống. Tiếng tiêu đuổi theo âm trầm thấp của tiếng đàn, rồi tiếng đàn đột ngột lại vút lên, dây đàn mỏng manh. Cứ thế, tiếng tiêu nổi lên, tiếng đàn thấp xuống, tiếng tiêu thấp xuống, tiếng đàn lại vút lên.

Tiếng tiêu đuổi theo tiếng đàn, giống như hải âu đuổi theo sóng biển, còn sóng biển lại lúc cao lúc thấp, có lúc cuồn cuộn dâng trào, có khi lại yên tĩnh phẳng lặng. Cứ như thế, khúc Phượng cầu hoàng thổi rất lộn xộn, khúc Phượng quy vân đánh cũng vô cùng rời rạc.

Khúc cầm tiêu hợp tấu này chẳng hề có chút nào vui vẻ của loan phượng hòa minh.

Tiếng đàn tan đi, tiếng tiêu đột nhiên ngừng lại, nhưng rồi vẫn tiếp tục, tuy đã khôi phục lại nhịp điệu ôn hòa như trước, thâm tình dạt dào, không

https://thuviensach.vn

hề ngừng nghỉ, dù vậy cũng thêm mấy phần bi thương u oán.

Sắt Sắt đứng dậy, khóe môi không đừng được nở nụ cười cay đắng. Nàng quay người về nằm lại trên giường, ngoài cửa tiếng tiêu như ma mị vẫn không ngừng vang lên như suối chảy trong đêm thanh vắng.

Có lẽ thổi mệt rồi, chàng cũng sẽ phải đi nghỉ thôi. Nhưng Dạ Vô Yên dường như không thấy mệt, tiếng tiêu không hề có ý định ngừng lại. Sắt Sắt tự nhiên không sao ngủ được, đến gần quá nửa đêm, Sắt Sắt không thể chịu nổi tiếng tiêu vấn vít đó nữa, liền khoác áo đi ra ngoài.

Lúc này đang là tháng Mười, đêm trên Thủy Long Đảo rất lạnh. Sắt Sắt khoác áo, bước xuyên qua rừng hoa lá rụng đầy, tới điểm bắt nguồn của tiếng tiêu. Khi Sắt Sắt ra khỏi rừng hoa, phía trước mặt là khu đất rộng, trồng nhiều khóm hoa thấp, hương thơm ngọt ngào tràn ngập khắp không gian.

Dạ Vô Yên đang ngồi trên một phiến đá xanh, hai tay cầm tiêu, thổi mãi không ngừng, tiếng tiêu cực kỳ dÂu Dương trầm bổng.

Hình ảnh trong quá khứ khi chàng thổi tiêu tại Lâm Giang Lầu đột ngột quay lại, lúc đó hai người mới quen nhau, chỉ là ngẫu nhiên mà cầm tiêu hợp tấu, nhưng lại cực kỳ ăn ý, như áo trời không thấy đường may, khiến trái tim nàng lúc đó ngập tràn cảm khái.

Lúc này đây, trăng sáng trời trong, chàng ngồi dưới ánh trăng trắng tinh khiết, bộ y phục trắng trên người như hòa cùng ánh trăng, làm nổi bật mái tóc đen như lĩnh sau lưng chàng đang không ngừng tung bay.

Sắt Sắt đứng dưới gốc cây cách chỗ chàng đứng vài bước chân, chăm chú nhìn chàng đang thổi tiêu dưới ánh trăng. Tóc chàng rủ xuống, che đi một phần dung nhan trác tuyệt, nhưng Sắt Sắt vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được nỗi buồn thương và cô đơn của chàng.

https://thuviensach.vn

Vầng trăng treo trên bầu trời sau lưng chàng vừa trong vừa to, dường như cũng thấm đẫm tâm tư của chàng, trong trẻo lặng lẽ tới mức khiến người ta cảm thấy ưu tư.

Nàng không hòa theo khúc nhạc của chàng, nhưng chàng vẫn không phiền lòng mà tiếp tục thổi khúc Phượng cầu hoàng hết lần này tới lần khác. Khúc nhạc mang niềm vui đó dường như đã bị chàng thổi tới mức bi ai.

"Dạ Vô Yên, đừng thổi nữa!" Sắt Sắt từ sau thân cây chầm chậm bước ra, đi qua người Dạ Vô Yên rồi mới dừng lại. Ánh trăng vương khắp người chàng, nhẹ nhàng phủ lên ngũ quan thâm trầm của chàng, tạo thành một bóng đen mờ ảo.

Tay Dạ Vô Yên thoáng run lên, chàng khẽ bỏ cây tiêu trên môi xuống, khúc nhạc đẹp đẽ cũng dừng lại, thanh âm cuối cùng dần tan trong gió.

Ánh mắt chàng chăm chú nhìn rừng cây dưới ánh trăng phía trước, hờ hững nói: "Nàng tới rồi." Ngữ khí thản nhiên bình tĩnh, dường như đã liệu trước việc nàng sẽ tới.

"Sáng sớm mai ta sẽ rời khỏi đây!" Dạ Vô Yên quay đầu lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn như muốn khóa chặt lấy dung nhan Sắt Sắt. Tuy cực kỳ quyến luyến, nhưng chàng không thể cứ ở mãi trên Thủy Long Đảo. Đêm nay, chàng chỉ muốn nhìn nàng lâu thêm một chút. Từ sau khi trùng phùng, mỗi lần chàng và nàng gặp nhau đều rất vội vã. Nhưng xem ra lần nào nàng cũng vì bị cưỡng ép mà tới gặp chàng, hơn nữa, còn cự tuyệt cùng chàng cầm tiêu hợp tấu.

Sắt Sắt nhẹ "ừ" một tiếng, "Được, vậy huynh bảo trọng!" Nàng khẽ cười, hàng lông mi dài che đi những tình cảm đang dâng lên trong đáy mắt.

Dạ Vô Yên nheo mắt, đôi mắt sâu thẳm của chàng thật muốn nhìn thấy những tình cảm dù là nhỏ nhất ánh lên trong mắt nàng, "Sắt Sắt, đến khi

https://thuviensach.vn

nào nàng mới có thể lại cùng ta cầm tiêu hợp tấu?" Khuôn mặt chàng đầy mong chờ, dùng chất giọng trầm ấm êm ái như lụa hỏi nàng.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng khựng lại, nàng ngước mắt đáp một cách lạnh nhạt: "Cả đời này e rằng vĩnh viễn không bao giờ có thể nữa đâu!" Thực ra từ lâu, trong lòng Sắt Sắt đã không còn trách chàng, nhưng muốn nàng lại một lần nữa đón nhận chàng xem ra có chút khó khăn. Lúc này chàng khởi sự, nếu thành công, chàng sẽ ngồi vào vị trí Đế vương, khó tránh khỏi hậu cung đầy rẫy phi tần.

Dạ Vô Yên nghe vậy, ánh mắt bỗng tối sầm lại.

"Sau này nếu huynh làm Hoàng đế, ta chỉ muốn làm một Long Nữ tự do ngoài Đông Hải, mong huynh đừng phát binh tới thảo phạt ta là được." Nàng cười đáp, đôi mắt trong trẻo lấp lánh dưới ánh trăng, như một dòng suối trong suốt.

Dạ Vô Yên nghe vậy, đôi mắt lóe lên những tia sáng kỳ lạ, nóng rực loang loáng, chàng nhìn Sắt Sắt hồi lâu rồi mới than dài một tiếng, trầm giọng nói: "Sắt Sắt, nàng có biết từ nhỏ tới giờ, nguyện vọng lớn nhất của ta là gì không?"

Nguyện vọng lớn nhất?

Là người hoàng tộc, nguyện vọng lớn nhất của chàng đương nhiên là đế vị cửu ngũ chí tôn rồi. Bao năm nay chàng lập biết bao công trạng ngoài biên ải, lẽ nào không phải vì muốn được phụ hoàng của chàng coi trọng, để một ngày có thể thay ngôi vị Thái tử hay sao? Chàng dựng lên Xuân Thủy Lầu, lẽ nào chẳng phải để một ngày có thể giúp chàng đăng cơ làm Hoàng đế? Bây giờ, sắp khởi sự, lẽ nào chàng không phải vì chiếc ghế rồng đó sao? Tuy nói chàng muốn báo thù cho Mẫu phi, nhưng không thể phủ nhận, đế vị là thứ mà chàng có thể lấy được.

Đó đương nhiên là nguyện vọng lớn nhất của chàng rồi?!

https://thuviensach.vn

Nhưng khi nghe thấy chàng hỏi, Sắt Sắt lại cảm thấy có lẽ không phải vậy.

Tuy Dạ Vô Yên chưa bao giờ nói với nàng, nhưng dựa vào những gì nàng hiểu về chàng, dường như chàng chưa bao giờ muốn có được ngôi vị Hoàng đế, và cũng là người không cam lòng để quyền lực bó buộc.

Dạ Vô Yên nhìn những tình cảm không ngừng thay đổi trong mắt Sắt Sắt, ngấm ngầm đoán được nàng đang nghĩ tới điều gì.

Chàng than dài một tiếng rồi trầm giọng nói: “Sắt Sắt, hoàng vị và báo thù đều không phải là tâm nguyện lớn nhất của ta. Có lẽ nàng không biết, ta vốn không thích được sinh ra trong nhà đế vương, thậm chí ta căm ghét thân phận và huyết thống hoàng thất của mình. Nếu có thể chọn, ta thà rằng mình không phải là Hoàng tử, tiếc là ta – không có quyền lựa chọn. Trong thiên hạ, có người đàn ông nào không mong muốn được một tay nắm cả giang sơn, quyền nghiêng trời đất, nhưng ta thực sự không muốn vậy!”

Sắt Sắt chau mày không nói gì, phía sau quyền lực tối cao luôn là nỗi cô đơn bất lực và tàn nhẫn, nàng có thể tưởng tượng được. Nhưng cho dù như vậy, cảm giác được nắm cả thiên hạ vẫn khiến người ta bon chen không biết mệt mỏi.

“Thực ra tâm nguyện lớn nhất của ta chỉ là tìm một nơi non xanh nước biếc, dựng mấy gian nhà cỏ, trước nhà, sau nhà trồng hoa, không cần quý giá quá nhưng lại tươi tắn rực rỡ. Sau đó sẽ kiếm mấy mẫu đất, sáng sáng cày bừa, tối về nghỉ ngơi. Chờ khi tới tuổi lấy vợ, sẽ tìm một hồng nhan tri kỷ mình thực lòng yêu thương kết thành phu phụ, hai người ân ái, lại sinh thêm mấy đứa trẻ đáng yêu. Có con gái, có con trai, sau đó, nhìn chúng vô lo vô nghĩ lớn lên. Khi chúng tự lập rồi, ta sẽ không làm ruộng nữa, cùng vợ ngắm nhìn đám con cháu đầy nhà.” Dạ Vô Yên nói đầy mong mỏi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nghe vậy, trong lòng thoáng ngơ ngẩn, chỉ mong tìm một hồng nhan tri kỷ, mặc áo nâu, ẩn cư trong núi sâu, giống như Đào Tiềm[1] chồng vác cày đi trước, vợ vác cuốc theo sau. Thực ra đối với những người bình thường mà nói, đó là nguyện vọng quá đỗi giản dị, không có gì khó khăn thực hiện cả. Nhưng không ngờ đó lại là tâm nguyện lớn nhất đời của Dạ Vô Yên.

[1] Hiệu Uyên Minh, tự Nguyệt Lượng, biệt hiệu Ngũ liễu tiên sinh, người đất Tầm Dương, nay thuộc huyện Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc.Ông lánh đời, tìm thú vui ở sách, rượu, ruộng đồng và làm văn để tiêu khiển, tỏ chí mình.

“Đây thực ra vốn là nguyện vọng rất dễ thực hiện!” Sắt Sắt cười nhạt nói.

“Phải, nhưng với ta, chỉ sợ không bao giờ có thể thực hiện được.” Dạ Vô Yên khẽ nói, rồi đau khổ nhắm mắt lại, từng lời từng chữ đều như gai nhọn cắm sâu vào trái tim, khiến chàng như nếm lại một lần nữa bao nhiêu cay đắng khổ sở suốt chừng ấy năm.

Chàng biết, thiên hạ này có bao nhiêu người ngưỡng mộ thân phận Hoàng tử của chàng, nhưng có ai biết rằng, trong thâm cung hiểm ác, chàng đã phải sống trong nỗi sợ hãi khiếp đảm thế nào? Những người ngưỡng mộ chàng chắc không hề biết, cũng chẳng thế nào tưởng tượng được, ngày nhỏ chàng phải sống ra sao!

Trước mắt chàng hiện lên những món cơm canh, điểm tâm đã bị tẩm độc, hình ảnh lúc uống những bát thuốc như chứa đựng đao kiếm sắc bén, còn cả những tiếng nguyền rủa độc ác nữa!

Năm xưa, khi chàng mới năm tuổi, còn ở độ tuổi ngây thơ trong sáng, tuy thông minh, nhưng vẫn không hiểu được sự tranh đoạt và dối gạt trong cung. Cùng là Hoàng tử của Phụ hoàng, nhưng chàng không hiểu vì sao các

https://thuviensach.vn

Hoàng tử khác luôn được Phụ hoàng sủng ái, khen ngợi, còn chàng lại bị lạnh nhạt. Cho dù chàng có thể hiện thế nào, Phụ hoàng cũng lạnh lùng không hề thay đổi.

Sau đó, chàng nghe nói là vì Mẫu phi của chàng không được sủng ái. Chuyện này thì chàng không hiểu, chàng thấy trong cung có rất nhiều phụ nữ, tuổi còn nhỏ, nhưng chàng đã biết phân biệt xấu đẹp, Mẫu phi của chàng không chỉ trong mắt chàng, mà trong mắt các cung nữ, thái giám là người phụ nữ sinh đẹp dịu dàng nhất, vậy vì sao lại không được sủng ái của Phụ hoàng chứ?

Mẫu phi của chàng không có danh phận, chỉ là một thị nữ hạ tiện bị nhốt vào lãnh cung. Nghe nói, nếu không phải vì sinh ra chàng, Mẫu phi của chàng e rằng đã bị ban cho cái chết từ lâu rồi.

Chàng lúc ấy chỉ là một đứa trẻ, không hiểu những suy nghĩ của người lớn, chàng chỉ biết Mẫu phi của chàng là người phụ nữ xinh đẹp và dịu dàng nhất trên đời. Nhưng Mẫu phi dường như không vui, năm chàng sáu tuổi, đột nhiên bà mắc bệnh lạ, rồi sau đó đột ngột qua đời một cách kỳ quái.

Chàng còn nhớ khi Mẫu phi chết đi, khóe miệng bà chảy ra một dòng máu màu xanh đen.

Lúc Phụ hoàng tới nhìn thân hình đã lạnh giá của Mẫu phi lần cuối, Dạ Vô Yên còn nhớ sắc mặt Phụ hoàng thâm trầm một cách đáng sợ, cả người ông dường như run lên. Ông nhìn hồi lâu, đến khi mắt nhòa lệ mới lạnh lùng nói với cung nữ: “Khiêng ra đi!” Sau đó, ông phất tay áo bỏ đi không thèm quay đầu nhìn lại.

Khoảnh khắc đó, bóng dáng vô tình và cương quyết của Phụ hoàng mãi khắc sâu trong tâm hồn non nớt của chàng.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều nói Mẫu phi qua đời vì mắc phải căn bệnh kỳ lạ, chàng còn nhỏ tuổi, cũng cho là vậy. Mãi về sau này, chàng ăn miếng bánh đó, lục phủ ngũ tạng bắt đầu đau đớn, rồi khóe miệng cũng chảy ra thứ máu màu xanh đen như vậy.

Ngự y nói chàng trúng độc.

Lúc đó chàng mới biết, hóa ra chàng cũng giống Mẫu phi, bị người ta ngấm ngầm hạ độc.

Lúc đó, ngự y nói độc chàng trúng phải quá nặng nên không thể cứu được.

Chàng nằm trên giường rất lâu, hôn mê đến mức nửa mơ nửa tỉnh, trong bóng đen vô tận và sự giày vò của nỗi đau đớn, chàng sợ hãi chờ đợi cái chết.

Nhưng chàng đã trụ lại được, giống như kỳ tích, chàng vẫn có thể tiếp tục sống.

Sau đó, những ngày tháng như vậy diễn ra như cơm bữa, đầu độc, ám sát, khi công khai khi ngấm ngầm, chàng luôn cho rằng mình không thể nào tiếp tục sống được nữa. Vừa hay lúc đó Hoàng tổ mẫu tới đón chàng về nơi ở của bà.

Tuy được Hoàng tổ mẫu bảo vệ, nhưng chàng vẫn biết ở trong cung, mình không phải là một đứa trẻ được yêu thương. Mặc dù sống trong cung cấm xa hoa, nhưng vĩnh viễn chàng chẳng bao giờ được tới những nơi trang trọng. Lúc đó chàng không hiểu được vì sao lại như vậy!

Ngoài Hoàng tổ mẫu, người duy nhất chàng có thể tin tưởng là Thái giám Hàn Sóc. Chàng đã từng cứu mạng ông ta.

https://thuviensach.vn

Chàng không biết mình có thể sống trong cung bao lâu, phải chịu đựng tới khi nào? Và lúc nào mới đến lúc tận cùng?

Năm mười tám tuổi, chàng liền xin đi trấn thủ biên cương phía Tây, rời xa Hoàng cung mà chàng vô cùng căm hận.

Trên đường đi, chàng đã phải chịu biết bao nhiêu trận hành thích bức hại điên cuồng, cuối cùng chàng cũng hiểu nguyên nhân vì sao Mẫu phi của mình không được sủng ái, sinh được Hoàng tử rồi mà vẫn không được phong hiệu.

Mẫu phi của chàng là Côn Luân Tỳ, lại đã từng là vợ của Tiên hoàng Khánh Tông Hoàng đế. Sau khi Gia Tường Hoàng đế giết huynh đoạt vị, liền biến các phi tần của Khánh Tông Hoàng đế làm cung nữ, trong đó có cả Mẫu phi của chàng.

Chàng nắm chặt nắm đấm, nét mặt cực kỳ trầm tĩnh, những lời đã nén trong lòng suốt mười mấy năm, mãi vẫn không thể chia sẻ cùng ai cứ cuộn lên không ngừng. Đêm nay, trước mặt Sắt Sắt, chàng muốn nói hết mọi điều. Bởi nàng là người phụ nữ mà chàng tin tưởng.

“Họ coi trọng Hoàng cung như thế, nhưng ta chưa bao giờ đoái hoài tới chiếc lồng cao quý nơi lầu son gác tía đó! Ta chỉ muốn cầm kiếm đi tới tận chân trời, du ngoạn khắp giang sơn, và có cho riêng mình một cuộc sống tự do tự tại.” Chàng cười nhạt rồi lạnh nhạt nói.

Chàng lạnh nhạt kể lại mọi việc, giống như đang kể lại một câu chuyện trong nhà người khác. Nhưng càng lạnh nhạt bao nhiêu, Sắt Sắt lại càng có thể tưởng tượng ra những chuyện năm xưa kinh tâm động phách bấy nhiêu.

Sắt Sắt nhìn khuôn mặt tuấn tú nho nhã của Dạ Vô Yên dưới ánh trăng, nhìn nỗi đau sâu thẳm trong đôi mắt chàng, nhìn nụ cười nhạt đầy bất lực của chàng, lần đầu tiên nàng thực sự cảm thấy nó như là chuyện của chính mình, nỗi đau của chàng, sự cô đơn của chàng, sự bất lực đến mức tuyệt

https://thuviensach.vn

vọng của chàng như những cảm xúc đang diễn ra trong chính con người nàng vậy.

Chàng là chú chim liệng trên trời cao, vô cùng cao ngạo, thân trong Hoàng tộc, nhưng lại coi phú quý quyền lực như bùn đất. Khi nàng thấy cuộc sống giản dị tự nhiên ở Xuân Thủy Lầu, nàng cũng đã cảm nhận được điều đó.

Đây là lần đầu tiên sau khi quen biết nhau, nàng và Dạ Vô Yên lại tâm sự gần gũi như vậy. Sắt Sắt chưa bao giờ biết, từ nhỏ Dạ Vô Yên lại phải chịu nhiều đau khổ như thế. Nghĩ lại, lúc chàng chỉ nhỏ như Triệt Nhi, đã phải sống trong thâm cung, lúc nào trong lòng cũng lo lắng sợ hãi. Chàng có thể tiến tới mức như ngày nay, quả thực không dễ dàng. Năm xưa, một người yếu ớt bệnh tật như chàng cầm quân tới trấn thủ biên quan, lúc đó, ai có thể ngờ chàng sẽ khải hoàn quay về? Nhưng chàng đã làm được!

Chàng luôn che giấu nỗi cô đơn của mình sau vẻ ngoài cao ngạo, cho dù phải chịu đựng nỗi đau, nhưng chàng chưa bao giờ để lộ cho người khác biết.

Gió đêm thổi tấm áo chàng, trong đêm tối, tấm áo cuốn lên cô đơn mà buồn bã.

Bất giác, phương Đông đã chuyển sang màu trắng xám, mặt trời dần nhô lên, khắp không gian là một màu trắng sữa, nhìn tiết trời, chắc chắn hôm nay thời tiết nhất định sẽ rất đẹp.

Sắt Sắt thực sự không dám tin trời lại sáng mau đến thế, và nàng đã cùng Dạ Vô Yên ngồi đây suốt nửa buổi đêm.

Sắt Sắt quay đầu thấy Dạ Vô Yên vẫn đang nhìn mình, trong màn sương sớm, đôi mắt đẹp gợn lên từng hồi sóng mắt long lanh, trong sáng đến mức nhìn thấu gan ruột, khuôn mặt tuấn tú mơ hồ, nhưng lại tươi sáng trong làn sương sớm.

https://thuviensach.vn

“Thuyền đón ta sắp tới rồi, ta phải đi đây, nàng nhớ bảo trọng. Chuyện của Vô Nhai, ta sẽ điều tra rõ ràng.” Chàng đứng dậy, dịu dàng nói, đưa tay ra nắm lấy tay nàng, hơi dùng sức, kéo nàng vào lòng.

Vốn định làm quân tử một lần, chỉ ôm trước khi li biệt, nhưng cuối cùng chàng không nhẫn nhịn được, liền ghé sát vào cổ nàng, nín thở, đôi môi mỏng ấm áp không ngừng chà xát trên phần cổ hơi lạnh của nàng, một lúc sau mới buông nàng ra, vội vã rời đi.

Sáng sớm trên đảo hơi lạnh, màn sương trắng mỏng manh quấn quanh, bóng hình Dạ Vô Yên xa dần trong sương sớm, rồi dần bị làn sương che khuất.

Trụy Tử và Phụng Miên đã dậy, đang đi bộ tới, xa xa thấy Dạ Vô Yên vội vã rời đi, Trụy Tử liền thi lễ với Sắt Sắt, rồi vội vã đuổi theo.

“Cô không đi tiễn ư? Lần này đi rồi không biết bao giờ mới được gặp lại?” Phụng Miên lại gần Sắt Sắt, quan tâm hỏi.

Sắt Sắt cười nhạt, tóc và lông mi lúc này đều đọng những hạt nước của sương đêm, khiến nàng như một đóa hoa còn ngậm sương.

“Phụng Miên, ngươi tiễn họ ra khỏi đám đá ngầm đi, lát sau ta sẽ đi theo!” nàng vội vã quay người, đi xuyên qua rừng hoa về phía căn lầu nhỏ.

Một chiếc thuyền lớn nhẹ nhàng đậu trên mặt biển phía trước. Phụng Miên chèo chiếc thuyền nhỏ, xuyên qua đám đá ngầm, đưa Dạ Vô Yên và Trụy Tử tới chỗ chiếc thuyền lớn.

Mặt trời đỏ rực nhô lên khỏi mặt biển, chỉ trong khoảnh khắc, sương trắng tan hết, đất trời lại sáng rõ. Ánh mặt trời lấp lánh chiếu rọi trên mặt biển dạt dào sóng vỗ.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên đứng ở mũi thuyền, ánh bình minh nhuộm một lớp màu đỏ lấp lánh lên tấm áo trắng của chàng, nhìn đẹp đẽ vô ngần. Tấm áo khẽ cuộn tung lên trong gió, nhìn cực kỳ phiêu diêu. Mặt trời rực rỡ trong sóng nước, khiến chàng như thiên thần đang hiên ngang đứng.

Chiếc thuyền lớn nhanh chóng khởi hành, bỗng có tiếng đàn từ trên đảo vọng tới.

Dạ Vô Yên đứng trên sàn thuyền, đôi mắt đột nhiên ánh lên những tia nhìn rực rỡ đầy ắp sự dịu dàng nhìn về phía xa.

Trên khối đá lớn ven biển, Sắt Sắt đang ngồi trên một tảng đá lớn, tấm áo trắng nàng mặc không ngừng tung bay, Trước mặt nàng là cầm án, những ngón tay ngọc ngà khẽ gảy, tấu lên khúc đàn “Phá trận tử”.

Tiếng đàn trong trẻo dÂu Dương, khúc nhạc hùng tráng hoa mỹ, xuyên qua ánh sáng bình minh, làm kinh động những chú hải âu khắp xa gần, mang theo khí thế thiên binh vạn mã, như lăng vân tráng chí của đấng nam nhi vút thẳng tới trời cao.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bày Mưu Lập Kế

Ngày hai mươi lăm tháng mười, Mặc Thành.

Ở Nam quốc vẫn đang là mùa thu, nhưng ở Mặc Thành, gió bắc lạnh lẽo đã bắt đầu thổi tới. Trận tuyết đầu tiên vừa dứt, đất đai phía Bắc đã khô cứng lạnh giá, cỏ cây đều đã rụng hết lá, chỉ còn những cành cây trơ trụi, bên trên phủ một lớp tuyết mỏng, giống như chỉ sau một đêm gió xuân Giang Nam thổi tới làm rơi hoa lê trên ngàn vạn cành cây, lấp lánh mà mỹ lệ.

Trên trời mây phủ kín mít, lại bắt đầu một trận tuyết lớn. Từng bông tuyết rơi xuống mặt người, hơi lạnh lập tức thấm vào da thịt.

Cả Tuyền Vương Phủ bị bao phủ một bầu không khí nặng nề vì lão Thái hậu đột nhiên qua đời và Tiên hoàng lâm bệnh nặng, Tuyền Vương đau khổ vô cùng, đã nằm trên giường bệnh suốt mấy ngày qua. Vì thế, sắc mặt của tất cả thị vệ và thị nữ trong phủ đều vô cùng nặng nề, chẳng ai nói với ai một lời.

Trong phòng ngủ của Dạ Vô Yên dưới đất phủ một lớp thảm dày, cả căn phòng đều vô cùng ấm áp. Ánh đèn mờ ảo, Dạ Vô Yên ngồi tựa trên giường, tay cầm chén trà khẽ đưa lên miệng nhấp một ngụm.

Bộ hạ đắc lực của chàng Trương Tử Hoàn Trương tướng quân đang ngồi trên chiếc ghế bát tiên bên cạnh, đôi mắt sáng như sao nhìn Dạ Vô Yên một lượt từ trên xuống dưới, thở phào một hơi, cười nói: “Vương gia,

https://thuviensach.vn

cuối cùng ngài cũng chịu trở về, mấy ngày nay mạt tướng ngày nào cũng giả làm Vương gia nằm trên giường bệnh, đúng là mệt muốn chết.”

Mấy ngày nay Dạ Vô Yên tới Thủy Long Đảo, ngoài mấy thuộc hạ tâm phúc ra, người ngoài không một ai hay biết. Từ khi Dạ Vô Yên bị tước binh quyền, chức Tướng quân của Trương Tử Hoàn cũng chỉ để làm chơi, vì thế Dạ Vô Yên liền lệnh cho ông ta đóng giả làm chàng, nằm trên giường giả ốm.

Chuyện này đúng là làm khổ Trương Tử Hoàn, suốt ngày bị nhốt trong căn phòng ấm áp, lại không được ra ngoài, một người đã quen chinh chiến như ông ta, phải sống cuộc sống như vậy thực vô cùng khó chịu.

Dạ Vô Yên nhấp một ngụm trà nữa, đôi mắt ẩn sâu làn hơi nước, mờ ảo lóe lên sự tinh anh, khóe môi chàng nở nụ cười nhạt, hỏi một cách thờ ơ: “Lẽ nào còn mệt hơn việc ngươi phải ra trận giết địch sao?”

Trương Tử Hoàn gật đầu đáp: “Đúng vậy, mấy ngày nay, thực chẳng thoải mái bằng việc thuộc hạ ra trận giết địch.” Đang nói, bỗng nghe thấy bên ngoài Noãn Các có tiếng thị vệ truyền tới, “Vương gia, có cấp báo từ kinh thành truyền tới.”

Dạ Vô Yên nghe vậy, lông mày liền chau sít lại, đôi mắt đen láy sâu thẳm khiến người khác chẳng thể nào nhìn rõ tâm tư,ngoài mặt là nụ cười khó hiểu như có như không, chàng buông chén trà xuống, trầm giọng nói: “Truyền vào!”

Cấp báo đêm khuya, nhất định là tin tức quan trọng. Không đầy thời gian uống hết một chén trà, một thám báo mình mặc đồ đen, dáng vẻ mệt nhọc tiến vào cung kính bái kiến chàng. Khuôn mặt hắn ta vô cùng mệt mỏi, đôi mắt đầy tia máu, ngay cả giày cũng đầy vết bùn, tóc vẫn còn những bông tuyết chưa tan, rõ ràng là mấy ngày nay đi không nghỉ, chạy suốt đêm tới đây.

https://thuviensach.vn

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Dạ Vô Yên hỏi một cách hờ hững, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt.

Thám báo đó sắc mặt trở nên nặng nề: “Vương gia, thuộc hạ có cấp báo. Hoàng đế đã lệnh cho Cố Vĩnh và Tân Đạt thống lĩnh binh mã tới bắt Vương gia! Bây giờ dưới trướng Vương gia không có một binh một tướng nào, tốt nhất ngài nên tính toán trước, chỉ mấy ngày nữa thôi, đại quân sẽ tới Mặc Thành.”

Dạ Vô Yên nghe vậy, cười rất thoải mái, nói: “Lấy lý do gì?”

Tên thám báo liền đáp: “Nói là hiện giờ Tiên hoàng bệnh nặng, đều là do Vương gia là hại, muốn bắt Vương gia về kinh hỏi tội.”

“Được, Bản vương biết rồi.” Nói rồi, chàng dặn dò Sính Đình tìm người chăm sóc cho thám báo đó.

Trương Tử Hoàn ngồi trên ghế nghe vậy liền đứng dậy, trầm giọng nói: “Vương gia, đã tới lúc khởi sự rồi.”

Dạ Vô Yên chỉ khoanh tay đứng đó, khóe môi nở nụ cười nhạt như có như không, thần thái điềm tĩnh, dường như đã liệu trước việc như thế này sẽ xảy ra. Ánh mắt chàng chăm chú, giọng nói trầm ngâm: “Tử Hoàn, truyền lệnh xuống, gọi các bộ tướng tới nghị sự sảnh bàn việc.”

Đêm đó, đèn đuốc trong nghị sự sảnh sáng tới tận đêm khuya.

Sáng sớm ngày thứ hai, tuyết đã ngừng rơi, nhưng sắc trời vẫn một màu ảm đạm. Cây hàn mai trước sân sau một đêm gió tuyết đã có thêm mấy nụ chờ nở, tỏa ra mùi thơm thanh khiết nồng đợm.

Linh Lung luôn ở bên hầu hạ Y Lãnh Tuyết bưng một bát canh sâm tới phòng ngủ của Dạ Vô Yên.

https://thuviensach.vn

“Vương gia,” Linh Lung đặt bát canh sâm lên bàn, khẽ cười nói: “Y cô nương tự tay nấu canh sâm, ít nhiều xin Vương gia cũng nên dùng một chút.”

“Vương gia, xem ra nàng ta vẫn còn tình ý với ngài, trong lá thư này vẫn chưa nói ra chuyện Xuân Thủy Lầu.” Linh Lung nói.

Dạ Vô Yên lại chẳng coi vào đâu, thực ra chuyện Xuân Thủy Lầu, Y Lãnh Tuyết không nói ra là rất thông minh, vì cho dù nói ra, nàng ta cũng không tìm được đến đó.

“Xem ra, bây giờ là lúc để mẹ con nàng ta đoàn tụ rồi, Linh Lung, lát nữa Bản vương sẽ cho hai mươi hộ vệ đưa Y Lãnh Tuyết về Bắc Lỗ Quốc, ngươi theo bọn họ luôn nhé. Nếu có thể thì ở lại chăm sóc cho nàng ta.” Dạ Vô Yên nói một cách hờ hững.

“Vương gia vẫn để nô tì hầu hạ nàng ta sao? Nàng ta đi rồi, còn có thể xảy ra chuyện gì nữa?” Linh Lung vốn rất khâm phục Y Lãnh Tuyết, vì mấy năm trước, khi nàng ta đi theo Dạ Vô Yên, đã tận mắt chứng kiến nàng ta đi tìm thiên sơn tuyết liên cho Dạ Vô Yên, cứu được tính mạng chàng. Có điều, Chủ nhân của nàng ta là Dạ Vô Yên, vì thế, mấy lần Y Lãnh Tuyết bán đứng Dạ Vô Yên khiến nàng ta không thể tiếp tục đi theo ủng hộ Y Lãnh Tuyết được nữa.

“Chẳng phải ngươi rất thích hầu hạ nàng ta sao?” Dạ Vô Yên nhướng mày hờ hững hỏi.

Trong khoảnh khắc, Linh Lung cảm thấy hoàn toàn sụp đổ: “Chẳng phải Vương gia nói nô tỳ phải tận tâm hầu hạ nàng ta, để moi lấy tin tức bí mật.” Ngừng lại một lát, nàng ta lại nói tiếp: “Vương gia, nếu nàng ta vẫn không đi, nên làm thế nào?”

Dạ Vô Yên khoanh tay đi lại trước cửa sổ, trầm giọng nói: “Ngươi đi gọi nàng ta đến gặp Bản vương!”

https://thuviensach.vn

“Vâng!” Linh Lung chậm rãi bước ra. Một lát sau, bên ngoài liền truyền lại tiếng bước chân nhẹ nhàng, Y Lãnh Tuyết đã tới.

Vén tấm rèm cửa, hơi ấm trong phòng phả tới, không khí lạnh giá bên ngoài nhanh chóng bị đẩy lùi.

Ánh mắt Y Lãnh Tuyết nhìn quanh, một lúc mới thấy Dạ Vô Yên đang đứng bên cửa sổ. Tuy chỉ thấy bóng dáng cao ráo của chàng từ phía sau lưng, nhưng trái tim nàng ta vẫn đập rất mạnh. Nàng ta đã lâu chưa được gặp chàng, mấy ngày nay nghe nói chàng bị ốm, bệnh tình nghiêm trọng, nhiều lần đến thăm nhưng đều bị đuổi về. Nhưng hôm nay chàng lại đột nhiên bảo Linh Lung gọi tới khiến trong lòng nàng cảm thấy thấp thỏm bất an.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng ta lại ngấm ngầm sợ hãi chàng đến thế. Chàng không còn là vị hoàng tử đáng thương dễ dàng bị người khác ức hiếp như năm xưa nữa, cũng không còn là người đàn ông luôn ngưỡng mộ kính trọng trước phong thái tuyệt trần của nàng ta như trước kia.

Chàng đã thay đổi rồi! Thay đổi đến mức mỗi lần gặp chàng, nàng ta đều thấy thấp thỏm không yên!

“Yên, chàng tìm ta?!” Y Lãnh tuyết thấy Dạ Vô Yên vẫn chăm chú nhìn cành hàn mai đang chớm nở ngoài cửa sổ, cuối cùng cũng nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Dạ Vô Yên chầm chậm quay đầu, dùng đôi mắt sáng trong sắc bén của mình nhìn chằm chằm vào Y Lãnh Tuyết, trên khuôn mặt tuấn tú tuyệt luân của chàng nở nụ cười nhạt, nhẹ như sương khói. Chàng hờ hững nói: “Lãnh Tuyết, nàng lại đây nhìn xem.”

Y Lãnh Tuyết thấy trong giọng điệu của chàng không có sự lạnh lùng ghê gớm, trái tim nàng ta khẽ run, như bị thôi miên, liền chầm chậm bước

https://thuviensach.vn

tới bên chàng, nhìn theo ánh mắt chàng về phía cây hàn mai bên ngoài cửa sổ.

Dưới lớp tuyết mỏng, từng đóa hoa đã chớm nở, cánh hoa xòe ra, thấp thoáng lộ ra lớp nhị màu vàng tươi. Trên cánh hoa còn đọng một lớp tuyết mỏng, băng thanh ngọc khiết, trong sáng rực rỡ, liên tục toát ra làn hương thơm thanh khiết thấm vào lòng người.

Rất đẹp, rất thuần khiết, rất mê người.

Trước đây, nàng ta cũng rất thích ngắm hoa, có điều mấy năm nay, dường như nàng ta đã không còn tâm trạng đó nữa.

“Lãnh Tuyết, trong lòng Bản vương, nàng đã từng giống như thiên sơn tuyết liên và hàn mai trong tuyết, băng thanh ngọc khiết, cao quý thoát tục. Nàng như nữ thần mặt trăng, là bông hoa lộng lẫy chốn nhân gian, là nữ thần mà con dân Bắc Lỗ Quốc sùng bái, cũng là một cô gái đáng để cho Yên khâm phục! Lẽ nào nàng không muốn trở lại làm một con người như thế nữa ư?” Dạ Vô Yên khẽ nói, giọng điệu mang một nỗi buồn vô hạn.

Y Lãnh Tuyết nghe lời chàng, trong lòng vô cung chấn động, đôi mắt lạnh lùng đang nhìn hàn mai liền quay lại nhìn trên khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ không một tì vết của Dạ Vô Yên.

“Vương gia, lẽ nào đóa hoa đã bị giẫm đạp rồi mà vẫn có thể băng thanh ngọc khiết, cao quý thoát tục được nữa ư?” Trong đôi mắt hạnh của Y Lãnh Tuyết dội lên từng đợt sóng cuồng nộ.

Dạ Vô Yên chau mày, chậm rãi nói: “Cho dù hoa mai rơi xuống bùn, vẫn thơm hương như thế. Nhưng nàng đã thay đổi rồi, đó là điều khiến ta đau lòng nhất. Lãnh Tuyết, chuyện đã qua rồi, sao nàng vẫn không thể quên đi?”

https://thuviensach.vn

Y Lãnh Tuyết ngước mắt nhìn lên, trong ánh mắt ngập tràn sự oán hận, nàng ta nói bằng giọng điệu thê lương: “Được, ta có thể xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra, vậy còn Vương gia thì sao? Chàng có thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra được không? Nếu không phải vì ta đã thất thân, Giang Sắt Sắt sao có thể đoạt mất chàng từ bên ta được? Không phải vậy sao? Vì ta từ một đóa tuyết liên cao quý rơi xuống đã thành bùn nhơ, vì vậy, huynh mới quay sang Giang Sắt Sắt, đúng không?”

Dạ Vô Yên nghe vậy hoàn toàn chết lặng!

Chàng đã giải thích nhiều lần với nàng ta, người chàng yêu là Giang Sắt Sắt, đối với nàng ta trước đây chỉ là sự ngưỡng mộ. Nhưng chàng không ngờ trong trái tim nàng ta lại có những suy nghĩ như vậy. Nàng ta cho rằng mình bị thất thân mà chàng mới không thích nàng ta nữa!

“Tình yêu thực sự sẽ không mất đi vì chuyện thất thân đâu! Lãnh Tuyết, xin lỗi, có lẽ ta chưa từng yêu nàng. Đêm trong Đại hội Tế trời đó, nàng nói với ta khi ở trong trướng rằng nàng muốn làm Tế Tư. Khi ra đi, nàng hôn ta, nhưng chính nụ hôn đó đã làm ta hiểu rằng, người mà trong lòng ta thực sự yêu thương, không phải là nàng!” Dạ Vô Yên khẽ than thở.

Nụ hôn đó?!

Đôi mắt đẹp đẽ của Y Lãnh Tuyết đầy sự thê lương ai oán.

Nụ hôn đó khiến chàng hiểu rằng người chàng yêu không phải là nàng ta. Nhưng cũng chính vì nụ hôn đó, nàng ta hiểu rằng, trái tim nàng ta rất yêu chàng.

Nàng ta luôn cho rằng, trong trái tim mình vốn không có chàng. Chàng cũng chỉ như những người đàn ông Bắc Lỗ Quốc ngưỡng mộ nàng ta mà thôi và chỉ là một trong số những người như thế. Điều khác biệt duy nhất là, họ là người Bắc Lỗ Quốc, còn chàng là người Nam Nguyệt.

https://thuviensach.vn

Nhưng nụ hôn đó cũng đã khiến trái tim nàng ta đập rất mãnh liệt, thậm chí, trong lòng còn tràn ngập sự ngọt ngào. Nàng ta lúc đó mới biết rằng, mình đã sớm bị khuất phục bởi phong độ của chàng. Vị công tử hào hoa cũng là chiến thần sắt đá trên sa trường đó không biết từ lúc nào đã lấy mất trái tim nàng ta.

Nhưng cũng chính nụ hôn đó đã khiến nàng ta đánh mất tình yêu.

Khi chàng thích nàng ta, nàng ta không thích chàng. Nhưng khi nàng ta thích chàng rồi, chàng lại đã yêu người khác.

Lẽ nào đây chính là sự "hữu duyên vô phận" sao?

Y Lãnh Tuyết nắm chặt nắm đấm, hàm răng trắng nghiến chặt. Nàng ta không cam tâm, nàng ta quyết không cam tâm!

"Lãnh Tuyết, ta đã phái người chuẩn bị xe ngựa, một lát nữa sẽ bảo Linh Lung đưa nàng về Bắc Lỗ Quốc! Tuy Y Lương là con của Hách Liên Bá Thiên, nhưng tính tình nó không xấu, nàng là mẹ nó, đừng quá hà khắc với con trẻ. Nàng đi đi!" Dạ Vô Yên hờ hững nói.

"Chàng muốn đuổi ta đi?!" Y Lãnh Tuyết trợn mắt, không tin vào tai mình. Xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, chàng chưa bao giờ đuổi nàng đi. Nhưng hôm nay, cuối cùng chàng cũng đã nhẫn tâm làm vậy rồi.

"Phải!" Dạ Vô Yên đứng bên cửa sổ khẽ nói, hờ hững thốt ra chữ đó.

"Vì sao?" Y Lãnh Tuyết hỏi một cách thê thảm, thân hình loạng choạng đứng không vững.

"Lãnh Tuyết, giữa hai chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt, lẽ nào nàng vẫn không hiểu thật sao? Nàng đã cứu Bản vương hai lần, Bản vương đã cứu nàng từ dàn hỏa thiêu xuống, ở Xuân Thủy Lầu, Sắt Sắt vì cứu nàng mà nhiễm hàn độc. Con của Bản vương vì thế cũng bị hàn chứng giày vò suốt

https://thuviensach.vn

mấy năm. Nàng nên hiểu rằng, hàn độc của Triệt Nhi nặng hơn Y Lương rất nhiều. Trên vách núi Hắc Sơn, Sắt Sắt đã từng ra tay cứu nàng. Lẽ nào, những điều đó còn chưa đủ để nàng buông tay?"

"Ta cảm động, nhưng nếu không có khúc Quốc phong của nàng ta, sao ta có thể thảm bại đến mức như ngày hôm nay? Mọi chuyện đều là do nàng ta ban cho ta cả. Sao ta có thể buông tay?" Y Lãnh Tuyết nói một cách kích động, đôi mắt đẹp đã lệ rơi lã chã, môi nàng ta run lên không thể khống chế được. "Mấy năm nay, chàng có biết ta sống thế nào không? Ta chưa bao giờ ngủ yên giấc, lần nào cũng tỉnh dậy trong cơn ác mộng, trong mơ toàn là đôi mắt tà ác đó, là khói lửa ngút trời, không ngừng thiêu đốt thân ta, dường như lúc nào cũng có thể biến ta thành tro bụi. Đến tận bây giờ, dù có lạnh thế nào ta cũng không bao giờ dám lại gần chậu lửa. Chàng có biết ta đau đớn thế nào không..."

"Y Lãnh Tuyết, nàng đau hơn người khác chẳng qua là vì nàng biểu diễn hay hơn người khác mà thôi." Dạ Vô Yên đột nhiên ngắt lời nàng ta, chàng không thể dịu dàng vì nỗi đau và những giọt nước mắt của nàng ta, thanh âm lại càng toát ra sự lạnh lùng tàn khốc. "Trên đời này, trong trái tim ai mà không có nỗi đau? Có ai mà chưa từng chịu khổ? Có ai lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió? Nàng cho rằng Giang Sắt Sắt không đau khổ hay sao? Nhưng nàng ấy chưa bao giờ kể lể với người khác, điều này không có nghĩa là nàng ấy đau khổ ít hơn nàng!"

Dạ Vô Yên lạnh lùng nói, trước mắt chàng hiện lên tấm lưng trắng ngần của Sắt Sắt và từng vết sẹo dúm dó trên đó. Khi xưa lúc rơi xuống vực, hẳn nàng đã đau đớn biết bao!

Nỗi lòng oán hận của Y Lãnh Tuyết bị những lời nói này của Dạ Vô Yên chặn lại, nàng ta đứng trong phòng, đành nuốt những lời muốn nói lại, suýt nữa thì uất ức quá mà ngất đi.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên lạnh mặt, tiếp tục nói: “Cho dù đau đớn hơn nữa cũng không thể trở thành lý do để nàng hại người được. Y Lãnh Tuyết, màn kịch trên vách núi Hắc Sơn nàng có tham gia, đừng nói với ta là không. Thuốc trị hàn độc, nàng cất đi năm viên. Nàng muốn hãm hại vợ ta, giết con ta. Nàng làm những chuyện này đã đủ để ta ân đoạn nghĩa tuyệt với nàng từ lâu rồi! Thậm chí bây giờ, nàng còn muốn ta thân bại danh liệt, không còn chỗ đứng trong thiên hạ nữa. Lãnh Tuyết, đã đến lúc nàng phải suy nghĩ lại rồi đấy!”

Y Lãnh Tuyết nghe vậy, như sét đánh ngang tai, đứng ngẩn trong phòng, không nói được một lời, nàng ta không ngờ Dạ Vô Yên từ lâu đã biết hết mọi chuyện, trong khoảnh khắc, sắc mặt nàng ta trắng bệch như tờ giấy.

Dạ Vô Yên không nhìn Y Lãnh Tuyết, trầm giọng nói: “Người đâu!”

Tấm rèm bị vén lên, Linh Lung đưa hai thị vệ nhanh chóng bước vào.

“Đưa Y Tế Tư về Bắc Lỗ Quốc.” Dạ Vô Yên hờ hững nói, đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng như hàn băng, không còn một chút tình cảm, những gì còn lại chỉ là xót thương.

“Ta không đi!” Y Lãnh Tuyết ngẩng đầu, đôi mắt đẹp đẽ đầy sự bi thương và tuyệt vọng, ngẩn ra nhìn Dạ Vô Yên.

“Sao hả, nàng còn muốn ở lại xem ta bại trận thế nào, chết thế nào đúng không? Ta nghĩ có lẽ nàng sẽ thất vọng đấy, vì thế chẳng thà nàng đừng xem thì hơn.” Nói rồi, chàng quay người, lại bước về phía cửa sổ, khẽ nheo mắt nhìn chăm chú vào cây hàn mai bên ngoài.

Y Lãnh Tuyết nghiến răng, căm hận nhìn bóng hình Dạ Vô Yên.

Chàng chỉ mặc bộ y phục đơn giản ở nhà, nhưng vẫn tuấn tú như thế, vẫn thoát tục nhường kia. Khắp người chàng toát ra khí chất cao quý phong nhã, đó là điều nàng chưa bao giờ thấy ở đàn ông Bắc Lỗ Quốc. Có lẽ từ

https://thuviensach.vn

khi nàng ta bắt đầu học đánh đàn, bắt đầu tiếp xúc với văn minh Nam Nguyệt, nàng ta đã nghĩ mình sẽ phải yêu một công tử phong độ như thế. Chỉ tiếc là chàng không còn thích nàng ta nữa.

"Được, ta đi!" Y Lãnh Tuyết thấp giọng đáp, sự kiêu ngạo như có như không toát ra từ hàng lông mày, lời nói nhẹ nhàng ẩn chứa nỗi thê lương. Nàng ta thi lễ với Dạ Vô Yên, đứng thẳng lưng, bước từng bước chậm rãi ra khỏi phòng.

Bên ngoài, gió lạnh thổi ào ào, khiến da mặt nàng ta đau đớn.

Được Linh Lung dìu đi, nàng ta lên xe ngựa, thị vệ hộ tống nàng ta nhanh chóng rời khỏi Tuyền Vương phủ ở Mặc Thành. Y Lãnh Tuyết ngồi trong xe ngựa, thân hình không ngừng run rẩy. Răng cắn chặt lấy môi. Có điều lông mày nàng ta toàn là sát khí.

Thực ra nàng ta không muốn chàng chết, nàng ta chỉ muốn chàng quay về như thủa ban đầu, quay về như khi chàng không có thứ gì, như thế, hai người bọn họ liệu có thể làm lại từ đầu không?!

Chàng muốn nàng ta buông tay, nhưng nàng ta biết, nàng ta không thể buông tay được nữa. Có lẽ vĩnh viễn không thể nào buông tay được!

Hai mươi tháng Mười, Mặc Thành.

Tuy không có tuyết rơi, nhưng sắc trời không đẹp. Mây đen dày đặc, che kín trên đỉnh đầu khiến lòng người cũng vì thế mà cảm thấy vô cùng nặng nề. Đương nhiên, sự nặng nề đó không chỉ bởi sắc trời, mà còn vì năm vạn binh mã đang đóng ngoài thành.

Hòa Thuận Hoàng đế giáng mật chỉ, năm vạn tinh binh đó không phải được Cố Vĩnh và Tân Đạt đưa từ hoàng thành tới, vì nếu đại động can qua, chưa kịp đi đâu, tin tức đã truyền tới. Triều đình vốn có tinh binh cường tướng đóng tại phương Bắc, Cố Vĩnh và Tân Đạt chỉ cần bí mật tới đây, rồi

https://thuviensach.vn

điều năm vạn tinh binh từ Cư Nhai Quan tới bao vây Mặc Thành với tốc độ thần tốc như sét đánh không kịp bịt tai là được rồi.

Tốc độ nhanh như sét đánh đó nếu không phải Dạ Vô Yên nắm được thông tin từ trước, e rằng muốn chạy cũng không kịp. Nhưng không hiểu sao, Dạ Vô Yên được tin rồi, vẫn không hề bỏ chạy.

Năm vạn tinh binh điều tới, trong khi binh quyền của Tuyền Vương đã bị tước bỏ hết, dưới trướng không còn một binh một tốt. Tình cảnh như thế, người ngoài nhìn vào, đương nhiên không cần nói tới thắng thua nữa.

Trong phủ Tuyền Vương ở Mặc Thành, hoa mai trong hậu hoa viên chỉ trong một đêm đã nở hết, gió thổi cành khô, hoa mai nở rộ. Trước mắt là cảnh hoa nở rợp trời, cánh mũi ngập tràn hương thơm.

Trong rừng mai có một đình nhỏ, mái đình cao vút như cánh chim. Trong đình có trải một tấm thảm Ba Tư vuông vắn, trên nền nâu thêu những hoa văn cổ điển phức tạp. Trên thảm bày một chiếc bàn gỗ lim, Dạ Vô Yên và Kim Đường ngồi trên nệm gấm, đang chơi cờ vây.

Sính Đình đứng một bên, mỉm cười nhìn hai người đánh cờ.

Kim Đường là Tổng quản của Dạ Vô Yên, trên sa trường cũng là quân sư của chàng, nên tài nghệ đánh cờ cũng rất giỏi.

“Bách tính trong thành đều sắp xếp ổn cả chưa?” Dạ Vô Yên cầm quân trắng, chậm rãi đặt xuống, hờ hững hỏi.

Kim Đường đặt một quân cờ đen xuống góc Đông Bắc, trầm giọng đáp: “Đã làm theo lời dặn của Vương gia rồi, người già trẻ nhỏ đều đã được đưa ra khỏi thành. Có điều nhiều trai tráng không chịu đi, họ muốn ở lại chiến đấu cùng Vương gia. Thuộc hạ khuyên giải nhiều mới bảo họ rời khỏi đây được.”

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên mấy lần tới Mặc Thành, tướng sĩ thuộc hạ tuy kiêu dũng thiện chiến, nhưng chưa bao giờ nhiễu loạn dân chúng. Khí thế quân đội hừng hực nhưng kỷ luật nghiêm minh. Hơn nữa Dạ Vô Yên lại yêu dân như con, thế nên rất được bách tính quý mến. Những trai tráng ở lại cũng đoán được tình cảnh của Tuyền Vương, vì thế mới muốn ở lại, lúc cần thiết sẽ dốc hết sức mình trợ chiến.

Bàn tay nắm quân cờ trắng của Dạ Vô Yên dừng lại một lát rồi mới hạ quân cờ xuống, trầm giọng nói: “Ngươi thua rồi!”

Kim Đường cúi đầu nhìn, quả nhiên, quân trắng đã thành thế phi long phá vỡ thế vây hãm trùng trùng của ông ta, một bước vọt lên trời.

Dạ Vô Yên đẩy bàn cờ ra, chầm chậm đứng lên, khoanh tay đi ra ngoài đình, đôi mắt thâm sâu nổi bật trên nền hoa mai rực rỡ, lộ ra luồng ánh sáng chói mắt. Sự bình thản nho nhã và dịu dàng thường ngày của chàng đã được thay thế bởi sự sắc lạnh của thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ. Xé tan vẻ ngoài nho nhã, thực ra chàng là loài chim ưng kiêu ngạo coi thường hồng trần, lúc nào cũng có thể giơ móng xé nát con mồi, có điều phải xem chàng có hứng làm vậy không đã!

“Báo!” Một hộ vệ trong phủ vội tới trước đình trong hậu hoa viên, người mặc khôi giáp nặng nề, bước đi phát ra những tiếng leng keng, “Bẩm Vương gia, Tân Đạt dẫn bốn vạn binh mã tới đóng ngoài thành, Cố Vĩnh dẫn một vạn tinh binh đã vào thành, hiện nay đã vây chặt Vương phủ rồi, trong đội ngũ của chúng có một giám quân tay cầm Thánh chỉ của Hoàng đế, muốn Vương gia ra ngoài nghe chỉ! Còn nếu Vương gia không đi tiếp chỉ, sẽ luận tội mưu phản.”

“Giám quân?” Đôi mắt phượng hẹp dài của Dạ Vô Yên trở nên nghiêm nghị, chàng chầm chậm bước xuống thềm, quay đầu nói với Kin Tổng quản: “Kim Đường, theo Bản vương ra ngoài xem sao!”

https://thuviensach.vn

Trên con đường lát đá xanh, Dạ Vô Yên ung dung bước đi, hai bên đường tùng bách xanh tươi phủ một lớp tuyết mỏng, hàn phong thổi tới, tuyết bay lên, màn sương thổi về phía Dạ Vô Yên. Chàng mặc chiếc áo bào rộng màu trắng, đi trong gió, tà áo nhẹ bay linh động, nhưng khí thế lại trầm ổn như núi.

Cùng tuyết sương bay tới còn có rất nhiều vũ tiễn, từ trong không trung vun vút bay lại, dày đặc như tuyết. Trên mái nhà, cột hành lang có vô số mũi tên sắc bén cắm sâu đến mấy thốn.

Hộ vệ đứng quanh Dạ Vô Yên, vung binh khí trong tay, đánh dạt tên bay khắp trời xuống đất.

Khi cửa phủ mở ra, đội quân bên ngoài thấy Dạ Vô Yên chỉ mặc bộ thường phục màu trắng, đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Cố Vĩnh vừa vào thành, thì thấy Mặc Thành đã chỉ còn là một tòa thành trống, trong lòng hắn không khỏi sợ hãi, mới biết Tuyền Vương đã biết tin này từ lâu, xem ra đã chạy trốn rồi.

Không ngờ cửa phủ vừa mở, người đàn ông chậm rãi bước ra lại chính là Tuyền Vương.

Cố Vĩnh ra lệnh, cung tiễn thủ liền dừng lại không bắn tên nữa.

Dạ Vô Yên đứng trước cửa phủ, khóe môi nở nụ cười nhàn nhã, ánh mắt ôn hòa nhìn lướt qua người Cô Vĩnh và Tân Đạt, rồi nhìn vào người đàn ông trẻ tuổi mặc quan phục bên cạnh, nói đúng ra đó mới chỉ là một thiếu niên. Thân hình còn chưa kịp lớn hết đã bị bọc trong bộ quan phục nghiêm trang, nhìn chẳng thích hợp chút nào. Khuôn mặt đặc biệt tuấn tú, như hoa xuân nở rộ, đẹp như ánh trăng sáng. Nhưng khuôn mặt non nớt tao nhã đó lại mang chót xót xa khiến người khác thương cảm.

Đây là giám quân ư?

https://thuviensach.vn

Đẹp trai thế này, lại còn là một thanh niên trẻ, vậy mà Dạ Vô Trần lại phái tới làm giám quân?

Dạ Vô Yên khẽ nheo mắt, trong mắt tóe ra hàn ý lạnh lùng. Chàng lờ mờ nhớ lại thời gian gần đây, thám báo có nói tới chuyện Dạ Vô Trần sủng ái một nam tử.

Trước đây rất lâu, chàng đã từng nghe nói Dạ Vô Trần "đoạn tụ chi phích[1]", có điều vẫn chưa nắm được điểm yếu này của hắn. Có lẽ bởi Phụ hoàng còn tại vị, vì vậy hắn rất giữ ý. Mấy năm nay, chàng gần như vẫn cho rằng, đó chỉ là lời đồn đại mà thôi. Nhưng không ngờ hắn vừa kế vị, đã không còn ngần ngại gì nữa. Chàng trai đứng trước mặt, không cần phải nói cũng có thể đoán được hắn là ai!

[1] Đoạn tụ chi phích (mê đắm đến cắt tay áo) là một thành ngữ chỉ về tình yêu đồng tính nam. Câu này xuất phát từ điển tích sau: Trong Hán Thư – Nịnh Hạnh truyện, truyện thứ sáu mươi ba có viết: Đổng Hiền, từng làm chức Lang Quan (một cách gọi tắt các chức danh của quan thư trung lang, thị lang, nghị lang v.v…), là người rất đẹp trai, lại biết chải chuốt. Ngày nọ Hán Ai Đế nhìn thấy, vì mê sắc đẹp của chàng mà cùng đàm luận, rồi chàng ta được vua sủng hạnh. Vì thế, vua ra vào chàng đều được ngồi chung hầu hạ, mới hơn mười ngày mà được hưởng tiền tới ngàn vạn. Địa vị tôn quý của Đổng Hiền khiến trăm quan kinh sợ. Lúc nào chàng cũng được nằm ngủ cùng vua. Một lần, chàng ngủ trưa cùng vua, nằm đè lên tay áo vua, vua muốn ngồi dậy, nhưng không nỡ đánh thức chàng, nên cắt tay áo, chỉ vì muốn tránh làm chàng phải tỉnh giấc.

"Tuyền Vương, còn không quỳ xuống tiếp chỉ?!" Giám quân trẻ tuổi ung dung truyền lệnh, đôi mắt đen láy chăm chú vào Dạ Vô Yên một cách hứng thú.

Dạ Vô Yên nhếch mắt, nhìn đám binh tướng tay cầm cung nỏ đang đứng xung quanh, ánh mắt chàng lại nhìn vào gương mặt thiếu niên trẻ

https://thuviensach.vn

trung kia, lạnh lùng nói: “Thánh chỉ của Hoàng thượng được đưa đến thế này sao?”

Dạ Vô Trần sợ không ép chàng làm phản được, nên phái nam sủng của hắn tới, ép chàng phải quỳ dưới chân gã nam sủng này sao? Kế sách như thế không biết do kẻ nào nghĩ ra?

“Tuyền Vương, ngài muốn mưu phản sao?” Giám quân trẻ tuổi hét lên the thé.

Dạ Vô Yên nhướng lông mày, đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn hắn rồi cười nói: “Xin hỏi giám quân đại nhân, ngài dựa vào đâu mà nói Bản vương mưu phản?”

Giám quân trẻ tuổi chỉ vào Dạ Vô Yên, lớn tiếng nói: “Tuyền Vương, Thánh chỉ của Hoàng thượng đã tới đây, ngài còn không bày hương án quỳ xuống tiếp chỉ, lẽ nào muốn mưu phản sao?”

Dạ Vô Yên nhếch mép, không nói gì mà chỉ nở một nụ cười nhẹ, đôi mắt đen sâu thẳm phát ra tia nhìn sắc bén dị thường, “Kim Đường, bày hương án!” Chàng hờ hững nói.

Kim Đường đáp lời, nói: “Vâng!” rồi quay người dặn thị vệ vào trong tủ bê án gỗ ra.

“Giám quân đại nhân, không biết có thể cho ta biết tôn tính đại danh không?” Dạ Vô Yên cười hỏi.

Cố Vĩnh vội nói: “Tuyền Vương, giám quân đại nhân họ Lan tên Đình!” Trong thâm tâm, Cố Vĩnh không muốn Tuyền Vương làm phản, cho dù hiện giờ ông ta có năm vạn tinh binh, còn hộ vệ của Tuyền Vương phủ xem ra không quá ngàn người, nhưng khi thấy Mặc Thành chỉ là một tòa thành không, trong lòng ông ta đã bắt đầu lo sợ.

https://thuviensach.vn

“Họ Lan? Là nhân sĩ phương nào?” Dạ Vô Yên tiếp tục hỏi.

“Tuyền Vương, ngài nhiều lời quá đấy!” Lan Đình trợn đôi mắt đẹp, lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng.

Dạ Vô Yên nheo mắt, khóe miệng nhếch lên: “Lan Đại nhân, nếu đã làm giám quân, hẳn võ nghệ của ngài cũng không tệ, không biết Bản vương có thể thỉnh giáo được không?” Nói rồi, không để Lan Đình kịp phản ứng, chàng đã tiến lên trước một bước, tay áo rộng vung lên thành một cơn gió lạnh, đẩy về phía hắn.

Phía trước Lan Đình có rất nhiều hộ vệ, thấy thế liền hoảng hốt vung đao bảo vệ, tay Dạ Vô Yên vừa vung lên, khí thế mạnh mẽ liền bức đám người kia tản ra bốn phía, những tiếng kêu thảm thiết liền không ngớt vang lên.

Lan Đình thấy tình hình không ổn, liền vung tay áo lên, phía trước khói sương mù mịt. Khi nhìn lại, không còn thấy bóng dáng Lan Đình đâu nữa. Hắn bỏ chạy nhanh như vậy, thật là quỷ dị!

Thuật độn khói!

Dạ Vô Yên nhướng mày một cách hứng thú, đôi mắt thâm sâu khẽ nheo lại, toát ra những tia sáng lạnh lẽo đến ghê người.

Tuy giang hồ có nhiều người biết dùng đạn khói để thoát thân, nhưng không giống với thân pháp nhàn nhã kỳ dị này, loại thân pháp này rõ ràng là Nhẫn Thuật của Y Mạch Quốc!

Y Mạch Quốc! Nhẫn Thuật!

Dạ Vô Trần, ngươi có biết ngươi kéo loại người gì về bên mình không?! Liệu ngươi có biết rằng cơ nghiệp tổ tiên xây dựng đang như chỉ mành treo chuông?!

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên đứng lặng ở đó, đôi mắt sâu thẳm chìm trong băng giá.

Trong đội ngũ phía xa, Lan Đình đột nhiên hét lớn: “Tuyền Vương phản rồi! Các tướng sĩ mau bắt lấy hắn! Kẻ nào bắt được Tuyền Vương sẽ được trọng thưởng!”

Thanh âm trong trẻo lộ ra sự kích động không thể diễn tả, bay theo gió lạnh ngày đông, thanh âm đó không lớn, nhưng lọt vào tai binh sĩ rất rõ ràng.

Hắn hô lớn một tiếng, hơn một vạn người trong khoảnh khắc đều chìm trong im lặng, chỉ nghe thấy thanh âm của thiếu niên đẹp đẽ đó vang lên không ngừng trong không gian.

“Tuyền Vương, ngài thực sự muốn tạo phản sao?” Cố Vĩnh cao giọng hỏi, trong thanh âm ngấm ngầm thể hiện sự kinh hãi.

“Có gì không được?” Dạ Vô Yên trầm giọng đáp.

Chàng đứng hiên ngang, ống tay áo dài chắn gió, đôi mắt đen sâu thẳm như màn đêm, khóe môi nở nụ cười hờ hững. Tuy nhàn nhã ung dung nhưng khí thế ghê người trời sinh đó khiến người khác cảm thấy như bị đè nén, không thể nào hít thở được.

Khí thế đó chỉ có thể được rèn luyện trong trăm ngàn trận chiến giữa đám thiên binh vạn mã, người thường quyết không thể có được.

Cố Vĩnh xưa nay luôn kính nể Tuyền Vương, vì thế, khi Tuyền Vương làm phản, ông ta bất đắc dĩ mới hiệu lệnh cho binh sĩ bắt Tuyền Vương.

Một trận chiến trong ngày đông tháng giá, cuối cùng cũng đã bùng nổ.

“Ngày hai mươi tám tháng Mười, Tuyền Vương làm phản!”

https://thuviensach.vn

“Ngày hai mươi tám tháng Mười, giờ Thìn, Cố Vĩnh và Tân Đạt thống lĩnh năm vạn tinh binh tấn công Mặc Thành, nhưng Mặc Thành chỉ còn là một tòa thành trống. Giờ Thìn ba khắc, Cố Vĩnh dẫn một vạn tinh binh bao vây Vương phủ, một lát sau, Tuyền Vương chậm rãi bước ra khỏi phủ. Khi giám quân tuyên chỉ, Tuyền Vương đột nhiên làm khó, giám quân bỏ chạy.”

“Tuyền Vương làm phản, hơn một ngàn hộ vệ trong phủ đối đầu với một vạn tinh binh. Chiến thắng hoàn toàn, bắt sống Cố Vĩnh, Cố Vĩnh đầu hàng!”

“Giờ Tỵ, thuộc hạ đắc lực của Tuyền Vương là hai tướng Trương Tử Hoàn, Vương Sách, dẫn hai vạn quân Ngân Dực đột ngột tập kích bốn vạn binh mã bên ngoài Mặc Thành của Tân Đạt, chiến đấu tới giờ Ngọ, lấy ít thắng nhiều. Tân Đạt tử trận, bốn vạn binh sĩ, có ba vạn đầu hàng. Từ đó, Tuyền Vương đã có năm vạn tinh binh.

“Sau đó, Tuyền Vương dùng tốc độ sấm sét dẫn quân đánh chiếm ba châu xung quanh là Thanh Châu, Vĩnh Châu và Lương Châu. Thanh Châu và Vĩnh Châu hàng, tướng sĩ Lương Châu tử chiến, không đầy ba ngày, Tuyền Vương đã thu phục được ba châu.”

“Mùng một tháng Mười một, Tuyền Vương triệu tập tướng sĩ, lập đàn thề dẹp nạn ngoài thành Lương Châu.”

“Trọng binh của triều đình phần lớn tập trung ở Nha Đài phía Đông. Cư Nhai Quan phía Tây, Thiệu Châu phía Bắc. Bây giờ, trọng binh ở ba nơi có hơn năm mươi vạn, đều đã được đều tới Mặc Thành.”

“Hòa Thuận đế nghe tin Tuyền Vương làm phản, cực kỳ phẫn nộ. Hỏi ai dám lĩnh binh đi bắt giặc. Hỏi khắp lượt mà không ai dám đáp lời. Long nhan đại nộ, liền hạ chỉ phái Hiên Viên Bưu làm Chủ tướng, Đường Hùng làm phó tướng, thống lĩnh năm mươi vạn quân tiến lên phía Bắc.”

https://thuviensach.vn

Thanh âm của Tử Mê rõ ràng mà uyển chuyển, vọng lên trong hoa đình.

Trong không khí mang mùi hương thanh nhã của trà hoa, Sắt Sắt ngồi trong hoa đình, trong tay cầm chiếc chén vẽ mây, hồi lâu không uống ngụm nào. Tâm trí nàng lúc này đều để vào từng lời từng chữ mà Tử Mê đọc.

Từng lời từng chữ khiến trái tim bình lặng của nàng đập như điên cuồng.

Cuối cùng chàng cũng khởi sự rồi!

Tuy không thể tận mắt thấy tình hình, nhưng sự kinh tâm động phách đó lại khiến nàng cảm nhận được từ những câu chữ vô cùng đơn giản.

Tình hình hôm đó có lẽ vô cùng nguy hiểm, chỉ một ngàn hộ vệ mà phải chiến đấu với một vạn tinh binh, một ngàn hộ vệ đó chắc chắn là tinh nhuệ trong cánh quân Ngân Dực của chàng, nếu không sao có thể địch lại nổi? Trương Tử Hoàn và Vương Sách là ái tướng của Dạ Vô Yên, Dạ Vô Yên làm phản, đương nhiên họ cũng làm phản theo. Triều đình chỉ đoạt binh quyền của Dạ Vô Yên, nhưng không kịp đoạt binh quyền của các tướng sĩ khác.

Ở phương Bắc, thanh danh của Dạ Vô Yên vô cùng hiển hách, lần này khởi sự, rất nhiều kẻ đầu hàng, nhất là những thuộc hạ cũ dưới trướng của chàng. Chỉ trong mười ngày, chàng từ chỗ không có binh tướng đã thành một người nắm giữ mười lăm vạn quân. Nhưng cho dù như vậy, cũng đâu thể địch lại trăm vạn quân của triều đình? Có khác gì lấy trứng chọi đá?

Sắt Sắt chớp mắt, chầm chậm thưởng thức ngụm trà, nhưng chỉ cảm thấy vị đắng chát ngập đầy khuôn miệng, nàng không đừng được phải chau mày. Tử Mê thấy vậy, liền nhè nhẹ lui xuống, trong hoa đình vô cùng tĩnh mịch. Căn lầu gác này nằm ở góc biển, nhưng xa xa, thậm chí vẫn có thể nghe thấy tiếng sóng biển đang thét gào.

https://thuviensach.vn

Một tay Sắt Sắt khẽ chống cằm, nàng nhắm mắt, yên lặng ngồi trước bàn.

Khi Phụng Miên ván rèm chầm chậm bước về phía nàng, chỉ thấy nàng đang chống tay lên má mà suy tư.

Hắn đi thẳng tới trước mặt Sắt Sắt, lười nhác ngồi xuống ghế đối diện nàng, nheo mắt nhìn Sắt Sắt kỹ càng.

Ánh mặt trời bên ngoài rọi qua song cửa, chiếu lên khuôn mặt nàng, một nửa khuôn mặt tuyệt mỹ bị bao trùm bởi ánh nắng, một nửa lại ẩn trong bóng râm nhàn nhạt, lộ ra vẻ đẹp diễm lệ khó nói nên lời. Đôi mắt đẹp đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt là làn sóng trong veo, đôi mày khẽ chau, mang theo nỗi u sầu.

“Cô đang lo lắng cho ngài ư?” Phụng Miên thấp giọng hỏi, thanh âm lộ ra sự não ruột khó nói.

Sắt Sắt ngước mắt, lặng nhìn Phụng Miên rồi cười nói: “Đúng vậy! Quả thực ta có chút lo lắng, mười lăm vạn binh mã sao có thể địch lại trăm vạn tinh binh?”

Quả thực nàng đang lo lắng cho chàng, cảm giác đó bắt nguồn từ sâu trong trái tim, nàng biết không thể lừa gạt chính bản thân mình được nữa.

“Nhưng Miên lại không lo cho phía chủ nhân!” Phụng Miên khẽ cười nói: “Cô có biết hiện giờ quốc khố của Nam Nguyệt đã trống rỗng rồi không?”

Sắt Sắt nghe vậy, liền kinh ngạc quay đầu nhìn sang, quốc khố rỗng sao?! Việc cơ mật của quốc gia như thế, sao hắn có thể biết được? Không phải là Dạ Vô Yên đã lấy hết tiền trong quốc khố rồi chứ? Điều này quả thực quá đáng sợ. Có điều sau khi Gia Tường Hoàng đế bệnh nặng thoái vị,

https://thuviensach.vn

triều đình trở nên cực kỳ hỗn loạn. Nếu Dạ Vô Yên có người ở bộ Hộ thì việc này cũng không phải là điều không thể!

"Nói vậy binh mã của triều đình không thể cầm cự được bao lâu nữa?" Sắt Sắt hỏi.

Phụng Miên cười khẽ rồi gật đầu một cách vô cùng nho nhã: "Trong kinh phái đi năm mươi vạn binh mã, bây giờ là mùa đông, phương Bắc rét căm căm, e là bọn binh tướng sinh ra ở phương Nam đó khó mà chịu nổi cái rét phương Bắc, thế nên chắc chắn không cầm cự được bao lâu đâu. Còn về năm mươi vạn quân ở phương Bắc, lấy mười lăm vạn chống lại năm mươi vạn, không phải là chuyện khó khăn gì với chủ nhân. Những trận chiến lấy ít thắng nhiều, chủ nhân đã đánh nhiều rồi!"

Sắt Sắt chưa từng chứng kiến phong thái Dạ Vô Yên trên chiến trường. Không biết chàng dũng mãnh thế nào mà có thể khiến Phụng Miên tin tưởng chàng như vậy. Có điều, lời nói của Phụng Miên khiến Sắt Sắt bớt hẳn mối lo trong lòng.

"Cô còn yêu chủ nhân không?" Thanh âm nhẹ nhàng nho nhã của Phụng Miên chầm chậm vang lên.

Sắt Sắt được hỏi như vậy, nhất thời không biết trả lời ra sao. Hồi lâu nàng mới hờ hững đáp: "Yêu thì sao? Không yêu thì sao, đời này chắc chắn hai chúng ta không thể ở bên nhau được nữa rồi!" Sắt Sắt khẽ than.

Phụng Miên nghe vậy, hàng lông mi dài khẽ run, ánh mắt hiện lên những làn sóng dị thường.

Năm xưa, hắn tự hào cho rằng trận pháp của Tuyền Cơ Phủ không ai phá được, nếu có người phá được, hắn nhất định coi người đó là tri kỷ, không ngờ cuối cùng lại bị một cô nương hóa giải. Đêm đó, hắn không thấy dung mạo thật của cô nương đó, sau này, nghe nói nàng chính là người mà

https://thuviensach.vn

chủ nhân yêu say đắm, trong lòng hắn có chút oán thán. Nhưng khi thấy phong độ và khí phách của nàng, hắn đã luôn mừng thầm cho chủ nhân.

Hôm đó, khi nàng cưỡi thuyền đạp sóng tới bắt hắn, khi hắn biết nàng là ai, ngón tay đã từng chạm lên ngực nàng đột nhiên lại nóng rực lên như bị lửa đốt. Bốn năm trước, nỗi xốn xang trong khoảnh khắc lại tấn công vào tim hắn. Tim hắn trào lên một cảm giác vô cùng phức tạp, rất kỳ quái, cảm giác đó đặc biệt rõ ràng, chính là sự vui mừng khó diễn tả thành lời.

Có điều, cả đời này, hắn chỉ mang lòng ngưỡng mộ nàng mà thôi, vĩnh viễn chỉ có thể đè chặt trong trái tim của hắn.

“Ta lại chế tạo được một chiếc tàu ngầm, ta đưa cô đi thử một vòng nhé, dạo dưới đáy biển bảo đảm cô sẽ vui vẻ lại thôi!” Phụng Miên chớp mắt, nói cười tủm tỉm.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Thiên Thần Ác Quỷ

Không biết đi thuyền dưới đáy biển phong cảnh sẽ như thế nào? Đột nhiên Sắt Sắt cảm thấy cực kỳ hứng thú. Nàng liền lập tức đi theo Phụng Miên tới bên bờ biển, quả nhiên thấy trên mặt biển có một chiếc tàu ngầm đang đậu. Nàng khom lưng bước vào thuyền, trong khoảng khắc dường như có chút nghi ngờ rằng bản thân đã đi nhầm chỗ. Trong này không giống khoang thuyền, mà giống một căn phòng nhỏ tinh xảo hơn. Trong đó không hề tối tăm mà lan tỏa một thứ ánh sáng dịu dàng, vì vách thuyền có khảm mấy hạt dạ minh châu, nên ánh sáng vô cùng êm ái. Ánh sáng khiến cho mọi thứ trong khoang thuyền đều trở nên mờ ảo, lãng mạn mà quyến rũ.

Cả khoang đáy được trải một lớp thảm dày, trên đó bày một chiếc bàn gỗ tinh xảo, trên bàn toàn sách, và có vài ly rượu. Những thứ này đều là thứ mà lúc trước hắn đòi nàng. Lúc đó Sắt Sắt còn cho rằng Phụng Miên muốn lấy những thứ này để dùng, không ngờ là để trang trí cho chiếc tàu ngầm này.

Sắt Sắt bỏ giày, đi chân trần chầm chậm bước trên thảm, sau khi xem xét một vòng trong khoang thuyền, liền nói: “Phụng Miên, ngươi đúng là một kỳ tài! Không ngờ ngươi lại có thể tạo ra những thứ khéo léo tinh xảo mà hữu dụng thế này.” Sắt Sắt không thể tưởng tượng nổi sao Phụng Miên có thể nghĩ rồi chế tạo ra chiếc thuyền này được. Đúng là một kỳ tài hiếm có!

“Thứ này không phải chỉ có mình ta mới có thể nghĩ ra đâu. Có lẽ còn có người khác không chỉ nghĩ ra mà còn đã chế tạo thành công rồi. Không

https://thuviensach.vn

chừng trước đây cô cũng đã từng được ngồi rồi đó!” Phụng Miên chau mày nói.

“Trước đây ta từng ngồi chiếc thuyền giống thế này rồi sao?” Sắt Sắt nghiêm mặt, “Ngươi nói bốn năm trước người cứu ta từ vách núi Hắc Sơn mang ta đi bằng loại thuyền này ư?”

“Ta chỉ đoán vậy thôi! Nếu không khi đó chủ nhân đã phái đi bao nhiêu người, phong tỏa các dịch quán và đường thủy, sao đều không tìm ra tung tích của các ngươi?” Phụng Miên hờ hững đáp.

Sắt Sắt chau mày, lẽ nào Vô Nhai cũng có loại thuyền này ư? Năm xưa, nàng hôn mê bất tỉnh, thấp thoáng hình như có nghe thấy tiếng nước chảy, hóa ra là đang nằm trong chiếc tàu ngầm ư?

Phụng Miên lấy một vò rượu từ trong chiếc tủ bên cạnh ra, mở niêm phong, rót loại rượu màu đỏ ra chiếc bình trước mặt Sắt Sắt. Sắt Sắt nhìn kỹ, chỉ thấy trong tủ có rất nhiều đồ ăn, đủ cho mấy người ăn trong nửa tháng.

Phụng Miên thấy sự kinh ngạc trên mặt Sắt Sắt, liền cười nói: “Chiến thuyền Mông Đồng dùng để tấn công, còn chiếc tàu ngầm này là cách tuyệt vời nhất để trốn chạy.”

Sắt Sắt nở nụ cười tươi tắn, dùng để chạy trốn, hai từ này đúng là thỏa đáng lắm.

Có thể chìm dưới mặt nước, khiến kẻ địch không phát hiện được hành tung, hơn nữa trong thuyền còn có đủ đồ ăn, thật là không gì hữu hiệu bằng.

Phụng Miên điều chỉnh cơ quan, chỉ nghe tiếng lò xo từ từ chuyển động, trên đỉnh đầu họ đột nhiên hiện ra một khung cửa, ánh nắng lập tức tràn vào. Chờ khi trong phòng đầy không khí tươi mát, Phụng Miên lại kéo cơ

https://thuviensach.vn

quan, cửa sổ biến mất, cả con thuyền lại kín như bưng. Sau đó, liền lặng lẽ chìm xuống đáy biển.

Thế giới dưới đáy biển quả nhiên khác với trên mặt đất, màu sắc của cá cực kỳ tươi tắn, cá đẹp hơn trong ao hồ sông suối rất nhiều, hình dạng cũng kỳ lạ, khiến Sắt Sắt vô cùng kinh ngạc.

Quả nhiên nàng đã tạm thời quên đi phiền não, tâm trạng cũng vì vậy mà trở nên vui vẻ hơn.

Đi dạo dưới đáy biển một vòng, tàu ngầm lại nổi lên mặt biển, chỉ để lộ ra phần chóp, Phụng Miên liền mở cánh cửa trên đỉnh, để không khí thoáng mát lọt xuống. Hai người cho thuyền neo đậu cẩn thận, rồi từ bên trong bước ra. Bên ngoài gió lạnh căm căm, thổi tới mức khắp người lạnh giá, có cảm giác không thể chịu nổi.

Trăng đêm nay không sáng, treo trên trời cao, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo, nhàn nhạt mà trong trẻo. Đột nhiên Sắt Sắt có linh cảm không lành, liền kéo Phụng Miên lại nấp sau tảng đá lớn.

Ánh trăng nhạt nhòa mờ ảo, cách nơi nàng và Phụng Miên ẩn nấp không xa, Sắt Sắt thấy có mấy chiếc thuyền nhỏ đang lặng lẽ chèo qua trước mặt họ, thành thuyền đều sơn màu lam sẫm, hòa lẫn với nước biển. Người trên thuyền mặc trang phục dạ hành màu đen, thân người quấn kín mít, chỉ để lộ đôi mắt lóe ra ánh nhìn sắc bén đến kinh người.

May mà chiếc thuyền Sắt Sắt vừa ngồi đã chìm xuống đáy biển, nên mới không bị đám người đó phát hiện.

Sắt Sắt ngước mắt nhìn ra xa, liền thấy còn rất nhiều thuyền nhỏ ở phía trước, đông lúc nhúc. Trên thuyền đều là những kẻ mặc áo đen. Xem ra có người muốn tới tập kích Thủy Long Đảo, hơn nữa quy mô cực kỳ lớn.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sắt Sắt không khỏi kinh hoàng, hơn nữa, điều khiến trong lòng nàng lo sợ hơn cả là, những chiếc thuyền đó có thể thoải mái đi qua rất nhiều bãi đã ngầm quanh Thủy Long Đảo. Quanh Thủy Long Đảo, bãi đá ngầm trùng điệp, hơn nữa từ sau khi Sắt Sắt quản lý Thủy Long Đảo, còn ngầm bày trận trong những đám đá ngầm đó, nếu không phải có người trên đảo thuộc vị trí các đám đá ngầm và cách phá trận dẫn vào, thì rất khó có thể đi qua được.

Nhưng những chiếc thuyền nhỏ này lại không hề đâm phải một bãi đã ngầm nào?

Rõ ràng tấm bản đồ của Trầm Ngư chưa lọt ra ngoài, rốt cuộc thế này là sao? Có lẽ vẫn còn một khả năng, đó là Trầm Ngư đã đưa bản đồ ra ngoài từ lâu, còn tấm bản đồ mà họ lấy được chỉ để đánh lạc hướng nàng mà thôi.

Không còn thời gian suy nghĩ nữa, Sắt Sắt loáng thoáng nghe thấy tiếng tù và hiệu ốc của đám hải tặc tuần tra trên Thủy Long Đảo vang tới, những tiếng u u nổi lên trong gió lạnh khiến người nghe có cảm giác thế lương khó diễn tả thành lời. Thấy Thủy Long Đảo ở phía xa có ánh lửa nổi lên, từng chặp những âm thanh chém giết theo gió truyền lại.

Sắt Sắt đột ngột quay người, nói với Phụng Miên: “Phụng Miên, ngươi ngồi tàu ngầm rời khỏi đây đi, xem tình hình hôm nay, có thể thấy đây là cuộc tấn công quy mô lớn, e rằng khó mà bảo vệ cho ngươi an toàn được. Ngươi mau đi đi, chúng ta bây giờ chưa ở trong vòng vây, bọn chúng chưa phát hiện ra, nếu không nhanh, bị phát hiện thì không kịp đâu.”

Phụng Miên ngước mắt, mượn ánh trăng mờ, nhìn nét mặt lạnh như băng của Sắt Sắt, nhưng trong đôi mắt trong trẻo của nàng lại ánh lên ánh sáng vô cùng rực rỡ, mang theo sự kiên định không gì lay chuyển.

Trái tim Phụng Miên run lên, hắn đưa tay nắm lấy tay Sắt Sắt, nói một cách chắc chắn: “Bọn áo đen này thân pháp quỷ dị, hiển nhiên là Nhẫn Giả

https://thuviensach.vn

của Y Mạch Quốc, lần tấn công bất ngờ này xem ra đã có sự chuẩn bị trước, cô phải cẩn thận đấy. Cô nhất định phải cầm cự được tới khi ta quay lại.” Hắn nói rồi, liền quay người đi nhanh vè phía điểm neo đậu của tàu ngầm.

Sắt Sắt nghe thấy Phụng Miên nói hắn còn quay lại, liền kéo tay hắn, nói khẽ bên tai: “Phụng Miên, nghe lời ta, đừng quay lại nữa!” Nàng quả thực không muốn có chuyện gì xảy ra với Phụng Miên.

Phụng Miên cúi đầu nhìn bàn tay ngọc ngà của Sắt Sắt đang nắm lấy tay mình, khéo môi nhếch lên thành nụ cười đẹp mê hồn: “Cô quan tâm tới ta ư?” Thanh âm của hắn chứa đựng niềm vui sướng vô bờ bến.

“Phải! Ta quan tâm tới ngươi, ta không muốn ngươi gặp bất trắc gì, nhất định phải bảo trọng đó.” Sắt Sắt đáp lại rõ ràng.

“Chẳng phải ta nói rồi sao, chiếc tàu ngầm này là thứ thích hợp nhất để bỏ trốn, bên trong có đủ hết mọi thứ. Vì thế, cô yên tâm đi, người phải cẩn thận là cô đó. Nhớ phải cố gắng cầm cự đấy!” Phụng Miên nói rồi, liền mau chóng chui vào chiếc tàu ngầm, vẫy tay về phía Sắt Sắt, tàu ngầm dần chìm xuống nước, đột nhiên không thấy tăm hơi đâu nữa.

Sắt Sắt nhìn chiếc tàu ngầm của Phụng Miên chìm xuống rồi rời đi an toàn, nàng mới yên tâm quay người đi về phía Thủy Long Đảo.

Màn đêm u ám khóa chặt lấy mặt biển, sóng biển dội lên chậm rãi mà mạnh mẽ, sóng không lớn nhưng dường như lại ngầm mang theo nguồn sức mạnh có thể nghiền vụn cả trời xanh. Gió biển nổi lên, mùi tanh cuộn theo gió, nét mặt Sắt Sắt đột nhiên trở nên trắng bệch. Trái tim đập mạnh như điên cuồng, trong khoảnh khắc trở nên vô cùng trầm ổn, nàng nắm chặt nắm đấm. Nàng hiểu, đêm nay là một trận quyết chiến ác liệt.

Sắt Sắt nghiến răng, tung người nhảy lên, đề khí trong không trung, lăng không đạp vài bước. Khinh công của nàng đã tiến thêm một tầng, đủ để có

https://thuviensach.vn

thể lăng không hoán khí. Sau khi thay đổi thân pháp mấy lần, góc váy rộng bay trong gió, nàng như chú chim ưng đón gió biển, nhảy lên chiếc thuyền nhỏ gần nhất.

Trên chiếc thuyền nhỏ đó có năm Nhẫn Giả, lúc này đang tập trung chú ý vào đám đá ngầm. Sắt Sắt nhẹ nhàng nhảy lên đuôi thuyền, chiếc thuyền nhỏ dập dềnh, một kẻ áo đen quay đầu, Sắt Sắt liền giơ chân đá liền mấy cước, chỉ nghe tùm mấy tiếng, mấy tên Nhẫn Giả khác liên tục bị đá trúng huyệt đạo, thân hình cứng đờ rồi rơi xuống biển.

Chiếc thuyền phía trước nghe thấy động tĩnh thuyền phía sau, liền kinh hãi quay đầu, kẻ cầm chèo vừa phân tâm, liền đâm ngay vào đá ngầm, trong khoảng khắc chiếc thuyền liền vỡ vụn.

Sắt Sắt đứng ở mũi thuyền, chèo vượt qua thuyền của đám Nhẫn Giả, tay cầm thừng, không ngừng vận lực vung lên, đánh tan tác đám Nhẫn Giả trên các thuyền khác, trong giây lát đã chèo tới Thủy Long Đảo.

Trên Thủy Long Đảo, đèn đuốc sáng trưng, hải tặc và đám Nhẫn Giả đã quyết đấu từ lâu.

Nhẫn Giả của Y Mạch Quốc quả thực như một đám ác quỷ.

Bọn chúng đeo những đôi cánh làm bằng vải đen, vừa sải cánh ra, đôi cánh đột nhiên căng gió, rồi theo thế gió mà bay lên, không tốn chút công lực nào. Tay chúng cầm cung tên, không ngừng bắn về phía đám hải tặc.

Một đám Nhẫn Giả khác trốn sau bóng của những chiếc đuốc hoặc nấp trong các lùm cây, thân pháp quỷ dị, không ngừng tấn công đám hải tặc, bách phát bách trúng, sau đó liền tung người biến mất.

Đám Nhẫn Giả này thân pháp nhẹ nhàng linh hoạt, được bóng đêm che chở, không ngừng phát huy Nhẫn Thuật của chúng tới cực điểm. Trong tay

https://thuviensach.vn

chúng đều cầm thanh đao cực lớn, dưới ánh lửa lóe lên hàn quang ghê người.

Tình hình này quả thực không hề có lợi cho đám hải tặc.

Mã Diệu và Ninh Phóng đều mặc khôi giáp, chỉ huy đám hải tặc đón đánh đám Nhẫn Giả. Đám hải tặc xem ra cũng chẳng vừa, võ nghệ đều không hề kém cỏi, tuy không kịp phòng bị khi bị bọn ác quỷ này bất ngờ tấn công, nhưng khi đã trấn tĩnh lại được, thì đều thi triển tuyệt chiêu, chiến đấu cực kỳ ác liệt.

Sắt Sắt đánh gục mấy tên Nhẫn Giả, chỉ thấy phía trước mặt, dưới ánh đuốc, Tử Mê tay cầm Thiết Huyết Tiêu, đang đấu với sáu tên Nhẫn Giả. Sáu tên đó rõ ràng đều là tinh anh trong đám Nhẫn Giả, ba tên trên không, ba tên dưới mặt đất, từ sáu hướng tập kích giống như một tấm lưới siết chặt, vây lấy Tử Mê ở bên trong.

Tử Mê xoay người không ngừng giữa những ánh đao, chiến đấu có phần đuối sức, không kịp phòng bị, tay trái trúng một đao, máu tươi theo vết thương túa ra. Động tác của Tử Mê vì thế chậm lại trong một khắc, chính vào lúc đó, cả sáu thanh đao đều nhắm vào người Tử Mê chém xuống.

Nhưng một vòng ánh sáng lạnh lẽo như hàn băng bay qua trước mặt bọn chúng.

Bóng đao của sáu thanh đao đó bị hàn quang cắt vụn, đao cầm trong tay cũng bị gãy làm hai mảnh, một mảnh cắm xuống đất, một mảnh đâm vào tim bọn Nhẫn Giả.

Dáng vẻ ngông cuồng của bọn chúng đột nhiên biến thành lặng thinh rồi từ từ đổ xuống. Đến khi chết chúng cũng không biết rằng mình chết về tay ai!

https://thuviensach.vn

Tiếng tù và u u đột nhiên cao lên mấy điệu, đám hải tặc không ngừng hoan hô hét lên: “Long Nữ Đại Vương, Long Nữ Đại Vương!”

Bọn Nhẫn Giả không đừng được phải ngừng lại, nhìn về phía xa.

Trong tay Sắt Sắt cầm Tân Nguyệt loan đao chầm chậm đi tới, máu tươi từ loan đao nhỏ xuống ròng ròng, nhưng thân người nàng không hề nhuốm một giọt máu tanh.

Gió đêm thổi tung mái tóc dài của nàng, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, khóe môi nàng nở một nụ cười dịu dàng như hoa soi đáy nước, nhưng hàn ý trong đôi mắt trong trẻo lại khiến đối phương lạnh người.

“Ngươi chính là Bích Hải Long Nữ?” Một tên Nhẫn Giả hỏi, đôi mắt màu đen lộ ra ngoài tấm khăn bịt mặt lạnh lùng quan sát Sắt Sắt.

“Đúng thế!” Sắt Sắt nhẹ đáp.

Tên Nhẫn Giả đó quan sát nàng một lát, rồi vung tay, vô số Nhẫn Giả từ bốn phương tám hướng lập tức xông về phía Sắt Sắt.

“Tiểu thư, cẩn thận đó, bọn Nhẫn Giả này không dễ đối phó đâu!” Tử Mê cao giọng hét lên, đưa tay nắm chặt vết thương đang chảy máu.

Sắt Sắt vận nội công, loan đao đột nhiên lạnh toát, nàng vung loan đao lên, thi triển Liệt Vân đao pháp, chiến đấu với đám Nhẫn Giả.

Mã Diệu và Ninh Phóng định ngăn đám Nhẫn Giả đó lại, nhưng bọn chúng dường như chỉ nhằm vào Sắt Sắt, không ngừng tấn công nàng.

“Sắt Sắt, hóa ra nàng ở đây, ta tìm nàng lâu quá rồi!” Thanh âm trong trẻo đột nhiên nổi lên, như một trận gió mát lành thổi tới không hề mang theo chút bụi trần tục nào.

https://thuviensach.vn

Đám người đang chiến đấu ác liệt đột nhiên yên lặng, Sắt Sắt vung đao đánh bị thương một Nhẫn Giả, rồi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong bóng đao ánh kiếm, một nam tử chầm chậm tiến lại dưới ánh đuốc. Hắn mặc áo lam, vô cùng phong độ, trên mặt nở nụ cười nhạt, ánh sáng của ngọn đuốc chiếu vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, giống như ánh hoàng hôn rực rỡ ánh lên trên mặt nước, sóng mắt lấp lánh nhưng lại lộ ra vẻ lạnh lùng.

Đôi mắt Sắt Sắt dừng lại trên người Mạc Tầm Hoan, gã đàn ông vốn xưa nay quen mặc y phục bằng vải giản dị lúc này đột nhiên mặc tấm áo màu lam. Trên nền đất máu me vung vãi bẩn thỉu, màu lam đó lại trở nên vô cùng tinh khiết, nổi bật, không hề vướng chút bụi trần.

“Mạc Tầm Hoan, ngươi tới tìm ta ư?” Sắt Sắt nhấc loan đao đang nhỏ máu trong tay, lạnh lùng hỏi. Gió đêm lạnh lẽo thổi tới, cuốn mái tóc đen dài của nàng lên, nhìn như đóa mặc liên trong gió.

Sắt Sắt không quên hôm đó khi ở Y Mạch Quốc, Mạc Tầm Hoan đã cầu hôn nàng như thế nào. Vậy mà mới chỉ có mấy ngày, gã đàn ông dịu dàng thâm tình đó thoắt cái đã biến thành tên ác quỷ thực sự.

“Phải, ta đang tìm nàng, ta còn tưởng nàng không còn ở trên đảo nữa. Vừa rồi ta có tới căn lầu nàng ở, không thấy nàng đâu. Muộn thế này rồi, nàng đi đâu vậy?” Mạc Tầm Hoan nói rất dịu dàng, thanh âm và giọng điệu đặc biệt quan tâm khiến Sắt Sắt nghi ngờ liệu hắn có phải là bạn của nàng không. Tiếc rằng, mọi chuyện đều chỉ là ảo giác.

“Tìm ta có việc gì? Lẽ nào muốn cầu hôn? Lần đầu tiên ta thấy nghi thức cầu hôn trang trọng thế này đấy!” Sắt Sắt nghiến răng, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

Ánh mắt Mạc Tầm Hoan đột nhiên trở nên u ám, hắn vung tay, đám Nhẫn Giả đang chiến đấu hăng liền lui xuống. Hắn mỉm cười, lặng lẽ nói:

https://thuviensach.vn

“Không! Ta đã không đợi được nữa rồi, việc cầu thân đã quá muộn, hôm nay ta đến là để đón nàng đi, lần này là để đón dâu luôn. Ồ, đúng ra nên gọi là cướp dâu mới phải.”

Khi Mạc Tầm Hoan nói ra những lời này, dung nhan tuấn tú vô song của hắn nhìn thuần khiết như một đứa trẻ.

Lần đầu tiên Sắt Sắt thấy một kẻ mặt dày vô sỉ đến thế, nàng nhếch môi, sự chế giễu trong ánh mắt càng sâu thêm mấy phần, lạnh lùng nói: “Giang Sắt Sắt ta thật vinh hạnh quá, được Mạc quân vương để mắt tới, còn cướp dâu một cách long trọng thế này. Muốn ta đi cũng được, có điều, phải hỏi thanh đao trong tay ta có đồng ý không đã.”

Sắt Sắt mỉm cười vung đao, ánh đao sáng rực soi rọi đôi mắt tuyệt đẹp của nàng, trong đáy mắt là sự lạnh lùng như mặt hồ băng giá. Lời nói vừa dứt, nàng đột nhiên điểm hai chân xuống đất, thân người mượn sức vọt lên, như hồ điệp tung cánh. Thân người còn ở trên không, ánh đao lạnh lùng của Tân Nguyệt loan đao đã như dải lụa trắng nhằm thẳng vào Mạc Tầm Hoan đâm tới.

Mạc Tầm Hoan vẫn đứng yên đó, như chờ đợi đao nàng chém xuống, nhưng đột nhiên hắn chuyển thân hình, quỷ mị vòng ra sau lưng Sắt Sắt. Sắt Sắt chau mày, không ngờ tốc độ của Mạc Tầm Hoan lại nhanh đến mức không thể lường vậy được.

Trước đây, Sắt Sắt nhớ khi còn ở bên Mạc Tầm Hoan, hắn rất ít khi để lộ võ công, sau khi biết hắn là đệ nhất Nhẫn Giả của Y Mạch Quốc, Sắt Sắt vẫn chưa từng có cơ hội thử sức cùng hắn.

Đêm nay coi như là lần đầu tiên nàng được biết thực lực võ công của hắn.

Mạc Tầm Hoan kết hợp võ công Trung Nguyên và võ công của Y Mạch Quốc rất tốt, đến mức không hề có một sơ hở nào.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt không dám coi thường, đao khí trong tay như nước vỡ đê, Tân Nguyệt loan đao trong tay khi nhu hòa, lúc lại cương mãnh, khi phải khi trái, lúc trước lúc sau, đao thức lúc trầm ổn sắc bén, khi lại phiêu dật nhẹ nhàng.

Hai người đấu hơn trăm hiệp vẫn chưa phân thắng bại. Đang lúc quyết đấu ác liệt, đột nhiên nghe thấy tiếng hò reo bên ngoài Thủy Long Đao, có tên hải tặc hô lớn: “Viện binh tới rồi!”

Trong lòng Sắt Sắt kinh ngạc, viện binh?

Lẽ nào Phụng Miên gọi cứu binh tới thật sao? Sắt Sắt nhớ rằng Dạ Vô Yên đã từng nói sẽ phái binh sĩ tới bảo vệ Thủy Long Đảo. Nhưng đến nhanh như vậy, đám binh sĩ đó thường ngày ở đâu?

Mạc Tầm Hoan nghe vậy liền nheo mắt, đột nhiên hắn lấy ra một khối tròn màu đen từ trong tay áo, vung lên, khối tròn đó liền bay nhanh về phía Sắt Sắt.

Sắt Sắt bị kiếm thế sắc bén của Mạc Tầm Hoan bức bách tới mức không kịp bỏ chạy, thấy khối tròn đó lao tới mình, liền vung đao ra đỡ, chỉ nghe “bùm” một tiếng, khối tròn nứt ra, bắn vào vai phải của nàng. Cơn đau thấu tim ập tới, thân hình Sắt Sắt khựng lại, Mạc Tầm Hoan liền quỷ mị bay tới, phong tỏa các huyệt đạo của nàng.

“Mạc Tầm Hoan, ngươi là đồ đê tiện!” Sắt Sắt lạnh lùng nói.

Mạc Tầm Hoan đưa tay kiểm tra thương thế của Sắt Sắt, thấy chỉ bị thương phần mềm, trong lòng liền cảm thấy nhẹ nhõm. Viên oanh thiên lôi này của hắn chỉ dùng một lượng thuốc nổ rất nhỏ, sẽ không nổ chết người, chỉ có thể khiến người ta bị thương nhẹ, dùng để đối phó với Sắt Sắt khi cần thiết.

https://thuviensach.vn

“Sắt Sắt, ai bảo võ công nàng lại cao như thế, nếu không ta cũng không nỡ dùng viên oanh thiên lôi quý báu này đâu.” Mạc Tầm Hoan khẽ cười nói, nụ cười đó dưới ánh đuốc đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

“Tiểu thư!” Tử Mê hét lên, xông về phía Sắt Sắt. Ninh Phòng và Mã Diệu thấy Sắt Sắt bị bắt, đều chạy như điên tới.

“Vương thượng, viện binh ngoài đảo mạnh lắm, chúng ta mau rời khỏi đây thôi! Nếu không e rằng đêm nay không đi được đâu.”

Mạc Tầm Hoan ôm chặt lấy Sắt Sắt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoài xa có những bóng hình bay lại rất nhanh. Hắn nhếch môi khẽ cười: “Sắt Sắt, xem ra đúng là có người tình thâm nghĩa trọng với nàng lắm.” Nói rồi, hắn tung người bay đi, vượt qua rừng cây, chạy nhanh về phía bờ biển.

Sắt Sắt bị Mạc Tầm Hoan ôm trong lòng, xa xa thấy có người đang đuổi tới, đó là Táng Hoa công tử Thiết Phi Dương. Dạ Vô Yên quả nhiên đặt thủy binh ở đây bảo vệ nàng, tiếc là nàng không thể cầm cự được tới lúc họ tới cứu. Có điều hải tặc trên đảo hắn đã được an toàn.

Khinh công của Mạc Tầm Hoan cùng sự trợ giúp của đôi cánh sau lưng khiến cho tốc độ bay của hắn nhanh một cách thần kỳ, chỉ một lát đã chạy tới bên bờ biển. Được đám Nhẫn Giả bảo vệ, hắn liền nhanh chóng lên thuyền.

“Lan Đường, truyền lệnh xuống, bảo bọn chúng rút lui, nếu không toàn quân sẽ bị tiêu diệt đó.” Mạc Tầm Hoan lạnh lùng nói.

Nhẫn Giả tên Lan Đường đáp lời, liền đi truyền lệnh của Mạc Tầm Hoan. Rồi hắn ngồi lên thuyền, không biết ấn vào cơ quan nào, chiếc thuyền đó đột nhiên đậy lại như nắp vỏ sò, rồi từ từ chìm xuống biển.

Tàu ngầm! Mạc Tầm Hoan cũng có tàu ngầm, nói vậy, người cứu nàng bốn năm trước, chính là Mạc Tầm Hoan rồi.

https://thuviensach.vn

Tàu ngầm chìm xuống khoảng năm trượng, bắt đầu tiến về phía trước, vì ở trong nước, nên tốc độ của tàu ngầm gặp lực cản của nước, chạy không nhanh lắm, nhưng cũng đủ để thoát khỏi sự tấn công bên ngoài, vì dưới đáy biển tối tăm, từ trên mặt biển không thể nào nhìn thấy tung tích chiếc tàu được.

Sắt Sắt mất hết sức lực tựa vào thành tàu, sắc mặt trắng bệch, trong lòng dội lên rất nhiều tình cảm phức tạp.

Hiển nhiên mục đích chính của việc hôm nay Mạc Tầm Hoan tập kích Thủy Long Đảo là muốn bắt được nàng, nhân tiện chiếm lấy Thủy Long Đảo, trừ một mối lo gan ruột của hắn.

Bốn năm trước, hải tặc Tây Môn Lầu chiếm đất nước của hắn, hiện giờ, hắn tới chiếm lại nơi cư trú của đám hải tặc! Thật uổng cho nàng bốn năm trước đã phái binh giúp hắn lấy lại quốc thổ, hắn lại báo đáp nàng như thế này đây?

“Nghĩ gì thế?” Mạc Tầm Hoan đi tới bên Sắt Sắt, khẽ cười, khuôn mặt tuấn tú vẫn khuynh thành như thế, thần sắc lúc này cực kỳ thản nhiên.

Hắn lấy thuốc trong bọc ra, rồi lấy một tấm vải trắng, cẩn thận xé chỗ áo rách trên vai Sắt Sắt, lau vết thương cho nàng, đắp thuốc cao mát lạnh lên, rồi lại băng bó thật cẩn thận.

Thần tình của hắn dịu dàng điềm đạm, bộ dáng thật khiến người ta phải nghi ngờ rằng vết thương trên vai này không phải do hắn gây ra. Khuôn mặt trước mắt đẹp đến mức ngắm nhìn không chán mắt, đủ khiến người nhìn phải mất cả hồn phách. Nhưng Sắt Sắt lại nhắm chặt hai mắt, coi như hắn không hề tồn tại.

Mạc Tầm Hoan không để ý tới sự lạnh lùng của Sắt Sắt, hắn băng bó cho nàng xong, liền đưa những ngón tay thon dài, nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc rối của Sắt Sắt ra sau tai, rồi nhẹ đưa xuống dưới khẽ vuốt trên gò

https://thuviensach.vn

má mịn màng của Sắt Sắt, cuối cùng dừng lại trên đôi môi đang run rẩy của nàng, vuốt ve qua lại.

Sắt Sắt bị điểm huyệt, không sao cử động được, chỉ có thể dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạc Tầm Hoan.

Khóe môi Mạc Tầm Hoan nở nụ cười dịu dàng, đáy mắt là hai ngọn lửa rực rỡ. Khi ánh mắt hắn chạm phải cái nhìn căm hận của Sắt Sắt, Mạc Tầm Hoan chầm chậm thu tay về, nhìn chằm chặp vào nàng.

Hắn nhìn nàng một lúc lâu, ánh mắt sâu thẳm khiến nàng không thể nhìn ra hắn có ý đồ gì. Hồi lâu, đột nhiên hắn tự cười mình, than thở rồi nói một cách đầy ý tứ sâu xa: “Sắt Sắt, cuộc đời này, cả đời này, quả thực ta vĩnh viễn không bao giờ còn có thể có được tình yêu của nàng nữa rồi!”

Hắn cũng đã từng thử tiếp cận nàng, muốn được nàng để mắt tới, nhưng nàng lại chẳng hề cho hắn một cơ hội. Đêm nay, chính tay hắn biến sự kỳ vọng và hi vọng thành tuyệt vọng. Cả đời này, hắn vĩnh viễn không thể có được tình yêu của nàng nữa. Nếu đã như vậy, chi bằng có được sự hận thù của nàng. Ít ra, hận cũng là một thứ tình cảm, một thứ tình cảm khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm!

Sắt Sắt nghe Mạc Tầm Hoan nói, không đừng được cười lạnh một tiếng. Gã đàn ông tàn nhẫn này mà cũng nhắc tới tình yêu ư, nàng quả thực nghi ngờ liệu hắn có hiểu yêu là gì không? Hắn có biết thế nào gọi là yêu không?

Nhìn khuôn mặt sáng rực rỡ như vầng trăng của hắn, cùng nụ cười mê hoặc như hoa anh túc, những cảnh tượng khi ở bên hắn lại lần lượt hiện lên trước mắt nàng.

Lần đầu gặp nhau trên yến tiệc vương tôn, lần gặp lại trong sòng bạc Thịnh Vinh rồi khi ở nhờ nhà hắn trong phố Đông, bên nhau trong trận hải chiến, mọi chuyện đều như mới xảy ra ngày hôm qua. Sự điềm đạm của

https://thuviensach.vn

hắn đã từng khiến nàng yêu thích, sự thanh cao của hắn đã từng khiến nàng khâm phục, tài hoa của hắn đã từng khiến nàng tán thưởng, những trải nghiệm của hắn khiến nàng phải đau lòng. Nhưng hóa ra, mọi chuyện khiến nàng khâm phục đó chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài giả dối, trái tim hắn hóa ra lại là sự đen tối mà nàng không thể chạm vào.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng thực sự không tin, hắn có thể là con người như thế.

“Mạc Tầm Hoan, bốn năm trước, dưới vách núi Hắc Sơn, là ngươi cứu ta đúng không? Chính là ngươi mặc áo lam, ngồi tàu ngầm đưa ta tới Điền gia thôn, sau đó, ngươi bỏ đi trước khi ta tỉnh lại.” Sắt Sắt lạnh lùng hỏi.

Thần sắc Mạc Tầm Hoan hơi sững lại, hắn khẽ than một tiếng: “Đúng, chính là ta! Chuyện đã tới nước này, ta cũng không có gì phải giấu nàng nữa.”

“Vậy Trầm Ngư là người của ngươi ư? Vợ chồng ở Điền gia thôn vốn chẳng có đứa con gái nào cả, chỉ vì muốn che giấu sự thực này mà ngươi giết hại cả thôn đó. Sao ngươi có thể tàn nhẫn như vậy?! Khi ngươi phát hiện ra ta và Dạ Vô Yên đã bắt đầu nghi ngờ Trầm Ngư, ngươi lại cho nàng ta giả vờ đưa tin tức ra ngoài, rồi đổ vạ cho Dạ Vô Nhai, để bọn ta bớt cảnh giác với ngươi. Còn ngươi, chính vào lúc không ngờ tới đã đột ngột tập kích Thủy Long Đảo!” Sắt Sắt lạnh lùng nói.

Hóa ra, ngay cả việc Trầm Ngư bỏ trốn và chết đều nằm trong kế hoạch của hắn cả. Trầm Ngư không tiếc thân mình đem cái chết để giá họa cho Dạ Vô Nhai, khiến bọn họ mất cảnh giác và cho rằng bản đồ bố phòng đó vẫn chưa bị lọt ra ngoài. Thật không ngờ bản đồ đó từ lâu đã nằm trong tay Mạc Tầm Hoan rồi.

Sắt Sắt cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa nụ cười trước khi chết của Trầm Ngư, nàng ta vui mừng vì hoàn thành được nhiệm vụ mà chủ nhân giao

https://thuviensach.vn

phó, đồng thời cũng mang chút day dứt với nàng.

“Phải, Trầm Ngư vốn không phải là con gái của vợ chồng họ Điền, nàng ta là con dân Y Mạch Quốc của ta. Cha mẹ nàng ta bị hải tặc giết hại khi Tây Môn Lầu chiếm Y Mạch Quốc!” Mạc Tầm Hoan ung dung nói, khi nhắc đến chuyện sinh tử, hắn có vẻ rất bình tĩnh. “Bản đồ bố phòng là do nàng ta đưa tới, thậm chí cả bản vẽ chiếc tàu ngầm này cũng là nàng ta đưa cho ta.”

Trái tim Sắt Sắt lạnh giá, hóa ra Trầm Ngư đúng là một cô nhi, cha mẹ cô bé đã bị hải tặc giết hại. Có lẽ Trầm Ngư vô cùng căm hận hải tặc, nhưng bọn hải tặc năm xưa cùng Tây Môn Lầu chiếm giữ Y Mạch Quốc đều đã bị tiêu diệt trong trận hải chiến cách đây bốn năm. Và đêm nay, những kẻ chết trận đều là những hải tặc vô tội.

“Bốn năm trước, vì sao ngươi lại cứu ta? Nếu âm mưu của ngươi là muốn khơi dậy mối hận thù giữa Hách Liên Ngạo Thiên và Dạ Vô Yên, thì vì sao ngươi không để ta chết luôn?” Sắt Sắt chau mày hỏi, nàng có phần không hiểu, nếu nàng chết luôn, chẳng phải hắn càng dễ đạt được mục đích sao?

Mạc Tầm Hoan chăm chú nhìn Sắt Sắt, hắn khẽ nhướng mày, mang theo nỗi u oán khó chịu.

“Sắt Sắt, nàng cảm thấy ta có thể để nàng chết không?” Hắn khẽ hỏi.

“Trên đời này, còn có gì mà ngươi không nỡ nữa đây?” Sắt Sắt nheo mắt lạnh lùng cười nói.

Khi đất nước của hắn bị hải tặc chiếm giữ, khi hắn bị bọn hải tặc truy sát phải chạy trốn khắp nơi như chó, khi hắn kêu trời trời không thấu, khi hắn không được ai giúp đỡ, khi thân hình bé nhỏ của a đệ hắn bị treo trên xà nhà máu tươi nhỏ xuống mặt hắn, khi tỷ tỷ của hắn nhảy từ thành lầu xuống mà chết, khi hắn thấy trên những con phố phồn hoa năm xưa là xác

https://thuviensach.vn

chết của con dân hắn, khoảnh khắc đó, hắn đã thề rằng hắn phải lấy được cả thiên hạ, chỉ có cách trở nên hùng mạnh mới không bị người khác ức hiếp. Y Mạch Quốc bé nhỏ không đủ dung thân. Vì muốn đạt được nguyện vọng, hắn có thể vứt bỏ mọi thứ, bất luận phải hi sinh điều gì, cũng đều xứng đáng cả.

Năm xưa khi hắn cứu nàng dưới vách núi, không phải vì hắn mềm lòng, mà hắn chỉ muốn giữ mạng nàng để sau này lại tiếp tục lợi dụng nàng, đánh vào tâm lý Dạ Vô Yên.

Nhưng khi thấy nàng rơi từ trên vực thẳm xuống, thương tích đầy mình, chỉ còn hơi thở thoi thóp, trái tim hắn cực kỳ đau đớn. Mấy ngày liền hắn ngủ không ngon giấc, mời những đại phu giỏi nhất về chữa trị cho nàng. Thậm chí ngay cả đứa bé trong bụng nàng, hắn cũng cố gắng giữ lại. Đến khi thương thế của nàng đỡ dần, sắp tỉnh lại, hắn mới nhận ra rằng hắn phải ra đi, không thể để nàng biết rằng chính hắn đã cứu nàng được.

“Ngươi giữ mạng ta lại, không phải vì không muốn ta chết, mà chỉ vì lợi dụng ta thêm một lần nữa. Ngươi vốn cho rằng ta rơi xuống vực ắt hẳn sẽ căm hận Dạ Vô Yên, thống lĩnh hải tặc tìm cơ hội báo thù. Nhưng ngươi đã lầm, tuy ta căm hận Dạ Vô Yên, nhưng ta không muốn báo thù. Vì thế, ngươi đành tiếp tục lợi dụng ta. Nếu ta đoán không lầm, Mặc Nhiễm không phải người của Thái tử, mà là người của ngươi, đúng không?”

“Sắt Sắt, nàng thông minh lắm, những việc ta làm, nàng đều đoán đúng. Mặc Nhiễm đúng là người của ta. Ta đã bỏ tâm huyết suốt bốn năm mới có thể tạo ra một khuôn mặt giống nàng, chỉ tiếc là khí chất không đủ, cuối cùng vẫn bị lộ ra.” Mạc Tầm Hoan than một tiếng, rồi tựa vào giường, bình thản nói.

“Rốt cuộc Mặc Nhiễm là ai?” Sắt Sắt chau mày hỏi, nếu là do Mạc Tầm Hoan tạo ra, vậy ắt hẳn không phải nàng ta khi sinh ra đã giống nàng.

https://thuviensach.vn

“Là người bên cạnh ta, nàng đã gặp rồi.” Mạc Tầm Hoan ung dung nói.

Nàng đã gặp rồi ư? Nàng chỉ gặp thị nữ của hắn, Anh Tử và Nhã Tử. Lẽ nào chính là Anh Tử, người đã bị hủy dung nhan?

“Lẽ nào là Anh Tử?” Sắt Sắt kinh ngạc nói. Năm xưa khi nàng ở nhờ tại phố Đông, rồi ở lại trong phủ của Dạ Vô Nhai một thời gian, nàng ta có lẽ rất quen với cử chỉ điệu bộ của nàng, cũng chẳng trách lại bắt chước giống đến như vậy.

Mạc Tầm Hoan nhướng mày, nhìn vào Nhẫn Giả đứng bên cạnh nàng rồi gật đầu, Nhẫn Giả đó liền đưa tay gỡ tấm vải trùm đầu xuống, lộ ra khuôn mặt giống nàng y hệt.

Không ngờ Nhẫn Giả đó lại là Anh Tử. Khi lại một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt giống mình y hệt, trong lòng Sắt Sắt có cảm giác rất kỳ quái, tuy nàng đã biết khuôn mặt đó chỉ là giả tạo mà thôi.

Hôm đó khi ở Tuyền Vương Phủ, Mặc Nhiễm, bây giờ có lẽ nên gọi là Anh Tử, đã hạ độc nàng, khiến nàng không thể vận công, suýt chút nữa khiến Triệt Nhi mất mạng. Vốn dĩ trong mắt Sắt Sắt, nàng ta là một cô gái tốt, nhưng không ngờ lại đối xử với nàng tàn nhẫn như vậy.

Lòng người, sao lại phức tạp như thế!

“Vậy hôm đó ta tới Tuyền Vương Phủ tìm thuốc giải hàn độc, người mặc áo đen tập kích ta trong con ngõ nhỏ cũng là ngươi ư?” Sắt Sắt than thở.

Mạc Tầm Hoan chống tay vào đầu, không nói gì, khe khẽ gật đầu.

“Nói vậy, Y Lãnh Tuyết cũng là người của ngươi?” Sắt Sắt lạnh lùng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Chính là lần đó, khi bắt cóc Y Lãnh Tuyết đi, bọn ta đã thỏa thuận. Cũng chính nàng ta muốn ta bắt nàng ta đem tới vách núi Hắc Sơn, nàng ta nói rằng đó là nơi khiến nàng đặc biệt đau lòng.”

Nghe vậy Sắt Sắt vô cùng tức giận, hóa ra âm mưu trên vách núi Hắc Sơn lần đó, Y Lãnh Tuyết cũng tham gia, còn nàng thậm chí còn dùng cả tính mạng của mình mà cứu nàng ta. Mạc Tầm Hoan bắt cóc Y Lãnh Tuyết, rồi lại giá họa cho nàng.

“Mạc Tầm Hoan, rốt cuộc ngươi muốn gì?” Sắt Sắt nhìn người đàn ông trên mặt lúc này mang nụ cười nhạt, nhưng trong lòng thì âm mưu thâm hiểm khó lường, lạnh lùng hỏi: “Nam Nguyệt ư?”

Mạc Tầm Hoan cười nhạt, không đáp!

Sắt Sắt chìm trong thinh lặng!

Nếu hắn thực sự thao túng được Dạ Vô Trần, vậy có khác gì hắn làm Hoàng đế Nam Nguyệt và cả Nam Nguyệt đều ở trong tay hắn.

“Mạc Tầm Hoan, mưu đồ của ngươi lớn lắm, để đạt được mục đích của mình, ngươi hại chết bao người. Bách tính ở Điền gia thôn có tội gì, đám hải tặc trên Thủy Long Đảo có tội gì? Vì mục đích của mình, ngươi giết bao nhiêu người vô tội như thế, ngươi có yên lòng được không?”

“Sắt Sắt, ta biết nàng vĩnh viễn không thể hiểu được ta, cũng như cảm giác trong lòng ta. Ta đã từng là một kẻ mất nước, Trầm Ngư, Anh Tử, Nhã Tử, con dân của ta, thậm chí chính ta cũng đều là những tử sĩ!”

Tử sĩ?!

Sắt Sắt lặng người.

https://thuviensach.vn

Nàng chăm chú nhìn vào Mạc Tầm Hoan đang đứng trong bóng tối, lúc này, trên mặt hắn có một vẻ thê lương tột cùng. Anh Tử đứng bên cạnh nhìn hắn bằng con mắt sùng bái mà thành kính. Có lẽ trong mắt họ chỉ nhìn thấy cái đẹp trong sự đẫm máu của đấng Quân Vương của mình mà thôi.

Sự thực chứng minh, khuôn mặt của Anh Tử được chỉnh sửa giống hệt khuôn mặt nàng rất có tác dụng. Sau khi thuyền đi được hai ngày, vì muốn đánh lạc hướng sự truy đuổi của Thiết Phi Dương và Phụng Miên, Mạc Tầm Hoan đã để Anh Tử mặc y phục của Sắt Sắt, ngồi trên một chiếc tàu ngầm đi theo một hướng khác.

Con tàu ngầm chở Sắt Sắt cứ đi dưới mặt biển gần mười ngày rồi mới cập bến. Sắt Sắt vốn cho rằng Mạc Tầm Hoan sẽ đưa nàng về Y Mạch Quốc, nhưng không ngờ hắn lại đưa nàng tới Phi Thành của Nam Nguyệt. Điều khiến nàng bất ngờ hơn là hắn đưa nàng vào sống trong Hoàng cung.

Trong lòng Sắt Sắt đột nhiên thất vọng cực độ, nàng hoàn toàn không thể ngờ, hắn lại đưa nàng vào Hoàng cung Nam Nguyệt. Hoàng cung vốn được canh phòng cẩn mật, chỉ e nàng không dễ gì thoát ra được, và thủ hạ của nàng muốn vào cung cứu nàng ra cũng chẳng dễ dàng gì.

Sắt Sắt bị cầm tù trong một tòa lạc viện, tòa viện này ở nơi nào trong Hoàng cung, Sắt Sắt cũng không rõ nữa.

Mạc Tầm Hoan đã giải khai huyệt đạo cho Sắt Sắt, có điều lại cho nàng uống nhuyễn cân tán, đừng nói tới việc vận công, ngay cả bước đi cũng cảm thấy chân tay mềm nhũn. Sắt Sắt chỉ có thể ngồi trong viện, nhìn ra bức tường cao cao ở đằng xa. Lúc bình thường chỉ nhảy một cái là đã vọt qua, nhưng lúc này, bức tường đó lại cao đến mức không thể tưởng tượng được. Bên ngoài viện có cấm vệ quân đứng gác, thân hình cao lớn, xem ra là nơi này có rất nhiều tầng phòng vệ.

https://thuviensach.vn

Năm nay, mùa đông của Phi Thành tới sớm hơn năm ngoái, lúc này đã sắp vào tháng Chạp, tiết trời ngày một lạnh hơn. Bầu trời âm u không một lúc nào có nắng, trong không trung chỉ có những đám mây đen ảm đạm, nặng nề đè xuống đỉnh đầu, khiến người ta có cảm giác bức bối ngột ngạt. Tiết trời đã vậy, lòng người càng tệ hơn. Những cung nữ được phái tới hầu hạ Sắt Sắt đều nghe lệnh của Mạc Tầm Hoan, không ai dám nói gì, làm mọi việc đều vô cùng cẩn thận.

Trong những người tới phục vụ nàng còn có cả thị nữ Nhã Tử của Mạc Tầm Hoan, nàng ta mặc đồ cung nữ Nam Nguyệt, dịu dàng lễ độ, ở bên Sắt Sắt, không rời một khắc, ngay cả buổi tối cũng ngủ cùng phòng với nàng.

Sắt Sắt đã thấy sự tuyệt đối trung thành của con dân Y Mạch Quốc như Anh Tử và Trầm Ngư, vì vậy nàng không còn kinh ngạc trước sự tận tụy của Nhã Tử nữa.

Quả thực Mạc Tầm Hoan không hề ngược đãi Sắt Sắt, không nhốt nàng vào đại lao, cũng không để nàng đói khát, nơi ở của nàng còn có cả bếp sưởi, không bị gió rét. Chỉ là hắn muốn giam cầm sự tự do của nàng mà thôi.

Sắt Sắt ở trong cung, không có tin tức gì của Dạ Vô Yên, nên không biết chàng chiến đấu với năm mươi vạn quân thắng hay bại. Trên đỉnh đầu nàng, chỉ có bầu trời bằng miệng giếng vuông, ngoài ra không còn gì khác.

Nhưng Sắt Sắt biết, những ngày tháng thế này chỉ là tạm thời, Mạc Tầm Hoan bắt nàng tới đây, quyết sẽ không nuôi không nàng như vậy.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tiếng Gió Khắp Lầu

Đêm. Bên ngoài, gió rất lạnh. Nhưng trong phòng, lại cực kỳ ấm áp.

Sắt Sắt ngồi tựa trên giường, chống má không ngừng suy nghĩ.

Nàng không hiểu Mạc Tầm Hoan rốt cuộc dùng thân phận gì khi ở cạnh Dạ Vô Trần? Dạ Vô Trần rốt cuộc làm sao thế? Lẽ nào hắn không biết dã tâm của Mạc Tầm Hoan? Hay hắn đã hoàn toàn bị Mạc Tầm Hoan khống chế? Đến mức để một Quân vương nước khác như Mạc Tầm Hoan tùy ý đi lại ở trong cung?! Lẽ nào hắn muốn dâng giang sơn của tổ tiên vào tay người khác?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Sắt Sắt vẫn không cách nào tìm ra chút manh mối của việc này.

Tiếng giọt điểm canh xa xa vọng lại, đã canh hai rồi, ngày đông vốn rất ngắn, nhưng canh hai rồi mà bên ngoài vẫn tối như bưng.

Sắt Sắt đứng dậy đang định đi nghỉ, đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân truyền lại. Một thị vệ ở ngoài cửa đưa lời bẩm báo: “Nhã cô nương, Hoàng thượng giá đáo!”

Nhã Tử đứng dậy, sắc mặt có chút kinh ngạc, dường như nàng có chút không ngờ Dạ Vô Trần lại tới đây.

Cửa phòng bị một thị vệ nhanh chóng mở ra, gió lạnh thốc vào, hơi lạnh như mũi đao xuyên vào da thịt. Dạ Vô Trần khoác tấm áo gió màu vàng

https://thuviensach.vn

dày dặn, xuất hiện trước cửa. Trong tấm áo gió là long bào màu vàng, ánh đèn chói mắt càng tăng thêm sự cao quý toát ra từ cơ thể hắn.

Nhã Tử nhanh nhẹn bước tới trước, quỳ xuống bái kiến. Dạ Vô Trần không nhìn chỉ hờ hững nói "bình thân", đôi mắt đen láy lúc này đang nhìn xoáy về phía Sắt Sắt.

"Giang Sắt Sắt, quả nhiên cô ở đây!" Dạ Vô Trần trầm giọng nói.

"Hoàng thượng, ta đã ở đây ba ngày rồi, vậy mà ngài không biết chút nào ư?" Sắt Sắt chầm chậm đứng dậy, cất tiếng hỏi. Ánh nến lập lòe soi rõ ánh mắt sâu đến vô tận của nàng, dường như trong đó là tất cả ánh sao của muôn đời vạn kiếp trên thế gian này vậy.

Dạ Vô Trần thấy câu nói của Sắt Sắt ngập tràn sự chế giễu, nhưng hắn chẳng buồn để ý, khoanh tay đi tới trước mặt Sắt Sắt, lạnh lùng nói: "Người đâu, đưa nàng ta tới Đại lao Bộ hình!"

Nhã Tử nghe vậy, liền lên tiếng: "Hoàng thượng, thân phận của Giang cô nương rất đặc biệt, xin Hoàng thượng suy xét."

Nghe vậy nét mặt Dạ Vô Trần đột ngột trở nên u ám, hắn chau mày, hồi lâu mới lạnh lùng cười nói: "Trẫm quên mất đấy, cô chính là nữ nhân mà Lục đệ yêu thương nhất. Đúng là tuyệt vời vô cùng, tuyệt vời vô cùng!" Đột nhiên hắn nheo mắt nói: "Giang Sắt Sắt, cô có muốn biết bây giờ Lục đệ thế nào không?"

Trái tim Sắt Sắt như ngừng đập, nàng nghe ngữ khí của Dạ Vô Trần, dường như tình hình bây giờ của Dạ Vô Yên không tốt lắm, nàng cố nén nhịp tim đang đập cuồng loạn của mình, đáp lại một cách điềm nhiên: "Hoàng thượng đúng là biết nói đùa, bây giờ dân nữ và Dạ Vô Yên chẳng còn quan hệ gì, hắn sống hay chết ta thật chẳng muốn biết."

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Trần khẽ cười nói: “Dù sao đi nữa, các ngươi cũng đã từng là vợ chồng, nghe cũng chẳng sao. Quản công công, nói lai tình hình của Tuyền Vương cho Giang cô nương nghe.”

“Vâng!” Quản công công cung kính đáp rồi cất giọng

“Mười lăm vạn binh mã của Tuyền Vương đã bị Thánh thượng phái năm mươi vạn binh mã vây khốn ở hoàng thành, Tuyền Vương chần chừ không ra ứng chiến, việc phá thành bắt sống Tuyền Vương cũng chỉ là việc trong tầm tay.” Quản công công giờ đã làm Tổng quản Thái giám của Dạ Vô Trần, giọng nói chua ngoa cao vút.

“Thế ư, dân nữ chúc mừng Hoàng thượng.” Tuy lúc này trái tim nàng đã trở nên hỗn loạn, nhưng khuôn mặt vẫn mang nụ cười cực kỳ bình thản.

Dạ Vô Trần nhìn sắc mặt không hề có chút kinh ngạc của Sắt Sắt, đôi mắt hắn bỗng lóe lên sự thâm hiểm: “Đúng là ả đàn bà vô tình, ngươi đã yêu kẻ khác nhanh thế rồi sao. Uổng cho mối thâm tình của Lục đệ dành cho ngươi. Vậy bây giờ ngươi đang yêu ai?”

Nàng vô tình cũng được, nàng yêu người khác cũng tốt, việc này có quan hệ gì tới Dạ Vô Trần hắn chứ? Hắn đường đường là Hoàng đế, không lo việc chiến sự, không lo cho nước cho dân, ở đây hỏi nàng yêu ai làm gì? Đây đâu giống việc một vị vua nên làm?

“Chuyện riêng của dân nữ so với đại kế của quốc gia chỉ là việc nhỏ mọn không đáng được nhắc tới, không dám phiền Hoàng thượng quan tâm.” Sắt Sắt lạnh lùng đáp, trong lòng nàng nghĩ tốt nhất nên khiến cho Dạ Vô Trần tức giận, mà chuyển nàng tới đại lao là hơn.

Dạ Vô Trần nghe vậy hiển nhiên cực kỳ tức giận, chỉ vào Sắt Sắt nói: “Giang Sắt Sắt, cô dám cãi lại Trẫm sao. Người đâu, giải nàng ta tới…” Chưa nói dứt lời, hắn đột nhiên dừng lại, suy nghĩ giây lát rồi lại lạnh lùng nói: “Thôi vậy, hôm nay Trẫm tạm giữ tính mạng cho cô.”

https://thuviensach.vn

Hắn quay người rời đi, Quản công công thấy thế cũng vội vã chạy theo. Chờ khi bóng hai người họ đã hoàn toàn rời khỏi viện, Nhã Tử mới nhẹ nhàng ra đóng cửa phòng.

Sắt Sắt ngồi trên giường, trái tim không ngừng đập như điên loạn.

Dạ Vô Yên quả thực bị năm mươi vạn quân vây khốn ư? Có điều trong lòng nàng luôn tin tưởng vào Dạ Vô Yên, chàng vốn chinh chiến nhiều năm, nếu không ứng chiến có lẽ vì chàng đã có kế hoạch khác, chứ không phải vì sợ hãi.

Đêm đó, Sắt Sắt nằm mơ thấy Dạ Vô Yên mình đầy máu tươi, khiến nàng mấy lần choàng tỉnh, mồ hôi lạnh ướt đẫm toàn thân. Trong lòng nàng dấy lên một dự cảm bất an. Lần cuối cùng Sắt Sắt choàng tỉnh, khi nghe thấy tiếng trống điểm vang lên, đã là canh tư rồi.

Nàng ôm chăn ngồi dậy, tuy trong phòng rất ấm áp, nhưng không hiểu sao nàng vẫn cảm thấy một luồng hơi lạnh ngấm ngầm dâng lên trong lòng, những vấn đề phức tạp và những nỗi niềm lo lắng cứ rối như tơ vò, như lớp sóng này tiếp nối lớp sóng khác dâng lên trong tâm trí nàng.

Trong căn phòng tối, Nhã Tử cũng bật dậy như bóng hình, nàng ta giống một kẻ đi săn, yên lặng ngồi đó, giám sát nhất cử nhất động của Sắt Sắt.

Sắt Sắt lạnh lùng cười nhẹ, bây giờ nàng không thể dùng nội lực, chẳng khác gì người thường, Nhã Tử cảnh giác như vậy, lẽ nào còn sợ nàng chạy trốn hay sao, cho dù thoát được Nhã Tử, e rằng cũng không thể chạy thoát khỏi tòa viện này.

Bên ngoài tiếng gió rất lớn, xem ra ngày mai có thể sẽ có tuyết. Sắt Sắt nghĩ vậy, đang định nằm xuống, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, chỉ thấy cánh cửa sổ đóng chặt đột nhiên bị người ngoài mở ra, một bóng đen từ cửa sổ nhảy vào, tốc độ cực nhanh, nhảy tới tấn công Nhã Tử như một tia chớp.

https://thuviensach.vn

Nhã Tử cũng phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, cầm bảo kiếm bên mình lên, chặn lại đòn tấn công ghê gớm của người đó. Đồng thời hô lớn: “Người đâu, có…”

Câu nói chưa dứt, liền bị chiêu của người kia đánh trúng, tiếng nói đột nhiên như bị bóp nghẹn, rồi dừng hẳn. Hiển nhiên người tới đây võ nghệ cao hơn Nhã Tử rất nhiều. Nhưng thanh âm của Nhã Tử đã làm kinh động thị vệ bên ngoài và cung nữ ở phòng kế bên. Chỉ trong chốc lát đã nghe thấy tiếng người chạy tới.

Người nhảy vào vội chạy tới trước mặt Sắt Sắt, khẽ nói: “Đi theo ta!” rồi kéo Sắt Sắt, nhảy qua cửa sổ, ôm lưng Sắt Sắt, nhảy lên mái nhà.

Mượn ánh trăng mờ và ánh đèn trong cung, Sắt Sắt thấy người đó mặc áo đen, dùng khăn đen bịt mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt trong trẻo và sắc bén như ánh sao. Người đó nhìn chăm chú vào Sắt Sắt, ánh sáng rực rỡ của đôi mắt sau đó liền chuyển hướng nhìn về phía điện ChiêÂu Dương.

Gió lạnh thổi vào mặt, hàn ý ghê người. Sắt Sắt đưa mắt nhìn ra xung quanh, bốn bề đều có cấm vệ quân đang ầm ầm xông tới, lúc này Sắt Sắt mới biết, nơi mà nàng ở là một tòa viện nhỏ trong Cung Uyển. Cung Uyển này lại ở ngay cạnh điện ChiêÂu Dương – nơi ở của Hoàng đế, không ngờ Mạc Tầm Hoan lại cho nàng ở nơi đặc biệt thế này.

Đây là nơi thị vệ canh gác nghiêm ngặt nhất trong hoàng cung, giờ nàng lại không thể thi triển võ công, muốn người kia mang nàng đi khỏi, e rằng quá khó khăn.

Chính vào lúc đó, chính điện của điện ChiêÂu Dương xuất hiện nhiều ánh lửa, mượn thế gió, lao tới như bay. Trong khoảnh khắc, cấm vệ quân và nội thị đều hò hét điên cuồng, kêu gào cứu giá.

Những cấm vệ quân này nhất loạt xông về phía họ, xem ra đều là tử sĩ của Mạc Tầm Hoan.

https://thuviensach.vn

Người kia giấu Sắt Sắt ở phía sau, thanh kiếm sắc trong tay tuốt khỏi vỏ, bắt đầu mở một trận chém giết với cấm vệ quân, chiêu thức nhanh nhẹn mà tàn độc, quyết không có ý e dè. Ép cho mấy tên cấm vệ quân đi đầu liên tục thoái lui. Người đó lập tức tận dụng cơ hội thi triển khinh công, ôm lấy Sắt Sắt, từ mái nhà này nhảy sang mái nhà khác, cứ nhảy như thế, một lát sau đã thoát khỏi vòng vây.

Nhưng chưa chạy được bao xa, trên con đường phía trước đột nhiên có mười người nhảy ra một cách rất quái dị, họ như những u hồn trong bóng đêm, thân pháp mau lẹ đến dị thường.

Lại một phen khổ chiến, tiếng đao gươm chạm nhau và tiếng gió thổi vù vù hòa quyện vào nhau, tạo thành khúc nhạc kinh tâm động phách.

“Không ngờ trong hoàng cung lại có một cao thủ như ngươi mai phục, đúng là khiến ta được mở rộng tầm mắt.” Thanh âm của Mạc Tầm Hoan vọng lại từ trong bóng tối.

Sắt Sắt lạnh lùng đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy hắn mặc y phục cấm vệ quân, trên mặt đeo chiếc mặt nạ da người, che đi khuôn mặt thật.

“Không ngờ ta đột nhiên quay lại phải không? Ta đã liệu trước, trong cung nhất định vẫn còn người của Dạ Vô Yên mai phục, nhưng không ngờ võ nghệ lại cao như vậy. Nói đi, ngươi là ai?” Hắn cất tiếng hỏi.

Người kia không trả lời, nhưng vì Sắt Sắt đứng cạnh, trong khoảng khắc, nàng cảm thấy thân hình người đó có chút căng thẳng, nhưng rất nhanh lại toát ra sát khí lạnh lẽo vô cùng. Sắt Sắt cũng rất muốn biết người cứu nàng là ai, nhưng tình hình bây giờ không phải là lúc tiết lộ thân phận. Hơn nữa xem ra lúc này nếu muốn rời đi an toàn e rằng rất khó.

“Đa tạ ơn cứu mạng của đại hiệp, nhưng tình hình đêm nay e rằng rất khó thoát thân. Huynh đi trước đi!” Sắt Sắt nhẹ nói.

https://thuviensach.vn

Người đó nhìn kỹ tình thế trước mặt một lượt, biết đêm nay không thể cứu được nàng ra, cuối cùng cũng buông Sắt Sắt, thi triển khinh công, chạy thoát khỏi vòng vây. Mạc Tầm hoan chạy tới, ôm lấy Sắt Sắt, hạ lệnh cho cấm vệ quân: “Nhất định phải bắt sống hắn!”

“Sắt Sắt, kẻ đó là ai?” Mạc Tầm Hoan quay người, cười tươi như hoa hỏi nàng.

Sắt Sắt lạnh lùng nói: “Sao ta biết được?”

Mạc Tầm Hoan nhướng mày, đôi mắt sáng như sao chăm chú nhìn Sắt Sắt, khẽ cười nói: “Nàng cũng không biết? Có điều hắn không thoát khỏi hoàng cung này được đâu, nhất định chúng ta sẽ biết hắn là ai thôi!”

Mạc Tầm Hoan nói chắc chắn như đinh đóng cột, dường như hắn rất tự tin, điều này khiến Sắt Sắt cực kỳ lo lắng. Bất luận người tới cứu nàng là ai, nàng đều không muốn anh ta bị bắt. Có điều, mọi việc không thuận lợi như Mạc Tầm Hoan dự đoán, khi những cấm vệ quân đuổi theo người đó quay lại liền bẩm báo rằng trong quá trình đuổi không biết từ đâu xuất hiện thêm một người mặc áo đen khác tới tiếp ứng, võ nghệ rất cao cường, và đã cứu người kia đi rồi.

Sắt Sắt nghe vậy, trong lòng thầm nhẹ nhõm, Mạc Tầm Hoan ngược lại cực kỳ phẫn nộ, hắn không ngờ trong cung vẫn còn một cao thủ nữa tới tiếp ứng. Xem ra phải đổi nơi ở cho Sắt Sắt rồi. Nghĩ vậy hắn trầm ngâm, đưa tay nắm lấy cổ tay Sắt Sắt, đón làn gió lạnh, đi nhanh về phía trước.

Nơi đây là bên ngoài Cung Uyển, vì xảy ra chuyện vừa rồi nên lồng đèn trong cung đều được thắp sáng, khiến cả căn viện lớn sáng như ban ngày. Trong đêm tối, tòa cung điện nguy nga nhìn vô cùng cao quý. Lần này, Mạc Tầm Hoan không để nàng ở căn phòng nhỏ khi trước nữa mà kéo nàng đi thẳng vào chính điện.

https://thuviensach.vn

Lẽ nào, Mạc Tầm Hoan lại ở trong chính điện của Cung uyển ư? Nếu như vậy thì đúng là quái lạ, nhìn cách ăn mặc của Mạc Tầm Hoan, hắn không dùng thân phận Quốc vương của Y Mạch Quốc, mà chỉ là kẻ cầm đầu cấm vệ quân trong cung. Với thân phận như thế, sao có thể được ở trong cung điện xa hoa thế này?

Sắt Sắt đang mải suy nghĩ thì cửa điện đã bật mở ra, một bóng hình thanh tú vội bước từ trong điện ra.

“Vương thượng, người tới rồi.” Thanh âm trong trẻo dịu dàng văng vẳng đưa tới.

Thời khắc đó, Sắt Sắt hoàn toàn hóa đá!

Người trước mặt mặc chiếc áo dài màu xanh phỉ thúy, thân hình cao ráo, eo thon, nhìn như eo con gái. Khuôn mặt tuấn tú đẹp như tranh vẽ, đôi mắt long lanh như nước, khóe môi nở nụ cười như hoa.

Đó là một thiếu niên tuấn tú, hơn nữa Sắt Sắt vẫn còn nhớ. Hắn chính là thiếu niên nàng gặp ở hồ sen khi tới Y Mạch Quốc.

Thiếu niên đó sao lại theo Mạc Tầm Hoan tới ở trong cung, điều này thật nằm ngoài dự liệu của Sắt Sắt. Nhìn dung mạo như hoa của thiếu niên đó, Sắt Sắt đột nhiên nhớ tới những lời đồn đại về chuyện Dạ Vô Trần có một nam sủng. Xem ra lời đồn đó là thật, nam sủng đó chắc hẳn là thiếu niên Y Mạch Quốc này rồi. Nếu không, sao hắn có thể ở trong cung, lại mặc áo gấm xa hoa, bao người hầu hạ.

Mạc Tầm Hoan lạnh lùng hừ một tiếng, kéo Sắt Sắt đi vượt qua thiếu niên đó, chầm chậm vào trong nội điện. Sắt Sắt không nói năng gì, chỉ đi theo sau, nàng rất muốn xem Mạc Tầm Hoan làm thế nào mà khống chế được Dạ Vô Trần. Chỉ dựa vào nam sủng này ư? Có phần hơi khó tin! Nếu Dạ Vô Trần coi trọng gã nam sủng này như vậy, liệu nàng có thể uy hiếp gã nam sủng này để thoát khỏi đây không?

https://thuviensach.vn

Trong điện trang hoàng cực kỳ lộng lẫy, Mạc Tầm Hoan kéo Sắt Sắt rẽ thẳng vào bên trái. Bên trong là một tẩm cung, màn trướng lụa là rủ xuống tầng tầng lớp lớp, dưới chân là đá trắng sáng đến mức soi gương được, in bóng những ngọn đèn vàng đang nhảy múa trên mấy chiếc bàn gỗ.

Sắt Sắt nhanh chóng xem xét cách bài trí của căn phòng, tự tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, thần sắc thờ ơ chăm chú nhìn vị thiếu niên vừa rồi vẫn đi theo sau.

Thiếu niên đó dường như vô ý nhìn về phía Sắt Sắt, nhưng trong đáy mắt lại lóe lên sự phẫn hận không thể che giấu. Trong lòng Sắt Sắt hơi kinh ngạc, thiếu niên này có vẻ rất căm hận nàng thì phải.

“Vương thượng, Nhã Tử chết rồi.” Ánh mắt thiếu niên đó nhìn về phía Mạc Tầm Hoan, nỗi oán hận đó lúc này đã hoàn toàn tan biến hết, chỉ còn sự đau đớn.

“Ồ, phái người an táng đi.” Mạc Tầm Hoan hờ hững đáp lời, thanh âm trầm tĩnh không hề có chút thay đổi, dường như chuyện thiếu niên kia nói tới không phải sinh tử, mà chỉ như việc trời lạnh thì nổi gió, hết sức bình thường mà thôi.

Sắt Sắt không ngờ người cứu nàng ban nãy, chỉ một kiếm đã đâm chết Nhã Tử. Tuy họ là kẻ thù, nhưng một cô gái dịu dàng trẻ tuổi như vậy trong khoảnh khắc đã biến mất, trái tim Sắt Sắt không khỏi cảm thấy cùng cực thê lương.

Nếu không có chiến sự, nếu không phải do Mạc Tầm Hoan mưu đồ chiếm Nam Nguyệt, Nhã Tử và Trầm Ngư đều sẽ được sống rất hạnh phúc. Nhớ lại những hải tặc vô tội chết oan trên Thủy Long Đao, nhớ về Trầm Ngư và Nhã Tử, Sắt Sắt liền lạnh lùng hỏi: “Mạc Tầm Hoan, lẽ nào ngươi không thương xót Trầm Ngư và Nhã Tử một chút nào sao?”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Mạc Tầm Hoan khẽ chuyển động, chăm chú nhìn vào khuôn mặt Sắt Sắt, cực kỳ trang nghiêm nói: “Đó là số phận của tử sĩ, chết vì đất nước, bọn họ chắc chắn đều cảm thấy rất tự hào! Ta cũng thế!”

Sắt Sắt hoàn toàn chìm trong im lặng, nàng nghĩ, nàng và Mạc Tầm Hoan không thể nói chuyện với nhau thêm được nữa.

“Lan Đình, ngươi vừa từ tiền tuyến về, nói xem chiến sự ra sao!” Mạc Tầm Hoan khẽ cười, đưa tay gỡ chiếc mặt nạ da người ra, để lộ khuôn mặt đẹp như tranh vẽ.

Hắn không hề e ngại gì việc Sắt Sắt đang ở đây.

“Vâng!” Lan Đình tiếp lời: “Mười lăm vạn binh mã của Tuyền Vương bị bao vây trong hoàng thành, đã mấy ngày không ứng chiến, chỉ tử thủ mà thôi. Lan Đình cho rằng, nhất định Tuyền Vương đã sợ rồi.”

Mạc Tầm Hoan cười hắt ra một tiếng, nói: “Dạ Vô Yên thân trải trăm trận mà lại sợ ư? E rằng đây là kế sách của hắn mà thôi. Hắn cố ý kéo dài chiến sự của năm mươi vạn binh mã, e là…” Hắn đột nhiên quay đầu, lạnh lùng hỏi: “Lan Đình, sau khi hoàng thành bị vây khốn, ngươi có từng thấy Dạ Vô Yên lộ diện trên thành lầu không?”

“Có thấy, lúc đó khoảng cách rất xa, trời lại đầy tuyết rơi, nhìn không rõ tướng mạo lắm! Vương thượng, sao vậy, lẽ nào ngài nghi ngờ Dạ Vô Yên không ở trong hoàng thành bị bao vây sao?” Lan Đình, mở to đôi mắt đẹp, kinh hãi hỏi.

Mạc Tầm Hoan khoanh tay đi đi lại lại trong điện, chau sít đôi lông mày, hắn quay người nhìn Sắt Sắt đang ngồi rất thản nhiên trên ghế, đột nhiên hỏi: “Chỉ e hắn đã chạy tới Phi Thành rồi!”

Sắt Sắt nghe vậy, tim nàng không khỏi đập thình thịch liên hồi, rồi cảm thấy trái tim mình như đột nhiên bị treo lên. Lẽ nào Dạ Vô Yên không ở

https://thuviensach.vn

phương Bắc cầm quân tác chiến, mà tới Phi Thành này sao?

“Lan Đình, ngươi ra ngoài trước đi!” Mạc Tầm Hoan chau mày, lạnh lùng nói.

Đôi mắt mỹ lệ của Lan Đình nhìn Mạc Tầm Hoan một cách u oán, rồi khom người đi ra, trước khi ra ngoài, hắn lại lạnh lùng lườm Sắt Sắt một cái. Ánh mắt đó rõ ràng khiến Sắt Sắt cảm thấy mình như đã lấy đi thứ gì đặc biệt quý giá đối với hắn.

Vốn dĩ Sắt Sắt cảm thấy việc Lan Đình căm hận mình đã rất kỳ quái, thấy ánh mắt u oán của hắn khi nhìn Mạc Tầm Hoan, trong lòng nàng đột nhiên hiểu ra. Nếu quả thực Lan Đình là nam sủng của Dạ Vô Trần, vậy có lẽ hắn thích đàn ông. Còn Quân vương Mạc Tầm Hoan của hắn, không nghi ngờ gì nữa, chính là một người đàn ông vô cùng có sức hấp dẫn. Hắn, lẽ nào hắn yêu Mạc Tầm Hoan?

Sắt Sắt đột nhiên nhớ lại, hôm đó, khi nhận lời mời của Mạc Tầm Hoan tới làm khách ở Y Mạch Quốc, Mạc Tầm Hoan có cầu hôn nàng bên hồ sen, lúc đó, Lan Đình nấp trong hồ. Có lẽ hắn đã nghe thấy cuộc đối thoại của họ, vì thế lúc sau hắn mới trút giận lên đám hoa sen. Chẳng trách, Sắt Sắt nghe lời hắn nói, dường như đang mắng mỏ ai đó.

Xem ra, đúng là hắn thích Mạc Tầm Hoan thật rồi.

Với thứ tình cảm như thế, Sắt Sắt không thể hiểu nổi, trong lòng cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Mạc Tầm Hoan không biết Sắt Sắt đang nghĩ gì, thấy sắc mặt khó hiểu của nàng, hắn chầm chậm tiến đến trước mặt Sắt Sắt, khuôn mặt đẹp tựa tranh mang nụ cười quyến rũ đầy mê hoặc.

“Sao hả, đang nhớ Dạ Vô Yên ư, nàng cảm thấy hắn quay lại Phi Thành là vì nàng ư?” Hắn ung dung hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt hơi chau mày, lạnh lùng hỏi: “Đương nhiên không phải vậy, ta đã nói rồi, ta và Dạ Vô Yên đã không còn dây dưa gì nữa!”

“Không còn dây dưa gì?” Mạc Tầm Hoan cười lớn, dưới ánh nến nụ cười của hắn vô cùng tao nhã mà ấm áp. Tên ác quỷ này, cho dù hắn có xấu xa tới đâu, nhưng luôn có cái vẻ bề ngoài có thể lừa bịp cả thiên hạ, đúng là đáng tiếc.

“Sắt Sắt, chúng ta đánh cược được không, nếu Dạ Vô Yên không quay lại vì nàng, vậy thì nàng sẽ lấy ta, được không? Ta có thể vì nàng mà bỏ ý định chiếm cả thiên hạ, sao hả?” Hắn giơ ngón tay, nâng cằm Sắt Sắt lên, đôi mắt dài nheo lại, trong đáy mắt là sự thâm sâu vô cùng.

Sắt Sắt khẽ cười hắt ra, đưa tay gạt tay Mạc Tầm Hoan, lạnh lùng nói: “Mạc Tầm Hoan, trò cười này chẳng hay ho chút nào cả đâu!”

Nhưng ánh mắt nàng chỉ nhìn thấy, trên khuôn mặt tuyệt mỹ đó không hề có chút đùa cợt, ngược lại cực kỳ nghiêm túc.

Mạc Tầm Hoan nghe vậy, ánh mắt hiện lên sự thâm trầm, hắn đứng dậy, chậm rãi đi vài bước, đột nhiên cúi người, nắm chặt lấy cổ tay Sắt Sắt, bẻ quặt tay nàng ra sau lưng rồi ôm chặt nàng vào lòng, khéo môi nhếch lên, nở nụ cười ám muội. Hắn ở quá gần nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào tai nàng.

“Ngươi muốn làm gì vậy?” Sắt Sắt nheo mắt, lạnh lùng hỏi.

Mạc Tầm Hoan như cười như không, đáp: “Sắt Sắt, ta đã mang nàng tới phòng ngủ của ta, nàng nói xem, ta muốn làm gì?”

Sắt Sắt tuy không thể cử động, nhưng tâm không loạn, nàng chỉ cười một cách lạnh lùng rồi nói: “Mạc Tầm Hoan, ngươi muốn làm nhục ta sao? Ngươi sẽ không làm thế đâu!”

https://thuviensach.vn

Mạc Tầm Hoan chau mày, nụ cười thâm trầm hiện lên khóe môi, hắn thấp giọng hỏi: “Sao nàng lại nói vậy?”

“Tuy ngươi rất vô liêm sỉ, vì mục đích hư vô mà không tiếc bất kỳ giá gì, nhưng cốt cách ngươi vẫn không phải là một kẻ tiểu nhân đê tiện, thậm chí còn thanh cao cô ngạo hơn bất kỳ ai. Một con người như vậy, sao có thể làm nhục ta được!” Sắt Sắt cố nén trái tim đang đập dữ dội nói. Thực ra trong lòng nàng rất sợ Mạc Tầm Hoan sẽ thô bạo với nàng. Bởi lúc này nàng hoàn toàn không có chút sức lực phản kháng.

Mạc Tầm Hoan nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, trong tiếng cười khàn đó lộ ra chút thê lương.

Sắt Sắt nói đúng, hắn quyết sẽ không làm những chuyện ép buộc nàng. Nhưng nàng nói hắn thanh cao cô ngạo, có lẽ trước đây thì đúng, nhưng giờ, hắn có còn như vậy không?

“Sắt Sắt, nàng không biết sức hấp dẫn của bản thân mình ra sao ư? Cho dù là người thanh cao cô ngạo thế nào, nhìn thấy nàng, đều sẽ biến thành kẻ tiểu nhân bỉ ổi hết. Lẽ nào nàng không biết điều đó?” Hắn thấp giọng nói, thanh âm mang ý đùa bỡn cợt nhả, hắn cúi đầu, muốn hôn lên cặp môi anh đào của Sắt Sắt.

Sắt Sắt lạnh lùng nhìn hắn, đáy mắt nàng không hề lộ ra nét kinh hãi, chỉ hoàn toàn là sự khinh miệt mà thôi.

Mạc Tầm Hoan vừa dứt nụ cười, liền buông tay, lạnh lùng nói: “Giang Sắt Sắt, nàng đi mau đi, nếu không ta không dám bảo đảm một lát nữa sẽ không…”

Sắt Sắt nghe vậy, vội vã đứng dậy, nàng không dám thử thách sự nhẫn nại của một gã đàn ông.

https://thuviensach.vn

“Thánh thượng giá lâm!” Giọng nói cao vút từ ngoài truyền vào, đó là giọng nói của Quản công công, Thái giám Tổng quản của Dạ Vô Trần.

Đêm đã khuya như vậy, Dạ Vô Trần sao còn tới đây?

Mạc Tầm Hoan đột nhiên cứng người, chỉ trong nháy mắt, Sắt Sắt có thể nhận ra thân người hắn đột nhiên toát ra hàn khí. Hắn đột ngột quay người, đưa tay điểm vào huyệt ngủ trên người Sắt Sắt, nàng liền cảm thấy đầu váng mắt hoa. Trước khi ngủ mất, nàng lờ mờ thấy Mạc Tầm Hoan ôm nàng lên, giấu nàng vào một phòng tối sau giá sách.

Sắt Sắt cũng không biết mình ngủ bao lâu, khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy bốn bề đều tối tăm. Dạ Vô Trần đã biết nàng ở trong cung, không biết Mạc Tầm Hoan giấu nàng đi làm gì.

Thấp thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói, Sắt Sắt lắng tai nghe, hình như là tiếng Dạ Vô Trần: “Được! Khi tan buổi chầu sớm, Trẫm sẽ cho người đi dán ngự chiếu đó ngay.”

Ngự chiếu?

Xem ra Dạ Vô Trần đang thương nghị quốc sự với Mạc Tầm Hoan, Sắt Sắt đang định nghe xem họ nói tiếp cái gì, liền nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Dạ Vô Trần rời đi rồi thì phải.

Bên ngoài đột ngột trở nên yên tĩnh, Mạc Tầm Hoan cũng không quay lại thả nàng ra. Ở đây chắc chắn có cơ quan, nghĩ vậy Sắt Sắt đưa tay sờ nhẹ bên vách tường, quả nhiên thấy một chỗ lồi lên. Nàng đưa tay ấn vào, trước mắt lập tức sáng bừng, giá sách rời ra tách thành một cái cửa.

Sắt Sắt từ bên trong chầm chậm bước ra, xoa phần trán bị đau. Lúc này nàng mới phát hiện trong phòng không có ai. Chỉ có tiếng nước chảy ở căn phòng kế bên tí tách đưa tới, xem ra Mạc Tầm Hoan đang tắm.

https://thuviensach.vn

Trời sắp sáng rồi, sao lại đi tắm lúc này chứ?

Sắt Sắt khe khẽ đi vài bước tới bên cửa, không có động tĩnh gì, nàng liền vén rèm tẩm cung lên, thấy bên ngoài có hai tên Thái giám đang giữ cửa, trên tay cầm y phục, bọn chúng đứng đó có phần sợ hãi. Nếu đã hầu Mạc Tầm Hoan tắm rửa, sao không ở trong phòng, mà lại đứng ngoài, thậm chí còn sợ hãi như thế!

Hai tiểu thái giám đó thấy người bước ra là Sắt Sắt, liền thở phào một hơi. Sắt Sắt chầm chậm đi ra chính điện, đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Trời đã tờ mờ sáng. Bên ngoài tuyết vẫn không ngừng rơi, trời âm u bao lâu nay, cuối cùng cũng đổ tuyết, mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng, trắng mênh mang. Bên ngoài có trọng binh canh gác, trong tầm mắt nhìn được, có đến mười mấy tên. Ở trong bóng tối, không biết còn bao nhiêu tên đang ẩn nấp nữa.

“Vào đây đi!” Trong phòng có tiếng Mạc Tầm Hoan đưa ra, thanh âm còn lạnh lùng hơn cả tuyết rơi bên ngoài.

Hai tiểu thái giám đó run lên, cẩn thận nâng y phục bước vào.

Một lát sau, chỉ nghe loảng xoảng, trong phòng hình như có thứ gì đổ vỡ. Tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết, một tên tiểu thái giám bị vứt ra ngoài, ngã trên mặt đất lạnh cóng. Nhưng tiểu thái giám đó không ngừng dập đầu, đến lúc trán tóe máu, trong miệng không ngừng kêu “tha mạng”.

Rèm được vén lên, Mạc Tầm Hoan mặc bộ y phục đen, người đầy sát khí.

Sắt Sắt vô cùng kinh ngạc, nàng chưa bao giờ thấy Mạc Tầm Hoan như thế bao giờ.

https://thuviensach.vn

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn lúc này không chút biểu cảm, như bức tượng được đẽo bằng băng tuyết, khắp người phát ra hàn khí khiến ai cũng sợ hãi không dám lại gần. Mái tóc đen còn chưa khô, vẫn đang nhỏ nước ròng ròng, lúc này nhìn hắn vừa có nét mê hoặc lại vừa có nét lạnh lùng.

Khóe mắt hắn quét qua, thấy Sắt Sắt đang đứng một bên, thần thái hắn đột ngột có phần cứng nhắc, dường như không ngờ nàng đi ra đây được. Sắt Sắt cảm thấy rất kỳ quặc, giờ nàng không thể thi triển võ công, nên tiếng bước chân lúc nàng đi ra, đáng ra hắn có thể nghe thấy, trừ phi tinh thần hắn đang cực kỳ bất an.

“Lui hết ra đi!” Hắn khẽ nói, tiểu thái giám đó như được lệnh đặc xá, dập đầu mấy cái, vội bò dậy khúm núm lui ra. Tiểu thái giám còn lại cũng từ trong phòng lật đật lui xuống.

Mạc Tầm Hoan nhìn Sắt Sắt, không nói một lời, nhẹ nhàng đi tới bên nàng, rồi đứng sóng vai với nàng lặng nhìn ra ngoài.

Sắt Sắt nhìn Mạc Tầm Hoan, đột nhiên thấy cổ hắn có vết hôn. Trong khoảnh khắc, Sắt Sắt lập tức hiểu ra mọi điều! Nàng kinh ngạc đến mức hoa mắt, quả thực nàng không thể tin, một Mạc Tầm Hoan thanh cao kiêu ngạo lại có thể làm những việc như thế. Lẽ nào hắn dựa vào nhan sắc của mình để mê hoặc Dạ Vô Trần, vì thế mới có thể thích làm gì thì làm?

Nhưng khi biết được sự thực này, đột nhiên nàng cảm thấy Mạc Tầm Hoan thật đáng thương, thật đau khổ!

Vì thứ mục đích không có thật, vì quyền lực của mình, hắn toàn nói những lời giả dối, trong lòng toàn là mưu kế. Và vì mục đích đó, hắn sẵn sàng hi sinh tính mạng con dân của mình, thậm chí ngay cả bản thân cũng hi sinh không chút hối hận.

Không nghi ngờ, hắn đã phải chịu nhiều khổ nạn, những điều hắn phải chịu đựng khiến người khác cảm thông, nhưng khổ nạn cũng đã qua rồi.

https://thuviensach.vn

Thế mà hắn vẫn tham vọng có quyền thế cao hơn, muốn trút những đau khổ trước kia hắn gặp phải lên đầu bách tính Nam Nguyệt.

Hắn đáng thương làm sao, nhưng cũng thế thảm biết bao!

Sắc trời đã sáng rõ.

Mạc Tầm Hoan quay người đi vào phòng, đeo mặt nạ da người lên, thay trang phục của cấm vệ quân, nhìn Sắt Sắt rồi nói: “Sắt Sắt, mong là nàng đừng hận ta.” Nói rồi hắn xông ra gió tuyết, chậm rãi bước đi.

Mong là nàng đừng hận hắn!

Hắn muốn làm gì nàng đây?

Thời tiết âm u suốt mấy ngày trời, cuối cùng trận tuyết đầu tiên cũng lặng lẽ rơi, tuyết như những hạt ngọc tung bay trong không trung, như cánh bướm, như lông vũ, từ trên trời bay xuống. Phi Thành của Nam Nguyệt ở Giang Nam, xưa nay mùa đông đều ấm áp, cho dù có tuyết, cũng chỉ là tuyết mỏng. Mùa đông năm nay tuyết lớn như vậy, thật nhiều năm rồi chưa từng thấy. Chỉ trong một ngày, núi non đã được phủ trắng, nước sông đóng băng, nơi nào cũng như được làm bằng ngọc trắng.

Trên tường thành của bốn cổng chính ngoài Phi Thành, sáng sớm đã dán đầy cáo thị bằng lụa vàng, chữ viết đen. Đó là ngự chiếu. Đại ý: Tên cầm đầu bọn hải tặc ngoài Đông Hải là Bích Hải Long Nữ đã bị triều đình bắt giữ, sẽ chặt đầu thị chúng vào giờ Ngọ ba khắc ngày mười tháng Chạp, cuối cùng là hai chữ - khâm thử. Phía dưới được đóng dấu ngự đỏ như máu.

Thông tin đó rất nhanh được truyền ra khỏi Phi Thành, thậm chí không ngờ còn truyền khắp trong triều đình Nam Nguyệt.

Từ hôm Sắt Sắt bắt cóc Tuyền Cơ công tử trong yến tiệc tại Tuyền Cơ Phủ, danh tiếng Bích Hải Long Nữ đã không còn là cái tên xa lạ với Nam

https://thuviensach.vn

Nguyệt. Mọi người thường bàn luận về nàng, tưởng tượng xem đó là cô gái thế nào mà lại có thể cầm đầu đám hải tặc.

Bây giờ, nghe tin nàng bị chặt đầu, trong lòng ai nấy đều có chút tiếc thương. Nghe nói Bích Hải Long Nữ thi hành loại thuế "một phần mười", có thể thấy nàng ta không phải là loại người tàn ác. Nhưng nếu đã là kẻ cầm đầu đám giặc cướp, vậy tức là chống đối với triều đình, chỉ tiếc thay cho một cô gái phong độ tuyệt thế mà thôi.

Năm xưa, Tiêm Tiêm công tử nổi danh khắp Phi Thành, mọi người đều biết chàng rất đẹp, bây giờ khi biết chàng là con gái, còn chính là Bích Hải Long Nữ, mọi người tới xem càng đông. Đương nhiên, họ đều rất tiếc, một cô gái tốt như vậy, sao lại đi làm hải tặc, hơn nữa lại còn đoản mệnh!

Trên hình đài một cây cột nhanh chóng được dựng lên, Sắt Sắt bị trói hai tay ra sau, nàng lặng lẽ đứng đó, tấm áo trắng nhẹ tung bay, gần như hòa vào làm một với cảnh tuyết trắng xung quanh. Thần sắc trên mặt nàng điềm nhiên, đôi mắt đẹp, trong như hồ nước.

Mọi người vây quanh hình đài, nhìn Sắt Sắt, rất ngạc nhiên trước sự bình tĩnh ung dung của nàng. Nếu như là người khác, khi bị đưa tới pháp trường, hẳn đã sợ đến đờ người ra rồi. Tuyết mỗi lúc một lớn, ngấm vào da thịt, khiến họ không đừng được mà run lên từng hồi. Nhưng dù trời mưa tuyết to như thế, những người tới xem vẫn không chịu ra về.

Dược lực của nhuyễn cân tán trong người Sắt Sắt vẫn chưa mất hẳn, nhưng hai ngày trước khi hành hình, nàng đã ngấm ngầm cảm thấy mình có chút sức lực, để tránh việc Mạc Tầm Hoan cho nàng uống thêm thuốc, nàng vẫn ra vẻ ủ rũ không có chút hơi sức nào như trước. Có điều đến hôm nay, cuối cùng nàng cũng hiểu ra, thực ra không cần phải uống thêm thuốc, vì sau giờ Ngọ hôm nay, nàng đã trở thành một vong hồn rồi.

https://thuviensach.vn

Đúng là không ngờ có ngày Giang Sắt Sắt nàng lại rơi vào cảnh bị chặt đầu thị chúng!

Sắt Sắt cuối cùng cũng hiểu lời Mạc Tầm Hoan nói với mình, hi vọng nàng không hận hắn, đó là để chỉ việc chặt đầu ngày hôm nay. Nàng sắp chết rồi, còn hận hắn thế nào đây?

Nguyên nhân khiến Mạc Tầm Hoan làm vậy, Sắt Sắt có thể đoán được, hắn nghi ngờ Dạ Vô Yên không ở chiến trường phương Bắc, nên muốn dùng nàng để dụ Dạ Vô Yên ra.

Nhưng Dạ Vô Yên có tới không?

Chàng có bỏ hết chiến sự ở phương Bắc, bỏ lại cả một nửa giang sơn mà mạo hiểm tới kinh thành vì nàng không?

Sắt Sắt lắc đầu, nàng nghĩ không thể có chuyện như vậy được, nhưng không biết vì sao, trong lòng nàng lại ngấm ngầm có một tia hi vọng. Nhưng nàng không hi vọng Dạ Vô Yên sẽ xuất hiện, nhìn khắp bốn phía, nàng biết nơi đây đã được giăng thiên la địa võng. Nếu Dạ Vô Yên tới cứu nàng, chẳng khác gì tự sát!

Sắt Sắt ngẩng đầu, nhìn Mạc Tầm Hoan đang đứng trước đám người, trên người khoác bộ y phục thủ lĩnh cấm vệ quân. Hiện giờ, hắn đang nắm trong tay mười vạn cấm vệ quân trong hoàng cung. Hôm nay, hắn dẫn đầu đám cấm vệ quân tới để bảo đảm việc hành hình được tiến hành thuận lợi.

Hắn nhìn nàng ánh mắt mâu thuẫn điềm tĩnh, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười rất nhạt.

Sắt Sắt không muốn nhìn hắn thêm một chút nào nữa, ánh mắt nàng vượt qua đám người, nhìn lên trời cao.

Tuyết đang rơi, không thấy mặt trời.

https://thuviensach.vn

Sắc trời thê lương, những bông tuyết bay như ngọc vụn rơi xuống, đọng trên mặt nàng có chút lạnh.

Bên bến thuyền, ở bờ sông Du Giang.

Sông Du Giang chảy xiết, ngày đông rất khó đóng băng. Nhưng năm nay Phi Thành cực kỳ lạnh, trên mặt nước thỉnh thoảng có xuất hiện vài mảng băng trôi. Vì thế, trong thời tiết thế này rất ít người đi thuyền trên sông.

Nhưng hôm nay lại có một chiếc thuyền, lao đi theo dòng Du Giang như mũi tên rời khỏi dây cung, mũi thuyền chốc chốc lại chạm phải băng trôi, mạn thuyền đã bị băng đập vào vỡ nát, nhìn vô vùng nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể chìm nghỉm.

Khi chiếc thuyền đó sắp cập bờ, cả con thuyền đã tan nát, mấy bóng người trên thuyền cũng tung người vọt lên, rồi nấp vào rừng cây bên bờ. Trong rừng rậm, đã có người tới tiếp ứng, hơn nữa còn chuẩn bị thêm cả khoái mã.

Người đi đầu không ngừng một khắc, tung người lên ngựa, rồi xông ra khỏi rừng cây.

“Vương gia, xin người nghe lời khuyên cuối cùng của thuộc hạ. Đây chính là cái bẫy mà Dạ Vô Trần giăng ra, để người tự nhảy vào! Xin Vương gia suy xét lại!” Mấy bóng người lao ra chặn trước ngựa, quỳ rạp xuống một lượt. Trên đường đi, họ đã khuyên chàng không biết bao lần, nhưng đều không có ích gì cả.

Người trên ngựa chính là Dạ Vô Yên vừa từ phương Bắc quay lại. Khi ngồi trên thuyền, chàng được tin Sắt Sắt bị chặt đầu thị uy, trong lòng nóng như lửa đốt, liền quay lại ngay, chỉ vì muốn cứu nàng.

https://thuviensach.vn

“Kim Đường, các ngươi bình thân, ý ta đã quyết, các ngươi không cần phải khuyên nữa. Chỉ cần nhớ làm theo kế hoạch là được!” Thanh âm của Dạ Vô Yên lạnh lùng, tiếng nói của chàng vang lên trong gió dường như còn lạnh hơn những bông tuyết đang tung bay ngập trời. Nói rồi, chàng không muốn chậm trễ thêm chút nào nữa, hai mắt nheo lại, lạnh lùng nói: “Lui ra!” Lời nói bình thản nhưng lại có khí thế mạnh tựa ngàn cân, nặng nề đè xuống mấy người đang quỳ dưới đất.

Con tuấn mã tung bốn vó, nhảy vọt lên phía trước, thanh âm cuối cùng tắt hẳn cũng là lúc một người một ngựa biến mất trong biển tuyết mênh mang, nhanh như chớp giật.

Rõ ràng biết đó là cạm bẫy, nhưng chàng vẫn không hề chạy trốn. Chỉ vì, chàng muốn cứu nàng!

Sao chàng có thể bỏ mặc nàng được, sao chàng có thể ngồi giương mắt nhìn nàng mất đi tính mệnh.

Chàng không thể!

Vì, chàng không thể chịu đựng được nỗi đau cắn xé trong tim, nỗi đau như tan nát cõi lòng khi để mất nàng, chàng không muốn nếm trải thêm một lần nữa!

Vó ngựa phi nhanh qua con đường đầy tuyết phủ.

Sắt Sắt, ta tới đây, nàng nhất định phải cầm cự đó!

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Như Cách Trăm Năm

Cổng pháp trường.

“Đại nhân, giờ Ngọ ba khắc đã tới!” Chủ sự Hình bộ tiến lên phía trước bẩm báo với giám trảm quan.

Giám trảm quan Trương Viễn than dài một tiếng rồi đứng dậy, lấy một tấm trảm lệnh từ trên bàn, viết lên một chữ “trảm” đỏ như máu. Ông ta ngước mắt nhìn Sắt Sắt, thấy nàng rất bình tĩnh, không hề có chút hoảng sợ, trong lòng không khỏi kính phục Sắt Sắt. Ông ta nhẹ lắc đầu, trong lòng thầm tiếc cho cô gái phong độ tài hoa trước mặt, kết cục lại phải táng mệnh nơi hoàng tuyền.

Ông ta đưa tay lên, vứt tấm trảm lệnh đó xuống đất, chữ “trảm” màu đỏ như máu nổi bật trên nền tuyết trắng, vô cùng rực rỡ, vô cùng nhức mắt.

Thân hình Mạc Tầm Hoan thoáng run lên, hắn nắm chặt bàn tay, nheo mắt lại.

Dạ Vô Yên không hề tới!

Thâm tình như thế, nhưng cuối cùng cũng chỉ có vậy mà thôi, đều không bằng được giang sơn xã tắc!

Lệnh bài vừa vứt xuống, đao phủ hít sâu một hơi, nâng đao, lùi ra sau một bước, rồi vung thanh đao lớn lên.

https://thuviensach.vn

“Mau ngừng đao lại!” Một giọng nói gấp gáp từ trong tuyết trắng mênh mang đột ngột truyền tới.

Thanh âm đó lúc này còn lạnh hơn cả gió rét ngày đông, vọng qua đỉnh đầu mọi người xem trảm quyết truyền tới. Người nói câu này dường như còn ở rất xa, nhưng thanh âm lại mang luồng sức mạnh dội gần bên tai. Trong thanh âm đó còn mang theo sự uy nghiêm bá khí ghê người, lại mang theo cả áp lực vô cùng nặng nề. Những người nghe câu nói đó đều không đừng được mà run bắn lên, ngay cả thanh đao trong tay đao phủ cũng rung lên, tựa hồ không cầm vững được.

Nhưng không biết người nói câu đó là ai.

Khi mọi người còn đang kinh ngạc, thì nghe phía sau có tiếng vó ngựa gấp gáp dội tới, giám trảm quan Trương Viễn nghe thấy không khỏi cảm thấy nghi hoặc. Ông ta lập tức đứng lên, chỉ thấy một con ngựa đang phi như chớp tới, không kịp nhìn rõ người cưỡi ngựa, chỉ thấy bóng người trên ngựa vung tay, có thứ gì đó lao về phía thanh đao lớn trong tay đao phủ, mang theo khí thế lôi đình, đánh bật thanh đao trong tay hắn xuống.

Đao phủ bị luồng sức mạnh đó đẩy tới, loạng choạng mấy bước, rồi ngã phịch xuống tuyết.

Rồi một bóng người nhanh chóng nhảy khỏi lưng ngựa, nhanh như chớp đạp lên vai mấy người, rồi bay thẳng tới giữa pháp trường! Trong khoảnh khắc, gió như lặng lại, tuyết như ngừng rơi, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía người vừa mới tới.

“Là Tuyền Vương!” Có người hét lên, thanh âm mang theo sự khâm phục, cũng hàm chứa cả sự kinh ngạc và hoài nghi. Chẳng phải lúc này Tuyền Vương đang khởi sự ở phía Bắc sao, sao lại đột nhiên xuất hiện ở pháp trường thế này?

https://thuviensach.vn

Ngay cả giám trảm quan Trương Viễn cũng mở to hai mắt suýt ngã ngồi xuống ghế, không biết mình nên chạy trốn hay ở lại, hai chân đã run lên bần bật từ lúc nào. Hồi lâu, ông ta mới phát hiện ra, Tuyền Vương chỉ đơn thương độc mã tới, xem ra không có gì đáng sợ.

Bốn bề, trên mái nhà, trên đường lớn vô số cấm vệ quân đổ xô ra, giương cung đặt tên, nhắm vào Dạ Vô Yên. Dạ Vô Yên dường như không hề nhìn thấy. Khi mọi người đang nhìn chàng, đôi mắt đen láy thâm sâu mà đẹp đẽ đó của chàng chỉ lưu luyến nhìn vào Sắt Sắt, dường như nhìn cả đời này cũng không đủ vậy. Nụ cười nở trên môi, ấm áp mà dịu dàng: “Đừng sợ, ta tới rồi!”

Sắt Sắt không tin ngước mắt nhìn lên, khi ánh mắt hai người chạm nhau, trong khoảnh khắc, thời gian như ngưng đọng, cảnh vật đều thay đổi. Trong giây lát, ngày đông dài dặc biến thành ngày xuân tươi sáng, tuyết trắng hóa cỏ xanh, trong phút giây trăm hoa đua nở, hương thơm say đắm khắp trời, khiến người ta không khỏi mê say.

Chàng tới rồi, là vì nàng ư?

Những bông tuyết rơi lả tả trước mắt, làm nhòa tầm nhìn của nàng. Lúc này nàng không nhìn rõ cảnh vật trắng xóa mênh mang xung quanh, trước mắt nàng, chỉ thấy đôi mắt cực kỳ dịu dàng của chàng, đẹp như cổ ngọc, ấm áp và êm ái.

Hơn ngàn người ở pháp trường đều chìm trong yên lặng, dường như chỉ nghe thấy tiếng tuyết rơi nhẹ nhàng.

Nàng nhìn chàng, trên mái tóc đen của chàng phủ đầy tuyết trắng, tấm áo màu nguyệt bạch, nổi bật lên nụ cười anh tuấn.

Trái tim Sắt Sắt phút giây đó cảm thấy vô cùng yên ả, nhưng đột nhiên sự lo lắng và tức giận lại bừng bừng nổi lên.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên, đồ ngốc! Đồ ngốc!

“Vì sao lại tới đây?” Nàng hỏi rất khẽ, rất khẽ, như tự nói với chính mình.

Nhưng chàng vẫn nghe thấy, đôi môi nở nụ cười ngọt ngào: “Hơn một trăm năm không gặp, ta nhớ nàng rồi!”

Khi chàng rời khỏi Thủy Long Đảo, là hai mươi tháng Mười, bây giờ là mùng mười tháng Chạp.

Mới chưa gặp nhau có năm mươi ngày!

Đột nhiên nàng hiểu ra ý tứ trong câu nói của chàng, một ngày không gặp, như cách ba thu!

Năm mươi ngày, một trăm năm mươi năm!

Đôi mắt nàng nhòa lệ, đã lâu lắm rồi nàng không xúc động đến mức phát khóc thế này.

Nàng ngẩng đầu, không ngăn được nỗi xót xa, nở nụ cười, lạnh lùng nói: “Dạ Vô Yên, cút! Ai cần chàng tới đây! Còn không mau cút đi!”

Lần đầu tiên nàng gào lên như một người đàn bà đanh đá!

Chàng cười rồi!

Lóa mắt như thế, chói chang như thế, rõ ràng là ngày tuyết rơi không có ánh mặt trời, nhưng nụ cười của chàng như nắng ấm soi rọi trái tim nàng. Nàng có thể nhận ra chàng quả thực đang rất vui thích, niềm vui toát ra từ bên trong, là sự thích thú thực lòng! Khi thấy nàng tức giận, nụ cười tuấn tú đó sao có thể hạnh phúc như thế!

https://thuviensach.vn

Mạc Tầm Hoan khoanh tay đứng lẫn trong đám người, hắn nhìn chằm chằm vào Sắt Sắt. Ánh mắt hắn rất hững hờ, như nước hồ thu, như ngôi sao lạnh giá, lại như ngày xuân yên ả, sương khói thướt tha…

Dạ Vô Yên tới rồi!

Âm mưu của hắn đã thành công, nhưng trong lòng hắn lại không hề có chút nào vui sướng!

Có lẽ đó là sự sắp đặt của ông trời, khi hắn không biết nên lựa chọn thế nào, ông trời đã muốn hắn có được thiên hạ và vứt bỏ cô gái này..

Gió lạnh nổi lên, tà áo tung bay, hóa ra, mọi sự chờ đợi si mê rốt cuộc cũng thành vô nghĩa.

Mạc Tầm Hoan cười, rồi nụ cười đó rất nhanh ngưng lại, cùng lúc đó, sự ấm áp cuối cùng trong đáy mắt hắn cũng tan đi, hắn khẽ nắm chặt nắm tay, thần sắc đột nhiên trở nên hết sức lạnh lùng.

Hắn quay người về phía cấm vệ quân nhẹ gật đầu, rất nhanh sau đó liền nghe thấy tiếng người hét lớn: “Phản tặc Tuyền Vương đã ở đây, Thánh thượng có chỉ, ai bắt sống được Tuyền Vương sẽ được trọng thưởng!”

Trong chớp mắt, vô số binh sĩ tinh nhuệ từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo tới, cung thủ từ trên mái nhà, từ các chạc cây, từ bờ tường đồng loạt nhảy ra.

Ánh mắt dịu dàng của Dạ Vô Yên từ khuôn mặt Sắt Sắt chuyển sang đám binh sĩ đang bao vây chàng, trong khoảnh khắc, ánh mắt đó đột nhiên lạnh lẽo, giống như hàn quang băng giá, mang theo sát khí đằng đằng. Áo chàng trắng hơn tuyết, khóe môi khẽ nhếch lên mang sự khinh miệt của nụ cười như có như không, giống như tiên nhân đang nhìn xuống đám người trần vậy.

https://thuviensach.vn

“Dạ Vô Yên, ngươi cho rằng hôm nay ngươi có thể yên lành thoát khỏi đây sao?” Mạc Tầm Hoan lạnh lùng hỏi.

“Bản vương đã tới đây rồi, thì không định đi nữa! Nhưng ta nhất định phải mang nàng đi.” Dạ Vô Yên lạnh lùng đáp, nét mặt không mang chút đùa cợt, đôi mắt thâm u lộ ra ánh nhìn sắc bén.

Mạc Tầm Hoan ngẩng đầu cười lớn, hắn nhếch môi một cách quái đản, trầm giọng nói: “Dạ Vô Yên, đến lúc này rồi ngươi còn muốn đặt điều kiện với ta sao? Đúng là người điên nằm mơ, ngươi thử nhìn bốn phía xem, hai người các ngươi hôm nay không ai có thể chạy thoát được.”

“Vậy ư, thế thì chống mắt lên mà xem!” Dạ Vô Yên lạnh lùng nói, thân hình cao lớn như thân trúc đứng thẳng lên, nhìn Mặc Tầm Hoan đầy thách thức.

“Vậy thì ta sẽ không khách khí đâu.” Mạc Tầm Hoan cười nhạt vung tay, chỉ nghe từng chặp tiếng rào rào, từng chùm tên bắn xuống như mưa, nhắm thẳng vào giữa pháp trường bắn tới. Xem ra không chút nương tay, chỉ cần bị bắn trúng, chắc chắn người sẽ lỗ chỗ như tổ ong.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong đám người xem vây quanh đột nhiên có vô số bóng người nhảy ra, vung kiếm chặn tên, người nào thân pháp cũng nhanh nhẹn, võ nghệ cực cao, người đi đầu, Sắt Sắt nhận ra, đó chính là Thiết Phi Dương.

Sắt Sắt mở ro mắt, nhìn Thiết Phi Dương dẫn đầu đội ngũ tới mấy trăm người, bắt đầu giao chiến với cấm vệ quân. Hóa ra Dạ Vô Yên sớm đã mai phục người của chàng ở đây, nhưng mấy trăm người đó không phải là đối thủ của cấm vệ quân. Họ không dám đánh lâu, chỉ như một cơn lốc quét qua, bảo vệ Sắt Sắt rồi nhảy khỏi pháp trường.

“Thiết Phi Dương, ngươi đang làm gì thế? Vì sao ngươi không đi bảo vệ Dạ Vô Yên?! Ngươi mau đi bảo vệ cho Dạ Vô Yên đi!” Sắt Sắt bị Thiết Phi

https://thuviensach.vn

Dương ôm chặt trong lòng, rồi được mấy trăm người bảo vệ, xông ra khỏi pháp trường. Tuy chỉ có mấy trăm người, nhưng ai cũng võ nghệ cao cường, quyết không phải hạng tầm thường, họ không phải là tinh nhuệ của Xuân Thủy Lầu, thì đều là cao thủ võ lâm, trong đó, Thiết Phi Dương mang thân phận là Minh chủ võ lâm.

Thiết Phi Dương lạnh lùng nhìn Sắt Sắt, đôi môi mỏng mím chặt, Sắt Sắt cho rằng hắn không thèm để ý tới nàng. Nhưng nét mặt hắn lạnh lùng, lời nói cũng lạnh lẽo: “Chủ nhân nói rồi, cứu phu nhân cũng chính là cứu ngài!” Nói đoạn, hắn quay đầu ngựa, thanh kiếm sắc trong tay như cầu vồng, chém giết đám cấm vệ quân đang ngoan cố cản đường.

Sắt Sắt quay đầu nhìn lại, đầy trời tuyết rơi và ngập trời mưa tên, chỉ thấy thân hình cao gầy của Dạ Vô Yên đứng đó, như chim hạc đứng giữa bầy gà, cực kỳ ung dung điềm tĩnh, phong thái nho nhã. Bên chàng lúc này chỉ còn mười mấy hộ vệ.

Lần cuối cùng, Sắt Sắt thấy chàng chính là lúc chàng đang nhìn nàng mỉm cười, nụ cười nhàn nhã mà tươi tắn. Cùng lúc đó, nàng cũng nhìn thấy một tia máu bên khóe môi trên khuôn mặt trắng bệch của chàng.

Trái tim Sắt Sắt cuộn lên, trong giây phút nàng chỉ muốn lao tới bên chàng. Dạ Vô Yên thật đáng đánh. Nàng quả thực chỉ muốn xông tới tát vài cái vào khuôn mặt tuấn tú tuyệt mỹ của chàng, nàng càng muốn véo mạnh lên mặt chàng, xóa tan nụ cười ấy đi.

Nàng không cần chàng tới cứu, nàng không muốn chàng vì mình mà dấn thân vào nơi nguy hiểm.

Nàng quả thực không muốn!

Dạ Vô Yên nhìn Sắt Sắt lần cuối, rồi dẫn theo mười mấy người đó xông về hướng ngược lại với Sắt Sắt. Phần lớn đám cấm vệ quân chỉ đuổi theo

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên mà bỏ mặc nàng – Giang Sắt Sắt. Tội danh mưu phản, dẫu sao cũng nặng hơn nhiều so với tội danh làm thủ lĩnh hải tặc.

Vì đa phần binh sĩ đều giằng co với Dạ Vô Yên nên binh lực còn lại rất yếu, khi Thiết Phi Dương và mấy trăm hộ vệ đó đánh giết, vòng vây phía Tây cuối cùng cũng lộ ra một góc khuyết, họ liền lập tức xông ra khỏi đó.

Đương nhiên họ không thể thoát ra khỏi Phi Thành nơi vốn được canh gác nghiêm mật, vì phía sau còn mấy nghìn truy binh, bốn cửa thành cũng hoàn toàn không thể xông ra được. May mà Dạ Vô Yên đã chuẩn bị sẵn nơi ẩn náu cho họ - Tuyền Cơ Phủ. Cổng pháp trường vốn không xa Tuyền Cơ Phủ. Lúc họ xông vào Tuyền Cơ Phủ rồi, đám truy binh liền bị ngăn lại ở bên ngoài.

Lần này họ đi vào từ cửa sau Tuyền Cơ Phủ, phía trước rừng trúc, đã có người chờ sẵn.

Tấm áo đen bay bổng, đó chính là Tuyền Cơ công tử Phụng Miên.

Sắt Sắt không ngờ hắn đã từ Thủy Long Đảo tới đây, thấy bọn họ đi vào, liền hờ hững nói: “Các ngươi đi theo ta.” Rồi hắn khoanh tay đi trước dẫn đường. Đám người cẩn thận bước theo sau hắn, không dám để xảy ra bất kỳ sai sót. Một lát sau đã ra khỏi rừng trúc, rồi lại đi qua một khu vườn với giả sơn và rừng cây làm lá chắn, mới yên lành vào tới căn lầu trong hậu viện. Phía sau không ngừng truyền tới tiếng gào thét thảm thiết và chửi rủa của truy binh. Hiển nhiên đám truy binh đó bị kẹt trong trận, phải chịu không ít khổ sở.

“Tuyền Cơ công tử, nơi đây có an toàn không? Chúng có một vạn tinh binh, liệu có thể xông vào nơi này không?” Một hộ vệ không yên tâm cất lời hỏi.

Một thị nữ của Tuyền Cơ Phủ thấy vậy lập tức trả lời: “Các cơ quan mà Tuyền Cơ công tử đặt ra, trên đời chưa có ai giải được, Tuyền Cơ Phủ này

https://thuviensach.vn

đất đai rộng lớn, bây giờ các cơ quan đều đã khởi động, đừng nói một vài người, cho dù hai vạn, năm vạn cũng không công phá được đâu! Các ngươi cứ yên tâm ở đây dưỡng thương là được!”

Phụng Miên không nói gì, chỉ khẽ nhướng lông mày.

“Lui xuống hết đi, đắp thuốc cho nhau, nghỉ ngơi lấy sức, vẫn còn nhiều trận ác chiến nữa đó!” Thiết Phi Dương lạnh lùng ra lệnh. Bọn hộ vệ nghe lệnh, liền theo thị nữ đi xuống.

“Phụng Miên, Dạ Vô Yên có nguy hiểm không?” Sắt Sắt ngẩng đầu hỏi. Nàng hi vọng Dạ Vô Yên còn có mưu kế và chiêu số nào khác, chàng để Thiết Phi Dương và gần trăm hộ vệ bảo vệ nàng thoát ra, còn chính chàng lại xông vào vòng vây khi bên mình chỉ có mười mấy hộ vệ. Nguy hiểm như vậy, nhất định phải có sẵn đường lui.

Phụng Miên nghe vậy, thần sắc cứng đơ, hồi lâu không nói, thần tình trên mặt vừa thế lương, vừa trầm lặng.

“Nhất định chàng còn có đường lui, phải không? Thiết Phi Dương? Ngươi nói đi chứ!” Sắt Sắt quay đầu nhìn Thiết Phi Dương, lạnh lùng hỏi.

Thiết Phi Dương tựa vào cửa sổ, đang giữ chặt vết thương trên cánh tay, đôi mắt lạnh nhìn tuyết bay ngoài trời, không một câu đáp.

Sắt Sắt cúi đầu nhìn mình. Trên tấm áo trắng tuy có vết máu, nhưng không có giọt máu nào là của nàng cả. Nàng trốn thoát mà không hề bị bất kỳ thương tích gì, nhưng không biết bây giờ Dạ Vô Yên ra sao? Chắc chắn là bị thương, nhưng không biết tình hình cụ thể thế nào?

Nếu Dạ Vô Yên không phải cứu Triệt Nhi mà mất đi nửa thành công lực, nàng cũng không càn phải lo cho chàng. Lúc này e rằng chàng không phải là đối thủ của Mạc Tầm Hoan.

https://thuviensach.vn

“Các người câm hết rồi sao? Nói đi chứ! Lẽ nào chàng không còn đường lui? Hôm nay chàng tới là muốn dùng tính mạng mình để đổi mạng cho ta, đúng không? Các người nói đi!” Sắt Sắt lạnh lùng hỏi, trong mắt lóe lên nỗi đau đớn, thậm chí ngay cả hơi thở cũng cảm thấy mùi vị của nỗi đau. Người nàng rõ ràng không bị thương, nhưng nỗi đau như xé nát tim gan đó, khiến nàng muốn hét lên, rồi lớn tiếng mắng chửi.

“Phụng Miên, ngươi có thuốc giải nhuyễn cân tán, đưa cho ta một viên!” Sắt Sắt nhìn bọn họ lặng lẽ không nói gì, thì biết chắc Dạ Vô Yên đang gặp nguy hiểm. Nàng muốn ra ngoài, nàng muốn đi giúp chàng.

Cuối cùng Phụng Miên cũng chịu ngẩng đầu nhìn Sắt Sắt, đôi mắt đen vốn dĩ sáng như sao lúc này ngập tràn sự u ám, hắn lắc đầu khẽ nói: “Chỗ ta không có thuốc giải nhuyễn cân tán.”

“Thiết Phi Dương, ngươi có thuốc giải nhuyễn cân tán không?” quay đầu hỏi Thiết Phi Dương.

“Ta không có, có đi nữa cũng không cho phu nhân! Khó khăn lắm mới cứu được phu nhân ra, lẽ nào phu nhân lại muốn tự chui đầu vào rọ, lẽ nào phu nhân không biết bên ngoài Tuyền Cơ Phủ có hơn một vạn người chỉ chờ để bắt phu nhân.” Thiết Phi Dương xưa nay ít nói, lần lại nói rất nhiều, nhưng ngữ khí vẫn đặc biệt lạnh lùng như cũ.

Sắt Sắt đột nhiên vô cùng thất vọng. Hai người bọn họ đều không phải là Vân Khinh Cuồng, sao có thể mang thuốc giải bên người được. Nàng như con thú bị nhốt chỉ biết không ngừng đi lại trong chuồng, cuối cùng cũng mệt mỏi mà phải ngồi xuống đất. Bây giờ, nàng chỉ như một phế nhân, cho dù muốn đi cứu Dạ Vô Yên, cũng không có sức. Không có thuốc giải, vậy nàng chỉ có cách chờ đợi, chờ đợi dược lực của nhuyễn cân tán thuyên giảm mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nàng ôm gối ngồi trên đất lạnh, bên ngoài tuyết lớn dày đặc, trong phòng tuy có lò lửa, hơi ấm khắp nơi, nhưng trái tim Sắt Sắt lại hoàn toàn lạnh lẽo.

Nàng hận Dạ Vô Yên!

Nàng hận chàng đến chết!

Vì sao chàng lại làm như thế?!

Trong lòng nàng vừa tức vừa giận! Nàng chỉ muốn cứu chàng ra, rồi đánh cho chàng một trận nên thân.

Chẳng thà nàng chết đi, chứ không muốn chàng mất mạng vì nàng!

Nàng không biết mình đã ngồi dưới đất bao lâu, sắc trời bên ngoài dần tối, trong phòng đã được thắp đèn.

“Đứng dậy đi, đến lúc ăn cơm rồi, phu nhân cứ thế thì đi cứu Vương gia sao được. Vương gia tạm thời không sao, phu nhân đừng lo quá. Chúng không dám giết Vương gia đâu, vì dẫu sao thân phận ngài cũng đặc biệt.” Phụng Miên tới bên Sắt Sắt, dịu dàng nói.

Sắt Sắt đương nhiên biết Phụng Miên chỉ an ủi nàng, Dạ Vô Yên có thân phận thế nào chứ? Tuy là Vương gia, nhưng dẫu sao chàng cũng mắc đại tội mưu phản. Tội danh này đã đủ để chàng phải chết cả trăm lần rồi. Nhưng Sắt Sắt cũng biết bây giờ không phải là lúc đau khổ, nàng phải dưỡng sức thật tốt, sớm khu trừ dược lực nhuyễn cân tán. Nàng liền đứng dậy, thấy trên bàn đã bày đầy thức ăn, nàng liền chậm rãi đi tới, ngồi xuống trước bàn, bình tĩnh ăn uống.

Trận pháp của Tuyền Cơ Phủ quả nhiên lợi hại, đã hơn ba canh giờ rồi, đám binh sĩ bao vây bên ngoài vẫn không thể công phá Tuyền Cơ Phủ.

https://thuviensach.vn

Phụng Miên không dùng một binh một tốt, mà có thể cầm chân hơn một vạn tinh binh ở ngoài.

Phụng Miên quả thực là một nhân tài hiếm có, một mình hắn còn hơn cả vạn người.

“Phụng Miên, vì sao bốn năm trước ta vào Tuyền Cơ Phủ lại có thể dễ dàng phá được trận pháp như vậy?” Sắt Sắt có phần không hiểu, lúc đó, nàng đi qua trận pháp một cách rất dễ dàng, không hề cảm thấy trận pháp đó có gì ghê gớm cả.

Phụng Miên lặng lẽ nói: “Lúc đó ta chỉ mở trận pháp trong rừng trúc, hơn nữa chỉ là trận pháp sơ đẳng dễ dàng nhất, trận pháp những nơi khác đều không mở ra. Hôm nay, vì phải đối phó với truy binh, nên mới mở tất cả các cơ quan trong phủ. Bây giờ trận pháp vô cùng lợi hại, trong thiên hạ, ngoài ta ra, không có người thứ hai nào có thể xông vào đây được. Không tin thì cứ thử xem.”

Sắt Sắt liên tục lắc đầu, bây giờ nàng không rỗi hơi. Nghĩ tới việc bốn năm trước đường đột xông vào Tuyền Cơ Phủ, bây giờ nghĩ lại mới thấy sợ, nếu khi đó các cơ quan trong Tuyền Cơ Phủ đều mở hết, chẳng phải nàng đã bị chết trong trận pháp đó rồi sao?

“Thiết Phi Dương đâu? Sau lâu rồi không thấy hắn? Có phải đi cứu Tuyền Vương rồi không?” Sắt Sắt ngẩng đầu hỏi.

“Phải, hắn đem người ra khỏi phủ, đi tìm cách cứu Vương gia rồi!” Phụng Miên dịu dàng nói.

“Làm sao hắn ra ngoài được khi có bao nhiêu lính như vậy?” Binh sĩ bên ngoài vây kín nơi này như chiếc thùng sắt, vậy mà hắn lại có thể ra được. Lúc này nàng mới hiểu ra, Tuyền Cơ Phủ có nhiều cơ quan như thế, lẽ nào lại không có đường ngầm thoát thân?

https://thuviensach.vn

Phụng Miên cười đáp: “Đương nhiên là từ mật đạo đi ra rồi, bây giờ không phải là lúc để đánh nhau trực diện.”

“Vậy những người cứu ta trên pháp trường là ai? Dạ Vô Yên đã sắp xếp để họ ở Phi Thành từ lâu rồi ư?” Sắt Sắt chau mày hỏi.

“Họ đều là tinh nhuệ của Xuân Thủy Lầu, trước khi Vương gia khởi sự, đã sắp xếp họ tới Phi Thành rồi, vốn định dùng vào việc sau này công thành, có thể trong ứng ngoài hợp, không ngờ vừa hay lại dùng vào việc cứu mạng cho phu nhân.”

“Nói vậy ta đúng là tốt số đấy nhỉ.” Sắt Sắt cười một cách cay đắng.

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy thị nữ chạy vào bẩm báo: “Công tử, Vân công tử mời người qua một lát! Nói là khách của chúng ta tỉnh rồi.”

Phụng Miên nghe vậy, liền vội vã đứng dậy, Sắt Sắt chưa bao giờ thấy dáng vẻ Phụng Miên kích động như thế.

Vân công tử? Vân Khinh Cuồng cũng tới Tuyền Cơ Phủ rồi sao?

“Ta có thể đi cùng không?” Sắt Sắt khẽ hỏi. Vân Khinh Cuồng cũng ở trong Tuyền Cơ Phủ, vậy mà họ không hề nói cho nàng. Trong tay Vân Khinh Cuồng, nhất định có thuốc giải nhuyễn cân tán.

Phụng Miên nghĩ ngợi một lát rồi trầm giọng nói: “Được! Có những chuyện không cần phải giấu cô nữa!”

Màn đêm đã buông xuống, tuyết lớn vẫn tung bay, họ dẫm lên từng lớp tuyết dày, đi qua hành lang. Bên con đường lát có mấy cây lạp mai đang nở rộ, từng cánh hoa màu đỏ như son rơi trên nền tuyết trắng, đẹp đến mê người, nhưng lại khiến trái tim Sắt Sắt cảm thấy vô cùng thê lương. Màu đỏ rực đó giống như vết máu trên môi Dạ Vô Yên. Trái tim nàng đột nhiên đau đớn, gắng sức bước đi, để lại những dấu chân hằn sâu trên tuyết.

https://thuviensach.vn

Phụng Miên đưa Sắt Sắt tới tiền viện, rồi vội vã đi vào gian phòng ngay chính giữa. Ở cửa, mấy thị nữ đứng hầu liền vén rèm cho họ bước vào. Trong phòng đèn đuốc sáng rực, giữa phòng có đốt một lò lửa lớn, vô cùng ấm áp. Cùng hơi ấm đó là mùi vị của an tức hương và mùi thuốc nồng đậm đưa lên.

Người đang đứng bên giường chẩn mạch chính là Vân Khinh Cuồng. Quả nhiên chỉ cần nơi nào có Vân Khinh Cuồng, nơi đó đều không thể thiếu mùi nồng của thuốc, cũng không thể thiếu bệnh nhân.

Sắt Sắt rất tò mò, người có thể được dưỡng thương ở Tuyền Cơ Phủ là ai? Không biết là một vị khách đặc biệt đến thế nào? Có điều trước giường bệnh có hai người vây quanh, che mất tầm nhìn của nàng.

Hai người đó Sắt Sắt đều quen biết, một người là chủ nhân của Tuyền Cơ Phủ - Huyền Cơ lão nhân, một người nữa chính là Tổng quản Thái giám Hàn Sóc của Thái thượng hoàng.

Hàn Sóc là Tổng quản Thái giám của Thái thượng hoàng, kiêm chức thị vệ, ông ta và Thái thượng hoàng ở bên nhau như hình với bóng, nơi nào có ông ta thì ắt Thái thượng hoàng cũng ở cách đó không xa. Quả nhiên, Sắt Sắt đi tới gần hơn một chút, nhìn qua khe hở giữa Huyền Cơ lão nhân và Hàn Sóc, liền thấy người đang nằm trên giường bệnh.

Người đang được Cuồng Y chữa bệnh chính là Phụ hoàng của Dạ Vô Yên.

Mùi vị của an tức hương từ chiếc đỉnh lưu li trên án nhè nhẹ bay ra, lởn vởn trong phòng. Gia Tường Hoàng đế uy nghiêm khi xưa giờ nằm trên giường bệnh, bên dưới trải một lớp da hổ dày, trên người đắp chăn bông ấm áp. Khuôn mặt ông ta không giống như lần Sắt Sắt gặp trên điện nữa, mà như đã già đi mười mấy tuổi. Ông ta ho liên tục, đôi mắt không còn sắc bén, mà đã hoàn toàn mất đi thần thái khi nào.

https://thuviensach.vn

Nghe nói Thái thượng hoàng Gia Tường Hoàng đế lâm bệnh nặng, vì vậy Dạ Vô Trần mới đăng cơ kế vị. Lời đồn không sai, xem ra bệnh cũng không hề nhẹ. Có điều là một Thái thượng hoàng, vì sao lại ở trong Tuyền Cơ Phủ, lẽ nào việc ông ta mắc bệnh còn có ẩn tình?

Vân Khinh Cuồng chẩn mạch cho Thái thượng hoàng xong, lùi lại hai bước, Huyền Cơ lão nhân và Hàn Sóc vội tiến lên phía trước nói gì đó với Gia Tường Thái thượng hoàng.

“Vân Khinh Cuồng, ngươi có thể giải được nhuyễn cân tán trên người ta không?” Nếu sớm biết Vân Khinh Cuồng cũng ở trong Tuyền Cơ Phủ, nàng đã tới tìm hắn lâu rồi.

“Nhuyễn cân tán có thể giải được, nhưng phu nhân phải hứa với ta, nhất định không được liều mạng xông ra ngoài. Vương gia mất bao nhiêu công sức mới cứu được phu nhân, nhất định không được lại lần nữa mắc kẹt ở đó.” Vân Khinh Cuồng nghiêm nghị nói.

Sắt Sắt gật đầu: “Được, ta sẽ không xông bừa ra khỏi phủ đâu.” Phụng Miên nói có mật đạo, sao nàng có thể ngốc nghếch xông bừa ra chứ. Nàng nhất định cũng sẽ không rơi vào tay Mạc Tầm Hoan lần nữa.

Vân Khinh Cuồng lấy một viên thuốc trong bọc ra, nói: “Đây là thuốc giải nhuyễn cân tán, cầm uống đi.”

Sắt Sắt nhận lấy viên thuốc, cũng không cần dùng nước, nuốt luôn xuống. Một lát sau thuốc đã có tác dụng, một luồng hơi ấm từ đan điền đưa lên, đến các tạng phủ, kinh mạch và tim phổi. Lúc luồng khí ấm dâng lên, nội lực cũng dần được khôi phục, toàn thân sảng khoái lên rất nhiều, cuối cùng nàng cũng có thể thi triển võ công rồi.

“Phụng Miên, mật đạo ở đâu, ta phải ra ngoài!” Sắt Sắt quay đầu lại nói với Phụng Miên.

https://thuviensach.vn

Vân Khinh Cuồng nghe vậy khẽ than một tiếng. Hắn vốn nổi danh vì lúc nào cũng có nụ cười bên môi nhưng lúc này đã trở thành một kẻ chỉ biết than thở.

Phụng Miên nhìn Sắt Sắt ai oán, khẽ nói: “Phu nhân đừng nóng vội, một lát Phi Dương sẽ mang tin của Vương gia về, rồi sau đó đi cứu ngài cũng không muộn. Vương gia dặn chúng ta nhất định không được manh động, chúng ta còn phải đánh nhiều trận ác chiến nữa.”

Nàng có thể không vội được sao, Dạ Vô Yên không biết sống chết thế nào, sao nàng có thể ngồi yên ở đây được?

“Cô gia đang ở đâu đây? Các ngươi là ai?” Giọng nói của Gia Tường Thái thượng hoàng có chút mê sảng.

Hàn Sóc vội khom người bẩm báo: “Bẩm Thái thượng hoàng, người đang ở trong Tuyền Cơ Phủ! Lão nô là Tổng quản Thái giám Hàn Sóc của người, đây là Tuyền Cơ lão nhân, Thái thượng hoàng, lẽ nào người không còn nhớ lão nô sao?”

Gia Tường Thái thượng hoàng nửa tỉnh nửa mê, lắc lắc đầu.

“Vì sao Cô gia lại dưỡng bệnh ở Tuyền Cơ Phủ? Vì sao không ở trong hoàng cung?” Gia Tường Hoàng đế ngồi dậy, tiếp tục hỏi.

“Tháin thượng hoàng, lẽ nào người không còn nhận ra lão nô nữa sao? Cuồng Y, ngươi xem Thái thượng hoàng bị sao thế này?” Hàn Sóc quay đầu lại nói với Vân Khinh Cuồng.

Vân Khinh Cuồng chau mày nói: “Trúng trùng độc, vốn dĩ tính mạng nguy hiểm, nhưng may mà cứu kịp, trùng độc tuy vào não, nhưng không đáng lo lắm. Bây giờ ngài mới tỉnh, có những chuyện tạm thời không nhớ ra được, chúng ta đúng làm phiền Thái thượng hoàng, để người nghỉ ngơi cho khỏe! Có lẽ ngày mai sẽ nhớ ra cũng nên!”

https://thuviensach.vn

Đoàn người hành lễ với Thái thượng hoàng rồi chầm chậm lui ra, tới phòng nghị sự kế bên bàn việc. Tâm trạng ai cũng rất buồn bã.

Trước khi Dạ Vô Yên khởi sự, được mật báo của Hàn Sóc, biết Thái thượng hoàng đã bị trúng trùng độc. Vì thế chàng liền trả lời thư, lệnh cho Hàn Sóc bất luận thế nào cũng phải nghĩ cách đưa Thái thượng hoàng tới Tuyền Cơ Phủ, đồng thời chàng cũng phái Vân Khinh Cuồng tới chữa bệnh cho Thái thượng hoàng. Lúc đó, Dạ Vô Yên chưa khởi sự, thị vệ trong cung canh gác không nghiêm mật lắm, Hàn Sóc mới có thể bình an chuyển Thái thượng hoàng từ trong xung ra. Dạ Vô Trần cũng ngấm ngầm tìm khắp trong thành, nhưng đều không tìm thấy. Hắn đâu dám tiết lộ thông tin Thái thượng hoàng bị mất tích ra ngoài, vì thế đến tận lúc này, quần thần vẫn không biết Gia Tường Thái thượng hoàng từ lâu đã không còn ở trong cung.

“Vốn định chờ sau khi Thái thượng hoàng tỉnh lại, vạch mặt tân đế và Mạc Tầm Hoan câu kết với nhau hạ độc Thái thượng hoàng, nhưng Thái thượng hoàng đã mất trí rồi, chuyện này phải làm sao đây?” Huyền Cơ lão nhân râu tóc bạc trắng than thở. Từ khi Dạ Vô Trần đăng cơ, chỉ sủng ái đàn ông, Huyền Cơ lão nhân liền bị cháu nội là Phụng Miên thuyết phục, bắt đầu ủng hộ Tuyền Vương Dạ Vô Yên.

Có điều bọn họ chờ bao lâu nay, chỉ mong Thái thượng hoàng tỉnh lại vạch trần mọi việc, để Thái thượng hoàng lại nên nắm đại cục, nào ngờ chờ lâu như vậy, cuối cùng ông ta lại quên hết mọi chuyện khi xưa.

“Vương phi, lão nô đúng là không làm tròn chức trách, vốn phụng mệnh Vương gia cứu Vương phi ra khỏi cung, nhưng lại bị kẻ khác nhanh chân đi trước. Người đó không cứu được Vương phi, còn làm kinh động tới cấm vệ quân, lão nô chỉ đành tiếp ứng cho người đó ra ngoài.” Hàn Sóc trầm giọng nói, trong thanh âm mang đầy sự hối lỗi.

https://thuviensach.vn

Lúc này Sắt Sắt mới biết, hóa ra Hàn Sóc chính là người của Dạ Vô Yên.

“Hàn tổng quản, ông có biết người cứu ta đêm đó là ai không?” Sắt Sắt luôn cảm thấy đó không phải là người lạ, nhưng vẫn không thể hiểu được là ai trong số người quen của nàng. Ai lại có võ công cao như vậy, dám một mình xông vào hoàng cung cứu nàng.

“Lão nô không biết, người đó không muốn để lộ thân phận.”

Sắt Sắt bực bội, quả thực nàng không thể nghĩ ra, còn ai nữa đã tới cứu mình.

Mấy người đang bàn chuyện, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Thiết Phi Dương đội gió tuyết đã quay lại.

“Phi Dương, sao rồi, Vương gia bây giờ có an toàn không?” Mọi người trong phòng đều vội vã cùng hỏi.

“Vương gia bị bắt sống rồi, may mà lúc đó trong số giám trảm quan có một vị trọng thần của Vương gia, ông ta nhất quyết ngăn Mạc Tầm Hoan giết Vương gia ngay tại pháp trường. Nói rằng Vương gia phạm pháp nhưng vẫn là hoàng thân quốc thích, muốn xử cũng phải dùng hình pháp của quốc gia. Bây giờ Vương gia đã bị giải tới thiên lao bộ Hình. Ở đó có trọng binh canh gác, chúng ta thực sự không thể xông vào được.” Thiết Phi Dương vội vã nói.

Phụng Miên trầm ngâm trong giây lát, rồi nghiêm giọng nói: “Kim Tổng quản ở ngoài thành có tin tức gì không? Binh mã của chúng ta lúc nào tới? Đêm nay chúng ta phải cứu bằng được Vương gia, nếu không cứu ra được, đêm nay nhất định phải nghĩ cách công thành. Chỉ có như vậy Dạ Vô Trần mới lấy Vương gia ra uy hiếp chúng ta, và không dám dễ dàng giết Vương gia.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng theo tin tức Hạ Chi Bắc đưa tới, nói rằng trên sông băng trôi rất nhiều, chiến thuyền của chúng ta đi rất chậm, có lẽ đêm nay không thể tới Phi Thành được!” Thiết Phi Dương trầm giọng nói.

Cuối cùng Sắt Sắt cũng đã hiểu kế hoạch của Dạ Vô Yên.

Quả nhiên khi năm mươi vạn binh mã triều đình chưa bao vây hoàng thành, chàng đã thoát thân khỏi đó, phái thủ hạ và các tướng lĩnh khác giữ chân năm mươi vạn binh mã của Dạ Vô Trần, còn chàng cầm năm vạn tinh binh men theo đường thủy Giang Đông xuống phía Nam đến công Phi Thành. Bá chủ Giang Đông thủy đạo Hạ Chi Bắc là người của Dạ Vô Yên, vì thế, tin tức chiến thuyền của chàng Nam hạ được Hạ Chi Bắc giấu nhẹm. Dạ Vô Yên trên đường đi nghe nói Sắt Sắt bị chặt đầu, liền bỏ chiến thuyền, lên chiếc thuyền nhỏ, vội vã liều mạng lao tới Phi Thành. Vì thế nên chàng tới nhanh hơn năm vạn binh mã kia một ngày.

Dạ Vô Yên, chàng đã lên kế hoạch mọi chuyện xong rồi, nhưng chỉ vì cứu nàng, mà phải dùng tính mạng mình thay vào đó.

Trước khi đi, chàng nói, nếu chàng bị bắt, không cần thủ hạ của chàng lo lắng gì cả, chỉ cần cứ làm theo kế hoạch công thành. Bất luận thế nào, quyết không được cho Nam Nguyệt rơi vào tay Y Mạch Quốc.

Bây giờ chỉ còn cách công thành đột ngột, hơn nữa phải để cho Dạ Vô Trần cảm thấy nguy hiểm, hắn mới không dám ngang nhiên giết Dạ Vô Yên. Vì hắn còn cần Dạ Vô Yên làm con tin!

“Muốn công thành cũng được, Phi Thành có hải tặc của ta, tuy chỉ có vài nghìn tên, nhưng tạm thời có thể dùng được. Còn nữa, Mã Diệu có lẽ cũng sắp tới đây. Phụng Miên, mật đạo ở đâu, ta phải ra ngoài.” Bích Hải Long Nữ như nàng bị chặt đầu, Mã Diệu quyết không ngồi nhìn. Nhưng từ Thủy Long Đảo tới Phi Thành đường sá xa xôi, vì thế họ chưa kịp tới pháp

https://thuviensach.vn

trường cứu nàng, nhưng lúc này có lẽ cũng sắp tới nơi rồi. Bây giờ việc nàng phải làm là ra ngoài triệu tập tiếp ứng.

Thiết Phi Dương và Vân Khinh Cuồng thấy vậy, liền đứng dậy cùng Sắt Sắt, nghiêm giọng nói: “Chúng ta đi cùng phu nhân.”

Hàn Sóc và Huyền Cơ lão nhân cùng nói: “Vương phi cẩn thận đó!”

Sắt Sắt cùng Thiết Phi Dương và Vân Khinh Cuồng từ mật đạo của Tuyền Cơ Phủ đi ra. Sắt Sắt tới Lan Phường trước, liên lạc với Tố Chỉ, Tố Chỉ liền phát tín hiệu tới tất cả những điểm ẩn thân của hải tặc trong Phi Thành.

Ngọn lửa làm hiệu được bắn lên không trung, pháo hoa nổ tung trên bầu trời đen sẫm.

Một canh giờ sau, mấy nghìn hải tặc đã lặng lẽ tập hợp. Mã Diệu dẫn đầu dám hải tặc cũng đã tới Phi Thành. Chưa đến giờ Hợi, trong ngoài thành đã cùng nổi lên tiếng tù và công thành vang dội.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Pháp Trường Mưa Gió

Thiên lao Hình bộ.

Trong phòng tối, âm u, lạnh giá, trên tường khảm mấy ngọn đèn, bên trong có những ngọn nến đang cháy rừng rực, chiếu rọi một góc tối trong căn phòng u ám.

Hai tay Dạ Vô Yên bị trói chặt bằng xích sắt cột lên giá, cả người bị treo lủng lẳng trên không. Tấm áo trắng đã đầy vết máu, có thể thấy cuộc ác chiến lúc trước kinh tâm động phách đến chừng nào.

Phía trước mặt chàng, bày một giá sắt toàn dụng cụ tra tấn. Bên cạnh giá sắt là lò lửa đang cháy hừng hực. Hai bên cửa có thị vệ canh giữ, hai mắt nhìn chòng chọc vào chàng.

Cửa phòng tối đột nhiên bị đẩy ra, tân đế Dạ Vô Trần mình mặc áo long bào, khoác áo lông cáo màu bạc chầm chậm bước vào, đi cạnh hắn là Mạc Tầm Hoan bận y phục màu đen. Phía sau có mấy thị vệ trong cấm vệ quân đi theo bảo vệ.

“Lục đệ, Trẫm đến thăm ngươi đây!” Dạ Vô Trần chầm chậm tới trước mặt Dạ Vô Yên, mượn ánh nến lờ mờ nghênh ngang nhìn Dạ Vô Yên đang bị treo trên giá. Hắn nhếch môi cười một cách thâm hiểm, thần sắc trong đôi mắt đầy sự đắc ý.

Dạ Vô Yên cúi mắt không nói gì, chiếc trâm gỗ trên đầu chàng rơi xuống, mái tóc đen xổ tung ra rũ xuống, che đi khuôn mặt tuấn tú tuyệt mỹ

https://thuviensach.vn

của chàng, chỉ lộ ra đôi môi không còn chút huyết sắc, khóe môi nhếch lên một nụ cười uể oải.

“Lục đệ, chúng ta đấu với nhau bao nhiêu năm rồi, cuối cùng ngươi lại là kẻ bại trận, điều này đúng là huynh không ngờ tới! Ngươi thân trải trăm trận, văn thao võ lược thì đã làm sao, cuối cùng, chỉ vì một ả nữ nhân mà đại nghiệp tan tành, bại dưới tay một người thứ gì cũng không bằng ngươi như Trẫm. Lục đệ, có phải ngươi thấy buồn cười lắm không, ha ha…” Dạ Vô Trần dứt lời ngẩng cao đầu cười như điên cuồng.

Dạ Vô Yên chầm chậm ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn vào Dạ Vô Trần, lặng lẽ nói: “Dạ Vô Trần, ngươi nhìn lại người bên cạnh ngươi đi, ngươi có biết hắn là ai không? Ngươi muốn dâng cả giang sơn tươi đẹp này vào tay hắn ư?”

Dạ Vô Trần nghe vậy, ánh mắt trở nên lạnh lùng, khẽ cười nói: “Lục đệ, Mạc Tầm Hoan làm tất cả là vì Trẫm, giang sơn này là do hắn giúp Trẫm đoạt lấy, trong đó cũng có một nửa là của hắn, cho dù Trẫm cho hắn một nửa giang sơn thì cũng đâu có quá. Nhưng Tầm Hoan không cần, ngươi đừng gièm pha hắn!”

Dạ Vô Trần nói rồi, đưa tay lấy thanh sắt nung hình tam giác trên bàn sắt, bước mau tới bên lò lửa cháy rừng rực. Hắn vùi sâu miếng sắt vào than đỏ, chỉ một lát sau liền rút mạnh miếng sắt nung ra. Thanh sắt màu đen lúc này đã hóa thành màu đỏ cam sáng rực, hơi nóng bốc ra xèo xèo.

Dạ Vô Trần nhìn miếng sắt nung đỏ, vô cùng thích thú tiến từng bước về phía Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Yên nhắm mắt, không thèm nhìn Dạ Vô Trần lấy một cái.

Miếng sắt đỏ rực gí lên vai chàng, chỉ nghe tiếng xì xì, một đám khói xanh lập tức bốc lên.

https://thuviensach.vn

Nỗi đau thấu tim khi bị lửa nung như nổ tung ở đầu vai, lông mi Dạ Vô Yên run lên, nhưng chàng không kêu một tiếng.

“Dạ Vô Yên, ngươi thấy có đáng không? Vì một ả nữ nhân mà tự chui đầu vào rọ, mất cả giang sơn, lại mất cả tính mạng. Ngươi ấy hả, đúng là y như cha ngươi. Cha ngươi chỉ vì một người đàn bà mà bị Phụ hoàng ta đoạt mất giang sơn. Còn ngươi, lại cũng vì đàn bà mà mất đi cả giang sơn khi chỉ cần đưa tay ra là lấy được. Ngươi thấy có đáng không?” Dạ Vô Trần đưa thanh sắt vào tay thị vệ đứng cạnh, thị vệ đó lại ném thanh sắt vào lò.

Lời nói của Dạ Vô Trần khiến cả người Dạ Vô Yên run lên, chàng chầm chậm mở mắt, nhìn chằm chặp vào Dạ Vô Trần, lạnh lùng nói: “Dạ Vô Trần, ngươi nói cái gì? Nói lại một lần nữa xem?”

Dạ Vô Trần nhướng mày nói: “Lục đệ, à không, ngươi không phải Lục đệ của ta. Lẽ nào ngươi không biết ngươi không phải là con của Phụ hoàng sao? Mẫu phi Côn Luân Tỳ của ngươi là phi tử của Khánh Tông Hoàng đế khi xưa, sau đó được Phụ hoàng sủng hạnh. Bà ta đi theo hai người đàn ông, lẽ nào ngươi không biết? Đáng thương quá, đáng thương quá, bọn Côn Luân Tỳ thề nguyện cả đời chỉ một chồng một vợ, nhưng lại đi lấy hai người đàn ông. Còn ngươi, vốn dĩ ngươi không phải là con của Phụ hoàng, mà là con của Khánh Tông Hoàng đế.”

Dạ Vô Yên nheo mắt lại, đôi mắt chàng tóe ra tia nhìn lạnh lẽo đặc biệt nguy hiểm, chàng rít lên từng chữ: “Dạ Vô Trần, ngươi đừng nói láo.”

“Trẫm nói láo ư?” Dạ Vô Trần cười tươi nói: “Cũng chẳng trách ngươi không tin, e rằng chính Mẫu phi của ngươi cũng không biết rốt cuộc ngươi là con ai nữa! Nhưng Trẫm lại biết, chỉ có điều Trẫm biết quá muộn mà thôi. Tin tức hay ho đến thế này, tới tận sau khi Trẫm đăng cơ, mới nghe từ chỗ Mẫu hậu. Nếu Trẫm sớm biết tin này, còn tranh Hoàng vị với ngươi làm gì? Cho dù ngươi có giỏi tới đâu, cho dù ngươi có xuất sắc thế nào, Phụ hoàng cũng không bao giờ cho ngươi làm Hoàng đế đâu. Lẽ nào ngươi

https://thuviensach.vn

không cảm thấy thế sao, Phụ hoàng vì sao thích ngươi, nhưng lúc nào cũng áp chế ngươi? Đó là vì, năm ngươi mười tám tuổi, Mẫu hậu đã lấy máu của ngươi và máu của Phụ hoàng hòa huyết nghiệm thân, kết quả, ngươi đoán xem? Máu của ngươi không hề hòa với máu của Phụ hoàng. Vì thế, ngươi… vốn dĩ không phải là con của Phụ hoàng, mà là con của Khánh Tông Hoàng đế. Phụ hoàng lúc nào cũng e dè ngươi, sợ ngươi báo thù cho cha mình, giết ông ta để đoạt lấy giang sơn. Vì thế năm ngươi mười tám tuổi, ông ta đã phái một kẻ ốm yếu như ngươi ra biên quan, chẳng qua là muốn ngươi chết dần chết mòn. Không ngờ ngươi lại như cá gặp nước, còn nắm cả binh quyền phương Bắc trong tay. Như thế cũng tốt, Phụ hoàng chỉ muốn lợi dụng ngươi giữ giang sơn cho ông ấy. Nhưng cho dù ngươi có làm tốt đến thế nào, cho dù có bao nhiêu triều thần về phe ngươi, Phụ hoàng cũng không cho ngươi làm Hoàng đế đâu. Cho dù Trẫm không đoạt binh quyền của ngươi, Phụ hoàng cũng sớm muộn sẽ đoạt lấy. Ồ… Mẫu hậu vì muốn động viên để Trẫm có chí tiến thủ, có thể tranh đấu với ngươi mà mãi không nói tin này cho Trẫm. Làm Trẫm vô duyên vô cớ phải khổ sở đi tranh giành với một cường địch như ngươi trong bao nhiêu năm, thật là phí thời gian quá!” Dạ Vô Trần than thở.

Trái tim Dạ Vô Yên nghe vậy bỗng trở nên vô cùng thê lương, hóa ra chàng là con của Khánh Tông Hoàng đế, người mà chàng gọi là Phụ hoàng suốt hai mươi mấy năm lại là người làm hại cha đẻ của chàng sao? Vốn cho rằng Phụ hoàng của chàng hà khắc với chàng như vậy là vì thân phận Côn Luân Tỳ của Mẫu phi, nhưng hóa ra không phải vậy. Bởi vì chàng không phải là con đẻ của ông.

Dạ Vô Yên lắc đầu. Chàng không tin.

Những điều mà Dạ Vô Trần và Mẫu hậu của hắn nói, chàng không thể tin được.

“Dạ Vô Yên, giang sơn này là của Trẫm, ngươi đừng mơ lấy từ tay Trẫm đi! Ngươi đúng là một kẻ có dã tâm mưu phản.” Hắn lạnh lùng cười

https://thuviensach.vn

nói.

Một canh giờ tra khảo tàn khốc, thân thể Dạ Vô Yên đã không còn chỗ nào toàn vẹn. Sau hai canh giờ dùng hình, chàng không còn chút sức lực nào nữa, dường như mắt không mở nổi ra.

Ánh nến chập chờn thỉnh thoảng lại rọi vào mắt Dạ Vô Yên, trước mắt chàng lốm đốm từng chấm đỏ. Chàng cảm thấy toàn thân đau đớn không còn chút sức lực, xương trên người như bị rút hết ra, cực kỳ đau dớn.

Chàng cảm thấy toàn thân trên dưới chỗ nào cũng đau. Mọi thứ xung quanh như đang trong tòa nhà bị bốc cháy, hun lên nóng rực, bốn bề lảo đảo, lúc nào cũng như sắp rơi xuống hoàng tuyền địa ngục, tan nát thành tro bụi.

Thân người chàng nặng nề như chiếc búa bằng chì, chàng đau đến mức không thể thở được nữa.

Chàng tưởng tượng ra dáng vẻ của Sắt Sắt, chàng cẩn thận vẽ ra một bức tranh rực rỡ không bao giờ phai màu, rồi đặt bức tranh đó trong tim, cho dù thời gian có trôi đi, cho dù những thời khắc đẹp đẽ đó đã không còn nữa, chỉ còn lại những mảnh ký ức vụn vỡ. Và cho dù phải xuống dưới suối vàng, khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ đó, đời đời kiếp kiếp vẫn sẽ ở trong trái tim chàng, không bao giờ rời xa.

“Hoàng thượng, ta nên hạ thủ sớm đi, để tránh đêm dài lắm mộng!” Mạc Tầm Hoan chau mày nói.

“Ngươi nói phải đó!” Dạ Vô Trần vung tay, những kẻ hành hình bắt đầu dọn dẹp hình cụ.

Dạ Vô Trần chầm chậm đi tới trước mặt Dạ Vô Yên, cười nhạt nói: “Lục đệ, ngươi đi nhé!”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt vĩnh viễn không không bao giờ quên đêm chiến đấu ác liệt đó.

Nàng mặc khôi giáp màu bạc, sau khi công phá được cửa thành, hai vạn binh mã từ ngoài thành và một vạn binh mã trong thành tập hợp, Sắt Sắt liền thống lĩnh ba vạn tinh binh xông vào đại lao bộ Hình.

Tuyết lớn vẫn bay ngập trời, một lát sau đã rơi đầy trên vai, hơi lạnh thấm vào người. Bên tai chỉ có tiếng gió lạnh vù vù và tiếng binh khí loảng xoảng va vào nhau cùng những tiếng kêu thảm thiết.

Không đầy ba vạn hải tặc phải chiến đấu với mười vạn cấm vệ quân trong kinh thành. Điều khiến Sắt Sắt phẫn hận là trong số mười vạn cấm vệ quân này, lại có rất nhiều Nhẫn Giả của Y Mạch Quốc.

Sắt Sắt dẫn đầu binh tướng xông lên, bỗng thấy một bóng áo đen xuất hiện trên không.

Sắt Sắt nhận ra đó chính là Nhẫn Giả Lan Đường, thủ hạ của Mạc Tầm Hoan. Lần đó trên tàu ngầm, nghe Mạc Tầm Hoan gọi hắn như vậy, Nhẫn Thuật và võ công của hắn rất cao, nếu không sao có thể làm hộ vệ thiết thân của Mạc Tầm Hoan chứ?!

Vừa giao chiến, Sắt Sắt liền phát hiện ra, Lan Đường quả nhiên là một đối thủ khó đối phó, nhưng sau khi đấu với Sắt Sắt mười mấy hiệp, Lan Đường rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong, không phải là đối thủ của Sắt Sắt.

Cuối cùng, hắn cũng ngấm ngầm lấy một viên đạn lưu li trong tay ra, ánh sáng lấp lánh kì dị, ném về phía Sắt Sắt. Sắt Sắt nhanh mắt trông thấy, vì đã có phòng bị từ trước liền nhảy lên khỏi ngựa, Tân Nguyệt loan đao rút ra khỏi vỏ, thân người còn đang ở trên không, xoay nhẹ một cái, loan đao trong tay đã vung thành chiêu thức đánh bật viên đạn đó lại. Chỉ nghe "cạnh" một tiếng, viên đạn lưu li sắp nổ bay như sao xẹt, rơi về chỗ Lan Đường đang đứng. Rồi "bình" một tiếng, trong không trung nở tung một bông hoa trắng rất to.

https://thuviensach.vn

Năm vạn binh mã của Dạ Vô Yên đi theo Giang Đông thủy đạo đã tới ngoài Phi Thành, được Kim Tổng quản chỉ huy, liền nhanh chóng tiếp ứng.

Binh sĩ của Sắt Sắt đã chiếm thế thượng phong, bao vây đại lao bộ Hình.

“Giang Sắt Sắt, quả nhiên cô có bản lĩnh. Chỉ tiếc là Dạ Vô Yên đang ở trong tay ta, bọn phản tặc các ngươi công thành rồi cho ai lên làm Hoàng đế đây?” Thanh âm của Dạ Vô Trần từ phía trước chầm chậm truyền tới, lạnh lùng, tàn nhẫn.

Trong bóng tối, tân đế Dạ Vô Trần và cấm vệ quân cũng các võ tướng trong triều được che lọng bước tới.

“Giang Sắt Sắt, bỏ đao xuống, nếu không đừng trách Trẫm nặng tay! Trẫm chỉ cần ra lệnh là Dạ Vô Yên sẽ đầu rơi xuống đất!” Dạ Vô Trần lạnh lùng nói.

Hắn và Mạc Tầm Hoan vừa rồi còn chưa kịp ra khỏi thiên lao, đã nghe tin quân địch phá thành tạo phản, không ngờ kẻ cầm đầu bọn phản tặc lại chính là Giang Sắt Sắt hôm nay suýt bị chém đầu thị uy, càng không ngờ nàng lại công thành nhanh thế.

Mới vậy mà đã đánh tới đại lao bộ Hình rồi!

Sắt Sắt nắm chặt tay, nàng nheo mắt cười nói: “Dạ Vô Trần, ngoài việc uy hiếp người khác, ngươi không biết phải làm gì nữa sao?”

“Ha ha ha.” Dạ Vô Trần ngửa mặt lên trời cười nói: “Trẫm biết bắt người, thế là đủ rồi.”

Sắt Sắt đứng trong bóng tối, binh sĩ hai bên không ngừng chiến đấu. Nàng đang chờ, vừa rồi nàng đã lệnh cho Thiết Phi Dương ngấm ngầm lẻn vào thiên lao cứu người.

https://thuviensach.vn

Nàng mong Dạ Vô Yên có thể bình an được cứu ra.

Đêm đã khuya lắm rồi, ánh mắt Sắt Sắt quét qua người Thiết Phi Dương.

Sắt Sắt vốn cho rằng thường ngày Thiết Phi Dương đã đủ lạnh lùng lắm rồi, dù có lạnh lùng đáng sợ thế nào đi nữa cũng chỉ đến thế mà thôi. Nhưng lúc này, nàng mới phát hiện ra, sắc mặt của Thiết Phi Dương giống hệt như băng giá, lạnh đến ghê người, còn lạnh lùng hơn bình thường gấp bội.

Hắn tới trước mặt Sắt Sắt, trầm giọng bẩm báo: “Vương phi, Vương gia được cứu ra rồi, chúng ta không cần đắn đo gì nữa, liều mạng với chúng thôi!” Hắn quay người hô lớn: “Các huynh đệ, Dạ Vô Trần tin yêu nam sủng, làm loạn triều cương, giết hắn đi!”

“Thiết Phi Dương, người đâu, ngươi đã đưa chàng đi đâu rồi, ta phải gặp chàng!” Sắt Sắt nắm chặt lấy vai Thiết Phi Dương, trầm giọng hỏi.

“Ta cho binh sĩ đưa chủ nhân về Tuyền Cơ Phủ rồi.” Thiết Phi Dương đáp.

“Thiết Phi Dương, chàng ở đâu, ta muốn đích thân đi bảo vệ chàng! Chỉ có mấy binh sĩ sao có thể bảo vệ chàng được. Nếu bị bắt lại thì sao?” Sắt Sắt lạnh lùng nói: “Ở đâu, ngươi nói đi!”

Sắt Sắt vội gào lên, vừa rồi nếu không phải bị Lan Đường làm quẩn chân, nàng đã tự lẻn vào thiên lao cứu chàng rồi.

Thiết Phi Dương không nói gì, tung người vọt đi, đã bắt đầu đánh nhau với quân địch.

Trong lòng Sắt Sắt đột nhiên trào lên một dự cảm không lành, trước ngực như thắt lại, đến mức không tài nào thở được. Thiết Phi Dương không

https://thuviensach.vn

còn quan tâm đến sự sống chết của Dạ Vô Yên nữa, vậy chỉ có hai khả năng.

Một là Dạ Vô Yên đã được cứu ra, hai là, chàng đã không còn trên đời nữa.

Nếu được cứu ra, lúc này đang nguy hiểm trùng trùng, sao hắn có thể chỉ phái vài tên binh sĩ đưa chàng về Tuyền Cơ Phủ được?

Sắt Sắt chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa thì rơi từ trên ngựa xuống!

Lẽ nào, Dạ Vô Yên, chàng đã không còn nữa sao?!

Gió đêm thổi tung mái tóc dài của nàng, lộ ra khuôn mặt thanh tú mỹ lệ, lúc này, trên khuôn mặt tuyệt đẹp đó không còn chút biểu cảm.

Đau đớn, không!

Bi thương, không!

Tức giận, không!

…

Còn lại chỉ là sự lạnh lẽo, là sự lạnh lẽo không thể diễn tả được bằng lời.

Sự lạnh lẽo đó mang theo sự trang nghiêm, khiến người khác có cảm giác bất kỳ hành động nhỏ bé nào trước mặt nàng đều là bất kính.

Nàng tung người nhảy lên, loan đao ở quanh eo vung ra, hàn quang lẫm lẫm, nhắm về phía trước.

Đêm, rất khuya rồi.

Còn cuộc chiến này, mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi…

https://thuviensach.vn

Tuyền Cơ Phủ.

Trong phòng, đèn nến sáng rực, hơi ấm dễ chịu, những tiếng "lách tách" vang lên không ngừng, đó là tiếng gỗ cháy nứt, trong căn phòng tĩnh mịch, nghe đặc biệt rõ ràng.

Thái giám Tổng quản Hàn Sóc đứng chờ trong phòng, nhìn Gia Tường Thái thượng hoàng ngủ say, thoáng chau mày. Một lát sau, ông ta đi tới bên giường, thì thào nói: "Thái thượng hoàng, người tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!"

Gia Tường Thái thượng hoàng khẽ mở mắt ra, nheo mắt nhìn Hàn Sóc, trầm giọng nói: "Hàn Sóc, ngươi chán sống rồi sao, Cô gia đang nghỉ ngơi, sao ngươi dám tới làm phiền!"

Hàn Sóc vội vã lùi lại mấy bước, quỳ rạp xuống đất.

"Lão nô đáng chết. Nhưng lão nô quả thực rất nóng ruột, lão nô muốn gọi Thái thượng hoàng dậy, xem Thái thượng hoàng có nhớ những chuyện trước đây không. Bây giờ chiến sự căng thẳng, chỉ người xuất hiện mới có thể chủ trì được đại cục." Hàn Sóc trầm giọng nói: "Chỉ khi người vạch trần việc Mạc Tầm Hoan và tân đế cấu kết âm mưu hại người, mới có thể dẹp yên được cuộc chiến."

"Hàn Sóc, ngươi đang lo lắng cho tên phản tặc đó phải không, ngươi đã về phe hắn rồi ư?" Gia Tường Thái thượng hoàng từ trên giường ngồi dậy, ho mấy tiếng, lạnh lùng hỏi.

"Thái thượng hoàng, người đã nhớ lại mọi chuyện trước đây rồi sao? Đúng là tốt quá rồi!" Hàn Sóc vui mừng ngẩng đầu lên.

Gia Tường Thái thượng hoàng nghe vậy "hừ" một tiếng thờ ơ: "Đúng vậy, Cô gia đã nhớ lại mọi chuyện trước kia, Hàn Sóc, bây giờ ngươi muốn Cô gia ra ngoài, vạch trần mọi chuyện của Vô Trần, chẳng phải sẽ đưa giang sơn của Cô gia dâng vào tay tên phản tặc đó sao?"

https://thuviensach.vn

“Thái thượng hoàng, lão nô bạo gan nói mấy câu, Tuyền Vương cũng là con của người đó, tuy ngài ấy khởi sự, nhưng cũng chỉ vì bị bức bách không còn cách nào khác mà thôi. Trước đó ngài ấy đã liệu được tân đế sẽ làm hại Thái thượng hoàng, vì vậy mới viết thư cho lão nô, lão nô liền tìm cơ hội lặng lẽ đưa Thái thượng hoàng từ trong cung tới đây. Trùng độc trên người Thái thượng hoàng cũng là do Tuyền Vương phái Cuồng Y danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ chữa trị. Theo lão nô thấy, Tuyền Vương trung hiếu lưỡng toàn, nhân nghĩa thiên hạ, quả xứng làm Đế. Còn tân đế bây giờ lại tin yêu nam sủng, dẫn sói vào nhà, không phải cốt cách của một bậc Đế vương!” Hàn Sóc lớn mật dám bất chấp cả nguy hiểm có thể bị xử tử, nói một cách dõng dạc.

“Hàn Sóc, nó không phải là con của Cô gia, nó là con của Khánh Tông Hoàng đế. Cái gì mà bị bức đến đường cùng, nó khởi sự là vì muốn đoạt lại giang sơn từ tay Cô gia, Cô gia sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra đâu!” Gia Tường Thái thượng hoàng tức giận nói. Năm xưa, ông ta giết huynh đoạt vị, bây giờ con trai của huynh trưởng lại khởi sự đoạt lại giang sơn, đây đúng là báo ứng.

“Thái thượng hoàng, ai nói với người Tuyền Vương không phải là Hoàng tử của người?” Hàn Sóc kinh ngạc hỏi.

Gia Tường Thaí thượng hoàng là người thâm sâu, có những chuyện cho dù là nô tài hầu hạ bên mình cũng không biết được. Huống hồ chuyện này có quan hệ tới thể diện của ông ta, sao có thể để người khác biết chứ.

Tuy Hàn Sóc không hiểu vì sao Thái thượng hoàng lại hà khắc với Dạ Vô Yên, nhưng ông ta biết, thực ra trong lòng mình, Gia Tường Thái thượng hoàng rất thích Dạ Vô Yên, chỉ có điều không ngờ là Thái thượng hoàng lại cho rằng Dạ Vô Yên không phải là con của ngài.

“Chuyện này ngươi không cần phải hỏi.” Gia Tường Thái thượng hoàng lạnh lùng “hừ” một tiếng, ánh mắt trở nên nghiêm nghị.

https://thuviensach.vn

“Thái thượng hoàng, chuyện này có phải do Minh Thái hậu nói không?” Hàn Sóc quỳ dưới đất hỏi tiếp.

“Không phải bà ấy nói, mà là hòa huyết nhận thân.” Gia Tường Thái thượng hoàng than thở, ông ta vẫn còn nhớ, năm đó, khi hai giọt máu hồng trong bát nước trắng không thể hòa vào nhau, ông ta đã đau buồn và tuyệt vọng đến mức nào.

“Thái thượng hoàng, máu của Tuyền Vương có phải chính tay người chích từ tay Tuyền Vương ra không?” Hàn Sóc hỏi.

Thái thượng hoàng nghe vậy trong lòng thoáng chấn động, năm xưa, Dạ Vô Yên bị thương, ông ta liền phái ngự y trị thương cho Dạ Vô Yên rồi lấy máu của chàng. Có phải lấy từ trên người Dạ Vô Yên không, ông ta không tận mắt trông thấy. Nhưng ngự y trong triều đó là thần tử thân tín, quyết sẽ không lừa gạt ông ta.

Gia Tường Thái thượng hoàng lại “hừ” một tiếng: “Tuy không tận mắt thấy, nhưng n ngự y quyết không lừa Cô gia.”

“Thái thượng hoàng, cho dù Tuyền Vương không phải là Hoàng tử của người, nhưng người đã quên việc tân đế dùng trùng độc hại người sao? Nếu tân đế thắng, nhất định sẽ ra tay với Thái thượng hoàng. Xin Thái thượng hoàng suy xét!” Hàn Sóc dập đầu không ngớt, trên mặt thể hiện nỗi lo lắng khôn cùng.

“Bẩm Thái thượng hoàng, Tuyền Cơ công tử cầu kiến.” Thị nữ bên ngoài đã biết thân phận của Gia Tường Hoàng đế, liền cao giọng bẩm báo.

“Truyền hắn vào đây!” Gia tường Hoàng đế hờ hững đáp.

Thanh âm vừa dứt, Phụng Miên nhanh chóng bước vào.

https://thuviensach.vn

Hắn không vào hẳn trong phòng mà lặng lẽ đứng ngoài cửa, thấy Gia Tường Hoàng đế, cũng không thi lễ khấu bái, đôi mắt đen láy như hắc ngọc không mang chút tình cảm, thờ ơ nhìn lướt qua khuôn mặt Thái thượng hoàng, lạnh lùng nói: “Tuyền Vương đã bị Dạ Vô Trần làm hại, bây giờ Thái thượng hoàng có thể yên tâm, giang sơn này quyết không rơi vào tay Tuyền Vương được nữa.”

“Cái gì? Ngươi nói cái gì?” Hàn Sóc loạng choạng bò từ dưới đất dậy, quay đầu nhìn Phụng Miên một cách hãi hùng.

“Phụng công tử, ngươi nói thật sao? Tuyền Vương, ngài ấy quả thực… gặp nạn rồi sao?” Hàn Sóc bước mấy bước tới trước mặt Phụng Miên, giơ tay nắm lấy vai hắn. Mượn ánh đèn nhạt, ông ta thấy đôi mắt đen như hắc ngọc của Phụng Miên đầy nỗi đau đớn nặng nề, thấy đôi môi mỏng của hắn mím chặt không còn hột máu, thấy khuôn mặt trắng trẻo của hắn hiện lên một màu trắng bệch của cái chết.

Phụng Miên, một nam tử ôn tồn nho nhã, khóe miệng lúc nào cũng nở nụ cười, nếu không phải đã gặp chuyện đả kích cực lớn, sao hắn có thể đau đớn xót xa đến vậy. Trái tim Hàn Sóc không ngừng đập cuồng loạn, ông ta lảo đảo lùi lại mấy bước, nếu không có chiếc bàn phía sau ngăn lại, ông ta gần như đã nằm liệt xuống dưới đất rồi.

Trước mắt ông ta hiện lên một khuôn mặt tuyệt thế, như mây như khói, khóe môi nở nụ cười trong sáng thuần khiết, giống như thần tiên trên chín tầng trời. Người phụ nữ đó nói với ông những lời thế này: “Hàn Sóc, ngươi là một người tốt. E rằng ta không còn sống được bao lâu nữa, Yên Nhi ở trong thâm cung, không nơi nương tựa, sau này xin giao phó cho ngươi chăm nom.”

Nhưng ông ta rốt cuộc vẫn không bảo vệ được chàng, không thể bảo vệ được con trai của người phụ nữ như hoa như mộng ấy.

https://thuviensach.vn

Gia Tường Hoàng đế ngồi trên giường, nghe thấy tin đó, trong khoảnh khắc, dường như khí lực toàn thân bị rút cạn, ông ta chầm chậm bám vào thành giường, mới miễn cưỡng đứng lên được.

Dạ Vô Yên, mối họa tâm phúc khiến ông ta vừa yêu vừa hận đó cuối cùng cũng không còn trên nhân gian nữa ư? Quả thực ông ta mong chàng chết, nhưng bao nhiêu năm nay, ông ta không thể nhẫn tâm diệt trừ chàng. Bây giờ, cuối cùng chàng cũng không còn nữa. Nhưng tận trong đáy lòng, ông ta không vui mừng chút nào, mà ngược lại như bị một chùy giáng vào người, đau đớn khổ sở, cảm giác trống rỗng vô cùng khó chịu.

“Trước khi đi cướp pháp trường, Tuyền Vương đã nói cho chúng ta biết, nếu chẳng may ngài có mệnh hệ gì, ngài muốn chúng ta đánh bại Dạ Vô Trần, đưa Dạ Vô Nhai lên ngôi. Thái thượng hoàng, Dạ Vô Nhai chắc phải là con đẻ của ngài chứ! Nếu ngài không muốn giang sơn rơi vào tay bọn giặc ngoại bang, vậy thì mau quyết định đi!” Phụng Miên lạnh lùng nói từng lời từng chữ, nói rồi, hắn quay người rời khỏi.

Đêm đã rất khuya, tuyết rơi lặng lẽ, giống như đang truy điệu một ai đó.

Một bông tuyết rơi xuống khóe mắt Phụng Miên, trong khoảnh khắc liền tan ra, giống như giọt lệ nóng bỏng lăn theo gò má, từ từ chảy xuống.

Đêm tối, tuyết trắng, băng đỏ.

Ánh đao, bóng kiếm, tên đạn.

Đâm chém, gào hét, giết và bị giết.

Không nghi ngờ gì nữa, cuộc chiến này đang đến hồi ác liệt. Nhưng bất luận có ác liệt thế nào đối với Sắt Sắt mà nói, sự thắng thua đã không còn quan trọng nữa. Lúc này nàng chỉ muốn biết, rốt cuộc Dạ Vô Yên thế nào? Thiết Phi Dương nói đã cứu chàng ra, nhưng tình hình trước mắt, cõ lẽ người được cứu chưa thể xông ra ngoài được.

https://thuviensach.vn

Vậy rốt cuộc cứu đi đâu rồi?

Sắt Sắt ngước mắt nhìn bốn phía, ánh mắt đột nhiên chăm chú nhìn vào mái nhà ở nơi cao nhất của Hình bộ, ở đó cũng có binh sĩ kịch chiến, có điều vì ở nơi cao nhất nên không có nhiều người. Thỉnh thoảng cũng có binh sĩ xông lên, nhưng đều bị thủ vệ ở đó đá xuống.

Trong lòng Sắt Sắt đột nhiên chùng xuống, nàng khựng người, loan đao lạnh lùng ngưng trong không trung. Trên khuôn mặt thanh tú của nàng nở một nụ cười xán lạn.

Hóa ra là vậy, cứu người lên mái nhà cao nhất, nơi cao nhất khó bị tập kích, người của Dạ Vô Trần không lên được. Gã mặt sắt Thiết Phi Dương này làm nàng lo đến chết đi được.

Một đạo kiếm quang lăng không chém tới, Sắt Sắt quay đao, bức lui kẻ đó, rồi mượn lực nhảy lên, thi triển khinh công, bay trên vai rất nhiều người, nhằm mái nhà ở nơi cao nhất mà xông tới. Sau mấy lần nhấp nhô lên xuống, cuối cùng nàng cũng tới nơi.

Trên đó có mười mấy thị vệ đang vây chặt, võ nghệ khá cao cường, xem ra đều là tinh nhuệ của Xuân Thủy Lầu điều tới. Thần sắc bọn họ rất thê lương, thấy Sắt Sắt, nỗi đau đớn trên khuôn mặt lại càng hiện rõ.

Sắt Sắt đánh dạt mấy kẻ trước mặt, dẫm lên lớp tuyết trên mái nhà, từng bước tiến vào giữa vòng bao bọc của bọn họ. Tuyết trên mái nhà rất dày, vang lên tiếng sột soạt, giống như vạch vào tim nàng.

Ở đó trải một tấm áo choàng không biết là của ai, có người đang nằm trên đó, trên người được đắp một tấm da cáo rất dày.

Nụ cười trên môi Sắt Sắt đông cứng lại, nàng quỳ xuống, đôi mắt nhìn chằm chặp vào người đó. Những tiếng ồn ào xung quanh dường như đều tan biến hết, trong khoảnh khắc, đầu óc nàng trống rỗng, hô hấp ngừng trệ,

https://thuviensach.vn

thậm chí nàng còn không cảm thấy đau đớn vì máu tươi đang rỉ ra trên thân thể mình.

Nàng không dám vui, chỉ e niềm vui đó sẽ bị sự thực làm cho tan nát, nàng cũng không dám bi thương, chỉ sợ bi thương sẽ mang đến một kết cục đáng sợ. Nàng chỉ có thể để bản thân mình trống rỗng, từng bước một tiến lại gần người đó.

Tuyết bay đầy trời, như hoa phấp phới, lặng lẽ rơi xuống đất.

Tấm áo choàng mỏng manh như thế, người nằm trên đó sao có thể chịu đựng được cái lạnh của một lớp tuyết dày.

Nàng quỳ xuống, đưa bàn tay run run ra, chầm chậm mở tấm da cáo đang phủ lên người đó. Chờ khi Sắt Sắt nhìn rõ người dưới tấm da cáo rồi, nàng đột nhiên mở to hai mắt, không thể nào tin vào cảnh tượng trước mắt.

Tấm áo bị dính be bét bùn đất và máu tươi đã trở thành tấm vải rách, giống như bị dùng roi đánh nát, không còn nhìn ra màu sắc ban đầu, máu đông lại thành màu đỏ sẫm, thấm vào từng lớp áo rách, dính chặt vào người, hoặc đó không còn được gọi là người nữa, mà chỉ là một tấm da thịt không còn sinh khí. Ở những phần thân thể không có y phục lộ ra lớp da thịt với trăm ngàn vết thương, bị nung, bị roi đánh, bị dao đâm…nhiều không kể hết, cả thân người không một chỗ nào lành lặn. Tóc đen, có lẽ trước đó bị ướt, đã hòa với máu, đông thành những vảy băng mỏng, cùng những bông tuyết lả tả che lấp khuôn mặt người đó. Sắt Sắt run run đưa ngón tay ra, cẩn thận gạt lớp tuyết và băng màu đỏ xuống, thứ hiện ra trước mắt nàng là một khuôn mặt đã bị gí sắt nóng, không còn chỗ da nào lành lặn, đến mức không thể nhận ra khuôn mặt đó như thế nào.

Tấm thân cứng đờ máu thịt lẫn lộn, không còn hơi thở này là ai?

Dạ Vô Yên ở đâu rồi?

https://thuviensach.vn

“Dạ Vô Yên đâu? Dạ Vô Yên ở đâu rồi?” Sắt Sắt quay người, khóe môi nhếch lên, khuôn mặt đờ đẫn, cố nở một nụ cười cứng nhắc, khe khẽ hỏi hộ vệ phía sau.

“Vương phi, xin bớt đau buồn!” Hộ vệ đó tuy giọng nói đẫm nước mắt, nhưng vẫn nói với Sắt Sắt một cách cung kính.

“Bớt đau buồn, ta bớt buồn cái gì, Dạ Vô Yên đâu?” Sắt Sắt đưa mắt nhìn, thấy Vân Kinh Cuồng đứng tận phía ngoài cùng.

Tuyết rơi lả tả, Vân Kinh Cuồng đứng yên ngoài rìa mái nhà, gió trên cao vốn đã rất mạnh, thổi y phục của hắn bay tung lên, mang theo ý vị thế lương bi thảm.

Nàng bước mau tới bên hắn, lạnh lùng hỏi: “Vân Kinh Cuồng, các ngươi cứu chàng đi đâu rồi?”

Vân Kinh Cuồng quay người, Sắt Sắt kinh ngạc, nàng chưa bao giờ thấy trên mặt Vân Khinh Cuồng lại có biểu hiện đáng sợ đến như vậy. Phải, đáng sợ! Bi thương đến mức đáng sợ! Hắn nhìn Sắt Sắt, hồi lâu không nói.

Nàng muốn hắn phải nói gì bây giờ?

Cố nén đau thương ư?! Hay là những gì mà - người chết đã đi rồi, người sống cần bảo trọng!

Không! Hắn không thể nói được bất kỳ lời gì với nàng lúc này.

Hắn chỉ có thể giương mắt nhìn Sắt Sắt, khóe môi run bần bật, hồi lâu, đến một chữ cũng không thốt nên lời.

“Vân Kinh Cuồng! Dạ Vô Yên đâu? Ngươi mà không nói, ta giết ngươi đó!” Sắt Sắt lạnh lùng nói, nàng nắm chặt Tân Nguyệt loan đao trong tay.

https://thuviensach.vn

Vân Kinh Cuồng ngưng thần nhìn sự phẫn nộ trong mắt Sắt Sắt, hắn chìm trong im lặng, chỉ chầm chậm bước tới bên con người đang nằm kia, quỳ xuống.

“Vân Kinh Cuồng, ngươi nói cho ta nghe, đây là ai?” Sắt Sắt cẩn thận hỏi, khóe miệng nàng đột nhiên nở một nụ cười rất nhạt, nàng muốn dùng nụ cười này để đè nén nỗi sợ hãi vô cùng đang trào lên trong ngực.

Vân Khinh Cuồng quay đầu, ánh mắt hắn nhìn Sắt Sắt một cách thế lương, thấp giọng nói: “Phi Dương cứu người này từ phòng giam Tuyền Vương ra.”

Cứu từ phòng giam của chàng thì chắc chắn là chàng ư?

Không!

Người này nhất định không phải là Dạ Vô Yên!

Chàng phong lưu tuấn nhã, chẳng phải áo trắng tung bay thì cũng là áo gấm xa hoa, trên áo còn thếu những hoa văn tinh tế. Sự phiêu dật cao quý đó sao lại trở thành bộ dạng không có chút sinh khí thế này. Chàng thanh tú tuyệt mĩ thế, sao có thể là khuôn mặt đáng sợ này được?

Dạ Vô Yên sao có thể chết được?

Chàng mạnh mẽ như thế, sao có thể rời xa cõi đời này chứ?!

Nàng không tin, nhất định đây không phải là chàng!

Sắt Sắt đột nhiên nhớ ra, vai trái Dạ Vô Yên từng bị nàng cắn, chắc chắn nơi đó có in lại.

Sắt Sắt cắn môi đến mức gần như bật máu. Nàng giơ ngón tay, kéo tấm vải trên vai trái người đó xuống, mượn ánh tuyết, nàng thấy trên vai trái là

https://thuviensach.vn

một vết bị sắt nung nhăm nhúm, tuy có sẹo, nhưng không thể nhìn ra được là gì.

“Vân Kinh Cuồng, hắn không phải là chủ nhân của ngươi!” Sắt Sắt đứng dậy nói rất chắc chắn, nàng cười phiêu diêu nói: “Trên vai trái của hắn không có vết sẹo đó!”

Vân Khinh Cuồng ngẩng đầu lên một cách bi thương, chăm chú nhìn nụ cười trên mặt Sắt Sắt, nụ cười đó khiến nàng mang một vẻ thê lương đến vô cùng.

Người đã bị thương đến thế này, làm sao tìm ra được vết sẹo nào nữa, có thì có đấy, nhưng đã bị sẹo mới đè lên rồi, làm sao tìm được.

“Cổ tay phải người này có vết xương gãy!”

“Gãy xương, gãy xương thì sao?” Sắt Sắt lạnh lùng hỏi.

Vân Kinh Cuồng nói như mê sảng: “Năm xưa, khi Vương gia lỡ tay đẩy Vương phi xuống vực, sau đó ngài vô cùng hối hận, liền tự bẻ gãy tay phải của mình.”

Gió đêm đột nhiên lạnh đến thấu xương, mang theo hàn ý nặng nề, vù vù thổi rát qua mặt, xuyên qua người nàng đến mức đau đớn.

Nàng chưa bao giờ biết rằng, chàng đã từng tự bẻ gãy tay phải của mình.

Vì trót đẩy nàng xuống vực mà chàng bẻ gãy tay mình. Chẳng trách chàng biết dùng kiếm tay trái, có lẽ đã luyện thành trong lúc gãy tay phải.

Sắt Sắt ngẩn người, trái tim nàng tưởng đã cứng như hổ phách trong chớp mắt hoàn toàn vỡ nát, nát thành bột, tan như bụi, dù là khi buông tay

https://thuviensach.vn

rơi xuống vực thăm thẳm năm xưa, nàng cũng chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như bây giờ.

Tất cả mọi nghi ngờ, tất cả mọi hoài nghi trong khoảnh khắc đều trở nên hỗn loạn, cảm giác ngộp thở ập tới, trước mắt tối sầm, nàng ngã gục xuống mái nhà đầy tuyết.

Lạnh quá, nàng chưa bao giờ biết tuyết lại có thể lạnh thấu xương như thế, cái lạnh chầm chậm thấm vào da thịt, rồi thấm vào tận tim nàng.

Nàng nghiến răng bò dậy khỏi mặt tuyết, đưa tay ra ôm lấy tấm thân đã cứng đờ không còn hơi thở, nàng dùng tấm da cáo bọc lên người chàng thật chặt, cầu mong hơi ấm cuối cùng có thể làm chàng tỉnh lại.

Trên pháp trường, chàng cưỡi ngựa tới cứu nàng, khiến trái tim như dòng nước chết của nàng xôn xao rung động rồi trào lên từng đợt sóng. Thế nhưng chàng bỏ nàng lại một cách lặng lẽ rồi vĩnh viễn rời xa nàng như vậy thật sao?

Chàng tàn nhẫn biết bao!

Nàng chờ đợi một cách ngốc nghếch trong Tuyền Cơ Phủ, rồi dẫn đội quân khổ chiến tới cứu chàng, thực ra nàng đã sớm biết, chàng dùng thân mình đổi mạng cho nàng, chắc chắn sẽ một đi không trở lại. Trong lòng nàng luôn cầu mong vào một sự may mắn hi hữu nào đó, để tình yêu của họ có một tia hi vọng.

Nhưng số phận cuối cùng cũng không thương xót nàng, khi nàng hết lần này đến lần khác từ bỏ cơ hội. Đến nỗi nhận lại thi thể chàng là tấm thân máu thịt tơi bời, thậm chí nàng còn không có cơ hội được thấy lại khuôn mặt chàng. Thứ duy nhất để nhận ra chàng lại chính là cánh tay phải chàng bẻ gãy vì nàng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lúc gặp nhau trên con đường lên dâng hương tại núi Hương Diểu, sự lạnh lùng trong Tuyền Vương Phủ, khúc nhạc hợp tấu cùng nhau trên Lâm Giang Lầu, sự dịu dàng tình cảm bên Yên Ba Hồ, vung đoạn tình bên vách đá Hắc Sơn, lần từ biệt sầu thương trên Thủy Long Đảo…

Nếu ông trời không muốn họ ở bên nhau, sao còn cho họ có cơ duyên gặp gỡ, để rồi yêu thương…

Chàng lặng lẽ nằm trong lòng nàng, giống như lúc ôm nhau trong một đêm yên ả ở Xuân Thủy Lầu. Không ngờ lần thứ hai lại là lúc phải sinh li tử biệt. Hạnh phúc nhạt nhòa đó không ngờ dù có tận hết sức người, cũng không thể nào tìm lại được nữa.

Nước mắt trào ra, nàng kiên cường nín nhịn. Nhưng có thể nào cắt đứt được nỗi đau không?

Nàng đứng dậy, khuôn mặt hoàn toàn lạnh nhạt, giống như băng tuyết trong đêm lạnh, lạnh đến mức không còn chút hơi ấm.

“Là ai, rốt cuộc là kẻ nào đã dày vò chàng thế này?” Nàng lạnh lùng nghiến răng hỏi.

“Thuộc hạ nghe phạm nhân trong lao nói, là tên cẩu Hoàng đế Dạ Vô Trần.” Một hộ vệ đứng cạnh nói.

Sắt Sắt cười như mê sảng, nàng khẽ đặt Dạ Vô Yên xuống mái nhà, rồi dịu dàng đắp áo lại cho chàng.

Nàng đứng dậy, từ trên mái nhà, nheo mắt nhìn trận chiến bên dưới. Trước mặt Dạ Vô Trần có mấy đại tướng mình mặc khôi giáp, còn có mười mấy cao thủ trong cung mặc y phục cấm vệ quân bảo vệ. Thiết Phi Dương bị Mạc Tầm Hoan chặn lại, không thể xông lên.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt nắm chặt tay, nhìn rất nhiều binh sĩ đang xông lên. Ngón chân nàng khẽ điểm, thân người bật lên, rồi lại điểm ngón chân lên cành cây, làm tuyết trên đó nhẹ nhàng rơi xuống.

“Hộ giá!” Có tướng lĩnh thấy Sắt Sắt từ trên cao bay xuống, liền thất thanh kêu lên.

Tay trái Sắt Sắt vung lên, vô số ngân châm từ tay áo phóng tới, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mấy viên đại tướng mình mặc áo giáp xông tới chặn Sắt Sắt, nàng vung đao, hàn quang của Tân Nguyệt loan đao vụt qua, chỉ mấy chục chiêu, nàng đã đánh bại mấy đại tướng đó, rồi nhanh như cắt xông tới trước mặt Dạ Vô Trần.

Nàng vung đao chém xuống Dạ Vô Trần, cùng lúc đó một ánh kiếm nghiêng cũng đâm tới vai trái của nàng. Nàng không có ý định né tránh, tiếp tục vung loan đao chém xuống cổ Dạ Vô Trần.

Đao quang lạnh lẽo lướt qua, Dạ Vô Trần sợ đến mức nhắm tịt mắt lại, mũi đao sượt qua cổ hắn, cơn đau ập tới, khoảnh khắc đó, hắn tưởng mình đã chết. Đám thị vệ bảo vệ hắn thấy máu tươi trên cổ hắn chảy ra, sợ đến ngây người.

Nhưng hắn không chết, hắn vẫn còn thở được.

Một đao của nàng chỉ chút nữa đã cắt đứt cổ họng hắn. Nàng vốn có thể giết, nhưng nàng lại không làm thế.

Hắn nghi ngờ mở to hai mắt nhìn nàng, trước mắt lại có một bóng đao lao tới, vai trái lại đau đớn từng hồi. Rồi đến cánh tay phải, tiếp theo là trước ngực… mỗi lần ánh đao cung lên, thân thể hắn lại bị vạch thêm một đường, không sâu, không chí mạng, nhưng lại cực kỳ đau đớn. Chỉ một lát,

https://thuviensach.vn

hắn đã thương tích đầy mình, bộ hoàng phục lúc này đã thấm đẫm máu tươi.

Hắn đột nhiên hiểu ra, ả đàn bà này không phải là không thể giết hắn, mà là trước tiên muốn giày vò hắn. Nàng ta đang báo thù cho Dạ Vô Yên!

Dạ Vô Trần xưa nay đều rất coi thường nữ nhân, nhưng lúc này, hắn lại bị người đàn bà đứng trước mặt làm cho sững sờ, sợ hãi đến ngây người!

Người đàn bà này dường như không muốn sống nữa. Không! Nói đúng ra phải là, nàng ta thực sự không muốn sống nữa!

Nàng ta muốn chết!

Thị vệ của hắn phát chiêu đánh vào nàng, nếu tránh được nàng đều tránh, không tránh được, nàng cũng chẳng buồn tránh, vẫn cứ không ngừng đâm chém hắn.

Những vết thương trên người hắn cũng giống như những vết thương trên người nàng!

Dạ Vô Trần nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Sắt Sắt, hắn không biết rốt cuộc nhát đao nào mới kết liễu cuộc đời mình.

Hắn thực sự sợ hãi!

Hắn là Hoàng thượng, là vua một nước. Nhưng rốt cuộc hắn cũng phải run run cất lời: “Ngươi đừng giết Trẫm, Trẫm quả thực không giết Dạ Vô Yên! Trẫm… Trẫm chỉ muốn lấy hắn làm con tin thôi… Trẫm cũng không biết sao hắn lại chết nữa!”

Nhưng Sắt Sắt đâu có tin lời hắn nói. Trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng là hàn ý thâm sâu. Ánh đao cứ thế chém xuống cổ Dạ Vô Trần.

https://thuviensach.vn

Một nhát kiếm đột nhiên từ bên cạnh vụt qua, đỡ lấy một chiêu của Sắt Sắt. Kiếm khí chạm phải đao khí, người đó liền lảo đảo lùi ra sau mấy bước, miệng hộc máu tươi.

Trong lòng Sắt Sắt đặc biệt giận dữ, người nào mà lại dám đỡ một chiêu chí mạng của nàng? Định thần nhìn lại nàng thấy người đó mặc áo bào tím, là y phục của hộ vệ bên mình Gia Tường Thái thượng hoàng…

Cùng lúc đó, bên tai có tiếng người hô lớn: “Thái thượng hoàng giá lâm! Thái thượng hoàng gia lâm!”

Tiếng hô đó vì dùng nội lực, thanh âm không lớn, nhưng ai cũng nghe rõ mồn một.

Trong khoảnh khắc, hai bên đang chiến đấu ác liệt liền thấy phía trước có rất nhiều binh sĩ của Tuyền Cơ Phủ. Phía trước là con chiến mã màu trắng, người trên ngựa mặc long bào, chính là Gia Tường Thái thượng hoàng đang lâm bệnh nặng.

Uy phong của Gia Tường Thái thượng hoàng hiển nhiên cao hơn nhiều so với tân đế Dạ Vô Trần, đám binh sĩ đó thấy Thái thượng hoàng xuất hiện, đều bất giác ngừng chiến, mấy viên đại tướng chạy tới bên ông vội vã thi lễ.

Gia Tường Thái thượng hoàng ra lệnh cho thị vệ bên mình vây Sắt Sắt lại, lạnh lùng nói: “Bắt lấy tên hải tặc giết vua tạo phản này trước đã!”

Sắt Sắt cầm Tân Nguyệt loan đao, nén nỗi đau ở các vết thương, cười lạnh, ánh mắt nàng vẫn dán chặt vào Dạ Vô Trần đang được đám hộ vệ bảo vệ rời ra xa.

Dạ Vô Trần, coi như ngươi mạng lớn! Có điều, nàng sẽ không tha cho hắn đâu.

https://thuviensach.vn

“Thái thượng hoàng, không được!” Hàn Sóc nghe thấy mệnh lệnh của Gia Tường Hoàng đế, vội vã cầu xin: “Thái thượng hoàng, người mà ngươi nên bắt bây giờ là tên giặc Mạc Tầm Hoan của Y Mạch Quốc!”

Gia Tường Thái thượng hoàng thấy Dạ Vô Trần đã được các thị vệ bảo vệ rút lui một cách bình an, lúc này mới thấy nhẹ nhõm, nhưng khi cho thị vệ tìm Mạc Tầm Hoan thì không còn thấy hắn ở đâu nữa.

Thiết Phi Dương vốn đang quyết đấu với Mạc Tầm Hoan, nghe thấy Gia Tường Thái thượng hoàng định làm hại Sắt Sắt, liền đánh dạt Mạc Tầm Hoan ra, nhảy tới bên Sắt Sắt, bảo vệ phía trước nàng.

Mạc Tầm Hoan nhân cơ hội đó tung ra một làn khói xanh rồi nhanh chóng trốn mất.

Ánh mắt của Gia Tường Thái thượng hoàng chăm chú nhìn Sắt Sắt. Vừa rồi ông giục ngựa tới, thấy cô gái này đang định giết Dạ Vô Trần, tội giết vua, ông ta sao có thể tha thứ được.

Thị vệ được lệnh, đang muốn ra tay với Sắt Sắt và Thiết Phi Dương, ngay lúc đó, phía hoàng cung khói lửa nổ ra. Khoái mã truyền lệnh tới, quân đội của Dạ Vô Nhai và binh mã của Kim Đường trong ứng ngoài hợp đã chiếm được hoàng cung.

Bên ngoài vòng vây lại có thêm tiếng vó ngựa truyền tới, cùng lúc cả một đội quân xông tới, người đi đầu chính là Dật vương - Dạ Vô Nhai.

Dạ Vô Nhai từ lâu đã được thám báo nói rõ tình hình, hắn nhảy từ trên ngựa xuống, nhanh chóng tới trước mặt Thái thượng hoàng, tấm áo bào màu lam trong gió đêm bay phần phật, ngũ quan tuấn tú, không biết vì chiến sự hay nguyên nhân gì khác mà có thêm vài phần lạnh lùng.

"Phụ hoàng, nhi thần đến cứu giá muộn. Vừa rồi nhi thần đã liên thủ với binh mã của Lục đệ bắt hết giặc khấu trong nội cung. Không biết tình hình

https://thuviensach.vn

ở đây thế nào? Đã bắt được tên cầm đầu là Mạc Tầm Hoan chưa?" Dạ Vô Nhai trầm giọng nói, thanh âm nho nhã nhưng lại lộ ra bá khí tiềm tàng.

Gia Tường Thái thượng hoàng dường như đến lúc này mới phát hiện ra ông ta vẫn còn một Hoàng tử là hắn.

“Vô Nhai, từ lúc nào võ nghệ của con đã cao đến vậy?” Gia Tường Hoàng đế đột nhiên hỏi một chuyện chẳng hề liên quan đến biến cố lúc này. Quả thực ông ta qua kinh ngạc, không ngờ đứa con lúc nào cũng lặng lẽ này lại giấu tài năng kín tới mức vậy?

“Phụ hoàng, võ công của nhi thần mấy năm nay mới có tiến bộ đó thôi. Lục đệ chỉ muốn trừ bọn ngoại khấu chứ không hề có ý cướp ngôi, nhi thần xin Phụ hoàng tha tội cho các tướng sĩ và đám hải tặc đã giúp đỡ diệt giặc.” Dạ Vô Nhai vung tay áo, quỳ xuống lớn tiếng nói.

Gia Tường Thái thượng hoàng nhìn Dạ Vô Nhai đang quỳ trên tuyết trước mặt, trong đôi mắt sâu thẳm nổi lên từng đợt sóng. Ông ta ngẩng đầu nhìn lên mái nhà thiên lao, thấy Sắt Sắt đang được bảo vệ, sắc mặt ông ta xám như tro tàn, sau đó liền trầm giọng: “Khởi giá về cung!”

Binh sĩ lập tức tiền hô hậu ủng đưa ông ta về cung.

Dạ Vô Nhai lúc này mới vội vã tới bên Sắt Sắt, thấy bộ dạng đẫm máu của nàng, đôi mắt đen lóe lên nỗi xót xa sâu sắc. Hắn nhanh chóng tới trước mặt Thiết Phi Dương, khẽ nói: “Nhất định phải chăm sóc thật tốt cho nàng!”

Hắn vừa dứt lời, Sắt Sắt liền thấy trước mặt tối sầm, rồi nhanh chóng chìm vào hôn mê.

Hôm sau, triều đình Nam Nguyệt đã xảy ra một biến cố long trời nở đất.

https://thuviensach.vn

Gia Tường Thái thượng hoàng tuy đã khỏi bệnh, nhưng không còn lòng dạ nào nắm chuyện triều chính. Dạ Vô Trần bị thương và phải chịu kinh sợ nên đang lâm trọng bệnh. Chuyện bọn ngoại khấu Y Mạch Quốc câu kết với hắn và chuyện nam sủng cuối cùng cũng bị truyền khắp Nam Nguyệt.

Gia Tường Thái thượng hoàng phế tân đế Đạ Vô Trần, lập Dật Vương Dạ Vô Nhai làm đế, niên hiệu Khánh Dật.

Trận chiến ngày mười tháng Chạp chỉ được ghi vài dòng trong chính sử Nam Nguyệt, nhưng sử quan vẫn ghi tường tận trong bộ tạp sử. Bởi trong trận chiến đó, có một người rất quan trọng đã ra đi.

Người đó đã từng là một truyền kỳ trong triều đình Nam Nguyệt, nhưng có lẽ phải gọi là một truyền thuyết mới đúng.

Đó chính là Tuyền Vương Dạ Vô Yên.

Trong sử sách có ghi, chàng phái người dùng mười lăm vạn quân cầm chân năm mươi vạn binh mã triều đình, tự mình dùng kế kim thiền thoát xác, thống lĩnh năm vạn tinh binh theo Giang Đông thủy đạo tới Phi Thành, khi công phá hoàng thành, chàng trong ứng ngoài hợp với Dật Vương Dạ Vô Nhai, khống chế được triều đình Nam Nguyệt. Còn chàng lại chết vì một mỹ nhân, để rồi dâng giang sơn vào tay Dật Vương Dạ Vô Nhai.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Nhân Gian Vô Lộ

Hổ phù mới trả, gươm báu chưa rời, tướng quân chiến thắng về kinh.

Ngón tay đưa lấp lánh, nhạc khúc phiêu linh

Phòng nhỏ kề vai nói khẽ

Trước nguyệt hoa, lời hứa thành không.

Thề tam sinh, vô biên nhược thủy, nay đã siêu sinh.

Dằn vặt,

Áo thơm quyến luyến

Đứt nối thành lệ, còn thấy mùi tanh.

Hối hận ngàn sai lầm, đau xót sao đành

Cách song cửa gọi nhau trong mộng, lệ hoen gối, chàng chẳng quay đầu.

Còn hận mãi, canh khuya trằn trọc, thánh thót mưa rơi.[1]

[1] Điệu từ Phượng hoàng đài thượng ức xuy tiêu, một điệu từ xuất hiện sớm nhất trong từ của Tiểu Bổ Chi thời Bắc Tống. Tác phẩm nổi tiếng nhất viết theo điệu từ này là bài Phượng hoàng đài thượng ức xuy tiêu - Hương lãnh kim nghê của Lý Thanh Chiếu.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt không còn nhớ rõ mình đã hôn mê đến lần thứ mấy, nàng trôi nổi trong bóng tối, mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê, hoảng hốt bất an trong bóng đêm vô tận và sự giày vò đau đớn. Dường như nàng có thể nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ bên mình, cảm thấy tim đập mỗi lúc một nhanh, đầu đau như muốn nổ tung.

Nàng cảm thấy dường như Dạ Vô Yên đang ở bên mình, nhưng nàng giơ tay ra, lại không làm cách nào có thể nắm lấy chàng. Trước mắt nàng chỉ là một thi thể đáng sợ. Nàng cảm thấy thân mình rất nhẹ, dường như lúc nào cũng có thể bay lên.

Khi nàng tỉnh lại lần nữa, đã là chiều ngày hôm sau. Tuyết đã ngừng rơi từ lâu.

Nàng chầm chậm mở mắt, khóe mắt vẫn còn ướt lệ. Nàng áp mặt vào gối rồi nhẹ nhàng chớp mắt. Nàng thấy trên đầu được quấn một lần vải trắng, mũi nàng vẫn còn ngửi thấy mùi máu tanh.

Nàng chầm chậm ngồi dậy, cảm thấy chưa bao giờ mệt mỏi như thế, những vết thương trên người khiến nàng đau đớn đến lảo đảo, cánh tay không còn chút sức lực, dường như không thể chống đỡ được thân thể yếu ớt, suýt chút nữa ngã trở lại xuống giường.

“Tiểu thư, để em đỡ cô dậy.” Tử Mê thấy Sắt Sắt đã tỉnh, vội vã chạy tới.

Sắt Sắt ngồi trên mép giường, khuôn mặt vốn lạnh lùng của nàng hiện lên vẻ thê lương thảm đạm, nàng nói bằng giọng khàn khàn: “Ta nằm mơ, ta mơ thấy…” Nàng ngước mắt, ánh mắt trong veo nhìn chăm chú vào khuôn mặt Tử Mê: “… Mơ thấy… mơ thấy Dạ Vô Yên, chàng… chàng…”

Nàng ngước đôi mắt thê thảm nhìn Tử Mê, thần sắc có một vẻ ngẩn ngơ mê loạn, nói mãi mà không trọn được một câu. Nàng không biết nên hình

https://thuviensach.vn

dung giấc mộng đó thế nào, giấc mộng đáng sợ khiến tâm hồn và cả trái tim nàng tan nát.

Tử Mê cố kìm nước mắt, dìu Sắt Sắt tới trước giá gương, khẽ cười nói: "Tiểu thư, chỉ là một cơn ác mộng thôi mà, đừng nghĩ ngợi nhiều quá. Tử Mê chải đầu cho tiểu thư, bên ngoài tuyết ngừng rơi rồi, chúng ta đi ngắm tuyết nhé."

Lúc này nàng hi vọng biết bao, đó chỉ là một cơn ác mộng!

Tử Mê lấy lược ra, bắt đầu chải lại mái tóc dài cho Sắt Sắt, nhanh chóng búi thành kiểu Lăng Vân mà nàng thường yêu thích rồi cài lên đó một chiếc trâm bằng bạch ngọc.

Sắt Sắt nhìn dung nhan tiều tụy của mình trong gương, đôi mắt vẫn còn đỏ mọng.

Nàng khóc trong mơ đó ư?

Nàng chống tay xuống bàn, loạng choạng đứng dậy, chầm chậm bước ra ngoài.

Trong viện, tuyết trắng lấp lánh, mắt nhìn tới đâu, nơi đó đều chỉ một màu trắng. Đúng là một thế giới đẹp đẽ long lanh như thủy tinh. Sắt Sắt bước thấp bước cao đi trên tuyết, mặt tuyết phí sau in rõ những bước đi ngoằn ngoèo của nàng.

Tử Mê lập tức sai người mang một chiếc ghế mềm đặt ở giữa đình trong viện.

Sắt Sắt nằm trên ghế mềm, ngẩng mặt nhìn trời cao, bầu trời sau khi tuyết ngừng rơi trong canh, cao thăm thẳm, thuần khiết đến mức không có chút tạp gợn, những đám mây lững lờ trôi cũng trắng một màu.

https://thuviensach.vn

Tuyết ngừng rơi rồi, hoa mai đang nở, mặt trời lại ló rạng, cả thế giới dường như chưa bao giờ tươi đẹp như thế.

Sắt Sắt cúi đầu, đột nhiên mắt nàng nóng rực, những giọt nước mắt cứ thế lặng lẽ rơi, không sao cầm lại được, nàng đưa tay lau đi, nhưng không sao lau hết, nước mắt cứ thế chảy mãi không ngừng. Trái tim nàng đau đớn như chiếc lá khô héo gồng mình trước gió lạnh.

Dạ Vô Nhai đến bên nàng khi nào, Sắt Sắt cũng không hề biết. Đến khi thấy bên mình đột nhiên có một bàn tay, những ngón tay thon dài trắng trẻo cầm theo một chiếc khăn lụa trắng, lau những giọt nước mắt trên má nàng mới giật mình thoát khỏi mộng ảo.

Sắt Sắt ngước mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Dạ Vô Nhai cùng nụ cười chiều chuộng.

“Trời lạnh thế này, khóc gì chứ, cẩn thận nước mắt đóng thành băng đó.” Dạ Vô Nhai vừa lau nước mắt cho nàng, vừa nói khẽ.

Dạ Vô Nhai không mặc áo gấm thêu nữa, mà mặc bộ y phục hoàng cung màu đỏ, trước ngực thêu chín con rồng vàng năm móng đang bay trong những đám mây ngũ sắc, thần thái vô cùng cao ngạo. Rồng ư, cuối cùng Dạ Vô Nhai cũng nắm được giang sơn trong tay rồi, sự ấm áp nho nhã khi xưa không còn nữa, chỉ còn lại sự tôn quý khiến người ta kính ngưỡng và khí chất đế vương. Trên khuôn mặt tuấn tú của Dạ Vô Nhai, bây giờ nhìn lại, khóe mắt đôi mày đều toát ra bá khí vô hình uy nghiêm lầm lẫm. Lúc này võ công của chàng đã rất cao, Sắt Sắt biết người mặc áo đen cứu nàng hôm đó chính là Vô Nhai. Giây phút này chàng đã không còn là con người ôn nhu văn nhã như xưa nữa, mà đã là một Đế vương uy nghiêm, thần vũ.

“Ta gặp ác mộng! Ta mơ thấy chàng… giấc mơ đó đáng sợ lắm. Thế nên ta mới khóc.” Sắt Sắt ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp đầy sự đau đớn

https://thuviensach.vn

và nghi hoặc.

Trong lòng Dạ Vô Nhai vô cùng nhức nhối, thấy Sắt Sắt tiều tụy, chàng thật không dám tin, đây có còn là Tiêm Tiêm công tử phong độ năm nào? Có còn là Bích Hải Long Nữ hô phong hoán vũ? Bây giờ nàng yếu ớt như thế, tựa cánh nhạn cô đơn lẻ loi, hốt hoảng không nơi nương tựa, bi thương đến ai oán.

Nàng đang ngấm ngầm kháng cự lại sự thật! Nàng không tin đó là thật! Hóa ra nàng cũng có lúc muốn chạy trốn thực tại.

Dạ Vô Nhai khẽ thở dài, chầm chậm bước tới, nghiêng người cúi xuống trước mặt nàng, đưa tay nắm lấy tay nàng. Bàn tay nàng lạnh lẽo không còn chút hơi ấm, hơi lạnh đó từ bàn tay đột nhiên truyền thẳng vào trái tim chàng, trong khoảnh khắc, chàng cảm thấy trái tim mình cũng trở nên lạnh giá.

Chàng nhẹ nói: “Sắt Sắt, nghe ta nói này, nàng không hề mơ, đó là sự thật. Lục đệ đã không còn trên nhân gian nữa rồi, nàng phải sống tiếp, vì đệ ấy, nàng phải sống tiếp!”

Giọng nói của chàng khàn khàn, mang theo chút thê lương, nhưng những lời chàng nói ra quả thực vô cùng tàn nhẫn.

Từng câu từng chữ sao lại rõ ràng đến thế, giống như cơn mưa đá lạnh lẽo làm tan nát ý muốn lừa mình dối người của nàng.

“Huynh lừa ta? Sao chàng có thể rời khỏi nhân gian này được, không phải đâu! Huynh lừa ta! Ta hận huynh!” Sắt Sắt giơ tay ra nắm lấy cánh tay chàng, cách một lớp áo bông dày, nắm đến mức tay chàng đau nhói.

“Nàng không tin, được thôi, bây giờ ta đưa nàng tới linh đường của đệ ấy, xem thi thể của đệ ấy!” Trong lúc không biết phải khuyên giải nàng thế

https://thuviensach.vn

nào, chàng liền quyết định, chỉ còn cách phải nhẫn tâm. Chàng lôi nàng dậy khỏi ghế, định đưa nàng rời đi.

Nhưng nàng vội vã giằng ra khỏi tay Dạ Vô Nhai, rồi đứng yên bất động ở đó.

“Chàng không chết! Đó chỉ là ác mộng mà thôi, ta muốn đi ngủ. Sau khi tỉnh lại chàng chắc chắn sẽ xuất hiện bên cạnh ta.” Nàng cười, không thấy chút bi ai đau đớn nào mà chỉ thấy sự thuần khiết rạng rỡ, giống như hàn mai trong tuyết, đẹp đến tan nát cõi lòng.

Rồi đó, nàng giữ nụ cười, từ từ gục xuống.

Lần này, Sắt Sắt không tỉnh lại nữa, nàng cứ ngủ mê, nhưng không giống lần hôn mê trước, nàng ngủ rất yên lành. Ban đầu, mọi người cảm thấy rất yên tâm, cảm thấy để nàng ngủ như vậy còn tốt hơn là thấy nàng dằn vặt bản thân.

Nhưng nàng ngủ liền ba ngày, thậm chí không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại, Tử Mê cuối cùng cũng lo lắng cuống cuồng. Nàng ta biết tuy ngoài miệng tiểu thư không tin Tuyền Vương đã qua đời, nhưng thực ra trong lòng nàng vẫn tin vào điều đó, nếu không, tiểu thư sẽ không ngủ mãi không dậy, một lòng muốn chết thế này. Nếu không phải vẫn còn hơi thở và mạch đập, có lẽ mọi người đã tưởng rằng nàng không phải là một người ngủ say, mà là một thi thể lạnh cóng.

Ba ngày, ngày nào Dạ Vô Nhai tan chầu cũng từ trong cung chạy tới, ở bên giường Sắt Sắt. Chàng không ngủ cũng chẳng nghĩ ngợi, cả người mau chóng gầy tọp đi.

Chàng nắm bàn tay lạnh giá của Sắt Sắt, cảm thấy tay nàng như được tạc bằng băng tuyết, lúc nào cũng có thể tan ra. Nỗi hoảng sợ dần xâm chiếm trái tim chàng, chàng khe khẽ nói bằng giọng cực kỳ kiên định: “Sắt Sắt, nàng phải tỉnh lại, nàng còn Triệt Nhi, nàng quyết không được ngủ

https://thuviensach.vn

luôn không tỉnh lại nữa. Sắt Sắt, nếu nàng còn muốn gặp đệ ấy, nàng phải tỉnh lại, nếu không, nàng vĩnh viễn không bao giờ gặp lại đệ ấy được đâu."

Chàng cứ ở bên Sắt Sắt nói những điều ấy, bằng một giọng rất khẽ, rất dịu dàng, cứ nói mãi, nói mãi. Ban ngày nói, buổi tối nói, nói tới mức giọng chàng khản đặc đi, cuối cùng, chàng cũng thấy lông mi nàng khẽ rung, đôi mắt trong veo tuyệt đẹp lại lần nữa được mở ra.

"Chàng ở đâu, có phải chàng vẫn sống đúng không?" Ba ngày ba đêm hôn mê, không ăn uống, nhưng nàng vừa vùng dậy, ngồi trên giường, đã vội vã hỏi về Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Nhai hoàn toàn ngây người, chàng nhìn dáng vẻ lo lắng của Sắt Sắt, có những chuyện sắp bật khỏi miệng, nhưng cuối cùng chàng cũng nén được, hồi lâu mới nói bằng giọng khàn đặc: "Đi thăm đệ ấy đi, hôm nay là ngày an táng đệ ấy."

Linh đường của Dạ Vô Yên trong Tuyền Vương Phủ.

Xe ngựa chầm chậm dừng lại trước cổng Tuyền Vương Phủ, Sắt Sắt xuống xe, tấm phướn chiêu hồn dài thượt treo cao trước cổng phủ đập vào mắt nàng. Tấm phướn bị gió lạnh thổi tung, lúc bay lên, lúc lại chầm chậm buông xuống. Hai con sư tử đá trước cổng cũng được buộc vải trắng.

Trong phủ chỗ nào cũng thấy một màu tang tóc, lồng đèn treo dưới mái nhà phủ đầy giấy trắng, đung đưa trong gió, toát lên nỗi bi ai không diễn tả thành lời.

Trên linh đường treo một tấm vải trắng nặng nề, trang nghiêm, linh cữu của Dạ Vô Yên đặt sau tấm rèm trắng. Những người giữ linh cữu đều là thuộc hạ của Dạ Vô Yên, ai nấy không ngừng khóc, người thắp hương, người đốt giấy, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, dường như sợ làm phiền chàng an nghỉ vậy.

https://thuviensach.vn

Khi còn sống Dạ Vô Yên dấy binh tạo phản, nhưng Dạ Vô Nhai đã tuyên cáo khắp thiên hạ Dạ Vô Yên làm vậy là để khu trừ ngoại tặc, vì thế luận công chàng thậm chí còn được khen ngợi. Các thần tử trong triều cũng không phải là lũ ngốc, thứ nhất là vì thái độ của tân đế, thứ hai bọn họ quả thực đều khâm phục Dạ Vô Yên, vậy nên người đến điếu tang nhiều không kể xiết.

Sắt Sắt chầm chậm bước vào linh đường, màu trắng lóa mắt khiến tim nàng đau thắt. Nàng đứng lặng ở đó, ánh nến kéo dài bóng hình gầy gò của nàng, chiếu lên tường, dập dờn hư ảo. Nàng đứng đó rất lâu, dường như câm lặng, chỉ có đôi mắt ngẩn ngơ nhìn vào cỗ quan tài gần trong gang tấc.

Thần tình ngơ ngẩn như mất hồn đó của nàng, thần sắc thảm đạm thê lương đó của nàng khiến trái tim mọi người đều run lên. Vốn dĩ còn rất nhiều thuộc hạ của Dạ Vô Yên oán hận nàng, nếu không phải vì nàng, chàng sẽ không rơi vào thảm cảnh, nhưng khi thấy nàng đau đớn, trong lòng họ đột nhiên như có thứ gì đó chặn lại, bi ai đến mức khó mà chịu đựng được.

Cứ như thế, vĩnh viễn từ biệt nhau.

Khi chàng còn sống, nàng còn có thể tự an ủi mình, cho dù tương tư, cho dù căm hận, cho dù ai oán, nhưng còn hơn là không có gì. Bây giờ, người đã ra đi, trái tim nàng còn biết đặt vào đâu?

Trong linh đường, Sắt Sắt thấy Dạ Vô Yên nằm cứng đờ trong linh cữu, trên người không còn là máu thịt tươi bời nữa, mà là tấm áo thọ màu trắng sạch sẽ. Có điều nàng vẫn không nhìn rõ hình dáng chàng, trên mặt vẫn là những vết bỏng quá nặng.

Không biết vì sao, lần này khi đối diện với thi hài của chàng, trái tim Sắt Sắt dường như rất bình tĩnh, không có cảm giác đau đớn như xé ruột xé

https://thuviensach.vn

gan, lẽ nào nàng dễ dàng chấp nhận việc chàng ra đi đến thế? Nàng cứ thế bước ra khỏi nỗi bi ai nhanh đến thế sao?

Nàng cẩn thận nhìn lại khuôn mặt chàng, đưa ngón tay chầm chậm vuốt ve, ánh mắt chăm chú nhìn mái tóc đen của chàng. Đêm đó, mái tóc đen ấy bết vào cùng máu và băng tuyết, nàng không nhận ra, dường như tóc chàng ngắn hơn trước nhiều, hơn nữa, còn không hề đen bóng.

Đây liệu có phải do tra tấn gây ra?

“Giang cô nương, đến giờ rồi, chúng ta phải đưa linh cữu ra thôi.” Kim Đường đi tới, nói với nàng cực kỳ khách khí.

Kim Đường đã đổi cách xưng hô, Vương gia đã mất, không còn Vương phi nữa, hơn nữa vốn dĩ nàng chưa hề danh chính ngôn thuận thành thân với chàng.

Nàng bình tĩnh gật đầu, nếu không khóc nữa, thì cũng không còn bi thương. Nàng nhìn linh cữu của chàng được khiêng ra, nhấc lên xe ngựa, men theo con đường dài mười dặm, đưa tới hoàng lăng.

“Vô Nhai, ta muốn đi theo chàng! Huynh có thể sắp xếp giúp ta không?” Sắt Sắt ngước mắt, khẽ nói.

Dạ Vô Nhai luôn trầm mặc lúc này nhìn sắc mặt lạnh lùng của Sắt Sắt, khẽ than: “Ta có thể cự tuyệt được không?” Nàng lắc đầu. “Ta sẽ lập tức đi sắp xếp.”

Khu lăng mộ hoàng gia ở Miêu Vân Sơn phía Bắc hoàng thành, ngọn núi này có Thanh Giang bao quanh, phong cảnh tú lệ, sơn thủy tuyệt đẹp, là một nơi phong thủy bảo địa. Bây giờ đang là ngày đông, trong núi còn có tùng bách xanh xanh, hàn mai diễm lệ, và cả tuyết phủ trên khắp núi đồi.

https://thuviensach.vn

Nhiệt độ trong núi không như trong hoàng thành, cực kỳ lạnh lẽo, làn khí ù ù bốc lên đều là bạch khí. Trong núi có phòng canh linh cữu, Dạ Vô Nhai sai người mang than củi tới, đốt lên hai lò lửa lớn, lúc ấy trong phòng mới bắt đầu có hơi ấm.

Vô Nhai vốn định đưa mấy cung nữ trong cung tới hầu hạ Sắt Sắt, nhưng Sắt Sắt cự tuyệt. Ngay cả Tử Mê nàng cũng không đem theo hầu, chỉ một mình nàng sống ở hậu sơn hoang vắng. Nàng chỉ muốn một mình, lặng lẽ ở bên cạnh Dạ Vô Yên, thứ duy nhất nàng mang theo là một cây dao cầm.

Mỗi tối, khi mặt trăng nhô lên từ núi Tây, ánh trăng trong suốt tinh khiết phủ khắp núi non, tiếng đàn trong trẻo cũng vang lên trong núi, dÂu Dương uyển chuyển, tiếng đàn như tiêu tương dạ vũ, miên man bất tận.

Nàng tấu khúc Phượng cầu hoàng, cứ thế gảy đi gảy lại.

Đây là khúc nhạc chỉ tấu khi đón dâu, vốn dĩ là một khúc nhạc vui tươi, nhưng Sắt Sắt lại tấu lên nỗi bi ai trong niềm hoan lạc.

Nàng vẫn còn nhớ, hôm đó trên Thủy Long Đảo, chàng ở ngoài cửa sổ, thổi khúc Phượng cầu hoàng hết lần này đến lần khác, chờ nàng hòa tấu. Nhưng nàng lại cố ý tấu khúc Phượng quy vân.

Lúc đó, nàng không chịu hợp tấu cùng chàng, vì trong lòng nàng vẫn còn khúc mắc, nàng không muốn đón nhận chàng.

Bây giờ, khi nàng muốn cùng chàng hợp tấu, thì chàng lại đang ở đâu?

Đây vốn dĩ là khúc nhạc loan phượng hòa minh, nhưng lúc này nghe ra, lại như con phượng cô đơn đang kêu thương ai oán.

Đáng tiếc là cho dù nàng có tấu nhạc thế nào, cuối cùng cũng không có tiếng tiêu vang lên. Lúc này, nàng đã hoàn toàn cảm nhận được tâm trạng

https://thuviensach.vn

của Dạ Vô Yên khi chàng thôi khúc Phượng cầu hoàng hôm đó, khi đó, chàng hẳn hi vọng nàng tới hợp tấu cùng chàng biết bao nhiêu.

Gió đêm thổi qua, khẽ khàng hôn lên tấm áo màu nguyệt bạch của nàng, mái tóc tung bay quét qua khuôn mặt thanh tú, đôi mắt trong trẻo của nàng đầy ắp nỗi thê lương.

Tiếng đàn đang lúc cao vút, dây đàn đột nhiên đứt lìa, ngón tay đau đớn, từng giọt máu đỏ tứa ra.

Nàng ngưng hơi thở, trái tim cuồng loạn không ngừng. Lẽ nào? Lẽ nào, chàng tới ư?!

Dạ Vô Yên không chết, chàng nhất định vẫn chưa chết! Thân thể máu thịt bê bết đó không thể nào lại là chàng được! Nhất định không phải là chàng! Cảm giác vô cùng mãnh liệt bỗng bùng lên trong nàng.

Nhưng nàng vẫn không dám quay đầu lại nhìn, nàng chỉ e hi vọng lại thành thất vọng. Nghe tiếng bước chân nhè nhẹ phía sau, nàng nối lại dây đàn, tiếp tục đánh, nhưng vì trong lòng căng thẳng nên không đàn được thành điệu.

“Khúc Phượng cầu hoàng hay lắm, nhưng sao nghe lại như cánh nhạn lẻ loi, cô đơn kêu một mình thế?” Giọng nữ lạnh lùng mang đậm chất châm biếm vang lên.

Sắc mặt Sắt Sắt đột nhiên trắng bệch, trái tim nàng chùng xuống, nàng chầm chậm quay đầu, chỉ thấy phía xa, trên mặt tuyết, có hai bóng người đang tới.

Vầng trăng treo trên cao, mơ hồ và xa xăm, ánh trăng dịu dàng tuôn xuống hòa cùng màu tuyết trắng ánh lên hình dáng người tới. Đó là Y Lãnh Tuyết và thị nữ Linh Lung. Hai người bọn họ dáng vẻ tiều tụy, dường như vội vã tới đây thì phải.

https://thuviensach.vn

Linh Lung là thị nữ của Dạ Vô Yên, có lẽ Lý Tướng quân canh gác hoàng lăng biết, vì thế chỉ thấy mấy binh sĩ canh gác ngoài xa, không tới ngăn cản.

Y Lãnh Tuyết mặc váy trắng, mái tóc đen được búi lên, trên tóc cài một bông hoa trắng, ăn mặc như thể muốn hòa cùng tuyết trắng trên khắp vùng núi này vậy. Duy chỉ có đôi mắt đen là ngời sáng, mang đầy sự thê lương và bi ai. Nàng ta từng bước một dẫm lên tuyết, chầm chậm đi tới trước mặt Sắt Sắt.

Sắt Sắt đứng dậy, hai người phụ nữ đứng nhìn nhau trong tuyết trắng.

Sắc mặt trắng bệch, thần sắc thê lương, nỗi thống khổ trong ánh mắt cũng cực kỳ sâu thẳm.

Bọn họ đều đau đớn vì một người đàn ông.

Y Lãnh Tuyết đột nhiên cúi người, đưa ngón tay gảy lên dây đàn của Sắt Sắt, một tiếng "phừng" vang lên, như ngọc rơi tung tóe, hỗn loạn không ra điệu. Nàng ta đứng dậy, lạnh lùng nói: "Cô có thể đàn khúc Phượng cầu hoàng ai oán như thế cũng không dễ gì!"

Sắt Sắt không nói gì cúi người, ôm lấy cây dao cầm đặt trên mặt đất.

"Giang Sắt Sắt, chàng không còn nữa thật sao?" Từng lời từng chữ của Y Lãnh Tuyết nghe ra rất lạnh. Trước đây khi làm Tế Tư, thanh âm của nàng ta trong trẻo, nhưng bây giờ thanh âm đó chỉ toàn là giá lạnh, lạnh đến thấu xương, rồi lại nhuốm cả bi thương, khiến người nghe muốn tan nát cõi lòng.

Ánh mắt nàng ta nhìn vào Sắt Sắt, rồi chầm chậm đưa mắt nhìn tấm bia mộ lạnh lẽo. Nhìn hàng chữ khắc tên húy của Dạ Vô Yên trên bia mộ, nàng ta thoáng ngơ ngẩn, đứng yên trước mộ.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt đứng dậy, ôm lấy dao cầm, hờ hững nhìn Y Lãnh Tuyết, nàng thấy nàng ta đang vuốt ve bia mộ, hai vai không ngừng run lên, dường như đang khóc. Hóa ra, Y Lãnh Tuyết cũng yêu thương Dạ Vô Yên vô cùng.

Linh Lung đi tới trước mộ Dạ Vô Yên, lặng lẽ quỳ xuống, lúc đó, khuôn mặt nàng ta đã đầm đìa nước mắt.

Trong núi lúc này yên lặng, tĩnh mịch, không một tiếng động, chỉ có vầng trăng lạnh lẽo trên cao tỏa ra thứ ánh sáng xa xôi yếu ớt.

Không biết bao lâu sau, Sắt Sắt mới phát hiện ra Y Lãnh Tuyết ôm bia mộ của Dạ Vô Yên, đầu khẽ gục xuống, giống như đóa hoa ngủ trên cành, không hề cử động.

Trong lòng Sắt Sắt thoáng kinh hãi, không lẽ Y Lãnh Tuyết tự tử vì tình? Nàng vội bước tới bên Y Lãnh Tuyết, Linh Lung cũng thấy Y Lãnh Tuyết có phần bất thường, liền đứng dậy, gỡ bàn tay ôm bia mộ của nàng ta ra, mới phát hiện nàng ta đã khóc ngất đi, trên hàng mi còn vương ướt lệ.

“Bên ngoài lạnh, dìu nàng ta vào phòng đi!” Sắt Sắt hờ hững nói.

Linh Lung gật đầu, dìu Y Lãnh Tuyết, rồi cõng nàng ta vào phòng Sắt Sắt. Thần thái lạnh nhạt của Sắt Sắt khiến tâm trạng Linh Lung vô cùng phức tạp liền cất lời dò hỏi: “Cô không đau lòng ư? Vương gia vì cứu cô nên mới mất mạng đó!”

Vì nàng ta, bốn năm trước, không ngày nào Vương gia không sống trong sự giày vò, bây giờ, lại vì nàng ta mà chết. Ấy vậy mà nàng ta, lại chẳng có vẻ gì là đau khổ.

Sắt Sắt ngước mắt, nàng cũng cảm thấy kỳ lạ, từ khi nhìn thấy thi thể chàng ở linh đường, trái tim nàng không còn bi thương nữa. Có lẽ sâu trong tim mình, nàng lờ mờ cảm thấy đó chỉ là một thứ hi vọng xa xỉ, vì nếu chàng chưa chết, sao tới bây giờ vẫn chưa chịu xuất hiện?

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sắt Sắt thực ra vô cùng mâu thuẫn. Nghe Linh Lung hỏi, nàng không biết phải trả lời thế nào, nàng đứng dậy ngồi trước bàn, nối lại dây đàn vừa đứt, chỉnh lại dây, rồi lại bắt đầu đánh đàn. Hôm nay, nàng chưa tấu xong khúc Phượng cầu hoàng, nàng không thể để chàng chỉ nghe nửa khúc thế được.

Tiếng đàn như nước chảy, kể lể nỗi u sầu miên man bất tận.

Linh Lung cúi đầu, thấy trên mặt đàn có những đốm đỏ, lúc này mới phát hiện ra, ngón tay Sắt Sắt đã bị dây đàn cứa phải, giờ lại gảy tiếp, máu bắn ra, nhuộm đỏ cả mặt đàn. Ngay cả tiếng đàn lúc này cũng đã thấm đẫm màu máu.

“Giang Sắt Sắt, ta không ngờ cô lại đánh đàn được nhanh như thế!” Thanh âm của Y Lãnh Tuyết từ phía sau đưa lại, mang theo chút u oán, nhưng ngấm ngầm lại có chút đắc ý.

Khúc đàn vừa dứt, Sắt Sắt hờ hững nói: “Ta chỉ muốn để chàng nghe trọn khúc đàn mà thôi.”

“Giang Sắt Sắt, sao ngươi không chết đi? Chàng vì ngươi mà không cần cả tính mệnh, còn ngươi, sao cứ sống mãi thế này? Ngươi có thật sự yêu chàng không?” Y Lãnh Tuyết ngồi dậy, chầm chậm bước tới trước mặt Sắt Sắt, dấu lệ trên mặt đã khô, thần thái bi thương đã chuyển thành phẫn hận.

“Vì sao chàng phải làm nhiều việc vì ngươi như thế? Nếu không có ngươi, chàng sẽ không chết, còn ta, sẽ chờ đợi được chàng. Nhưng chàng chết rồi, giấc mơ của ta cũng kết thúc. Ta làm bao nhiêu chuyện vì chàng, nhưng kết cục lại chỉ là hư không.” Y Lãnh Tuyết lầm bầm nói, thần sắc cực kỳ ai oán.

Linh Lung đứng cạnh nghe vậy liền lạnh lùng nói: “Cô làm gì cho Vương gia? Cô hãm hại con của Vương gia, cô giá họa cho người mà Vương gia yêu thương, cô đưa tin tức của Vương gia cho Mạc Tầm Hoan,

https://thuviensach.vn

những điều này đều là cô làm vì Vương gia sao? Năm xưa trên núi Hắc Sơn, cô bị treo trên vách núi, chính cô là người đưa ra chủ ý này, chỉ vì muốn giá họa cho Vương phi. Khi cô bị Mạc Tầm Hoan cướp đi, cô đã hợp tác với hắn rồi, đúng không? Cô muốn Vương gia thân bại danh liệt không còn thứ gì, đó là tình yêu của cô ư?"

"Linh Lung, ngươi… ngươi…" Y Lãnh Tuyết chỉ vào mặt Linh Lung, kinh ngạc thốt lên: "Ngươi luôn giám sát ta sao?"

Linh Lung cười thê lương: "Đúng thế, Y Tế Tư, năm xưa, cô hái đóa tuyết liên cứu mạng Vương gia, rồi cũng dùng đóa tuyết liên đó cứu mạng ta, ta rất cảm kích, vì thế ta luôn khâm phục cô, luôn bảo vệ cô. Nhưng ta chưa bao giờ ngờ rằng cô lại biến thành thế này. Từ khi Vương phi rơi xuống vách núi, ta luôn ở bên cô, nhận lời ủy thác của Vương gia, giám sát cô! Ta là thị nữ của Vương gia, sao ta có thể phản bội Vương gia được?"

Y Lãnh Tuyết đột nhiên cười sằng sặc: "Ngươi nói đúng, sao ta quên được, ngươi là thị nữ của chàng. Ta còn cho rằng trong Vương phủ, ngươi là người duy nhất thực lòng đối tốt với ta. Nhưng vì sao lần này khi ta từ Mạc Thành về Bắc Lỗ Quốc, ngươi vẫn đi theo ta? Chẳng phải ngươi nên ở bên chàng hay sao?"

Linh Lung nhìn Y Lãnh Tuyết rồi nói một cách bi thảm: "Thực ra, cho dù cô có rời khỏi Vương phủ về Bắc Lỗ Quốc, Vương gia vẫn không yên tâm về cô. Ngài sợ cô lại hợp tác với Mạc Tầm Hoan, sợ khi không còn giá trị lợi dụng nữa, cô sẽ bị Mạc Tầm Hoan giết hại. Vì vậy ngài muốn ta ở bên cô, một là bảo vệ cô, hai là muốn ta đưa tin cho Vương gia."

"Chàng muốn ngươi bảo vệ ta?" Y Lãnh Tuyết lầm bầm tự nói, "Chẳng phải chàng hận ta, muốn ta chết sao? Chẳng phải chàng đã nói, ta muốn giết thê tử chàng, giết con chàng, vì thế, chàng và ta ân đoạn nghĩa tuyệt, nếu còn gặp lại thì sẽ là kẻ thù hay sao?"

https://thuviensach.vn

“Cô là ân nhân của ngài, nếu còn một tia hi vọng, ngài sẽ không để cô phải chết, ngài mong cô có thể sớm quay đầu, đừng tiếp tục làm những chuyện hại mình hại người nữa.”

Sắt Sắt ngồi trước đàn, nghe Y Lãnh Tuyết và Linh Lung nói chuyện, trong lòng cực kỳ cay đắng, nhất là khi Y Lãnh Tuyết kể lại lời nói của Dạ Vô Yên. Chàng nói, Y Lãnh Tuyết muốn giết thê tử chàng, muốn làm hại con của chàng, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt. Hóa ra, trong trái tim chàng, xưa nay đều coi nàng là thê tử.

“Y Lãnh Tuyết, ta biết cô phải chịu nhiều đau khổ!” Sắt Sắt khẽ nói. Y Lãnh Tuyết vốn bị Hách Liên Bá Thiên cưỡng hiếp, bị con dân của mình phỉ nhổ, từ vị trí Tế Tư rơi xuống phầm trần, có lẽ đối với bất kỳ người nào cũng không thể chịu đựng nổi sự thật phũ phàng “Nhưng trên đời này, chúng ta đều là người, là những người bình thường, không phải là thần thánh. Vì thế, trong cuộc đời mỗi người đều phải chịu nhiều đau đớn, thương tâm và những nỗi khổ không thể nói cho người khác nghe được. Mọi chuyện đều như con dao trong máu thịt cô, cô sống ngày nào là phải chịu khổ ngày đó. Con dao đó nằm trong người cô, trong người ta, thậm chí là Linh Lung nữa. Nhưng nếu cô có thể hóa giải nó, rồi sẽ có một ngày cô có thể dứt ra khỏi những đau khổ mà nó gây ra, từ đó về sau, quên đi những đau khổ ấy, và rồi dũng cảm tiếp tục sống.” Năm xưa khi rơi xuống vách núi, nàng đau khổ biết chừng nào, nhưng đã hóa giải được con dao trong trái tim mình, không để nó hóa thành thù hận, cũng không để con dao đó khống chế hành động của nàng.

Y Lãnh Tuyết chăm chú nhìn Sắt Sắt, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của nàng dưới ánh nến mờ, thần sắc lạnh nhạt, cùng ánh sáng ẩn hiện trong đôi mắt Sắt Sắt, khoảnh khắc đó, nàng ta chợt hiểu, nàng ta thua ở đâu. Chẳng trách Dạ Vô Yên không thích nàng ta, vì nàng ta quả thực không xứng. Nàng ta thực sự không bằng nàng, không thể so bì với sự thuần khiết và lương thiện của nàng.

https://thuviensach.vn

Trong đôi mắt Y Lãnh Tuyết tràn ngập sự cay đắng, khẽ nói: “Ta biết ngươi yêu chàng, thực ra lần ở trên vách núi, ngươi cứu ta cũng là vì yêu chàng. Ngươi biết ta là ân nhân của chàng, vì thế ngươi mới không màng tới tính mạng mà cứu ta, đúng không? Còn chàng, cũng vì yêu ngươi, từ khi ngươi rơi xuống vách núi, chàng đã phải sống những ngày sống không bằng chết. Tuy giữ ta lại trong Vương phủ, nhưng chỉ khi Y Lương phát hàn độc, chàng mới tới, ngay cả khi đi, chàng chưa bao giờ nhìn ta lấy một lần.”

“Giang Sắt Sắt, ta không bằng ngươi, ta quả thực không bằng ngươi, vì thế, ta phải đi đây, ta muốn đi theo chàng. Mong rằng kiếp sau, ta có thể thắng được ngươi.” Y Lãnh Tuyết khẽ nói, rồi khóe môi ứa ra một dòng máu tươi.

“Cô làm sao thế?” Mượn ánh nến vàng vọt, Sắt Sắt thấp thoáng phát hiện ra sắc mặt Y Lãnh Tuyết có gì đó không ổn, sắc mặt nàng ta lúc này trắng bệch, lại thoáng lộ ra sắc xanh xám.

Y Lãnh Tuyết cười thê lương nói: “Vừa rồi khi ngươi ngồi đánh đàn, ta đã uống thuốc độc.”

“Sao cô ngốc thế, Vương gia có lẽ còn chưa chết đâu.” Sắt Sắt nói, sắc mặt vô cùng thảm đạm.

“Ngươi nói sao?” Mắt Y Lãnh Tuyết hơi sáng lên, rồi nàng ta lắc đầu, “Cho dù chàng có chưa chết đi nữa, ta cũng không còn mặt mũi nào gặp lại, cái chết, đối với ta mà nói, là cách giải thoát tốt nhất. Có điều, Giang Sắt Sắt, ngươi cũng không sống được nữa đâu.”

“Gì cơ?” Linh Lung kinh hãi, “Cô đã làm gì rồi?”

“Giang Sắt Sắt, khi tới đây, ta rất hận ngươi, hận ngươi hại chết Vương gia. Nhưng võ công của ngươi cao như vậy, ta biết mình không thể giết được ngươi, vì thế ta chỉ có thể tự sát, sau đó sẽ bắt ngươi phải chết. Giang

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt, xin lỗi nhé, ta đã hạ độc trùng cho ngươi, liên tâm trùng. Ta bỏ thuốc lên người hai ta. Hai con trùng độc này liên tâm, vì vậy nếu ta chết, ngươi cũng không thể sống được.” Y Lãnh Tuyết dứt lời liền nôn ra một bụm máu đen.

Linh Lung kinh hãi hỏi, “Cô hạ độc lúc nào?”

“Ta bỏ lên dây đàn, vừa rồi ta cúi người gảy đàn, liền hạ độc lên đó, vì ngón tay ngươi bị thương. Nên khi ngươi gảy đàn tiếp, tức thì sẽ trúng độc. Nhưng ta không ngờ hôm nay ngươi gảy đàn lại nhanh như thế.” Thần sắc Y Lãnh Tuyết rất lạnh nhạt.

Liên tâm trùng!

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Linh Lung lập tức trắng bệch.

Trên đời này thứ trùng độc nhất, lợi hại nhất chính là liên tâm trùng, nói chúng lợi hại, là bởi người trúng liên tâm trùng, một khi một người chết đi, con trùng kia sẽ cảm nhận được, rồi cắn nát tim người kia mà chết. Nhưng loại trùng này không màu không mùi, mắt người không thể nhìn thấy, thế nên không thứ gì có thể kiểm nghiệm chất độc của chúng.

Nhưng loại trùng độc này đã sớm tuyệt tích trên đời. Sao Y Lãnh Tuyết lại có thứ trùng độc lợi hại như vậy?

“Sao cô lại có thứ trùng độc ác này chứ?” Linh Lung nghiến răng hỏi.

“Là Mạc Tầm Hoan cho ta, rất lâu rồi, hắn muốn ta hạ độc Vương gia, nhưng ta không làm, ta cứ giữ mãi, không thể nhẫn tâm làm vậy được. Ta nghe nói Vương gia chết vì nàng ta, vì thế, ta hận nàng ta, ta muốn nàng ta phải chết.” Y Lãnh Tuyết hổn hển nói, độc dược trên người dường như đã phát tác.

https://thuviensach.vn

Linh Lung nhào tới, lay người Y Lãnh Tuyết: “Y Lãnh Tuyết, cô đừng chết, cô nhất định không được chết!” Nếu nàng ta chết, Sắt Sắt cũng không thể sống được nữa.

“Ta quả thực không xong rồi! Giang Sắt Sắt, hóa ra cả hai chúng ta không ai có được chàng! Có lẽ chàng chưa chết, nhưng hai chúng ta lại đều chết cả rồi, ha ha ha…” Y Lãnh Tuyết nói rồi, ngồi trên ghế, gục đầu xuống, đúng là đã ngủ thiếp đi, ngủ mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Trong phòng rất tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió lạnh thổi trên từng lớp tuyết mỏng vù vù bên ngoài vọng vào. Những khe cửa được đóng rất chặt, hoàn toàn ngăn được hàn khí ở phía ngoài. Nhưng Sắt Sắt vẫn cảm thấy rất lạnh. Nàng quay người ngồi trên ghế, nhìn Y Lãnh Tuyết đã cứng đờ, có lẽ một lát nữa, nàng cũng sẽ giống như nàng ta. Nàng không ngờ vì muốn giết nàng, nàng ta lại quyết định tự sát trước. Y Lãnh Tuyết quả thực căm hận nàng đến cực điểm, hận đến mức vứt bỏ cả tính mạng mình chỉ vì muốn giết nàng sao?

“Vương phi, người sao rồi, có phải cảm thấy khó chịu không?” Linh Lung vội vã bước tới trước mặt Sắt Sắt, lo lắng hỏi. Nàng ta không thấy biểu hiện gì trên mặt Sắt Sắt, thực không biết Sắt Sắt đang nghĩ gì. Cũng không biết trùng độc trên người nàng đã phát tác hay chưa.

“Ta không sao!” Sắt Sắt đứng dậy, thần sắc vẫn như thường, nàng nắm bàn tay lạnh giá, đi tới bên lò lửa, mở nắp, cào than nóng trong lò.

Thực ra lúc này trong lòng nàng rất bình tĩnh, không hề có chút cảm giác sợ hãi nào.

Nàng trúng trùng độc, nếu Dạ Vô Yên quả thực không còn nữa, vậy thì nàng có thể đi theo chàng rồi. Nhưng nếu chàng còn sống, nghe tin nàng trúng độc, chắc chắn chàng sẽ xuất hiện.

Sắt Sắt khẽ cho thêm than vào lò, trong phòng lại ấm dần lên.

https://thuviensach.vn

“Có lẽ, có lẽ Vương phi không trúng độc, cây dao cầm này không nên dùng nữa, mau vứt đi thôi.” Linh Lung đứng dậy, ôm cây dao cầm đó lên.

Đột nhiên Sắt Sắt buông tay, que cời lò đột ngột rơi xuống đất, nàng đưa tay ấn vào trước ngực.

“Vương phi, sao rồi? Phát… phát tác rồi sao?” Thần sắc Linh Lung cực kỳ kinh hoàng, nàng ta đưa tay đỡ thân hình lảo đảo như muốn ngã của Sắt Sắt, dìu Sắt Sắt tới ngồi bên giường.

“Ta đi gọi người!” Sắc mặt Linh Lung càng lúc càng trở nên nhợt nhạt, nàng ta chạy đi tìm Lý tướng quân giữ Hoàng lăng.

Sắt Sắt ngồi bên giường, chỉ cảm thấy trong tim như có hàng vạn con kiến đang cắn, khiến nàng toát mồ hôi lạnh, nàng không biết mình có thể cầm cự nổi hay không.

Cửa phòng đột nhiên bật mở, một trận gió lạnh ùa vào, kèm theo một bóng người đang đứng ở trước cửa. Tấm áo bào đen bị gió thổi tung, vì đứng ngược gió nên mái tóc dài bị gió thổi tạt vào mặt, che đi hoàn toàn khuôn mặt hắn. Nhưng dưới mái tóc rối đó, Sắt Sắt vẫn thấy một đôi mắt phát ra những tia sáng rực rỡ.

Hắn đi tới trước mặt Sắt Sắt, đưa ngón tay điểm hai cái trước ngực nàng, cảm giác bị hàng vạn con kiến cắn đột nhiên biến mất.

“Mạc Tầm Hoan, ngươi… sao ngươi lại ở đây?” Sắt Sắt ngước mắt, chăm chú nhìn hắn.

Sao Mạc Tầm Hoan vẫn ở Phi Thành, chẳng phải hắn nên trốn khỏi Phi Thành rồi sao? Sao hắn vẫn ở đây, hơn nữa lại ẩn thân trong Hoàng lăng thế này.

https://thuviensach.vn

Mạc Tầm Hoan đứng trong phòng, lặng lẽ nhìn vào Sắt Sắt, trong ánh mắt tràn ngập sự bình yên, lạnh nhạt, khóe môi mang nụ cười xuất trần khiến nàng không sao hiểu được.

“Nếu ta bỏ đi, đêm nay, chẳng phải tính mạng nàng sẽ về tây thiên rồi sao?” Mạc Tầm Hoan cúi đầu, khuôn mặt tuyệt mỹ nở một nụ cười: “Nàng đúng là không để ta yên tâm được! Thôi đành vậy, một người phụ nữ rắc rối thế này, đành để lại cho Dạ Vô Yên thôi!”

Hắn khẽ cười, rồi giơ tay ra, cởi tấm áo dày màu đen đang khoác trên người mình xuống, rồi lại đưa ngón tay khẽ búng, cúc áo trước ngực rơi hết xuống, lộ ra bộ ngực rắn chắc tuyệt đẹp. Làn da trắng như bạch ngọc tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp, rất đẹp, rất đẹp.

“Ngươi làm gì thế?” Sắt Sắt lùi lại phía sau một bước, tay phải đã giữ chặt lấy chuôi của Tân Nguyệt loan đao. Nhưng tim nàng vừa bớt cảm giác cắn xé lại bắt đầu đau đớn. Khoảnh khắc đó, nàng không còn sức để nắm chuôi đao nữa.

Mạc Tầm Hoan cười nhạt, khuôn mặt hắn dưới lớp bóng sáng ánh thành một lớp sương mơ hồ, không nhìn rõ dung mạo, chỉ cảm thấy hắn rất đẹp, đẹp đến mức khiến người khác phải chấn động cõi lòng.

Hắn khom lưng, lấy một thanh chủy thủ[2] trong giày ra, đưa tay rút thanh chủy thủ ra khỏi vỏ. Thanh chủy thủ rất hẹp, rất dài, rất mỏng, dưới ánh nến lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo.

[2] Kiếm ngắn hoặc dao găm.

Mạc Tầm Hoan xoay thanh chủy thủ, khe khẽ cắm vào tim mình, máu tươi ứa ra, nhuộm đỏ cả ngón tay trắng ngần của hắn.

“Sắt Sắt, nàng có từng yêu ta dù chỉ một chút nào không?” Hắn giơ ngón tay ra, dừng lại trên má Sắt Sắt, đôi mắt đen như màn đêm vĩnh cửu

https://thuviensach.vn

trầm mặc, nhưng lại lóe lên ánh sáng hi vọng còn sáng hơn cả sao trời.

"Ta… ta…" Sắt Sắt còn chưa nói ra, ngón tay Mạc Tầm Hoan đã lướt từ má xuống môi nàng.

Ngón tay có máu đè lên môi nàng, ngăn lời nàng muốn nói. Trên mặt hắn nở một nụ cười, rất tươi sáng thuần khiết, không hề có chút tạp niệm. Khuôn mặt tuyệt mỹ, tình cảm trong mắt sóng sánh như hồ nước, đầy ắp sự dịu dàng lặng lẽ và nỗi sầu thương man mác.

"Đừng nói!" Hắn khe khẽ nói. Thực ra hắn đã biết câu trả lời rồi, nhưng hắn không đừng được vẫn muốn hỏi, hỏi rồi lại không dám nghe câu trả lời. "Quả thực Dạ Vô Trần không giết Dạ Vô Yên, bọn ta nghe nói nàng đánh vào thiên lao, vốn định lấy hắn ra làm con tin, liền giữ tính mạng cho hắn. Vì thế khi chúng ta rời khỏi phòng giam, hắn vẫn còn sống, nhưng quả thực hắn đã bị tra tấn đến mức không thành hình người nữa rồi."

Hắn nói, giọng nhè nhẹ, dịu dàng.

Giống như năm xưa khi nàng lần đầu gặp hắn, gã nam tử phải chịu nhục mà không kinh sợ trên yến tiệc vương tôn.

Trong lòng Sắt Sắt đột nhiên vui mừng, nàng biết, Dạ Vô Yên không chết, nhất định không chết.

Ánh mắt nàng đột nhiên lóe lên tia sáng mừng vui như điên cuồng khiến Mạc Tầm Hoan khẽ chau mày, đôi mắt đen ánh lên một tia thảm đạm, hàng lông mày dài của hắn rủ xuống, che đi sự thất vọng trong đôi mắt, hắn đưa ngón tay khẽ điểm vào huyệt ngủ của Sắt Sắt.

Khi Sắt Sắt tỉnh lại, trong phòng đã không còn thấy bóng dáng Mạc Tầm Hoan đâu, người ngồi bên nàng là Dạ Vô Nhai. Nhìn khắp một lượt, trong phòng ngoài Dạ Vô Nhai ra, là Linh Lung. Ngoài ra không còn ai khác. Ngay cả Y Lãnh Tuyết đã chết cũng không thấy đâu nữa rồi.

https://thuviensach.vn

“Sao huynh lại tới đây?” Sắt Sắt hờ hững hỏi, trước ngực vẫn hơi đau, nàng nhè nhẹ vuốt ngực, rồi khẽ chau mày.

“Sao ta có thể không tới đây được, xảy ra chuyện lớn như vậy, bọn thủ vệ đúng là đồ bỏ đi, không nên để Y Lãnh Tuyết vào gặp nàng mới phải.” Dạ Vô Nhai trầm giọng nói: “Đừng động đậy, trước ngực nàng có một vết thương.” Dạ Vô Nhai thấy Sắt Sắt chau mày, vội vã nói.

“Trước ngực có một vết thương, bây giờ ta sao rồi?” Sắt Sắt nghi ngờ hỏi, Mạc Tầm Hoan làm gì nàng rồi?

“Trùng độc của nàng đã được giải rồi! Ai giải trùng độc cho nàng vậy?” Dạ Vô Nhai hỏi: “Có phải Mạc Tầm Hoan không?”

Sắc mặt Sắt Sắt cứng đờ, liền lắp bắp hỏi: “Chẳng phải liên tâm trùng không thể giải được sao? Sao có thể giải được trùng độc của ta?”

“Liên tâm trùng không có thuốc giải, nhưng có một cách giải, đó là dùng máu ở tim người khác dẫn trùng độc ra. Có điều không phải ai cũng làm được điều này, trừ phi trên người người đó phải có trùng mẹ của thứ trùng mà nàng trúng phải, như thế, trùng độc mới theo vết thương trên máu nàng chui vào vết thương của người kia. Vì thế liên tâm trùng gần như không có cách giải. Vì không ai biết được trùng mẹ của con trùng độc đó ở trên người ai, và người đó liệu có dùng thân mình để giải độc cho người khác không.” Dạ Vô Nhai lặng lẽ nói.

“Vậy sau khi dẫn trùng độc sang rồi, trên thân thể người kia liền có hai con trùng độc phải không? Vậy… vậy người kia, còn sống được không?” Sắt Sắt khẽ hỏi.

Dạ Vô Nhai trầm tư trong chốc lát, rồi nói: “Có lẽ không sống được nữa.”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt khẽ "ồ" một tiếng, ngồi dậy khỏi giường, đi tới bên cửa sổ, nhẹ mở cửa ra, rồi phóng tầm mắt nhìn ra cảnh đêm bên ngoài.

Vầng trăng vẫn treo trên trời, lạnh lùng, lặng lẽ soi rọi nhân gian. Trên từng cành cây bên ngoài, đều tích lại vô số tuyết, gió nổi lên, những bông tuyết đua nhau rơi xuống, giống như tuyết lại đang rơi…

Mạc Tầm Hoan, một nam tử kiêu ngạo tuyệt mỹ như thế đã ra đi như vậy sao?

Sắt Sắt nhẹ nhàng nhắm mắt, chỉ cảm thấy trái tim mình trào lên từng nỗi bi ai. Nàng chưa bao giờ nghĩ, Mạc Tầm Hoan lại bỏ mạng để cứu nàng.

Hắn đã từng nói yêu nàng, nhưng nàng chưa bao giờ coi đó là thật. Nàng cho rằng, chẳng qua hắn chỉ cố ý quyến rũ nàng, để tiếp tục lợi dụng nàng mà thôi.

Nhưng đến tận lúc này nàng mới biết, tình cảm của hắn là thật, không hề có chút tạp niệm. Một nam tử lúc nào cũng lặng lẽ, không hề rung động bởi bất cứ thứ gì, hóa ra luôn để nàng trong tim.

Trên pháp trường, nếu Dạ Vô Yên không xuất hiện, có lẽ, hắn cũng sẽ không giết nàng.

Ban đầu ở Y Mạch Đảo, hắn cầu hôn nàng, hóa ra cũng là thật lòng, tất cả đều là thật.

Nếu không có mối hận nước thù nhà, gã đàn ông đó có lẽ sẽ là một người đàn ông tốt, tài hoa tột đỉnh.

Sắt Sắt ngẩn ngơ nhìn cảnh đêm, nhìn rất lâu, đến mức Dạ Vô Nhai tưởng nàng dường như đã hóa đá, nàng mới đột nhiên quay người, thần sắc

https://thuviensach.vn

nghiêm trang hỏi: “Hoàng thượng, người định bao giờ tấn công Y Mạch Quốc?”

Dạ Vô Nhai ngẩn người, từ khi chàng đăng cơ làm Đế tới nay, chưa từng xưng Trẫm trước mặt nàng bao giờ, còn nàng, dường như cũng chưa bao giờ coi chàng là Hoàng thượng, không chỉ không quan tâm tới lễ số, mà ngay cả cách xưng hô Hoàng thượng cũng chưa bao giờ gọi. Bây giờ, nàng đột nhiên gọi chàng như vậy, thật khiến chàng có chút ngẩn người.

“Có gì nàng cứ nói!” Đôi mắt dịu dàng của Dạ Vô Nhai chăm chú nhìn nàng.

“Ta không có tư cách hỏi chuyện quốc gia đại sự, ta chỉ hỏi vậy thôi, Hoàng thượng có định đánh Y Mạch Quốc không? Ngoài ra không có ý gì khác!” Sắt Sắt lại hỏi, trong lòng thầm nghĩ Mạc Tầm Hoan tuy làm việc sai trái, nhưng đất nước và con dân của hắn thì vô tội.

Dạ Vô Nhai than thở: “Trước mắt thì chưa, phải xem Y Mạch Quốc biểu hiện thế nào đã. Nếu chúng chịu xưng thần, ta sẽ không gây chiến.”

Sắt Sắt gật đầu, không nói gì nữa. Trầm ngâm hồi lâu, nàng mới hờ hững hỏi tiếp: “Y Lãnh Tuyết chôn ở đâu rồi?”

Linh Lung nghe hỏi khẽ đáp: “Chôn ở sau núi rồi!”

“Lập bia mộ chưa?” Sắt Sắt chau mày hỏi. Thân phận Y Lãnh Tuyết đương nhiên không thể chôn ở Hoàng lăng, chỉ có thể chôn ở núi sau Hoàng lăng mà thôi. Có điều, Y Lãnh Tuyết dẫu sao cũng không phải là người Nam Nguyệt, bây giờ lại chôn ở nơi hoang vu, quả thực rất thê lương. Thế nên cần ghi một tấm bia mộ, sau này người Bắc Lỗ Quốc có tới, sẽ đón nàng ta về. Dẫu sao nàng ta cũng là mẹ của Y Lương. Y Lương ở Bắc Lỗ Quốc cũng được coi là người trong Hoàng thất.

https://thuviensach.vn

Linh Lung lắc đầu nói: “Nô tỳ chỉ làm một dấu hiệu để nhận ra thôi.” Vừa rồi Sắt Sắt xảy ra chuyện, họ đương nhiên không hơi sức đâu mà nghĩ tới chuyện làm bia mộ.

Sắt Sắt gật đầu, có dấu hiệu là được rồi.

“Vô Nhai, ta muốn xuống núi.” Sắt Sắt quay đầu khẽ nói với Dạ Vô Nhai. Nếu Mạc Tầm Hoan nói Dạ Vô Trần không giết Dạ Vô Yên, vậy thì nàng không cần phải ở đây làm gì nữa.

Dạ Vô Yên đi đâu rồi? Vì sao chàng không gặp nàng, có phải bị thương nặng quá ư? Hay là chàng có nỗi khổ gì khó nói? Dù thế nào đi nữa, nàng cũng phải bắt chàng xuất hiện.

“Được, ta cũng đang muốn nói với nàng một chuyện. Phụ thân nàng Định An Hầu đã về phủ rồi, nàng nên về phủ thăm ông ấy đi!” Dạ Vô Nhai khẽ nói.

“Huynh nói ai cơ? Định An Hầu, cha ta?” Sắt Sắt ngước mắt hỏi. Cha nàng, chẳng phải bốn năm trước đã chết trong lao tù rồi ư?

“Phải!” Dạ Vô Nhai cười, khẽ đáp.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Niệm Nô Kiều

Sắt Sắt chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày, nàng lại trở về phủ Định An Hầu.

Nàng vẫn nhớ lần cuối cùng mình về phủ, là khi cha nàng đã bị nhốt vào đại lao, phủ bị niêm phong, trên cửa còn dán những tờ giấy niêm phong rất lớn, bay tơi tả trong làn gió thê lương. Bây giờ quay lại, những tờ niêm phong đó không thấy đâu, cửa trước đã lấy lại khí thế của một Hầu phủ. Cánh cửa lớn sơn đỏ, hai con sư tử đá uy vũ, dựng lên trước cửa lớn, đèn lồng treo cao, chiếu sáng cả những bậc thềm trước cửa.

Dạ Vô Nhai đưa Sắt Sắt tới ngoài cổng rồi gật đầu với nàng, nói: “Ta về cung trước đây, sau này ta sẽ lại tới thăm nàng. Sáng sớm mai, ta sẽ để Tử Mê quay lại hầu hạ nàng.”

Sắt Sắt khẽ “ừ” một tiếng, rồi cùng Linh Lung xuống ngựa. Sắt Sắt cảm thấy như mình đang ở trong mơ, sao cha nàng chết rồi lại có thể sống lại? Đến khi tận mắt thấy Định An Hầu Giang Nhạn, Sắt Sắt vẫn còn không dám tin. Quả nhiên là ông, tuy đã có tuổi, mái tóc điểm sương, nhưng thân thể ông vẫn vô cùng khỏe mạnh.

“Cha, đúng là cha ư?” Sắt Sắt nghi ngờ hỏi lớn.

Giang Nhạn nhìn Sắt Sắt, mỉm cười gật đầu, rồi mới khẽ đưa lời than thở: “Sắt Sắt, con chịu khổ rồi!”

https://thuviensach.vn

“Cha, rốt cuộc là chuyện gì, sao cha sống lại thế này?” Sắt Sắt hỏi, năm xưa, nàng nghe nói cha nàng đã tự tận trong ngục rồi.

Giang Nhạn than dài một tiếng, rồi kể lại đầu đuôi cho Sắt Sắt.

Hóa ra năm xưa, Dạ Vô Yên cứu ông từ trong ngục ra. Người chết trong ngục không phải là ông. Sau khi được Dạ Vô Yên cứu thoát, ông luôn ở trong đội quân Ngân Dực của Dạ Vô Yên. Mấy năm nay, tận mắt thấy Dạ Vô Yên cầm quân đánh trận, ông dần dần nảy sinh sự khâm phục đối với Dạ Vô Yên. Khi Dạ Vô Yên khởi sự, ông liền cùng Trương Tử Hoàn thống lĩnh mười lăm vạn binh mã ở hoàng thành cầm chân năm mươi vạn quân của triều đình.

Sắt Sắt nghe Giang Nhạn kể lại, lúc đó mới hiểu, cha nàng được Dạ Vô Yên giúp đỡ mới sống được đến ngày hôm nay. Nhưng nàng và Dạ Vô Yên lần nào gặp nhau cũng quá vội vàng, chàng đều không kịp kể chuyện của cha nàng cho nàng nghe. Có lẽ, chàng không muốn nàng đón nhận chàng chỉ vì lòng ân cảm.

Sắt Sắt càng không ngờ, người cầm chân năm mươi vạn quân triều đình lại chính là cha nàng. “Cha, bây giờ cha đã được khôi phục lại phong hiệu Định An Hầu rồi sao?”

Giang Nhạn gật đầu, Dạ Vô Nhai cũng là một vị minh quân, tuy mới lên ngôi chưa được mấy ngày, nhưng đã dẹp yên chuyện này, hơn nữa còn thưởng phạt phân minh, thu phục được lòng người.

“Sắt Sắt, mấy năm nay con chịu khổ rồi. Còn Tuyền Vương đối với con lại thâm tình như thế, cha quả thực không ngờ.” Giang Nhạn nói đến đây khẽ than một tiếng.

“Cha, Vô Yên có lẽ vẫn còn sống!” Sắt Sắt chau mày nói.

https://thuviensach.vn

Giang Nhạn chăm chú suy nghĩ giây lát rồi nói: “Cách nghĩ của con cũng có thể đúng lắm, mối thâm tình như thế, chắc hẳn ngài ấy sẽ không nỡ bỏ con mà đi đâu, vì thế, khi ngài ấy cứu con, tuy không có kế sách vẹn toàn, nhưng nhất định vẫn còn một tia hi vọng. Có lẽ vì thế mà vẫn còn sống cũng nên.”

“Nhưng thuộc hạ của chàng là Kim Đường, Phụng Miên, Thiết Phi Dương đều cho rằng chàng đã không còn trên cõi đời này. Vì sao chàng phải giấu chuyện mình còn sống, ngay cả những người thân thiết nhất?” Sắt Sắt thấp giọng nói, trong lòng nàng cực kỳ khó chịu. Có những chuyện, nàng quả thực không dám nghĩ tới.

Giang Nhạn trầm tư trong giây lát, rồi trầm giọng đáp: “Cho dù không chết, nhưng ngài ấy nhất định đã bị thương, có lẽ còn bị người khác khống chế. Điều này cũng có thể lắm!”

Nghe cha nói vậy, Sắt Sắt bỗng nhớ lại một chuyện, gần đây nàng quá đỗi bi thương, dường như chưa gặp Vân Khinh Cuồng. Nếu Dạ Vô Yên đúng là bị trọng thương, những thầy thuốc khác không chữa được, chắc chắn sẽ phải tìm đến hắn.

“Người có thể cứu được ngài ấy ra khỏi thiên lao, chỉ có một người mà thôi.” Giang Nhạn nói.

“Cha muốn nói đến Dạ Vô Nhai ư?” Sắt Sắt hỏi.

Giang Nhạn gật đầu, đáp: “Đúng thế, đêm đó, các người đều bỏ qua ngài ấy! Kể cả Dạ Vô Trần, hắn ta cũng cho rằng ngài ấy chỉ là một Dật Vương nho nhã yếu đuối, nhưng không ai ngờ rằng ngài ấy cũng đã khởi sự! Ngài ấy chẳng phải còn liên thủ với Kim Đường, thuộc hạ của Dạ Vô Yên để công phá hoàng cung sao? Ngài ấy có lẽ từ lâu đã liên thủ với Tuyền Vương rồi. Vì thế người cứu Dạ Vô Yên hẳn phải là ngài ấy!”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt gật đầu, có điều nếu đúng là như vậy, lúc này Dạ Vô Yên đang ở đâu? Nếu Dạ Vô Nhai cứu chàng ra, vậy rất có khả năng, bây giờ chàng đang ở trong hoàng cung.

Sắt Sắt đứng dậy, nhìn lên những ngôi sao xa trên trời, nếu chàng vẫn còn sống, nàng nhất định phải tìm ra chàng.

Góc Đông Bắc hoàng cung, có một biệt viện cực kỳ hoang vắng, vì không được tu sửa hàng năm, nên trông vô cùng tiêu điều hoang phế, tường gạch màu đỏ tróc sơn, nhìn lốm đốm loang lổ, ngay cả trước cửa chính, cũng chẳng trồng một cái cây nào, chỉ có mấy cành cội trơ trụi, bên trên phủ đầy tuyết trắng, nhìn chẳng có chút sinh khí.

Đây từng là nơi giam giữ các phi tần, bị những người trong cung coi như lãnh cung của lãnh cung. Nhưng mười mấy năm trước, sau khi một phi tử bị thất sủng lâm trọng bệnh rồi qua đời, nơi đây đã trở thành một nơi không tốt lành. Các phi tần hậu cung sợ nhất là bị nhốt vào một nơi hoang phế lạnh lẽo thế này, vì thế bao nhiêu năm nay, Gia Tường Thái thượng hoàng cũng không hề bắt phi tử nào tới đây. Không phải vì ông ta chưa từng phạt phi tử nào, mà chỉ là đưa họ tới những lãnh cung khác. Thế nên lãnh cung này dần dần trở thành khu vực cấm trong nội cung.

Mặt trời lặn về Tây, trong căn phòng tối tăm, đèn nến đã được thắp sáng lên. Ánh nến vàng mờ chiếu rọi những món đồ đạc giản dị cũ nát.

Dạ Vô Yên đang nằm trên giường, không cử động được, trên mặt quấn đầy vải, chỉ hở ra ngoài mắt và miệng, còn cả mái tóc đen nhánh xõa trên gối. Trên người chàng, cánh tay, đùi, chỗ nào cũng băng bó, máu vẫn ứa đỏ. Chàng nằm trên chiếc giường, không có chút sinh khí, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang ngủ. Hàng mi dài rủ xuống như bươm bướm gãy cánh.

https://thuviensach.vn

Chàng nằm đó, trước ngực đau tức, toàn thân trên dưới, da thịt xương cốt, không chỗ nào không đau, ngay cả việc hít thở cũng trở nên cực kỳ khó khăn, mỗi lần hô hấp, dường như đều co kéo toàn bộ những vết thương trên da thịt. Đau đến mức gần như tê dại, chàng muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng không có một chút sức lực nào, ngay cả ngón tay cũng không cử động được, muốn ngủ say, nhưng cơn đau khiến chàng không sao yên giấc, muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân vô lực, chỉ có thể nằm thoi thóp.

Dường như lúc này chàng đang quay lại quãng thời gian khi còn là một đứa trẻ, lúc đó, Mẫu phi mới qua đời, chàng ăn một miếng bánh, rồi bắt đầu đau bụng. Chàng còn nhớ rất rõ cảm giác khi ấy, cũng nằm trong tòa nhà này, cũng nằm trên chiếc giường này, lục phủ ngũ tạng của chàng như bị hàng ngàn con dao đâm tới, vô cùng đau đớn. Điều khiến chàng đau đớn hơn là, xung quanh chàng chỉ có sự cô độc và bi ai, không có một ai thực lòng quan tâm đến chàng cả.

Ngự y tới, sau khi bắt mạch cho chàng, liền lắc đầu khẽ nói: “Vô phương cứu chữa.”

Lúc đó chàng không hiểu “vô phương cứu chữa” là ý gì.

Sau đó, chàng nghe thấy tiếng quát giận dữ của Hoàng tổ mẫu, người nói nếu không chữa được cho chàng, thì mang đầu đám ngự y đó lại đây.

Cuối cùng cái mạng nhỏ của chàng cũng được nhặt lại. Còn hôm nay, chàng lại nằm đây, nơi vốn là lãnh cung mà Mẫu phi của chàng bị nhốt, hai người họ đã từng sống ở đây mấy năm.

Từng chuyện trong quá khứ đều lần lượt hiện về, nỗi đau lòng và tuyệt vọng của Mẫu phi, sự cô độc và đơn côi của chàng.

Trời tối dần, Khánh Dật đế Dạ Vô Nhai phê hết tấu chương xong, chỉ đem theo một nội thị tùy thân, đi theo con ngõ nhỏ, tới lãnh cung phía sau.

https://thuviensach.vn

Đẩy cánh cửa loang lổ bước vào, đi qua căn viện nhỏ hoang vắng, liền vào tới trong phòng.

“Hôm nay sao rồi? Có đỡ hơn không? Còn cần thảo dược gì, Trẫm nói ngự dược phòng chuẩn bị!” Dạ Vô Nhai khẽ hỏi. Mấy ngày nay, ngự dược phòng trong cung đã chuẩn bị rất nhiều thuốc tốt mà bình thường đều không dùng đến. Cũng may là ở trong cung, nếu không lấy đâu ra nhiều thuốc tốt như vậy.

Vân Khinh Cuồng đang khom người thay thuốc cho Dạ Vô Yên, chờ khi băng bó vết thương xong, hắn đứng dậy thi lễ với Dạ Vô Nhai, khẽ đáp: “Ngoại thương đã không còn vấn đề gì lớn rồi, có điều gân chân tay bị cắt đứt, giờ nối lại rồi, nhưng vẫn chưa cử động được. Bây giờ chỉ đành chờ từ từ khôi phục thôi.”

Vân Khinh Cuồng thay thuốc xong, chờ Trụy Tử ở bên cạnh đứng dậy, liền đắp chiếc chăn dày lên người Dạ Vô Yên.

“Cần bao lâu mới hồi phục được?” Dạ Vô Nhai chầm chậm đi tới bên cửa sổ, mượn ánh nến vàng nhìn khắp người Dạ Vô Yên một lượt.

Cần bao lâu?

Vân Khinh Cuồng chau mày, hỏi cần bao lâu ư, thực ra vấn đề không phải ở chỗ thời gian dài hay ngắn, mà là trước đây hắn đã gặp không ít người bệnh, gân chân gân tay sau khi nối lại, quá nửa đều không dùng được, về cơ bản không khác gì tàn phế. Những người khỏi hẳn và hoạt động được như thường, quả thực là rất hiếm.

Dạ Vô Nhai thấy Vân Khinh Cuồng lạnh nhạt không nói gì, thần thái trên mặt vô cùng nặng nề, trái tim chàng cũng theo đó mà chùng xuống.

“Chi bằng để Sắt Sắt tới bên đệ ấy, có lẽ sẽ khôi phục được nhanh hơn chăng?” Dạ Vô Nhai khe khẽ nói, thần tình buồn bã.

https://thuviensach.vn

Vân Khinh Cuồng chau mày nói: “Thần đã nói rồi, nhưng ngài không đồng ý, nếu đúng là tàn phế thật, ngài không muốn nàng ấy thấy bộ dạng của mình.”

Dạ Vô Nhai gật đầu, hôm đó khi cứu Dạ Vô Yên từ trong lao ra, chàng biết tình trạng thân thể của mình cực kỳ tệ hại, vì thế liền nói với Dạ Vô Nhai lấy xác một tử tù làm thế thân. Chàng muốn giả chết để trốn đi, nguyên nhân chính là vì sợ mình không chết cũng thành tàn phế.

Bây giờ, tuy giữ lại được tính mạng, nhưng chẳng người đàn ông nào lại muốn nằm liệt giường, rồi làm khổ người phụ nữ mình yêu.

Dạ Vô Nhai than dài một tiếng, đứng bên giường chăm chú nhìn Dạ Vô Yên, trong lòng trào lên từng nỗi bi thương sâu sắc.

Trên đời này, điều có thể đánh mạnh vào sự tự tin của người đàn ông nhất, không phải cái chết, mà chính là việc bắt anh ta trở thành đồ bỏ đi. Một người đàn ông bình thường vốn dĩ đã không thể chịu được sự đả kích này, huống hồ là một nhân vật võ nghệ cao cường, hô phong hoán vũ như Dạ Vô Yên.

Sống không bằng chết, có lẽ chính là tình cảnh trước mắt mà thôi.

Nỗi đau đớn khó nói dội lên trong tim, khiến Dạ Vô Nhai không đừng được mím chặt môi lại.

Trụy Tử đứng bên cạnh đang không ngừng giã thuốc.

Ban đầu, Vân Khinh Cuồng cũng bị cái xác thế thân đó lừa, đến tận ngày hôm sau, khi Dạ Vô Nhai muốn hắn và Trụy Tử vào cung, nói rằng cần chữa bệnh cho người bị thương trong quân doanh. Hắn đồng ý vào cung rồi mới biết Tuyền Vương vẫn chưa chết.

Đêm vô cùng tĩnh mịch.

https://thuviensach.vn

Chỉ còn tiếng giã thuốc lục cục của Trụy Tử, trong yên lặng nghe vô cùng trầm uất, giống như nhịp tim đập hỗn loạn không ngừng.

Một chặp những tiếng bước chân trong viện nổi lên, càng lúc càng gần. Khuya thế này rồi, lại còn ở một nơi hoang vắng, sao lại có người tới vậy?

Dạ Vô Nhai đưa mắt cho tiểu thái giám, tiểu thái giám đó vội vàng chạy ra cửa, định ngăn người đó lại, nhưng khi nhìn rõ người đó là ai rồi, hắn vội vã chạy vào.

“Hoàng Thượng, là Thái thượng hoàng tới!” Tiểu thái giám khẽ nói.

Trong lòng Dạ Vô Nhai hoàn toàn kinh ngạc, chỉ thấy hai tiểu thái giám đẩy cửa, Gia Tường Thái thượng hoàng bước vào, phía sau là Tổng quản Nội thị tùy thân Hàn Sóc.

Chuyện Dạ Vô Nhai cứu Dạ Vô Yên, chàng giấu tất cả mọi người. Những người biết chuyện này không nhiều, ngoại trừ chàng. Vân Khinh Cuồng, còn có Trụy Tử, ngoài ra không còn ai nữa. Không ngờ Phụ hoàng lại đột ngột tìm tới đây.

Rốt cuộc là ai tiết lộ chuyện này?

Thực ra chẳng cần ai tiết lộ ra ngoài, mà chính là do Gia Tường Thái thượng hoàng thỉnh thoảng thường tới tòa viện đổ nát này. Ông vốn không cho bất cứ ai được động vào một cành cây ngọn cỏ ở đây, thậm chí không cho ai dọn dẹp, vì thế tuy nơi đây bụi bặm bám đầy, nhưng vẫn giữ nguyên được hiện trạng như xưa.

Nhưng lần này tới đây, ông phát hiện ra cửa sổ có ánh nến vàng rọi ra. Ông ta đột nhiên kinh ngạc, thân hình khẽ run rồi mau bước chân tới. Cửa vừa mở, ông ta liền vội vã bước vào, gió đêm lạnh lẽo cũng theo bước chân ùa tới.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Nhai không ngờ Phụ hoàng lại tìm tới đây, hôm đó sau khi cứu Dạ Vô Yên ra khỏi nhà lao, tình hình cấp bách, chàng liền phái người đưa Dạ Vô Yên lập tức vào thẳng hoàng cung. Đến tòa viện đổ nát này bởi nơi đây là nơi bình thường ít người lui tới nhất.

Chàng cho rằng đây là nơi khá an toàn, nhưng không ngờ mới chỉ mười ngày đã bị Phụ hoàng tìm ra.

Từ sau trận chiến đó, Phụ hoàng có phần nản lòng, thêm vào đó mới hồi phục sau cơn bạo bệnh, vì thế từ khi chàng đăng cơ tới nay, bất luận là việc trong hoàng cung hay trên triều đường, Phụ hoàng đều không nhìn tới nữa, chỉ ở trong Dưỡng Tâm điện dưỡng bệnh.

Nhưng đêm nay sao Phụ hoàng lại tới đây?! Hơn nữa điều khiến Dạ Vô Nhai kinh ngạc hơn cả có lẽ vì bị bệnh tật giày vò, Phụ hoàng đã già đi rất nhiều, thần sắc cũng cực kỳ tiều tụy.

Gia Tường Thái thượng hoàng nhìn thấy Dạ Vô Nhai thì vô cùng ngạc nhiên, bởi ông vốn chỉ cho rằng có tên nô tài to gan nào đó lén lút tới đây ở mà thôi.

“Vô Nhai, con làm gì ở đây?” Ông ta trầm giọng hỏi, vừa dứt lời, liền đột nhiên ngừng bặt.

Xem ra đã thấy Dạ Vô Yên nằm trên giường, vừa lúc Dạ Vô Yên cũng vừa tỉnh khỏi cơn mê, mở to đôi mắt phượng trong như hồ nước ra nhìn. Toàn thân chàng lúc này bị băng bó kín mít, chỉ hở ra đôi mắt, và cũng chỉ có đôi mắt đen láy đó mới khiến người khác hiểu rằng chàng vẫn còn là một người sống.

Gia Tường Thái thượng hoàng chăm chú nhìn vào đôi mắt đen của Dạ Vô Yên, có chút ngẩn ngơ xuất thần.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đó trắng đen rõ ràng, tròng mắt đen láy sáng như gương, dường như có thể lấy hết ba hồn bảy vía của người khác vậy.

Sao lại giống như thế!

Năm xưa, cũng chính vì đôi mắt này mà ông ta say đắm, đến mức không thể thoát ra được!

“Uyển Nguyệt…” Ông ta khẽ gọi, tiếng gọi trầm trầm mà thâm tình, ánh mắt lộ vẻ mơ màng, dường như đang chìm đắm trong những chuyện xưa cũ: “Là nàng ư?”

Người phía trước nghe ông ta thì thầm, đôi mắt đen đột nhiên nheo lại, ánh mắt đưa qua đưa lại, sắc bén và lạnh lùng.

Trong lòng Gia Tường Thái thượng hoàng đột nhiên chấn động, ông ta lùi lại hai bước, chỉ vào Dạ Vô Yên, run run hỏi Dạ Vô Nhai: “Hắn là ai?” Đôi mắt ông ta mở tròn, nhìn chằm chằm vào Dạ Vô Yên, ngón tay run lên, hỏi lại: “Ngươi là… là…”

Trong lòng ông ta đã biết chàng là ai, chỉ có chàng mới có đôi mắt đan phượng giống hệt như của nàng, nhưng ông ta lại lắp bắp, hồi lâu không thể nói nên lời.

“Phụ hoàng, là Lục đệ. Là con cứu đệ ấy ra khỏi nhà lao, đệ ấy bị thương rất nặng, vì thế con mới đưa đệ ấy tới đây dưỡng thương!” Dạ Vô Nhai đành phải thành thật trả lời, chàng vốn định giấu Phụ hoàng, vì chàng biết Phụ hoàng rất bực tức về chuyện lần này Dạ Vô Yên khởi sự.

“Nó chưa chết sao?!” Gia Tường Thái thượng hoàng khẽ hỏi, khóe môi nở một nụ cười vui mừng, chỉ có điều nụ cười đó nhanh chóng biến mất, biến thành một thứ tình cảm phức tạp.

https://thuviensach.vn

“Phụ hoàng…” Dạ Vô Nhai ngạc nhiên gọi, nhìn dáng vẻ phức tạp của Phụ hoàng, trong lòng thầm nghĩ lẽ nào ông ta còn căm hận chuyện Dạ Vô Yên mưu phản?

“Vô Nhai, đây đâu phải là chỗ để dưỡng thương, dọn đến nơi khác đi!” Gia Tường Thái thượng hoàng đột nhiên quay người, lạnh lùng nói.

“Phụ hoàng, bây giờ không thể tùy tiện chuyển Lục đệ đi đâu được, gân chân gân tay của đệ ấy đề bị cắt đứt, vừa mới nối lại, còn không biết có khôi phục lại được như bình thường không. Nếu… lại giày vò thêm lần nữa, chỉ e chân tay đều hỏng cả!” Dạ Vô Nhai trầm giọng nói.

Gia Tường Thái thượng hoàng nghe nói vậy, trong lòng không khỏi thất kinh, ông ta vốn cho rằng Dạ Vô Yên chỉ bị thương ngoài da thịt, không ngờ gân chân gân tay chàng đều bị cắt đứt. Ông tay quay lại, chầm chậm tới bên Dạ Vô Yên, đôi mắt đen láy sắc bén đột nhiên đầy nỗi thương cảm.

Dạ Vô Yên nhìn Gia Tường Thái thượng hoàng một cách lạnh nhạt, rồi nhắm mắt lại, yên lặng nằm đó, không ai biết lúc này chàng đang nghĩ gì.

Ánh mắt hờ hững đó như cây kim lạnh giá xuyên thẳng vào trái tim Thái thượng hoàng.

“Thái thượng hoàng, lão nô bạo gan, mong Thái thượng hoàng có thể… có thể…” Hàn Sóc thấy Dạ Vô Yên chết rồi lại được hồi sinh, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Ông ta biết Thái thượng hoàng vẫn còn canh cánh bên lòng chuyện Dạ Vô Yên không phải là con của ông ta. Vì thế, ông ta muốn họ một lần nữa hòa huyết nhận thân.

Thái thượng hoàng đương nhiên biết Hàn Sóc muốn nói gì, ông đưa tay ra ngăn câu nói tiếp theo của Hàn Sóc, quay đầu lại nhìn Dạ Vô Nhai rồi nói: “Vô Nhai, con cùng bọn chúng ra ngoài đi.”

https://thuviensach.vn

“Phụ hoàng!” Dạ Vô Nhai không biết Phụ hoàng vì sao muốn bọn họ ra ngoài.

Gia Tường Thái thượng hoàng khẽ nói: “Cô gia có chuyện muốn nói với nó, các ngươi lui ra đi, một lát là xong thôi.”

Dạ Vô Nhai cau mày, đưa mắt ra hiệu cho Vân Khinh Cuồng và Trụy Tử để họ đi ra ngoài cùng chàng, nhưng Vân Khinh Cuồng dường như không thấy chàng ra hiệu. Còn Trụy Tử, tuy không giã thuốc nữa, nhưng cứ quỳ dưới đất, không nói năng gì, cũng cương quyết không chịu đứng dậy.

“Cô gia không làm gì nó đâu, chỉ muốn hỏi nó vài câu thôi!” Vân Khinh Cuồng cũng coi như là ân nhân cứu mạng của ông ta, vì vậy Thái thượng hoàng không giận dữ, chỉ thờ ơ nói.

Vân Khinh Cuồng lúc này mới thi lễ với Thái thượng hoàng: “Thái thượng hoàng, xin người thứ tội, tại hạ không thể rời xa chủ nhân được, đây là trách nhiệm của kẻ làm bề tôi. Người muốn nói gì xin cứ nói, thuộc hạ quyết không tiết lộ ra ngoài nửa câu.”

Gia Tường Thái thượng hoàng nhìn Vân Khinh Cuồng, sắc mặt trầm xuống, ông ta nheo mắt nói: “Các người đúng là trung thành thật, thôi được rồi, Vô Nhai, con cũng ở lại đi, Hàn Sóc, mang một cái bát ra đây.”

Hàn Sóc lấy ra một cái bát sứ trắng lấy từ chiếc bàn gỗ bên cạnh: “Vương gia, Thái thượng hoàng muốn lấy một giọt máu của ngài, xin ngài chịu đau một chút.” Hàn Sóc khe khẽ nói với Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Yên nhắm mắt lại, hàng mi khẽ run lên, dường như không nghe thấy gì.

Gia Tường Thái thượng hoàng đi tới bên Dạ Vô Yên, nhấc cổ tay băng bó của chàng lên, cầm kim bạc đâm vào đầu ngón tay chàng, nhỏ mấy giọt máu ra chiếc bát trắng.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Dạ Vô Nhai hoảng hốt, lúc này mới biết Phụ hoàng định làm gì. Vân Khinh Cuồng thấy vậy liền tự cười chế nhạo.

Vân Khinh Cuồng vốn cho rằng ông ta sẽ trích máu nhận thân ngay ở đây, không ngờ ông ta lại ra lệnh cho Hàn Sóc bưng bát, nhìn Dạ Vô Yên lần cuối cùng, rồi mới bước ra khỏi phòng. Dạ Vô Yên nằm trên giường, chỉ trừ lúc ông ta tới, chàng mở mắt nhìn ông ta, rồi đó chàng luôn nhắm mắt. Vừa rồi lấy máu, chàng cũng không thèm chớp mắt lấy một lần.

Không ai biết rốt cuộc chàng đang nghĩ gì.

“Vương gia, ngài không muốn biết kết quả sao?” Vân Khinh Cuồng tới bên Dạ Vô Yên, thấp giọng hỏi.

Dạ Vô Yên chớp mắt, khóe môi nở nụ cười rất nhạt. Rốt cuộc chàng là con ai, điều đó đối với chàng không còn quan trọng nữa, chàng không quan tâm. Chàng chỉ cần là con của mẹ mình, như vậy là đủ rồi.

Bên ngoài, đột nhiên nghe choang một tiếng, Vân Khinh Cuồng chạy ra cửa, vén rèm lên, chỉ thấy Gia Tường Thái thượng hoàng đã ngã xuống đống tuyết. Chiếc bát trắng rơi trên tuyết vỡ thành mấy mảnh, mấy giọt máu bắn trên tuyết, đỏ đến chói mắt.

Chỉ nghe tiếng nói vui mừng của Hàn Sóc vang lên: “Thái thượng hoàng, lão nô biết mà, Tuyền Vương là con của người, quả nhiên là như vậy.”

Vân Khinh Cuồng than dài một tiếng, thực ra chỉ cần nhìn nét mặt của Thái thượng hoàng là biết kết quả của việc trích máu nhận thân.

Gia Tường Thái thượng hoàng được Hàn Sóc đỡ dậy khỏi đống tuyết, đứng ngoài phòng khá lâu, trong đôi mắt rồng, thần tình vô cùng phức tạp. Ông ta cứ đứng đó, nhưng không bước vào, hồi lâu, ông ta đột nhiên ngửa mặt lên trời cười một tràng lớn.

https://thuviensach.vn

Hàn Sóc đứng bên, nhìn Thái thượng hoàng lệ rơi lã chã, ông ta không thể phân biệt nổi đâu là tiếng cười vui mừng, đâu là nước mắt đau đớn nữa.

Hôm sau, trong cung truyền tin Dạ Vô Trần bị Thái thượng hoàng giáng xuống làm Vương gia, đày ra biên cương phía Tây và Minh Thái hậu được ban cho cái chết. Biên cương phía Tây là nơi nghèo khổ hoang vu, không ai ngờ Thái thượng hoàng lại đày Hoàng tử mà mình sủng ái nhất tới đó.

Dạ Vô Yên nghe tin này, chàng chỉ cười một cách châm biếm. Dường như chàng có thể khẳng định, có những chuyện thực ra Gia Tường Thái thượng hoàng biết là do Minh Thái hậu làm, nhưng bao năm nay ông vẫn không động tới bà ta. Có lẽ ông ta cũng đang suy tính, hoặc còn vì không có chứng cớ.

Bây giờ, ông ta chính tay bảo Minh Thái hậu phải chết. Trong lòng ông ta, có phải cũng có tình cảm với Mẫu phi không?

Thực ra, Dạ Vô Yên có thể giết Minh Thái hậu, có điều, chàng luôn muốn cho bà ta thấy, thấy con trai của một Côn Luân Tỳ như chàng chiến thắng hai Hoàng tử của bà ta như thế nào để ngồi lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn. Nhưng cuối cùng, chàng đã thất bại, để Hoàng vị lại cho Dạ Vô Nhai.

Dạ Vô Trần bị đày tới biên cương phía Tây, có lẽ đủ khiến bà ta đau đớn lắm rồi, và cũng để cho con trai bà ta nếm trải cảm giác bị đày ra biên cương là như thế nào.

Đêm, với Sắt Sắt đột nhiên trở nên vô cùng dài và lạnh lẽo.

Cứ đêm về, nàng lại không sao ngủ được, nàng thường tựa suốt đêm, nhìn qua cửa sổ, lặng lẽ ngắm vầng trăng lạnh đang tỏa ra thứ ánh sáng trong trẻo lạnh lùng.

Đêm đông vốn dĩ rất thê lương, nhất là trong đêm dài dằng dặc, ánh trăng dường như cũng lạnh lẽo và cô đơn hơn. Có điều, vì trong lòng vẫn

https://thuviensach.vn

còn một tí hi vọng, nên nàng không cảm thấy đau khổ nữa.

Nàng đã từng hỏi Dạ Vô Nhai nhiều lần, nhưng đều không có được tin tức gì. Về phía Phụng Miên và Sính Đình, có lẽ họ căn bản không biết chuyện này, nên đều cho rằng Dạ Vô Yên đã không còn nữa. Sắt Sắt cũng đã từng vào hoàng cung do thám, tiếc là không thu được bất kỳ tin tức nào.

Rốt cuộc chàng có còn trên đời không, ngay đến Sắt Sắt cũng cảm thấy có phần nghi hoặc.

Từng ngày cứ lặng lẽ qua đi, hết năm, đã lại sang tháng Giêng rồi.

Nam Nguyệt ở đất Giang Nam, tuy năm nay mùa đông không lạnh giá đến bất ngờ, nhưng vừa đến Tết, đã thấy không khí của mùa xuân ngập tràn khắp nơi.

Chiến sự cũng đã trôi qua hơn một tháng rồi, cho dù chàng bị thương, chắc cũng đã phải khỏi rồi chứ. Vì sao chàng vẫn không gặp nàng, vậy nàng chỉ còn một cách, là khích cho chàng phải xuất hiện mà thôi.

Mặt trời lặn, gió lạnh cũng từ từ nổi lên.

Nàng ngồi trong nhà, đã nửa ngày trôi qua. Rồi nàng nhìn về những đám mây màu cuối chân trời xa, đôi mắt đẹp sâu không thấy đáy.

“Tiểu thư, có khách quý muốn gặp người!” Tử Mê khẽ nói bên tai nàng.

Sắt Sắt khẽ “ừ” một tiếng, rồi chầm chậm quay đầu lại nhìn.

Bình thường, khi Dạ Vô Nhai xử lý hết việc triều chính, sẽ mặc thường phục tới tìm nàng. Gần đây có lẽ vì Tết đến, trong cung bận rộn, thế nên đã mấy ngày rồi, chàng không tới. Nàng còn cho rằng người tới đây là Dạ Vô Nhai, nhưng không ngờ đó lại là Hách Liên Ngạo Thiên.

https://thuviensach.vn

Chàng lặng lẽ đứng dưới cây đào trong sân, mái tóc đen để xõa, khuôn mặt chàng góc cạnh, lộ rõ khí chất cô ngạo. Tấm áo màu đen mềm mại bó sát thân người, có thể thấy cơ bắp tráng kiện đẹp đẽ bên trong lớp áo, chàng đứng đó, xung quanh toát ra bá khí khiến người khác không dám nhìn trực diện.

Chàng ăn mặc như thế, thật giống với Phong Noãn lúc còn theo nàng thủa ban đầu, chứ không còn là Hách Liên Ngạo Thiên - vị vua của Bắc Lỗ Quốc.

Từ năm ngoái, sau khi chia tay nhau ở nhà trọ, Sắt Sắt đã lâu rồi không gặp chàng. Không ngờ chàng đột nhiên xuất hiện, cứ như từ trên trời đáp xuống vậy. Nhìn chàng có chút phong trần mệt mỏi, dường như vội vã tới Phi Thành thì phải.

“Noãn…” Sắt Sắt vừa thấy Hách Liên Ngạo Thiên, liền có cảm giác như được gặp người thân, nước mắt đột ngột trào ra.

Hách Liên Ngạo Thiên nhìn Sắt Sắt vô cùng yêu thương, rồi bước nhanh tới, mở rộng vòng tay ôm nàng vào lòng, chờ nàng khóc đủ rồi, chàng mới nói: “Chủ nhân, ta vội vã chạy tới, bây giờ đói bụng quá, có thể cho ta ăn gì được không?”

Sắt Sắt ngẩng đầu nhìn đôi mắt sáng rực của chàng, lau khô nước mắt rồi nói: “Được, đi ăn nhé!”

Mai Hương Trai là một tiệm bán bánh bao, bánh ở đây rất nổi tiếng ở Phi Thành. Lúc Sắt Sắt và Hách Liên Ngạo Thiên tới Mai Hương Trai, liền bị rất nhiều người chú ý. Hách Liên Ngạo Thiên quả khiến người khác phải ngoái nhìn, bởi bá khí mạnh mẽ toát ra từ người chàng.

Ông chủ cười tít mắt lập tức chạy tới, Sắt Sắt nhanh chóng gọi mấy loại bánh bao, còn dặn tiểu nhị mang lên nhã thất tầng hai. Trong lúc chờ đồ ăn,

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt quay sang hỏi: “Noãn, huynh ở Phi Thành mấy năm, đã ăn bánh bao ở đây chưa?”

Hách Liên Ngạo Thiên lắc đầu đáp: “Nàng chưa đưa ta tới đây.” Thực ra chỉ từ khi mất đi trí nhớ, chàng mới cùng Sắt Sắt đi chơi khắp Đế đô. Trước đó, vì làm con tin ở Phi Thành, thế nên không được tự do đi lại.

Tiểu nhị đặt bánh bao lên bàn, Sắt Sắt cầm đũa lên, gắp một chiếc bánh bao canh, nói: “Huynh ăn thử đi!”

Hách Liên Ngạo Thiên cắn một miếng, chỉ cảm thấy trong vị thịt thơm còn có cả mùi hương nhẹ nhàng của hoa mai, cực kỳ ngon miệng, liền khen ngợi không ngớt: “Mùi vị được lắm.” Lần đầu tiên chàng biết hoa mai cũng có thể làm nhân bánh bao.

Sắt Sắt nói: “Bánh bao ở đây làm bằng hoa mai, nghe nói khi hoa mai nở đẹp nhất, lại gặp đúng lúc tuyết rơi, hái hoa mai đó làm bánh bao mới ngon. Có điều Nam Nguyệt ít tuyết, có lúc hoa mai tàn rồi mới có một trận tuyết nhỏ. Vì thế hiếm khi được ăn bánh bao hoa mai lắm. Ta thấy, ở Bắc Lỗ Quốc có khi năm nào cũng có thể được ăn loại bánh này.”

Hách Liên Ngạo Thiên cười nói: “Cách ăn uống này phong nhã lắm, Bắc Lỗ Quốc nhiều tuyết, đương nhiên năm nào cũng có thể ăn loại bánh bao này rồi.” Sắc mặt chàng đột nhiên chăm chú, khẽ nói: “Sắt Sắt, bây giờ nàng có bằng lòng theo ta về Bắc Lỗ Quốc không?”

Sắt Sắt đón nhận ánh mắt rực sáng và đầy sự chờ đợi thiết tha đó của chàng, trong lòng hơi chùng xuống.

Nàng nâng ly rượu bên cạnh lên, khẽ nhấp một ngụm, sắc mặt rất bình thản, bình thản đến mức khiến người khác phải run lên. Nàng khẽ nói: “Noãn, ta không thể đi theo huynh được, vì trong trái tim ta, luôn luôn có chàng, chàng vĩnh viễn ở đó!”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Hách Liên Ngạo Thiên đột nhiên trở nên u ám, thực ra chàng đã đoán ra câu trả lời này từ lâu, nhưng khi nghe nói Dạ Vô Yên qua đời, chàng vẫn vội vã chạy tới. Bây giờ, chính tai nghe thấy nàng nói câu này, trái tim chàng lại ngập tràn nỗi thất vọng nặng nề và nỗi bi thương vô tận.

Thời gian không thể quay ngược lại, đời này, chàng và nàng mãi mãi đành để lỡ nhau.

Bây giờ, chàng chỉ còn một niềm an ủi duy nhất, đó là khi nàng buồn đau, vẫn để cho chàng ở bên cạnh nàng an ủi.

Điều này thôi, đối với chàng cũng đã đủ rồi.

“Noãn, xin lỗi!” Sắt Sắt khẽ nói, nàng nâng ly rượu trong tay, uống hết thứ nước màu vàng sóng sánh trong đó. Rồi nàng lại rót một chén, nói: “Nào, uống rượu đi!”

Hách Liên Ngạo Thiên nâng chén, chạm chén với nàng, rồi ngửa cổ uống cạn.

Hai người cứ uống, hết chén này tới chén khác.

Tửu lượng của Sắt Sắt cũng khá, ít khi say. Nhưng đêm nay, nàng lại muốn say, có lẽ chỉ khi say rồi, nàng mới quên đi nỗi đau trong trái tim mình.

Dạ Vô Yên để xõa mái tóc đen dài, nằm trên ghế sưởi nắng. Những vết thương trên người đã khỏi, chỉ có mấy chỗ nghiêm trọng là vẫn còn để lại sẹo.

Chàng lặng lẽ nằm trên chiếc ghế mềm, không động đậy. Nửa khuôn mặt tuyệt đẹp được ánh mặt trời phủ lên, đường nét như tranh, khiến chàng nhìn như đang nằm trong một khung cảnh đọng sương mơ hồ không có thật.

https://thuviensach.vn

Trụy Tử hầu hạ chàng đã vài năm, nhưng lần nào thấy chàng, cũng không nỡ lòng kinh động. Có điều, nàng ta không bao giờ còn thấy được những động tác nho nhã như nước chảy mây bay của chàng trước đây nữa. Tay chân chàng không thể khôi phục lại được, ngày nào cũng chỉ có thể nằm yên trên ghế sưởi nắng mà thôi.

Gia Tường Thái thượng hoàng ngày nào cũng tới thăm Dạ Vô Yên, có điều lần nào tới, ông ta cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng nhìn Dạ Vô Yên một lát rồi lại bỏ đi. Có lẽ nỗi day dứt trong lòng quá lớn, đến nỗi ông ta không biết phải mở miệng nói gì với con trai mình nữa.

Mỗi lần Gia Tường Thái thượng hoàng tới, Dạ Vô Yên đều giả vờ ngủ, cho dù có dậy rồi, thần sắc của chàng cũng rất lạnh. Đối với Phụ hoàng, chàng mang nhiều oán hận. Chẳng thà kết quả của việc trích máu nhận thân không phải như bây giờ, như thế bao nhiêu năm nay chàng chịu khổ, cũng coi như có nguyên nhân. Nhưng chàng lại là con ruột của ông ta, thật buồn cười làm sao!

Dạ Vô Nhai tan buổi chầu sớm, liền mang theo hai nội thị tới thăm Dạ Vô Yên. Từ khi Minh Thái hậu bị ban chết, Dạ Vô Nhai đã lâu rồi không tới. Có lẽ Dạ Vô Nhai cũng có chút oán hận chàng chăng? Dẫu sao, Minh Thái hậu cũng là mẹ ruột chàng, nếu không phải do chàng, có lẽ bà ta đã không chết.

“Lục đệ!” Dạ Vô Nhai đứng bên Dạ Vô Yên, cười nhạt nói, tấm áo hoàng bào dưới ánh nắng ban ngày cực kỳ chói mắt.

“Ngũ ca, huynh có trách đệ không?” Dạ Vô Yên hờ hững hỏi, mấy ngày nay Dạ Vô Nhai đều không tới thăm chàng.

Dạ Vô Nhai lắc đầu nói: “Lục đệ, cái chết của Mẫu hậu Trẫm, là do người đã sai. Trẫm không trách đệ, đây là hậu quả mà Mẫu hậu phải tự gánh chịu.”

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Nhai khẽ than: “Lục đệ, đệ có muốn biết tin tức của nàng không?”

Dạ Vô Yên lắc đầu, mấy ngày trước, chàng cũng đã phái người đi nghe ngóng tin tức của Sắt Sắt, khi nghe nói nàng đau lòng buồn bã, chàng còn buồn bã hơn nàng. Nỗi nhớ nàng dường như cắn xé tim chàng đến chết đi sống lại. Bây giờ, chàng không dám nghe tin tức gì về nàng nữa.

“Lục đệ, Hách Liên Ngạo Thiên tới Phi Thành rồi.” Giọng nói của Dạ Vô Nhai rất hững hờ. Chàng nghe Vân Khinh Cuồng nói, gân chân gân tay của Dạ Vô Yên cũng khôi phục được kha khá rồi, chỉ có điều vẫn không dùng sức được, cần phải có chút kích động.

Dạ Vô Yên nghe đến tên Hách Liên Ngạo Thiên, trái tim chàng lập tức chấn động, đôi mắt đen lóe lên tia nhìn ảm đạm.

“Hắn tới làm gì?” Chàng hỏi. Vừa nghe đến cái tên Hách Liên Ngạo Thiên, trái tim Dạ Vô Yên không thể bình tĩnh được. Năm xưa, trên thảo nguyên, Hách Liên Ngạo Thiên tặng tấm da sói trắng cho Sắt Sắt trước mặt mọi người, còn dám bắt Sắt Sắt đi liên hôn với hắn. Bây giờ hắn lại tới, nhất định vì nghe tin mình đã chết, nên mới đến để cướp Sắt Sắt đó thôi.

“Đệ muốn nghe tin của hắn hả? Được rồi, Trẫm nói cho đệ nghe! Hành tung của hắn, Trẫm nắm rõ lắm.” Dạ Vô Nhai chăm chú nói, quay đầu bảo nội thị đứng sau: “Đọc!”

“Vâng!” Tiểu Thái giám cung kính đáp lời, trong tay hắn cầm một cuộn vải, rồi bắt đầu cao giọng đọc:

“Ngày mười tháng Giêng, trời nắng, Giang tiểu thư mặc áo lông cáo trắng, mặc váy tím chiết eo, đi cùng Khả Hãn Bắc Lỗ Quốc tới Mai Hương Trai dùng cơm. Hai người uống rượu hoa mai, Giang tiểu thư hơi say, đi xe về.”

https://thuviensach.vn

“Ngày mười lăm tháng Giêng, đêm, Giang tiểu thư mặc váy xếp nếp màu vàng hạnh, giống kiểu trong cung, đi chợ đêm với Khả Hãn Bắc Lỗ Quốc. Ngắm hoa đăng, ngắm hoa mai, giờ Hợi về Lâm Giang Lầu, hai người cùng uống rượu Yên Chi Hồng, Giang tiểu thư hơi say, hát múa trên phố, khi đó người trên phố rất đông, không xem đèn nữa, mà đều tới ngắm điệu múa tuyệt trần của Giang tiểu thư. Người xem múa làm nghẽn cả phố. Khả Hãn Bắc Lỗ Quốc đưa tiểu thư lên xe ngựa, giờ Tí mới về.”

“Ngày mười sáu tháng Giêng, Giang tiểu thư mặc áo bông lụa màu tím, váy suông Tiêu Tương bằng sa trắng, cùng Khả Hãn Hách Liên Ngạo Thiên mặc thường phục lên Hàn Mai Am trên núi Hương Diểu thắp hương, lúc đó, người trên núi rất đông, hai người trai tài gái sắc, một đôi tượng ngọc, vì người xem đông quá, đường núi tắc nghẽn, Giang tiểu thư xuống kiệu đi bộ, thí tiền cho ăn mày, bọn chúng đều vui.”

Không biết có phải Dạ Vô Nhai cố ý tìm tên thái giám này không, mà giọng đọc của hắn rất hay, thanh âm lên bổng xuống trầm, giống như đang đọc văn vậy. Nếu bỏ qua nội dung, chỉ nghe giọng đọc, thật đúng là một sự hưởng thụ vô cùng.

Tiếc là sắc mặt Dạ Vô Yên càng lúc càng đen xạm lại.

Đây đâu phải là hành tung của Hách Liên Ngạo Thiên, rõ ràng là hành tung của Sắt Sắt.

Váy xếp nếp màu vàng hạnh, giống kiểu hoàng cung.

Áo lông cáo trắng, váy tím chiết eo.

Áo lụa tím, váy suông Tiêu Tương bằng sa trắng.

…

https://thuviensach.vn

Sao chàng chưa bao giờ được thấy nàng mặc đẹp như vậy nhỉ, khi chàng và nàng ở bên nhau, nàng không mặc áo xanh thì lại là váy xanh. Không biết nàng mặc váy xếp nếp màu vàng hạnh, rồi váy chiết eo màu tím thì sẽ phong hoa tuyệt đại thế nào, khiến vạn người say đắm ra sao? Thôi được rồi, chàng thừa nhận là chàng chưa được ngắm bao giờ, vì thế không sao tưởng tượng ra được.

Một điệu múa tuyệt trần, bao nhiêu người đứng ngắm, làm tắc cả đường? Hai người trai tài gái sắc, mộ đôi tượng ngọc?

Sắc mặt Dạ Vô Yên càng lúc càng đen, quả thực không sao nghe tiếp được nữa, chàng lạnh lùng nói: “Đủ rồi, đừng đọc nữa!”

Tiểu thái giám nghe vậy, vội vã ngậm miệng.

“Hoàng thượng, còn chuyện gì nữa không?” Dạ Vô Yên hờ hững nói, nhưng bất kỳ ai cũng có thể nghe ra, trong thanh âm bình thản của chàng là sự run rẩy như đang bị đè nén.

Dạ Vô Nhai chầm chậm nói: “Cũng chẳng có việc gì lớn, thế này, Lục đệ ạ, đệ biết tính Trẫm đấy, trên đời này ít có thứ gì làm Trẫm động lòng, ngay cả ngôi vị Hoàng đế này cũng thế thôi. Nhưng một khi Trẫm đã thích, Trẫm nhất định sẽ nắm lấy thời cơ, không lấy được quyết không thôi, Trẫm quyết không để tâm tới cái gọi là thừa nước đục thả câu. Nếu Lục đệ không mau khỏe lại mà đoạt lấy nàng, vậy thì Trẫm cũng không ngại đi tranh giành với Hách Liên Ngạo Thiên đâu.”

Nói rồi, Dạ Vô Nhai phất tay áo, không chờ Dạ Vô Yên trả lời, chàng dẫn nội thị vội vã bỏ đi, nhưng còn cố nói thêm một câu, “Tiểu Thuận Tử, ngươi tới ngự thư phòng mang tấu chương đến đây, Lục đệ nhàn rỗi lắm, để đệ ấy xem hộ ta đi. Trụy Tử, ngươi đọc tấu chương cho chủ ngươi nghe.” Dạ Vô Nhai nói rồi, phất tay áo bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Dạ Vô Yên nằm trên ghế, khóe miệng nhếch lên nụ cười vỡ vụn, bàn tay bất giác nắm chặt từ lúc nào.

“Chủ nhân, tay của người, tay của người… cử động được rồi?!” Trụy Tử hét lên vui sướng, khóe mắt ứa ra dòng lệ mừng rỡ.

Dạ Vô Yên nhấc tay mình lên một cách khó khăn, khóe miệng nở một nụ cười vui mừng.

Chàng vẫn luôn tin rằng, tay chân chàng rồi sẽ khỏi, chỉ không ngờ có thể cử động lại được nhanh như vậy. Xem ra chỉ cần dưỡng thương mấy ngày nữa, chàng có thể đi gặp nàng rồi.

Đường phố mới lên đèn, bóng chiều yếu ớt. Trên con phố náo nhiệt nhất của đế đô Phi Thành, đèn đuốc diễm lệ, người như trảy hội.

Giang Sắt Sắt chầm chậm dạo bước trên phố, chiếc váy dài màu hồng tha thướt đung đưa, mái tóc đen nhánh búi thành một búi tóc mây trên đỉnh đầu, phần còn lại buông xuống phía sau, trong tay vung vẩy chiếc quạt bằng gỗ đàn hương, đi thẳng tới Niệm Nô Kiều.

Tử Mê đi theo sau nàng, khuôn mặt xinh đẹp nhưng rất sầu não, vừa kéo Sắt Sắt vừa nói: “Tiểu thư, người muốn tới đó thật ư?”

Sắt Sắt gập quạt nghe xoạch một tiếng, nói: “Tử Mê, ngươi sợ gì chứ, ở đó mở cửa làm ăn, chúng ta vào thì sao?” Mặc kệ Tử Mê đang chần chừ, nàng liền thong dong đi tới.

Thực ra, Sắt Sắt cũng cảm thấy gần đây mình chơi bời có phần hơi quá. Lúc trước là vui chơi khắp kinh thành cùng Hách Liên Ngạo Thiên, sau đó lại nói dối mọi người bắt đầu tới thanh lâu kỹ viện. Đương nhiên, khi tới thanh lâu kỹ viện, nàng ăn mặc giả trai. Có điều, cho dù vậy, nàng vẫn không thấy Dạ Vô Yên xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Mạc Tầm Hoan rõ ràng đã nói hắn và Dạ Vô Trần không giết Dạ Vô Yên, nhưng đã mấy tháng rồi, cho dù bị thương nặng thế nào cũng phải khỏi rồi chứ. Không chịu ra gặp nàng, vậy tức là chàng bị tàn phế rồi sao? Nhưng cho dù chàng có biến thành thế nào, dung mạo bị hủy, hay thậm chí tàn tật đi nữa, nàng cũng sẽ không một tiếng chê chàng.

Nàng nhớ chàng đến phát điên, vậy mà chàng vẫn trốn không chịu gặp.

Quả thực nàng hết cách rồi, hôm nay, nàng đành ăn mặc xúng xính màu mè, đến kỹ viện nam duy nhất trong Phi Thành - Niệm Nô Kiều.

Tuy là kỹ viện nam, nhưng khách tới đây lại chẳng có nữ nhân nào cả, đều là bọn đàn ông cũng thích đàn ông. Một cô gái xinh đẹp kiều diễm như Sắt Sắt tới đây quả thực khiến bọn quy nô[1] kinh hãi đến mức suýt lòi cả mắt ra ngoài.

[1] Những kẻ gác cửa trong kỹ viện.

Nữ nhân đi kỹ viện tìm kỹ nam.

Không nghi ngờ gì nữa, Sắt Sắt chính là người đầu tiên ở Nam Nguyệt, hoặc có lẽ cũng là người đầu tiên trên đời.

Quy nô quả thực không biết nên ngăn Sắt Sắt lại hay nên mời nàng vào, cuối cùng, khi Sắt Sắt ném đĩnh bạc vào lòng bọn chúng, chúng mới lắp bắp nói: “Ngài, à, tiểu thư, mời cô… vào trong… xin mời!”

Sắt Sắt đung đưa từng bước chân uyển chuyển đi vào Niệm Nô Kiều dưới ánh mắt kinh ngạc thẫn thờ của đám quy nô, đại sảnh lầu một đang lúc đông khách. Nàng vừa vào mọi ánh mắt đều nhìn về phía nàng, những ánh mắt đó mang rất nhiều trạng trái khác nhau.

Sắt Sắt cười nhạt đi tới ngồi bên một chiếc bàn trong đại sảnh, chống chiếc quạt đàn hương dưới cằm, đôi mắt đẹp tuyệt trần chầm chậm lướt qua

https://thuviensach.vn

khắp sảnh, thấy những kẻ đi lại như con thoi trong sảnh quả nhiên đều là những công tử trẻ tuổi đẹp trai.

Trong sảnh vốn cực kỳ náo nhiệt, Sắt Sắt vừa xuất hiện, không khí đột nhiên chìm trong im ắng, ngay cả những kẻ đang đàn hát trên đài cao cũng ngừng lại. Có kẻ mắt tinh đã nhận ra Sắt Sắt chính là Hải tặc Vương Bích Hải Long Nữ dạo trước suýt bị chặt đầu. Nghe nói Bích Hải Long Nữ dẫn hải tặc giúp triều đình trừ giặc Y Mạch Quốc có công, vì thế, triều đình và hải tặc đã ký điều ước không xâm phạm nhau. Nghe nói Bích Hải Long Nữ chính là thiên kim của phủ Định An Hầu, là đệ nhất tài nữ chốn đế đô. Cầm đầu đám hải tặc đúng là khác người, còn dám đến chơi kỹ viện.

Sắt Sắt mặc kệ người khác nghĩ gì, liền giơ tay vẫy, tú bà trong kỹ viện nam mới dám to gan đi tới, cười nói: “Hóa ra là Long Nữ tới đây, không biết Long Nữ thích tiểu tử nào nhà ta, ta gọi hắn ra tiếp cô.”

“Nói ít thôi, gọi công tử nào đẹp nhất, nổi tiếng nhất chỗ mụ ra đây hầu hạ ta!” Sắt Sắt đập quạt xuống bàn, lạnh giọng nói.

Tú bà nghe vậy liền vâng dạ liên hồi, một lát đã gọi một thiếu niên tướng mạo diễm lệ tới, nở nụ cười câu hồn, lại ngồi bên Sắt Sắt, nâng chén lên định rót rượu cho nàng.

“Mị Sắc xin kính Long Nữ một chén.” Thiếu niên tên Mị Sắc cười tủm tỉm nói.

Sắt Sắt nheo mắt, đưa tay lên véo vào khuôn mặt trắng hồng của hắn, nở nụ cười xinh đẹp ngọt ngào: “Đúng là được đấy, không hổ danh là đẹp nhất, nổi tiếng nhất ở đây.” Nói rồi, nàng nhấc ly rượu lên, ngửa cổ uống cạn.

Tử Mê đứng sau Sắt Sắt, nhìn mà toát mồ hôi lạnh. Trong lòng đang nghĩ, tiểu thư định chơi thật hay sao!

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt và Mị Sắc vừa chén tạc chén thù, vừa xem ca vũ trong sảnh, cười nói ngọt ngào. Xem ra khách khứa và các công tử trong Niệm Nô Kiều vô cùng ngưỡng mộ, chỉ hận không được thế vào chỗ của Mị Sắc.

Khi đám đông đang ngưỡng mộ, tú bà trong kỹ viện chạy lên đài cao, cất lời lanh lảnh: "Thưa các ngài, đêm nay trong viện ta mới có một công tử tuyệt sắc, vẫn theo quy định cũ, lát nữa sẽ để công tử đó biểu diễn tài nghệ trước, vị nào bỏ nhiều tiền, đêm nay hắn sẽ thuộc về vị đó."

Được một lát, phía sau tấm rèm trên đài cao có tiếng tiêu đưa lại. Tiếng tiêu đó như sen xanh trong hồ vào ngày mùa hạ, dịu dàng hé nở, mang theo vô vàn niềm quyến luyến miên man, lại mang theo cả mối thâm tình rạo rực, lưu luyến khôn nguôi, dÂu Dương lướt qua trái tim nàng.

Trái tim Sắt Sắt đột ngột trở nên chấn động, tiếng tiêu đó chính là tiếng tiêu quen thuộc thường hiện lên trong ký ức của nàng. Khúc nhạc đó, chính là khúc Phượng cầu hoàng.

Là chàng ư?

Sắt Sắt chầm chậm bước lên đài cao như người mê sảng, trên đài bày một cây dao cầm, nàng chậm rãi bước tới, quỳ gối ngồi trước cây đàn, ngón tay ngọc ngà khẽ động, tiếng đàn nổi lên, dÂu Dương hòa lẫn với tiếng tiêu.

Tiếng tiêu dÂu Dương, tiếng đàn trong trẻo.

Trong thanh âm róc rách của tiếng đàn là tiếng tiêu trong vắt, lay động trái tim. Khoảnh khắc đó, trong lầu Niệm Nô Kiều tĩnh lặng như không có một ai.

Tiếng đàn và tiếng tiêu một hỏi một đáp, tiếng đàn thấp chậm, tiếng tiêu cũng chậm rãi hạ xuống, nhưng thấp mà không đứt đoạn, uyển chuyển lượn vòng, đê trầm tao nhã, liên miên không dứt, vang vọng khôn nguôi.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, khúc nhạc cũng kết thúc, ngón tay Sắt Sắt đặt trên dây đàn, tiếng đàn ngừng hẳn, dây đàn vẫn rung lên, giống như trái tim nàng lúc này.

Trên đài cao, tấm rèm được chậm rãi vén lên, ánh đèn lưu li chói mắt soi sáng bóng hình tuyệt đại phong hoa. Chàng mặc tấm áo bào rộng màu nguyệt bạch, nhìn kỹ, đó không phải là màu trắng tinh, mà được dùng chỉ đen nhạt thêu thành một bài thơ:

“Bay lượn như chim hồn, uốn lượn tựa du long…

Phảng phất hề như mây nhẹ che trăng,

Phiêu diêu hề như gió bay vờn tuyết…”

Nét bút như phượng múa rồng bay, mang theo chút ngông cuồng và tao nhã.

Trên mặt chàng là tấm mặt nạ bằng bạch ngọc, tuy không nhìn rõ khuôn mặt chàng, nhưng khí chất cao quý, tao nhã toát ra từ con người chàng thật không thể diễn tả hết bằng lời.

Sự xuất hiện của chàng như vầng trăng sáng rơi xuống từ chín tầng trời, chỉ trong phút chốc đã trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn, khiến người khác đều trở thành những ngôi sao đứng làm nền cho chàng.

“Ta ra giá một trăm lạng!”

“Ta ra giá một trăm năm mươi lạng!”

“Ta ra giá hai trăm lạng!”

…

Hai người cứ đứng nhìn nhau trong những tiếng hét giá ồn ã.

https://thuviensach.vn

Không biết bao lâu sau, dường như trong khoảnh khắc, nhưng dường như lại là trăm năm. Có lẽ cuối cùng cũng có người đưa ra giá cao nhất, tiến lên phía trước đòi đưa chàng đi, bàn tay như chân giò muối đó đang định vỗ lên tấm áo tinh khiết như mây bay của bạch y công tử.

Ánh mắt Sắt Sắt trở nên lạnh lùng, ống tay áo như mây vung lên, ám khí liền bắn ra.

Kẻ đó hét lên một tiếng rồi vội vàng rụt tay lại, Sắt Sắt nở nụ cười xinh đẹp, nói: “Vị công tử này bản Long Nữ thấy vừa mắt, không ai được tranh với bản Long Nữ hết!” Giọng nói của nàng vừa trong trẻo, vừa ngang ngược. Nàng chậm rãi bước tới, ôm lấy eo bạch y công tử, bay ra khỏi cửa sổ Niệm Nô Kiều.

Trong sảnh đột nhiên ồn ào, Bích Hải Long Nữ quả không hổ là Hải tặc Vương, chẳng trả một lạng nào, cứ thế cướp người đem đi.

Bên ngoài cửa là hồ nước xanh biếc, chỉ có một chiếc thuyền nhỏ đậu trên hồ. Hai người lướt qua mặt nước, tà áo nhẹ bay trong gió, giống như đóa hoa hé nở, rồi cả hai người họ khẽ khàng đặt chân lên mũi thuyền.

Màn đêm mơ màng, mũi thuyền treo đèn lưu ly, tỏa ra thứ ánh sáng đẹp đẽ mơ hồ. Chiếc thuyền nhỏ lướt đi trên hồ, mặt hồ sóng nước long lanh, giống như trái tim Sắt Sắt đang lăn tăn gợn sóng.

Nàng gỡ mặt nạ của chàng ra, ngón tay run run, khe khẽ vuốt ve trên lông mày, mắt, mũi, miệng chàng. Dưới ngón tay nàng là làn da mịn màng của chàng, đó là sự thật, không phải là ảo ảnh, cũng không phải là mơ.

“Quả nhiên tuyệt sắc khuynh thành, từ nay về sau, ngươi là của bản Long Nữ. Nói cho bản Long Nữ nghe, ngươi tên là gì, hả?!” Đôi mắt trong veo của nàng nheo lại, lấy cán quạt nâng cằm chàng lên, vừa cười vừa hỏi giọng điệu phong tình ngây ngất.

https://thuviensach.vn

Eo nàng đột nhiên bị siết lại, nàng đã bị chàng ôm chặt lấy trong lòng, hơi thở bá đạo và mãnh liệt đột nhiên bao vây lấy nàng. Bên tai nàng là hơi thở ấm nồng phảng phất: “Tại hạ Minh Xuân Thủy.” Thanh âm nhàn nhã, dịu dàng tha thiết như muốn lấy mất hồn phách đó nhất thời khiến Sắt Sắt cảm thấy hoảng hốt, nhưng rồi giọng chàng bỗng chuyển sang đay nghiến: “Giỏi lắm, lâu ngày không gặp, giờ nàng ghê gớm lắm rồi, biết đi cả kỹ viện. Xem ra, là tại phu quân ta đây hầu hạ còn chưa đủ, có phải thế không? Hả?”

Nàng nghe thấy ý vị nguy hiểm trong giọng nói của chàng, nhưng dường như đã muộn rồi, hai tay đã bị chàng kẹp chặt phía sau, ngước mắt nhìn, chỉ thấy dung nhan tuyệt thế của chàng đang từ từ đưa sát lại.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ngoại Truyện 1: Đại Chiến Cướp Vợ

Điểm giáng thần

Vậy là, vào một buổi sáng sớm nào đó, khi mặt trời lên cao rực rỡ, Giang Sắt Sắt lại bị một người nào đó giày vò lật lên lật xuống, giở qua giở lại, cuối cùng, bị vơ vét sạch sẽ, đến cái bã cũng không còn. Trốn được mùng một không trốn được hôm rằm, trốn được ban đêm không thoát nổi ban ngày! Câu nói này, nếu dùng để nói về tình cảnh của Giang Sắt Sắt, quả thực chính xác không chê vào đâu được!

***

Đại hôn của Dạ Vô Yên và Giang Sắt Sắt đã được tiến hành thuận lợi trong một ngày ý xuân dào dạt ở Giang Nam.

Lúc này, Dạ Vô Yên mang thân phận Minh Xuân Thủy. Bởi lẽ cái tên Dạ Vô Yên đã mãi mãi lưu lại trong sử sách Nam Nguyệt cùng cuộc chiến ở kinh sư ngày đó.

Là Lầu chủ Xuân Thủy Lầu, lại lấy vợ ở kinh thành, lẽ ra chỉ nên tiến hành một cách lặng lẽ. Nhưng Gia Tường Thái thượng hoàng nhất định phong Sắt Sắt làm Tiêm Tiêm Công chúa, vì thế, việc hoàng gia gả con gái, muốn làm sao để không xa xỉ cũng khó.

Sắt Sắt được gả từ trong cung ra, của hồi môn hết xe này đến xe khác. Sắt Sắt hiểu, những thứ này thực ra là Gia Tường Thái thượng hoàng muốn cho Dạ Vô Yên.

https://thuviensach.vn

Ở Phi Thành, Xuân Thủy Lầu cũng có một trang viện nhỏ, đó chính là căn nhà nơi Dạ Vô Yên giải mị dược cho Sắt Sắt. Kiệu đón dâu nhanh chóng đưa Sắt Sắt tới đó.

Tiệc đêm kết thúc, Dạ Vô Yên bước thật nhanh về phía phòng hoa chúc. Tuy trong yến tiệc đã uống khá nhiều rượu, nhưng chàng đều dùng nội lực bức ra. Đêm khuya cảnh đẹp, chàng không muốn những thời khắc quý báu ấy trôi qua một cách mơ hồ.

Ngoài phòng hoa chúc hôm nay yên tĩnh đến dị thường, chỉ trong nháy mắt, Dạ Vô Yên biết trong đó có không dưới mười người. Chẳng trách vừa rồi khi yến tiệc kết thúc, đám người đó lại dễ dàng bỏ đi nhanh đến thế, hóa ra là đến nấp trong phòng rồi.

Dạ Vô Yên khẽ nhếch môi, cười nhạt rồi đẩy cửa bước vào. Trên giá nến, hai cây nến long phượng đang cháy rực rỡ, khắp phòng ánh sáng lung linh chan hòa.

Giường hỉ hồng loan, phù dung trướng ấm, Sắt Sắt ngồi trên giường, tấm áo đỏ rực quét đất đang quấn lấy thân thể yêu kiều của nàng. Dạ Vô Yên mỉm cười tiến lại, tay cầm hỉ trượng, đang định nâng khăn trùm đầu của nàng lên, lông mày đột nhiên chau lại. Vừa thấy Sắt Sắt, suýt nữa chàng quên mất trong phòng đang có người ẩn nấp.

Trên bàn bày một ít bánh hỉ, còn có cả một chiếc đĩa lớn, trên đó nào lạc, nào hạt dẻ, nào táo, Dạ Vô Yên thuận tay vơ một nắm, bắn vào mấy góc trong phòng. Chỉ nghe tiếng “ôi da”, “ai da” liên tục từ bốn phía vọng lại.

Trên xà nhà có vài người nhảy xuống, trong góc nhà có mấy kẻ bò ra…

Vân Khinh Cuồng nhảy từ trên xà nhà xuống, vỗ vỗ vào chỗ áo thủng bị táo bắn phải, nhướng mày cười nói: “Ta đã nói mà, công lực của chủ nhân

https://thuviensach.vn

khôi phục lại rồi, các ngươi không tin. Nhìn xem, bị bắt sống cả rồi, đấy, áo mới của ta còn bị bắn thủng đây này. Chủ nhân, người ra tay nặng quá!”

“Phải đó, chủ nhân ra tay nặng quá! Việc gì phải vội vã thế chứ!” Âu Dương Cái gào tướng lên.

Tứ đại công tử vốn định làm náo loạn thêm một lúc, nhưng thấy mặt Lầu chủ đen hơn trôn chảo, ánh mắt như muốn giết người, đành cười “ha ha” mấy tiếng nhạt nhẽo rồi tản mát đi hết. Người đàn ông không được thỏa mãn dục vọng, một khi đã phát cáu lên, thực đúng là đáng sợ.

Mọi người trong phòng đã đi hết, Dạ Vô Yên mới vui mừng hớn hở đi tới bên người đẹp ngồi trên giường, dịu dàng nói: “Sắt Sắt, sốt ruột lắm rồi hả!” Chàng giơ tay, kéo tấm khăn trùm đầu của nàng xuống, trước mắt sáng rực lên, chàng ngẩn ra ngắm nhìn vợ mình đến mức xuất thần.

Mái tóc đen mượt được búi lên, lộ ra khuôn mặt yêu kiều trắng mịn như tuyết, đôi mắt trong veo như làn nước hồ thu, sóng tình lấp lánh, dưới chiếc mũi xinh xinh là đôi môi thoa son hồng đang nở nụ cười chúm chím. Người nàng mặc bộ váy hỉ đỏ rực, càng tôn lên nhan sắc kiều diễm vô song, yểu điệu mê người.

Dạ Vô Yên nhìn đến ngơ ngẩn, đôi mắt đen láy nhìn chằm chặp vào nàng, dường như cả đời này cũng không nhìn đủ, chàng cúi xuống, muốn dùng nụ hôn để dán chặt lấy đôi môi nàng.

“Đừng thế…” Sắt Sắt cười tủm tỉm đẩy chàng ra: “Còn có người!”

“Hả?!” Dạ Vô Yên ngẩn người, ánh mắt vẫn lưu luyến không nỡ rời khỏi người Sắt Sắt.

“Người ở đâu ra?” Dạ Vô Yên đảo mắt, bỗng chăm chú nhìn lên giường.

https://thuviensach.vn

Trên giường là chồng chăn uyên ương khiến người ta hoa mắt, phía trên chồng chăn, lộ ra một đôi mắt đen láy, trong veo thấu đáy đang nhìn chàng và Sắt Sắt một cách cực kỳ chăm chú, mang theo chút hiếu kỳ.

Dạ Vô Yên giật nảy mình, sắc mặt đột nhiên xám xịt, chàng chỉ chăm chăm đuổi thuộc hạ của mình, hoàn toàn không ngờ rằng sau lưng Sắt Sắt còn có một vị đại thần tiên nữa.

Chàng cau chặt lông mày, giơ tay hất chăn ra, Triệt Nhi bé nhỏ của chàng đang nằm rất oai trong đống chăn đó, trông mới thoải mái làm sao, dường như nó hoàn toàn không ý thức được rằng mình đang nằm trên địa bàn của người khác, càng không ý thức được rằng nó đã chọc giận phụ thân của chính mình.

“Mẹ, Triệt Nhi cũng muốn thơm thơm, thơm thơm giống cha ấy!” Triệt Nhi thấy Dạ Vô Yên đã phát hiện ra mình, nhưng chẳng hề coi vào đâu, bò ra khỏi đống chăn, còn muốn bắt chước Dạ Vô Yên tới hôn Sắt Sắt.

Dạ Vô Yên cứng họng cười trừ, nắm lấy cổ áo Triệt Nhi, nói: “Ngoan nào, con không được thơm mẹ, chỉ có cha mới được thơm thôi! Sau này không cho con chạm vào mẹ nữa!”

“Cha bắt nạt Triệt Nhi, cha cưới mất mẹ của Triệt Nhi, sau này Triệt Nhi không cưới được nữa, cha còn không cho Triệt Nhi thơm mẹ! Cha không phải là người tốt, con muốn đổi người cha khác!” Giọng nói của nhóc con cực kỳ oan ức.

Sắt Sắt thấy Triệt Nhi nước mắt lưng tròng, trái tim nàng mềm nhũn, nàng đưa tay đoạt lại Triệt Nhi từ trong tay Dạ Vô Yên, ôm Triệt Nhi vào lòng, rồi dịu dàng cưng chiều dỗ dành con: “Triệt Nhi ngoan nào! Mẹ thơm một cái!” Nói rồi, nàng thơm lên trán, lên má, lên cái miệng bé xíu “chụt chụt chụt” mấy cái liền.

https://thuviensach.vn

Triệt Nhi chuyển khóc thành cười, thò khuôn mặt bé nhỏ ra khỏi vòng tay Sắt Sắt, hai con mắt đen láy nhìn chằm chằm Dạ Vô Yên, cười ra chiều đắc ý. Bộ dạng như thế, chắc chắn là nó đang khiêu chiến đây mà.

“Vô Yên, chàng làm Triệt Nhi sợ hãi rồi!” Sắt Sắt bất mãn nói.

Dạ Vô Yên đột nhiên cảm thấy vô cùng thất bại, bộ dạng của Triệt Nhi như thế mà gọi là sợ hãi sao?

Dạ Vô Yên quả thực chỉ muốn đuổi Triệt Nhi ra khỏi phòng, nhưng thấy Sắt Sắt ôm lấy Triệt Nhi như bảo vệ, chàng biết nếu cứ làm rắn ắt hẳn không xong bèn quyết định dùng chiến thuật dụ dỗ, nghĩ cách để tiểu ma đầu này ra ngoài.

“Triệt Nhi, con… sao lại ở đây? Muộn rồi, phải đi ngủ chứ!” Dạ Vô Yên nở nụ cười ấm áp của người cha hiền lành, dịu dàng nói.

“Đúng là phải ngủ thật, thế nên Triệt Nhi mới ở đây! Mẹ ơi, mẹ con mình đắp cái chăn thêu hai con vịt được không, cái chăn ấy đẹp thật đấy!” Triệt Nhi chỉ vào chiếc chăn gấm màu đỏ thêu uyên ương, nói rất ngọt ngào.

Dạ Vô Yên chau mày, thế là ý gì? Mẹ con mình đắp? Thằng nhóc này muốn ngủ ở đây ư? Chàng vừa muốn phát cáu, liền thấy Sắt Sắt lườm mình, nỗi tức giận đột nhiên trào lên trong ngực, không biết trút vào đâu.

“Cái chăn đó đẹp thì Triệt Nhi đem về mà đắp đi!” Dạ Vô Yên cười nói.

“Vâng, thế Triệt Nhi đắp nhé!” Triệt Nhi cười hi hi rồi chui ra khỏi vòng tay Sắt Sắt, tay chân nhanh nhẹn trải chăn ra giường, mặt dày không biết xấu hổ chui vào nằm trong chiếc chăn uyên ương. Xem bộ dạng đó, có lẽ nó cảm thấy việc mình được ngủ ở đây là một chuyện rất đương nhiên.

https://thuviensach.vn

“Mẹ ơi, tối muộn rồi, mẹ cởi áo ngủ đi!” Triệt Nhi nói rất ngọt ngào. “Mẹ, cái mũ phượng của mẹ nặng thế, hay là để Triệt Nhi cởi cho mẹ nhé!”

“Không cần đâu, để ta làm cho!” Dạ Vô Yên hờ hững nói, chàng đưa tay ra cẩn thận gỡ chiếc mũ phượng trên đầu Sắt Sắt xuống, đây là việc của một phu quân như chàng, sao có thể để Triệt Nhi cướp mất? Rồi chàng gỡ từng chiếc trâm phượng trên đầu Sắt Sắt xuống, mái tóc đen mượt của nàng nhẹ buông xõa ngang lưng, phía sau lưng là rèm trướng đỏ rực, đẹp đến mê người.

Dạ Vô Yên không đừng được liền ôm chặt lấy eo Sắt Sắt.

Sắt Sắt nũng nịu lườm chàng một cái, vung tay đẩy tay chàng khỏi eo mình. Dạ Vô Yên toát mồ hôi, suýt nữa chàng quên mất tiểu ma đầu vẫn còn ở đây!

Trời xanh ơi! Đây là đêm động phòng hoa chúc của chàng cơ mà!

Chàng đã đợi bốn năm lẻ ba tháng mới có đêm động phòng này, đây là đêm động phòng của một gã độc thân suốt bốn năm lẻ ba tháng như chàng đó. Nếu cứ nhịn nữa, chắc chàng biến thành hòa thượng, lập địa thành Phật mất thôi!

Trong lòng chàng nóng như lửa đốt, nhưng Triệt Nhi lại cứ đổ thêm dầu vào lửa.

“Mẹ ơi, ai cũng bảo có cha là việc tốt, nhưng Triệt Nhi chẳng thấy thế gì cả, lúc nào cha cũng tranh giành mẹ với Triệt Nhi, Triệt Nhi có thể không cần cha có được không?” Triệt Nhi nói với vẻ mặt vô cùng đáng thương.

Dạ Vô Yên nghe vậy, liền nheo mắt lại, cái gì mà chàng tranh mẹ với nó? Rõ ràng là nó cướp thê tử của chàng, nhóc con này đúng là muốn điên đảo thị phi mà! Đã vậy, lại còn dám nói không cần chàng!

https://thuviensach.vn

Chàng nắm chặt tay, rồi lại buông ra, thở hắt một hơi mới bình tĩnh lại được, chàng cười nhạt nói: “Triệt Nhi, chỉ có nhóc con bú tí mẹ mới ngủ với mẹ thôi, Triệt Nhi bây giờ đã là đàn ông rồi, không nên ngủ với mẹ, nếu không người ta cười cho đấy!”

“Triệt Nhi muốn ngủ với mẹ cơ, Triệt Nhi không sợ người khác cười!” Nhóc con này rõ ràng là muốn đối đầu với chàng đến cùng đây mà.

Lúc hai cha con còn đang cãi nhau, Sắt Sắt đã tẩy trang xong, nàng cởi bộ đồ hỉ màu đỏ rực ra, trên người chỉ mặc bộ váy mỏng bằng lụa trắng, nàng kéo chăn, chui vào nằm với Triệt Nhi, khẽ nói với Dạ Vô Yên: “Vô Yên, chàng ra ngoài trước đi, để thiếp dỗ Triệt Nhi ngủ đã!”

Dạ Vô Yên đứng ngẩn ra đó hồi lâu, trước mắt chàng vẫn hiện lên hình ảnh thân hình yêu kiều chỉ mặc bộ đồ trắng mỏng manh của Sắt Sắt, thấy Sắt Sắt chui vào chăn, chàng không cam tâm, nói: “Triệt Nhi, con có muốn có tiểu đệ đệ không? Ngày nào đệ đệ cũng chơi với con, gọi con là ca ca, chơi cùng con cả ngày, luyện võ với con, rồi còn cùng con đi tìm các tiểu cô nương xinh xắn nữa, có thích không?”

Lần này Triệt Nhi có chút động lòng, liền thò cổ ra khỏi chăn: “Hay quá, Triệt Nhi thích có tiểu đệ đệ!”

“Vậy để cha đòi một tiểu đệ đệ cho con nhé, được không?” Dạ Vô Yên mỉm cười nói.

“Vâng!” Triệt Nhi đồng ý rất dứt khoát.

“Có điều,” Dạ Vô Yên đổi giọng, nói rất nghiêm chỉnh: “Con mà cứ ngủ với mẹ, thì cả đời này cũng không bao giờ có tiểu đệ đệ đâu, biết không?”

“Cha cố tình dọa con! Con không tin!” Triệt Nhi thấy Dạ Vô Yên giở chiêu quyết không cho nó ngủ với mẹ, liền đột nhiên quay đầu chui vào trong chăn, không thèm nói chuyện với chàng nữa.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc, Dạ Vô Yên vẫn bại dưới tay con trai mình, chàng tức giận thổi nến, rồi ngồi ỳ ra trước bàn.

Được rồi, nể mặt mẹ nó, chàng sẽ đợi!

Nhưng không hiểu sao, hoặc có lẽ do đêm nay nhóc con đó cố tình chọc giận Dạ Vô Yên, nó cứ hớn hở suốt đêm, hỏi Sắt Sắt hết cái này đến cái nọ. Thôi chết rồi, nó bắt đầu kể chuyện lúc ở hải ngoại được nghe gì, thấy gì, thao thao bất tuyệt, có vẻ muốn nói suốt cả đêm.

Dường như đây là lần đầu tiên Dạ Vô Yên phát hiện ra, Triệt Nhi bé bỏng của chàng lại giỏi ăn nói đến thế! Nói đến tận canh ba, tiểu ma đầu vẫn vô cùng hăng hái y như sáng sớm mới ngủ dậy vậy. Quả thực Dạ Vô Yên không chịu đựng nổi nữa, chàng đột nhiên đứng dậy, bước thật nhanh tới bên giường.

Sắt Sắt nghe thấy tiếng gió nổi lên, mượn ánh trăng mờ, nàng thấy Dạ Vô Yên đang đi tới, trong lòng hoảng hốt: “Dạ Vô Yên, chàng làm gì thế?” Nàng giơ tay nắm lấy cổ tay Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Yên cười dịu dàng nói: “Sắt Sắt, ta chỉ muốn giúp tiểu tử này ngủ thôi!” Nói rồi, chàng lật tay lại một cách khéo léo, đầu ngón tay như bay, đã điểm vào huyệt ngủ của Triệt Nhi.

Triệt Nhi đáng thương cuối cùng cũng ngủ say sưa rồi! Nhóc con mà muốn đấu với cha hả, còn non nớt lắm!

Dạ Vô Yên thở hắt ra một hơi, sao chàng không sớm nghĩ ra cách điểm huyệt ngủ nhỉ?

Triệt Nhi đáng thương, Vô Tà tiểu công tử bé nhỏ thua thật là oan ức. Trong giấc mơ, nhóc con cũng nghiến răng nghiến lợi thề rằng, sau này nhất định phải chăm chỉ luyện võ công, để mau chóng vượt xa người cha xấu xa tệ hại này! Dám ám toán nó chứ!

https://thuviensach.vn

Mối thù của hai cha con bắt đầu từ đây!

Dạ Vô Yên cười tủm tỉm lấy chăn quấn Triệt Nhi lại rồi bế lên, đẩy cửa ra, gọi thị nữ Linh Lung tới, để nàng ta mang Triệt Nhi sang phòng khác ngủ.

Đóng chặt cửa phòng, chàng quay người, nhìn Sắt Sắt đang ngồi trên giường, khóe môi nở nụ cười xấu xa.

Ánh trăng sóng sánh bên ngoài, trong phòng ngủ dung trướng ấm, ngập tràn không khí quấn quít yêu thương.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Ngoại Truyện 2: Giang Sắt Sắt Cự Tuyệt Sủng Ái Thất Bại Ký

Dạ Vô Yên muốn có mười đứa con, điều này khiến Giang Sắt Sắt vô cùng sợ hãi.

Ở Xuân Thủy Lầu, nàng đã tận mắt thấy rất nhiều phụ nữ cả đời sinh tới tám chín đứa con. Có người đứa lớn còn đang bú sữa, đã lại mang bầu đứa sau rồi, cả ngày nếu không vác cái bụng lớn thì lại nằm ở cữ trên giường. Rất đáng sợ, vô cùng đáng sợ, Sắt Sắt quyết sẽ không giống như bọn họ. Vì thế, hàng tháng, khi tới ngày thầy thuốc nói dễ có thai, Sắt Sắt đều nghĩ cách trốn Dạ Vô Yên.

Hôm đó, trời đã về chiều, nàng liền đưa Tiểu Thoa và Trụy Tử ra khỏi Trích Nguyệt Lầu, tới Khinh Yên Uyển cạnh Yên Ba Hồ đánh bài mã điếu[1]. Căn viện này đã được cải tạo thành phòng đánh bài, bày hai chiếc bàn tròn lớn. Tứ đại công tử một bàn, phu nhân của Tứ đại công tử một bàn.

[1] Một trò chơi có từ năm Thiên Khởi nhà Minh. Bài mã điếu làm bằng giấy, cả bộ có bốn mươi cây bài, phân làm bốn loại hoa văn là mười vạn quan, vạn quan, sách tử và văn tiền. bài có bốn người chơi, mỗi người tám cây, còn lại tám cây đặt trên bàn, từng người lần lượt đánh, bốc bài, ra bài theo quy tắc lấy lớn đánh nhỏ.

Sắt Sắt đánh bài rất giỏi, lần nào nàng tới, Tứ đại phu nhân cũng không dám đánh với nàng vì sợ thua tiền. Vì thế, Sắt Sắt đành đánh với Tứ đại

https://thuviensach.vn

công tử. Lần nào Sắt Sắt tới, người đánh bài dở nhất là Thiết Phi Dương cũng bị đá ra, đổi cho Sắt Sắt vào.

Đêm nay cũng vậy.

Hai bàn đang đánh bài rất vui, đến tận canh tư cũng chẳng có ai muốn về. Đương nhiên, Sắt Sắt càng muốn đánh suốt đêm. Nàng đưa tay ra bốc một lá bài, nhìn rõ phía dưới lá bài rồi nàng mới vui mừng cười nói: "Tự bốc được nhé, thanh nhất sắc[2]." Nàng vui vẻ đứng dậy, cười tủm tỉm, đưa tay ra: "Đưa tiền đây, đưa tiền đây!"

[2] Chỉ việc cả bài chỉ có một hoa văn xếp từ lớn tới nhỏ.

Vân Khinh Cuồng, Phụng Miên và Âu Dương Cái đều ngẩn tò te, Sắt Sắt lạnh lùng "hừ" một tiếng: "Ba người các ngươi không định ăn quịt đấy chứ? Mau đưa đây!" Sắc mặt cứng đờ của ba người chằm chằm nhìn vào sau lưng Sắt Sắt rồi mở miệng: "Lầu chủ!"

Sắt Sắt quay đầu, chỉ thấy Dạ Vô Yên mặc tấm áo bào rộng màu trắng thêu mây, đang đứng hiên ngang trước cửa.

"Chơi vui quá nhỉ?" Dạ Vô Yên nhướng mày, thanh âm trầm thấp êm tai đưa lại, câu hồn đoạt phách. Chàng cười với Sắt Sắt rất dịu dàng, nụ cười đó mang theo tà khí nhiếp hồn, khiến trong lòng Sắt Sắt đột nhiên ớn lạnh.

"Lầu chủ… hay là huynh cũng lại chơi một ván đi? Phu nhân đánh bài giỏi lắm, bọn thuộc hạ đều không phải là đối thủ!" Phụng Miên đứng dậy cất lời mời.

Dạ Vô Yên chầm chậm bước vào, ánh mắt nhìn chằm chằm Sắt Sắt, đôi mắt tuyệt đẹp sâu thẳm khôn lường, khóe môi nhếch lên nụ cười càng nồng nàn. Nụ cười đó quả thực phong độ tuyệt trần.

https://thuviensach.vn

“Thế ư? Vậy ta cũng phải chơi xem sao mới được!” Dạ Vô Yên ngồi xuống, như cười lại như không, đôi mắt đẹp khẽ nheo lại một cách nguy hiểm: “Có điều, đánh tiền thì chẳng thú vị gì cả! Phu nhân, ba ván thắng hai, nếu ta thắng, nàng phải về đi ngủ với phu quân này. Nếu nàng thắng, ta sẽ chơi với nàng đến sáng, sao hả?” Chàng cố ý nghiến răng nói hai chữ “đi ngủ”, khiến Sắt Sắt đỏ bừng mặt.

Tứ đại công tử như bị điếc, chẳng để ý gì. Âu Dương Cái và Vân Khinh Cuồng lại càng cúi gằm mặt xuống, chỉ nhăm nhăm chia bài.

“Không phải chỉ chơi đến sáng với thiếp hết đêm nay, mà cả năm đêm tiếp theo thiếp đều muốn chơi đến sáng. Được không?” Sắt Sắt cười tươi tắn.

“Được!” Dạ Vô Yên cười nhạt gật đầu.

“Nói phải giữ lời!” Sắt Sắt cười tủm tỉm nói, nàng chưa bao giờ thấy Dạ Vô Yên đánh bài, có lẽ chàng không biết chơi, đêm nay nàng nhất định phải đánh cho chàng tan tác.

Nhưng mọi việc lại chẳng như nàng mong muốn, đánh một lúc, sắc mặt Sắt Sắt liền ủ ê, cái gã Dạ Vô Yên này, không biết học trộm cách đánh bài từ lúc nào, đánh cũng được lắm. Điều đáng giận nhất là Âu Dương Cái và Vân Khinh Cuồng cứ cố tình nhường Dạ Vô Yên đã đành, mà lần nào cũng đánh ra đúng những lá bài mà Dạ Vô Yên cần, chàng không ăn được thì cũng bốc được. Chỉ trong khoảng thời gian cháy hết một nén hương đã đánh xong ba ván, Dạ Vô Yên thắng cả ba.

“Phu nhân, chịu đánh cuộc thì phải nhận thua! Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng ta đi chứ!” Dạ Vô Yên nhếch môi cười, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng như thể câu hồn đoạt phách.

Trong lòng Sắt Sắt thầm kêu rên thảm thiết, nàng đã sơ suất rồi, nếu sớm biết Âu Dương cái và Vân Khinh Cuồng cố tình nhường chàng, nàng

https://thuviensach.vn

đã chẳng thèm đánh cược với chàng. Có điều hối hận thì cũng đã muộn, chịu cược thì phải nhận thua, nàng ngoan ngoãn đi về với Dạ Vô Yên.

Đêm đó, nàng bị người nào đó lật lên giở xuống, xoay qua vần lại, giày vò suốt đêm, đến sáng mới chịu buông nàng ra một cách đầy tiếc nuối.

Tháng thứ hai, Sắt Sắt liền bỏ ý định trốn Dạ Vô Yên bằng cách đánh bài. Có điều, nàng bắt đầu uống rượu. Vì Dạ Vô Yên cũng biết, uống rượu xong mà gần gũi nhau sẽ sinh ra những đứa trẻ không thông minh. Vì thế, nàng uống rượu, chàng mới tha cho nàng. Cách này rất hay. Một ngày nọ, Sắt Sắt cao hứng, uống nhiều một chút, không ngờ rượu nồng, lần này nàng say thật.

Khi say rượu, Sắt Sắt càng quyến rũ chết người, khuôn mặt ngọc vì say rượu nên đỏ bừng thành hai đốm, đôi mắt thường ngày trong như làn nước, lúc này mơ mơ hồ hồ, ánh mắt quyến rũ mê người, cả người nàng toát ra điệu bộ biếng nhác mê hoặc.

Dạ Vô Yên nhắm mắt lại không nhìn nàng, cúi đầu cởi giày cởi tất cho nàng, rồi khẽ đặt nàng lên giường, đắp chăn lại. Chàng đứng đó rất lâu mới nén được nỗi khát khao trong lòng, định cất bước bỏ đi. Đột nhiên Sắt Sắt ngồi dậy, níu lấy áo chàng nói: “Đừng đi mà! Phu quân, ở lại với thiếp!”

Thân người Dạ Vô Yên cứng đờ, trong lòng ngứa ngáy như bị lông vũ cọ vào, khi tỉnh táo, Sắt Sắt chẳng bao giờ gọi chàng bằng giọng điệu nũng nịu như thế cả. Hai chân chàng như bị đổ chì, không thể động đậy được, thân thể cứng đờ của chàng chầm chậm ngồi xuống bên giường.

Sắt Sắt hé mở đôi mắt mơ màng, liếc nhìn Dạ Vô Yên, nở nụ cười vô cùng diễm lệ. Nàng vòng tay ôm lấy cổ chàng, đưa tay véo má Dạ Vô Yên, cười nói: “Phu quân, chàng đúng là một mỹ nhân. Thơm cái nào!”

Dạ Vô Yên mặt mũi tối sầm, không động đậy gì.

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt chu đôi môi đỏ thắm như hải đường lên, dịu dàng nói: “Phu quân, chàng chê thiếp hả?”

Mặt Dạ Vô Yên lại càng đen sì, rõ ràng nàng sợ sinh con, uống rượu để trốn chàng, bây giờ uống say rồi, lại quay ra dụ dỗ chàng.

Nhưng Dạ Vô Yên chưa bao giờ thấy bộ dạng yêu kiều e ấp như vậy của Sắt Sắt, cũng chưa bao giờ thấy nàng chủ động, trái tim chàng lúc này đã tan thành nước, còn tâm trí nào mà trách nàng nữa đây?

Sắt Sắt thấy chàng không nói gì, đôi môi đỏ thắm mềm mại đã hôn riết lấy chàng, đầu lưỡi liếm qua liếm lại trên môi chàng. Thế thôi đã đành, đôi tay mềm mại như không có xương của nàng lại đưa vào trong áo chàng, vuốt ve qua lại trước ngực chàng. Hai tay nàng như hai ngọn lửa, lướt tới đâu, ngọn lửa dục vọng trên người chàng lại bùng cháy lên tới đó.

Định lực của Dạ Vô Yên có mạnh mẽ tới đâu đi nữa thì lúc này cũng đã đổ vỡ tan tành, tuy chàng không say rượu như Sắt Sắt, nhưng đầu óc cũng bắt đầu mơ hồ mê mẩn.

Chàng đưa tay cởi y phục trên người mình, cúi người đè Sắt Sắt xuống dưới. Đang muốn cởi áo nàng, bên tai liền nghe thấy tiếng thở đều đều của nàng, kẻ ban đầu hăng hái kia bây giờ đã ôm lấy cổ chàng, ngủ khò khò mất rồi.

Dạ Vô Yên dở khóc dở cười khẽ đặt Sắt Sắt xuống giường, đắp chăn lên, quay người vội vã bỏ đi, chạy ra Yên Ba Hồ bơi một lúc.

Sáng sớm hôm sau, Sắt Sắt mở to mắt, nàng đã hoàn toàn tỉnh rượu, nàng ngáp dài, lật chăn lên, thấy y phục trên người mình vẫn chỉnh tề, trong lòng thầm mừng rỡ, xem ra cách say rượu này hữu dụng thật. Đang định khoác áo xuống giường, bên tai nàng bỗng vang lên giọng nói của Dạ Vô Yên.

https://thuviensach.vn

“Tỉnh rồi hả?” Giọng nói của chàng rất khẽ, khàn khàn, ra bộ lười biếng, cực kỳ êm ái.

Vừa quay lại, khuôn mặt mang nụ cười mê hồn của Dạ Vô Yên đã hiện ra trước mắt nàng, đôi mắt tuyệt đẹp mê hoặc lòng người đang nhìn nàng, đáy mắt như đang có ngọn lửa cháy rừng rực.

Sắt Sắt kinh hãi, nàng còn tưởng rằng chàng đang ngủ, không ngờ mới sáng sớm đã dậy rồi. Nàng “ừ” một tiếng, đang muốn ngồi dậy xuống giường, eo nàng liền bị ôm chặt, chàng đã từ phía sau ôm riết lấy nàng.

“Phu nhân, hẳn là tỉnh rượu rồi nhỉ!” Chàng cười nhạt, giọng nói lười biếng vang lên bên tai nàng. Nàng còn chưa kịp phản ứng lại, chàng đã nghiêng người, khuôn mặt tuấn tú chớp mắt đã được phóng đại trước mặt nàng, chàng cúi đầu, ngậm lấy đôi môi hồng của nàng, đưa lưỡi vào, lấy hết hương thơm trong miệng nàng.

“Đừng, bây giờ là lúc nào rồi, lát nữa Trụy Tử và Tiểu Thoa vào, chàng làm thế bọn chúng cười cho đấy.” Nàng khe khẽ cầu xin, nhưng tất cả mọi lời nói đều chìm ngập trong sự quyến luyến nơi bờ môi đầu lưỡi.

“Ai dám! Ta đã dặn dò rồi, không có lệnh của ta, không ai được tới làm phiền hết!” Chàng khe khẽ nói bên tai nàng, những ngón tay thon dài khẽ gảy, áo trên người nàng bay xuống đất như cánh hoa rơi.

Vậy là, vào một buổi sáng sớm nào đó, khi mặt trời lên cao rực rỡ, Giang Sắt Sắt lại bị một người nào đó giày vò lật lên lật xuống, giở qua giở lại, cuối cùng, bị vơ vét sạch sẽ, đến cái bã cũng không còn.

Trốn được mùng một không trốn được hôm rằm, trốn được ban đêm không thoát nổi ban ngày! Câu nói này, nếu dùng để nói về tình cảnh của Giang Sắt Sắt, quả thực chính xác không chê vào đâu được!

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoại Truyện 3: Mặc Liên Và Da Sói Trắng

Tháng Năm, đang vào độ hoa nở rộ như gấm.

Ngày hôm đó, Âu Dương Cái từ hải ngoại trở về, mang theo một chậu hoa, khiến các cô gái trong Xuân Thủy Lầu đều vây lại ngắm nhìn. Đó là chậu hoa sen, đã có mấy bông hoa chớm nở, trong đó có một nụ sen thấp thoáng màu đen sẫm trên đầu, sắc màu rất thẫm, khiến người khác cực kỳ mong chờ khi nó nở rộ.

Loài sen đó chính là mặc liên.

“Âu Dương, chậu sen này ngươi lấy ở đâu vậy?” Sắt Sắt hỏi.

Âu Dương Cái nghe hỏi liền đáp: “Phu nhân, khi thuộc hạ ở Y Mạch Quốc, có một đứa nhỏ mang tới, nói rằng loài hoa này cực kỳ quý giá, vốn chỉ được trồng trong hồ của Y Mạch Quốc, nhưng sau đó không biết vì sao héo tàn, bây giờ trên đời chỉ còn một chậu này, đứa bé muốn thuộc hạ tặng phu nhân. Thuộc hạ nghĩ loài hoa này rất quý giá, nên mới mang về đây.”

Sắt Sắt đứng nhìn bông mặc liên, nhớ lại tình cảnh hôm đó ở Y Mạch Quốc, khi nàng ngắm nhìn cả hồ sen xanh. Lúc đó, gã nam tử dung mạo tuyệt sắc đứng trước những bông hoa do chính hắn trồng để cầu hôn nàng, còn nàng lại coi tình cảm của hắn là trò đùa, cố tình cười nghiêng ngả.

Nàng vẫn nhớ câu hắn nói với nàng khi giải trùng độc cho nàng hôm đó: “Sắt Sắt, nàng có từng yêu ta không?” Nói rồi, hắn lại không dám nghe câu trả lời của nàng, vì hắn biết thực ra trong lòng nàng không hề có hắn.

https://thuviensach.vn

Nàng còn nhớ, hôm đó, trong hoàng cung, hắn nói với nàng: “Sắt Sắt, nàng có hận ta không?”

Nàng có hận hắn không?

Dường như nàng chưa bao giờ hận hắn, nàng chỉ tiếc nuối và đau lòng thay cho hắn.

Đóa mặc liên này chỉ hắn mới có. Có lẽ hắn đã phái người đưa tới cho Âu Dương Cái.

Có phải hắn vẫn còn sống không? Hắn tặng nàng mặc liên, có phải ám chỉ rằng hắn vẫn còn sống?

Trong lòng Sắt Sắt vụt bùng lên chút bi ai xen lẫn vui mừng. Nàng dặn dò Âu Dương Cái đặt chậu mặc liên lên bậu cửa Trích Nguyệt Lầu để Tiểu Thoa chăm chút, chỉ mong nụ hoa đó có thể nở rộ, để mọi người cùng được thấy mặc liên. Mấy ngày sau, mấy bông hoa đó đã chớm nở. Nhưng lúc sắp nở rộ, đột nhiên chậu hoa không cánh mà bay.

Trong lòng Sắt Sắt thấy rất lạ, liền tới thư phòng Dạ Vô Yên.

Dạ Vô Yên đang nằm tựa trên ghế, người mặc áo bào trắng, trong tay cầm một cuốn sách, đang xem rất chăm chú. Dáng vẻ trầm tư suy nghĩ rất chuyên tâm đó của chàng thật đẹp đẽ, đó là cái đẹp của sự cao quý mà trầm tĩnh.

“Yên, chàng có thấy chậu mặc liên trên bậu cửa của thiếp không?” Sắt Sắt chăm chú nhìn chàng.

“Thấy rồi, ta thấy trong sách nói, hoa sen không thể trồng trong chậu, ta liền đem nó thả xuống hồ ở dưới lầu rồi. Có lẽ mai sẽ nở.” Dạ Vô Yên hờ hững nói, chàng ngước mắt nhìn lướt qua Sắt Sắt, thần thái vẫn chăm chú

https://thuviensach.vn

vào cuốn sách trên tay, ngón tay thon dài nho nhã lật từng trang sách, ống tay áo khẽ đua đưa như áng mây bay.

“Trong hồ ở dưới lầu ư?” Phía trước Xuân Thủy Lầu là Yên Ba Hồ, phía sau có con sông nhỏ, nhưng đó đâu phải là nơi thích hợp để trồng hoa sen, nếu không nàng đã đem mặc liên ra đó trồng từ lâu rồi.

“Ừ, ta dặn thuộc hạ làm đó, lẽ nào phu nhân không thích thứ hoa đó ư?” Đôi mắt Dạ Vô Yên vẫn chăm chú vào sách, thờ ơ nói.

Sắt Sắt đi tới bên cửa sổ, quả nhiên thấy trong rừng hoa xa xa có thêm một hồ nước xanh. Nàng quay lại đi tới bên Dạ Vô Yên: “Chàng xem sách gì mà chăm chú thế?”

Dạ Vô Yên nhẹ nhàng đặt sách vào ngăn kéo bàn: “Là một cuốn binh pháp thôi!”

Sáng hôm sau, Sắt Sắt đi ra ngoài hồ ngắm hoa, không ngờ đóa mặc liên đó không nở mà còn héo rũ ở trong hồ.

Sắt Sắt rất tiếc nuối, nghe thợ làm vườn chuyên trồng hoa trong lầu nói, không thể đem trồng hoa trong lúc đang nở được. Nàng không hiểu về cách trồng hoa, Dạ Vô Yên có lẽ cũng giống nàng.

Hồ nước mới đào của Dạ Vô Yên cũng không bị bỏ hoang, không biết vì sao tự dưng có rất nhiều hoa sen. Hoàng hôn một ngày nửa tháng sau, Dạ Vô Yên liền đưa Sắt Sắt tới sau biển hoa tản bộ, tới bên hồ, chỉ thấy hoa sen trong hồ đã nở rộ kiều diễm. Có màu đen, màu lam, và cả màu xanh lục sẫm, tất cả đều là những màu hoa hiếm có.

“Phu nhân, thích không?” Dạ Vô Yên khẽ hỏi, nụ cười dịu dàng dưới ánh hoàng hôn đẹp như đóa hoa chớm nở.

https://thuviensach.vn

“Thích!” Sắt Sắt vòng tay ôm lấy eo Dạ Vô Yên, vùi đầu vào ngực chàng. Thực ra nàng đã phát hiện ra, mấy ngày nay Dạ Vô Yên chăm chú xem sách trồng hoa, nhưng không ngờ chàng lại trồng được thật.

Tháng Mười một.

Xuân Thủy Lầu, tuyết bay phấp phới, nơi đâu cũng như lầu quỳnh mái ngọc. Trời vừa rét, Sắt Sắt liền nhớ ra chiếc áo bằng da sói trắng của Phong Noãn tặng nàng. Nàng lục tìm trong tủ, đem ra phơi ở hành lang. Nàng nghĩ lúc này có lẽ nên trả lại cho Phong Noãn, dẫu sao đó cũng là tấm da sói đầu tiên Phong Noãn săn được lúc bảy tuổi, là tín vật tặng cho người yêu thương. Nàng cũng rất mong Phong Noãn sớm tìm được một cô gái vừa ý mình.

Mấy ngày sau, Sắt Sắt có việc phải rời khỏi Xuân Thủy Lầu, định nhân cơ hội đó tới Bắc Lỗ Quốc một chuyến. Ai ngờ, tấm da sói đó tìm đâu cũng không thấy. Hai ngày trước phơi xong, rõ ràng nàng đã bỏ vào tủ. Hỏi Tiểu Thoa và Trụy Tử, đều nói không thấy. Lạ thật, lẽ nào tấm áo đó lại không cánh mà bay?

“Mẹ, mẹ đang tìm gì thế?” Triệt Nhi hỏi.

“Triệt Nhi, con có thấy tấm da sói trắng trong tủ mẹ không?”

“Con thấy rồi!” Triệt Nhi đáp rành rọt: “Hai ngày trước con chuột bạch của phu nhân gã Vân điên nuôi đẻ một đàn con, con đem lót ổ cho chuột con rồi.”

Sắt Sắt nghe vậy, giận gần bốc khói lên đỉnh đầu: “Triệt Nhi, đồ của mẹ sao con dám tùy tiện lấy đi?” Một con chuột bạch có cần dùng cả tấm da sói trắng lót ổ không?

Triệt Nhi chớp mắt một cách vô tội, oan ức bĩu môi nói: “Mẹ, con không lấy bừa đâu, con hỏi cha rồi. Cha bảo cái đó vô dụng, cầm đi đi, con

https://thuviensach.vn

mới dám đem đi đấy chứ! Lẽ nào tấm da sói trắng đó quý lắm sao?”

Sắt Sắt chau mày, vuốt trán con: “Không quý đâu, không sao! Con đi chơi đi!” Xem ra nàng không phải đi Bắc Lỗ Quốc nữa rồi.

Sắt Sắt muốn tìm Dạ Vô Yên để hỏi cho ra lẽ, nhưng mấy hôm nay, chàng lại không ở trong Xuân Thủy Lầu, khiến nàng tức giận mà không biết trút vào đâu.

Hoàng hôn hôm đó, Sắt Sắt nghe thấy tiếng huyên náo ở ngoài Xuân Thủy Lầu. Nàng đứng dậy đi ra, chỉ thấy Dạ Vô Yên dáng vẻ phong trần mệt mỏi đang đi tới, trên khuôn mặt tuấn tú lộ rõ vẻ tiều tụy, có điều đôi mắt lại lóe lên ánh sáng rực rỡ. Đúng là không biết mấy ngày nay chàng đi đâu, trong lòng Sắt Sắt vẫn vô cùng tức giận, nàng quay người bỏ vào phòng.

“Khiêng thứ đó vào đây!” Chỉ nghe tiếng Dạ Vô Yên dặn dò, thị vệ của chàng đã khiêng tấm da hổ trắng vào. Tấm da hổ đó còn to hơn tấm da sói của Phong Noãn, lông cũng trắng và mềm hơn.

“Phu nhân, mấy ngày nay Lầu chủ không ngủ, chỉ vì muốn tìm bạch hổ ở Miên Vân Sơn. Khó khăn lắm mới tìm thấy, Lầu chủ không cho bọn thuộc hạ ra tay, tự mình săn được đó.” Thị vệ của Xuân Thủy Lầu nói, hắn đặt tấm da hổi trong phòng rồi chầm chậm lui ra.

“Chàng không nói lời nào mà đi, là vì muốn săn tấm da hổ trắng này ư? Chàng cho rằng tặng thiếp tấm da hổ này thì chuyện tấm da sói trắng coi như xong đúng không?” Sắt Sắt ngồi trên giường lạnh lùng nói.

Một luồng khí thế bức bách người khác ập tới, Sắt Sắt chau mày quay lại, Dạ Vô Yên đã chống hai tay lên giường, khóa chặt nàng trong khoảng chật hẹp trước ngực chàng. Chàng cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt sâu không thấy đáy, khóe môi nở nụ cười mê hoặc như có như không: “Phu nhân không thích ư, đây là món quà đầu tiên mà phu quân ta tặng cho nàng đó.”

https://thuviensach.vn

Sắt Sắt đưa tay đẩy chàng ra: “Không có chuyện gì thì đừng xán lại như thế. Được thôi, nếu tấm da hổ này tặng thiếp rồi, thì sẽ tùy thiếp xử trí. Thiếp muốn tặng tấm da hổ này cho ông Hoành trong thôn, nghe nói con chó vàng nhà ông ấy sắp đẻ rồi, trời lạnh thế này, tặng cho con chó đó lót ổ… ư…” Chưa nói hết lời, nàng đã bị chìm đắm trong nụ hôn bất ngờ của Dạ Vô Yên. Nụ hôn rất dài, nhưng còn chưa kết thúc, Sắt Sắt đột nhiên đẩy Dạ Vô Yên ra, bò trên giường nôn khan vài tiếng.

Dạ Vô Yên sợ hãi, khe khẽ vỗ sau lưng nàng, nghi ngờ hỏi: “Sao thế, đang yên đang lành sao lại nôn?”

Sắt Sắt nũng nịu lườm chàng một cái, nói: “Thôi thôi, nể mặt lão nhị nhà ta, thiếp không so đo với chàng nữa, tấm da hổ trắng này, để lót ổ cho lão nhị nhà ta vậy!”

Lão nhị?

Dạ Vô Yên ngẩn người ra rất lâu mới hiểu Sắt Sắt nói gì, Lầu chủ Xuân Thủy Lầu tuyệt đại phong hoa lần đầu tiên xúc động đến ngẩn ngơ như thế.

https://thuviensach.vn

ĐẠO PHI THIÊN HẠ

Nguyệt Xuất Vân
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngoại Truyện Triệt Nhi: Chín Nghìn Con Vịt

Vô Tà công tử Minh Triệt lúc nào cũng mong có một tiểu đệ đệ. Vì cha cậu đã từng dụ dỗ, nếu có một tiểu đệ đệ thì đó là chuyện tốt đẹp đến nhường nào. Đệ đệ có thể chơi với cậu, cùng cậu luyện võ, vì thế, từ đó về sau, lúc nào cậu bé cũng mong có một tiểu đệ đệ.

Ở Xuân Thủy Lầu, cậu bé quả thực rất cô đơn, một mặt là vì luyện võ công rất nhàm chán, một mặt vì cậu bé không có bạn. Với địa vị công tử của Lầu chủ, những đứa trẻ khác khi chơi với cậu đều rất cẩn thận giữ ý.

Nhưng hi vọng của cậu bé cuối cùng cũng bị dập tắt vào một ngày xuân khi cậu năm tuổi.

Tháng Hai năm đó, trong Trích Nguyệt Lầu ở Xuân Thủy Lầu, mẹ cậu sinh một em bé, nhưng đó lại là một cô bé gái hay khóc. Thấy cha ôm tiểu muội muội cười đến muốn méo cả miệng, lúc nào cũng nói con gái mình xinh đẹp, nhưng cậu bé chẳng thấy muội muội mình đẹp ở đâu cả. Chỉ là một bé con nhăn nhó, khóc như mèo kêu.

May mà phu nhân của Thôi Hoa công tử Vân Khinh Cuồng cũng sắp sinh, cậu bé lại bắt đầu hi vọng. Nếu con của gã Vân điên là bé trai thì cũng có thể chơi cùng cậu, luyện võ cùng cậu.

Nhưng hi vọng của cậu bé lại một lần nữa bị dập tắt. Cuối tháng Ba, phu nhân của gã Vân điên Phong Tường Nhi sinh một bé gái.

Vô Tà công tử vô cùng thất vọng.

https://thuviensach.vn

Đến tháng Năm, phu nhân của Trâm Hoa công tử Âu Dương Cái là Công chúa Thỏa Thỏa Quốc cũng sắp sinh, tuy Công chúa Thỏa Thỏa Quốc không phải người trung nguyên, con của nàng ấy có thể mặt mũi rất kỳ dị, nhưng chỉ cần là bé trai, có thể chơi với cậu thì Triệt Nhi cũng sẽ không chê. Nhưng tiếc là, ông trời không chiều lòng người, con của Công chúa Thỏa Thỏa Quốc cũng là con gái, một bé gái có đôi mắt màu xanh lam.

Những ngày còn lại trong năm, Triệt Nhi tiếp tục thất vọng thêm vài lần nữa.

Phu nhân của Tích Hoa công tử Phụng Miên và Táng Hoa công tử Thiết Phi Dương, cuối cùng là Thanh Mai và Tử Mê, Thanh Mai lấy Nam Tinh, Tử Mê lấy Bắc Đẩu, có lẽ vì Nam Tinh và Bắc Đẩu là anh em song sinh, nên Thanh Mai và Tử Mê cũng đều sinh đôi, và tất cả đều là con gái.

Chỉ trong một năm, Xuân Thủy Lầu đã thêm chín đứa trẻ, mà đứa nào cũng là con gái! Tuy sau đó cũng có con trai, nhưng lại nhỏ hơn cậu nhiều tuổi quá, không chơi với nhau được.

Triệt Nhi quả thực cảm thấy vô cùng bi đát! Có điều, đây vẫn chưa phải là điều thảm hại nhất, từ sau khi Triệt Nhi mười hai tuổi, quãng đời bi đát của cậu mới chính thức bắt đầu.

Đám tiểu ma nữ đó đều lớn lên, chưa nói chuyện gì khác, chín đứa ở với nhau, chỉ cần khóc thôi cũng đủ cho Xuân Thủy Lầu long trời lở đất. Càng khỏi nói đến mấy ông bố đó, ai cũng thương yêu con gái của mình hết mực.

Triệt Nhi không sợ chúng khóc, mà chỉ sợ chúng quấn lấy mình.

Đám tiểu ma nữ đó vốn dĩ không chú ý tới cậu, nhưng một ngày nọ, cậu đang luyện võ ở hậu hoa viên, thấy bọn chúng cứ ngửa cổ lên cây cao, líu ríu thương lượng chuyện gì đó. Rồi cậu thấy tiểu muội Minh Tĩnh của mình nâng niu trong tay một con chim nhỏ màu đỏ chưa biết bay, mấy cô bé khác đang định trèo lên cây.

https://thuviensach.vn

Nhưng không ai trèo lên được, từng đứa một rời xuống đất, một cô bé bắt đầu khóc.

Triệt Nhi đang luyện võ đến lúc cao hứng, thấy vậy liền cảm thấy trong lòng bực bội, rồi lại thấy bộ dạng như hoa lê ướt sương của mấy cô bé đó, liền mềm lòng. Cậu tra kiếm vào vỏ, thi triển khinh công, bay từ bụi hoa tới.

“Có chuyện gì thế?” Cậu bé đứng dưới cây, hỏi một cách thờ ơ.

“Đại ca, con chim này rơi từ trên tổ xuống, bọn muội muốn đưa nó lên!” Minh Tĩnh mở to đôi mắt trong veo, tủm tỉm cười nói.

“Đưa đây! Ta giúp muội!” Triệt Nhi khẽ chau mày, nói rất oai phong.

Minh Tĩnh nghe thấy vậy, khuôn mặt bầu bĩnh đẹp như ngọc nở nụ cười rạng rỡ, cô bé đưa bàn tay nhỏ mũm mĩm ra, đặt chú chim non vào tay Triệt Nhi.

Triệt Nhi đỡ lấy chú chim, rồi khẽ nhón chân, thân hình đã nhảy vọt lên cây. Cậu tìm tổ chim, đặt con chim nhỏ vào, rồi nhẹ nhàng đáp xuống, áo trắng không ngừng tung bay trong gió.

Cậu bé vừa đáp xuống đất, chín tiểu cô nương đã vây quanh.

“Triệt Nhi ca ca cứ như thần tiên ấy! Thật giỏi quá!

Chỉ một lát đã bay lên được rồi!”

“Triệt Nhi ca ca, muội thích huynh lắm!”

“Triệt Nhi ca ca… huynh dạy muội võ công nhé!”

“Triệt Nhi ca ca… huynh chơi với muội nhé…”

https://thuviensach.vn

Triệt Nhi thoáng chau mày, nhìn những khuôn mặt xinh xắn như hoa như ngọc đó, đôi mắt trong trẻo rực rỡ đột nhiên cảm thấy mình như bông hoa bị bươm bướm vây quanh, như con thú bị thợ săn để mắt tới.

“Các muội chơi tiếp đi!” Triệt Nhi lạnh lùng nói, thi triển khinh công bỏ trốn. Chẳng ngờ vạt áo bị mấy bàn tay bé nhỏ mũm mĩm túm lại, thắt lưng cũng bị kéo tuột ra.

“Triệt Nhi ca ca, chơi với bọn muội một lát đi!”

“Triệt Nhi ca ca, chúng ta đi câu cá đi!”

“Triệt Nhi ca ca đừng đi mà! Hu hu…”

Cùng với tiếng cầu xin xen lẫn cả tiếng khóc.

Nếu Triệt Nhi sớm biết hậu quả của việc giúp đỡ chúng sẽ là thế này, cậu quyết không ra tay, đánh chết cũng không ra tay, nhưng bây giờ hối hận thì đã quá muộn rồi.

Từ đó về sau, đám tiểu ma nữ liền chú ý tới cậu, hơn nữa càng ngày càng thích cậu, ngày nào cũng vô cớ tới quấn lấy, khiến cậu phải nghĩ cách trốn tránh. Nhưng đám tiểu nữ này không hiểu cách gì, bất kể cậu trốn đi đâu cũng bị tìm ra.

Sau đó, Triệt Nhi mới hiểu, hóa ra con gái của Vân Khinh Cuồng là Vân Đóa có một con chuột bạch biết ngửi mùi của mẹ. Không biết chúng rắc hương liệu lên người cậu từ lúc nào, cho dù cậu có trốn ở đâu, chúng cũng có thể dùng con chuột bạch để tìm ra. Một thiếu niên mười hai tuổi, cho dù trốn ở đâu, phía sau luôn có một đám tiểu cô nương bảy tuổi đuổi theo. Đi theo thì đi theo vậy, nhưng quả thực phiền não vô cùng. Nghe nói mỗi nữ nhân là một nghìn con vịt, bây giờ phía sau cậu có đến chín nghìn con vịt, không ồn ào đến chết mới lạ.

https://thuviensach.vn

Đến năm cậu mười lăm tuổi, Triệt Nhi cuối cùng cũng thoát khỏi bể khổ. Cha cậu cho phép cậu ra ngoài để mở mang tầm mắt, vì thế, dưới sự bảo vệ của những hộ vệ thiết thân, cậu rời khỏi Xuân Thủy Lầu.

Cậu sẽ không bao giờ quên, khi rời khỏi đó, đám tiểu ma nữ thất vọng và đau lòng thế nào. Ngoài mặt, cậu cũng làm bộ đau lòng an ủi chúng, nhưng thực ra lại vui mừng như mở cờ trong bụng. Cuối cùng cũng thoát khỏi tay bọn chúng, cuối cùng cậu cũng được thanh thản rồi, a di đà phật!

Triệt Nhi đi lại trên giang hồ một năm, kết giao với không ít bằng hữu, chí hướng cũng khá hợp nhau. Trong đó có hai vị bằng hữu, một người là Đường Ngọc, một người là Phong Băng, đều là thiếu niên anh hùng.

Năm thứ hai, Triệt Nhi cùng Đường Ngọc và Phong Băng tới Phi Thành. Đường Ngọc nghe nói các cô nương trong Yên Chi Lầu đều rất xinh đẹp, muốn đi một phen. Tuổi trẻ tò mò, chỉ muốn xem xem các cô nương đẹp ra sao, liền cùng nhau tới Yên Chi Lầu.

Họ chưa bao giờ tới thanh lâu, lại tới đó đúng lúc giữa trưa, vốn không phải là giờ vui chơi, các cô nương trong lầu còn đang ngủ say, có người vừa mới thức dậy.

Vừa vào sảnh lớn Yên Chi Lầu, Đường Ngọc liền nói với tú bà: “Gọi các cô nương của bà ra đây, tiểu gia muốn nghe hát xem múa!” Tú bà thấy ba cậu nhóc, liền cười lạnh lùng, chẳng thèm ra chào hỏi, rồi ra hiệu cho bọn giữ cửa đuổi ra. Mấy kẻ thô lỗ liền xông tới đuổi bọn Triệt Nhi ra ngoài.

Đường Ngọc và Phong Băng thấy tình hình không hay, đang định động thủ. Triệt Nhi cười tươi, ra hiệu bọn họ dừng tay. Cậu ung dung rút từ thắt lưng ra một chiếc túi đẹp đẽ, lúc lắc trong tay, bỗng bất cẩn, miệng túi mở ra, một hạt trân châu to bằng đầu ngón tay cái rơi ra ngoài, nảy trên mặt

https://thuviensach.vn

đất, lăn mấy vòng, ánh sáng rực rỡ, vừa nhìn đã biết là dạ minh châu thượng hạng.

Tú bà là người tinh ranh, thấy thế liền khom lưng nhặt viên dạ minh châu lên, trên mặt nở nụ cười tươi: “Ba vị tiểu công tử, mau mời lên nhã thất. Các cậu tới sớm quá, các cô nương còn đang chải đầu, ta đi gọi tới ngay đây!” Tú bà đích thân dẫn họ lên nhã thất tầng hai, dặn a hoàn bưng điểm tâm, trà rượu lên.

Triệt Nhi ngồi xuống ghế, hờ hững nói: “Gọi các cô nương trong lầu ra hết đây!”

Tú bà hí hửng nói: “Tiểu công tử, gọi hết ra thì nhiều tiền lắm đấy!”

Triệt Nhi lạnh lùng nói: “Ta biết rồi, bà không sợ thiệt đâu!”

Tú bà cười híp mắt, một lát sau đã gọi hết các cô nương trong Yên Chi Lầu ra. Mấy cô nương đó còn đang ngủ, tự dưng bị gọi dậy, có điều vừa thấy Triệt Nhi, hai mắt liền sáng lên. Tuy Triệt Nhi còn nhỏ tuổi, nhưng tuấn tú thoát tục, lại thêm khí chất tuyệt trần. Mấy cô nương đó đột nhiên tinh thần hăng hái, ai cũng mong được Triệt Nhi nhắm trúng. Tiểu công tử đẹp như tiên thế này, cho dù chỉ nói chuyện cùng thôi cũng tốt lắm rồi.

Nhưng Triệt Nhi lại khoanh tay đứng đó, chau mày đi lại trước mặt các cô nương một vòng, thất vọng vô cùng. Cậu cứ tưởng rằng ở đây có người tuyệt sắc nhân gian, ai ngờ so với chín nghìn con vịt thì còn kém xa lắm.

Nói tới chín tiểu ma nữ, thật đúng là ai cũng dung nhan tuyệt sắc, lại mỗi người một phong thái riêng.

Triệt Nhi khẽ lắc đầu, ai oán nói: “Ta còn cho rằng ở đây có người tuyệt sắc nhân gian, xem cũng chỉ đến thế mà thôi, so với đám muội muội của ta, đúng là còn kém xa!”

https://thuviensach.vn

Đường Ngọc và Phong Băng trợn tròn mắt, trong mắt họ, các cô nương ở Yên Chi Lầu đã là tuyệt sắc rồi, không ngờ vẫn chẳng có ai lọt vào mắt Triệt Nhi.

Tú bà nghe Triệt Nhi chê bai các cô nương của mình, đương nhiên chẳng vui vẻ gì, liền cười lạnh lùng nói: “Tiểu gia à, cậu nói muội tử của cậu đẹp, dẫn đến đây cho ta mở mang tầm mắt! Nếu không thì đừng ở đó mà nói khoác!”

Mấy tiểu ma nữ ở Xuân Thủy Lầu, đương nhiên không thể tới được rồi. Triệt Nhi cũng chẳng thèm tranh cãi với họ, định đưa Đường Ngọc và Phong Băng đi, đột nhiên dưới lầu trở nên huyên náo.

Vừa nhắc tới chín nghìn con vịt, cũng không biết là ảo giác hay sao, mà dưới lầu đã nghe tiếng rộn ràng, cực kỳ giống những thanh âm phiền não của lũ vịt.

Trong lòng Triệt Nhi dâng lên mối dự cảm không lành, cậu thò đầu nhìn xuống đại sảnh, vừa nhìn tim đã đập thình thịch.

Ông trời ơi, sao chín ma nữ đó lại xuất hiện ở đây, cậu đang nằm mơ sao?!

Đang giữa trưa, Yên Chi Lầu rất ít người, vì thế dưới lầu có những ai, nhìn một cái là thấy ngay.

Dưới đó là chín cô bé.

Lúc này mới đầu hạ, tiết trời không lạnh cũng không nóng, chín tiểu cô nương mình mặc váy nhẹ, màu sắc đủ cả từ nhã nhặn tới tươi tắn, đang đứng dưới sảnh như một đàn bướm. Dáng vẻ thì khỏi phải bàn, cô bé nào cũng tuyệt sắc xuất trần.

https://thuviensach.vn

Tú bà Yên Chi Lầu nghe tiếng náo nhiệt, vội vã xuống lầu, đứng đó nhìn đến ngơ ngẩn cả người. Mụ ta là tú bà thanh lâu, đương nhiên đã thấy vô số gái đẹp, thế nhưng chưa bao giờ thấy các tiểu cô nương đẹp đến dường này. Trong lầu chỉ cần một cô có nhan sắc thế này, Yên Chi Lầu của mụ ta cũng đủ danh chấn Nam Nguyệt rồi.

Huống hồ lại là chín cô!

Cô bé đi đầu mặc váy trắng, mới hơn mười tuổi, dung mạo thanh tú diễm lệ, khuôn mặt trắng mịn, môi hồng tươi thắm, mắt và lông mày đẹp như tranh vẽ, hàng mi dày chớp chớp như cánh bướm, đôi mắt to long lanh như hồ thu đang đưa ánh nhìn lấp lánh. Cô bé đó chính là Minh Tĩnh, lúc này đang ngồi trên một chiếc ghế trong đại sảnh, thần sắc hờ hững nhìn tú bà.

Con gái của Vân Khinh Cuồng là Vân Đóa đang đứng cạnh Minh Tĩnh, cô bé xinh xắn đáng yêu, khuôn mặt mang nụ cười đẹp mê hồn. Con gái của Phụng Miên là Phụng Hoàng, người cũng như tên, rạng rỡ diễm lệ, tính tình lại cực kỳ dịu dàng, lúc này đang đứng phía sau, nhưng phong thái của cô bé vẫn lộ ra ngoài.

Con gái của Âu Dương Cái là Âu Dương Man tuy giống người Trung Nguyên nhưng đôi mắt lại có màu xanh lam, đẹp như màn đêm trong trẻo, long lanh câu hồn đoạt phách. Con gái của Thiết Phi Dương là Thiết Nhu lạnh lùng diễm lệ. Còn hai đôi song sinh nữa. Con của Thanh Mai và Bắc Đẩu là Ninh Ninh và Tĩnh Tĩnh đều xinh đẹp yêu kiều. Con của Tử Mê và Nam Tinh là Ôn Ôn và Nhu Nhu lại thanh thoát, diễm lệ.

Tú bà nhìn chằm chằm chín cô bé đến muốn ngất xỉu, hồi lâu mới kịp định thần lại. Không phải là mụ được lên thiên cung, thấy thất tiên nữ của ngọc đế đó chứ, có điều, thất tiên nữ chỉ có bảy, đằng này lại là chín.

https://thuviensach.vn

Vân Đóa ôm chú chuột bạch lông mịn trong lòng, rồi thả xuống đại sảnh, vỗ vỗ lên đầu chú chuột cười nói: “Mau đi tìm Vô Tà ca ca đi!”

Chuột bạch “chít chít” mấy tiếng rồi xông thẳng tới chỗ tú bà, đến chân tú bà, nó lại ngẩng đầu rít lên mấy tiếng.

Tú bà sợ hãi vội quát lên: “Con chuột ranh này, sao lại nhìn ta mà kêu! Cút ra!”

“Nhung Nhung, đừng kêu nữa!” Vân Đóa đi tới, đưa tay bế chú chuột lên, vỗ vỗ vào đầu.

“Vị ma ma này, bà có cầm hạt trân châu của ca ca ta không?” Minh Tĩnh ngồi trên ghế, hỏi một cách hững hờ.

Vừa rồi hạt trân châu của Triệt Nhi rơi từ trong túi xuống đất, bị mụ tú bà nhặt lên, giữ chặt trong lòng, giấu rất kỹ. Không ngờ cô bé áo trắng lại biết. Hạt trân châu đã đến tay, đương nhiên mụ ta không chịu nhận.

“Ca ca của cô là ai? Lão thân không quen, lão thân không lấy hạt trân châu của cậu ấy!” Mụ tú bà nói.

Âu Dương Man bật cười nói: “Ma ma này không nói thật rồi! Lấy thì lấy, sao không dám nhận?”

“Các ngươi thấy ta lấy bao giờ?” Mụ tú bà tức giận nói.

Minh Tĩnh không vội, chỉ thờ ơ đưa mắt nhìn Vân Đóa.

Vân Đóa cười tươi vung tay ra, tú bà cảm thấy một trận gió thơm đưa tới trước mặt, rồi cảm thấy mặt mình cứng đờ, rất khó chịu. Những cô nương khác trong lầu đều đồng thanh nói: “Ma ma, mặt của bà.”

Có kẻ nhanh chân lấy gương mang tới, tú bà nhìn vào gương, chỉ thấy cơ mặt đã co rúm lại, mắt mũi vẹo vọ. Tú bà dẫu sao cũng là mụ chủ lầu

https://thuviensach.vn

xanh, khi còn trẻ cũng là nữ nhân xinh đẹp, lúc này thấy nhan sắc đã bị hủy hoại, mồm méo đến độ nói không ra lời.

“Đưa hạt trân châu ra đây, rồi nói cho ta biết chủ nhân hạt trân châu này ở đâu, bọn ta sẽ khôi phục lại dung mạo cho bà.” Minh Tĩnh đứng dậy, cười tươi tắn nói.

So với hạt trân châu thì khuôn mặt đương nhiên quan trọng hơn. Tú bà hoảng hốt lấy hạt trân châu từ trong người ra, hai tay dâng lên cho Minh Tĩnh. Mụ lại đưa tay chỉ lên nhã thất nơi Triệt Nhi đang trốn, bán đứng Triệt Nhi một cách dễ dàng.

Triệt Nhi nhìn thấy mọi việc dưới đại sảnh rõ ràng, hóa ra bột thơm được đổ lên hạt trân châu của cậu, họ biết khi cậu rời khỏi nhà phải tiêu tiền, nhất định sẽ đem hạt trân châu theo người. Mấy tiểu ma nữ đó ngước mắt nhìn lên. Phụng Hoàng mắt tinh đã thấy Triệt Nhi, cao giọng gọi: “Ta thấy Triệt ca ca rồi! Triệt ca ca ở trên gian phòng đó!”

Nhất thời, mấy tiểu cô nương dưới lầu đều vung tay múa chân rất vui vẻ. Mấy bà cô đó đã trèo lên lầu, Triệt Nhi chỉ cảm thấy gân trên trán giựt liên hồi, bắt đầu ngâm ngẩm đau. Cậu liền vội vã cởi túi đeo ở thắt lưng ra, tiện tay vứt cho Đường Ngọc và Phong Băng đang đứng ngẩn ra đó, vội vã nói: “Các huynh đệ, mấy hạt châu này tặng hai người đó, sau này chúng ta gặp lại sau! Ta đi trước đây!” Nói rồi, Triệt Nhi quay người nhảy ra khỏi cửa sổ nhã thất, phi thân từ trên lầu xuống.

“Triệt ca ca! Huynh đừng chạy!” Chín tiểu ma nữ xông lên nhã thất, nhìn qua cánh cửa sổ hé mở, thấy bóng hình Vô Tà tiểu công tử vụt qua trên phố. Ninh Ninh và Tĩnh Tĩnh thấy Đường Ngọc và Phong Băng đang đứng ngẩn ở đó, thấy túi đeo của Triệt Nhi trong tay họ liền giật lại, vẻ mặt khổ sở nói: “Làm sao bây giờ, Triệt ca ca vứt trân châu lại rồi!”

https://thuviensach.vn

“Các muội yên tâm đi.” Vân Đóa tủm tỉm cười, “Tiểu thư đã hun hương liệu lên cả trâm cài tóc và bảo kiếm của Triệt ca ca rồi. Cho dù huynh ấy bỏ cả trân châu và trâm cài tóc, thì nhất định cũng không bao giờ vứt bảo kiếm đi đâu!”

“Hay quá!” Mấy tiểu cô nương nhảy nhót vui mừng: “Nói vậy, nhất định chúng ta sẽ tìm thấy Triệt ca ca rồi!”

“Nhưng sao Triệt ca ca cứ thấy chúng ta là lại chạy mất nhỉ! Chúng ta khó khăn lắm mới tìm thấy huynh ấy.” Ôn Ôn nói một cách nghi hoặc.

“Phải đấy, nhất định phải đuổi theo huynh ấy!” Phụng Hoàng nói rất chắc chắn.

Chín cô bé phi thân từ cửa sổ xuống, thi triển khinh công, chạy đuổi theo Triệt Nhi.

Bên đường cỏ xanh hoa thắm, hương thơm nồng nàn, ánh mặt trời rạng rỡ phủ lên người họ. Mấy cô bé chạy trên con phố phồn hoa của Phi Thành, giống như một chiếc cầu vồng rực rỡ.

HẾT

https://thuviensach.vn